PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

RECENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII, BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARII, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLEBERI, ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. IV.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

Μ Ε Ν Ω Ν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΕΝΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΑΙΣ ΜΕΝΩΝΟΣ, ΑΝΥΤΟΣ.

ARGUMENTUM.

Quid Virtus sit, et quomodo nobis adsit, disseritur. Virtus est affectio sive habitus animæ, quo potentia naturalis ejus quam optime suum opus exercet: exercet autem, cum ad finem suum dirigitur. Virtutum species plures sunt, pro virium animæ actuumque diversitate: nimirum sapientia, quæ ad mentem: scientia et prudentia, quæ ad rationem: opinio recta seu sagacitas, quæ ad phantasiam: justitia et liberalitas, quæ ad voluntatem: fortitudo ac pedisequæ ejus, quæ ad vim irascibilem: continentia et temperantia, quæ ad concupiscibilem referuntur. Hæ vero omnes virtutes diversis quidem rationibus habentur, sed ita tamen, ut nulla succedat, nisi divini numinis efficacia accesserit, qua nimirum homines virtute instruantur.

ΜΕΝΩΝ.*

§. 1. Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, ἆρα διδακτὸν ἡ ἀρετή; ἢ οὐ διδακτὸν ἀλλ᾽ ἀσκητόν; ἢ οὔτε ἀσκητὸν οὔτε Steph. II. 70. Bek. II. i. 325.

* Μένων, ἢ περὶ ἀρετῆς, πειραστικός] Petita hæc esse verba e Diogene Laertio iii. 58. dubitari nequit. Alii, Athen. vii. p. 314. A. B. Diog. Laert. ii. 38. Philopon. in Aristot. Metaph. 6. Anall. ii. 5. laudant simpliciter: Πλάτων ἐν Μένωνι. Bip.

Μένων] Haud rarum erat Menonis nomen inter Græcos: Assyrius enim Meno, prior Semiramidis maritus, cui eam eripuit Ninus, satis notus est. Xenophon Hist. Gr. l. v. Menonis cujusdam Thespiensis mentionem facit; et Plutarchus in Pericle de alio quodam Menone loquitur, Phidiæ statuarii socio ejusdemque accusatore. Qui vero in hoc dialogo loquitur, Thessalus fuit, ut ex ipso statim dialogi initio patet: non tamen Larissæ, ut Grou interpres Gallicus existimat, sed Pharsali natus, ut statim apparebit. Nullus enim dubito, quin hic idem ille sit Meno, cujus in Xenophontis Anabasi Cyri frequentissima mentio est, siquidem inter duces Græcorum Cyro contra fratrem Artaxerxem auxiliantium haud postremum locum tenebat. Semper enim Xenophon eum vocat Θετταλόν. Porro ejusdem planę ætatis fuit. Nam bello isti interfuit simul cum Xenophonte, et Proxeno, discipulo Gorgiæ (Xenoph. Ἀνάβ. l. ii. ad fin.) cujus etiam Platonicus Meno discipulus erat. Denique etiam Aristippus, qui hic in ipso dialogi initio ut familiarissimus Menonis amicus memoratur stabat a Cyri partibus (vid. init. Ἀνάβ.) Quem enim Xenophon a regione Aristippum Thessalum vocat, haud diversum esse ab hoc, quem ab urbe Larissæum nominat Plato, eo minus dubitari potest, quum Xenophon (ad finem libri secundi) in descriptione morum Menonis affirmet, adolescentem eum propter pulcritudinem ab Aristippo præfecturam militarem consecutum esse. Ejusdem Menonis meminit Diogenes Laert. l. ii. Segm. 50. ubi simul Xenophontis in eum odium refert. Ἐχθρῶς διέκειτο πρὸς Μένωνα τὸν Φαρσάλιον περὶ τὸν χρόνον τῆς ἀναβάσεως. Thucydides etiam hujus* Pharsalii Me-

* Pharsalii cujusdam Menonis mentionem faciunt, eumque in bello Peloponnesiaco Atheniensibus copias Thessalorum auxiliares adduxisse duodecimque talenta sponte contulisse narrant Thucyd. ii. 22. Demosth. c. Aristocr. qui simul refert eum pro his beneficiis civitate ab Atheniensibus donatum fuisse. Illum autem Menonem non, quod inconsideratius pronuntiaverat Gedikius, eundem esse de quo hic agitur, e temporum ratione ostendit Schleiermacher. Quippe copias ille duxit primis belli Peloponnesiaci temporibus; hic in Cyri exercitu eundem honorem per

ARGUMENTUM.

Quid Virtus sit, et quomodo nobis adsit, disseritur. Virtus est affectio sive habitus animæ, quo potentia naturalis ejus quam optime suum opus exercet: exercet autem, cum ad finem suum dirigitur. Virtutum species plures sunt, pro virium animæ actuumque diversitate: nimirum sapientia, quæ ad mentem: scientia et prudentia, quæ ad rationem: opinio recta seu sagacitas, quæ ad phantasiam: justitia et liberalitas, quæ ad voluntatem: fortitudo ac pedissequæ ejus, quæ ad vim irascibilem: continentia et temperantia, quæ ad concupiscibilem referuntur. Hæ vero omnes virtutes diversis quidem rationibus habentur, sed ita tamen, ut nulla succedat, nisi divini numinis efficacia accesserit, qua nimirum homines virtute instruantur.

ΜΕΝΩΝ.*

§. 1. Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, ἆρα διδακτὸν ἡ ἀρετή; ἢ οὐ διδακτὸν ἀλλ᾽ ἀσκητόν; ἢ οὔτε ἀσκητὸν οὔτε Steph. II. 70. — Bek. II. i. 325.

* Μένων, ἢ περὶ ἀρετῆς, πειραστικός] Petita hæc esse verba e Diogene Laertio iii. 58. dubitari nequit. Alii, Athen. vii. p. 314. A. B. Diog. Laert. ii. 38. Philopon. in Aristot. Metaph. 6. Anall. ii. 5. laudant simpliciter: Πλάτων ἐν Μένωνι. Bip.

Μένων] Haud rarum erat Menonis nomen inter Græcos: Assyrius enim Meno, prior Semiramidis maritus, cui eam eripuit Ninus, satis notus [illegible] Xenophon Hist. Gr. l. v. Me[illegible]s-dam Thespiensis mention[illegible]t Plutarchus in Pericle [illegible]m Menone[illegible]itur, Phidi[illegible]io ejusd[illegible]cusato[illegible] in [illegible]quitur, [illegible], ut [illegible] dialo[illegible] non [illegible], u[illegible]a Gal-[illegible]atus, ut [illegible] dubito, [illegible], cujus in [illegible] frequentis-[illegible] inter duc[illegible]atrem A[illegible]

xerxem auxiliantium haud postremum locum tenebat. Semper enim Xenophon eum vocat Θετταλόν. Porro ejusdem plane ætatis fuit. Nam bello isti interfuit simul cum Xenophonte, et Proxeno, discipulo Gorgiæ (Xenoph. Ἀνάβ. l. ii. ad fin.) cujus etiam Platonicus Meno discipulus erat. Denique etiam Aristippus, qui hic in ipso dialogi initio ut familiarissimus Menonis amicus memoratur stabat a Cyri partibus (vid. init. Ἀνάβ.) Quem enim Xenophon a regione Aristippum Thessalum vocat, haud diversum esse ab hoc, quem ab urbe Larissæum nominat Plato, eo minus dubitari potest, quum Xenophon (ad finem libri secundi) in descriptione morum Menonis affirmet, adolescentem cum propter pulcritudinem ab Aristi[illegible]cturam militarem consecut[illegible] Ejusdem Menonis meminit [illegible]aert. l. ii. Segm. 50. ubi [illegible]tis in eum odium refert. [illegible]ο πρὸς Μένωνα τὸν φαρ-[illegible]ὸν χρόνον τῆς ἀναβάσεως. [illegible] etiam hujus* Pharsalii Me-

---

[illegible]m Meno[illegible]unt, eumque in bello Pelopon-[illegible] copia[illegible]res adduxisse duodecimque talenta [illegible]rant T[illegible]osth. c. Aristocr. qui simul refert [illegible]ciis [illegible]sibus donatum fuisse. Illum autem [illegible]od i[illegible]averat Gedikius, eundem esse de quo [illegible]oru[illegible]leiermacher. Quippe copias ille duxit [illegible]po[illegible]ic in Cyri exercitu eundem honorem per

μαθητόν, ἀλλὰ φύσει παραγίγνεται τοῖς ἀνθρώποις ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ;

ΣΩ. Ὦ Μένων, πρὸ τοῦ μὲν Θετταλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἕλλησι καὶ ἐθαυμάζοντο ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλούτῳ, νῦν δέ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ οὐχ ἥκιστα

nonis mentionem facit l. ii. 22. eumque in bello Peloponnesiaco Atheniensibus copias Thessalorum auxiliares adduxisse narrat (ἐκ δὲ Φαρσάλου Μένων). Idem bis narrat Demosthenes, in Orat. de Rep. ordinanda, et in Orat. contra Aristocratem. Utroque loco iisdem verbis narrat, Menonem Pharsalium ad bellum gestum ad Eionem et Amphipolin (octavo anno belli Pelop.) duodecim talenta sponte contulisse, et cum trecentis suis equitibus opitulatum esse Atheniensibus. Simul exponit, quale præmium pro hoc beneficio nactus sit. Hic tamen mirum in modum ipse sibi contradicit Demosthenes.* Priori enim loco dicit, Menonem non civitatem, sed solam immunitatem accepisse ab Atheniensibus. Altero tamen loco disertis verbis contrarium affirmat, donatum eum esse civitate, tanquam satis magno præmio. Æque aperte in utroque loco de Perdicca sibi contradicit Demosthenes. Equidem tamen posteriori loco maxime credam. Sic enim magis patet, qui factum sit, ut Meno Thessalus Athenis commoraretur, inque Socratis notitiam perveniret. Quanta autem hujus Menonis in exercitu Cyri auctoritas fuerit, inde apparet, quod in prœlio contra Artaxerxem, quum Clearchus dextræ Græcorum alæ præesset, ipse sinistræ præerat. Sed cum cæteris ducibus postea, Tissaphernis Satrapæ insidiis, circumventus, et graviori supplicio quam collegæ a Persarum rege affectus est. Quæ omnia legi possunt in primo et secundo Xenophontis libro de expeditione Cyri. Addit idem vividam morum Menonis imaginem, qua apparet, improbissimum et sceleratissimum hominem eum fuisse, nisi forte Xenophon suo illius odio aliquid dedit. Hanc tamen teterrimam Menonis descriptionem totidem verbis e Xenophonte sine illius mentione exscripsit Suidas (in voce Μένων), itemque Stobæus (Serm. 2. de Malitia). Improbitas illius tanta fuit, ut cum Tissapherne et Ariæo, hospite suo, (qui, quum antea ipse in exercitu Cyri ducis officio functus esset, postea deseruit Græcos, iisque cum Tissapherne insidias struxit) ut, inquam, cum his consilia communicaret, et Clearchum, supremum Græcorum ducem, cæterosque collegas apud Tissaphernem calumniaretur. Saltem Clearchum hoc suspicatum esse, Xenophon tradit. Athenæus tamen (l. xi. p. 505.) ubi Platonem acriter perstringit, Menonem dicit Clearchum Tissapherni prodidisse, simulque vituperat Platonem, quod sceleratum hunc virum (τὸν τοὺς Ἕλληνας προδόντα, ut paullo post p. 506. eum vocat) laudibus ornarit, et ita quasi mendacii arguerit Xenophontem. Excusari tamen Plato ita potest, ut dicamus Menonem adolescentem, qualis in hoc dialogo est, nondum talem fuisse qualem depingit Xenophon. Superbia tamen illius ac insolentia ex hoc ipso etiam dialogo elucent. Et revera proditio, cujus eum accusat Athenæus, non aperte legitur apud Xenophontem, quippe qui præter ea, quæ jam commemoravi, hoc solum narrat. Ariæum a Tissapherne missum nunciasse Græcis, Clearchum quidem, quia fœdus cum Persis ictum violarit, morte pœnas luisse, Proxenum vero et Menonem (simul cum Clearcho comprehensos) in magno honore esse, quoniam Clearchi insidias detulerint. Sed hæc dolose mentitum esse Ariæum, vel ex eo verisimile est, quod, quum Græci postulassent, ut remitterentur Proxenus et Meno, quippe tam bene de ipsis meriti, repulsam tulerunt. Cum cæteris enim, ut dixi, Græcorum ducibus supplicio affectus est, imo graviori quam hi. Τιμωρηθεὶς ὑπὸ βασιλέως ἀπέθανεν, οὐχ ὥσπερ Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλάς· ἀλλὰ ζῶν αἰκισθεὶς ἐνιαυτὸν ὡς πονηρὸς λέγεται τελευτῆς τυχεῖν. Ita

pulchritudinem adeptus est. Vid. Anab. ii. 6. fin. Major itaque aliquis Meno ille fuit, sed ex eadem haud dubie familia. Buttm.

* Hanc ipsam contradictionem explicare conatur Wolf. in egregia editione orationis Demosth. adversus Leptinem, Proleg. p. 74. Gedik.

οἱ τοῦ[a] σοῦ ἑταίρου Ἀριστίππου πολῖται τοῦ Λαρισαίου.[b] τούτου δὲ ὑμῖν[c] αἴτιός ἐστι Γοργίας· ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ[d] εἴληφεν Ἀλευαδῶν τε τοὺς

CODICES TREDECIM,

𝔄ΓΔΞΣΥBCEF𝔯𝔡𝔱.

[a] τοῦ om 𝔄ΓΔBCEF𝔯𝔡𝔱.—[b] λαρισαίου 𝔄Δ𝔡𝔱, λαρισσαῖοι Γ: λαρισσαίου *ς.—[c] ὑμῖν 𝔄ΓΔΞΣΥBC𝔱𝔡: ἡμῖν *ς.—[d] ἐπὶ σοφίᾳ om Γ.—[e] τὸ om Δ.—[f] αὐτοῖς 𝔄ΔBC

Xenophon. Cæterum Menonis genus in Thessalia illustre fuerit necesse est. Plutarchus enim (in initio Pyrrhi) matrem hujus regis Phthiam Menonis Thessali filiam fuisse narrat, additque hunc Menonem in bello Lamiaco egregiam operam præstitisse; qua de re videndus idem in Phocione, ubi bellum hoc describitur. Non equidem Menonem hunc eundem esse puto, ac Xenophonteum et Platonicum nostrum Menonem, siquidem inter Cyri expeditionem et bellum Lamiacum contra Antipatrum gestum octoginta fere annorum spatium intercessit; sed quum itidem Thessalus fuerit, non dubito quin eodem genere ortus sit, imo nepotem hujus nostri Menonis fuisse credo. Nomina enim avorum ad nepotes plerumque transiisse in Græcia, notum est. Gedik. Menonis alicujus, incertum an nostri, scripta culpari ab Hermogene p. 367. monet Schneider. Buttm.

§. 1. ἆρα διδακτὸν ἡ ἀρετὴ] Quæstio, in qua summa dialogi vertitur, hic in ipso limine simplicissimis verbis est proposita; quod mirum in Platone, qui alias semper exordiis, iisque pulcherrimis elegantissimisque, utitur. Sed videtur hac re pungi Sophistarum eorumque discipulorum fastus, quælibet disserendo se facile explicaturos et probaturos ἀφόβως καὶ μεγαλοπρεπῶς credentium; qui in Menone, vix illis sacris initiato, irrisione dignior erat. Biest.

Λαρισσαῖοι] Vulgo τοῦ Λαρισσαίου, quæ perversa mihi videbatur sermonis conformatio. Unus Coisl. emendate exhibet quod nos reposuimus. Buttm.

ἡμῖν] Leg. necessario ὑμῖν, uti e seqq. apparet. Ficinus quum vertat *vobis*, in suis Codd. etiam ὑμῖν legerit necesse est. Ged. At potest esse expletivum illud; quod sæpius occurrit, etiam apud Latinos, et quod ironiæ et simplicitati Socratis mire convenire videtur. *Vos Thessali, vos Græcos omnes superatis; quod nobis effecit ille Gorgias, quod Gorgiæ acceptum ferimus.* Alioqui, credo, esset ὑμ. αἴτ. ἦν, non ἐστι. Biest.

ἡμῖν]. Corrigebat Gedikius ὑμῖν: atque nunc e longe majore codicum parte ita edidit Bekker. Sed quam exigua seu potius nulla sit in hac varietate codicum auctoritas satis constat; quam proclivis autem hic quidem propter sensum lapsus erat in formam ὑμῖν, ipse nostrorum criticorum assensus docet. Quare nondum ego permoveor ut abjiciam ethicum illud ἡμῖν quod jam olim Biester ut Socratis sermoni imprimis conveniens tuebatur. Nam si legimus ὑμῖν, frigide Menonem edocet Socrates, cuinam hoc acceptum ferant Thessali; si ἡμῖν, eadem dicit, et subridens simul Athenienses Græcosque de gliscente hoc Thessalorum in philosophia principatu admonet: quod magis etiam sentias si conferas superius ἐν τοῖς Ἕλλησιν, atque infra querulum illud, ἐνθάδε δὲ, ὦ φίλε M. Buttm.

ἐπὶ σοφίᾳ] Thessalos olim re equestri valuisse maxime, testantur plurimi. Pausanias 10. init. laudat Thessalorum τῆς ἵππου τὸ πλῆθος, καὶ ὁμοῦ τῷ ἀριθμῷ τὴν ἐς τοὺς ἀγῶνας τῶν τε ἵππων καὶ αὐτῶν μελετὴν τῶν ἱππέων. Iidem mercaturæ maxime operam dabant: tum metallis etiam abundabat Thessalia, laudanturque ejus aurifodinæ: Justin. viii. 3. Diodor. xvi. 8. Athenæus autem (xiv. p. 663.) sumptuosissimos Græcorum Thessalos fuisse affirmat. Ironice vero, ut solet, Socrates loquitur, quum dicit, jam et *sapientia* præstare. Certe Plutarch. de Aud. Poet. narrat Simonidem interrogatum, quare solos Thessalos non deciperet, dixisse: ἀμαθέστεροί εἰσιν, ἢ ὡς ὑπ᾽ ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι. Ged. Ab ipso Platone, in Critone 15. Thessali arguuntur intemperantiæ et legum incuriæ; quæ vitia e divitiis et inscitia fere oriuntur. Biest.

Ἀλευαδῶν] Aleuadæ in Thessalia principes erant. De quibus vid. imprimis Herodot. vii. 6. Ruhnk. ad Tim. Lexic. p. 22. Schneid. in Add. ad Aristot. Polit. p. 494. Larissa præcipua eorum sedes. Suidas: Ἀλευάδαι οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες. Regem autem hunc ad fabulosa tempora remittendum esse, facile persuadebunt quæ de eo

πρώτους, ὧν ὁ σὸς ἐραστής ἐστιν Ἀρίστιππος, καὶ τῶν ἄλλων Θετταλῶν. καὶ δὴ καὶ τοῦτο τὸ[e] ἔθος ὑμᾶς εἴθικεν, ἀφόβως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀποκρίνεσθαι ἐάν τίς τι
II. i. 226. ἔρηται, ὥς περ εἰκὸς τοὺς εἰδότας, ἅτε καὶ αὐτὸς[f] παρέχων αὐτὸν ἐρωτᾶν τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ ὅ τι[g] ἄν τις βούληται,[h] καὶ οὐδενὶ ὅτῳ[i] οὐκ[j] ἀποκρινόμενος. ἐνθάδε δέ,[k] ὦ φίλε Μένων, τὸ ἐναντίον περιέστηκεν· ὥς περ αὐχμός τις
II. 71. τῆς σοφίας γέγονε, καὶ κινδυνεύει ἐκ τῶνδε τῶν τόπων[l] παρ' ὑμᾶς οἴχεσθαι ἡ[m] σοφία. εἰ γοῦν τινὰ ἐθέλεις[n] οὕτως ἐρέσθαι[o] τῶν ἐνθάδε, οὐδεὶς ὅς τις οὐ γελάσεται καὶ ἐρεῖ Ὦ ξένε, κινδυνεύω σοι δοκεῖν μακάριός τις[p] εἶναι, ἀρετὴν γοῦν, εἴτε διδακτὸν εἴθ' ὅτῳ τρόπῳ παραγίγνεται εἰδέναι· ἐγὼ δὲ τοσοῦτον δέω, εἴτε διδακτὸν εἴτε μὴ διδακτὸν εἰδέναι, ὡς οὐδὲ αὐτὸ ὅ τί ποτ' ἐστὶ τὸ παράπαν ἀρετὴ τυγχάνω εἰδώς. [§. 2.] Ἐγὼ οὖν καὶ αὐτός, ὦ Μένων, οὕτως ἔχω· συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος, καὶ ἐμαυτὸν καταμέμφομαι ὡς οὐκ εἰδὼς περὶ ἀρετῆς τὸ παράπαν· ὃ δὲ μὴ οἶδα τί ἐστι,[q] πῶς ἂν ὁποῖόν γέ τι εἰδείην; ἢ[r] δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι, ὅς τις Μένωνα μὴ γιγ-

EF et pr Γ.—[g] ὅ τι...Μένων om Γ.—[h] βούλοιτο Γ.—[i] οὔτω r.—[j] οὐκ om ΣΤ.—[k] δὲ om ΣBC et pr F.—[l] τρόπων r.—[m] ἡ om Σ.—[n] ἐθέλοις r.—[o] ἐρέσθαι ΧΔ.—[p] τι pr Υ.—[q] τι ἐστι om Cr.—[r] ἢ ΓΔΗΣΤΡ.—[s] γιγνώσκει FBErt, γινώσκει ΧΔΣΞ

narrantur apud Ælian. H. A. viii. 11. Buttm.

οὐδενὶ ὅτῳ οὐκ ἀποκριν.] Hanc Gorgiæ confidentiam, immo impudentiam, sæpius commemorat Cicero q. v. de Fin. ii. 1. de Orat. i. 22. iii. 32. item Quintil. ii. 21. xii. 11. Neque hunc ejus morem neglexit Plato in cognomini dialogo, cujus initio statim eadem Gorgias profitetur. Peragrabat autem rhetor ille Leontinus universam Græciam, et ubique *ἔπειθε τῶν νεῶν τοὺς γενναιοτάτους καὶ πλουσιωτάτους*, ut in Thenge loquitur Plato. Idem in exordio Hippiæ Majoris tradit Athenas illum a Leontinis legatum missum esse. Præcipue tamen in Thessalia commoratus est, teste Cicerone, qui (Orat. 52.) senem in Thessalia ab Isocrate auditum esse narrat. Ged.

μακάριος] Non *beatus*, sed *deus* aliquis. Dii enim *κατ' ἐξοχὴν* dicuntur *μάκαρες* et *μακάριοι*. Eodem modo de incerta ac difficili quæstione Cicero loquitur: 'harum sententiarum quæ vera sit, *deus aliquis* viderit.' Tuscul. i. 11. Ged.

τοσοῦτον δέω] Ex eo quod *πολλοῦ δέω*, *ὀλίγου δέω* sic genitivo casu semper dicitur, recte mihi videor jam olim collegisse, scribendum esse etiam *τοσούτου δέω εἰδέναι*. Sed cum tertium quoque casum inveniam apud Isocr. Bus. 2. *τοσούτῳ δέεις κεχρῆσθαι*, pro quo reposuit quidem genitivum Coraës sed sine codd. ut videtur; cumque e sequioris tamen ævi scriptoribus Stephanus in Thes. afferat etiam *τοσοῦτον*: minus confidenter illud pronuntio. Neque tollit incertitudinem Lucianus: Nigr. 26. *τοσούτου δέων ὀρέγεσθαι*: Piscat. 29. *τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι*: sed Icaromen. 5. *τοσοῦτον ἐδέησάν με ἀπαλλάξαι*: ad quos locos nihil varietatis adnotatum est. Exempla autem verbi *ἀποδέω*, quæ attulit Ulrichius, minus huc valent, quia alium jam genitivum additum habent (*τοσοῦτον ἀποδέω τοῦ δεδοικέναι* Axioch. p. 372. B.). Buttm.

§. 2. *ἢ*] Vulgatum *ἢ* Be. e codd.

νώσκει[s] τὸ παράπαν ὅς τίς ἐστι, τοῦτον[t] εἰδέναι εἴτε καλὸς εἴτε πλούσιος εἴτε καὶ γενναῖός[u] ἐστιν, εἴτε καὶ τἀναντία τούτων; δοκεῖ σοι οἷόν τ' εἶναι;

MEN. Οὐκ ἔμοιγε. ἀλλὰ σύ,[v] ὦ Σώκρατες, ἀληθῶς οὐδ' ὅ τι ἀρετή ἐστιν οἶσθα, ἀλλὰ ταῦτα περὶ σοῦ καὶ οἴκαδε ἀπαγγέλλωμεν;[w]

ΣΩ. Μὴ μόνον γε, ὦ ἑταῖρε, ἀλλὰ[x] καὶ ὅτι οὐδ' ἄλλῳ II. i. 327.
πω[y] ἐνέτυχον εἰδότι, ὡς ἐμοὶ δοκῶ.

MEN. Τί δαί;[z] Γοργίᾳ οὐκ ἐνέτυχες ὅτε ἐνθάδε ἦν;

ΣΩ. Ἔγωγε.

MEN. Εἶτα οὐκ ἐδόκει σοι εἰδέναι;

ΣΩ. Οὐ πάνυ εἰμὶ μνήμων, ὦ Μένων, ὥστε οὐκ ἔχω εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι πῶς μοι τότε ἔδοξεν. ἀλλ' ἴσως ἐκεῖνός τε οἶδε, καὶ σὺ ἃ ἐκεῖνος ἔλεγεν· ἀνάμνησον[a] οὖν με πῶς ἔλεγεν. εἰ δὲ βούλει,[b] αὐτὸς εἰπέ· δοκεῖ γὰρ δή που σοὶ ἅ περ ἐκείνῳ.

ΥCF : γιγνώσκῃ r.—t τοῦτον ΧΔΞΣΥΘbt cum corr Γ et mg F, τούτων BCFr et pr F : τοῦτο r.—u καὶ ante γενναῖος om bt.—v ἀλλὰ καὶ σὺ ΣΥ.—w ἀπαγγέλλομεν b, ἀπαγγέλωμεν Ξr.—x ἀλλὰ om pr Δ.—y πω om pr Ξ.—z δαί ΧΔ.—a ἀνάμνησον... ἔλεγεν om ΓBCEFr.—b δὲ βούλει ΧΓΥBCEFrbt : δὲ μὴ βούλει ᵃr.—c scribe μάντευ

mutavit in ἦ. Quanquam ad hanc emendationem codicum opus non erat. Vocula ἢ enim quoties ita posita est ut interrogationem aliquam a superiori sermone sejungat, in codd. et in editis corrupta plerumque est in ἦ. Nam vulgus librariorum nonnisi interrogationem sentiebant, de junctura, qua sermo in talibus carere non potest, securi. Vid. Heind. ad Parmen. §. 22. et add. infra ad Crit. 1. Buttm.

τοῦτον εἰδέναι] Antea τοῦτο εἰδέναι, quod per se non malum sed in nullo cod. inventum cedere debuit lectioni τοῦτον, cujus accusativi omissio in prosa durior. Buttm.

δοκεῖ σ. o. εἶναι] Ultima hæc verba ex proxime antecedentibus mihi repetita videntur ab oscitante librario. Sensum impediunt. Saltem post τούτων major interpunctio facienda, ut jam Socrates quæstionem suam: num id videatur fieri posse, iteret. Ged.

De repetitis in hunc modum interrogationis verbis vid. Heind. ad Charm. 33. Buttm.

ἀπαγγέλλωμεν] Quamvis autem in uno tantum codice hanc ex Aldina propagatam scripturam invenerit Bekker. ceteri omnes dent ἀπαγγέλλ. illud tamen retinui tum quod aoristum aptius videbatur, tum quod proclivior ab hac forma in alteram lapsus. Buttm.

ἐνέτυχον] Usus Atticus voluit ut ἐντυγχάνειν sensu conveniendi ad colloquendum usurparetur. Demosth. de F. L. p. 396. 8. αὐτὸς δὲ ἰδίᾳ πάντα τὸν χρόνον ἐντυγχάνων οὐδ' ὁτιοῦν ἐπαύσατο Φιλίππῳ. Sic itaque intell. Xen. Mem. iii. 6. 2. Ἐντυχὼν γὰρ αὐτῷ—convenit enim—. Confer. ἐντυγχάνειν βιβλίῳ legere ad Lys. §. 24. ubi vid. Heind. Buttm.

Γοργίᾳ] Gorgias Leontinus Athenas missus Ol. 88. 2. vid. Diod. xii. 53. Buttm.

εἰ δὲ βούλει] Vulgo εἰ δὲ μὴ βούλει, quæ codicum aliquot lectio a malo correctore profecta est. Alterum, εἰ δὲ βούλει, aut si mavis, magis est e more Græcorum. Vid. Wolf. ad Xen. Hell. i. 7. 28. (10.) in Epist. ejus ad Schneiderum hujus editioni priori præfixa p. 118. Buttm.

MEN. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἐκεῖνον μὲν τοίνυν[c] ἐῶμεν, ἐπειδὴ καὶ ἄπεστι· σὺ δὲ αὐτός, ὦ πρὸς θεῶν Μένων, τί φὴς ἀρετὴν εἶναι; εἰπὸν[d]

νῦν cum ΧΔ.—[d] εἶπον ΧΓΠΣΨΒCΕF, eumque accentum recte tuetur Buttmannus.—

εἶπον] Imperativi formam εἰπόν, minus usitatam illam quam alteram εἰπέ, grammatici hodie omnes sic, cum acuto in ultima, scribere præcipiunt. Et sane Eustathius ad Od. β. 85. (p. 82. Basil.) Ælium Dionysium testem laudans, de Attica consuetudine ita: καὶ τὰ προστακτικὰ δὲ ἀμφοτέρως, εἰπέ καὶ εἰπόν ὀξυτόνως. Explicatius autem de eadem re traditum non inveni præterquam apud Etym. M. in voce (p. 302.) et in Hortis Adonidis fol. 46. quibus locis consona quædam leguntur, quæ nunc comperi esse Chœrobosci. Cujus ipsa verba excerpta ex ejus scholiis ad Theodosii canones, unde alia permulta dedit Bekker in Anecdd. t. iii. p. 1180 sqq. ab eodem mecum communicata hic apponam ut integrius et emendatius quam utroque illo loco legantur. (Cod. fol. 264. v.) Φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἰωάννης ὁ Χάραξ ὅτι τὸ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ προστακτικὸν ὀξυτόνως λεγόμενον, οἷον εἰπόν ἀντὶ τοῦ εἰπέ, δευτέρου ἀορίστου ἐστὶ κατὰ τὴν Συρακουσίων γλῶσσαν γενόμενον. καὶ γὰρ οἱ Συρακούσιοι μεταποιοῦντες εἰς ον τὰ προστακτικὰ τοῦ δευτέρου ἀορίστου τὸν τόνον φυλάττουσι τῶν κοινῶν προστακτικῶν, οἷον νύγε νυγόν, λάβε λαβόν, καὶ τὸ ἄνελε ἀνελόν. εἰ οὖν εἰπέ ὀξυτόνως, δῆλον ὅτι καὶ εἰπόν κατὰ Συρακουσίους ὀξυτόνως. τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν βαρυνόμενον ἐν τῷ Μενάνδρῳ, Εἶπον δὲ, τί ποιεῖν μέλλετε, ἀντὶ τοῦ εἰπέ, πρώτου ἀορίστου, ἀπὸ τοῦ εἶπα, προστακτικόν ἐστιν, ὥσπερ ἔτυψα τύψον, ἔγραψα γράψον. Apparet hinc, traditam fuisse e bonis scriptoribus formam imperativi εἶπον, fuisse autem qui scribendum docerent εἰπόν, quippe non a primo aoristo hanc formam deducentes, sed a secundo, ob dialectum aliquam Syracusanorum, qui ab aliis quoque secundis aoristis imperativum non in ε sed in ον formare solerent. Quod cum fieret servato formæ communis tono, ut λάβε—λαβόν, inde demonstrabant illi pronuntiandum etiam esse εἰπόν, quoniam communis forma sit εἰπέ. Quod fragile sane est argumentum. Tamen non modo in libris de grammatica quibus hodie utimur sed in editionibus etiam scriptorum antiquorum hic verbi εἰπόν accentus tanquam solus legitimus exhibetur. Verum nisi me omnia fallunt, in editis certe soli id Stephano debemus. Nam in loco Platonis nostro εἶπον est in Aldina et in Basileensi utraque: εἰπόν editur inde a Stephano. Idem factum in Theocrito xiv. 11. ubi vid. nott. Reisk. Harl. Kiesl. Legitur εἰπὸν in fragmento Dorico Pythagorei incerti apud Gal. p. 708. sed illud editum primum est cum aliis Pythagoreorum fragmentis ab H. Steph. Denique septies allegatur forma εἰπόν ex epigrammatis Anthologiæ. Jam vero horum antiquissimum, quod est Simonidis (Brunck. Anal. n. 140.) in Anthologiæ editionibus prodiit primum in Stephaniana Planudeæ; at idem est etiam in fragmentis Lyricorum F. Ursini, ubi legitur εἶπον. Tum Meleagri ep. 122. Asclepiadis 39. Q. Mæcii 3. omnes in nostras anthologiæ edd. migrarunt per eandem Stephanianam; tria alia autem, Posidippi 10. Stratonis 60. Argentarii 5. a recentioribus primum edita sunt, qui jam aliam imperativi hujus formam legitimam non noverant nisi εἰπόν. In omnibus autem hisce carminibus enotatam tum e codice omnium principe Palatino, tum ex Edd. antiquis invenio formam εἶπον. Vid. ad Meleag. 122. Jacobsii Nott. Crit. p. 339. num. 470. ad Mæc. 3. ib. p. 79. n. 130. ad Argentar. 25. ib. p. 623. n. 732. ad Posid. 10. et ad Strat. 60. Paulssen. Append. p. 76. n. 168. et 218. ad Asclep. 39. autem Jacobs. Animadvv. i. 2. p. 56. Adde Stratonis Epigr. 54. in quo Jacobsius in postrema demum ed. εἰπὸν reposuit pro codicis et priorum editionum omnium scriptura εἶπον. Plane idem accidit in loco qui hanc formam offert omnium antiquissimo, Pind. Ol. vi. 156. Ibi enim Bœckhius, non codices, sed rationem grammaticam, quæ ut certa hucusque obtinuit, secutus εἰπόν reposuit, ut sibi ipsi videbatur, primus. Itaque mirabar, quid Stephano in hoc auctore accidisset: sed conjecturam meam egregie confirmatam inveni. Nam Stephanianarum prima quidem, anni 1560. antiquam exhibet scripturam εἶπον; secundam 1566. in qua haud pauca novata esse traditur,

καὶ μὴ φθονήσῃς, ἵνα εὐτυχέστατον ψεῦσμα ἐψευσμένος ὦ, ἂν φανῇς σὺ μὲν εἰδὼς καὶ Γοργίας, ἐγὼ δὲ εἰρηκὼς μηδενὶ πώποτε εἰδότι ἐντετυχηκέναι.

inspicere non contigit; sed tertia 1586. quæ Heynio (Præf. p. 42.) teste secundam ad verbum expressit, obtulit mihi Stephanianum illud *εἰπόν*: quod tamen statim inde a quarta, anni 1600. quam Paulus Stephanus curavit, cessit antiquæ rursus lectioni *εἶπον*. Aliunde oxytonum *εἰπὸν* enotatum non inveni nisi e libris sacris et ecclesiasticis. Vid. Maittair. p. 221. c. Fisch. ad Well. ii. p. 383. eoque spectant verba Chœrobosci supra allata. Esse autem hanc imperativi formam, quicunque sit ejus accentus, neutiquam peculiarem Doriensibus, epigrammata allata jam demonstrant. Sed ut omnino, ita in Atthide quoque rara est eadem. Legitur autem præter Menandri locum a Chœrobosco allatum in Eurip. Ione 331. Τίς; *εἶπον*. Qui solus locus est, quo a recentissimo etiam editore accentus non mutatus est: tum ex vulgata quidem lectione in Aristophanis Eccl. 256. loco multum sollicitato, ubi Dindorfius primus imperativum agnovit, at vulgatam opinionem sequens *εἰπὸν* scripsit pro librorum *εἶπον*. Quanquam eo loco nondum velim confidentius uti quenquam. Nam optativus *εἴποιμ'*, quem unus codex præbet, omisso *ἂν* (non est enim cur, cum Brunckio, inseramus) mihi quoque aptior videtur. Addatur Atticis poetis Chalcidensis et posterioris ævi, sed scenicus tamen, Euphorio, cujus fragmentum apud Athen. xi. p. 503. certissime emendavit Schweighæuser. Nam cum in codd. ibi scriptum sit sine sensu, Τί δεῖ ποιεῖν; Εὖ γὰρ εἶπον, ὥσπερ χρυσίον κ. τ. ε. ille veram utique scripturam perspexit Σὺ γὰρ εἶπον. Denique prosarium quoque exemplum prostat in varietate lectionis ad Xenoph. Mem. iii. 6. 3. ubi pro *εἰπὲ ἡμῖν*, alterum quod in edd. ant. et parte codicum est, *εἶπον*, utique præferendum est; non quo 'frequentatum hoc sit a Xenophonte,' ut imperite Gailus ait, sed quoniam rarior et proba tamen lectio a librariis profecta esse non potest. Quod autem Schneider librorum illam lectionem scripsit ita, *εἰπόν*, illud ex tacita ejus est correctione. Nam in antiquis edd. est *εἶπον*; Parisiensium autem librorum lectiones magno eruditorum tædio etiamnum petendi sunt in inficetissima omnium Gaili editione, cujus annotatio sine accentibus græca omnia exhibet. Non est igitur cur in nostro Platonis loco rariorem sane formam imperativi miremur. Accentum autem *εἶπον* ex octo eorum codicum, quos Parisiis contulit, enotavit Bekker: Italicos suos siluit, non, opinor, quo hi tres in scriptura Stephaniana *εἰπὸν* conspirarent; sed quia ad minutiora ista vel diligentissimus non semper attendit. Quare etiam Vaticanum 1. qui est inter novem Lutetiæ collatos, quemque itidem silet Bekker, *εἰπὸν* habere non putem, maxime ideo quod in Clarkiano, qui in plerisque cum illo conspirat, *εἶπον* legitur. Itaque non dubitavi hanc codicum lectionem nunc demum Platoni quoque restituere. Prolixior autem fui in re pertenui, quoniam quæcunque in grammaticis institutionibus dudum tradita sunt abjici leviter non debent. Quare hoc etiam addo, in aliis quos viderim grammaticorum antiquiorum relationibus, ubique *εἶπον* me, nusquam illud Characis *εἰπὸν* invenisse: ut in Lascaris Grammatica lib. iii. apud Suidam, Orionem, Zonaram in voce; et in Arcadii libro de Accentibus p. 169. ubi diserte ita: Τὰ *εἰς ον προστακτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου—δισύλλαβα παροξύνονται ἢ προπερισπῶνται κατὰ τοὺς κανόνας, νεῖμον, κρῖνον, εἶπον ἀντὶ τοῦ εἰπέ, τύψον, λέξον, γράψον*. Neque est cur servandum alterum accentum putet quis ob utilitatem, quem præbeat in similitudine primæ sing. et 3. pl. indicativi, sicut eodem modo *εἰπὲ* distinguitur ab indicativo *εἶπε*. Non enim ideo invectus est accentus iste *εἰπέ*: sed fuit multarum aoristi 2. formarum quædam in extremas syllabas propensio, quam cognoscimus in hisce *λαβὼν, λαβεῖν, λαβέσθαι, εἰπὼν, εἰπεῖν*, cet. eaque imperativis quoque ejusdem temporis quibusdam vulgatioribus, ut *εἰπὲ, ἰδὲ, ἰδοῦ*, se communicavit, atque sic commoditatem illam sane præbet. Neque ego profecto mirarer si ad hujus quasi imitationem similis accentus etiam in altero hoc *εἰπὸν* prævaluisset; immo factum hoc videtur revera posteriori tempore juvantibus, opinor, grammaticis: unde paucula illa apud recentiores exempla. Conf. autem præterea Schæfer ad Dionys. de Comp. p. 436. Lobeck. ad Phrynich. p. 348. Buttm.

εἶναι, εἶπον] Interpunxi autem, ut jam

§. 3. MEN. Ἀλλ' οὐ χαλεπόν, ὦ Σώκρατες, εἰπεῖν.
πρῶτον μέν, εἰ βούλει, ἀνδρὸς ἀρετήν, ῥᾴδιον, ὅτι αὕτη
ἐστὶν ἀνδρὸς ἀρετή, ἱκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως πράττειν,
καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν, τοὺς δ' ἐχθρούς[f]
κακῶς, καὶ αὐτὸν εὐλαβεῖσθαι μηδὲν τοιοῦτον παθεῖν. εἰ δὲ
II. i. 328. βούλει, γυναικὸς ἀρετὴν οὐ χαλεπόν[g] διελθεῖν, ὅτι δεῖ αὐ-
τήν[h] τήν[i] οἰκίαν εὖ οἰκεῖν,[j] σώζουσάν τε τὰ ἔνδον καὶ κατή-
κοον οὖσαν τοῦ ἀνδρός. καὶ ἄλλη ἐστὶ παιδὸς ἀρετή, καὶ
θηλείας καὶ ἄρρενος, καὶ πρεσβυτέρου ἀνδρός, εἰ μὲν βού-
II. 72. λει, ἐλευθέρου, εἰ δὲ βούλει, δούλου. καὶ ἄλλαι πάμπολ-
λαι ἀρεταί εἰσιν, ὥστε οὐκ ἀπορία εἰπεῖν ἀρετῆς πέρι ὅ τι
ἐστί. καθ' ἑκάστην γὰρ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἡλικιῶν[k]
πρὸς ἕκαστον ἔργον ἑκάστῳ ἡμῶν ἡ ἀρετή ἐστιν. ὡσαύτως
δέ,[l] οἶμαι, ὦ Σώκρατες, καὶ ἡ κακία.

ΣΩ. Πολλῇ γέ τινι εὐτυχίᾳ ἔοικα κεχρῆσθαι,[m] ὦ Μένων, εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν σμῆνός τι ἀνεύρηκα ἀρετῶν παρὰ

[e] εὐτυχέστατος r.—[f] ἐχθροὺς δὲ Γ.—[g] χαλεπῶς r.—[h] αὐτῆς ΣΥr.—[i] τὴν om pr Δ.—[j] διοικεῖν mg F, om ΣΥ.—[k] ἡλικιωτῶν pr r.—[l] δὲ om Σ.—[m] χρῆσθαι b.—[n] πέρι

olim monuerat Heindorfius ad Theætet. §. 2. simplici virgula post εἶναι, pro signo interrogationis. Junge: εἰπόν, τί φῂς ἀρετὴν εἶναι, ut infra 7. init. τί ποτε οὖν τοῦτο, οὗ τοῦτο ὄνομά ἐστι τὸ σχῆμα, πειρῶ λέγειν. Buttm.

σμῆνος] Socrates non laudat Menonem, quod ipse multis virtutibus *ornatus* sit; sed εἰρωνικῶς, quod tam magnam virtutum multitudinem *detexerit et enumerarit*. Hinc mihi legendum videtur: παρὰ σοῦ κινουμένων vel κεκινημένων, *a te excitatæ*. Atque ita sine dubio Plutarchus legit, qui in exordio scripti de Πολυφιλίᾳ t. ii. p. 93. B. ex hoc ipso dialogo sumpto, Socratem Menoni multas virtutes nominanti ita respondisse dicit: εὖγε, ὅτι μίαν ἀρετὴν ἐρωτηθεὶς σμῆνος ἀρετῶν κεκίνηκας. Ged. Satis quidem hæc opinio commendationis habere videatur, si animadvertamus, hoc respexisse Themistium quoque Or. i. p. 5. A. ὁρᾶτε οὖν ὅτι τὸ σμικρὸν ἐκεῖνο ῥῆμα διακρούοντί μοι ὅπως ὁ τῶν ἀρετῶν ἑσμὸς ὑποφθέγγεται. Non tamen eo adduci possum, ut repudiandam vulgatam existimem. Acquiesco in κειμένων. Nihil enim, quod reprehendam ac de vitio suspicer, in hac lectione reperio: et quod Plutarchi attinet ac Themistii auctoritatem, sententiam illi non verba memorarant. Et vero utriusque elegantissimum dictum colorem duxisse videtur ex Rep. v. p. 450. A. Οὐκ ἴστε ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε. unde profecit quoque Porphyrius de Abstin. i. c. 34. p. 68. Ἐξ ὧν αἱ μνῆμαι καὶ αἱ φαντασίαι, εἴτε δόξαι ἀθροιζομένων ἑσμὸν τῶν παθῶν ἐγείρουσι. Eleganter etiam hoc sensu simpliciter ponitur κινεῖν et ἐγείρειν. Theæt. p. 184. A. Ἄλλως τε καὶ ὃ νῦν ἐγείρομεν, πλήθει ἀμήχανον. Cratyl. p. 411. A. Ἐγείρεις μέν, ὦ ἑταῖρε, οὐ φαῦλον γένος ὀνομάτων. Phileb. p. 36. D. Λόγον μέντοι τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάνυ σμικρὸν ἐπεγείρειν. Sympos. p. 198. E. Πάντα λόγον κινοῦντες. Aristocles apud Euseb. Præp. Evang. xi. 3. p. 510. C. Ἐριστικοὺς κινήσαντες λόγους· et paulo post: πάντα δὲ ἐγείρων λόγον καὶ περὶ πάντων ζητῶν. Cf. Wyttenbach. ad Plut. de S. N. V. p. 83. Heusd. Atqui meminisse jam olim debebamus non solum de examine excitato et migrante, sed de alveario deque apum in eo degentium multitudine, et quidem frequentius fortasse, σμῆνος usurpari. Vid. Hesiod. Theog.

τε ἐν παιδὶ ἢ[j] ἐάν τε ἐν πρεσβύτῃ, ἐάν τε ἐν γυναικὶ ἐάν τε ἐν ἀνδρί;

ΜΕΝ. Ἔμοιγέ πως δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, τοῦτο οὐκέτι ὅμοιον εἶναι τοῖς ἄλλοις τούτοις.

ΣΩ. Τί δαί;[k] οὐκ ἀνδρὸς μὲν ἀρετὴν ἔλεγες πόλιν εὖ διοικεῖν, γυναικὸς δὲ οἰκίαν;

ΜΕΝ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οἷόν τε εὖ διοικεῖν ἢ πόλιν ἢ οἰκίαν ἢ ἄλλο ὁτιοῦν, μὴ σωφρόνως καὶ δικαίως διοικοῦντα;

ΜΕΝ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄν περ δικαίως καὶ σωφρόνως διοικῶσι, δικαιοσύνῃ[l] καὶ σωφροσύνῃ διοικήσουσιν;

ΜΕΝ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Τῶν αὐτῶν ἄρα ἀμφότεροι δέονται, εἴ περ μέλλουσιν ἀγαθοὶ εἶναι, καὶ ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνήρ, δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης.

ΜΕΝ. Φαίνονται.[m]

ΣΩ. Τί δαί;[n] παῖς καὶ πρεσβύτης μῶν ἀκόλαστοι II. i. 331.
ὄντες καὶ ἄδικοι ἀγαθοὶ ἄν ποτε γένοιντο;

ΜΕΝ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλὰ σώφρονες καὶ δίκαιοι;

ΜΕΝ. Ναί.

ΣΩ. Πάντες ἄρ' ἄνθρωποι τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἀγαθοί εἰσι· τῶν αὐτῶν γὰρ[o] τυχόντες ἀγαθοὶ γίγνονται.

ΜΕΝ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Οὐκ ἂν δή που, εἴ γε μὴ ἡ αὐτὴ ἀρετὴ ἦν αὐτῶν, τῷ αὐτῷ ἂν τρόπῳ ἀγαθοὶ[p] ἦσαν.

ΜΕΝ. Οὐ δῆτα.

§. 5. ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἡ αὐτὴ ἀρετὴ πάντων ἐστί,

ΞΥCrbt: ἢ [j] s.— ἢ om b.—[k] δαὶ ΣΓΔ.—[l] σωφροσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ ΞΣΥt.—[m] φαίνεται Γ.—[n] δαὶ Δ.—[o] δὲ F.—[p] τρόπῳ ἀγαθοὶ ἂν r.—[q] ἡ αὐτὴ ἀρετὴ ΣΓΔΗΞ

φαίνονται] Multum interest inter φαίνεται et ἔοικε vel δοκεῖ. Illa voce collocutor utitur, si quæstio alterius *aperte vera est:* his, *si vera ipsi videtur.* Monendum id erat, ne forte crederent adolescentes, ad verissima quæque in Platone dubitanter responderi. GED. Illorum autem ἔοικεν et δοκεῖ prius indicat quod *consentaneum est*, hoc quod verum *videtur.* BUTTM.

ψαντα τὸν ἀποκρινάμενον[w] τῷ ἐρωτήσαντι ἐκεῖνο δηλῶσαι ὃ τυγχάνει οὖσα ἀρετή. ἢ οὐ μανθάνεις ὅ τι λέγω;

ΜΕΝ. Δοκῶ γέ μοι μανθάνειν, οὐ μέντοι ὡς βούλομαί γέ πω κατέχω τὸ ἐρωτώμενον.

ΣΩ. Πότερον δὲ περὶ ἀρετῆς μόνον σοι οὕτω δοκεῖ, ὦ Μένων, ἄλλη μὲν[x] ἀνδρὸς εἶναι, ἄλλη δὲ γυναικὸς καὶ[y] τῶν ἄλλων, ἢ καὶ περὶ ὑγιείας καὶ περὶ μεγέθους καὶ περὶ[z] ἰσχύος ὡσαύτως; ἄλλη μὲν ἀνδρὸς δοκεῖ σοι εἶναι ὑγίεια, ἄλλη δὲ γυναικός; ἢ ταὐτὸν πανταχοῦ[a] εἶδός ἐστιν, ἐάν περ[b] ὑγίεια ᾖ,[c] ἐάν τε ἐν ἀνδρὶ ἐάν τε ἐν ἄλλῳ ὁτῳοῦν ᾖ;

ΜΕΝ. Ἡ αὐτή μοι δοκεῖ ὑγίειά γε[d] εἶναι καὶ[e] ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ μέγεθος καὶ ἰσχύς; ἐάν περ ἰσχυρὰ
II. i. 330. γυνὴ ᾖ, τῷ αὐτῷ εἴδει καὶ τῇ αὐτῇ ἰσχύϊ ἰσχυρὰ ἔσται;
τὸ γὰρ τῇ αὐτῇ τοῦτο λέγω· οὐδὲν διαφέρει πρὸς τὸ ἰσχὺς
εἶναι ᾗ[f] ἰσχύς, ἐάν[g] τε ἐν ἀνδρὶ ᾖ[h] ἐάν τε ἐν γυναικί. ἢ[i]
δοκεῖ τί σοι διαφέρειν;

ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε.

II. 73. ΣΩ. Ἡ δὲ ἀρετὴ πρὸς τὸ ἀρετὴ εἶναι διοίσει τι, ἐάν

Er, ἀποκρινόμενον ΞΣΤFbt : ἀποκρινούμενον s.—[x] ἄλλη μὲν om pr r.—[y] καὶ ante τῶν om C, ante περὶ om r.—[z] περὶ om Cr.—[a] πανταχοῦ ΧΓΔΞΣΤΒCrbt et fortasse F : πανταχῇ *s.—[b] ἄνπερ Δ.—[c] εὖ F.—[d] γε Wolfius, om b : τε *s.—[e] καὶ om b.—[f] ἡ ΓΞΣΤΒCEFrt : ᾗ s.—[g] ἰσχὺς εἴ ἂν ΧΔ.—[h] ᾖ post γυναικὶ ponit b.—[i] ἢ ΔΞ

τὸν ἀποκρινόμενον] Vulgatum hucusque erat *ἀποκρινούμενον*: quod, ut manuscriptorum collatio nunc docuit, mera est nescio cujus emendatio: quanquam Ficinus quoque futurum expressit. De eo qui jam respondendi quasi munere fungitur præter futurum nonnisi præsens aptum huic loco videbatur. Buttm.

πότερον δὲ περὶ ἀρ.] Levis anacoluthia est in his *Πότερον δὲ περὶ ἀρετῆς—δοκεῖ, ἄλλη μὲν ἀνδρὸς εἶναι, ἄλλη δὲ—*. Infinitivus enim accusativum *ἄλλην* requirebat. Sed mente repetendum solum *δοκεῖ*, ut in proximis etiam expressum est. Buttm.

καὶ ἰσχύος] Vulgo *καὶ περὶ ἰσχ*. Præpositionem cum duob. codd. quamvis non e primariis, omisi. Cf. proxime sequentia, quibus *μέγεθος καὶ ἰσχὺς* ita copulantur ut unum efficiant. Buttm.

τε εἶναι] Mendosum utique *τὲ* cum duplice *καὶ*, ubi nonnisi duæ res distinguuntur. Quare olim prius *καὶ* delendum esse conjeceram et voculam *τὲ* explicabam ex trajectione de qua vid. infra ad 41. Sed lenior est Bekkeri ratio *γὲ* reponentis. Buttm. qui sic in Addend. 'Bekkeri emendatio *ὑγίειά γε*, Stallbaumio teste, confirmatur codice Florentino: quare repositum id nunc vellem.'

ᾗ ἰσχὺς] In præced. edit. *ἡ ἰσχύς*. sed rectius *ᾗ ἰσχὺς*, ut hic. id est, *quatenus robur*. Fic. quoque ita videtur legisse, qui vertit, *Qua robur*. Malim etiam *οὐδὲν διαφέρειν*. Steph.

Tacite Biest. pristinam lect. restituit, sed recte, nam non dici idoneo sensu potuit *πρὸς τὸ ἰ. εἶναι, ᾗ ἰσχ*. Beck.

MEN. Οἶμαι ἔγωγε· ἡ γὰρ δικαιοσύνη, ὦ Σώκρατες, ἀρετή ἐστιν. II. i. 332.

ΣΩ. Πότερον ἀρετή, ὦ Μένων, ἢ ἀρετή τις;

MEN. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ὡς περὶ ἄλλου ὁτουοῦν. οἷον, εἰ[v] βούλει, στρογγυλότητος πέρι εἴποιμ' ἂν ἔγωγε ὅτι σχῆμά τί ἐστιν, οὐχ οὕτως ἁπλῶς ὅτι σχῆμα. διὰ ταῦτα δὲ οὕτως ἂν εἴποιμι, ὅτι καὶ ἄλλα ἐστὶ σχήματα.

MEN. Ὀρθῶς γε λέγων σύ, ἐπεὶ καὶ ἐγὼ λέγω οὐ μόνον δικαιοσύνην ἀλλὰ καὶ ἄλλας εἶναι ἀρετάς.

ΣΩ. Τίνας ταύτας; εἰπέ, οἷον καὶ ἐγὼ σοὶ εἴποιμι ἂν II. 74.
καὶ ἄλλα σχήματα, εἴ με[w] κελεύοις.[x] καὶ σὺ οὖν ἐμοὶ[y] εἰπὲ ἄλλας ἀρετάς.

MEN. Ἡ ἀνδρία[z] τοίνυν ἔμοιγε δοκεῖ ἀρετὴ εἶναι καὶ σωφροσύνη καὶ σοφία καὶ μεγαλοπρέπεια καὶ ἄλλαι πάμπολλαι.[a]

ΣΩ. Πάλιν, ὦ Μένων, ταὐτὸν[b] πεπόνθαμεν· πολλὰς αὖ[c] εὑρήκαμεν ἀρετὰς μίαν ζητοῦντες, ἄλλον τρόπον ἢ νῦν δή· τὴν δὲ μίαν, ἣ διὰ πάντων τούτων ἐστίν, οὐ δυνάμεθα ἀνευρεῖν.

§. 6. MEN. Οὐ γὰρ δύναμαί πω, ὦ Σώκρατες, ὡς σὺ ζητεῖς, μίαν ἀρετὴν λαβεῖν[d] κατὰ πάντων, ὥσπερ ἐν[e] τοῖς ἄλλοις.

ΣΩ. Εἰκότως γε· ἀλλ' ἐγὼ προθυμήσομαι, ἐὰν οἷός II. i. 333.
τ' ὦ, ἡμᾶς προσβιβάσαι. μανθάνεις γάρ που ὅτι οὑτωσὶ

σχήματα F.—[v] εἰ om F.—[w] με ΧΓΔΞΣΥΒCFbr: γε *s.—[x] κελεύεις Γb.—[y] ἐμοὶ om ΒΕFr.—[z] ἀνδρεία ΧΓΔΞΣΥ.—[a] πάμπολλοι b.—[b] ταὐτὰ Ξ, ταῦτα ΣΥr.—[c] ἂν F, ὂν

cente Ficino: *sed hoc rursus considera.* Buttm.

ἀδίκως δὲ μή] Interpungi potest ante μή, sive jungatur cum προσθήσομεν, sive cum οἷόν τ' εἶναι. Sive hoc sensu, *non* (vel *nonne*) *addemus illud* (i. ad illud quod dixisti) *juste: at injuste* (non addemus?) Sive ita exponatur, *addemus* (qui possit imperare) *juste, at injuste* (imperare non possit?) In praec. autem edit. male αὐτό σε. Steph.

αὖ εὑρήκαμεν] Struvius collatis verbis §. 3. σμῆνός τι ἀνεύρηκα ἀρετῶν hic etiam αὖ ἀνευρήκαμεν scribere suadet. In codd. vestigia inveniuntur haec: Paris. F. ἂν εὑρ. Coisl. οὖν εὑρ. Nos incerti an, quo ducunt codd. solum ἀνευρήκαμεν poneremus, an quo magis inclinabamus, Struvii rationem sequeremur, vulgatam intactam reliquimus. Buttm.

§. 6. ὥσπερ] Coisl. ὥσπερ καί, recte, opinor. Buttm.

προσβιβάσαι] An προβιβάσαι? Schneider.

πειρῶ εἰπεῖν καὶ ἀναμνησθῆναι τί αὐτό φησι Γοργίας εἶναι καὶ σὺ μετ' ἐκείνου.

ΜΕΝ. Τί ἄλλο γ' ἢ ἄρχειν οἷόν τ' εἶναι τῶν ἀνθρώπων; εἴ περ ἕν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ζητῶ γε. ἀλλ' ἆρα καὶ παιδὸς ἡ αὐτὴ ἀρετή,[q] ὦ Μένων, καὶ δούλου,[r] ἄρχειν οἵω τε[s] εἶναι τοῦ δεσπότου; καὶ δοκεῖ σοι ἔτι ἂν δοῦλος εἶναι ὁ ἄρχων;

ΜΕΝ. Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ, ὦ[t] Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐ γὰρ εἰκός, ὦ ἄριστε· ἔτι γὰρ καὶ τόδε σκόπει. ἄρχειν φῂς οἷόν τ' εἶναι. οὐ προσθήσομεν[u] αὐτόσε τὸ δικαίως, ἀδίκως δὲ μή;

YBCrbr: ἀρετὴ ἡ αὐτὴ *s.—[r] δούλῳ corr b.—[s] οἵῳτε s.—[t] ὦ om EF.—[u] προσθή-

§. 5. οἵῳτε εἶναι] Dativus pendet a præcedenti ἡ αὐτή. *Num et servi virtus eadem tibi videtur, talis nimirum, qua domino imperare queat?* Sed displicet τοῦ δεσπότου. Non enim statim necesse est, ut servus imperans *ipsi* imperet *domino; sed* potest *pro domino*, et ab hoc constitutus, aliis servis imperare. Quare mallem ἀντὶ δεσπότου. Quæ sequitur quæstio: δοκεῖ σ. ἔ. ἂ. δ. ε. ὁ ἄρχων; eo spectat, ut Menoni repugnantiam inter servi et imperantis notionem ostendat. *Servus, si imperat, num adhuc servus esse tibi videtur?* Ged.

οἵωτε] Vulg. οἵῳ τε. Quò spectat hæc Wolfii observatio. 'Hisce verbis haud levius quam ipsi definitioni vitium inesse apparet. Dativus enim οἵῳτε nihil habet quo referatur, quoniam a pronomine ἡ αὐτὴ regi h. l. nequit: totumque membrum, καὶ δούλου—δεσπότου, novam interrogationem inepte et frigide orditur. Cui utrique molestiæ medebimur, sic lenissime corrigendo et tenore orationis continuando: 'Ἀλλ' ἆρα καὶ παιδὸς ἀρετὴ ἡ αὐτὴ, ὦ Μένων, καὶ δούλου, ἄρχειν οἵωτε εἶναι τοῦ δεσπότου.' Ingeniosa est Wolfii emendatio: quanquam recte Ullrichius non emendationem sed explicationem potius dicit, cum in notando et omittendo iota subscriptili nulla prorsus in manuscriptis neque regula sit neque observantia. Cujus rei maxime memorabilia exempla in omnium conspectum nuper produxi ex antiquissimo Iliadis codice Ambrosiano, ad calcem scholiorum in Odysseam p. 585. Ibi enim non modo sine illo dativus, sed cum illo dualis et prima præsentis inveniuntur. Itaque οἵωτε post Bekkerum ego quoque hic repræsentavi tanquam codicum lectionem quæ aliquam tamen explicationem admittat. Sed nihilominus eadem, quæ tanquam contra conjecturam olim dubia movi, nunc tanquam contra vulgatam lectionem mihi repetenda sunt. Quippe dualis formæ, quando non duo homines ut certi et singuli simul agentes cogitantur, sed ideæ et genera eodem quo singuli nomine appellantur, mihi quidem prorsus incongrua videtur esse. Deinde, si hoc tanquam negligenter et brevitatis causa admissum feras; quid, quæso, puero, qui ætate hic dicitur, non servitute, cum domino? Immo vides scriptorem, quæ vera est brevitatis adhibendæ ratio, puerum prorsus amittere et in servo solo sermonem absolvere. Hoc autem fieri debet non ita ut nonnisi dominus nominetur: sed verba quoque, quibus hæc ejus mentio cum ceteris committitur, congruere debent. Itaque me quidem judice Plato tam paucis verbis contiguis, ἄρχειν οἵουστε (nam hoc est οἵωτε) εἶναι τοῦ δεσπότου, quando inde a verbo εἶναι tamen nonnisi servum in animo habuit, dicere non potuit, sed aut οἷόντε scripsit aut οἵουτε. Buttm.

ἔτι γὰρ] Non immerito offendit Stallb. in hoc altero γάρ. Non enim novum argumentum affertur, cur τὸ ἄρχειν non in quemvis cadat; sed nova objectio contra ipsum illud ἄρχειν. Quare apte legendum pro γὰρ suadet δ' αὖ, addi-

τον κατέχει τὸ στρογγύλον ἢ[p] τὸ[q] εὐθύ, ὃ δὴ ὀνομάζεις[r] σχῆμα, καὶ οὐδὲν μᾶλλον φῂς τὸ στρογγύλον σχῆμα εἶναι ἢ τὸ εὐθύ. ἢ οὐχ οὕτω λέγεις;

ΜΕΝ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὅταν οὕτω λέγῃς, τότε οὐδὲν μᾶλλον φῂς τὸ[s] στρογγύλον εἶναι στρογγύλον ἢ εὐθύ, οὐδὲ τὸ εὐθὺ εὐθὺ ἢ στρογγύλον;

ΜΕΝ. Οὐ δή που, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν σχῆμά γε οὐδὲν μᾶλλον φῂς εἶναι τὸ στρογγύλον τοῦ εὐθέος, οὐδὲ τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου.

ΜΕΝ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 7. ΣΩ. Τί ποτε οὖν τοῦτο οὗ τοῦτο[t] ὄνομά[u] ἐστι τὸ σχῆμα; πειρῶ λέγειν. Εἰ οὖν τῷ ἐρωτῶντι οὕτως ἢ περὶ σχήματος ἢ[v] χρώματος εἶπες ὅτι Ἀλλ' οὐδὲ μανθάνω II. 75.
ἔγωγε ὅ τι βούλει, ὦ ἄνθρωπε, οὐδὲ οἶδα ὅ τι λέγεις· ἴσως ἂν ἐθαύμασε, καὶ εἶπεν Οὐ μανθάνεις ὅτι ζητῶ τὸ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ταὐτόν; ἢ οὐδὲ ἐπὶ τούτοις, ὦ Μένων, ἔχοις ἂν εἰπεῖν, εἴ τις[w] ἐρωτῴη τί ἐστιν ἐπὶ τῷ στρογγύλῳ καὶ II. i. 335.
εὐθεῖ[x] καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις, ἃ δὴ σχήματα καλεῖς, ταὐτὸν ἐπὶ πᾶσι; πειρῶ εἰπεῖν, ἵνα καὶ[y] γένηταί σοι μελέτη πρὸς τὴν περὶ[z] τῆς ἀρετῆς ἀπόκρισιν.

—[p] ἢ...στρογγ. om Ξ.—[q] τὸ om BCEFr.—[r] ὀνομάζει Υ.—[s] τὸ...φῂς om Ξ.—[t] τοῦ in litura Γ.—[u] τοὔνομα b.—[v] ἢ χρώματος ℨΓΔΥBEFbr: ἢ περὶ χρώματος *s.—[w] τίς ℨΔ.—[x] εὐθὺ Δ.—[y] καὶ om ΣΥr et pr Ξ.—[z] περὶ om ΞΥbr.—[a] χαρίσομαι ΞΣ

primo post illa ἀλλὰ μή μοι οὕτως, dein ante hæc ὅ,τι ἐστὶ τοῦτο. Sed formulæ quidem μή μοι usus ellipticus aliunde satis notus (v. Heind. ad Protag. 25.) et facilis intellectu. Ante ὅστις, ὅ,τι autem qui ejusmodi imperativum subaudiri jubet nihil aliud dicit, quam relativas ejusmodi formas poni posse etiam pro τίς, τί. Hujus itaque usus exempla afferenda erant. Neque vero est cur adesse negemus, quando ὁποῖος sic habemus pro ποῖος infra Alcib. i. 15. Ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐξευρών; quando ὁπότερος pro πότερος, ὅπως pro πῶς in locis ab Heindorfio citatis ad Lysid. 21. ubi est Ὁπότερος οὖν πότερου φίλος ἐστίν; quorum omnium ratio est hujus ὅστις. Ex eo autem, quod relativa hæc omnia sua natura interrogationi inserviunt indirectæ, factum videtur ut in communi sermone etiam cum directe interrogativis confunderentur; quo facto a bonis quoque scriptoribus sonantiora ista ὅ,τι, ὁποῖος, tum imprimis prælata sunt, quando cum pondere aliquo pronuntianda videretur interrogatio. Buttm.

καὶ οὐδὲν μᾶλλον] More satis obvio inservit καὶ ulteriori explanationi verbi ὀνομάζεις, quæ plenius ita erat adnectenda: *et quidem ita ut nihilo magis—dicas*. Buttm. qui sic in Addend. 'Conf. similem in copula καὶ negligentiam in Crit. 5. καὶ τοιαῦτα σπεύδεις.'

§. 7. ἢ χρώματος] Vulgo ἢ περὶ χρ. Præpositionem hoc altero loco omisit Bekker. codd. opt. et plur. secutus. Sic enim solent Græci. Vid. Heind. ad Phæd. 5. Buttm.

ΜΕΝ. Μή, ἀλλὰ σύ, ὦ Σώκρατες, εἰπέ.

ΣΩ. Βούλει σοι χαρίσωμαι;[a]

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐθελήσεις οὖν καὶ σὺ[b] ἐμοὶ εἰπεῖν περὶ τῆς ἀρετῆς;

ΜΕΝ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Προθυμητέον τοίνυν· ἄξιον γάρ.

ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Φέρε δή, πειρώμεθά σοι εἰπεῖν τί ἐστι σχῆμα. σκόπει οὖν εἰ τόδε ἀποδέχει αὐτὸ εἶναι· ἔστω γὰρ δὴ ἡμῖν τοῦτο σχῆμα,[c] ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρώματι ἀεὶ[d] ἑπόμενον. ἱκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; ἐγὼ γὰρ κἂν οὕτως ἀγαπῴην εἴ μοι ἀρετὴν εἴποις.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτό γε εὔηθες, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς λέγεις;

ΜΕΝ. Ὅτι σχῆμά[e] πού ἐστι κατὰ τὸν σὸν λόγον, ὃ ἀεὶ χρόᾳ ἕπεται.

ΥΒCEFrδr.—[b] σοὶ Σ.—[c] τοῦτο σχῆμα ΧΔΣΥδr : τοῦτο τὸ σχῆμα *ς.—[d] ἂν F.—

πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀρ.] Duo codices minime mali omisso περὶ dant πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ἀπόκρισιν, quod diligenter notandum ob illud simillimum in Theæteto p. 147. C. οἷον καὶ ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει, ubi Heind. ‘In his ni excidit περὶ, notandum hoc genus ellipseos, cujus simile nil memini.’ Buttm.

ἀποδέχει] Hanc scripturam constanter nunc ubique adoptavi, Vid. Valck. ad Phœn. 576. Fischer. ad Euthyphr. 19, et nos ad Crit. 4. Buttm.

χρώματι] Videtur mihi legendum σώματι. Nam primum, *figura* potest *sine colore cogitari* saltem, non item sine *corpore*. Deinde graviter in definiendo peccaret Socr. qui hic: *figuram* esse id quod semper *colorem* sequatur, dicit; ipsum vero colorem paullo post dicit, esse defluxum *figurarum* e corporibus. En *circulum!* At obstare videtur insequens vox χρόα. Sed χρόα non semper *colorem*, imo sæpius corporis superficiem, ipsumque *corpus* significat. Firmatur mea emendatio, altera, quam Socrates statim affert, figuræ definitione, ubi eam τοῦ στερεοῦ πέρας esse dicit. Quid vero στερεὸν et σῶμα differunt? Ipsum quidem χρῶμα *corpus*, æque ac χρόα, significat, licet rarissime. Sed vocem non retinendam censeo, ob amphiboliam, quum paullo post Socr. definiat χρῶμα, quatenus *colorem* denotat. Definitiones hæ, figuræ et coloris, non ita junctæ sunt, ut altera ad alteram declarandam opus sit; sed utraque ad regulas definiendi explicandas adhibetur. Sunt ergo *coordinatæ*, ut cum philosophis loquar, non *subordinatæ*. Notiones vero ipsæ, coloris et figuræ, magnopere cohærent, adeo ut alterius definitio alteri etiam quodammodo conveniat. Tales sunt *coloris* definitiones, Pythagorica quidem: ἐπιφάνεια τοῦ σώματος (Plutarch. de plac. Phil. l. i. c. 15.) Aristotelis vero (de sensu c. 3.) τοῦ διαφανοῦς ἐν σώματι ὡρισμένῳ πέρας. Ged.

Gedikius in voce χρώματι offendens, ob circulum maxime, quem Plato admitteret definiendo mox colorem tanquam defluxum figurarum, non animadverterat, ad ludendos tantum sophistas hanc a Socrate hic afferri definitionem, quam missam mox facit aliamque substituit §. 8.

ΣΩ. Εἶεν.

§. 8. ΜΕΝ. Εἰ δὲ δὴ τὴν χρόαν τις μὴ φαίη εἰδέναι, II. i. 336.
ἀλλ' ὡσαύτως ἀποροῖ[f] ὥς περ περὶ τοῦ σχήματος, τί ἂν οἴει σοι ἀποκεκρίσθαι;

ΣΩ. Τἀληθῆ ἔγωγε. καὶ εἰ μέν γε τῶν σοφῶν τις εἴη[g] καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν ὁ ἐρόμενος, εἴποιμ' ἂν αὐτῷ ὅτι Ἐμοὶ μὲν εἴρηται· εἰ δὲ μὴ ὀρθῶς λέγω, σὸν ἔργον λαμβάνειν λόγον καὶ ἐλέγχειν. εἰ δὲ ὥς περ ἐγώ τε καὶ σὺ νυνὶ φίλοι ὄντες βούλοιντο ἀλλήλοις διαλέγεσθαι, δεῖ δὴ πρᾳότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι.[h] ἔστι

[e] σχήματά ΧΔ.—[f] ἀπορεῖ ΞΣΥΥ.—[g] εἴη Cr.—[h] ἀποκρίνεσθαι...διαλεκτικώτερον om

cui apta est illa coloris definitio. Buttm.

εἶεν] Istud εἶεν Socratis personæ convenire non videtur. Eadem autem vox sic sermoni alterius interserta legitur etiam in Cratylo p. 410. C. ibique Heusdius eam confidenter, dubitanter Heindorfius utroque loco, eidem tribuunt qui et præcedentia et subsequentia pronuntiat. Certe Ficinus utrobique eam omisit, quod non videtur facere potuisse, si ut alterius sermonem in suo codice secretam hanc vocem invenisset. Hæsito tamen an Ficino contra tot hodie codices collatos tanta tribuenda sit auctoritas. Atque, ut de Cratyli loco nihil pronuntiem, nostro loco istud εἶεν a Socrate prolatum non inepte dicas respondere illi πού, quo Meno aliquam suam diffidentiam ostendit, an recte verba Socratis intellexerit. Εἶεν autem, hoc est, *esto*, ideo reponit Socrates, ne ut suam revera sententiam illud agnoscere videatur. Buttm. qui sic in Addend. ‘Vocem εἶεν proprio sermoni intersertam habemus Alcib. i. 6. ubi vid. not. Quod autem ibi dixi de vocula πού, id recte quidem habet: sed non opus est ut confirmationem aliquam Socratis opperiatur Meno.’

§. 8. ἀποκεκρίσθαι] Perf. sensu passivi (cf. Gramm. §. 100. Obs. 7.) *quid credis a te responsum esse?* Sic Theæt. p. 187. B. καὶ τοῦτό μοι ἀποκεκρίσθω. Vid. Heind. ad Gorg. 19. Buttm.

φίλοι ὄντες] Sc. τινὲς βούλοιντο, jungendum, ut subjecto suo ne careat verbum. Vulgo jungitur ὥσπερ — — ὄντες, quo pacto βουλοίμεθα requireretur pendens a superioribus, in quibus Socrates itidem se colloquentem finxerat. Buttm.

διαλεκτικώτερον] Non est *magis dialectico more*, ut omnes interpretes intellexisse video; sed, quod vel ex præcedenti διαλέγεσθαι patet, *convenientius regulis familiaris consuetudinis et sermonis*, qui non, ut alteruter convincatur, instituitur, sed ut gradatim *interrogando et respondendo* (id enim est διαλεκτικῶς) ad veritatem accedatur. Ita ipse Plato in Cratylo διαλεκτικὸν vocat τὸν ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον. Ged.

Male Gedikius olim negaverat διαλεκτικώτερον hic esse *magis dialectico more*, statueratque accipiendum de eo quod *convenientius esset regulis familiaris consuetudinis et sermonis*, recte ideo reprehensus a Schleiermachero. Nempe cogitarat Gedikius de sophistarum argutiis falsaque dialectica. Eo nomine nunquam designatur a Platone, cui ars optima est διαλεκτική, ἀπὸ τοῦ διαλέγεσθαι dicta, non verbis circumvenire docens alterum, sed persuadere quod verum est; cujus in doctis de philosophia disputationibus haud diversæ sunt regulæ atque in familiari colloquio. Hinc est quod Plato in Cratylo διαλεκτικὸν vocat τὸν ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον, et revera lucem nostro loco affert ille Protagoræ p. 336. A. εἰ οὖν ἐπιθυμεῖς ἐμοῦ καὶ Πρωταγόρου ἀκούειν, τούτου δέου, ὥσπερ τοπρῶτόν μοι ἀπεκρίνατο διὰ βραχέων καὶ αὐτὰ τὰ ἐρωτώμενα, οὕτω καὶ νῦν ἀποκρίνεσθαι· εἰ δὲ μή, τίς ὁ τρόπος ἔσται τῶν διαλόγων; χωρὶς γὰρ ἔγωγ' ᾤμην εἶναι τὸ συνεῖναί τε ἀλλήλοις διαλεγομένους, καὶ τὸ δημηγορεῖν. Nam δημήγοροι illi non secus ac sophistæ speciem magis veri quam ipsam veritatem sectabantur. Buttm.

ΜΕΝ. Μή, ἀλλὰ σύ, ὦ Σώκρατες, εἰπέ.

ΣΩ. Βούλει σοι χαρίσωμαι;[a]

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐθελήσεις οὖν καὶ σὺ[b] ἐμοὶ εἰπεῖν περὶ τῆς ἀρετῆς;

ΜΕΝ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Προθυμητέον τοίνυν· ἄξιον γάρ.

ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Φέρε δή, πειρώμεθά σοι εἰπεῖν τί ἐστι σχῆμα. σκόπει οὖν εἰ τόδε ἀποδέχει αὐτὸ εἶναι· ἔστω γὰρ δὴ ἡμῖν τοῦτο σχῆμα,[c] ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρώματι ἀεὶ[d] ἑπόμενον. ἱκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; ἐγὼ γὰρ κἂν οὕτως ἀγαπῴην εἴ μοι ἀρετὴν εἴποις.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτό γε εὔηθες, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς λέγεις;

ΜΕΝ. Ὅτι σχῆμά[e] πού ἐστι κατὰ τὸν σὸν λόγον, ὃ ἀεὶ χρόᾳ ἕπεται.

ΥΒCΕFrbt.—[b] σοὶ Ξ.—[c] τοῦτο σχῆμα ΧΔΣΥbt: τοῦτο τὸ σχῆμα *s.—[d] ἂν F.—

πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀρ.] Duo codices minime mali omisso *περὶ* dant *πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ἀπόκρισιν*, quod diligenter notandum ob illud simillimum in Theæteto p. 147. C. *οἷον καὶ ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει*, ubi Heind. 'In his ni excidit *περὶ*, notandum hoc genus ellipseos, cujus simile nil memini.' Buttm.

ἀποδέχει] Hanc scripturam constanter nunc ubique adoptavi, Vid. Valck. ad Phœn. 576. Fischer. ad Euthyphr. 19, et nos ad Crit. 4. Buttm.

χρώματι] Videtur mihi legendum *σώματι*. Nam primum, *figura* potest *sine colore cogitari* saltem, non item sine *corpore*. Deinde graviter in definiendo peccaret Socr. qui hic: *figuram* esse id quod semper *colorem* sequatur, dicit; ipsum vero colorem paullo post dicit, esse defluxum *figurarum* e corporibus. En *circulum!* At obstare videtur insequens vox *χρόα*. Sed *χρόα* non semper *colorem*, imo sæpius corporis superficiem, ipsumque *corpus* significat. Firmatur mea emendatio, altera, quam Socrates statim affert, figuræ definitione, ubi eam *τοῦ στερεοῦ πέρας* esse dicit. Quid vero *στερεὸν* et *σῶμα* differunt? Ipsum quidem *χρῶμα corpus*, æque ac *χρόα*, significat, licet rarissime. Sed vocem non retinendam censeo, ob amphiboliam, quum paullo post Socr. definiat *χρῶμα*, quatenus *colorem* denotat. Definitiones hæ, figuræ et coloris, non ita junctæ sunt, ut altera ad alteram declarandam opus sit; sed utraque ad regulas definiendi explicandas adhibetur. Sunt ergo *coordinatæ*, ut cum philosophis loquar, non *subordinatæ*. Notiones vero ipsæ, coloris et figuræ, magnopere cohærent, adeo ut alterius definitio alteri etiam quodammodo conveniat. Tales sunt *coloris* definitiones, Pythagorica quidem: *ἐπιφάνεια τοῦ σώματος* (Plutarch. de plac. Phil. l. i. c. 15.) Aristotelis vero (de sensu c. 3.) *τοῦ διαφανοῦς ἐν σώματι ὡρισμένῳ πέρας*. Ged.

Gedikius in voce *χρώματι* offendens, ob circulum maxime, quem Plato admitteret definiendo mox colorem tanquam defluxum figurarum, non animadverterat, ad ludendos tantum sophistas hanc a Socrate hic afferri definitionem, quam missam mox facit aliamque substituit §. 8.

ΣΩ. Εἶεν.

§. 8. ΜΕΝ. Εἰ δὲ δὴ τὴν χρόαν τις μὴ φαίη εἰδέναι, ἀλλ' ὡσαύτως ἀποροῖ[f] ὥς περ περὶ τοῦ σχήματος, τί ἂν οἴει σοι ἀποκεκρίσθαι; II. i. 336.

ΣΩ. Τἀληθῆ ἔγωγε. καὶ εἰ μέν γε τῶν σοφῶν τις εἴη[g] καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν ὁ ἐρόμενος, εἴποιμ' ἂν αὐτῷ ὅτι Ἐμοὶ μὲν εἴρηται· εἰ δὲ μὴ ὀρθῶς λέγω, σὸν ἔργον λαμβάνειν λόγον καὶ ἐλέγχειν. εἰ δὲ ὥς περ ἐγώ τε καὶ σὺ νυνὶ φίλοι ὄντες βούλοιντο ἀλλήλοις διαλέγεσθαι, δεῖ δὴ πρᾳότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι.[h] ἔστι

[e] σχήματά ℵΔ.—[f] ἀπορεῖ ΞΣΥΓ.—[g] εἴη Cr.—[h] ἀποκρίνεσθαι...διαλεκτικώτερον om

cui apta est illa coloris definitio. Buttm.

εἶεν] Istud εἶεν Socratis personæ convenire non videtur. Eadem autem vox sic sermoni alterius interserta legitur etiam in Cratylo p. 410. C. ibique Heusdius eam confidenter, dubitanter Heindorfius utroque loco, eidem tribuunt qui et præcedentia et subsequentia pronuntiat. Certe Ficinus utrobique eam omisit, quod non videtur facere potuisse, si ut alterius sermonem in suo codice secretam hanc vocem invenisset. Hæsito tamen an Ficino contra tot hodie codices collatos tanta tribuenda sit auctoritas. Atque, ut de Cratyli loco nihil pronuntiem, nostro loco istud εἶεν a Socrate prolatum non inepte dicas respondere illi πού, quo Meno aliquam suam diffidentiam ostendit, an recte verba Socratis intellexerit. Εἶεν autem, hoc est, *esto*, ideo reponit Socrates, ne ut suam revera sententiam illud agnoscere videatur. Buttm. qui sic in Addend. 'Vocem εἶεν proprio sermoni intersertam habemus Alcib. i. 6. ubi vid. not. Quod autem ibi dixi de vocula πού, id recte quidem habet: sed non opus est ut confirmationem aliquam Socratis opperiatur Meno.'

§. 8. ἀποκεκρίσθαι] Perf. sensu passivi (cf. Gramm. §. 100. Obs. 7.) *quid credis a te responsum esse?* Sic Theæt. p. 187. B. καί τοῦτό μοι ἀποκεκρίσθω. Vid. Heind. ad Gorg. 19. Buttm.

φίλοι ὄντες] Sc. τινὲς βούλοιντο, jungendum, ut subjecto suo ne careat verbum. Vulgo jungitur ὥσπερ — — ὄντες, quo pacto βουλοίμεθα requireretur pendens a superioribus, in quibus Socrates itidem se colloquentem finxerat. Buttm.

διαλεκτικώτερον] Non est *magis dialectico more*, ut omnes interpretes intellexisse video; sed, quod vel ex præcedenti διαλέγεσθαι patet, *convenientius regulis familiaris consuetudinis et sermonis*, qui non, ut alteruter convincatur, instituitur, sed ut gradatim *interrogando et respondendo* (id enim est διαλεκτικῶς) ad veritatem accedatur. Ita ipse Plato in Cratylo διαλεκτικὸν vocat τὸν ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον. Ged.

Male Gedikius olim negaverat διαλεκτικώτερον hic esse *magis dialectico more*, statueratque accipiendum de eo quod *convenientius esset regulis familiaris consuetudinis et sermonis*, recte ideo reprehensus a Schleiermachero. Nempe cogitarat Gedikius de sophistarum argutiis falsaque dialectica. Eo nomine nunquam designatur a Platone, cui ars optima est διαλεκτική, ἀπὸ τοῦ διαλέγεσθαι dicta, non verbis circumvenire docens alterum, sed persuadere quod verum est; cujus in doctis de philosophia disputationibus haud diversæ sunt regulæ atque in familiari colloquio. Hinc est quod Plato in Cratylo διαλεκτικὸν vocat τὸν ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον, et revera lucem nostro loco affert ille Protagoræ p. 336. A. εἰ οὖν ἐπιθυμεῖς ἐμοῦ καὶ Πρωταγόρου ἀκούειν, τούτου δέου, ὥσπερ τοπρῶτόν μοι ἀπεκρίνατο διὰ βραχέων καὶ αὐτὰ τὰ ἐρωτώμενα, οὕτω καὶ νῦν ἀποκρίνεσθαι· εἰ δὲ μή, τίς ὁ τρόπος ἔσται τῶν διαλόγων; χωρὶς γὰρ ἔγωγ' ᾤμην εἶναι τὸ συνεῖναί τε ἀλλήλοις διαλεγομένους, καὶ τὸ δημηγορεῖν. Nam δημήγοροι illi non secus ac sophistæ speciem magis veri quam ipsam veritatem sectabantur. Buttm.

MEN. Μή, ἀλλὰ σύ, ὦ Σώκρατες, εἰπέ.

ΣΩ. Βούλει σοι χαρίσωμαι;[a]

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐθελήσεις οὖν καὶ σὺ[b] ἐμοὶ εἰπεῖν περὶ τῆς ἀρετῆς;

MEN. Ἔγωγε.

ΣΩ. Προθυμητέον τοίνυν· ἄξιον γάρ.

MEN. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Φέρε δή, πειρώμεθά σοι εἰπεῖν τί ἐστι σχῆμα. σκόπει οὖν εἰ τόδε ἀποδέχει αὐτὸ εἶναι· ἔστω γὰρ δὴ ἡμῖν τοῦτο σχῆμα,[c] ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρώματι ἀεὶ[d] ἑπόμενον. ἱκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; ἐγὼ γὰρ κἂν οὕτως ἀγαπῴην εἴ μοι ἀρετὴν εἴποις.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτό γε εὔηθες, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς λέγεις;

MEN. Ὅτι σχῆμά[e] πού ἐστι κατὰ τὸν σὸν λόγον, ὃ ἀεὶ χρόᾳ ἕπεται.

YBCEFrbt.—[b] σοὶ Ξ.—[c] τοῦτο σχῆμα ΧΔΣΥbt: τοῦτο τὸ σχῆμα *s.—[d] ἂν F.—

πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀρ.] Duo codices minime mali omisso περὶ dant πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ἀπόκρισιν, quod diligenter notandum ob illud simillimum in Theæteto p. 147. C. οἷον καὶ ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει, ubi Heind. ‘In his ni excidit περὶ, notandum hoc genus ellipseos, cujus simile nil memini.’ Buttm.

ἀποδέχει] Hanc scripturam constanter nunc ubique adoptavi, Vid. Valck. ad Phœn. 576. Fischer. ad Euthyphr. 19, et nos ad Crit. 4. Buttm.

χρώματι] Videtur mihi legendum σώματι. Nam primum, *figura* potest *sine colore cogitari* saltem, non item sine *corpore*. Deinde graviter in definiendo peccaret Socr. qui hic: *figuram* esse id quod semper *colorem* sequatur, dicit; ipsum vero colorem paullo post dicit, esse defluxum *figurarum* e corporibus. En *circulum!* At obstare videtur insequens vox χρόα. Sed χρόα non semper *colorem*, imo sæpius corporis superficiem, ipsumque *corpus* significat. Firmatur mea emendatio, altera, quam Socrates statim affert, figuræ definitione, ubi eam τοῦ στερεοῦ πέρας esse dicit. Quid vero στερεὸν et σῶμα differunt? Ipsum quidem χρῶμα *corpus*, æque ac χρόα, significat, licet rarissime. Sed vocem non retinendam censeo, ob amphiboliam, quum paullo post Socr. definiat χρῶμα, quatenus *colorem* denotat. Definitiones hæ, figuræ et coloris, non ita junctæ sunt, ut altera ad alteram declarandam opus sit; sed utraque ad regulas definiendi explicandas adhibetur. Sunt ergo *coordinatæ*, ut cum philosophis loquar, non *subordinatæ*. Notiones vero ipsæ, coloris et figuræ, magnopere cohærent, adeo ut alterius definitio alteri etiam quodammodo conveniat. Tales sunt *coloris* definitiones, Pythagorica quidem: ἐπιφάνεια τοῦ σώματος (Plutarch. de plac. Phil. l. i. c. 15.) Aristotelis vero (de sensu c. 3.) τοῦ διαφανοῦς ἐν σώματι ὡρισμένῳ πέρας. Ged.

Gedikius in voce χρώματι offendens, ob circulum maxime, quem Plato admitteret definiendo mox colorem tanquam defluxum figurarum, non animadverterat, ad ludendos tantum sophistas hanc a Socrate hic afferri definitionem, quam missam mox facit aliamque substituit §. 8.

ΣΩ. Ἴσως γάρ σοι κατὰ συνήθειαν εἴρηται. καὶ ἅμα, οἶμαι, ἐννοεῖς ὅ τι ἔχοις ἂν ἐξ αὐτῆς εἰπεῖν καὶ φωνήν, ὃ ἐστι, καὶ[f] ὀσμὴν καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν τοιούτων.

MEN. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τραγικὴ γάρ ἐστιν, ὦ Μένων, ἡ ἀπόκρισις, ὥστε ἀρέσκει σοι μᾶλλον ἢ ἡ περὶ τοῦ σχήματος.

MEN. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐκ ἔστιν, ὦ παῖ Ἀλεξιδήμου, ὡς ἐγὼ ἐμαυτὸν πείθω, ἀλλ' ἐκείνη βελτίων. οἶμαι δὲ οὐδ' ἂν σοὶ δόξαι, εἰ μή,[g] ὥς περ χθὲς ἔλεγες, ἀναγκαῖόν σοι ἀπιέναι II. i. 339.
πρὸ τῶν μυστηρίων, ἀλλ' εἰ περιμείναις[h] τε καὶ μυηθείης.

MEN. Ἀλλὰ περιμένοιμ' ἄν, ὦ Σώκρατες, εἴ μοι II. 77.
πολλὰ τοιαῦτα λέγοις.[i]

Ξ.—[h] εἴπερ μείναις (αι corr) pr Δ.—[i] λέγεις Ε.—[j] προμηθείας pr Υ.—[k] καθόλου Γ:

Ἴσως γὰρ κ. τ. λ.] Sensus est: 'Est forsitan hæc definitio talis quales audire consuevisti ex Gorgia, Empedoclis discipulo.' Hanc autem ipsam coloris definitionem Empedocleam esse, patet etiam e libro de Placit. Philos. l. l. ubi legimus secundum Emped. colorem esse *τὸ τοῖς πόροις τῆς ὄψεως ἐναρμόττον*. (Schleierm. tamen ex nostro potius loco sua de Empedocle hausisse autumat auctorem libri de Pl. Ph.) Sed *effluxus* quoque et notionem et vocem ex Empedoclis disciplina sumptam esse, ex eodem scripto patet iv. 14. ubi philosophus ille dicitur explicasse *κατὰ ἀποῤῥοίας* etc.—Pergit Socrates: 'et simul intelligis te ad hujus definitionis similitudinem *vocis* quoque et *odoris* definitionem facile formare posse.' Vox enim sit *ἀποῤῥοὴ ἀκοῇ σύμμετρος καὶ αἰσθητός*. Ged.

ὅτι ἔχοις] Al. *ὅ,τι.* sed *ὅτι* magis convenire videtur. Steph.

τραγικὴ] Definitionem illam cur *tragicam* Socrates vocet, nullam aliam equidem rationem video, quam quod idea ista de emanatione figurarum e corporibus *sublimem* quandam et *poeticam* imaginem animo offert. Simul tamen respicere mihi videtur ad tragœdias Empedoclis, quarum haud exiguum numerum adolescens scripsit, affirmante Neanthe apud Diog. Laert. viii. 58. licet jam olim essent, qui ad alium Empedoclem, hujus nostri nepotem, tragœdias eas referrent, teste eodem Diog. l. l. Apud eundem, viii. 70. Diodorus Ephesius tribuit ei *τραγικὸν τῦφον*, quod ad nostrum hunc locum explicandum mirifice valet. Ged. Immo enuntiationis forma potius respicitur, et orationis color. Buttm.

μᾶλλον ἢ ἡ] Alteram illam dicit, quam secundo loco proposuerat (8. extr.) Hanc enim, quæ [olim] hodieque mathematicis usitata est, silentio transiit Meno. Schleierm.

ἀλλ' οὐκ ἔστιν] Non habet hoc *ἔστιν* quo referatur in præcedentibus. Quare jungendum putaram olim sequenti *βελτίων*. Sed hoc per syntaxin non recte procedit. Nam scriptum oportebat, Ἀλλ' *οὐχ αὕτη*. Præstat igitur per anacoluthiam referre ad superius *ἀρέσκει σοι μᾶλλον*, quod idem est ac si dixisset *δοκεῖ σοι βελτίων*. Buttm.

μυηθείης] Ludit Socrates in comparatione cum mysteriis. Ita in Sympos. p. 209. E. *ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως κἂν σὺ μυηθείης*. Jam cum Meno Thessalus dixisset pridie Socrati, abeundum sibi esse ex Attica ante mysteriorum celebrationem; Socrates hæc ejus verba ad alterum illum sensum facete transfert. Sensus igitur est: *Credo me tibi persuasurum, meam figuræ definitionem meliorem esse* hac coloris definitione; *nisi abeundum tibi est forte, priusquam te hoc edocere queam teque hac veritate quasi initiare; quod fiet, si adhuc morari volueris.* Ged.

δὲ ἴσως[i] τὸ διαλεκτικώτερον μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος. πειράσομαι δὴ καὶ ἐγώ σοι οὕτως εἰπεῖν. λέγε γάρ μοι· τελευτὴν καλεῖς τι; τοιόνδε λέγω[j] οἷον πέρας καὶ ἔσχατον· πάντα ταῦτα ταὐτόν τι λέγω. ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος διαφέροιτο. ἀλλὰ σύ γέ που καλεῖς πεπεράνθαι τι καὶ τετελευτηκέναι; τὸ τοιοῦτον βούλομαι λέγειν, οὐδὲν ποικίλον.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ καλῶ, καὶ οἶμαι μανθάνειν ὃ[k] λέγεις.

II. 76. ΣΩ. Τί[l] δ'; ἐπίπεδον καλεῖς τι, καὶ ἕτερον αὖ στερεόν, οἷον ταῦτα τὰ ἐν ταῖς[m] γεωμετρίαις;

ΧΔ.—[i] ἴσως om pr Ξ.—[j] λέγω ΓΔΞΣΥbr : λέγων *s.—[k] ὅτι ΞΥr.—[l] τί ΧΞΣΥbr :

ὁ ἐρωτώμενος] Verissima mihi, ut Schleiermachero, videtur Cornarii emendatio *ὁ ἐρόμενος*, quo verbo paulo superius eadem persona significatur. Gedikius tamen *τὸν ἐρωτώμενον* explicabat de eo qui Socratica methodo docetur, quoniam is de eo ipso quod quærat a docente *interrogetur*: eamque sententiam pluribus exornavit Ullrichius. Quibus mihi tamen non persuasit. Nam Socrates suam methodum sic, tanquam omnibus notam et veluti constitutam, verbo obiter tangere potuisse mihi quidem non videtur; multo minus hic ubi diversa colloquii ratio patet; omnium minime autem tam inconcinne Plato hoc verbis expressisset, ut jungeret *ἀποκρίνεσθαι δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος*. Codices tamen vulgatam tenent: nisi codicis instar nobis est interpretatio Ficini, quæ habet, *qui rogat*. Buttm.

προσομολογῇ] Præstaret legi *προομολογῇ*, per ea, quæ is qui *interrogatur* i. e. Socratica methodo docetur, scire se *jam antea* fateatur. Ἐρωτώμενος h. l. male ab omnibus interpretibus pro eo, qui *interrogat*, sumi video. Cornarius quid voluerit, quum emendaret *ἐρώμενος*, nescio. Ged. Vid. c. 12. in fine, ubi Socr. *εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι, ὅτ' ἐγώ σοι ἄρτι ἀπεκρινάμην περὶ τοῦ σχήματος, ἀπεβάλλομέν που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν, τὴν διὰ τῶν ἔτι ζητουμένων καὶ μήπω ὡμολογημένων ἐπιχειροῦσαν ἀποκρίνεσθαι.* Qui locus firmat emendationem Gedik. Nempe *τῷ μήπω ὡμολογημένῳ* oppositum est id quod *ὁ ἐρωτώμενος προομολογεῖ εἰδέναι*. Biest.

προσομολογῇ] E l. c. firmari quidem videtur Gedikii conjectura *προομολογῇ*. Sed in hac forma necessarium foret præteritum *προωμολογήσῃ*, quo non opus est in forma quoad tempus indefinita *προσομολογεῖν*. Buttm.

καλεῖς τι] In Ald. *καλεῖς τί*, ut *τί* sit interr. et jungatur cum præced. Ibidem interpung. post *οἷον*. sed *τὶ τοιόνδε* pro *τοιόνδε τὶ* (quod magis usitatum est) videtur dictum. Sic autem statim post, *καλεῖς τι* enclit. For. et *λέγων* magis conveniret, continuando interrogationem. Steph.

Πρόδικος] Notissima affectata Prodici ars synonyma discriminandi; vid. Charmid. p. 163. D. Protag. p. 337. A. Buttm.

ἀλλὰ σύ γε] 'Sed tu in sermone communi opinor interdum dicis de aliqua re, eam terminari, finiri. Ejusmodi etiam est id de quo nunc locuturus sum.' *Οὐδὲν ποικίλον*, *nihil varium subdolumque, quod ambagibus deludat et difficilem habeat explicatum.* Ita Heindorfius ad Gorg. 102. Cf. Cratyl. 23. Phileb. 38. in quibus locis eadem vi sermonem hæc formula orditur, qua hic claudit. Buttm.

τὸ τοιοῦτον] Legere malim *ταὐτόν τι*, sicut paullo ante, ut oppositum sit *τῷ ποικίλον*. *Omnibus his verbis non diversam, sed unam eandemque notionem exprimere volo.* Consilium Socratis illud est, ut logomachiam vitaturus sciat antea, num in vocibus earumque significatione conveniat sibi cum Menone. Ged.

ΜΕΝ. Ἔγωγε καλῶ.

ΣΩ. Ἤδη τοίνυν ἂν μάθοις[n] μου ἐκ τούτων σχῆμα ὃ λέγω. κατὰ γὰρ παντὸς[o] σχήματος τοῦτο λέγω, εἰς ὃ τὸ στερεὸν περαίνει, τοῦτ᾽ εἶναι σχῆμα· ὅ περ ἂν συλλαβὼν εἴποιμι στερεοῦ πέρας σχῆμα εἶναι. II. i. 337.

§. 9. ΜΕΝ. Τὸ δὲ χρῶμα τί λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ὑβριστής γ᾽ εἶ, ὦ Μένων· ἀνδρὶ πρεσβύτῃ πράγματα προστάττεις ἀποκρίνεσθαι, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλεις ἀναμνησθεὶς εἰπεῖν ὅ τί ποτε λέγει Γοργίας ἀρετὴν εἶναι.

ΜΕΝ. Ἀλλ᾽ ἐπειδάν μοι σὺ[p] τοῦτ᾽ εἴπῃς, ὦ Σώκρατες, ἐρῶ σοι.

ΣΩ. Κἂν κατακεκαλυμμένος τις γνοίη, ὦ Μένων, διαλεγομένου σου, ὅτι[q] καλὸς εἶ καὶ ἐρασταί σοι ἔτι εἰσίν.

ΜΕΝ. Τί δή;

ΣΩ. Ὅτι οὐδὲν ἀλλ᾽[r] ἢ ἐπιτάττεις ἐν τοῖς λόγοις· ὅ περ ποιοῦσιν οἱ τρυφῶντες, ἅτε τυραννεύοντες ἕως ἂν ἐν ὥρᾳ ὦσι. καὶ ἅμα ἐμοῦ ἴσως κατέγνωκας,[s] ὅτι εἰμὶ ἥττων τῶν καλῶν. χαριοῦμαι οὖν σοι καὶ[t] ἀποκρινοῦμαι.

ΜΕΝ. Πάνυ[u] μὲν οὖν χάρισαι.

ΣΩ. Βούλει οὖν σοι κατὰ Γοργίαν ἀποκρίνωμαι,[v] ᾗ ἂν σὺ μάλιστα ἀκολουθήσαις;

τὸ *s.—[m] ταῖς add ΓΔb.—[n] μάθοις ℵΔ: μανθάνοις *s.—[o] παντὸς γὰρ b.—[p] σὺ om ΞΥr.—[q] ἔτι σοι ΗΞΥr.—[r] ἀλλ᾽ ΓΔBCEFrb et pr Η.—[s] κατέγνωμαι F.—[t] καὶ... σοι om Ξ.—[u] πάνυ...χάρισαι om b.—[v] ἀποκρίνομαι ΗΥbr.—[w] λέγεται ℵΔ.—[x] τι-

§. 9. πράγματα] Mallem παραύτικα, ut sequenti ἀναμνησθεὶς oppositum esset. A me sene postulas, ut *extemplo* respondeam, quum tu, quæ audita *recordari* tantum debes, nolis dicere. Ipse contextus talem emendationem flagitat. *De ipso enim respondendi officio*, qui quæso queri poterat Socrates, qui tam multa jam responderat; et quo pacto istud senibus, qui loquaciores esse solent, molestius esse possit, quam adolescentibus? Sed *extemplo* ad quævis respondere, id vero seni difficilius est, ob memoriam jam vacillantem. Ged. Xen. Œc. 17. 11. τοῖς ἀσθενεστέροις πᾶσι μείω προστάττειν πράγματα: qui locus tutatur scripturam loci Platonici, dum ipse inde firmatur male tentatus a Marklando ad Lysiam p. 532. Heind. Sensus vocis παραυτίκα inest ipsi verbo προστάττειν; et recte de *molestia* queri potest, cui talia injunguntur. Infinitivus autem ἀποκρίνεσθαι explicationem continet vocis πράγματα, quasi per appositionem; fere ut infra §. 13. δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιηκέναι, ναρκᾶν. Buttm.

κατακεκαλυμμένος] Al. κατακεκαλυμμένως. sed alteram illam lect. sequitur Fic. Steph.

ἐπιτάττεις] Verbum sollemne de iis, quæ τὰ παιδικὰ suis ἐρασταῖς injungunt. Vid. Æschin. in Timarch. ed. Reisk. p. 98. ubi ex eo ipso, quod Timarchus tanta imperia exercuerit, illum παιδικὰ alterius fuisse orator colligit. Biest.

βούλει κ. τ. λ.] 'Vin' ut talem tibi proponam coloris definitionem, qualem

MEN. Βούλομαι· πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν λέγετε[w] ἀποῤῥοάς τινας[x] τῶν ὄντων κατὰ Ἐμπεδοκλέα;

MEN. Σφόδρα γε.

II. i. 338. ΣΩ. Καὶ πόρους, εἰς οὓς καὶ δι' ὧν[y] αἱ ἀποῤῥοαὶ πορεύονται;

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ τῶν ἀποῤῥοῶν τὰς μὲν ἁρμόττειν ἐνίοις τῶν πόρων, τὰς[z] δὲ ἐλάττους ἢ μείζους εἶναι;

MEN. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὄψιν καλεῖς τι;

MEN. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἐκ τούτων δὴ[a] ξύνες[b] ὅ τοι[c] λέγω, ἔφη Πίνδαρος. ἔστι γὰρ χρόα ἀποῤῥοὴ σχημάτων[d] ὄψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός.[e]

MEN. Ἄριστά μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ταύτην τὴν ἀπόκρισιν εἰρηκέναι.

νας om r.—[y] καὶ δι' ὧν om t.—[z] τοὺς ΣΥt.—[a] δὴ om ΣΥt.—[b] ξύνες Δ et corr 𝔄 : σύνες *s.—[c] ὅ τοι 𝔄ΓΔΣΥBCrbt : ὅ, τι *s. conf. Bœckh. Pindari fragm. 71.—[d] χρωμάτων E, χρημάτων γρ B.—[e] αἰσθήσει b.—[f] εἰπεῖν ὅ ἐστι καὶ BCr.—[g] μὴ om

propositurus esset Gorgias, præceptor tuus? qua quidem ratione optime me intelligas.' At ex Empedoclis disciplina hausta est ea coloris definitio, quam statim profert Socrates. Recte quidem. Empedoclis enim discipulus erat Gorgias, teste Diog. Laert. in Emped. viii. 58. Idem Suidas testatur in Γοργίας et in Ἐμπεδοκλῆς. Quintil. iii. 1. 'Gorgias Leontinus, Empedoclis, ut traditur, discipulus.' De ipsa autem quam hic profert Socrates, Empedoclis disciplina, videndus in primis Pseudo-Plutarch. de Plac. Philos. iv. 9. Ἐμπεδοκλῆς παρὰ τὰς συμμετρίας τῶν πόρων τὰς κατὰ μέρος αἰσθήσεις γίνεσθαι (φησὶ), τοῦ οἰκείου τῶν αἰσθητῶν ἑκάστῃ (leg. ἑκάστῳ sc. πόρῳ) ἁρμόζοντος. Ged.

ἀκολουθῆσαις] ἀκολουθεῖν est *intellectu consequi, assequi.* Vid. Theæt. p. 185. D. Ὑπερεῦ, ὦ Θεαίτητε, ἀκολουθεῖς· καὶ ἔστιν ἃ ἐρωτῶ αὐτὰ ταῦτα. Plenius ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ Phædo. p. 107. B. Buttm.

ξύνες ὅ τοι λέγω] Ita incipiebat carmen deperditum Pindari ex Hyporchematum numero, quod laudes Hieronis, regis Syracusarum, celebrabat. Schol. Pind. ad Pyth. ii. 127. ἰστέον, ὅτι τὸν ἐπινίκιον ἐπὶ μισθῷ συντάξας ὁ Πίνδαρος, ἐκ περιττοῦ συνέγραψεν αὐτῷ προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχὴ, Σύνες ὅ,τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε. Add. Schol. ad Nem. vii. 1. et Schol. Aristophan. ad Av. 927. Unde plenius prodit fragmentum ita: Ξύνες ὅ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε (vel ὁμώνυμε) πάτερ, κτίστορ Αἴτνας. Vid. inter fragm. Pind. a Bœckhio edita num. 71. Buttm.

αἰσθητὸς] Hæc vox non minus quam σύμμετρος, referenda ad ὄψει. 'Color est figurarum effluxus, visui congruus perque eum sensibilis.' Eandem fere coloris definitionem affert noster in Timæo, ubi esse dicit φλόγα τῶν σωμάτων ἑκάστων ἀποῤῥέουσαν, ὄψει σύμμετρα μόρια ἔχουσαν πρὸς αἴσθησιν, cujus definitionis meminit etiam auctor de Placit. Philosoph. i. 15. omittens tamen vocem ἀποῤῥέουσαν, et pro πρὸς αἴσθησιν scribens π. τὴν ὄψιν. Ged.

ΜΕΝ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀγαθὰ δὲ καλεῖς οὐχὶ οἷον ὑγίειάν τε καὶ πλοῦτον; καὶ χρυσίον λέγω[l] καὶ ἀργύριον κτᾶσθαι καὶ τιμὰς ἐν πόλει καὶ ἀρχάς; μὴ ἄλλ' ἄττα λέγεις τἀγαθὰ ἢ τὰ τοιαῦτα;

ΜΕΝ. Οὔκ, ἀλλὰ πάντα λέγω τὰ τοιαῦτα.

ΣΩ. Εἶεν. χρυσίον δὲ δὴ καὶ ἀργύριον πορίζεσθαι ἀρετή ἐστιν, ὥς φησι Μένων ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως πατρικὸς ξένος. πότερον προστίθης[m] τι τούτῳ[n] τῷ πόρῳ, ὦ Μένων, τὸ δικαίως καὶ ὁσίως;[o] ἢ οὐδέν σοι διαφέρει, ἀλλὰ κἂν ἀδίκως τις αὐτὰ πορίζηται, ὁμοίως σὺ αὐτὰ ἀρετὴν καλεῖς; II. i. 348.

[k] εἶναι om r.—[l] λέγω om r.—[m] προστιθεῖς corr Δ, προστιθεὶς Γ.—[n] τοῦτο EF.—

μεγάλ. βασιλ.] Regem Persarum κατ' ἐξοχὴν dici μέγαν βασιλέα, notum est; quare admodum facete Plato de Leg. l. iii. post Cyrum in Persia nullum fuisse dicit regem magnum, nisi solo nomine. Sed Menoni Thessalo unde hospitium cum rege Persarum? Strabo l. xi. p. 531. tradit Medos et Thessalos consanguineos esse ob utriusque nationis ex Medea et Jasone originem. Verum hoc nimis remotum est ab hoc loco. Puto equidem, regem Persarum, de quo hic sermo est, Cyrum illum minorem esse, in cujus exercitu militavit postea Meno. Hujus hospes fuit amicus Menonis, in initio dialogi commemoratus, Aristippus Larissæus, id quod disertis verbis testatur Xenophon in initio 'Ανάβ. Nam Aristippum illum, quem Xenophon Thessalum vocat, haud diversum esse ab eo, quem Larissæum nominat Plato, satis superque demonstravi §. 1. Hic Aristippus igitur hospes Cyri quum esset; quidni et Meno, amicus et commilito? Id quidem eo verisimilius est, quum Xenophon in 'Ανάβ. in init. l. ii. testetur, fuisse Menonem hospitem Ariæi, qui summo in exercitu Cyri imperio fungebatur. Nec huic interpretationi repugnat, quod Cyrus non re vera fuit rex, sed tantummodo regnum affectavit, quod ipsum eo tempore, quo fere dialogus hic habitus fingitur, nondum factum esse potuit. Solebant enim Græci filios etiam ac fratres regum reges vocare. Quare idem Cyrus ab eodem Xenophonte in Œcon. c. 4. vocatur εὐδοκιμώτατος βασιλεύς. Quare et Cicero de Senect. c. 17. 'regem Persarum' eum nominat. Quum vero Meno πατρικὸς ξένος regis Persarum vocetur, necesse est, ut jam ante Cyrum illum minorem, licet ad hunc proxime respexerit Socrates, Menonis generi cum regio Persarum genere hospitium factum sit. Factum id esse potuit, quo tempore Xerxes bellum Græciæ inferret. In hoc enim bello adjutum eum esse a Thessalis notum est, immo teste Pausania l. vii. t. x. p. 215. ed. Xyl. ipsi Aleuadæ, de quibus supra dixi, et ad quos non ipse quidem Meno, sed amicus tamen illius Aristippus pertinebat, prodiderant Xerxi Thessaliam. Cæterum hujus hospitii mentione Socrates irridere videtur Menonem, quasi ea, quam proposuerit, virtutis definitio talis sit, qualis a Persici regis auro ac divitiis abundantis hospite exspectari potuerit. Ged.

τὶ τούτῳ] Si vocula τὶ non vacat, ut certe durus videtur hic fore illius pleonasmus, sensus erit: Utrum addis aliquid huic comparandi rationi? videlicet, juste etc. Perperam autem in præcedentibus editt. τοῦτο pro τούτῳ, sicut et Ficinus legit, post τὶ scriptum est. Sic et paulo post legitur τούτῳ τῷ πόρῳ. Alioqui suspicarer, scripsisse Platonem τὶ τοιοῦτο. Steph. At vel sic dura foret omissio vocis οἷον. Quare acquiescendum in vulgata, in qua hæc τὸ δικ. κ. ο. adjecta sunt ad explicationem voculæ τί. Cf. infra §. 13. καὶ σὺ δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιηκέναι, ναρκᾷν. Buttm.

αὐτὰ] An αὐτό? Schneider.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν προθυμίας[j] γε οὐδὲν ἀπολείψω, καὶ σοῦ ἕνεκα καὶ ἐμαυτοῦ, λέγων τοιαῦτα· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι πολλὰ τοιαῦτα λέγειν. [§. 10.] Ἀλλ' ἴθι δὴ πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι, καθ' ὅλου[k] εἰπὼν ἀρετῆς πέρι, ὅ τι ἔστι, καὶ παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἑνός, ὅ πέρ φασι τοὺς συντρίβοντάς τι ἑκάστοτε οἱ σκώπτοντες, ἀλλὰ[l] ἐάσας ὅλην καὶ ὑγιῆ εἰπὲ τί ἐστιν ἀρετή. τὰ δέ γε παραδείγματα παρ' ἐμοῦ εἴληφας.

ΜΕΝ. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ εἶναι, καθά περ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι[m] καὶ δύνασθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω[n] ἀρετήν, ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι.

ΣΩ. Ἆρα λέγεις τὸν τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦντα ἀγαθῶν ἐπιθυμητὴν εἶναι;

ΜΕΝ. Μάλιστά γε.

ΣΩ. Ἆρα ὡς ὄντων τινῶν οἳ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν, ἑτέρων δὲ οἳ τῶν ἀγαθῶν; οὐ πάντες, ἄριστε,[o] δοκοῦσί σοι τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμεῖν;

II. i. 340. ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἀλλά τινες τῶν κακῶν;

ΜΕΝ. Ναί.

ΣΩ. Οἰόμενοι τὰ κακὰ ἀγαθὰ εἶναι, λέγεις, ἢ καὶ γιγνώσκοντες ὅτι κακά ἐστιν, ὅμως ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν;

ΜΕΝ. Ἀμφότερα[p] ἔμοιγε[q] δοκεῖ.

ΣΩ. Ἦ γὰρ δοκεῖ τίς σοι, ὦ Μένων, γιγνώσκων τὰ κακὰ ὅτι κακά ἐστιν, ὅμως ἐπιθυμεῖν αὐτῶν;

κατὰ ὅλου *ς.—[j] ἀλλ' ϒ.—[m] καλοῦσι ΣΥϒ.—[n] εἶναι λέγω ΣΥϒ, λέγω εἶναι 𝔟.—[o] ὤριστε 𝔄Δ𝔟, ὦ ἄριστοι pr Γ: ὦ ἄριστε *ς.—[p] ἀμφότερα...αὐτῶν om 𝔟.—[q] ἐμοὶ

§. 10. *οἱ σκώπτοντες*] Nimirum jocosa est *εὐφημία* in consolationem quasi ejus qui aliquid comminuit, multiplicasse eum quod unum antea fuerit. Buttm.

δύνασθαι] Nisi cum *δύνασθαι* subaudiatur præcedens verbum *χαίρειν* (ut intelligatur *δύνασθαι χαίρειν καλοῖσι* is cui ea suppetunt) videri poterit esse pro eo quod dicetur statim *δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι*. Sed et sequendo priorem illam subauditionem, dici fortasse possit *δύνασθαι χαίρειν* esse, *τὸ δύνασθαι πορίζεσθαι οἷς χαίρει*. Duriuscule tamen dictum hoc fuerit. Steph.

δύνασθαι] In his Lyrici alicujus, ut videtur, verbis haud dubie valebat *potentem esse*, qua significatione potestas *τοῦ πορίζεσθαι* comprehenditur. Cf. §. 11. init. Buttm.

οὐ πάντες] Menonis responsio affirmativa interjicitur inter *ἀγαθῶν* et *οὐ πάντες* apud Ficinum. Steph.

ΣΩ. Οὐκοῦν συμβαίνει ἐξ ὧν σὺ ὁμολογεῖς, τὸ[d] μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττειν[e] ὅ τι ἂν πράττῃ, τοῦτο ἀρετὴν εἶναι· τὴν γὰρ δικαιοσύνην μόριον φῂς ἀρετῆς εἶναι, καὶ ἕκαστα τούτων.

ΜΕΝ. Τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω;

ΣΩ. Ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος ὅλην[f] εἰπεῖν τὴν ἀρετήν, αὐτὴν μὲν πολλοῦ δεῖ σ'[g] εἰπεῖν ὅ τι ἐστι, πᾶσαν δὲ φῂς πρᾶξιν[h] ἀρετὴν εἶναι, ἐάν περ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττηται, ὥς περ εἰρηκὼς ὅ τι ἀρετή ἐστι τὸ ὅλον καὶ ἤδη γνωσομένου ἐμοῦ, καὶ ἐὰν σὺ κατακερματίζῃς αὐτὴν κατὰ μόρια. δεῖ[i] οὖν σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς αὐτῆς II. i. 345.
ἐρωτήσεως, ὦ φίλε Μένων, τί ἐστιν ἀρετή, εἰ[j] μετὰ μορίου ἀρετῆς πᾶσα πρᾶξις[k] ἀρετὴ ἂν εἴη; τοῦτο γάρ ἐστι λέγειν, ὅταν λέγῃ[l] τις ὅτι πᾶσα ἡ μετὰ δικαιοσύνης πρᾶξις ἀρετή ἐστιν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι πάλιν δεῖσθαι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως, ἀλλ' οἴει τινὰ εἰδέναι μόριον ἀρετῆς ὅ τι ἔστιν, αὐτὴν μὴ εἰδότα;

ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ.

[c] εἶναι...ἀρετῆς om Ξ.—[d] τὰ pr 𝔛.—[e] πράττοι Ex: πράττοις s.—[f] ὅλον 𝔛ΓΔBCEF ὅλ[ον] rb, ὅλην Ξ.—[g] pro δεῖ σ' scribe δεῖς cum Ex, qui in mg ἀντὶ τοῦ λείπῃ καὶ ἐνδεὴς εἶ [εἰ] εἰπεῖν, οἷον πολλοῦ δέει.—[h] πρᾶξιν φῂς ΞΣΥ.—[i] δεῖται 𝔛Δb.—[j] ἢ F, ἡ 𝔛ΔΞΥb: ἢ [ει] s.—[k] πρᾶξις πᾶσα Γ.—[l] ὅτε λέγει pr Ξ.—[m] ἄρτι om 𝔛Δ.—[n] ἀπεβάλλου μέν EF,

Τί—λέγω;] Heusdius Socrati sibi ipsi statim respondenti tribuit, talibus exemplis nixus qualia sunt Protag. p. 343. D. Τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας· et ex hoc ipso dialogo §. 39. πρὸς τί οὖν δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς. Contra quem Schleiermacher observat, hoc non fieri nisi ubi applicatio facienda sit propositionis alicujus, quæ primo aspectu nihil ad rem facere videatur. Hoc autem hujus loci non esse. Ipse igitur legendum olim proponebat: Τί οὖν δὴ, εἰ τοῦτο λέγω; Nunc vulgatam ita explicandam censet: τί οὖν δὴ ἂν τοῦτο λέγω; Mihi nunc persuasum est ita distinguendum esse. ΜΕΝ. Τί οὖν δή; ΣΩ. Τοῦτο λέγω, ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος κ. τ. λ. Cratyl. p. 398. A. ΕΡΜ. Τί οὖν δή; ΣΩ. Ὅτι οἶμαι ἐγὼ λέγειν αὐτὸν κ. τ. ε. ubi ante ὅτι mente supplendum est τοῦτο λέγω. Gorg. p. 497. D. —νῦν δὲ οὐχ ὁμολογεῖς; ΚΑΛ. Ἔγωγε. τί οὖν δή; ΣΩ. Ὅτι οὐ ταὐτὰ γίγνεται κ. τ. ε. unde apparet, nostro loco Ἔγωγε sive qualemcunque affirmandi formulam ante τί οὖν δή; mente supplendam esse. Conf. Gorg. 151. E. Buttm.

ἢ μέτα] Pro ἢ Fic. etiam legit εἰ absque interrogatione. Steph.

εἰ μετὰ] Ita nunc Bekker pro vulgato ἢ μετὰ μ. e Ficino (*siquidem—sit*) et e cod. Par. F in quo εἰ suprascriptum. Pars codicum ἡ: unde feceris εἰ ἡ μετὰ μ. α. πᾶσα πρᾶξις, quod ad linguæ rationem necessarium videbatur Struvio, mihi cum isto πᾶσα non item. Cave autem optativum cum ἂν pendere putes ab illo εἰ. Nam etiam absolute hic dici poterat, πᾶσα πρᾶξις μετὰ μ. α. ἀρετὴ ἂν εἴη. Buttm.

ΣΩ. Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι, ὅτ' ἐγώ σοι ἄρτι[m] ἀπεκρινάμην περὶ τοῦ σχήματος, ἀπεβάλλομέν[n] που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν τὴν διὰ τῶν ἔτι ζητουμένων καὶ μήπω ὡμολογημένων[o] ἐπιχειροῦσαν ἀποκρίνεσθαι.

MEN. Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβάλλομεν,[p] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Μὴ τοίνυν, ὦ ἄριστε, μηδὲ σὺ ἔτι ζητουμένης ἀρετῆς ὅλης ὅ τι ἔστιν, οἴου[q] διὰ τῶν ταύτης μορίων ἀποκρινόμενος δηλώσειν[r] αὐτὴν ὁτῳοῦν,[s] ἢ ἄλλο ὁτιοῦν τούτῳ τῷ αὐτῷ τρόπῳ λέγων, ἀλλὰ πάλιν τῆς αὐτῆς δεήσεσθαι ἐρωτήσεως, τίνος ὄντος ἀρετῆς λέγεις ἃ λέγεις; ἢ[t] οὐδέν σοι δοκῶ λέγειν;

MEN. Ἔμοιγε δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν.

§. 13. ΣΩ. Ἀπόκριναι τοίνυν πάλιν ἐξ ἀρχῆς·[u] τί φῂς ἀρετὴν εἶναι καὶ σὺ καὶ ὁ ἑταῖρός σου;

MEN. Ὦ Σώκρατες, ἤκουον μὲν ἔγωγε πρὶν καὶ συγ-
II. 80. γενέσθαι σοι, ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν· καὶ νῦν, ὥς γ' ἐμοὶ[v] δοκεῖς,[w] γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπᾴδεις,

ἀπεβάλομεν (ην) r.—[o] ὡμολογημένην E.—[p] ἀπεβάλλόμεν E.—[q] οὐ 𝔛, σὺ BCEFrδr et pr Γ, ἐστὶ (οἴου) corr 𝔛.—[r] δηλώσεις mg F.—[s] ὁτῳοῦν αὐτην H, αὐτὴν ὁτῳοῦν E.—[t] ἢ ΔΗΣΥC.—[u] ἐξ ἀρχῆς πάλιν HΥ.—[v] γέ μοι 𝔛ΔΗΣΥr.—[w] δοκεῖ corr Σ.—[x] σοι E.—

δεήσεσθαι] Verbum δεῖσθαι vera sua significatione, quæ est *opus habere*, aliter hic stare nequit nisi subaudiendo ἐκεῖνον ad illud ὁτῳοῦν relatum; quod tamen magnopere displicet, cum nil appareat quod ad inconcinnam istam structuram compulerit scriptorem. Jam cum memorabilia verborum δεῖν et δεῖσθαι a librariis confusorum exempla prostent apud Schæfer. ad Dionys. de Constr. 56. et Sturzium [Lexic. Xenoph.] in v. Δεῖσθαι, inque his aliquot, quæ admodum suspensum te habeant, ipsine potius scriptori hanc significationum permutationem, in aliis verbis satis obviam, in hoc quoque tribuas: de eo quidem exploratum mihi nunc est, sensum ejus quod est *opus esse* hic dedisse scriptorem: sed utrum δεήσεσθαι ita intelligendum, an δεήσειν corrigendum sit, dubitari potest. Quanquam ego in posteriorem inclino rationem, videns supra in ipsa primaria verbi forma, δεῖ οὖν σοι πάλιν—ἐρωτήσεως Clark. et Vat. dare δεῖται οὖν. Buttm.

τίνος ὄντος ἀρετῆς] Egregia Græci sermonis brevitas. *Quid eam virtutem esse dicis, cui ea quæ dicis, conveniant.* Ged. Signum tamen interrogationis non ponendum post λέγεις; obliqua enim est interrogatio pendens ab illo δεήσεσθαι. Ex eo autem, quod supra habes, ἐκεῖνο ὃ τυγχάνει οὖσα ἀρετή, cave in nostrum quoque locum pro ὄντος intrudas οὔσης. Nam ita infra quoque §. 23. ubi post illa εἰ ἔστιν ἐπιστήμη ἀρετὴ infertur mox: Ὅτι τοιοῦδε μὲν ὄντος (sc. αὐτοῦ) διδακτόν. Alc. i. 24. D. Πῶς οὖν λέγεις περὶ ἀνδρίας; ἐπὶ πόσῳ ἂν αὐτοῦ δέξαιο στέρεσθαι. Adde quæ aptiora etiam affert Heindorfius ad Hipp. Maj. §. 43. imprimis illud e libro i. de Rep. p. 336. A. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐφάνη ἡ δικαιοσύνη ὄν —. Nec minus huc facit illud, quod male tentabat Stephanus, infra §. 28. οὗτοι φανερά ἐστι λάβη. Buttm.

ὥστε μεστὸν ἀπορίας γεγονέναι. καὶ δοκεῖς μοι παντελῶς, II. i. 346.
εἰ δεῖ τι καὶ σκῶψαι, ὁμοιότατος εἶναι τό τε εἶδος καὶ τἆλλα ταύτῃ τῇ πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ. καὶ γὰρ αὕτη τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα καὶ ἁπτόμενον ναρκᾶν ποιεῖ· καὶ σὺ[x] δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν[y] τι πεποιηκέναι, ναρκᾶν. ἀληθῶς γὰρ ἔγωγε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα[z] ναρκῶ, καὶ οὐκ ἔχω ὅ τι[a] ἀποκρίνωμαί[b] σοι. καί τοι μυριάκις γε[c] περὶ ἀρετῆς παμπόλλους λόγους εἴρηκα καὶ πρὸς πολλούς, καὶ πάνυ εὖ, ὥς γε[d] ἐμαυτῷ ἐδόκουν· νῦν δὲ οὐδ' ὅ τι ἐστὶ τὸ παράπαν ἔχω εἰπεῖν. καί μοι δοκεῖς εὖ βουλεύεσθαι οὐκ ἐκπλέων ἐνθένδε οὐδ' ἀποδημῶν· εἰ γὰρ ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποιοῖς,[e] τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθείης.

ΣΩ. Πανοῦργος εἶ, ὦ Μένων, καὶ ὀλίγου[f] ἐξηπάτησάς με.

ΜΕΝ. Τί μάλιστα, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Γιγνώσκω οὗ ἕνεκά με εἴκασας.

ΜΕΝ. Τίνος δὴ[g] οἴει;

[y] τοιοῦτό ΞΣΤ.—[z] repone στόμα cum ℵΓΣΥBCr : σῶμα (στό superscript) Ξ.—[a] τί Γ.—[b] ἀποκρίνομαι ΞΣΥFbr.—[c] γε om Γ.—[d] γε ὡς Γ, ὥσγ' r.—[e] ποιοῖς ℵΔΞΣΥBFb : ποιεῖς *s.—

§. 13. νάρκῃ] Hujus piscis vim, qua torporem attingenti injicit, eleganter describit Oppianus Ἁλιευτ. ii. 56—85. et iii. 149. seqq. et Claudianus Epigr. 3. Vid. et Aristot. Hist. Animal. ix. 37. Ælianus de N. A. i. 36. ix. 14. Antigonus Caryst. 42. Plutarch. de Sollert. Anim.—Plinius H. N. xxxii. 1. 'torpedo etiamsi procul et e longinquo, vel si hasta virgave attingatur, quamvis prævalidi lacerti torpescunt,' et ix. 42. 'novit torpedo vim suam ipsa non torpescens.' Ged. Physicis notissimus piscis, nunc dictus *Raja torpedo*, præcipue invenitur in Mari Mediterraneo. Vis ejus electrica et torpedinem efficit, et subitaneum gravem impulsum. Cujus virtutis plus etiam inest alii pisci, qui dicitur *Gymnotus electricus*, et provenit Surinama. Biest.

στόμα] Hanc pro vulgato σῶμα varietatem cum Ficino præbent codd. opt. et plurimi, quam Ullrichio quoque probatam fidenter nunc repono. Nam vulgarissima illa animi et corporis distinctio in magna vocabulorum illorum similitudine non potuit non intrare invito scriptore textum: contra στόμα pro σῶμα, si hoc primitus scriptum fuisset nemo certe librarius intulisset. Optime autem eam hic corporis partem nominat Plato in quam solam animi ille torpor, quem significat Meno, transire debuit. Qui si de toto hoc corpore prædicaret ridicule nimius videretur. Buttm.

ἀπαχθείης] ἀπάγειν simpliciter dictum sæpissime significat ad judicium vel in custodiam rapere. Demosth. p. 431. 7. ἐπειδὰν δὲ ὁμολογοῦσιν, ἀπάγειν δήπου προσῆκεν. Lysias contr. Agorat. λωποδύτην ἀπήγαγε. Pollux viii. ix. 102. περὶ τῶν ἕνδεκα,—ἐπεμελοῦντο τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἀπήγαγον κλέπτας. Ged. Schol. ad h. l. ὡς κακοῦργος παραδοθείης εἰς τὸ δεσμωτήριον. Plenas formulas habes in Gorg. p. 486. A. εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπάγοι: ubi vid. Heind. Æschin. c. Timarch. p. 159. τὸν ξένον πρὸς τὸν ἄρχοντα ἀπήγαγεν. Buttm.

ΣΩ. Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι, ὅτ' ἐγώ σοι ἄρτι[m] ἀπεκρινάμην περὶ τοῦ σχήματος, ἀπεβάλλομέν[n] που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν τὴν διὰ τῶν ἔτι ζητουμένων καὶ μήπω ὡμολογημένων[o] ἐπιχειροῦσαν ἀποκρίνεσθαι.

ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβάλλομεν,[p] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Μὴ τοίνυν, ὦ ἄριστε, μηδὲ σὺ ἔτι ζητουμένης ἀρετῆς ὅλης ὅ τι ἐστιν, οἴου[q] διὰ τῶν ταύτης μορίων ἀποκρινόμενος δηλώσειν[r] αὐτὴν ὁτῳοῦν,[s] ἢ ἄλλο ὁτιοῦν τούτῳ τῷ αὐτῷ τρόπῳ λέγων, ἀλλὰ πάλιν τῆς αὐτῆς δεήσεσθαι ἐρωτήσεως, τίνος ὄντος ἀρετῆς λέγεις ἃ λέγεις; ἢ[t] οὐδέν σοι δοκῶ λέγειν;

ΜΕΝ. Ἔμοιγε δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν.

§. 13. ΣΩ. Ἀπόκριναι τοίνυν πάλιν ἐξ ἀρχῆς·[u] τί φῂς ἀρετὴν εἶναι καὶ σὺ καὶ ὁ ἑταῖρός σου;

ΜΕΝ. Ὦ Σώκρατες, ἤκουον μὲν ἔγωγε πρὶν καὶ συγ-
II. 80. γενέσθαι σοι, ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς καὶ
τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν· καὶ νῦν, ὥς γ' ἐμοὶ[v] δοκεῖς,[w]
γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπᾴδεις,

ἀπεβάλομεν r.—[o] ὡμολογημένην E.—[p] ἀπεβάλλόμεν (ην) E.—[q] οὐ 𝔛, σὺ BCEFrδτ et pr Γ, ἐστὶ (οἷον) corr 𝔛.—[r] δηλώσεις mg F.—[s] ὁτῳοῦν αὐτην Η, αὐτὴν ὁτῳοῦν E.—[t] ἢ ΔΗΣΤC.—[u] ἐξ ἀρχῆς πάλιν ΞΤ.—[v] γέ μοι 𝔛ΔΗΣΤr.—[w] δοκεῖ corr Σ.—[x] σοι E.—

δεήσεσθαι] Verbum δεῖσθαι vera sua significatione, quæ est *opus habere*, aliter hic stare nequit nisi subaudiendo ἐκεῖνον ad illud ὁτῳοῦν relatum; quod tamen magnopere displicet, cum nil appareat quod ad inconcinnam istam structuram compulerit scriptorem. Jam cum memorabilia verborum δεῖν et δεῖσθαι a librariis confusorum exempla prostent apud Schæfer. ad Dionys. de Constr. 56. et Sturzium [Lexic. Xenoph.] in v. Δεῖσθαι, inque his aliquot, quæ admodum suspensum te habeant, ipsine potius scriptori hanc significationum permutationem, in aliis verbis satis obviam, in hoc quoque tribuas: de eo quidem exploratum mihi nunc est, sensum ejus quod est *opus esse* hic dedisse scriptorem: sed utrum δεήσεσθαι ita intelligendum, an δεήσειν corrigendum sit, dubitari potest. Quanquam ego in posteriorem inclino rationem, videns supra in ipsa primaria verbi forma, δεῖ οὖν σοι πάλιν—ἐρωτήσεως Clark. et Vat. dare δεῖται οὖν. Buttm.

τίνος ὄντος ἀρετῆς] Egregia Græci sermonis brevitas. *Quid eam virtutem esse dicis, cui ea quæ dicis, conveniant.* Ged. Signum tamen interrogationis non ponendum post λέγεις; obliqua enim est interrogatio pendens ab illo δεήσεσθαι. Ex eo autem, quod supra habes, ἐκεῖνο ὃ τυγχάνει οὖσα ἀρετή, cave in nostrum quoque locum pro ὄντος intrudas οὔσης. Nam ita infra quoque §. 23. ubi post illa εἰ ἔστιν ἐπιστήμη ἀρετή infertur mox: Ὅτι τοιοῦδε μὲν ὄντος (sc. αὐτοῦ) διδακτόν. Alc. i. 24. D. Πῶς οὖν λέγεις περὶ ἀνδρίας; ἐπὶ πόσῳ ἂν αὐτοῦ δέξαιο στέρεσθαι. Adde quæ aptiora etiam affert Heindorfius ad Hipp. Maj. §. 43. imprimis illud e libro i. de Rep. p. 336. A. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐφάνη ἡ δικαιοσύνη ὄν —. Nec minus huc facit illud, quod male tentabat Stephanus, infra §. 28. οὗτοι φανερά ἐστι λάβη. Buttm.

ἀνθρώπῳ οὔτε ὃ οἶδεν οὔτε ὃ μὴ οἶδεν. οὔτε γὰρ ἄν γε[w] ὃ οἶδε ζητοῖ· οἶδε γάρ, καὶ οὐδὲν δεῖ τῷ γε τοιούτῳ ζητήσεως· οὔτε[v] ὃ μὴ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ οἶδεν ὅ τι ζητήσει.

MEN. Οὐκοῦν καλῶς σοι δοκεῖ λέγεσθαι ὁ λόγος οὗ- II. 81.
τος, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐκ ἔμοιγε.

MEN. Ἔχεις λέγειν ὅπῃ;

ΣΩ. Ἔγωγε· ἀκήκοα γὰρ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν σο- II. i. 348.
φῶν περὶ τὰ θεῖα πράγματα.

MEN. Τίνα λόγον λεγόντων;

ΣΩ. Ἀληθῆ, ἔμοιγε δοκεῖν, καὶ καλόν.

MEN. Τίνα τοῦτον; καὶ τίνες οἱ λέγοντες;

ΣΩ. Οἱ μὲν λέγοντές εἰσι τῶν ἱερέων τε[w] καὶ τῶν[x] ἱερειῶν ὅσοις μεμέληκε περὶ ὧν μεταχειρίζονται λόγον οἵοις[y] τ' εἶναι διδόναι· λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν. ἃ δὲ λέγουσι, ταυτί ἐστιν. ἀλλὰ σκόπει, εἴ σοι δοκοῦσιν ἀληθῆ λέγειν. φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾷν, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ δὲ[z] πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε. δεῖν δὴ[a] διὰ ταῦτα ὡς[b] ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον· οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα[c] ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δέξηται,[d] εἰς τὸν[e] ὕπερθεν ἅλιον[f] κείνων[g] ἐνάτῳ ἔτει[h] ἀνδιδοῖ[i] ψυχὰν[j] πάλιν, ἐκ τᾶν[k] βασιλῆες ἀγαυοὶ

[x] τῶν om BF.—[y] οἱές Fb, οἱός BCr, οἱοί r.—[z] δὲ om pr E.—[a] δὲ E.—[b] καὶ F.—[c] φερσεφόνη r.—[d] δέξηται ΗΣ: δέξεται *r.—[e] τὸ F.—[f] ἀλίου F.—[g] ἐκείνων Γ, κεῖνον r.—[h] ἔτι ΧΥ.—[i] ἂν διδοῖ r.—[j] ψυχὰς Bœckh. Pindari fragm. 98.—[k] ἐκ τῶν

ζητοῖ] Stobæus, qui hæc et sequentia exscripsit, Serm. 41. legit: *οὔτε γὰρ ἄν, ὅγε οἶδε, ζητεῖ.* Melius omnino *ὅγε*, sed deterius *ζητεῖ.* Ged.

μεμέληκε] Stob. vitiose citat *μεμελέτηκε*, et ante *ὁσιώτατα* omissum ibi *ὡς.* Ged.

οἷσι γὰρ κ. τ. λ.] Fragmentum hoc ad Pindari Threnos refert Schneider in Carm. Pindaricor. Fragment. p. 24. p. 37. Idem in *Versuch über Pindars Leben und Schriften*, p. 53. fusius de hoc loco disputat, et alios consimiles ejusdem poëtæ locos de immortalitate excutit, ac simul ostendit, unde Pindarus Pythagorica ista dogmata haurire potuerit. (Adde Bœckh. in Fragm. Pind. 98. p. 623.) De hac ipsa vero purgationis et migrationis animorum doctrina disserit Heynius ad Virgil. Æn. vi. 735.—Pro novem annis, quos Pindarus hic constituit, Platonem ipsum in Phædr. p. 249. B. mille annos constituere, notum est. Ged.

οἷς ἂν δέξεται] Antiquior sermo pro *παρ' ὧν ἂν δέξηται.* Vid. Il. B. 186. *Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον*: O. 88. *Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας.* Buttm.

ἐκ τᾶν] In supérior. edit. leg. *ἐκτᾶν* conjuncte, adnexum præcedentibus. Fic.

ΣΩ. Ἵνα[h] σε ἀντεικάσω. ἐγὼ δὲ τοῦτο[i] οἶδα περὶ πάντων τῶν καλῶν, ὅτι[j] χαίρουσιν εἰκαζόμενοι. λυσιτελεῖ γὰρ αὐτοῖς· καλαὶ γάρ, οἶμαι, τῶν καλῶν καὶ αἱ εἰκόνες. ἀλλ'
II. i. 347. οὐκ ἀντεικάσομαί[k] σε. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν ἡ νάρκη αὐτὴ ναρκῶσα οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖ ναρκᾶν, ἔοικα αὐτῇ· εἰ δὲ μή, οὔ. οὐ γὰρ εὐπορῶν αὐτὸς τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν, ἀλλὰ[l] παντὸς μᾶλλον αὐτὸς ἀπορῶν οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. καὶ νῦν περὶ ἀρετῆς, ὃ ἔστιν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, σὺ μέντοι ἴσως πρότερον μὲν ᾔδησθα[m] πρὶν ἐμοῦ[n] ἅψασθαι, νῦν μέντοι ὅμοιος εἶ[o] οὐκ εἰδότι. ὅμως δὲ ἐθέλω[p] μετὰ σοῦ σκέψασθαι καὶ συζητῆσαι ὅ τί ποτε ἔστιν.

§. 14. MEN. Καὶ τίνα τρόπον ζητήσεις, ὦ Σώκρατες, τοῦτο, ὃ[q] μὴ οἶσθα τὸ παράπαν ὅ τι ἔστι; ποῖον[r] γὰρ ὧν οὐκ οἶσθα προθέμενος ζητήσεις; ἢ εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐντύχοις αὐτῷ, πῶς εἴσει[s] ὅτι τοῦτό ἐστιν ὃ σὺ οὐκ ᾔδησθα;[t]

ΣΩ. Μανθάνω οἷον βούλει λέγειν, ὦ Μένων. ὁρᾷς τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάγεις; ὡς οὐκ ἄρα ἔστι ζητεῖν

[f] ὀλίγον F.—[g] δὲ ΞΑΔbt.—[h] ἢ ἵνα Γ.—[i] τοῦτο ΞΓΔBCEFrbt: τόδε *s.—[j] ὅτι om t.—[k] ἀντεικάσωμαι F.—[l] ἀλλὰ...ἀπορεῖν om BCt.—[m] ᾔδησθα ΞΔ: ᾔδεισθα *s. id ante πρότερον ponit r.—[n] ἐμοῦ...σου om Ξ.—[o] ἢ Ξ.—[p] δὲ οὐ θέλω Δ.—[q] ὃν r.—[r] ὁποῖον Γ.—[s] εἴσει ΞΔ.—[t] libri ᾔδεισθα.—[u] γε om Γ.—[v] οὐ F.—[w] τε om t.—

καλαὶ — εἰκόνες] Videtur Meno et pulcher fuisse, et amatores plures habuisse; vid. supra §. 9. Cum autem de pulchritudine formæ hic loquatur Socrates, ipseque Meno supra dixerit: *τό τε εἶδος καὶ τἆλλα*, videtur Meno in comparatione Socratis cum torpedine additoque epitheto *τῇ πλατείᾳ*, respexisse simul ad formam capitis Socratis, quod ipsi erat grandius longiusque, et Silenum referebat, ut apud veteres legitur, et ipse sæpius jocatus est. Quippe Meno toties refutatus, iram simul cum dolore concepit, neque abstinet a dicteriis. Quod tamen mirum quam æque fert Socrates, hilarique ac jucunda respondet ironia. Biest.

ἀπορεῖν] Ut *ἀπορεῖν* de hæsitante ac dubitante dicitur, ita *εὐπορεῖν* de eo, qui certam alicujus rei scientiam habet. Qua ratione sæpius has voces inter se opponit Plato. In Phædone p. 84. C. *εἰ ἀπορεῖτον, μηδὲν ἀποκνήσητε καὶ ἐμὲ ξυμπαραλαβεῖν, εἴ τι μᾶλλον οἴεσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν.* Ita et adjectivo *εὔπορος* utitur ibid. p. 86. D. *εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκρίνατο;* Ged.

ὅ,τι ποτ' ἐστι] Quod Socrates hic promittit, non præstat impeditus postea ab ipso Menone, quærente semel et iterum de alia re, postremo fastidiente hanc disquisitionem de eo, quid sit virtus, et properante ad priorem illam, num possit addisci. Biest.

§. 14. *κατάγεις*] Verbi *κατάγειν* nullam quæ quidem aliquando satisfacere possit rationem hic reddere possum. Nam comparatio cum filo quod nendo *deducitur*, de tam brevi sermone, locum non habet. Quare vide an Plato scripserit *παράγεις*. Ficin. *in medium adduxisti.* Demosth. c. Androt. p. 594. 18. *πλάττων καὶ παράγων πρὸς ἕκαστα τούτων κακούργους λόγους.* Infra Alcib. ii. 17. *παράγων τὸ κακῶς, utens verbo κακῶς.* Buttm.

ΜΕΝ. Ναί, ὦ[x] Σώκρατες· ἀλλ' ἁπλῶς[y] λέγεις τοῦτο, ὅτι οὐ[z] μανθάνομεν, ἀλλὰ ἣν καλοῦμεν μάθησιν, ἀνάμνησίς ἐστιν; ἔχεις με[a] τοῦτο διδάξαι ὡς οὕτως ἔχει;

ΣΩ. Καὶ ἄρτι εἶπον, ὦ Μένων, ὅτι πανοῦργος εἶ, καὶ νῦν ἐρωτᾷς εἰ ἔχω σε διδάξαι, ὃς οὔ φημι διδαχὴν εἶναι II. 82.
ἀλλ' ἀνάμνησιν, ἵνα δὴ εὐθὺς[b] φαίνωμαι αὐτὸς ἐμαυτῷ τἀναντία λέγων.

ΜΕΝ. Οὐ μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, οὐ πρὸς τοῦτο II. i. 350.
βλέψας εἶπον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἔθους. ἀλλ' εἴ πώς μοι ἔχεις ἐνδείξασθαι ὅτι ἔχει ὥς περ λέγεις, ἔνδειξαι.

ΣΩ. 'Αλλ' ἔστι μὲν οὐ ῥᾴδιον, ὅμως δὲ ἐθέλω προθυμηθῆναι σοῦ ἕνεκεν.[c] ἀλλά μοι προσκάλεσον[d] τῶν πολλῶν ἀκολούθων τουτωνὶ τῶν σαυτοῦ ἕνα, ὅν τινα βούλει, ἵνα ἐν τούτῳ[e] σοι ἐπιδείξωμαι.

ΜΕΝ. Πάνυ γε. Δεῦρο πρόσελθε.

ΣΩ. Ἕλλην μέν ἐστι καὶ ἑλληνίζει;

ΜΕΝ. Πάνυ γε σφόδρα, οἰκογενής.[f]

ΣΩ. Πρόσεχε δὴ τὸν νοῦν, ὁπότερ' ἄν σοι φαίνηται,[g] ἢ ἀναμιμνησκόμενος ἢ μανθάνων παρ' ἐμοῦ.

ΜΕΝ. 'Αλλὰ προσέξω.

§. 16. ΣΩ. Εἰπὲ δή μοι, ὦ παῖ, γιγνώσκεις τετράγωνον χωρίον ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν;

om r.—[y] ἀλλὰ πῶς r.—[z] οὐ om ΞΥ.—[a] μετὰ ΧΔ.—[b] εὐθὺς om r.—[c] ἕνεκεν ΧΓΔ ΠΞΥΒCFrbr : ἕνεκα *s.—[d] προσκάλεσαι br.—[e] τούτῳ ΔΠΞΥ : τουτῳὶ *s.—[f] οἰκο-

ἀλλ' ἁπλῶς λ.] Stob. pro ἀλλ' ἁπλ. λ. habet ἀλλὰ πῶς λέγεις. Non prorsus incommode. Codicum scripturæ sensus est: Num id ita dicis, ut nulli exceptioni locus sit? Hanc enim vox ἁπλῶς vim sæpius apud Nostrum habet, e. g. in Phæd. p. 103. C. συνωμολογήκαμεν ἁπλῶς τοῦτο. Ged. Vid. Heind. ad Phædr. §. 47. Gorg. §. 53. Buttm.

προσκάλεσον] Cod. Vind. προσκάλεσαι, quod quin præferam obstat non μοὶ hic additum (usitatior enim est forma hujus verbi media in omni et structura et sensu) sed auctoritas codicum. Buttm.

Ἕλ. μέν ἐ.] μὲν in interrogatione sic usurpatum affirmationem alterius exspectat; *opinor, haud dubie*. Vid. Charmid. §. 2. Eurip. Med. 674. Monuit hoc, sua ad Charmidæ locum retractans, Heindorfius. Differt autem hæc interrogandi forma ab illa per πού eo quod πού in re aliunde satis certa alterius assensum exspectat, istud μὲν autem aliquid ut consentaneum et necessarium poscit. Buttm.

οἰκογενής] Ante οἰκογενὴς videtur Fic. legisse aut legendam censuisse particulam καί. Steph.

§. 16. εἰπὲ κ. τ. λ.] Incipit elegans episodium, quod exemplar præbet μαιευτικῆς τέχνης Socratis. Maxima illius fuit sollertia atque ars in eo, ut notiones obscuras, quæ in hominibus quasi dormiunt, excitaret, clarioresque efficeret. Ipse dixit *artem obstetriciam*, ludens simul in arte, qua victum quæsiverat mater. Sæpius hoc occurrit apud Platonem, clarissime in Theæteto p. 148. E. 150. B. [Schleiermacheri de hoc episo-

καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες αὔξονται· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἁγνοὶ[l] πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται. [§. 15.] Ἅτε οὖν ἡ ψυχὴ ἀθάνατός τε οὖσα καὶ πολλάκις γεγονυῖα, καὶ ἑωρακυῖα καὶ τὰ ἐνθάδε[m] καὶ τὰ[n] ἐν Ἅιδου καὶ πάντα χρήματα, οὐκ ἔστιν ὅ τι οὐ[o] μεμάθη-
II. i. 349. κεν, ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ περὶ ἀρετῆς καὶ περὶ ἄλλων οἷόν τε εἶναι αὐτὴν ἀναμνησθῆναι ἅ γε καὶ πρότερον ἠπίστατο. ἅτε γὰρ τῆς φύσεως ἁπάσης συγγενοῦς οὔσης, καὶ μεμαθηκυίας τῆς ψυχῆς ἅπαντα, οὐδὲν κωλύει ἓν μόνον ἀναμνησθέντα, ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἄνθρωποι, τἄλλα πάντα αὐτὸν ἀνευρεῖν, ἐάν τις ἀνδρεῖος ᾖ καὶ μὴ ἀποκάμνῃ[p] ζητῶν· τὸ γὰρ ζητεῖν ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὅλον[q] ἐστίν. οὔκουν δεῖ πείθεσθαι[r] τούτῳ τῷ ἐριστικῷ λόγῳ· οὗτος μὲν γὰρ ἂν ἡμᾶς ἀργοὺς ποιήσειε καὶ ἔστι[s] τοῖς μαλακοῖς τῶν ἀνθρώπων ἡδὺς ἀκοῦσαι, ὅδε δὲ ἐργατικούς[t] τε καὶ ζητητικοὺς ποιεῖ. ᾧ[u] ἐγὼ πιστεύων ἀληθεῖ[v] εἶναι ἐθέλω[w] μετὰ σοῦ ζητεῖν ἀρετὴ ὅ τι ἐστιν.

ΣΥτ, ἐκ τὰν Ꭓ; ἕκταν CF, ἐς τὰν mg F.—[l] ἀγανοὶ ΞΣΥ.—[m] καὶ τὰ ἐνθάδε om pr Ξ. —[n] τὰ om pr Ξ.—[o] μὴ r.—[p] ἀποκάμνῃ ᏆΓΔΞΣΥCr, ἀποκαμῃ B : ἀποκάμῃ *s.—[q] ὅλον om Δ.—[r] πέσθαι C, ἕπεσθαι EFr.—[s] ἔτι Cτ.—[t] ἐργατικούς ΓΔΞΒCEFb : ἐργαστικούς *s.—[u] ὃ mg F.—[v] ἀληθεῖ ᏆΓΔBCrbt : ἀληθῆ *s.—[w] θέλω ΣΥ.—[x] ὦ

autem ita vertit quasi legerit, ἔστ' ἂν, et αὔξωνται. Est autem ἀνδιδοῖ pro ἀναδιδοῖ. Steph.

ἐκ τᾶν] Ficinus legisse videtur ἔστ' ἂν —αὔξωνται, habet enim *quousque in reges —evadant.*—Bœckhius nihil magnopere mutat nisi quod pro ψυχὰν rescripsit ψυχάς. Quod nisi a viro lyrici sermonis peritissimo factum esset; paulo confidentius pronuntiarem, singulare ψυχὰν respiciens illud κείνων, et femininum plurale τᾶν relatum ad ψυχὰν, Pindarum me judice non dedecere. Plenus sermo: κείνων ἐνάτῳ ἀεὶ ἔτει ψυχὰν ἑκάστου ἀνδιδοῖ. Buttm.

αὔξονται] αὔξεσθαι, *augeri, crescere:* Pindaro *fieri*, crescendo scilicet, ut arbor e semine. Sic idem Ol. vii. 114. ubi Sol ait, se videre in mari αὐξομέναν πεδόθεν πολύβοσκον γαῖαν· ea erat Rhodus insula, quam e fundo maris emersisse tradebant. Buttm.

§. 15. καὶ πάν. χρ.] Accedo Struvio ultimum καὶ damnanti. Buttm.

οἷόν τε ε. α. ἀναμ.] *Fieri posse, ut illa reminiscatur.* Poterat scribere οἵηντε, sed tum non posuisset, puto, αὐτήν. Buttm.

ἀναμνησθῆναι] Sæpius hanc opinionem Socrati tribuit Plato, ut in Phædone p. 72. E. ubi Cebes, ὦ Σώκρατες, ait, εἴωθας θαμὰ λέγειν, ὅτι ἡμῖν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὖσα, καὶ κατὰ τοῦτο ἀνάγκη που ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ χρόνῳ μεμαθηκέναι, ἃ νῦν ἀναμιμνησκόμεθα. κ. τ. λ. et in Phædr. p. 249. C. τοῦτο δέ ἐστιν ἀνάμνησις ἐκείνων, ἅ ποτ' εἶδεν ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ.—ἀναμιμνήσκεσθαι δ' ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα, οὐ ῥᾴδιον ἁπάσῃ etc. Conferendus autem ad dogma hoc de reminiscentia Cicero Tusc. i. 24. Boëthius in Consol. 'Quod si Platonis Musa personat verum, Quod quisque discit, immemor recordatur.' Ged.

ΠΑΙ. Ναί.[n]

ΣΩ. Πόσοι οὖν εἰσὶν οἱ δύο δὶς[o] πόδες; λογισάμενος εἰπέ.

ΠΑΙ. Τέτταρες, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν γένοιτ' ἂν τούτου τοῦ χωρίου ἕτερον διπλάσιον, τοιοῦτον δέ, ἴσας ἔχον πάσας τὰς γραμμὰς[p] ὥσπερ τοῦτο;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Πόσων οὖν ἔσται ποδῶν;

ΠΑΙ. Ὀκτώ.

ΣΩ. Φέρε δή, πειρῶ μοι εἰπεῖν[q] πηλίκη τις ἔσται ἐκείνου ἡ[r] γραμμὴ ἑκάστη. ἡ μὲν γὰρ τοῦδε δυοῖν ποδοῖν· τί δὲ[s] ἡ ἐκείνου τοῦ διπλασίου;

ΠΑΙ. Δῆλον δή,[t] ὦ Σώκρατες, ὅτι διπλασία.

ΣΩ. Ὁρᾷς, ὦ Μένων, ὡς ἐγὼ τοῦτον οὐδὲν[u] διδάσκω, ἀλλ' ἐρωτῶ πάντα; καὶ νῦν οὗτος οἴεται εἰδέναι ὁποία II. i. 352.
ἐστὶν ἀφ' ἧς τὸ ὀκτώπουν[v] χωρίον γενήσεται. ἢ οὐ δοκεῖ σοι;

ΜΕΝ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Οἶδεν οὖν;

ΜΕΝ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οἴεται δέ γε, ἀπὸ τῆς διπλασίας;

ΜΕΝ. Ναί.

ΣΩ. Θεῶ δὴ αὐτὸν ἀναμιμνησκόμενον ἐφεξῆς, ὡς δεῖ ἀναμιμνήσκεσθαι. [§. 17.] Σὺ δέ μοι λέγε, ἀπὸ τῆς διπλασίας γραμμῆς φῂς τὸ διπλάσιον χωρίον γίγνεσθαι; II. 83.

—[m] libri τι ἢ δίς.—[n] ναί om r.—[o] δὶς δύο Ετs.—[p] τὰς γραμμὰς πάσας Γ.—[q] εἰπεῖν...41, 1 οὐ om ΣΥ.—[r] ἡ ἐκείνου r.—[s] δαὶ ℵΔ.—[t] δή om b.—[u] ἐγὼ τοῦτον οὐδὲν ℵΔΠb, οὐδὲν τούτων ἐγὼ Γ: ἐγὼ τούτων οὐδὲν *s.—[v] ὀκτώπουν ℵΓΔΠBCEFrb,

τοιοῦτον δὲ] Si *τοιουτόνδε* scribatur, talis omnino erit scriptura qualis et in *τοιόνδε*. Steph.

τί δαί] Hic etiam *δαί* a codd. optimis oblatum spernere, ob simplicem quam exercet oppositionem, noli. Nam sic alibi quoque e. g. Cratyl. p. 394. D. *Τοῖς μὲν δὴ κατὰ φύσιν γιγνομένοις τὰ αὐτὰ ἀποδοτέον ὀνόματα. Πάνυ γε. Τί δαὶ τοῖς παρὰ φύσιν—;* Buttm.

τούτων οὐδὲν] Optimi sane codd. præbent hodie quod olim desiderabat Schleiermacher, *τοῦτον*. Tamen vulgatam, quæ Ficini et Coisl. (qui habet *οὐδὲν τούτων*) auctoritate nititur, mutandam non duximus: quoniam melius coëunt hæc, *τούτων οὐδὲν—ἀλλὰ πάντα*, quam *τοῦτον* et repetitum statim *οὗτος*. Neque in talibus, quale est *τούτων*, *τοῦτον*, vel optimorum codicum aliqua esse putanda est auctoritas. Buttm.

τοιόνδε λέγω, μὴ ταύτῃ μὲν μακρόν, τῇ δὲ βραχύ, ἀλλὰ ἴσον πανταχῇ ἔστω ὥς περ τουτί, διπλάσιον δὲ τούτου, ὀκτώπου. ἀλλὰ ὅρα εἰ ἔτι σοι ἀπὸ τῆς διπλασίας δοκεῖ[w] ἔσεσθαι.

ΠΑΙ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν διπλασία αὕτη ταύτης γίγνεται, ἂν[x] ἑτέραν τοσαύτην προσθῶμεν ἐνθένδε;

ΠΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀπὸ ταύτης δή, φῄς, ἔσται τὸ ὀκτώπουν χωρίον, ἂν τέτταρες τοσαῦται γένωνται;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ἀναγραψώμεθα[y] δὴ ἀπ' αὐτῆς ἴσας τέτταρας. ἄλλο τι[z] τουτὶ[a] ἂν εἴη ὃ φῂς τὸ ὀκτώπουν εἶναι;

ΠΑΙ. Πάνυ γε.

II. i. 358. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν αὐτῷ ἐστὶ ταυτὶ τέτταρα, ὧν ἕκαστον ἴσον τούτῳ ἐστὶ τῷ[b] τετράποδι;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Πόσον οὖν γίγνεται; οὐ τετράκις τοσοῦτον;

ΠΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Διπλάσιον οὖν ἐστὶ τὸ τετράκις τοσοῦτον;

ΠΑΙ. Οὐ μὰ Δία.

ΣΩ. Ἀλλὰ ποσαπλάσιον;[c]

ΠΑΙ. Τετραπλάσιον.

ΣΩ. Ἀπὸ τῆς διπλασίας ἄρα, ὦ παῖ, οὐ διπλάσιον ἀλλὰ τετραπλάσιον γίγνεται χωρίον.

ΠΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τεττάρων γὰρ τετράκις ἐστὶν ἑκκαίδεκα. οὐχί;

ΠΑΙ. Ναί.

qui ubique tenent ω. neque aliter ΞΥ 41, 1 et 44, 1 aut ϒ inde a 40, 2: ὀκτάπουν ϛ.—[w] δοκῇ Η.—[x] ἐὰν ϸ.—[y] ἀναγραφόμεθα ϸ.—[z] post τι omisi ῆ.—[a] τοῦτ' Γ.—[b] τούτῳ ᾧ ἐστὶ ΧΔ.—[c] πολλαπλάσιον ΓCr.—[d] τετράπουν Cornarius: libri τέταρ-

§. 17. ἐνθένδε] Præstaret ἐνθάδε. Ged. Cave corrigendum credas ἐνθάδε. Ita enim solent Græci; nec minus Latini, qui eodem modo dicunt *ab hac parte*. Vide paullo post καὶ ἐνθένδε ὡσαύτως. Buttm.

ἀναγραψώμεθα] ἀναγράψασθαι pingendo consummare quod mente conceptum est. Una enim ibi ducta linea tres aliæ appingendæ restabant. Buttm.

τεττάρων—ἑκκαίδεκα] Ad hæc verba mente supplendum ποδῶν χωρίον. Alias genitivus unde pendeat non habebit. Buttm.

ΣΩ. Ὀκτώπουν δ' ἀπὸ ποίας γραμμῆς; οὐχὶ ἀπὸ μὲν ταύτης τετραπλάσιον;

ΠΑΙ. Φημί.

ΣΩ. Τετράπουν[d] δὲ ἀπὸ τῆς ἡμισείας[e] ταυτησὶ τουτί;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Εἶεν. τὸ δὲ ὀκτώπουν οὐ τοῦδε μὲν διπλάσιόν ἐστι, τούτου δὲ ἥμισυ;[f]

ΠΑΙ. Πάνυ γε.[g]

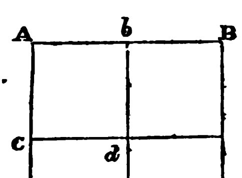
ΣΩ. Οὐκ ἀπὸ μὲν μείζονος ἔσται ἢ τοσαύτης γραμμῆς, ἀπὸ ἐλάττονος δὲ ἢ τοσησδί; ἢ οὔ;

ΠΑΙ. Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως.

ΣΩ. Καλῶς· τὸ γάρ σοι δοκοῦν τοῦτο ἀποκρίνου. καί μοι λέγε· οὐχ ἥδε μὲν δυοῖν ποδοῖν ἦν, ἡ δὲ τεττάρων; II. i. 354.

τον.—[e] ἡμισείας Crτ et rc Δ, ἡμισέας ℨΓΒΕFƀ et pr Δ: ἡμίσεως *ς.—[f] ἥμισυ δὲ

τέταρτον] Cornarius reponit *τετράπουν*. Non prorsus incommode quidem; sed retinendum tamen *τέταρτον*, quum oppositum sit præcedenti *τετραπλάσιον*. *Hoc vero quadratum* (A b c d), *quartam tantummodo hujus quadrupli* (A B C D) *constituens, nonne ex istius quadrati majoris lineæ* (A B) *dimidia parte* (A b) *oritur?*

Ged.

Gedikius putabat *τέταρτον* dici posse quadratum A b c d ut quarta pars quadrati A B C D. Sed cum *τετραπλάσιον* hic dictum sit nonnisi respectu minoris quadrati, posterius hoc in eadem orationis serie quarta pars ita absolute dici non potest. Quare unice vera est Cornarii emendatio, *τετράπουν*. Buttm.

ἡμισέας] Codices optimi et plurimi nunc firmant id quod ex inscriptione Attica collegi et exposui in nota ad gramm. ampl. §. 62. Obs. 1. femininum vocis *ἥμισυς* apud antiquiores Atticos fuisse forma ionica *ἡμίσεα* gen. *ἡμισέας*. Id in aliquibus codd. mutatum hic fuit in formam consuetam *ἡμισείας*, in aliis in *ἡμίσεως*, quod olim corrigebam ita, *ἡμίσεος*, ut generis communis. Buttm.

τὸ δὲ ὀκτάπουν κ. τ. λ.] *τὸ δὲ ὀκτάπουν, οὐ τοῦδε* (A b c d) *μὲν διπλάσιόν ἐστι, τούτου δὲ* (A B C D) *ἥμισυ*. Nescio sane quid acciderit eidem Cornario; ut omisso, quod sequitur, pueri responso: *πάνυ γε*, legeret: *τὸ δὲ ὀκτάπουν*, ʼΕΙ *τούτου μὲν διπλάσιόν ἐστι, τούτου* ʻΕΝ ʻΗΜΙΣΥ (sesquialterum, quasi majus illud quadratum duodecim tantum pedes contineret) *οὐκ ἀπὸ μὲν μείζονος* etc. In sequentibus deinde, eadem incogitantia ductus, ubi de quadratis octo et novem pedes complentibus sermo est, cogitavit semper de sex pedum quadrato. Etenim pro: *δεῖ ἄρα τὴν τοῦ* ʼΟΚΤΑΠΟΔΟΣ *χωρίου γραμμὴν μείζονα μὲν εἶναι τῆσδε τῆς* ΔΙΠΟΔΟΣ (Ab), legit:—*ἑξάποδος* et *τρίποδος*, et mox pro: *οὐκοῦν ἂν ᾖ τῇδε* (A b) *τριῶν, καὶ τῇδε* (A c) *τριῶν, τὸ ὅλον χωρίον τριῶν* ΤΡΙΣ *ποδῶν γίγνεται*, corrigit:—*τριῶν* ΔΙΣ. Hinc et in seqq. pro: *τρεῖς δὲ* ΤΡΙΣ *πόσοι εἰσὶ πόδες*; ΕΝΝΕΑ. legit: *τρεῖς δὲ* ΔΙΣ *π. ε. π.*; ʻΕΞ. Credebat igitur Cornarius, quadratum, cujus hoc et illud latus tres pedes longum sit, non *novem*, sed *sex* pedum spatium complere. Apparet, virum bonum, cæteroquin non male meritum de Platone, prorsus *ἀγεωμέτρητον* ad eum accessisse. Ged.

τοιόνδε λέγω, μὴ ταύτῃ μὲν μακρόν, τῇ δὲ βραχύ, ἀλλὰ ἴσον πανταχῇ ἔστω ὥς περ τουτί, διπλάσιον δὲ τούτου, ὀκτώπουν. ἀλλὰ ὅρα εἰ ἔτι σοι ἀπὸ τῆς διπλασίας δοκεῖ[w] ἔσεσθαι.

ΠΑΙ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν διπλασία αὕτη ταύτης γίγνεται, ἂν[x] ἑτέραν τοσαύτην προσθῶμεν ἐνθένδε;

ΠΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀπὸ ταύτης δή, φής, ἔσται τὸ ὀκτώπουν χωρίον, ἂν τέτταρες τοσαῦται γένωνται;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ἀναγραψώμεθα[y] δὴ ἀπ' αὐτῆς ἴσας τέτταρας. ἄλλο τι[z] τουτὶ[a] ἂν εἴη ὃ φῂς τὸ ὀκτώπουν εἶναι;

ΠΑΙ. Πάνυ γε.

II. i. 353. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν αὐτῷ ἐστὶ ταυτὶ τέτταρα, ὧν ἕκαστον ἴσον τούτῳ ἐστὶ τῷ[b] τετράποδι;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Πόσον οὖν γίγνεται; οὐ τετράκις τοσοῦτον;

ΠΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Διπλάσιον οὖν ἐστὶ τὸ τετράκις τοσοῦτον;

ΠΑΙ. Οὐ μὰ Δία.

ΣΩ. Ἀλλὰ ποσαπλάσιον;[c]

ΠΑΙ. Τετραπλάσιον.

ΣΩ. Ἀπὸ τῆς διπλασίας ἄρα, ὦ παῖ, οὐ διπλάσιον ἀλλὰ τετραπλάσιον γίγνεται χωρίον.

ΠΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τεττάρων γὰρ τετράκις ἐστὶν ἑκκαίδεκα. οὐχί;

ΠΑΙ. Ναί.

qui ubique tenent ω. neque aliter ΞΥ 41, 1 et 44, 1 aut τ inde a 40, 2: ὀκτάπουν σ.—[w] δοκῇ Ξ.—[x] ἐὰν ϸ.—[y] ἀναγραψόμεθα ϸ.—[z] post τι omisi ἤ.—[a] τοῦτ' Γ.—[b] τούτῳ ᾧ ἐστὶ ΧΔ.—[c] πολλαπλάσιον ΓCr.—[d] τετράπουν Cornarius: libri τέταρ-

§. 17. ἐνθένδε] Præstaret ἐνθάδε. Ged. Cave corrigendum credas ἐνθάδε. Ita enim solent Græci; nec minus Latini, qui eodem modo dicunt *ab hac parte*. Vide paullo post καὶ ἐνθένδε ὡσαύτως. Buttm.

ἀναγραψώμεθα] ἀναγράψασθαι pingendo consummare quod mente conceptum est. Una enim ibi ducta linea tres aliæ appingendæ restabant. Buttm.

τεττάρων—ἑκκαίδεκα] Ad hæc verba mente supplendum ποδῶν χωρίον. Alias genitivus unde pendeat non habebit. Buttm.

εὖ ἥ τις ἐστιν ἡ τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμή, ὥς περ οὐδὲ νῦν πω οἶδεν, ἀλλ' οὖν ᾤετό γ' αὐτὴν[s] τότε[t] εἰδέναι καὶ θαῤῥαλέως ἀπεκρίνετο[u] ὡς εἰδώς, καὶ οὐχ ἡγεῖτο ἀπορεῖν·[v] νῦν δὲ ἡγεῖται ἀπορεῖν ἤδη, καὶ ὥς περ οὐκ οἶδεν, οὐδ' οἴεται εἰδέναι.

ΜΕΝ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν βέλτιον ἔχει περὶ τὸ πρᾶγμα ὃ οὐκ ᾔδει;

ΜΕΝ. Καὶ τοῦτό μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Ἀπορεῖν οὖν αὐτὸν ποιήσαντες καὶ ναρκᾶν ὥς περ ἡ νάρκη, μῶν τι ἐβλάψαμεν;[w]

ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Προὔργου γοῦν τι πεποιήκαμεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τὸ ἐξευρεῖν ὅπῃ ἔχει· νῦν μὲν γὰρ καὶ ζητήσειεν ἂν ἡδέως οὐκ εἰδώς, τότε[x] δὲ ῥᾳδίως ἂν καὶ πρὸς πολλοὺς καὶ πολλάκις ᾤετ' ἂν εὖ λέγειν περὶ τοῦ διπλασίου χωρίου, ὡς δεῖ διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχειν μήκει.

ΜΕΝ. Ἔοικεν. II. i. 256.

ΣΩ. Οἴει οὖν ἂν[y] αὐτὸν πρότερον ἐπιχειρῆσαι ζητεῖν ἢ μανθάνειν τοῦτο ὃ ᾤετο εἰδέναι οὐκ εἰδώς, πρὶν εἰς ἀπορίαν κατέπεσεν ἡγησάμενος μὴ εἰδέναι, καὶ ἐπόθησε τὸ εἰδέναι;

ΜΕΝ. Οὔ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ὤνητο ἄρα ναρκήσας;

ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι.

ΣΩ. Σκέψαι δὴ ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας ὅτι καὶ ἀνευρήσει ζητῶν μετ' ἐμοῦ οὐδὲν ἀλλ'[z] ἢ ἐρωτῶντος ἐμοῦ καὶ

ΧΔ: ταύτην *ς.—[t] τότε om b, ante ταύτην ponit r.—[u] ἀπεκρίνατο Γ.—[v] ἀποχωρεῖν pr E.—[w] ἐβλέψαμεν pr Ξ.—[x] τοῦτο, in mg τότε, F.—[y] ἂν om ΣΥ.—[z] ἀλλ'

Proba videtur Beckii emendatio οἷ pro οὗ. Dem. Olynth. iii. p. 42. 26. ὁρᾶτε—οἷ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος. Et cf. ad §. 34. Buttm.

προὔργου κ. τ. λ.] *Viam saltem stravimus ad inveniendum.* Hæc enim fere vocis προὔργου vis est, ut ea quæ ad aliquam rem constituendam *præparanda* sint, denotet. Ged.

πρὸς πολλοὺς] Leviter perstringit Menonem, qui antea §. 13. dixerat, se *sæpissime et ad multos* de virtute locutum esse. Ged.

ὤνητο] Forma Atticis scriptoribus prælata: v. Phrynich. p. 6. (12. Lobeck.) Herodian. Piersoni p. 451. Buttm.

ὅτι] Schleierm. scribendum putat ὅ,τι, quod non tam ob defectum accusativi in vulgata adoptaverim, quam ob conjunctionem ὅτι, cujus loco post σκέψαι requiri videtur potius ὡς. Buttm.

οὐ[a] διδάσκοντος. φύλαττε δὲ ἄν που εὕρῃς με διδάσκοντα καὶ διεξιόντα αὐτῷ, ἀλλὰ μὴ τὰς τούτου[b] δόξας ἀνερωτῶντα. [§. 19.] Λέγε γάρ μοι σύ· οὐ τὸ[c] μὲν τετράγωνον τοῦτο ἡμῖν ἐστὶ χωρίον; μανθάνεις;

ΠΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἕτερον δὲ αὐτῷ προσθεῖμεν[d] ἂν τουτὶ ἴσον;

ΠΑΙ. Ναί.[e]

ΣΩ. Καὶ τρίτον τόδε ἴσον ἑκατέρῳ τούτων;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν προσαναπληρωσαίμεθ' ἂν τὸ ἐν τῇ γωνίᾳ τόδε.

ΠΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν[f] γένοιτ' ἂν[g] τέτταρα ἴσα χωρία τάδε;

II. i. 357. ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί οὖν; τὸ ὅλον τόδε ποσαπλάσιον τοῦδε γίγνεται;

ΠΑΙ. Τετραπλάσιον.

ΣΩ. Ἔδει δὲ διπλάσιον ἡμῖν γενέσθαι. ἢ[h] οὐ μέμνησαι;

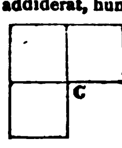
ΠΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἔστιν αὕτη γραμμὴ * ἡ[i] ἐκ γωνίας εἰς

ΓΔΣΥBCF et corr E: ἀλλ' s.—[a] οὐ ℌΓΔBCrbt, om EF: μὴ *s.—[b] τούτων ℌΓΔΣ ΥBCFrb.—[c] αὐτὸ ΣΥ.—[d] προσθῶμεν ΓΣ.—[e] ναί...τούτων om Σ.—[f] ἀλλό τι οὖν Ξ: ἀλλ' ὁτιοῦν *s.—[g] ἂν ἢ rc Γ.—[h] ἢ ΔΞΣΥC: ἢ *s.—[i] ἡ add Wolfius, frustra, ut

τούτου] Miro consensu codd. opt. et plur. τούτων: ut istud τούτου, quod displicet post illud αὐτῷ, videatur esse e correctione. An fuit olim τὰς περὶ τούτων δόξας? An recte habet δόξαι τούτων, atque explicandum eo, quem indicavimus supra ad §. 7. modo? Buttm.

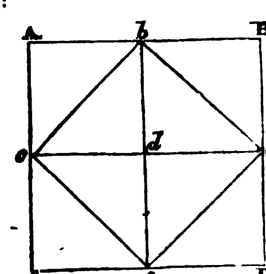
§. 19. τόδε] Socrates uni quadrato duo jam alia addiderat, hunc in modum:

Restabat ut et quartum ad angulum C adderet. Ged. Τόδε hic ut sæpius est loco adverbii *hic*. Buttm.

ἡ γραμμή] Articulum ἡ, monente Struvio, e legibus linguæ inserui. Buttm.

Ad hæc et sequentia intelligenda Socrates hanc figuram delineasse putandus est:

Quærit Socrates: ex qua et quanta linea

γωνίαν τείνει[j] τέμνουσα δίχα ἕκαστον[k] τούτων τῶν χωρίων; II. 85.

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν τέτταρες αὗται[l] γίγνονται γραμμαὶ ἴσαι, περιέχουσαι τουτὶ τὸ[m] χωρίον;

ΠΑΙ. Γίγνονται.

ΣΩ. Σκόπει δή, πηλίκον τί ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον;

ΠΑΙ. Οὐ μανθάνω.

ΣΩ. Οὐχὶ τεττάρων ὄντων τούτων ἥμισυ ἑκάστου ἑκάστη ἡ γραμμὴ ἀποτέτμηκεν ἐντός; ἢ οὔ;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Πόσα οὖν τηλικαῦτα ἐν τούτῳ ἔνεστιν;

ΠΑΙ. Τέτταρα.

ΣΩ. Πόσα δὲ ἐν τῷδε;

ΠΑΙ. Δύο.

ΣΩ. Τὰ δὲ τέτταρα τοῖν δυοῖν τί ἐστιν;

ΠΑΙ. Διπλάσια.

ΣΩ. Τόδε οὖν ποσάπου γίγνεται;

ει ουσ
nunc opinor.—[j] τείνει Wolfius, τινα E: τινα *ς. malim omittere cum Schleiermachero.—[k] ἕκαστον om ς.—[l] αὗται om r.—[m] τὸ om ΣΥ.—[n] ἀπὸ ταύτης om Σ.—

nascatur quadratum medium inter quadrata A b c d et A B C D, quod nimirum altero tanto majus sit quam illud, et dimidio minus quam hoc. Interrogando puerum tandem eo adducit, ut agnoscat, nasci ejusmodi quadratum ex linea diagonali (vel, ut tunc loqui etiam solebant, e diametro) b c. Quadratum enim b c e f, ex hac linea constructum, altero tanto majus esse quam quadratum A b c d, evidenter demonstratur inde, quod quattuor talia trigona ut b c d continet, qualia duo tantum insunt quadrato A b c d. Ged.

τινὰ τέμνουσα] Grave mendum hic irrepsit. Offendit enim statim pronomen (*τινὰ*) male abundans; neque id magis in Græcis ferendum est, quam in Ficini tralatione, *ab angulo in angulum aliquem*. Tum verbum deest complendæ sententiæ. Id vero in vicinia erat. Scribendum *γραμμή, ἡ ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τείνει, τέμνουσα—*. Illud proprium vocabulum est geometricæ disciplinæ. Wolf. Præstantem hanc utique correctionem ex iis quas mihi scripsi legibus in textum nondum recepi, quoniam aliæ quoque hanc sententiam enuntiandi rationes sunt. In quibus est id quod ex correctione habet Par. E, in quo super ι vocis *τινὰ* scriptum est ει et super α — ουσ, quam emendationem etiam Cornarius protulit. Certe hanc lectionem, *ἔστιν αὕτη ἡ γραμμή, ἡ ἐκ γ. ε. γ. τείνουσα, τέμνουσα δίχα*, confirmatam illam quadamtenus iis quæ mox (c.) repetendo inferuntur, ob homœoteleuton non spreverim. Sed potest etiam sine verbo *τείνειν* fuisse simpliciter *ἡ ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν*, quam rationem Schleiermacher quoque proposuit. Buttm.

διπλάσια] Cum celeriter nimis et abrupte, in fine potissimum demonstrationis, ab hac quæstione ad illam quæ sequitur, procedere videretur Socrates, acute Schleiermacher suspicatus est, excidisse hic quædam in hunc fere sensum: ΣΩ. Τόδε οὖν ποσαπλάσιον γίγνεται τούτου: Π. Διπλάσιον. Σ. Τοῦτο δὲ πηλίκον ἦν; Π. Τετράπουν. Σ. Τόδε οὖν ποσάπουν κ. τ. λ. Apparet quam facile acies scribæ ab illo Τόδε οὖν ποσαπλάσιον aberrare potuerit ad hoc Τόδε οὖν ποσάπουν. Buttm.

οὐ[a] διδάσκοντος. φύλαττε δὲ ἄν που εὕρῃς με διδάσκοντα καὶ διεξιόντα αὐτῷ, ἀλλὰ μὴ τὰς τούτου[b] δόξας ἀνερωτῶντα. [§. 19.] Λέγε γάρ μοι σύ· οὐ τὸ[c] μὲν τετράπουν τοῦτο ἡμῖν ἐστὶ χωρίον; μανθάνεις;

ΠΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἕτερον δὲ αὐτῷ προσθεῖμεν[d] ἂν τουτὶ ἴσον;

ΠΑΙ. Ναί.[e]

ΣΩ. Καὶ τρίτον τόδε ἴσον ἑκατέρῳ τούτων;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν προσαναπληρωσαίμεθ' ἂν τὸ ἐν τῇ γωνίᾳ τόδε.

ΠΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν[f] γένοιτ' ἂν[g] τέτταρα ἴσα χωρία τάδε;

II. i. 357. ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί οὖν; τὸ ὅλον τόδε ποσαπλάσιον τοῦδε γίγνεται;

ΠΑΙ. Τετραπλάσιον.

ΣΩ. Ἔδει δὲ διπλάσιον ἡμῖν γενέσθαι. ἢ[h] οὐ μέμνησαι;

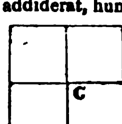
ΠΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἔστιν αὕτη γραμμὴ * ἡ[i] ἐκ γωνίας εἰς

ΓΔΣΥBCF et corr E: ἀλλ' ς.—[a] οὐ 𝔛ΓΔBCrb𝔯, om EF: μὴ *ς.—[b] τούτων 𝔛ΓΔΣΥBCFrb.—[c] αὐτὸ ΣΥ.—[d] προσθῶμεν ΓΣ.—[e] ναί...τούτων om Σ.—[f] ἄλλό τι οὖν Ξ: ἀλλ' ὁτιοῦν *ς.—[g] ἂν ἢ rc Γ.—[h] ἡ ΔΞΣΥC: ἢ *ς.—[i] ἡ add Wolfius, frustra, ut

τούτου] Miro consensu codd. opt. et plur. τούτων: ut istud τούτου, quod displicet post illud αὐτῷ, videatur esse e correctione. An fuit olim τὰς περὶ τούτων δόξας? An recte habet δόξαι τούτων, atque explicandum eo, quem indicavimus supra ad §. 7. modo? Buttm.

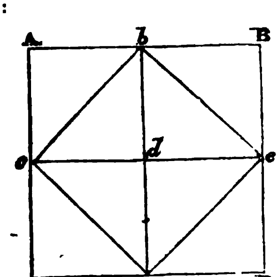
§. 19. τόδε] Socrates uni quadrato duo jam alia addiderat, hunc in modum:

Restabat ut et quartum ad angulum C adderet. Ged. Τόδε hic ut sæpius est loco adverbii *hic*. Buttm.

ἡ γραμμὴ] Articulum ἡ, monente Struvio, e legibus linguæ inserui. Buttm.

Ad hæc et sequentia intelligenda Socrates hanc figuram delineasse putandus est:

Quærit Socrates: ex qua et quanta linea

λάκις τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ πολλαχῇ,[s] οἶσθ' ὅτι τελευτῶν οὐδενὸς ἧττον ἀκριβῶς ἐπιστήσεται περὶ[t] τούτων;

ΜΕΝ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὐδενὸς διδάξαντος ἀλλ' ἐρωτήσαντος ἐπιστήσεται, ἀναλαβὼν αὐτὸς ἐξ αὑτοῦ τὴν ἐπιστήμην;

ΜΕΝ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δὲ ἀναλαμβάνειν αὐτὸν ἐν αὑτῷ[u] ἐπιστήμην οὐκ ἀναμιμνήσκεσθαί ἐστιν;

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ τὴν[v] ἐπιστήμην, ἣν νῦν[w] οὗτος[x] ἔχει, ἤτοι ἔλαβέ ποτε ἢ ἀεὶ[y] εἶχεν;

ΜΕΝ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν[z] ἀεὶ εἶχεν, ἀεὶ καὶ ἦν[a] ἐπιστήμων· εἰ δὲ ἔλαβέ[b] ποτε, οὐκ ἂν ἔν γε τῷ νῦν βίῳ εἰληφὼς εἴη. ἢ δεδίδαχέ τις τοῦτον γεωμετρεῖν; οὗτος γὰρ ποιήσει περὶ πάσης γεωμετρίας ταὐτὰ ταῦτα, καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἁπάντων. ἔστιν οὖν ὅς τις τοῦτον πάντα δεδίδαχε; δίκαιος γάρ που εἶ εἰδέναι, ἄλλως τε καὶ[c] ἐπειδὴ ἐν τῇ σῇ οἰκίᾳ γέγονε καὶ τέθραπται.

—[s] πολλαχοῦ s.—[t] περὶ...ἐπιστήσεται om t.—[u] αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ t.—[v] αὐτὴν F, τὴν t.—[w] νῦν om Ξ.—[x] αὐτὸς Δ.—[y] αἰεὶ B pro more suo.—[z] εἰ μὲν οὖν t.—[a] ἦν καὶ

οἶσθ' ὅτι] Nota formula assensum expectantis: vid. infra §. 36. Buttm.

ἀναλαβὼν] *ἀναλαμβάνειν*, *recipere*, de re amissa. cf. Phædo. p. 75. E. *Εἰ δέ γε λαβόντες πρὶν γενέσθαι, γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕστερον δὲ ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας*—. Eadem vocis *rursus* notio esse quidem possit in præpositione, quando *ἀναλαμβάνειν* dicitur de re tractanda, ut sit *iterum tractare*, *repetere*, ut Crit. 6. ubi antiquæ disputationes retractantur: conf. Apol. Socr. p. 19. A. Sed aliis locis manifesta est simplex sine iterationis notione significatio, *tractandum sumere*, *expendere*, *excutere*: Phileb. p. 33. C. *Μνήμην ὅ,τι ποτέ ἐστι πρότερον ἀναληπτέον*: infra 24. *Σκεψώμεθα δὴ καθ' ἕκαστον ἀναλαμβάνοντες ποῖά ἐστιν ἃ ἡμᾶς ὠφελεῖ.* Quare etiam in locis ex Critone et Apol. verbum hoc ita intelligere malim. Buttm.

δίκαιος γάρ που εἶ εἰδέναι] *Jure hoc scire debes.* Ita Noster in Sympos. 1. *δικαιότατος εἶ τοὺς τοῦ ἑταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν.* Ged. Add. Crit. §. 4. Buttm.

ἄλλως τε] Be. e codd. quatuor post *ἄλλως τε* inseruit *καί*. Ego tamen optimos, qui a vulgata sunt, deserere non possum, dum e linguæ vel ex Atticæ saltem consuetudinis legibus demonstratum sit hanc particulam omitti non posse. Vid. Herm. ad Vig. num. 232. cui non assentio, cum dicit omitti ideo non posse quod ad integritatem formulæ bimembris 'cum aliter, tum—' necessaria sit. Multa enim quæ in prima formulæ alicujus origine sunt, usus postea brevitatisque studium omittit. Neque magis iis assentio, qui in talibus exemplis quale est Xen. Mem. i. 2. 59. *ἄλλως τε ἂν πρὸς τοῦτο καὶ θρασεῖς ὦσι*, distractam putant particulam *καί*, non sentientes eam, si ponatur ante *ἐὰν*, nihilominus desiderari ante *θρασεῖς* quoque, ubi diversam habet et ad solum *πρὸς τούτῳ* relationem. Nimirum illo loco et in omnibus ubi post conjunctionem, qualis est *εἰ*, *ἐπειδή*, in-

II. i. 358. ΠΑΙ. Ὀκτάπουν.

ΣΩ. Ἀπὸ ποίας γραμμῆς;

ΠΑΙ. Ἀπὸ ταύτης.[n]

ΣΩ. Ἀπὸ τῆς ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τεινούσης τοῦ[o] τετράποδος;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καλοῦσι δέ γε ταύτην διάμετρον οἱ σοφισταί, ὥστ' εἰ ταύτῃ διάμετρος ὄνομα, ἀπὸ τῆς διαμέτρου ἄν, ὡς σὺ φῄς, ὦ παῖ Μένωνος, γίγνοιτ' ἂν τὸ διπλάσιον[p] χωρίον.

ΠΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες.

§. 20. ΣΩ. Τί σοι δοκεῖ, ὦ Μένων; ἔστιν ἥν τινα δόξαν οὐχ αὑτοῦ οὗτος ἀπεκρίνατο;

MEN. Οὔκ, ἀλλ' ἑαυτοῦ.

ΣΩ. Καὶ μὴν οὐκ ᾔδει γε, ὡς ἔφαμεν ὀλίγον πρότερον.

MEN. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἐνῆσαν δέ γε αὐτῷ αὗται αἱ δόξαι. ἢ οὔ;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Τῷ οὐκ εἰδότι ἄρα περὶ ὧν ἂν μὴ εἰδῇ ἔνεισιν ἀληθεῖς δόξαι;[q] [περὶ τούτων ὧν οὐκ οἶδεν.]

MEN. Φαίνεται.

ΣΩ. Καὶ νῦν μέν γε αὐτῷ ὥσπερ ὄναρ ἄρτι ἀνακεκί-
II. i. 359. νηνται αἱ δόξαι αὗται· εἰ δὲ αὐτόν τις ἀνερήσεται[r] πολ-

[o] τῆς Fr.—[p] διπλάσιον τὸ b.—[q] δόξαι ἀληθεῖς r.—[r] ἀναιρήσεται F, ἂν ἐρήσεται X.

§. 20. *ὧν οὐκ οἶδε*] Inanis prorsus tautologia. Quæ ut vitetur, inseri post *δόξαι* velim *ὥσπερ τούτῳ* (scil. servulo); quod propter sequentia *περὶ τούτων* facile excidere potuit, et quod eo magis requiri videtur, quum Socrates hic in universum loquens, postea statim (*αὐτῷ ἀνακεκίνηνται*) de ipso hoc servo loquatur. Ged.

Ob tautologiam quæ his verbis inesse videtur, Gedikius excidisse conjecerat *ὥσπερ τούτῳ* ante *περὶ τούτων*. Bekker contra verba ultima *περὶ τ. ὧν οὐκ οἶδε* ejicienda putat. Quæ utraque ratio probabilitate caret. Heindorfius primus contendit, sana esse omnia et sic interpretanda: *Illi itaque qui nescit, quicquid illud est cujus est nescius*—. Quam sententiam Ullrichius accuratius explicuit ita, ut Socrates hoc proprie dicat: *Qui igitur nescit quod nescit, recte tamen opinatur de eo quod nescit:* quod aliis verbis sit *Cum quis nescit aliquid, nescit id quidem, sed nihilominus vera de eodem opinatur*: conjunctivus autem cum *ἂν* positus sit ideo ut hic statim sentiamus, *nihil interesse, quid sit* illud quod ignoretur; quod disertius infra dicatur (*ποιήσει ταὐτὰ ταῦτα περὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἁπάντων*). Atque huic explicationi accedo; in qua hoc unum fortasse moretur aliquem, quid sit cur verbum *εἰδέναι* priori loco struatur cum *περὶ*, cum simplicius foret *τῷ οὐκ εἰδότι ἄρα ἃ ἂν μὴ εἰδῇ*. Sed hoc admissum videtur, ut utrobique posita præpositione *περὶ* evidentior esset inter duas has propositiones relatio, *οὐκ οἶδε μὲν περὶ ὧν ἂν μὴ εἰδῇ, ἀληθεῖς δὲ δόξας ἔχει περὶ τούτων ὧν οὐκ οἶδεν*. Buttm.

γερθεῖσαι ἐπιστῆμαι γίγνονται, ἆρ' οὖν τὸν ἀεὶ χρόνον μεμαθηκυῖα ἔσται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ; δῆλον γὰρ ὅτι τὸν πάντα χρόνον ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος.

MEN. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ ἀεὶ ἡ ἀλήθεια ἡμῖν τῶν ὄντων ἐστὶν[n] ἐν τῇ ψυχῇ, ἀθάνατος ἂν ἡ ψυχὴ εἴη, ὥστε θαῤῥοῦντα χρὴ ὃ μὴ τυγχάνεις ἐπιστάμενος νῦν, τοῦτο δ' ἐστὶν ὃ μὴ μεμνημένος, ἐπιχειρεῖν ζητεῖν καὶ ἀναμιμνήσκεσθαι;

MEN. Εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶδ' ὅπως.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ἐγὼ[o] ἐμοί,[p] ὦ Μένων. καὶ τὰ[q] μέν γε ἄλλα οὐκ ἂν πάνυ ὑπὲρ τοῦ λόγου διισχυρισαίμην·[r] ὅτι δ' οἰόμενοι δεῖν ζητεῖν[s] ἃ μή τις οἶδε, βελτίους ἂν εἶμεν[t] καὶ ἀνδρικώτεροι[u] καὶ ἧττον ἀργοὶ ἢ εἰ[v] οἰοίμεθα,[w] ἃ μὴ ἐπιστάμεθα, μηδὲ δυνατὸν εἶναι εὑρεῖν μηδὲ[x] δεῖν ζητεῖν, II. i. 361.
περὶ τούτου πάνυ ἂν διαμαχοίμην, εἰ οἷός τε εἴην, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ.

MEN. Καὶ τοῦτο μέν γε δοκεῖς μοι εὖ λέγειν, ὦ Σώκρατες.

§. 22. ΣΩ. Βούλει οὖν, ἐπειδὴ ὁμονοοῦμεν ὅτι ζητητέον περὶ οὗ μή τις οἶδεν, ἐπιχειρήσωμεν κοινῇ ζητεῖν τί ποτ' ἐστὶν ἀρετή;

MEN. Πάνυ μὲν οὖν. οὐ μέντοι, ὦ Σώκρατες, ἀλλ'

E : ἐρωτήσεις *s.—[n] τῶν ὄντων ἐστὶν ἡμῖν b.—[o] ἐγὼ om r.—[p] ἐμοὶ om ΣΥ.—[q] κατὰ EF, τὰ ΣΥ.—[r] διισχυρισαίμην ὑπὲρ τοῦ λόγου ΞΣΥ.—[s] ζητεῖν δεῖν Δ.—
ἦ εἰ
[t] εἶμεν ΧΓΔ et pr E, εἶμεν B, ἦμεν C, ἦμεν Frt et corr E : εἴημεν *s.—[u] καὶ ante ἀνδρικώτεροι om b.—[v] εἰ om BCr et pr EF.—[w] οἰοίμεθα ΓΞΣΥBCEFrb : οἰόμεθα *s.

littera, αἱ ἐρωτήσει i. e. *actione interrogandi* seu *sciscitando*, ut vertit Ficinus. Wolf. Certissimæ emendationi auctoritas nunc accedit codicis Par. F, in quo ἐρωτήσει scriptum e correctione. In cod. autem E ultimis vocis ἐρωτήσεις litteris suprascriptum εσιν. Buttm.

ἆρ' οὖν] Hic valet ἆρ' οὖν οὐ—*nonne igitur*. vid. Heind. ad Cratyl. §. 12. Theæt. §. 137. Buttm.

καὶ τὰ μέν γε] In superioribus edd. κατὰ μέν γε ἄλλα, jungendo hæc præcedentibus. sed rectius vet. καὶ τὰ etc. Post ἐμοὶ autem subaudio εὖ δοκῶ λέγειν, ex præcedentibus: (quia secunda pers. δοκεῖς hic non itidem conveniret.) Sicut enim dixerat Meno, *Recte dicere mihi videris, Socr.* ita Socr. respondet, *Et ipse quidem mihi* (recte dicere videor.) Paulo post autem pro εἰ οἰόμεθα, legendum videtur εἰ οἰοίμεθα. Steph.

Conferatur Gorg. p. 527. A. (καὶ οὐδέν γ' ἂν θαυμαστὸν ἦν), ut ex simili Socratis diffidentia appareat, hic etiam *tempus* maxime *definitum* illud esse, quod pro certo dare nolit, fortassis etiam ipsum ἀναμνήσεως vocabulum, quatenus huic quoque et temporis et personæ notio inest; minime autem sensum hujus doctrinæ interiorem. Schleierm.

MEN. Ἀλλ' οἶδα[d] ἔγωγε ὅτι οὐδεὶς πώποτε ἐδίδαξεν.

ΣΩ. Ἔχει δὲ ταύτας τὰς δόξας. ἢ οὐχί;

§. 21. MEN. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες, φαίνεται.

II. i. 360. ΣΩ. Εἰ δὲ μὴ ἐν τῷ νῦν βίῳ λαβὼν οὐκ ᾔδει[e] τοῦτο,
II. 86. δῆλον ὅτι ἐν ἄλλῳ τινὶ χρόνῳ εἶχε καὶ μεμαθήκει.[f]

MEN. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὗτός γέ ἐστιν ὁ χρόνος ὅτ' οὐκ ἦν ἄνθρωπος;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν ὃν ἂν[g] ᾖ[h] χρόνον[i] ἢ[j] καὶ ὃν ἂν[k] μὴ ᾖ[l] ἄνθρωπος, ἐνέσονται αὐτῷ ἀληθεῖς δόξαι, αἳ ἐρωτήσει[m] ἐπε-

ΞΣΥ.—[b] δὲ καὶ ἔλαβέ τ.—[c] καὶ post τε add ΣΥτ.—[d] οἶδ' εὖ Γ.—[e] ᾔδη ΞΕ.—[f] μεμαθήκει E: ἐμεμαθήκει *ς.—[g] ὃν ἂν Wolfius, ὃ ἂν corr Σ: ὅταν *ς.—[h] ᾖ Σ.—[i] χρόνος r.—[j] ἢ om ΣΥ.—[k] ἂν om Γ.—[l] ᾖ om ΣΥ.—[m] ἐρωτήσει corr F, ἐρωτήσεσιν ἐρωτήσεις

fertur καί, superius καὶ post ἄλλως τε euphoniæ causa omissum puto: quod tamen nil mirum si etiam citra talem causam in formula tritissima sæpe factum est ut apud Isocr. ad Nicocl. 14. ἄλλως τε ἐπειδὴ περὶ τῶν γυμνασίων—ἀμφισβητοῦσιν, ubi sine codd. καὶ inseruit Coraës. Veruntamen cum alio ejusdem auctoris loco, Areop. 31. in simili sermone pars codicum sicut nostro hoc loco particulam præbuerint, rem accuratiori examini relictam puto. Certe illi etiam Hermanni rationi, qua discrimen inter ἄλλως τε καὶ *præsertim*, et ἄλλως τε *prætereaque*, statuit, accedere nequeo. Locum enim poetæ, Soph. Œd. T. 1110. ubi talis formulæ ἄλλως τε usus est, ad ceteros dissimiles omnes refingendos nihil valere censeo. Buttm.

§. 21. μὴ—οὐκ] Male olim alteram negationem damnabam. Quippe οὐκ ᾔδει referendum ad tempus ante hoc colloquium. Schleierm. *Wenn er sie aber in diesem Leben nicht erlangt hat und daher nicht wusste*: quod in sermone absoluto esset οὐ λαβὼν ἐν τῷ νῦν βίῳ οὐκ ᾔδει. Verum in ratione negationum μὴ et οὐ remanet incongruum quid. Nam istud οὐκ ᾔδει manifesto pendet a particula εἰ, ideoque deberet esse μὴ ᾔδει: contra μὴ λαβὼν refertur ad rem quæ ut vera jam ponitur, ἐπειδὴ οὐκ ἔλαβεν ἐν τῷ νῦν χρόνῳ, ideoque deberet esse οὐ λαβών. Videtur itaque particula εἰ proximum sibi οὐ velut attraxisse atque in peculiare sibi μὴ mutasse, quo facto, particula οὐ, quam aures tamen desiderabant, in alterum locum migravit; totum autem una nunc est implexa propositio, quam distinctionibus ante μὴ et ante οὐ positis non solvas. Buttm.

ὃν ἂν ᾖ] Vulgo ὅταν ᾖ. Vocem ὅταν certissima conjectura Cornarius jam emendaverat. Nunc e Ven. Σ enotatum est saltem ὃ ἄν. Idem codex cum Vind. omittit vulgatum ἢ ante καί, quod delendum suaserat Heindorfius, ego nunc delevi: iidemque codices omittunt etiam alterum ᾖ: ne hoc quidem male, ut recte judicat Ullrichius conferens infra §. 31. εἰ εἰσὶν ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες. Buttm.

ἐρωτήσεσιν] Pro ἐρωτήσεις (quod vulg. legitur) correxeram jam ἐρωτήσεσιν, ut plane necessarium est; quum Cornarium et Gallicum interpretem Grou idem tentasse intelligerem. Ficinus quoque ita legit. Habet enim: *sciscitando expergefactæ*. Ged.

Quod Sydenhamus, in nota ad Anglicam interpretationem excogitavit, αἳ ἂν ἐρωτήσεις ἐπεγ. longe ineptissimum est et vix græcum. Ac multo tolerabilius erat quod olim Cornarius conjecerat, αἳ ἐρωτήσεσιν. At ne hoc quidem verum est. Nam ἐρώτησις est *actio interrogandi*, ipsa vero *proposita quæstio* seu *interrogatum* est ἐρώτημα s. ἐρωτώμενον. Ita scriptores optimi, ita Plato ubique loquitur. Ponendum igitur una abjecta

τῆς ἀρχῆς χάλασον, καὶ συγχώρησον ἐξ ὑποθέσεως αὐτὸ[i] σκοπεῖσθαι, εἴτε διδακτόν ἐστιν εἴτε ὁπωσοῦν. λέγω δὲ τὸ II. i. 362.
ἐξ ὑποθέσεως ὧδε, ὥς περ οἱ γεωμέτραι πολλάκις σκοποῦνται, ἐπειδάν τις ἔρηταί[j] αὐτούς,[k] οἷον περὶ χωρίου, εἰ οἷόν τε ἐς τόνδε τὸν[l] κύκλον τόδε τὸ χωρίον τρίγωνον ἐνταθῆναι, II. 87.
εἴποι ἄν τις ὅτι Οὔπω οἶδα εἰ ἔστι τοῦτο τοιοῦτον, ἀλλ' ὥς περ μέν τινα ὑπόθεσιν προὔργου οἶμαι ἔχειν πρὸς τὸ πρᾶγμα τοιάνδε·[m] εἰ μέν ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον,[o] οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα ἐλλείπειν[p] τοιούτῳ χωρίῳ[q] οἷον ἂν αὐτὸ[r] τὸ παρατεταμένον

ται Ξ.—[k] αὐτοὺς om r.—[l] τὸ δὲ r.—[m] τοιόνδε Σ.—[o] τοιοῦτον om Ξ.—[p] ἐλλιπεῖν ΔΞΥ, ἐλλίπειν Ξ.—[q] χωρίον F.—[r] αὐτῷ Γ.—[s] ἐνστάσεως ΣΥ et pr Ξ.—[t] εἴτε ἀδύ-

hil (de ceteris), hoc tamen. Ita etiam hoc loco operosius hæc expleas in hunc sensum: '*Si igitur* persistis in tuo imperio, *neque quicquam* de eo mihi remittis, *at* frena tamen paululum *laxato.*' Buttm.

εἴποι ἂν] Oratio anacolutha. Nihil enim sequitur quod a verbo *σκοποῦνται* pendeat: sed post verba, *ἐπειδάν τις ἔρηται—ἐνταθῆναι*, his tantum se applicat sermo per *εἴποι ἄν τις*, neque redit ad superius *σκοποῦνται*: quod tamen non ideo pro absoluto est habendum: qua ratione in seqq. scriptum esset, *εἴποι γὰρ ἄν τις*. Buttm.

οἷόν τε ἐς τόνδε κ. τ. λ.] De hoc loco equidem totus jam desperaveram, et, quum in germanica mea hujus dialogi versione ad eum accessissem, quo me verterem, prorsus non habebam. Ficinus atque Serranus ita vertunt, ut quid ipsi cogitaverint nescias. Prioris versio hæc est: *si est hoc spatium tale, ut quod ad positam ejus lineam protendis, ab eo tanto spatio deficiat, quantum ipsum est protensum.* Serranus ita: *siquidem est spatium tale, ut ad datam ipsius lineam ei, qui eam extendere instituerit, ab eo tanto spatio desit, quantum est ipsum illud quod extensum est.*—Næ qui hæc intellexerit, magnus mihi erit Apollo. Nec clariorem huic loco lucem affundit Gallicus interpres Grou, qui ita vertit: *si cette figure est telle, qu'en la prolongeant suivant une de ses lignes données, il y a autant d'espace hors de la figure, que dans la figure même.* Hæc equidem neque per se ipsa intelligo, neque quomodo e Græci contextus sermone elicuerit interpres, video. Et profecto vehementer dubito, an quisquam alius sanum ullum sensum sine graviori textus emendatione extorquere possit. Hanc ego saltem viam ingressus sum; in qua si erravero, veniam spero, magnas illi habiturus gratias, qui me meliora docuerit. Et primum quidem in ipso problemate pro *χωρίον τρίγωνον* lego *χωρίον τετράγωνον*. In hypothesi autem pro *παρατείναντα* lego *παρατέμνοντα*, et huic voci eam tribuo significationem, qua apud mathematicos *δίχα τέμνειν* occurrit. Hac enim significatione eam vocem apud Proclum (Commentar. in Euclid.) legere me memini, et ex aliis etiam scriptoribus notum est, *παρατέμνειν* sæpius simpliciter significare: *dividere, dissecare.* Est autem *παρατέμνοντα* accusativus absolutus, cujus constructionis exempla passim apud Platonem exstant. Deinde ad finem ejusdem hypotheseos pro *παρατεταμένον* lego *περιλελειμμένον*. Audax sum, fateor. Sed præstat audacem esse, quam videri velle intelligere, quæ non intelligas. Jam quem ex loco ita emendato, aut, siquis id magis putet, depravato, sensum eliciam, vide. Interrogatur geometra, an data *figura quadrilatera* (*χωρίον τετράγωνον*) dato circulo possit includi, ita nimirum, ut quævis linea peripheriam circuli attingat. Respondet ille: *si ista figura quadrilatera aut Quadratum aut Rectangulum est, aliud quid eveniet, et aliud, si neutrum est:* i. e. si figura ea aut Quadratum aut Rectangulum est, facilius problema illud, an dato circulo includi queat, solvi poterit. Siquidem tunc nihil opus est, nisi ductam lineam diagonalem cum dati circuli diametro

ἔγωγε[y] ἐκεῖνο ἂν ἥδιστα, ὅ περ ἠρόμην τὸ πρῶτον, καὶ σκεψαίμην καὶ ἀκούσαιμι, πότερον ὡς διδακτῷ ὄντι αὐτῷ δεῖ[z] ἐπιχειρεῖν, ἢ ὡς φύσει ἢ ὡς τίνι ποτὲ τρόπῳ παραγιγνομένης τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀρετῆς.

ΣΩ. Ἀλλ' εἰ μὲν ἐγὼ ἦρχον, ὦ Μένων, μὴ μόνον ἐμαυτοῦ[a] ἀλλὰ καὶ σοῦ, οὐκ ἂν ἐσκεψάμεθα πρότερον εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτὸν ἡ ἀρετή, πρὶν ὅ τι ἔστι πρῶτον ἐζητήσαμεν αὐτό.[b] ἐπειδὴ δὲ σὺ[c] σαυτοῦ[d] μὲν οὐδ' ἐπιχειρεῖς ἄρχειν, ἵνα δὴ[e] ἐλεύθερος ᾖς, ἐμοῦ δὲ ἐπιχειρεῖς τε[f] ἄρχειν καὶ ἄρχεις, συγχωρήσομαί σοι· τί γὰρ χρὴ ποιεῖν; ἔοικεν οὖν σκεπτέον εἶναι ποῖόν τί ἐστιν ὃ μήπω ἴσμεν ὅ τι ἔστιν. εἰ[g] μή τι οὖν, ἀλλὰ σμικρόν γέ μοι[h]

—[x] μηδὲ δυνατὸν εἶναι εὑρεῖν om F.—[y] ἔγωγε Ξ, ὧν λέγω γε ϒΔΣΥΒCEFrbr.—[z] δεῖ καὶ F, om Σ.—[a] ἑαυτοῦ r.—[b] ἐζητήσαμεν αὐτὸ ϒΓΔΞΣΥCrbr, αὐτῳ ἐζητήσαμεν E, αὐτῳ ἐζητήσαμεν F: αὐτὸ ἐζητήσαμεν *s.—[c] σὺ om r.—[d] αὐτοῦ ΣΥF.—[e] δὲ F.—[f] τέ om ΣΥ.—[g] ἢ Δ.—[h] lacuna in F.—[i] αὐτὸ...ὑποθέσεως om Γ.—[k] ἐρη-

§. 22. δεῖ] Ven. Σ omittit δεῖ: contra Paris. F habet δεῖ καὶ ἐπ. quæ sunt notanda quoniam impeditum quid est certe in proximis ἢ ὡς—ἀρετῆς. Anacoluthus enim est genitivus post dativum illum; quem si repetas ita, ἢ ὡς τίνι ποτὲ τρόπῳ παραγιγνομένης τῆς ἀρετῆς δεῖ ἐπιχειρεῖν αὐτῷ, distingui videantur hæc αὐτῷ et ἀρετῆς quæ idem tamen sunt. Quin in sensu quoque est aliqua anacoluthia; nam si φύσει προσγίγνεται ἡ ἀρετή, quomodo dici potest δεῖν ἐπιχειρεῖν αὐτῇ? Sed circa anacolutha quid licuerit antiquis e frequentia exemplorum discendum nobis est. Vid. not. ad Crit. §. 5. Buttm.

αὐτὸ] αὐτὸ hic non spectat ad rem ipsam, quæ hic est virtus: hoc enim sic tantum recte procederet, si de alio quopiam ad virtutem spectanti, *quid sit*, quæri jussisset Meno: sed αὐτὸ spectat primariam de re aliqua quæstionem: 'antequam illud ipsum, *quid* sit virtus, indagaverimus.' Buttm.

εἰ μή τι οὖν] Videtur inserendum esse δὲ inter εἰ et μή, interrogationis signo addito. Dixerat Socrates: *quæstio jam nobis est, qualis ea res sit, quæ quid sit nondum scimus*. Jam pergit dubitanter: εἰ δὲ μή, τί οὖν; *Hoc vero si nescimus, quid tum agendum erit? Saltem*, (hanc enim vim sæpe habet ἀλλὰ, adjuncto γε.) *remitte aliquid ex duro isto imperio tuo*. Male enim Ficinus: *Attamen paulisper a proposito tuo declina*. Ged. qui post vidit non opus esse emendatione; siquidem εἰ μή τι ἀλλὰ sæpius apud Platonem ita jungitur, hoc sensu: *si nihil aliud, hoc saltem*. Ergo et hoc loco vertendum: '*Si igitur nihil aliud a te impetrare queam, hoc saltem oro, ut remittas aliquantulum imperii tui fræna*.'

Nullum est dubium, quin elegans loco forma reddenda sit εἰ μή τι οὖν ἄλλο, σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον. In re notissima excitasse sufficiat Longinum in fragmento epistolæ ad Porphyrium p. 250. Κἂν εἰ μηδὲν δι' ἄλλο (τί γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκᾷν ἀφίκοιο) τήν τε παλαιὰν συνήθειαν, καὶ τὸν ἀέρα μετριώτατον ὄντα πρὸς ἣν λέγεις σώματος ἀσθένειαν. Ubi pro τήν τε παλαιὰν σ. legendum τήν γε π. ut Lucian. Conviv. t. iii. p. 424. Ἀτὰρ εἰ καὶ μηδέν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν. Et forte pro προσδοκᾷν scribendum προσδοκῶν. Heusd.

εἰ μή τι ἀλλὰ] Formula est elliptica, cujus unicum exemplum posuit Hoogevenus hoc ex Rep. vi. p. 509. C. μηδαμῶς γε παύσῃ εἰ μή τι ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν ἥλιον ὁμοιότητα αὖ διεξιών: ubi εἰ μή τι ἀλλὰ nihil est nisi *saltem*, sed aliquanto fortius quam γοῦν: ad verbum, si ni-

τῆς ἀρχῆς χάλασον, καὶ συγχώρησον ἐξ ὑποθέσεως αὐτὸ[i] σκοπεῖσθαι, εἴτε διδακτόν ἐστιν εἴτε ὁπωσοῦν. λέγω δὲ τὸ II. i. 362. ἐξ ὑποθέσεως ὧδε, ὥς περ οἱ γεωμέτραι πολλάκις σκοποῦνται, ἐπειδάν τις ἔρηται[j] αὐτούς,[k] οἷον περὶ χωρίου, εἰ οἷόν τε ἐς τόνδε τὸν[l] κύκλον τόδε τὸ χωρίον τρίγωνον ἐνταθῆναι, II. 87. εἴποι ἄν τις ὅτι Οὔπω οἶδα εἰ ἔστι τοῦτο τοιοῦτον, ἀλλ' ὥς περ μέν τινα ὑπόθεσιν προὔργου οἶμαι ἔχειν πρὸς τὸ πρᾶγμα τοιάνδε·[m] εἰ μέν ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον,[o] οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα ἐλλείπειν[p] τοιούτῳ χωρίῳ[q] οἷον ἂν αὐτὸ[r] τὸ παρατεταμένον

ται Π.—[k] αὐτοὺς om Γ.—[l] τὸ δὲ Γ.—[m] τοιόνδε Σ.—[o] τοιοῦτον om Ξ.—[p] ἐλλιπεῖν ΔΣΥ, ἐλλίπειν Π.—[q] χωρίον F.—[r] αὐτῷ Γ.—[s] ἐνστάσεως ΣΥ et pr Ξ.—[t] εἴτε ἀδύ-

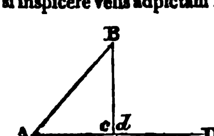
hil (de ceteris), hoc tamen. Ita etiam hoc loco operosius hæc expleas in hunc sensum: '*Si igitur* persistis in tuo imperio, *neque quicquam* de eo mihi remittis, *at* frena tamen paululum *laxato*.' BUTTM.

εἴποι ἄν] Oratio anacolutha. Nihil enim sequitur quod a verbo *σκοποῦνται* pendeat: sed post verba, *ἐπειδάν τις ἔρηται—ἐνταθῆναι*, his tantum se applicat sermo per *εἴποι ἄν τις*, neque redit ad superius *σκοποῦνται*: quod tamen non ideo pro absoluto est habendum: qua ratione in seqq. scriptum esset, *εἴποι γὰρ ἄν τις*. BUTTM.

οἷόν τε ἐς τόνδε κ. τ. λ.] De hoc loco equidem totus jam desperaveram, et, quum in germanica mea hujus dialogi versione ad eum accessissem, quo me verterem, prorsus non habebam. Ficinus atque Serranus ita vertunt, ut quid ipsi cogitaverint nescias. Prioris versio hæc est: *si est hoc spatium tale, ut quod ad positam ejus lineam protendis, ab eo tanto spatio deficiat, quantum ipsum est protensum.* Serranus ita: *siquidem est spatium tale, ut ad datam ipsius lineam ei, qui eam extendere instituerit, ab eo tanto spatio desit, quantum est ipsum illud quod extensum est.*—Næ qui hæc intellexerit, magnus mihi erit Apollo. Nec clariorem huic loco lucem affundit Gallicus interpres Grou, qui ita vertit: *si cette figure est telle, qu'en la prolongeant suivant une de ses lignes données, il y a autant d'espace hors de la figure, que dans la figure même.* Hæc equidem neque per se ipsa intelligo, neque quomodo e Græci contextus sermone elicuerit interpres, video. Et profecto vehementer dubito, an quisquam alius sanum ullum sensum sine graviori textus emendatione extorquere possit. Hanc ego saltem viam ingressus sum; in qua si erravero, veniam spero, magnas illi habiturus gratias, qui me meliora docuerit. Et primum quidem in ipso problemate pro *χωρίον τρίγωνον* lego *χωρίον τετράγωνον*. In hypothesi autem pro *παρατείναντα* lego *παρατέμνοντα*, et huic voci eam tribuo significationem, qua apud mathematicos *δίχα τέμνειν* occurrit. Hac enim significatione eam vocem apud Proclum (Commentar. in Euclid.) legere me memini, et ex aliis etiam scriptoribus notum est, *παρατέμνειν* sæpius simpliciter significare: *dividere, dissecare.* Est autem *παρατέμνοντα* accusativus absolutus, cujus constructionis exempla passim apud Platonem exstant. Deinde ad finem ejusdem hypotheseos pro *παρατεταμένον* lego *περιλελειμμένον*. Audax sum, fateor. Sed præstat audacem esse, quam videri velle intelligere, quæ non intelligas. Jam quem ex loco ita emendato, aut, siquis id magis putet, depravato, sensum eliciam, vide. Interrogatur geometra, an data *figura quadrilatera* (*χωρίον τετράγωνον*) dato circulo possit includi, ita nimirum, ut quævis linea peripheriam circuli attingat. Respondet ille: *si ista figura quadrilatera aut Quadratum aut Rectangulum est, aliud quid eveniet, et aliud, si neutrum est:* i. e. si figura ea aut Quadratum aut Rectangulum est, facilius problema illud, an dato circulo includi queat, solvi poterit. Siquidem tunc nihil opus est, nisi ductam lineam diagonalem cum dati circuli diametro

ᾖ, ἄλλο τι συμβαίνειν μοι δοκεῖ, καὶ ἄλλο αὖ εἰ ἀδύνατόν ἐστι ταῦτα παθεῖν. ὑποθέμενος οὖν ἐθέλω εἰπεῖν σοι τὸ

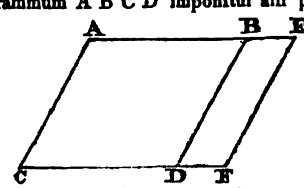
comparare. Utraque linea si æqualis est, Quadratum illud aut Rectangulum dato circulo includi poterit; sin minus, non poterit. (Nam diameter circuli semper æqualis est lineæ diagonali Quadrati aut Rectanguli ab ipso comprehensi.) In quavis alia figura quadrilatera problema istud non æque facile solvi potest. Hanc tamen, quam attuli, problematis solutionem ut simul innuat Plato, hypothesin ipsam non directe et simpliciter, ut ego, sed per ambages et circumscriptione enunciat hunc in modum: si ista figura quadrilatera ita comparata est, ut, si quis eam (linea diagonali) dissecuerit (παρατέμνοντα), abscedat ei tantum, quantum relinquitur (περιλελειμμένον), i. e. in duas æquales partes dividatur etc. Jam vero hoc nonnisi in Parallelogrammis fieri potest; et quum Rhombus atque Rhomboides natura sua nulli omnino circulo ita includi queant, ut quævis linea peripheriam tangat, solum restat Quadratum atque Rectangulum. Hæc quum in duas partes æquales dividat linea diagonalis, tantumdem illis aufert, quantum relinquit. Dicitur vero παρατέμνειν παρὰ τὴν δοθεῖσαν γραμμὴν, quoniam in omni figura quadrilatera duæ duci possunt lineæ diagonales, ut adeo constituendum prius sit, ad quam lineam et qua via linea diagonalis protendi debeat. Quod superest, non ignoro, τετράγωνον apud mathematicos fere non quamvis *figuram quadrilateram*, sed solum *Quadratum* significare, et bene memini legere me Proclum explicantem, qui factum sit, ut, quum vox illa etymologice totum genus significaret, ad unam tantum speciem denotandam transferretur. Alii tamen scriptores non æque accurate semper loquuntur. Præterea multum interest inter τετράγωνον simpliciter substantiveque dictum, et inter χωρίον τετράγωνον. Adjective enim τετράγωνος dici de quacunque figura quadrilatera, facile exemplis confirmari posset. Ingenue tamen fateor, totam hanc meam hujus loci explicationem non eo usque placere mihi, ut ægre laturus sim, si quis ea minus acquiescat. Si quid novisti rectius istis, Candidus imperti; si non, his utere mecum. Ged. qui, scriptis hisce Calend. Febr. 1780. P. C. N. decennio post hæc quoque subdidit: 'Nondum me ita pœnitet conjecturæ olim propositæ, ut eam plane abjiciendam existimem. Attamen eundem sensum elici posse puto minori totius loci mutatione. Retineri enim posset τὸ παρατεταμένον et explicari: *figura juxta apposita*. Tum locus ita verteretur: 'Si figura illa quadrilatera ita comparata est, ut, qui eam linea diagonali dissecuerit (παρατέμνοντα), is eidem *relinquat* (sic nunc sensu activo sumo ἐλλείπειν) triangulum, æquale triangulo juxta apposito (τῷ παρατεταμένῳ);' i. e. ut figura linea diagonali in duo æqualia triangula dividatur. Sed ne sic quidem, fateor, mihi ipse satisfacio; sed nec aliorum, quos vidi, conatus, in hoc loco explicando satis placuerunt. Attamen non est prætermittenda silentio explicatio viri docti atque acuti; qui de hac ipsa editione sententiam tulit in Bibliotheca Germanica (*Allgemeine Deutsche Bibl. B.* 1. *St.* 1. *S.* 278. *ff.*) Huic de *triangulo æquilatero* sermo esse videtur, et παρατείνειν illi est: lineam inferre circulo. Sensum igitur hunc elicit: 'Si in circulo, in quo ad basin trianguli jam illatam adjungatur altera linea vel crus trianguli, tantumdem spatium relinquatur, quantum jam explet illa altera jam illata linea; tum fieri potest, ut istud triangulum æquilaterum (vel solummodo æquicrurum) includatur circulo. At si vel paulo majus vel minus relinquitur spatium, quam requirit tertia illa linea, fieri non potest, ut triangulum datum includatur dato circulo.' Hanc quoque explicationem suis premi incommodis, nemo non videt. Ergo penes lectorem judicium esto, utram explicandi viam præferre velit. Tentavit etiam Cl. Michelsen, loci hujus satis impediti explicationem, et quidem eam, qua nihil mutetur, et qua omnibus, quæ obscuriora videntur, verbis nil aliud innui censendum sit, quam angulum rectum. Est enim hypothesis ea: 'Si sit triangulum illud, de quo circulo includendo quæritur, rectangulum, tunc quid eventurum sit, tibi dicam.' Is sensus ex verbis ipsis, ut nunc leguntur, elici posse videtur hoc modo, si inspicere velis adpictam figuram:

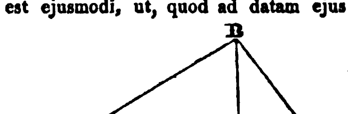
συμβαῖνον περὶ τῆς ἐντάσεως[s] αὐτοῦ εἰς τὸν κύκλον, εἴτε ἀδύνατον[t] εἴτε μή. [§. 23.] Οὕτω δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς

Εἰ τοῦτο τὸ χωρίον (τρίγωνον nempe, quippe de quo sermo erat, A B C) τοιοῦτόν ἐστι, οἷον (pro ὥστε) παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν (lineam A C, sive eam cui angulus major *c* adjacet) παρατείναντα (scil. τινὰ vel σὲ, lineam C D), ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ (si continuando vel producendo lineam, relinquas in triangulo talem adjacentem *angulum*, non lineam, nempe angulum *c*), οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ᾖ (qualis angulus, producendo lineam, extra figuram natus est). Latine igitur locus ita vertetur: *Si figura ejusmodi est, ut is, qui datam ejus lineam continuando producat, intra eam tantum (angulum) relinquat, quantum producta linea effecit; aliud quid eventurum mihi videtur, aliud vero, hoc si fieri nequit.* Fortasse idem vidit, vel potius suspicatus est, Grou, quanquam minus bene spatii nomen adhibuit, loco anguli. Cæterum, ut verum fatear, durum videtur, τὸ παρατείνειν, paucis verbis interjectis, duplici plane sensu intelligi. Primo enim loco significat lineam *producere* seu *continuare;* attamen altero αὐτὸ τὸ παρατεταμένον non est producta illa linea C D, sed tertium aliquid, angulus nempe *d*, quem producta linea *effecit*. Sed quis est, qui non videat, operæ pretium jam esse, viros doctos acumen ingenii ad locum vel sanandum vel explicandum contulisse, qui antea prorsus derelictus erat; quamvis nondum tota res sit expedita? Ged.

In difficillimo loco explicando multi ingenium exercuerunt. Gedikii, Michelsenii et tertii alicujus rationes prostant in edit. Biesteri; Jo. Wolfg. Mülleri in peculiari libello, *Commentar über zwei dunkle mathematische Stellen im Platon*, Nürnb. 1797. Schleiermacheri, in Platonis interpretatione Germanica; Mollweidii in libello inscripto, 'Commentationes mathematico-philologicæ tres, Lips. 1813.' Ex postremi horum commentario tamen nonnulla excerpam quæ lectoribus usui esse arbitror; in quibus hoc potissimum esse judico, quod ope ejus de vocabulis quibusdam certius quam adhuc factum est pronuntiari posse videtur. Quippe vere ab eo observatum est, apud Platonem non easdem voces eodem sensu usurpari, quales inde ab Euclide velut constitutæ sunt. Itaque cum verbum τείνειν sua natura *extensionem lineæ rectæ* denotet, apparet, παρατείνειν τι, quod inter verba geometris propria memorat Plato de Rep. vii. p. 527. A. idem esse quod Euclidi παραβάλλειν h. e. figuram aliquam *ad* vel *secundum lineam* aliquam *rectam applicare*. Deinde cum verbum ἐγγράφειν Euclidi non sit simpliciter includere, sed ita includere ut linearum extremitates peripheriam tangant; apparet eundem sensum, et quidem disertius multo, præbere verbum ἐντείνειν. Denique ex Euclid. lib. vi. prop. 27. 28. 29. extra omnem dubitationem posita est quæstio, quid sit ἐλλείπειν χωρίῳ τινι. Nam quando parallelogrammum A B C D imponitur alii pa-

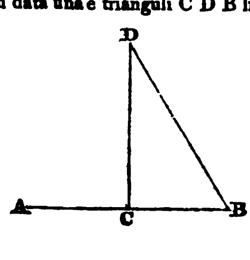
rallelogrammo A E C F, Euclides pronuntiat, illud ἐλλείπειν εἴδει παραλληλογράμμῳ: h. e. brevius illud parallelogrammum *deficere alia figura*, quæ itidem sit parallelogrammum B E D F. Jam Mollweidius γραμμὴν intelligit de basi trianguli; verba autem οἷον παρατείναντα (vel -τι) ἐλλείπειν ita explicat quasi sit ὥστε, εἰ (ἄλλο) τοιοῦτον παρατείναις, τοῦτο ἐλλείποι ἂν χωρίῳ—: totum autem locum exponit in hunc modum (p. 43.) 'Si datum triangulum A B C est ejusmodi, ut, quod ad datam ejus

basin A C applicaveris triangulum simile A B D, deficiat triangulo B D C simili ei ipsi, quod applicatum est, A B D, aliud quid mihi eventurum videtur, aliud vero rel.' Jam e rationibus geometricis, quas hic repetere nihil attinet, certum est 1. quoties in triangulo rectangulo ex angulo recto linea perpendicularis (B D) ducatur in basin, utrumvis eorum triangulorum rectangulorum quæ sunt ab utraque ejus lineæ parte simile esse triangulo primario toti; 2. quoties in trian-

ἡμεῖς, ἐπειδὴ οὐκ ἴσμεν οὐθ' ὅ τί ἐστιν οὐθ' ὁποῖόν τι, ὑποθέμενοι αὐτὸ σκοπῶμεν εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτόν.

gulo aliquo aliud simile per lineam aliquam abscindatur, quod supersit et toti triangulo, et minori illi, simile esse nonnisi in illa ipsa suppositione 1. Itaque in hypothesi illa quam proponit Socrates necesse est, triangulum de quo quæritur esse rectangulum: quo posito tota quæstio facile solvitur. Tum enim, si hypotenusa trianguli (A C) æqualis est diametro circuli de quo quæritur, inscribi potest figura; si major minorve, non potest. Hæc autem ratio duobus potissimum incommodis premitur, altero, quod vox *γραμμὴ* de basi vel longissima linea intelligenda est, altero quod vox *οἷον* adeo contorta sic significatione (pro *οἷον ἄλλο*) posita esset ut problema vel ab attento auditore intelligi nequeat. Mihi ex eo ipso, quod in scriptura loci vulgata verbum *παρατείνειν* commodo nomine, quod in accusativo casu a se regatur, destituitur, persuasum est, excidisse verba aliquot; et quidem, quod in geometricis ejusmodi tantum non sollemne est, ob homœoteleuton. Liceat autem in eum modum verba quædam supplere; non quo id quod dabimus verum fuisse deperditorum sensum putemus, sed ut rerum mathematicarum intelligentibus viam, qua nobis videatur insistendum, patefaciamus. Εἰ *μὲν ἔστι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν τοῦ κύκλου διάμετρον κατὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ᾖ, ἄλλο τι συμβαίνειν μοι δοκεῖ κ. τ. λ.* In his verbis e Græci sermonis norma recte cohærent hæc: Εἰ *ἔστι τοιοῦτον, οἷον παρατείναντα ἐλλείπειν*, h. e. *Si est ejusmodi, ut qui illud applicaverit deficiat*—. Quemadmodum enim ut supra vidimus figura aliqua alteri imposita recte dicitur *ἐλλείπειν*, *deficere* alia figura; ita etiam, et magis proprie quidem, is qui figuram imponere fingitur dici potest deficere—. Sit itaque A B data circuli diametrus; C B autem data una e trianguli C D B lineis.

Itaque triangulum hoc in linea sua C B applicatum est diametro A B. Apparet autem, eum, qui triangulum ita applicuerit, *deficere* non modo ea lineæ parte, quæ est A C, sed integro etiam schemate A D C quod et ipsum est triangulum. Jam si hoc et ipsum tale est, quale est triangulum C D B, necesse est triangulum C D B esse rectangulum. Quo posito consimili modo proceditur atque in Mollweidii ratione. Nam si hypotenusa D B æqualis est diametro A B, inscribi potest triangulum etc.—Sed iterum moneo, scitane sint quæ hac hypothesi continentur an inscita, id non curabam: vera esse apparet; videant alii an simili ratione aptiora invenire queant. Restat de quo moneam unum non minimi illud momenti, et in quo omnes adhuc, ni fallor, peccarunt, dum formulam *τοιοῦτον οἷον* intelligunt de *simili*. Atqui hoc Græce est *ὅμοιον*. Itaque in figura illa Mollweidiana triangulum B D C nequaquam est *τοιοῦτον οἷον* A B D, sed *ὅμοιον*, simile illi. Quippe *τοιοῦτον οἷον*, *tale quale*, et ad linguæ et ad geometriæ rationes dici non potest nisi de ejusdem rei vel ejusdem figuræ *exemplo alio*. Quam significationem in meo qualicunque specimine servavi. Buttm.

§. 23. *εἴτε οὐ*] Struvius scribendum censet *εἴτε μὴ διδ. ε.* sicut paulo ante *εἴτε ἀδύνατον εἴτε μή*. Differunt tamen duo hæc enuntiata eo quod in priori *εἴτε* est conditionale: *ἐθέλω σοι εἰπεῖν τὸ συμβαῖνον, εἴτε ἀδύνατον, εἴτε μὴ* (sc. *ἐστὶ, ταῦτα παθεῖν*), Latine, *sive—sive*: in hoc autem *εἴτε* est oblique interrogativum: *σκοπῶμεν, εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτὸν* lat. *utrum—an*. Jam in hac quoque particularum *εἰ* et *εἴτε* significatione alia sane nunc mihi exempla ex Attica prosa succurrunt nulla nisi in quibus itidem legatur *μή*, ut Demosth. de Rhod. Lib. p. 198. 17. *σκοπεῖτε, εἴτ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι ταῦτ', εἴτε καὶ μή*. Sed non abhorrere tamen ab interrogatione obliqua formam *οὐ* quoque, colligas tum ex eo quod utriusque interrogandi rationis tanta est cognatio, ut obliqua haud raro iisdem quibus directa particulis formisque utatur, quales sunt *τίς, ἆρα*, et his certe negationem *οὐ* adjungat; ut statim initio hujus dialogi: *Ἔχεις εἰπεῖν, ἆρα διδακτὸν ἡ ἀρετὴ ἢ οὐ διδακτόν*; tum ex usu Homeri, qui non modo sæpius duplex ἢ

ἐστιν, ὧδε λέγοντες, εἰ ποῖόν[u] τί ἐστι τῶν περὶ τὴν[v] ψυχὴν ὄντων ἀρετή, διδακτὸν ἂν εἴη ἢ οὐ διδακτόν; πρῶτον μὲν εἰ ἔστιν ἀλλοῖον ἢ οἷον ἐπιστήμη, ἆρα διδακτὸν ἢ οὔ; ἢ ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀναμνηστόν; διαφερέτω δὲ μηδὲν ἡμῖν ὁποτέρῳ ἂν τῷ ὀνόματι χρώμεθα. ἀλλ' ἆρα[w] διδακτόν; ἢ τοῦτό γε παντὶ δῆλον, ὅτι οὐδὲν ἄλλο διδάσκεται ἄνθρωπος ἢ ἐπιστήμην;

ΜΕΝ. Ἔμοιγε δοκεῖ. II. i. 363.

ΣΩ. Εἰ δέ γ' ἐστὶν ἐπιστήμη τις ἡ ἀρετή, δῆλον ὅτι διδακτὸν ἂν εἴη.

ΜΕΝ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Τούτου μὲν ἄρα ταχὺ ἀπηλλάγμεθα, ὅτι τοιοῦδε μὲν ὄντος διδακτόν,[x] τοιοῦδε δ' οὔ.

ΜΕΝ. Πάνυ γε.[y]

ΣΩ. Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, δεῖ σκέψασθαι,[z] πότερόν ἐστιν ἐπιστήμη ἡ ἀρετὴ ἢ ἀλλοῖον ἐπιστήμης.

ΜΕΝ. Ἔμοιγε δοκεῖ τοῦτο μετὰ τοῦτο σκεπτέον εἶναι.

ΣΩ. Τί δαὶ[a] δή; ἄλλο τι[b] ἀγαθὸν αὐτό φαμεν εἶναι τὴν[c] ἀρετήν, καὶ αὕτη ἡ[d] ὑπόθεσις μένει ἡμῖν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι.

ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μέν τί ἐστιν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο χωριζό-

νητον om Δ.—[u] ποῖόν ℨΓΔΗΣΥCrb: ὁποῖόν [u]s.—[v] τὴν om br et pr Σ.—[w] ἆρα καὶ pr E.—[x] post διδακτὸν omisi μὴ cum ℨΓΔBCEFrbr.—[y] πάνυ γε om b.—[z] διασκέψασθαι ΣΥ.—[a] δαὶ ℨΔ.—[b] post τι omisi ἢ.—[c] τὴν...εἶναι om ΣΥ.—[d] ἡ om pr Ξ.—

(cujus nulla ab εἴτε diversitas) ita construit, ὄφρα ἴδωμαι, ἤ—ἦε καὶ οὐκί: sed semel etiam (Il. β. 349.) nostro simillimum habet, Γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις ἦε καὶ οὐκί. Erunt etiam qui rem absolvi putent eo quod οὐ διδακτὸν unam notionem et velut unum verbum constituat; cujus tamen rei exempla quæ posuit Hermannus ad Vig. n. 510. mihi quidem non satisfaciunt; et vide quæ dixi in Gramm. §. 135. Obs. 3. Buttm.

ἆρα—ἢ—ἢ—] Cave tria hæc ut singula singulis respondentia jungas: posterius enim ἢ spectat ad solam vocem διδακτόν, abs qua semotum est, ne ista, ἆρα διδακτὸν ἢ οὔ, dirimantur. Buttm.

τοιοῦδε δ' οὔ] Sic Bek. ex optimis et plurimis. Vulgo τοιοῦδε μὲν—μὴ τοιοῦδε δ' οὔ. Sedulo in proximis quoque cavere videtur Plato ne distinguat inter ἐπιστήμην et οὐκ ἐπιστήμην, cujus loco ponit ἀλλοῖον ἐπιστήμης. Itaque hic etiam non dicit μὴ τοιοῦδε, sed bis τοιοῦδε, ut species positivæ notionis servetur in utroque. Buttm.

τὸ δὴ] Malebat Struvius Τὸ δὲ — vel Τὸ δὲ δὴ —, ob præcedens Τούτου μὲν—. Sed vocula δὲ hic rectius intelligitur, altera δή, jam, transitum præbente efficaciorem. Buttm.

τὴν ἀρετήν] Explicandi causa adjectum est: ne quis eliminandum forte censeat. Sic Alcib. i. §. 13. πρὸς ταῦτα—, τὸ δίκαιον. Buttm.

μενον ἐπιστήμης, τάχ' ἂν εἴη ἡ[e] ἀρετὴ οὐκ ἐπιστήμη τις· εἰ δὲ μηδέν ἐστιν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, ἐπιστήμην ἄν τιν'[f] αὐτὸ ὑποπτεύοντες[g] εἶναι ὀρθῶς ὑποπτεύοιμεν;

ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἀρετῇ γ' ἐσμὲν ἀγαθοί.

ΜΕΝ. Ναί.[h]

ΣΩ. Εἰ δὲ ἀγαθοί, ὠφέλιμοι· πάντα[i] γὰρ τἀγαθὰ[j] ὠφέλιμα. οὐχί;[k]

II. i. 364. ΜΕΝ. Ναί.[l]

ΣΩ. Καὶ ἡ ἀρετὴ δὴ ὠφέλιμόν ἐστιν;

ΜΕΝ. Ἀνάγκη[m] ἐκ τῶν ὡμολογημένων.

§. 24. ΣΩ. Σκεψώμεθα[n] δὴ καθ' ἕκαστον ἀναλαμβάνοντες, ποῖά ἐστιν ἅ ἡμᾶς ὠφελεῖ. ὑγίεια, φαμέν,[o] καὶ ἰσχὺς καὶ κάλλος καὶ πλοῦτος δή· ταῦτα λέγομεν καὶ τὰ τοιαῦτα ὠφέλιμα. οὐχί;[p]

ΜΕΝ. Ναί.

II. 88. ΣΩ. Ταὐτὰ δὴ[q] ταῦτά φαμεν ἐνίοτε καὶ βλάπτειν. ἢ σὺ ἄλλως φῂς ἢ οὕτως;[r]

ΜΕΝ. Οὔκ, ἀλλ' οὕτως.

ΣΩ. Σκόπει δή,[s] ὅταν τί[t] ἑκάστου τούτων ἡγῆται, ὠφελεῖ[u] ἡμᾶς, καὶ ὅταν τί,[v] βλάπτει;[w] ἆρ' οὐχ ὅταν μὲν ὀρθὴ χρῆσις,[x] ὠφελεῖ, ὅταν δὲ μή, βλάπτει;

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ τὰ[y] κατὰ τὴν ψυχὴν σκεψώμεθα.[z] σωφροσύνην τι καλεῖς καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀνδρίαν[a] καὶ

[e] ἡ om Σ.—[f] τιν' Ξ et rc F cum s: ceteri τι.—[g] αὐτὸ ὑποπτεύοντες 𝔄ΓΔΞΣΤBCF rbt: ὑποπτεύοντες αὐτὸ *s.—[h] ναί...οὐχί om Γ.—[i] τὰ Δ.—[j] ἀγαθὰ 𝔄Δ.—[k] οὐχί om b.—[l] ναί om b.—[m] ἀνάγκη δὴ ἐκ ΣΤ.—[n] σκεψόμεθα b.—[o] μὲν t.—[p] ἢ οὐχὶ rc Γ: om b.—[q] δὲ Γ.—[r] ἢ οὕτως om ΣΤb.—[s] δὲ Ξ.—[t] ὅταν τι evanida Γ.—[u] ὠφελεῖν η t.—[v] τι τούτων pr r.—[w] βλαπτει F, βλάπτη Ert.—[x] κρίσις t.—[y] τὰ om pr Δ.—[z] σκεψόμεθα b.—[a] ἀνδρείαν rb.—[b] εὐμάθειαν rt.—[c] ἢ οὐχὶ om F, ἢ οὐχὶ r.—

ἄν τιν'] Codd. omnes præter Ven. Ξ ἄν τι αὐτὸ ὑποπτ. e. Neque reddidit Ficinus pronomen τινά. Buttm.

§. 24. ὅταν τί βλάπτει] In præced. edit. βλάπτῃ: et ὅτάν τι utrobique enclit. sed scrib. est βλάπτει, ut ὠφελεῖ, et τί interrog. Perinde est enim ac si ita loqueretur, τί ἐστιν ὅπερ ὅταν ἑκάστου τούτων ἡγῆται, ταῦτα ὠφελεῖ ἡμᾶς· καὶ τί ἐστιν ὅπερ ὅτ. ἑ. τ. ἡγ. ταῦτα βλάπτει. Sic autem et alibi vocula τί utitur. Sic et Fic. vertit, *Aliquid vocas?* legens τὶ, non τί, ut in præc. edit. Steph.

εὐμαθίαν[b] καὶ μνήμην καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα;

ΜΕΝ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Σκόπει δὴ τούτων ἅττα σοι δοκεῖ μὴ ἐπιστήμη εἶναι ἀλλ' ἄλλο ἐπιστήμης, ἢ οὐχὶ[c] ποτὲ μὲν βλάπτει, ποτὲ[d] δὲ ὠφελεῖ; οἷον ἀνδρία,[e] εἰ μὴ ἔστι φρόνησις ἡ ἀνδρία ἀλλ' οἷον θάῤῥος τι· οὐχὶ[f] ὅταν μὲν ἄνευ νοῦ θαῤῥῇ II. i. 365.
ἄνθρωπος, βλάπτεται, ὅταν δὲ σὺν νῷ, ὠφελεῖται;

ΜΕΝ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σωφροσύνη ὡσαύτως καὶ εὐμαθία[g] μετὰ μὲν νοῦ καὶ μανθανόμενα καὶ καταρτυόμενα[h] ὠφέλιμα, ἄνευ δὲ νοῦ[i] βλαβερά;

ΜΕΝ. Πάνυ σφόδρα.

ΣΩ. Οὐκοῦν συλλήβδην πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ καρτερήματα ἡγουμένης[j] μὲν φρονήσεως εἰς εὐδαιμονίαν τελευτᾷ, ἀφροσύνης δ' εἰς τοὐναντίον;

ΜΕΝ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Εἰ ἄρα ἀρετὴ τῶν ἐν τῇ ψυχῇ τί ἐστι καὶ ἀναγκαῖον αὐτῷ[k] ὠφελίμῳ εἶναι, φρόνησιν αὐτὸ[l] δεῖ εἶναι, ἐπειδήπερ πάντα τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτὰ μὲν καθ' αὑτὰ οὔτε ὠφέλιμα οὔτε[m] βλαβερά ἐστι, προσγενομένης δὲ φρονήσεως ἢ ἀφροσύνης βλαβερά τε καὶ ὠφέλιμα γίγνεται.[n] κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ὠφέλιμόν γε[o] οὖσαν τὴν ἀρετὴν φρόνησιν δεῖ[p] τιν' εἶναι.

ΜΕΝ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

§. 25. ΣΩ. Καὶ μὲν[q] δὴ καὶ τἆλλα[r] ἃ νῦν δὴ ἐλέγο-

[d] τότε 𝔄ΓΔΥΒCΕ, τοτὲ rb.—[e] ἀνδρεία ΓΔΞΣΥ.—[f] οὐχὶ Δ: οὐχ *s.—[g] εὐμάθεια rt.—[h] μανθανόμεναι καὶ καταρτυόμεναι b.—[i] νοῦ om pr Γ.—[j] ἡγούμενος Σ.—[k] αὐτῷ καὶ ἀναγκαῖον pr Γ.—[l] αὐτῷ t.—[m] οὔτ' t.—[n] γίγνονται F.—[o] τε t.—[p] δὴ bt.

ἄλλο ἐπιστήμης] Cic. ad Famil. xi. 2. 'Nec quicquam aliud libertate communi quæsisse.' Horat. i. Ep. 16. 20. 'Neve putes alium sapiente bonoque beatum.' ἄλλοι ἢ τῶν εἰδότων Alcib. ii. §. 22. Buttm.

ἢ οὐχὶ] Scribendum εἰ οὐχὶ—ὠφελεῖ sine interrogationis nota. Nusquam enim in interrogatione ante οὐκ invenias ἤ. Heind. E Cod. Ambr. enotatum est ἤ. Mihi videtur optime omitti. Buttm.

οἷον θάῤῥος τι] Ficinus, qui habet: *veluti fortitudo remota prudentia? num fortitudo aliud est, quam audacia quædam?* legisse videtur: οἷον ἀνδρία εἰ μὴ ἔστι φρόνησις. Ἡ ἀνδρία ἀλλοῖον ἢ θάῤῥος τι; Sic tamen nexus prorsus laceratur. Posses conjicere: ἀλλ' οἷον θάῤῥος τι, si fortitudo non est prudentia, sed *tantummodo* audacia quædam. Sed neque id opus. Potest enim οἷον hic, ut antea, explicari *exempli gratia*. Ged.

§. 25. καὶ μὲν δὴ καὶ τἆλλα] Basis structuræ hæc est: Καὶ μὲν δὴ καὶ τἆλ-

μεν,[s] πλοῦτόν τε καὶ τὰ τοιαῦτα, τοτὲ μὲν ἀγαθὰ τοτὲ δὲ
βλαβερὰ εἶναι, ἆρ᾽ οὐχ ὥς περ τῇ ἄλλῃ ψυχῇ ἡ φρόνη-
II. i. 366. σις ἡγουμένη ὠφέλιμα τὰ τῆς ψυχῆς ἐποίει, ἡ δὲ ἀφρο-
σύνη βλαβερά, οὕτως αὖ[t] καὶ τούτοις ἡ ψυχὴ ὀρθῶς μὲν
χρωμένη καὶ ἡγουμένη ὠφέλιμα αὐτὰ ποιεῖ, μὴ ὀρθῶς δὲ
βλαβερά;

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὀρθῶς δέ γε[u] ἡ[v] ἔμφρων ἡγεῖται, ἡμαρτημένως δ᾽ ἡ ἄφρων;

ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω δὴ[w] κατὰ πάντων εἰπεῖν[x] ἔστι τῷ
ἀνθρώπῳ τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηρτῆσθαι,
II. 89. τὰ δὲ τῆς ψυχῆς αὐτῆς εἰς φρόνησιν, εἰ μέλλει ἀγαθὰ εἶ-
ναι· καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ φρόνησις ἂν εἴη τὸ ὠφέλιμον. φα-
μὲν δὲ τὴν ἀρετὴν ὠφέλιμον εἶναι;

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Φρόνησιν[y] ἄρα φαμὲν ἀρετὴν εἶναι,[z] ἤτοι[a] ξύμπασαν ἢ μέρος τι;

ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι καλῶς λέγεσθαι, ὦ Σώκρατες, τὰ λεγόμενα.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐκ ἂν εἶεν φύσει οἱ ἀγαθοί;

ΜΕΝ. Οὔ μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ἄν που καὶ τόδ᾽ ἦν. εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἐγίγνοντο, ἦσάν που ἂν ἡμῖν οἳ ἐγίγνωσκον τῶν νέων τοὺς

—[q] μὴν b.—[r] τἆλλα ΔΞΣΥFbr: τὰ ἄλλα °s.—[s] διελέγομεν F.—[t] ἂν ΣΥ.—[u] γε om Ξ.—[v] λέγε εἰ ℋΔ.—[w] δεῖ b.—[x] εἰπεῖν om r.—[y] καὶ φρόνησιν ΣΥ.—[z] εἶναι

λα—ἆρ᾽ οὐχ ἡ ψυχή, ὀρθῶς μὲν χρωμένη αὐτοῖς, ὠφέλιμα ποιεῖ. Sed ob inserta hæc, ὥσπερ τῇ ἄλλῃ ψυχῇ ἡ φρόνησις ἡγουμένη—ἐποίει, pro αὐτοῖς necessarium factum erat καὶ τούτοις: quare mox inseritur αὐτά. Illud etiam observa, verba hæc πλοῦτόν τε καὶ τὰ τοιαῦτα, quæ inserta sunt ad explicanda pronomina τἆλλα ἃ—, paulo negligentius collocata esse inter ἐλέγομεν et verba inde pendentia. Denique monendi sunt tirones, pro præsenti ποιεῖ usurpatum esse impf. ἐποίει, quo respicitur expositio modo facta de φρονήσει; plenius: ποιεῖ, ὡς ἐλέγομεν. Buttm.

τῇ ἄλλῃ ψυχῇ] Non est *alia* anima: hoc enim foret ἄλλη ψυχή: sed *reliqua*, et opponitur parti animæ, τῇ φρονήσει. Buttm.

οἱ ἀγαθοί] Struvius collatis locis, mox §. 26. et Protag. §. 49. recte, opinor, post ἀγαθοὶ iterum inseri jubet ἀγαθοί. Buttm.

εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἐγίγνοντο] Ita Æschines Socratic. p. 379. A. §. 8. Τί οὖν; οἴει ἄν, εἴπερ ἦσαν φύσεις ἀγαθαὶ

ἀγαθοὺς τὰς φύσεις,[b] οὓς ἡμεῖς ἂν[c] παραλαβόντες ἐκείνων ἀποφηνάντων ἐφυλάττομεν ἐν[d] ἀκροπόλει, κατασημηνάμενοι II. i. 367. πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον, ἵνα μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφίκοιντο[e] εἰς τὴν ἡλικίαν, χρήσιμοι γίγνοιντο[f] ταῖς πόλεσιν.

ΜΕΝ. Εἰκός γέ τοι, ὦ Σώκρατες.

§. 26. ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἐπειδὴ οὐ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίγνονται, ἆρα μαθήσει;

ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι ἤδη ἀναγκαῖον εἶναι. καὶ δῆλον, ὦ Σώκρατες, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστὶν ἀρετή, ὅτι διδακτόν ἐστιν.

ΣΩ. Ἴσως νὴ Δία· ἀλλὰ μὴ τοῦτο οὐ καλῶς ὡμολογήσαμεν;

ΜΕΝ. Καὶ μὴν[g] ἐδόκει μὲν ἄρτι καλῶς λέγεσθαι.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴ οὐκ ἐν τῷ ἄρτι μόνον δέῃ αὐτὸ[h] δοκεῖν[i]

ἀρετὴν bt.—[a] εἴτε b.—[b] τῇ φύσει Γ.—[c] ἂν ἡμεῖς Γ.—[d] ἂν ἐν ΞΣΥ.—[e] ἀφίκοντο Ξ.—[f] γίγνοντο pr Ξ.—[g] μοι corr Γ.—[h] αὐτὸν ΣΥ.—[i] δοκεῖ Υ.—[j] δή om r.—[k] ἢ

πρὸς ἀρετὴν ἀνθρώπων, οὐκ ἂν πάντα μεμηχανῆσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε διαγινώσκειν αὐτάς; Εἰκός γε. Ἔχεις οὖν τινα εἰπεῖν τέχνην, ἥτις ἐστὶν ἐπὶ ταῖς φύσεσι ταῖς τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν ἀποδεδειγμένη, ὥστε δύνασθαι αὐτὰς κρίνειν; Οὐκ ἔχω. Καὶ μὲν δὴ πλείστου ἂν ἦν ἀξία, καὶ οἱ ἔχοντες αὐτήν. οὗτοι γὰρ ἂν ἡμῖν ἀπέφαινον τῶν νεῶν τοὺς μέλλοντας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι ἔτι παῖδας ὄντας, οὓς ἂν ἡμεῖς παραλαβόντες ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει δημοσίᾳ, ὥσπερ τὸ ἀργύριον, καὶ μᾶλλον τι, ἵνα μή τι φλαῦρον ἡμῖν πάθοιεν, μήτε ἐν μάχῃ, μήτε ἐν ἄλλῳ τινὶ κινδύνῳ· ἀλλ' ἀπέκειντο τῇ πόλει σωτῆρές τε καὶ εὐεργέται, ἐπειδή γε εἰς τὴν ἡλικίαν ἀφίκοιντο. Biest.

ἐφυλάττομεν] Faceta allusio ad morem qui erat, ut alibi, ita etiam Athenis, pecunias publicas et pretiosa quæque in thesauris templorum, quæ in acropoli essent, clausis et obsignatis portis asservandi. Vid. Bœckh. *Staatshaus. d. Athen.* ii. p. 203. Buttm.

διέφθειρεν] Lege διαφθείροι. Sequitur enim γίγνοιντο. Ged.

διέφθειρεν] A conjunctione ἵνα pendet hic imperfectum διέφθειρεν ob præcedens hypotheticum, de eo quod non est, imperfectum ἐφυλάττομεν. Vid. Crit. §. 8. ἵνα οἷοιτ' ἦσαν. Hoogev. (Schütz.) p. 357. 8. Lys. de Eratosth. nece p. 43. (Reisk.) ut ibi Taylor. Cf. eundem usum in aoristo indicativo apud Heind. ad Theæt. §. 48. Mutatur autem hic quidem modus mox, poniturque γίγνοιντο ob intercedens ἀφίκοιντο. Buttm.

§. 26. μὴ οὐκ] Exempla particulæ μή, sensu cavendi vel timendi cum indicativo, e prosariis certe scriptoribus, nonnisi de perfecto afferuntur ab Hoogeveno, Matthiæ in gramm. §. 520. Obs. v. aliis. Quare hic etiam fortasse aliquis reponendum illud tempus putet, maxime cum sæpius occurrat in hac sententia ὡμολογήκαμεν (vid. infr. 38. 40. etc.) Aptior tamen hic videtur aoristum in re præterita quidem, sed quæ non firma maneat. Indicativus autem in tali loquendi forma, contra naturam constructionis per μή velut invita irrepit grammatica, quia certum est loquenti, ita esse, et hic quidem, *male se statuisse*. Conf. eundem usum in præsenti quoque notatum ad Alcib. ii. 3. ubi diserte etiam additum verbum ὅρα. Buttm.

μὴ οὐκ] De hoc loco et particula οὐ verba ἀπιστεῖν abundanter addito vid. Heind. ad Gorg. §. 99. et conf. μή in indice. Μή et, quod fortius negat, μὴ οὐ

καλῶς λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ ἔπειτα, εἰ μέλλει τι αὐτοῦ ὑγιὲς εἶναι.

ΜΕΝ. Τί οὖν δή;[j] πρὸς τί βλέπων δυσχεραίνεις αὐτὸ καὶ ἀπιστεῖς μὴ οὐκ ἐπιστήμη ᾖ ἡ[k] ἀρετή;

ΣΩ. Ἐγώ σοι ἐρῶ, ὦ Μένων. τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴ περ ἐπιστήμη ἐστίν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι· ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ἐπιστήμη, σκέψαι ἐάν σοι δοκῶ εἰκότως ἀπιστεῖν. τόδε γάρ μοι εἰπέ. εἰ ἔστι διδακτὸν ὁτιοῦν πρᾶγμα,[l] μὴ μόνον ἀρετή, οὐκ ἀναγκαῖον αὐτοῦ καὶ διδασκάλους καὶ μαθητὰς εἶναι;

II. i. 868. ΜΕΝ. Ἔμοιγε[m] δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοὐναντίον αὖ,[n] οὗ μήτε διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἶεν, καλῶς ἂν αὐτὸ εἰκάζοντες εἰκάζοιμεν μὴ διδακτὸν εἶναι;

ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα. ἀλλ' ἀρετῆς διδάσκαλοι οὐ δοκοῦσί σοι εἶναι;

ΣΩ. Πολλάκις[o] γοῦν ζητῶν εἴ τινες εἶεν αὐτῆς[p] διδάσκαλοι, πάντα ποιῶν οὐ δύναμαι εὑρεῖν. καί τοι μετὰ πολλῶν γε ζητῶ, καὶ τούτων[q] μάλιστα οὓς[r] ἂν οἴωμαι ἐμπειροτάτους εἶναι τοῦ πράγματος. καὶ δὴ καὶ νῦν, ὦ Μένων, εἰς καλὸν ἡμῖν αὐτὸς[s] ὅδε[t] παρεκαθέζετο, ᾧ μεταδῶμεν τῆς

om F.—[l] τι Γ.—[m] εἴ σοι γε F.—[n] αὖ om b.—[o] οὐ πολλάκις r.—[p] αὐτῆς εἶεν Es.—[q] τῶν r.—[r] οὓς ϪΓΔBCEFrbt: οἵους *s.—[s] Ἄνυτος Struvius.—[t] ὅδε ΞΤb.—

redundat post verba negationem continentia: ἀνατίθεμαι (*retracto*) μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι, quasi dicas *retracto, ita ut nunc statuam non bene dici*; neque minus tamen eodem sensu etiam sine negatione Xen. Mem. i. 1. 44. ἀνατίθεμαι, ὅσα τύραννος μὴ πείσας γράφει, νόμον εἶναι. Buttm.

εἶεν] Optativus, ut observant Heindorfius et Struvius, persæpe relativis sic jungitur, quando hæc sunt eo sensu quo εἰ cum opt. ut hic pro εἴ τινος μὴ—εἶεν. Cf. Lys. p. 214. D. ὃ δέ γε αὐτὸ αὑτῷ ἀνόμοιον εἴη—σχολῇ γέ τῳ ἄλλῳ ὅμοιον γένοιτο. Charm. p. 171. extr. καὶ ἄλλο πᾶν οὗ σωφροσύνη ἄρχοι. Hipp. Maj. p. 284. A. καὶ ἄλλοθι ὅπου τοῦτο σπουδάζοιτο. Phædr. p. 276. B. ὧν σπερμάτων κήδοιτο: item hic infr. §. 30. Buttm.

μὴ δ.] Scripsisse Platonem μηδὲ διδακτὸν probabile fiet ex illis quæ ascribam iisdem fere verbis repetitis infra 37. Buttm.

εἰς καλὸν] *Opportune*: vid. Wolf. ad Symp. ii. 9. Buttm.

αὐτὸς ὅδε] αὐτὸς ὅδε et mox αὐτὸς γὰρ ὅδε. Bis pro voce αὐτὸς Struvius reponendum censet Ἄνυτος. Quod priori loco admittere non possum. Nam παρεκαθέζετο Ἄνυτος, ᾧ μεταδῶμεν valeret *assedit Anytus ut participem eum faciamus*, quod hujus loci non est. Sed in locutione Attica αὐτὸς ᾧ μεταδῶμεν vis τελικὴ conjunctivi derivatur ex parte ab illo αὐτὸς, ut sit ac si scriptum esset 'assedit homo ad hos sermones aptissimus et velut ob id ipsum ut participem eum faciamus.' Pronomen ὅδε autem hic est pro adverbio, *hic propter nos*: vid. ad §. 19. Sed posteriori loco persuasissimum mihi

ζητήσεως. εἰκότως δ' αὖ[u] μεταδοῖμεν ἄν. αὐτὸς[v] γὰρ[w] ὅδε πρῶτον μέν ἐστι πατρὸς πλουσίου τε καὶ σοφοῦ Ἀνθε- II. 90.
μίωνος, ὃς ἐγένετο πλούσιος οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου οὐδὲ δόντος τινός, ὥς περ ὁ νῦν νεωστὶ εἰληφὼς τὰ Πολυκράτους χρήματα Ἰσμηνίας ὁ Θηβαῖος, ἀλλὰ τῇ αὑτοῦ σοφίᾳ κτη-

[u] ἂν ΧΔ.—[v] μὲν γὰρ Υ.—[w] ἔθρεψεν ὁ πατὴρ δηλαδὴ καὶ ΣΥ.—[x] γὰρ Δ.—[y] σαυτῷ

est verum vidisse Struvium, scripsisseque Platonem, Ἄνυτος γὰρ ὅδε. Nam præterquam quod non apparet cur tamdiu nomen hominis taceat Socrates, pronomen αὐτὸς nullam hic vim exercet; quam sic tantum haberet, si esset αὐτὸς γὰρ ὅδε σοφός ἐστι, καὶ πατρὸς ἐχρήσατο σοφοῦ Ἀνθεμίωνος: nunc patris mentio statim in eo comprehenditur quod primo loco de ipso refertur. Ut non verear istud αὐτὸς γὰρ prorsus ἄλογον dicere. Conf. de confusione nominum αὐτὸς et Ἄνυτος Boissonad. ad Marin. p. 88. et Schæfer ibid. in indice. Jam Anytum esse ipsum illum Socratis postea accusatorem, de eo nunquam opinor dubitatum est. Nam Diogenes Laert. ii. 63. tanquam certum hoc ponit, et Plutarchus in Amatorio 17. 18. p. (762. C. D.) post narratiunculam quandam de Anyto, quem diserte Anthemionis filium nominat, et Alcibiade, inimicitias illius cum Socrate tangit. Accedit nunc scholium ad Euthyphronem, quod e cod. Clarkiano edidit Gaisfordus in Lectionib. Platon. p. 169. cujusque initium est hoc: Οὗτος δ' Ἄνυτος Ἀνθεμίωνος ἦν υἱὸς Ἀθηναῖος γένος, Ἀλκιβιάδου ἐραστὴς πλούσιος ἐκ βυρσοδεψικῆς. ὅθεν καὶ σκωπτόμενος ὑπὸ Σωκράτους διὰ τοῦτο ἔπεισε Μέλητον, ἀσεβείας γραφὴν δοῦναι κατὰ Σωκράτους. Qua occasione discant studiosi, ex optimis diversorum librorum codd. Mss. hodie constare, falsam esse scripturam pervulgatam, cujus quantitatem mirabamur omnes, nominis Μέλιτος. Verum de Anyto, ut recte Schleiermacher, testimoniorum nihil opus est, cum ita hic eam producat Plato, ut tantum non ipse, illum se in animo habere eloquatur. Quo illud etiam spectat quod iis quæ de Anyto accusatore leguntur in Apologia Socratis Xenophontea 29. τῶν μεγίστων ὑπὸ τῆς πόλεως ἀξιούμενον, simillima sunt hæc in nostro loco, αἱροῦνται γοῦν αὐτὸν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς. Legatur integer Apologiæ locus cum nota Schneideri. Adde de Pylo ab eo prodita judiciique corruptione Diod. xiii. 64. Plut. Coriol. 14. (p. 220.) Buttm.

εἰκότως δ' ἂν] Vulgo εἰκότως δ' αὖ, plane otiosa particula αὖ. Nam si dicas simplici *posse*, quod est in μεταδῶμεν, opponi nunc hoc, *recte posse*, id solo δὲ alias rectius indicatur. Quod autem censebat Ullrichius, respici superius illud cum servulo colloquium, hoc post tam longum intervallum hæc sola particula efficere non potest. Itaque non dubitavi adoptare, quod optimi codices præbent, duplex ἄν. Cf. Alcib. ii. 8. κἂν εὔξαιτο ἄν: Demosth. Mid. §. 36. οὔτ' ἂν ὑμεῖς ὑπομείναιτ' ἄν: et lege Hermanni notata ad Vig. num. 283. Buttm.

Ἰσμηνίας] Duo sunt Ismeniæ, de quibus cogitare hic aliquis possit, probe tamen distinguendi. Alterum Plutarchus missum esse refert Ol. 103. 2. ad regem Persarum una cum Pelopida, cujus amicus teste Diodoro ille erat. Verum consideranti, qua ratione Pelopidas tum in gratiam regis venerat, apparet Ismeniam nonnisi partes secundas egisse, neque credendum est tam magnificis eum donis tunc cumulatum esse. Alius fuit Ismenias qui, jam Ol. 99. 3. Lacedæmoniis Cadmeam tenentibus, tanquam dux partium oppositarum morte multatus est, ut refert Xenoph. Hell. v. 2. 25. Jam eundem idem narrat scriptor ib. iii. 5. 1. ex numero eorum Thebarum, Corinthi et Argorum principum fuisse, inter quos eo tempore, quo rem in Asia prospere gereret Agesilaus, ut bellum Spartanis commoverent, L talenta argenti distribuerit Tithraustes, Tissaphernis successor. Quod factum esse oportet Ol. 96. 1. vel 2. eoque referenda censeo verba Platonis. Polycratis autem, Samiorum tyranni, divitiæ, nisi, quod magnopere mihi quidem videtur, per proverbium forte hic nominantur, in Asiam potissimum minorem, unde pecuniam illam in Græciam misit Tithraustes, translata olim fuisse credibile est reputanti finem tyranni, Samique fata ulteriora. Schleierm. Quamvis

σάμενος καὶ ἐπιμελείᾳ, ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολίτης οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθής, ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνήρ· ἔπειτα τοῦτον εὖ ἔθρεψε καὶ ἐπαίδευσεν,[w] ὡς δοκεῖ Ἀθηναίων τῷ πλήθει· αἱροῦνται γοῦν[x] αὐτὸν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς. δίκαιον δὴ
II. i. 369. μετὰ τοιούτων ζητεῖν ἀρετῆς πέρι διδασκάλους, εἴτ' εἰσὶν εἴτε μή, καὶ οἵ τινές. [§. 27.] Σὺ οὖν ἡμῖν, ὦ Ἄνυτε, συζήτησον, ἐμοί τε καὶ τῷ σαυτοῦ[y] ξένῳ Μένωνι τῷδε, περὶ τούτου τοῦ πράγματος, τίνες[z] ἂν εἶεν διδάσκαλοι. ὧδε δὲ σκέψαι. εἰ βουλοίμεθα Μένωνα τόνδε ἀγαθὸν ἰατρὸν γενέσθαι, παρὰ τίνας ἂν[a] αὐτὸν πέμποιμεν διδασκάλους; ἆρ' οὐ παρὰ τοὺς ἰατρούς;

ΑΝ. Πάνυ γε.[b]

F.—[z] εἴ τινες r.—[a] ἂν om b.—[b] πάνυ γε om b.—[c] τῶν om r.—[d] πρὸς r.—[e] ἐκ-

magnum argenti pondus L talenta tum temporis in Græcia fuisse videantur; tamen cum inter sex homines (tot enim recenset Xenophon præter socios unius eorum—*καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ*—) pecunia ea distributa sit, Ismeniæ portio tanta profecto non fuit, ut comparationi huic inserviret, et τὰ Πολυκράτους χρήματα, utrovis sensu accipiamus, vocaretur: præsertim cum in Rep. i. p. 336. A. inter potentes divitesque homines cum Periandro, Perdicca et ipso Xerxe Ismenias ille Thebanus recenseatur. Ignoramus igitur ad quod potissimum factum Plato hic respiciat. Ceterum Bœckhius (in Plat. Minoem p. 46.) cum Schleiermachero facit conferrique præterea jubet Plut. Artax. p. 1021. D. Lysandr. p. 448. E. Pausan. iii. 9. unde nihil tamen prodit, quod probabiliorem eam sententiam reddat; immo crescere numerum eorum videas qui pecuniæ illius participes fuerint. Buttm.

ὑπερήφανος] H. v. arrogantem cum *insolentia* significat, *ὀγκώδης* arrogantem cum *fastu* et superbia: arrogantia autem facit *ἐπαχθῆ*, *molestum*: cf. Demosth. Mid. 56. *κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν ἐνίοτε ἐπαχθεῖς ποιεῖν*, et post pauca, *πῶς οὐχ οὗτος ἐπαχθής ἐστιν ἤδη καὶ μείζων ἢ καθ' ὅσον ἡμῶν ἑκάστῳ συμφέρει*; Tali *ἐπαχθεῖ* oppositus est *εὐσταλὴς commodus*, qui simul est *κόσμιος modestus* et eo opponitur arroganti. Buttm.

ζητεῖν] Ita recte editur, non *ζητεῖν*— *περὶ διδασκάλους*, qua ratione genitivus non accusativus ad *περὶ* requireretur. Veram rationem monstrat quod sequitur, *συζήτησον περὶ τ. τ. πράγματος τίνες ἂν εἶεν διδ.* Quod autem h. l. habemus, *διδάσκαλοι ἀρετῆς πέρι*, dictum ut *αἰτίαν τινὸς πέρι* et sim. de quibus v. Heind. ad Theæt. §. 83. Phædo. §. 102. Herod. v. 49. *ἐς τὰ μέγιστα ἀρετῆς πέρι ἀνήκετε.* Et sic supra §. 3. legendum esse ostendimus, *ἐρομένου μελίττης πέρι οὐσίαν, ὅ,τι ποτ' ἐστίν.* In ceteris autem notus Græcismus, *ζητεῖν διδασκάλους, εἰ εἰσίν*: *ἐρέσθαι οὐσίαν, ὅ,τι ποτ' ἐστίν*: et cf. infr. 30. *τούτους ἐζητοῦμεν, τίνες εἰσίν.* Buttm.

§. 27. *ἀγαθὸν ἰατρὸν γενέσθαι*] Æschines Socrat. p. 376. B. §. 1. hanc inductionem s. analogiam ita expressit: *φέρε, εἴ τις βούλοιτο ταύτην τὴν ἀρετὴν γενέσθαι ἀγαθός, ᾗ ἀγαθοί εἰσιν οἱ σοφοὶ μάγειροι, πόθεν ἂν γένοιτο; Δηλονότι εἰ παρὰ τῶν ἀγαθῶν μαγείρων μάθοι. Τί δέ; εἰ βούλοιτο ἀγαθὸς γίγνεσθαι ἰατρός, παρὰ τίνα ἂν ἔλθων γένοιτο ἀγαθὸς ἰατρός; Δῆλον δὴ ὅτι παρὰ τῶν ἀγαθῶν τινα ἰατρῶν. Εἰ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν ἀγαθὸς βούλοιτο γενέσθαι, ἥνπερ οἱ σοφοὶ τέκτονες; Παρὰ τῶν τεκτόνων. Εἰ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν βουληθείη ἀγαθὸς γενέσθαι, ἥνπερ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοί τε καὶ σοφοί, ποῖ χρὴ ἐλθόντα μαθεῖν; Οἶμαι μὲν καὶ ταύτην, εἴπερ μαθητός ἐστι, παρὰ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν. πόθεν γὰρ ἄλλοθεν;* Biest.

ΣΩ. Τί δ' εἰ σκυτοτόμον ἀγαθὸν βουλοίμεθα γενέσθαι, ἆρ' οὐ παρὰ τοὺς σκυτοτόμους;

AN. Ναί.

ΣΩ. Καὶ τἆλλα οὕτως;

AN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὧδε δή μοι πάλιν περὶ τῶν[c] αὐτῶν εἰπέ. παρὰ[d] τοὺς ἰατρούς, φαμέν, πέμποντες τόνδε καλῶς ἂν ἐπέμπομεν,[e] βουλόμενοι ἰατρὸν γενέσθαι; ἆρ' ὅταν τοῦτο λέγωμεν, τόδε λέγομεν, ὅτι παρὰ τούτους πέμποντες αὐτὸν σωφρονοῖμεν ἂν τοὺς ἀντιποιουμένους τε[f] τῆς τέχνης μᾶλλον ἢ τοὺς μή, καὶ τοὺς μισθὸν[g] πραττομένους ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, ἀποφήναντας αὐτοὺς διδασκάλους τοῦ βουλομένου ἰέναι τε καὶ μανθάνειν; ἆρ' οὐ πρὸς ταῦτα βλέψαντες καλῶς ἂν πέμποιμεν;

AN. Ναί.[h]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ αὐλήσεως καὶ τῶν ἄλλων τὰ αὐτὰ ταῦτα;[i] πολλὴ ἄνοιά ἐστι βουλομένους αὐλητήν τινα ποιῆσαι παρὰ μὲν τοὺς ὑπισχνουμένους διδάξειν τὴν τέχνην καὶ μισθὸν πραττομένους μὴ ἐθέλειν[j] πέμπειν, ἄλλοις[k] δέ τισι πράγματα παρέχειν, ζητοῦντα μανθάνειν παρὰ τούτων οἳ μήτε προσποιοῦνται διδάσκαλοι εἶναι, μήτ' ἔστιν αὐτῶν μαθητὴς[l] μηδεὶς τούτου[m] τοῦ[n] μαθήματος, ὃ ἡμεῖς ἀξιοῦμεν μανθάνειν παρ' αὐτῶν ὃν ἂν πέμπωμεν. οὐ πολλή σοι δοκεῖ ἀλογία εἶναι; II. i. 370.

AN. Ναὶ μὰ Δί'[o] ἔμοιγε, καὶ ἀμαθία γε πρός.

πέμπωμεν r.—[f] τε om Γ.—[g] μισθοὺς b.—[h] ναὶ om ΣΥ.—[i] τὰ αὐτὰ Γ, τὰ τοιαῦτα ΞΣΥ.—[j] ἐθέλῃ F.—[k] ἄλλα F.—[l] μαθητὴς αὐτῶν Γ.—[m] τούτου post μαθήματος

ζητοῦντα] Anacoluthiæ speciem habet hoc ζητοῦντα, quam ita expediendam censet Ullrichius, ut statim post illud μὴ ἐθέλειν πέμπειν, quod pendet a βουλομένους, mutatum sit subjectum, ipseque discipulus nunc sit subjectum horum πράγματα παρέχειν. Nos in nostra persistimus opinione, quam probabiliorem fortasse nunc exposuerimus dicentes, ad hæc πράγματα παρέχειν mente statim repeti πέμποντας αὐτόν. Itaque vera non est hic anacoluthia: pendet enim revera accusativus ζητοῦντα a superioribus τινὰ et πέμπειν. Buttm.

ἀλογία] Ejus tantum est ἀλογία, qui rationem nunc non adhibet, quod bonis etiam accidere potest; ἀμαθία contra, apud Atticos præsertim, ejus qui omnis non modo disciplinæ sed liberalioris eruditionis expers est, rustici, immo barbari ac stupidi. Aristoph. Nub. 492. Ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος. Xen. Mem. iv. 5. 11. τί γὰρ διαφέρει ἄνθρωπος ἀκρατὴς θηρίου ἀμαθεστάτου; Cf. ib. i. 2. 50. Aristoph. Eq. 193. Schol. ad Nub. 136. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 382. F. A. Wolf. ad Demosth. Lept. 99. Buttm.

ἀμαθία] Quam majorem vim habeat

II. 91. §. 28. ΣΩ. Καλῶς λέγεις. νῦν τοίνυν ἔξεστί[p] σοι[q] μετ' ἐμοῦ κοινῇ βουλεύεσθαι περὶ τοῦ ξένου τουτουΐ[r] Μένωνος. οὗτος γάρ, ὦ Ἄνυτε, πάλαι λέγει πρός με ὅτι ἐπιθυμεῖ ταύτης τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ᾗ οἱ ἄνθρωποι τάς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις καλῶς διοικοῦσι, καὶ τοὺς γονέας τοὺς αὐτῶν θεραπεύουσι, καὶ πολίτας καὶ ξένους ὑποδέξασθαί τε καὶ ἀποπέμψαι ἐπίστανται ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἀρετὴν σκόπει παρὰ τίνας ἂν πέμποντες αὐτὸν ὀρθῶς πέμποιμεν. ἢ δῆλον δὴ κατὰ[s] τὸν ἄρτι λόγον, ὅτι παρὰ τούτους τοὺς ὑπισχνουμένους ἀρετῆς διδασκάλους εἶναι καὶ ἀποφήναντας αὐτοὺς κοινοὺς[t] τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ μανθάνειν, μισθὸν[u] τούτου ταξαμένους τε καὶ πραττομένους;

II. i. 371. ΑΝ. Καὶ τίνας λέγεις τούτους,[v] ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οἶσθα δή που καὶ σὺ ὅτι οὗτοί εἰσιν οἵους[w] οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι σοφιστάς.

ΑΝ. Ἡράκλεις, εὐφήμει, ὦ Σώκρατες. μηδένα τῶν συγγενῶν, μήτε οἰκείων[x] μήτε φίλων,[y] μήτε ἀστῶν[z] μήτε ξένων,[a] τοιαύτη μανία λάβοι, ὥστε παρὰ τούτους ἐλθόντα λωβηθῆναι, ἐπεὶ οὗτοί[b] γε φανερά ἐστι λώβη τε[c] καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων.

ΣΩ. Πῶς λέγεις, ὦ Ἄνυτε; οὗτοι ἄρα μόνοι τῶν ἀν-

οι
ponit Γ.—[n] τοῦ om ς.—[o] δι' ƀ.—[p] ἔξεστι...ξένου om Γ.—[q] σε Δ, σε ƢBCEFrƀ.—[r] τουτωνὶ Ʃ.—[s] καὶ F.—[t] κοινωνοὺς ƀ.—[u] μισθὸν om pr Δ.—[v] τούτους om ɼ.—[w] οὓς ɼ.—[x] μήτε οἰκείων om Cr.—[y] φίλον Ƣ.—[z] ἀστὸν ƢΔ.—[a] ξένον ƢΔ.—[b] οὐ

ἀμαθία, quam ἀλογία, equidem non video. Quare cum Cornario lego μανία. Ged.

§. 28. ἔξεστί σοι] Codd. optimi et plurimi miro consensu σέ. Quod an tam certe vitiosum sit, ubi ἔξεστι non illud significat quod *liceat Anyto*, sed quod nil impediat quin *ab illo fiat*, alii definiant. Cf. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 165. 6. Buttm.

ταύτην ο. τ. ἀρετὴν] Accusativus non pendet a verbo, sed est absolutus, *quod ad hanc virtutem attinet*. Male Stephanus conjiciebat διὰ τ. ο. τ. ἀρετήν. Biest.

κοινοὺς] κοινὸς *qui sui copiam facit*. Xenoph. Ven. xiii. 9. οἱ δὲ φιλόσοφοι πᾶσι κοινοὶ καὶ φίλοι. Sic igitur ἀποφαίνειν αὐτὸν κοινὸν τῷ βουλομένῳ μανθάνειν. Buttm.

οὗτοι—οἵους] H. e. οἱ τοιοῦτοι, οἵους. Buttm.

ἀστὸν—ξένον] Sic dedi ex optimis Mss. pro vulgato ἀστῶν, ξένων. Accusativus respicit solum φίλων: quod longe præstat. Buttm.

οὗτοί γε] Vel οὗτοι λώβη ἐστὶ, pro οὗτοι εἰσὶ λώβη: vel hoc ipsum εἰσὶ reponendum est. Steph.

οὗτοι λώβη ἐστὶ] Dictum pro, οὗτοί εἰσι λώβη. Vid. §. 12. Quare male Stephan. εἰσὶ reponendum censebat. Buttm.

τιποιουμένων[d] τι ἐπίστασθαι εὐεργετεῖν τοσοῦτον τῶν ἄλλων
διαφέρουσιν, ὅσον οὐ μόνον οὐκ ὠφελοῦσιν, ὥς περ οἱ ἄλλοι,
ὅ τι ἄν τις αὐτοῖς παραδῷ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον διαφθεί-
ρουσι;[e] καὶ τούτων φανερῶς χρήματα ἀξιοῦσι πράττεσθαι;
[§. 29.] Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔχω ὅπως σοι πιστεύσω· οἶδα
γὰρ ἄνδρα ἕνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτησάμενον
ἀπὸ ταύτης τῆς[f] σοφίας ἢ Φειδίαν γε, ὃς οὕτω περιφανῶς
καλὰ ἔργα[g] εἰργάζετο, καὶ ἄλλους δέκα τῶν ἀνδριαντο-
ποιῶν. καί τοι τέρας λέγεις, εἰ οἱ μὲν τὰ ὑποδήματα ἐργα-
ζόμενοι τὰ παλαιὰ καὶ τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι[h] οὐκ ἂν
δύναιντο λαθεῖν τριάκονθ' ἡμέρας μοχθηρότερα ἀποδιδόντες
ἢ παρέλαβον[i] τὰ ἱμάτιά[j] τε καὶ ὑποδήματα,[k] ἀλλ' εἰ
τοιαῦτα ποιοῖεν, ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν, Πρωταγόρας II. i. 372.
δὲ ἄρα ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐλάνθανε διαφθείρων τοὺς συγ-
γιγνομένους καὶ μοχθηροτέρους ἀποπέμπων ἢ παρελάμβανε
πλέον ἢ τετταράκοντα[l] ἔτη. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν
ἐγγὺς καὶ[m] ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότα, τετταράκοντα δὲ
ἐν τῇ τέχνῃ ὄντα· καὶ ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ τούτῳ ἔτι εἰς
τὴν ἡμέραν ταυτηνὶ[n] εὐδοκιμῶν οὐδὲν πέπαυται. καὶ οὐ
μόνον Πρωταγόρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πάμπολλοι, οἱ μὲν II. 92.
πρότεροι[o] γεγονότες ἐκείνου, οἱ δὲ καὶ νῦν ἔτι ὄντες. πότε-
ρον δὴ οὖν[p] φῶμεν κατὰ τὸν σὸν λόγον, εἰδότας αὐτοὺς
ἐξαπατᾶν καὶ λωβᾶσθαι τοὺς νέους, ἢ λεληθέναι καὶ ἑαυ-
τούς; καὶ οὕτω[q] μαίνεσθαι ἀξιώσομεν[r] τούτους, οὓς ἔνιοί
φασι σοφωτάτους ἀνθρώπων[s] εἶναι;

ΑΝ. Πολλοῦ γε δέουσι μαίνεσθαι, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ

ου
τοι 𝔛.—[c] τε om ΣΥ et pr Ξ.—[d] ἀντιποιημένων F.—[e] διαφέρουσι 𝔵.—[f] τῆς om pr Ξ.—[g] ἔργα om ΣΥ.—[h] ἐξασκούμενοι ΥCrbr.—[i] παρέλαβόν τε τὰ BCEr.—[j] τε ἱμάτια Γ.—[k] καὶ τὰ ὑποδήματα Γrr.—[l] τεσσαράκοντα Δ.—[m] καὶ add 𝔛ΔΣΥBCEFrbr et fortasse pr Γ.—[n] ταύτην Ξr.—[o] πρότερον 𝔛ΔBCEFrb.—[p] οὖν δὴ b.—[q] οὐ τῶι 𝔛.—[r] ἀξιώσωμεν 𝔛ΓΣΥBCFr.—[s] ἀνθρώπων om Δ.—[t] τοιοῦτό ΞΣΥ.—[u] δὲ br.—

τούτων] Sollemnis est genitivus (*τούτων*) respondens genitivo pretii, in omni re quæ instar *mercis* est. Vid. L. Bos Ellips. p. 394. unde hoc e Diod. Sic. v. 29. sumptum exemplum transscribo: *τῆσδε τῆς κεφαλῆς πολλὰ χρήματα διδόμενα οὐκ ἔλαβεν.* Addo Dem. Mid. p. 529. *χρήματα δ' οὐ προσήκειν τῶν τοιούτων ἐφ' ἑαυτῷ λαμβάνειν.* Buttm.

§. 29. *Φειδίαν γε*] Heindorfio assentior corrigenti *τε*, quam particulam ante illud *καὶ ἄλλους* abesse posse non credo. Buttm.

πολὺ μᾶλλον οἱ τούτοις διδόντες ἀργύριον τῶν νέων· τούτων δ' ἔτι μᾶλλον οἱ τούτοις ἐπιτρέποντες, οἱ προσήκοντες· πολὺ δὲ μάλιστα πάντων αἱ πόλεις, ἐῶσαι αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι καὶ οὐκ ἐξελαύνουσαι, εἴ τέ τις ξένος ἐπιχειρεῖ τοιοῦτόν[t] τι ποιεῖν εἴτε ἀστός.

§. 30. ΣΩ. Πότερον δέ, ὦ Ἄνυτε, ἠδίκηκέ τίς σε τῶν σοφιστῶν, ἢ τί οὕτως αὐτοῖς χαλεπὸς εἶ;

II. i. 278. ΑΝ. Οὐδὲ μὰ Δί'[u] ἔγωγε συγγέγονα πώποτε αὐτῶν οὐδενί,[v] οὐδ' ἂν ἄλλον ἐάσαιμι τῶν ἐμῶν οὐδένα.

ΣΩ. Ἄπειρος ἄρ' εἶ παντάπασι τῶν ἀνδρῶν;

ΑΝ. Καὶ εἴην[w] γε.

ΣΩ. Πῶς οὖν ἄν, ὦ δαιμόνιε, εἰδείης περὶ τούτου τοῦ πράγματος, εἴ τέ τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν[x] ἑαυτῷ εἴτε φλαῦρον,[y] οὗ παντάπασιν ἄπειρος εἴης;[z]

ΑΝ. Ῥᾳδίως.[a] τούτους γοῦν[b] οἶδα οἷοί[c] εἰσιν, εἴτ' οὖν ἄπειρος αὐτῶν εἰμὶ εἴτε μή.

[v] *αὐτῶν οὐδενὶ πώποτε* Υ.—[w] *πάνυ* Υ.—[x] *ἐν* om ΔΣΥΒCF*r*b et pr ΓΕ.—[y] *τι φλαῦρον* Υ, *φαῦλον* Ξ, *λαῦρον* F.—[z] *εἶ* corr Γ.—[a] *ῥαδίους* Ξ.—[b] *γοῦν τούτους* Υ.—[c] *οἷοί* Γ:

ἐπιτρέπ. οἱ προσήκ.] Olim volui *ἐπιτρέποντες τοὺς προσήκοντας, qui committunt iis necessarios suos.* Sed jam video, non opus esse emendatione. Est enim *οἱ προσήκοντες* appositio ad *οἱ τούτοις ἐπιτρέποντες* (*τοὺς νέους*); ut sensus sit: *multo magis parentes atque necessarii, qui illis tradunt adolescentulos.* Ged.

καὶ εἴην γε] Ficinus vertit: *Utinam vero ne experiar!* Eodem modo cæteri Interpp. omnes. Sed sermonis Platonici consuetudo et ipse sententiarum nexus docent, concessive potius quam optative voculam *εἴην* h. l. esse explicandam. *Esto. Non expertus sum mores Sophistarum. Quid tum?* Ged.

καὶ εἴην γε] Ficinus: *Neque sim (expertus): quid tum?* Quem sensum a Gedikio quoque agnitum, ipsa orationis series adoptare suadet. Socratis enim quæ sequitur responsio aliquam certe hic Anyti affirmationem, *ἄπειρον* se esse sophistarum, requirit: quam, si *καὶ εἴην γε* mera sit optandi formula, nemo inde elicere possit. Quodsi de alio loquens Anytus dixisset *καὶ ἔστω γε*, nemo, opinor, in his verbis hæreret. Quod autem in tertia persona *ἔστω*, illud in prima est *εἴην*. Neque otiosæ sunt particulæ *καὶ* et *γὲ*, quas hac circumlocutione exprimas: *Nihil saltem a me impedimenti est, quo minus hoc quoque credas.* Contra Heindorfii correctio, *Καὶ ἀεὶ εἴην γε*, nunc non amplius mihi probatur. Nam ut de verborum ordine taceam, qui videtur esse debere, *Καὶ ἀεί γ' εἴην*, plenam hæc responsio contineret affirmationem, cui Socrates non reponeret *Πῶς οὖν ἂν εἰδείης*; sed *Πῶς οὖν οἶσθα.* Atque hoc quidem obstat etiam lectioni, quæ in uno est codice, *Καὶ πάνυ γε.* Buttm.

οὗ—εἴης] H. e. *εἰ αὐτοῦ—εἴης.* Vid. ad §. 26. Buttm.

οἵ εἰσιν] Non exspectatur h. l. *qui* sint, sed *quales* sint. Id autem discrimen Græcus sermo diligentius servat quam Latinus. Ideo scribendum est, *οἷοί εἰσιν.* Wolf. Valde olim se mihi probaverat hæc lectio; quam nunc, ubi in bono codice Coisl. reperta est, merito recepisse Bekkerum dixeris. Tamen diversa nunc sentire me facit locus Rep. viii. p. 559. A. *Προελώμεθα δή τι παράδειγμα ἑκατέρων, αἵ εἰσιν, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς.* Forma loquendi itaque fuit, ut videtur, *οἶδα ὅς ἐστι*, pro *οἶδα ὅς ἐστι*: quam in nostro loco ex eadem, qua

ΣΩ. Μάντις[d] εἶ ἴσως, ὦ Ἄνυτε, ἐπεὶ ὅπως γε ἄλλως[e]
οἶσθα τούτων πέρι, ἐξ ὧν αὐτὸς λέγεις θαυμάζοιμ' ἄν.
ἀλλὰ γὰρ οὐ τούτους ἐζητοῦμεν τίνες εἰσί, παρ' οὓς ἂν
Μένων ἀφικόμενος[f] μοχθηρὸς γένοιτο· οὗτοι μὲν γάρ, εἰ σὺ
βούλει, ἔστωσαν οἱ σοφισταί· ἀλλὰ δὴ ἐκείνους[g] εἰπὲ ἡμῖν,
καὶ τὸν πατρικὸν τόνδε ἑταῖρον εὐεργέτησον φράσας αὐτῷ
παρὰ τίνας ἀφικόμενος ἐν τοσαύτῃ πόλει τὴν ἀρετὴν ἣν νῦν
δὴ[h] ἐγὼ διῆλθον γένοιτ' ἂν ἄξιος λόγου.

ΑΝ. Τί δὲ[i] αὐτῷ οὐ σὺ ἔφρασας;

ΣΩ. Ἀλλ' οὓς μὲν ἐγὼ ᾤμην διδασκάλους τούτων εἶναι
εἶπον, ἀλλὰ τυγχάνω οὐδὲν λέγων, ὡς σὺ φῄς. καὶ ἴσως τι
λέγεις.[j] ἀλλὰ σὺ δὴ[k] ἐν τῷ μέρει αὐτῷ εἰπὲ παρὰ τίνας[l]
ἔλθῃ Ἀθηναίων. εἰπὲ ὄνομα ὅτου βούλει.

§. 31. ΑΝ. Τί δὲ ἑνὸς ἀνθρώπου ὄνομα δεῖ[m] ἀκοῦσαι; II. i. 374.
ὅτῳ γὰρ ἂν[n] ἐντύχῃ Ἀθηναίων τῶν καλῶν κἀγαθῶν, οὐδεὶς
ἔστιν ὃς οὐ βελτίω[o] αὐτὸν ποιήσει ἢ οἱ σοφισταί, ἐάν περ
ἐθέλῃ πείθεσθαι.

ΣΩ. Πότερον δὲ οὗτοι οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ ἀπὸ τοῦ αὐ-
τομάτου ἐγένοντο τοιοῦτοι, παρ' οὐδενὸς μαθόντες, ὅμως
μέντοι ἄλλους διδάσκειν οἷοί τε ὄντες ταῦτα ἃ αὐτοὶ οὐκ II. 93.
ἔμαθον;[p]

οἶ *ς.—[d] μάντης 𝔛.—[e] γε ἄλλως γε Σ.—[f] ἂν post ἀφικόμενος ponit r.—[g] ἐκείνου, in mg ἐκεῖνο, F.—[h] δὴ om r, ante νῦν ponit Γ.—[i] δαὶ 𝔛Δ. αὐτοῦ r.—[j] καὶ ἴσως τι λέγεις] hæc vulgo Anyto tribuuntur.—[k] δὲ 𝔛ΓΔΣΥBCEFrbr.—[l] τίνα ΠΣΥ.—[m] δαὶ 𝔛Δ.—[n] ἂν om Σ.—[o] βελτίω οὐκ Γ.—[p] ἐξέμαθον Σ, οὐκ ἐξέμαθον Υbr.—[q] περὶ Γ.

Wolfius, ratione, jam olim aliquis sollicitavit. Nam permulta in Coisl. esse e correctione, conferenti patebit. Buttm.

ἐξ] *Secundum.* Cf. §. 30. ἐξ ὧν αὐτὸς λέγεις θαυμάζοιμ' ἂν, ὅπως —. Alcib. i. §. 48. ὡς ἐκ τοῦ σοῦ λόγου. Buttm.

ἐκείνους] Cod. Par. F mendose habet ἐκείνου, in marg. autem ἐκεῖνο, quod profectum videtur a correctore. Etenim οὗτοι, quod præcedit, tantum non necessarium facit ἐκείνους: cui succedere debebat παρ' οὕστινας: sed mox ob inserta hæc, καὶ—εὐεργέτησον, de novo subjicitur, φράσας α. παρὰ τίνας. Observetur autem participium aoristi, pro eo quod ad sententiam aptius esset, φράζων. Sed illud admissum ob verbum ejusdem temporis unde pendet; cujus structuræ exempla vide apud Heind. ad Phædo. §. 10. Buttm.

τί—οὐ] Formulam hanc, τί οὐ cum aoristo, esse instar imperativi animosioris, discas e Schneidero ad Xen. Mem. iii. 11. 15. Heind. ad Gorg. §. 126. Vid. Alcib. i. §. 22. Buttm.

καὶ ἴσως τι λέγεις] Sic optime Bekker. e Ficino. Vulgo Anyto tribuuntur ista Καὶ—λέγεις. Buttm.

αὐτῷ] Fuit qui legendum pronuntiaret αὐτός: sine causa. Nam idem sensus est in his ἐν τῷ μέρει: contra dativo αὐτῷ ægre careamus, ante illud ἔλθῃ nomine suo destitutum. Buttm.

ἔλθῃ] Conj. etiam in obliqua interrogatione recte ponitur. Vid. Matth. Gr. §. 515. 2. ibique exemplum e Thuc. vi. 25. Buttm.

ΑΝ. Καὶ τούτους ἔγωγε ἀξιῶ παρὰ[q] τῶν προτέρων μαθεῖν, ὄντων καλῶν κἀγαθῶν. ἢ οὐ δοκοῦσί σοι πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ γεγονέναι ἐν τῇδε τῇ πόλει ἄνδρες;

ΣΩ. Ἔμοιγε, ὦ Ἄνυτε, καὶ εἶναι δοκοῦσιν ἐνθάδε[r] ἀγαθοὶ τὰ πολιτικά, καὶ γεγονέναι ἔτι οὐχ ἧττον ἢ εἶναι. ἀλλὰ μῶν καὶ διδάσκαλοι ἀγαθοὶ γεγόνασι τῆς αὑτῶν ἀρετῆς; τοῦτο γάρ ἐστι περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμῖν τυγχάνει ὤν, οὐκ εἰ[s] εἰσὶν ἀγαθοὶ[t] ἢ μὴ ἄνδρες ἐνθάδε, οὐδ' εἰ γεγόνασιν ἐν τῷ πρόσθεν, ἀλλ' εἰ διδακτόν ἐστιν ἀρετὴ πάλαι[u] σκοποῦμεν. τοῦτο[v] δὲ σκοποῦντες τόδε σκοποῦμεν, ἆρα οἱ[w] ἀγαθοὶ ἄνδρες καὶ τῶν νῦν καὶ τῶν πρότερον[x] ταύτην[y] τὴν ἀρετήν, ἣν αὐτοὶ ἀγαθοὶ ἦσαν, ἠπίσταντο καὶ ἄλλῳ[z] παραδοῦναι, ἢ οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ[a] οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῳ παρ' ἄλλου; τοῦτ' ἔστιν ὃ πάλαι ζητοῦμεν[b] ἐγώ τε
II. i. 375. καὶ Μένων. [§. 32.] Ὧδε οὖν σκόπει ἐκ τοῦ σαυτοῦ λόγου. Θεμιστοκλέα οὐκ ἀγαθὸν ἂν φαίης[c] ἄνδρα γεγονέναι;

ΑΝ. Ἔγωγε, πάντων γε[d] μάλιστα.[e]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ διδάσκαλον ἀγαθόν, εἴ πέρ τις ἄλλος τῆς αὑτοῦ ἀρετῆς διδάσκαλος ἦν, κἀκεῖνον[f] εἶναι;

—[r] ἐνθάδε om ϒ.—[s] εἰ om pr Δ.—[t] εἰσὶν οἱ ἀγαθοὶ ϒ.—[u] πάλαι om BCEFr.—[v] τοῦτο...σκοποῦμεν om ϒ.—[w] εἰ ἄρα ϒ.—[x] προτέρων ϞΓΔΞΣΥbr.—[y] μόνην ϒ.—[z] ἄλλοις Γ.—[a] ἀνθρώπῳ...ἔστιν om Γ.—[b] ἐζητοῦμεν ϒ.—[c] φαίης ἂν ΣΥ.—[d] γε om

§. 31. τῶν προτέρων] Legendum censeo τῶν πρότερον, neque tamen absolute hoc accipiendum ut paucis post versibus τῶν πρότερον, sed jungendum παρὰ τῶν πρότερον ὄντων κ. κ. Vulgata hoc dicit, *a prioribus, qui boni et ipsi fuerunt*; quasi superiores omnes boni fuerint: sensus poscit *ab iis qui olim boni viri fuerunt*. Quam proclivis autem lapsus ab οἱ πρότερον, τῶν πρότερον in οἱ πρότεροι, τῶν προτέρων vidimus §. 29. ubi πρότερον restituimus ex iisdem codd. qui paucis abhinc versibus (31. c.) pro vulgato et probo τῶν πρότερον ipsi dant τῶν προτέρων. Certe ad unam quater normam scribendum est (§. 29. 31. bis 33.): præstare autem ubique οἱ πρότερον mihi quidem exploratum est. Buttm.

πολλοὶ] Excidisse καλοί τε Cornarius putabat, immemor usus Græcorum vocem πολλοὶ aliis adjectivis fere semper ita jungentium ut vocula καὶ intercedat. Alcib. i. 56. πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀγαθοὶ αὐτὸ πεπόνθασιν Ἀθηναίων. Sufficiebat autem h. l. repetitio vocis ἀγαθοί. Buttm.

καὶ γεγόν. ἔτι—εἶναι] Istud ἔτι plane alieno loco insedit. Legendum: οὐχ ἧττον ἢ ἔτι εἶναι. Ged. Non accedo. Ἔτι valet *insuper, præterea*: contra ἔτι εἶναι valeret *reliquos, superstites esse*. Buttm.

§. 32. Θεμιστοκλέα—διδάσκαλον] Æschines Socrat. p. 376. C. §. 1. Θουκυδίδης καὶ Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης καὶ Περικλῆς. Τούτων οὖν ἑκάστου ἔχομεν διδάσκαλον εἰπεῖν; Οὐκ ἔχομεν. οὐ γὰρ λέγεται. Τί δέ; μαθητήν, ἢ τῶν ξένων τινὰ ἢ τῶν πολιτῶν, ἢ ἄλλον, ἐλεύθερον ἢ δοῦλον, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν τούτων ὁμιλίαν σοφός τε καὶ ἀγαθὸς γεγονέναι; Οὐδὲ τοῦτο λέγεται.—Iisdem fere argumentis exemplisque idem hoc adstruit Socrates in Protagora §. 28. ἐπεὶ Περικλῆς ὁ τουτωνὶ τῶν νεανίσκων πατήρ, τούτους, ἃ μὲν διδασκάλων εἴχετο, κα-

ΑΝ. Οἶμαι ἔγωγε, εἴ περ ἐβούλετό γε.

ΣΩ. Ἀλλ' οἴει, οὐκ ἂν ἐβουλήθη ἄλλους τέ τινας καλοὺς κἀγαθοὺς γενέσθαι, μάλιστα δέ που[g] τὸν υἱὸν τὸν αὑτοῦ; ἢ οἴει αὐτὸν φθονεῖν αὐτῷ[h] καὶ ἐξεπίτηδες οὐ παραδιδόναι τὴν ἀρετήν, ἣν αὐτὸς ἀγαθὸς ἦν; ἢ οὐκ ἀκήκοας ὅτι Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν υἱὸν ἱππέα μὲν ἐδιδάξατο ἀγαθόν; ἐπέμενε[i] γοῦν ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς[k] ἑστηκώς, καὶ ἠκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ εἰργάζετο, ἃ ἐκεῖνος αὐτὸν ἐπαιδεύσατο, καὶ ἐποίησε σοφὸν ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἴχετο. ἢ[l] ταῦτα οὐκ ἀκήκοας τῶν πρεσβυτέρων;

ΑΝ. Ἀκήκοα.

r.—[e] μᾶλλον Γ.—[f] κἀκείνου F.—[g] που om r.—[h] αὐτῷ φθονεῖν. αὐτὸν Γ.—[i] ἐπέμονε s.—[k] ὀρθῶς F.—[l] ἢ ΔΣΥCFrbc: ᾗ s.—[m] δαὶ ΧΔ: δὲ *s.—[n] Θεόφαντος r.—

λῶς καὶ εὖ ἐπαίδευεν, ἃ δὲ αὐτὸς σοφός ἐστιν, οὔτε αὐτὸς παιδεύει, οὔτε τῳ ἄλλῳ παραδιδόασιν· ἀλλ' αὐτοὶ περιϊόντες νέμονται ὥσπερ ἄφετοι, ἐάν που αὐτόματοι περιτύχωσι τῇ ἀρετῇ.—καὶ ἄλλους σοι παμπόλλους ἔχω λέγειν, οἱ αὐτοὶ ἀγαθοὶ ὄντες, οὐδένα πώποτε βελτίω ἐποίησαν, οὔτε τῶν οἰκείων, οὔτε τῶν ἀλλοτρίων, ἐγὼ οὖν εἰς ταῦτα ἀποβλέπων, οὐχ ἡγοῦμαι διδακτὸν εἶναι τὴν ἀρετήν. Biest.

οἴει] Sermoni recto interpositum cum admiratione interrogat. Vid. Heind. ad Theæt. §. 12. Buttm.

ἄλλους τε—μάλιστα δὲ] Sermonem incipit scriptor ut dicturus ἄλλους τε—καὶ τὸν υἱόν: sed pro isto καὶ deinceps ponit fortius μάλιστα δέ. Simile est illud quod ad Cratyl. §. 50. (ubi negligentius δὲ illatum post τὲ) ascripsit Heindorfius e Legg. 10. init. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ τοιούτου πάντα ἠρτημένα τά τε εἰρημένα κακὰ γέγονε—, μέγιστα δὲ δὴ τῶν λοιπῶν αἱ κ. τ. ε. Buttm.

ἀκούεις] Vulgo ἀκήκοας. Sed Georg. Lecapenus in Grammatica, cujus Excerpta dedit Matthæi in Lect. Mosq. p. 60. ex h. l. rectius laudat ἀκούεις. Schneid. Alia hujus moris Atticorum, præsens ἀκούεις adhibentium ubi communis ratio præteritum requirit, dedit Heindorfius ad geminum plane hunc Gorgiæ locum (§. 126.) Τί δέ; Θεμιστοκλέα οὐκ ἀκούεις ἄνδρα ἀγαθὸν γεγονότα, καὶ Κίμωνα—, οὐ καὶ σὺ ἀκήκοας; Unde apparet utramque rationem Atticis familiarem fuisse. Sed cum incredibile sit, serioris ævi Græcum exquisitiorem formulam memoriæ lapsu posuisse, vulgatum ἀκήκοας hic certe pro interpretamento habendum est. Buttm.

ἐπέμονε] Repone ἐπέμενε, ut sequitur præt. imperf. ἠκόντιζεν, item εἰργάζετο. Steph.

ἐπέμονε] Legendum ἐπέμενε, ut legitur in Bas. 2. Vid. Fischer. ad Æschin. Dial. i. §. 32. p. 61. Ged.

ἐπέμενε κ. τ. λ.] Hæc et quæ sequuntur, iisdem fere verbis exscripsit auctor Dialogi de Virt. usque ad finem §. 32. cum memorabili hac varietate ἐπέβαινε γοῦν ἐπὶ τὸν ἵππον (Boeckh. e Cod. Aug. τῶν ἵππων), et levioribus aliis ut θαυμάσια pro θαυμαστὰ, ἐπαιδεύσατο pro ἐδίδαξε, etc. Meminit nostri loci Plutarchus quoque in Themistocl. c. ult. Buttm.

εἴχετο] ἔχεσθαί τινος *spectare ad—, esse alicujus*. Vid. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 472. cf. mox ὅσα τέχνης ἔχεται *quæ sunt artis*. Alcib. i. §. 84. ὅσα μαθήσεως ἔχεται, *quæ ad disciplinam spectant, addisci possunt*. Hic vero et 33. ὅσα διδασκάλων εἴχετο, vertendum, *quæcunque magistrorum erant*. Cf. Protag. p. 324. D. οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς αὑτῶν υἱεῖς διδάσκουσιν ἃ διδασκάλων ἔχεται—, ἣν δὲ αὐτοὶ ἀρετὴν

ΣΩ. Οὐκ ἂν ἄρα τήν γε φύσιν τοῦ υἱέος αὐτοῦ ᾐτιάσαιτ' ἄν τις εἶναι κακήν.

ΑΝ. Ἴσως οὐκ ἄν.

ΣΩ. Τί δαὶ[m] τόδε; ὡς Κλεόφαντος[n] ὁ Θεμιστοκλέους[o] ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο ἅ περ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἤδη του[p] ἀκήκοας ἢ νεωτέρου ἢ πρεσβυτέρου;

II. i. 376. ΑΝ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ταῦτα μὲν οἰόμεθα βούλεσθαι αὐτὸν τὸν αὑτοῦ υἱὸν παιδεῦσαι, ἣν δὲ αὐτὸς σοφίαν ἦν σοφός, οὐδὲν τῶν γειτόνων βελτίω ποιῆσαι, εἴ περ ἦν γε διδακτὸν ἡ ἀρετή;

ΑΝ. Ἴσως μὰ Δί' οὔ.

§. 33. ΣΩ. Οὗτος μὲν δή σοι τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς, ὃν καὶ σὺ ὁμολογεῖς ἐν[q] τοῖς ἄριστον[r] τῶν προτέρων[s]

II. 94. εἶναι· ἄλλον δὲ δὴ σκεψώμεθα,[t] Ἀριστείδην τὸν Λυσιμάχου. ἢ τοῦτον οὐχ ὁμολογεῖς ἀγαθὸν[u] γεγονέναι;

ΑΝ. Ἔγωγε, πάντως δή που.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος τὸν υἱὸν τὸν αὑτοῦ[v] Λυσίμαχον,[w] ὅσα μὲν διδασκάλων εἴχετο, κάλλιστα Ἀθηναίων ἐπαίδευσεν, ἄνδρα δὲ βελτίω δοκεῖ[x] σοι ὁτουοῦν[y] πεποιηκέναι; τούτῳ γάρ που[z] καὶ συγγέγονας[a] καὶ ὁρᾷς οἷός ἐστιν.

[o] ὁ τοῦ θεμιστοκλέους Υ.—[p] τοῦτο Ϸ.—[q] ἐν...ὁμολογεῖς om ΣΥ.—[r] ἄριστον ΧΔ: ἀρίστοις *ϛ.—[s] πρότερον Ξ et corr B.—[t] σκεψόμεθα Ϸ.—[u] ἀγαθὸν εἶναί τε καὶ γεγονέναι Γ.—[v] τὸν αὐτοῦ υἱὸν ΞΣΥ, τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ϸ.—[w] τὸν λυσίμαχον Υ.—[x] δοκεῖς Ϗ.—[y] ὁτῳοῦν BCEFr.—[z] που om Υ.—[a] καὶ συγγέγονας ΓΔΞΥ, καὶ σὺ γέ-

ἀγαθοὶ οὐδενὸς βελτίους ποιοῦσιν. ubi Heind. ita explicat *quæ a magistris pendent*. Oppositum autem hoc iis quæ Themistocles ipse docere poterat filium, nec tamen docuit. Buttm.

Ἴσως οὐκ ἂν] Ἴσως Attica urbanitate etiam in re certa usurpari, docent loci et auctores quos laudavi ad Soph. Philoct. 180. Atque sic utique mox accipiendum Ἴσως μὰ Δί' οὔ: nec non supr. 26. Ἴσως νὴ Δία, quod non, ut male olim censebam, ad id solum spectat διδακτὸν εἶναι ἀρετήν, sed ad totum illud, εἴπερ ἐπιστήμη κ. τ. ε. quod verissimum esse ipse Socr. dicit. Buttm.

§. 33. ἐν τοῖς ἄριστον] Vulgo ἐν τοῖς ἀρίστοις. Atticam formulam ex optimis Codd. restituit Bekker. Vid. de ea Hemst. ad Lucian. Somn. 2. Wolf. ad Reiz. de Acc. Incl. p. 21. Buttm.

Λυσίμαχον] Lysimachus hic, et Melesias, Thucydidis filius, cujus statim mentio fit, in Lachete Platonis loquentes inducuntur, ubi ipsi pudorem suum declarant, quod tanto deteriores et ignobiliores patribus sint. Hed. Omnino plurium Græcorum heroum filii noxæ fuerunt: ut Phocus Phocionis, Ctesippus Chabriæ. Plutarch. in Phoc. p. 744. 750. Biest.

καὶ συγγέγονας] Vulgo καὶ σὺ συγγέγ. Bekker. bonos codd. sequens pronomen omisit: cui lectioni ii quoque codd. astipulantur, qui habent καὶ σὺ γέγονας. Quodsi dicere voluisset Socrates, quod volunt qui vulgatæ patrocinantur, αὐτὸς

Εἰ δὲ βούλει, Περικλέα, οὕτω μεγαλοπρεπῶς σοφὸν ἄνδρα, οἶσθ' ὅτι δύο υἱεῖς ἔθρεψε, Πάραλον καὶ Ξάνθιππον;

ΑΝ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τούτους μέντοι, ὡς οἶσθα καὶ σύ, ἱππέας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων,[b] καὶ μουσικὴν καὶ ἀγωνίαν καὶ τἆλλα ἐπαίδευσεν, ὅσα τέχνης ἔχεται, οὐδενὸς II. i. 377.
χείρους· ἀγαθοὺς δὲ ἄρα ἄνδρας[c] οὐκ[d] ἐβούλετο ποιῆσαι; δοκῶ μέν, ἐβούλετο, ἀλλὰ μὴ οὐκ ᾖ διδακτόν. Ἵνα δὲ μὴ ὀλίγους[e] οἴῃ[f] καὶ τοὺς φαυλοτάτους Ἀθηναίων ἀδυνάτους[g] γεγονέναι τοῦτο τὸ πρᾶγμα, ἐνθυμήθητι ὅτι Θουκυδίδης

γονας ΞΥ: καὶ σὺ συγγέγονας *s.—[b] ἀθηναίων οὐδενὸς Γ.—[c] ἄρα ἄνδρας ΧΓΔΗΞΥ BCbt: ἄνδρας ἄρα *s.—[d] οὐκ om t.—[e] ὀλίγον F, ὁ λόγος Γ.—[f] εἴη F.—[g] δυνα-

dixisset non σύ. Sed longe melius συγγέγονας opponitur superiori ἀκήκοας. Buttm.

τοὺς φαυλοτάτους—Θουκυδίδης] Thucydides hic, quem adjungit Pericli, non confundendus est cum historico celeberrimo. Is, de quo hic sermo est, Periclis in republica adversarius erat; et, sicut hic plebis studiosus erat (ἀντὶ τῶν πλουσίων καὶ ὀλίγων τὰ τῶν πολλῶν καὶ πενήτων ἑλόμενος, ut ait Plutarch. in Pericl.) ita Thucydidem optimates ducem habebant, donec Periclis arte in exilium abire coactus est. De duabus his illius temporis factionibus legendus omnino Plutarchus in Pericle t. i. p. 155. seqq. ed. Franc. Transit autem Plato a Pericle ad hunc Thucydidem ita: ἵνα μὴ ὀλίγους οἴῃ καὶ τοὺς φαυλοτάτους ἀδυνάτους γεγονέναι τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Quid vero? Pericles, nobilissimo genere ortus, quo jure inter τοὺς φαυλοτάτους referri potest? Vitium sane mihi latere videtur in φαυλοτάτους; et credo equidem, φιλοδήμους pro eo legendum esse. Invenio enim apud Plutarchum l. c. p. 158. duas illas factiones ipsis etiam hominibus distingui solitas esse, ita ut optimatium factio, cui praeesset Thucydides, ὀλίγοι, altera Periclem sequens δῆμος vocaretur. Hinc totum locum ita corrigo: ἵνα δὲ μὴ τοὺς μὴ ὀλίγους οἴῃ καὶ τοὺς φιλοδήμους etc. Jam omnia optime ita cohaerent. Periclis, plebis dux, non potuit bonos reddere filios suos. Forsan id ex eo factum esse credis, quod destitutus esset amicitia τῶν καλῶν κ' ἀγαθῶν (hac ipsa enim voce, qua Plato hic utitur ad viros virtutis amantes designandos, etiam Plutarchus utitur l. c. ad optimates significandos). Sed ne existimes, solos populares eosque, qui non cum optimatibus juncti essent (τοὺς μὴ ὀλίγους), quorum scilicet amicitia ad filiorum mores fingendos aliquid valere potuisset, hoc assequi non potuisse: ipsius Thucydidis, optimatium ducis, exemplum tibi opponam. Ipsa vocula αὖ Thucydidis nomini adjecta ostendit, Platonem hunc Thucydidem Pericli non solum adjungere, sed etiam opponere quodammodo voluisse. At φαυλότατος, quemcunque huic voci sensum tribuas, neuter eorum erat. Ged.

Verba ὀλίγους καὶ τοὺς φαυλοτάτους paulo inferius resumuntur et explicantur his, ἀλλὰ γὰρ ἴσως ὁ Θ. φαῦλος ἦν καὶ οὐκ ἦσαν αὐτῷ πλεῖστοι φίλοι κ. τ. ε. Hoc itaque dicit, Thucydidem imprimis documento esse, non valere illud de hominibus infimae sortis neque de paucis admodum, cum homo tam potens ac generosus ipse in amicis, quos per Graeciam habuerit omnium plurimos, neminem tamen illi negotio idoneum invenerit. Non immerito tamen haerent viri docti in eo quod verba illa ἵνα δὲ μὴ—φαυλοτάτους statim subjiciuntur mentioni virorum ornatissimorum et proxime quidem Periclis, quasi hic aliquo modo dici potuerit φαῦλος h. e. ut vidimus, neque generosus neque potens. Neque ego aliter rem expedire possum, nisi ut negligentius neque ullo ad superiora exempla respectu, sed velut extrinsecus hunc transitum fecerit scriptor ad Thucydidem, quem ut hominem divitem et optimatium praesulem, aliquo modo tanquam cumulum ceteris videtur potuisse adji-

αὖ δύο υἱεῖς ἔθρεψε, Μελησίαν καὶ Στέφανον, καὶ τούτους ἐπαίδευσε τά τε ἄλλα εὖ καὶ ἐπάλαισαν κάλλιστα Ἀθηναίων. τὸν μὲν γὰρ Ξανθίᾳ ἔδωκε, τὸν δὲ Εὐδώρῳ·[h] οὗτοι δέ που ἐδόκουν τῶν τότε κάλλιστα παλαίειν. ἢ[i] οὐ μέμνησαι;

ΑΝ. Ἔγωγε, ἀκοῇ.

§. 34. ΣΩ. Οὐκοῦν δῆλον ὅτι οὗτος οὐκ ἄν ποτε, οὗ μὲν ἔδει δαπανώμενον διδάσκειν, ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὑτοῦ, οὗ δὲ οὐδὲν ἔδει ἀναλώσαντα ἀγαθοὺς ἄνδρας ποιῆσαι, ταῦτα δὲ οὐκ ἐδίδαξεν, εἰ διδακτὸν ἦν. ἀλλὰ γὰρ ἴσως[j] ὁ Θουκυδίδης φαῦλος ἦν, καὶ οὐκ ἦσαν αὐτῷ πλεῖστοι φίλοι[k] Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων. καὶ οἰκίας μεγάλης ἦν καὶ ἐδύνατο μέγα ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν, ὥστε εἴ περ ἦν τοῦτο διδακτόν, ἐξευρεῖν ἂν ὅς τις ἔμελλεν αὐτοῦ τοὺς υἱεῖς ἀγαθοὺς ποιήσειν, ἢ τῶν ἐπιχωρίων τις ἢ τῶν ξένων, εἰ αὐτὸς[l] μὴ ἐσχόλαζε διὰ τὴν
ii. i. 378. τῆς πόλεως ἐπιμέλειαν. ἀλλὰ γάρ, ὦ ἑταῖρε[m] Ἄνυτε, μὴ οὐκ ᾖ διδακτὸν ἀρετή.

ΑΝ. Ὦ Σώκρατες, ῥᾳδίως μοι δοκεῖς κακῶς λέγειν ἀνθρώπους. ἐγὼ μὲν οὖν ἄν σοι συμβουλεύσαιμι,[n] εἰ ἐθέλεις[o]

τοὺς ΓΒCFr et pr E.—[h] εὐδόρῳ 𝔛ΔΣΥ, θεοδώρῳ 𝔯: εὐοδώρῳ *s.—[i] εὖ F.—[j] ἴσως om 𝔯.—[k] φίλοι om 𝔛Δ.—[l] αὖ 𝔯.—[m] ἑταῖρε om 𝔯.—[n] βουλεύσαιμι 𝔯.—[o] θέλεις Δ.

cere. Quæ ratio an aliquantum forte adjuvari possit, si pro μὴ legatur μηδαμῇ, dubitanter admodum propono. Buttm.

§. 34. οὗ μὲν—οὗ δὲ] Ullrichius vocem οὗ, in his οὗ μὲν—οὗ δὲ—ita tuetur ut sit genitivus mercis (vid. supra §. 28.) Sed nullum adhuc exemplum inveni constructionis δαπανᾶν τινος, cum plena sint omnia illius δαπανᾶν εἴς τι. Quare nunc etiam unice faveo Fischeri rationi ad Dial. de Virt. 6. ubi hæc omnia totidem verbis leguntur, loco autem istius οὗ bis prostat οἷ, eandem formam nostro quoque loco reddi jubentis. Cf. supra ad 18. Eleganter enim adverbium οἷ positum pro εἰς ἃ s. εἰς ὅ; plane ut ὅθεν ζῶ dicitur pro ἀφ' ὧν ζῶ.—Neque minus Gedikio astipulor pro ταῦτα δὲ ex eodem dialogo rescribere suadenti τοῦτο δὲ, tum ob proxime succedens διδακτὸν, tum ob sensum, cum ceteris artibus omnibus studium virtutis commodius opponatur ita ταῦτα μὲν—τοῦτο δὲ—. Nam quæ ad tuendam in hoc quoque vulgatam dixit Ullrichius, valent ea quidem ad explicanda seu potius excusanda si qua sunt extra dubium posita: sed non fortasse ad recusanda quæ e fonte non contemnendo aptiora offeruntur. Mirum enim esset si ab illius dialogi consarcinatore in Platonis verba bis illatum esset quod exquisitius et concinnius judicandum sit. De duplici denique μὲν—μὲν—δὲ—δὲ—vid. Exc. meum ad Demosthenis Mid. p. 129. Buttm.

πλεῖστοι] Mallem equidem πιστοί. Sæpissime utramque vocem commutatam esse, nemo ignorat. In præcedentibus, pro ταῦτα δὲ οὐκ ἐδίδαξεν, εἰ διδακτὸν ἦν, legendum omnino τοῦτο etc. ut exstat in Æschinis dialogo primo, ubi totus hic locus ipsissimis verbis occurrit. Ibidem pro οὗ μὲν ἔδει δαπανώμενον, legitur οἷ etc. et in seqq. ἐξεῦρεν ἂν pro ἐξευρεῖν. Ged.

ἐμοὶ πείθεσθαι,[p] εὐλαβεῖσθαι, ὡς[q] ἴσως[r] μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾷόν[s] ἐστι κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους ἢ εὖ,[t] ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνυ. οἶμαι δέ σε καὶ αὐτὸν εἰδέναι.[u] II. 95.

§. 35. ΣΩ. Ὦ Μένων, Ἄνυτος[v] μέν μοι δοκεῖ χαλεπαίνειν. καὶ οὐδὲν θαυμάζω· οἴεται γάρ με πρῶτον μὲν[w] κακηγορεῖν[x] τούτους τοὺς ἄνδρας, ἔπειτα ἡγεῖται καὶ αὐτὸς εἶναι εἷς τούτων. ἀλλ' οὗτος μὲν ἐάν ποτε γνῷ οἷόν ἐστι τὸ κακῶς[y] λέγειν, παύσεται χαλεπαίνων,[z] νῦν δὲ ἀγνοεῖ· σὺ δέ μοι εἰπέ, οὐ καὶ παρ' ὑμῖν[a] εἰσὶ καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες;

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί οὖν; ἐθέλουσιν οὗτοι παρέχειν αὑτοὺς[b] διδασκάλους τοῖς νέοις, καὶ[c] ὁμολογεῖν διδάσκαλοί τε εἶναι καὶ διδακτὸν ἀρετήν;

MEN. Οὐ μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ τοτὲ μὲν ἂν αὐτῶν ἀκούσαις ὡς διδακτόν, τοτὲ δὲ[d] ὡς οὔ.

ΣΩ. Φῶμεν οὖν τούτους διδασκάλους εἶναι τούτου τοῦ[e] πράγματος, οἷς μηδὲ αὐτὸ τοῦτο ὁμολογεῖται;

MEN. Οὔ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

—[p] διαλέγεσθαι Γ.—[q] καὶ Γ.—[r] pro ἴσως lacuna est in r.—[s] ῥᾷόν Buttmannus: libri ῥᾴδιον.—[t] ἢ εὖ om r.—[u] εἶναι pr Ξ.—[v] ἄνυτον r.—[w] μὲν om Σ.—[x] κατηγορεῖν Γ.—[y] καλῶς F.—[z] χαλεπαίνειν r.—[a] ὑμῖν ΧΓΔΞrbt et mg F: ἡμῖν *s.—[b] τοὺς pr F.—[c] καὶ Wolfius, om r: ἢ *s.—[d] δ' b.—[e] τοῦ om Χ.—[f] δαὶ ΧΔ.—

ῥᾴδιον] Legendum ῥᾷον (PAION). Quam emendationem confirmatam ab Heind. ad Phædon. §. 41. nunc Bekker. quoque et Schleierm. adoptarunt. Quod autem Ullrichius, nimis gravem hanc civitatis Atheniensium reprehensionem esse putat, id mihi quidem secus esse videtur; certe plane talis est hæc oratio qualem homini inimico tribuerit Plato. Quodsi, facile esse utrumque, dicere voluisset scriptor, tunc per καὶ, non ἢ, sententiarum nexum fecisset. In fine autem dictionis hoc sensu plane absonum est istud ἢ εὖ, cujus nulla prorsus in minaci oratione vis apparet. Quod denique observat Ullrichius, vocem πάνυ non recte aptari comparativo ῥᾷον, id verum est sane; at non debet aptari illa quidem hic, non magis certe quam in usitatissima responsione πάνυ γε, quæ omni loquendi formæ subjungitur. Neque tamen quenquam celabo in Vat. 2. omitti verba ἢ εὖ. Quod nescio an sit a corrigente. Mihi certe cum his verbis ipsum orationis sal videtur perire. Buttm.

§. 35. ἡμῖν] Legendum ὑμῖν. Antea enim jam dictum erat de bonis viris, qui Athenis essent. Jam vero Menonem Socrates interrogat: nonne etiam apud vos in Thessalia ejusmodi viri extant? Ged.

ἢ διδακτὸν] Et vis sententiæ et prægressa particula nos jubent corrigere καὶ διδακτὸν ἀρετήν. Ac multo frequentior est in veterum libris illarum particularum confusio, quam adhuc monitum est a viris doctis. Wolf. Cum tamen haud raro τε—ἢ—sibi respondentia inveniantur (vid. Theæt. §. 4. et ibi Heind.) non inepte Ullrichius hic quoque hanc loquendi formam tuetur, ut disjunctivo hoc ἢ illud dicat Socrates: 'aut si qui proborum illorum virorum non diserte dicunt, se esse virtutis magistros, num illud tamen dicunt, quod ut supra (26.) vidimus eodem redit, posse eam doceri.' Buttm.

II. i. 379. ΣΩ. Τί δαί[f] δή; οἱ σοφισταί σοι οὗτοι,[g] οἵ περ μόνοι ἐπαγγέλλονται, δοκοῦσι διδάσκαλοι εἶναι ἀρετῆς;

ΜΕΝ. Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἄγαμαι, ὅτι οὐκ ἄν ποτε αὐτοῦ τοῦτο[h] ἀκούσαις ὑπισχνουμένου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων καταγελᾷ, ὅταν ἀκούσῃ ὑπισχνουμένων· ἀλλὰ λέγειν οἴεται δεῖν[i] ποιεῖν δεινούς.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα σοὶ δοκοῦσιν οἱ σοφισταὶ διδάσκαλοι εἶναι;

ΜΕΝ. Οὐκ ἔχω λέγειν, ὦ Σώκρατες. καὶ γὰρ αὐτὸς ὅ περ οἱ[j] πολλοὶ πέπονθα· τοτὲ[k] μέν μοι δοκοῦσι, τοτὲ δὲ[l] οὔ.

ΣΩ. Οἶσθα δὲ ὅτι οὐ[m] μόνον σοί τε[n] καὶ τοῖς[o] ἄλλοις τοῖς πολιτικοῖς τοῦτο δοκεῖ τοτὲ μὲν εἶναι διδακτόν, τοτὲ δ' οὔ, ἀλλὰ καὶ Θέογνιν τὸν ποιητὴν οἶσθ'[p] ὅτι ταὐτὰ ταῦτα[q] λέγει;

ΜΕΝ. Ἐν ποίοις ἔπεσιν;

§. 36. ΣΩ. Ἐν τοῖς ἐλεγείοις, οὗ λέγει

καὶ παρὰ τοῖσιν[r] πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
ἵζε,[s] καὶ ἅνδανε τοῖς,[t] ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ διδάξεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
συμμίσγῃς,[u] ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα[v] νόον.

οἶσθ' ὅτι ἐν[w] τούτοις μὲν ὡς διδακτοῦ οὔσης τῆς ἀρετῆς λέγει;

[g] σου οὗτοί ΣΥ, οὗτοί σοι r.—[h] τούτου r.—[i] δεῖν που ποιεῖν Γ.—[j] καὶ r.—[k] τοτὲ... δοκεῖ om Γ.—[l] δ' b.—[m] σύ C.—[n] γε Υ.—[o] τοῖς om F.—[p] οἶμαι r.—[q] ταυτὰ add 𝔛ΓΔΞΣΥΒCbr.—[r] τίσι ΞΣ.—[s] τοῖσι νίζε pr Ξ.—[t] τοῖς om b.—[u] libri συμμιγῇς. confer quæ dixi ad Theognid. 35.—[v] ἐνόντα b.—[w] ἐπὶ r.—[x] nonne καταβάς?—

πολιτικοῖς] Cic. de Fin. v. 23. 'Cum sic hominis natura generata sit, ut habeat quiddam innatum quasi civile atque populare, quod Græci πολιτικὸν vocant; quicquid aget quæque virtus, id a communitate et ea, quam exposui, caritate atque societate humana non abhorrebit.' Apposui hæc Ciceronis verba, ne quis vulgari ubique ac nimis angusto sensu hanc vocem intelligat, qua ratione parum conveniret hoc loco. Buttm.

ὅτι ταῦτα] γράφεται ὅτι ταυτὰ ταῦτα. Steph.

§. 36. ἐν—ἔπεσιν] Apparet hinc, Theognidem alia quoque poemata heroico, ut videtur, metro scripsisse. Verbum autem ἔπη latiori significatu elegos etiam comprehendit. Vid. de his fusius agentem Franckium in Callino p. 85. sqq.—Mox primus Theognidis versus in edd. aptius ita scribitur: Καὶ μετὰ τοῖσιν π. κ. ε. καὶ παρὰ τοῖσιν. In ultimo autem versu et hic et ibi male olim editum erat Συμμιγῇς, quod corrigebant alii συμμιγέῃς alii συμμιχθῇς. Nunc Bekker ex uno Theognidis codice utrobique edidit συμμίσγῃς quod unus etiam Xenophontis codex præbet in Mem. i. 2. 20. ubi vid. Schneid. Rem conficit indubitata in Theognidis versu 119. (Bekker. 1165.) scriptura, Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε. Buttm.

ΜΕΝ. Φαίνεταί γε. II. i. 380.

ΣΩ. Ἐν ἄλλοις δέ γε ὀλίγον μεταβάς,[x]

εἰ δ' ἦν ποιητόν, φησί, καὶ ἔνθετον[y] ἀνδρὶ νόημα,

λέγει πως ὅτι

πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον

οἱ δυνάμενοι τοῦτο ποιεῖν, καὶ

οὔ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς[z] ἔγεντο[a] κακός,

πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων II. 96.

οὔ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

ἐννοεῖς ὅτι[b] αὐτὸς αὑτῷ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν τἀναντία λέγει;[c]

ΜΕΝ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἔχεις οὖν εἰπεῖν ἄλλου[d] ὁτουοῦν[e] πράγματος, οὗ

y ἐν r, θετὸν b.—z ἔνος r.—a ἐγένετο omnes.—b οὖν τί r.—c λέγειν F.—d ἄλλου

φησὶν—λέγει] Alterum horum verborum superfluum: sed φησὶν in sermone communi verbis alicujus propriis sic solet interseri, alio nihilominus verbo, λέγειν maxime, sententiam cum cetera oratione conjungente. Cf. Heind. ad Cratyl. §. 62. Ceterum in Edd. Theogn. (427. Be. 435.) metro jubente legitur ποιητόν τε; orationis autem series hic paulum est immutata. Buttm.

ἔγεντο] In præced. edit. ἐγένετο: sed apud Theog. ἔγεντο, ut poscit versus mensura. Hic autem proxime sequitur illum, Εἰ δ' ἦν ποιητὸν καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα. sive ποιητόν τε, ut apud illum legitur. Male autem in quibusdam Plat. edit. ἔνθεον pro ἔνθετον. Steph.

ἔχεις—εἰπεῖν] Vera structura esse debebat: Ἔχεις εἰπεῖν ἄλλο ὁτιοῦν πρᾶγμα, οὗ—ὁμολογοῦνται: sed nomen prioris propositionis applicuit se genitivo pendentis inde relativi. Idem accidit paulo inferius (37.) in his: ὁμολογήκαμεν, πράγματος οὗ μήτε διδάσκαλοι κ. τ. λ. τοῦτο διδακτὸν μὴ εἶναι, pro τοῦτο πρᾶγμα, οὗ—. Aliqua tamen est inter hæc diversitas. Quippe in posteriori exemplo in ipsa mente sic revera conceptum est: ὁμολογήκαμεν, τοῦτο πρᾶγμα—εἶναι: sed dum accusativus proxime præcedit genitivum οὗ, ipse transit in genitivum mera attractione; quam attractionem inversam dicimus, ob vulgatiorem illam, qua relativum nomini alterius propositionis se applicat. Et ad inversam quidem hanc attractionem spectant pleraque exempla allata a me in Gramm. §. 138. i. 4. Matth. Gr. §. 474. c. Heind. ad Lys. 40. In hoc nostro autem exemplo, quanquam ob externam sermonis conformationem eidem attractionis rationi commode id accenseas, prævalet tamen anacoluthia quædam. Quod facillime sentias in loco Homerico hujus formæ prototypo Il. σ, 192. Ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω. Soloece vulgo, quod verbo hic monere sufficiat, editur ibi τεῦ ἄν: τὶς enim, unde est τεῦ, post οὔτις relativi locum obtinere nequit: veram scripturam porrigit Cod. Vind. apud Alter. neque dubito, quin plures; e quibus rem nullius scilicet momenti enotare supersederunt critici. Ibi itaque dum dicit Achilles Ἄλλου δ' οὔ τευ sententiam primariam in animo habet hanc: Ἄλλου δ' οὔτινος τεύχεα δύοιμ' ἄν: sed statim transiens in hanc loquendi formam, οὐκ οἶδα οὔτινος τεύχεα δύω, ambas conjungit. Ita nostro loco primaria sententia est Ἔχεις εἰπεῖν ἄλλου ὁτουοῦν πράγματος διδασκάλους: sed explicatius mox loquens transit in hanc formam: (Ἔχεις εἰπεῖν ἄλλο ὁτιοῦν πρᾶγμα), οὗ οἱ μὲν φάσκοντες διδάσκαλοι εἶναι: quorum causa tamen priora illa non mutat. Atque huc pertinet etiam illud, quod infra §. 41. emendatius nunc scribitur ita: εἰ μὴ ἐπιστήμη,

οἱ μὲν φάσκοντες διδάσκαλοι εἶναι οὐχ ὅπως ἄλλων διδάσκαλοι ὁμολογοῦνται, ἀλλ' οὐδὲ αὐτοὶ ἐπίστασθαι, ἀλλὰ πονηροὶ εἶναι περὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ πρᾶγμα οὗ φασὶ διδάσκαλοι εἶναι, οἱ δὲ[f] ὁμολογούμενοι αὐτοὶ καλοὶ κἀγαθοὶ τοτὲ μέν φασιν αὐτὸ διδακτὸν εἶναι, τοτὲ δὲ οὔ· τοὺς οὖν οὕτω τεταραγμένους περὶ ὁτουοῦν φαίης ἂν σὺ κυρίως[g] διδασκάλους εἶναι;

§. 37. MEN. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ[h] μήτε οἱ σοφισταὶ μήτε οἱ αὐτοὶ καλοὶ κἀγαθοὶ ὄντες διδάσκαλοί εἰσι τοῦ πράγματος, δῆλον ὅτι οὐκ ἂν ἄλλοι γε;

II. i. 331. MEN. Οὔ μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μαθηταί;

MEN. Δοκεῖ μοι ἔχειν ὡς λέγεις.

ΣΩ. Ὡμολογήκαμεν δέ[i] γε, πράγματος οὗ μήτε διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἶεν, τοῦτο μηδὲ διδακτὸν[j] εἶναι;

MEN. Ὡμολογήκαμεν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀρετῆς οὐδαμοῦ φαίνονται διδάσκαλοι;

σ
om ϛ.—[e] οὐτουοῦν F.—[f] δ' rb.—[g] κυρίου F.—[h] εἰ om BCr et pr ΓEF.—[i] δέ om Δ.—[j] μήτε διδακτὸν ΞΓΔBCEFrbϛ: διδακτὸν μὴ *ϛ.—[k] ἔστι...διδάσκαλοι om ΣΥ.—

εὐδοξίᾳ δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται, ᾗ—χρώμενοι, τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν, ut ibi exponemus. BUTTM.

ἄλλου] For. περὶ ἄλλου. STEPH.

οὐχ ὅπως] *Non modo non*, unde non recte Fic. vertit ac si οὐχ ὅμως legisset. BECK.

ὅπως] Ficinus legit ὅμως. Vertit enim, *haud aliarum tamen rerum doctores esse se fatentur*. Perperam. Ita omnia perturbantur. Notus est idiotismus, quo οὐχ ὅπως dicitur pro *non modo non*. vid. Viger. p. 420. Etiam ὁμολογοῦνται non est *fatentur ipsi*, ut hic et in seqq. ὁμολογούμενοι accepit Ficinus; sed *omnium consensu censentur*. GED.

ὁμολογοῦνται] ὁμολογεῖν dicitur cum duo vel plures *unanimiter censent* vel *statuunt*; hinc in passivo ὁμολογοῦνται διδάσκαλοι et ὁμολογοῦνται ἐπίστασθαι, *omnium consensu censentur*: cf. Xen. Cyrop. i. 8. 18. (15.) ἀλλ' οὐ ταὐτὰ παρά τε τῷ πάππῳ δίκαια καὶ ἐν Πέρσαις ὁμολογεῖται. Hac occasione capta corrigatur pessimus error in novissima quoque meæ grammaticæ editione §. 138. i. 4. ubi hunc ipsum locum attuli, verbum autem ὁμολογοῦνται sensu medio explicavi, *ipsi de se confitentur*. BUTTM.

οὕτ. τεταρ.] *Qui ita hæsitant*. Sæpius apud Nostrum ταράττομαι pro ἀπορέω, e. g. in Phædone c. 49. ταράττομαι ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι. GED.

§. 37. τοῦτο διδακτὸν μὴ] Codd. opt. et plur. miro consensu τοῦτο μήτε διδακτὸν εἶναι, unde Be. fecit, τ. μηδὲ δ. ε. Cui obstare videtur quod supra 26. unde hæc verba repetita sunt, legitur μὴ διδακτὸν ε. Sed re diligentius considerata vix dubito quin ibi quoque μηδὲ scribendum sit. Nam in eo quod ibi præcedit εἰ ἔστι διδακτὸν—, ἀναγκαῖον αὐτοῦ καὶ διδασκάλους καὶ μαθητὰς εἶναι prius καὶ valet *etiam*, cui respondere debet in sententia negativa statim subjecta μηδέ. Syllabam δὲ autem in his μηδὲ διδακτὸν absorptam ibi esse nihil mirum, ut neque id, quod μηδὲ hic transiit in μήτε ob eandem vocem bis præmissam. BUTTM.

ΜΕΝ. Ἔστι[k] ταῦτα.

ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μαθηταί;

ΜΕΝ. Φαίνεται οὕτως.[l]

ΣΩ. Ἀρετὴ ἄρα οὐκ ἂν εἴη διδακτόν;

ΜΕΝ. Οὐκ ἔοικεν, εἴ περ ὀρθῶς ἡμεῖς ἐσκέμμεθα,[m] ὥστε καὶ θαυμάζω δή, ὦ Σώκρατες, πότερόν ποτε οὐδ' εἰσὶν ἀγαθοὶ ἄνδρες, ἢ τίς ἂν εἴη τρόπος τῆς γενέσεως τῶν ἀγαθῶν γιγνομένων.[n]

ΣΩ. Κινδυνεύομεν, ὦ Μένων, ἐγώ τε καὶ σὺ φαῦλοί τινες εἶναι ἄνδρες, καὶ σέ τε[o] Γοργίας οὐχ ἱκανῶς πεπαιδευκέναι καὶ ἐμὲ Πρόδικος. παντὸς μᾶλλον οὖν[p] προσεκτέον τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς, καὶ ζητητέον ὅς τις ἡμᾶς ἑνί γέ τῳ τρόπῳ βελτίους ποιήσει. λέγω δὲ ταῦτα ἀποβλέψας πρὸς τὴν ἄρτι ζήτησιν, ὡς ἡμᾶς ἔλαθε καταγελάστως ὅτι οὐ μόνον ἐπιστήμης ἡγουμένης ὀρθῶς τε καὶ εὖ[q] τοῖς ἀνθρώποις II. i. 383.
πράττεται τὰ πράγματα, ἢ εἰ[r] μὴ τοῦτο δοίημεν, ὡς οὐ μόνον ἐπιστήμης ἀλλὰ καὶ ἄλλου τινός, ἴσως καὶ[s] διαφεύ-

[l] οὑτωσί ΞΣΥ.—[m] ἐσκέμμεθα ℨΓΔΞΣΥBCrϑɼ: ἐσκεψάμεθα *ς.—[n] γιγνομένων om Γ.—[o] τε om Δ.—[p] οὖν μᾶλλον rɼ.—[q] ἐν ɼ.—[r] εἰ...τινὸς om ℨΓΔΞΣΥBCFrϑɼ et pr

γιγνομένων] Coisl. e correctione, opinor, omittit. Vulgatam sic dispice, *aut si quidem fiant, quomodo fiant*. Buttm.

κινδυνεύομεν] *κινδυνεύειν*, quod alias significat *periclitari*, ex ea quæ sine dubio primaria fuit vocis *κίνδυνος* notio, *casus, sors*, derivatam habet hanc etiam vim, qua *κινδυνεύει* valet, *fieri potest ut*, atque inde, *verisimile est, videtur*; neque tantum de re sinistra, ut in h. l. *κινδυνεύομεν φαῦλοί τινες εἶναι ἄνδρες homines nihili videmur esse*, sed de minime molesta, ut supr. 1. 10. et infr. 41. (*κινδυνεύει οὕτως ἔχειν*), immo fausta et jucunda, ut Crit. 2. *κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινι οὐκ ἐγεῖραί με*: Alcib. ii. 9. *κινδυνεύει φρόνιμός τις εἶναι*. Buttm.

Πρόδικος] Non sine cavillatione Prodici discipulum se dicere Socratem facile credo. Quamvis autem nonnisi scholas ejus de nominum rectitudine aliquoties, neque has sine irrisione, memoret, ut Protag. 341. A. (*ἐγὼ ἔμπειρος*, ejus artis scilicet, *διὰ τὸ μαθητὴς εἶναι Προδίκου τουτουί*) Cratyl. 384. B. tamen alia quoque apud illum audisse eum, hoc ipso loco significatur. Buttm.

τῷ τρόπῳ] Malim *τῳ* enclitice pro *τινί*. At Fic. vertit, *Hoc uno modo*. mox for. *διαφεύγει*. Steph.

ἑνί γέ τῳ τρόπῳ] *Aliqua tamen ratione, quocunque tandem modo*. Vid. Heind. ad Phædr. §. 42. et cf. Harpocr. in *Ἀμωσγέπως* quod idem notat. Buttm.

ἢ ἴσως] Interserta vulgo leguntur *ἢ εἰ μὴ τοῦτο δοίημεν, ὡς οὐ μόνον ἐπιστήμης ἀλλὰ καὶ ἄλλου τινός, ἴσως*: quæ tamen neque apud Ficinum, neque in Clarkiano, neque in ullo e duodecim codicibus quos Bekker contulit, leguntur, præter Paris. E, in cujus margine a recentiore manu scripta sunt. Itaque recte hæc consideranti dubium esse non potest, verba hæc, quæ nulla vera auctoritate nituntur, a Platone profecta non esse, sed margini olim allita ab eo qui vim illius *ἢ*, quod est pro *εἰ δὲ μὴ* disertius eloqui simulque, ad explicandum superius *οὐ μόνον*, digitum ad insequentia intendere vellet verbo (*ἀλλὰ καὶ ἄλλου τινός*). Vidit et exposuit hoc Ullrichius. Nos in expellendis interpretamentis alias minime proni in re tam aperta non hæsitavimus. Buttm.

γειν ἡμᾶς τὸ γνῶναι[t] τίνα ποτὲ τρόπον[u] γίγνονται οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες.

MEN. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;

§. 38. ΣΩ. Ὧδε. ὅτι μὲν τοὺς[v] ἀγαθοὺς ἄνδρας δεῖ[w] ὠφελίμους εἶναι, ὀρθῶς ὡμολογήκαμεν τοῦτό γε,[x] ὅτι οὐκ
II. 97. ἂν ἄλλως ἔχοι. ἦ γάρ;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ὅτι γε ὠφέλιμοι ἔσονται, ἂν ὀρθῶς ἡμῖν ἡγῶνται τῶν πραγμάτων, καὶ τοῦτό που καλῶς ὡμολογοῦμεν.[y]

MEN. Ναί.

ΣΩ. Ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ὀρθῶς ἡγεῖσθαι, ἐὰν μὴ φρόνιμος ᾖ, τοῦτο ὅμοιοί ἐσμεν οὐκ ὀρθῶς ὡμολογηκόσιν.

MEN. Πῶς δὴ ὀρθῶς λέγεις;

ΣΩ. Ἐγὼ ἐρῶ. εἰ[z] τις εἰδὼς[a] τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Λάρισαν ἢ ὅποι[b] βούλει[c] ἄλλοσε,[d] βαδίζοι[e] καὶ ἄλλοις ἡγοῖτο, ἄλλο[f] τι ὀρθῶς[g] ἂν καὶ εὖ ἡγοῖτο;

E.—[s] καὶ post ἴσως om Cr.—[t] τὸ γνῶναι om F.—[u] τρόπον ποτὲ r.—[v] μὲν τοὺς ΧΓΔΗΞΥΒCFrbt : τοὺς μὲν *s.—[w] δεῖ om t.—[x] τε Ξ.—[y] ὁμολογοῦμεν ΞΥ.—[z] εἰ om ΧΓΔΥΒCEFrbt.—[a] τις δ' εἰδὼς t. λάρισαν BCbt, λάρισα Δ, λάρισα Χ : Λάρισσαν *s.—[b] ὅπη F.—[c] βούλοιο ΗΞΥ, om Γ.—[d] post ἄλλοσε omisi εἰ cum ΓΔΗΞΒCFrbt et pr Ε.—[e] βαδίζει F.—[f] ἄλλα F.—[g] τι ὀρθῶς ΧΓΔΒCΕFrbt : τι ἢ ὀρθῶς *s.—

διαφεύγειν] Stephanus in margine corrigit διαφεύγει. Malim διαφεύγοι. Præcedentia: εἰ μὴ τοῦτο δοίημεν, male olim parenthesi includebantur. Nam sequens ὡς non pendet ab ἔλαθε, sed a δοίημεν. Ged.

διαφεύγειν] In infinitivo temere olim offensum est, quasi non recte penderet a verbo ἔλαθεν. Solet enim post voculam ἢ hoc sensu usurpatam sic negligentius addi infinitivus: Protag. p. 323. A. παντὶ προσῆκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς, ἢ μὴ εἶναι πόλεις, ubi vid. Heind. Phædr. p. 245. E. τοῦτο οὔτ' ἀπόλλυσθαι οὔτε γίγνεσθαι δυνατὸν ἢ πάντα οὐρανὸν—στῆναι: 271. D. δεῖ δὴ—δύνασθαι ἀκολουθεῖν ἢ μηδὲ εἰδέναι. In omnibus autem his exemplis infinitivus vicem gerit optativi cum ἄν. Buttm.

§. 38. μὲν τοὺς] Sic Bekker e codd. Vulgo τοὺς μὲν ἀγ. minus bene; non enim boni viri opponuntur aliis, sed assertio hæc subsequenti negationi, Ὅτι δ' οὐκ ἔστιν—. Buttm.

ὀρθῶς—ὀρθῶς] Respicitur prius ὀρθῶς e binis quæ sunt in Socratis sermone proximo: quo cum significarit ille, posse talem quoque ὀρθῶς ἡγεῖσθαι, recte nunc interrogatur, quomodo intelligat illud ὀρθῶς. Buttm.

πῶς δὴ] Excidit οὐκ post δή, ut ex antecedentibus patet. Cornarius pro δὴ legendum censebat μή. Sed δή, quum Menonis de Socratis dicto admirationem fortius significet (*quomodo tandem*), haud delendum censeo. Ged. Dubitari posset, ad quodnam ὀρθῶς in Socratis antecedentibus verbis, ubi nempe duplex occurrit, quæstio hæc Menonis sit referenda. Si ad posterius (οὐκ ὀρθῶς ὡμολογήκαμεν), omnino negatio inferenda est, et tum emendatio doctissimi amici unice vera: *Quomodo vero non recte hoc a nobis positum dicis?* Si ad prius (ὀρθῶς ἡγεῖσθαι), non ita necessaria videtur negatio: *Quid igitur Recte præesse dicis?* Biest.

βαδίζοι] In edd. ante Bekk. εἰ repe-

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δ' εἴ τις ὀρθῶς μὲν δοξάζων[h] ἥ τίς ἐστιν ἡ ὁδὸς, ἐληλυθὼς δὲ μὴ μηδ' ἐπιστάμενος, οὐ καὶ οὗτος ἂν[i] ὀρθῶς ἡγοῖτο;

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ ἕως γ' ἂν που ὀρθὴν δόξαν ἔχῃ[j] περὶ ὧν ὁ ἕτερος ἐπιστήμην, οὐδὲν[k] χείρων ἡγεμὼν ἔσται, οἰόμενος μὲν ἀληθῆ, φρονῶν δὲ μή, τοῦ[l] τοῦτο φρονοῦντος.[m] II. i. 383.

ΜΕΝ. Οὐδὲν γάρ.

ΣΩ. Δόξα ἄρα ἀληθὴς πρὸς ὀρθότητα πράξεως οὐδὲν χείρων ἡγεμὼν φρονήσεως. καὶ τοῦτό ἐστιν ὃ νῦν δὴ παρελείπομεν[n] ἐν τῇ περὶ[o] τῆς[p] ἀρετῆς σκέψει, ὁποῖόν τι εἴη, λέγοντες ὅτι φρόνησις μόνον ἡγεῖται τοῦ ὀρθῶς πράττειν· τὸ δὲ ἄρα καὶ[q] δόξα ἦν ἀληθής.[r]

ΜΕΝ. Ἔοικέ γε.[s]

ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα ἧττον ὠφέλιμόν ἐστιν ὀρθὴ δόξα ἐπιστήμης.

ΜΕΝ. Τοσούτῳ γε, ὦ Σώκρατες, ὅτι ὁ μὲν τὴν ἐπιστήμην ἔχων ἀεὶ ἂν ἐπιτυγχάνοι, ὁ δὲ τὴν ὀρθὴν δόξαν τοτὲ[t] μὲν ἂν τυγχάνοι,[u] τοτὲ[v] δ' οὔ.

[h] μὲν εἴη δοξάζων ΞΣΥ.—[i] οὗτος ἂν αὐτὸς οὖν Δ.—[j] ἔχοι Δ, ἔχη (οι) Ξ.—[k] οὐδὲ F.—[l] τοῦ om Σ.—[m] τοῦτο εὖ φρονοῦντος pr E.—[n] παρελίπομεν ΞΣΥϐr.—[o] περὶ om E.—[p] τῆς om r.—[q] ἡ Γ.—[r] ἀληθὲς ΧΔ.—[s] γε om ς.—[t] τοτὲ...δόξαν om r.—[u] τυγ-

titur ante βαδίζοι: quod ob interjectum sermonem non damnarem si in ullo codice utrumque εἰ inventum esset. Sed in optimis et plurimis deest utrumque, in paucis alterutrum. De scriptura Λάρισα v. ad §. 1. Buttm.

δοξάζων] Facile e superioribus suppletur sermo ad hæc participia: quare, quod dant Mss. duo εἴη ante δοξάζων manus esse videtur corrigentis. Buttm.

τὸ δὲ] Primus monuit Heindorfius ad Theæt. §. 37. de formula τὸ δὲ conjunctionis loco inservienti Latineque vertenda *cum tamen*. Itaque facilis intellectu foret hic locus, si scriptum esset: τὸ δὲ ἄρα καὶ δόξα ἀληθὴς ὀρθῶς ἂν ἡγοῖτο. Nunc brevius istud ἦν recte, opinor, idem Heindorfius explicuit ita, 'cum tamen exstaret etiam opinio vera' scil. cujus ope illud fieri potest. Imperfectum autem spectat tempus superioris illius disputationis, ut supra §. 25. plenius: εἶναι οὐκ ἐνενοοῦμεν. Buttm. qui sic in Addend. 'Ad imperfectum in his τὸ δὲ ἄρα καὶ δόξα ἦν ἀληθὲς conferatur imprimis Alcib. i. §. 15. ubi eodem fere modo Alcib. se ipsum corrigit ita: τὸ δὲ ὡδέ πως εἶχεν: quod cave referas ad tempus illud pueritiæ, cum spectet superiorem colloquii partem, et æque bene dici potuerit, τὸ δὲ ὡδέ πως ἔχει: nunc idem est ac si scriptum esset: τὸ δὲ οὐκ ἐνενόουν ὡδέ πως ἔχειν. Neque aliter res se habet si alteram ibi lectionem sequimur, et in eundem sensum Socrates interrogat: Τὸ δὲ πῶς εἶχεν; Addantur duo loci cum imperfecto ἦν: Alcib. i. §. 54. extr. Ἕτερον δ' ἦν τό,τε χρώμενον καὶ ᾧ χρῆται: Alc. ii. §. 13. αὕτη δ' ἦν ἡ αὐτὴ δήπου—: quibus tamen locis ἦν non est corrigentis, sed valet *esse dicebamus* vel *intelligebamus*.'

§. 39. ΣΩ. Πῶς λέγεις; ὁ ἀεὶ ἔχων ὀρθὴν δόξαν οὐκ ἀεὶ τυγχάνοι,[w] ἕως περ[x] ὀρθὰ[y] δοξάζοι;

ΜΕΝ. Ἀνάγκη μοι φαίνεται, ὥστε θαυμάζω, ὦ Σώκρατες, τούτου οὕτως ἔχοντος, ὅ τι δή ποτε πολὺ τιμιωτέρα ἡ ἐπιστήμη τῆς ὀρθῆς δόξης, καὶ διότι τὸ μὲν ἕτερον, τὸ δὲ ἕτερόν ἐστιν αὐτῶν.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν διότι θαυμάζεις,[z] ἢ ἐγώ σοι εἴπω;

H. i. 384. ΜΕΝ. Πάνυ γ' εἰπέ.

ΣΩ. Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν·[a] ἴσως δὲ οὐδ' ἔστι παρ' ὑμῖν.

χάνοι ℵΓΔΣΥΒCEFrb : ἐπιτυγχάνοι *s.—[v] ποτὲ...τυγχάνοι om Cr.—[w] τυγχάνει ΞΣΥ.—[x] ἕωσπερ ἂν Ξs.—[y] ὀρθῶς ΣΥ.—[z] θαυμάζοις ℵΓΔΣΥΒCHrb : θαυμάζοι F.—

ἕωσπερ ὀρθὰ δοξάζοι] Sic Bekk. e Codd. Vulgo ἕωσπερ ἂν, quæ formula conjunctivum poscit: in sermone autem obliquo ἕως ponitur cum optativo nudo. Vid. Gramm. §. 126. 8. Contra in priori hujus interrogationis parte non sine causa quidem Struvius ἂν desiderat ante ἀεί. Sed tam sæpe atque in omni fere sermone ἂν istud optativi omittitur, ut e solis codd. res sit dispicienda. Vid. Matth. Gr. §. 517. p. 731. Heind. ad Gorg. §. 37. Buttm.

Δαιδάλ. ἀγάλμ.] Fabulam hanc de Dædali statuis motu vitaque præditis attingit Plato etiam in Euthyphr. 12. ubi Socrates ait: ἴσως ἄν με ἐπέσκωπτες, ὡς ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν Δαιδάλου συγγένειαν (generis enim originem a Dædalo repetebat Socrates, vid. Alcibiad. i. 35.) τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν, ὅπου ἄν τις αὐτὰ θῇ. Multique alii scriptores ejusdem fabulæ mentionem faciunt. Aristoteles (de Anima i. 3.) affert testimonium Philippi cujusdam, τὸν Δαίδαλον ποιῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτην, ἐγχέαντα ἄργυρον χυτόν. Idem Polit. i. 4. εἰ ἠδύνατο ἕκαστον τῶν ὀργάνων κελευσθὲν ἀποτελεῖν τὸ αὑτοῦ ἔργον, ὥσπερ τὰ Δαιδάλου φασίν. Callistratus Ἐκφρασ. 8. eo progreditur, ut dicat: Δαίδαλον ἐξῆν ἰδεῖν κινούμενα μηχαναῖς τὰ ποιήματα καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην αἴσθησιν ἐκβιάζεσθαι τὸν χαλκόν. Eadem fabula apud poetas occurrit, e. g. apud Euripidem Hecub. 838. ubi vid. Schol. Ipsi tamen veteres scriptores fabulam hanc inde repetunt, quod Dædalus primus oculos apertos statuis tribuerit, manusque, in pristinis statuis reliquo corpori annexas, disjunxerit, et pedes olim junctos atque concretos separando, incedentis habitum operibus suis impertiverit. Vid. Suidas v. Δαιδάλου ποιήματα: Tzetzes Chil. i. 19. (Δαίδαλος διεῖλε χεῖρας, πόδας); in primis Diod. Sic. iv. 76. et Palæphatus 22. et quos ad hunc laudant Gale et Fischer.* Ipse tamen Plato alibi non æque honorifice de Dædali operibus sentit. In Hippia enim Maj. dicit, Dædalum, si in vitam rediret, ridiculum fore, si talia construeret opera, qualibus olim gloriam sibi conciliasset. Pausanias quoque ii. 4. testatur admodum rudia Dædali opera esse, aliquid tamen divini iis inesse videri. Idem ix. 40. enumerat sex Dædali statuas, quæ sua ætate adhuc reliquæ essent: plures sibi notas esse negat. Inter eas autem, quod mireris, unam

* Adde Schol. Plat. ad loc. Men. Τῶν πάλαι δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα συμμεμυκότας ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐ διεστηκότας τοὺς πόδας, ἀλλ' ἑστῶτα σύμποδα, Δαίδαλος ἄριστος ἀγαλματοποιὸς ἐπιγεγονὼς, πρῶτος ἀναπετάννυσί τε τὰ τούτων βλέφαρα, ὡς δόξαι βλέπειν αὐτὰ, καὶ τοὺς πόδας, ὡς νομίσαι βαδίζειν. διίστησι. καὶ διὰ τοῦτο δεδέσθαι, ἵνα μὴ φύγοιεν, ὡς δῆθεν ἐμψύχων γεγονότων αὐτῶν; τοῖς δεδεμένοις οὖν τὰς ἀληθεῖς ἐοικέναι δόξας φησὶ, τοῖς λελυμένοις δὲ τούτων τὰς ψευδεῖς. Non dicere autem Platonem ea, quæ grammaticus hic profert, verissime monet Schleiermacher. Buttm.

ΜΕΝ. Πρὸς τί δὲ[b] δὴ τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ὅτι καὶ ταῦτα, ἐὰν μὲν[c] μὴ δεδεμένα ᾖ, ἀποδιδράσκει καὶ δραπετεύει, ἐὰν δὲ[d] δεδεμένα, παραμένει.

ΜΕΝ. Τί οὖν δή;

ΣΩ. Τῶν ἐκείνου ποιημάτων λελυμένον[e] μὲν ἐκτῆσθαι
οὐ πολλῆς τινός ἄξιόν ἐστι τιμῆς, ὥσπερ δραπέτην ἄνθρωπον—οὐ γὰρ παραμένει—, δεδεμένον δὲ πολλοῦ ἄξιον·
πάνυ γὰρ καλὰ[f] τὰ ἔργα ἐστί. πρὸς τί οὖν δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς. καὶ γὰρ αἱ δόξαι αἱ
ἀληθεῖς, ὅσον μὲν ἂν χρόνον παραμένωσι, καλὸν τὸ χρῆμα
καὶ πάντα τἀγαθὰ[g] ἐργάζονται· πολὺν δὲ χρόνον οὐκ II. 98.
ἐθέλουσι παραμένειν, ἀλλὰ δραπετεύουσιν ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε οὐ πολλοῦ ἄξιαί εἰσιν, ἕως ἄν τις αὐτὰς δήσῃ αἰτίας λογισμῷ. τοῦτο δ᾽ ἐστί, Μένων ἑταῖρε, ἀνάμνησις, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἡμῖν ὡμολόγηται. ἐπειδὰν δὲ

[a] νόον Ꭓ.—[b] δαὶ ꞳΔ.—[c] μὲν om rr, μὲν...ἐὰν om ΣΥ.—[d] ᾖ ΣΥ.—[e] λελυμένων F.—[f] καλῶς r.—[g] πάντ᾽ ἀγαθὰ r.—[h] πρῶται r.—[i] ἐστι...δόξης om ΣΥ et pr Ƶ.—

commemorat, desinentem pedum loco in quadrangulam figuram (κάτεισι ἀντὶ ποδῶν ἐς τετράγωνον σχῆμα): ut congrua igitur adhuc fuerit pristino statuarum habitui, quem postea ipse Dædalus emendasse dicitur. Ex hoc ipso tamen Pausaniæ loco verosimile fit, Socrates ætate præter eas, quas scriptor ille enumerat, etiam alias Dædali statuas superfuisse. Quæ cum non incederent, et ita fabulæ isti repugnare viderentur, plebecula superstitiosa dicebat fortasse, artificio aliquo eas ligatas esse atque constrictas, ne aufugerent. Anilem hanc fabulam Socrates, ut solet, hic ita secutus est, ut egregiam similitudinem inde repeteret ad illustrandam suam de opinionibus sententiam. Gᴇᴅ.

ἐργάζονται] E Stobæo, qui sat longum pannum hinc in Eclogas suas Eth. transtulit (p. 362. Ed. Heer.) varietates hasce enotavi: ἀπεργάζονται pro ἐργ.—τιμιωτέρα pro τιμιώτερον—et §. 40. extr. ἂν δὲ ἄνθρωπος—δύο ταῦτα ἡγεῖται, δόξα α. κ. ε. Sᴄʜɴᴇɪᴅ.

αἰτίας λογισμῷ] *Ratiocinatione a causis ducta:* sic recte Ficinus. Bᴜᴛᴛᴍ.

τοῦτο δ᾽ ἐστὶ—ἀνάμνησις] Platonis de hac re sententia, quam partim ex Pythagoreorum, partim ex Eleaticorum disciplina hausit, sed ita ut ipse aliquid aut adderet aut mutaret, præcipue in dialogo, qui Parmenidis nomine inscriptus est, tractatur. Summa hujus doctrinæ hæc est: Concretas res, seu individua, quæ sensibus sint obvia, ab abstractis rerum notionibus probe esse distinguenda. Has notiones vero non esse tantummodo cogitata mentis, quæ nullibi nisi in animo adsint (uti legitur p. 132. objectio Parmenidi facta: Ἀλλά, ὦ Π. μὴ τῶν εἰδῶν ἕκαστον τούτων ᾖ νόημα, καὶ οὐδαμοῦ αὐτῷ προσήκῃ ἐγγίγνεσθαι ἄλλοθι ἢ ἐν ψυχῇ); sed omnino, extra animum, a rebus ipsis sejunctas, per se exsistere. Parmen. p. 130. Χωρὶς μὲν εἴδη αὐτὰ ἄττα, χωρὶς δὲ τὰ τούτων αὖ μετέχοντα·—οἷον δικαίου τι εἶδος αὐτὸ καθ᾽ αὑτὸ καὶ καλοῦ κἀγαθοῦ, καὶ πάντων αὖ τῶν τοιούτων.—Καὶ ἀνθρώπου εἶδος χωρὶς ἡμῶν·—αὐτό τι εἶδος ἀνθρώπου, ἢ πυρός, ἢ καὶ ὕδατος·—Καὶ περὶ τῶνδε, ἃ καὶ γελοῖα δόξειεν ἂν εἶναι, οἷον θρίξ, καὶ πηλός, καὶ ῥύπος, ἢ ἄλλο τι ἀτιμότατόν τε καὶ φαυλότατον,—χρὴ φάναι καὶ τούτων ἑκάστου εἶδος εἶναι χωρίς, ὂν ἄλλο αὐτῶν ἢ ὧν ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα. Neque tantum exsistere has *species* rerum (εἴδη τῶν ὄντων), has *ἰδέας*; sed eas ipsas esse veras rerum essentias (Par-

δεθῶσι, πρῶτον[h] μὲν ἐπιστῆμαι γίγνονται, ἔπειτα μόνιμοι. καὶ διὰ ταῦτα δὴ τιμιώτερον ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης ἐστί,[i] καὶ διαφέρει δεσμῷ ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης.

men. p. 133. *αὐτήν τινα καθ' αὑτὴν αὐτοῦ ἑκάστου οὐσίαν*), et esse æternas, multoque pulchriores, præstantiores, perfectiores rebus ipsis sensui nostro subjectis. Ciceronis locus est notissimus, Orator. c. 3. 'Has rerum formas appellat *ideas* ille non intelligendi solum, sed etiam dicendi gravissimus auctor et magister, Plato; easque gigni negat, et ait semper esse, ac ratione et intelligentia contineri: cætera nasci, occidere, fluere, labi, nec diutius esse uno et eodem statu. Quidquid est igitur, de quo ratione et via disputetur, id est ad ultimam sui generis formam speciemque redigendum.' Quisquis igitur philosophari et veram rei alicujus notionem aut scientiam (*ἐπιστήμην*) sibi comparare cupit, is animum advertat necesse est ad hanc rei ideam, ad hanc ejus per se subsistentem essentiam, ad *ἕν τι* hoc, *ὃ ἐπὶ πᾶσιν ἐπὸν τὸ νόημα νοεῖ, ἓν ἀεὶ ὂν τὸ αὐτὸ ἐπὶ πᾶσι* (Parmen. p. 132.) Individua enim cognoscere, est res sensuum atque opinionis; abstractas vero notiones indagare, ad rationem et scientiam pertinet. Cf. Aristoteles, Natural. Auscultat. lib. i. cap. 6. extr. *Τὸ μὲν καθόλου, κατὰ τὸν λόγον γνώριμον· τὸ δὲ καθ' ἕκαστον, κατὰ τὴν αἴσθησιν. ὁ μὲν γὰρ λόγος, τοῦ καθόλου· ἡ δὲ αἴσθησις, τοῦ κατὰ μέρος.* Et Plutarchus de Placit. Philosophor. lib. i. cap. 3. de Pythagora. *Καὶ ἡ ἡμετέρα ψυχὴ* (*φησὶν*) *ἐκ τετράδος σύγκειται. εἶναι γὰρ νοῦν, ἐπιστήμην, δόξαν, αἴσθησιν· ἐξ ὧν πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη, καὶ αὐτοὶ λογικοί ἐσμέν. νοῦς μὲν οὖν ἡ μονάς ἐστιν· ὁ γὰρ νοῦς κατὰ μονάδα θεωρεῖται. οἷον, πολλῶν ὄντων ἀνθρώπων, οἱ μὲν ἐπὶ μέρους εἰσὶν ἀναίσθητοι, ἀπερίληπτοι καὶ ἄπειροι, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἄνθρωπον ἕνα μόνον νοοῦμεν, ᾧ οὐδεὶς ἔτυχεν ὅμοιος· καὶ ἵππον ἕνα μόνον νοοῦμεν, οἱ δὲ ἐπὶ μέρους εἰσὶν ἄπειροι. τὰ γὰρ εἴδη ταῦτα πάντα καὶ γένη κατὰ μονάδας εἰσί.*—Quare et Parmenides, omnem rationem et vim ratiocinii in his notionibus atque ideis versari aiens, his verbis utitur, p. 135. *Εἰ δή γέ τις μὴ ἐάσει εἴδη τῶν ὄντων εἶναι, μηδὲ ὁριεῖται εἶδος ἑνὸς ἑκάστου, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἕξει, μὴ ἐῶν ἰδέαν τῶν ὄντων ἑκάστου τὴν αὐτὴν ἀεὶ εἶναι· καὶ οὕτω τὴν τοῦ διαλέγεσθαι δύναμιν παντάπασι διαφθερεῖ.* Philosophi igitur est, *αἴσθησιν* et *δόξαν* ope harum notionum vel *ἰδεῶν* in *λόγον* et *ἐπιστήμην* mutare. At cur Plato hoc ipsum, loco quem tractamus, dixit *vincire*, allegoria utens statuarum Dædali? Cicero hoc jam innuit, loco supra laudato, ubi 'cætera' (individua nempe, concreta, sensibus obvia) dicit 'fluere, labi, nec diutius esse uno et eodem statu.' Heracliti potissimum hæc erat sententia. Plato in Cratylo, p. 402. *Λέγει που Ἡράκλειτος, ὅτι πάντα χωρεῖ, καὶ οὐδὲν μένει· καὶ ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ ὄντα, λέγει· ὡς δὶς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης.* Quæ sententia vero in fine dialogi ita emendatur, ut non omnia fluere dicendum sit, sed esse aliquid *per se ipsum*, quod semper maneat; Cratyl. p. 439. *Πότερον φῶμέν τι εἶναι αὐτὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν.—Σκεψώμεθα μὴ εἰ πρόσωπόν τι ἐστὶ καλὸν, ἤ τι τῶν τοιούτων· καὶ δοκεῖ ταῦτα πάντα ῥεῖν· ἀλλ' αὐτὸ φῶμεν τὸ καλὸν, οὐ τοιοῦτον ἀεί ἐστιν, οἷόν ἐστι;* Hoc ipsum *αὐτὸ ὃ ἀεί ἐστιν οἷόν ἐστι*, est quod in Parmenide dixerat *αὐτὸ καθ' αὑτὸ*, est *αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἑκάστου οὐσία*, est denique *εἶδος* vel *ἰδέα*.—*Τὰ αἰσθητὰ* igitur, aut *δόξαν* quæ est *τῶν αἰσθητῶν*, ad *ἐπιστήμην* evehere; et *τὰ ῥέοντα μόνιμα ποιεῖν*, aut uti hic Plato loquitur, *τὰ δραπετεύοντα δεῖν λογισμῷ*: prorsus idem est: utrumque fit ope *τῶν εἰδῶν* aut *ἰδεῶν*. Cur denique Plato hanc mutationem *τῶν δοξῶν* in *ἐπιστήμας* illam ipsam *recordationem*, de qua supra erat locutus, esse dicit?'—Quia *ἰδέαι*, quarum ope hæc mutatio fit, per recordationem menti hominis insunt. Exsistunt nempe, ut supra vidimus, hæ rerum ideæ sempiternæ et a rebus ipsis sejunctæ. Sed ubinam?—Hic alia notanda occurrit doctrina Platonis. Ideæ scilicet istæ ab æterno sunt in superna parte cœli, ubi etiam animæ hominum, antequam hi nascantur, sedem habent. Ibi animæ contemplantur has ideas perfectissimas pulcherrimas, has veras atque æternas *οὐσίας* rerum quæ apud nos sunt; postea in corpus humanum delatæ, obliviscuntur quidem maximam partem quæ ibi viderant, studio tamen atque meditatione multa recordari possunt, ita ut concretarum rerum species inveniant sapientesque evadant. Locus hic vere poeticis coloribus a Platone tractatur in dialogo Phædrus inscripto. P. 247. *Τὸν δὲ ὑπερ-*

MEN. Μὴ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, ἔοικε τοιούτῳ τινί.[j]

§. 40. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ἐγὼ ὡς οὐκ εἰδὼς λέγω, ἀλλὰ εἰκάζω.[k] ὅτι δ' ἐστί τι[l] ἀλλοῖον ὀρθὴ δόξα καὶ ἐπιστήμη, οὐ[m] πάνυ μοι δοκῶ τοῦτο εἰκάζειν,[n] ἀλλ' εἴ πέρ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι, ὀλίγα δ' ἂν φαίην, ἓν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὧν οἶδα. II. i. 285.

MEN. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ Σώκρατες, λέγεις.

ΣΩ. Τί δαί;[o] τόδε οὐκ ὀρθῶς, ὅτι ἀληθὴς δόξα ἡγου-

[j] τινὶ τοιούτῳ Γ.—[k] εἰκάζων 𝔛ΓΞΣΥΒCrbt.—[l] τι om ΞΣΥ.—[m] οὐ om 𝔛ΓΔΒCFrbt et pr E.—[n] εἰκάζων ΣΥ.—[o] δαὶ 𝔛Δ.—[p] τῆς om Υ et pr Ξ.—[q] ἀληθῆ 𝔛ΓΔΒCEFr

οὐράνιον τόπον οὔτέ τις ὕμνησέ πω τῶν τῇδε ποιητὴς, οὔτε ποθ' ὑμνήσει, κατ' ἀξίαν. ἔχει δὲ ὧδε, τολμητέον γὰρ οὖν τόγε ἀληθὲς εἰπεῖν ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας λέγοντα. ἡ γὰρ ἀχρώματός τε καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφὴς οὐσία, ὄντως οὖσα, ψυχῆς κυβερνήτῃ μόνῳ θεατῇ νῷ χρῆται· περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος τοῦτον ἔχει τὸν τόπον. ἅτ' οὖν θεοῦ διάνοια νῷ τε καὶ ἐπιστήμῃ ἀκηράτῳ στρεφομένη, καὶ (nempe: οὕτως καὶ ἡ διάνοια) ἁπάσης ψυχῆς, ὅσῃ ἂν μέλλῃ τὸ προσῆκον δέξεσθαι, ἰδοῦσα διὰ χρόνου τὸ ὂν, ἀγαπᾷ τε καὶ θεωροῦσα τἀληθῆ τρέφεται καὶ εὐπαθεῖ, ἕως ἂν κύκλῳ ἡ περιφορὰ εἰς ταυτὸν περιενέγκῃ. ἐν δὲ τῇ περιόδῳ καθορᾷ μὲν αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην, καθορᾷ δὲ σωφροσύνην, καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην (ita omnino legendum), οὐχ ᾗ γένεσις πρόσεστιν· οὐδ' ἥ (sic) ἐστί που ἑτέρα ἐν ἑτέρῳ οὖσα, ὧν ἡμεῖς νῦν ὄντων καλοῦμεν· ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὂν ὄντως ἐπιστήμην οὖσαν, καὶ τἄλλα ὡσαύτως τὰ ὄντως ὄντα θεασαμένη, κ. τ. λ.—P. 250. Κάλλος δὲ τότε ἦν ἰδεῖν λαμπρὸν, ὅτε σὺν εὐδαίμονι χορῷ μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θέαν ἑπόμενοι, μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς, ἄλλος δὲ μετ' ἄλλου θεῶν, εἶδόν τε καὶ ἐτελοῦντο τελετῶν ἣν θέμις λέγειν μακαριωτάτην· ἣν ὠργιάζομεν ὁλόκληροι μὲν αὐτοὶ ὄντες, καὶ ἀπαθεῖς κακῶν ὅσα ἡμᾶς ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὑπέμενεν· ὁλόκληρα δὲ καὶ ἁπλᾶ καὶ ἀτρεμῆ καὶ εὐδαίμονα φάσματα μυούμενοί τε καὶ ἐποπτεύοντες ἐν αὐγῇ καθαρᾷ, καθαροὶ ὄντες καὶ ἀσήμαντοι τούτου ὃ νῦν δὴ σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν, ὀστρέου τρόπον δεδεσμευμένοι.—Verba finem facient, quæ cum loco nostro Menonis mire conveniunt. P. 249. Δεῖ γὰρ ἄνθρωπον ξυνιέναι κατ' εἶδος λεγόμενον, ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον. τοῦτο δέ ἐστιν ἀνάμνησις ἐκείνων ἅ ποτ' εἶδεν ἡμῶν ἡ ψυχὴ, συμπορευθεῖσα θεῷ, καὶ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν. διὸ δὴ δικαίως μόνη πτεροῦται ἡ τοῦ φιλοσόφου διάνοια. πρὸς γὰρ ἐκείνοις ἀεί ἐστι μνήμῃ κατὰ δύναμιν, πρὸς οἷσπερ ὁ θεὸς ὢν θεῖός ἐστι. GED.

εἰκάζων] Sic Clark. Coisl. et plerique alii. Vulgo εἰκάζω, quod recte non procedebat nisi admissa in superioribus Struvii correctione οὐχ ὡς εἰδώς. Nunc recte jungitur ὡς οὐκ εἰδὼς ἀλλ' εἰκάζων. BUTTM.

εἴπερ—ἂν] Habes hic ἂν additum optativo pendenti ab εἰ, quod deflectit ab eo usu quem tradit grammatica. Sed legitimum hoc quoque esse docebunt Heindorf. ad Protag. §. 50. (εἴπερ ἄλλῳ τῳ ἀνθρώπων πειθοίμην ἂν, καὶ σοὶ πείθομαι) et Herman. ad Viger. n. 303. Nimirum nonnisi usitatiores verba jungendi modi regulis grammaticis memoriæ traduntur, cum in ipsa lingua multa loquentium judicio variata inveniantur, quæ regulis addisci vix possunt. Ita voculam ἂν adjiciebant si quando id quod *fieri posset* magis inculcare auribus volebant, quam id quod *fieret*. BUTTM.

ὀλίγα δ'] Particula δὲ in apodosi hic posita est: quod tamen differt ab illis orationis formis quibus alias idem fieri solet (vid. Alcib. ii. 10. 24.) Nam vis particulæ hic refertur non ad protasin sed ad interjectum ὀλίγα δ' ἂν φαίην, quia, si hoc solum præcederet, forma sermonis foret hæc: ὀλίγα μὲν ἂν φαίην εἰδέναι, ἓν δ' οὖν καὶ τοῦτο θείην ἂν ἐκείνων. BUTTM.

μένη τὸ ἔργον ἑκάστης τῆς[p] πράξεως οὐδὲν χεῖρον ἀπεργάζεται ἢ ἐπιστήμη;

ΜΕΝ. Καὶ τοῦτο δοκεῖς μοι ἀληθῆ[q] λέγειν.

ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα ὀρθὴ δόξα ἐπιστήμης χεῖρον οὐδὲ ἧττον ὠφελίμη ἔσται εἰς τὰς πράξεις, οὐδὲ ἀνὴρ ὁ[r] ἔχων ὀρθὴν δόξαν ἢ ὁ ἐπιστήμην;

ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Καὶ μὴν ὅ γε ἀγαθὸς ἀνὴρ ὠφέλιμος ἡμῖν ὡμολόγηται εἶναι.

ΜΕΝ. Ναί.[s]

ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν οὐ μόνον δι' ἐπιστήμην ἀγαθοὶ ἄνδρες ἂν εἶεν καὶ ὠφέλιμοι ταῖς πόλεσιν, εἴ περ εἶεν, ἀλλὰ καὶ δι'[t] ὀρθὴν δόξαν, τούτοιν δὲ οὐδέτερον φύσει ἐστὶ τοῖς[u] ἀνθρώποις, οὔτε ἐπιστήμη οὔτε δόξα ἀληθής, οὐδ'[v] ἐπίκτητα —ἢ[w] δοκεῖ σοι φύσει ὁποτερονοῦν[x] αὐτοῖν εἶναι;[y]

bt : ἀληθῶς *s.—r οὐδὲ ὁ ἀνὴρ ὁ r.—s ναί om bt.—t δι' om ΞΣΥ.—u ἔστιν ἐπὶ
ἀλλ'
τοῖς Ξ.—v οὔτ' E : οὔτ' *s.—w ἢ ΔΞΣΥΕbt.—x ὁπότε οὖν pr Σ.—y εἶναι αὐτοῖν t,

ἀληθῆ] Sic Be. ex optimis et plurimis: vulgo ἀληθῶς, quod male corrigentis est: nam ἀληθῶς λέγεις τοῦτο aliud quid sonat. Plurale autem ἀληθῆ cum λέγειν et similibus tam sollemnis est conjunctio, ut ad pluralem numerum aures non amplius advertant. Dici quidem poterat ταῦτα ἀληθῆ λέγειν sed commodius hic ad sententiarum commissuram erat singulare τοῦτο: cujus tamen gratia insuetum auribus ἀληθὲς λέγειν inculcare Atticus scriptor refugiebat. Buttm.

ἐπειδὴ] Cornarius corrigit ἔπειτα. Sed locus ita explicari potest, ut ipse Socrates inchoatum orationis filum abrumpat, auditurus, an Meno scientiam aut veram opinionem pro naturæ donis habeat. Ged.

Huic ἐπειδὴ nulla in seqq. apodosis respondet, Socrate mox verbis ἢ δοκεῖ σοι filum orationis abrumpente. Buttm.

ἐπίκτητα] Suspecta vox hæc esse non debet, quum ad duo præcedentia referatur: perinde ac si dixisset, οὔτε δύο ταῦτα ἐπίκτητα ἐστί. Steph.

οὔτ' ἐπίκτητα] Falsam esse, quam verba οὔτ' ἐπίκτητα continent sententiam, ipsisque a Platone antea disputatis repugnare, nemo non videt. Cornarius deleri jubet. Quæ cum nimis dura sit medendi ratio, legam potius, ἀλλ' ἐπίκτητα, quod ipsum in margine expositionis loco olim ascriptum fuisse Cornarius putat. Ged. Sensum sane impediunt hæc verba, cum neque de scientia neque de vera opinione adhuc demonstratum sit, parta non esse; ut facilius utique omnia procederent si hæc verba abessent. Sed cum interpolationis nullum extrinsecus vestigium accedat, vox ἐπίκτητα quæ in Phædro, (p. 237. D.) sensu latiori posita est, angustissimo hic est intelligenda, de eo quod quis suo sibi arbitrio acquirit. Nam in Phædro etiamsi non sua ibi Socrates persona loquatur, sermo est nonnisi de serius eveniente perfectione. Schleierm. Verba in Phædro sunt hæc: ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ δύο τινέ ἐστον ἰδέα ἄρχοντε—, ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα, ἐπιθυμία ἡδονῶν, ἄλλη δὲ ἐπίκτητος, δόξα ἐφιεμένη τοῦ ἀρίστου. De voluntaria autem acquisitione vocem ἐπίκτητος nostro loco eo minus intelligere possum, quod cum τοῖς φύσει opponuntur τὰ ἐπίκτητα vis oppositionis non est in verbo κτᾶσθαι sed in præpositione ἐπί. Itaque quoquo me verser sententiam servatis his verbis non expedio. Vestigium autem adulteratæ lectionis quamvis pusillum hoc tamen esse

ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε. II. i. 386.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐ φύσει, οὐδὲ οἱ ἀγαθοὶ φύσει εἶεν ἄν;

ΜΕΝ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δέ γε οὐ φύσει, ἐσκοποῦμεν τὸ μετὰ τοῦτο, εἰ διδακτόν ἐστιν;

ΜΕΝ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν διδακτὸν ἔδοξεν εἶναι, εἰ[z] φρόνησις ἡ ἀρετή;

ΜΕΝ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ[a] εἴ γε διδακτὸν εἴη, φρόνησις ἂν εἶναι;

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ εἰ μέν γε διδάσκαλοι εἶεν, διδακτὸν ἂν εἶναι, μὴ ὄντων δὲ οὐ διδακτόν;

ΜΕΝ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὡμολογήκαμεν μὴ[b] εἶναι αὐτοῦ διδασκάλους;

ΜΕΝ. Ἔστι[c] ταῦτα.

ΣΩ. Ὡμολογήκαμεν ἄρα μήτε διδακτὸν αὐτὸ[d] μήτε φρόνησιν[e] εἶναι;

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἀγαθόν γε αὐτὸ ὡμολογοῦμεν[f] εἶναι;

ΜΕΝ. Ναί.[g]

ΣΩ. Ὠφέλιμον δὲ καὶ ἀγαθὸν εἶναι τὸ ὀρθῶς ἡγούμενον;

ΜΕΝ. Πάνυ γε. II. i. 387.

ΣΩ. Ὀρθῶς δέ γε ἡγεῖσθαι δύ' ὄντα ταῦτα μόνα, δό- II. 99.

αὐτὸν εἶναι ΣΥ, αὐτῶν εἶναι Ξ.—[z] εἰ corr Δ, εἰ ἢ Υ.—[a] κἂν 𝔄Δ.—[b] ὡμολογήκαμεν ἔστι ἄρα μὴ Υ.—[c] οὐ Δ.—[d] αὐτὸν 𝔄Δ.—[e] φρόνιμον Δ.—[f] ὁμολογοῦμεν 𝔄ΓΔΗΣΥbr.—

posset, quod vox *οὔτε* hoc tertio loco stare non potest: quod pulchre vidit Bekk. ideoque e ratione grammatica (non e codd. ut per errorem scripsit in novissima sua edit. Schleierm.) reposuit *οὐδ'*. Præterea in cod. Paris. E voci *οὔτ'* suprascriptum *ἀλλ'*, quod speciem sane habet correctionis qualem Gedikius postea proposuit: sed quanam alia ratione verbum *ἐπίκτητα* sensum intrare possit equidem non video. Finire abruptam apodosin poterat Socrates hac sententia, *οὐδέτερον φύσει ἐστί*: sed addere etiam more antiquo contrarium, *ἀλλ' ἐπίκτητα*. Quanquam omnium probabilissima fortasse est Cornarii ratio. Buttm.

ξαν τε ἀληθῆ καὶ ἐπιστήμην, ἃ ἔχων ἄνθρωπος ὀρθῶς ἡγεῖται. τὰ γὰρ[h] ἀπὸ τύχης γιγνόμενα οὐκ ἀνθρωπίνῃ ἡγεμονίᾳ[i] γίγνεται· ὧ δὲ ἄνθρωπος ἡγεμών ἐστιν ἐπὶ τὸ ὀρθόν, δύο ταῦτα, δόξα ἀληθὴς καὶ ἐπιστήμη.

ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι οὕτως.

§. 41. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐ διδακτόν ἐστιν, οὐδ' ἐπιστήμη δὴ ἔτι γίγνεται[j] ἡ[k] ἀρετή;

ΜΕΝ. Οὐ[l] φαίνεται.

ΣΩ. Δυοῖν ἄρα ὄντοιν ἀγαθοῖν καὶ ὠφελίμοιν τὸ μὲν ἕτερον[m] ἀπολέλυται, καὶ οὐκ ἂν εἴη[n] ἐν πολιτικῇ πράξει ἐπιστήμη ἡγεμών.

ΜΕΝ. Οὔ μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα σοφίᾳ τινὶ οὐδὲ σοφοὶ ὄντες οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἡγοῦντο ταῖς πόλεσιν, οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα τε καὶ οὓς ἄρτι Ἄνυτος ὅδε ἔλεγε. διὸ καὶ οὐχ οἷοί τε ἄλλους ποιεῖν τοιούτους οἷοι αὐτοί εἰσιν, ἅτε οὐ δι' ἐπιστήμην ὄντες τοιοῦτοι.

ΜΕΝ. Ἔοικεν οὕτως ἔχειν, ὦ Σώκρατες, ὡς λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐπιστήμῃ, εὐδοξίᾳ δὴ[o] τὸ λοιπὸν

g καὶ om Δ.—h γοῦν Δ.—i ἡγεμονείᾳ Ξ.—j ἔτι γίγνεται Schleiermacherus, ἐγγίνεται b: ἐπιγίγνεται *s.—k ἡ om Cr.—l οὐ om Σ.—m ἕτερον μὲν Γ.—n δείη Υ, δὴν

ᾧ δὲ] Pro ᾧ Fic. quoque videtur legisse οἷς. hoc quidem certe, non illud, interpretatur. Ferri tamen fortasse potest ᾧ, habita ratione sequentium nominum δόξα et ἐπιστήμη sigillatim, non illorum δύο ταῦτα: veluti si ita vertas, *Id per quod homo est dux ad rectum, est opinio, simulque scientia.* Steph.

οὐδ' ἐπιστήμῃ δὴ ἐπιγίγνεται] Lego οὐδ' ἐπιστήμη δὴ ἔτι γίγνεται ἀρετή: nusquam enim de eo quæsitum est, an ἐπιστήμῃ, *per scientiam*, virtus acquiratur, sed an ipsa sit ἐπιστήμη, quam discendo igitur adipiscamur. Neque alibi in hac disputatione lectum est verbum ἐπιγίγνεσθαι. Schleierm. Accedo huic sententiæ: nam in sequentibus verba ἅτε οὐ δι' ἐπιστήμην idem valent ac si dixisset δι' ἐπιστήμην οὖσαν ἀρετήν. Accedit Ficini interpretatio. *Igitur cum virtus doctrina percipi nequeat; nequaquam scientia est.* Buttm.

ἐπιστήμη] Malim ἐπιστήμῃ in dandi casu, et εὐδοξία in recto. Nam ἐπιστήμῃ est quod dixit, δι' ἐπιστήμην, quod autem sequitur, perinde est ac si diceret, εὐδοξία δὴ λείπεται. Steph.

ἐπιστήμῃ, εὐδοξίᾳ] Sic pro vulg. ἐπιστήμη recte nunc scribitur: uterque autem dativus ἐπιστήμῃ et εὐδοξίᾳ eo quem ad 36. indicavimus modo explicandus est. Nimirum sermonem incipit scriptor in animo habens, εἰ μὴ ἐπιστήμῃ, εὐδοξίᾳ δὴ τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν: huic autem jungit alterum modum ita proprie concipiendum, εὐδοξία δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται, ᾗ χρώμενοι κ. τ. λ. Quodsi quis putet magis consentaneum esse, nulla fere mutatione scribere, εἰ μὴ ἐπιστήμη, εὐδοξία δὴ—γίγνεται κ. τ. λ. non est cur multum ei repugnemus: sed illa quæ superiori loco contemplavimus exempla, quid ingenium linguæ in tali oratione præferat monstrant, alterque dativus εὐ-

γίγνεται, ἣ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν, οὐδὲν διαφερόντως ἔχοντες πρὸς τὸ φρονεῖν ἢ οἱ χρησ- II. i. 388.
μῳδοί τε καὶ οἱ θεομάντεις· καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν ἀληθῆ καὶ πολλά, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσιν.

ΜΕΝ. Κινδυνεύει[p] οὕτως ἔχειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Μένων, ἄξιον τούτους θείους[q] καλεῖν τοὺς ἄνδρας, οἵ τινες νοῦν[r] μὴ ἔχοντες πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν ὧν πράττουσι καὶ λέγουσιν;

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὀρθῶς οὖν[s] ἂν καλοῖμεν θείους τε, οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν χρησμῳδοὺς καὶ μάντεις καὶ τοὺς ποιητικοὺς ἅπαντας· καὶ τοὺς πολιτικοὺς[t] οὐχ ἥκιστα τούτων φαῖμεν ἂν θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν, ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα, μηδὲν εἰδότες ὧν λέγουσιν.

ΜΕΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ αἵ γε[u] γυναῖκες δή που, ὦ Μένων, τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θείους καλοῦσι· καὶ οἱ Λάκωνες[v] ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος ἀνήρ, φασίν, οὗτος.[w]

Σ.—[o] δὲ Γ.—[p] κινδυνεύειν F.—[q] θεοὺς Γ.—[r] οὖν F.—[s] οὖν add rc F.—[t] ἅπαντας καὶ τοὺς πολιτικοὺς om Δ.—[u] τε Γ.—[v] λάκωνες F.—[w] οὗτός φασι Γ.—[x] φαίνεται

δεξιᾷ, quem libri omnes tenent, veræ scripturæ plus quam vestigium est. Buttm.

ὧν πράττουσι] Scabra oratio: ἐκείνων, ἃ πράττουσι καὶ λέγουσι, πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν: quod, si vere ita scripsit Plato, in hunc modum videtur esse explicandum: πολλὰ ὧν πράττουσι καὶ λέγουσι μεγάλα ἐστὶ κατορθώματα. Longe simplicius tamen videtur, mutata tantum littera Ν in ΔΙ legere: κατορθοῦσι δι' ὧν. Ficinus: multa tamen ac magna et agendo et dicendo disponunt. Buttm.

ὀρθῶς ἂν] Scribendum indubitanter: Ὀρθῶς οὖν ἂν καλ. Fic. Quamobrem merito divinos vocabimus—. Tum notanda trajectio vocula τέ. Nam cum naturalis ordo esset hic, καλοῖμεν θείους, οὕς τε νῦν δὴ—μάντεις καὶ τοὺς π. particula τὲ applicuit se præcedenti θείους. Qualia plura notavit in Platonis dialogis Heindorfii diligentia: vid. Indicem in Phædonem sub v. Τε: e. g. Protag. §. 42. ἐφ' ᾧ δὲ ἥ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ καὶ φυγαὶ—, ubi τε poni debebat post θάνατος. Sic etiam Herod. vi. 86. 1. ταῦτά τε ὧν ἐπιλεγομένῳ καὶ βουλευομένῳ, ubi nihil sequitur quod ad ταῦτά τε referri possit. Buttm.

θεῖος ἀνὴρ] Casaub. ad Athen. viii. 16. p. 631. reponi jubet, secundum dialectum Laconicam, σεῖος ἀνὴρ, idque firmare studet Aristotelis loco Eth. Nicom. vii. 1. καθάπερ οἱ Λάκωνες εἰώθασι προσαγορεύειν, ὅταν ἀγασθῶσι σφόδρα του, Σεῖος ἀνὴρ, φασίν. Quam emendationem in Platone quidem probat Fischer (ad Æschin. i. 13.); in dialogo autem de Virtute, loco e Menone excerpto, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι—θεῖον ἄνδρα φασὶν εἶναι, communem formam, quippe ob mutatum sermonem ab auctore positam, intactam reliquit. Sed vide ne ipse

ξαν τε ἀληθῆ καὶ ἐπιστήμην, ἃ ἔχων ἄνθρωπος ὀρθῶς ἡγεῖται. τὰ γὰρ[h] ἀπὸ τύχης γιγνόμενα οὐκ ἀνθρωπίνῃ ἡγεμονίᾳ[i] γίγνεται· ὧν δὲ ἄνθρωπος ἡγεμών ἐστιν ἐπὶ τὸ ὀρθόν, δύο ταῦτα, δόξα ἀληθὴς καὶ ἐπιστήμη.

ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι οὕτως.

§. 41. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐ διδακτόν ἐστιν, οὐδ' ἐπιστήμη δὴ ἔτι γίγνεται[j] ἡ[k] ἀρετή;

ΜΕΝ. Οὐ[l] φαίνεται.

ΣΩ. Δυοῖν ἄρα ὄντοιν ἀγαθοῖν καὶ ὠφελίμοιν τὸ μὲν ἕτερον[m] ἀπολέλυται, καὶ οὐκ ἂν εἴη[n] ἐν πολιτικῇ πράξει ἐπιστήμη ἡγεμών.

ΜΕΝ. Οὔ μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα σοφίᾳ τινὶ οὐδὲ σοφοὶ ὄντες οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἡγοῦντο ταῖς πόλεσιν, οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα τε καὶ οὓς ἄρτι Ἄνυτος ὅδε ἔλεγε. διὸ καὶ οὐχ οἷοί τε ἄλλους ποιεῖν τοιούτους οἷοι αὐτοί εἰσιν, ἅτε οὐ δι' ἐπιστήμην ὄντες τοιοῦτοι.

ΜΕΝ. Ἔοικεν οὕτως ἔχειν, ὦ Σώκρατες, ὡς λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐπιστήμῃ, εὐδοξίᾳ δὴ[o] τὸ λοιπὸν

g καὶ om Δ.—h γοῦν Δ.—i ἡγεμονείᾳ 𝔛.—j ἔτι γίγνεται Schleiermacherus, ἐγγίνεται b: ἐπιγίγνεται *s.—k ἡ om Cr.—l οὐ om Ξ.—m ἕτερον μὲν Γ.—n δείῃ Υ, δὴη

ᾧ δὲ] Pro ᾧ Fic. quoque videtur legisse οἷς. hoc quidem certe, non illud, interpretatur. Ferri tamen fortasse potest ᾧ, habita ratione sequentium nominum δόξα et ἐπιστήμη sigillatim, non illorum δύο ταῦτα: veluti si ita vertas, *Id per quod homo est dux ad rectum, est opinio, simulque scientia.* Steph.

οὐδ' ἐπιστήμῃ δὴ ἐπιγίγνεται] Lego οὐδ' ἐπιστήμη δὴ ἔτι γίγνεται ἀρετή: nusquam enim de eo quæsitum est, an ἐπιστήμῃ, *per scientiam*, virtus acquiratur, sed an ipsa sit ἐπιστήμη, quam discendo igitur adipiscamur. Neque alibi in hac disputatione lectum est verbum ἐπιγίγνεσθαι. Schleierm. Accedo huic sententiæ: nam in sequentibus verba ἅτε οὐ δι' ἐπιστήμην idem valent ac si dixisset δι' ἐπιστήμην οὖσαν ἀρετήν. Accedit Ficini interpretatio. *Igitur cum virtus doctrina percipi nequeat; nequaquam scientia est.* Buttm.

ἐπιστήμη] Malim ἐπιστήμῃ in dandi casu, et εὐδοξία in recto. Nam ἐπιστήμῃ est quod dixit, δι' ἐπιστήμην, quod autem sequitur, perinde est ac si diceret, εὐδοξία δὴ λείπεται. Steph.

ἐπιστήμῃ, εὐδοξίᾳ] Sic pro vulg. ἐπιστήμη recte nunc scribitur: uterque autem dativus ἐπιστήμῃ et εὐδοξίᾳ eo quem ad 86. indicavimus modo explicandus est. Nimirum sermonem incipit scriptor in animo habens, εἰ μὴ ἐπιστήμῃ, εὐδοξίᾳ δὴ τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν: huic autem jungit alterum modum ita proprie concipiendum, εὐδοξία δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται, ᾗ χρώμενοι κ. τ. λ. Quodsi quis putet magis consentaneum esse, nulla fere mutatione scribere, εἰ μὴ ἐπιστήμη, εὐδοξία δὴ—γίγνεται κ. τ. λ. non est cur multum ei repugnemus: sed illa quæ superiori loco contemplavimus exempla, quid ingenium linguæ in tali oratione præferat monstrant, alterque dativus εὐ-

γίγνεται, ἢ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν, οὐδὲν διαφερόντως ἔχοντες πρὸς τὸ φρονεῖν ἢ οἱ χρησμῳδοί τε καὶ οἱ θεομάντεις· καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν ἀληθῆ καὶ πολλά, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσιν. II. i. 388.

MEN. Κινδυνεύει[p] οὕτως ἔχειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Μένων, ἄξιον τούτους θείους[q] καλεῖν τοὺς ἄνδρας, οἵ τινες νοῦν[r] μὴ ἔχοντες πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν ὧν πράττουσι καὶ λέγουσιν;

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὀρθῶς οὖν[s] ἂν καλοῖμεν θείους τε, οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν χρησμῳδοὺς καὶ μάντεις καὶ τοὺς ποιητικοὺς ἅπαντας· καὶ τοὺς πολιτικοὺς[t] οὐχ ἥκιστα τούτων φαῖμεν ἂν θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν, ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα, μηδὲν εἰδότες ὧν λέγουσιν.

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ αἵ γε[u] γυναῖκες δή που, ὦ Μένων, τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θείους καλοῦσι· καὶ οἱ Λάκωνες[v] ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος ἀνήρ, φασίν, οὗτος.[w]

Σ.—o δὲ Γ.—p κινδυνεύειν F.—q θεοὺς Γ.—r οὖν F.—s οὖν add rc F.—t ἅπαντας καὶ τοὺς πολιτικοὺς om Δ.—u τε Γ.—v λάκωνες F.—w οὗτός φασι Γ.—x φαίνεται

δοξίᾳ, quam libri omnes tenent, verae scripturae plus quam vestigium est. Buttm.

ἃν πράττουσι] Scabra oratio: ἐκείνων, ἃ πράττουσι καὶ λέγουσι, πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθούντων: quod, si vere ita scripsit Plato, in hunc modum videtur esse explicandum: πολλὰ ἃν πράττουσι καὶ λέγουσι μεγάλα ἐστὶ κατορθώματα. Longe simplicius tamen videtur, mutata tantum littera N in ΔΙ legere: κατορθοῦσι δι' ὧν. Ficinus: multa tamen ac magna et agendo et dicendo disponunt. Buttm.

ὀρθῶς ἂν] Scribendum indubitanter: Ὀρθῶς οὖν ἂν καλ. Fic. Quamobrem merito divinos vocabimus—. Tum notanda trajectio voculae τέ. Nam cum naturalis ordo esset hic, καλοῖμεν θείους, οὕς τε νῦν δὴ—μάντεις καὶ τοὺς π. particula τὲ applicuit se praecedenti θείους. Qualia plura notavit in Platonis dialogis Heindorfii diligentia: vid. Indicem in Phaedonem sub v. Τε: e. g. Protag. §. 42. ἐφ' ᾧ δὲ ἥ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ καὶ φυγαὶ—, ubi τε poni debebat post θάνατος. Sic etiam Herod. vi. 86. 1. ταῦτά τε ὦν ἐπιλεγομένῳ καὶ βουλευομένῳ, ubi nihil sequitur quod ad ταῦτά τε referri possit. Buttm.

θεῖος ἀνὴρ] Casaub. ad Athen. viii. 16. p. 631. reponi jubet, secundum dialectum Laconicam, σεῖος ἀνήρ, idque firmare studet Aristotelis loco Eth. Nicom. vii. 1. καθάπερ οἱ Λάκωνες εἰώθασι προσαγορεύειν, ὅταν ἀγασθῶσι σφόδρα του, Σεῖος ἀνήρ, φασίν. Quam emendationem in Platone quidem probat Fischer (ad Æschin. i. 13.); in dialogo autem de Virtute, loco e Menone excerpto, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι—θεῖον ἄνδρα φασὶν εἶναι, communem formam, quippe ob mutatum sermonem ab auctore positam, intactam reliquit. Sed vide ne ipse

MEN. Καὶ φαίνονταί[x] γε, ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς λέγειν· καί τοι ἴσως Ἄνυτος ὅδε σοι ἄχθεται λέγοντι.

II. i. 389. ΣΩ. Οὐδέν μέλει ἔμοιγε.[y] τούτῳ[z] μέν, ὦ[a] Μένων, καὶ
αὖθις διαλεξόμεθα· [§. 42.] εἰ δὲ νῦν ἡμεῖς ἐν παντὶ τῷ
λόγῳ τούτῳ καλῶς ἐζητήσαμέν τε καὶ ἐλέγομεν, ἀρετὴ ἂν
εἴη οὔτε φύσει οὔτε διδακτόν, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ παραγιγ-
II. 100. νομένη ἄνευ νοῦ, οἷς ἂν παραγίγνηται, εἰ μή τις εἴη τοιοῦ-
τος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἷος καὶ ἄλλον ποιῆσαι πολιτι-
κόν. εἰ δὲ εἴη, σχεδὸν ἄν τι[b] οὗτος λέγοιτο τοιοῦτος[c] ἐν
τοῖς ζῶσιν, οἷον ἔφη Ὅμηρος ἐν τοῖς τεθνεῶσι τὸν Τειρεσίαν
εἶναι,[d] λέγων περὶ αὐτοῦ ὅτι Οἶος πέπνυται τῶν ἐν Ἅιδου,
αἱ[e] δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. ταὐτὸν ἂν καὶ εὐθὺς τοιοῦτος,[f] ὥσ-
περ[g] παρὰ σκιὰς ἀληθὲς ἂν πρᾶγμα εἴη πρὸς ἀρετήν.

MEN. Κάλλιστα δοκεῖς μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἐκ μὲν τοίνυν[h] τούτου τοῦ λογισμοῦ,[i] ὦ Μένων, θείᾳ μοίρᾳ ἡμῖν φαίνεται παραγιγνομένη ἡ ἀρετὴ οἷς παραγίγνεται· τὸ δὲ σαφὲς περὶ αὐτοῦ εἰσόμεθα τότε, ὅταν

Γ.—[y] : οὐδὲν μέλει ἔμοιγε : (supra scripto τc ἄνυτος) Ε.—[z] τοῦτο Δ.—[a] ὧν Ε.—[b] τοι r.—[c] τοιοῦτον F.—[d] εἶναι om ΞΣΥ.—[e] αἱ 𝔄ΓΔΞΥBCFrdt, αἱ (supra scripto οἱ) Ε : τοὶ *r.—[f] εὐθὺς τοιοῦτος 𝔄ΓΔBCFrdt, εὐθὺς ὁ τοιοῦτος Ε : εὐθὺς οὗτος τοιοῦτος *r.—[g] περὶ Γ.—[h] μέντοι νῦν 𝔄Δ.—[i] τοῦ λογισμοῦ τούτου r.—[j] ἡ om 𝔄ΔΥBCrd.—[k] ἐπιζητή-

Plato hanc litteras etiam sonosque alienioris dialecti servandi nimiam duxerit diligentiam. Buttm.

§. 42. θείᾳ μοίρᾳ] Hanc sententiam Socrates in Protagora quoque proponit, ac strenue defendit (p. 328. E.): ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἡγούμην οὐκ εἶναι ἀνθρωπίνην ἐπιμέλειαν, ᾗ ἀγαθοὶ οἱ ἀγαθοὶ γίγνονται. Buttm.

αἱ δὲ σκιαὶ] Odyss. κ. 495. ubi est τοὶ δὲ σκιαὶ α. Buttm.

εὐθὺς] *Statim*, interdum confimat, indicans id quod statim ut verum se commendat : redde ταὐτὸν ἂν καὶ εὐθὺς οὗτος τοιοῦτος—εἴη πρὸς ἀρετήν, *idem etiam statim esset vir ejusmodi in virtute*, h. e. *statim apparet* idem fore etc. Sic apud Xenoph. Hier. ix. 4. Simonides, ut ostendat, tyrannum, quæ grata sint, impertire debere ipsum, quæ minus, per alios, utitur exemplo eorum quæ fiunt in certaminibus ; tum addit : Οὐκοῦν εὐθὺς ἐν τούτοις τὸ μὲν ἐπίχαρι διὰ τοῦ ἄρχοντος ἐγένετο τὰ δ' ἀντίτυπα δι' ἄλλων ; h. e. *annon in his statim apparet—?* Eodemque pertinet ea loquendi forma qua ipsa exempla et argumenta ope hujus vocis introducuntur : ut in eodem Hierone i. 35. postquam dictum est, in amore ea gratissima esse, quæ a volente amasio tribuantur, subditur hoc : εὐθὺς γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἐρωτήσεις κ. τ. λ. quod vertas, *quippe statim cuique apparet ab eo qui vicissim nos amet jucundas esse mutuas intuitiones.* Interesse enim aliquid inter hanc per εὐθὺς argumentandi formam et alteram per αὐτίκα deprehendere mihi visus sum ; quamquam certius de eo statuere non audeo ob paucitatem exemplorum. Conf. adhuc Hier. vii. 8. i. 37. et Uptoni Index in Arriani Dissertatt. Buttm.

πρὶν ᾧ τινι τρόπῳ τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνεται ἡ ἀρετή, πρότερον ἐπιχειρήσωμεν[k] αὐτὸ καθ'[l] αὑτὸ ζητεῖν τί ποτ' ἔστιν ἀρετή. νῦν δ' ἐμοὶ μὲν ὥρα ποι[m] ἰέναι, σὺ δὲ ταῦτα ἅ περ αὐτὸς πέπεισαι πεῖθε καὶ τὸν ξένον τόνδε Ἄνυτον, ἵνα πρᾳότερος ᾖ· ὡς ἐὰν πείσῃς τοῦτον, ἔστιν ὅ τι[n] καὶ Ἀθηναίους ὀνήσεις.

σωμεν Υ.—[l] αὐτῷ καθ' αὑτῷ Υ.—[m] που ΞΥ.—[n] ὅτε Υ.

ΜΕΝ. Καὶ φαίνονταί[x] γε, ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς λέγειν· καί τοι ἴσως Ἄνυτος ὅδε σοι ἄχθεται λέγοντι.

II. i. 389. ΣΩ. Οὐδὲν μέλει ἔμοιγε.[y] τούτῳ[z] μὲν, ὦ[a] Μένων, καὶ αὖθις διαλεξόμεθα· [§. 42.] εἰ δὲ νῦν ἡμεῖς ἐν παντὶ τῷ λόγῳ τούτῳ καλῶς ἐζητήσαμέν τε καὶ ἐλέγομεν, ἀρετὴ ἂν εἴη οὔτε φύσει οὔτε διδακτὸν, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ παραγιγ-
II. 100. νομένη ἄνευ νοῦ, οἷς ἂν παραγίγνηται, εἰ μή τις εἴη τοιοῦτος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἷος καὶ ἄλλον ποιῆσαι πολιτικόν. εἰ δὲ εἴη, σχεδὸν ἄν τι[b] οὗτος λέγοιτο τοιοῦτος[c] ἐν τοῖς ζῶσιν, οἷον ἔφη Ὅμηρος ἐν τοῖς τεθνεῶσι τὸν Τειρεσίαν εἶναι,[d] λέγων περὶ αὐτοῦ ὅτι Οἷος πέπνυται τῶν ἐν Ἅιδου· αἱ[e] δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. ταὐτὸν ἂν καὶ εὐθὺς τοιοῦτος,[f] ὥσπερ[g] παρὰ σκιὰς ἀληθὲς ἂν πρᾶγμα εἴη πρὸς ἀρετήν.

ΜΕΝ. Κάλλιστα δοκεῖς μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἐκ μὲν τοίνυν[h] τούτου τοῦ λογισμοῦ,[i] ὦ Μένων, θείᾳ μοίρᾳ ἡμῖν φαίνεται παραγιγνομένη ἡ ἀρετὴ οἷς παραγίγνεται· τὸ δὲ σαφὲς περὶ αὐτοῦ εἰσόμεθα τότε, ὅταν

Γ.—[y] : οὐδὲν μέλει ἔμοιγε : (supra scripto rc ἄνυτος) Ε.—[z] τοῦτο Δ.—[a] ὤν Ε.—
[b] τοι ʓ.—[c] τοιοῦτον F.—[d] εἶναι om ΞΣΥ.—[e] αἱ ϪΓΔΣΥBCFrϑʓ, αἱ Ε : τοὶ (οἱ) *ʓ.—
[f] εὐθὺς τοιοῦτος ϪΓΔBCFrϑʓ, εὐθὺς ὁ τοιοῦτος Ε : εὐθὺς οὗτος τοιοῦτος *ʓ.—[g] περὶ Γ.—[h] μέντοι νῦν ϪΔ.—[i] τοῦ λογισμοῦ τούτου r.—[j] ἡ om ϪΔΥBCrϑ.—[k] ἐπιζητή-

Plato hanc litteras etiam sonosque alienioris dialecti servandi nimiam duxerit diligentiam. Buttm.

§. 42. *θείᾳ μοίρᾳ*] Hanc sententiam Socrates in Protagora quoque proponit, ac strenue defendit (p. 328. E.): *ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἡγούμην οὐκ εἶναι ἀνθρωπίνην ἐπιμέλειαν, ᾗ ἀγαθοὶ οἱ ἀγαθοὶ γίγνονται.* Buttm.

αἱ δὲ σκιαὶ] Odyss. κ. 495. ubi est *τοὶ δὲ σκιαὶ α.* Buttm.

εὐθὺς] *Statim*, interdum confimat, indicans id quod statim ut verum se commendat: redde *ταὐτὸν ἂν καὶ εὐθὺς οὗτος τοιοῦτος—εἴη πρὸς ἀρετὴν*, *idem etiam statim esset vir ejusmodi in virtute*, h. e. *statim apparet* idem fore etc. Sic apud Xenoph. Hier. ix. 4. Simonides, ut ostendat, tyrannum, quæ grata sint, impertire debere ipsum, quæ minus, per alios, utitur exemplo eorum quæ fiunt in certaminibus; tum addit: *Οὐκοῦν εὐθὺς ἐν τούτοις τὸ μὲν ἐπίχαρι διὰ τοῦ ἄρχοντος ἐγένετο τὰ δ' ἀντίτυπα δι' ἄλλων*; h. e. *annon in his statim apparet—?* Eodemque pertinet ea loquendi forma qua ipsa exempla et argumenta ope hujus vocis introducuntur: ut in eodem Hierone i. 35. postquam dictum est, in amore ea gratissima esse, quæ a volente amasio tribuantur, subditur hoc: *εὐθὺς γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἐρωτήσεις κ. τ. λ.* quod vertas, *quippe statim cuique apparet ab eo qui vicissim nos amet jucundas esse mutuas intuitiones.* Interesse enim aliquid inter hanc per *εὐθὺς* argumentandi formam et alteram per *αὐτίκα* deprehendere mihi visus sum; quamquam certius de eo statuere non audeo ob paucitatem exemplorum. Conf. adhuc Hier. vii. 8. i. 37. et Uptoni Index in Arriani Dissertatt. Buttm.

πρὶν ᾧ τινι τρόπῳ τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνεται ἡ ἀρετή, πρότερον ἐπιχειρήσωμεν[k] αὐτὸ καθ'[l] αὑτὸ ζητεῖν τί ποτ' ἔστιν ἀρετή. νῦν δ' ἐμοὶ μὲν ἄρα ποι[m] ἰέναι, σὺ δὲ ταῦτα ἅ περ αὐτὸς πέπεισαι πεῖθε καὶ τὸν ξένον τόνδε Ἄνυτον, ἵνα πρᾳότερος ᾖ· ὡς ἐὰν πείσῃς τοῦτον, ἔστιν ὅ τι[n] καὶ Ἀθηναίους ὀνήσεις.

σωμεν Υ.—[l] αὐτῷ καθ' αὑτῷ F.—[m] που ΞΥ.—[n] ὅτι Υ.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΡΙΤΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ,
ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ, ΚΛΕΙΝΙΑΣ,
ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ.

ARGUMENTUM.

In hoc ut et in superiore dialogo tractatur illa quæstio, Virtusne doceri possit: quod superciliosa confidentia maxime affirmabant sophistæ: et universim ostenditur inutilis defatigatio prolixarum decertationum, de lana, ut aiunt, caprina: unde nullus ad homines fructus redeat. Peculiaris autem hujus disputationis thesis est, De falsa scientiæ comparandæ ratione, quemadmodum a Sophistis notatur: et opponitur ei doctrinæ quæ traditur in Theage. Proposita enim et ob oculos repræsentata nugarum sophisticarum imagine, demonstrat inanitatem Sophistarum, qui scientiæ discendæ artifices se profitebantur. Illorum igitur vecordem insanamque imperitiam, avaritiam infamem, quæ in rerum tantarum quæstu etiam versetur, docet: ut impuri Sophistæ sint et virtutis et animi mercatores, sive potius caupones. Indicata Sophistarum vanitate, in sermonis clausula docet Plato, quamvis Sophistæ abutantur nomine et cognitione philosophiæ, minime tamen esse committendum, ut illius opprobrii, quod penes ipsos tantum auctores hærere debet, odium atque invidia in veram philosophiam redundet: quæ certo solidoque utilis cognitionis fructu se satis tuetur adversus omnes omnium sophistarum imposturas.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ.*

§. 1. Τίς ἦν, ὦ Σώκρατες, ᾧ χθὲς ἐν Λυκείῳ διελέγου; ἦ[a] πολὺς ὑμᾶς[b] ὄχλος[c] περιεστήκει, ὥστ' ἔγωγε βουλόμενος ἀκούειν προσελθὼν οὐδὲν οἷός[d] τ' ἦν ἀκοῦσαι σαφές. ὑπερκύψας μέντοι κατεῖδον,[e] καί μοι ἔδοξεν εἶναι ξένος τις ᾧ διελέγου. τίς ἦν;

Steph. I. 271. — Bek. II. i. 398.

ΣΩ. Ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων; οὐ γὰρ εἷς ἀλλὰ δύ'[f] ἤστην.

ΚΡ. Ὃν μὲν ἐγὼ λέγω, ἐκ δεξιᾶς τρίτος ἀπὸ σοῦ κα-

CODICES TREDECIM,
𝔛ΓΘΞΣBCEwyefr.

[a] ᾗ CEwyfr.—[b] ἡμᾶς ΣBECwye.—[c] ὄχλος om r.—[d] οὐδενὸς E.—[e] κατίδον 𝔛.—

* **Εὐθύδημος ἢ ἐριστικὸς**] Sic Ald. Bas. 1. 2. transumtum haud dubie e Diog. Laert. iii. 59. nisi quod ille plenius offerat Εὐθ. ἐρ. ἀνατρεπτικός. Bip.

§. 1. *τίς ἦν, ὦ Σώκρατες — περιεστήκει*] Hæc Demetrius citat Περὶ Ἑρμηνείας, §. 285. sine variatione. Routh.

ἦ] ᾗ Ms. Verum aliter edd. omnes, versio Ficini, cum Demetrio de Elocut. et recte. Routh.

ἦ] Cod. Par. exhibet ᾗ, *ubi*, quod nemo prætulerit. Asseverandi vocula ἦ Platoni illa quidem frequens est, ut de Rep. v. p. 453. E. Ἦ *γενναία —, ὦ Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης*. Ibid. vii. p. 530. C. Ἦ *πολλαπλάσιον τὸ ἔργον—προστάττεις*. viii. p. 567. E. Ἦ *μακάριον λέγεις τυράννου χρῆμα* etc. Euthyphr. p. 14. B. Ἦ *πολύ μοι διὰ βραχυτέρων, ὦ Εὐθύφρον, εἰ ἐβούλου, εἶπες ἂν* etc. et centies alibi, sed prægressa tamen semper aliqua alterius alicujus oratione, ut h. l. de Platonis more expectaret aliquis, omissa potius hac vocula, *πολὺς ὑμ. ὄχλ.* vel *πολὺς γὰρ ὑμᾶς ὄχλ.* Heind.

καί μοι ἔδοξε] Memoriter ita laudat Demetr. l. c. *Ἀλλά μοι ξένος τις φαίνεται φ.* Heind.

ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς] Theætet. §. 6. *Τίνος δὲ καὶ ἔστι τῶν πολιτῶν*; ubi vid. not. et conf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 18. Ὁπότερον autem h. l. positum est pro *πότερον*, ut Lysid. §. 21. *Ὁπότερος οὖν αὐτῶν ποτέρου φίλος ἐστίν*; ad quem locum aliqua annotavimus. Heind.

θῆστο· ἐν μέσῳ δ' ὑμῶν τὸ Ἀξιόχου[g] μειράκιον ἦν. καὶ μάλα πολύ, ὦ Σώκρατες, ἐπιδεδωκέναι[h] μοι ἔδοξε καὶ τοῦ ἡμετέρου οὐ πολύ τι τὴν ἡλικίαν[i] διαφέρειν[j] Κριτοβούλου.[k] ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληφρός,[l] οὗτος δὲ προφερὴς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν.

ΣΩ. Εὐθύδημος οὗτός ἐστιν, ὦ Κρίτων, ὃν ἐρωτᾷς· ὁ δὲ παρ' ἐμὲ[m] καθήμενος ἐξ ἀριστερᾶς ἀδελφὸς τούτου, Διονυσόδωρος· μετέχει δὲ καὶ οὗτος τῶν λόγων.

f δὐ Θ.—g ἀξιομάχου f.—h ἐπιδεδηλωκέναι 𝔛E.—i τὴν ἡλικίαν om e.—j διαφέρει 𝔛CEΩt.—k κριτοβούτου f.—l σκλῆφρος 𝔛, σκληφὸς e.—m ὃς δὲ παρέμενε 𝔛Θ.—

Ἀξιόχου] Hic est ille Axiochus, qui cum Euryptolemo duces reos ausus est defendere, quos Athenienses, propter naufragos in navali ad Arginusas prœlio relictos, crudeliter condemnaverunt. Vid. Xenoph. Hist. Græc. fine l. i, et Auctorem Axiochi, p. 368. D. Routh.

τὸ Ἀξιόχου μειράκιον] Clinias, Axiochi filius, Alcibiadis prioris nepos §. 10. probe distinguendus a Clinia illo, quem Plato memorat Protag. p. 320. A. et alibi. V. Schneider. ad Xenoph. Mem. Add. p. 256. Heind.

Κριτοβούλου] Hujus meminit sæpe Xenophon, aliquando Plato. Cliniæ filii Axiochi amicus fuit, et eximia forma juvenis. Vide Xen. Sympos. p. 882. Ed. Leuncl. Routh.

ἐκεῖνος μὲν σκληφρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς] Dici hæc de duobus illis hospitibus videntur, quibuscum refert se collocutum esse Socrates. De vocibus autem σκληφρὸς et προφερὴς Pollux ii. 2, 10. Platonis respiciens locum: προφερὴς λέγεται, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος. σκληφρὸς δὲ, ὁ τούτῳ ὑπεναντίος, ὃν καὶ νεοειδῆ ἂν εἴποις. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς, ἐπὶ γυναικὸς εἴρηκεν αὐτό. Huic quidem interpretationi nonnihil favet, quod natu minor Euthydemus, major Dionysodorus fuisse constet. Sed tamen de ipsius veritate vehementer dubito. Video quidem vocem προφερὴς similiter interpretantem Hesychium: Προφερεῖς. οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι· eadem quoque Harpocrationem, Photium et Suidam; qui citant Æschinis contra Timarch. p. 29. Tayl.=t. iii. p. 73. Reisk. sed exinde sensus, quem grammatici una cum Æschinis Scholiasta voci προφερὴς attribuunt, vix eruendus videtur. Nec aliter judicarunt Taylor. et Steph. in Thes. Gr. Cornarius autem in versione sua Platonis interpretatur eam Latina voce, *habitior*, ut de habitudine sive obesitate corporis intelligatur. Atque ita quidem vox ista τῷ σκληφρὸς (*is qui macilenti sive attenuati corporis est*) satis apte opponeretur; sed exemplum hujus sensus desidero. Itaque προφερὴς pro solita ejus significatione interpretor *provecta ætate hominem*. Quod ad σκληφρὸς, Hesychii glossam, non Pollucis, sequendam duco: Σκληφροί. οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι. Photius quoque: Σκληφρόν. τὸν κατεσκληκότα τὴν ἰδέαν. Routh.

ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληφρὸς] Quum miro errore Routhius ad Euthydemum et Dionysodorum traheret, hæsit in explicandis his vocabulis σκληφρὸς et προφερής. Ea liquidum est referri ad Cliniam et Critobulum; ἐκεῖνος autem procul dubio pertinet ad Critobulum, quem *adultum jam* (ἡλικίαν ἤδη ἔχοντα) pater Crito infra appellat §. 81. Nam σκληφρὸς est, ut hoc explicat Schol. ὁ τῷ μὲν χρόνῳ πρεσβύτερος, τῇ δὲ ὄψει νεώτερος δοκῶν· προφερὴς autem ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει πρεσβύτερος, quæ conveniunt illis apud Æschin. l. c. Εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· ἔνιοι μὲν γὰρ νέοι ὄντες προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται, ἕτεροι δὲ πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες παντάπασι νέοι δοκοῦσιν εἶναι. Atque consentit cum Schol. Pollux l. c. Conf. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 233. Illa autem καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν addere videtur Crito, ne quid verbo προφερὴς de Cliniæ forma detraxisse videatur. Similiter Parmenid. §. 2. Τὸν μὲν οὖν Παρμενίδην εὖ μάλα ἤδη πρεσβύτην εἶναι, σφόδρα πολιὸν, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν τὴν ὄψιν. Heind.

Εὐθύδημος — Διονυσόδωρος] Par so-

ΚΡ. Οὐδέτερον γιγνώσκω, ὦ Σώκρατες. II. i. 394.

ΣΩ. Καινοί[n] τινες αὖ[o] οὗτοι, ὡς ἔοικε, σοφισταί.

§. 2. ΚΡ. Ποδαποὶ[p] δέ;[q] καὶ τίς ἡ σοφία;

ΣΩ. Οὗτοι τὸ μὲν[r] γένος, ὡς ἐγῷμαι, ἐντεῦθέν ποθέν εἰσιν ἐκ Χίου, ἀπῴκησαν[s] δὲ ἐς Θουρίους· φεύγοντες δὲ ἐκεῖ-

[n] καινοί...] hæc Critoni continuant ΓΒCΕ.—[o] οὖν f.—[p] ποταποὶ Cyf, ποδαπὴ r.—[q] δέ om ΧΓΣΒCΕωyefr.—[r] μὲν τὸ ΣΒCΕωye.—[s] ἀπῴκισαν f.—[t] ἔτη om E.—

phistarum erant eo tempore celebre: quorum semel atque iterum meminit Sextus Empiricus, in l. vii. adv. Mathem. p. 140. Ἐπὶ δὲ τὸ λογικὸν κατηνέχθησαν μέρος οἱ περὶ—Διονυσόδωρόν τε καὶ Εὐθύδημον Θούριον· ὧν μέμνηται καὶ ὁ Πλάτων ἐν τῷ Εὐθυδήμῳ. Meminit quoque Euthydemum Plato in Cratylo, p. 386. §. 8. et Aristoteles περὶ Σοφιστικῶν Ἐλέγχων, c. 20. Du Val. Routh.

μετεῖχε] Ita correxi. Vulgo absone *μετέχει*. Heind.

καινοί τινες] Hæc et sequentia dici possunt a Critone, usque ad illa, Οὗτοι, etc. Steph. Ita quoque Cornarius. Sed recta, ni fallor, recepta verborum partitio. Routh.

καινοί τινες—σοφισταί] Hæc verba a Critone quoque dici posse putabat Steph. Parum commode. Unde enim Critoni innotuerat, illos esse *καινοὺς σοφιστὰς*, cum de toto disputandi modo *οὐδὲν οἷός τ' ἦν ἀκοῦσαί τι σαφὲς*, ut supra de se ipse professus fuerat. Sed Stephanum Aldina in hunc induxit errorem, ubi etiam ante verba *καινοί τινες* nomen Socratis (ob antec. *ὦ Σώκρατες*) et post *σοφισταὶ* nomen Critonis, denique ante *Οὗτοι μὲν* nomen Socratis omissum est, operarum, puto, vitio. Bip.

καινοί τινες—σοφισταί] In Ald. Critoni assignantur, quam rationem secutus est in versione probante Stephano Cornarius. Recte, opinor, propter formulam interpositam, *ὡς ἔοικε*, quæ conjectanti Critoni optime convenit, Socrati non item, nisi eam velis explicare, *ut facile conjici potest*. Vulgatam tamen tenui distinctionem, quoniam in altera illa de Platonis more expectet aliquis præpositam his verbis, *καινοὶ—σοφισταί*, jungendi voculam *ἀλλά*. Heind.

σοφισταί] Quibus rebus differat a philosopho sophista, Alcinous docebit, de Doctr. Plat. c. ult. Eosdem quoque inertes homines præstigiis et captionibus eruditos paucis verbis Cicero complectitur, 'Sophistæ' (inquit) 'appellabantur ii, qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur.' Lucullo, §. 23. Routh.

§. 2. *Θουρίους*] Thurii, aliter Thurium, oppidum fuit Magnæ Græciæ inter Sybarim Crathimque fluvios collocatum. Ei Sybaris nomen erat, priusquam a Crotoniatibus everteretur, sed postea, cum ab Atheniensium colonia in loco vicino denuo esset ædificatum, Thurium ex fonte Thuria dicebatur. Strabo, vi. p. 263. Diod. Siculus, xii. 10. p. 484. Schol. Aristoph. ad Nub. 331. Videntur et hi sophistæ Chii inter illos fuisse, qui se Thurios eo tempore contulere, similiter ac Herodotus Halicarnassensis, et Lysias Syracusanus. Plutarch. de Exilio, p. 604. et de Vitt. Decem Rhet. p. 835. Certe tempora conveniunt; hæc enim colonia Atheniensis paulo ante initium Olympiadis 84 deducta est; quo tempore annos natus erat æqualis horum sophistarum Socrates circiter 24; is enim in lucem editus est anno quarto Olymp. 77. Utcunque sit, fuerintne hi fratres inter primos *ἀποίκους*, necne, non verum est, quod scribit memoria lapsus Athenæus xi. p. 506. retulisse in Euthydemo Platonem eos e Chio patria sua fugisse. Routh.

ἐς Θουρίους] Quo Athenis coloniam illam missam constat Ol. lxxxiv. 1. (Diod. Sic. xii. 7. et 10.), cui comites se addidere Herodotus et Lysias. Eodem tempore illuc Euthydemum hunc Dionysodorumque commigrasse conjectat Routhius, incerta sane suspicione. Neque magis pro certo ego affirmem, horum fugam eam, quæ statim commemoratur, referendam esse ad Olymp. xcii. 1. quo anno Lysias inde expulsus est cum trecentis aliis Ἀττικισμοῦ incusatis. V. Taylor. Vita Lys. p. 111. Heind.

φεύγοντες] H. l. propter additum *ἐκεῖθεν* participii potius quam substantivi vim habet, ut dubium videri possit, an præstet *φυγόντες*. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 277. Heind.

ἐκεῖθεν] Hoc quum trahi non possit

θεν πόλλ' ἤδη ἔτη[t] περὶ τούσδε τοὺς τόπους[u] διατρίβουσιν· ὃ δὲ σὺ ἐρωτᾷς τὴν σοφίαν αὐτοῖν, θαυμάσι'[v] ὦ Κρίτων πάσσοφοι[w] ἀτεχνῶς.[x] ὡς ἔγωγε[y] οὐδ' ᾔδη[z] πρὸ τοῦ ὅ τι εἶεν οἱ παγκρατιασταί.[a] τούτω γάρ ἐστον κομιδῇ παμμάχω, οὐ κατὰ τὼ Ἀκαρνᾶνε τὼ[b] παγκρατιαστὰ ἀδελφώ. ἐκείνω μὲν γὰρ τῷ σώματι μόνον[c] οἵω τε μάχεσθαι, τούτω δὲ πρῶτον μὲν τῷ σώματι δεινοτάτω ἐστόν, καὶ μάχῃ ᾗ
1. 272. πάντων ἔστι[d] κρατεῖν· ἐν ὅπλοις γὰρ αὐτώ τε σοφὼ πάνυ μάχεσθαι καὶ ἄλλον ὃς ἂν[e] διδῷ μισθὸν οἵω τε ποιῆσαι· ἔπειτα τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις μάχην κρατίστω[f] καὶ ἀγωνίσασθαι καὶ ἄλλον διδάξαι λέγειν τε καὶ συγγράφεσθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια. [§. 3.] Πρὸ τοῦ μὲν

[u] τρόπους Δ.—[v] θαυμασία ΓΞefr, θαυμασίαν Θ.—[w] πάσσοφοι pr B : πάνσοφοι *s.—[x] ἀτεχνῶς post ἔγωγε ponit f.—[y] τώγε ΧΔ, τώδε r.—[z] ᾔδη ΧΘ : ᾔδειν *s.—[a] παγκρατισταὶ Ξ.—[b] ἐγενέσθην τὼ ΧΘr.—[c] μόνω f.—[d] ἔστι om ΧΘ.—[e] ἂν om e.

nisi ad proximum ἐς Θουρίους, apparet quam falso scripserit Athenæus Deipnos. xi. 15. p. 506. Platonem h. l. ὀνειδίζειν αὐτοῖς καὶ τὴν ἐκ Χίου τῆς πατρίδος φυγὴν, ἀφ' ἧς ἐν Θουρίοις κατῳκίσθησαν. Heind.

ὃ δὲ σὺ ἐρωτᾷς τὴν σοφίαν] Vid. notat. ad Gorg. §. 85. Heind.

θαυμάσι' ὦ Κρίτων] Manifestum est mendum, sed medela incerta. Corrigendum vel θαυμάσιοι (sc. εἰσὶν), ὦ Κρίτων, vel θαυμασίω, ὦ Κρίτων, πανσόφω ἀτεχνῶς. Nisi quis malit ὦ θαυμάσιε Κρίτων. Heind.

ᾔδειν] Monet Piersonus ad Mœridem Atticistam (v. Ἤιδη), ᾔιδη huic loco, atque etiam Phædoni §. 8. restituendum ope Photii Lexico Ἤιδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν, Εὐθυδήμῳ, καὶ τῷ περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ σχεδὸν μέν τε ᾔδη ὁ Κρίτων. Ubi sic hodie apud Platonem editur, ἀλλὰ σχεδὸν μέντοι ᾔδειν, ἔφη ὁ Κρίτων. Sed inter aliam varietatem non τὲ, sed τὶ, pro τοὶ legitur in Photii Mss. Bodl. et Coll. Regin. apud Oxoniam adservatis. Routh.

ᾔδη] Vulgo ᾔδειν. Conf. Brunck. ad Aristoph. Nub. 329. Heind.

ὅτι] Et hæc et quæ proxime sequuntur, obscura pariter nec satis cohærentia, omni erunt vitio purgata, si ὅτι minutissima mutatione in ὅ,τι convertas. Heusd.

οἱ παγκρατιασταὶ] Schol. Plat. p. 146. Παγκρατιαστὴς, ὁ παγκράτιον ἀγωνιζόμενος. Ἔστι δὲ τοῦτο ἀγών τις ἐξ ἀτελοῦς πάλης καὶ ἀτελοῦς πυγμῆς συγκείμενος. Cf. Aristot. Rhet. i. 5. Plutarch. Sympos. ii. 4. Itaque reposito illo ὅ,τι, quod reponendum Heusdius quoque monuit, hæc erit Socratis sententia: *se ante ne novisse quidem, quid essent pancratiastæ; nunc demum id cognovisse. Neque enim ita appellandos esse, qui vulgo appellarentur, sed longe digniores hoc nomine sophistas hos esse, qui prorsus essent πάμμαχοι pugnæque ejus re vera periti, ᾗ πάντων ἐστὶ κρατεῖν.* Heind.

οὐ κατὰ τὼ Ἀκαρνᾶνε] *Non Acarnanibus illis fratribus æquiparandi*, sed longe potiores. V. not. ad Gorg. §. 144. Fratrum horum nulla, quod sciam, alias mentio reperitur. Heind.

σώματι] στόματι. Routh. Pro σώματι legendum est στόματι. Faehse.

μάχῃ ᾗ πάντων ἐστὶ κρατεῖν] *Pugnæ genere, quod verum est παγκράτιον.* Spectant hæc liquido ad superiora illa ὅ,τι εἶεν οἱ παγκρατιασταί. Heind.

ἐν ὅπλοις γὰρ] Non revera quidem pancratio experti erant sophistæ; in voce tamen παγκρατίῳ ludit Socrates, aut ἐτυμολογεῖ· quasi dixisset, Fratres isti τοῦ παγκρατίου, æque ac ii Acarnanes, periti sunt, pugnæ enim sunt gnari, qua πάντων ἐστὶ κρατεῖν· ἐν ὅπλοις γὰρ αὐτώ τε σοφὼ πάνυ μάχεσθαι, καὶ ἄλλον etc. Routh.

ἐν ὅπλοις γὰρ αὐτὼ] Ipse Plato ὁπλομαχεῖν hoc explicat Lach. p. 182. A. ἐν τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ὀργάνοις γυμνάζεσθαι. Adde nostra ad Gorg. §. 26. Heind.

συγγράφεσθαι λόγους] Lex Attica

οὖν ταῦτα δεινὼ ἤστην μόνον, νῦν δὲ τέλος ἐπιτεθείκατον[g] παγκρατιαστικῇ[h] τέχνῃ. ἣ γὰρ ἦν λοιπὴ αὐτοῖν μάχη[i] ἀργός, ταύτην[j] νῦν ἐξειργάσθον ὥστε μηδ᾽[k] ἂν[l] ἕνα αὐτοῖς οἷόν τ᾽ εἶναι μηδ᾽ ἀνταῖραι· οὕτω δεινὼ γεγόνατον ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαί τε καὶ ἐξελέγχειν τὸ ἀεὶ λεγόμενον, ii. i. 295.
ὁμοίως[m] ἐάν τε ψεῦδος ἐάν τε ἀληθὲς ᾖ. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ[n] Κρίτων, ἐν νῷ ἔχω τοῖν ἀνδροῖν παραδοῦναι ἐμαυτόν· καὶ γάρ φατον ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ποιῆσαι ἂν[o] καὶ ἄλλον ὁντινοῦν τὰ αὐτὰ ταῦτα[p] δεινόν.

ΚΡ. Τί δαί,[q] ὦ Σώκρατες; οὐ φοβεῖ[r] τὴν ἡλικίαν, μὴ ἤδη πρεσβύτερος ᾖς;

ΣΩ. Ἥκιστά γε, ὦ Κρίτων, ἱκανὸν τεκμήριον ἔχων[s] καὶ παραμύθιον τοῦ μὴ φοβεῖσθαι· αὐτὼ γὰρ τούτω ὡς ἔπος εἰπεῖν γέροντε ὄντε ἠρξάσθην ταύτης τῆς σοφίας ἧς ἔγωγε ἐπιθυμῶ, τῆς ἐριστικῆς, πέρυσι δὲ[t] ἢ προπέρυσιν[u] οὐδέπω ἤστην σοφώ. [§. 4.] Ἀλλ᾽ ἐγὼ ἓν μόνον φοβοῦμαι, μὴ αὐτὸς[v] ὄνειδος τοῖν ξένοιν περιάψω,[w] ὥς περ Κόννῳ[x] τῷ

—[f] κρατεῖσθαι f.—[g] ἐπιτεθείκασι E.—[h] παγκρατιαστῇ Σ.—[i] ἔτι λοιπὴ μάχη αὐτοῖν ἦν f et γρ ΞBC.—[j] ταύτην ΓΘfτ et corr Ξ: ταύτῃ *ς.—[k] μηδὲν τ.—[l] ἂν...μηδ᾽ om Σ.—[m] ὁμοίως om Εγ.—[n] ὁ ε.—[o] ἂν om τ.—[p] ταῦτα τὰ αὐτὰ Γ.—[q] δὲ ΧΘΣτ.—[r] φοβοῖ Θ.—[s] ἔχω ΧΘτ et corr Γ.—[t] δὲ om ΧΘ.—[u] προπέρυσιν ΓΞΕωεf: προπέρυσι ς.—[v] αὖ Χ.—[w] περιάγω ω.—[x] κόνῳ τ.—[y] μοί τ.—[z] κόνον ετ.—[a] καλεῖσθαι

erat, qua cautum est, ut litigatores pro se ipsi dicere cogerentur. Cui fraudem faciendi causa, mos erat, ut iis alii orationes scriberent. Conf. Quinctill. de Instit. Orat. ii. 15. sub finem. Hæc in re versatum esse Æschinem Socraticum perhibet Laertius Vit. Æschinis. ROUTH.

οἵους εἰς τὰ δικαστήρια] Apte huc attulit Routh. Aristophanis Nub. 1108. Εὖ μοι στομώσεις αὐτὸν, ἐπὶ μὲν θάτερα, Οἷαν δικιδίοις, τὴν δ᾽ ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον Στόμωσον, οἷαν ἐς τὰ μείζω πράγματα. HEIND.

§. 3. παγκρατ. τέχνῃ] Vellem, interjecto articulo, τῇ παγκρ. τέχνῃ. HEIND.

ἀργὸς] Eurip. Phœn. 773. Ἓν δ᾽ ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, εἴ τι θέσφατον Οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι, Τοῦδ᾽ ἐκπυθέσθαι ταῦτα: ubi Schol. ἀργὸν, ἄπρακτον καὶ παραλελειμμένον, ὀφεῖλον γενέσθαι καὶ μὴ γενόμενον. Proximum autem ταύτῃ vide an mutare præstet in ταύτην. Sic §. 74. extr. οἳ τοσοῦτον πρᾶγμα οὕτω ταχὺ καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐξειργάσασθον. Apolog. p. 22. D. διὰ τὸ τὴν τέχνην καλῶς ἐξεργάζεσθαι ἕκαστος ἠξίου καὶ τἄλλα τὰ μέγιστα σοφώτατος εἶναι. HEIND.

μηδ᾽ ἀνταῖραι] *Ne manus quidem tollere.* Lucian. Jup. Trag. 34. δῆλος γοῦν ἐστιν οὐδὲ ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος. Plene χεῖρας ἀνταίρεσθαι Thucyd. iii. 32. ubi vid. Duker. HEIND.

ἐάν τε ψεῦδος] Cf. not. ad Cratyl. §. 5. HEIND.

ὡς ἔπος εἰπεῖν] *Propemodum dixerim.* Vid. quæ scripsi ad Hipp. Maj. §. 11.—προπέρυσιν. Sic pro προπέρυσι Bas. 2. HEIND.

§. 4. αὐτὸς] Verbum αὐτὸς non expressit Ficinus, quum vertit:—*vereor, ne his hospitibus dedecori sim*, neque exputo, quam id h. l. vim habeat. An Plato scripserat μὴ αὖ ὀνειδ.? HEIND.

περιάψω] περιάπτειν hoc proprie adhibetur de infamia vel labe, qua quem adspergimus. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 226. HEIND.

Μητροβίου τῷ κιθαριστῇ, ὃς ἐμὲ διδάσκει ἔτι καὶ νῦν κιθαρίζειν. ὁρῶντες οὖν οἱ παῖδες οἱ συμφοιτηταί μου[y] ἐμοῦ τε καταγελῶσι καὶ τὸν Κόννον[z] καλοῦσι[a] γεροντοδιδάσκαλον. μὴ οὖν καὶ τοῖν ξένοιν τις ταὐτὸ[b] τοῦτο ὀνειδίσῃ·[c] οἱ δ' αὐτὸ τοῦτο ἴσως φοβούμενοι τάχα με[d] οὐκ ἂν ἐθέλοιεν προσδέξασθαι. ἐγὼ δ', ὦ Κρίτων, ἐκεῖσε μὲν ἄλλους πέπεικα συμμαθητάς μοι[e] φοιτᾷν πρεσβύτας, ἐνταῦθα δέ γε ἑτέρους πειράσομαι πείθειν, καὶ σύ τί[f] που συμφοίτα. ἴσως
II. i. 296. δὲ δέλεαρ ἄξομεν αὐτοῖς[g] τοὺς σοὺς υἱεῖς· ἐφιέμενοι γὰρ ἐκείνων οἶδ' ὅτι καὶ ἡμᾶς παιδεύσουσιν.[h]

Σ.—[b] αὐτὸ Σ.—[c] τοῦτ' ὀνειδίσῃ f.—[d] μὲν Cwye.—[e] μου r.—[f] τοι r.—[g] αὐτοῖς

Κόννῳ] 'Nobilissimo fidicini,' ut Cicero loquitur, Epist. Fam. ix. 22. Routh.

Κόννῳ τῷ Μητροβίου] Connum hunc ut suum in musica præceptorem Socrates etiam in Menexeno memorat, ubi vid. Gottleb. p. 22. Platonis hæc respexit Cic. de Senect. c. 8. extr. Heind.

ἐμὲ διδάσκει ἔτι καὶ νῦν κιθαρίζειν] Musicam apud Græcos maximo honore habitam esse testatur antiquitas. Necessaria pars educationis erat; Athenis quoque legibus sancita; 'Discebant eam omnes,' (inquit Cicero) 'nec qui nesciebat, satis excultus doctrina habebatur.' Tusc. Disp. i. 2. Vide et Quintill. de Inst. Orat. i. 10. Ipse quoque Socrates, jam senex, apud Connum fidibus didicisse hic dicitur; derisusque propter illud, respondit, Ὅτι κρεῖττόν ἐστιν ὀψιμαθῆ μᾶλλον ἢ ἀμαθῆ διαβάλλεσθαι, apud Sextum Empiricum adv. Mathemat. l. vi. p. 129. conf. et Val. Max. viii. 7. Suidam in v. Σόκρ. qui dictum hoc τὸ Σόλωνος appellat. Sed nonnihil diversum est celebre id Solonis effatum, Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος, de quo vide Platonem, in Lachet. p. 189. et l. vii. de Repub. p. 536. Assidue etiam saltare consuevit Socrates, uti ait Laertius, id ipsum, Xenophonte teste in Symposio (c. 2. §. 15. &c.) saluberrimum existimans. Laert. Vit. Socrat. De Epaminonda quoque, uti omnibus fere notum est, eadem commemorant, Cicero alicubi, et Nepos in Præfat. et Vit. ejusdem. Sed veteres tamen Romani quo loco musicam et saltationem habebant, (etsi, secundum Fabium aliosque auctores, epulis suis et ludis fides atque tibias adhibere solerent) cum ex Scipionis Catonisque verbis, a Macrobio citatis, videre est, Saturn. l. iii. c. 10. tum ex Ciceronis Oratione pro Muræna, cui cum Cato objecisset ut probrum, quod is in Asia dum saltabat, conspectus esset, Cicero illius defensione suscepta non excusat, sed factum pernegat. 'Nemo (inquit) fere saltat sobrius, nisi forte insanit, neque in solitudine, neque in convivio moderato atque honesto.' §. 6. Routh.

γεροντοδιδάσκαλον] I. e. διδάσκαλον τῶν ὀψιμαθῶν. Heind.

ξένοιν—ὀνειδίσῃ] Serranus vertit, *Nequis ergo his hospitibus hoc opprobrio ducat*: at Steph. vertit, *Vereor ergo ne quis his etiam hosp.*

ἴσως τάχα] Obvius hic apud Atticos pleonasmus (v. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 285.) in Platone quidem frequentissimus est. Cf. Apolog. p. 31. A. Politic. p. 290. A. Phileb. p. 45. A. p. 58. E. de Legg. i. p. 636. E. p. 640. E. iii. p. 676. C. p. 686. D. v. p. 744. A. viii. p. 799. E. ix. p. 839. E. Heind.

καὶ σύ τί που συμφοίτα] Mirum est hoc που imperativo junctum, cujus aliud exemplum non memini. Vix dubito, quin aliud aliquid delituerit in his voculis τί που, quum ne ipsum quidem τὶ h. l. aptum satis videatur. Heind.

ἐφιέμενοι ἐκείνων] De illa παιδεραστίᾳ, quæ apud nonnullas Græcorum civitates lege permittebatur, consulas doctissimum Potterum in Archæol. Græc. l. iv. c. 9. Cum vero puerorum animi faciles sint impulsu, hos, tanquam indoctis erroribus captionibusque, quibus involuti sunt ipsi, promptius decipiendos, sophistæ plurimum affectabant. Ita enim describitur sophista apud Platonis Definitiones: Σο-

ΚΡ. Ἀλλ' οὐδὲν κωλύει, ὦ Σώκρατες, ἐάν γε σοὶ δοκῇ.[i] πρῶτον δέ μοι διήγησαι τὴν σοφίαν τοῖν ἀνδροῖν τίς ἐστιν, ἵν'[j] εἰδῶ ὅ τι καὶ μαθησόμεθα.

ΣΩ. Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, ὡς οὐκ ἂν ἔχοιμί γε εἰπεῖν ὅτι οὐ προσεῖχον τὸν νοῦν αὐτοῖν,[k] ἀλλὰ πάνυ καὶ προσεῖχον καὶ μέμνημαι, καί σοι πειράσομαι ἐξ ἀρχῆς ἅπαντα διηγήσασθαι. [§. 5.] Κατὰ θεὸν γάρ τιν'[l] ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα οὗ περ σύ με εἶδες,[m] ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ μόνος, καὶ ἤδη ἐν νῷ εἶχον ἀναστῆναι· ἀνισταμένου δ' ἐμοῦ[n] ἐγένετο τὸ[o] εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον. πάλιν οὖν ἐκαθεζόμην, καὶ ὀλίγῳ ὕστερον εἰσέρχεσθον τούτω, ὅ τ' I. 273.
Εὐθύδημος καὶ ὁ Διονυσόδωρος, καὶ ἄλλοι[p] μαθηταὶ ἅμα πολλοί,[q] ἐμοὶ δοκεῖν.[r] εἰσελθόντε[s] δὲ περιεπατείτην ἐν[t] τῷ καταστέγῳ δρόμῳ. καὶ οὔπω τούτω δὺ ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε[u] ἤστην, καὶ εἰσέρχεται Κλεινίας, ὃν σὺ φῂς πολὺ ἐπιδεδωκέναι ἀληθῆ λέγων· ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ ἐρασταὶ πάνυ πολλοί [τε][v] καὶ ἄλλοι καὶ Κτήσιππος, νεανίσκος τις[w] Παιανιεύς, μάλα καλός[x] τε κἀγαθὸς τὴν φύσιν[y] ὅσον

ἕξομεν 𝔄Θc, αὐτοῖς ἕξομεν ΓCyf.—[h] παιδεύουσιν pr Γ.—[i] δοκεῖ 𝔄.—[j] ἵν' Γ.—[k] αὐτοῖν r.—[l] τιν' Γ.—[m] ἴδες 𝔄.—[n] δ' ἐμοῦ Θ: δέ μου *s.—[o] τὸ om e.—[p] καὶ οἱ ἄλλοι 𝔄.—[q] ἅμα αὖ πολλοί 𝔄Θ.—[r] δοκεῖν 𝔄Θ: δοκεῖ *s.—[s] εἰσελθόντες 𝔄ef.—[t] καὶ ἐν f.—[u] περιεληλυθότες f.—[v] om r.—[w] τις νεανίσκος f.—[x] μαλακός Γ.—[y] τῇ φύ-

φιστής, νέων πλουσίων ἐνδόξων ἔμμισθος θηρευτής. p. 415. C. ROUTH.

οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων] *Jamjam audies.* Formulam hanc Ficino Cornarioque non intellectam explicuit in hoc ipso loco Budæus Comm. L. Gr. p. 214. Pierson. ad Herodian. p. 452. et qui de loquendi hoc genere subtiliter disputavit, Hermann. ad Viger. p. 746. HEIND.

§. 5. κατὰ θεὸν] I. e. θείᾳ τινὶ τύχῃ, *divinitus.* In bonam plerumque partem hoc adhibetur, interdum tamen in deteriorem, ut Eurip. Iph. A. 411. Ἑλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα. HEIND.

τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον] De Rep. vi. p. 496. C. τὸ δαιμόνιον σημεῖον. Phædr. §. 43. τὸ δαιμόνιόν τε καὶ τὸ εἰωθὸς σημεῖόν μοι γίγνεσθαι ἐγένετο, ubi vid. not. Itaque h. l. τὸ δαιμόνιον non pro substantivo, sed pro adjectivo nomine capiendum videtur. HEIND.

ἐμοὶ δοκεῖ] Videsis quæ scripsi ad Theætet. §. 2. HEIND.

τῷ καταστέγῳ δρόμῳ] *Porticu gymnasii tecta.* 'Hæc autem porticus ξυστὸς apud Græcos vocitatur, quod athletæ per hyberna tempora tectis stadiis exercerentur.' Vitruvius de Architect. l. v. c. 11. 'Cum vero (ut notat Ruhnk. ad Tim. Δρόμοι. ἢ περίπατος) vel in his ipsis δρόμοις, vel in adjunctis hypæthris, ambulationibus quilibet civium spatiaretur, δρόμοι pro ipsis ambulationibus accipi sunt cœpti—.' Unde statim post, καὶ οὔπω τούτω δὺ ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην. ROUTH.

καὶ οὔπω τούτω—καὶ εἰσέρχεται Κλ.] *Quum intraret Clinias.* V. Hoogev. ad Viger. de Idiot. viii. 7. 10. HEIND.

Κτήσιππος] Is Socrati jam jam morituro adfuisse traditur in Platonis Phæd. §. 2. ROUTH.

Παιανιεὺς] Athenis erant Socratis ævo tribus decem, postea autem, duodecim,

μέν,[z] ὑβριστὴς δὲ διὰ τὸ νέος εἶναι. ἰδὼν οὖν[a] με ὁ Κλει-
II. i. 297. νίας ἀπὸ τῆς εἰσόδου μόνον καθήμενον, ἄντικρυς ἰὼν παρεκαθέζετο[b] ἐκ δεξιᾶς, ὥς περ καὶ[c] σὺ φῄς. [§. 6.] Ἰδόντε[d] δὲ αὐτὸν ὅ τε[e] Διονυσόδωρος[f] καὶ ὁ[g] Εὐθύδημος πρῶτον μὲν ἐπιστάντε διελεγέσθην ἀλλήλοιν, ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντε[h] εἰς ἡμᾶς—καὶ γὰρ πάνυ αὐτοῖν προσεῖχον[i] τὸν νοῦν—, ἔπειτα ἰόντε ὁ[j] μὲν παρὰ τὸ μειράκιον ἐκαθέζετο, ὁ Εὐθύδημος, ὁ δὲ παρ' αὐτὸν ἐμὲ[k] ἐξ ἀριστερᾶς·[l] οἱ δ'[m] ἄλλοι ὡς ἕκαστος ἐτύγχανεν. ἠσπαζόμην οὖν αὐτὼ ἅτε διὰ χρόνου ἑωρακώς· μετὰ δὲ τοῦτο εἶπον πρὸς τὸν[n] Κλεινίαν, Ὦ Κλεινία,[o] τώδε μέντοι τὼ ἄνδρε σοφώ, Εὐθύδημός τε καὶ Διονυσόδωρος,[p] οὐ τὰ σμικρὰ ἀλλὰ τὰ μεγάλα· τὰ γὰρ περὶ τὸν πόλεμον πάντα ἐπίστασθον, ὅσα δεῖ τὸν μέλλοντα ἀγαθὸν[q] στρατηγὸν ἔσεσθαι, τάς τε τάξεις καὶ τὰς ἡγεμονίας τῶν στρατοπέδων καὶ ὅσα ἐν ὅπλοις μάχεσθαι διδακτέον. οἵω τε δὲ[r] καὶ ποιῆσαι δυνατὸν εἶναι αὐτὸν αὑτῷ βοηθεῖν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἄν τις αὐτὸν ἀδικῇ. [§. 7.] Εἰπὼν οὖν ταῦτα κατεφρονήθην ὑπ' αὐτοῖν· ἐγελασάτην γοῦν[s] ἄμφω βλέψαντες[t] εἰς ἀλλήλω,[u] καὶ ὁ

σει w.—[z] μὴ 𝔄ΓΘΕ𝔯 et pr B.—[a] δὲ w.—[b] παρεκαθέζετο 𝔄ΘΣCEwyef𝔯, ἐκαθέζετο Γ: παρεκαθίζετο *ꞩ.—[c] καὶ om Θ.—[d] ἰδόντες 𝔄Θ.—[e] γε e.—[f] διονυσιόδωρος 𝔯.—[g] ὁ om 𝔣.—[h] ἀποβλέποντες 𝔄Θ𝔯.—[i] αὐτοῖν προσεῖχον 𝔄Θ𝔯: προσεῖχον αὐτοῖν *ꞩ.—[j] ὁ post ἐκαθέζετο om Θ.—[k] ἐμὲ 𝔄Θ𝔯: με *ꞩ.—[l] ἐν ἀριστερᾷ 𝔄Θ, ἐπ' ἀριστερᾷ 𝔯.—[m] δ' wyef𝔯.—[n] τὸν om 𝔣.—[o] ὦ κλεινία om Θ.—[p] διονυσιόδωρος 𝔯.—[q] ἀγαθὸν om 𝔄Θ.—[r] δὲ om we.—[s] γοῦν Heindorfius: libri οὖν.—[t] μβλέψαντες e.—[u] ἀλλή-

ad quas singulas multi Atticæ pagi (δῆμοι) attinebant. Ita duo pagi Παιανιὰ καθύπερθεν et Παιανιὰ ὑπένερθεν tribus Pandionidis erant. Vide Meursium de Populis Atticis, apud Grenovii Antiq. Græc. t. iv. p. 768. Routh.

ἄντικρυς ἰὼν] Pro ἄντικρυς ex Ammonii aliorumque præceptis scribendum fuisse ἄντικρυ, monuit Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 37. Heind.

§. 6. ἄλλην καὶ ἄλλην] Usitatius fuisset ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ. Xenoph. Anabas. v. 2. 29. ψευδενέδραν ἐποιήσαντο (οἱ Ἕλληνες) αἱ δὲ πέλται αὐτῶν ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ διεφαίνοντο χαλκαῖ οὖσαι. Οἱ μὲν οὖν πολέμιοι ταῦτα διορῶντες ἐφοβοῦντο — ubi Codd. aliquot e glossemate ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε. Heind.

τὰ γὰρ περὶ τὸν πόλεμον πάντα ἐπίστασθ.] Inter cæteras disciplinas, re militari Græca juventus instituebatur. Quod fortasse, si θεωρίαν spectes, multum illis prodesset. Certe apud Xenophontem juvenem quendam studiose mittit Socrates ad Dionysodorum, (nostrum forsan τῶν τακτικῶν professorem) ut in iis instituatur. Mem. Socr. iii. 1. Arrogantes autem sophistæ imperatorem numeris omnibus absolutum, modo pactum esset de mercede, parati fuerunt in aciem dimittere, quem nullus unquam magister, nisi castra, satis instruebat. Celebre est magni Hannibalis de Phormione Peripatetico judicium, qui coram se aliquot horas (ut rem narrat Cicero, de Orat. ii. 18.) de imperatoris officio et de omni re militari copiose dixerat. Routh.

καὶ ὅσα ἐν ὅπλοις μάχεσθαι διδακτέον] Hæc verba Ficinus omisit. Heind.

ὁ δὲ ἤρετο αὐτὸν διὰ τῶν αὐτῶν ὧν περ τὸ πρότερον. Τί δαί;[c] ἦ δ' ὅς, οὐκ ἐπίστασαι σὺ γράμματα;[d] Ναί, ἔφη. Οὐκοῦν ἅπαντα; Ὡμολόγει. Ὅταν[e] οὖν τις ἀποστοματίζῃ ὁτιοῦν, οὐ γράμματα ἀποστοματίζει; Ὡμολόγει. Οὐκοῦν ὧν τι σὺ ἐπίστασαι, ἔφη, ἀποστοματίζει,[f] εἴ περ πάντα[g] ἐπίστασαι. Καὶ τοῦθ'[h] ὡμολόγει. Τί οὖν; ἦ δ' ὅς, ἆρα σὺ οὐ[i] μανθάνεις ἅττ' ἂν ἀποστοματίζῃ τις, ὁ δὲ μὴ ἐπιστάμενος γράμματα μανθάνει; Οὔκ, ἀλλ', ἦ δ' ὅς, μανθάνω.[j] Οὐκοῦν ἃ ἐπίστασαι, ἔφη,[k] μανθάνεις, εἴ περ γε ἅπαντα τὰ γράμματα[l] ἐπίστασαι. Ὡμολόγησεν.[m] Οὐκ ἄρα[n] ὀρθῶς ἀπεκρίνω, ἔφη. Καὶ οὔπω σφόδρα τι[o] ταῦτα[p] εἴρητο τῷ Εὐθυδήμῳ, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ὥς περ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον[q] πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, καὶ εἶπεν, Ἐξαπατᾷ σε Εὐθύδημος, ὦ Κλεινία. [§. 16.] Εἰπὲ γάρ μοι, τὸ μανθάνειν οὐκ ἐπιστήμην ἐστὶ[r] λαμβάνειν τούτου οὗ ἄν τις μανθάνῃ; Ὡμολόγει ὁ Κλεινίας. Τὸ[s] δ' ἐπίστασθαι, ἦ δ' ὅς,[t] ἄλλο τι[u] ἔχειν ἐπιστή- I. 277.

συγγράμματα Θ.—[e] ὅταν...ὡμολόγει om r.—[f] ἀποστοματίζῃ C: ἀποστοματίζει cum *ς corr Γ.—[g] ταῦτα Γ, πάντως f.—[h] τοῦθ' Γ.—[i] οὐ add Γ.—[j] μανθάνει 𝔄Θ, μανθάνει (ω) r.—[k] ἔφη 𝔄Θr: εἰδὼς *ς.—[l] γράμματα 𝔄ΓΘ, γράμματά τ' ΣBCιωyefr: γράμματά γ' *ς.—[m] ὡμολόγει Γ.—[n] ἄρ' ιωyf.—[o] τι 𝔄ΓΘΣBCιωyef: τοι ς.—[p] ταῦτα om f, ante εἴρητο ponunt 𝔄Θr, post εἴρητο *ς.—[q] τὸν λόγον om r.—[r] ἐστι...ἐπιστήμην om ιω.—[s] εἰ f.—[t] ἦ δ' ὅς...ἐπίστασθαι om f.—[u] post τι omisi ἦ.

§. 15. ὧν τι σὺ ἐπίστασαι] I. e. τούτων τι ἃ σὺ ἐπίστ.—εἴπερ πάντα ἐπίστ. Exspectabam ἅπαντα. Heind.

ἆρα σὺ οὐ μανθ.] Scripsi ἆρα pro ἄρα et voculam οὐ post σὺ inserui. Liquidum enim est, talem h. l. sententiam requiri: *quid igitur? inquit ille; an tu non discis, quæcunque quis profert memoriter, ille autem, qui litteras non tenet, discit?* Atque negandi particulam in his necessariam esse, vidit etiam vir doctus apud Routh. σὺ in οὐ mutandum judicans. Ægre tamen h. l. caruerit aliquis pronomine σὺ propter seqq. quæ his opponuntur, ὁ δὲ μὴ ἐπιστάμενος γράμματα μανθάνει; Hoc opus erat remedio, non eo, quod adhibuit Cornarius, ita hæc corrigens: Τί οὖν; ἦ δ' ὅς, ἆρα σὺ μανθάνεις ἅττ' ἂν ἀποστοματίζῃ τις; Ὧδε. Μὴ ἐπιστάμενος γράμματα μανθάνεις; Οὐκ, ἀλλ' εἰδὼς μανθάνω. Heind.

εἰδὼς] εἶδος Bas. 2. Non vertit Ficinus. ἦ δ' ὃς legendum arbitror, cum præsertim nihil opus sit voce εἰδώς. Routh.

εἰδὼς] Vix mihi temperavi quin in contextum reciperem egregiam Routhii correctionem pro εἰδὼς conjicientis ἦ δ' ὅς. Nam et redundat istud εἰδὼς, et, si hujusmodi opus erat participio, Plato ἐπιστάμενος potius scripsisset, neque id Ficinus expressit, in Bas. autem secunda legitur εἶδος. Voculæ autem γε in eodem orationis membro bis positæ exempla sæpius occurrunt. de Rep. iii. p. 389. D. Ἐάν γε, ἦ δ' ὅς, ἐπί γε λόγῳ ἔργα τελῆται. Gorg. §. 128. Δῆλον δὴ τοῦτό γε—Κινησίου γε πέρι. Sophocl. Œd. T. 1030. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.—Statim post σφόδρα τι e Cod. Par. scripsi pro σφόδρα τοι. Heind.

ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον] σφαῖδραν Ald. Sumptum exemplum est a pilæ ludo, qua præcipue in sphæristerio, gymnasii loco, ludebatur. Routh.

Μακαρίζω ἄρ' ὑμᾶς ἔγωγε τοῦ κτήματος πολὺ μᾶλλον[m]
ἢ μέγαν βασιλέα τῆς ἀρχῆς. τοσόνδε δέ[n] μοι εἴπετον,[o] εἰ
ἐν νῷ ἔχετον ἐπιδεικνύναι ταύτην τὴν σοφίαν, ἢ πῶς σφῷν
βεβούλευται.[p] Ἐπ' αὐτό γε τοῦτο πάρεσμεν, ὦ Σώκρα-
II. i. 300. τες, ὡς ἐπιδείξοντε καὶ διδάξοντε,[q] ἐάν τις ἐθέλῃ μανθάνειν.
Ἀλλ'[r] ὅτι μὲν ἐθελήσουσιν ἅπαντες οἱ μὴ ἔχοντες, ἐγὼ
ὑμῖν ἐγγυῶμαι, πρῶτος μὲν ἐγώ, ἔπειτα δὲ[s] Κλεινίας οὑ-
τοσί, πρὸς δ' ἡμῖν Κτήσιππός τε[t] ὅδε καὶ οἱ ἄλλοι οὗτοι,
ἦν δ' ἐγὼ δεικνὺς αὐτῷ τοὺς[u] ἐραστὰς τοὺς Κλεινίου. οἱ[v]
δὲ ἐτύγχανον ἡμᾶς ἤδη περιιστάμενοι.[w] ὁ γὰρ Κτήσιππος
ἔτυχε πόῤῥω καθεζόμενος τοῦ Κλεινίου, ἐμοὶ δοκεῖν· ὡς * δ'[x]
ἐτύγχανεν ὁ Εὐθύδημος ἐμοὶ[y] διαλεγόμενος προνενευκὼς
εἰς τὸ πρόσθεν, ἐν μέσῳ ὄντος ἡμῶν τοῦ Κλεινίου ἐπεσκότει[z]
τῷ Κτησίππῳ τῆς θέας. [§. 9.] Βουλόμενός τε[a] οὖν
θεάσασθαι ὁ Κτήσιππος[b] τὰ[c] παιδικὰ καὶ ἅμα φιλήκοος

[l] ἔφατον libri.—[m] πολὺ γὰρ μᾶλλον f.—[n] τοσόνδε δέ ℵΓΘΞΒCωyefr, τοσὸν δέ Σ: τοσόνδέ *s.—[o] εἴχετον Σe.—[p] βεβούλευμαι r.—[q] ἐπιδείξετον καὶ διδάξετον r.—[r] ἀλλ' om ℵΘ.—[s] εἶτα r.—[t] τε καὶ ΞΣCΞωye, om f.—[u] τοὺς ℵΘ: τοῦ *s.—[v] οἱ ...Κλεινίου om Σ.—[w] περιεστάμενοι w.—[x] δ' libris deest.—[y] ἡμῶν f.—[z] ἐπεσκόπει Γ, ἐπεσκόπει E.—[a] τε om f.—[b] ὁ Κτήσιππος om f.—[c] πρὸς τὰ w.—[d] ἀποπηδήσας

§. 8. ἢ μέγαν βασιλέα] Apolog. p. 40. D. μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα. Et sic plerumque articulus præfigi solet. Conf. Meno p. 78. D. Gorg. §. 58. Isocrat. de Pace §. 16. Absque tamen articulo Aristoph. Plut. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; Plat. Charmid. §. 12. παρὰ μέγαν βασιλέα, itidemque de Persarum rege modo ὁ βασιλεὺς usurpatur, modo βασιλεύς. Conf. Gottleb. ad Menex. p. 47. et Zeun. ad Xenoph. K. Π. i. 5. 2. Heind.

τοσόνδε μοι εἴπετον] Fortasse τοσόνδε δέ μοι εἴπ. ut aliquanto post, τόδε δέ μοι εἴπετον. Steph. Recte: sic cod. Par. Ficinus, *Verum dicite quæso, utrum* etc. Routh.

τοσόνδε δέ μοι εἴπετον] Vulgo τοσόνδε μοι absque vocula δὲ, de quo vitio jam Stephanus monuit. de Rep. v. p. 457. E. ὑφεκτέον δίκην· τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι. Quanquam exemplis in re manifesta non est opus. Heind.

σφῷν] Scripsi σφῷν pro σφῶϊν. V. Pierson. ad Mœr. p. 300. et p. 266. Statim post vellem, interposita vocula τοι, Ἐπ' αὐτό γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν, ut Gorg. §. 2. K. Τί δὲ, ὦ Χαιρεφῶν; ἐπιθυμεῖ Σωκράτης ἀκοῦσαι Γοργίου; X. Ἐπ' αὐτό γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν. Protag. p. 316. A. ὦ Πρωταγόρα, πρὸς σέ τοι ἤλθομεν ἐγώ τε καὶ Ἱπποκράτης οὗτος. Aristoph. Plut. 1100. σέ τοι, σέ τοι λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον. Heind.

ἐμοὶ δοκεῖν] Fortasse deest et hic δὲ pro ἐμοί. Steph. Hoc loco particula δὲ non opus mihi videtur. Routh.

ἐμοὶ δοκεῖν] Parum cohæret sermonis structura, nisi aut δὲ cum Stephano post ἐμοὶ interponas, aut, quod suadet Schleiermacherus, ὃς post διαλεγόμενος inseras, commate post Κλεινίου posito. Posterius præferrem, si verba ἐμοὶ δοκεῖν statim post hæc, ὁ γὰρ Κτήσιππος ἔτυχε, illata legeremus. Heind.

ἐπεσκότει] In præcedd. edd. male ἐπεσκόπει. Steph.

ἐπεσκότει] *Officiebat*, quod a Cornario pro ἐπεσκόπει in textum recepit Stephanus, præstat Cod. Par. Heind. Imo ita verterat Ficinus. Routh.

τελεῖν. καὶ γάρ ἐκεῖ χορεία[m] τίς ἐστι καὶ παιδιά,[n] εἰ
ἄρα καὶ[o] τετέλεσαι·[p] καὶ νῦν τούτω[q] οὐδὲν ἄλλο ἢ
χορεύετον περὶ σὲ καὶ οἷον ὀρχεῖσθον παίζοντε,[r] ὡς[s] με-
τὰ τοῦτο τελοῦντε. νῦν οὖν νόμισον τὰ πρῶτα τῶν ἱερῶν
ἀκούειν τῶν σοφιστικῶν.[t] πρῶτον γάρ,[u] ὥς φησι Πρόδι-
κος, περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος μαθεῖν δεῖ· ὃ δὴ καὶ ἐνδείκ-
νυσθόν[v] σοι τὼ ξένω, ὅτι οὐκ ᾔδησθα[w] τὸ μανθάνειν ὅτι οἱ II. i. 406.
ἄνθρωποι καλοῦσι μὲν ἐπὶ τῷ τοιῷδε, ὅταν τις ἐξ ἀρχῆς
μηδεμίαν ἔχων ἐπιστήμην περὶ[x] πράγματός[y] τινος ἔπειθ'[z]
ὕστερον αὐτοῦ λαμβάνῃ τὴν ἐπιστήμην, καλοῦσι δὲ ταὐτὸ I. 278.
τοῦτο[a] καὶ ἐπειδὰν ἔχων ἤδη τὴν ἐπιστήμην ταύτῃ τῇ ἐπι-
στήμῃ ταὐτὸν τοῦτο πρᾶγμα ἐπισκοπῇ ἢ πραττόμενον ἢ
λεγόμενον. μᾶλλον μὲν αὐτὸ ξυνιέναι[b] καλοῦσιν ἢ μανθά-

τειν ὧν r.—[m] χορηγία ΧΘr.—[n] παιδιαὶ r.—[o] καὶ om E.—[p] τετέλεσται Θ.—[q] τοῦτο ιυ, τούτων f.—[r] παίζοντες Θ.—[s] ὥστε E.—[t] σοφιστῶν f.—[u] πρότερον γὰρ ΓΣ.—[v] ἐδείκνυσθόν Γ.—[w] libri ᾔδεισθα.—[x] περὶ om f.—[y] γράμματός ε.—[z] ἔπειθ' Γ, εἶτα r.—[a] τοῦτο...τοῦτο om ιυ.—[b] ξυνιέναι μᾶλλον αὐτὸ r, μᾶλλον μὲν οὖν αὐτὸ

et θρονισμὸς appellata est. Conf. Hesych. h. v. ibiq. Albert. HEIND.

ποιῶνται] Cod. Par. ποιῶσι, altero tamen pro v. l. adscripto. HEIND.

ὥς φησι Πρόδικος] Vide quæ notavi ad Charmid. §. 24. HEIND.

περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος μαθεῖν δεῖ] De Protagora, qui nimirum in distinguendis explicandisque vocabulorum significationibus multam operam ponebat, vide Platonis Protag. p. 337. Menon. p. 75. Charmid. p. 163. Lachet. p. 197. His autem locis, tanquam in hoc genere nimius, festive Prodicus notatur. Similiterque in Cratylo, ubi hæc sunt, Ὦ παῖ Ἱππονίκου Ἑρμόγενες, παλαιὰ παροιμία, ὅτι χαλεπὰ τὰ καλά ἐστιν ὅπῃ ἔχει μαθεῖν· καὶ δὴ καὶ τὸ περὶ τῶν ὀνομάτων, οὐ σμικρὸν τυγχάνει ὂν μάθημα. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ἤδη ἠκηκόειν παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν, ἣν ἀκούσαντι ὑπάρχει περὶ τοῦτο πεπαιδεῦσθαι, ὥς φησιν ἐκεῖνος, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσέ σε αὐτίκα μάλα εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος· νῦν δὲ οὐκ ἀκήκοα, ἀλλὰ τὴν δραχμιαίαν. p. 384. A. At vero rem ipsam magni faciebat Socrates, eamque, secundum Epictetum apud Arrianum, ii. 17. in principiis doctrinæ ponebat; quod vel optimis scriptoribus probari video. Hinc quoque fit, ut tam multa habeat de recta nominum ratione personatus philosophus apud Comicum Nub. ROUTH.

ὃ δὴ καὶ ἐνδείκνυσθόν σοι] *Id quod tibi monstrant hi hospites, te nescire* etc. Adduntur hæc ὅτι οὐκ ᾔδησθα per epexegesin quandam præcedentis ὃ, nisi quis id malit pro δι' ὃ positum accipere, raro tamen et poetico magis usu. ᾔδησθα autem e Bas. utraque substitui vulgato ᾔδεισθα. De Rep. i. p. 337. A. εὖ οὖν ᾔδησθα. Euthyphr. §. 20. Εἰ γὰρ μὴ ᾔδησθα; ut recte ibi ex Ald. dedit Fischerus. V. Valcken. ad Iliad. x. 280. et Eurip. Hippol. 405. et conf. §. 2. HEIND.

μανθάνειν] In voce μανθάνω fallacia latet; nam μανθάνω (notante id Socrate deinceps §. 7.) non tantum valet *acquirere scientiam*, verum etiam *intelligere scientia utendo*. Est igitur fallacia παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν. Conf. Aristot. περὶ Σοφιστ. Ἐλέγχ. c. iv. ubi hoc ipsum sophisma memoratur. Εἰσὶ δὲ παρὰ μὲν ὁμωνυμίαν οἱ τοιοῦτοι τῶν λόγων· οἷον ὅτι μανθάνουσιν οἱ ἐπιστάμενοι· τὰ γὰρ ἀποστοματιζόμενα μανθάνουσιν οἱ γραμματικοί· τὸ γὰρ μανθάνειν ὁμώνυμον, τό τε ξυνιέναι χρώμενον τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τὸ λαμβάνειν τὴν ἐπιστήμην. ROUTH.

μὲν] Fortasse μὴν legendum. STEPH. Verterat Cornarius *tamen*. ROUTH.

μᾶλλον μὲν αὐτὸ ξυνιέναι] *Magis*

Ταύτης μὲν οὖν,[z] ἔφη, τῆς αὐτῆς,[a] ὦ Σώκρατες, ὁ Διονυσόδωρος.[b] Ὑμεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε, τῶν νῦν
i. 275. ἀνθρώπων κάλλιστ' ἂν προτρέψαιτε[c] εἰς φιλοσοφίαν καὶ ἀρετῆς ἐπιμέλειαν;[d] Οἰόμεθά γε δή, ὦ Σώκρατες. Τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων[e] τὴν ἐπίδειξιν ἡμῖν, ἔφην, εἰσαῦθις ἀπόθεσθον, τοῦτο δ' αὐτὸ ἐπιδείξασθον· τουτονὶ τὸν νεανίσκον πείσατον ὡς χρὴ φιλοσοφεῖν καὶ ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, καὶ χαριεῖσθον ἐμοί τε[f] καὶ τουτοισὶ[g] πᾶσι· συμβέβηκε γάρ τι[h] τοιοῦτον[i] τῷ μειρακίῳ τούτῳ· ἐγώ τε[j] καὶ οἵδε πάντες τυγχάνομεν ἐπιθυμοῦντες ὡς βέλτιστον αὐτὸν γενέσθαι. ἔστι δὲ[k] οὗτος Ἀξιόχου μὲν υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐτανεψιὸς δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου· ὄνομα δ' αὐτῷ Κλεινίας.[l] ἔστι δὲ νέος· φοβούμεθα δὴ[m] περὶ αὐτῷ,[n] οἷον εἰκὸς περὶ νέῳ,[o] μή τις φθῇ[p] ἡμᾶς ἐπ' ἄλλο τι

λης Θ et corr 𝔛, ἄλλα f, ἄλλως *s.—[z] οὖν om t.—[a] τῆς αὐτῆς om Θ.—[b] διονυσιδ. t.—[c] προτρέψετε 𝔛Γft, προτρέψητε Cwye.—[d] πῶς μέλειαν w.—[e] ἄλλων τοίνυν Γ.—[f] τε om t.—[g] τούτοισι Θ.—[h] τοι f.—[i] τοιοῦτον om t.—[j] ἐγώ τε om Γ.—[k] δὴ f.—[l] ὁ κλεινίας 𝔛f.—[m] δὲ y.—[n] αὐτῷ 𝔛Θt: αὐτοῦ *s.—[o] νέῳ 𝔛Θt, τοῦ νέου Cy:

cunque, quodcunque etc. *subjunctivo modo* opus esse puto, sive rectus sit sermo sive suspensus: contra quando ἂν, uti h. l. trahi debet ad subsequens verbum, *optativum* ad hanc voculam requiri. Habet enim hic modus cum particula hac conjunctus futuri temporis notionem, quod plerumque salva sermonis lege substitui potest. Velut h. l. dici potuit παρ' ὧν κάλλιστά τις αὐτὸ μαθήσεται. Heind.

ἢ ἄλλης] Ita nihil dubitavi corrigere vulgatum ἄλλως. Heind.

§. 10. ἐπίδειξιν] Vocabulum sophistis proprium, idem quod ἀπόδειξις philosophorum. Ita variis in locis varie, *Specimen edere eruditionis, Ostentare se*: hic placuit *demonstrandi* vox, quia agitur de sophistica demonstratione. Serran. qui sic vertit: *de aliis igitur rebus alias agetis, nobisque illarum demonstrationem deponetis: nunc vero hoc ostendite*: ita vero Steph. *Aliarum igitur rerum ostensionem nobis (inquam) in aliud tempus reservate.*

συμβέβηκε γάρ τι τοιοῦτον τῷ μειρακ.] Memini qui mallet ἐν τῷ μειρ. quod Latinum magis quam Græcum puto. Heind.

τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ] Frustra hunc locum tentavit Meursius Lectt. Att. vi. 12. refutatus a Valesio ad notas Maussaci in Harpocrat. p. 213. et Emendatt. iv. 1. qua de re jam monitum est a Routhio. Heind.

Ἀλκιβ. τ. παλ.] Vertit Serran. *ex Alcibiade majore natu oriundi*: [ipse verto] Filii *Alcibiadis majoris* seu *prioris*. Steph.

Ἀλκιβ. τ. παλ.] Alcibiades ille antiquus (ὁ παλαιὸς), cujus meminit Herodot. viii. 17. p. 626. Andocid. p. 33. Isocrat. Or. de Big. p. 351. E. Steph. (Cf. Vales. l. l. et Taylor. ad Demosth. Mid. p. 191.) pater fuit et Cliniæ ejus, qui in prœlio ad Coroneam occubuit, et Axiochi. Cliniam autem hunc duo filios reliquisse constat, Alcibiadem, qui h. l. appellatur ὁ νῦν ὤν, virum illum vitiis æque ac virtutibus in paucis nobilitatum, et Cliniam. Ceterum quod Valckenarius ad Herodot. p. 626. a Platone h. l. scriptum fuisse conjecit τοῦ πάλαι, mutationis hujus necessitas mihi quidem nulla apparet, neque, hoc posito, Plato deinde videtur scripturus fuisse τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκ. sed potius τοῦ νῦν Ἀλκιβ. Heind.

περὶ αὐτοῦ] Corrigebat aliquis περὶ αὐτῷ, ut Protag. p. 322. B. Ζεὺς δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν, μὴ ἀπόλοιτο πᾶν.

ἐφάτην γὰρ ἐπιδείξασθαι[r] τὴν προτρεπτικὴν σοφίαν· νῦν δ', ἐμοὶ[s] δοκεῖ, δεῖν ᾠηθήτην πρότερον[t] παῖσαι[u] πρός σε. [§. 19.] Ταῦτα μὲν οὖν, ὦ Εὐθύδημέ τε καὶ Διονυσόδωρε, πεπαίσθω[v] τε[w] ὑμῖν καὶ ἴσως ἱκανῶς ἔχει·[x] τὸ δὲ δὴ μετὰ ταῦτα ἐπιδείξατον προτρέποντε τὸ μειράκιον, ὅπως χρὴ σοφίας τε καὶ ἀρετῆς ἐπιμεληθῆναι. πρότερον δ' ἐγὼ σφῷν ἐνδείξομαι οἷον αὐτὸ[y] ὑπολαμβάνω καὶ οἵου[z] αὐτοῦ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι. ἐὰν οὖν δόξω ὑμῖν ἰδιωτικῶς τε καὶ γελοίως αὐτὸ ποιεῖν, μή που[a] καταγελᾶτε· ὑπὸ προθυμίας[b] γὰρ τοῦ ἀκοῦσαι τῆς ὑμετέρας σοφίας τολμήσω αὐτοσχεδιάσαι[c] ἐναντίον ὑμῶν. ἀνάσχεσθον[d] οὖν ἀγελαστὶ ἀκούοντες αὐτοί τε καὶ οἱ μαθηταὶ ὑμῶν.[e] Σὺ δέ μοι, ὦ[f] παῖ Ἀξιόχου, ἀπόκριναι.

Ἆρά γε πάντες ἄνθρωποι βουλόμεθα εὖ πράττειν; ἢ τοῦτο μὲν ἐρώτημα ὧν νῦν δὴ[g] ἐφοβούμην[h] ἓν τῶν καταγελάστων; ἀνόητον γὰρ δή που καὶ τὸ ἐρωτᾶν τὰ τοιαῦτα· τίς γὰρ οὐ βούλεται ἀνθρώπων[i] εὖ πράττειν; Οὐδεὶς[k] ὅς τις οὔκ, ἔφη ὁ Κλεινίας. [§. 20.] Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. τὸ δὴ I. 279. II. i. 408.
μετὰ τοῦτο, ἐπειδὴ βουλόμεθα εὖ πράττειν, πῶς ἂν εὖ

corr ΓΒ: ἀποδώσειν [q] s.—[r] ἐπιδείξεσθαι s.—[s] δὲ, μοι s.—[t] πρότερον δεῖν ΧΘr.—[u] παῖξαι (σ) Cy, παῖξαι ΧΘΣfr.—[v] πεπαίσθω ΧΘ.—[w] τι Σe.—[x] ἔχειν Θ.—[y] αὐτὸς f.—[z] οἷον r.—[a] οὐ f.—[b] προμηθίας Γ.—[c] ἀπ' αὐτοσχεδιάσαι ΧΘ, ἀπαυτοσχεδιάσαι r, αὐτο σχεδιάσαι (media litera) Γ.—[d] ἀνάσχεθον Χ.—[e] ἀνάσχεσθον...ὑμῶν om e.—[f] ὦ om f.—[g] ὧν νῦν δὴ] ὃ r.—[h] διεφοβούμην Γ.—[i] ἀνθρώπων om ΧΘ.—[k] οὐδεὶς

videtur opus esse conjunctivo modo, si recte præcedat ἵνα. Steph. Ita ante Stephanum Cornarius. Ficinus: *Egoque ab illis quæ promiserunt exposcam.* Routh.

ἀποδῶσιν] Ita Cod. Par. e secunda manu. Vulgo ἀποδώσειν, vitio manifesto, nisi quis inde exsculpere velit ἵνα μοι, ὃ ὑπέσχ. ἀποδώσειν, ἀποδῶσιν. Heind.

ἐπιδείξασθαι] Sic Ald. et Bas. utraque itemque Cod. Par. pro quo Stephanus reposuit ἐπιδείξεσθαι. Sed etsi ἐφάτην h. l. idem est quod ὑπεσχέσθην, ut aut futuri infinitivo opus esse videatur h. l. ut Gorg. §. 2. πρὸς ἅπαντα ἔφη ἀποκρινεῖσθαι, aut aoristi, addita vocula ἂν, ut §. 3. Καὶ γὰρ φαῦλον ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ποιήσαι ἂν καὶ ἄλλον—δεινόν. §. 38. ἄρτι ἔφατε ἀρετὴν κάλλιστ' ἂν παραδοῦναι (conf. Dawes. Misc. Crit. p. 82.) tamen post hujusmodi verba interdum aoristi infinitivus sine ἂν infertur. Phædon. p. 67. B. πολλὴ ἐλπὶς—κτήσασθαι τοῦτο. Ibid. E. οἷ ἀφικομένοις ἐλπίς ἐστιν, οὗ διὰ βίου ἤρων, τυχεῖν, ubi codd. quidem nihil variant. Heind.

μοι δοκεῖ] Imo ἐμοὶ δοκεῖ, ut semper scribitur in hac formula (v. Reitz. ad Lucian. de Astrolog. 9. t. v. p. 528.) eodemque modo infra §. 60. scribendum νεωστὶ, ἐμοὶ δοκεῖν, καταπεπλευκότι. De Attica forma παῖσαι pro παῖξαι v. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 222. Heind.

§. 19. ἀνόητον γὰρ δήπου καὶ τὸ ἐρωτᾷν] *Stolidum enim est vel quærere hujusmodi.* Art. τὸ abest a Bas. 2. Heind.

§. 20. τὸ δὴ μετὰ τοῦτο] Malim τὸ δὲ

καὶ Μνημοσύνην[g] ἐπικαλεῖσθαι. ἤρξατο δ' οὖν ἐνθένδε ποθὲν ὁ Εὐθύδημος, ὡς ἐγῷμαι· Ὦ Κλεινία, πότεροί εἰσι τῶν ἀνθρώπων οἱ[h] μανθάνοντες, οἱ[i] σοφοὶ ἢ οἱ ἀμαθεῖς; [§. 12.] Καὶ τὸ μειράκιον, ἅτε μεγάλου ὄντος τοῦ ἐρωτήματος, ἠρυθρίασέ τε καὶ ἀπορήσας ἔβλεψεν[j] εἰς ἐμέ. καὶ ἐγὼ γνοὺς αὐτὸν τεθορυβημένον, Θάῤῥει, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κλεινία,
II. i. 402. καὶ ἀπόκριναι ἀνδρείως ὁπότερά[k] σοι φαίνεται· ἴσως γάρ τοι[l] ὠφελεῖ[m] τὴν μεγίστην ὠφέλειαν. Καὶ ἐν τούτῳ ὁ Διονυσόδωρος[n] προσκύψας[o] μοι σμικρὸν[p] πρὸς[q] τὸ οὖς, πάνυ μειδιάσας τῷ προσώπῳ, Καὶ μήν, ἔφη,[r] σοί,[s] ὦ Σώκρατες, προλέγω ὅτι ὁπότερ' ἂν ἀποκρίνηται τὸ μειράκιον, ἐξελεγχθήσεται. Καὶ αὐτοῦ μεταξὺ ταῦτα λέγοντος ὁ Κλεινίας ἔτυχεν[t] ἀποκρινάμενος, ὥστε οὐδὲ παρακελεύσασθαί
I. 276. μοι ἐξεγένετο εὐλαβηθῆναι τῷ μειρακίῳ, ἀλλ' ἀπεκρίνατο ὅτι οἱ σοφοὶ εἶεν οἱ μανθάνοντες. Καὶ ὁ Εὐθύδημος,[u] Καλεῖς δέ τινας, ἔφη,[v] διδασκάλους, ἢ οὔ; Ὡμολόγει. [§. 13.] Οὐκοῦν τῶν[w] μανθανόντων οἱ διδάσκαλοι[x] διδάσκαλοί[y] εἰσιν, ὥσπερ ὁ κιθαριστὴς καὶ ὁ γραμματιστὴς διδάσκαλοι δή που ἦσαν σοῦ καὶ τῶν ἄλλων παίδων, ὑμεῖς δὲ μαθηταί; Συνέφη. Ἄλλο τι οὖν, ἡνίκα ἐμανθάνετε, οὔπω[z] ἠπίστασθε ταῦτα ἃ[a] ἐμανθάνετε; Οὐκ ἔφη. Ἆρ'

τῆς ΓΞΣιεf et γρ B.—[g] μνήμην ΧΘ.—[h] οἱ ante σοφοὶ om pr Γ.—[i] οἱ om f.—[j] ἔβλεψεν Θτ, ἔβλεπεν Χ, ἀνέβλεψεν Γ: ἐνέβλεψεν *ς.—[k] ὅπερ Eς.—[l] τι ΘΞ, om r.—[m] ὠφελίαν ΧΞΣΒΕιωy.—[n] διονυσιόδωρος, ut solet, r.—[o] προκύψας Ξεf.—[p] μικρὸν Χ.—[q] εἰς f.—[r] ἔφη post προλέγω ponit f.—[s] σοι add ΧΘτ.—[t] ἀπέτυχεν Γ.—[u] καὶ ὁ εὐθύδημος om f.—[v] ἔφη om f.—[w] οὐκ αὐτῶν f.—[x] διδάσκαλοι om pr Ξ.—

Μούσας τε καὶ Μνημοσύνην ἐπικαλεῖσθαι] Ita Pæan Musæque, maxime autem Mnemosyne, invocantur, *σχεδὸν γὰρ τὰ μέγιστα* (inquit Critias) *ἡμῖν τῶν λόγων ἐν ταύτῃ τῇ θεῷ πάντ' ἐστί*. p. 108. Istud autem commentum, quo Memoria Musarum mater esse fingitur, doctrinæ *τῆς ἀναμνήσεως* accommodat Max. Tyrius, in fine Dissert. 16. Routh.

§. 12. *μεγάλου*] H. l. idem est quod *χαλεποῦ*, prorsus ut Latine *magna* quæstio dicitur pro difficili. Hipp. Maj. §. 16. *Καὶ γὰρ—οὐ μέγα ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, ἀλλὰ καὶ πολὺ τούτου χαλεπώτερον ἂν ἀποκρίνασθαι ἐγώ σε διδάξαιμι*. Phædon. p. 62. B. *ὁ μὲν οὖν ἐν ἀποῤῥήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος — μέγας τέ τις μοι φαίνεται καὶ οὐ ῥᾴδιος διιδεῖν*. Heind.

ὁπότερά σοι φαίνεται] Ita pro *ὅπερ σοι φ.* Marg. Steph. Cod. Paris. et Bas. 2. Ut paullo post *ὁπότερ' ἂν ἀποκρίνηται τὸ μειράκιον*. Sophist. p. 222. B. *Τούτων ὁπότερα ἂν ἡγῇ φίλον εἰρῆσθαί σοι, τοῦτο ἡμῖν διόρισον*. Menon. p. 82. B. *Πρόσεχε δὴ τὸν νοῦν, ὁπότερ' ἄν σοι φαίνηται, ἢ ἀναμιμνησκόμενος ἢ μανθάνων παρ' ἐμοῦ*. Heind.

ἴσως γάρ τοι ὠφελῇ] Malim cum Buttmanno *ὠφελήσῃ*, *adjuvabere*. Xenoph. Venat. xii. 1. *ὠφελήσονται*, *adjuvabuntur*. Heind.

προσκύψας πρὸς τὸ οὖς] Vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. Schol. 916. p. 714. Heind.

γε τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν παραλιπεῖν. Τί τοῦτο,[b] ἦ δ' II. i. 400.
ὅς. Τὴν εὐτυχίαν, ὦ Κλεινία· ὃ πάντες φασί, καὶ οἱ πάνυ φαῦλοι, μέγιστον τῶν ἀγαθῶν εἶναι. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Καὶ[c] ἐγὼ αὖ πάλιν μετανοήσας[d] εἶπον ὅτι Ὀλίγου[e] καταγέλαστοι ἐγενόμεθα ὑπὸ τῶν ξένων ἐγώ τε καὶ σύ, ὦ[f] παῖ Ἀξιόχου. Τί δή, ἔφη, τοῦτο; Ὅτι εὐτυχίαν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν θέμενοι νῦν δὴ αὖθις περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐλέγομεν.[g] Τί οὖν δὴ τοῦτο; Καταγέλαστον δή που, ὃ πάλαι πρόκειται, τοῦτο πάλιν προτιθέναι καὶ δὶς ταὐτὰ λέγειν. [§. 22.] Πῶς, ἔφη, τοῦτο λέγεις; Ἡ σοφία δή που, ἦν δ' ἐγώ, εὐτυχία ἐστί· τοῦτο δὲ κἂν παῖς γνοίη. Καὶ ὃς ἐθαύμασεν· οὕτως[h] ἔτι[i] νέος τε καὶ εὐήθης ἐστί. Κἀγὼ γνοὺς αὐτὸν θαυμάζοντα, Ἆρ'[j] οὐκ οἶσθα, ἔφην, ὦ Κλεινία, ὅτι περὶ αὐλημάτων εὐπραγίαν[k] οἱ αὐληταὶ εὐτυχέστατοί εἰσιν; Συνέφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ περὶ γραμμάτων γραφῆς τε καὶ ἀναγνώσεως οἱ γραμματισταί; Πάνυ γε. Τί δαί;[l] πρὸς τοὺς τῆς θαλάττης[m] κινδύνους μῶν οἴει εὐτυχεστέρους τινὰς εἶναι τῶν σοφῶν κυβερνητῶν, ὡς ἐπὶ πᾶν εἰπεῖν; Οὐ δῆτα. Τί δαί;[n] στρατευόμενος μετὰ ποτέρου ἂν ἥδιον τοῦ κινδύνου τε καὶ τῆς τύχης[o] μετέχοις,[p] μετὰ[q]
σοφοῦ στρατηγοῦ ἢ μετ'[r] ἀμαθοῦς; Μετὰ σοφοῦ. Τί[s] δέ, I. 280. II. i. 410.
ἀσθενῶν μετὰ ποτέρου ἂν ἡδέως κινδυνεύοις, μετὰ σοφοῦ ἰατροῦ ἢ μετ'[t] ἀμαθοῦς; Μετὰ σοφοῦ. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι εὐτυχέστερον ἂν οἴει πράττειν μετὰ σοφοῦ πράττων ἢ μετ'[r] ἀμαθοῦς; Ξυνεχώρει. Ἡ σοφία ἄρα παντα-

μεν f.—[a] καὶ om Θ.—[b] τοῦτ' w.—[c] καὶ...ἔφη om r.—[d] μετανοήσας πάλιν f.—[e] ὀλίγον Γ.—[f] ὦ om f.—[g] λέγομεν r.—[h] οὗτος pr Γ.—[i] ἔτι om Γ, post νέος ponit f.—[j] ἆρ' Γ.—[k] εὐπραγίαν...γραμματισταί om w.—[l] δαί Θ.—[m] θαλάττης ΧΘΞΣΒC ωyefr: θαλάσσης *s.—[n] δαί ΓΘΞΒCyef.—[o] ψυχῆς w, τέχνης f.—[p] μετέχοι pr B.

μέγιστον τῶν ἀγαθῶν] Malebat aliquis, præfixo articulo, *τὸ μέγ. τ. ἀ.* Sed ita Apolog. §. 17. *οἶδε μὲν γὰρ οὐδεὶς τὸν θάνατον, οὐδ' εἰ τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ πάντων μέγιστον ὂν τῶν ἀγαθῶν.* Phædon. §. 33. *ὃ πάντων μέγιστόν τε κακῶν καὶ ἔσχατόν ἐστι, τοῦτο πάσχει.*—*Τί οὖν δὴ τοῦτο;* sc. *διαφέρει.* Heind.

§. 22. *θαλάσσης*] Bas. 2. *θαλάττης*, ut alias semper in Platone nostro hoc scribitur. Alterum tamen retinui, quoniam diserte tradit Ælius Dionysius apud Eustath. ad Iliad. K. p. 813. formam *θάλατταν* neque a Tragicis neque a Thucydide aut Platone usurpari, cujus tamen auctoritati vereor ne nimium tribuerit Hemsterhus. ad Lucian. Judic. Vocal. 7. Bip. t. i. p. 310. Conf. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 149. Heind.

τί δέ;] Cod. Par. *τίς δαί.* Mox *ποτέρων* Ald. Bas. 1. Routh.

ἡ σοφία ἄρα] *ἡ σοφία οὐ* Ms. Par.

Οἱ σοφοί, ἔφη ὁ Κλεινίας. [§. 14.] Οἱ σοφοὶ ἄρα μαν-
θάνουσιν ἀλλ' οὐχ οἱ ἀμαθεῖς, καὶ οὐκ ὀρθῶς[n] ἄρτι Εὐθυ-
δήμῳ ἀπεκρίνω. Ἐνταῦθα δὴ[o] καὶ πάνυ γε[p] μέγα[q] ἐγέ-
λασάν[r] τε καὶ ἐθορύβησαν οἱ ἐρασταὶ τοῖν ἀνδροῖν, ἀγασ-
θέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν· οἱ δ' ἄλλοι ἡμεῖς ἐκπεπληγμένοι
ἐσιωπῶμεν. Γνοὺς δὲ ἡμᾶς ὁ Εὐθύδημος ἐκπεπληγμένους,
ἵν' ἔτι μᾶλλον θαυμάζοιμεν[s] αὐτόν, οὐκ ἀνίει τὸ μειράκιον
ἀλλ' ἠρώτα, καὶ[t] ὥς περ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησταί, διπλᾶ ἔστρε-
φε τὰ ἐρωτήματα περὶ ταὐτοῦ,[u] καὶ ἔφη, Πότερον[v] γὰρ[w]
οἱ μανθάνοντες μανθάνουσιν ἃ ἐπίστανται ἢ ἃ μὴ[x] ἐπί-
στανται; Καὶ ὁ Διονυσόδωρος πάλιν μικρὸν πρός με ψι-
θυρίσας, Καὶ τοῦτ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἕτερον τοιοῦτον οἷον
τὸ πρότερον. Ὦ Ζεῦ, ἔφην ἐγώ, ἦ μὴν καὶ τὸ πρότερόν γε
καλὸν ὑμῖν[y] ἐφάνη τὸ ἐρώτημα. Πάντ',[z] ἔφη, ὦ Σώκρα-
τες, τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυκτα.[a] [§. 15.] Τοι-
γάρτοι, ἦν δ' ἐγώ, δοκεῖτέ μοι εὐδοκιμεῖν παρὰ τοῖς μα-
II. i. 404. θηταῖς. Ἐν δὲ τούτῳ ὁ μὲν Κλεινίας τῷ Εὐθυδήμῳ ἀπε-
κρίνατο ὅτι μανθάνοιεν οἱ μανθάνοντες ἃ οὐκ ἐπίσταιντο·[b]

post ἢ om γf.—[n] ὀρθῶς Ηr: ceteri εὐθύς.—[o] δὲ Ηe.—[p] γε om ΧΓΗΞΙΒCΕιφγfτ.—[q] μέγα om ΧΘ.—[r] ἐθαύμασάν Γ.—[s] θαυμάζωμεν f.—[t] καὶ om ΧΘ.—[u] ταὐτοῦ Η, αὐτοῦ Γ: τοῦ αὐτοῦ *ς.—[v] πότερα Εr.—[w] γὰρ om Θ.—[x] οὐκ f.—[y] ἡμῖν ς.—[z] πάνυ τ' ɛ.—[a] ἄφεκτα f.—[b] ἐπίστανται f.—[c] δαί Γf, δ' ιω.—[d] γράμματα σύ Γ.

§. 14. καὶ οὐκ ὀρθῶς ἄρτι Εὐθυδήμῳ ἀπεκρίνω] Pro ὀρθῶς male εὐθὺς Ald. Steph. ita quoque Bas. 1. et Cod. Par. Si vere legatur οὐκ ὀρθῶς, eo vult sophista, male Euthydemo in serie argumentationis respondisse Cliniam, μανθάνειν *discipulos, quando indocti erant;* nam prius responderat Clinias, μανθάνειν *sapientes,* quod verum esse hic ipse Dionysodorus ait. Routh.

οἱ ἐρασταὶ τοῖν ἀνδροῖν] *Horum sectatores, ἑταῖροι,* velut Protag. p. 317. C. Protagoræ ἐρασταὶ dicuntur, et Gorgiæ ἐρασταὶ ἐπὶ σοφίᾳ. Menon. p. 70. B. Conf. infra §. 74. Heind.

ἀγασθέντες τῆς σοφίας] De structura verbi ἄγαμαι vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 8. Heind.

καὶ ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχ.] *Quemadmodum boni saltatores eundem in modum dupliciter moventur et ad dextram et ad sinistram, ut motus alter respondeat alteri, ita quod ille supra interrogaverat* §. 11. *extr. verbis,* πότεροί εἰσι τῶν ἀνθρώπων οἱ μανθάνοντες, οἱ σοφοὶ ἢ οἱ ἀμαθεῖς; *eandem fere iteravit quæstionem, in alteram quasi partem eam convertens hunc in modum:* πότερα γὰρ οἱ μανθάνοντες μανθάνουσιν; ἃ ἐπίστανται ἢ ἃ μὴ ἐπίστανται; Ita potius intelligenda hæc arbitror, quam cum Routhio trahenda ad nescio quem saltatorum σχηματισμὸν in gyrum corpora flectentium. Heind.

διπλᾶ ἔστρεφε] Respici hic videtur σχηματισμὸς ille saltatorum, quo corpora in gyrum flectebant; hi enim inter alios quoque motus secundum Galenum, περιδονεῖσθαι στρεφόμενοι τάχιστα consueverunt. Routh.

πότερα γὰρ οἱ μανθάνοντες μανθάνουσιν] Vel ita distinguendum, Πότερα γὰρ οἱ μανθάνοντες μανθάνουσιν; ἃ ἐπίστ. ut πότερα sit nomen. Steph.

σμικρὸν πρὸς ἐμὲ] Ita scripsi pro μικρὸν πρός με. Mox de v. ἄφυκτα v. not. ad Theætet. §. 58. Heind.

τὸ ἑαυτοῦ ἔργον, χρῷντο δ' αὐτοῖς μή, ἆρ' ἂν[j] οὗτοι εὖ[k] πράττοιεν διὰ τὴν κτῆσιν, ὅτι[l] κεκτημένοι εἶεν πάντα ἃ δεῖ[m] κεκτῆσθαι τὸν δημιουργόν; οἷον τέκτων, εἰ παρεσκευασμένος εἴη τά τε ὄργανα ἅπαντα καὶ ξύλα ἱκανά, τεκταίνοιτο δὲ μή, ἔσθ' ὅ τι ὠφελοῖτ' ἂν ἀπὸ[n] τῆς κτήσεως; Οὐδαμῶς, ἔφη. [§. 24.] Τί δέ; εἴ τις κεκτημένος εἴη πλοῦτόν τε καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν[o] πάντα τὰ ἀγαθά, χρῷτο δὲ αὐτοῖς μή, ἆρ' ἂν εὐδαιμονοῖ διὰ τὴν τούτων κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν; Οὐ δῆτα, ὦ Σώκρατες. Δεῖ[p] ἄρ',[q] ἔφην, ὡς ἔοικε, μὴ μόνον κεκτῆσθαι τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα ἔσεσθαι, ἀλλὰ καὶ χρῆσθαι[r] αὐτοῖς, ὡς οὐδὲν ὄφελος τῆς κτήσεως γίγνεται. Ἀληθῆ λέγεις.[s] Ἆρ' οὖν, ὦ Κλεινία, ἤδη[t] τοῦθ' ἱκανὸν[u] πρὸς τὸ εὐδαίμονα ποιῆσαί τινα, τό τε κεκτῆσθαι τἀγαθὰ καὶ τὸ χρῆσθαι αὐτοῖς; Ἔμοιγε δοκεῖ. Πότερον, ἦν δ' ἐγώ, ἐὰν[v] ὀρθῶς χρῆταί τις ἢ ἐὰν[w] μή; Ἐὰν ὀρθῶς. Καλῶς γε,[x] ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. πλεῖον γάρ που, οἶμαι, θάτερόν ἐστιν, ἐάν τις χρῆται ὁτῳ-

[m] δὴ C.—[n] ὑπὸ Εϛ.—[o] ἔλεγον ϒ.—[p] δεῖ cum ϛ ωy: ceteri δεῖν.—[q] ἄρ' Γ.—[r] κεχρῆσθαι e.—[s] ἀληθῆ λέγεις om Γ.—[t] ὃ δὴ ϪΘ.—[u] τοῦθ' ἱκανὸν Γ, τούτω καλλίω ϪΘϒ: τοῦτο ἱκανὸν *ϛ.—[v] ἐγὼ λέγεις ἐὰν ϒ.—[w] ἢ καὶ ἐὰν ϪΓΞΣBCywεϒ.—[x] γε

§. 24. δεῖ] Cod. Par. et Edd. ante Steph. impressæ δεῖν, errore vulgari. δεῖ recte Iamblichus Or. Protrept. c. 4. Heind.

ὡς ἔοικε] Iamblichus h. v. neglexit, sicut etiam Ficinus. Routh.

ὡς οὐδὲν ὄφελος τῆς κτήσεως γίγν.] Iamblich. ἣν pro ὡς, unde scite conjecit Routhius ἧ. Nam in vulgata scriptura ad illa τῆς κτήσεως apud animum certe supplendum est αὐτῆς s. μόνης, ut vertit Ficinus: *nihil enim sola possessio juvat.* Heind.

ἆρ' οὖν, ὦ Κλεινία κ. τ. λ.] Laudantur hæc a Stobæo Serm. 101. Deest τὸ ante εὐδαίμονα in impressis, sed in Ms. Coll. Nov. εὐδαιμονίαν pro τὸ εὐδαίμ. legitur. Deficit Ms. a Πότερον ad Ἐὰν ὀρθῶς inclusive. Mox legit γὲ pro δέ. πλέον pro πλεῖον. ἄν τις χρῆται μὴ ὀρθῶς ὁτῳοῦν πράγματι pro ἐάν τις χρῆται ὁτῳοῦν μὴ ὀρθῶς π. Routh.

καλῶς γε] Vulgo καλῶς δὲ, quod vel sine libro corrigi debebat; γε autem præstat Cod. Oxon. Stob. Ex eodem et Iamblicho statim post πλέον reposui pro πλεῖον. Heind.

πλέον θάτερον] Sensum horum nullus adhuc interpretum perspexit: θάτερον in hac formula *incommodi* et *damni* vim habet, velut ἕτερον vel ἅτερόν τι sæpe per euphemismum quendam dicitur τὸ κακὸν (v. Valcken. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 112. C.) ut verti hæc debeant: *malum enim, opinor, gravius fuerit.* Inde πλέον θάτερον ποιεῖν, *rem malam facere deteriorem*, infra §. 60. extr. ὁ δ' ἐμὸς Ἰόλεως εἰ ἔλθοι, πλέον ἂν θάτερον ποιήσειεν. Phædon. p. 114. E. ὅστις ἐν τῷ βίῳ τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα καὶ τοὺς κόσμους εἴασε χαίρειν ὡς ἀλλοτρίους τε ὄντας καὶ πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, ubi nugatur Fischer. Isocrat. Æginet. Steph. p. 389. C. τούτων τῶν ταλαιπωριῶν οὐδεὶς τῶν συγγενῶν μετασχεῖν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδ' ἐπισκεψόμενος ἀφίκετο, πλὴν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς, αἱ πλέον θάτερον ἐποίησαν. Ἀσθενοῦσαι γὰρ ἦλθον ἐκ Τροιζῆνος, ὥστ' αὐταὶ θεραπείας ἐδέοντο.

μην[v] ἤδη ἐστίν; Συνέφη. Τὸ ἄρα μὴ ἐπίστασθαι μήπω
ἔχειν ἐπιστήμην ἐστίν;[w] Ὡμολόγει αὐτῷ. Πότερον[x] οὖν
εἰσὶν οἱ λαμβάνοντες ὁτιοῦν οἱ ἔχοντες ἤδη ἢ[y] οἳ ἂν μή;
II. i. 405. Οἳ ἂν μὴ ἔχωσιν. Οὐκοῦν ὡμολόγηκας εἶναι τούτων καὶ
τοὺς μὴ[z] ἐπισταμένους τῶν μὴ ἐχόντων; Κατένευσε.[a] Τῶν
λαμβανόντων ἄρ' εἰσὶν οἱ μανθάνοντες, ἀλλ' οὐ τῶν ἐχόντων; Συνέφη. Οἱ μὴ ἐπιστάμενοι ἄρ',[b] ἔφη, μανθάνουσιν,
ὦ Κλεινία, ἀλλ' οὐχ οἱ ἐπιστάμενοι.

Ἔτι δὴ[c] ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλῶν[d] ὥς περ πάλαισμα ὥρμα[e] ὁ Εὐθύδημος τὸν νεανίσκον· καὶ ἐγὼ γνοὺς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, βουλόμενος ἀναπαῦσαι αὐτό,[f] μὴ ἡμῖν ἀποδειλιάσειε, παραμυθούμενος εἶπον Ὦ Κλεινία, μὴ θαύμαζε εἴ σοι φαίνονται ἀήθεις[g] οἱ λόγοι. [§. 17.] Ἴσως γὰρ οὐκ αἰσθάνει[h] οἷον ποιεῖτον τὼ ξένω περὶ σέ. ποιεῖτον δὲ ταὐτὸν ὅ περ[i] οἱ ἐν τῇ τελετῇ[j] τῶν Κορυβάντων, ὅταν τὴν θρόνωσιν ποιῶνται[k] περὶ τοῦτον ὃν[l] ἂν μέλλωσι

—[v] ἐπιστήμην ἔχειν r.—[w] ἔχειν Θ.—[x] πότερον ΧΘΗΣΒCιωyef et pr Γ: πότεροι *ς.—[y] ἢ om f, οἱ om e.—[z] μὴ om pr Γ.—[a] κατένευσε...ἐχόντων om ω.—[b] ἄρ' Γ: post Κλεινία ponit f.—[c] δὲ e.—[d] καταβαλῶν Heindorfius, καταλαβὼν ω: plerique cum ς καταλαβὼν.—[e] ὅρμα post νεανίσκον ponit f.—[f] αὐτὸν r.—[g] ἀληθεῖς ΧΘr et pr E.—[h] αἰσθάνει (η supra) ω.—[i] ὥπερ E.—[j] τελευτῇ e.—[k] ποιῶσι ΧΓΗΣΒCΕιωyer.—[l] τοῦ-

§. 16. ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλὼν] Multa, quæ de tertio in luctatione impetu adnotari poterant, occupavit Spanhemius ad Julian. p. 261. Respicit inter alios scriptores hunc locum Aristides in Orat. ὑπὲρ τῶν τέσσαρων, ubi Platoni tria ejus itinera ad Dionysium Siculum exprobrans, καὶ πάλιν αὖ (inquit) τῶν τῆς τυραννίδος κακῶν ἐπειρᾶ, τὸ τρίτον πλεύσας ὥσπερ οἱ παλαισταὶ παλαίουσι, δὶς μὲν πρὸς τὸν αὐτὸν προσπταίσας, τρίτον δ' ὅλως πρὸς τύραννον καὶ τυραννικὴν οἰκίαν. p. 235. Edit. Jebb. Routh.

Proverbiale loquendi est genus τὸ τρίτον πάλαισμα, ductum a luctatore, qui, ter dejecto adversario, tum demum victor censebatur, in quo genere proprie dicuntur τὰ τρία παλαίσματα. Vid. not. ad Phædr. §. 81. Inde Platonis hæc declaranda monuit jam P. Victorius Var. Lectt. xxi. 2. et P. Fab. Agonist. i. 24. et 27. Adde Wyttenbach. Bibl. Crit. P. x. 61. Post ὥσπερ ne mente quidem iterare ἐπὶ est opus, nedum vel hoc vel εἰς inculcare, ut nauci non sit, quod in margine attulit Stephanus γρ. ὥσπερ ἐπὶ πάλαισμα. [quæ lectio unde sumpta sit, ignorat Routh.] Pro καταβαλὼν autem non dubitavi rescribere καταβαλῶν, dejecturus, quod Attico more trajectum est paullulum, quum ab hoc pendeat accus. τὸν νεανίσκον. Jam expedita erit verborum structura. Nam ὁρμᾶν ἐπί τι, impetu quodam ad aliud ferri, protritum est loquendi genus. Heind.

βαπτιζόμενον] Achill. Tat. i. c. 3. Τὸ μὲν γὰρ ἐξαίφνης ἀθρόον καὶ ἀπροσδόκητον ἐκπλήσσει τὴν ψυχὴν ἄφνω προσπεσὸν καὶ κατεβάπτισε. Conf. I. Chr. Wolf. ad Liban. Epist. xxv. Quo significatu alias et βυθίζεσθαι usurpatur. Vid. Intpp. ad Alciphr. Ep. i. 13. ed. Wagn. p. 79. Heind.

§. 17. ὅταν τὴν θρόνωσιν] Qui sacris Corybantum initiandum se præbebat, in solio a mystis collocabatur; tum circa eum mystica illa agebatur saltatio, id quod σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι dicit Lucian. de Saltat. 15. t. v. p. 133. Bip. Cærimonia autem hæc θρόνωσις

Πότερον οὖν ἂν[k] μᾶλλον ἐλάττω τις πράττοι[l] πένης ὢν ἢ πλούσιος; Πένης, ἔφη. Πότερον δὲ ἀσθενὴς ἢ ἰσχυρός; Ἀσθενής.[m] Πότερον[n] δὲ ἔντιμος ἢ ἄτιμος; Ἄτιμος. Πότερον δὲ ἀνδρεῖος ἂν καὶ σώφρων ἐλάττω ἂν πράττοι[o] ἢ δειλός; Δειλός. [§. 26.] Οὐκοῦν καὶ ἀργὸς μᾶλλον ἢ II. i. 413.
ἐργάτης; Συνεχώρει. Καὶ βραδὺς μᾶλλον ἢ ταχύς; καὶ ἀμβλὺ ὁρῶν καὶ ἀκούων μᾶλλον ἢ ὀξύ; Πάντα τὰ τοιαῦτα ξυνεχωροῦμεν[p] ἀλλήλοις. Ἐν κεφαλαίῳ δ', ἔφην, ὦ Κλεινία, κινδυνεύει[q] σύμπαντα ἃ τὸ πρῶτον ἔφαμεν ἀγαθὰ[r] εἶναι, οὐ περὶ τούτου ὁ λόγος αὐτοῖς εἶναι, ὅπως αὐτά γε καθ' αὑτὰ πέφυκεν[s] ἀγαθὰ εἶναι,[t] ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ὧδ' ἔχει, ἐὰν μὲν αὐτῶν[u] ἡγῆται ἀμαθία, μείζω κακὰ[v] εἶναι τῶν ἐναντίων, ὅσῳ δυνατώτερα ὑπηρετεῖν τῷ ἡγουμένῳ κακῷ ὄντι· ἐὰν δὲ φρόνησίς τε καὶ σοφία, μείζω ἀγαθά· αὐτὰ δὲ καθ' αὑτὰ οὐδέτερα αὐτῶν οὐδενὸς ἄξια εἶναι. Φαίνεται, ἔφη, ὡς ἔοικεν, οὕτως ὡς σὺ λέγεις.[w] Τί οὖν ἡμῖν[x] συμβαίνει ἐκ τῶν εἰρημένων; ἄλλο τι ἢ τῶν μὲν ἄλλων οὐδὲν ὂν[y] οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν, τούτοιν δὲ δυοῖν[z] ὄντοιν ἡ

δὲ ἔχων r.—[j] γ' om r.—[k] ἂν post οὖν om ΧΘΣf.—[l] πράττων f.—[m] ἀσθενὴς ἤ...δὲ om Cy.—[n] πότερον...Ἄτιμος om Θ.—[o] πράττοις ΧΘ.—[p] ξυνεχώρουν ἐν ΧΘ.—[q] κινδυνεύεις wyef.—[r] ἀγαθὰ ἔφαμεν r.—[s] γέγονεν r.—[t] εἶναι om ΧΘr.—[u] αὐτῆς f.—[v] κακὰ...μείζω om f.—[w] ὡς σὺ λέγεις οὕτως f.—[x] ἡμῖν post εἰρημένων ponit Γ.

μᾶλλον ἐλάττω] Gorg. §. 93. *αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος.* Cf. Heusd. Specim. Crit. in Plat. p. 118. Heind.

§. 26. *Οὐκοῦν καὶ ἀργὸς μᾶλλον*] Sc. *ἐλάττω ἂν τις πράττοι.* Heind.

κινδυνεύει] *κινδυνεύεις* mendose Ald. Ms. Par. Recte autem Iamblichus, sicut Bas. 2. et Steph. Routh.

κινδυνεύει σύμπαντα—οὐ περὶ τούτου ὁ λόγος αὐτοῖς εἶναι] In his Plato sic fere scripturus, *κινδυνεύει σύμπαντα, ἃ τοπρῶτον ἔφαμεν ἀγαθὰ εἶναι, οὐ ταύτῃ σκοπεῖσθαι δεῖν* etc. vel similem in modum, neglecto propositionis initio, structuram alio convertit, cujusmodi anacoluthi de multis, quæ apud optimum quemque scriptorem occurrunt, exemplis unum satis erit simillimum afferre ex ipso Platone de Rep. vi. p. 510. D. *τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι καὶ διαμέτρου αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ταύτης, ἣν γράφουσι, καὶ τἄλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα ἃ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, ὧν καὶ σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασιν εἰκόνες εἰσί, τούτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὖ χρώμενοι ζητοῦντές τε αὐτὰ ἐκεῖνα ἰδεῖν, ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις ἢ τῇ διανοίᾳ.* Heind.

ὧδ' ἔχει] *ἔχει* hoc mutandum puto in *ἔχειν*, qui infinitivus commode pendebit a prægresso verbo *κινδυνεύει*, neque obstant interposita hæc, *ὡς ἔοικε*, quæ paullo post eodem modo inferentur post *φαίνεται*. Retento certe hoc *ἔχει* scabri aliquid residet in verbis seqq. *ἐὰν μὲν αὐτῶν ἡγ. ἀμαθ. μείζω κακὰ εἶναι* etc. in quibus quum post illá *ὧδ' ἔχει* pro infinitivis *εἶναι* — *εἶναι* expectares *ἐστὶ*—*ἐστὶ*, duplex hic infinitivus ita subsequitur, quasi præcessisset *ἀλλ' ἔοικεν ὧδ' ἔχειν.* —De sententia, simillima huic argumentatio est in Menon. p. 87. E. Heind.

τί οὖν ἡμῖν συμβαίνει—οὐδὲν ὂν] Vulgo *συμβαίνειν* cum infinitivo *εἶναι* construitur, ut Parmenid. §. 16. *ἑκάστη ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων*

νειν, ἔστι δ' ὅτε καὶ μανθάνειν. σὲ δὲ τοῦτο, ὡς οὗτοι ἐν-
δείκνυνται, διαλέληθε, ταὐτὸ ὄνομα ἐπ' ἀνθρώποις ἐναν-
τίως ἔχουσι κείμενον, ἐπὶ[c] τῷ τε εἰδότι καὶ ἐπὶ τῷ μή.
[§. 18.] Παραπλήσιον δὲ τούτῳ[d] καὶ τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ
ἐρωτήματι, ἐν ᾧ ἠρώτων σε πότερα[e] μανθάνουσιν οἱ ἄνθρω-
ποι ἃ ἐπίστανται ἢ ἃ μή. ταῦτα δὴ τῶν μαθημάτων παι-
διά ἐστι· διὸ καί φημι ἐγώ σοι τούτους προσπαίζειν. παι-
διὰν δὲ λέγω διὰ ταῦτα, ὅτι εἰ καὶ πολλά τις[f] ἢ καὶ
πάντα[g] τὰ τοιαῦτα μάθοι, τὰ μὲν πράγματα οὐδὲν ἂν
μᾶλλον εἰδείη πῇ[h] ἔχει, προσπαίζειν δὲ οἷός τ' ἂν εἴη τοῖς
ἀνθρώποις, διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων διαφορὰν ὑποσκελίζων
καὶ ἀνατρέπων, ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων κα-
θιζήσεσθαι[i] ὑποσπῶντες χαίρουσι καὶ γελῶσιν, ἐπειδὰν
II. i. 407. ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον. ταῦτα μὲν οὖν σοι παρὰ
τούτων νόμιζε παιδιὰν γεγονέναι·[j] τὰ[k] δὲ μετὰ ταῦτα δῆ-
λον ὅτι τούτω γέ σοι αὐτὰ[l] τὰ σπουδαῖα ἐνδείξεσθον.[m] καὶ
ἐγὼ ὑφηγήσομαι αὐτοῖν,[n] ἵνα μοι[o] ὃ[p] ὑπέσχοντο ἀποδῶσιν.[q]

ξυνιέναι f.—[c] ἐπὶ post κείμενον om ΣΘ.—[d] τοῦτο f.—[e] πότερον r.—[f] πολλάκις Γ.—[g] πάντας f.—[h] ὡς rc Γ (pr enim om), πῶς f.—[i] καθέζεσθαι f.—[j] παιδιάν σοι γεγονέναι f.—[k] τὸ ΣΓft.—[l] αὐτὰ Heindorfius: libri αὐτω.—[m] ἐνδείξαισθον ΣΒΕw ye, ἐνδείξεσθον (αι superscr.) C.—[n] αὐτὸν pr Ξ.—[o] μὴ f.—[p] ὃ om Θ.—[q] ἀποδῶσω ΣCwyeft et

quidem illud dicunt ξυνιέναι quam μανθάνειν, interdum tamen etiam μανθάνειν. Parenthesin quandam hæc verba faciunt, ut non opus videntur cum Stephano μὲν mutare in μήν. Heind.

σὲ δὲ τοῦτο ὄνομα διαλέληθε ταυτὸν ἐπ' ἀνθρ. ἐναντ. ἔχ. κείμενον] I. e. σὲ δὲ διαλέληθε, ὅτι τοῦτο κεῖται τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐπ' ἀνθρ. etc. Heind.

§. 18. ταῦτα δὴ τῶν μαθ. παιδιά ἐστι] Malim, interposito articulo, ταῦτα δὴ ἡ τῶν μαθ. παιδ. ἐ. Proxima illa ὑποσκελίζων et ἀνατρέπων a luctando sumpta sunt. V. Pollux iii. 30. Heind.

τὰ σκολύθρια] Ἐν παλαιῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ σκολύθρια, διφρία βραχέα. καὶ ἄλλως δὲ, σκόλυθρα, διφρία ταπεινά. καὶ ἔστι τὸ μὲν διφρίον ἐκεῖ ὡς γένος· τὸ δὲ σκόλυθρον ἢ σκολύθριον, ὡς εἶδος. ἡ δὲ χρῆσις αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς Πλάτωνα ἐν Εὐθυδήμῳ Eustathius ad Odyss. Δ. p. 195. Timæi glossa: Σκολύθρια. ταπεινὰ διφρία παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, ἅ τινες θρανία καλοῦσιν. Similia Pollux x. 11. 46. Sed in vii. 26. 112. inter σκολύθρια et sellas Thessalicas distinguere videtur. Etymologo quidem placet σκολύθριον in hoc Platonis loco ὑποπόδιον esse, v. σκολύθριον, ubi tamen altera vocis interpretatio apponitur. Id vero vix patitur loci sensus. Utrasque significationes habet Hesychius. Routh.

τὰ σκολύθρια] Schol. ταπεινὰ διφρία· ἔνιοι δὲ ὑποπόδια. Conf. Tim. Lex. p. 238. ibiq. Ruhnk. Heind.

ἀνατετραμμένον] Sc. τινά. De subito hoc transitu a plurali ad singularem numerum monuimus ad Gorg. §. 75. Heind.

τούτω γέ σοι αὐτὼ τὰ σπουδ.] Quid hic facit hoc αὐτὼ, quo nihil ignavius? Aut scribendum, quod suasit Schleiermacher, τούτω γέ σοι αὖ τὰ σπουδ. aut τούτω γέ σοι αὐτὰ τὰ σπουδαῖα. Heind.

ἐνδείξεσθον] Hoc præstat Bas. 2. et expressit Ficinus; Ald. ἐνδείξασθαι, Cod. Par. ἐνδείξαισθον. Heind.

ἵνα μοι ὃ ὑπέσχοντο ἀποδῶσιν] Hic

οὐδὲ νεμεσητὸν ἕνεκα τούτου ὑπηρετεῖν καὶ δουλεύειν καὶ ἐραστῇ[i] καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ, ὁτιοῦν ἐθέλοντα[j] ὑπηρετεῖν τῶν καλῶν ὑπηρετημάτων, προθυμούμενον[k] σοφὸν γενέσθαι. ἢ οὐ δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγώ, οὕτως; Πάνυ μὲν οὖν εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ἦ δ' ὅς. Εἰ ἔστι γε, ὦ Κλεινία, ἦν δ' ἐγώ, ἡ σοφία διδακτόν, ἀλλὰ μὴ ἀπὸ ταὐτομάτου παραγίγνεται τοῖς ἀνθρώποις. τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἔτι σκεπτέον[l] καὶ οὔπω[m] διωμολογημένον ἐμοί τε καὶ σοί. Ἀλλ' ἔμοιγε, ἔφη, ὦ Σώκρατες, διδακτὸν εἶναι δοκεῖ. Καὶ ἐγὼ ἡσθεὶς εἶπον Ἦ καλῶς λέγεις, ὦ[n] ἄριστε ἀνδρῶν, καὶ εὖ ἐποίησας ἀπαλλάξας με σκέψεως πολλῆς περὶ[o] τούτου αὐτοῦ, πότερον διδακτὸν ἢ οὐ διδακτὸν ἡ σοφία. [§. 28.] Νῦν οὖν ἐπειδή σοι καὶ διδακτὸν δοκεῖ καὶ μόνον τῶν ὄντων εὐδαίμονα καὶ εὐτυχῆ ποιεῖν[p] τὸν ἄνθρωπον, ἄλλο τι ἢ φαίης ἂν[q] ἀναγκαῖον εἶναι φιλοσοφεῖν καὶ αὐτὸς ἐν νῷ ἔχεις αὐτὸ II. i. 415. ποιεῖν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὡς οἷόν τε μάλιστα.

Κἀγὼ ταῦτ' ἄσμενος[r] ἀκούσας, Τὸ μὲν ἐμόν, ἔφην, παράδειγμα, ὦ Διονυσόδωρέ τε καὶ Εὐθύδημε, οἵων[s] ἐπιθυμῶ τῶν προτρεπτικῶν λόγων[t] εἶναι, τοιοῦτον,[u] ἰδιωτικὸν ἴσως καὶ μόγις[v] διὰ μακρῶν λεγόμενον· σφῷν δὲ ὁπότερος βούλεται, ταὐτὸν τοῦτο[w] τέχνῃ πράττων ἐπιδειξάτω ἡμῖν. εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλεσθον, ὅθεν ἐγὼ ἀπέλιπον,[x] τὸ ἑξῆς ἐπιδείξατον[y] τῷ μειρακίῳ, πότερον πᾶσαν ἐπιστήμην δεῖ[z] αὐ-

Γ.—[i] ἐραστῶν pr Γ, ἐρασταῖς corr.—[j] ἐθέλοντι corr Γ.—[k] προθυμούμενος ΧΘ.—[l] ἄσκεπτον ΧΘt: σκεπτέον...διδακτὸν om w.—[m] οὔπω ΞBCEye.—[n] ὦ om f.—[o] ἢ Γ: περὶ τούτου αὐτοῦ om t.—[p] ποιεῖ t.—[q] ἂν om Γ.—[r] ἄσμενος ταῦτ' Γ, ταῦτα (ὂν) ἀσμένως t.—[s] οἵων Routhius: libri οἷον.—[t] λόγων τῶν προτρεπτικῶν Cy, τῶν προ(ὂν)τρεπτικῶν λόγων (ον) Σ, τὸν προτρεπτικὸν λόγον Ξe.—[u] τοῦτον w.—[v] libri μόλις.—[w] τοῦτον ΓCy.—[x] ἀπέλιπον ΧΓΘΞΣyeft: ἀπέλειπον *s.—[y] ἐπεδείξατον Χ.—[z] δὴ

§. 28. ποιεῖν] Legisse videtur Ficinus ποιεῖ. minus apte. ROUTH.

οἵων ἐπιθυμῶ τῶν προτρεπτικῶν λόγων εἶναι] οἵων pro vulgato οἷον reponendum Routhius vidit et post eum Heusdius, qui citat supr. p. 278. D. Structuræ par est ratio Phædr. §. 99. ἰδεῖν τι ὧν φαμεν ἀτέχνων τε καὶ ἐντέχνων εἶναι. Nam quæ ex libri hujus §. 19. attulit Heusdius, ἐνδείξομαι, οἷον αὐτὸ ὑπολαμβάνω καὶ οἷου αὐτοῦ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, in his genitivus οἷου pendet a verbo ἀκοῦσαι, quum h. l. constructio verborum ita cohæreat: τὸ ἐμὸν παράδειγμα τῶν προτρεπτικῶν λόγων οἵων ἐπιθυμῶ (αὐτῶν) εἶναι. HEIND.

πράττοιμεν; ἆρ' ἂν εἰ[l] ἡμῖν πολλὰ[m] κἀγαθὰ εἴη; ἢ τοῦτο ἐκείνου ἔτι εὐηθέστερον; δῆλον γάρ που[n] καὶ τοῦτο ὅτι οὕτως ἔχει. Συνέφη. Φέρε δή, ἀγαθὰ δὲ ποῖα ἄρα[o] τῶν ὄντων τυγχάνει ἡμῖν ὄντα;[p] ἢ οὐ χαλεπὸν οὐδὲ σεμνοῦ ἀνδρὸς πάνυ τι[q] οὐδὲ τοῦτο ἔοικεν εἶναι εὑρεῖν;[r] πᾶς γὰρ ἂν[s] ἡμῖν εἴποι ὅτι τὸ πλουτεῖν ἀγαθόν. ἢ γάρ; Πάνυ γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὑγιαίνειν καὶ τὸ καλὸν εἶναι καὶ τἆλλα κατὰ τὸ σῶμα ἱκανῶς παρεσκευάσθαι;[t] Συνεδόκει. Ἀλλὰ μὴν εὐγένειαί τε καὶ δυνάμεις καὶ τιμαὶ ἐν τῇ ἑαυτοῦ δῆλά ἐστιν[u] ἀγαθὰ ὄντα. Ὡμολόγει. Τί οὖν, ἔφην,[v] ἔτι ἡμῖν λείπεται τῶν ἀγαθῶν; τί ἄρα ἐστὶ τὸ σώφρονά τε εἶναι καὶ δίκαιον[w] καὶ ἀνδρεῖον; πότερον πρὸς Διός, ὦ Κλεινία, ἡγεῖ σύ, ἐὰν ταῦτα τιθῶμεν ὡς ἀγαθά, ὀρθῶς ἡμᾶς θήσειν,[x] ἢ ἐὰν μή; ἴσως γὰρ ἄν τις ἡμῖν ἀμφισβητήσειε· σοὶ δὲ πῶς δοκεῖ;[y] Ἀγαθά, ἔφη ὁ Κλεινίας. [§. 21.] Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. τὴν δὲ σοφίαν ποῦ χοροῦ τάξομεν; ἐν τοῖς ἀγαθοῖς, ἢ πῶς λέγεις; Ἐν τοῖς ἀγαθοῖς. Ἐνθυμοῦ δὴ μή τι παραλείπωμεν[z] τῶν ἀγαθῶν, ὅ τι καὶ[a] ἄξιον λόγου. Ἀλλά μοι δοκοῦμεν, ἔφη, οὐδέν, ὁ Κλεινίας. Καὶ ἐγὼ ἀναμνησθεὶς εἶπον ὅτι Ναὶ μὰ Δία κινδυνεύομέν

...πράττειν om ϖ: οὐκ om f.—[l] εἰ om f.—[m] εἰ πολλὰ E, om Θ.—[n] γὰρ δή που pr B.—[o] ἄρα ποῖα f, ποῖα· ἄρ' ἃ (accentibus rc additis) Γ.—[p] ὄντα ἡμῖν f.—[q] τοι Es.—[r] εὐπορεῖν ΧΘ.—[s] ἂν om Θ.—[t] παρασκευάσθαι ef.—[u] δῆλ' ἂν ἐστιν r.—[v] ἔφη r.—[w] καὶ δίκαιον εἶναι r.—[x] φήσειν r.—[y] δοκεῖς ϖ.—[z] παραλίπωμεν ΗΣϖ, παραλίπο-

μετὰ τ. vel potius τὸ δὲ δὴ μετ. τ. Heind.

ἐπειδὴ βουλόμεθα εὖ πράττειν κ. τ. λ.] Hæc Platonis verba in usus suos convertit Iamblichus, Or. Protrept. c. iv. p. 22. Routh.

οὐδὲ σεμνοῦ ἀνδρὸς πάνυ τι] Sic Cod. Par. Vulgo *πάνυ τοι. σεμνὸς ἀνὴρ* est, quem alias dicit *οὐ φαῦλον*. Cratyl. §. 17. *Κινδυνεύει—εἶναι οὐ φαῦλον—ἡ τοῦ ὀνόματος θέσις οὐδὲ φαύλων ἀνδρῶν οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων*. Theætet. §. 144. *οὐ προδοτέον οὕτως ἀνάνδρως μέγαν τε καὶ σεμνὸν λόγον*. Heind.

ὑγιαίνειν—καλὸν] Liquet communem illam vulgi de bonis opinionem respici, *ὡς ἄριστον μὲν ὑγιαίνειν, δεύτερον δὲ κάλλος, τρίτον δὲ ἰσχὺς, τέταρτον δὲ πλοῦτος* de Legg. ii. p. 961. A. Conf. not. ad Gorg. §. 14. Heind.

ἡμῖν] Marg. Steph. Bas. 2. *ἡμῶν* pro *ἡμῖν*. Neutrum Ficinus expressit vertens hæc: *dubitaret forte quispiam*. Sed vulgatum unice est verum. Heind.

§. 21. *χοροῦ*] Vitiose Bas. utraque *χωροῦ*. Aristid. Or. pro Miltiad. t. ii. p. 161. quem locum jam attulit Routh. *Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι ποῦ χοροῦ τάξομεν*, ubi vid. Schol. Item Himer. Or. vii. p. 534. (*τὸν κυβερνήτην*) *τῆς πόλεως δὲ ποῦ χοροῦ τάξομεν; ἢ δῆλον ὅτι ἐν πρώτοις*; Heind.

τάξομεν] Male Bas. 2. *τάξωμεν*.—Tum Bas. utraque *παραλείπομεν* pro *παραλείπωμεν*. Perperam, quum *ἐνθυμεῖσθαι* h. l. vim habeat *τοῦ φυλάττεσθαι*. Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 516. *καὶ οἱ πανὺ φαῦλοι*. Recte Ficinus: *etiam imperitissimi*. Heind.

ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅπως μὴ ἔξαρνος ἔσει ἃ νῦν λέγεις. Ἔσκεμμαι, ἦν δ' ἐγώ· οὐ γὰρ μή ποτ' ἔξαρνος γένωμαι. [§. 30.] Τί οὖν, ἔφη, φατέ; βούλεσθε[q] αὐτὸν σοφὸν γενέσθαι; Πάνυ μὲν οὖν. Νῦν δέ, ἦ δ' ὅς, Κλεινίας πότερον σοφός ἐστιν ἢ οὔ; Οὔκουν φησί γέ πω· ἔστι δέ, ἦν δ' ἐγώ,[r] οὐκ ἀλαζών. Ὑμεῖς δέ, ἔφη, βούλεσθε γενέσθαι αὐτὸν σοφόν,[s] ἀμαθῆ δὲ μὴ εἶναι; Ὡμολογοῦμεν.[t] Οὐκοῦν ὃς μὲν οὐκ ἔστι, βούλεσθε αὐτὸν γενέσθαι, ὃς[u] δ' ἔστι νῦν, μηκέτ'[v] εἶναι. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐθορυβήθην. Ὁ δ' ἐμοῦ[w] θορυ- II. i. 417.
βουμένου ὑπολαβὼν Ἄλλο τι οὖν, ἔφη, ἐπεὶ βούλεσθε αὐτόν, ὃς[x] νῦν ἐστί, μηκέτ' εἶναι, βούλεσθε αὐτόν, ὡς ἔοικεν, ἀπολωλέναι; καί[y] τοι πολλοῦ ἂν ἄξιοι οἱ τοιοῦτοι εἶεν[z] φίλοι τε καὶ ἐρασταί, οἵτινες τὰ παιδικὰ περὶ παντὸς ἂν ποιήσαιντο ἐξολωλέναι.

Καὶ ὁ Κτήσιππος ἀκούσας ἠγανάκτησέ τε ὑπὲρ[a] τῶν παιδικῶν καὶ εἶπεν Ὦ ξένε Θούριε, εἰ μὴ[b] ἀγροικότερον, ἔφη, ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἂν σοὶ εἰς κεφαλήν, ὅ τι μαθὼν ἐμοῦ[c]

[p] μέν Γιω.—[q] βούλεσθαι 𝔄BCιωγe et pr Ξ.—[r] ἦν δ' ἐγώ om 𝔄Θr.—[s] αὐτὸν σοφὸν γενέσθαι r.—[t] ὁμολογοῦμεν Σf.—[u] ὃ r.—[v] μηκέτ' Γιω. item paulo inf.—[w] δέ μου s.—[x] ὃ r, ὡς f.—[y] καὶ...ἐξολωλέναι om r.—[z] εἶεν om e.—[a] τε καὶ ὑπὲρ 𝔄Θ.—[b] μὴ

§. 30. Τί οὖν, ἔφη, φατέ; βούλεσθε] Cod. Par. Τί οὖν, ἔφη, φατέ; βούλεσθαι— Non male, modo sic interpungas: Τί οὖν; ἔφη· φατὲ βούλεσθαι—. Οὔκουν φησί γέ πω, *nondum quidem ait* s. *negat adhuc, est autem, inquam, non mendax.* De v. ἀλάζων vid. Tim. Lex. p. 21. ibiq. Ruhnk. Heind.

ὃς μὲν οὐκ ἔστι] In his adhibitum ὃς pro οἷος more frequenti, de quo dixi ad Phædr. §. 46. Ex ipsa autem duplici hac τοῦ ὃς potestate nascitur hoc Dionysodori sophisma. Heind.

ὁ δέ μου θορυβουμένου ὑπολαβὼν] Ficin. *et ille me turbatum animadvertens*, in quo vim verbi ὑπολαβὼν h. l. parum intellexit. Sensus est: *ille, dum perturbor, statim hæc subjiciens, nonne, inquit*, etc. —Scripserim tamen: ὁ δ', ἐμοῦ θορυβουμένου, ὑπολ. Heind.

οἵτινες—περὶ παντὸς ἂν ποιήσαιντο] Respicit Dionysodorus superiora illa Socratis §. 28. περὶ πολλοῦ ἡμῖν τυγχάνει ὂν τόνδε τὸν νεανίσκον σοφόν τε καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι. Heind.

εἶπον ἂν, σοὶ εἰς κεφαλὴν, ὅ,τι μαθὼν] *Dicerem tibi, in tuum caput istud recidat* (sc. τὸ ὀλωλέναι), *propterea quod* etc. Conf. §. 33. extr. Casaubonus in notis Mss. ap. Routh. ad h. l. 'Interpretes omnes vertunt *in os dicere*. Atqui significat, quod alibi passim, *in caput tuum*. Nam vult omen rejicere in sophistam et ei remaledicere.' Eundemque in modum hæc accepit Stephanus in Thes. v. κεφαλή, et Cornarius in translatione, vertens, *dicerem in caput tibi*, ubi in marg. adscriptum: *in caput tibi, imprecatio*. De formula hac conf. Casaub. ad Theophr. xvi. p. 177. ed. Lips. Kuster. ad Aristoph. Plut. 525. et Schol. ad ejusd. Pac. 1063. Scilicet vulgo scribitur, εἶπον ἄν σοι εἰς κεφαλὴν, ὅ,τι μαθὼν etc. ut verbis demum hisce, ὅ,τι μαθὼν ἐμοῦ καὶ τ. ἄλλ. etc. ἄγροικον illud inferatur, εἰς κεφαλὴν autem verti debeat *præsenti tibi, coram te ipso*, i. e. *aperte ingenueque, nihil te reveritus.* Quo significatu non puto usquam formulam εἰς κεφαλὴν usurpatam reperiri; neque ἀγροίκου quidquam ego video in his verbis ὅ,τι μαθὼν ἐμοῦ etc. nisi id inesse velis in uno hoc μαθών. Nam τί μαθὼν, *qua de causa* vel potius *cur tam stulte*,

χοῦ εὐτυχεῖν ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους. οὐ γὰρ δή που ἁμαρτάνοι γ'[u] ἄν ποτέ[v] τις σοφίᾳ, ἀλλ' ἀνάγκη ὀρθῶς πράττειν καὶ τυγχάνειν. ἦ γὰρ ἂν οὐκέτι σοφία εἴη. [§. 23.] Συνωμολογησάμεθα τελευτῶντες οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν κεφαλαίῳ οὕτω τοῦτο ἔχειν· σοφίας παρούσης, ᾧ ἂν[w] παρῇ, μηδὲν προσδεῖσθαι εὐτυχίας. ἐπειδὴ δὲ τοῦτο συνωμολογησάμεθα,[x] πάλιν ἐπυνθανόμην αὐτοῦ τὰ πρότερον ὡμολογημένα πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι. Ὡμολογήσαμεν γάρ, ἔφην, εἰ ἡμῖν ἀγαθὰ πολλὰ παρείη, εὐδαιμονεῖν ἂν καὶ εὖ πράττειν. Συνέφη. Ἆρ' οὖν εὐδαιμονοῖμεν ἂν διὰ τὰ παρόντα ἀγαθά, εἰ μηδὲν ἡμᾶς ὠφελοῖ[y] ἢ εἰ ὠφελοῖ;[z] Εἰ ὠφελοῖ,[a] ἔφη. Ἆρ' οὖν ἄν τι ὠφελοίη,[b] εἰ εἴη[c] μόνον ἡμῖν, χρῴμεθα δ' αὐτοῖς[d] μή; οἷον σιτία εἰ ἡμῖν εἴη[e] πολλά, ἐσθίοιμεν[f] δὲ μή,[g] ἢ ποτόν, πίνοιμεν δὲ μή, ἔσθ' ὅ τι[h] ὠφελοίμεθ' ἄν; Οὐ δῆτα, ἔφη. Τί δέ;[i] οἱ δημιουργοὶ πάντες, εἰ αὐ-
II. i. 411. τοῖς εἴη πάντα τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα ἑκάστῳ εἰς

—[q] τοῦ τ.—[r] μετ' Γ.—[s] τί...ἀμαθοῦς μετὰ σοφοῦ om ΓΣCy.—[t] μετ' om f.—[u] γ' om fr.—[v] ποτε om f.—[w] ᾧ ἂν Casaubonus apud Routhium: libri ὅταν.—[x] συνωμολογησόμεθα Ꭓ.—[y] ὠφελεῖ fr.—[z] εἰ ὠφελεῖ fr.—[a] Εἰ ὠφελεῖ f.—[b] pro ὠφελοίη malim ὠφελοῖ.—[c] εἰ εἴη r, ἢ ꞳΘ: εἰ ἢ *s.—[d] αὐτοῖς δὲ χρώμεθα f.—[e] εἴη om Σ.—[f] ἐσθίομεν fr.—[g] δὴ r.—[h] ὅτε r.—[i] δαὶ f.—[j] ἂν om Ꭓ.—[k] ἢ w, ἢ e.—[l] οἱ ꞳΘ.—

sed recte improbatur in margine. Routh.

σοφία] Meliorem sequutus sum (ut quidem arbitror) lectionem ex Msto, σοφία in nominandi (ut aiunt) non in dandi casu, σοφίᾳ: quæ est in contextu. Sensus est, *Certam solidamque alicujus rei cognitionem nunquam aberrare, sed constanter esse ἐπήβολον:* sicuti alibi loquitur. Serran. qui sic vertit, *non enim aberrat aut peccat unquam sapientia:* ita vero Steph. '*Nullus enim unquam per sapientiam errare possit.* q. d. sapientia duce.'

σοφίᾳ] Sic recte Ald. Nam quod Cod. Par. et Bas. utraque præferunt σοφία recto casu, ferrem, imo propter seqq. illa, ἦ γὰρ ἂν οὐκέτι σοφία εἴη, vulgato anteponerem, ni additum esset hoc τις. An forte Plato scripserat ποτέ τι σοφία? Heind.

τυγχάνειν] *Propositi compotem fieri.* Menon. p. 97. C. ὁ μὲν τὴν ἐπιστήμην ἔχων ἀεὶ ἂν ἐπιτυγχάνοι, ὁ δὲ τὴν ὀρθὴν δόξαν τότε μὲν ἂν ἐπιτυγχάνοι, τότε δ' οὔ.—Πῶς λέγεις; ὁ ἀεὶ ἔχων ὀρθὴν δόξαν οὐκ ἀεὶ τυγχάνει, ἕωσπερ ἂν ὀρθὰ δοξάζῃ; Eurip. Hec. 809. ἵν' ᾖ ποτε Πείθειν ἃ τις βούλοιτο τυγχάνειν θ' ἅμα. Heind.

§. 23. ᾧ ἂν παρῇ] Sic edidi de certa Casauboni emendatione, quam ex ejus Notis ineditis protulit ad h. l. Routhius. Vulgo ὅταν παρῇ, in quo et βαττολογία quædam inest (nam alius generis illa sunt, de quibus diximus ad Phædr. §. 88.) et male deest accusativus μηδένα, supplendus ad seq. προσδεῖσθαι. Nunc ad hoc supplendum αὐτὸν, pervulgata ellipsi. Heind.

ὠφελοῖ—ὠφελοῖ—ὠφελοῖ] Vix dubito, quin in his Plato ter scripserit ὠφελοίη, ut statim post infertur Ἆρ' οὖν ἄν τι ὠφελοίη. Conf. tamen Valcken. ad Eurip. Hipp. 469. Heind.

εἰ εἴη—χρῴμεθα] Sermonis lege scripsi εἴη pro ἢ et χρῴμεθα pro χρώμεθα. Mox ἐσθίοιμεν illud, quod Stephanus tacite reposuit pro ἐσθίομεν, comparet in Cod. Par.—ἢ ποτόν. Expectabam ποτὰ, ut semper alias junguntur σιτία καὶ ποτά. Heind.

"Ἐν[m] μὴν[n] κἀκεῖνο[o] γ' ἐστὶ τῶν ὄντων, ὃ λέγει, χωρὶς τῶν ἄλλων. Πάνυ γε. Οὐκοῦν ὁ ἐκεῖνο λέγων τὸ[p] ὄν, ἔφη, λέγει;[q] Ναί. Ἀλλὰ μὴν ὅ γε τὸ ὂν λέγων καὶ τὰ ὄντα τἀληθῆ λέγει· ὥστε ὁ Διονυσόδωρος, εἴ περ λέγει τὰ ὄντα, λέγει τἀληθῆ[r] καὶ οὐδὲν κατὰ σοῦ ψεύδεται. Ναί, ἔφη· II. i. 418.
ἀλλ' ὁ ταῦτα λέγων, ἔφη ὁ Κτήσιππος, ὦ Εὐθύδημε, οὐ τὰ ὄντα λέγει. Καὶ ὁ[s] Εὐθύδημος, Τὰ δὲ μὴ ὄντα, ἔφη, ἄλλο τι ἢ οὐκ ἔστιν; Οὐκ ἔστιν. Ἄλλο τι οὖν οὐδαμοῦ τά γε μὴ ὄντα ὄντ'[t] ἐστίν; Οὐδαμοῦ. Ἔστιν οὖν[u] ὅπως περὶ ταῦτα τὰ μὴ ὄντα πράξειεν[v] ἄν τίς τι, ὥστ' ἐκεῖνα[w] ποιήσειεν ἂν καὶ ὁστισοῦν τὰ μηδαμοῦ ὄντα; Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη ὁ Κτήσιππος. [§. 32.] Τί οὖν;[x] οἱ ῥήτορες ὅταν λέγωσιν ἐν τῷ δήμῳ, οὐδὲν πράττουσιν; Πράττουσι μὲν οὖν,[y] ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν εἴ περ πράττουσι, καὶ ποιοῦσιν; Ναί. Τὸ λέγειν ἄρα[z] πράττειν τε καὶ ποιεῖν ἐστίν; Ὡμολόγησεν.[a] Οὐκ ἄρα τά γε μὴ ὄντ', ἔφη, λέγει οὐδείς. ποιοῖ γὰρ ἂν ἤδη τι, σὺ δὲ ὡμολόγηκας τὰ μὴ ὄντα[b] μὴ οἷόν τ' εἶναι μηδένα[c] ποιεῖν· ὥστε κατὰ τὸν σὸν[d] λόγον[e] οὐδεὶς ψευδῆ λέγει, ἀλλ' εἴ περ λέγει Διονυσόδωρος,[f] τἀληθῆ τε καὶ τὰ ὄντα λέγει. Νὴ Δί',[g] ἔφη ὁ Κτήσιππος, ὦ Εὐθύδημε· ἀλλὰ τὰ ὄντα μὲν τρόπον τινὰ λέγει, οὐ

et pr Ξ.—[l] ἄλλως om 𝔄Θfr.—[m] : ἐν Γ.—[n] μὴ Σ, μὲν C.—[o] κἀκεῖ ΣCωye et pr Γ.—[p] τὸ...λέγων om r.—[q] λέγει 𝔄ΓΘΞΣBef : λέγειν *s.—[r] τἀληθῆ λέγει Σ.—[s] ὁ om E.—[t] ὄντ' Γ.—[u] οὖν om 𝔄Θ.—[v] παίξειεν E.—[w] ὥς γε κλεινία 𝔄ΘΞy et (γρ s) BCE, ὥστε ἐκεῖνά γε κλεινία Σιωe et (omisso γε) Γ, ὥστ' ἐκεῖνα πενία f.—[x] τί δ' οὖν ω.—[y] οὖν om e et pr Ξ.—[z] ante ἄρα omisi τ' cum 𝔄ΓΞΣCωyefr.—[a] ὡμολογήσαμεν E.—[b] τὸ μὴ ὂν 𝔄Θr.—[c] μὴ δὲ 𝔄Θ.—[d] σὸν om e.—[e] λόγον om 𝔄Θ.—[f] λέ-

ἐν μὴν κἀκεινό γ' ἐστι] *ἐν μὴν κἀκεῖ γ' ἐστὶ* Ms. Par. Routh.

ὥστ' ἐκεῖνα] Cod. Par. Κλεινία, Bas. 2. et marg. Steph. pro v. l. Κλεινίας, mero librariorum vitio. Heind.

§. 32. *εἴπερ πράττουσι, καὶ ποιοῦσι*] Conf. Charmid. §. 28. ibiq. not. Heind.

τὸ λέγειν τ' ἄρα πράττειν τε καὶ ποιεῖν ἔστιν] *τὸ λέγειν μία τὶς τῶν πράξεων ἐστί.* Plato in Cratyl. p. 387. B. Ποιεῖν quoque dicendi sunt oratores, qui effectores sunt verborum; *ἡ γάρ τοι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὂν ἰόντι ὁτῳοῦν αἰτία πᾶσα, ἐστὶ ποίησις.* Conf. Platonis Sympos. p. 205. B. Sed revera quidem *τὸ μὴ ὂν οὐσίας μετέχει*, ut Noster in Sophista asserit; unde sophistæ circa *τὸ μὴ ὂν* versari, sive ejus, quod non est, *ποιηταὶ* esse dicuntur. Vide Sophist. p. 259. Routh.

τὸ λέγειν τ' ἄρα πράττειν τε καὶ ποιεῖν ἐστι] In his aut prius *τε* expungendum est aut mutandum in *τι*, quo tamen reposito nescio an iterum inferri debeat *πράττειν τέ τι καὶ π. ε.* Heind.

ποιοῖ γὰρ ἂν ἤδη τι, σὺ δὲ ὡμολόγ.] *Quum tu tamen concesseris.* Accuratius autem et clarius foret *ποιοῖ γὰρ ἂν ἤδη* (sc. *τὰ μὴ ὄντα*), vel, *ποιοῖ γὰρ ἂν ἤδη αὐτά.* Heind.

οὖν μὴ ὀρθῶς πράγματι[y] ἢ ἐὰν ἐᾷ.[z] τὸ μὲν γὰρ κακόν,
I. 281. τὸ δὲ οὔτε κακὸν οὔτε ἀγαθόν.[a] ἢ οὐχ οὕτω φαμέν; Ξυν-
εχώρει.[b] Τί οὖν; ἐν τῇ ἐργασίᾳ τε καὶ χρήσει τῇ περὶ
II. i. 412. τὰ ξύλα μῶν ἄλλο τί ἐστι τὸ ἀπεργαζόμενον ὀρθῶς χρῆσ-
θαι ἢ ἐπιστήμη ἡ[c] τεκτονική; Οὐ δῆτα, ἔφη. Ἀλλὰ
μήν που καὶ ἐν τῇ περὶ τὰ σκεύη ἐργασίᾳ τὸ ὀρθῶς ἐπιστή-
μη ἐστὶν ἡ ἀπεργαζομένη. Συνέφη. [§. 25.] Ἆρ' οὖν,
ἦν δ' ἐγώ, καὶ περὶ τὴν χρείαν ὧν[d] ἐλέγομεν τὸ πρῶτον τῶν
ἀγαθῶν, πλούτου τε καὶ ὑγιείας καὶ κάλλους, τὸ ὀρθῶς
πᾶσι τοῖς τοιούτοις χρῆσθαι ἐπιστήμη ἦν ἡγουμένη καὶ
κατορθοῦσα τὴν πρᾶξιν, ἢ ἄλλο τι; Ἐπιστήμη, ἦ δ' ὅς.
Οὐ μόνον ἄρ'[e] εὐτυχίαν ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν, ὡς ἔοικεν, ἡ
ἐπιστήμη παρέχει τοῖς ἀνθρώποις[f] ἐν πάσῃ κτήσει τε καὶ
πράξει. Ὡμολόγει. Ἆρ' οὖν ὦ[g] πρὸς Διός, ἦν δ' ἐγώ,
ὄφελός τι τῶν ἄλλων κτημάτων ἄνευ φρονήσεως καὶ σοφίας;
ἆρά γε ὀνίναιτ' ἂν[h] ἄνθρωπος πολλὰ κεκτημένος καὶ πολ-
λὰ πράττων νοῦν μὴ ἔχων; ἢ μᾶλλον ὀλίγα νοῦν ἔχων;[i]
ὧδε δὲ σκόπει· οὐκ ἐλάττω πράττων ἐλάττω ἂν ἐξαμαρ-
τάνοι, ἐλάττω δὲ ἁμαρτάνων ἧττον ἂν κακῶς πράττοι, ἧτ-
τον δὲ κακῶς πράττων ἄθλιος ἧττον ἂν εἴη; Πάνυ γ',[j] ἔφη.

cod. Stobæi apud Routhium : mei cum ς δὲ.—[y] πράγματι μὴ ὀρθῶς f.—[z] ἐᾶν Θ.—[a] καλόν f.—[b] ξ. Γ.—[c] ἢ E, om r.—[d] ἦν e.—[e] ἄρ' Γ.—[f] τοῖς ἀνθρώποις om ΧΘ, ante παρέχει ponit r.—[g] ὦ om f.—[h] ἂν ὄναιτο ΧΘ, ὄναιτο (omisso ἂν) r.—[i] νοῦν

Hæc satis erunt ad declarandam formulæ vim a paucis adhuc cognitam. Heind.

ἐάν τις χρῆται] Stob. et Iamblich. ἄν τις χρῆται μὴ ὀρθῶς ὁτῳοῦν πράγματι. Heind.

ἢ οὐχ οὕτω φαμέν;] Vulgo ἤ. Mox φαμὲν hujus, quod male aliquis mutabat in φῶμεν, eadem est ratio, quæ verbi λέγομεν in formula illa ἢ πῶς λέγομεν;—τὸ ὀρθῶς ἐπιστ. Verba sic ordinanda: ἐπιστήμη ἐστὶν ἡ ἀπεργαζομένη τὸ ὀρθῶς sc. χρῆσθαι. Heind.

§. 25. ὑγιείας] Sic ex Iamblicho scripsi pro ὑγείας. V. Mœris Att. p. 380. ibiq. Pierson. Heind.

τὸ ὀρθῶς—χρῆσθαι ἐπιστήμη ἦν ἡγουμένη] An hoc ita dictum, ut dicitur τὴν ὁδόν τινι ἡγεῖσθαι Herodot. ix. 15.? Nisi forte aut πρὸς excidit, ut Menon. p. 97. B. δόξα ἄρα ἀληθὴς πρὸς ὀρθότητα πράξεως οὐδὲν χείρων ἡγεμὼν φρονήσεως, aut τὸ mutandum fuerit in τοῦ, ut ibidem statim post, λέγοντες, ὅτι φρόνησις μόνον ἡγεῖται τοῦ ὀρθῶς πράττειν. Heind.

ἄνευ φρονήσεως τε καὶ σοφίας] Hoc τε e Iamblicho restitui. Heind.

ἢ ὀλίγα, νοῦν δὲ ἔχων] Abest δὲ a Cod. Par. Sententiam ita explendam patet: ἢ μᾶλλον ὀνίναιτ' ἂν ὀλίγα κεκτημένος καὶ πράττων. Sed ut dicam quod sentio, verba νοῦν δὲ ἔχων mihi admodum suspecta sunt de glossemate. Nam τοῦ νοῦν ἔχοντος mentio prorsus aliena est ab hoc loco, quum in seqq. nonnisi de homine νοῦν μὴ ἔχοντι sermo sit, ut potius, id quod Schleiermacher conjecit, corrigi deberet νοῦν μὴ ἔχων, ni molesta hæc esset verborum proxime prægressorum iteratio. Heind.

ἐναντίον ἐμοῦ οὕτως ἀγροίκως λέγειν ὅτι ἐγὼ τούτους βού- I. 285.
λομαι ἐξολωλέναι οὓς περὶ πλείστου[c] ποιοῦμαι.

§. 34. Ἐγὼ οὖν, ἐπειδή μοι ἐδόκουν ἀγριωτέρως[d] πρὸς ἀλλήλους ἔχειν, προσέπαιζόν τε τὸν Κτήσιππον[e] καὶ εἶπον ὅτι Ὦ Κτήσιππε, ἐμοὶ μὲν[f] δοκεῖ χρῆναι ἡμᾶς παρὰ τῶν ξένων δέχεσθαι ἃ λέγουσιν, ἐὰν ἐθέλωσι μεταδιδόναι,[g] καὶ μὴ ὀνόματι διαφέρεσθαι. εἰ γὰρ ἐπίστανται οὕτως ἐξολλύναι II. i. 420.
ἀνθρώπους ὥστ' ἐκ πονηρῶν τε καὶ ἀφρόνων χρηστούς τε καὶ ἔμφρονας ποιεῖν, καὶ τοῦτο εἴτε αὐτὼ εὑρήκατον εἴτε καὶ[h] παρ' ἄλλου του ἐμαθέτην φθόρον τινὰ[i] καὶ ὄλεθρον τοιοῦτον, ὥστε ἀπολέσαντες πονηρὸν ὄντα χρηστὸν πάλιν ἀποφῆναι,—εἰ τοῦτο ἐπίστασθον (δῆλον δὲ ὅτι ἐπίστασθον· ἐφάτην γοῦν τὴν τέχνην σφῶν εἶναι τὴν νεωστὶ εὑρημένην ἀγαθοὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους ἐκ πονηρῶν) συγχωρήσωμεν[k] οὖν[l] αὐτοῖν αὐτό· ἀπολεσάντων ἡμῖν τὸ μειράκιον καὶ φρόνιμον ποιησάντων, καὶ ἅπαντάς γε[m] ἡμᾶς τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ ὑμεῖς οἱ νέοι φοβεῖσθε,[n] ὥς περ ἐν Καρὶ[o] ἐν ἐμοὶ ἔστω ὁ κίνδυνος, ὡς ἐγώ, ἐπειδὴ[p] καὶ[q] πρεσβύτης εἰμί, παρακινδυνεύειν ἕτοιμος καὶ[r] παραδίδωμι ἐμαυτὸν Διονυσοδώρῳ τούτῳ

[b] μηδέποτ' r.—[c] πλείστους Θ.—[d] ἀγριωτέρως ΧΓΠΣCωyef, ἀγροιωτέρως Θ, ἀγροιοτέρως Ε : ἀγροικοτέρως *s.—[e] τὸν κτήσιππον ΧΘr : τῷ κτησίππῳ *s.—[f] μὲν om Cy.—[g] διδόναι ΧΓΘr et (μετὰ in mg posita) BCy.—[h] καὶ om r.—[i] τοιοῦτον καὶ ὄλεθρον f.—[j] σοφῶν r.—[k] συγχωρήσομεν fr.—[l] οὖν erasit Γ.—[m] τε Cy.—[n] φοβεῖσθαι Χ.—[o] ἐν ἀκαρὶ ΧΘ.—[p] κίνδυνος ἐπειδὴ ὡς Ε.—[q] καὶ om r.—[r] καὶ om ω.—

§. 34. *ἀγριωτέρως*] Scripturam hanc *ἀγριωτέρως* ex optimis revocavi libris, e Cod. Par. et Bas. 2. loco vulgatæ *ἀγροικοτέρως*, quam Stephanus tacite edidit pro illo *ἀγροιοτέρως*, quod legitur in Ed. Ald. *ἀγριωτέρως* est *asperius*. Criton. §. 18. *προτιθέντων ἡμῶν καὶ οὐκ ἀγρίως ἀντιτεινόντων ποιεῖν ἃ ἂν κελεύωμεν*. de Rep. ii. p. 375. B. *Πῶς οὖν—οὐκ ἄγριοι ἀλλήλοις ἔσονται καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὄντες τοιοῦτοι τὰς φύσεις*; Inde *ἀγριαίνειν*, *irasci*, Theæt. §. 22. Heind.

δέχεσθαι ἃ λέγουσιν] *Accipere, quæ dicunt, in iisque acquiescere*, ut dicitur *δέχεσθαι τὸ διδόμενον* Gorg. §. 118. ubi vid. not. Heind.

μὴ ὀνόματι διαφέρεσθαι] An *ὀνόμασι*, ut vertit Ficinus, *et non de nominibus altercari?* Sed refertur hoc *ὀνόματι* ad unum illud *ἐξολλύναι*. Heind.

συγχωρήσωμεν οὖν] Frequens est hoc *οὖν* in apodosi post protasin longiorem, de quo vid. not. ad Lysid. extr. Heind.

ἀπολεσάντων—ποιησάντων] Attice pro *ἀπολεσάτωσαν, ποιησάτωσαν*. V. Schol. ad Arist. Nub. 488. Heind.

ὥσπερ ἐν Καρὶ] Tritum proverbium. Lach. p. 187. B. *σκοπεῖν χρή, μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται, ἀλλ' ἐν τοῖς υἱέσι τε καὶ ἐν τοῖς τῶν φίλων παισί*, ubi vid. Schol. pag. 98. Quippe ex Caribus Lydisque et Mysis servi veniebant in Græciam. V. Valcken. ad Herodot. v. 66. Heind.

παρακινδυνεύειν ἕτοιμος] Sc. *εἰμί*, quæ vulgaris est in hoc vocabulo ellipsis. Conf. quæ scripsi ad Cratyl. §. 8. extr. Heind.

I. 282. μὲν σοφία ἀγαθόν, ἡ δὲ ἀμαθία κακόν;[a] Ὡμολόγει. Ἔτι τοίνυν, ἔφην,[b] τὸ λοιπὸν ἐπισκεψώμεθα. ἐπειδὴ εὐδαίμονες[c] μὲν εἶναι προθυμούμεθα πάντες, ἐφάνημεν δὲ[d] τοιοῦτοι γιγνόμενοι ἐκ τοῦ χρῆσθαί τε τοῖς πράγμασι καὶ ὀρθῶς χρῆσθαι, τὴν δὲ ὀρθότητα καὶ εὐτυχίαν ἐπιστήμη ἡ παρέχουσα, δεῖ δή, ὡς ἔοικεν, ἐκ παντὸς τρόπου ἅπαντα ἄνδρα τοῦτο
II. i.-414. παρασκευάζεσθαι, ὅπως ὡς σοφώτατος ἔσται. ἢ οὔ; Ναί, ἔφη. [§. 27.] Καὶ παρά πατρός τε[e] δή που[f] τοῦτο οἰόμενον δεῖν παραλαμβάνειν πολὺ μᾶλλον[g] ἢ χρήματα, καὶ παρ' ἐπιτρόπων καὶ φίλων τῶν τε ἄλλων καὶ τῶν φασκόντων ἐραστῶν εἶναι, καὶ ξένων καὶ πολιτῶν, δεόμενον καὶ ἱκετεύοντα σοφίας μεταδιδόναι, οὐδὲν[h] αἰσχρόν, ὦ Κλεινία,

—[y] ὃ ἂν f.—[z] δὲ τοῖν δυοῖν Σ.—[a] κακή f.—[b] ἔφη r.—[c] ἐπειδὴ δὲ εὐδαίμονες ΠΘ. —[d] δὲ om Θ.—[e] libri γε.—[f] δή που om r.—[g] πολὺ μᾶλλον om r.—[h] οὐδὲν γὰρ rc

ἑκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι εἶναι, rarius, quod sciam, cum participio ὤν, ut h. l. HEIND.

ἐπιστήμη ἡ παρέχουσα] Supplendum ad hoc ἐφάνη, durius sane. Rectius Iamblich. ἐπιστήμη ἐστὶν ἡ παρέχουσα, ut §. 26. Ἀλλὰ μὴν που καὶ ἐν τῇ περὶ τὰ σκεύη ἐργασίᾳ τὸ ὀρθῶς ἐπιστήμη ἐστὶν ἡ ἀπεργαζομένη. Quanquam propter præcedens ἐφάνη parum h. l. placet præsens ἐστί. Plato sine dubio scripserat ἐπιστήμη ἦν παρεχομένη, velut ibid. §. 25. τὸ ὀρθῶς πᾶσι τοῖς τοιούτοις χρῆσθαι ἐπιστήμη ἦν ἡγουμένη καὶ κατορθοῦσα τὴν πρᾶξιν. Deinde Iamblich. πάντα ἄνδρα παρασκευάσασθαι. HEIND.

§. 27. *δεῖν*] For. δεῖ. *Oportet eum qui hoc existimet illam accipere a parentibus et tutoribus atque amicis, cum aliis tum vero iis qui se amatores dicunt.* STEPH.

Frustra in his Stephanus conjecit δεῖ pro δεῖν, ut talis existeret sensus: *oportet eum, qui hoc existimet, illam accipere a parentibus*, in quo male verbum παραλαμβάνειν accusativo suo caret neque Græcum omnino est τοῦτο οἰόμενον pro οὕτως s. τοῦτο πεπεισμένον. Schleiermacher meus structuram loci ita expediendam censuit, ut hæc, καὶ παρὰ πατρὸς—οἰόμενον δεῖν παραλαμβάνειν—καὶ παρ' ἐπιτρόπων etc. per epexegesin quandam penderent a prægresso παρασκευάζεσθαι, hoc sensu: *unumquemque illud parare sibi oportet, ut sit sapientissimus, et a patre hoc potius acquirendum putantem, quam opes, et a tutoribus* etc. post αἰσχρὸν autem insereretur ὄν. Mihi ne hoc quidem remedio opus videtur, modo deleta, ut feci, στιγμῇ post μεταδιδόναι, accusativum οἰόμενον traxeris ad infinitivos illos ὑπηρετεῖν καὶ δουλεύειν, ut hæc exeat structura: Καὶ οὐδὲν αἰσχρὸν οὐδὲ νεμεσητόν, παρὰ πατρός γε δήπου τοῦτο οἰόμενον δεῖν παραλαμβάνειν—, δεόμενον καὶ ἱκετεύοντα σοφίας μεταδιδόναι, ἕνεκα τούτου ὑπηρετεῖν καὶ δουλεύειν etc. *Atque existimantem, a patre hoc multo magis expetendum esse quam amplam hereditatem, et a tutoribus amicisque tum ceteris tum iis, qui amatores se esse profitentur, atque a peregrinis civibusque, ita ut roges obsecresque, ut sapientia te impertiant, ita igitur existimantem, non est turpe, Clinia, neque inhonestum, hujus rei causa obsequi et servire tum amatori tum cuivis homini, ad quodvis honestum obsequium promptum paratumque, modo quis id operam det, ut sapiens evadat.* Ad sententiam apposite his comparavit Routh. Sympos. p. 184. C. Νενόμισται γὰρ δὴ ἡμῖν, ἐάν τις ἐθέλῃ τινὰ θεραπεύειν ἡγούμενος δι' ἐκεῖνον ἀμείνων ἔσεσθαι ἢ κατὰ σοφίαν τινὰ ἢ κατὰ ἄλλο ὁτιοῦν μέρος ἀρετῆς, αὕτη αὖ ἡ ἐθελοδουλεία οὐκ αἰσχρὰ εἶναι οὐδὲ κολακεία. HEIND.

ἢ] Vulgo ἤ. Mox εὖ ἐποίησας ἀπαλλάξας με σκέψ. pro ἀπαλλάττων. Conf. Gorg. §. 50. De usu hoc verbi ἀπαλλάττειν dixi ad Hipp. Maj. §. 25. HEIND.

τί[c] ἐστι τὸ λοιδορεῖσθαι. Καὶ ὁ[d] Διονυσόδωρος, Ὡς ὄντος, ἔφη, τοῦ ἀντιλέγειν, ὦ Κτήσιππε, ποιεῖ[e] τοὺς λόγους; Πάντως δή που, ἔφη, καὶ σφόδρα γε.[f] ἢ σύ, ὦ Διονυσόδωρε, οὐκ οἴει εἶναι ἀντιλέγειν; Οὔκουν[g] σύ γ'[h] ἄν, ἔφη, ἀποδείξαις πώποτε ἀκούσας οὐδενὸς ἀντιλέγοντος ἑτέρου[i] ἑτέρῳ.

Θ.—[z] μοι om r.—[a] τῶι 𝔄BCEe et pr Γ.—[b] γενναῖε add 𝔄Θr.—[c] τι 𝔄ΘΣBCyef, om r: τοι *s.—[d] ὁ om 𝔄Θ.—[e] ποιεῖ 𝔄ΓΣBCwy.—[f] γε om Es.—[g] οὔκουν 𝔄: οὐκοῦν s.—[h] γ' Γ: τ' *s.—[i] ἑτέρου...ἀντιλέγοντος om w, ἀληθῆ...λόγοι om f.—

dictione disputatoribus permissa. ‘Dissentientium’ (inquit) ‘inter se reprehensiones non sunt vituperandæ: maledicta, contumeliæ, tum iracundæ contentiones, concertationesque in disputando pertinaces, indignæ mihi philosophia videri solent.’ De Fin. i. 8. Routh.

γάρ τί] Ita Cod. Par. Vulgo τοι pro τι. Mox id. lib. ποιεῖ pro ποιῇ. Heind.

ὡς] ὃς Ald. ὃς Bass. *quasi*, Ficinus. Routh.

ἀντιλεγ. Κτησ. κ. τ. λ.] *Dionysodoro contradicentem. tunc autem tune convictum te hujus rei fateuris?* Steph.

ὡς ὄντος τοῦ ἀντιλέγ.] *Quasi fieri possit, ut aliquis contradicat, ita loquere, Ctesippe?* Heind.

οὐκοῦν σύ τ' ἂν (ἔφη) ἀποδείξαις πώποτε] οὔκουν, notante Stephano, Ficinus legit, qui vertit, *Neque tu, respondit Dionysodorus, istud ostenderes, cum nunquam alterum alteri contradicentem audiveris.* Recipiendum quidem est οὔκουν, sed locum ipsum sic exponendum duco. *Neque tu unquam profecto, inquit, hoc demonstrare poteris, si neminem audiveris alii contradicentem. Vera ais, inquit Ctesippus: nunc autem audiamus, an tibi istud demonstrem, dum Ctesippus Dionysodoro contradicit. Vin', inquit Dionysodorus, ad examen hac de re vocari? Omnino, respondit Ctesippus. Quid ergo? inquit Dionysodorus* etc. Variant hic multum editiones atque interpretes. Routh.

οὔκουν σύ γ' ἂν, ἔφη] Vulgo οὐκοῦν σύ τ' ἂν etc.; sed οὔκουν scribere cogimur sequente οὐδενὸς, quod post negandi voculam legitime infertur pro τινὸς, *cujusquam*, velut post voces negativas pro τὶ semper οὐδὲν et μηδὲν ponitur. Hoc igitur reponendum Routhius quoque monuit, itemque annotator Bipontinus [Mitscherlich.], quo recepto Heusdius germanam scripturam ita restituendam judicavit: Οὔκουν σύ γ' ἂν, ἔφη, ἀποδεῖξαι πώποτε ἀκούσας οὐδενὸς ἀντιλέγοντος ἑτέρου ἑτέρῳ. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Ἀλλὰ ἀκούωμεν νῦν εἴ σοι ἀποδείκνυμι μὴ—ἀντιλέγοντος —· ἢ καὶ—λόγον; In quibus elliptice hæc posita esse vult Οὔκουν σύ γ' ἂν et respondere ad illa ἢ σὺ οὐκ οἴει εἶναι ἀντιλέγειν, hoc sensu: *tune vero non putas contradici posse? Neque tu etiam putares, si probari aliquando audiveras, neminem contradicere nemini posse.* Sed qui, quæso, possit verbum ἀποδεῖξαι ita cum genitivo construi, οὐδενὸς ἀντιλέγοντος ἑτέρου, pro accusativo μηδένα ἀντιλέγοντα ἕτερον? Nam et μηδένα h. l. sermonis ratio requireret, ut paullo post ἄρτι ἐπεδείξαμεν μηδένα λέγοντα etc. neque sane πώποτε Plato scripsisset pro ἤδη ποτέ. Manifesto hoc dicit Dionysodorus: *Non tu demonstrabis, unquam te quemquam audisse alteri contradicentem.* Nam ἀκούσας positum est pro ἀκοῦσαι, velut δεικνύναι et διαδείξασθαι participio jungi solent pro infinitivo. Vid. Hermann. ad Viger. de Idiot. p. 752. Obscuriora his sunt, quæ subjiciuntur a Ctesippo, Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη etc. quæ hunc in modum accipio: *Vera narras; at audiamus nunc, an tibi rem demonstrem, dum Ctesippus Dionysodoro contradicit*, i. e. Esto; nunquam me id audivisse concedam; at nunc re ipsa tibi demonstrabo, aliquem alteri contradicere; en ipse tibi, Ctesippus Dionysodoro, nunc contradico, negoque quod ais, ἀδύνατον esse τὸ ἀντιλέγειν. Atque verba ἀκούωμεν νῦν manifesto opposita sunt prægressis οὐ-πώποτε ἀκούσας; genitivus autem ἀντιλέγοντος Κτησίππου, ambiguum videri potest, sitne pro soluto accipiendus, an trahendus ad præcedens ἀκούωμεν, ut parenthesin quandam efficiant hæc, εἴ σοι ἀποδείκνυμι, *si tibi illud demonstrare possim*; quo posito, magis etiam hæc verba respondebunt antecedentibus: Οὔκουν σύ γ' ἂν ἀποδείξαις πώποτε ἀκούσας οὐδενὸς ἀντιλέγοντος ἑτέρου ἑτέρῳ. Illud denique ἀποδείκνυμι sine accusativo positum est pro ἀπόδειξιν ποιοῦμαι. Heind.

τὸν κτᾶσθαι, ἢ ἔστι τις μία ἣν δεῖ λαβόντα εὐδαιμονεῖν τε καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα εἶναι, καὶ τίς αὕτη. ὥς περ γάρ[a] ἔλεγον ἀρχόμενος, περὶ πολλοῦ ἡμῖν τυγχάνει ὂν τόνδε τὸν νεανίσκον σοφόν τε καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι.

I. 283. §. 29. Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτ'[b] εἶπον, ὦ Κρίτων· τῷ δὲ
μετὰ τοῦτο[c] ἐσομένῳ πάνυ σφόδρα προσεῖχον τὸν νοῦν, καὶ
ἐσκόπουν[d] τίνα ποτὲ τρόπον ἅψοιντο τοῦ λόγου καὶ ὁπόθεν
ἄρξοιντο παρακελευόμενοι τῷ νεανίσκῳ σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν
ἀσκεῖν. ὁ οὖν πρεσβύτερος αὐτῶν, ὁ Διονυσόδωρος, πρότερος
ἤρχετο τοῦ λόγου, καὶ ἡμεῖς πάντες ἐβλέπομεν πρὸς
II. i. 410. αὐτὸν ὡς αὐτίκα μάλα[e] ἀκουσόμενοι θαυμασίους τινὰς
λόγους. ὅ περ οὖν καὶ συνέβη ἡμῖν· θαυμαστὸν γάρ τινα,
ὦ Κρίτων, ἀνὴρ[f] κατῆρχε λόγον, οὗ[g] σοὶ[h] ἄξιον[i] ἀκοῦσαι,
ὡς παρακελευστικὸς ὁ λόγος ἦν ἐπ' ἀρετήν.

Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατές τε καὶ ὑμεῖς οἱ[j] ἄλλοι, ὅσοι φατὲ ἐπιθυμεῖν τόνδε τὸν νεανίσκον σοφὸν γενέσθαι, πότερον παίζετε ταῦτα λέγοντες ἢ ὡς ἀληθῶς ἐπιθυμεῖτε καὶ σπουδάζετε; Κἀγὼ διενοήθην ὅτι ᾠηθήτην ἄρ'[k] ἡμᾶς τὸ πρότερον παίζειν, ἡνίκα ἐκελεύομεν διαλεχθῆναι τῷ νεανίσκῳ αὐτώ,[l] καὶ διὰ ταῦτα προσεπαισάτην[m] τε[n] καὶ οὐκ ἐσπουδασάτην. ταῦτ'[o] οὖν διανοηθεὶς ἔτι μᾶλλον εἶπον ὅτι θαυμαστῶς σπουδάζοιμεν. Καὶ ὁ Διονυσόδωρος, Σκόπει μήν,[p]

w.—[a] γὰρ om ℵΘΣCΕwyefr et pr Γ.—[b] ταῦτ' Γ.—[c] ταῦτα pr B.—[d] ἐπεσκόπουν ℵΘ. ἅψοιντο Heindorfius: libri ἅψαιντο.—[e] μᾶλλον Γ.—[f] ὁ ἀνὴρ r, ἀνὴρ *s.—[g] οὗ r.—[h] σοὶ ℵΘΣr, σὺ ΓBCΕwyef: σε Ξs.—[i] ἄξιος corr Γ.—[j] οἱ om f.—[k] ἄρ' Γ, om r.—[l] αὐτῷι ℵ.—[m] προσεπαιξάτην r, προσεπταισάτην f.—[n] τε om r.—[o] ταῦτ' Γ.—

ἣν δεῖ λαβόντα εὐδαιμονεῖν] I. e. ἣν δεῖ λαβεῖν τὸν μέλλοντα εὐδαιμονεῖν. Ut infra §. 48. ἆρά ἐστιν αὕτη (ἡ τέχνη), ἣν ἔδει κεκτημένους ἡμᾶς εὐδαίμονας εἶναι; Heind.

§. 29. ἅψοιντο] Ita pro ἅψαιντο scripsi propter præcedens ἐσομένῳ et subsequens illud ἄρξοιντο. Conf. Dawes. Misc. Crit. p. 165. Heind.

ἀνὴρ] Nolim hic sine libris art. ὁ inserere, de quo vid. not. ad Theætet. §. 50. Heind.

κατῆρχε λόγον] Ita κατάρχεσθαι cum accusativo jungitur apud Eurip. Hec. 684. κατάρχομαι νόμον Βακχεῖον, ubi Schol. profert illa ex Pindar. Nem. iii. 16. Ἄρχε δ' οὐρανῷ πολυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ, δόκιμον ὕμνον. Heind.

οὗ σε ἄξιον ἀκοῦσαι] Cod. Par. σὺ pro σὲ, unde Lefevre apud Routh. absone conjecit οὗ σὺ ἄξιος ἀκ. Scripserim potius οὗ σοι ἀξ. Theætet. §. 5. Καὶ μὴν, ὦ Σώκρ. ἐμοί τε εἰπεῖν καὶ σοὶ ἀκοῦσαι πάνυ ἄξιον, οἵῳ ὑμῖν τῶν πολιτῶν μειρακίῳ ἐντετύχηκα. Criton. p. 53. C. καὶ τοῦτο ποιοῦντι ἆρα ἄξιόν σοι ζῆν ἔσται; atque ita centenis locis. Heind.

εἰπέ μοι, ὦ Σώκρ. τε καὶ ὑμεῖς] Protag. p. 311. D. Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρ. τε καὶ Ἱππόκρατες. Aristoph. Acharn. 818. Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται; ubi vid. Bergler. Heind.

γόραν σφόδρα ἐχρῶντο αὐτῷ καὶ οἱ ἔτι παλαιότεροι· ἐμοὶ δὲ ἀεὶ θαυμαστός τις δοκεῖ[f] εἶναι καὶ τούς τε ἄλλους ἀνατρέπειν[g] καὶ αὐτὸς αὑτόν. οἶμαι δὲ αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν παρὰ[h] σοῦ κάλλιστα[i] πεύσεσθαι. [§. 37.] Ἄλλο τι[k] ψευδῆ[l] λέγειν οὐκ ἔστι; τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος·[m] ἦ γάρ;[n] ἀλλ' ἢ λέγοντα τἀληθῆ[o] λέγειν ἢ μὴ λέγειν;[p]

[e] ἀκηκοὼς ἐγὼ θαυμάζω ἀεὶ Γ.—[f] ἀεὶ θαυμάσιός τις δοκεῖ r, δοκεῖ θαυμαστός τις ἀεὶ f.—[g] ἀνατρέπειν Heindorfius: libri ἀνατρέπων.—[h] ἀλήθειαν καὶ παρὰ E.—[i] κάλλιστα ΔΓΘΞΣBCyer: ceteri μάλιστα.—[k] ἀλλ' Γ.—[l] τι ψευδῆ Θr, τι ἢ ψευδῆ pr Γ, τι εἰ ψευδῆ f: τι ἢ ψευδῆ *s.—[m] ὁ λόγος γὰρ τοῦτο δύναται Γ.—[n] γάρ: ναί: f et rc Γ.—[o] λέγοντα τἀληθῆ Ξyes, λέγοντας ἀληθῆ f: ceteri λέγοντ' ἀληθῆ.—[p] ἢ μὴ

καὶ γὰρ οἱ ἀμφὶ Πρωταγόραν] Vel Protagoras solus, vel et ipsius sectatores. Is nimirum, qui celeberrimus fuit sophista, docebat, *πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον εἶναι· τῶν μὲν ὄντων, ὡς ἔστι· τῶν δὲ μὴ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν.* Qua quidem opinione qualitatum sensilium sine animi perceptione existentiam sustulisse videtur. Vide explicatam eam in Theæteto, §. 8—15. ubi a Socrate quoque statuitur, *ὡς τὰ μὲν πολλὰ ᾗ δοκεῖ, ταύτῃ καὶ ἔστιν ἑκάστῳ, θερμὰ, ξηρὰ, γλυκέα, πάντα ὅσα τοῦ τύπου τούτου.* §. 23. Hinc autem, quod dixerit Protagoras, id cuique esse verum, quod cuique videatur, orta est illa quoque sententia, de qua nunc agitur, neminem videlicet *τὰ μὴ ὄντα*, vel *ψευδῆ*, dicere aut opinari posse, in qua multos fuisse cum olim tum ætate sua, scribit Plato in Cratylo, p. 429. D. Nota interim, minus accurate scripsisse Laertium, *τὸν Ἀντισθένους λόγον τὸν πειρώμενον ἀποδεικνύειν, ὡς οὐκ ἔστιν ἀντιλέγειν, οὗτος* (Protagoras) *πρῶτος διείλεκται, καθά φησι Πλάτων ἐν Εὐθυδήμῳ*, in Protag. ix. 8. 53. Routh.

οἱ ἔτι παλαιότεροι] *Parmenides.* V. ad Cratyl. §. 5. Mox *ἀνατρέπων* legas an *ἀνατρέπειν*, etsi nihil interest, posterius tamen præfero propter voculam *καὶ* post *εἶναι* illatam. Heind.

μάλιστα] Steph. '*γρ. κάλλιστα.*' Extat in Bas. 2. Frequenter hæ voces secum invicem mutantur. Facit autem cum recepta lectione Ficinus, qui vertit *potissimum.* Et in de Rep. ii. simile quid occurrit, *μάλιστα δ' οἶμαι ἄν σου πυθέσθαι.* p. 358. D. Routh.

κάλλιστα] Sic Bas. 2. Cod. Par. *μάλιστα κάλλιστα.* Heind.

§. 37. *ἄλλό τι ἢ ψευδῆ λέγειν οὐκ ἔστι;*] For. *ἄλλό τι ἢ ὅτι ψευδῆ* etc. *Quidnam aliud, quam non possibile esse falsa loqui?* Steph. Vana est Stephani conjectura, a qua eum deterrere debebat ipsum illud subsequens *γάρ.* Heind.

τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος. ἦ γάρ; ἀλλ' ἢ λέγοντα τἀληθῆ λέγειν, ἢ μὴ λέγειν;] Requiritur post *ἦ γὰρ*; affirmans Dionysodori responsum, nec tamen salva loci perspicuitate addi illud potest. Sic enim verba *ἀλλ' ἢ λέγοντα, τἀληθῆ λέγειν, ἢ μὴ λέγειν*, quæ proxime cohærent cum anterioribus *ἄλλο τι ἢ ψευδῆ λέγειν οὐκ ἔστι*, ita a se invicem sejungerentur, ut quo quidque pertineret ad intelligendum esset difficillimum. Sed perturbatus est locus. Sedem non habent suam *τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος, ἦ γάρ*; ac reponenda sunt post *ἢ μὴ λέγειν*; qua transpositione et *ἦ γάρ*; sibi respondens habebit *Συνεχώρει*, et cætera omnia sibi invicem erunt connexa. Porro Stephani repudianda est opinio, qui *ἄλλο τι ἢ ὅτι* legendum censet, ut hoc cum præcedentibus cohæreat. Scribendum est *ἄλλοτι ἢ nonne.* Cujus particulæ usus notior est, quam ut exemplorum auctoritate confirmari debeat. Et tamen, uti hoc loco Stephanum, ita, quod magnopere miror, interpretes etiam latuit ad Max. Tyr. Diss. xix. 'Ο Πέρσης—ἄλλο τι ἢ καὶ οὗτος ἐπὶ ταῦτα σπεύδων ταῦτα ἔδρα; Ubi Davisius post *ἄλλο τι* e præcedentibus repetens *ἐδίωκεν*, ita locum et legit et interpungit: *ἄλλο τι, ἢ καὶ οὗτος κ. λ.* Marklandus autem tentat: *ἄλλο τι καὶ οὗτος ἢ ἐπὶ τοῦτο σπεύδων, ταῦτα ἔδρα*; Sed simpliciter scribendum *ἄλλοτι ἢ καὶ* et vertendum: *nonne hic etiam illud appetens illa perpetravit?* Redeo ad Platonem. Non recusem, si quis pro *μάλιστα πεύσεσθαι* ex altera Bas. recipiendum existimet *κάλλιστα π.* Cæterum

καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδει[d] τοιοῦτο πρᾶγμα, ὃ ἐγὼ οἴμαι[e] οὐδ' ὅσιον εἶναι λέγειν,[f] ὡς ἐγὼ τόνδε βουλοίμην[g] ἂν ἐξολωλέναι. [§. 31.] Τί δέ, ἔφη,[h] ὦ Κτήσιππε, ὁ Εὐθύδημος, ἦ δοκεῖ σοι οἷόν τ'[i] εἶναι ψεύδεσθαι; Νὴ Δί',[j] ἔφη, εἰ μὴ μαίνομαί γε. Πότερον λέγοντα τὸ πρᾶγμα
I. 284. περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾖ, ἢ μὴ λέγοντα; Λέγοντα, ἔφη. Οὐκοῦν εἴ περ λέγει[k] αὐτό, οὐκ ἄλλο λέγει τῶν ὄντων ἢ ἐκεῖνο ὅ περ λέγει. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως;[l] ἔφη ὁ Κτήσιππος.

γὰρ f.—[c] ἐμοῦ Heindorfius: libri μου.—[d] τὰ ψεύδη Σ.—[e] ἐγῷμαι f.—[f] λέγειν εἶναι r.—[g] βουλοίμην τόνδε r.—[h] εἶπεν Γ.—[i] οἷός τ' ΧΘ.—[j] δί' Γ.—[k] εἴπερ λέγοι c

tritum est apud Atticos loquendi genus, quod tamen Cornarium ita fefellit, ut et hic et infra §. 64. corrigeret ὅτι μάτην. Formulæ hujus et finitimæ illius τί παθὼν vim usumque monstravit Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 348. Veruntamen discriminis aliquid inter illud τί μαθὼν, et, quod hic legitur, ὅ,τι μαθὼν, intercedere, ex hujus aliorumque locorum structura facile intelligitur. Nimirum si ὅ,τι h. l. verteris *cur, qua de causa*, hoc unde pendeat, nihil adest; neque enim hoc trahi potest ad præcedens εἶπον neque subaudiri καὶ ἠρώτων, ut voluit Stephanus, verba hæc cum his Gallicis convenire existimans, *qui vous a appris à faire cela?* et fecit in versione Routhius: *dicerem, in caput tuum istuc recidat, interrogaremque, qua adductus causa* etc. Huic igitur loco si conferas illa §. 64. Πολὺ—δικαιότερον τὸν ὑμέτερον πατέρα τύπτοιμι, ὅ,τι μαθὼν σοφοὺς υἱεῖς οὕτως ἔφυσεν, item Apolog. Socr. p. 36. B. Τί οὖν; τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, ὅ,τι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἦγον etc. atque Eupolidis illud apud Stob. Serm. iv. p. 53. quod ad h. l. attulit Heusdius,—εὐθὺ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολογήσομαι Ὅ,τι μαθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς: ex his locis illud perspicuum fore arbitror, formulam hanc ὅ,τι μαθὼν magis sonare *quia, propterea quod*, quam *cur*, adjuncto tamen aliquo, qui latet in participio μαθὼν, *temeritatis* et *inconsiderantiæ* significatu, ut verti possit: *propterea quod tam temere et stulte* etc. Aliter paullo rationem hanc explicuit Buttmannus in Grammat. Gr. p. 367. ὅτι in formula hac præferens, velut h. l. scriptum in Bas. utraque, probante Routhio, et infra vulgo scribitur §. 64. HEIND.

μου] Propter subsequentia hæc καὶ τῶν ἄλλων scripsi ἐμοῦ. HEIND.

οὐδ' ὅσιον εἶναι λέγειν] Nam diri ominis significationem habet. HEIND.

§. 31. ἦ δοκεῖ σοι οἷόντ' εἶναι ψεύδεσθαι] Celebris est ista sophistarum cavillatio, qui asserebant, fieri non posse ut quis τὸ μὴ ὂν dicat, ideoque nec falsa loquatur. Protagoræ, atque hominibus illo etiam antiquioribus, tribuit eam Plato paulo infra et Parmenidi in Sophista, p. 237. ubi de eadem fuse disserit. In his interim captiunculis latet, ni fallor, fallacia Amphiboliæ; eæque sic forte solvi debere videantur. Scilicet is, qui loquitur, loquitur de re aliqua, nec nisi improprie dicitur rem loqui. Verba igitur, quæ faciat loquens, omnino existunt, et vere sunt, sed nisi res existant, et eundem ad modum, quo verba præ se ferunt, ea non sunt vera. Certe quidem secundum Philosophum in Cratylo ὃς ἂν τὰ ὄντα λέγῃ ὡς ἔστιν, ἀληθής· ὃς δ' ἂν ὡς οὐκ ἔστι, ψευδής. p. 385. B. Quod innuit quoque Ctesippus infra. ROUTH.

ἦ δοκεῖ σοι οἷόν τ' εἶναι ψεύδεσθαι;] Aliud sequitur sophisma, de quo diximus ad Cratyl. §. 6. HEIND.

εἴπερ λέγει αὐτὸ] Sc. τὶς, quod latebat in illo ψεύδεσθαι et λέγοντα.—In verbis proximis ὃ λέγει, χωρὶς τῶν ἄλλων cum Routhio interpunxi post λέγει. Ficinus: *Numquid una quædam res est, inquit, quam dicit, ab aliis diversa?* Euthydemi autem esse hæc verba, Ἓν μὴν—χωρὶς τῶν ἄλλων; vel absque illo ἔφη, quod inseruit Ficinus, liquido intelligitur. HEIND.

λέγει] Ita Cod. Par. cum Ficino. Vulgo mendose λέγειν;—Ἀλλ' ὁ ταῦτα λέγων, ἔφη ὁ Κτήσ. *sed qui hæc dicit*, Sc. quæ dixit de me Dionys. Malim tamen Ἀλλὰ ταῦτα λέγων, *sed quum hæc dicit* (sc. Dionys.) HEIND.

ἔφη,[b] ἐγὼ νῦν δή, ὁ[c] Διονυσόδωρος, ἐξελέγξαι· τὸ γὰρ μὴ ὂν πῶς ἄν τις κελεύσαι;[d] Ὦ Εὐθύδημε, ἦν δ' ἐγώ, τὰ σοφὰ ταῦτα καὶ τὰ εὖ ἔχοντα οὐ[e] πάνυ τι[f] μανθάνω, ἀλλὰ ταχέως[g] πως ἐννοῶ.[h] ἴσως μὲν οὖν φορτικώτερόν τι ἐρήσομαι· ἀλλὰ συγγίγνωσκε. ὅρα δέ. [§. 38.] Εἰ γὰρ μήτε ψεύδεσθαι ἔστι μήτε ψευδῆ δοξάζειν μήτε ἀμαθῆ I. 287.
εἶναι, ἄλλο τι[i] οὐδ' ἐξαμαρτάνειν ἔστιν, ὅταν τίς τι πράττῃ; πράττοντα γὰρ οὐκ ἔστιν ἁμαρτάνειν τούτου ὃ[j] πράττει. οὐχ οὕτω λέγετε; Πάνυ γ', ἔφη. Τοῦτό ἐστιν ἤδη,[k] ἦν δ' ἐγώ, τὸ φορτικὸν ἐρώτημα. εἰ γὰρ μὴ ἁμαρτάνομεν μήτε πράττοντες μήτε λέγοντες[l] μήτε διανοούμενοι, ὑμεῖς, ὦ πρὸς Διός, εἰ ταῦτα οὕτως[m] ἔχει, τίνος διδάσκαλοι ἥκετε; ἢ[n] οὐκ ἄρτι ἔφατε ἀρετὴν κάλλιστ' ἂν παραδοῦναι ἀνθρώπων τῷ ἐθέλοντι μανθάνειν; Εἶτ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ[o] Διονυσόδωρος ὑπολαβών, οὕτως[p] εἶ Κρόνος,[q] ὥστε ἃ τὸ[r] πρῶτον εἴπομεν,[s] νῦν[t] ἀναμιμνήσκει,[u] καὶ εἴ τι πέρυσιν εἶπον, νῦν[v] II. i. 424.
ἀναμνησθήσει, τοῖς δ' ἐν τῷ παρόντι λεγομένοις οὐχ ἕξεις ὅ τι χρῇ; Καὶ γάρ, ἔφην ἐγώ, χαλεποί εἰσι, πάνυ εἰκό-

[b] ἔφην Ef.—[c] ὁ om 𝔄Θ.—[d] κελεῦσαι: οὐδὲ κελεύεις (κελεύῃς Θ) ὅτι ἦν δ' ἐγώ. ὦ εὐθύδημε 𝔄Θr.—[e] οὐ om 𝔄Θ.—[f] τι 𝔄ΓΘΣBCwyef: τοι *s.—[g] ταχέως r.—[h] ἐν νῷ f.—[i] ἄλλο τι ἢ rc Γ: ἀλλ' ὅτι *s.—[j] οὐ f.—[k] ἤδη om f.—[l] μήτε λέγοντες μήτε πράττοντες r.—[m] οὕτως 𝔄ΓΘΞΣCE: οὕτω s.—[n] ἢ C: ἢ *s.—[o] ὁ om r.—[p] οὗτος C et pr Γ, οὑτωσὶ (omisso εἶ) 𝔄Θ.—[q] κενὸς 𝔄Θwfr et γρ BCy, κρόνὸς (κε) E.—[r] αὐτὸ r.—[s] εἴπωμεν r.—[t] ἀναμιμνήσκει f, ἀναμιμνήσκει (η) w, ἀναμιμνήσκειν r.—[u] ἀναμιμνήσκει...νῦν om Γ.—[v] νῦν ἂν Ξ, νῦν ἂν e.—[w] εἰκότως πάνυ Γ.—[x] ἐστι χρήσασθαι

πάνυ τι] Reposui τι pro τοι e Cod. Par. Proxima, ἀλλὰ ταχέως πως ἐννοῶ, Ficinus vertit, *sed quasi cursim attingo*, Cornarius, *sed cito quodammodo considero*. Ego, quid hoc sit, ταχέως ἐννοεῖν, aliis explicandum relinquo. Neque displicet Buttmanni conjectura ἀλ. παχέως π. ἐν. Ald. ἐν νῷ. Bas. 1. 2. ἐννῶ. De v. φορτικώτερον vid. not. ad Cratyl. §. 26. Heind.

§. 38. ἀλλ' ὅτι] Fortasse ἀλλ' ἔτι. Steph. Quidni ἄλλοτι? Routh.

ἄλλο τι] Ita jam Routhius correxit vulgatum ἀλλ' ὅτι. Heind.

οὕτως εἶ κρόνος] γράφεται, οὕτως εἶ κενὸς, ὥστε, quam lectionem sequitur Serrani interpr. Steph. Nempe κένος Bas. 2. et Cod. Par. in marg. Routh.

οὕτως εἶ κρόνος] Bas. 2. et Cornarii lib. κένος, unde Cornarius conjecit καινὸς, quo nihil fingi poterat absurdius. Vulgatum Cod. Par. tuetur et antiqua Ficini translatio vertentis: *usque adeo Cronus ille es?* et sermonis usus. Aristoph. Nub. 926. Οὐχὶ διδάξεις τοῦτον κρόνος ὤν, ubi Schol. κρόνος, ἀρχαῖος, λῆρος. Vesp. 1458. Καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους. Conf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 581. et Lamb. Bos. Obss. Crit. v. p. 20. Heind.

τοῖς δὲ ἐν τῷ παρ. λεγομένοις] Post λεγομένοις contextu excidisse λόγοις liquidum est ex seqq. καὶ γὰρ χαλεποί εἰσι, nisi quis post hæc inserere malit οἱ λόγοι. Heind.

μέντοι ὥς γε[h] ἔχει. Πῶς λέγεις, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος,[i] ὦ Κτήσιππε; εἰσὶ γάρ τινες οἳ λέγουσι τὰ πράγματα ὡς ἔχει; Εἰσὶ μέντοι, ἔφη,[j] οἱ καλοί τε κἀγαθοὶ καὶ οἱ τἀ-
II. i. 419. ληθῆ λέγοντες. Τί[k] οὖν; ἦ δ' ὅς· τἀγαθὰ οὐκ εὖ, ἔφη,[l] ἔχει, τὰ δὲ κακὰ κακῶς; Συνεχώρει. [§. 33.] Τοὺς δὲ καλούς τε κἀγαθοὺς[m] ὁμολογεῖς λέγειν ὡς ἔχει[n] τὰ πράγματα; Ὁμολογῶ. Κακῶς ἄρ',[o] ἔφη, λέγουσιν, ὦ Κτήσιππε,[p] οἱ ἀγαθοὶ τὰ κακά, εἴ περ ὡς ἔχει λέγουσιν. Ναὶ μὰ Δί',[q] ἦ δ' ὅς, σφόδρα γε, τοὺς γοῦν κακοὺς ἀνθρώπους· ὧν σύ, ἐάν μοι πείθῃ,[r] εὐλαβήσει εἶναι, ἵνα μή σε οἱ ἀγαθοὶ κακῶς λέγωσιν. ὡς εὖ ἴσθ'[s] ὅτι κακῶς λέγουσιν οἱ ἀγαθοὶ τοὺς κακούς. Ἦ[t] καὶ τοὺς μεγάλους, ἔφη[u] ὁ Εὐθύδημος, μεγάλως λέγουσι καὶ τοὺς θερμοὺς θερμῶς; Μάλιστα δή που, ἔφη ὁ Κτήσιππος· τοὺς γοῦν ψυχροὺς ψυχρῶς λέγουσί τε καὶ[v] φασὶ διαλέγεσθαι. Σὺ μέν, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος, λοιδορεῖ,[w] ὦ Κτήσιππε, λοιδορεῖ.[w] Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἦ[x] δ' ὅς, ὦ Διονυσόδωρε, ἐπεὶ φιλῶ σε,[y] ἀλλὰ νουθετῶ[z] σ'[a] ὡς ἑταῖρον, καὶ πειρῶμαι πείθειν μηδέποτε[b]

γει ὁ διονυσόδωρος 𝔣.—[g] δῖ Γ.—[h] γ' 𝔣.—[i] ὁ διονυσόδωρος ἔφη 𝔣.—[j] ἔφη om 𝔢 et pr 𝔈.—[k] τι 𝔣, om 𝔯.—[l] ἔφη om 𝔈𝔢.—[m] κἀγαθοὺς Σ.—[n] ἔχειν 𝔢.—[o] ἆρ' Γ.—[p] ὦ κτήσιππε om 𝔣.—[q] δῖ Γ𝔣.—[r] πείσῃ 𝔯.—[s] ἴσθ' 𝔄ΓΘΞΒCωyε𝔣, ἴσθι 𝔯 : οἶσθ' *𝔰.—[t] ἦ om 𝔯.—[u] ἔφη...που om 𝔣.—[v] καὶ om 𝔯.—[w] Heindorfius : λοιδόρει...λοιδόρει 𝔰.—[x] ἦ om 𝔄Θ, ἦ δ' ὃς om 𝔯.—[y] ἐπεὶ φιλῶ σε om 𝔯.—[z] νομοθετῶ Ε.—[a] σ' om 𝔣.—

§. 33. ὡς ἔχει] ὡς ἔχοι Basileenses, et mox ἔχῃ. Routh.

κακῶς ἄρα λέγουσιν οἱ ἀγαθοὶ τὰ κακὰ] Est fallaciæ, ni fallor, Amphiboliæ. Utitur etiam Ctesippus ambiguitate verborum *κακῶς λέγειν*, quæ valent, tam *aliquem dictis lacessere*, quam *prave loqui*. Routh.

κακῶς ἄρα, ἔφη, λέγουσιν] *Male igitur et prave boni loquuntur de iis, quæ mala sunt.* In proximis autem Ctesippi verbis *τὸ κακῶς λέγειν de maledicendo* capiendum est. Heind.

τοὺς γοῦν ψυχροὺς] *ψυχρὸν*, *frigidum*, appellat Euthydemum Ctesippus ob vanum illud acumina et dicteria captandi studium, in quo deridendum se præbet per totum hunc sermonem homo insulsissimus. Athen. vi. c. 40. ex Lynceo: *Ἐπὶ γελοίοις—δόξαν εἰληφότες Εὐκλείδης—καὶ Φιλόξενος—ὧν ὁ μὲν Εὐκλείδης ἀποφθεγγόμενος οὐκ ἀνάξια βιβλίου καὶ μνήμης ἐν τοῖς ἄλλοις ἦν ἀηδὴς καὶ ψυχρός· ὁ δὲ Φιλόξενος οὐδὲν ἐπὶ κεφαλαίου περιττὸν λέγων, ὅ,τι λαλήσειε—πῶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος ἦν μεστόν.* Eodem significatu Xenoph. Cyrop. viii. c. 4. *δύνασαι καὶ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν.* Conf. Ernest. Clav. Cic. v. *Frigidus.* Latiore intellectu vocabulum *ψυχρὸν* cepit Longin. de Sublim. §. 4. ubi vid. Morus, et Arist. Rhet. iii. 3. Heind.

λοιδορεῖ, ὦ Κτήσ. λοιδορεῖ] Sic scripsi pro *λοιδόρει, λοιδόρει.* Media verbi forma et infra §. 35. ubi hæc Dionysodori respicit Ctesippus, *ἀλλὰ σὺ τὸ ἀντιλέγειν, ὦ Διονυσόδωρε, μὴ κάλει λοιδορεῖσθαι· ἕτερον γάρ τί ἐστι τὸ λοιδορεῖσθαι.* Repetitio autem hæc verbi satis est frequens. Phædr. §. 43. *Δεινόν, ὦ Φαῖδρε, δεινὸν λόγον αὐτός τε ἐκόμισας.* Sophist. p. 238. A. *Ἔστι γάρ, ὦ μακάριε, ἔστι καὶ ταὐτά γε τῶν ἀποριῶν ἡ μεγίστη καὶ πρώτη.* Sed multa jam *διπλασιασμοῦ* hujus exempla collegit Dorvill. ad Charit. p. 311. Heind.

ἐπειδὴ καὶ ὁμολογεῖς με σοφὸν[u] εἶναι. Πειστέον τοίνυν,[v]
ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀνάγκη, ὡς ἔοικε· σὺ γὰρ ἄρχεις.[w] ἀλλ'
ἐρώτα. Πότερον οὖν ψυχὴν ἔχοντα[x] νοεῖ τὰ νοοῦντα, ἢ
καὶ τὰ ἄψυχα; Τὰ ψυχὴν ἔχοντα. Οἶσθα οὖν τι,[y] ἔφη, II. i. 425.
ῥῆμα ψυχὴν ἔχον; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. [§. 40.] Τί
οὖν ἄρτι ἤρου ὅ τί μοι νοοῖ[z] τὸ ῥῆμα; Τί ἄλλο γε, ἦν δ'
ἐγώ, ἢ ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν;[a] ἢ οὐκ ἐξήμαρτον,
ἀλλὰ καὶ τοῦτ'[b] ὀρθῶς εἶπον, εἰπὼν ὅτι[c] νοεῖ τὰ ῥήματα;
πότερα φῂς ἐξαμαρτάνειν με ἢ οὔ; εἰ γὰρ μὴ ἐξήμαρτον,
οὐδὲ σὺ ἐξελέγξεις,[d] καί περ σοφὸς ὤν, οὐδ' ἔχεις[e] ὅ τι
χρῇ τῷ λόγῳ· εἰ δ' ἐξήμαρτον, οὐδ' οὕτως ὀρθῶς λέγεις,
φάσκων οὐκ εἶναι ἐξαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα οὐ πρὸς ἃ I. 288.
πέρυσιν ἔλεγες λέγω. ἀλλ'[f] ἔοικεν, ἔφην ἐγώ, ὦ Διονυσό-
δωρέ τε[g] καὶ Εὐθύδημε, οὗτος μὲν ὁ λόγος ἐν ταὐτῷ μέ-
νειν καὶ ἔτι ὥς περ τὸ παλαιὸν καταβαλὼν πίπτειν, καὶ

κρίνασθαι καὶ ὅτε μὴ ἀλλ' *ς.—[u] σοφὸς ꝚΘ.—[v] τοίνυν ꝚΘτ, τι f : τοι *ς.—[w] ἄρχεις σὺ γάρ Γ.—[x] ἔχοντα...ψυχὴν om Γ.—[y] ὅτι ꝚΓΘ.—[z] νοεῖ Εωτς.—[a] βλακίαν Σω.—[b] τοῦτ' Γ.—[c] ὅτι εἰπὼν Γ.—[d] ἐλέγξεις Cyf.—[e] ἔχει Σωε.—[f] ἀλλ' Γ.—[g] τε

μή. Routh.

λαλεῖς—καὶ ὅτε μή] Ficinus verba καὶ ὅτε μὴ non expressit, neque dubium est, quin librarius ea h. l. inculcaverit ad præcedentia illa oculis aberrans, ὅτε δεῖ ἀποκρίνασθαι καὶ ὅτε μή. Vidit hoc Routhius et quis non statim videat? Heind.

πότερον οὖν ψυχὴν ἔχοντα νοεῖ τὰ νοοῦντα] Scribitur Πότερον οὖν τὰ τὴν ψυχὴν ἔχοντα νοεῖν νομιστέα. quam lectionem in hac interpretatione (scil. Serrani) habes. Steph. Unde hæc lectio petita sit, ignoro. Routh.

Serrani vix ullum commentum refutatu est dignum. Nempe quum hoc dicit Dionysodorus: utrum eo, quod mentem habent, cogitant ea quæ cogitant, an etiam mente carentia cogitant? sensus plane est idem ac si diceret, Πότερον οὖν τὰ ψυχὴν ἔχοντα νοεῖ μόνον ἢ καὶ τὰ ἄψυχα; Heind.

§. 40. ὅ,τι μοι νοοῖ] Sic pro νοεῖ Cod. Par. Alia est ratio in proximis illis, ὅτι νοεῖ τὰ ῥήματα, quæ generalem quandam propositionem continent. Heind.

ἢ ἐξήμαρτον] Temere aliquis volebat ἢ ὅτι ἐξήμαρτον. Plat. Hipp. Maj. §. 2. Ἀτὰρ, ὦ Ἱππία, τί ποτε τὸ αἴτιον, ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι—φαίνονται ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων; Ἱπ. Τί δ' οἴει, ὦ Σώκρατες, ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν—ἐξικνεῖσθαι ἐπ' ἀμφότερα, τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια; Phædon. p. 63. D. Πρῶτον δὲ Κρίτωνα τόνδε σκεψώμεθα, τί ἐστιν ὃ βούλεσθαί μοι δοκεῖ πάλαι εἰπεῖν; Τί δὲ, ὦ Σώκρ. ἔφη ὁ Κρίτων, ἄλλο γε ἢ πάλαι μοι λέγει ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον, ὅτι etc. Heind.

ἐν ταυτῷ μένειν] I. e. οὐ προχωρεῖν, *nihil proficere*. Phædon. p. 86. E. Ἐμοὶ μὲν γὰρ φαίνεται ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ ὁ λόγος εἶναι καὶ, ὅπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν, ταυτὸν ἔγκλημα ἔχειν. Heind.

τὸ παλαιὸν] Pro τοπαλαιὸν, quod *pridem* exponitur, legi τοὔμπαλιν, ex Msto. Illud autem παλαιὸν, deturbata genuina voce, in contextum irrepsisse videtur: et optime mihi quadrare videtur sententiæ. Serran.

καὶ ἔτι ὥσπερ τοπαλαιὸν καταβ. πίπτ.] *Et etiamnunc perinde atque olim* (Protagoræ et superiorum ætate §. 36. extr.) *quum dejecit, ipse ruere videtur.* Scilicet καταβαλὼν πίπτειν dicitur iste sophistarum λόγος, quatenus τούς τε ἄλλους ἀνατρέπει καὶ αὐτὸς αὑτὸν, ut dixit de eo Socrates §. 36. extr. Sophist. p. 288. D. ubi sermo est de hoc sophismate, Τί δὲ, ὦ θαυμάσιε; οὐκ ἐννοεῖς αὐτοῖς τοῖς λεχθεῖσιν, ὅτι καὶ τὸν ἐλέγχοντα εἰς

ὥς περ τῇ Μηδείᾳ τῇ Κόλχῳ·[s] ἀπολλύτω με, καὶ εἰ μὲν
βούλεται, ἑψέτω, εἰ δ', ὅ τι βούλεται, τοῦτο ποιείτω· μό-
νον χρηστὸν ἀποφηνάτω. [§. 35.] Καὶ ὁ Κτήσιππος,
Ἐγὼ μέν, ἔφη, καὶ αὐτός, ὦ Σώκρατες, ἕτοιμός εἰμι παρέ-
χειν ἐμαυτὸν τοῖς ξένοις, καὶ ἐὰν βούλωνται δέρειν[t] ἔτι
μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν,[u] εἴ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσκὸν τελευ-
τήσει[v] ὥς περ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν. καί τοί με[w]
II. i. 421. οἴεται[x] Διονυσόδωρος οὑτοσὶ[y] χαλεπαίνειν αὐτῷ· ἐγὼ δὲ
οὐ χαλεπαίνω, ἀλλ' ἀντιλέγω πρὸς ταῦτα ἅ μοι[z] δοκεῖ
πρός με μὴ καλῶς λέγειν. ἀλλὰ σὺ τὸ[a] ἀντιλέγειν, ἔφη,
ὦ γενναῖε[b] Διονυσόδωρε, μὴ κάλει λοιδορεῖσθαι· ἕτερον γάρ

[s] κόλχων r.—[t] δερεῖν Θ, δέρρειν f.—[u] δεροῦσιν ΧΘ, δέρρουσιν f.—[v] τελευτήσῃ Γ, τελέσει r.—[w] καίτ' οἶμαι ΧΘ. με om pr E.—[x] οἴεται post οὑτοσὶ ponit r.—[y] οὑτωσὶ

Κόλχῳ] Utrum Κόλχων? Steph. Vertit Ficinus, *ex Colchis*. At Κόλχος, notante Waldgravio in Adnott. Mss. nomen gentile est, ut apud Horatium legitur 'Colchus an Assyrius;' et 'venena Cholcha.' Routh.

Μηδείᾳ τῇ Κόλχῳ] Schol. Αὕτη γὰρ συνεβούλευσεν ἀπὸ Κόλχων μετὰ Ἰάσονος εἰς Ἰωλκὸν ἐλθοῦσα ταῖς Πελίου θυγατράσιν, ἵνα, εἰ τοῦτον βούλοιντο νέον γενέσθαι, ἑψηθῇ. Res nota est ex Ovid. Metam. vii. 285. sqq. Conf. Apollodor. i. 9. 27. ibiq. Heyn. et P. Victor. Var. Lectt. v. 6. Illud Κόλχῳ, pro quo frustra Steph. conjecit Κόλχων, gentile est nomen, ut recte monet Routhius. Vid. Bentlei. ad Horat. Carm. ii. 13. 8. Heind.

εἰ δ' ὅ,τι βούλεται] Fortasse εἰ δ' ἄλλό τι βούλ. Steph. Verterat Ficinus, *vel quodcunque aliud mavult*. At Waldgravio placet μὴ post εἰ δὲ subaudiri; recte; videre est enim geminum locum in Phædro, τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὦ Φαῖδρε, εἰ μὲν βούλει, ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἔρωτα νόμισον εἰρῆσθαι· ΕΙ ΔΕ, ὅ,τι καὶ ὅπῃ χαίρεις ὀνομάζων, τοῦτο ὀνόμαζε. p. 212. C. Conf. et Alcib. i. p. 114. B. Routh.

εἰ δὲ, ὅ,τι βούλεται] De Rep. iv. p. 432. A. ἡ σωφροσύνη—δι' ὅλης ἀτεχνῶς τέταται (τῆς πόλεως), διὰ πασῶν παρεχομένη ξυνᾴδοντας τούς τε ἀσθενεστάτους ταυτὸν καὶ τοὺς μέσους, εἰ μὲν βούλει, φρονήσει, εἰ δὲ βούλει, ἰσχύϊ, εἰ δὲ, καὶ πλήθει ἢ χρήμασιν ἢ ἄλλῳ ὁτῳοῦν τῶν τοιούτων. Alcib. l. c. B. Τί οὐκ ἀπέδειξας, εἰ μὲν βούλει, ἐρωτῶν με ὥσπερ ἐγὼ σέ· εἰ δὲ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ λόγῳ διέξελθε. Quibus locis post εἰ δὲ mente repetendum est βούλει. Horum hic immemor Stephanus conjiciebat εἰ δὲ ἄλλο τι βούλεται. Heind.

§. 35. δέρειν—δέρουσιν] Bas. 2. δαίρειν—δαίρουσι. Suid. Δαίρω, τὸ τύπτω· δέρω δὲ, τὸ ἐκδέρω, quod discrimen vereor ne sit grammaticorum commentum. Certe ἀσκὸν δαίρειν metri causa ex Codd. restituit Brunckius pro ἀσκ. δέρειν Aristoph. Nub. 442., quem locum opportune huc attulit Routhius, Νῦν οὖν χρήσθων ὅ,τι βούλονται. Τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν (scr. ῥιγῶν), ἀσκὸν δαίρειν: idemque ita in Av. 364. Ἕλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν. Proverbiale autem loquendi genus fuisse ἀσκὸν δέρεσθαι de cruciatu acerbissimo, intelligitur etiam ex notis illis Solonis versibus apud Plutarch. in Solon. p. 86. B. Ἤθελον γάρ κεν κρατήσας πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν Καὶ τυραννήσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν Ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρίφθαι γένος. Heind.

εἰς ἀσκὸν] *In utrem*. Herodot. vii. 26. ἐν τῇ (urbe Celænis) καὶ ὁ τοῦ Σιληνοῦ Μαρσύεω ἀσκὸς ἀνακρέμαται, τὸν ὑπὸ Φρυγῶν λόγος ἔχει ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐκδαρέντα ἀνακρεμασθῆναι, ubi vid. Valcken. et Wesseling. δορὰ autem h. l. de excoriandi actione capiendum. Heind.

ἀλλὰ σὺ τὸ ἀντιλέγειν, μὴ κάλει λοιδορεῖσθαι] Præclare Cicero de contra-

αὐτοῖν[t] πάγκαλον φανεῖσθαι, ἐπειδὰν ἄρξωνται σπουδάζειν. ἀλλὰ δεώμεθα καὶ παραμυθώμεθα καὶ προσευχώμεθα αὐτοῖν[u] ἐκφανῆναι. ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς πάλιν[v] ὑφηγήσασθαι οἵω[w] προσεύχομαι αὐτὼ φανῆναί μοι. ὅθεν γὰρ τὸ πρότερον ἀπέλιπον,[x] τὸ ἑξῆς τούτοις πειράσομαι, ὅπως ἂν δύνωμαι, διελθεῖν, ἐάν πως[y] ἐκκαλέσωμαι καὶ ἐλεήσαντέ με καὶ οἰκτείραντε[z] συντεταμένον καὶ σπουδάζοντα καὶ[a] αὐτὼ σπουδάσητον.

Σὺ δέ, ὦ Κλεινία, ἔφην, ἀνάμνησόν με πόθεν τότ' ἀπελίπομεν.[b] [§. 42.] Ὡς μὲν οὖν ἐγῷμαι, ἐνθένδε ποθέν. Φιλοσοφητέον ὡμολογήσαμεν τελευτῶντες. ἦ γάρ; Ναί, ἦ δ' ὅς. Ἡ δέ γε φιλοσοφία κτῆσις ἐπιστήμης. οὐχ οὕτως; ἔφην. Ναί, ἔφη. Τίνα ποτ' οὖν ἂν[c] κτησάμενοι ἐπιστήμην ὀρθῶς κτησαίμεθα; ἆρ' οὐ τοῦτο μὲν ἁπλοῦν, II. i. 427.
ὅτι ταύτην[d] ἥ τις ἡμᾶς ὀνήσει; Πάνυ γ', ἔφη.[e] Ἆρ' οὖν ἄν τι ἡμᾶς[f] ὀνήσειεν, εἰ ἐπισταίμεθα γιγνώσκειν περιιόντες ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλεῖστον[g] κατορώρυκται; Ἴσως, ἔφη. Ἀλλὰ τὸ πρότερον, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτό γε ἐξηλέγξαμεν, ὅτι οὐδὲν πλέον, οὐδ' εἰ[h] ἄνευ πραγμάτων καὶ τοῦ ὀρύττειν τὴν

οῖν υ το
[t] αὐτῶν r.—[u] αὐτὴν Θ.—[v] πάνυ r.—[w] οἵως Θ, οἱ ὡσ 𝔛.—[x] ἀπέλιπον Γ.—[y] πᾶν ὅπως-𝔛Θ, πᾶν ὅπως ἂν r.—[z] οἰκτείροντε 𝔛.—[a] καὶ post σπουδάζοντα om w.—[b] ἐπελίπομεν Ξ.—[c] ἂν om fr.—[d] ὅτι ταύτην om 𝔛Θ.—[e] ἔφη ΓΞωγefr: ἔφην *s.—[f] ἄν τι ἡμᾶς 𝔛Θr: ἡμᾶς ἄν τι *s.—[g] πλεῖστον χρυσίον f.—[h] οὐ δεῖ 𝔛.—[i] γίγ-

suique clarum præbeant documentum, in quo ipsi serio agant. Protei fabulam significans Socr. egregie adhibet hoc ἐκφανῆναι, *veram sui formam naturamque declarare,* quod propter Ficinum moneo vertentem, *antequam aperiant, quid animi gerant,* quasi legisset ἐκφήνητον. Heind.

αὐτὼ] *Ipsi,* velut de se supra Socrates §. 29. asseveraverat, non jocari se, sed serio admodum rem agere. Heind.

δοκῶ—ὑφηγήσεσθαι] Ita sermonis lege scripsi pro ὑφηγήσασθαι. Nam sensus verborum est: *Mihi igitur lubet monstrare.* V. nostra ad Phædr. §. 10. et Brunck. in Supplem. ad Aristoph. Plut. 48. t. iii. p. 194. Heind.

ἀπελίποντο, ἑξῆς] Videbat vir quidam doctissimus mihique amicissimus legendum ἀπέλιπον, τὸ ἑξῆς etc. pro ἀπελίποντο, ἑξῆς. Eadem fere verba habes supra, ὅθεν ἐγὼ ἀπέλειπον, τὸ ἑξῆς ἐπιδείξατον. Conjiciebat etiam Cornarius ἀπέλιπον, ut ex ipsius interpretatione constat; vertitque vetus interpres Ficinus, *Conabor igitur inde deinceps continuare sermonem ubi supra destitimus.* Routh.

ἀπέλειπον, τὸ ἑξῆς] Vulgo vitiose editur ἀπελίποντο, ἑξῆς, de quo mendo jam monitum in notis Routhii. Gorg. §. 113. ὅθεν οὖν ἀπέλειπες, ἀποκρίνου, ubi vid. not. nostr. Atque sic statim post infertur h. l. πόθεν τότ' ἀπελίπομεν. Heind.

§. 42. ἐνθένδε ποθέν φιλοσοφητέον] Perperam vulgo absque interpunctione ἐνθένδε ποθὲν φιλοσοφητέον —. ἆρ' οὐ τοῦτο μὲν ἁπλοῦν, *nonne hoc simpliciter valet et sine exceptione?*—Pro χρυσίον deinde Bas. utraque χρυσίου. Heind.

γῆν τὸ πᾶν ἡμῖν χρυσίον γένοιτο·[i] ὥστε[k] οὐδ' εἰ[l] τὰς
I. 289. πέτρας χρυσᾶς ἐπισταίμεθα[m] ποιεῖν, οὐδενὸς ἂν ἀξία ἡ
ἐπιστήμη εἴη. εἰ γὰρ μὴ κεχρῆσθαι ἐπιστησόμεθα τῷ
χρυσίῳ, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῦ[n] ἐφάνη ὄν. ἢ οὐ μέμνησαι;
ἔφην ἐγώ. Πάνυ γ', ἔφη, μέμνημαι. Οὐδέ γε, ὡς ἔοικε,
τῆς ἄλλης ἐπιστήμης ὄφελος γίγνεται οὐδὲν, οὔτε χρημα-
τιστικῆς οὔτε ἰατρικῆς οὔτε ἄλλης οὐδεμιᾶς,[o] ἥ τις ποιεῖν
τι ἐπίσταται, χρῆσθαι δὲ μὴ ᾧ[p] ἂν ποιήσῃ. οὐχ οὕτως;
Συνέφη. Οὐδέ γε[q] εἴ τις[r] ἔστιν ἐπιστήμη ὥστε ἀθανά-
τους ποιεῖν ἄνευ τοῦ ἐπίστασθαι τῇ ἀθανασίᾳ χρῆσθαι,
οὐδὲ ταύτης ἔοικεν ὄφελος οὐδέν, εἴ τι δεῖ τοῖς πρόσθεν[s]
ὡμολογημένοις τεκμαίρεσθαι.[t] Συνεδόκει ἡμῖν πάντα
ταῦτα. [§. 43.] Τοιαύτης τινὸς ἄρ'[u] ἡμῖν ἐπιστήμης
δεῖ, ὦ καλὲ παῖ, ἦν δ' ἐγώ, ἐν ᾗ συμπέπτωκεν ἅμα τό τε
ποιεῖν καὶ τὸ ἐπίστασθαι χρῆσθαι τούτῳ ὃ ἂν ποιῇ. Φαί-
νεται, ἔφη. Πολλοῦ ἄρα δεῖ, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς λυροποιοὺς
II. i. 428. δεῖν εἶναι[v] καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους.[w] ἐν-

νοιτο f.—[k] ὥστ' r.—[l] εἰ om e.—[m] ἐπισταίμεθα...κεχρῆσθαι om f.—[n] αὐτὸ ΧΘ, αὐτῶ (ὁ) r.—[o] οὐδεμιᾶς ἄλλης Γ.—[p] ὃ ΞEef; ἃ ΣBCy, ἃ Γw.—[q] οὐδέ γε corr Γ: οὐδ' εἴγε *s.—[r] ἥτις fr.—[s] ἔμπροσθεν f.—[t] τεκμαίρεσθαι δεῖ Χ.—[u] ἄρ' Γ.—[v] δεῖν εἶναι Heusdius: εἶναι δεινοὺς f, δεικνὺς εἶναι w, δεινοὺς εἶναι *s.—[w] ἐπιβούλους ΧΘ, ἐπι-

εἰ γὰρ μὴ κεχρῆσθαι] Scripserim *καὶ χρῆσθαι*, ut Sophist. p. 223. D. in verbis, *τὸ μὲν, ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται κεχρῆται, τὸ δὲ, ὅσοις ἡ ψυχὴ, πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται*, corrigendum *καὶ χρῆται*. Heind.

τῆς ἄλλης] Corrigerem *τινὸς ἄλλης*, ni post *οὐδὲ* sermonis consuetudo *οὐδεμιᾶς* potius requireret. Articulus tamen commodius h. l. abesset. Pro *ἥτις* autem vix dubito quin Plato scripserit *ἥ τις*. Heind.

ᾧ ἂν ποιήσῃ] Cod. Par. *ἃ ἂν ποιήσῃ ὃ ἂν ποιήσῃ*. Heind.

οὐδ' εἴγε εἴτις] Fortasse *οὐδέ γε εἴτις*. Steph. Sed nihil mutandum. Simile illud est in Symposio, *εἰ μὴ εἴτις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ*, p. 205. E. necnon in Gorgia, *εἰ μὴ εἴτις ὑπολάβοι*. Routh.

οὐδ' εἴγε εἴ τις] Merito Stephano de mendo suspectum fuit duplex hoc *εἰ*, cujus vix ullum aliud exemplum reperias. Nam longe alia est ratio pervulgati illius *εἰ μὴ εἴ τις*, quod huic comparavit Routhius. Rescribendum procul dubio *Οὐδέ γε εἴ τις*. Gorg. §. 140. *Οὐδέ γε εἴ τις πολὺ φαυλότερος εἴη* etc. Heind.

ἔοικεν ὄφελος οὐδὲν] Sc. *εἶναι*, nisi forte hoc *εἶναι*, aut ante *ἔοικεν* vocula *ὡς*, e contextu excidit. Heind.

τούτῳ, ὃ ἂν ποιῇ] 'Legisse videtur *ποιήσῃ*, non *ποιῇ*, Iamblich. Orat. Protrept. c. 4.' Routh. Accuratius, opinor. Heind.

§. 43. *λυροποιοὺς δεινοὺς εἶναι*] Dixerat in antecedentibus Socrates, sibi et Cliniæ istiusmodi opus esse scientia, in qua et *facere* et *facto uti* de una eademque re concurrant. Inde hanc nunc conclusionem minus recte efficit, multum abesse, ut ipse et Clinias lyras et facere et tractare possint. Sed noli dubitare, quin recte omnino concluserit Socrates. Scripsit enim Plato: *ἡμᾶς λυροποιοὺς δεῖν δεινοὺς εἶναι*. *Multum igitur abest, ut egregios nos esse oporteat lyrarum opifices, scientiæque esse peritos, quæ in*

ταῦθα γὰρ δὴ[x] χωρὶς μὲν ἡ ποιοῦσα[y] τέχνη, χωρὶς δὲ ἡ χρωμένη διῄρηται τοῦ[z] αὐτοῦ πέρι. ἡ γὰρ λυροποιικὴ καὶ ἡ κιθαριστικὴ πολὺ διαφέρετον ἀλλήλοιν.[a] οὐχ οὕτως;[b] Συνέφη. Οὐδὲ μὴν αὐλοποιικῆς γε[c] δῆλον ὅτι δεόμεθα.[d] καὶ γὰρ αὕτη ἑτέρα τοιαύτη. Συνεδόκει. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν, ἔφην ἐγώ, εἰ τὴν λογοποιικὴν[e] τέχνην μάθοιμεν, ἆρά

βόλους w.—[x] δὴ om E.—[y] εἰποῦσα w.—[z] διῄρηται δὲ τοῦ ΧΘϒ.—[a] ἀλλήλων f.—[b] οὕτως ΓΞC: οὕτω s.—[c] γε om E.—[d] δεόμεθα δηλονότι f.—[e] λυροποιϊκὴν f.—

lyris tractandis cernitur. Nam hac in re et facere et facto uti non concurrunt, sed alia est, quæ facit, ars, alia, quæ utitur. Postrema illa δηλονότι δεόμεθα glossema redolent. Pendet οὐδὲ μὴν αὐλοποιϊκῆς γε ab antecedenti ἐπηβόλους, quod non intelligens Græculus quidam, ut sensum dictioni affingeret, glossema illud adscripsisse videtur. Simili additamento purgandus est Dialogus de Divitiis qui Æschinis nomine fertur p. 52. ed. Fischer. Ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντιλέγοντα ποιῆσαι ὁμολογεῖν σοὶ δηλονότι. Ejicienda sunt ultima σοὶ δηλονότι. Nec dubito quin idem remedium adhibendum sit Sympos. p. 195. A. Ἔστι δὲ κάλλιστος ὤν, τοιόσδε· πρῶτον μὲν νεώτατος θεῶν, ὦ Φαῖδρε. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται, φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας, ταχὺ ὂν δηλονότι· θᾶττον γοῦν τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται· ὃ δὴ πέφυκεν Ἔρως μισεῖν. Tolerari enim non potest in pulcherrima hac Amoris laudatione ineptum illud ac frigidum ταχὺ ὂν δηλονότι. θᾶττον κ. τ. δ. ἡ. προσέρχ. quo sublato reliqua se optime habeant. Haud dubie profectum est a jejuni cujusdam annotatoris manu, qui hæc ad explicandum φεύγων φυγῇ adscripserit. Hujusmodi autem glossemata se ipsa fere produnt adjecto, vel δηλονότι, ut in his, quos memoravimus, locis, vel δήπουθεν, ut Phileb. p. 62. E. Τί δὲ μετὰ ταῦτα; ἆρ' οὐκ εἰ μέν τινες ἀναγκαῖαι, καθάπερ ἐκεῖ, συμμικτέον καὶ ταύτας; ΠΡΩ. Τί δ' οὔ; τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν, ubi manifestum est postrema hæc: τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν, quæ otiose redundant, adscripta fuisse aliquando ad præc. ταύτας, ac postea in contextum alieno loco irrepsisse. HEUSD.

πολλοῦ ἄρα δεῖ, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς λυροποιοὺς δεινοὺς εἶναι] *Multum igitur abest, ut simus præstantes lyrarum fabricatores*, hæc qui, quæso, conclusionis loco prægressis subjici possunt? Non illud sane ex Socratis argumentatione efficitur, sed hoc potius, *omnino eos non oportere lyrarum fabricatores esse*, quemadmodum post illa infert Socrates, Οὐδὲ μὴν αὐλοποιϊκῆς γε δηλονότι δεόμεθα. In promptu est corrigere, ἡμᾶς λυροποιοὺς δεῖν εἶναι, quam correctionem ab Heusdio quoque excogitatam video, nisi quod voluit ἡμ. λυροποιοὺς δεῖν δεινοὺς εἶναι. Sed nihil hic ad sensum fecerit hoc δεινούς, neque, si hoc posuisset Plato, illa fuisset additurus καὶ τοιαύτης τινος ἐπιστήμης ἐπηβόλους. Jam si δεινοὺς mutaris in δεῖν, verum hunc habebis argumentationis tenorem: *Minime igitur opus est, ut artem lyras fabricandi addiscamus. Ac ne scientia quidem αὐλοποιϊκῇ nobis est opus. Igitur ne λογοποιϊκῇ quidem. Nam ut nihil nobis prodest λυροποιϊκὴ absque κιθαριστικῇ, nihil αὐλοποιϊκὴ absque αὐλητικῇ, ita ne ista quidem λογοποιϊκὴ, in qua tantopere sophistæ isti gloriantur, quidquam ipsa proderit iis, qui non insuper scientiam teneant orationibus perite utendi.* De v. ἐπήβολος vid. Tim. Lex. ibiq. Ruhnk. HEIND.

δηλονότι δεόμεθα] Hæc si statim subjicerentur illis καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους, possent in his abesse verba δηλονότι δεόμεθα, ut genitivus αὐλοποιϊκῆς penderet ab illo ἐπηβόλους iterum hic supplendo, quanquam tum quoque neutiquam hæc sollicitanda putarem: nunc, interpositis his omnibus, ἐνταῦθα γὰρ—Συνέφη, ægre admodum carerem his verbis δηλονότι δεόμεθα, quæ frustra in glossematis suspicionem vocavit Heusdius. Quid, si Plato scripsisset, Οὐδὲ μὴν αὐλοποιοὺς ἡμᾶς δεῖ εἶναι? Num hoc cuiquam displiceret? Atqui alterum illud eodem plane redire liquet. Par est ratio ceterorum locorum, quæ tanquam de glossemate propter δηλονότι illud suspecta attulit ad h. l. (Specim. Crit. p. 61.) vir eruditissimus, in quibus ego ne syllabam quidem movendam aio. HEIND.

Συνεχώρει. Πότερον οὖν ψευδῆ λέγειν μὲν[q] οὐκ ἔστι, δοξάζειν μέντοι ἔστιν;[r] Οὐδὲ δοξάζειν, ἔφη.[s] Οὐδ' ἄρα[t] ψευδής, ἦν δ' ἐγώ, δόξα ἔστι τὸ παράπαν. Οὐκ ἔφη. Οὐδ' ἄρ' ἀμαθία οὐδ' ἀμαθεῖς ἄνθρωποι. ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη ἀμαθία, εἴ περ εἴη,[u] τὸ ψεύδεσθαι τῶν πραγμάτων; Πά-
II. i. 423. νυ γε,[v] ἔφη. Ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο,[w] ἦν δ' ἐγώ. Οὐκ ἔφη. Λόγου ἕνεκα, ὦ Διονυσόδωρε, λέγεις τὸν λόγον, ἵνα δὴ ἄτοπον λέγῃς, ἢ ὡς ἀληθῶς δοκεῖ σοι οὐδεὶς εἶναι ἀμαθὴς ἀνθρώπων; Ἀλλὰ σύ, ἔφη, ἔλεγξον. Ἦ καὶ ἔστι τοῦτο[x] κατὰ τὸν σὸν λόγον, ἐξελέγξαι,[y] μηδενὸς ψευδομένου; Οὐκ ἔστιν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος. Οὐδ' ἄρα[z] ἐκέλευον,[a]

λέγειν r.—[q] λέγειν μὲν Θ: μὲν λέγειν *s.—[r] δοξάζειν γε μέντοι f.—[s] ἐφάνη w.—[t] ἄρ' Γ.—[u] εἰ παρείη ΧΘr.—[v] γ' r.—[w] ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο Γ: ἀλλὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν *s.—[x] τοῦτο om Γ.—[y] ἐλέγξαι r.—[z] ἄρα Γ.—[a] ἐκέλευον om f et pr E.—

huc redit sententia: *Nonne fieri nequit, ut falsa quis dicat, sed ita se potius res habet, ut quis vel vere vel non dicat? Hæc enim est disputationis illius vis ac sententia: nonne? Adsentiebat.* Heusd.

τοῦτο γὰρ—ἢ γάρ;] Per parenthesin inferuntur, quæ, non exputo, cur transponi voluerit Heusdius post illa *ἢ μὴ λέγειν*. Heind.

λόγου ἕνεκα—λέγεις] De dictione hac *λόγου ἕνεκα* vid. not. ad Theætet. §. 118. Heind.

ἢ καὶ ἔστι τοῦτο κ. τ. λ.] Ita hæc vertit Ficinus, quasi verba *ἢ καὶ ἔστι τοῦτο κατὰ τὸν σὸν λόγον ἐξελέγξαι, μηδενὸς ψευδομένου*; in libro suo Socrati adscripta repererit. Et sane uni Socrati recte adscribi possunt. Sed præterea corrigenda est interpunctio, ut, quod post *ἐξελέγξαι* positum est comma, id post *λόγον* reponatur: unde hæc exsistat sententia: *An hoc etiam admittit assertio illa tua, refellere aliquem posse si nemo mentiatur?* Heusd.

ἢ καὶ ἔστι τοῦτο, ἐξελέγξ.] *An etiam hoc δυνατὸν est ex tua ratione, convincere, quando nemo mentitur?* Male vulgo *ἢ*, quum hæc Socratis verba sint. Post *λόγον* autem *ὑποστιγμὴν* posui, de quo et Heusdius monuit, quoniam præcedens *τοῦτο* declaratur verbo *ἐξελέγξαι*. Cratyl. §. 5. *Ἔστιν ἄρα τοῦτο, λόγῳ λέγειν τὰ ὄντα τε καὶ μή*; in quibus itidem deest, quem expectabas, articulus *τὸ* ante inf. *λέγειν*. Heind.

ἐκέλευον] Legit Ficinus *ἐκέλευεν*, sed nihil necesse fuerit mutare *ἐκέλευον*: ut sint trajecta verba, sicut alibi sæpe, pro *οὐδ' ἄρα ἐκέλευον ἐγὼ νῦν δή, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος*. Steph. Similiter paulo post Οὐκ *οἶμαι, ἔφη, ἐγώ, ὁ Κλεινίας ὑπολαβών*. Revera autem non legit Ficinus *ἐκέλευεν*, qui in veteri illibataque ejus versione hæc habet; *Tum Dionysodorus: non jussi igitur ut refelleres.* Routh.

ἐκέλευον κ. τ. λ.] In hisce magna inest difficultas. Quid enim dicat Dionysodorus *οὐδ' ἄρα ἐκέλευον ἐγὼ νῦν δὴ ἐξελέγξαι*, postquam paulo ante Socratem refellere jussit? Nil adjumenti præbet Ficinus, qui, etsi aliam secutus lectionem videtur, tamen non eam exprimit, quam locus requirit. Sed tolletur, opinor, difficultas, si *ὁ Διονυσόδωρος* vel deleamus vel in *ὡς Διονυσ.* mutemus, ut hæc omnia ab Euthydemo dicantur. Sic tandem recte ad hæc dicta Euthydemum alloquatur Socrates. Heusd.

οὐδ' ἄρα ἐκέλευον] Jusserat paullo ante Socratem refellere Dionysodorus verbis, *Ἀλλὰ σὺ ἔλεγξον*: nunc Socratis hac interrogatione *ἢ καὶ ἔστι τοῦτο* etc. confutatus negat se id serio jussisse. Ita solvi potest, opinor, quæ hic esse videtur, repugnantia, quam tollendam putavit Heusdius vel delendo hoc *ὁ Διονυσόδωρος* vel mutando in *ὡς Διονυσόδωρος*. Vulgatæ scripturæ Ficinus quoque favet, ex cujus antiqua versione hæc profert Routhius: *Tum Dionysodorus: non iussi igitur, ut refelleres.* Heind.

ποίαν τέχνην; Ἐγὼ μὲν οὐκ εὐπορῶ, ἔφη. Ἀλλ', ἦν[t] δ' ἐγώ, ἐμὲ[u] οἶμαι εὑρηκέναι. Τίνα; ἔφη ὁ Κλεινίας. Ἡ στρατηγική μοι δοκεῖ, ἔφην, τέχνη[v] παντὸς μᾶλλον εἶναι ἣν ἄν τις κτησάμενος εὐδαίμων εἴη. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. Πῶς; ἦν δ' ἐγώ.[w] Θηρευτικὴ τις ἥδε γ' ἐστὶ τέχνη ἀνθρώπων. Τί δὴ οὖν; ἔφην ἐγώ. [§. 45.] Οὐδεμία, ἔφη, τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον[x] ἐστὶν ἢ ὅσον θηρεῦσαι[y] καὶ χειρώσασθαι. ἐπειδὰν δὲ χειρώσωνται τοῦτο ὃ ἂν θηρεύωνται,[z] οὐ δύνανται τούτῳ χρῆσθαι, ἀλλ' οἱ μὲν κυνηγέται[a] καὶ οἱ ἁλιεῖς τοῖς ὀψοποιοῖς παραδιδόασιν, οἱ δ' αὖ γεωμέτραι καὶ οἱ ἀστρονόμοι καὶ[b] οἱ λογιστικοί—θηρευτικοὶ γάρ εἰσι καὶ οὗτοι· οὐ γὰρ ποιοῦσιν τὰ διαγράμματα ἕκαστοι[c] τούτων, ἀλλὰ τὰ ὄντα ἀνευρίσκουσιν. ἅτε II. i. 430.

[v] ἔφην ἐγὼ τέχνη 𝔄𝔣𝔵 et rc Ξ.—[w] δ' ἦν δ' w.—[x] πλεῖον 𝔣.—[y] ὅσον ἐστὶ θηρεῦσαι Γ.—[z] θηρεύσωνται ς.—[a] μὲν οὖν κυνηγέται 𝔵.—[b] καὶ om 𝔣.—[c] ἕκαστα 𝔄Θ𝔵.—

ποῖ οὖν, ἔφην ἐγώ, τραποίμεθ' ἄν, ὅτι ἐπὶ ποίαν τέχνην;] Fortasse τραποίμεθ' ἂν ἔτι; ἐπὶ π. Nisi pro ὅτι scribendum sit ἔφην. STEPH. Posteriorem conjecturam furatus est e Ficino ita vertente: *Quo ergo nos vertemus, inquam, et quam ad artem.* BIP.

ποῖ οὖν—τραποίμεθ' ἂν ἔτι; ἐπὶ] Sic de certa Stephani emendatione scripsi pro Ποῖ—τραποίμεθ' ἂν ὅτι ἐπὶ π. τ. Statim post scripserim: 'Αλλ', ἦν δ' ἐγώ, ἐγὼ οἶμαι εὑρ. HEIND.

§. 45. οὐδεμία, ἔφη, τῆς θηρευτικῆς] Routhius: *Nulla pars, inquit, ipsius artis venatoriæ latius patet quam ut venetur et subigat.* Neque sane aliter explicari hæc possunt, quanquam admodum dubito num usquam alias οὐδεὶς perinde cum genitivo constructum reperiatur, atque ὁ πολὺς, ὁ πλεῖστος, ὁ ἥμισυς et id genus alia jungi solent cum gen. τοῦ χρόνου, τοῦ βίου etc. Certe exspectabat aliquis οὐδεμία ἁπάσης τῆς θηρευτικῆς, ut Cic. de Off. i. 13. 'Totius autem injustitiæ nulla capitalior est, quam eorum' etc. Depravata hæc arbitror, in quibus si conjecturæ locus datur, suaserim: Οὐδεμία, ἔφη, τῆς θηρευτικῆς δύναμις ἐπιπλέον ἐστὶ etc. Gorg. §. 17. ἢ ἔχεις τι λέγειν ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι ἢ πειθὼ τοῖς ἀκούουσιν ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖν; HEIND.

ὃ ἂν θηρεύσωνται] θηρεύωνται Ms. Reg. ut Edd. ante Steph. Stephani mutatio aliqua ex parte confirmatur, quod θηρεύσωνται postea sequatur. Ficinus quoque habet, *quod insecuti sunt.* ROUTH.

ὃ ἂν θηρεύσωνται] Cod. Par. Ald. et Bas. utraque θηρεύωνται. Ficinus tamen vertit, *quod insecuti sunt,* atque ita paullo post, ἐπειδὰν ἢ πόλιν τινὰ θηρεύσωνται ἢ στρατόπεδον et αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι τούτοις ἃ ἐθήρευσαν, postulatque hoc omnino accurata ratio. HEIND.

οὐ δύνανται τούτῳ χρῆσθαι] Vellem οὐ δύνανται αὐτοὶ τούτῳ χρ. HEIND.

καὶ οἱ λογιστικοὶ] Post λογιστικοὶ ponitur stigme, [scil. in ipsius Stephani edit.] quamvis alioqui hi nominativi ferantur ad παραδιδόασιν. interrumpitur enim oratio. STEPH.

οὐ γὰρ ποιοῦσι τὰ διαγράμμ.] *Neque enim figuras horum singuli fingunt, sed eas, quæ jam sunt* (sive in rerum natura sive in hominum animis impressæ) *anquirunt.* de Rep. vii. p. 527. A. Λέγουσι μέν που μάλα γελοίως τε καὶ ἀναγκαίως (geometræ)· ὡς γὰρ πράττοντές τε καὶ πράξεως ἕνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιούμενοι λέγουσι, τετραγωνίζειν τε καὶ παρατείνειν καὶ προστιθέναι καὶ πάντα οὕτω φθεγγόμενοι· τὸ δ' ἔστι που πᾶν τὸ μάθημα γνώσεως ἕνεκα ἐπιτηδευόμενον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον; Ὡς τῆς τοῦ ἀεὶ ὄντος γνώσεως, ἀλλ' οὐ τοῦ ποτέ τι γιγνομένου καὶ ἀπολλυμένου; Εὐομολόγητον, ἔφη. Τοῦ γὰρ ἀεὶ ὄντος ἡ γεωμετρικὴ γνῶσίς ἐστι. Non est igitur eu-

οὖν χρῆσθαι αὐτοῖς[d] οὐκ ἐπιστάμενοι, ἀλλὰ θηρεῦσαι μόνον, παραδιδόασι δή που τοῖς διαλεκτικοῖς καταχρῆσθαι αὐτῶν τοῖς εὑρήμασιν, ὅσοι γε αὐτῶν[e] μὴ παντάπασιν ἀνόητοί εἰσιν. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ κάλλιστε καὶ σοφώτατε Κλεινία, τοῦτο οὕτως ἔχει;[f] Πάνυ μὲν οὖν. καὶ οἵ γε στρατηγοί, ἔφη, οὕτω τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐπειδὰν ἢ πόλιν[g] τινὰ θηρεύσωνται[h] ἢ στρατόπεδον, παραδιδόασι τοῖς πολιτικοῖς ἀνδράσιν· αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι τούτοις ἃ ἐθήρευσαν· ὥς περ, οἶμαι, οἱ ὀρτυγοθῆραι τοῖς ὀρτυγοτρόφοις παραδιδόασιν. [§. 46.] Εἰ οὖν, ἦ δ' ὅς, δεόμεθα ἐκείνης τῆς τέχνης, ἥ τις[i] ᾧ[j] ἂν κτήσηται ἢ ποιήσασα[k] ἢ θηρευσαμένη, αὐτὴ[l] καὶ ἐπιστήσεται[m] χρῆσθαι, καὶ ἡ τοιαύτη ποιήσει ἡμᾶς μακαρίους, ἄλλην δή[n] τινα, ἔφη,[o] ζητητέον ἀντὶ τῆς στρατηγικῆς.

ΚΡ. Τί λέγεις σύ, ὦ Σώκρατες; ἐκεῖνο τὸ μειράκιον τοιαῦτ' ἐφθέγξατο;

ΣΩ. Οὐκ[p] οἴει, ὦ Κρίτων;

[d] χρῆσθαι αὐτοῖς ℨΘ: χρῆσθαι αὐτοὶ αὐτοῖς *ϛ.—[e] αὐτοῖς f.—[f] ἔχοι ϛ.—[g] πότε Θ.—[h] θηρεύσωνταί τινα f.—[i] εἴ τις e.—[j] ante ᾧ omisi ἂν cum ℨΘr.—[k] θηρεύσασα f.—[l] αὕτη ℨ.—[m] ἐπιστήσηται y, ἐπίσταται f.—[n] δέ ℨΘfr.—[o] ἔφην r.—[p] οὐδ' Γ.

rum ars ποιητικὴ quædam, sed κτητικὴ potius et θηρευτικὴ, velut universum artium genus Sophist. p. 219. B. distribuitur in ποιητικὴν et κτητικὴν, κτητικῆς autem pars quædam ponitur ἡ θηρευτική. Ceterum structuræ in his tenorem paullulum interrumpunt interposita verba θηρευτικοὶ γὰρ—ἀνευρίσκουσιν, ut nominativos solutos hæc referant οἱ γεωμέτραι καὶ οἱ ἀστρονόμοι καὶ οἱ λογιστικοί. Heind.

εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ κάλλιστε καὶ σοφώτατε Κλεινία, τοῦτο οὕτως ἔχοι] Omnino probandum est, quod in utraque Bas. et Aldina reperitur, ἔχει cum interrogandi signo. Confirmat hoc illa apud Platonem paris venustatis Socratis interrogatio Sympos. p. 208. B. l. c. Heusd.

εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ,—τοῦτο οὕτως ἔχει;] Sic Cod. Paris. In Aldina et Bas. utraque ἔχει legitur sine interrogandi signo, unde Stephanus fecit, quod vulgo editur, ἔχοι. de Rep. iv. p. 424. E. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· οὕτω τοῦτ' ἔχει; Δοκεῖ μοι, ἔφη. Sympos. p. 208. B. Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ σοφωτάτη Διοτίμα· ταῦτα ὡς ἀληθῶς οὕτως ἔχει; Καὶ ἥ,—εὖ ἴσθι, ἔφη, ὦ Σώκρ. quæ loca apte huc attulit Routh. Addo Eurip. Hec. 311. Εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἤν τις αὖ φανῇ Στρατοῦ τ' ἄθροισις etc. Conf. nostra ad Lysid. §. 29. De vera hac scriptura Heusdius quoque monuit. Heind.

οἱ ὀρτυγοθῆραι] V. not. ad Lysid. §. 20. et Gataker. ad Antonin. i. 6. Heind. Consule Eustathium ad Iliad. I. p. 686. Routh.

ἥτις ἂν ᾧ ἂν κτήσηται—ἡ θηρευσαμένη, αὐτὴ καὶ ἐπιστήσ.] In his prius ἂν etsi ferri potest, rarissimum tamen apud Platonem est ὅστις ἂν seq. futuri indicativo, ut, ni vitio hoc natum sit ex seqq. ᾧ ἂν, mutandum in αὖ videatur. Nam quod aliquis volebat, ἐπιστήσηται, solœcum id est pro ἐπίσταται s. ἐπιστηθῇ. Ceterum prave hæc vulgo ita distinguuntur, ἡ θηρευσαμένη αὐτὴ, καὶ ἐπιστήσεται χρῆσθαι, quum αὐτὴ manifesto pertineat ad ἐπιστήσεται. Adverterat hoc itidem jam Heusdius, qui citat supr. p. 289. D. χρῆσθαι οἷς ἐκεῖνοι εἰργάσαντο οἱ λυροποιεῖν αὐτοὶ ἀδύνατοι. Heind.

ΚΡ. Μὰ Δί'[q] οὐ μέντοι. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἐγώ, εἰ ταῦτ' εἶπεν, οὔτ' Εὐθυδήμου οὔτε ἄλλου[r] οὐδενὸς ἔτ' ἀνθρώπου δεῖσθαι εἰς παιδείαν.

ΣΩ. Ἀλλ' ἆρ',[s] ὦ πρὸς Διός, μὴ ὁ Κτήσιππος ἦν ὁ ταῦτ' εἰπών, ἐγὼ[t] δὲ οὐ μέμνημαι;

ΚΡ. Ποῖος Κτήσιππος; II. i. 431. r. 291.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τό γε[u] εὖ οἶδα, ὅτι οὔτε Εὐθύδημος οὔτε Διονυσόδωρος[v] ἦν ὁ εἰπὼν ταῦτα. ἀλλ', ὦ δαιμόνιε Κρίτων, μή τις τῶν κρειττόνων παρὼν αὐτὰ ἐφθέγξατο; ὅτι γὰρ[w] ἤκουσά γε[x] ταῦτα, εὖ οἶδα.

ΚΡ. Ναὶ μὰ Δί',[y] ὦ Σώκρατες· τῶν[z] κρειττόνων μέντοι[a] τις ἐμοὶ[b] δοκεῖ, καὶ πολύ γε. ἀλλὰ μετὰ τοῦτο ἔτι τίνα ἐζητήσατε τέχνην; καὶ εὕρετε ἐκείνην ἢ οὐχ εὕρετε, ἧς ἕνεκα ἐζητεῖτε;

§. 47. ΣΩ. Πόθεν, ὦ μακάριε, εὕρομεν; ἀλλ' ἦμεν πάνυ γελοῖοι, ὥσπερ τὰ[c] παιδία τὰ τοὺς κορυδοὺς[d] διώκοντα· ἀεὶ ᾠόμεθα[e] ἑκάστην τῶν ἐπιστημῶν[f] αὐτίκα λήψεσθαι, αἱ δ' ἀεὶ ὑπεξέφυγον.[g] τὰς μὲν οὖν πολλὰς[h] τί ἄν σοι λέγοιμι; ἐπὶ δὲ δὴ τὴν βασιλικὴν ἐλθόντες τέχνην

—[q] δί Γyet.—[r] οὔτ' ἄλλου ωyt.—[s] ἆρ' Γ.—[t] ἐγὼ...ταῦτα om f.—[u] τόδε t.—[v] οὔτε διονυσόδωρος 𝔄ΓΘτ : οὔτε ὁ Διονυσόδωρος *ς.—[w] γὰρ om Γ, suffecto rc ἐπεὶ ante ὅτι.—[x] γε et εὖ om f.—[y] δί Γω.—[z] τῶν om 𝔄Θ.—[a] τοι om Γ, μέντοι om f.—[b] ἔμοιγε f.—[c] τὰ ante τοὺς om Σf.—[d] κορύδους 𝔄Θτ, κορωδοὺς Cy, κορυλοὺς f.—[e] οἰόμεθα τ.—[f] τῶν ἐπιστημῶν ἑκάστην Γ.—[g] ὑπεξέφευγον pr Γ.—[h] τὰ...πολλὰ

ἀλλ' ἆρα ὦ πρὸς κ. τ. λ.] *Sed num Ctesippus fuit qui hæc dixit? et ego non memini?* Q. d. Quid si vero non Clinias, sed Ctesippus hæc dixerit, et ego memoria sim lapsus? Steph.

ποῖος Κτήσιππος;] Formulam hanc cum irrisione quadam et indignatione negantem illustravi ad Charmid. §. 47. Conf. Heusd. Specim. Crit. p. 108. Heind.

οὔτε Εὐθύδημος οὔτε ὁ Διονυσόδωρος] Aut articulus ὁ expungi debet aut utrique nomini præfigi. Heind.

ἀλλὰ—μή τις κ. τ. λ.] *Sed quid si aliquis ex præstantioribus illa dixit? me quidem certe audiisse certo scio.* Steph.

τῶν κρειττόνων] Deos τοὺς κρειττόνας appellari, notius est, quam ut exemplis egeat. Videndus tamen Noster in Sophista, sub init. et Aristides Rhetor t. ii. p. 11. 132. 252. Routh.

τῶν κρειττόνων] *Deorum.* Qua locutione nihil est tritius. V. Wernsdorf. ad Himer. p. 88. Hutchins. ad Xenoph. Cyrop. viii. p. 499. Plene Plato Sympos. p. 188. E. τοῖς κρείττοσιν ἡμῶν θεοῖς. de Legg. p. 718. A. παρὰ θεῶν καὶ ὅσοι κρείττονες ἡμῶν. Heind.

μετὰ τοῦτο ἔτι τίνα] *Quamnam præterea* etc. Ni præstet ἔτι τινὰ, *aliquam præterea.* Heind.

§. 47. πόθεν—εὕρομεν;] Bas. 2. εὕρωμεν, solœce. Indicativo opus est h. l. ut de Rep. i. p. 330. A. Πότερον—ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες ἢ ἐπεκτήσω; Ποῖ (scr. πῇ) ἐπεκτησάμην—ὦ Σώκρατες; Heind.

κορυδοὺς] Schol. Κορυδοί, ὄρνιθες ὄρτυξιν ὅμοιοι, οὓς ἔνιοι κορυδαλούς φασι, Γῆς καὶ Ἀθηνᾶς ἱεροί. Conf. Tim. Lex. p. 164. ibiq. Ruhnk. Heind.

καὶ διασκοπούμενοι αὐτήν,[i] εἰ αὕτη εἴη ἡ τὴν εὐδαιμονίαν παρέχουσά τε καὶ[j] ἀπεργαζομένη, ἐνταῦθα ὥς περ εἰς λαβύρινθον ἐμπεσόντες, οἰόμενοι ἤδη ἐπὶ τέλει εἶναι, περικάμψαντες πάλιν ὥς περ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως[k] ἀνεφάνημεν ὄντες καὶ τοῦ ἴσου δεόμενοι ὅσου περ ὅτε τὸ πρῶτον ἐζητοῦμεν.

ΚΡ. Πῶς δὴ τοῦτο ὑμῖν[l] συνέβη, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐγὼ φράσω. ἔδοξε γὰρ δὴ ἡμῖν ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ βασιλικὴ τέχνη ἡ αὐτὴ εἶναι.

II. i. 432. §. 48. ΚΡ. Τί οὖν δή;

ΣΩ. Ταύτῃ τῇ τέχνῃ ἥ τε στρατηγικὴ καὶ αἱ ἄλλαι παραδιδόναι ἄρχειν τῶν ἔργων ὧν αὐταὶ[m] δημιουργοί εἰσιν, ὡς μόνῃ[n] ἐπισταμένῃ χρῆσθαι. σαφῶς οὖν ἐδόκει ἡμῖν αὕτη εἶναι ἣν ἐζητοῦμεν,[o] καὶ ἡ αἰτία τοῦ ὀρθῶς πράττειν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἀτεχνῶς κατὰ τὸ Αἰσχύλου ἰαμβεῖον[p] μόνη[q] ἐν τῇ[r] πρύμνῃ καθῆσθαι τῆς πόλεως, πάντα κυβερνῶσα[s] καὶ πάντων ἄρχουσα πάντα[t] χρήσιμα[u] ποιεῖν.

ΚΡ. Οὐκοῦν καλῶς[v] ὑμῖν[w] ἐδόκει, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Σὺ κρινεῖς, ὦ Κρίτων, ἐὰν βούλῃ ἀκούειν[x] καὶ[y] τὰ[z] μετὰ ταῦτα συμβάντα ἡμῖν. αὖθις γὰρ δὴ πάλιν ἐσκοποῦμεν ὧδέ πως. Φέρε, πάντων ἄρχουσα ἡ βασιλικὴ τέχνη τί ἡμῖν ἀπεργάζεται ἔργον; ἢ οὐδέν; Πάντως δή

ΧΘ.—[i] αὐτὴ ΧΘf.—[j] παρέχουσά τε καὶ om ΧΘ.—[k] κτήσεως Γ.—[l] ἡμῖν fr.—[m] αὐταὶ Heindorfius: libri plerique αὗται.—[n] μόνης ω. σοφῶς Cy.—[o] ζητοῦμεν Ες.—[p] ἰαμβίον ΧΘ.—[q] μόνηι Χ.—[r] τῇ om r.—[s] κυβερνᾶν r.—[t] ἄρχουσα πάντα ΧΓΘΞΣ BCιωyefr: ἄρχουσα καὶ πάντα Ες.—[u] χρη f.—[v] καλὸς ΣΒΕε.—[w] ἡμῖν Χ.—
ω
[x] ἀκουειν Χ, ἀκούων f.—[y] καὶ...ἐσκοποῦμεν] μετὰ γὰρ τὰ ἔμπροσθεν συμβάντα ἡμῖν αὖτις μετὰ ταῦτα ἐσκοποῦμεν Θ et (omisso ἡμῖν) Χ et (omissis συμβάντα ἡμῖν

ἡ τὴν] ὁ pro ἡ Bas. 2. et mox *μόνου* pro *μόνῃ*. Routh.

δεομένου ὅσουπερ κ. τ. λ.] *Tantumque nobis deesse* ad cognitionem illius scientiæ, *quantum antea, quum eam inquirere cœpimus.* Fic. autem vertit, *Eodem modo affecti*, male omnino. Confirmant autem hanc meam interpr. hæc sequentia, *καὶ (ὅπερ ἔλεγον) τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ, ἢ ἔτι πλέονος, πρὸς τὸ εἰδέναι τίς ποτ' ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη ἐκείνη.* Steph.

§. 48. *τί οὖν δή;*] *Quid tum? s. quid ergo?* Plenius supra §. 21. extr. *Τί οὖν δὴ τοῦτο;* Male Ficinus: *Quinam?*—

Ταύτῃ τῇ τέχνῃ—παραδιδόναι sc. *ἔδοξαν*, quod facile subaudias ex prægresso *ἔδοξε*. Statim post *αὐταὶ* scripsi pro *αὗται*, et deinde *ἐζητοῦμεν* pro *ζητοῦμεν*. Ficinus: *quam quærebamus.* Heind.

Αἰσχύλου] Sept. Th. init. *Κάδμου πολῖται, χρὴ λέγειν τὰ καίρια Ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως Οἴακα νωμῶν* etc. Heind.

τέχνη τί ἡμῖν ἀπεργάζεται ἔργον; ἢ οὐδέν;] Ficinus: *ars illa regia—opus aliquod efficit, an non?* quasi *τι* legerit *ἐγκλιτικῶς*, quod tamen post *ἔργον* potius posuisset Plato. Scilicet hæc, Πάν-

που, ἡμεῖς ἔφαμεν πρὸς ἀλλήλους. Οὐ καὶ[a] σὺ ἂν ταῦτα φαίης,[b] ὦ Κρίτων;

ΚΡ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν ἂν φαίης[c] αὐτῆς ἔργον εἶναι; ὥσπερ εἰ[d] ἐγώ σε[e] ἐρωτῴην, πάντων[f] ἄρχουσα ἡ ἰατρικὴ ὧν ἄρχει τί ἔργον παρέχεται; οὐ τὴν ὑγίειαν φαίης;

ΚΡ. Ἔγωγε.

§. 49. ΣΩ. Τί δέ; ἡ ὑμετέρα τέχνη ἡ γεωργία, πάντων ἄρχουσα ὧν ἄρχει, τί ἔργον[g] ἀπεργάζεται; οὐ[h] τὴν II. i. 433.
τροφὴν ἂν φαίης τὴν ἐκ τῆς[i] γῆς παρέχειν[j] ἡμῖν; I. 292.

ΚΡ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δέ; ἡ βασιλικὴ πάντων ἄρχουσα ὧν ἄρχει τί ἀπεργάζεται; ἴσως οὐ πάνυ γ'[k] εὐπορεῖς.

ΚΡ. Μὰ τὸν Δί',[l] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς, ὦ Κρίτων. ἀλλὰ τοσόνδε γε[m] οἶσθα, ὅτι εἴπερ ἔστιν αὕτη ἣν ἡμεῖς ζητοῦμεν, ὠφέλιμον αὐτὴν δεῖ εἶναι.

ΚΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀγαθόν γέ τι δεῖ ἡμῖν αὐτὴν παραδιδόναι;

ΚΡ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀγαθὸν δέ γέ[n] που ὡμολογήσαμεν ἀλλήλοις ἐγώ τε καὶ Κλεινίας οὐδὲν εἶναι ἄλλο[o] ἢ ἐπιστήμην τινά.

ΚΡ. Ναί,[p] οὕτως ἔλεγες.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ[q] μὲν ἄλλα ἔργα ἃ φαίη ἄν τις πολιτικῆς εἶναι· πολλὰ δέ που ταῦτ' ἂν εἴη, οἷον πλουσίους τοὺς πολίτας παρέχειν καὶ ἐλευθέρους[r] καὶ ἀστασιάστους· πάντα ταῦτα οὔτε κακὰ οὔτε ἀγαθὰ ἐφάνη, ἔδει δὲ σοφοὺς

αὖτις μετὰ) ɾ.—[z] τὰ om pr Ξ.—[a] δὲ Cy.—[b] φαίνης pr Γ.—[c] φαίης ἂν ɾ.—[d] εἰ om ƒ.—[e] σε ἐγὼ ΧΘɾ, ἔγωγε (omisso σε) ϵ.—[f] πάντων ƒ.—[g] ἔργον post ἀπεργάζεται ponunt ΞCɯyeƒ, om BEɾ.—[h] οὐ...ἀπεργάζεται om pr E.—[i] τῆς om ΣBCɯyeƒ.—[j] παρέχει ɾ.—[k] γ' om ƒ.—[l] δί' Γ.—[m] γε om ƒ.—[n] γε om Γƒ.—[o] ἄλλο εἶναι ɾ.—[p] ναὶ om ƒ.—[q] οὐκ αὐτὰ ƒ.—[r] καὶ ἐλευθέρους καὶ om ɯ.—[s] αὐτὴ ƒ.—[t] τόγε Ξ.—

τως—Ἔγωγε, pertinent tantum ad proxima ἢ οὐδὲν, iteraturque statim incepta interrogatio verbis, Τί οὖν ἂν φαίης etc. Conf. Gorg. §. 8. ibiq. not. Heind.

§. 49. τί ἀπεργάζεται] Desunt omnia in Ms. Par. inter ἀπεργάζεται repetitum. Sed exstant recentiori manu in margine. Routh.

ὑμετέρα] Sc. τῶν χρηματιστῶν, qualis fuit Crito. Conf. §. 76. extr. Verbis statim post illis τί ἀπεργάζεται; addidi ἔργον e Bas. 2. Heind.

γῆν τὸ πᾶν ἡμῖν χρυσίον γένοιτο·[i] ὥστε[k] οὐδ' εἰ[l] τὰς
I. 289. πέτρας χρυσᾶς ἐπισταίμεθα[m] ποιεῖν, οὐδενὸς ἂν ἀξία ἡ ἐπιστήμη εἴη. εἰ γὰρ μὴ κεχρῆσθαι ἐπιστησόμεθα τῷ χρυσίῳ, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῦ[n] ἐφάνη ὄν. ἢ οὐ μέμνησαι; ἔφην ἐγώ. Πάνυ γ', ἔφη, μέμνημαι. Οὐδέ γε, ὡς ἔοικε, τῆς ἄλλης ἐπιστήμης ὄφελος γίγνεται οὐδέν, οὔτε χρηματιστικῆς οὔτε ἰατρικῆς οὔτε ἄλλης οὐδεμιᾶς,[o] ἥ τις ποιεῖν τι ἐπίσταται, χρῆσθαι δὲ μὴ ᾧ[p] ἂν ποιήσῃ. οὐχ οὕτως; Συνέφη. Οὐδέ γε[q] εἴ τις[r] ἐστιν ἐπιστήμη ὥστε ἀθανάτους ποιεῖν ἄνευ τοῦ ἐπίστασθαι τῇ ἀθανασίᾳ χρῆσθαι, οὐδὲ ταύτης ἔοικεν ὄφελος οὐδέν, εἴ τι δεῖ τοῖς πρόσθεν[s] ὡμολογημένοις τεκμαίρεσθαι.[t] Συνεδόκει ἡμῖν πάντα ταῦτα. [§. 43.] Τοιαύτης τινὸς ἄρ'[u] ἡμῖν ἐπιστήμης δεῖ, ὦ καλὲ παῖ, ἦν δ' ἐγώ, ἐν ᾗ συμπέπτωκεν ἅμα τό τε ποιεῖν καὶ τὸ ἐπίστασθαι χρῆσθαι τούτῳ ὃ ἂν ποιῇ. Φαίνεται, ἔφη. Πολλοῦ ἄρα δεῖ, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς λυροποιοὺς
II. i. 428. δεῖν εἶναι[v] καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους.[w] ἐν-

νοιτο f.—[k] ὥστ' r.—[l] εἰ om e.—[m] ἐπισταίμεθα...κεχρῆσθαι om f.—[n] αὐτὸ ΧΘ, αὐτῷ r.—[o] οὐδεμιᾶς ἄλλης Γ.—[p] ὃ ΞΕef; ἃ ΣBCy, ἃ Γw.—[q] οὐδέ γε corr Γ: οὐδ' εἴγε *s.—[r] ἥτις fr.—[s] ἔμπροσθεν f.—[t] τεκμαίρεσθαι δεῖ Χ.—[u] ἄρ' Γ.—[v] δεῖν εἶναι Heusdius: εἶναι δεινοὺς f, δεικνὺς εἶναι w, δεινοὺς εἶναι *s.—[w] ἐπιβούλους ΧΘ, ἐπι-

εἰ γὰρ μὴ κεχρῆσθαι] Scripserim *καὶ χρῆσθαι*, ut Sophist. p. 223. D. in verbis, *τὸ μὲν, ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται κεχρῆται, τὸ δὲ, ὅσοις ἡ ψυχὴ, πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται*, corrigendum *καὶ χρῆται*. Heind.

τῆς ἄλλης] Corrigerem *τινὸς ἄλλης*, ni post *οὐδὲ* sermonis consuetudo *οὐδεμιᾶς* potius requireret. Articulus tamen commodius h. l. abesset. Pro *ἥτις* autem vix dubito quin Plato scripserit *ἥ τις*. Heind.

ᾧ ἂν ποιήσῃ] Cod. Par. *ἃ ἂν ποιήσῃ ὃ ἂν ποιήσῃ*. Heind.

οὐδ' εἴγε εἴτις] Fortasse *οὐδέ γε εἴτις*. Steph. Sed nihil mutandum. Simile illud est in Symposio, *εἰ μὴ εἴτις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ*, p. 205. E. necnon in Gorgia, *εἰ μὴ εἴτις ὑπολάβοι*. Routh.

οὐδ' εἴγε εἴ τις] Merito Stephano de mendo suspectum fuit duplex hoc *εἰ*, cujus vix ullum aliud exemplum reperias. Nam longe alia est ratio pervulgati illius *εἰ μὴ εἴ τις*, quod huic comparavit Routhius. Rescribendum procul dubio *Οὐδέ γε εἴ τις*. Gorg. §. 140. *Οὐδέ γε εἴ τις πολὺ φαυλότερος εἴη* etc. Heind.

ἔοικεν ὄφελος οὐδὲν] Sc. *εἶναι*, nisi forte hoc *εἶναι*, aut ante *ἔοικεν* vocula *ὡς*, e contextu excidit. Heind.

τούτῳ, ὃ ἂν ποιῇ] ‘Legisse videtur *ποιήσῃ*, non *ποιῇ*, Iamblich. Orat. Protrept. c. 4.’ Routh. Accuratius, opinor. Heind.

§. 43. *λυροποιοὺς δεινοὺς εἶναι*] Dixerat in antecedentibus Socrates, sibi et Cliniæ istiusmodi opus esse scientia, in qua et *facere* et *facto uti* de una eademque re concurrant. Inde hanc nunc conclusionem minus recte efficit, multum abesse, ut ipse et Clinias lyras et facere et tractare possint. Sed noli dubitare, quin recte omnino concluserit Socrates. Scripsit enim Plato: *ἡμᾶς λυροποιοὺς δεῖν δεινοὺς εἶναι*. *Multum igitur abest, ut egregios nos esse oporteat lyrarum opifices, scientiæque esse peritos, quæ in*

γίγνεται, καὶ ὅ περ ἔλεγον, τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ ἢ ἔτι πλέ- II. i. 436.
ονος[i] πρὸς τὸ εἰδέναι τίς ποτ' ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη ἐκείνη ἣ ἡμᾶς εὐδαίμονας ποιήσειεν;

ΚΡ. Νὴ τὸν Δί',[j] ὦ Σώκρατες, εἰς πολλήν γε ἀπορίαν, ὡς ἔοικεν, ἀφίκεσθε.

§. 51. ΣΩ. Ἔγωγε οὖν καὶ αὐτός, ὦ Κρίτων, ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπεπτώκη,[k] πᾶσαν ἤδη φωνὴν ἠφίην,[l] I. 293.
δεόμενος τοῖν ξένοιν, ὥς περ Διοσκόρω[m] ἐπικαλούμενος, σώ-

—[h] ἠτιμάσαμεν ΧΓΘΣCyz et pr ΒΕ: ἀπεδοκιμάσαμεν *s.—[i] πλείονος γεz.—[j] δί' Γ.—[k] ἐνεπεπτώκει ΧΘΣΒCιυγe et pr Γ: ἐνεπεπτώκειν *s.—[l] ἠφίην ιο: ἠφίειν *s.—[m] διοσκόρω pr Ε, διοσκούροιν r, διοσκούρων ΧΘf: Διοσκούρω *s.—[n] διέλοιμεν e.

unum illum Pindari Nem. vii. extr. ταυτὰ Δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν, Ἀπορία τελέθει, τέκνοι-Διν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς Κόρινθος, longe probabilior vel unice potius vera videbitur hæc, quam ibi affert Scholiastes, explicatio: Διὸς Κόρινθος παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων, ὅταν δυσειλέκτως ἀναπολῶσι τὰ αὐτὰ πολλάκις. Adde Aristoph. Ran. 442. ibiq. Bergler. et Conc. 827. quæque Plutarchi loca protulit Erasmus Adagg. p. 372. De origine ejus quæ veteres tradiderunt, longum est huc transscribere, neque ea quidquam faciunt ad sensum declarandum. Vid. Schol. ad Plat. et ad Pindar. l. l. item ad Aristoph. Ran. l. l. Pausan. ii. pr. et Parœmiograph. Heind.

ὅπερ ἔλεγον, τοῦ ἴσου] Sc. §. 47. extr. Mox malim ποιήσει, quanquam in vulgato ποιήσειε suppleri potest ἄν. Heind.

§. 51. ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπεπτώκειν] Hipp. Maj. §. 41. ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορίᾳ. Heind.

πᾶσαν φωνὴν ἠφίειν] De Legg. x. p. 890. D. ἀλλὰ (δεῖ) πᾶσαν, τὸ λεγόμενον, φωνὴν ἱέντα τῷ παλαιῷ νόμῳ ἐπίκουρον γίγνεσθαι. Demosth. pr. Cor. p. 344. C. οἵας τότε ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος καὶ ἐν οἵαις ἦν ταραχαῖς; Themist. Orat. v. p. 70. D. ποίας οὐκ ἀφήσεις φωνάς; Atque simile est illud Lysid. §. 41. Ὁ δὲ Ἱπποθάλης ὑπὸ τῆς ἡδονῆς παντοδαπὰ ἠφίει χρώματα. Heind.

ἠφίειν] Non possum quin cum lectoribus communicem exquisitam hanc Buttmanni mei animadversionem; 'Offendor hac forma imperfecti, ἠφίειν, (nam pro plusquamperfecto hoc neque per formam neque per sensum habere licet), quum a verbo ἵημι nonnisi aut ἵην aut ἵουν (ut ἐτίθουν) flecti potuerit. In composito autem hoc inter ἀφίην, ἠφίην, ἀφίουν, ἠφίουν incerti fluctuant grammatici; de ἠφίειν nemo eorum quidquam monet, quam tamen formam adeo abnormem vix videntur negligere potuisse Phrynichi et Thomæ. Nam quæ apud hos et in veterum libris reperitur ubique tertiæ personæ forma ἠφίει, hæc quum legitime formetur ἀπὸ τοῦ ἠφίουν, hanc fere primæ personæ formam præcipue commendant recentiores certe grammatici. Eam tamen ego h. l. in Platone vulgatæ substitui nolim, tum quod nescimus, hanccine an alteram illam ἠφίην prætulerint Attici ipsi, tum quod multo etiam ἀτοπώτερα, quam hoc ἠφίειν, vulgari loquendi usu in sermonem Græcum inducta fuisse constat. Plura igitur quærenda sunt primæ in hoc verbo personæ exempla, quale unum adhuc prolatum reperi apud Fischer. Animadv. ad Weller. ii. 478. ἠφίουν ex Isæo Reisk. p. 148. tertiæ quidem hoc pluralis personæ, quæ tamen cum prima sing. conspirat. Atque ipsum hoc nostrum ἠφίειν ex Libanio attulit ad Thom. Mag. Hemsterhusius p. 428. qui si Platonici hujus loci memor ibi fuisset, dubitantius, opinor, rescribendum judicasset ἠφίην.' Heind.

Διοσκούρω] Nautarum Σωτῆρας. Διοσκόρων, non Διοσκούρων, legitur de Legg. vii. p. 796. B. atque sic ubique apud Atticos scribendum monuit Grammaticus eruditissimus, Phrynichus p. 100. Διόσκουροι· ὀρθότερον Διόσκοροι· γελάσεις οὖν τοὺς σὺν τῷ υ λέγοντας. Conf. Herodian. ed. Pierson. p. 445. et Wesseling. ad Herodot. in Var. Lectt. p. 124. Heind.

ἐστιν αὕτη ἣν ἔδει κεκτημένους ἡμᾶς εὐδαίμονας εἶναι; Οὐκ οἶμαι, ἔφη, ἐγώ,[f] ὁ Κλεινίας ὑπολαβών. Τίνι τεκμηρίῳ, ἦν δ' ἐγώ, χρῇ; Ὁρῶ, ἔφη, τινὰς λογοποιοὺς οἳ τοῖς ἰδίοις λόγοις οἷς αὐτοὶ ποιοῦσιν οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι, ὥς[g] περ οἱ λυροποιοὶ ταῖς λύραις,[h] ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἄλλοι δυνατοὶ χρῆσθαι οἷς ἐκεῖνοι[i] εἰργάσαντο, οἳ λογοποιεῖν[j] αὐτοὶ ἀδύνατοι. δῆλον οὖν ὅτι καὶ περὶ λόγους χωρὶς ἡ τοῦ ποιεῖν τέχνη καὶ ἡ[k] τοῦ[l] χρῆσθαι. [§. 44.] Ἱκανόν μοι δοκεῖς, ἔφην ἐγώ, τεκμήριον λέγειν ὅτι οὐχ αὕτη ἐστὶν ἡ τῶν λογοποιῶν τέχνη, ἣν ἂν κτησάμενός τις εὐδαίμων εἴη. καί τοι ἐγὼ ᾤμην ἐνταῦθά που φανήσεσθαι τὴν ἐπιστήμην ἣν δὴ πάλαι ζητοῦμεν. καὶ γάρ μοι οἵ τε ἄνδρες αὐτοὶ οἱ λογοποιοί, ὅταν συγγένωμαι αὐτοῖς, ὑπέρσοφοι, ὦ Κλεινία,
II. i. 429. δοκοῦσιν εἶναι καὶ αὐτὴ[m] ἡ τέχνη αὐτῶν θεσπεσία τις καὶ ὑψηλή.[n] καὶ μέντοι οὐδὲν θαυμαστόν· ἔστι γὰρ τῆς τῶν
I. 290. ἐπῳδῶν τέχνης μόριον μικρῷ τε ἐκείνης ὑποδεεστέρα. ἡ μὲν γὰρ τῶν[o] ἐπῳδῶν ἔχεών τε καὶ φαλαγγίων καὶ σκορπίων καὶ τῶν ἄλλων θηρίων τε καὶ νόσων κήλησίς ἐστιν,[p] ἡ[q] δὲ δικαστῶν τε καὶ ἐκκλησιαστῶν καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων κήλησίς τε καὶ παραμυθία τυγχάνει οὖσα. ἤ σοι, ἔφην ἐγώ, ἄλλως πως δοκεῖ; Οὔκ, ἀλλ' οὕτω μοι φαίνεται, ἔφη,[r] ὡς σὺ λέγεις. Ποῖ οὖν, ἔφην ἐγώ, τραποίμεθ' ἂν ἔτι;[s] ἐπὶ

[f] ἐγὼ om ΞΣιωε.—[g] ὡς...χρῆσθαι om ιω.—[h] τὰς λύρας f.—[i] ἐκεῖνοι...λόγους om Σ.—[j] οἱ λογοποιεῖν Routhius: libri οἱ λυροποιεῖν.—[k] καὶ ἡ περὶ f.—[l] alterum τοῦ om f.—[m] αὕτη Θ.—[n] ἡ ψιλὴ e.—[o] γὰρ τῆς τῶν f.—[p] κήλησίς τις ἐστιν f.—[q] ἡ... τε om Γ.—[r] ἔφη om pr Ξ.—[s] ἔτι Stephanus: libri ὅτι.—[t] ἡ Θ.—[u] ἐμὲ add ΧΘτ.—

λογοποιοὺς] Vocabulum λογοποιὸς h. l. utique capiendum est de *causarum forensium scriptore*, quamvis raro significatu, quo alias λογογράφος potius adhiberi solet. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 244. et nostra ad Phædr. §. 86. Heind.

δυνατοὶ] Bas. 2. ἀδύνατοι. Routh.

λογοποιεῖν] Sic de correctione viri docti Routhio amici, quæ dudum Buttmanno quoque et mihi in mentem venerat, pro eo scripsi, quod vulgo legitur, οἱ λυροποιεῖν αὐτ. ἀδ. Nempe illa, ὥσπερ οἱ λυροποιοὶ ταῖς λύραις, similitudinis causa quam brevissime interponi debebant, quæ quis Platonem credat adeo moleste et inepte explicuisse, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα etc.? Hoc ἐνταῦθα quorsum alio quis statim traxerit quam ad τὴν λογοποιϊκήν? Sed vera lectio oculis ita se ingerit, ut verbum addere pigeat. Pro articulo οἱ ante λογοποιεῖν cum Schleiermachero reposui οἵ. Heind.

§. 44. αὐτοὶ οἱ λογοποιοὶ] Mallem οὗτοι οἱ λογοπ. quoniam sequuntur deinde hæc καὶ αὐτὴ ἡ τέχνη etc. Ficinus: *isti orationum auctores*. Heind.

σμικρῷ τε] Bakius legit τι, teste Gulielmo Groen van Prinsterer, Prosopograph. Platonic. p. 116.

καὶ τῶν ἄλλ. ὄχλων] Conf. Gorg. §. 22. Heind.

φέρει· ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη σε ἔχει πάντα ἐπίστασθαι ἐπιστήμονά γε ὄντα. Μὰ Δί', ἔφην ἐγώ, ἐπεὶ[w] πολλὰ ἄλλ'[x] οὐκ ἐπίσταμαι. Οὐκοῦν εἴ τι μὴ ἐπίστασαι, οὐκ ἐπιστήμων εἶ. Ἐκείνου[y] γε, ὦ[z] φίλε, ἦν δ' ἐγώ. Ἧττον οὖν τι, ἔφη, οὐκ ἐπιστήμων εἶ;[a] ἄρτι δὲ ἐπιστήμων ἔφησθα εἶναι. καὶ οὕτω τυγχάνεις ὢν[b] αὐτὸς οὗτος ὃς εἶ, καὶ αὖ πάλιν οὐκ εἶ, κατὰ ταὐτὰ ἅμα. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, Εὐθύδημε· τὸ γὰρ[c] λεγόμενον, καλὰ[d] δὴ πάντα λέγεις. πῶς οὖν ἐπί-

σαι *s.—[v] γε post τούτου om Ξe.—[w] ἐπὶ 𝔛.—[x] ἀλλ' C et pr Γ.—[y] ἐκείνου...εἶ om Σ.—[z] ὦ om Γ.—[a] ἔφη f.—[b] ὢν om r.—[c] γὰρ δὴ f.—[d] κατὰ w.—[e] ἐκείνης e.—

ἀλλ' οὐκ] Hæc ut ἐρωτηματικῶς dicta, accipienda esse puto, et ponendam interrogationis notam post ὄντα. Sic in fine hujus pag. et in principio seq. πάντ' ἄρα ἐπίστασθον, ἐπειδήπερ καὶ ὁτιοῦν. Steph.

ἧττον—εἶ] Hæc quoque nisi ita intelligamus ut ἐρωτηματικῶς dicta, necesse erit ἧττον τὶ interpretari *nihilominus*, ut etiam Ficinus reddit: quum tamen hæc interpretatio minime ferri posse videatur. Nam pro *nihilominus* non ἧττον vel ἧττον τὶ, sed οὐδὲν ἧττον dicunt. At si cum interrogatione illa legamus, non aliam verbis illis ἧττον τὶ significationem dare necesse fuerit, quam quæ passim est in usu: sic exponendo, *An minus propterea dicendus es esse non sciens?* quasi dicat, *Haud ideo certe minus es non sciens.* Steph.

Interrogative dici jam Stephanus monuit, quod si vidisset Cornarius, non tali opus putasset correctione: ἧττον οὔτι, ἔφη, οὐκ ἐπιστήμων εἶ, in qua ne Græcum quidem est istud ἧττον οὔτι pro οὐδὲν ἧττον. Hoc Sophista quærit: *an minus es nescius*, etiamsi addideris istud tuum ἐκείνου γε? Heind.

οὐκ εἶ κατὰ ταυτὰ ἅμα] Quodammodo ἐκ παραλλήλου juncta sunt ἅμα et κατὰ ταῦτα, ut frequens illa est verborum ὡσαύτως et κατὰ ταυτὰ junctura: subsequens autem Socratis Εἶεν non tam assentientis h. l. videtur, quam ad alia quædam transeuntis. Itaque dubito adhuc de Schleiermacheri conjectura ingeniose corrigentis:—καὶ αὖ πάλιν οὐκ εἶ. Ἦ καὶ κατὰ ταῦτα ἅμα; εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ etc. ut a verbis Ἦ καὶ etc. Socratis responsio incipere putetur. Heind.

εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ] Ita paulo infra Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ πῶς ποιῶ; Timæi quoque glossa Εἶεν. συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα. Monet hæc porro Aristoteles in Σοφιστ. Ἐλέγχ. Ἀποκριτέον δὲ, ἐπὶ μὲν τῶν δοκούντων (scil. sophismatum, quæ cum elenchi non sint, videntur tamen esse) τὸ Ἔστω λέγοντε· καὶ γὰρ οὕτως γένοιτ' ἂν παρεξέλεγχος. c. 17. Routh.

εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, Εὐθύδημε· τὸ γὰρ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντα ἄγεις] Sympos. p. 204. E. Εἶεν δὴ, ὦ ξένη· καλῶς γὰρ λέγεις. Atque ita γὰρ sæpe post εἶεν infertur, quod nescio quibus intemperiis agitatus Erasmus mutari h. l. voluit in voculam inauditam εἶν aut εἰνὶ Adagg. p. 165. Post ἐγὼ facile excidere potuit ὦ. Illud autem ἄγεις non cunctanter e Schol. reposui pro vulgato λέγεις. Scholii verba hæc sunt: Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις, ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν αἴσια ἀπαγγελλόντων. Πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ' εἰρωνείαν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ. Nimirum ut hæc habeant proverbii speciem, καλὰ πάντα λέγεις, tamen si λέγεις h. l. scriptum reperisset Scholiastes, id non putasset, opinor, explicandum per ἀγγέλλεις. Scripturæque nostræ auctoritatis aliquid accedit ex Hesychio, si recte apud hunc in his, Καλὰ δὴ παταγεῖς· καλὰ λαλεῖς, corrigendum suspicor καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις, quod longe certe probabilius ratione Abreschi, [ad Hesych. l. c.] hinc in Platonis hoc loco reponentis istud παταγεῖς. Heind.

Abreschii conjecturæ favet aliqua ex parte Ficinus, a quo πάντα non vertitur: *En Euthydeme ut proverbio fertur, quam belle loqueris.* Certe proverbii καλὰ πάντα λέγεις nulli parœmiographi meminerunt; sed tamen καλῶς λέγεις et καλῶς ἔλεξας formulæ loquendi sunt. Routh.

οὖν χρῆσθαι αὐτοῖς[d] οὐκ ἐπιστάμενοι, ἀλλὰ θηρεῦσαι μόνον, παραδιδόασι δή που τοῖς διαλεκτικοῖς καταχρῆσθαι αὐτῶν τοῖς εὑρήμασιν, ὅσοι γε αὐτῶν[e] μὴ παντάπασιν ἀνόητοί εἰσιν. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ κάλλιστε καὶ σοφώτατε Κλεινία, τοῦτο οὕτως ἔχει;[f] Πάνυ μὲν οὖν. καὶ οἵ γε στρατηγοί, ἔφη, οὕτω τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐπειδὰν ἢ πόλιν[g] τινὰ θηρεύσωνται[h] ἢ στρατόπεδον, παραδιδόασι τοῖς πολιτικοῖς ἀνδράσιν· αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι τούτοις ἃ ἐθήρευσαν· ὥς περ, οἶμαι, οἱ ὀρτυγοθῆραι τοῖς ὀρτυγοτρόφοις παραδιδόασιν. [§. 46.] Εἰ οὖν, ἦ δ' ὅς, δεόμεθα ἐκείνης τῆς τέχνης, ἥ τις[i] ᾧ[j] ἂν κτήσηται ἢ ποιήσασα[k] ἢ θηρευσαμένη, αὐτὴ[l] καὶ ἐπιστήσεται[m] χρῆσθαι, καὶ ἡ τοιαύτη ποιήσει ἡμᾶς μακαρίους, ἄλλην δή[n] τινα, ἔφη,[o] ζητητέον ἀντὶ τῆς στρατηγικῆς.

ΚΡ. Τί λέγεις σύ, ὦ Σώκρατες; ἐκεῖνο τὸ μειράκιον τοιαῦτ' ἐφθέγξατο;

ΣΩ. Οὐκ[p] οἴει, ὦ Κρίτων;

[d] χρῆσθαι αὐτοῖς ΧΘ: χρῆσθαι αὐτοὶ αὐτοῖς *s.—[e] αὐτοῖς f.—[f] ἔχοι s.—[g] πότε Θ.—[h] θηρεύσωνταί τινα f.—[i] εἴ τις e.—[j] ante ᾧ omisi ἂν cum ΧΘr.—[k] θηρεύσασα f.—[l] αὕτη Χ.—[m] ἐπιστήσηται y, ἐπίσταται f.—[n] δέ ΧΘfr.—[o] ἔφην r.—[p] οὐδ' Γ.

rum ars ποιητικὴ quædam, sed κτητικὴ potius et θηρευτικὴ, velut universum artium genus Sophist. p. 219. B. distribuitur in ποιητικὴν et κτητικὴν, κτητικῆς autem pars quædam ponitur ἡ θηρευτική. Ceterum structuræ in his tenorem paullulum interrumpunt interposita verba θηρευτικοὶ γὰρ—ἀνευρίσκουσιν, ut nominativos solutos hæc referant οἱ γεωμέτραι καὶ οἱ ἀστρονόμοι καὶ οἱ λογιστικοί. HEIND.

εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ κάλλιστε καὶ σοφώτατε Κλεινία, τοῦτο οὕτως ἔχοι] Omnino probandum est, quod in utraque Bas. et Aldina reperitur, ἔχει cum interrogandi signo. Confirmat hoc illa apud Platonem paris venustatis Socratis interrogatio Sympos. p. 208. B. l. c. HEUSD.

εἶεν, ἦν δ' ἐγώ,—τοῦτο οὕτως ἔχει;] Sic Cod. Paris. In Aldina et Bas. utraque ἔχει legitur sine interrogandi signo, unde Stephanus fecit, quod vulgo editur, ἔχοι. de Rep. iv. p. 424. E. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· οὕτω τοῦτ' ἔχει; Δοκεῖ μοι, ἔφη. Sympos. p. 208. B. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ σοφωτάτη Διοτίμα· ταῦτα ὡς ἀληθῶς οὕτως ἔχει; Καὶ ἥ,—εὖ ἴσθι, ἔφη, ὦ Σώκρ. quæ loca apte huc attulit Routh. Addo Eurip. Hec. 311. Εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἤν τις αὖ φανῇ Στρατοῦ τ' ἄθροισις etc. Conf. nostra ad Lysid. §. 29. De vera hac scriptura Heusdius quoque monuit. HEIND.

οἱ ὀρτυγοθῆραι] V. not. ad Lysid. §. 20. et Gataker. ad Antonin. i. 6. HEIND. Consule Eustathium ad Iliad. I. p. 636. ROUTH.

ἥτις ἂν ᾧ ἂν κτήσηται—ἢ θηρευσαμένη, αὐτὴ καὶ ἐπιστήσ.] In his prius ἂν etsi ferri potest, rarissimum tamen apud Platonem est ὅστις ἂν seq. futuri indicativo, ut, ni vitio hoc natum sit ex seqq. ᾧ ἄν, mutandum in αὖ videatur. Nam quod aliquis volebat, ἐπιστήσηται, solœcum id est pro ἐπίστηται s. ἐπιστηθῇ. Ceterum prave hæc vulgo ita distinguuntur, ἢ θηρευσαμένη αὐτή, καὶ ἐπιστήσεται χρῆσθαι, quum αὐτὴ manifesto pertineat ad ἐπιστήσεται. Adverterat hoc itidem jam Heusdius, qui citat supr. p. 289. D. χρῆσθαι οἷς ἐκεῖνοι εἰργάσαντο οἱ λυροποιεῖν αὐτοὶ ἀδύνατοι. HEIND.

ται, καὶ εἰσὶν ἅμα ἐπιστήμονές τε καὶ ἀνεπιστήμονες. Ἀλλὰ τί; ἦν δ' ἐγώ. Πάντες, ἦ δ' ὅς, πάντ'[b] ἐπίστανται, εἴ περ καὶ ἕν. Ὦ πρὸς τῶν θεῶν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε· δῆλοι γάρ μοί ἐστον ἤδη ὅτι σπουδάζετον, καὶ μόγις[c] ὑμᾶς προὐκαλεσάμην[d] σπουδάζειν· αὐτὼ τῷ ὄντι πάντ'[e] ἐπίστασθον; οἷον τεκτονικὴν καὶ σκυτικήν; Πάνυ γ', ἔφη. Ἦ καὶ νευρορραφεῖν[f] αὖ[g] δυνατώ ἐστον; Καὶ ναὶ μὰ Δία καττύειν, ἔφη.[h] Ἦ καὶ τὰ τοιαῦτα, τοὺς ἀστέρας ὁπόσοι εἰσί, καὶ τὴν ἄμμον; [§. 54.] Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς· εἶτ' οὐκ ἂν οἴει ὁμολογῆσαι ἡμᾶς; Καὶ ὁ Κτήσιππος ὑπολαβὼν Πρὸς Διός, ἔφη,[i] Διονυσόδωρε, τεκμήριόν τί μοι τούτων ἐπιδείξατον τοιόνδε, ᾧ εἴσομαι ὅτι ἀληθῆ λέγετον.[j] II. i. 438. Τί ἐπιδείξω; ἔφη. Οἶσθα Εὐθύδημον ὁπόσους ὀδόντας ἔχει, καὶ ὁ[k] Εὐθύδημος ὁπόσους σύ; Οὐκ ἐξαρκεῖ[l] σοι, ἔφη, ἀκοῦσαι ὅτι πάντ'[m] ἐπιστάμεθα; Μηδαμῶς, ἦ δ' ὅς, ἀλλὰ τοῦτο ἔτι ἡμῖν μόνον εἴπατον καὶ ἐπιδείξατον, ὅτι ἀληθῆ λέγετον. καὶ ἐὰν εἴπητον ὁπόσους ἑκάτερος ἔχει ὑμῶν, καὶ φαίνησθε γνόντες ἡμῶν ἀριθμησάντων, ἤδη πεισόμεθα ὑμῖν καὶ τἆλλα. Ἡγουμένω οὖν σκώπτεσθαι οὐκ ἠθελέτην,[n] ἀλλ' ὡμολογησάτην πάντα χρήματα ἐπίστασθαι, καθ'[o] ἓν[p] ἕκαστον ἐρωτώμενοι ὑπὸ Κτησίππου. ὁ γὰρ Κτήσιππος πάνυ ἀπαρακαλύπτως οὐδὲν ὅ τι οὐκ[q] ἠρώτα τελευτῶν, καὶ τὰ[r] αἴσχιστα, εἰ[s] ἐπισταίσθην. τὼ δὲ ἀνδρειότατα[t] ὁμόσε ἤτην[u] τοῖς ἐρωτήμασιν, ὁμολογοῦντες εἰδέ-

[c] libri μόλις.—[d] παρεκαλεσάμην Er.—[e] πάντ' Γ.—[f] νευροραφεῖν Χ, νευρορραφαῖς f.—[g] αὖ om ΧΓΞΣΒCιωγefr.—[h] ἔφη...ἄμ om Θ.—[j] ἔφη ὦ διον. f.—[j] λεγεις τον ΧΘ.—[k] ὁ om ιω.—[l] ἐξαρκεῖν Γ.—[m] πάντ' Γ.—[n] ἐθελέτην er.—[o] καὶ καθ' f.—[p] ἓν om r.—[q] ὅτι καὶ οὐκ f.—[r] ὅτι Θ.—[s] εἰ pr omissum ante καὶ ponit rc Γ.—[t] ἀνδρειοτάτω

τοὺς ἀστέρας] Sc. ἐπίστασθε s. ἴστε, quod durius omissum. Heind.

§. 54. εἶτ' οὐκ ἂν οἴει ὁμολογῆσαι ἡμᾶς;] Ficinus: *Putas nos ista concedere, inquam?* ut legisse videatur, Εἶτ' οὖν ἂν οἴει—ἡμᾶς; Sed multo hæc aptius ab ipso Dionysodoro adduntur: *num tu nos non putas istud concessuros?* Heind.

ὁμόσε ἔτην] Rhunken. ad Tim. p. 191. nihil hac formula apud historicos Græcos esse notat frequentius, eamque fluxisse ab Homero Il. N. 337. Ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη. Ubi Eustathius: Ὅρα ὅτι ἐκ τοῦ, ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη, λαβόντες ἀρχὴν οἱ Ἀττικοί, ἐπὶ παρασκευῆς, ἢ καὶ ἄλλης ἐναντιωματικῆς, τὸ ὁμόσε τιθέασι, λέγοντες· ὁμόσε ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τουτέστιν, ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον· καί, ὁμόσε ἦλθεν τοῖς λόγοις, ἢ ταῖς ἀντιλογίαις. p. 908. Bas. Routh.

ὁμόσε ἤτην] Cod. Par. et Edd. vett. εἴτην, unde Stephanus ἴτην edidit, poetarum veterum formam Platoni obtrudens. Atticum ἤτην restituit Buttmannus. Formulam ὁμόσε ἰέναι notum est de quavis παρασκευῇ πολεμικῇ καὶ ἐναντιωματικῇ

καὶ διασκοπούμενοι αὐτήν,[i] εἰ αὕτη εἴη ἡ τὴν εὐδαιμονίαν παρέχουσά τε καὶ[j] ἀπεργαζομένη, ἐνταῦθα ὥς περ εἰς λαβύρινθον ἐμπεσόντες, οἰόμενοι ἤδη ἐπὶ τέλει εἶναι, περικάμψαντες πάλιν ὥς περ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως[k] ἀνεφάνημεν ὄντες καὶ τοῦ ἴσου δεόμενοι ὅσου περ ὅτε τὸ πρῶτον ἐζητοῦμεν.

ΚΡ. Πῶς δὴ τοῦτο ὑμῖν[l] συνέβη, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἐγὼ φράσω. ἔδοξε γὰρ δὴ ἡμῖν ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ βασιλικὴ τέχνη ἡ αὐτὴ εἶναι.

II. i. 432. §. 48. ΚΡ. Τί οὖν δή;

ΣΩ. Ταύτῃ τῇ τέχνῃ ἥ τε στρατηγικὴ καὶ αἱ ἄλλαι παραδιδόναι ἄρχειν τῶν ἔργων ὧν αὐταὶ[m] δημιουργοί εἰσιν, ὡς μόνῃ[n] ἐπισταμένῃ χρῆσθαι. σαφῶς οὖν ἐδόκει ἡμῖν αὕτη εἶναι ἣν ἐζητοῦμεν,[o] καὶ ἡ αἰτία τοῦ ὀρθῶς πράττειν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἀτεχνῶς κατὰ τὸ Αἰσχύλου ἰαμβεῖον[p] μόνη[q] ἐν τῇ[r] πρύμνῃ καθῆσθαι τῆς πόλεως, πάντα κυβερνῶσα[s] καὶ πάντων ἄρχουσα πάντα[t] χρήσιμα[u] ποιεῖν.

ΚΡ. Οὐκοῦν καλῶς[v] ὑμῖν[w] ἐδόκει, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Σὺ κρινεῖς, ὦ Κρίτων, ἐὰν βούλῃ ἀκούειν[x] καὶ[y] τὰ[z] μετὰ ταῦτα συμβάντα ἡμῖν. αὖθις γὰρ δὴ πάλιν ἐσκοποῦμεν ὧδέ πως. Φέρε, πάντων ἄρχουσα ἡ βασιλικὴ τέχνη τί ἡμῖν ἀπεργάζεται ἔργον; ἢ οὐδέν; Πάντως δή

ΧΘ.—[i] αὐτὴ ΧΘf.—[j] παρέχουσά τε καὶ om ΧΘ.—[k] κτήσεως Γ.—[l] ἡμῖν fr.—[m] αὐταὶ Heindorfius: libri plerique αὗται.—[n] μόνης ιω. σοφῶς Cy.—[o] ζητοῦμεν Ες.—[p] ἰαμβίον ΧΘ.—[q] μόνηι Χ.—[r] τῇ om r.—[s] κυβερνᾶν r.—[t] ἄρχουσα πάντα ΧΓΘΞΣ BCιωyefr: ἄρχουσα καὶ πάντα Ες.—[u] χρη f.—[v] καλὸς ΣΒΕe.—[w] ἡμῖν Χ.—[x] ἀκουειν Χ, ἀκούων (ω) f.—[y] καὶ...ἐσκοποῦμεν] μετὰ γὰρ τὰ ἔμπροσθεν συμβάντα ἡμῖν αὖτις μετὰ ταῦτα ἐσκοποῦμεν Θ et (omisso ἡμῖν) Χ et (omissis συμβάντα ἡμῖν

ἡ τὴν] οὐ pro ἡ Bas. 2. et mox μόνου pro μόνῃ. Routh.

δεομένου ὅσουπερ κ. τ. λ.] *Tantumque nobis deesse* ad cognitionem illius scientiæ, *quantum antea, quum eam inquirere cœpimus.* Fic. autem vertit, *Eodem modo affecti*, male omnino. Confirmant autem hanc meam interpr. hæc sequentia, καὶ (ὅπερ ἔλεγον) τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ, ἢ ἔτι πλέονος, πρὸς τὸ εἰδέναι τίς ποτ' ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη ἐκείνη. Steph.

§. 48. τί οὖν δή;] *Quid tum? s. quid ergo?* Plenius supra §. 21. extr. Τί οὖν δὴ τοῦτο; Male Ficinus: *Quinam?*—Ταύτῃ τῇ τέχνῃ—παραδιδόναι sc. ἔδοξαν, quod facile subaudias ex prægresso ἔδοξε. Statim post αὐταὶ scripsi pro αὗται, et deinde ἐζητοῦμεν pro ζητοῦμεν. Ficinus: *quam quærebamus.* Heind.

Αἰσχύλου] Sept. Th. init. Κάδμου πολῖται, χρὴ λέγειν τὰ καίρια Ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως Οἴακα νωμῶν etc. Heind.

τέχνη τί ἡμῖν ἀπεργάζεται ἔργον; ἢ οὐδέν;] Ficinus: *ars illa regia—opus aliquod efficit, an non?* quasi τι legerit ἐγκλιτικῶς, quod tamen post ἔργον potius posuisset Plato. Scilicet hæc, Πάν-

Πλήν γ'[e] ὅτι, * ἦν * δ'[f] ἐγώ, εἰκὸς ὑμᾶς ἐστὶ σοφοὺς εἶναι. Ἀλλ' ἤν, ἔφη, ἐθελήσῃς μοι[g] ἀποκρίνεσθαι, ἐγὼ ἐπιδείξω[h] καὶ σὲ ταῦτα τὰ θαυμαστὰ ὁμολογοῦντα.[i] Ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, ἥδιστα ταῦτ'[j] ἐξελέγχομαι. εἰ γάρ τοι[k] λέληθα ἐμαυτὸν σοφὸς ὤν, σὺ[l] δὲ τοῦτ'[m] ἐπιδείξεις ὡς πάντ'[n] ἐπίσταμαι[o] καὶ ἀεί, τί μεῖζον ἕρμαιον[p] αὐτοῦ ἂν[q] εὕροιμι ἐν παντὶ τῷ βίῳ; Ἀποκρίνου δή, ἔφη. [§. 56.] Ὡς ἀποκρινουμένου[r] ἐρώτα. Ἆρ' οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐπιστήμων[s] του εἶ ἢ οὔ; Ἔγωγε. Πότερον οὖν ᾧ ἐπιστήμων εἶ,[t] τούτῳ καὶ ἐπίστασαι,[u] ἢ ἄλλῳ τῳ; Ὧι ἐπιστήμων. οἶμαι γάρ σε τὴν[v] ψυχὴν λέγειν. ἢ οὐ τοῦτο λέγεις; Οὐκ αἰσχύνει, ἔφη,[w] ὦ Σώκρατες; ἐρωτώμενος ἀντερωτᾷς;[x] Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ πῶς ποιῶ; οὕτω γὰρ ποιήσω ὅπως ἂν σὺ κελεύῃς. ὅταν μὴ εἰδῶ ὅ τι ἐρωτᾷς, κελεύεις με[y] ὅμως[z] ἀπο-

[f] ἦν δ' om omnes.—[g] ἀλλ' ἐὰν ἐμοὶ ἐθέλῃς ΓΞΣΒΕ et corr C, ἀλλ' ἐὰν ἐμοὶ ἐθελήσῃς pr C, ἀλλὰ μὴν ἐὰν ἐμοὶ ἐθέλῃς ιωγε, ἀλλὰ μὴν εἰ ἐθελήσαις f. ἐθελήσαις etiam 𝔛.—[h] ἀπιδείξω f.—[i] ὁμολογοῦντα om 𝔛Θ.—[j] ταῦτ' Γ.—[k] τι Ξy.—[l] σὺ cum ς corr Γ: $\overset{\text{σὺ}}{\text{οὐ}}$ 𝔛ΘΣΒCιωyefr, οὐ Ε.—[m] τοῦτ' Γ.—[n] πάντ' Γ.—[o] ἐπίστασαι e.—[p] ἑρμαῖον ΓΣΒC: post αὐτοῦ ponit f.—[q] ἂν om f.—[r] ἀποκρινομένου ΣΒCωyef et pr Γ.—[s] ἐπιστήμων...σώκρατες om Σ.—[t] ἐν Ε.—[u] ἐπίστασθε e.—[v] τὴν add 𝔛ΓΘΒCιωyefr.—[w] ἔφη post σώκρατες ponit Γ: ἐμὲ r.—[x] ἀντερωτᾶν Ξes.—[y] δὲ r.—[z] $\overset{\text{μ}}{\text{ὅπως}}$ Θ.—

ἀλλ' ἤν, ἔφη, ἐθελήσῃς μοι] Cod. Par. ἀλλὰ μὲν (imo μὴν) ἐὰν ἐμοὶ ἐθελ. sed vulgatum ibi in marg. eadem manus adscripsit. Heind.

εἰ γάρ τοι λέληθα] Corrupta hæc invenisse Ficinum, versio ejus ostendit. Videtur enim legisse τὶ pro τοὶ, et οὐδὲ pro σὺ δὲ, et τί γὰρ μεῖζον pro τί μεῖζον. Et sane οὐδὲ Cod. Par. Routh.

§. 56. οὐκ αἰσχύνῃ—ἐρωτώμενος ἀντερωτᾷν;] Huc pertinet Auli Gellii locus. 'Legem esse aiunt disciplinæ dialecticæ, si de quapiam re quæratur disputeturque, atque ibi quid rogare, ut respondeas; tum, ne amplius quid dicas, quam id solum, quod es rogatus, aut aias aut neges, eamque legem qui non servent, et aut plus, aut aliter, quam sunt rogati, respondeant, existimantur rudes indoctique esse, disputandique morem atque rationem non tenere.' Noct. Att. xvi. 2. Routh.

ἀντερωτᾷν] Cod. Par. ἀνερωτᾷς; vitiose. Heind.

οὕτω γὰρ ποιήσω ὅπως ἂν σὺ κελεύῃς] Hæc, quibus repugnare videntur illa Socratis mox seqq. Οὐ τοίνυν μὰ Δία ἀποκρινοῦμαι πρότερον πρὶν ἂν πύθωμαι, Heusdius ἐρωτηματικῶς accipienda judicavit hoc sensu: *Sed quid faciam? siccine vero faciam utcunque tu jubeas? Jubes me autem, si non assequor quid interroges, ad illud tamen respondere, nec mea ipsum vice interrogare.* Quam rationem ego amplecterer, præsertim quum inferius demum §. 57. init. Socrates omnino se Euthydemo obtemperaturum promittat, nisi obstaret futurum ποιήσω, quod vix poni potuerat in hujusmodi interrogatione loco præsentis ποιῶ. Adde quod tum male abesset vocula δὲ post ὅταν, omninoque sic potius hæc Plato fuisset additurus: κελεύεις δέ με, ὅταν etc. Itaque sequentibus potius hisce, ὅταν μὴ εἰδῶ—ἐπανέρεσθαι, interrogandi signum apposui, ut in universum quidem promittat Euthydemo Socrates, facturum se utcunque ille jubeat, sed statim ex eo quærat, an tam absurda ab ipso postulet. Nimirum hæc, οὕτω γὰρ ποιήσω, ὅπως ἂν

ποιεῖν καὶ ἐπιστήμης μεταδιδόναι, εἴ περ ἔμελλεν αὐτὴ εἶναι ἡ ὠφελοῦσά τε καὶ εὐδαίμονας ποιοῦσα.

II. i. 434. §. 50. ΚΡ. Ἔστι ταῦτα· τότε[t] γοῦν οὕτως ὑμῖν[u] ὡμολογήθη, ὡς σὺ τοὺς λόγους ἀπήγγειλας.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἡ βασιλικὴ σοφοὺς ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀγαθούς;

ΚΡ. Τί γὰρ κωλύει, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἀλλ' ἆρα πάντας καὶ πάντα[v] ἀγαθούς; καὶ πᾶσαν ἐπιστήμην, σκυτοτομικήν τε καὶ τεκτονικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἁπάσας, αὕτη ἡ παραδιδοῦσά ἐστιν;

ΚΡ. Οὐκ οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ τίνα δὴ[w] ἐπιστήμην; ἢ[x] τί χρησόμεθα;[y] τῶν μὲν γὰρ ἔργων οὐδενὸς δεῖ αὐτὴν[z] δημιουργὸν εἶναι[a] τῶν μήτε κακῶν μήτε ἀγαθῶν, ἐπιστήμην δὲ παραδιδόναι μηδεμίαν ἄλλην ἢ αὐτὴν ἑαυτήν. λέγωμεν δὴ οὖν,[b] τίς ποτε[c] ἔστιν αὕτη, ἢ[d] τί χρησόμεθα; βούλει φῶμεν, ὦ Κρίτων, ἢ[e] ἄλλους ἀγαθοὺς ποιήσομεν;

ΚΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οἳ τί ἔσονται ἡμῖν ἀγαθοὶ καὶ τί χρήσιμοι; ἢ ἔτι λέγωμεν[f] ὅτι ἄλλους ποιήσουσιν, οἱ δὲ ἄλλοι ἐκεῖνοι ἄλλους;[g] ὅ τι δέ ποτε ἀγαθοί εἰσιν, οὐδαμοῦ ἡμῖν φαίνονται, ἐπειδή περ τὰ ἔργα τὰ λεγόμενα εἶναι τῆς πολιτικῆς ἠτιμάσαμεν,[h] ἀλλ' ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον ὁ Διὸς Κόρινθος

[u] ἡμῖν r.—[v] πάντα ℭΘr : πάντως *s.—[w] δεῖ ΣBCEικγe.—[x] ἢ Ξ, ἡ ΓΘ : ἢ *s.—[y] τεχνησόμεθα f.—[z] αὐτὴν δεῖ ΞΣe, δεῖ αὐτὴν δεῖ BEιω.—[a] εἶναι om f.—[b] οὖν δὴ r.—[c] ποτ' ιω.—[d] ἢ corr ℭΓΞ : ἡ *s.—[e] ἢ γ' E, ἢ τ' s.—[f] λέγομεν r.—[g] ἄλλοις e.

§. 50. δὴ] δεῖ pro δὴ Ald. Basileenses, Ms. Par. Routh.

τίνα δὴ ἐπιστήμην, ἢ τί χρησόμεθα :] Hic et in verbis paullo post sequentibus, τίς ποτέ ἐστιν αὕτη, ἢ τί χρησόμεθα, de certa Heusdii correctione scripsi ἢ pro ἡ. Deinde cum eodem dedi ἢ γ' ἄλλους pro ἢ τ' ἄλλ. Sic et Cod. Par. Heind.

ἢ τ' ἄλλους] Fortasse ἢ τοὺς ἄλλους : alioqui vide an scribi possit τἄλλους. Steph.

ὅ,τι δέ ποτε ἀγαθοί εἰσιν] Pro ὅτι rescripsi ὅ,τι, quod Ficinus quoque expressit, quum vertit, *quo autem boni sint.* Atque ita correxerat jam Waldegrav. apud Routh. Heind.

ἀπεδοκιμάσαμεν] Cod. Par. ἠτιμάσαμεν, adscripto tamen ab eadem manu in margine vulgato, quod, vereor, ne sit a glossatore profectum. Heind.

ὁ Διὸς Κόρινθος] Parœmia passim obvia, de cujus tamen sensu inter veteres parum constat. Schol. Διὸς Κόρινθος ἐπὶ τῶν ἄγαν μὲν ὑπερσεμνυνομένων, κακῶς δὲ καὶ πονηρῶς ἀπαλλαττόντων. Ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν ἐπ' οὐδενὶ τέλει ἀπειλούντων φασὶν εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. Platonis tamen loco huic si conferas vel

δημε,[y] οὕτω ποιεῖν,[z] ποιητέον· σὺ γὰρ πάντως που κάλλιον[a] ἐπίστασαι διαλέγεσθαι ἢ ἐγώ, τέχνην ἔχων ἰδιώτου ἀνθρώπου. ἐρώτα οὖν πάλιν ἐξ ἀρχῆς. Ἀποκρίνου δή, ἔφη, πάλιν, πότερον ἐπίστασαί τῳ ἃ[b] ἐπίστασαι, ἢ οὔ; Ἔγωγε, ἔφην, τῇ γε ψυχῇ. Οὗτος αὖ,[c] ἔφη, προσαποκρίνεται τοῖς I. 296.
ἐρωτωμένοις. οὐ γὰρ ἔγωγε ἐρωτῶ ὅτῳ, ἀλλ' εἰ ἐπίστασαί II. I. 441.

fr.—[y] σοι ὦ εὐθ. f.—[z] ποιεῖν supra posuit, transverso ductu deletum, Γ.—[a] καλλιστ' ἂν r.—[b] ἃ...τῳ om Ξωe.—[c] ἂν r.—[d] οὖν Ξ, ἂν e.—[e] ὑπ' Γ.—[f] ᾧ corr Γ.—

§. 57. τοῦτον—ἡγησάμενος—προσδέχοιτο] Ita Cod. Par. cum Ald. Bas. 1. et Ficino ex parte, qui vertit: *horum doctrinæ me tradere—ne quis eorum me ut ineptum et indocilem respuat.* Hanc autem scripturam vulgatæ, quam e Bas. 2. recepit Stephanus, παρὰ τούτων—ἡγησάμενοι — προσδέχοιντο, propterea prætuli, quod παρὰ h. l. quarto casu jungi debebat, ut §. 76. σκόπει οὖν, ὅπως συμφοιτήσεις παρὰ τὼ ἄνδρε, ut in altera illa opus sit corrigere παρὰ τούτω. Verba φοιτητὴν μὴ absunt a Bas. 2. Heind.

τέχνην ἔχων, ἰδιώτου ἀνθρώπου] Legitur etiam, τέχνην ἔχων σὺ μέν, ἐγὼ δ' ἰδιώτης ὢν ἄνθρωπος. In altera lectione repetitur κάλλιον ἐπίστασαι, hoc modo, τέχνην ἔχων, κάλλιον ἐπίστασαι ἐμοῦ ἰδιώτου ἀνθρώπου. Steph. Harum forsan lectionum priorem ex Ficini versione hauriebat Stephanus, quæ sic se habet: *cum tu artem hanc teneas, ego vero sim rudis:* alteram vero partim e Cornarii conjectura, qui legit, τέχνην ἔχων, ἐμοῦ ὄντος ἰδιώτου ἀνθ. nisi hæc posterior in margine alicujus libri expositionis causa posita fuerit; nam mihi quidem sana videtur recepta lectio, et subaudiendum esse ex antecedentibus κάλλιον ἐπίστασαι. ἰδιώτου mendose pro ἰδιώτου Ald. Bass. Vox interim ἰδιώτης, notante Rhunkenio ad Longinum, §. 35. est *expers artis*, opponiturque *artifici*. Exemplis ab eo congestis addas Theæt. p. 154. D. Sophist. p. 221. C. Dionys. Hal. περὶ Συνθέσεως, §. 26. Routh.

ἰδιώτου ἀνθρώπου] Non opus est Cornarii conjectura, qui ante ἰδιώτου ἀνθρ. inserendum censuit ἐμοῦ ὄντος. Dictio hæc declaranda est e grata illa orationis negligentia, quam in Platone subinde deprehendere licet. Genitivus ἰδιώτου ἀνθρ. pendet a μοῦ, quod scripsisse se putabat auctor, sed pro quo revera scripserat ἢ ἐγώ. Ejusdem est rationis Legg. viii. p. 831. D. μηδὲν δυσχεραίνοντα, ἐὰν μόνον ἔχῃ δύναμιν καθάπερ θηρίῳ τοῦ φαγεῖν παντοδαπὰ καὶ πιεῖν ὡσαύτως. Ubi θηρίῳ nullo modo declarari possit, nisi referendum illud esse animadvertas ad αὐτῷ ᾖ δύναμις, pro quo scripserat Plato ἔχῃ δύναμιν. Ad hanc forte anacoluthiam referendum est etiam Sympos. p. 203. A. Θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι· ut dativus καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι pendeat ab ἀνθρώποις πρὸς θεούς, pro quo scripserat θεοῖς πρὸς ἀνθρ. Sed de hujus loci ratione nolim pronunciare. Forte ibi legendum est: ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἀνθρώποις πρὸς θεούς, καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι. Sic paulo ante dixerat: ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. Locum hunc respexit Plutarch. de Orac. Def. p. 416. E. Heusd.

ἰδιώτου ἀνθρώπου] Genitivum hunc ἰδιώτου ἀνθρώπου ita positum apparet, quasi loco verborum ἢ ἐγὼ præcessisset ἐμοῦ, in quo gratam quandam orationis negligentiam agnoscit Heusdius. Mihi tamen longe gratius foret illud ἐμοῦ, quoniam, ut verba hæc sunt posita, hoc ἐγὼ prima quidem specie ad subsequens ἔχων pertinere videtur, genitivus autem ἰδιώτου ἀνθρώπου pendere a præcedente τέχνην. Hoc igitur ἢ ἐγώ, miror, cur non potius in ἐμοῦ mutare quam post ἔχων inserere ἐμοῦ ὄντος maluerit Cornarius, quanquam hic nihil omnino movendum videtur. Quæ autem ad h. l. tanquam ejusdem rationis attulit Heusdius de Legg. viii. p. 831. D. μηδὲν δυσχεραίνοντα, ἐὰν μόνον ἔχῃ δύναμιν καθάπερ θηρίῳ τοῦ φαγεῖν παντοδαπὰ καὶ πιεῖν ὡσαύτως, in his utique scribendum opinor θήριον. Heind.

οὗτος αὖ—προσαποκρίνεται] Conf. not. ad Gorg. §. 97. Heind.

τῳ. Πλέον αὖ,[d] ἔφην ἐγώ, τοῦ δέοντος ἀπεκρινάμην ὑπ'[e] ἀπαιδευσίας. ἀλλὰ συγγίγνωσκέ μοι· ἀποκρινοῦμαι γὰρ ἤδη ἁπλῶς ὅτι ἐπίσταμαί τῳ[f] ἀεὶ[g] ἃ[h] ἐπίσταμαι. Πότερον, ἦ δ' ὅς, τῷ αὐτῷ τούτῳ[i] γ'[j] ἀεί, ἢ ἔστι μὲν ὅτε τούτῳ, ἔστι δὲ[k] ὅτε[l] ἑτέρῳ; Ἀεί, ὅταν ἐπιστῶμαι,[m] ἦν δ' ἐγώ, τούτῳ. Οὐκ αὖ,[n] ἔφη, παύσει[o] παραφθεγγόμενος; Ἀλλ' ὅπως μή τι ἡμᾶς σφήλῃ[p] τὸ ἀεὶ τοῦτο. Οὔκουν ἡμᾶς γε,[q] ἔφη, ἀλλ' εἴ περ, σέ. ἀλλ' ἀποκρίνου, ἦ[r] ἀεὶ τούτῳ ἐπίστασαι; Ἀεί, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ δεῖ ἀφελεῖν τὸ ὅταν. [§. 58.] Οὐκοῦν ἀεὶ μὲν τούτῳ ἐπίστασαι· ἀεὶ[s] δ' ἐπιστάμενος πότερον τὰ μὲν τούτῳ[t] ἐπίστασαι ᾧ ἐπίστασαι, τὰ[u] δ' ἄλλῳ, ἢ τούτῳ πάντα; Τούτῳ, ἔφην ἐγώ, ἅπαντα, ἅ γ' ἐπίσταμαι. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ἔφη· ἥκει[v] τὸ αὐτὸ παράφθεγμα. Ἀλλ' ἀφαιρῶ, ἔφην ἐγώ, τὸ ἅ γ' ἐπίσταμαι. Ἀλλὰ μηδὲ ἕν, ἔφη, ἀφέλῃς· οὐδὲν γάρ σου δέομαι. ἀλλά μοι ἀπόκριναι· δύναιο ἂν ἅπαντ'[w] ἐπίστασθαι, εἰ μὴ πάντ' ἐπίσταιο; Τέρας γὰρ ἂν εἴη,[x] ἦν δ' ἐγώ. Καὶ ὃς εἶπε, Προστίθει τοίνυν ἤδη ὅ τι βούλει· ἅπαντα γὰρ ὁμολογεῖς ἐπίστασθαι. Ἔοικα, ἔφην ἐγώ, ἐπειδή πέρ γε οὐδεμίαν

[g] ἀεὶ om ꝛ.—[k] ἄρα f, om ℨΓΘΕ.—[i] τοῦτό ℯ.—[j] τε f.—[k] δ' ω.—[l] ὅτε om f.—[m] ἐπιστῶμαι ΓΕωγεꝛ, ἐπίσταμαι f: ἐπίστωμαι *ς.—[n] οὐκ ἂν pr Θ, οὐκοῦν ℯ, οὔκουν f.—[o] lacuna in ꝛ.—[p] σφήλη Γfꝛ: σφάλῃ *ς.—[q] γ' ωγεꝛ.—[r] ἦ Εꝛ, ἡ ℨΘΠΣCωγε, ἤ Γ: εἰ Bς.—[s] ἀεὶ...ἐπίστασαι om Θ et (?) ℨ.—[t] τοῦτο f.—[u] ἃ ℨΘ.—[v] ἥκει om ꝛ.—[w] ἅπαντ'...πάντ' Γ.—[x] εἴην f.—[y] ἃ om Ε.—[z] τούτῳ...ἐπίστασθαι om Σ.—

ἀλλ' ὅπως μή τι κ. τ. λ.] *Sed vide ne nos illud semper fallat. Nos quidem nequaquam* (*inquit*), *sed, si fallat, te certe fallet.* Potest tamen fortassis et aliter exponi hoc ἐλλειπτικὸν loquendi genus. Verbum item σφάλλειν reddi etiam, *subvertere*. STEPH.

ὅπως μή τι ἡμᾶς σφαλεῖ] Sic pro σφάλῃ sermonis lege rescripsi. Activæ enim formæ in verbo σφάλλειν aoristus ἔσφηλα frequens est; alterius aoristi ἔσφαλον cum subjunctivo suo σφαλῶ vix ullum usquam exemplum indubitatum reperias. HEIND.

οὔκουν ἡμᾶς γε, ἔφη, ἀλλ' εἴπερ, σὲ] Ellipsis hujus exemplum est in l. vi. de Rep. p. 497. E. *Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' εἴπερ, τὸ μὴ δύνασθαι, διακωλύσει.* ROUTH.

ἀλλ' εἴπερ, σὲ] Ad εἴπερ repetendum σφαλεῖ, de qua ellipsi diximus ad Parmenid. §. 47. HEIND.

ἀλλ' ἀποκρίνου· ἦ ἀεὶ] Vulgo non male, sed sine librorum suffragiis εἰ pro ἦ. Hoc præstant Cod. Par. et Ald. cum Bas. utraque. HEIND.

§. 58. *τοῦτ' ἐκεῖνο, ἔφη· ἥκει*] *Hoc illud est; rediit idem illud παράφθεγμα!* De formula hac τοῦτ' ἐκεῖνο dixi ad Phædr. §. 40. HEIND.

οὐδὲν γάρ σου δέομαι] Similiter de Rep. i. p. 341. B. *Πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι· οὐδέν σου παρίεμαι.* HEIND.

ὁμολογεῖς] Spectat hoc ὁμολογεῖς ad proxime prægressam Socratis responsionem τέρας γὰρ ἂν εἴη, ut nolim cum amico corrigere ὡμολόγεις. Mox verba πάντα δὲ ἐπίσταμαι si deessent, nemo sane requireret, neque proficias quidquam δὲ hoc mutando in δή. De sophismate hoc conf. Aristot. de Soph. El. c. xvii. 2. 3. HEIND.

ἔχει δύναμιν τὸ ἅ[y] ἐπίσταμαι, πάντα δὲ ἐπίσταμαι. Οὐκοῦν καὶ ἀεὶ ὡμολόγηκας ἐπίστασθαι τούτῳ[z] ᾧ ἐπίστασαι, II. i. 442.
εἴτε ὅταν ἐπιστῇ[a] εἴτε ὅπως βούλει· ἀεὶ γὰρ ὡμολόγηκας ἐπίστασθαι καὶ ἅμα πάντα. δῆλον οὖν ὅτι καὶ παῖς ὢν ἠπίστω, καὶ ὅτ' ἐγίγνου, καὶ ὅτ' ἐφύου· καὶ πρὶν αὐτὸς γενέσθαι, καὶ πρὶν οὐρανὸν καὶ γῆν γενέσθαι, ἠπίστω ἅπαντα, εἴ περ ἀεὶ ἐπίστασαι.[b] καὶ ναὶ μὰ Δί',[c] ἔφη,[d] αὐτὸς ἀεὶ ἐπιστήσει[e] καὶ ἅπαντα,[f] ἂν ἐγὼ βούλωμαι. [§. 59.] Ἀλλὰ βουληθείης, ἦν δ' ἐγώ, ὦ πολυτίμητε[g] Εὐθύδημε, εἰ δὴ τῷ ὄντι ἀληθῆ λέγεις. ἀλλ' οὔ σοι πάνυ πιστεύω ἱκανῷ εἶναι, εἰ μή σοι συμβουληθείη[h] ὁ ἀδελφός σου οὑτοσὶ Διονυσόδωρος·[i] οὕτω δὲ[j] τάχ'[k] ἄν. εἴπετον δέ μοι, ἦν δ' ἐγώ, —τὰ μὲν[l] γὰρ ἄλλα οὐκ ἔχω ὑμῖν πῶς ἀμφισβητοίην, οὕτως εἰς σοφίαν τερατώδεσιν ἀνθρώποις, ὅπως οὐ πάντα ἐγὼ[m] ἐπίσταμαι, ἐπειδή περ[n] ὑμεῖς φατέ· τὰ δὲ τοιάδε

[a] ἐπιστῇ f, ἐπιστήμη t : ἐπίστῃ *s.—[b] ἀεὶ καὶ ἐπίστασαι f.—[c] Δί' Γ.—[d] ἔφη om f.—[e] ἐπιστήσῃ ἀεὶ t.—[f] ἅπαντ' Γ.—[g] πολύτιμε Es.—[h] βουληθείη ΧΘCy.—[i] οὗτοσὶ ὁ διονυσόδωρος f.—[j] δὲ om ΧΘ.—[k] τάχ' Γ.—[l] μὲν om t.—[m] ἐγὼ om Χ, ante οὐ

τὸ, ἃ ἐπίσταμαι] Deest ἃ in Ald. et Bas. 1. mox ibid. βούλομαι. Routh.

γενέσθαι—γενέσθαι] Posterius hoc γενέσθαι, quod abesse poterat, commode tamen in hoc dicentis affectu iteratur. Heind.

καὶ ναὶ μὰ Δία, ἔφη, αὐτὸς] An hoc αὐτὸς pro σύ γε positum est (vid. Heusd. Spec. Crit. in Plat. p. 96.) et cum vi quadam illatum, velut σύ γε in Gorg. §. 175. Ἐασέν τινα σαῦ καταφρονῆσαι, καὶ ναὶ μὰ Δία, σύγε θαῤῥῶν πατάξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν? Nam si αὐτὸς per oppositionem quandam adhiberet Euthydemus, quemadmodum supra dixit Socrati §. 55. ἀλλ' ἢν ἐθελήσῃς μοι ἀποκρίνεσθαι, ἐγὼ ἐπιδείξω καὶ σὲ ταῦτα τὰ θαυμαστὰ (τὸ ἀεί σε πάντα ἐπίστασθαι) ὁμολογοῦντα, dicere debebat καὶ αὐτός. Platonem scripsisse suspicor: εὐθὺς ἀεὶ αὖ ἐπιστήσῃ etc. Heind.

§. 59. ὦ πολύτιμε] 'γρ. ὦ πολυτίμητε.' Steph. Extat in Bas. 2. Recipienda quidem, si grammaticos audias. Sic enim Ammonius: Πολύτιμος καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος ἄνθρωπος· Πολυτίμητος δὲ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν. p. 118. Similia Thom. Mag. v. πολύτιμος, e quo sua deprompsit Phavorinus, v. πολύτιμος, ubi πολύτιμον posteriori loco pro πολυτίμητον mendose scribitur. Routh.

Cf. Aristoph. Vesp. 1001. ὦ πολυτίμητοι θεοί. Ach. 807. Av. 667. Thesm. 286. Nam et supra eum tanquam deum allocutus est Socrates §. 7. Heind.

οὕτω δὲ τάχ' ἂν] *Sic autem, fortasse valebis id efficere*, id est, Si autem ille pariter velit. Steph.

οὕτω δὲ τάχα ἂν] Sc. ἱκανὸς σὺ εἴης. Heind.

οὐκ ἔχω ὑμῖν πῶς ἀμφισβητοίην] Aut πῶς ἀμφισβητῶ scribi debebat, aut πῶς ἂν ἀμφισβητοίην. V. Dawes. Misc. Crit. p. 207. Heind.

ὅπως οὐ πάντα ἐγὼ ἐπίσταμαι] Steph. 'Vel reponendum ὡς, vel dicendum poni ὅπως pro ὡς.' Apte laudavit Routh. Isocrat. Archidam. p. 27. Ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τῶν ἄλλων ὁμολογῶ τούτοις· ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρὴ ποιεῖσθαί τι προὐργιαίτερον τὸ συμφέρον, οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειεν. Adde Soph. Œd. T. 548. Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός. Omninoque hic usus satis est frequens imprimis apud Isocratem. Heind.

ἐπειδήπερ] Cod. Par. et Bas. 2. ἐπειδήγε, ex quo Routh. conjecit ἐπειδήπερ

σταμαι ἐκείνην[e] τὴν ἐπιστήμην ἣν ἐζητοῦμεν, ὡς δὴ τοῦτο
ἀδύνατόν ἐστι τὸ αὐτὸ εἶναί τε καὶ μή; εἴ περ ἓν ἐπίστα-
μαι, ἅπαντ'[f] ἐπίσταμαι; οὐ γὰρ ἂν εἴην ἐπιστήμων τε καὶ
ἀνεπιστήμων ἅμα; ἐπεὶ[g] δὲ πάντ'[h] ἐπίσταμαι, κἀκείνην
δὴ τὴν ἐπιστήμην ἔχω; ἆρ'[i] οὕτω[j] λέγεις, καὶ τοῦτό ἐστι
τὸ σοφόν; Αὐτὸς σαυτόν γε δὴ ἐξελέγχεις, ἔφη,[k] ὦ Σώ-
κρατες. [§. 53.] Τί δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Εὐθύδημε, σὺ οὐ[l]
II. i. 437. πέπονθας τοῦτο[m] τὸ αὐτὸ[n] πάθος; ἐγὼ γάρ τοι μετὰ σοῦ
ὁτιοῦν ἂν πάσχων καὶ μετὰ Διονυσοδώρου τοῦδε, φίλης κε-
φαλῆς,[o] οὐκ ἂν πάνυ ἀγανακτοίην. εἰπέ μοι, σφὼ[p] οὐχὶ
τὰ μὲν ἐπίστασθον τῶν ὄντων, τὰ δὲ οὐκ ἐπίστασθον; Ἥκι-
στά[q] γε, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Διονυσόδωρος. Πῶς λέγετον;
ἔφην ἐγώ· ἀλλ' οὐδὲν ἆρ'[r] ἐπίστασθον; Καὶ μάλα, ἦ δ'
I. 294. ὅς. Πάντ' ἆρ',[s] ἔφην ἐγώ,[t] ἐπίστασθον, ἐπειδή περ καὶ
ὁτιοῦν; Πάντ', ἔφη. καὶ σύ γε πρός, εἴ περ καὶ ἓν ἐπί-
στασαι, πάντ'[u] ἐπίστασαι. Ὦ Ζεῦ, ἔφην ἐγώ, ὡς θαυμα-
στὸν λέγεις, καὶ ἀγαθὸν μέγα πεφάνθαι.[v] μῶν καὶ οἱ ἄλ-
λοι πάντες[w] ἄνθρωποι πάντ' ἐπίστανται,[x] ἢ[y] οὐδέν; Οὐ
γὰρ δή που, ἔφη,[z] τὰ μὲν ἐπίστανται, τὰ[a] δ' οὐκ ἐπίσταν-

[f] ἅπαντ' Γ.—[g] ἐπεὶ ℵΘ: εἰ *s.—[h] πάντ' Γ.—[i] ἆρ' Γ.—[j] τοῦτο f.—[k] ἔφη om Σf.—[l] οὔτε Θ.—[m] τοῦτο om pr Ξ.—[n] αὐτὸ om Cy.—[o] κεφαλῆς φίλης f.—[p] σφὼ f.—[q] ἥκιστά...ἐπίστασθον om r.—[r] ἄρ' Γ: ἀλλ' οὐδὲν ἄρ' om Θ.—[s] ἄρ' Γιω.—[t] ἐγὼ om E.—[u] πάντ' Γ.—[v] πεφάνθαι ℵΓΘΞΣBCικyefr, πέφανται E: πέφανται s.—[w] πάντες ἄνθρωποι om E.—[x] ἐπίστανται πάντα Γ.—[y] ἢ...ἐπίστανται om Σ.—[z] ἔφην ℵΓΘΞBCEefr.—[a] τὰ δ' οὐκ ἐπίστανται om ω.—[b] πάντ' Γ, πάντ' ἐπὶ πάντα ω.—

ἐζητοῦμεν] Malim ζητοῦμεν, quod expressit Ficinus. In verbis subseqq. vulgatam interpunctionem ita mutavi, ut hæc omnia ὡς δὴ τοῦτο ἀδύνατον etc. pendeant ab illis, ἆρα οὕτω λέγεις; *Fieri non posse, ut idem sit et non sit; si unum sciam, omnia me scire; neque enim posse me scientem simul atque inscium esse; si vero omnia sciam, illam quoque scientiam me tenere, hæccine sunt quæ dicis?* Liquidum est, repeti in his et accuratius explicari a Socrate præcedens Euthydemi sophisma, unde is deinde hæc infert: Αὐτὸς σαυτόν γε δὴ ἐξελέγχεις, *bene narras ipse, quibus refutere; s. ipse te redarguis.* Post εἴπερ etsi facile excidere potuit γὰρ, non tamen offendit hoc ἀσύνδετον, quum verba, εἴπερ ἓν ἐπίσταμαι, ἅπ. ἐπίσταμαι, epexegeseos causa addantur. Heind.

φιλῆς κεφαλῆς] Articulo interjecto, quem et hic inserendum puto, Phædr. §. 22. συνεβάκχευσα μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς. Heind.

§. 53. ἔφην ἐγὼ] Abest ἐγὼ ab Ald. et Bas. 1. Routh.

ὡς θαυμαστὸν λέγεις· καὶ ἀγαθὸν μέγα πέφανται] Exorsum in his ab exclamandi vocula ὡς orationis tenorem moleste abrumpit additamentum hoc καὶ ἀγ. μέγα πέφανται. Optime contra omnia coire senties, si istud ὡς expunxeris, facile illud ex præcedente syllaba natum.—Deinde pro παρεκαλεσάμην Cod. Par. προυκαλεσάμην. Heind.

καττύειν] *Fulmentas s. sola suppingere.* V. Casaub. ad Theophr. Char. iv. p. 58. Heind.

οἷός τε[g] ἦν τῇ τε ὕδρᾳ διαμάχεσθαι, σοφιστρίᾳ οὔσῃ καὶ διὰ τὴν σοφίαν ἀνιείσῃ,[h] εἰ[i] μίαν κεφαλὴν ἀποτμηθείη τοῦ λόγου,[j] πολλὰς ἀντὶ τῆς μιᾶς, καὶ καρκίνῳ τινὶ ἑτέρῳ[k] σοφιστῇ, ἐκ θαλάττης ἀφιγμένῳ, νεωστί μοι[l] δοκεῖν[m] καταπεπλευκότι·[n] ὅς ἐπειδὴ αὐτὸν ἐλύπει οὕτως ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστερὰ[o] λέγων καὶ δάκνων, τὸν Ἰόλεων τὸν[p] ἀδελφιδοῦν βοηθὸν ἐπεκαλέσατο, ὁ δὲ αὐτῷ ἱκανῶς ἐβοήθησεν. ὁ δ' ἐμὸς Ἰόλεως Πατροκλῆς εἰ ἔλθοι, πλέον ἂν θάτερον ποιήσειεν. [§. 61.] Ἀπόκριναι δή, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος, ὁπότε σοι ταῦτα ὑμνηται· πότερον ὁ[q] Ἰόλεως τοῦ Ἡρακλέους ii. i. 444.
μᾶλλον ἦν ἀδελφιδοῦς ἢ σός; Κράτιστον τοίνυν μοι, ὦ Διονυσόδωρε, ἦν δ' ἐγώ, ἀποκρίνασθαί[r] σοι. οὐ γὰρ μὴ ἀνῇς

—[e] γε om f.—[f] ἡρακλέος e.—[g] τ' f.—[h] ἀνείσῃ Γ, ἀνίεισιν E.—[i] εἰς ꝪΘ : εἰ cum *s corr Σ.—[j] τοῦ λόγου τις ἀποτέμοι ꝪΘr.—[k] τινι ἑτέρῳ ꝪΓΘCyr, τινὶ ἑταίρῳ r : ἑτέρῳ τινὶ *s.—[l] μοί τινι ꝪΘ.—[m] δοκεῖ ΓΣ, δοκεῖς r.—[n] καταπεφευγότι r.—[o] ἀριστερᾶ ΓEw.—[p] τόν τε Σ.—[q] ὁ om w.—[r] ἀποκρίνεσθαι Σ.—[s] δὴ w.—[t] ὁ add

σαι· πρὸς δύο δὲ οὐ δυνάμενον μάχεσθαι σύμμαχον ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἰόλεων· καὶ ἐντεῦθεν ῥηθῆναι τὴν παροιμίαν. Ἐμνήσθη δὲ ταύτης Πλάτων καὶ ἐν ιά Νόμων· (Steph. p. 919. B.) ὀρθὸν μὲν δὴ τὸ πάλαι τε εἰρημένον, ὡς πρὸς δύο μάχεσθαι χαλεπόν· καὶ ἐνταῦθα (in Phædone.) De Cancro hoc Hydræ adversus Herculem suppetias ferente conf. Apollodor. Bibl. ii. 5. 2. Palæphat. de Incred. F. 39. Heind.

νεωστὶ, μοὶ (scr. ἐμοὶ) δοκεῖν, καταπεπλευκότι] Nuper enim Athenas appulerant, quos venustissima hac allegoria describi apparet, Dionysodorus et Euthydemus. Conf. §. 2. init. Heind.

ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστερὰ] Adhibitum ἐπιῤῥηματικῶς, ut ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον. Ad Dionysodorum hæc spectant, de quo supra Socrates §. 1. ὁ δὲ παρ' ἐμὲ καθήμενος ἐξ ἀριστερᾶς ἀδελφὸς τούτου Διονυσόδωρος.—οὕτως autem illud, quod male vulgo jungunt præcedentibus, δεικτικῶς adhibitum puta. Heind.

τὸν Ἰόλεων] De Iolao, perpetuo Herculis comite, v. Heynius ad Apollod. ii. 5. 2. et Wernsdorf. ad Himer. p. 680. Heind.

ὁ δ' ἐμὸς Ἰόλεως Πατροκλῆς] Patrocles hic quum Socratis frater fuerit, ut mox ipse ait Socrates, non fratris filius (ἀδελφιδοῦς), neque omnino intelligatur, cur hujus hominis Socrates h. l. mentionem injecerit: facile potest hoc nomen a glossatore profectum videri, quod si expunxeris, egregie hæc verba convenient in Ctesippum. Is enim nimis acer in disputando et iracundus, quum Socrati succurrens supra sermoni se immiscuisset, nihil effecerat, sed rem potius perdiderat propemodum; ut recte Socrates dixerit, *hunc, si suppetias sibi ferre velit, rem magis etiam perditurum*, πλέον θάτερον ποιήσειν. Conf. not. ad §. 24. Atque ut Hydræ et Cancri nomine præsentes Euthydemus et Dionysodorus significantur, ita optime hæc, ὁ δ' ἐμὸς Ἰόλ. Heind.

ποιήσειεν] Ad præsentem sermonisque hujus participem Ctesippum spectarent, modo ne obstaret hoc ἔλθοι, quod posset ad Ctesippum trahi, si additum esset εἰς βοήθειαν s. βοηθήσων, ut infra §. 73. extr. Ὁ δὲ Κτήσιππός μοι ἐὰν ὡς βοηθήσων ἔφη etc.; nunc vix de alio quam de absente dici potuit. Per jocum igitur Patroclem hunc fratrem suum Socrates Iolaum suum appellat, hominem, iis, qui aderant, satis notum, rudem prorsus, ut videtur, et ad disputandum inhabilem. Heind.

§. 61. ὑμνῆται] ὑμνεῖν h. l. generatim est *dicere*, *narrare*, ut *garriendi* prope significatum habeat. V. Tim. Lex. p. 262. ibiq. Ruhnk. qui tamen hunc ibi locum prætermisit. Heind.

καί, ὥσπερ οἱ κάπροι οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὁμόσε ὠθούμενοι. [§. 55.] Ὥστ' ἔγωγε καὶ αὐτός, ὦ Κρίτων, ὑπ' ἀπιστίας[v] ἠναγκάσθην τελευτῶν ἐρέσθαι τὸν Εὐθύδημον εἰ καὶ ὀρχεῖσθαι[w] ἐπίσταιτο ὁ Διονυσόδωρος. Ὁ δέ, Πάνυ, ἔφη. Οὐ δή που, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἐς μαχαίρας γε[x] κυβιστᾶν καὶ ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι τηλικοῦτος ὤν· οὕτω πόῤῥω σοφίας ἥκει.[y]
ii. i. 439. Οὐδέν, ἔφη, ὅ τι οὔ. Πότερον δέ, ἦν δ' ἐγώ, πάντα νῦν μόνον ἐπίστασθον[z] ἢ καὶ ἀεί; Καὶ ἀεί, ἔφη. Καὶ ὅτε παιδία ἤστον[a] καὶ εὐθὺς γενόμενοι ἠπίστασθε; Πάντ',[b] ἐφάτην
i. 295. ἅμα ἀμφοτέρω. Καὶ ἡμῖν μὲν ἄπιστον ἐδόκει[c] τὸ πρᾶγμα εἶναι.[d] Ὁ δ' Εὐθύδημος, Ἀπιστεῖς, ἔφη, ὦ Σώκρατες;

r.—[u] ἴτην rs, ceteri εἴτην.—[v] ὑπ' ἀπι as pr X, ὑπ' ἀπορίας corr.—[w] ἐρέσθαι Θ.—[x] γε om E.—[y] ἥκεις codices omnes.—[z] ἐπίσταισθον r.—[a] ἦτον corr Γ, ἤτην r: ἤστην *s.—[b] πάντ' Γ.—[c] ἐδόκει ἄπιστον f.—[d] εἶναι τὸ πρᾶγμα Es.—[e] γ' om e.—

ab Atticis usurpari. Heind.

οὐ δή που κ. τ. λ.] *Non equidem (inquam) et in gladios etc. Quum tam provecta sit ætate, eone sapientiæ pervenit?* Sic in Gr. τηλικοῦτος ὤν, οὕτω πόῤῥω σοφίας ἥκει; Steph.

§. 55. ἐς μαχαίρας γε κυβιστᾶν] Xenoph. Sympos. ii. 11. μετὰ δὲ τοῦτο κύκλος εἰσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν. Εἰς οὖν ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν, ὥστε οἱ μὲν θεώμενοι ἐφοβοῦντο μή τι πάθοι, ἡ δὲ θαῤῥούντως τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διεπράττετο. Locum huc attulit Routhius. Illud autem ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι perperam idem vir doctus interpretatur *in orbem s. orbis instar circumagi*, male huc trahens illa ejusdem Xenoph. Sympos. l. l. §. 22. ἡ παῖς εἰς τοὔπισθεν καμπτομένη τροχοὺς ἐμιμεῖτο. Nihil sonare potest huc ἐπὶ τροχοῦ nisi *super rotam s. in rota.* Heind.

τηλικοῦτος ὤν] Non dubitavi cum Heusdio inserere ἢ: ἥκει autem pro ἥκεις, quod est in Cod. Par. et Edd. vett. recte substituit Stephanus, adstipulante Ficino. Videlicet aut ἥκει h. l. scribi debuit aut ἥκετον. Nisi forte in præcedentibus illis, ἔρεσθαι τὸν Εὐθύδημον εἰ καὶ ὀρχεῖσθαι ἐπίσταιτο ὁ Διονυσόδωρος, fraudis aliquid latet, in quibus equidem exspectabam εἰ—ἐπίσταιτο αὐτός τε καὶ ὁ Διονυσόδωρος, vel, omisso hoc ὁ Διονυσόδωρος, εἰ καὶ ὀρχεῖσθαι ἐπίσταιτο sc. ὁ Εὐθύδημος. Heind.

πορῤω σοφίας ἥκειν] Scil. ἐλαύνειν. Dictionem hanc de qua conf. nostr. ad Lysid. §. 20. illustravit ad h. l. Heusdius citatis Cratyl. p. 410. D. Euthyphr. p. 4. A. et Gorg. p. 486. A. Heind.

ἀπιστεῖς, ἔφη, ὦ Σώκρ.;] Interrogandi his signum apposui. Quæ adduntur, Πλὴν γ' ὅτι, ἦν δ' ἐγὼ, εἰκὸς ὑμ. ἐστι σοφοὺς εἶναι, ea Socratem subjicere liquet, ut hanc suam de ipsorum scientia dubitationem atque incredulitatem mitiget quasi et restringat. Sed quam frigidum hoc est languidumque: *nisi quod probabile est, vos esse sapientes!* Cur, quæso, tam dubitanter h. l. de illorum sapientia loquitur Socrates, qui eam ubivis fere per hunc sermonem exaggerat, mox eos appellat §. 59. ἀνθρώπους εἰς σοφίαν τερατώδεις? Sane hujusmodi potius sententiam hic aliquis requirat: πλὴν γ' ὅτι, ἦν δ' ἐγὼ, ὑμεῖς ἐστε σοφοί, *sunt ista mihi* ἄπιστα *præter id unum, vos esse sapientes.* An igitur pro εἶναι reponendum εἰδέναι, ut hic exeat sensus: *Mihi quidem istud videtur* ἄπιστον. *Sed tamen consentaneum est, vos viros sapientes id scire* (ut facile hanc mihi dubitationem eximere possitis)? De usu hoc ἐπανορθωτικῷ particularum πλὴν γ' ὅτι vid. Hoogev. Doctr. P. G. xliv. 27. Sed ne hæc quidem ratio satisfacit, vereorque ne graviorem locus labem susceperit, quum voculas ἦν δὲ, quibus caret Cod. Par. cum Ald. et Bas. utraque, de Cornarii correctione in contextum induxerit Stephanus. His igitur a melioribus libris medelam expectandam arbitror. Heind.

ρος μέντοι. Ἄλλο τι οὖν ἕτερος,[g] ἦ δ᾽ ὅς, ὢν λίθου οὐ λίθος εἶ; καὶ ἕτερος ὢν χρυσοῦ οὐ χρυσὸς εἶ; Ἔστι ταῦτα. II. i. 445.
Οὐκοῦν καὶ ὁ Χαιρέδημος, ἔφη, ἕτερος ἂν πατρὸς οὐκ ἂν πατὴρ εἴη.[h] Ἔοικεν, ἦν δ᾽ ἐγώ, οὐ πατὴρ εἶναι. Εἰ[i] γὰρ δή που, ἔφη,[j] πατήρ ἐστιν ὁ Χαιρέδημος, ὑπολαβὼν ὁ Εὐθύδημος, πάλιν αὖ[k] ὁ Σωφρονίσκος ἕτερος ὢν πατρὸς οὐ πατήρ ἐστιν, ὥστε σύ, ὦ Σώκρατες, ἀπάτωρ εἶ. Καὶ ὁ Κτήσιππος ἐκδεξάμενος, Ὁ δὲ ὑμέτερος, ἔφη, αὖ πατὴρ[l] οὐ ταὐτὰ ταῦτα πέπονθεν; ἕτερός ἐστι τοὐμοῦ πατρός; Πολλοῦ γ᾽, ἔφη, δεῖ,[m] ὁ Εὐθύδημος. Ἀλλά, ἦ δ᾽ ὅς, ὁ αὐτός; Ὁ αὐτὸς μέντοι. Οὐκ ἂν[n] συμβουλοίμην. ἀλλὰ πότερον, ὦ Εὐθύδημε, ἐμὸς μόνον[o] ἐστὶ πατὴρ ἢ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; Καὶ τῶν ἄλλων, ἔφη· ἢ οἴει τὸν αὐτὸν πατέρα ὄντα οὐ πατέρα εἶναι; Ὤιμην δῆτα, ἔφη ὁ Κτήσιππος. Τί δέ; ἦ δ᾽ ὅς· χρυσὸν ὄντα μὴ χρυσὸν εἶναι; ἢ ἄνθρωπον ὄντα μὴ ἄνθρωπον;[p] [§. 63.] Μὴ γάρ, ἔφη ὁ Κτήσιππος, ὦ Εὐ-

ΞΘ: ἔφη f.—[i] οὐ ΞBCιωyef.—[j] ἔφην Ξιω.—[k] οὖν f.—[l] πατὴρ αὖ Γf, ὁ πατὴρ r.—[m] δὴ r.—[n] γὰρ E.—[o] μόνος ΞΓΘΞΣCEιωyefr.—[p] ἄνθρωπον εἶναι μὴ e.—[q] λῶον Γ.

ἄλλοτι οὖν ἕτερος κ. τ. λ.] *Utrum igitur quum alius sis quam lapis, non es lapis? et quum alius sis quam aurum, non es aurum?* Steph.

ἕτερος ὢν πατρὸς, οὐκ ἂν πατὴρ εἴη] Fallacia est *Accidentis*. Hæc autem habet, ut notat Serranus, cum Euthydemi sententia commercium, qui asserebat, *πάντα πᾶσιν ὁμοίως εἶναι ἅμα καὶ ἀεί*. Unde, ni fallor, Aristoteles, Οἱ *μὲν οὖν παρὰ τὸ συμβεβηκὸς παραλογισμοί εἰσιν, ὅταν ὁμοίως ὁτιοῦν ἀξιωθῇ τῷ πράγματι καὶ τῷ συμβεβηκότι ὑπάρχειν· ἐπεὶ γὰρ τῷ αὐτῷ πολλὰ συμβέβηκεν, οὐκ ἀνάγκη πᾶσι τοῖς κατηγορουμένοις, καὶ καθ᾽ οὗ κατηγορεῖται, ταὐτὰ πάντα ὑπάρχειν· πάντα γὰρ οὕτως ἔσται ταὐτὰ, ὥσπερ φασὶν οἱ σοφισταί. οἷον, εἰ ὁ Κορίσκος ἕτερος ἀνθρώπου, αὐτὸς αὑτοῦ ἕτερος· ἔστι γὰρ ἄνθρωπος· ἢ εἰ Σωκράτους ἕτερος, ὁ δὲ Σωκράτης ἄνθρωπος, ἕτερον ἀνθρώπου φασὶν ὡμολογηκέναι, διὰ τὸ συμβεβηκέναι, ὃν ἕτερον ἔφησεν εἶναι, τοῦτον εἶναι ἄνθρωπον.* Σοφιστ. Ἐλέγχ. c. 5. Memorat eandem cavillationem Laertius quoque in Vit. Plat. Routh.

εἰ γὰρ δήπου] Ficinus legebat *οὐ*, sed melius *εἰ*. Mox *ἀπάτηρ* Ald. Bas. 1. Routh.

ὁ δ᾽ ὑμέτερος κ. τ. λ.] *Atenim patri vestro nonne idem contigit? alius est certe quam pater meus.* Lego autem *ἕτερός ἐστιν ἄρα*. Steph.

οὐ ταυτὰ ταῦτα] Cod. Par. ὃς *οὐ* pro *οὐ*; Ficinus: *pater autem vester, quum eadem sibi contigerint, alius est quam pater meus*, unde turpi errore Bipontinus annotator finxit *ὁ ταυτὰ ταῦτα*, articulum *ὁ* cum pronom. ὃς permutans. Vulgata scriptura nihil est verius, neque in iis, quæ per epexegesin quandam adduntur, *ἕτερός ἐστι τοὐμοῦ πατρὸς*, quisquam præter Stephanum inseri voluerit *ἄρα*. Heind.

ἕτερός ἐστιν τοὐμοῦ πατρὸς] Lego *ἕτερός ἐστιν ἄρα*. Steph. Sine causa, opinor. Routh.

οὐκ ἂν] *οὐ γὰρ* Ald. Bas. 1. Routh.

μόνον] Cod. Par. et Edd. vett. *μόνος*. Imo *μόνου*. Sed bene habet hoc *μόνον*. Phædr. §. 74. *κελεύσματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται.* Gorg. §. 24. *πότερον περὶ δικαίου μόνον καὶ ἀδίκου (ξυμβουλεύειν οἷοί τε ἐσόμεθα;)* Quanquam exempla singulis fere paginis occurrunt. Conf. Dorvill. ad Charit. p. 691. et Heusing. ad Cic. de Off. i. 7. 5. Heind.

κρίνεσθαι, ἀλλὰ μὴ[a] ἐπανερέσθαι.[b] Ὑπολαμβάνεις γὰρ δή πού τι, ἔφη, ὃ λέγω;[c] Ἔγωγε, ἦν δ' ἐγώ. Πρὸς τοῦτο
II. i. 440. τοίνυν ἀποκρίνου ὃ ὑπολαμβάνεις. Τί οὖν, ἔφην, ἂν σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς[d] διανοούμενος, ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολάβω,[e] ἔπειτα πρὸς τοῦτ'[f] ἀποκρίνωμαι,[g] ἐξαρκεῖ[h] σοι ἐὰν μηδὲν[i] πρὸς ἔπος[j] ἀποκρίνωμαι; Ἔμοιγε, ἦ δ' ὅς· οὐ μέντοι σοί γε, ὡς ἐγᾦμαι. Οὐ τοίνυν μὰ Δί'[k] ἀποκρινοῦμαι, ἦν δ' ἐγώ, πρότερον πρὶν ἂν πύθωμαι. Οὐκ ἀποκρινεῖ,[l] ἔφη, πρὸς ἃ ἂν ἀεὶ ὑπολαμβάνῃς,[m] ὅτι ἔχων φλυαρεῖς καὶ ἀρχαιότερος εἶ[n] τοῦ δέοντος. Κἀγὼ ἔγνων αὐτὸν ὅτι μοι χαλεπαίνοι[o] διαστέλλοντι τὰ λεγόμενα, βουλόμενός με θηρεῦσαι τὰ ὀνόματα περιστήσας. ἀνεμνήσθην οὖν[p] τοῦ Κόννου,[q] ὅτι μοι κἀκεῖνος[r] χαλεπαίνει ἑκάστοτε, ὅταν αὐτῷ μὴ ὑπείκω, ἔπειτά μου ἧττον ἐπιμελεῖται[s] ὡς ἀμαθοῦς ὄντος. [§. 57.] Ἐπειδὴ[t] οὖν διενοούμην[u] καὶ παρὰ τούτοιν[v] φοιτᾶν, ᾠήθην δεῖν ὑπείκειν, μή με σκαιὸν ἡγησάμενοι[w] φοιτητὴν μὴ προσδέχοιντο.[x] εἶπον οὖν Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, Εὐθύ-

[a] μὴν 𝔄ΘΕυγ.—[b] ἐπανέρχεσθαι f.—[c] ὃ ἐγὼ λέγω Γ.—[d] ἐρωτᾷς ἄλλῃ 𝔯.—[e] ὑπολαμβάνω 𝔲f𝔯.—[f] τοῦτ' Γ.—[g] ἀποκρίνομαι 𝔯.—[h] ἐξαρκεῖς (omisso σοι) 𝔯.—[i] μηδὲ 𝔯.—[j] ἔπος om f.—[k] δί' Γ.—[l] ἀποκρίνου 𝔯, οὐκ ἀποκρίνῃ s.—[m] ὑπολαμβάνοις Ε𝔯, ὑπολαμβάνεις 𝔄.—[n] ἢ Ξ.—[o] χαλέπαίνει 𝔯.—[p] γὰρ corr Γ.—[q] κ ante lacunam 𝔯.—[r] κἀκεῖνος om 𝔯.—[s] ἐπιμελῆται Ξ.—[t] ἐπεὶ δὲ 𝔄Θ, ἐπεὶ 𝔯.—[u] διενοήμην Θ, διενενοήμην 𝔄𝔯.—[v] τοῦτον 𝔯.—[w] ἡγησάμενος 𝔄ΓΣBCΕιωyef.—[x] προσδέχοιτο 𝔄ΓΣBCΕκγε

σὺ κελεύῃς, ita dicit, quasi nondum liquido intelligat, quid tandem ipsum facere jubeat Euthydemus. Heind.

ὑπολαμβάνεις γὰρ δήπου] *Interpretaris aliquo modo, quod dico*, ita ut vel hoc vel illud me dicere existimes. Heind.

ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολάβω, ἔπειτα—ἀποκρίνωμαι] Ut paullo post—*ὅτι μοι κἀκεῖνος χαλεπαίνει ἑκαστότε—ἔπειτά μου ἧττον ἐπιμελεῖται*. Phædr. §. 63. *οὔτε ὅσαι βραχέως εἶδον τότε τἀκεῖ, οὔθ' αἳ δεῦρο πεσοῦσαι ἐδυστύχησαν, εἶτα ὑπό τινων ὁμιλιῶν ἐπὶ τὸ ἄδικον τραπόμενοι λήθην ὧν τότε εἶδον ἱερῶν ἔσχον*. Sic ibi legendum. Conf. not. ad Cratyl. §. 60. Frustra igitur conjecit hic aliquis *ὑπολαβών*. Heind.

μηδὲν πρὸς ἔπος] Lucian. Philopseud. init. *Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασίν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην*, ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον ὃν ἠρόμην*. Heind.

ὡς ἐγᾦμαι] Abest *ὡς* ab Ald. Bas. 1. Culpat hunc respondendi modum apud Gorgiam Socrates, quum videlicet obscure quis animo percipiat interrogationem. Attende quoque Aristoteli hæc docenti: *Ἃ δὲ συνυπονοοῦντες τίθεμεν, οἷον ὅσα μὴ σαφῶς, ἀλλὰ κολλοβῶς ἐρωτᾶται, παρὰ τοῦτο συμβαίνει ὁ ἔλεγχος*. Περὶ Σοφιστ. Ἐλέγχ. c. 17. Routh.

ἔμοιγε, ἦ δ' ὅς, οὐ μέντοι σοίγε, ὡς ἐγᾦμαι] Mira sententia. Sibi igitur satis esse ait Euthydemus, si Socrates nihil ad rem respondeat, Socrati non item? Heind.

ὑπολαμβάνῃς] *ὑπολαμβάνοις* Ald. Bass. Recte reponebat tacite Steph. *ὑπολαμβάνῃς*: et sic Cod. Par. Routh.

ὅτι ἔχων φλυαρεῖς καὶ ἀρχαιότερος] Profert hæc Schol. ad Aristoph. Ran. 204. *οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων*. De loquendi hac formula cf. Gorg. §. 113. et de v. *ἀρχαῖος*, *stolidus*, *delirus*, vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 323.—*τοῦ Κόννου*. Conf. §. 4. Heind.

γίγνεται ὁ κύων καὶ σὺ κυναρίων ἀδελφός; [§. 64.] Καὶ αὖθις ταχὺ ὑπολαβὼν ὁ Διονυσόδωρος, ἵνα μὴ πρότερόν τι εἴποι[o] ὁ Κτήσιππος, Καὶ ἔτι γέ μοι μικρόν, ἔφη, ἀπόκριναι· τύπτεις τὸν κύνα τοῦτον; Καὶ ὁ Κτήσιππος γελάσας,[p] Νὴ τοὺς θεούς, ἔφη· οὐ γὰρ δύναμαι σέ. Οὐκοῦν τὸν σαυτοῦ πατέρα, ἔφη, τύπτεις; Πολὺ μέντοι, ἔφη,[q] δικαιότερον τὸν r. 299.
ὑμέτερον πατέρα τύπτοιμι, ὅ τι μαθὼν[r] σοφοὺς υἱεῖς οὕτως[s] ἔφυσεν.[t] ἀλλ' ἦ που, ὦ Εὐθύδημε, ἔφη[u] ὁ Κτήσιππος, πόλλ' ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας σοφίας ταύτης ἀπολέλαυκεν ὁ πατὴρ ὁ ὑμέτερός[v] τε καὶ ὁ τῶν κυνιδίων. Ἀλλ' οὐδὲν δεῖται πολλῶν ἀγαθῶν, ὦ Κτήσιππε, οὔτ' ἐκεῖνος οὔτε σύ. п. i. 447.
Οὐδὲ σύ,[w] ἦ δ' ὅς,[x] ὦ Εὐθύδημε, αὐτός. Οὐδὲ[y] ἄλλος γε οὐδεὶς ἀνθρώπων. εἰπὲ γάρ μοι, ὦ Κτήσιππε, εἰ ἀγαθὸν νομίζεις εἶναι[z] ἀσθενοῦντι φάρμακον πιεῖν ἢ οὐκ ἀγαθὸν εἶναι[a]

—[n] ὀχετεύοντα C.—[n] γ' ωyer.—[o] εἴποι ℨΘιω: εἴπῃ *s.—[p] γελαῖς ℨ.—[q] ἔφη post μέντοι om ℨ.—[r] παθὼν corr Γ.—[s] οὗτος f.—[t] ἔφησεν Cf et pr Γ, ἔφυγεν e.—[u] ἔφη om ΘΞΣBCEωyef et pr Γ.—[v] πατὴρ ὑμέτερος f.—[w] σὺ post οὐδὲ om E.—[x] ἦ

ὥστε σὸς πατὴρ γίγνεται ὁ κύων] Fallacia hæc est, quæ vocatur *compositionis:* i. e. cum conjunctim accipiuntur, quæ erant accipienda divisim. Ita, quia canis est pater, et est Ctesippi, probatur eum esse Ctesippi patrem. Routh.

§. 64. *ἵνα μὴ—εἴποι*] Sic de certa sermonis lege dedi pro *εἴπῃ*. Heind.

καὶ ἔτι γέ μοι μικρὸν, ἔφη, ἀπόκριναι] Fortasse *καὶ ἕν τι*. Steph. Sed legit *ἔτι* et Ficinus. Habes quoque supra, *ἀλλὰ τοῦτο ἔτι ἡμῖν μόνον εἴπατον*, et infra *ἀλλ' ἔτι μοι τὸ ἕτερον ἐπιδείξατον*: alibique similia. Si qua ergo emendatione opus sit, (quod vix crediderim) scribendum *μικρόν τι* pro *μικρόν*. Routh.

καὶ ἔτι γέ μοι σμικρὸν, ἔφη, ἀπόκρ.] Non exputo cur Stephanus maluerit *καὶ ἕν τι*. Nam *σμικρὸν* h. l. positum est pro *σμικρόν τι*, ut Gorg. §. 64. *ὑπόμνησόν με σμικρὸν, ἐὰν* etc. Sympos. p. 201. C. *Καὶ μὴν καλῶς γε εἶπες—ἀλλὰ σμικρὸν ἔτι εἰπὲ* etc. Lysid. §. 18. *Ὁ οὖν Λύσις—σμικρὸν πρὸς ἐμὲ λέγων ἔφη*, et sexcenties alias. Heind.

οὐ γὰρ δύναμαι σὲ] Scripsi *σὲ* pro enclitico *σε*, ut opponat hoc *σὲ* prægresso *τοῦτον* Ctesippus hoc dicens: *Sane canem illum verbero: te enim etsi verberare mihi lubet, tamen non licet*. Friget tamen paullulum hæc jocatio. Heind.

ὅτι μαθὼν] Lego *ὅ,τι μαθών*. Subaud. autem aliquid ante hæc verba, quæ conveniunt cum his Gallice dictis in increpatione, *Qui vous a appris à faire cela?* Steph.

De formula *ὅ,τι μαθὼν* vide quæ diximus ad §. 30. Heind.

σοφοὺς υἱεῖς οὕτως] Exspectabam *σοφοὺς οὕτως υἱεῖς*. Heind.

πολλ' ἀγαθὰ] Eone referenda hæc *πόλλ' ἀγαθὰ*, quod ille et catulorum pater exstiterit et dignus qui vapulet? An acerba quadam ironia Ctesippus Sophistarum horum conditionem perstringit, qui Thuriis pulsi multosque jam annos in Attica vagantes non admodum opibus videntur floruisse, ut hoc dicat: *sed tamen magnum sane fructum ex vestra ista tam egregia sapientia percepit ille vester et catulorum pater!* Ceterum hæc ironice an interrogative accipias, ad sensum nihil intererit. Heind.

ὁ πατὴρ ὁ ὑμέτερός τε καὶ ὁ τῶν κυνιδίων] Manifestum est, Sophistarum patrem designari a Ctesippo, quapropter articulum *ὁ* ante verba *τῶν κυνιδίων* expungendum suspicor. Heind.

οὐδὲ σὺ—αὐτός;] Carent hæc vulgo interrogandi nota, quæ tamen apposita est in Cod. Par. Tangit, opinor, hac interrogatione Ctesippus Euthydemi egestatem vel in exigendo didactro avaritiam. Heind.

δοκεῖ σοι,[b] ὅταν δέηται· ἢ εἰς πόλεμον ὅταν ἴῃ, ὅπλα ἔχοντα μᾶλλον ἰέναι ἢ ἄνοπλον. Ἔμοιγε,[c] ἔφη. καί τοι[d] οἶμαί τί[e] σε τῶν καλῶν ἐρεῖν. [§. 65.] Σὺ ἄριστα[f] εἶπες, ἔφη· ἀλλ' ἀποκρίνου. ἐπειδὴ γὰρ ὡμολόγεις ἀγαθὸν εἶναι φάρμακον, ὅταν δέῃ, πίνειν ἀνθρώπῳ,[g] ἄλλο τι τοῦτο τὸ[h] ἀγαθὸν ὡς πλεῖστον δεῖ πίνειν, καὶ καλῶς ἐκεῖ ἕξει, ἐάν τις αὐτὸ[i] τρίψας ἐγκεράσῃ[j] ἐλλεβόρου[k] ἅμαξαν; Καὶ ὁ Κτήσιππος εἶπε, Πάνυ γε σφόδρα, ὦ Εὐθύδημε, ἐὰν ᾖ γε ὁ πίνων ὅσος ὁ[l] ἀνδριὰς ὁ ἐν Δελφοῖς. Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ ἐπειδὴ ἀγαθόν ἐστιν ὅπλα ἔχειν, ὡς πλεῖστα δεῖ ἔχειν δόρατά τε καὶ ἀσπίδας, ἐπειδή περ ἀγαθόν ἐστιν; Μάλα[m] δή που, ἔφη ὁ Κτήσιππος· σὺ δ' οὐκ οἴει, ὦ Εὐθύδημε, ἀλλὰ μίαν καὶ ἓν δόρυ; Ἔγωγε. Ἦ καὶ τὸν Γηρυόνην ἄν,[n] ἔφη, καὶ τὸν Βριάρεων[o] οὕτω σὺ ὁπλίσαις;[p] ἐγὼ δὲ ᾤμην σε δεινότερον εἶναι, ἅτε ὁπλομάχην ὄντα, καὶ

δ' ὃς om f.—[y] οὐ οὐδὲ rc Γ.—[z] εἶναι om Σ.—[a] εἶναι om wef.—[b] δοκεῖ σοι ℨΓΘΞfr, δοκεῖ (omisso σοι) e : σοι δοκεῖ *ς.—[c] ἔμοιγ' f.—[d] καί τι wef.—[e] τι om e et pr Ξ, τισι (omisso σε) w.—[f] ἄρα E.—[g] ἀνθρώπων C.—[h] τὸ add ΞΣCwyef et pr B.—[i] αὐτῷ ℨΘ.—[j] κεράσῃ Γ.—[k] ἐλεβόρου Γr.—[l] ὅσος ὁ ℨΘCyr, ὁ σὸς ὁ Σw, ὅσὸς ὁ B, ὡς σὸς ὁ Γ : ὁ σὸς *ς.—[m] μᾶλλον Γ.—[n] ἂν om r.—[o] βριάρεω f.—[p] ὅπλισ Θ.—

καίτοι οἶμαί τί σε τῶν καλῶν ἐρεῖν] *Quanquam vereor, ne captiosa sit rursus ista tua quæstio, alioque me tu denuo sophismate decipere velis.* τῶν καλῶν i. e. τῶν κομψῶν, ut alias vocantur a Socrate hujusmodi Sophistarum commenta. §. 71. ἤδη γάρ, ὅτι ἐξ αὐτῶν καλόν τι ἀνακύψοιτο τῶν ἐρωτημάτων. Heind.

§. 65. ὁμολογεῖς] Vulgo ὡμολόγεις. Statim post in verbis, ἄλλο τι τοῦτο τὸ ἀγαθ. articulum τὸ e Cod. Par. addidi. Proximum autem ἐκεῖ ni explicetur τότε ὅταν δέῃ, quanquam hoc sensu τότε potius scripsisset Plato, vix ferri potuerit. Vitio natum hoc suspicor ex sequente ἕξει. Heind.

ἐὰν ᾖ γε ὁ πίνων ὁ σὸς ἀνδριὰς] Legi ἐὰν ᾖ γ' ὁ πίνων, ὅσος ἀνδριὰς : non ὁ σὸς, duobus vocabulis : quid enim attinet agere de statua Sophistæ : quæ an Delphis fuerit, ecquis novit? Serran. *Dummodo illud bibat tua statua quæ Delphis est.* Steph.

ὅσος] Hanc scripturam ex Bas. utraque et Ficino restituit jam Routhius. Inepte vulgo ὁ σὸς ἀνδρ. Sed ne quid mendi supersit, aut expungendus erit art. ὁ, aut præfigendus etiam vocabulo ἀνδριὰς, ut una aliqua significetur de colosseis illis statuis, quas plures Delphis fuisse constat. Heind.

ἐπειδὴ ἀγαθόν ἐστιν] Hæ sunt cavillationes a *compositione*. Hic enim quod disjunctum verum est, conjunctione fit falsum. Sophistæ argumentum est, ὅτι ἄτοπον γίγνεται, εἰ πολλὰ ἀγαθὰ ἓν κακόν ἐστι. Confer Aristot. de Rhet. ii. 26. Routh.

ἦ καὶ τὸν Γηρυόνην] Apollod. Bibl. ii. 5. 10. ταύτην (τὴν νῆσον Γάδειρα) κατῴκει Γηρυόνης, Χρυσάορος καὶ Καλλιῤῥόης τῆς Ὠκεανοῦ, τριῶν ἔχων ἀνδρῶν συμφυὲς σῶμα, συνηγμένον εἰς ἓν κατὰ τὴν γαστέρα, ἐσχισμένον δὲ εἰς τρεῖς ἀπὸ λαγόνων τε καὶ μηρῶν, ubi vid. Heynius. Quæ verba in Scholiis quoque ad Plat. de Legg. vii. p. 228. leguntur. De Briareo ibid. Schol. Οὐρανὸς ἐκ Γῆς πρώτους γεννᾷ Κόττον, Βριάρεω, Γύγην (scr. Γύην), ἑκατόγχειράς τε καὶ πεντήκοντα κεφαλὰς ἔχοντας. Conf. Perizon. ad Ælian. V. H. v. 3. Heind.

ἐγὼ δὲ ᾤμην] ἔγωγε Bas. 1. ἐγώ γε Bas. 2. Routh.

δεινότερον] *Peritiorem.*—ἅτε ὁπλομάχην ὄντα. Conf. §. 2. Heind.

τόνδε τὸν ἑταῖρον. Καὶ ὁ μὲν Εὐθύδημος ἐσίγησεν· ὁ δὲ[q]
Διονυσόδωρος πρὸς τὰ πρότερον ἀποκεκριμένα τῷ Κτησίππῳ II. i. 448.
ἤρετο, Οὐκοῦν καὶ χρυσίον, ἦ δ' ὅς, ἀγαθὸν δοκεῖ σοι[r] εἶναι[s]
ἔχειν; Πάνυ, καὶ ταῦτά γε πολύ, ἔφη ὁ Κτήσιππος.
[§. 66.] Τί οὖν; ἀγαθὰ[t] οὐ δοκεῖ σοι χρήματα ἀεί τ'
ἔχειν καὶ πανταχοῦ; Σφόδρα γ',[u] ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸ
χρυσίον ἀγαθὸν ὁμολογεῖς[v] εἶναι; Ὡμολόγηκα μὲν οὖν,[w]
ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν ἀεὶ δεῖ αὐτὸ[x] ἔχειν καὶ πανταχοῦ καὶ
ὡς μάλιστ'[y] ἐν ἑαυτῷ; καὶ εἴη ἂν εὐδαιμονέστατος, εἰ
ἔχοι[z] χρυσίου μὲν τρία τάλαντα ἐν τῇ γαστρί, τάλαντον
δ' ἐν τῷ κρανίῳ, στατῆρα δὲ χρυσοῦ ἐν ἑκατέρῳ τὠφθαλμῷ;[a]
Φασί γε οὖν, ὦ Εὐθύδημε, ἔφη ὁ Κτήσιππος, τούτους εὐδαι-
μονεστάτους εἶναι Σκυθῶν καὶ ἀρίστους ἄνδρας, οἳ χρυσίον
τε ἐν τοῖς κρανίοις ἔχουσι πολὺ τοῖς ἑαυτῶν, ὥσπερ σὺ νῦν[b]
δὴ ἔλεγες τὸν κύνα τὸν πατέρα, καὶ ὃ[c] θαυμασιώτερόν γε

[q] δὲ om pr Γ, post διονυσόδωρος ponit rc Γ.—[r] δοκεῖ σοι ἀγαθὸν f.—[s] εἶναι om r.—[t] ἀγαθὸν Ξς.—[u] σφόδρα γ' ΔΓΘΒCyfr, σφόδρ' we: σφόδρα *ς.—[v] ὡμολόγεις Σ, ὁμολογεῖ e.—[w] οὖν om e.—[x] αὐτὸ δεῖ f, δοκεῖ αὐτὸ w.—[y] μάλιστ' Γ.—[z] ἔχει ΓΣr.—[a] τὠφθαλμῷ ΘΞΣΒCwy, τὠφθαλμὼ Δ: τῷ ὀφθαλμῷ *ς.—[b] νῦν om f.—[c] τῶν αὐ-

καὶ τόνδε τὸν ἑταῖρον] Vellem *καὶ σὲ καὶ τόνδε τὸν ἑταῖρον*. Claudicat enim oratio. Paullo post in verbis Ctesippi, *Πάνυ, καὶ ταῦτά γε πολύ*, post *πάνυ* inserendum *γε*, quamvis alterum *γε* subsequatur. §. 61. *πάνυ γε, ἔφην ἐγώ, ὁμομήτριός γε·* et mox ibid. *Πάνυ γε, ἔφην, ὁ μέν γε ἐμὸς* etc. §. 69. *Ἔγωγε, ἔφην, καὶ πολλά γε.* Heind.

§. 66. *ὡμολογήκαμεν οὖν*] Fortasse *ὡμολόγηκα μὲν οὖν*. Steph. Idem maluerat Serranus. Routh. Certam Stephani correctionem reposui. Heind.

καὶ εἴη ἂν εὐδαιμονέστατος] Sc. *τις*, quod subaudiri poterat etiam in prægresso *δεῖ*. Heind.

φασί γε οὖν, ὦ Εὐθύδ. ἔφ. ὁ Κτήσ. τούτους εὐδαιμ.] Hic aut diversa Platonem confudisse aut alium, quem sequeretur, quam Herodotum, auctorem habuisse notavit Valckenar. ad Herodot. iv. 26. secundum Herodotum enim iv. 65. non parentum aut amicorum craniis usos Scythas tanquam poculis, sed hostium, quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones solos parentum suorum crania deaurata custodivisse et velut *ἀγάλματα* veneratos esse, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent. At nulla hic est parentum aut amicorum mentio; *τὰ κράνια τῶν ἑαυτῶν*, *ipsorum crania*, dicit Ctesippus eodem modo, quo ante Ctesippi canem, catulorum patrem, ipsius Ctesippi patrem dixerat Sophista §. 63. *Ἔστι σοι κύων;—Ἔστιν οὖν αὐτῷ κυνίδια;—Οὐκοῦν πατήρ ἐστιν αὐτῶν ὁ κύων;—Τί οὖν; οὐ σός ἐστιν ὁ κύων;—Οὐκοῦν πατὴρ ὢν σός ἐστι, ὥστε σὸς πατὴρ γίγνεται ὁ κύων* etc. Videlicet ut ibi ex hoc, *πατὴρ ὢν σός ἐστι*, Dionysodorus illud fecerat *σὸς πατήρ ἐστι*, eadem fallacia h. l. Ctesippus *τὰ κράνια αὐτῶν ὄντα* (*crania, quæ ipsi possident*) convertit in *τὰ ἑαυτῶν*, quod ipse significat hæc addens *ὥσπερ σὺ νῦν δὴ ἔλεγες τὸν κύνα τὸν πατέρα*. Itaque nihil h. l. Plato respexit nisi communem illam narrationem de Scythis *τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι* utentibus. V. Strabo vii. p. 458. A. et p. 460. B.—*εὐδαιμονεστάτους*, *ditissimos*. Conf. Herodot. iv. 65. Heind.

πῶς φῂς ἐπίστασθαι, Εὐθύδημε, ὡς οἱ[o] ἀγαθοὶ ἄνδρες ἄδικοί
εἰσιν; φέρε εἰπέ, τοῦτο ἐπίσταμαι ἢ οὐκ ἐπίσταμαι; Ἐπί-
στασαι μέντοι, ἔφη. Τί;[p] ἦν δ' ἐγώ. Ὅτι οὐκ ἄδικοί
εἰσιν οἱ ἀγαθοί. Πάνυ[q] γε, ἦν δ' ἐγώ, πάλαι. ἀλλ' οὐ
i. 297. τοῦτο ἐρωτῶ· ἀλλ' ὡς ἄδικοί εἰσιν οἱ[r] ἀγαθοί, ποῦ[s] ἐγὼ
τοῦτο ἔμαθον; Οὐδαμοῦ, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος. Οὐκ ἄρ'[t]
ἐπίσταμαι,[u] ἔφην, τοῦτο ἐγώ. Διαφθείρεις, ἔφη, τὸν λό-
ii. i. 443. γον, ὁ Εὐθύδημος πρὸς τὸν Διονυσόδωρον· καὶ φανήσεται
οὑτοσὶ οὐκ ἐπιστάμενος, καὶ ἐπιστήμων ἅμα[v] ὢν καὶ ἀνε-
πιστήμων. [§. 60.] Καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἠρυθρίασεν.
Ἀλλὰ σύ, ἦν δ' ἐγώ, πῶς λέγεις, ὦ Εὐθύδημε; οὐ δοκεῖ
σοι ὀρθῶς ὁ[w] ἀδελφὸς λέγειν ὁ πάντ'[x] εἰδώς; Ἀδελφὸς
γάρ, ἔφη, ἐγώ εἰμι Εὐθυδήμου, ταχὺ ὑπολαβὼν ὁ Διονυ-
σόδωρος; Κἀγὼ εἶπον, Ἔασον, ὦ 'γαθέ, ἕως[y] ἂν Εὐθύδημός
με διδάξῃ[z] ὡς ἐπίσταμαι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὅτι ἄδικοί
εἰσι, καὶ μή μοι φθονήσῃς τοῦ μαθήματος. Φεύγεις, ἔφη,
ὦ Σώκρατες,[a] ὁ Διονυσόδωρος, καὶ οὐκ ἐθέλεις[b] ἀποκρίνεσ-
θαι. Εἰκότως γ', εἶπον ἐγώ· ἥττων[c] γάρ εἰμι καὶ τοῦ
ἑτέρου[d] ὑμῶν, ὥστε πολλοῦ δέω μὴ οὐ δύο γε[e] φεύγειν.
πολὺ γάρ πού εἰμι φαυλότερος τοῦ Ἡρακλέους,[f] ὃς οὐχ

ponit r.—[n] γε ΓΞΣΒCιωyefr, om 𝔄Θ.—[o] οἱ om Es.—[p] τί om Γ.—[q] πάνυ...ἀγαθοί om Γr.—[r] οἱ om f.—[s] πῶς r.—[t] ἄρ' Γ.—[u] ἐπίστασαι E.—[v] ἅμα om E.—[w] ὁ ante ἀδελφὸς om 𝔄ΘΞΣΒCιwefr et pr Γ: scribendum ἀδελφὸς.—[x] πάντ' Γιωyefr.—[y] ἕως om f.—[z] διδάξοι pr Γ.—[a] ὦ σώκρ. ἔφη f.—[b] οὐ θέλεις r.—[c] ἧττον e.—[d] ἑταίρου r.

γε, ut §. 58. ἐπειδήπερ γε οὐδεμίαν ἔχει δύναμιν τὸ ἃ ἐπίσταμαι. Heind.

ἄδικοι] For. οὐκ ἄδικοι (ut continuò post dicitur) itidemque in seq. Steph. qui sic in not. 'Recte hic legitur ἄδικοι, (sicut et in principio pag. seq.) recte vicissim statim post scriptum est οὐκ ἄδικοι, quum hoc se scire fateatur, illud se scire neget. Jam igitur nihil in hoc loco mutandum esse puto.'

ὡς ἀγαθοὶ ἄνδρες ἄδικοί εἰσιν] Recte abest articulus ante ἀγαθοί, aliaque mox ratio est in his, ὡς ἄδικοί εἰσιν οἱ ἀγαθοί. Heind.

ἅμα] Deest in Ald. Bas. 1. Routh.

§. 60. ἀδελφὸς γάρ, ἔφη, ἐγὼ] Per interrogationem hæc dici liquet a Dionysodoro, qui fratrem a Socrate premi animadvertens, ut alio flectat disputationem, aliam rursus cavillationem orditur. Monuit hoc jam Routhius. Heind.

καὶ τοῦ ἑτέρου ὑμῶν] *Vel alterutro vestrum.* Heind.

τοῦ Ἡρακλέους] Opportune hic memor fuit Routhius proverbii illius πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς Phædon. §. 38. unde totum illud huc pertinet: Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς λέγεται οἷός τε εἶναι. Ἀλλὰ καὶ ἐμέ, ἔφη, τὸν Ἰόλεων παρακάλει, ἕως ἔτι φῶς ἐστι. Παρακαλῶ τοίνυν, ἔφην, οὐχ ὡς Ἡρακλῆς, ἀλλ' ὡς Ἰόλεως τὸν Ἡρακλῆ, ubi nostri loci meminit Forsterus. Liban. de vit. sua p. 17. Δυοῖν γὰρ ἕνα οὐκ εἶναι κρατεῖν οὐδὲ τὸν Ἡρακλέα, τὴν παροιμίαν λέγειν. Schol. Plat. p. 11. postquam aliam, quam quæ hic significatur, proverbii originem tradidit, addit: Ἡρόδωρος δὲ καὶ Ἑλλάνικός φασιν, ὡς ὅτε τὴν ὕδραν Ἡρακλῆς ἀνῄρει, τὴν Ἥραν αὐτῷ καρκίνον ἐφορμῆ-

ἔφη ὁ Διονυσόδωρος, σιγῶντα λέγειν; Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἦ δ' ὅς[o] ὁ Κτήσιππος. Ἆρ' οὐδὲ λέγοντα σιγᾶν; Ἔτι ἧττον, ἔφη. Ὅταν[p] οὖν λίθους λέγῃς καὶ ξύλα καὶ σιδήρια, οὐ σιγῶντα λέγεις; Οὔκουν εἴ γε[q] ἐγώ, ἔφη,[r] παρέρχομαι ἐν τοῖς χαλκείοις,[s] ἀλλὰ φθεγγόμενα καὶ βοῶντα μέγιστον τὰ σιδήρια λέγεται, ἐάν τις ἅψηται· ὥστε τοῦτο μὲν ὑπὸ σοφίας ἔλαθες οὐδὲν εἰπών. ἀλλ' ἔτι μοι τὸ ἕτερον ἐπιδείξατον, ὅπως αὖ ἔστι[t] λέγοντα σιγᾶν. Καί μοι ἐδόκει ὑπεραγωνιᾶν ὁ Κτήσιππος διὰ τὰ παιδικά. [§. 68.] Ὅταν σιγᾷς, ἔφη ὁ[u] Εὐθύδημος, οὐ πάντα σιγᾷς; Ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν καὶ τὰ λέγοντα σιγᾷς, εἴ περ τῶν ἁπάντων[v] ἐστὶ τὰ λέγοντα.[w] Τί δέ;[x] ἔφη ὁ Κτήσιππος, οὐ σιγᾷ πάντα;[y] Οὐ δή που, ἔφη ὁ Εὐθύδημος. Ἀλλ' ἆρα, ὦ βέλτιστε, λέγει τὰ πάντα; Τά γε δή που λέγοντα. Ἀλλ',[z] ἦ δ' ὅς, οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλὰ τὰ πάντα σιγᾷ ἢ λέγει; Οὐδέτερα καὶ[a] ἀμφότερα, ἔφη ὑφαρπάσας ὁ Διονυσόδωρος·[b] εὖ γὰρ οἶδα ὅτι τῇ ἀποκρίσει οὐχ ἕξεις ὅ τι χρῇ.[c] Καὶ ὁ Κτήσιππος, ὥς περ εἰώθει, μέγα II. i. 450.
πάνυ ἀνακαγχάσας, Ὦ Εὐθύδημε, ἔφη, ὁ ἀδελφός σου

ε.—[p] ὅταν...ἔφη om w.—[q] ἦγε ΧΘ, ἧγε ΞΣΒCe, ἦγε Γy.—[r] ἔφη om Σ.—[s] χαλκίοις ΧΓΘ.—[t] ἐστι om Γ.—[u] ὁ om pr Γ.—[v] πάντων f.—[w] λεγόμενα ΧΓΞΣΒCEεὖγε fr.—[x] δ' f.—[y] πάντῃ w.—[z] ἀλλ' Γ.—[a] : καὶ Ξ.—[b] ὁ διονυσόδωρος ὑφαρπάσας Σ.—

καὶ εἰ οἷόν τε λέγοντα] Voculam εἰ de certa Stephani conjectura inserui. Heind.

σιγῶντα λέγειν] Arist. Soph. Elench. c. 4. laudante Routhio: Παρὰ δὲ *τὴν ἀμφιβολίαν οἱ τοιοίδε λόγοι.—ἆρά ἐστι σιγῶντα λέγειν; διττὸν γάρ ἐστι καὶ τὸ σιγῶντα λέγειν, τό τε τὸν λέγοντα σιγᾶν καὶ τὸ τὰ λεγόμενα.* Heind.

ἀλλὰ φθεγγόμενα τὰ σιδήρια λέγεται] I. e. *ὅταν τότε σιδήρια λέγω, φθεγγόμενα καὶ βοῶντα μέγιστον, ἀλλ' οὐ σιγῶντα, λέγω.* Nam λέγεται hoc, in quo hærebat vir doctus, spectat ad prægressa *οὐ σιγῶντα λέγεις*; neque verti debet h. l. *traditur, fertur.* Heind.

§. 69. *ἐδόκει ὑπεραγωνιᾷν*] Quid sit *ὑπεραγωνιᾷν* h. l. declarabunt hæc e Charmid. §. 21. *Καὶ ὁ Κριτίας δῆλος μὲν ἦν καὶ πάλαι ἀγωνιῶν καὶ φιλοτίμως πρός τε τὸν Χαρμίδην καὶ πρὸς τοὺς παρόντας ἔχων· μόγις δὲ ἑαυτὸν ἐν τῷ πρόσθεν κατέχων* (quominus sermoni se immisceret) *τότε οὐχ οἷός τε ἐγένετο.* Heind.

εἴπερ τῶν ἁπάντων ἐστὶ τὰ λέγοντα] Legendum *εἴπερ τῶν ἁπάντων ἐστὶ καὶ τὰ λέγοντα.* Vulgo habetur falso *εἴπερ τὰ λεγόμενα* pro *τὰ λέγοντα.* (in Ald. et Bass.) Cornarius. Hoc emendabat ex Ficini versione Cornarius, in qua legitur, *illa quæ dicunt*; nihil autem necesse erat particulam *καὶ* addere. Routh.

εἴπερ τῶν ἁπάντων ἐστὶ τὰ λέγοντα] Ita recte cum Cornario scripsit Steph. pro *τὰ λεγόμενα*, quod est in Cod. Par. et Edd. vett. Ficinus: *illa, quæ dicunt.* Neque displicet, quod huic præfigi voluit Cornarius, *καὶ*, modo id libri alicujus auctoritate firmaretur. Heind.

οὐ σιγᾷ τὰ πάντα] Et hoc *τὰ πάντα* de *rerum hac universitate* capiendum. Heind.

ἐρωτῶν, σχεδόν τι ἐγὼ τοῦτ' εὖ οἶδα, φθονῶν καὶ διακωλύων, ἵνα μὴ[s] διδάξῃ με ὁ[t] Εὐθύδημος ἐκεῖνο τὸ σοφόν. Ἀποκρίνου δή, ἔφη. Ἀποκρινοῦμαι[u] δή, εἶπον, ὅτι τοῦ Ἡρακλέους ἦν[v] ὁ Ἰόλεως ἀδελφιδοῦς, ἐμὸς δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,[w] οὐδ' ὁπωστιοῦν. οὐ γὰρ Πατροκλῆς ἦν αὐτῷ πατήρ, ὁ ἐμὸς ἀδελφός, ἀλλὰ παραπλήσιον μὲν τοὔνομα Ἰφικλῆς,[x] ὁ Ἡρακλέους ἀδελφός. Πατροκλῆς δέ, ἦ δ' ὅς, σός; Πάνυ γ', ἔφην ἐγώ, ὁμομήτριός γε, οὐ μέντοι ὁμοπάτριος. Ἀδελφὸς ἄρα ἐστί σοι καὶ οὐκ ἀδελφός. Οὐχ ὁμοπάτριός γε, ὦ βέλτιστε,[y] ἔφην· ἐκείνου μὲν γὰρ Χαιρέδημος[z] ἦν πατήρ,[a] ἐμὸς δὲ Σωφρονίσκος. Πατὴρ δὲ ἦν, ἔφη, Σωφρονίσκος καὶ Χαιρέδημος; Πάνυ γ',[b] ἔφην· ὁ μέν γε ἐμός, ὁ
I. 298. δὲ[c] ἐκείνου. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, ἕτερος ἦν Χαιρέδημος τοῦ πατρός; Τοὐμοῦ γ', ἔφην ἐγώ. Ἆρ' οὖν πατὴρ ἦν ἕτερος[d] ὢν πατρός; ἢ σὺ[e] εἶ[f] ὁ αὐτὸς τῷ λίθῳ; [§. 62.] Δέδοικα μὲν ἔγωγ', ἔφην, μὴ φανῶ ὑπὸ σοῦ ὁ αὐτός· οὐ μέντοι μοι δοκῶ. Οὐκοῦν ἕτερος εἶ, ἔφη, τοῦ λίθου; Ἑτε-

Θ.—[u] ἀποκρίνομαι ɤ.—[v] κῡ ω.—[w] δοκεῖ ΧΓΘΞΣΒιωεfɤ: δοκεῖν *ς.—[x] ἰφικλῆς Ε.—[y] βέλτιστ' Γf.—[z] χαιρέσιμος f.—[a] ἦν ὁ πατὴρ ω.—[b] γ' ωεɤ.—[c] δ' ωεɤ.—[d] ἕτερος ἦν Γ.—[e] σοι y.—[f] εἶ om ɤ.—[g] ἕτερος om f.—[h] οὐ πατὴρ ἐστὶν ɤ. et ἐστιν etiam

σχεδόν τι, ἐγὼ τοῦτ' εὖ οἶδα, φθονῶν] Videntur hæc per parenthesin poni, *ἐγὼ τοῦτ' εὖ οἶδα*, aut etiam cum *σχεδόν τι*. Steph. Malim posteriorem hæc verba ordinandi rationem, cum eadem video in Hippia Majori conjungi. *Ἐρεῖ τοίνυν* (inquit Socrates) *μετὰ τοῦτ' ἐκεῖνος*, (*σχεδόν τι εὖ οἶδα, ἐκ τοῦ τρόπου τεκμαιρόμενος*) *Ὦ βέλτιστε σὺ*, etc. p. 288. C. Routh.

σχεδόν τι ἐγὼ—οἶδα] Per parenthesin hæc interposita sunt, ut loco illo a Routhio laudato. Atque sic *εὖ οἶδα*, *εὖ ἴσθι* interponuntur sexcenties. Heind.

ἐκεῖνο τὸ σοφὸν] Sc. *ὅτι ἄδικοί εἰσιν οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες*. Heind.

Πατροκλῆς] Hujus hominis non alibi mentionem facit Plato neque alius quisquam scriptor, nisi quis cum Hemsterhusio ad Lucian. Somn. 12. t. i. p. 195. Bip. suspicetur, eundem hunc esse Patroclem statuarium, quem Ol. xcv. floruisse perhibet Plinius H. N. xxxvii. 8. conjectura parum probabili. Proxima fuit quum sic corrigenda viderentur, ἀλλὰ *παραπλήσιος μὲν τοὔνομα, Ἰφικλῆς δὲ ὁ Ἡρακλ.*, nunc vulgatam scripturam teneo. Nam ut dicitur *ἀνὴρ ὄνομα Ἰφικλῆς*, quidni itidem dicatur *ἀνὴρ παραπλήσιον τοὔνομα Ἰφικλῆς*? Voculam autem *μὲν* sine subsequente *δὲ* adhibitam exemplis e Platone confirmavi ad Theæt. §. 130. Heind.

§. 62. *μὴ φανῶ ὑπὸ σοῦ ὁ αὐτὸς*] *Lapidis* nomine notum est Græcos eorumque exemplo Latinos, Comicos imprimis, hominem *stupidum* significare; sed malim tamen hæc trahere ad *ἀφασίαν* s. *ἀφωνίαν* quandam, quam ex portentosis istis Sophistæ quæstionibus metuit sibi Socrates. Plat. Sympos. p. 198. C. *ἐφοβούμην, μή μοι τελευτῶν ὁ Ἀγάθων Γοργίου κεφαλὴν δεινοῦ λέγειν ἐν τῷ λόγῳ ἐπὶ τὸν ἐμὸν λόγον πέμψας αὐτόν με λίθον τῇ ἀφωνίᾳ ποιήσειε*. Paullo aliter Hipp. Maj. §. 28. *οὐδέν σοι μᾶλλον γεγωνεῖν δύναμαι ἢ εἴ μοι παρεκάθησο λίθος καὶ οὗτος μυλίας, μήτε ὦτα μήτε ἐγκέφαλον ἔχων*, ubi vocabulum ad *surditatem* refertur, ut in notissimo proverbio *λίθῳ διαλέγῃ*. Heind.

παρακηκόει·[l] οὐ γάρ ἐστιν ἄλλων τοιαύτη σοφία τῶν νῦν
ἀνθρώπων. [§. 69.] Κἀγὼ εἶπον, Τί γελᾷς, ὦ Κλεινία,
ἐπὶ σπουδαίοις οὕτω πράγμασι καὶ καλοῖς; Σὺ γὰρ ἤδη
τι πώποτε εἶδες,[m] ὦ Σώκρατες, καλὸν πρᾶγμα;[n] ἔφη ὁ
Διονυσόδωρος. Ἔγωγε, ἔφην, καὶ πολλά γε, ὦ Διονυσό-
δωρε. Ἆρ᾽[o] ἕτερα ὄντα τοῦ καλοῦ, ἔφη, ἢ ταὐτὰ τῷ κα- I. 301.
λῷ; Κἀγὼ[p] ἐν παντὶ ἐγενόμην ὑπ᾽[q] ἀπορίας, καὶ ἡγούμην
δίκαια[r] πεπονθέναι ὅτι ἔγρυξα, ὅμως δὲ[s] ἕτερα ἔφην αὐτοῦ
γε[t] τοῦ καλοῦ· πάρεστι μέντοι ἑκάστῳ αὐτῶν κάλλος τι.
Ἐὰν οὖν,[u] ἔφη,[v] παραγένηταί σοι βοῦς, βοῦς εἶ, καὶ ὅτι
νῦν ἐγώ σοι πάρειμι, Διονυσόδωρος εἶ; Εὐφήμει τοῦτό γε,
ἦν δ᾽ ἐγώ. Ἀλλὰ τίνα τρόπον, ἔφη, ἑτέρου[w] ἑτέρῳ παρα-
γενομένου τὸ ἕτερον ἕτερον ἂν εἴη; Ἆρα τοῦτο, ἔφην ἐγώ,
ἀπορεῖς; ἤδη δὲ[x] τοῖν ἀνδροῖν[y] τὴν σοφίαν[z] ἐπεχείρουν μι- II. i. 451.

ΧΓΘ et pr B: παρηκηκόει *s.—[m] ἴδες ΧΘ.—[n] πρᾶγμ᾽ Γ.—[o] ἆρ᾽ Γ, ἀλλὰ f.—[p] καὶ r.—[q] ὑπ᾽ Γ.—[r] δώδεκα w.—[s] γε Θ.—[t] γε om Θ.—[u] οὖν om f.—[v] ἔφην y.—[w] ἕτερον Σwt.—[x] διὰ ΧΘr.—[y] τῶν ἀνδρῶν ΧΘr.—[z] τὴν σοφίαν ante τοῖν ponit Γ.—

Οὐ μὰ Δία, ἔφη, ἀλλ᾽ ἵνα αὐτὸν κολάσῃς. Πόθεν; ἦν δ᾽ ἐγὼ, οὐ ῥᾴδιον. δεινὸς γὰρ ὁ ἄνθρωπος, Κτησίππου μαθητής. πάρεστι δέ τοι αὐτὸς (οὐχ ὁρᾷς;) Κτήσιππος. Routh.

παρηκηκόει] Illud παρακούειν h. l. est *subauscultare*, ut Aristoph. Ran. 750. παρακούων δεσποτῶν Ἅττ᾽ ἂν λαβῶσι. Conf. Perizon. ad Ælian. V. H. v. 9. Heind.

§. 69. ἆρα ἕτερα ὄντα τοῦ καλοῦ;] Hoc est, ab idea vel forma pulchri, quæ sola mente cernitur; dum omnia pulchra, uti ipse ait Plato in Phædone, §. 49. hujus præsentia, sive communione, sive quocunque alio modo hæc adsit, fiunt pulchra. De hisce ideis, quæ Platonicæ vocantur, multi multa disputarunt. De iisdem quoque extat ipsius Platonis dialogus, qui Parmenidis philosophi nomine celebri inscribitur. Ii interim a Nostro in Sophista notantur, qui, horum fratrum adinstar, cum abstrusis quæstionibus quasi ludentes inanes rixas et cavillationes pueriliter movent; τὸ δὲ ταὐτὸν ἕτερον ἀποφαίνειν ἁμηγέπῃ, καὶ τὸ θάτερον ταὐτὸ, καὶ τὸ μέγα σμικρὸν, καὶ τὸ ὅμοιον ἀνόμοιον, καὶ χαίρειν οὕτω τἀναντία ἀεὶ προφέροντα ἐν τοῖς λόγοις, οὔτε τις ἔλεγχος οὗτος ἀληθινὸς, ἄρτι τε τῶν ὄντων τινὸς ἐφαπτομένου δῆλος νεογενὴς ὤν. p. 259. D. Routh.

ἐν παντὶ ἐγενόμην] Eodem modo dicitur ἐν παντὶ εἶναι, *in maximo timore esse*, v. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 127. et εἰς πᾶν ἐλθεῖν s. ἀφικέσθαι. V. Valcken. ad Herodot. vii. 118. Heind.

ἔγρυξα] Schol. ἔκραξα ἢ ἐφθεγξάμην, ὡς νῦν. Est *mussitare*, *hiscere*. Conf. Schol. ad Aristoph. Plut. 598. Heind.

παραγένηταί σοι βοῦς] Est fallacia Homonymiæ: sita est enim ambiguitas in vocibus, παραγίγνομαι et πάρειμι, nam diverso sensu παραγίγνονται alicui bos et pulchritudo. Routh.

ἀλλὰ τίνα τρόπον, ἔφη, ἑτέρου ἑτέρῳ] *Sed quonam tandem modo alterum alteri adesse necesse est, ut aliquid existat alterum?* V. c. quonam modo τὸ κάλλος rei alicui, quæ non est αὐτὸ τὸ κάλλος, sed ἕτερόν τι, adsit necesse est, ut hæc res καλόν τι fiat? Jam Socrates, quasi hanc Sophistæ quæstionem non intelligeret, in alium sensum detorquens hæc ejus verba, τὸ ἕτερον ἕτερον ἂν εἴη, miratur hoc quæri a Dionysodoro, quum, ut τὸ καλὸν sit καλὸν, τὸ αἰσχρὸν αἰσχρὸν, τὸ ταὐτὸν ταὐτὸν, ita ne puer quidem dubitare possit, num τὸ ἕτερον ἕτερον putari debeat. Heind.

μεῖσθαι, ἅτε ἐπιθυμῶν αὐτῆς. Πῶς γὰρ οὐκ ἀπορῶ, ἔφη, καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι ἅπαντες[a] ἄνθρωποι ὃ μὴ ἔστιν; Τί λέγεις,[b] ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε; οὐ τὸ καλὸν καλόν ἐστι καὶ τὸ αἰσχρὸν αἰσχρόν; Ἐὰν ἔμοιγε, ἔφη, δοκῇ. Οὐκοῦν δοκεῖ; Πάνυ γε,[c] ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸ ταὐτὸν ταὐτὸν[d] καὶ τὸ ἕτερον ἕτερον. οὐ γὰρ δή που τό γε ἕτερον ταὐτόν, ἀλλ' ἔγωγε οὐδ' ἂν παῖδα ᾤμην τοῦτο ἀπορῆσαι, ὡς οὐ τὸ ἕτερον ἕτερόν ἐστιν. [§. 70.] Ἀλλ', ὦ Διονυσόδωρε, τοῦτο μὲν ἑκὼν παρῆκας, ἐπεὶ τὰ ἄλλα μοι δοκεῖτε ὥσπερ οἱ δημιουργοί, οἷς ἕκαστα προσήκει ἀπεργάζεσθαι, καὶ ὑμεῖς τὸ διαλέγεσθαι παγκάλως ἀπεργάζεσθαι.[e] Οἶσθα οὖν, ἔφη,[f] ὅ τι προσήκει ἑκάστοις τῶν δημιουργῶν; πρῶτον τίνα χαλκεύειν προσήκει; Οἶδα[g] ἔγωγε ὅτι χαλκέα. Τίνα[h] δὲ κεραμεύειν; Κεραμέα. Τίνα δὲ σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν[i] καὶ τὰ μικρὰ[j] κρέα κατακόψαντα ἕψειν καὶ ὀπτᾶν; Μάγειρον, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν ἐάν τις, ἔφη, τὰ προσήκοντα πράττῃ, ὀρθῶς πράξει; Μάλιστα. Προσήκει δέ γε,[k] ὡς φῄς,[l] τὸν μάγειρον κατακόπτειν καὶ ἐκδέρειν.[i] ὡμολόγησας[m] ταῦτα ἢ οὔ; Ὡμολόγησα, ἔφην, ἀλλὰ συγγνώμην μοι ἔχε. Δῆλον τοίνυν, ἦ δ' ὅς, ὅτι ἄν τις σφάξας
II. i. 452. τὸν μάγειρον καὶ κατακόψας ἑψήσῃ καὶ ὀπτήσῃ, τὰ προσήκοντα ποιήσει· καὶ ἐὰν τὸν χαλκέα τις αὐτὸν χαλκεύῃ[n]

[a] πάντες f.—[b] δὲ r.—[c] γ' ωγefr.—[d] ταυτὸν ταυτὸν Γ.—[e] ἀπεργάζεσθε ΣCyr.—[f] ἔφη add Θr.—[g] οἶσθα ΧΓΒefr.—[h] τίνα...τίνα Σr: τί...τί *s.—[i] ἐκδαίρειν Σ.—[j] σμικρὰ r.—[k] γε om Γω.—[l] φασι Ε.—[m] ὡμολόγησ' Γ.—[n] χαλκεύσῃ f.—[o] οὕτω

πῶς γὰρ οὐ κ. τ λ.] *Quidni vero et ego et omnes alii homines dubitemus de eo quod minime est?* Steph.

§. 70. ἀλλ', ὦ Διον. τοῦτο μὲν ἑκὼν παρῆκας] *Sed hoc quidem sponte et consulto, Dionysodore, negligentius et remissius dixisti.* Heind.

ἔπειτα ἀλλὰ] Vox ἔπειτα suspecta est. Steph.

ἐπεὶ τὰ ἄλλα] Ita vulgatam scripturam ἔπειτα ἄλλα correxit jam Cornarius. Heind.

οἷς ἕκαστα] I. e. *in suo quisque genere.* Prius istud ἀπεργάζεσθαι vereor ne elegantius abesset. Heind.

παγκάλως] παγκάλους Bas. 2. Routh.

οἶσθα οὖν ὅ,τι προσήκει] Hoc loco vox ἔφη fortasse excidit; inchoatur enim fallaciam sophista, quæ Amphibolia est. Certe habet vocem *inquit* Ficinus. Routh.

οἶσθα οὖν, ὅ,τι προσήκει] Dionysodori, non Socratis, hæc sunt verba, ut post οὖν nemo non expectet ἔφη, quod expressit Ficinus: *Nostin', inquit, quid* etc. Heind.

δημιουργῶν] Potest interrogandi nota poni post δημιουργῶν. Steph.

τίνα χαλκ. προσήκει] Dicit τίνα, non τίνι, ut statim ambiguitas sermonis nascatur. Cod. Par. τίνα χαλκεύειν προσήκει, οἶσθα; Ἔγωγε. Non male. Heind.

γίγνεται ὁ κύων καὶ σὺ κυναρίων ἀδελφός; [§. 64.] Καὶ αὖθις ταχὺ ὑπολαβὼν ὁ Διονυσόδωρος, ἵνα μὴ πρότερόν τι εἴποι[o] ὁ Κτήσιππος, Καὶ ἔτι γέ μοι μικρόν, ἔφη, ἀπόκριναι· τύπτεις τὸν κύνα τοῦτον; Καὶ ὁ Κτήσιππος γελάσας,[p] Νὴ τοὺς θεούς, ἔφη· οὐ γὰρ δύναμαι σέ. Οὐκοῦν τὸν σαυτοῦ πατέρα, ἔφη, τύπτεις; Πολὺ μέντοι, ἔφη,[q] δικαιότερον τὸν r. 299.
ὑμέτερον πατέρα τύπτοιμι, ὅ τι μαθὼν[r] σοφοὺς υἱεῖς οὕτως[s] ἔφυσεν.[t] ἀλλ' ἦ που, ὦ Εὐθύδημε, ἔφη[u] ὁ Κτήσιππος, πόλλ' ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας σοφίας ταύτης ἀπολέλαυκεν ὁ πατὴρ ὁ ὑμέτερός[v] τε καὶ ὁ τῶν κυνιδίων. Ἀλλ' οὐδὲν δεῖται πολλῶν ἀγαθῶν, ὦ Κτήσιππε, οὔτ' ἐκεῖνος οὔτε σύ. II. i. 447.
Οὐδὲ σύ,[w] ἦ δ' ὅς,[x] ὦ Εὐθύδημε, αὐτός. Οὐδέ[y] ἄλλος γε οὐδεὶς ἀνθρώπων. εἰπὲ γάρ μοι, ὦ Κτήσιππε, εἰ ἀγαθὸν νομίζεις εἶναι[z] ἀσθενοῦντι φάρμακον πιεῖν ἢ οὐκ ἀγαθὸν εἶναι[a]

—[m] ὀχετεύοντα C.—[n] γ' ωyet.—[o] εἴποι ΞΘω: εἴπῃ °s.—[p] γελαῖς Ξ.—[q] ἔφη post μέντοι om Ξ.—[r] παθὼν corr Γ.—[s] οὗτος f.—[t] ἔφησεν Cf et pr Γ, ἔφυγεν e.—[u] ἔφη om ΘΗΞΒCΕωyef et pr Γ.—[v] πατὴρ ὑμέτερος f.—[w] σὺ post οὐδὲ om E.—[x] ἦ

ὥστε σὸς πατὴρ γίγνεται ὁ κύων] Fallacia hæc est, quæ vocatur *compositionis:* i. e. cum conjunctim accipiuntur, quæ erant accipienda divisim. Ita, quia canis est pater, et est Ctesippi, probatur eum esse Ctesippi patrem. Routh.

§. 64. ἵνα μὴ—εἴποι] Sic de certa sermonis lege dedi pro εἴπῃ. Heind.

καὶ ἔτι γέ μοι μικρὸν, ἔφη, ἀπόκριναι] Fortasse καὶ ἔν τι. Steph. Sed legit ἔτι et Ficinus. Habes quoque supra, ἀλλὰ τοῦτο ἔτι ἡμῖν μόνον εἴπατον, et infra ἀλλ' ἔτι μοι τὸ ἕτερον ἐπιδείξατον: alibique similia. Si qua ergo emendatione opus sit, (quod vix crediderim) scribendum μικρόν τι pro μικρόν. Routh.

καὶ ἔτι γέ μοι σμικρὸν, ἔφη, ἀπόκρ.] Non exputo cur Stephanus maluerit καὶ ἔν τι. Nam σμικρὸν h. l. positum est pro σμικρόν τι, ut Gorg. §. 64. ὑπόμνησόν με σμικρὸν, ἐὰν etc. Sympos. p. 201. C. Καὶ μὴν καλῶς γε εἶπες—ἀλλὰ σμικρὸν ἔτι εἰπὲ etc. Lysid. §. 18. Ὁ οὖν Λύσις—σμικρὸν πρὸς ἐμὲ λέγων ἔφη, et sexcenties alias. Heind.

οὐ γὰρ δύναμαι σὲ] Scripsi σὲ pro enclitico σε, ut opponat hoc σὲ prægresso τοῦτον Ctesippus hoc dicens: *Sane canem illum verbero: te enim etsi verberare mihi lubet, tamen non licet.* Friget tamen paullulum hæc jocatio. Heind.

ὅτι μαθὼν] Lego ὅ,τι μαθών. Suband. autem aliquid ante hæc verba, quæ conveniunt cum his Gallice dictis in increpatione, *Qui vous a appris à faire cela?* Steph.

De formula ὅ,τι μαθὼν vide quæ diximus ad §. 30. Heind.

σοφοὺς υἱεῖς οὕτως] Exspectabam σοφοὺς οὕτως υἱεῖς. Heind.

πολλ' ἀγαθὰ] Eone referenda hæc πόλλ' ἀγαθὰ, quod ille et catulorum pater exstiterit et dignus qui vapulet? An acerba quadam ironia Ctesippus Sophistarum horum conditionem perstringit, qui Thuriis pulsi multosque jam annos in Attica vagantes non admodum opibus videntur floruisse, ut hoc dicat: *sed tamen magnum sane fructum ex vestra ista tam egregia sapientia percepit ille vester et catulorum pater!* Ceterum hæc ironice an interrogative accipias, ad sensum nihil intererit. Heind.

ὁ πατὴρ ὁ ὑμέτερός τε καὶ ὁ τῶν κυνιδίων] Manifestum est, Sophistarum patrem designari a Ctesippo, quapropter articulum ὁ ante verba τῶν κυνιδίων expungendum suspicor. Heind.

οὐδὲ σὺ—αὐτός;] Carent hæc vulgo interrogandi nota, quæ tamen apposita est in Cod. Par. Tangit, opinor, hac interrogatione Ctesippus Euthydemi egestatem vel in exigendo didactro avaritiam. Heind.

II. i. 453. [§. 72.] Καὶ ὅς, εἰρωνικῶς πάνυ ἐπισχὼν ὥς τι μέγα σκοπούμενος, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἔστι σοι Ζεὺς πατρῷος;[h] Καὶ ἐγὼ ὑποπτεύσας[i] ἥξειν τὸν λόγον ᾗ περ ἐτελεύτησεν, ἄπορόν τινα στροφὴν ἔφευγόν τε καὶ[j] ἐστρεφόμην ἤδη, ὥς περ ἐν δικτύῳ εἰλημμένος· Οὐκ ἔστιν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε. Ταλαίπωρος ἄρα τις[k] σύ γε ἄνθρωπος εἶ καὶ οὐδὲ[l] Ἀθηναῖος, ᾧ μήτε θεοὶ πατρῷοί εἰσιν μήτε ἱερὰ μήτε ἄλλο μηδὲν καλὸν καὶ ἀγαθόν. Ἔα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε, εὐφήμει τε[m] καὶ μὴ χαλεπῶς με προδίδασκε. ἔστι γάρ ἔμοιγε καὶ βωμοὶ[n] καὶ ἱερὰ οἰκεῖα καὶ πατρῷα καὶ τἆλλα ὅσα περ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις τῶν τοιούτων. Εἶτα τοῖς ἄλλοις, ἔφη, Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι Ζεὺς ὁ πατρῷος; Οὐκ ἔστιν, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη ἡ ἐπωνυμία Ἰώνων οὐδενί, οὔθ'[o] ὅσοι ἐκ τῆς[p] πόλεως ἀπῳκισ-

Ξ.—[e] τὰ Ξ.—[f] εἶναι μόνα y.—[g] ἐγὼ om Ξ.—[h] πατρώϊος 𝔛, qui et mox πατρώϊοι, πατρώϊα.—[i] ὑποπτ. post λόγον ponit Γ.—[j] ἐκφεύγοντες καὶ Θ.—[k] τε 𝔛Θ.—[l] σὺ δὲ r.—[m] τε om f.—[n] καὶ βωμοὶ om 𝔛Θ : καὶ βωμὸς Ef.—[o] οὔθ'...οὔθ'] libri οὐδ'...

§. 72. ἥξειν τὸν λόγον ᾗπερ ἐτελεύτησεν] §. 70. extr. verbis Δῆλον τοίνυν—ὅτι, ἄν τις σφάξας τὸν μάγειρον καὶ κατακόψας ἑψήσῃ καὶ ὀπτήσῃ, τὰ προσήκοντα ποιήσει etc. Heind.

ἄπορόν τινα στροφὴν ἐφ.] *Fallaciam, unde exitus nullus erat, effugere tentabam meque torquebam velut reti quodam captus.*—ἐν δικτύῳ εἰλημμένος dictum, ut ἐν δικτύῳ δεδεμένος Aristoph. Av. 1083. Heind.

ἔα] *Missum hoc fac*, ut sæpius ἐᾶν sine accusativo adhibetur; nisi quis h. l. interjectionem illam agnoscere velit, quæ est in Protag. p. 314. D. Ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες. Conf. Hesych. v. ἔα δή. Sed prius potius arbitror. Heind.

προδίδασκε] Valet vox ista, *proœmia doctrinæ tradere*, et *quasi experimentum discipuli capere*. Vide Aristoph. Nub. 476. Routh.

προδίδασκε] I. e. δίδασκε. V. not. ad Gorg. §. 98. Heind.

ἔστι γὰρ ἔμοιγε καὶ βωμοὶ] Utrum εἰσί? Steph. Ἔστι retinendum propter nomina neutrius generis, quæ sequuntur. Routh.

ἔστι] Miror Stephanum εἰσὶ conjectantem pro ἔστι. de Rep. ii. p. 363. A. ἵνα δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί τε καὶ γάμοι καὶ ὁσάπερ Γλαύκων διῆλθεν ἄρτι. Ibid. v. p. 462. E. Τί οὖν; ἔστι μέν που καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ; Similis, non eadem est ratio de Legg. v. p. 732. E. Ἔστι δὴ φύσει ἀνθρώπειον μάλιστα ἡδοναὶ καὶ λῦπαι καὶ ἐπιθυμίαι, aut Isocrat. Paneg. p. 54. B. Steph. Ἔστι γὰρ ἀρχικώτατα μὲν τῶν ἐθνῶν καὶ μεγίστας δυναστείας ἔχοντα Σκύθαι καὶ Θρᾷκες καὶ Πέρσαι, itemque illa, cujus exempla dedit Dorvill. ad Charit. p. 487. Neque multum distat vetustum illud Hesiodi Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, de quo vid. Valcken. ad Herodot. v. 12. Heind.

οὐκ ἔστιν—αὕτη ἡ ἐπωνυμία Ἰώνων] Obstare his videntur, quæ leguntur apud Aristoph. Nub. 1468., ubi Strepsiades ille filio obedientiam detrectanti Ναί, ναί, inquit, καταιδέσθητι πατρῷον Δία, ad quem locum v. Schol. Qui unus locus si Platonico huic adversaretur, quis non disertum adeo hujus testimonium præferret injectæ obiter apud Comicum Jovis Πατρῴου mentioni, præsertim quum videri is possit spectatorum risum captasse hac ipsa stolidi senis inscitia et filium de Jove Πατρῴῳ admonentis, quasi is esset parentum in filios ultor, et deum omnino advocantis Atheniensibus inauditum? Sed plura veterum loca attulit ad Hesych. v.

μένοι εἰσὶν οὔθ' ἡμῖν, ἀλλὰ Ἀπόλλων πατρῷος διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν· Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος μὲν οὐ καλεῖται, ἕρκειος[q] δὲ καὶ[r] φράτριος,[s] καὶ Ἀθηνᾶ φρατρία. [§. 73.] Ἀλλ' ἀρκεῖ γε,[t] ἔφη ὁ Διονυσόδωρος· ἔστι γάρ σοι, ὡς ἔοικεν, Ἀπόλλων τε[u] καὶ Ζεὺς[v] καὶ Ἀθηνᾶ. Πάνυ, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν καὶ οὗτοι σοὶ[w] θεοὶ ἂν εἶεν; ἔφη. Πρόγονοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ δεσπόται. Ἀλλ' οὖν σοί γε,[x] ἔφη. II. i. 454.
ἢ οὐ σοὺς ὡμολόγηκας αὐτοὺς[y] εἶναι; Ὡμολόγηκα, ἔφην· τί γὰρ πάθω; Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ζῷά εἰσιν οὗτοι οἱ θεοί;

οὐδ'.—[p] ἐκ τῆσδε om e.—[q] ἕρκτος mei omnes.—[r] δὲ ὁ C.—[s] φάτριος Cy. φατρία Cyf.—[t] γε om Γ, γ' ωyefr.—[u] τι f.—[v] καὶ ὁ ζεὺς f.—[w] σοὶ r: s σοι.—[x] γ' f.—[y] αὐτοὺς ὡμολόγηκας f, ὡμολόγησας αὐτοὺς r.—[z] εἶναι...ζῷα om f.—[a] ὦ Σ, om fr.

Πατρῷος Ζεὺς Albertius, ubi indubitata est mentio Jovis hujus tanquam Atheniensium dei, ut Soph. Trach. 764. Eurip. Electr. 675. Æschyl. apud Strab. xii. p. 580. aliaque. Nam ipsius Platonis locum illum de Legg. ix. p. 881. D. ubi Δία Ὁμόγνιον καὶ Πατρῷον memorat, aut Xenoph. Cyrop. viii. 45. equidem huc non traxerim. Nimirum, quæ est egregia Porsoni ad Eurip. Med. v. 1314. animadversio, quum aliæ gentes Δία πατρῷον colerent idque aptissimum esset deorum atque hominum parenti epitheton, ut jure mireris, pios Athenienses plurimis Jovem aliis titulis ornasse, hoc abstinuisse: hanc omissionem Tragici corrigere cupientes Δία πατρῷον sæpe ingessere. Sic sua huic Platonis testimonio auctoritas constat. HEIND.

Ἰώνων οὐδενὶ, οὐδ' ὅσοι—οὐδ' ἡμῖν] Athenienses, ut omnibus fere notum est, quique ab iis orti alias regiones incolebant, antea dicti erant Iones; postea vero duodecim tantum in Asia Minore collocatis urbibus id erat nomen. οἱ μέν νυν ἄλλοι Ἴωνες (refert Herodotus) καὶ Ἀθηναῖοι ἔφυγον τοὔνομα, οὐ βουλόμενοι Ἴωνες κεκλῆσθαι. i. 143. ROUTH.

Ἀπόλλων πατρῷος] Schol. Φασί τινες, Ἀθηναίους αὐτόχθονας φῦναι καὶ τούτων γονέας ἔχειν Γῆν καὶ Ἥλιον, ὃς ὁ αὐτός ἐστιν Ἀπόλλωνι. Οἱ δὲ ὅτι Κρεούσῃ τῇ Ἐρεχθέως μιγεὶς Ἀπόλλων Ἴωνα ἐγέννησεν· ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ποτὲ Ἴωνας κληθῆναι, καὶ διὰ ταῦτα Πατρῷον αὐτοὺς Ἀπόλλωνα ἔχειν. Conf. Brunck. ad Aristoph. Av. 1527. Berglev. ad Alciphr. Ep. l. ii. 4. Wernsdorf. ad Himer. Or. x. 4. p. 568. HEIND.

διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν] Græcorum quidem origines valde obscuræ sunt, ut nihil fortasse certi ex iis eruatur. Liquido tamen ex auctoribus antiquis patet, nomina *Iaones* et *Iones* vetustissimæ fuisse originis, et longe lateque diffusa; qua de re multa notatu digna videnda sunt, apud Stillingfleet, Origin. Sacr. iii. 14. 10. Pezron, de Antiquit. Gentium, ii. 2. Bryant, *Analysis of Ancient Mythology*, iii. p. 369. Joddrell, *Illustrations of Euripides*, p. 202. ROUTH.

διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γέν.] V. Harpocrat. v. Ἀπόλλων Πατρῷος. HEIND.

ἕρκειος] Harpocrat. Ἕρκειος Ζεὺς, ᾧ βωμὸς ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυται· τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον. Ὅτι δὲ τούτοις μετῆν τῆς πολιτείας, οἷς εἴη Ζεὺς Ἕρκειος, δεδήλωκε καὶ Ὑπερίδης etc. Nimirum hæc Jovis appellatio adeo sollemnis fuit Athenis, ut in illa magistratuum, antequam munus inirent, inquisitione primum hoc quæreretur, εἰ Ἀθηναῖοί εἰσιν ἑκατέρωθεν—καὶ εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς πατρῷος καὶ Ζεὺς Ἕρκειος. Vid. Pollux viii. 85. ibiq. intpp. HEIND.

φράτριος] Schol. Φρατρία ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος ἑκάστης φυλῆς· καὶ Ἀθηνᾶ Φρατρία ἡ τούτου ἔφορος. Conf. Pollux i. 1. 24. ibiq. intpp. HEIND.

§. 73. οὗτοι σοὶ θεοὶ] *Tui dii*. Male vulgo οὗτοί σοι θεοί.—δεσπόται. Conf. nostr. ad Phædr. §. 131. HEIND.

τί γὰρ πάθω;] *Quid enim agam?* Formula est eorum, quos invitos necessitas aliqua cogit. V. Valcken. ad Eurip. Phœniss. v. 902. p. 335. HEIND.

ὡμολόγηκας γάρ, ὅσα ψυχὴν ἔχει, ζῶα εἶναι.[z] ἢ οὗτοι οἱ
θεοὶ οὐκ ἔχουσι ψυχήν; Ἔχουσιν, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν καὶ
ζῶά εἰσιν; Ζῶα, ἔφην. Τῶν δέ γε ζώων, ἔφη,[a] ὡμολόγη-
κας ταῦτ' εἶναι σά, ὅσα ἄν σοι ἐξῇ καὶ δοῦναι καὶ ἀποδόσ-
θαι καὶ θῦσαι ἂν[b] θεῷ ὅτῳ ἂν βούλῃ.[c] Ὡμολόγηκα, ἔφην·
οὐκ ἔστι[d] γάρ μοι ἀνάδυσις, ὦ Εὐθύδημε. Ἴθι δή μοι
εὐθύς, ἦ δ' ὅς, εἰπέ· ἐπειδὴ σὸν ὁμολογεῖς εἶναι τὸν Δία καὶ
I. 303. τοὺς ἄλλους θεούς, ἆρ'[e] ἔξεστί σοι αὐτοὺς ἀποδόσθαι[f] ἢ
δοῦναι[g] ἢ ἄλλ'[h] ὅ τι ἂν βούλῃ χρῆσθαι ὥς περ τοῖς ἄλ-
λοις ζώοις; Ἐγὼ μὲν οὖν,[i] ὦ Κρίτων, ὥς περ πληγεὶς ὑπὸ
τοῦ λόγου, ἐκείμην ἄφωνος·[j] ὁ δὲ Κτήσιππός μοι ἰὼν ὡς
βοηθήσων, Πυππὰξ[k] ὦ Ἡράκλεις, ἔφη,[l] καλοῦ λόγου.
Καὶ ὁ Διονυσόδωρος, Πότερον οὖν, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς πυππάξ
ἐστιν ἢ ὁ πυππὰξ[m] Ἡρακλῆς; [§. 74.] Καὶ ὁ Κτήσιπ-
πος, Ὦ Πόσειδον,[n] ἔφη, δεινῶν λόγων. ἀφίσταμαι· ἀμάχω
τὼ ἄνδρε.

Ἐνταῦθα μέντοι, ὦ φίλε Κρίτων, οὐδεὶς ὅς τις οὐ τῶν
παρόντων ὑπερεπῄνεσε τὸν λόγον, καὶ τὼ ἄνδρε γελῶντε
II. i. 455. καὶ[o] κροτοῦντε καὶ χαίροντε ὀλίγου παρετάθησαν.[p] ἐπὶ
μὲν γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν ἐφ' ἑκάστοις πᾶσι παγκάλως ἐθο-

—[b] ἂν ante θεῷ om Ξe.—[c] ὅτῳ βούλει f.—[d] ἔτι Γ.—[e] ἄρ' Γ.—[f] ἀποδοῦναι Cye.—[g] ἢ δοῦναι om Cy.—[h] ἀλλ' om r.—[i] οὖν om ΓΕ.—[j] ἄφωνος ἐκείμην Es.—[k] πυπὰξ 𝔄, πυππὰξ Θ, qui itidem mox: πύππυξ ΣBCye, πύππαξ corr Ξ, πύππηξ w: πύπαξ s.—[l] ἔφην 𝔄ΞΣBC.—[m] πύππαξ ΞΣBCwye, πυππάξ 𝔄.—[n] πόδειδον B.—[o] καὶ γε-

θῦσαι ἂν θεῷ] Fortasse θῦσαι θεῷ sine particula ἄν. Steph.

Assentior Stephano ἂν expungendum putanti, quamvis id etiam Cod. Par. habeat. Heind.

οὐκ ἔστι γάρ μοι ἀνάδυσις] *Neque enim retractare mihi licet.* Theætet. §. 8. ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα. Heind.

πύπαξ] πύπαξ, aliter πύππαξ et φύπ-παξ, est vox plaudentis, sive blandientis. Conf. Schol. Aristoph. Eq. 678. et Casaubonum ibidem. Fallacia est, ut opinor, *Prosodiæ.* i. e. cum propter aliquam in pronunciatione similitudinem fit deceptio. Cum enim exclamaverat Ctesippus, Πύπαξ ὦ Ἡράκλεις· interrogat, accentu mutato, Dionysodorus, Πότερον οὖν ὁ Ἡρακλῆς πύπαξ ἐστὶν, ἢ ὁ πύπαξ Ἡρακλῆς; Sed, uti scribit Aristoteles in lib. περὶ Ἐλέγχ. Σοφιστ. c. 4. Παρὰ τὴν προσῳδίαν, ἐν μὲν τοῖς ἄνευ γραφῆς διαλεκτικοῖς, οὐ ῥᾴδιον ποιῆσαι λόγον, ἐν δὲ τοῖς γεγραμμένοις καὶ ποιήμασι, μᾶλλον. Ex quo loco accentus Aristotelis tempore pronuntiatos quidem, sed non scriptos fuisse arguitur. Vide d'Ansse de Villoison. Anecdot. Græc. t. ii. p. 130. Routh.

πύπαξ] Schol. τὸ πύπαξ τίθεται ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου. Conf. Hesych. h. v. ibiq. intpp. Heind.

§. 74. ἀφίσταμαι· ἀμάχω τὼ ἄνδρε] Post ἀφίσταμαι distinguitur et in Aldina editione, ut sit sensus, *Absisto ab hoc certamine. hi enim viri sunt inexpugnabiles.* Nec vero ἀφίσταμαι accusativo jungi posse videtur. Steph.

ὀλίγου παρετάθησαν] *Enecati sunt propemodum.* V. Tim. Lex. p. 206. ibiq. Ruhnk. Heind.

ἔφη ὁ Διονυσόδωρος, σιγῶντα λέγειν; Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἦ δ' ὅς[o] ὁ Κτήσιππος. Ἆρ' οὐδὲ λέγοντα σιγᾶν; Ἔτι ἧττον, ἔφη. Ὅταν[p] οὖν λίθους λέγῃς καὶ ξύλα καὶ σιδήρια, οὐ σιγῶντα λέγεις; Οὔκουν εἴ γε[q] ἐγώ, ἔφη,[r] παρέρχομαι ἐν τοῖς χαλκείοις,[s] ἀλλὰ φθεγγόμενα καὶ βοῶντα μέγιστον τὰ σιδήρια λέγεται, ἐάν τις ἅψηται· ὥστε τοῦτο μὲν ὑπὸ σοφίας ἔλαθες οὐδὲν εἰπών. ἀλλ' ἔτι μοι τὸ ἕτερον ἐπιδείξατον, ὅπως αὖ ἔστι[t] λέγοντα σιγᾶν. Καί μοι ἐδόκει ὑπεραγωνιᾶν ὁ Κτήσιππος διὰ τὰ παιδικά. [§. 68.] Ὅταν σιγᾷς, ἔφη ὁ[u] Εὐθύδημος, οὐ πάντα σιγᾷς; Ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν καὶ τὰ λέγοντα σιγᾷς, εἴ περ τῶν ἁπάντων[v] ἐστὶ τὰ λέγοντα.[w] Τί δέ;[x] ἔφη ὁ Κτήσιππος, οὐ σιγᾷ πάντα;[y] Οὐ δή που, ἔφη ὁ Εὐθύδημος. Ἀλλ' ἆρα, ὦ βέλτιστε, λέγει τὰ πάντα; Τά γε δή που λέγοντα. Ἀλλ',[z] ἦ δ' ὅς, οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλὰ τὰ πάντα σιγᾷ ἢ λέγει; Οὐδέτερα καὶ[a] ἀμφότερα, ἔφη ὑφαρπάσας ὁ Διονυσόδωρος·[b] εὖ γὰρ οἶδα ὅτι τῇ ἀποκρίσει οὐχ ἕξεις ὅ τι χρῇ.[c] Καὶ ὁ Κτήσιππος, ὥς περ εἰώθει, μέγα II. i. 450.
πάνυ ἀνακαγχάσας, Ὦ Εὐθύδημε, ἔφη, ὁ ἀδελφός σου

r.—[p] ὅταν...ἔφη om w.—[q] ἦγε ΧΘ, ἦγε ΗΞΒCe, ἦγε Γγ.—[r] ἔφη om Ξ.—[s] χαλκίοις ΧΓΘ.—[t] ἐστι om Γ.—[u] ὁ om pr Γ.—[v] πάντων f.—[w] λεγόμενα ΧΓΗΞΒCΕισγe fr.—[x] δ' f.—[y] πάντῃ w.—[z] ἀλλ' Γ.—[a] : καὶ Ξ.—[b] ὁ διονυσόδωρος ὑφαρπάσας Ξ.—

καὶ εἰ οἷόν τε λέγοντα] Voculam εἰ de certa Stephani conjectura inserui. Heind.

σιγῶντα λέγειν] Arist. Soph. Elench. c. 4. laudante Routhio: *Παρὰ δὲ τὴν ἀμφιβολίαν οἱ τοιοίδε λόγοι.—ἆρά ἐστι σιγῶντα λέγειν; διττὸν γάρ ἐστι καὶ τὸ σιγῶντα λέγειν, τό τε τὸν λέγοντα σιγᾶν καὶ τὸ τὰ λεγόμενα.* Heind.

ἀλλὰ φθεγγόμενα τὰ σιδήρια λέγεται] I. e. *ὅταν τότε σιδήρια λέγω, φθεγγόμενα καὶ βοῶντα μέγιστον, ἀλλ' οὐ σιγῶντα, λέγω.* Nam *λέγεται* hoc, in quo hærebat vir doctus, spectat ad prægressa *οὐ σιγῶντα λέγεις*; neque verti debet h. l. *traditur, fertur.* Heind.

§. 68. *ἐδόκει ὑπεραγωνιᾶν*] Quid sit *ὑπεραγωνιᾶν* h. l. declarabunt hæc e Charmid. §. 21. *Καὶ ὁ Κριτίας δῆλος μὲν ἦν καὶ πάλαι ἀγωνιῶν καὶ φιλοτίμως πρός τε τὸν Χαρμίδην καὶ πρὸς τοὺς παρόντας ἔχων· μόγις δὲ ἑαυτὸν ἐν τῷ πρόσθεν κατέχων* (quominus sermoni se immisceret) *τότε οὐχ οἷός τε ἐγένετο.* Heind.

εἴπερ τῶν ἁπάντων ἐστὶ τὰ λέγοντα] Legendum *εἴπερ τῶν ἁπάντων ἐστὶ καὶ τὰ λέγοντα.* Vulgo habetur falso *εἴπερ τὰ λεγόμενα* pro *τὰ λέγοντα.* (in Ald. et Bas.) Cornarius. Hoc emendabat ex Ficini versione Cornarius, in qua legitur, *illa quæ dicunt*; nihil autem necesse erat particulam *καὶ* addere. Routh.

εἴπερ τῶν ἁπάντων ἐστὶ τὰ λέγοντα] Ita recte cum Cornario scripsit Steph. pro *τὰ λεγόμενα*, quod est in Cod. Par. et Edd. vett. Ficinus: *illa, quæ dicunt.* Neque displicet, quod huic præfigi voluit Cornarius, *καὶ*, modo id libri alicujus auctoritate firmaretur. Heind.

οὐ σιγᾷ τὰ πάντα] Et hoc *τὰ πάντα* de *rerum hac universitate* capiendum. Heind.

ἐξημφοτέρικε[d] τὸν λόγον, καὶ ἀπόλωλέ τε[e] καὶ ἥττηται.[f] Καὶ ὁ Κλεινίας πάνυ ἥσθη[g] καὶ ἐγέλασεν, ὥστε[h] ὁ Κτήσιππος ἐγένετο πλεῖον[i] ἢ δεκαπλάσιος.[j] ὁ δέ μοι, πανοῦργος[k] ὤν, ὁ Κτήσιππος, παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα

[c] χρὴ 𝔄.—[d] ἐξημφοτέρηκεν Ξωϛ.—[e] τε om ωϛ et pr Ξ.—[f] ἥττησαι BCyτ et pr Γ.—[g] ἥσθη om Γ.—[h] ὥσπερ 𝔄Θ.—[i] πλεῖον 𝔄ΓΘΞBCωyετ, πλέον f: πλείων *ς.—[j] διπλάσιος τ.—[k] δέ μοι πανοῦργος 𝔄ΓΘΞΣBCωyετ: δ' ἐδόκει μοι ἅτε πανοῦργος *ς.—[l] παρακηκόει

ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον] 'Videtur Ctesippus,' ait Stephanus, 'in hoc verbo respicere ad responsum Dionysodori dicentis ἀμφότερα.' Audi quoque Rhunk. ad Tim. Ἐπαμφοτερίσαι. εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον (quibus verbis addunt Suidas et Cyrillus Lex. Ms. ὡς καθ' ἑκάτερον ἐλέγχεσθαι) 'Dignus etiam est, qui observetur, singularis usus verbi ἐξαμφοτερίζειν, Euthyd. h. l. ubi interrogatus aliquis de binis rebus, et respondens οὐδέτερα καὶ ἀμφότερα, lepide dicitur ἐξαμφοτερίζειν τὸν λόγον. quo forte respicit Hesychius: Ἐξαμφοτερίσαι. τὸ ἀμφίβολον ποιῆσαι, καὶ τὸ δύο πραγμάτων ἐκπεσεῖν.' Etymologi glossa est, Ἐξαμφοτερίσαι, τὸ τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιστῆσαι. Routh. qui sic in addend. 'Plato in l. v. de Rep. p. 479. C. ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, καὶ οὔτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν, δυνατὸν παγίως νοῆσαι, οὔτ' ΑΜΦΟΤΕΡΑ ΟΥΤ' ΟΥΔΕΤΕΡΟΝ. Scilicet eunuchus, de quo ænigmatice ibi dicitur, et vir est et non vir, contraque, nec vir est nec non vir.'

ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον] *Sermonem eo perduxit, ut de eo in utramque partem statui posset.* Heind.

ἀπολώλεκε] Vulgo καὶ ἀπόλωλέ τε, sed non ipse Dionysodorus periit; λόγος ille periit a Dionysodoro pessundatus. Phileb. p. 14. A. κᾆπειθ' ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος, ὥσπερ μῦθος, ἀπολόμενος οἴχοιτο. Nihil igitur dubitavi reponere ἀπολώλεκε, quod Ficinus quoque expressit vertens, *perdidit*. Similiter supra §. 59. extr. Euthydemus ad Dionysodorum: Διαφθείρεις τὸν λόγον, καὶ φανήσεται οὗτος οὐκ ἐπιστάμενος καὶ ἐπιστήμων ἅμα ὢν καὶ ἀνεπιστήμων. Heind.

ἥττηται] ἥττησαι Ms. Par. minus recte, opinor. Routh.

ὥστε ὁ Κτήσιππος ἐγένετο πλείων ἢ δεκαπλάσιος] Comparat his Heusdius illa Menexen. p. 235. A. γενναίως πάνυ διατίθεμαι ἐπαινούμενος ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἑκάστοτε ἕστηκα ἀκροώμενος (vel αἰωρούμενος, ut acute conjecit Valcken. in Eleg. Callimach. p. 244.) καὶ κηλούμενος, ἡγούμενος ἐν τῷ παραχρῆμα μείζων καὶ γενναιότερος καὶ καλλίων γεγονέναι. Apposita magis hæc fuerint Aristid. Orat. Sacr. i. p. 494. Ἤδη μέν τις καὶ ἄλλος χρηστοῦ τινος αὐτῷ συμβάντος καὶ βουλόμενος ἐνδείξασθαι τὴν ἡδονὴν εἶπεν, ὡς ἄρα εἴη πλείων ἢ διπλάσιος γεγονώς. Heind.

ὁ δ' ἐδόκει μοι—ὁ Κτήσιππος—παρηκηκόει] Mirum cui forte videatur παρηκηκόει non pendere ab ἐδόκει, sed absolute esse positum. Et sane, minus bene se habet hæc dictio. Malim: ὁ δὲ, δοκεῖ μοι, ἅτε κ. λ. Similiter Protag. p. 314. C. Δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρὸς, εὐνοῦχός τις, κατήκουεν ἡμῶν· ubi δοκεῖ μοι nullam habet in sequens verbum vim. Posterius ὁ Κτήσιππος, tamquam inutile annotatoris additamentum, expungendum videtur. Heusd.

ὁ δὲ, δοκεῖ μοι, ἅτε] Sic scripsi cum Heusdio propter seq. παρηκηκόει pro vulgato ὁ δ' ἐδόκει μοι. Menexen. p. 236. B. Ἔπειτα τὰ μὲν ἐκ τοῦ παραχρῆμά μοι διῄει, οἷα δέοι λέγειν, τὰ δὲ πρότερον ἐσκεμμένη, ὅτε, ἐμοὶ δοκεῖ, συνετίθει τὸν ἐπιτάφιον λόγον etc. Neque quidquam tritius est interpositis his, δοκεῖ μοι, ἐμοὶ δοκεῖν. Sed quod idem Heusdius posterius hoc ὁ Κτήσιππος tanquam inutile annotatoris additamentum expungendum judicavit, non meminerat, sexcenties ita post ὁ δὲ a Platone denuo nomen proprium inferri. Atque h. l. si expunxeris ὁ Κτήσιππος, ὁ δὲ male aliquis referat ad Cliniam. Heind.

πανοῦργος ὢν ὁ Κτήσιππος] De Ctesippi, discipulique ejus Menexeni, τῇ ἐριστικῇ, hæc sunt in Platonis Lyside p. 211. B. Ὅρα, inquit Socrates, ὅπως ἐπικουρήσῃς μοι, ἐάν με ἐλέγχειν ἐπιχειρῇ ὁ Μενέξενος. ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι ἐριστικός ἐστι; Ναὶ μὰ Δία, ἔφη, σφόδρα γε. διὰ ταῦτά τοι καὶ βούλομαί σε αὐτῷ διαλέγεσθαι. Ἵνα, ἦν δ' ἐγὼ, καταγέλαστος γένωμαι;

ῥαχρῆμα μιμεῖσθαι οἷός τ' ἦν. [§. 76.] Τοῦτο[z] μὲν I. 304.
οὖν τοῦ πράγματος σφῷν πρὸς[a] μὲν τὸ ταχὺ παραδιδόναι
καλόν, ἐναντίον δ' ἀνθρώπων διαλέγεσθαι οὐκ ἐπιτήδειον,
ἀλλ' ἄν γ' ἐμοὶ πείθησθε, εὐλαβήσεσθε[b] μὴ πολλῶν ἐναν-
τίον[c] λέγειν, ἵνα μὴ ταχὺ ἐκμαθόντες ὑμῖν μὴ[d] εἰδῶσι[e]
χάριν, ἀλλὰ μάλιστα[f] μὲν αὐτὼ πρὸς ἀλλήλω μόνω δια-
λέγεσθον·[g] εἰ δὲ μή, εἴ περ ἄλλου του ἐναντίον, ἐκείνου μό-
νου ὃς ἂν[h] ὑμῖν διδῷ ἀργύριον. τὰ αὐτὰ δὲ ταῦτα, ἐὰν
σωφρονῆτε, καὶ τοῖς μαθηταῖς συμβουλεύσετε, μηδέ ποτε
μηδενὶ ἀνθρώπων διαλέγεσθαι, ἀλλ' ἢ ὑμῖν τε καὶ[i] αὐτοῖς.[j]
τὸ γὰρ σπάνιον, ὦ Εὐθύδημε, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότα- II. i. 457.
τον, ἄριστον ὄν, ὡς ἔφη Πίνδαρος.[k] ἀλλ' ἄγετε,[l] ἦν δ' ἐγώ,
ὅπως κἀμὲ καὶ Κλεινίαν τόνδε παραδέξεσθον.[m]

πρὸς ΨΘ, σφῶν τὸ σοφὸς πρὸς f: σφῶν τὸ σοφὸν πρὸς *s.—[b] εὐλαβηθήσεσθε f, εὐλαβήσεσθαι Ψ.—[c] ἐναντίων Ψ.—[d] ὑμῖν μὲν f.—[e] εἰδόσι ετ.—[f] μᾶλλον Γ.—[g] διαλέγεσθον μόνω τ.—[h] ἂν om f.—[i] καὶ om ω.—[j] αὐτοί Γ, αὐτοῖς Ψ.—[k] ἔφη πίνδαρος τ.—[l] ἄγε f.—[m] παραδέξασθον ΨΘΞΣBCωγεfτ et pr Γ: παραδέξησθον *s.—[n] ἄλλα τε

considerans, quam cito et protinus vos imitari potuerit. Γοῦν ab ἔγνων absorberi facillime potuit, et καὶ ea de causa additum videtur, ut corruptum προσέχω cum ἔγνων conjungeretur. Sic vitium vitium gignit. Heusd.

προσέχων] Scripsi προσέχων pro vulgato προσέχω de certa Heusdii correctione. Neque absimilis vero, quanquam non perinde necessaria est ejusdem viri sagacissimi conjectura post ἔγνων inserendum γοῦν putantis ac deinde voculam καὶ post ἔγωγε delendam, quoniam γοῦν ab ἔγνων absorberi facillime potuerit, καὶ autem addi, ut corruptum προσέχω jungeretur cum ἔγνων. Atque καὶ ferri potest, si explices: *cognovi hoc tum aliunde tum ex eo, quod attente Ctesippum animadverti* etc. post ἔγνων autem omissio voculæ γοῦν vel δὲ vix Platonici usus fuerit. Criton. p. 44. A. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας. Τεκμαίρομαι δὲ ἔκ τινος ἐνυπνίου ὃ ἑώρακα etc. Et sic semper fere alias. Heind.

§. 76. τούτου μὲν οὖν τοῦ πράγματος κ. τ. λ.] Hic aliquod mendum latere, aut aliquid deesse, videtur. Ficinus vertit, *Hujus rei mysterium quamocissime docere posse vobis præclarum est.* Steph. At mihi quidem sanus videtur locus, atque ita vertendus, *Hujus igitur rei sapientia, ad celeriter quidem docendam, vobis bona est.* Quanta interim cum celeritate tradita sint ista, memorat Aristoteles fine Libri περὶ Σοφιστ. Ἐλέγχ. §. ult. ubi refertur, sophistas λόγους ἐρωτηματικοὺς discipulis suis perdiscendos tradidisse, non vero ipsam artem ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῆς τέχνης dedisse. διόπερ, inquit, ταχεῖα μέν, ἄτεχνος δ' ἦν ἡ διδασκαλία τοῖς μανθάνουσι παρ' αὐτῶν. Routh.

τὸ σοφὸν] Explicatur verbis his, πρὸς μὲν τὸ ταχὺ παραδιδόναι, *quatenus tam celeriter artem istam tradere potestis*, ut nihil hic ego mendi videam. Nam illud τούτου τοῦ πράγμ. σφῷν τὸ σοφὸν idem fere est quod τοῦτο τὸ σοφὸν τοῦ πράγμ. σφῷν, ut ne opus quidem sit, quod olim videbatur, corrigere τοῦτο. Heind.

τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον] Legitur etiam τὸ δ' ὕδωρ ὅμως εὐωνότ. Sed magis placet nostra hæc lectio. Videtur autem subaudiendum quod raritati opponatur: hoc modo, *at vero aqua* propter abundantiam *vilissima est, quum alioqui sit optima.* Steph. Unde petita sit a Stephano allata lectio, ignoro. Referunt speciem proverbialem verba illa, τὸ γὰρ σπάνιον, τίμιον, quibus respondet Latine, *Quod rarum, carum.* Routh.

τὸ δὲ ὕδωρ εὐων. ἄριστον ὂν] Ne opus quidem est ante hæc ἄριστον ὂν supplere καίπερ, modo verba ita ordines; τὸ δὲ ὕδωρ ἄριστον ὄν, ὡς ἔφη Πίνδ. εὐωνό-

μεῖσθαι, ἅτε ἐπιθυμῶν αὐτῆς. Πῶς γὰρ οὐκ ἀπορῶ, ἔφη, καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι ἅπαντες[a] ἄνθρωποι ὃ μή ἐστιν; Τί λέγεις,[b] ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε; οὐ τὸ καλὸν καλόν ἐστι καὶ τὸ αἰσχρὸν αἰσχρόν; Ἐὰν ἔμοιγε, ἔφη, δοκῇ. Οὐκοῦν δοκεῖ; Πάνυ γε,[c] ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸ ταὐτὸν ταὐτὸν[d] καὶ τὸ ἕτερον ἕτερον. οὐ γὰρ δή που τό γε ἕτερον ταὐτόν, ἀλλ' ἔγωγε οὐδ' ἂν παῖδα ᾤμην τοῦτο ἀπορῆσαι, ὡς οὐ τὸ ἕτερον ἕτερόν ἐστιν. [§. 70.] Ἀλλ', ὦ Διονυσόδωρε, τοῦτο μὲν ἑκὼν παρῆκας, ἐπεὶ τὰ ἄλλα μοι δοκεῖτε ὥσπερ οἱ δημιουργοί, οἷς ἕκαστα προσήκει ἀπεργάζεσθαι, καὶ ὑμεῖς τὸ διαλέγεσθαι παγκάλως ἀπεργάζεσθαι.[e] Οἶσθα οὖν, ἔφη,[f] ὅ τι προσήκει ἑκάστοις τῶν δημιουργῶν; πρῶτον τίνα χαλκεύειν προσήκει; Οἶδα[g] ἔγωγε ὅτι χαλκέα. Τίνα[h] δὲ κεραμεύειν; Κεραμέα. Τίνα δὲ σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν[i] καὶ τὰ μικρὰ[j] κρέα κατακόψαντα ἕψειν καὶ ὀπτᾶν; Μάγειρον, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν ἐάν τις, ἔφη, τὰ προσήκοντα πράττῃ, ὀρθῶς πράξει; Μάλιστα. Προσήκει δέ γε,[k] ὡς φῄς,[l] τὸν μάγειρον κατακόπτειν καὶ ἐκδέρειν.[i] ὡμολόγησας[m] ταῦτα ἢ οὔ; Ὡμολόγησα, ἔφην, ἀλλὰ συγγνώμην μοι ἔχε. Δῆλον τοίνυν, ἦ δ' ὅς, ὅτι ἄν τις σφάξας
II. i. 452. τὸν μάγειρον καὶ κατακόψας ἑψήσῃ καὶ ὀπτήσῃ, τὰ προσήκοντα ποιήσει· καὶ ἐὰν τὸν χαλκέα τις αὐτὸν χαλκεύῃ[n]

[a] πάντες f.—[b] δὲ r.—[c] γ' ωyefr.—[d] ταυτὸν ταυτὸν Γ.—[e] ἀπεργάζεσθε ΣCyr.—[f] ἔφη add Θr.—[g] οἶσθα ℵΓBefr.—[h] τίνα...τίνα Σr: τί...τί °s.—[i] ἐκδαίρειν Σ.—[j] σμικρὰ r.—[k] γε om Γω.—[l] φασι E.—[m] ὡμολόγησ' Γ.—[n] χαλκεύσῃ f.—[o] οὕτω

πῶς γὰρ οὐ κ. τ λ.] *Quidni vero et ego et omnes alii homines dubitemus de eo quod minime est?* Steph.

§. 70. ἀλλ', ὦ Διον. τοῦτο μὲν ἑκὼν παρῆκας] *Sed hoc quidem sponte et consulto, Dionysodore, negligentius et remissius dixisti.* Heind.

ἔπειτα ἀλλὰ] Vox ἔπειτα suspecta est. Steph.

ἐπεὶ τὰ ἄλλα] Ita vulgatam scripturam ἔπειτα ἄλλα correxit jam Cornarius. Heind.

οἷς ἕκαστα] I. e. *in suo quisque genere.* Prius istud ἀπεργάζεσθαι vereor ne elegantius abesset. Heind.

παγκάλως] παγκάλους Bas. 2. Routh.

οἶσθα οὖν ὅ,τι προσήκει] Hoc loco vox ἔφη fortasse excidit; inchoatur enim fallaciam sophista, quæ Amphiboliæ est. Certe habet vocem *inquit* Ficinus. Routh.

οἶσθα οὖν, ὅ,τι προσήκει] Dionysodori, non Socratis, hæc sunt verba, ut post οὖν nemo non expectet ἔφη, quod expressit Ficinus: *Nostin', inquit, quid* etc. Heind.

δημιουργῶν] Potest interrogandi nota poni post δημιουργῶν. Steph.

τίνα χαλκ. προσήκει] Dicit τίνα, non τίνι, ut statim ambiguitas sermonis nascatur. Cod. Par. τίνα χαλκεύειν προσήκει, οἶσθα; Ἔγωγε. Non male. Heind.

ῥᾳχρῆμα μιμεῖσθαι οἷός τ' ἦν. [§. 76.] Τοῦτο[a] μὲν I. 304.
οὖν τοῦ πράγματος σφῷν πρὸς[a] μὲν τὸ ταχὺ παραδιδόναι
καλόν, ἐναντίον δ' ἀνθρώπων διαλέγεσθαι οὐκ ἐπιτήδειον,
ἀλλ' ἄν γ' ἐμοὶ πείθησθε, εὐλαβήσεσθε[b] μὴ πολλῶν ἐναν-
τίον[c] λέγειν, ἵνα μὴ ταχὺ ἐκμαθόντες ὑμῖν μὴ[d] εἰδῶσι[e]
χάριν, ἀλλὰ μάλιστα[f] μὲν αὐτὼ πρὸς ἀλλήλω μόνω δια-
λέγεσθον·[g] εἰ δὲ μή, εἴ περ ἄλλου του ἐναντίον, ἐκείνου μό-
νου ὃς ἄν[h] ὑμῖν διδῷ ἀργύριον. τὰ αὐτὰ δὲ ταῦτα, ἐὰν
σωφρονῆτε, καὶ τοῖς μαθηταῖς συμβουλεύσετε, μηδέ ποτε
μηδενὶ ἀνθρώπων διαλέγεσθαι, ἀλλ' ἢ ὑμῖν τε καὶ[i] αὐτοῖς.[j]
τὸ γὰρ σπάνιον, ὦ Εὐθύδημε, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότα- II. i. 457.
τον, ἄριστον ὄν, ὡς ἔφη Πίνδαρος.[k] ἀλλ' ἄγετε,[l] ἦν δ' ἐγώ,
ὅπως κἀμὲ καὶ Κλεινίαν τόνδε παραδέξεσθον.[m]

πρὸς ΥΘ, σφῶν τὸ σοφὸς πρὸς f : σφῶν τὸ σοφὸν πρὸς *s.—[b] εὐλαβηθήσεσθε f, εὐλαβήσεσθαι Υ.—[c] ἐναντίων Υ.—[d] ὑμῖν μὲν f.—[e] εἰδόσι et.—[f] μᾶλλον Γ.—[g] διαλέγεσθον μόνω r.—[h] ἂν om f.—[i] καὶ om w.—[j] αὐτοί Γ, αὐτοῖς Υ.—[k] ἔφη πίνδαρος r.—[l] ἄγε f.—[m] παραδέξασθον ΥΘΞΣΒCιωγεfr et pr Γ : παραδέξησθον *s.—[n] ἄλλα τε

considerans, quam cito et protinus vos imitari potuerit. Γοῦν ab ἔγνων absorberi facillime potuit, et καὶ ea de causa additum videtur, ut corruptum προσέχω cum ἔγνων conjungeretur. Sic vitium vitium gignit. Heusd.

προσέχων] Scripsi προσέχων pro vulgato προσέχω de certa Heusdii correctione. Neque absimilis vero, quanquam non perinde necessaria est ejusdem viri sagacissimi conjectura post ἔγνων inserendum γοῦν putantis ac deinde voculam καὶ post ἔγωγε delendam, quoniam γοῦν ab ἔγνων absorberi facillime potuerit, καὶ autem addi, ut corruptum προσέχω jungeretur cum ἔγνων. Atque καὶ ferri potest, si explices: *cognovi hoc tum aliunde tum ex eo, quod attente Ctesippum animadverti* etc. post ἔγνων autem omissio voculæ γοῦν vel δὲ vix Platonici usus fuerit. Criton. p. 44. A. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας. Τεκμαίρομαι δὲ ἔκ τινος ἐνυπνίου ὃ ἑώρακα etc. Et sic semper fere alias. Heind.

§. 76. τούτου μὲν οὖν τοῦ πράγματος κ. τ. λ.] Hic aliquod mendum latere, aut aliquid deesse, videtur. Ficinus vertit, *Hujus rei mysterium quamocissime docere posse vobis præclarum est.* Steph. At mihi quidem sanus videtur locus, atque ita vertendus, *Hujus igitur rei sapientia, ad celeriter quidem docendam, vobis bona est.* Quanta interim cum celeritate tradita sint ista, memorat Aristoteles fine Libri περὶ Σοφιστ. Ἐλέγχ. §. ult. ubi refertur, sophistas λόγους ἐρωτηματικοὺς discipulis suis perdiscendos tradidisse, non vero ipsam artem ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῆς τέχνης dedisse. διόπερ, inquit, ταχεῖα μὲν, ἄτεχνος δ' ἦν ἡ διδασκαλία τοῖς μανθάνουσι παρ' αὐτῶν. Routh.

τὸ σοφὸν] Explicatur verbis his, πρὸς μὲν τὸ ταχὺ παραδιδόναι, *quatenus tam celeriter artem istam tradere potestis*, ut nihil hic ego mendi videam. Nam illud τούτου τοῦ πράγμ. σφῷν τὸ σοφὸν idem fere est quod τοῦτο τὸ σοφὸν τοῦ πράγμ. σφῷν, ut ne opus quidem sit, quod olim videbatur, corrigere τοῦτο. Heind.

τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον] Legitur etiam τὸ δ' ὕδωρ ὅμως εὐωνότ. Sed magis placet nostra hæc lectio. Videtur autem subaudiendum quod raritati opponatur: hoc modo, *at vero aqua* propter abundantiam *vilissima est, quum alioqui sit optima.* Steph. Unde petita sit a Stephano allata lectio, ignoro. Referunt speciem proverbialem verba illa, τὸ γὰρ σπάνιον, τίμιον, quibus respondet Latine, *Quod rarum, carum.* Routh.

τὸ δὲ ὕδωρ εὐων. ἄριστον ὂν] Ne opus quidem est ante hæc ἄριστον ὂν supplere καίπερ, modo verba ita ordines, τὸ δὲ ὕδωρ ἄριστον ὂν, ὡς ἔφη Πίνδ. εὐωνό-

II. i. 453. [§. 72.] Καὶ ὅς, εἰρωνικῶς πάνυ ἐπισχὼν ὥς τι μέγα σκοπούμενος, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἔστι σοι Ζεὺς πατρῷος;[h] Καὶ ἐγὼ ὑποπτεύσας[i] ἥξειν τὸν λόγον ᾗ περ ἐτελεύτησεν, ἄπορόν τινα στροφὴν ἔφευγόν τε καὶ[j] ἐστρεφόμην ἤδη, ὥς περ ἐν δικτύῳ εἰλημμένος· Οὐκ ἔστιν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε. Ταλαίπωρος ἄρα τις[k] σύ γε ἄνθρωπος εἶ καὶ οὐδὲ[l] Ἀθηναῖος, ᾧ μήτε θεοὶ πατρῷοί εἰσιν μήτε ἱερὰ μήτε ἄλλο μηδὲν καλὸν καὶ ἀγαθόν. Ἔα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε, εὐφήμει τε[m] καὶ μὴ χαλεπῶς με προδίδασκε. ἔστι γὰρ ἔμοιγε καὶ βωμοὶ[n] καὶ ἱερὰ οἰκεῖα καὶ πατρῷα καὶ τἆλλα ὅσα περ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις τῶν τοιούτων. Εἶτα τοῖς ἄλλοις, ἔφη, Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι Ζεὺς ὁ πατρῷος; Οὐκ ἔστιν, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη ἡ ἐπωνυμία Ἰώνων οὐδενί, οὔθ'[o] ὅσοι ἐκ τῆς[p] πόλεως ἀπῳκισ-

Ξ.—e τὰ Σ.—f εἶναι μόνα y.—g ἐγὼ om Σ.—h πατρώϊος 𝔛, qui et mox πατρώϊοι, πατρώϊα.—i ὑποπτ. post λόγον ponit Γ.—j ἐκφεύγοντες καὶ Θ.—k τε 𝔛Θ.—l σὺ δὲ r.—m τε om f.—n καὶ βωμοὶ om 𝔛Θ : καὶ βωμὸς Ef.—o οὔθ'...οὔθ'] libri οὐδ'...

§. 72. ἥξειν τὸν λόγον ᾗπερ ἐτελεύτησεν] §. 70. extr. verbis Δῆλον τοίνυν— ὅτι, ἐάν τις σφάξας τὸν μάγειρον καὶ κατακόψας ἑψήσῃ καὶ ὀπτήσῃ, τὰ προσήκοντα ποιήσει etc. Heind.

ἄπορόν τινα στροφὴν ἐφ.] *Fallaciam, unde exitus nullus erat, effugere tentabam meque torquebam velut reti quodam captus.*—ἐν δικτύῳ εἰλημμένος dictum, ut ἐν δικτύῳ δεδεμένος Aristoph. Av. 1083. Heind.

ἔα] *Missum hoc fac,* ut sæpius ἐᾶν sine accusativo adhibetur; nisi quis h. l. interjectionem illam agnoscere velit, quæ est in Protag. p. 314. D. Ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες. Conf. Hesych. v. ἔα δή. Sed prius potius arbitror. Heind.

προδίδασκε] Valet vox ista, *proœmia doctrinæ tradere,* et *quasi experimentum discipuli capere.* Vide Aristoph. Nub. 476. Routh.

προδίδασκε] I. e. δίδασκε. V. not. ad Gorg. §. 98. Heind.

ἔστι γὰρ ἔμοιγε καὶ βωμοὶ] Utrum εἰσί? Steph. Ἔστι retinendum propter nomina neutrius generis, quæ sequuntur. Routh.

ἔστι] Miror Stephanum εἰσὶ conjectantem pro ἔστι. de Rep. ii. p. 363. A. ἵνα δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί τε καὶ γάμοι καὶ ὅσαπερ Γλαύκων διῆλθεν ἄρτι. Ibid. v. p. 462. E. Τί οὖν; ἔστι μέν που καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ; Similis, non eadem est ratio de Legg. v. p. 732. E. Ἔστι δὴ φύσει ἀνθρώπειον μάλιστα ἡδοναὶ καὶ λῦπαι καὶ ἐπιθυμίαι, aut Isocrat. Paneg. p. 54. B. Steph. Ἔστι γὰρ ἀρχικώτατα μὲν τῶν ἐθνῶν καὶ μεγίστας δυναστείας ἔχοντα Σκύθαι καὶ Θρᾷκες καὶ Πέρσαι, itemque illa, cujus exempla dedit Dorvill. ad Charit. p. 487. Neque multum distat vetustum illud Hesiodi Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, de quo vid. Valcken. ad Herodot. v. 12. Heind.

οὐκ ἔστιν—αὕτη ἡ ἐπωνυμία Ἰώνων] Obstare his videntur, quæ leguntur apud Aristoph. Nub. 1468., ubi Strepsiades ille filio obedientiam detrectanti Ναί, ναί, inquit, καταιδέσθητι πατρῷον Δία, ad quem locum v. Schol. Qui unus locus si Platonico huic adversaretur, quis non disertum adeo hujus testimonium præferret injectæ obiter apud Comicum Jovis Πατρῴου mentioni, præsertim quum videri is possit spectatorum risum captasse hac ipsa stolidi senis inscitia et filium de Jove Πατρῴῳ admonentis, quasi is esset parentum in filios ultor, et deum omnino advocantis Atheniensibus inauditum? Sed plura veterum loca attulit ad Hesych. v.

ῥαχρῆμα μιμεῖσθαι οἷός τ' ἦν. [§. 76.] Τοῦτο[z] μὲν I. 304.
οὖν τοῦ πράγματος σφῷν πρὸς[a] μὲν τὸ ταχὺ παραδιδόναι
καλόν, ἐναντίον δ' ἀνθρώπων διαλέγεσθαι οὐκ ἐπιτήδειον,
ἀλλ' ἄν γ' ἐμοὶ πείθησθε, εὐλαβήσεσθε[b] μὴ πολλῶν ἐναν-
τίον[c] λέγειν, ἵνα μὴ ταχὺ ἐκμαθόντες ὑμῖν μὴ[d] εἰδῶσι[e]
χάριν, ἀλλὰ μάλιστα[f] μὲν αὐτὼ πρὸς ἀλλήλω μόνω δια-
λέγεσθον·[g] εἰ δὲ μή, εἴ περ ἄλλου του ἐναντίον, ἐκείνου μό-
νου ὃς ἄν[h] ὑμῖν διδῷ ἀργύριον. τὰ αὐτὰ δὲ ταῦτα, ἐὰν
σωφρονῆτε, καὶ τοῖς μαθηταῖς συμβουλεύσετε, μηδέ ποτε
μηδενὶ ἀνθρώπων διαλέγεσθαι, ἀλλ' ἢ ὑμῖν τε καὶ[i] αὐτοῖς.[j]
τὸ γὰρ σπάνιον, ὦ Εὐθύδημε, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότα- II. i. 457.
τον, ἄριστον ὄν, ὡς ἔφη Πίνδαρος.[k] ἀλλ' ἄγετε,[l] ἦν δ' ἐγώ,
ὅπως κἀμὲ καὶ Κλεινίαν τόνδε παραδέξεσθον.[m]

πρὸς ΧΘ, σφῶν τὸ σοφὸς πρὸς f: σφῶν τὸ σοφὸν πρὸς *s.—[b] εὐλαβηθήσεσθε f, εὐλαβήσεσθαι Χ.—[c] ἐναντίων Χ.—[d] ὑμῖν μὲν f.—[e] εἰδόσι εt.—[f] μᾶλλον Γ.—[g] διαλέγεσθον μόνω t.—[h] ἂν om f.—[i] καὶ om w.—[j] αὐτοί Γ, αὐτοῖς Χ.—[k] ἔφη πίνδαρος t.—[l] ἄγε f.—[m] παραδέξασθον ΧΘΞΣΒCwyeft et pr Γ: παραδέξησθον *s.—[n] ἄλλα τε

considerans, quam cito et protinus vos imitari potuerit. Γοῦν ab ἔγνων absorberi facillime potuit, et καὶ ea de causa additum videtur, ut corruptum προσέχω cum ἔγνων conjungeretur. Sic vitium vitium gignit. Heusd.

προσέχων] Scripsi προσέχων pro vulgato προσέχω de certa Heusdii correctione. Neque absimilis vero, quanquam non perinde necessaria est ejusdem viri sagacissimi conjectura post ἔγνων inserendum γοῦν putantis ac deinde voculam καὶ post ἔγωγε delendam, quoniam γοῦν ab ἔγνων absorberi facillime potuerit, καὶ autem addi, ut corruptum προσέχω jungeretur cum ἔγνων. Atque καὶ ferri potest, si explices: *cognovi hoc tum aliunde tum ex eo, quod attente Ctesippum animadverti* etc. post ἔγνων autem omissio voculæ γοῦν vel δὲ vix Platonici usus fuerit. Criton. p. 44. A. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας. Τεκμαίρομαι δὲ ἔκ τινος ἐνυπνίου ὃ ἑώρακα etc. Et sic semper fere alias. Heind.

§. 76. τούτου μὲν οὖν τοῦ πράγματος κ. τ. λ.] Hic aliquod mendum latere, aut aliquid deesse, videtur. Ficinus vertit, *Hujus rei mysterium quamocissime docere posse vobis præclarum est.* Steph. At mihi quidem sanus videtur locus, atque ita vertendus, *Hujus igitur rei sapientia, ad celeriter quidem docendam, vobis bona est.* Quanta interim cum celeritate tradita sint ista, memorat Aristoteles fine Libri περὶ Σοφιστ. Ἐλέγχ. §. ult. ubi refertur, sophistas λόγους ἐρωτηματικοὺς discipulis suis perdiscendos tradidisse, non vero ipsam artem ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῆς τέχνης dedisse. διόπερ, inquit, ταχεῖα μὲν, ἄτεχνος δ' ἦν ἡ διδασκαλία τοῖς μανθάνουσι παρ' αὐτῶν. Routh.

τὸ σοφὸν] Explicatur verbis his, πρὸς μὲν τὸ ταχὺ παραδιδόναι, *quatenus tam celeriter artem istam tradere potestis*, ut nihil hic ego mendi videam. Nam illud τούτου τοῦ πράγμ. σφῷν τὸ σοφὸν idem fere est quod τοῦτο τὸ σοφὸν τοῦ πράγμ. σφῷν, ut ne opus quidem sit, quod olim videbatur, corrigere τοῦτο. Heind.

τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον] Legitur etiam τὸ δ' ὕδωρ ὅμως εὐωνότ. Sed magis placet nostra hæc lectio. Videtur autem subaudiendum quod raritati opponatur: hoc modo, *at vero aqua* propter abundantiam *vilissima est, quum alioqui sit optima.* Steph. Unde petita sit a Stephano allata lectio, ignoro. Referunt speciem proverbialem verba illa, τὸ γὰρ σπάνιον, τίμιον, quibus respondet Latine, *Quod rarum, carum.* Routh.

τὸ δὲ ὕδωρ εὐων. ἄριστον ὂν] Ne opus quidem est ante hæc ἄριστον ὂν supplere καίπερ, modo verba ita ordines, τὸ δὲ ὕδωρ ἄριστον ὂν, ὡς ἔφη Πίνδ. εὐωνό-

ὡμολόγηκας γάρ, ὅσα ψυχὴν ἔχει, ζῶα εἶναι.[z] ἢ οὗτοι οἱ θεοὶ οὐκ ἔχουσι ψυχήν; Ἔχουσιν, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν καὶ ζῶά εἰσιν; Ζῶα, ἔφην. Τῶν δέ γε ζώων, ἔφη,[a] ὡμολόγηκας ταῦτ' εἶναι σά, ὅσα ἄν σοι ἐξῇ καὶ δοῦναι καὶ ἀποδόσθαι καὶ θῦσαι ἂν[b] θεῷ ὅτῳ ἂν βούλῃ.[c] Ὡμολόγηκα, ἔφην· οὐκ ἔστι[d] γάρ μοι ἀνάδυσις, ὦ Εὐθύδημε. Ἴθι δή μοι εὐθύς, ἦ δ' ὅς, εἰπέ· ἐπειδὴ σὸν ὁμολογεῖς εἶναι τὸν Δία καὶ
I. 303. τοὺς ἄλλους θεούς, ἆρ'[e] ἔξεστί σοι αὐτοὺς ἀποδόσθαι[f] ἢ δοῦναι[g] ἢ ἄλλ'[h] ὅ τι ἂν βούλῃ χρῆσθαι ὥσπερ τοῖς ἄλλοις ζώοις; Ἐγὼ μὲν οὖν,[i] ὦ Κρίτων, ὥσπερ πληγεὶς ὑπὸ τοῦ λόγου, ἐκείμην ἄφωνος·[j] ὁ δὲ Κτήσιππός μοι ἰὼν ὡς βοηθήσων, Πυππὰξ[k] ὦ Ἡράκλεις, ἔφη,[l] καλοῦ λόγου. Καὶ ὁ Διονυσόδωρος, Πότερον οὖν, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς πυππάξ ἐστιν ἢ ὁ πυππὰξ[m] Ἡρακλῆς; [§. 74.] Καὶ ὁ Κτήσιππος, Ὦ Πόσειδον,[n] ἔφη, δεινῶν λόγων. ἀφίσταμαι· ἀμάχω τὼ ἄνδρε.

Ἐνταῦθα μέντοι, ὦ φίλε Κρίτων, οὐδεὶς ὅστις οὐ τῶν παρόντων ὑπερεπῄνεσε τὸν λόγον, καὶ τὼ ἄνδρε γελῶντε
II. i. 455. καὶ[o] κροτοῦντε καὶ χαίροντε ὀλίγου παρετάθησαν.[p] ἐπὶ μὲν γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν ἐφ' ἑκάστοις πᾶσι παγκάλως ἐθο-

—[b] ἂν ante θεῷ om Ξe.—[c] ὅτῳ βούλει f.—[d] ἔτι Γ.—[e] ἄρ' Γ.—[f] ἀποδοῦναι Cye.—[g] ἢ δοῦναι om Cy.—[h] ἀλλ' om r.—[i] οὖν om ΓΕ.—[j] ἄφωνος ἐκείμην Es.—[k] πυπὰξ 𝔄, πυππάξ Θ, qui itidem mox: πύππυξ ΣBCye, πύππαξ corr Ξ, πύππηξ w: πύπαξ s.—[l] ἔφην 𝔄ΞΣBC.—[m] πύππαξ ΞΣBCwye, πυππάξ 𝔄.—[n] πόδειδον B.—[o] καὶ γε-

θῦσαι ἂν θεῷ] Fortasse θῦσαι θεῷ sine particula ἄν. Steph.

Assentior Stephano ἂν expungendum putanti, quamvis id etiam Cod. Par. habeat. Heind.

οὐκ ἔστι γάρ μοι ἀνάδυσις] *Neque enim retractare mihi licet.* Theætet. §. 8. ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα. Heind.

πύπαξ] πύπαξ, aliter πύππαξ et φύππαξ, est vox plaudentis, sive blandientis. Conf. Schol. Aristoph. Eq. 678. et Casaubonum ibidem. Fallacia est, ut opinor, *Prosodiæ*. i. e. cum propter aliquam in pronunciatione similitudinem fit deceptio. Cum enim exclamaverat Ctesippus, Πύπαξ ὦ Ἡράκλεις· interrogat, accentu mutato, Dionysodorus, Πότερον οὖν ὁ Ἡρακλῆς πύπαξ ἐστὶν, ἢ ὁ πύπαξ Ἡρακλῆς; Sed, uti scribit Aristoteles in lib. περὶ Ἐλέγχ. Σοφιστ. c. 4. Παρὰ τὴν προσῳδίαν, ἐν μὲν τοῖς ἄνευ γραφῆς διαλεκτικοῖς, οὐ ῥᾴδιον ποιῆσαι λόγον, ἐν δὲ τοῖς γεγραμμένοις καὶ ποιήμασι, μᾶλλον. Ex quo loco accentus Aristotelis tempore pronuntiatos quidem, sed non scriptos fuisse arguitur. Vide d'Ansse de Villoison. Anecdot. Græc. t. ii. p. 130. Routh.

πύπαξ] Schol. τὸ πύπαξ τίθεται ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου. Conf. Hesych. h. v. ibiq. intpp. Heind.

§. 74. ἀφίσταμαι· ἀμάχω τὼ ἄνδρε] Post ἀφίσταμαι distinguitur et in Aldina editione, ut sit sensus, *Absisto ab hoc certamine. hi enim viri sunt inexpugnabiles.* Nec vero ἀφίσταμαι accusativo jungi posse videtur. Steph.

ὀλίγου παρετάθησαν] *Enecati sunt propemodum.* V. Tim. Lex. p. 206. ibiq. Ruhnk. Heind.

ῥᾳχρῆμα μιμεῖσθαι οἷός τ' ἦν. [§. 76.] Τοῦτο[z] μὲν I. 304.
οὖν τοῦ πράγματος σφῷν πρὸς[a] μὲν τὸ ταχὺ παραδιδόναι
καλόν, ἐναντίον δ' ἀνθρώπων διαλέγεσθαι οὐκ ἐπιτήδειον,
ἀλλ' ἄν γ' ἐμοὶ πείθησθε, εὐλαβήσεσθε[b] μὴ πολλῶν ἐναν-
τίον[c] λέγειν, ἵνα μὴ ταχὺ ἐκμαθόντες ὑμῖν μὴ[d] εἰδῶσι[e]
χάριν, ἀλλὰ μάλιστα[f] μὲν αὐτὼ πρὸς ἀλλήλω μόνω δια-
λέγεσθον·[g] εἰ δὲ μή, εἴ περ ἄλλου του ἐναντίον, ἐκείνου μό-
νου ὃς ἂν[h] ὑμῖν διδῷ ἀργύριον. τὰ αὐτὰ δὲ ταῦτα, ἐὰν
σωφρονῆτε, καὶ τοῖς μαθηταῖς συμβουλεύσετε, μηδέ ποτε
μηδενὶ ἀνθρώπων διαλέγεσθαι, ἀλλ' ἢ ὑμῖν τε καὶ[i] αὐτοῖς.[j]
τὸ γὰρ σπάνιον, ὦ Εὐθύδημε, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότα- II. i. 457.
τον, ἄριστον ὄν, ὡς ἔφη Πίνδαρος.[k] ἀλλ' ἄγετε,[l] ἦν δ' ἐγώ,
ὅπως κἀμὲ καὶ Κλεινίαν τόνδε παραδέξεσθον.[m]

πρὸς ΧΘ, σφῶν τὸ σοφὸς πρὸς f: σφῶν τὸ σοφὸν πρὸς *s.—[b] εὐλαβηθήσεσθε f, εὐλαβήσεσθαι Χ.—[c] ἐναντίων Χ.—[d] ὑμῖν μὲν f.—[e] εἰδόσι ct.—[f] μᾶλλον Γ.—[g] διαλέγεσθον μόνω t.—[h] ἂν om f.—[i] καὶ om w.—[j] αὐτοί Γ, αὐτοῖς Χ.—[k] ἔφη πίνδαρος t.—[l] ἄγε f.—[m] παραδέξασθον ΧΘΞΣΒCιωγeft et pr Γ: παραδέξησθον *s.—[n] ἄλλα τε

considerans, quam cito et protinus vos imitari potuerit. Γοῦν ab ἔγνων absorberi facillime potuit, et καὶ ea de causa additum videtur, ut corruptum προσέχω cum ἔγνων conjungeretur. Sic vitium vitium gignit. Heusd.

προσέχων] Scripsi προσέχων pro vulgato προσέχω de certa Heusdii correctione. Neque absimilis vero, quanquam non perinde necessaria est ejusdem viri sagacissimi conjectura post ἔγνων inserendum γοῦν putantis ac deinde voculam καὶ post ἔγωγε delendam, quoniam γοῦν ab ἔγνων absorberi facillime potuerit, καὶ autem addi, ut corruptum προσέχω jungeretur cum ἔγνων. Atque καὶ ferri potest, si explices: *cognovi hoc tum aliunde tum ex eo, quod attente Ctesippum animadverti* etc. post ἔγνων autem omissio vocalæ γοῦν vel δὲ vix Platonici usus fuerit. Criton. p. 44. A. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας. Τεκμαίρομαι δὲ ἔκ τινος ἐνυπνίου ὃ ἑώρακα etc. Et sic semper fere alias. Heind.

§. 76. τούτου μὲν οὖν τοῦ πράγματος κ. τ. λ.] Hic aliquod mendum latere, aut aliquid deesse, videtur. Ficinus vertit, *Hujus rei mysterium quamocissime docere posse vobis præclarum est.* Steph. At mihi quidem sanus videtur locus, atque ita vertendus, *Hujus igitur rei sapientia, ad celeriter quidem docendam, vobis bona est.* Quanta interim cum celeritate tradita sint ista, memorat Aristoteles fine Libri περὶ Σοφιστ. Ἐλέγχ. §. ult. ubi refertur, sophistas λόγους ἐρωτηματικοὺς discipulis suis perdiscendos tradidisse, non vero ipsam artem ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῆς τέχνης dedisse. διόπερ, inquit, ταχεῖα μέν, ἄτεχνος δ' ἦν ἡ διδασκαλία τοῖς μανθάνουσι παρ' αὐτῶν. Routh.

τὸ σοφὸν] Explicatur verbis his, πρὸς μὲν τὸ ταχὺ παραδιδόναι, *quatenus tam celeriter artem istam tradere potestis*, ut nihil hic ego mendi videam. Nam illud τούτου τοῦ πράγμ. σφῷν τὸ σοφὸν idem fere est quod τοῦτο τὸ σοφὸν τοῦ πράγμ. σφῷν, ut ne opus quidem sit, quod olim videbatur, corrigere τοῦτο. Heind.

τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον] Legitur etiam τὸ δ' ὕδωρ ὅμως εὐωνότ. Sed magis placet nostra hæc lectio. Videtur autem subaudiendum quod raritati opponatur: hoc modo, *at vero aqua* propter abundantiam *vilissima est, quum alioqui sit optima.* Steph. Unde petita sit a Stephano allata lectio, ignoro. Referunt speciem proverbialem verba illa, τὸ γὰρ σπάνιον, τίμιον, quibus respondet Latine, *Quod rarum, carum.* Routh.

τὸ δὲ ὕδωρ εὐων. ἄριστον ὂν] Ne opus quidem est ante hæc ἄριστον ὂν supplere καίπερ, modo verba ita ordines; τὸ δὲ ὕδωρ ἄριστον ὄν, ὡς ἔφη Πίνδ. εὐωνό-

αὐτούς,[h] ὥστ'[i] εὖ οἶδ' ὅτι αἰσχυνθεῖεν ἂν μᾶλλον ἐξελέγχοντες τοιούτοις λόγοις τοὺς ἄλλους ἢ αὐτοὶ ἐξελεγχόμενοι. καὶ τόδε αὖ ἕτερον δημοτικόν τι[j] καὶ[k] πρᾶον ἐν τοῖς
II. i. 456. λόγοις, ὅτι ὅταν[l] φῆτε μήτε[m] καλὸν εἶναι μηδὲν μήτε[n] ἀγαθὸν πρᾶγμα μήτε λευκὸν μηδ' ἄλλο τῶν τοιούτων μηδέν,[o] μήτε τὸ παράπαν ἑτέρων ἕτερον, ἀτεχνῶς μὲν τῷ ὄντι ξυῤῥάπτετε[p] τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων, ὥς περ καὶ φατέ· ὅτι δ' οὐ μόνον τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δόξαιτε[q] ἂν καὶ τὰ ὑμέτερα[r] αὐτά,[s] τοῦτο πάνυ[t] χαρίεν τί ἐστι καὶ τὸ ἐπαχθὲς τῶν λόγων ἀφαιρεῖται.[u] τὸ δὲ δὴ μέγιστον, ὅτι ταῦθ'[v] οὕτως ἔχει ὑμῖν καὶ τεχνικῶς ἐξεύρηται, ὥστε πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ ὁντινοῦν ἂν μαθεῖν ἀνθρώπων. ἔγνων ἔγωγε[w] καὶ τῷ Κτησίππῳ τὸν νοῦν προσέχων,[x] ὡς ταχὺ ὑμᾶς[y] ἐκ τοῦ πα-

[h] αὐτὰ f.—[i] ὥστ' Ꭓ.—[j] τε Bf et corr Ꮓ.—[k] καὶ om ω.—[l] ὁπότ' ἂν ꓫΘr, ὅταν Γ.—[m] φῆτε μήτε ꓫΘr: μὴ φῆτε *s.—[n] μήτ' r: μήτε...μηδέν om ꓫΘ.—[o] μηδὲ ꓫΘ.—[p] ξυῤῥάπτεται r.—[q] δόξαι τι Ʃ, δόξετε E.—[r] ἡμέτερα r.—[s] αὐτὸ ꓫΘr, αὐτῶν pr ΓB, αὐτῶν corr Γ, αὐτὸ CEf: αὐτοὶ *s.—[t] πάνυ om C.—[u] ἀφαιρεῖται καὶ τὸ ἐπαχθὲς τῶν λόγων Γ, mutato καὶ in τε rc.—[v] ταῦθ' Γ.—[w] δ' ἔγωγε rc Γ.—[x] προσέχων Heusdius: libri προσέχω.—[y] ἡμᾶς ƩCet.—[z] τοῦτο ꓫΘ: τούτου *s.—[a] σφῶν

καὶ τόδε αὖ ἕτερον δημοτικόν τι] Hæc, τόδε αὖ ἕτερον δημοτ. τι καὶ πρᾶον ἐν τοῖς λόγοις extrema periodo repetuntur quodammodo verbis, τοῦτο πάνυ χάριέν τί ἐστι καὶ τὸ ἐπαχθὲς τῶν λόγων ἀφαιρεῖται. Nimirum populare illud et mansuetum in eo inesse dicit, quod non ceterorum modo, sed sua ipsorum ora consuant. Latine igitur sententiam ita expresseris: *Atque hoc rursus populare est humanumque in vestris disputationibus, quod, quando negatis pulchrum quidquam esse aut bonum aut album aut aliud hujusmodi aliquid aut omnino quidquam ab altero diversum, quanquam re vera, ut dicitis, hominum ora consuitis, non tamen ceterorum modo, sed vestra etiam ipsorum consuere videmini: hoc et gratiosum est admodum et sermonum tollit invidiam.* μηδ' ἄλλο τῶν τοιούτων. Ad μηδὲ repetendum φῆτε, ne quis corrigat μήτε. Heind.

καλὸν] Ficinus legebat κακόν. Respicitur doctrina sophistarum, qui negabant ullam veram esse atque constantem rerum differentiam. Routh.

ξυῤῥάπτετε τὰ στόματα] Seneca Epist. 47. 'At illi (servi), quibus non tantum coram dominis, sed cum ipsis erat sermo, quorum os non consuebatur, parati erant pro domino porrigere cervicem, periculum imminens in caput suum avertere.' Heind.

τὸ ἐπαχθὲς τῶν λόγων] *Invidiosam in sermonibus superbiam,* quemadmodum Menon. p. 90. A. ὀγκώδης καὶ ἐπαχθὴς ἀνὴρ opponitur τῷ κοσμίῳ. Heind.

ὥστε πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ] De Platonis more scribendum suspicor ὥστ' ἐν πάνυ ὀλίγ. χρ. ut §. 74. extr. οὕτω ταχὺ καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. §. 8. ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. Sophist. p. 234. A. ταῦτα ἕτερον ἂν διδάξειεν ὀλίγου καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. Apolog. Socr. p. 19. A. ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔσχετε, ταύτην ἐν οὕτωσὶν ὀλίγῳ χρόνῳ. Conf. ibid. p. 24. A. p. 37. B. Criton. p. 52. E. et sexcenta alia loca. Heind.

ἔγνων—προσέχω] Ita hæc cum antecc. cohærent, ut in iis dixerit Socrates, mirari se hospitum illorum sapientiam eo maxime nomine, quod ita eam artificiose excogitarint, ut cuivis homini quam brevissimo tempore tradi possit. Quem nexum animadvertens, nemo est, quin videat, causalem post ἔγνων particulam excidisse. Et mihi quidem ita constituendus hic locus videtur: ἔγνων γοῦν ἔγωγε τῷ Κτησίππῳ τὸν νοῦν προσέχων κ. λ. *Animadverti enim, Ctesippum*

δέ;[b] ἦν δ' ἐγώ. Ἵνα ἤκουσας ἀνδρῶν διαλεγομένων οἳ νῦν σοφώτατοί εἰσι τῶν περὶ τοὺς τοιούτους λόγους. Κἀγὼ εἶπον, Τί οὖν ἐφαίνοντό σοι; Τί δὲ ἄλλο, ἦ δ' ὅς, ἢ οἷά περ[c] ἀεὶ ἄν τις τῶν τοιούτων ἀκούσαι[d] ληρούντων καὶ περὶ οὐδενὸς[e] ἀξίων ἀναξίαν[f] σπουδὴν ποιουμένων; οὑτωσὶ γάρ πως καὶ εἶπε τοῖς ὀνόμασι. [§. 78.] Καὶ ἐγώ, Ἀλλὰ μέντοι, ἔφην, χαρίεν γέ τι[g] πρᾶγμά ἐστιν ἡ φιλοσοφία. Ποῖον, ἔφη, χαρίεν,[h] ὦ μακάριε; οὐδενὸς μὲν οὖν[i] ἄξιον. ἀλλὰ καὶ εἰ νῦν παρεγένου, πάνυ ἄν σε οἶμαι αἰσχυνθῆναι I. 305.
ὑπὲρ τοῦ σεαυτοῦ[j] ἑταίρου· οὕτως ἦν ἄτοπος, ἐθέλων ἑαυτὸν[k] παρέχειν ἀνθρώποις οἷς οὐδὲν μέλει ὅ τι ἂν λέγωσι, παντὸς δὲ ῥήματος[l] ἀντέχονται. καὶ οὗτοι, ὅ περ[m] ἄρτι ἔλεγον, ἐν τοῖς κρατίστοις εἰσὶ[n] τῶν νῦν. ἀλλὰ γάρ, ὦ Κρίτων, ἔφη, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ[o] ἐπὶ τῷ πράγματι διατρίβοντες πάνυ[p] φαῦλοί εἰσι καὶ καταγέλαστοι. Ἐμοὶ δέ,[q] ὦ Σώκρατες, τὸ πρᾶγμα ἐδόκει οὐκ[r] ὀρθῶς ψέγειν οὔθ' οὗτος οὔτ'[a] εἴ τις ἄλλος ψέγει· τὸ μέντοι ἐθέλειν διαλέγεσθαι τοιούτοις ἐναντίον πολλῶν ἀνθρώπων ὀρθῶς μοι ἐδόκει II. i. 459.
μέμφεσθαι.

ΣΩ. Ὦ Κρίτων, θαυμάσιοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες. ἀτὰρ οὔπω οἶδα ὅ τι μέλλω ἐρεῖν. ποτέρων ἦν ὁ προσελθών σοι καὶ μεμφόμενος τὴν φιλοσοφίαν; πότερον τῶν ἀγωνίσασθαι[s]

ἔφην γ' ἄξιον ἦν ιω, ἄξιον ἔφην γ' ἦν r.—[b] δέ add ƆΘr.—[c] οἷά περ ƆΓΞΣBCιωyefr, οἷ ἅπερ Θ: ἅπερ *s.—[d] ἀκοῦσαι C et pr Γ.—[e] οὐδενὸς τῶν ἀξίων Γ.—[f] ἀξίαν Σ.—[g] τι ƆΓΘΞΣιωer: τοι *s.—[h] χαρίεν Θ, χάριν e: χάριεν *s.—[i] οὖν om pr Ξ.—[j] σεαυτοῦ τοῦ Γ.—[k] αὐτὸν f.—[l] χρήματος ƆΘ.—[m] οἵπερ r.—[n] ἐστι Γ.—[o] οἱ ante ἐπὶ om Ers.—[p] πάνυ om ƆΘfr.—[q] εἰπὲ Γ.—[r] οὐκ om f.—[s] εἴθ' οὗτος εἴτ' f.—

τί οὖν ἐφαίνοντό σοι;] Ut Phædr. §. 22. Τί σοι φαίνεται, ὦ Σώκρ. ὁ λόγος; Charmid. §. 4. Τί σοι φαίνεται ὁ νεανίσκος; A qua interrogatione paullulum deflectit responsio subsequens Τί δὲ ἄλλο —ἢ οἷάπερ etc. ita conformata, quasi Crito interrogasset Τί οὖν ἐφαίνετό σοι ἃ οὗτοι ἔλεγον; Monui, ne quis post ἐφαίνοντο infinitivum λέγειν vel hujusmodi aliquem desideret. Heind.

ἢ ἅπερ] Legitur etiam οἷάπερ, quod malo: hoc sensu, *Quid aliud mihi de illis videbatur, quam esse tales, qualia quæ quis semper nugantes eos audire possit?* Steph.

ἢ οἷάπερ] Sic pro vulgato ἢ ἅπερ Cod. Par. cum Bas. 2. Heind.

οὑτωσὶ γάρ πως καὶ εἶπε] Pro καὶ γὰρ οὑτωσί πως εἶπε, ut Phædr. §. 87. Ἧλικα γὰρ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα. Conf. Abresch. ad Aristænet. Lectt. p. 112. Heind.

§. 78. χάριέν γέ τι] Dedi τι pro τοι e Cod. Par. Heind.

παντὸς δὲ ῥήματος ἀντέχονται] *Sed arripiunt et tuentur, quidquid in solum venit.* Mox in verbis καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐπὶ τῷ πράγμ. διατρίβοντες posteriorem articulum οἱ sermonis lege interposui. Heind.

Ταῦτα, ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλ' ἄττα[n] ἔτι[o] βραχέα διαλεχθέντες ἀπῇμεν. σκόπει οὖν ὅπως συμφοιτήσεις[p] παρὰ τὼ ἄνδρε, ὡς ἐκείνω φατὸν οἵω τ' εἶναι διδάξαι[q] τὸν ἐθέλοντ' ἀργύριον διδόναι, καὶ οὔτε φύσιν οὔθ' ἡλικίαν ἐξείργειν[r] οὐδεμίαν. ὃ δὲ καὶ σοὶ μάλιστα προσήκει ἀκοῦσαι, ὅτι οὐδὲ τοῦ χρηματίζεσθαί φατον διακωλύειν οὐδὲν μὴ οὐ παραλαβεῖν ὀντινοῦν[s] εὐπετῶς τὴν σφετέραν σοφίαν.

§. 77. ΚΡ. Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, φιλήκοος μὲν ἔγωγε καὶ ἡδέως ἄν τι μάθοιμι,[t] κινδυνεύω μέντοι κἀγὼ εἷς εἶναι τῶν οὐχ ὁμοίων Εὐθυδήμῳ, ἀλλ' ἐκείνων ὧν δὴ καὶ σὺ ἔλεγες, τῶν ἥδιον ἂν ἐξελεγχομένων[u] ὑπὸ τῶν τοιούτων λόγων ἢ ἐξελεγχόντων.[v] Ἀτὰρ γελοῖον μέν[w] μοι δοκεῖ εἶναι τὸ νουθετεῖν σε, ὅμως δέ, ἅ γ' ἤκουον, ἐθέλω σοι ἀπαγγεῖλαι. τῶν ἀφ' ὑμῶν ἀπιόντων οἶσθ' ὅτι προσελθών τίς μοι περιπατοῦντι, ἀνὴρ οἰόμενος πάνυ εἶναι σοφός, τούτων τις τῶν περὶ τοὺς[x] λόγους τοὺς εἰς τὰ δικαστήρια δεινῶν, Ὦ
II. i. 458. Κρίτων, ἔφη, οὐδὲν ἀκροᾷ τῶνδε τῶν σοφῶν; Οὐ μὰ τὸν Δί',[y] ἦν δ' ἐγώ· οὐ γὰρ οἷός τ' ἦ[z] προσστὰς κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Καὶ μήν, ἔφη,[a] ἄξιόν γ' ἦν ἀκοῦσαι. Τί

ἔτι f, ἄλλα (omisso ἄττα) 𝔄.—[o] ἔτι om 𝔄Θ.—[p] συμφοιτήσῃς Efτ.—[q] διδάξειν r.—[r] ἐξέργειν 𝔄Θ.—[s] εὐπετῶς ὀντινοῦν r.—[t] μανθάνοιμι 𝔄Θr.—[u] ἀπεξελεγχομένων 𝔄.—[v] ἢ ἐξελεγχόντων ὑπὸ τῶν τοιούτων λόγων r.—[w] μέν om 𝔄Θ.—[x] τοὺς om Σ.—[y] δί' Γ.—[z] ἢ Εισf et mg BCy, εἶ ΣBCye: ἦν corr Γ cum *s.—[a] ἔφην 𝔄ΞΣCe:

τατον, *aqua autem, quæ omnium rerum pulcherrima est, vilissimum est*, nedum, quod nescio unde Stephanus attulit, ὅμως post ὕδωρ inserere. Heind.

ὡς ἔφη Πίνδαρος] Olymp. initio. Ἄριστον μὲν ὕδωρ. Routh.

ἀλλ' ἄγετε—ὅπως παραδέξεσθον] Vulgo solœce παραδέξησθον (Cod. Par. παραδέξασθον), ut mox συμφοιτήσῃς. Heind.

ὃ δὲ καὶ σοὶ μάλιστα] Sc. ut χρηματιστῇ. Heind.

ὃ δὲ καὶ—ἀκοῦσαι] Subaudiendum τοῦτό ἐστι, de qua ellipsi vid. Reiz. de Pros. Gr. Acc. Inclin. p. 26. et p. 100. Heind.

τοῦ χρηματίζεσθαι] Fortasse τὸ χρημ. Steph. Malim τὸ τοῦ χρηματίζεσθαι, subaudita interim voce, πρᾶγμα, sive simili quadam. Habes in Gorgia, τὸ τῆς τέχνης, p. 104. in Sophista, τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης, p. 232. E. et apud Theophrast. Charact. c. 8. τὸ τῆς τύχης.

Respicitur hoc loco Critonis quæstus, quem in agricultura versatum esse supra constat, Suid. Χρηματιστής. χρημάτων ποριστής. Routh.

ὅτι οὐδὲ τὸ χρηματίζ. φατ.] Non dubitanter cum Stephano correxi vulgatum τοῦ χρημ.—ἢ ἐξελεγχόντων sc. τοιούτοις λόγοις. Conf. §. 75. Heind.

§. 77. οἶσθ' ὅτι] Interrogative capiendum hoc οἶσθα, ni forte Plato scripsit ἴσθ' ὅτι. Heind.

οὐδὲν ἀκροᾷ τῶνδε τ. σ.;] Ficinus: *nihil ex istis sapientibus audivisti?* Et sane sensus loci flagitare videtur ἠκροάσω. Tum perperam vulgo προστὰς pro προσστάς. Conf. dial. init. Statim post scribendum suspicor Ἵνα τί; ἦν δ' ἐγώ. Ἵνα ἤκ. Apolog. Socr. p. 26. C. ὦ θαυμάσιε Μέλιτε, ἵνα τί ταῦτα λέγεις; Sed frequens est hic usus voculæ ἵνα.—Ἵνα ἤκουσας etc. V. not. ad Theætet. §. 48. Heind.

σβητήτως[k] ἤδη παρὰ πᾶσι τὰ νικητήρια εἰς δόξαν οἴσεσθαι[l] σοφίας πέρι. εἶναι μὲν γὰρ τῇ ἀληθείᾳ σφᾶς σοφωτάτους,[m] ἐν δὲ τοῖς ἰδίοις λόγοις ὅταν ἀποληφθῶσιν, ὑπὸ τῶν ἀμφὶ[n] Εὐθύδημον κολούεσθαι. σοφοὶ δὲ ἡγοῦνται εἶναι πάνυ[o] εἰκότως· μετρίως μὲν γὰρ φιλοσοφίας ἔχειν, μετρίως δὲ πολιτικῶν, πάνυ ἐξ εἰκότος λόγου· μετέχειν γὰρ ἀμφοτέρων ὅσον[p] ἔδει, ἐκτὸς δὲ ὄντες κινδύνων καὶ ἀγώνων καρποῦσθαι τὴν σοφίαν. II. i. 400.

§. 80. ΚΡ. Τί οὖν; δοκοῦσί[q] σοί τι, ὦ Σώκρατες, λέγειν; οὐ γάρ τοι ἀλλ' ὅ γε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν τῶν ἀνδρῶν.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ἔχει ὄντως,[r] ὦ[s] Κρίτων, εὐπρέπειαν μᾶλ-

—j γοῦν Θ.—k ἀναμφισβήτως e.—l οἴεσθαι ΣΕe et pr ΓΒ.—m σοφώτατοι ΧΘ.—n περὶ r.—o πάνυ εἶναι e.—p ὅσων f.—q δοκεῖ Χ.—r οὕτως ΧΓΘΣΒCΒwyefr.—s ὁ

Spalding. Heind.

δόξαν—δοκεῖν] Similiter Crito §. 44. C. καίτοι τίς ἂν αἰσχίων εἴη ταύτης δόξα ἢ δοκεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖσθαι ἢ φίλους; ibid. p. 53. B. βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν, ὥστε δοκεῖν ὀρθῶς τὴν δίκην δικάσαι. Epist. vii. init. ἣν ἔσχε τότε δόξαν, ταύτην καὶ διετέλεσεν ἔχων, Συρακουσίους οἴεσθαι δεῖν ἐλευθέρους εἶναι, de Legg. ii. p. 657. B. ἡ—ζήτησις τοῦ καινῇ ζητεῖν ἀεὶ μουσικῇ χρῆσθαι. Heind.

ἀναμφισβητήτως—οἴσεσθαι] ἀναμφισβήτως Ald. Bas. 1. οἴεσθαι Ald. Bass. Sed recte habet vetus Ficini versio, *sine controversia sapientiæ gloriam se apud omnes summam reportaturos*. Qua præeunte Græca verba tacite corrigebat Stephanus. οἴεσθαι e pr. m. Ms. Par. Routh.

εἶναι μὲν γὰρ τῇ ἀληθείᾳ σφᾶς σοφωτάτους] Notandum est structuræ hoc genus pro εἶναι αὐτοὶ σοφώτατοι. Ut Charmid. §. 45. Οἶμαι μὲν—ληρεῖν με, ubi vid. not. Ibid. §. 51. Ταῦτ' οὖν οὐκ οἴομαι οὕτως ἔχειν, ἀλλ' ἐμὲ φαῦλον εἶναι ζητητήν, ubi vix dici potuit ἀλλ' ἐγὼ φαῦλος εἶναι ζητητής. Apolog. Socr. p. 36. B. ἡγησάμενος ἐμαυτὸν τῷ ὄντι ἐπιεικέστερον εἶναι ἢ ὥστε εἰς ταῦτα ἰόντα σώζεσθαι. Hipp. Maj. §. 5. Καὶ σχεδόν τι οἶμαι ἐμὲ πλείω χρήματα εἰργάσθαι ἢ ἄλλους συνδύο οὕστινας βούλει τῶν σοφιστῶν. Sophist. p. 234. E. οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τῶν ἔτι πόῤῥωθεν ἀφεστηκότων εἶναι. Herodot. ii. 2. ἐνόμιζον ἑωυτοὺς πρώτους γενέσθαι πάντων ἀνθρώπων. Heind.

ἐν δὲ τοῖς ἰδ. λόγ. ὅταν ἀποληφθῶσι] *In privatis autem sermonibus quando deprehensi sint et circumventi quasi.* V. not. ad Gorg. §. 163. Heind.

κολούεσθαι] Schol. ἐλαττοῦσθαι, ἐμποδίζεσθαι. Conf. Fisch. ad Plat. Apol. Socr. §. 30. Heind.

σοφοὶ—πάνυ εἰκότως] Pertinet hoc εἰκότως ad σοφοί, velut statim post subsequens μετρίως explicatur πάνυ ἐξ εἰκότος λόγου. De voc. καρποῦσθαι v. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 318. D. Heind.

§. 80. τί οὖν; δοκοῦσί σοί τι—λέγ.;] Cod. Par. et Ald. Τί οὖν δοκοῦσι, ὦ Σώκρ. λέγειν; In quibus certe pronomen σοι male omissum. Heind.

οὐ γάρ τοι] Horum loco de Platonis more expectabam Οὐ μέντοι vel potius Οὐδὲν ἔμοιγε, ut admodum mihi quidem probabilis videatur Routhii ratio locum hunc ita constituentis: Κρ. Τί οὖν; δοκοῦσί σοί τι, ὦ Σώκρ. λέγειν; Οὐ γάρ τοι ἀλλ' ὅγε λόγος ἔχει τιν. εὐπρ. τῶν ἀνδρῶν. Σ. Καὶ γὰρ etc. Eodem modo §. 36. Πῶς, ἔφην, ὦ Διονυσόδωρε, λέγεις; οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτον γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς ἀεὶ θαυμάζω. Heind.

ὄντως] οὕτως Ms. Par. ut Ald. et Bas. 1. male. Legisse Ficinum ὄντως magis puto. Routh.

εὐπρέπειαν] Non satis exprimitur *verisimilitudinis* vocabulo liberius verti, studio perspicuitatis, *aptam quandam concinnamque venustatem*. Serran. *Verisimilitudinem quandam.* Q. d. Speciem

δεινῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ῥήτωρ τις, ἢ τῶν τοὺς τοιούτους εἰσπεμπόντων, ποιητὴς[t] τῶν[u] λόγων οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται;

§. 79. ΚΡ. Ἥκιστα νὴ τὸν Δία ῥήτωρ· οὐδὲ οἶμαι πώποτ'[v] αὐτὸν ἐπὶ[w] δικαστήριον ἀναβεβηκέναι, ἀλλ' ἐπαΐειν αὐτόν φασι περὶ τοῦ πράγματος νὴ τὸν Δία καὶ δεινὸν[x] εἶναι καὶ δεινοὺς λόγους συντιθέναι.

ΣΩ. Ἤδη μανθάνω· περὶ τούτων καὶ αὐτὸς νῦν[y] δὴ[z] ἤμελλον[a] λέγειν. οὗτοι γάρ εἰσι μέν,[b] ὦ Κρίτων, οὓς ἔφη Πρόδικος μεθόρια[c] φιλοσόφου τε[d] ἀνδρὸς καὶ πολιτικοῦ, οἴονται δ' εἶναι πάντων σοφώτατοι ἀνθρώπων,[e] πρὸς δὲ τῷ[f] εἶναι καὶ δοκεῖν πάνυ παρὰ πολλοῖς,[g] ὥστε παρὰ πᾶσιν εὐδοκιμεῖν ἐμποδὼν[h] σφίσιν[i] εἶναι οὐδένας ἄλλους ἢ τοὺς περὶ φιλοσοφίαν ἀνθρώπους. ἡγοῦνται οὖν,[j] ἐὰν τούτους εἰς δόξαν καταστήσωσι μηδενὸς δοκεῖν ἀξίους εἶναι, ἀναμφι-

α ῶν

[s] ἀγωνίζεσθαι w.—[t] ποιητὴς y, ποιηταὶ r.—[u] τῶν om Cys.—[v] πώποτ' οἶμαι f.—[w] σοι ΧΘ.—[x] δεῖν Ε, δεινὸς r.—[y] νῦν om f.—[z] δὴ om Θ.—[a] ἤμελλον ΧΓ: ἔμελλον [b]r.—[b] μὲν γάρ εἰσιν r.—[c] μεθόριά τε Cy.—[d] γε ΧΘ.—[e] ἄνθρωποι Θ.—[f] τὸ ΧΓΘΞΒCωyefr.—[g] παρὰ πολλοῖς πάνυ f. τε om Γ.—[h] ἐμποδῶν Χ.—[i] δὲ σφίσιν Ε.

ποιητὴς τῶν λόγων] Artic. τῶν vulgo omissum præbuit Cod. Par. οἷς οἱ ῥήτ. ἀγωνίζονται. Oratores (ῥήτορας) civibus, qui aut alios accusare vellent aut se ipsi defendere, orationes scripsisse constat, quas ediscerent illi suoque nomine in judicio recitarent: num ipsos oratores (ῥήτορας) orationibus ab aliis conscriptis in foro usos putemus? Mihi quidem vocabulum ῥήτωρ h. l. in universum adhibitum videtur de eo, qui causam apud judices dicit. Sic judici orator opponitur Apolog. p. 18. A. δικαστοῦ αὕτη ἀρετή (τὸ νοῦν προσέχειν εἴ τις δίκαια λέγει), ῥήτορος δὲ τἀληθῆ λέγειν. Heind.

§. 79. ἐπαΐειν] Veram hanc scripturam, de qua jam monuit Cornarius, habent Cod. Par. et Bas. 2. Nam in Ald. vitiose scriptum ἐπαινεῖν. Conf. Hipp. Maj. §. 26. Ceterum quæ hic et deinceps dicuntur, in Isocratem imprimis conveniunt, quem haud dubie h. l. respexit Plato, quamvis ejus honorificentissimam mentionem in Phædro fecerit. Scilicet illum dialogum omnium primum Plato juvenis scripsit. Postmodo amicitiæ certe nihil inter utrumque fuisse intelligitur ex Isocrat. Orat. ad Philipp. p. 84. E. Steph. Τὸ μὲν ταῖς πανηγύρεσιν ἐνοχλεῖν καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν τοὺς συντρέχοντας ἐν αὐταῖς, πρὸς οὐδένα λέγειν ἐστίν· ἀλλ' ὁμοίως οἱ τοιοῦτοι τῶν λόγων ἄκυροι τυγχάνουσιν ὄντες τοῖς νόμοις καὶ ταῖς πολιτείαις ταῖς ὑπὸ τῶν σοφιστῶν γεγραμμέναις. Heind.

μανθάνω· περὶ τούτων καὶ αὐτὸς] Ita hæc recte distinxit Routhius. Vulgo Ἤδη μανθάνω περὶ τούτων· καὶ αὐτ. De Rep. vii. p. 524. D. Μανθάνω τοίνυν ἤδη, ἔφη, καὶ δοκεῖ μοι οὕτω. Conf. not. ad Gorg. §. 111. Heind.

καὶ αὐτὸς νῦν δὴ] καὶ αὐτὸ νῦν δὴ Ms. Par. Nec aliter legisse videtur Ficinus, qui vertit: *Atqui et ipse idem modo dicturus eram.* Routh.

πάνυ παρὰ πολλοῖς] Pro παρὰ πάνυ πολλοῖς, ut mox πάνυ ἐξ εἰκότος λόγου, et Hipp. Maj. §. 5. ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνυ. Heind.

εὐδοκιμεῖν ἐμποδὼν σφίσιν εἶναι] Pro τοῦ εὐδοκιμεῖν, ut Stephanus corrigi volebat, de quo dixi ad Cratyl. §. 71. Ἐμποδὼν εἶναι idem fere est quod ἐναντιοῦσθαι, cujus eadem structura Demosth. in Mid. c. 7. τοὺς χορευτὰς ἐναντιούμενος ἡμῖν ἀφεθῆναι τῆς στρατείας, ubi vid.

καὶ ἡ φιλοσοφία ἀξίω[l] λόγου ἐστόν,[m] καὶ τρίτοι ὄντες τῇ ἀληθείᾳ[n] ζητοῦσι πρῶτοι δοκεῖν εἶναι. συγγιγνώσκειν μὲν οὖν αὐτοῖς[o] χρὴ τῆς ἐπιθυμίας καὶ μὴ χαλεπαίνειν, ἡγεῖσθαι μέντοι τοιούτοις εἶναι οἷοί εἰσι· πάντα γὰρ ἄνδρα χρὴ ἀγαπᾷν, ὅς τις καὶ ὁτιοῦν λέγει ἐχόμενον φρονήσεως πρᾶγμα καὶ ἀνδρείως ἐπεξιὼν[p] διαπονεῖται.

ΚΡ. Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, καὶ αὐτὸς[q] περὶ τῶν υἱέων, ὥς περ ἀεὶ πρός σε λέγω, ἐν ἀπορίᾳ εἰμὶ τί δεῖ αὐτοῖς χρήσασθαι. ὁ μὲν οὖν νεώτερος ἔτι καὶ σμικρός[r] ἐστι, Κριτόβουλος δ' ἤδη[s] ἡλικίαν ἔχει καὶ δεῖταί τινος ὅς τις αὐτὸν ὀνήσει. ἐγὼ μὲν οὖν ὅταν σοὶ ξυγγένωμαι, οὕτω διατίθεμαι ὥς τέ μοι δοκεῖν[t] μανίαν εἶναι τὸ ἕνεκα[u] τῶν παίδων ἄλλων II. i. 462.
μὲν[v] πολλῶν[w] σπουδὴν τοιαύτην ἐσχηκέναι, καὶ περὶ τοῦ

[n] τῇ ἀληθείᾳ ὄντες Γ.—[o] αὐτοὺς Σ.—[p] ἐπὶ δεξιῶν ς.—[q] καὶ αὐτὸς ὦ σώκρατες Γ.—[r] σμικρότερος ΓΣ.—[s] δὲ δὴ Σ, ἤδη καὶ f.—[t] δοκεῖν Ες.—[u] ἕνα κατὰ ς.—[v] μὲν om

matici. Heind.

§. 81. ἀγαπᾷν] ἀγαπᾷν hoc loco pro *contentum esse* adhiberi, vir quidam doctissimus putabat. Et revera hoc sensu accusativo nonnunquam jungitur. Ita apud Platon. de Rep. iii. p. 399. C. Isocr. Panegyr. p. 164. Ed. Battie, et Aristidis Orat. ὑπὲρ τῶν τέσσ. p. 227. Est quoque in Sophista locus, qui hunc ipsum proxime attingit, etsi ibi quidem vox ἀγαπάω neutraliter adhibeatur. Ἕξεις οὖν συγγνώμην, καὶ καθάπερ νῦν εἶπες, ἀγαπήσεις, ἐάν πῃ καὶ κατὰ βραχὺ παρασπασώμεθα οὕτως ἰσχυροῦ λόγου. p. 241. C. Routh.

πάντα γὰρ ἄνδρα χρὴ ἀγαπᾷν] *Nam unoquoque viro contentum esse oportet.* Isocrat. Paneg. c. 39. τελευτῶντες οὕτως αἰσχρῶς ἀπηλλάγησαν, ὥστε τοὺς ἀφεστῶτας μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾷν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὁμόρων ζητεῖν ἐπάρχειν. Demosth. Philipp. ii. p. 70. Reisk. οὓς διὰ μὲν πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπήσειν οἴεται, διὰ δὲ σκαιότητα τρόπων τῶν μετὰ ταῦτ' οὐδὲν προόψεσθαι. Thucyd. vi. 18. εἰ δόξομεν ὑπεριδόντες καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν καὶ ἐπὶ Σικελίαν πλεῦσαι. Nam hoc significatu alias cum dativo plerumque verbum ἀγαπᾷν jungi constat, quæ eadem ratio obtinet in ejusdem potestatis verbo στέργειν. Heind.

ἐχόμενον φρονήσεως] *Cum prudentia conjunctum*, ut de Rep. vi. p. 496. A. οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ ἄξιον οὐδὲ φρονήσεως ἀληθινῆς ἐχόμενον. Conf. notata ad Theæt. §. 8. Heind.

περὶ τῶν υἱέων] Diog. Laert. ii. 13. 121. Καὶ οἱ παῖδες δὲ αὐτοῦ (*Critonis*) διήκουσαν Σωκράτους, Κριτόβουλος, Ἑρμογένης, Ἐπιγένης, Κτήσιππος, quorum e numero eximendos esse et Hermogenem et Ctesippum, vel hic Platonis locus declarat. Heind.

Κριτόβουλος] E duobus Critonis filiis natu maximus Critobulus cum patre suo Critone, Platone, et Apollodoro, pro Socrate spondere polliciti sunt, quum triginta minarum mulctam sibi irrogabat. Apol. Socr. §. 28. Socrati quoque morituro adfuisse dicitur. Phæd. §. 2. Cum eo sæpe disserit apud Xenophontem Socrates. Æschines vero Socraticus in Telauge, ut refert Athenæus l. v. c. ult. p. 220. in Critobulum, tanquam illiberalem, sordideque viventem, animadvertebat. Meminit ejusdem his verbis Macrobius, 'Critobulum famosæ pulchritudinis adolescentem Socrates cum ad comparationem formæ provocaret, jocabatur, non irridebat.' Saturn. vii. 3. Respicitur Xenoph. Sympos. c. 5. Routh.

ἤδη ἡλικίαν ἔχει] *In ætatem jam venit s. adultus jam est.* V. not. ad Charmid. §. 3.—ὥστε μοι δοκεῖν μανίαν εἶναι—De loquendi hoc genere vid. Ruhnk. ad Longin. ed. Toup. p. 263. Heind.

i. 306. λον ἢ ἀλήθειαν. οὐ γὰρ ῥᾴδιον αὐτοὺς πεῖσαι ὅτι καὶ ἄνθρωποι καὶ τἆλλα πάντα[t] ὅσα μεταξύ τινοῖν δυοῖν ἐστὶ καὶ ἀμφοτέροιν τυγχάνει μετέχοντα,[u] ὅσα μὲν[v] ἐκ κακοῦ καὶ ἀγαθοῦ, τοῦ μὲν βελτίω, τοῦ δὲ χείρω γίγνεται· ὅσα δὲ ἐκ δυεῖν[w] ἀγαθοῖν μὴ πρὸς ταὐτόν,[x] ἀμφοῖν χείρω,[y] πρὸς ὃ ἂν[z] ἑκάτερον ᾖ χρηστὸν ἐκείνων ἐξ ὧν συνετέθη· ὅσα δὲ[a] ἐκ δυοῖν[b] κακοῖν συντεθέντα μὴ πρὸς τὸ αὐτὸ ὄντοιν ἐν τῷ μέσῳ ἐστί, ταῦτα μόνα βελτίω ἑκατέρου ἐκείνων[c] ἐστίν, ὧν ἀμφοτέρων μέρος μετέχουσιν.[d] εἰ μὲν οὖν ἡ φιλοσοφία
ii. i. 461. ἀγαθόν ἐστι καὶ ἡ πολιτικὴ πρᾶξις, πρὸς[e] ἄλλο δὲ[f] ἑκατέρα, οὗτοι δ' ἀμφοτέρων μετέχοντες τούτων ἐν μέσῳ εἰσίν, οὐδὲν λέγουσιν· ἀμφοτέρων γάρ εἰσι φαυλότεροι· εἰ δὲ ἀγαθὸν καὶ κακόν, τῶν μὲν βελτίους, τῶν δὲ χείρους· εἰ δὲ κακὰ[g] ἀμφότερα, οὕτως ἄν τι λέγοιεν ἀληθές, ἄλλως[h] δ' οὐδαμῶς. [§. 81.] Οὐκ ἂν οὖν οἶμαι αὐτοὺς ὁμολογῆσαι οὔτε κακὼ[i] αὐτὼ[j] ἀμφοτέρω εἶναι οὔτε τὸ μὲν κακόν, τὸ δὲ ἀγαθόν· ἀλλὰ[k] τῷ ὄντι οὗτοι ἀμφοτέρων μετέχοντες ἀμφοτέρων ἥττους εἰσὶ πρὸς ἑκάτερον, πρὸς ὃ ἥ τε πολιτικὴ

Θ.—[t] πάντα om r.—[u] μετέχει τυγχάνοντα r.—[v] καὶ s.—[w] δυεῖν Θ: δυοῖν *s.—[x] αὐτὸν w.—[y] χείρων 𝔄.—[z] ἂν om Σ.—[a] δ' yefr.—[b] δυεῖν 𝔄.—[c] ἐκείνων ἑκατέρου Ξe.—[d] μετέχωσιν Σ.—[e] κατὰ f et γρ Ξ.—[f] δ' om r.—[g] κάκοὺς f.—[h] ἄλλω f.—[i] κακὰ r.—[j] αὐτὼ om e et pr Ξ.—[k] τὸ δ' ἀγαθὸν Γ.—[l] ἀξία Γf.—[m] ἐστὶν ref.—

quandam veritatis præ se fert. Gallice, *elle a quelque apparence.* Sic in seq. Steph.

ὅσα καὶ ἐκ κακοῦ κ. τ. λ.] *Quæ sunt in medio duorum quorundam, et utrumque participant, ita se habere ut quæ ex bono et malo sunt, hoc meliores, illo pejores fiant: quæ vero ex duobus bonis non ad idem tendentibus, utrisque pejores ad eam rem efficiendam ad quam accommodatum sit utrumque illorum ex quibus sunt composita. Quæ vero ex duobus malis constituta—.* Steph.

ὅσα μὲν] Vulgo ὅσα καί—. Voculam μὲν revocavi e Cod. Par. et Ald. Heind.

ὅσα δὲ ἐκ] ἢ pro ἐκ Ald. Bass. mendose: Ficinus, *quæ autem ex duobus malis sunt constituta—.* Routh.

ὅσα δὲ ἐκ δυοῖν ἀγαθοῖν μὴ πρὸς ταυτὸν] Sc. ὄντοιν, quod additum vellem, quemadmodum hoc statim post additur in verbis, ὅσα δὲ ἐκ δυοῖν κακοῖν συντεθέντα μὴ πρὸς τὸ αὐτὸ ὄντοιν. Nunc in his aliqua inest sermonis ambiguitas. Heind.

ἀμφοῖν χείρω, πρὸς ὃ ἂν] I. e. ἀμφ. χείρω πρὸς τοῦτο, πρὸς ὃ ἂν etc. Heind.

ὧν ἀμφ. μέρος μέτεχουσι] Pluralis μετέχουσι pro μετέχει per synesin quandam positus est, quum dicentis animo *homines* magis quam *res* obversarentur. Heind.

ἀμφοτέρων] I. e. τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν πολιτικῶν, quorum significatio latebat in verbis ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ πολιτικὴ πρᾶξις: ut statim infertur τῶν μὲν βελτ. τῶν δὲ χείρους. Heind.

οὐδὲν λέγουσιν· ἀμφοτέρ. κ. τ. λ.] *Nihil veri dicunt. sunt enim utrisque pejores* (vel, *deteriores*) *sin unum horum malum est, alterum, bonum, his quidem meliores, illis vero deteriores sunt. At si utraque mala sunt, etc.* Pono autem κακὸν ante ἀγαθὸν, sicut ponitur in præced. ut illa, τῶν μὲν βελτ. τῶν δὲ χ. respondeant, sicut ibi. Ac τῶν μὲν, τῶν δὲ, dicere existimo, quasi φιλοσόφους et πολιτικοὺς dixisset. Steph. Equidem frequentatam illam a veteribus figuram agnosco, quam χιασμὸν appellant gram-

ΣΩ. Μὴ τοίνυν ὅ γε οὐ χρὴ ποίει, ὦ Κρίτων,[j] ἀλλ' ἐάσας χαίρειν τοὺς ἐπιτηδεύοντας φιλοσοφίαν, εἴτε χρηστοί εἰσιν εἴτε πονηροί, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασανίσας καλῶς τε[m] καὶ εὖ, ἐὰν μέν σοι φαίνηται φαῦλον ὄν, πάντ' ἄνδρ'[n] ἀπότρεπε, μὴ μόνον τοὺς υἱεῖς· ἐὰν δὲ φαίνηται οἷον οἶμαι αὐτὸ ἐγὼ εἶναι, θαῤῥῶν[o] δίωκε καὶ ἄσκει, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, αὐτός τε[p] καὶ τὰ παιδία. II. i. 463.

j μάλ' Γ.—k καὶ om Ξ.—l ὦ κάτων f.—m γε Ξs.—n ἄνδρ' Γ.—o lacuna in Θ.—p καὶ αὐτὸς f.

καλῶς ἅπαντα. HEIND.

τὸ λεγόμ. δὴ τοῦτο] De Legg. vii. p. 804. D. τὸ λεγόμενον, πάντ' ἄνδρα καὶ παῖδα—παιδευτέον ἐξ ἀνάγκης. HEIND.

αὐτός τε καὶ τὰ παιδία] Egregia hæc parænesis vehementi simul et appositissimo proverbio clauditur; quod in Adagiis suis reposuit Erasmus, p. 191. ROUTH.

γάμου, ὅπως ἐκ γενναιοτάτης ἔσονται μητρός, καὶ περὶ τῶν χρημάτων, ὅπως[x] ὡς[y] πλουσιώτατοι, αὐτῶν δὲ περὶ παιδείας ἀμελῆσαι· ὅταν δὲ εἴς τινα[z] ἀποβλέψω τῶν φασκόντων ἂν παιδεῦσαι ἀνθρώπους, ἐκπέπληγμαι, καί μοι δοκεῖ εἷς ἕκαστος αὐτῶν σκοποῦντι πάνυ ἀλλόκοτος εἶναι, ὥς γε[a] πρὸς
1. 307. σὲ τἀληθῆ εἰρῆσθαι[b] ὥστε οὐκ ἔχω ὅπως προτρέπω τὸ μειράκιον ἐπὶ φιλοσοφίαν.[c]

§. 82. ΣΩ. Ὦ φίλε Κρίτων, οὐκ οἶσθ'[d] ὅτι ἐν παντὶ ἐπιτηδεύματι οἱ μὲν φαῦλοι πολλοὶ καὶ οὐδενὸς ἄξιοι, οἱ δὲ σπουδαῖοι ὀλίγοι καὶ παντὸς[e] ἄξιοι; ἐπεὶ γυμναστικὴ οὐ καλὸν δοκεῖ σοι[f] εἶναι, καὶ χρηματιστικὴ καὶ ῥητορικὴ[g] καὶ στρατηγία;[h]

ΚΡ. Ἔμοιγε πάντως δή που.

ΣΩ. Τί οὖν; ἐν ἑκάστῃ τούτων τοὺς[i] πολλοὺς πρὸς ἕκαστον τὸ ἔργον οὐ καταγελάστους ὁρᾷς;

ΚΡ. Ναὶ μὰ τὸν Δία, καὶ μάλ'[j] ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἦ οὖν τούτου ἕνεκα αὐτός τε φεύξει πάντα τὰ ἐπιτηδεύματα καὶ[k] τῷ υἱεῖ οὐκ ἐπιτρέψεις;

ΚΡ. Οὔκουν δίκαιόν γε, ὦ Σώκρατες.

Σ.—[w] πολλῶν om Γ.—[x] ὅπως om ΓΣ.—[y] ὁ Γ.—[z] τινας ε.—[a] τε y.—[b] εἰρῆσθαι τἀληθῆ y.—[c] φιλοσοφία Γf.—[d] οἶσθ' Γ.—[e] καὶ τοῦ παντὸς Efs.—[f] καλὸν δοκεῖ σοι w, δοκεῖ σοι καλὸν Σ.—[g] καὶ ῥητορικὴ om Σ.—[h] στρατηγεία Χ.—[i] τοὺς om ε.—

γενναιοτάτης] Videtur mihi vox *γενναιοτάτης* *mulierem generosa atque nobili stirpe ortam* significare. Timæus, Γενναῖος. ὁ εὖ γεγονώς. A Platonico non abludit Isocrateus in Helenæ Encomio locus p. 184. πρὸς δὲ τούτοις, (νομίζων) οὐδὲν ἂν κάλλιον κτῆμα καταλιπεῖν τοῖς παισὶν, ἢ παρασκευάσας αὐτοῖς, ὅπως καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς, ἀπὸ Διὸς ἔσονται γεγονότες. Ἠπίστατο γὰρ τὰς μὲν ἄλλας εὐτυχίας ταχέως μεταπιπτούσας· τὴν δ' εὐγένειαν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένουσαν. Routh.

§. 82. ἐν παντὶ ἐπιτηδεύματι] Aristides, a quo hæc laudantur Orat. Plat. i. p. 113. ἐπὶ παντὶ ἐπιτ. Mox idem cum Cod. Par. sine articulo καὶ παντὸς ἄξιοι. Sophist. p. 216. C. τοῖς μὲν δοκοῦσιν εἶναι τοῦ μηδενὸς τίμιοι, τοῖς δὲ ἄξιοι τοῦ παντός. Lucian. Anachars. 10. ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσι. Dio Chrysost. Or i. Reisk. p. 43. τοῦ παντὸς ἂν ἦν ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ παρεῖναί τε καὶ ἐπακλεῖν. Ibidemque p. 64. ταῦτα πάντα ἐνόμιζε τοῦ μηδενὸς ἄξια. Similiterque articulus præfigitur in locutione illa τὸ μηδὲν εἶναι, *vilem esse*. V. Wesseling. ad Herodot. viii. 106. Tum Aristid. σοι δοκεῖ pro δοκεῖ σοι et paullo post ἐν ἑκάστῳ pro ἐν ἑκάστῃ. Heind.

τὸ ἔργον] Ejusd. Aristidis Cod. Coisl. τῶν ἔργων. Rectius, opinor; nam in vulgata scriptura art. τὸ offendit. Deinde Aristid. Νὴ τὸν Δία καὶ μ. et statim post Τί οὖν; τούτου ἕνεκα—. Heind.

οὔκουν δίκαιόν γε] Perperam vulgo Οὐκοῦν. Cratyl. §. 115. Οὔκουν εἰκός γε. §. 117. Οὔτοι δὴ δίκαιόν γε, et sic sexcenties. Heind.

βασανίσας καλῶς τε καὶ εὖ] Scripsi τε pro γε e Cod. Par. ut supra §. 13. πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ. Lach. p. 188. A. πρὶν ἂν βασανίσῃ ταῦτα εὖ τε καὶ

ΣΩ. Μὴ τοίνυν ὅ γε οὐ χρὴ ποίει, ὦ Κρίτων,[l] ἀλλ' ἐάσας χαίρειν τοὺς ἐπιτηδεύοντας φιλοσοφίαν, εἴτε χρηστοί εἰσιν εἴτε πονηροί, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασανίσας καλῶς τε[m] καὶ εὖ, ἐὰν μέν σοι φαίνηται φαῦλον ὄν, πάντ' ἄνδρ'[n] ἀπότρεπε, μὴ μόνον τοὺς υἱεῖς· ἐὰν δὲ φαίνηται οἷον οἶμαι αὐτὸ ἐγὼ εἶναι, θαῤῥῶν[o] δίωκε καὶ ἄσκει, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, αὐτός τε[p] καὶ τὰ παιδία. II. i. 463.

[l] μάλ' Γ.—[k] καὶ om Σ.—[l] ὦ κάτων f.—[m] γε Σr.—[n] ἄνδρ' Γ.—[o] lacuna in Θ.—[p] καὶ αὐτὸς f.

καλῶς ἅπαντα. Heind.

τὸ λεγόμ. δὴ τοῦτο] De Legg. vii. p. 804. D. τὸ λεγόμενον, πάντ' ἄνδρα καὶ παῖδα—παιδευτέον ἐξ ἀνάγκης. Heind.

αὐτός τε καὶ τὰ παιδία] Egregia hæc parænesis vehementi simul et appositissimo proverbio clauditur; quod in Adagiis suis reposuit Erasmus, p. 191. Routh.

ΚΡΑΤΥΛΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ, ΚΡΑΤΥΛΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ARGUMENTUM.

Thesis, ut ipse titulus præ se fert, est De recta nominum ratione, id est, unde Nomina veram germanamque appellationem sortiantur. Duæ autem de hac recta nominum ratione sententiæ proponuntur. Prima, Omnibus hominibus natura ingenitam esse insitamque nominum rationem, id est, talia esse revera nomina, qualis fuerit ipsarum rerum natura: non vero ex hominum constitutione. Secunda, Ex hominum pactis atque conventis nomina imponi, nec alia esse quam quæ fuerint hominum arbitrio atque voluntate constituta. Primigenia autem nomina quædam exstare, quæ a priscis illis auctoribus instituta, et potentia quidem majore quam sit humana, ceterorum vocabulorum fundamentum sint. inde tamen vocabulorum tantam perturbationem exstitisse, ut longis annorum spatiis obfuscata, vix, ac ne vix quidem, agnoscantur primorum illorum vocabulorum vestigia: quæ in barbaris quibusdam linguis melius perspiciantur, quam in Græca. Disputant tres ipsius Platonis præceptores, Hermogenes, Cratylus, et Socrates. Cratylus (Parmenidis Pythagoreorumque cultor, putantium omnia permanere) nomina naturali quadam ratione vim habere putat: Hermogenes contra (sectator Heracliti, ceterorumque priscorum, qui putarunt nihil usquam stabile) ex arbitrio solum constituta existimat. Socrates vero, cujus illi se judicio subjiciunt, in Cratyli sententiam magis inclinare videtur.

ΚΡΑΤΥΛΟΣ.*

§. 1. Βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινωσώμεθα[a] τὸν λόγον; Steph. I. 383. Bek. II. ii. 3.

ΚΡ. Εἴ σοι δοκεῖ.

ΕΡΜ. Κρατύλος φησὶν ὅδε, ὦ Σώκρατες, ὀνόματος ὀρθότητα εἶναι ἑκάστῳ[b] τῶν ὄντων φύσει πεφυκυῖαν, καὶ οὐ τοῦτο εἶναι ὄνομα ὅ[c] ἄν τινες ξυνθέμενοι[d] καλεῖν καλῶσι,

CODICES DUODEVIGINTI,
𝔛ΓΔΛΞΠΣΥΒCΕFGHIX*lm*.

[a] ἀνακοινωσόμεθα ΔΞΣΥG et γρ B: ἀνακοινώσωμεν *ς.—[b] ἑκάστου I.—[c] ὅ τι

* Ita laudatur ab Athenæo ii. 1. a Plutarcho t. ii. p. 391. A. et ab aliis. Sed apud Laertium iii. 58. adjecta leguntur verba ἢ περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων· quibus verbis non minus, quam vocabulo λογικὸς, antiquos Codices Platonis ditasse videntur e libris Laertii Grammaticorum manus. Certe in eo Codice, quem expressit Aldus, extiterunt, et ex editione Aldina venerunt in reliqua exempla. Etiam apud Suidam in glossa ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ita laudatur dialogus, καὶ Πλάτων ἐν διαλόγῳ οὗ ἡ ἐπιγραφὴ Κρατύλος ἢ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. Cæterum pro βούλει οὖν in Cod. Coislin. apud Montefalc. Catal. Coislin. p. 218. legitur βούλεσθ' οὖν. male. Fisch.

§. 1. *βούλει οὖν*] Codex Cratyli Gudianus in Bibliotheca Ducal. Guelferb. chartaceus N. 44. unde excerptam a se diligentissime lectionis varietatem mecum communicavit vir humanitate et eruditione excellentissimus, I. G. Schneiderus, caret in his verbis vocula *οὖν*, quam tamen et Ficinus expressit et initium illud Philebi confirmat, dialogi itidem ἀκεφάλου: Ὅρα δή, Πρώταρχε, τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλήβου δέχεσθαι νῦν etc. Ibidem ἀνακοινωσόμεθα vitiose scriptum est pro ἀνακοινωσώμεθα, quæ sane Platoni usitatior est forma, quanquam alterum ἀνακοινῶσαι magis Atticum perhibent Grammatici. V. Pierson. ad Mœr. Att. p. 20. Heind.

ἀνακοινωσώμεθα] E cod. Guelf. videtur scribendum, quia suam disputationem cum Socrate communicare volunt. Beck.

ὅ,τι ἂν τινες—καλῶσι] *Quodcunque ex conventu et pactione aliqui usurpent.* Καλεῖν ὄνομα, ut Latine *nomen appellare* pro *usurpare*, tritum est loquendi genus. §. 28. ὀρθῶς ἔχει ἐκεῖνο τὸ ὄνομα καλεῖν,

τῆς αὐτῶν φωνῆς μόριον[e] ἐπιφθεγγόμενοι,[f] ἀλλὰ ὀρθότητά
τινα τῶν ὀνομάτων πεφυκέναι καὶ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις
τὴν αὐτὴν ἅπασιν. ἐρωτῶ οὖν αὐτὸν ἐγὼ εἰ[g] αὐτῷ[h] Κρατύ-
λος τῇ ἀληθείᾳ ὄνομά ἐστιν ἢ οὔ· ὁ δὲ ὁμολογεῖ αὐτῷ[j]
γε τοῦτο ὄνομα εἶναι. Τί δαὶ[k] Σωκράτει; ἔφην ἐγώ.[l]
Σωκράτης, ἦ δ᾽[m] ὅς. Οὐκοῦν[n] καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις[o]
πᾶσιν, ὅ περ καλοῦμεν ὄνομα ἕκαστον, τοῦτ᾽ ἔστιν ἑκάστῳ
ὄνομα; Ὁ δέ, Οὔκουν σοί γε, ἦ δ᾽ ὅς, ὄνομα[p] Ἑρμογένης,
II. ii. 4. οὐδὲ ἂν πάντες καλῶσιν ἄνθρωποι.[q] Καὶ ἐμοῦ[r] ἐρωτῶντος
I. 384. καὶ προθυμουμένου[s] εἰδέναι ὅ τί ποτε λέγει, οὔτε ἀποσαφεῖ
οὐδὲν εἰρωνεύεταί τε πρός με, προσποιούμενός[t] τι αὐτὸς ἐν
ἑαυτῷ διανοεῖσθαι, ὡς εἰδὼς περὶ αὐτοῦ ὃ εἰ[u] βούλοιτο σα-
φῶς εἰπεῖν, ποιήσειεν ἂν καὶ ἐμὲ ὁμολογεῖν καὶ λέγειν[v] ἅπερ
αὐτὸς λέγει. [§. 2.] Εἰ οὖν πῃ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν
Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. μᾶλλον δὲ αὐτῷ

EFs.—[d] ξ. ΔΞΣΥ.—[e] μόριον φωνῆς G.—[f] ἐπιφερόμενοι X.—[g] ὅτι Γ.—[h] αὐτὸ l, αὐτῷ πότερον ꝸΔΞΠΣΥ, αὐτῷ πρότερον G.—[i] ἐστιν ἢ οὐ om ΓΛBCEFHIXlm.—[j] αὐτῷ...εἶναι in mg ponunt ꝸΠ, om ΓΛBCEFHXlm. pro αὐτῷ G αὐτό, pro τοῦτο ꝸΣΥ τούτῳ.—[k] δὲ ΓΛΠBCFGHIXlm et pr ꝸ.—[l] ἐγώ om ΓΛBCEFHIXlm.—[m] οὐδ᾽ X.—[n] οὐκοῦν...δ᾽ ὃς om l.—[o] ἀνθρώποις ꝸΓΔΛΠΥBCEFGHIXm.—[p] ὄνομά ἐστιν G.—[q] ἄνθρωπον X.—[r] μου G.—[s] προθυμουμένῳ G, προθυμούμενος X.—[t] με καὶ προσποιούμενος Π, με ποιούμενος X.—[u] ὃ Γ.—[v] λέγειν X.—[w] ἔχειν om ΛHIX.—[x] πα-

ὃ αὐτὸ ἡμῖν δηλώσει. Euthyd. §. 17. Οὐκ ᾔδησθα τὸ μανθάνειν ὅτι οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι μὲν ἐπὶ τῷ τοιῷδε, ὅταν etc. Eodem modo ὀνομάζειν de Rep. vi. p. 493. C. ὀνομάζει πάντα ταῦτα ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς μὲν χαίροι ἐκεῖνο, ἀγαθὰ καλῶν, οἷς δὲ ἄχθοιτο, κακά. Alcib. i. p. 108. A. Τί οὖν; ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ὀνόμαζες ἐπ᾽ ἀμφοτέροις —, τί καλεῖς τὸ — βέλτιον; Heind.

τῆς αὐτῶν φωνῆς μόρ. ἐπιφθεγγ.] *Sermonis sui particulam proferentes.* Ἐπιφθέγγεσθαι idem prope hic est quod φθέγγεσθαι, adjuncto tamen aliquo *assonandi* significatu. Ita Phileb. p. 18. D. μίαν ἐπ᾽ αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγξατο προσειπών. Pro αὐτῶν e Cod. Gud. et Edd. Ald. Bas. 1. 2. αὑτῶν rescripsi. Heind.

εἰ αὐτῷ] Post αὐτῷ in Gud. insertum est πότερον. Platonis fortasse fuit: Ἐρωτῶ—ἐγὼ, αὐτῷ Κρατύλος etc. sine interrogandi particula. V. not. ad Gorg. §. 95. Heind.

αὐτῷ γε τοῦτο ὄνομα εἶναι] Ab Bas. 2. absunt. Etiam in versione Ficini omissa sunt. Et redolent profecto, meo quidem judicio, glossema. Fisch.

Verba quæ absunt a Bas. 2. neque expressa sunt a Ficino, ea præstat Codex Gud. Idem Cod. Τί δὲ Σώκρ.; ut ubivis libri in hac vocula variant. Heind.

τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις πᾶσιν] Bas. 2. quæ lectio etiam in margine Stephan. extat sic notata, ‘ γρ. ἄλλοις ἀνθρώποις πᾶσιν.’ Ficinus secutus est vulgatam lectionem. Neque enim dubito quin τὸ ἀνθρώποις irrepserit e margine. Fisch.

ἄλλοις ἀνθρώποις] Vocem ἀνθρώποις e Cod. Gud. et Bas. 2. restitui. Omissionem hanc peperit compendium illud scripturæ ἀνοις præcedenti verbo ἄλλοις simillimum, aptissimaque est h. l. hominum mentio, quum ante dixerit Hermogenes, *ad omne genus rerum*, ἕκαστον τῶν ὄντων, hanc Cratyli sententiam pertinere. Heind.

οὔκουν σοί γε] Cod. Gud. οὔκουν καὶ σοί γε, in quo librarius ad præcedd. illa Οὐκοῦν καὶ τοῖς ἄλλ. oculis aberravit. Heind.

§. 2. μαντείαν] *Obscurum hoc Cratyli*

σοι ὅπῃ δοκεῖ ἔχειν[w] περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος, ἔτι ἂν ἥδιον πυθοίμην,[x] εἴ σοι βουλομένῳ ἐστίν.[y]

ΣΩ. Ὦ παῖ Ἱππονίκου Ἑρμόγενες, παλαιὰ παροιμία ὅτι χαλεπὰ τὰ καλά[z] ἐστιν ὅπῃ[a] ἔχει μαθεῖν· καὶ δὴ καὶ[b] τὸ περὶ τῶν ὀνομάτων οὐ σμικρὸν τυγχάνει ὂν μάθημα. εἰ μὲν οὖν[c] ἐγὼ ἤδη ἀκηκόη[d] παρὰ[e] Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν, ἣν ἀκούσαντι ὑπάρχει[f] περὶ τούτο[g] πεπαιδεῦσθαι, ὥς φησιν ἐκεῖνος, οὐδὲν ἂν ἐκώλυέ[h] σε αὐτίκα μάλα[i] εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος· νῦν δὲ οὐκ ἀκήκοα, ἀλλὰ τὴν δραχμιαίαν·[j] οὔκουν οἶδα πῇ[k] ποτὲ τὸ ἀληθὲς ἔχει[l] περὶ τῶν τοιούτων. συζητεῖν μέντοι ἕτοιμός εἰμι καὶ σοὶ καὶ Κρατύλῳ[m] κοινῇ. [§. 3.] Ὅτι δὲ οὔ φησί[n] σοι Ἑρμογένη[o] ὄνομα εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, ὥσπερ ὑποπτεύω αὐτὸν σκώπτειν·[p] οἴεται γὰρ ἴσως σε χρημάτων II. ii. 5.

θοίμην l.—[y] ἐστίν om lm.—[z] τὰ καλὰ om pr Ξ.—[a] ὅπου ΛX.—[b] καὶ τὸ δὴ corr Γ, καὶ δὴ καὶ I et pr Λ.—[c] οὖν om G.—[d] ἀκηκόει 𝔛, ἀκηκόειν ΔG et pr Π, ἠκηκόει pr Γ: ἠκηκόειν *s.—[e] περὶ I.—[f] ὑπάρξει lm, ὑπάρχειν Ξ.—[g] τούτου F.—[h] ἐκώλυε ΓΛΞBCEFGHIXlm: ἐκώλυσε *s.—[i] μάλα om F.—[j] δραχμαίαν G.—[k] πό X.—
σί ει
[l] ἔχοι H.—[m] καὶ κρατύλῳ καὶ σοὶ G.—[n] φήσει Δ et pr Λ, φησει 𝔛, φησι F, φησίει I.—[o] Ἑρμογένει s.—[p] σκώπτει Π, σκόπτειν I, σκοπεῖν CHlm cum γρ Π et corr B.—

dictum. Heind.

ὦ παῖ Ἱππονίκου] Est hic in notissima illa gente *Hipponicus alter, Calliæ II. filius*. Conf. Thucyd. iii. 91. Athen. v. p. 218. Plutarch. Alcib. p. 195. Andocid. Orat. iv. p. 296. Heind.

χαλεπὰ κ. τ. λ.] *Difficilia cognitu esse* (vel *perspectu*) *quæ pulchra sunt: et sane illa etiam nominum cognitio haud exigua est*. Steph.

χαλεπὰ τὰ καλὰ] Schol. *παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐπραγίᾳ μεταβαλλομένων εἰς ὠμότητα. Φησὶ δὲ αὐτὴν Δίδυμος ὑπὸ Σόλωνος ἀναφωνηθῆναι ἐπὶ Πιττακῷ ἱκετεύοντι τὴν ἀρχὴν ἀποθέσθαι καὶ φάντι, χαλεπὸν ἐσθλὸν φῦναι, διὰ τὸ τὸν Περίανδρον εἰς ὠμότητα μεταβαλεῖν. Ὅθεν, οἶμαι, φησὶ καὶ Μένανδρος· Ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν Ἀγαθὰ τὰ λίαν ἀγαθά. Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Πλάτων Πολιτείᾳ* (iv. p. 435. C. et vi. p. 497. D.) *καὶ Κρατύλῳ*. Item Hipp. Maj. extr. Heind.

παρὰ Προδίκου] *ἐπιδείξεως* hujus *πεντηκονταδράχμου* meminit et Aristot. Rhet. iii. 14. Conf. Dial. Axioch. §. 6. et not. nostr. ad Plat. Charmid. §. 24. Heind.

ἐκώλυε] Sic Cod. Gud. pro vulgato ἐκώλυσε. Nempe *ἐκώλυεν ἂν* est *prohiberet, ἐκώλυσεν ἂν prohibuisset*. Heind.

§. 3. σοι—Ἑρμογένη ὄνομα] Ita correxi e Cod. Gud. Vulgo Ἑρμογένει, quæ Latinorum est ratio, non Græcorum. Protag. p. 315. E. *Ἔδοξα ἀκοῦσαι ὄνομα αὐτῷ εἶναι Ἀγάθωνα*. Et conf. not. ad Theætet. §. 19. Heind.

ὥσπερ ὑποπτεύω] Obscuram reddit sententiam illud *ὥσπερ*, quod si tollatur, bene se habebunt reliqua. Sed alia est etiam correctionis ratio, eademque aptior et verisimilior, ut post *ὥσπερ* inseramus λέγεις et legamus:—*ἀληθείᾳ, ὥσπερ λέγεις, ὑποπτ.* Dixerat hoc Hermogenes p. 383. B. Heusd.

ὥσπερ ὑποπτεύω] *Propemodum suspicor*. Plat. Menexen. p. 235. C. *ἴσως ἀναγκασθήσεται ὁ λέγων ὥσπερ αὐτοσχεδιάζειν*. Lysid. §. 42. *Βούλεσθ' οὖν —, ἐπειδὴ ὥσπερ μεθύομεν ὑπὸ τοῦ λόγου, συγχωρήσωμεν* etc. Phædon. p. 88. D. *θαυμαστῶς μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται—καὶ ὥσπερ ὑπέμνησέ με ῥηθεὶς, ὅτι αὐτῷ μοι ταῦτα προὐδέδοκτο*. Xenoph. Cyrop. iv. p. 89. C. Καὶ ὁ Κυαξάρης—

ἐφιέμενον κτήσεως ἀποτυγχάνειν[q] ἑκάστοτε.[r] ἀλλ' ὃ νῦν δὴ[s] ἔλεγον, εἰδέναι μὲν τὰ[t] τοιαῦτα χαλεπόν, εἰς τὸ κοινὸν δὲ καταθέντας χρὴ σκοπεῖν εἴτε ὡς σὺ λέγεις ἔχει εἴτε ὡς Κρατύλος.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, πολλάκις δὴ[u] καὶ[v] τούτῳ διαλεχθεὶς καὶ ἄλλοις πολλοῖς, οὐ δύναμαι πεισθῆναι ὡς ἄλλη τις ὀρθότης[w] ὀνόματος[x] ἢ ξυνθήκη[y] καὶ ὁμολογία. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, ὅ τι ἄν τίς τῳ θῆται ὄνομα, τοῦτο εἶναι καὶ[z] τὸ[a] ὀρθόν· καὶ ἂν αὖθίς γε ἕτερον μεταθῆται,[b] ἐκεῖνο δὲ μηκέτι καλῇ, οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν

[q] κτήσεως γὰρ ἀποτυγχάνειν lm.—[r] ἑκάστοτε om ΓΛBCEFHXlm.—[s] δὴ νῦν ΛX.—[t] τὰ om lm.—[u] δὲ m.—[v] καὶ ante τούτῳ om G.—[w] τις ὀρθότης ƷΓΔΛΣΥBCEFGHIXl et pr Π: τις ἐστὶν ὀρθότης *ς.—[x] ὀνομάτων I.—[y] ξ. ΔΞΣΥ.—[z] καὶ om ƷΞΠΣΥG.—[a] τὸν H.—[b] μετάθηται ΞΣG.—[c] οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προ-

ὅτι ἐκεῖνοι ἤρχοντο τοῦ λόγου, ὥσπερ ὑπεφθόνει. Non igitur opus est correctione Heusdii. Heind.

σκώπτειν] σκοπεῖν Cod. Gud. et Schol. errore sollemni. V. Theætet. §. 101. Heind.

ἀποτυγχάνειν ἑκάστοτε] Pertinent huc, quæ infra §. 18. Hermogeni dicit Socrates: Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγκρατὴς εἶ τῶν πατρῴων, λιπαρεῖν χρὴ τὸν ἀδελφὸν etc. Egestatem hominis testatur etiam Xenoph. Mem. ii. 10. Nam, quod Schneiderus ibid. iv. 8. 4. annotavit, videtur post mortem patris Hipponici ditissimi Callias solus bona ejus possedisse.—εἴτε ὡς. Cod. Gud. εἴθ' ὡς. Heind.

ἐστιν] Abest hoc ἐστιν a Cod. Gud. Ibidemque mox in his, τοῦτο εἶναι καὶ τὸ ὀρθόν, male omissum est καί. Theætet. §. 24. Οἷα γὰρ αἰσθάνεται ἕκαστος, τοιαῦτα ἑκάστῳ καὶ κινδυνεύει εἶναι. de Rep. vii. p. 518. B. τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. Parmenid. §. 42. extr. ἐάντε ἅπαξ ἐάντε πολλάκις τὸ αὐτὸ ὄνομα φθέγξῃ, πολλὴ ἀνάγκη σε τὸ αὐτὸ καὶ λέγειν ἀεί; Et sic centies alibi. Vellem tamen h. l. τοῦτο καὶ εἶναι τὸ ὀρθόν. Heind.

οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον] Hæc est scriptura Cod. Gud. et Bas. 2. nisi quod in his scriptum est προτέρου et in Bas. 2. post ὀρθῶς ἔχειν insertum τοῦ προτέρου. In Aldina, quam h. l. secutus est Stephanus, hæc ita leguntur: οὐδὲν ἧττον τοῦτ' εἶναι ὀρθὸν τὸ μετατεθὲν τοῦ πρότερον κειμένου· ὥσπερ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μετατιθέμεθα. Οὐ γὰρ φύσει etc. Cornarius autem e libro Ms. ut ait, legere jubet: Οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου, ὥσπερ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μετατιθέμεθα, verba illa, οὐδὲν ἧττον τοῦτ' εἶναι ὀρθὸν τὸ μετατεθὲν τοῦ πρότερον κειμένου, tanquam a glossatore olim in margine adscripta et in textum illata prorsus rejiciens. Nullus hic omnino glossemati locus fuit, neque sane iis, quæ pro glossemate habuit Cornarius, magis declaratur sententia, quam illis, οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου. Quam revocavi scripturam, de ejus veritate non dubitabit, qui inspexerit exempla illa a nobis allata ad Theætet. §. 76. ac vel unum illud huic loco simillimum de Rep. viii. p. 557. C. Κινδυνεύει—καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι, ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη πᾶσιν ἤθεσι πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο. Errorem autem in his facillime creavit illa verborum οὐδὲν ἧττον iteratio, præsertim si ea fecerint in libro Ms. duorum versuum initium. Heind.

οὐδὲν ἧττον κ. τ. λ.] Satis apertum putabam, verba οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου glossema esse alterius lectionis. Fisch.

Hic vero manifestum est duplicem antiquam conjunctam esse lectionem. Mihi primitus scriptum esse videtur: οὐδὲν ἧττον τοῦτ' ἔχειν ὀρθῶς, τὸ μετατεθέν, ὥσπερ—μετατιθ. οὐ γάρ—reliqua autem interpretum esse additamenta. Beck.

τοῦ προτέρου κειμένου,[c] ὥς περ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μετατιθέμεθα,[d] [οὐδὲν ἧττον τοῦτ' εἶναι ὀρθὸν τὸ μετατεθὲν τοῦ πρότερον κειμένου.] οὐ γὰρ φύσει ἑκάστῳ πεφυκέναι ὄνομα οὐδὲν οὐδενί, ἀλλὰ νόμῳ καὶ ἔθει τῶν ἐθισάντων[e] τε[f] καὶ καλούντων. εἰ δέ πῃ ἄλλῃ ἔχει, ἕτοιμος ἔγωγε καὶ μανθάνειν καὶ ἀκούειν οὐ μόνον παρὰ Κρατύλου ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλου ὁτουοῦν.

§. 4. ΣΩ. Ἴσως μέντοι τι λέγεις, ὦ Ἑρμόγενες·[g] σκε- p. 385.
ψώμεθα δέ. ὃ ἂν[h] θῇ[i] καλεῖν[j] τις[k] ἕκαστον, τοῦτ'[l] ἔστιν[m] ἑκάστῳ[n] ὄνομα;

ΕΡΜ. Ἔμοιγε δοκεῖ. II. ii. 6.

ΣΩ. Καὶ ἂν[o] ἰδιώτης καλῇ καὶ ἂν πόλις;

ΕΡΜ. Φημί.

ΣΩ. Τί[p] οὖν ἂν[o] ἐγὼ καλῶ ὁτιοῦν τῶν ὄντων; οἷον ὃ[q] νῦν καλοῦμεν ἄνθρωπον, ἐὰν ἐγὼ τοῦτο ἵππον προσαγορεύω,[r] ὃ δὲ νῦν ἵππον, ἄνθρωπον, ἔσται δημοσίᾳ μὲν ὄνομα ἄνθρωπος[s] τῷ αὐτῷ, ἰδίᾳ δὲ ἵππος; καὶ[t] ἰδίᾳ μὲν αὖ[u] ἄνθρωπος, δημοσίᾳ[v] δὲ ἵππος; οὕτω λέγεις;

τέρου mei omnes. quorum loco quæ ϛ habet, οὐδὲν ἧττον τοῦτ' εἶναι ὀρθὸν τὸ μετατεθὲν τοῦ πρότερον κειμένου, post μετατιθέμεθα ponunt 𝔄ΔΞΠΣΥG et mg F, hic quidem ita mutato initio ut legat οὐδὲν ἧττον εἶναι ὀρθὸν τοῦτ' εἶναι, ceteri, præter Π, προτέρου suffecto illi πρότερον.—[d] κατατιθέμεθα I.—[e] μεθιστάντων γρ Π.—[f] τε om G.—[g] σώκρατες I.—[h] ἐὰν 𝔄.—[i] φῇς F, φῇς (θῇ) ΓΛΙΧlm, θεὶς corr CE.—[j] καλεῖ ΓΛΒΕΗΙΧlm et pr Π, καλῇ F.—[k] τις om G.—[l] τοῦ καθ' E.—[m] ἔστιν om ΓΛΞΒCΕFΗΙΧlm.—[n] ἑκάστου I, ἐν ἑκάστῳ Σ.—[o] ἐὰν 𝔄ΓΔΞΣΥGlm.—[p] φέρε τί G.—[q] ὃν H.—[r] τοῦτο ἵππον προσαγορεύσω F, καλῶ τοῦτο ἵππον G.—[s] ἄνθρωπος ὄνομα I.—

ὥσπερ τοῖς οἰκέταις] De nominibus, quæ servis indere solebant, vid. Hemsterhus. ad Lucian. Timon. 22. Bip. t. i. p. 379. Heind. Cod. Gud. μεθιστάμεθα. Heind.

νόμῳ καὶ ἔθει] *Instituto ac more.* Nauci non est, quod pro ἐθισάντων profert Schol. μεθιστάντων. Heind.

ἕτοιμος ἔγωγε] Atticorum more omissum est εἰμί. V. not. ad Plat. Phædr. §. 69. ubi Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 365. laudare neglexi. Heind.

§. 4. ὃ ἂν θῇ καλεῖν τις] Duplex se offert emendandi modus: alter, ut scribamus, ὃ ἂν θῇ καὶ καλῇ τις: alter, ut θῇ in θέλῃ mutemus. Illum secutus videtur Ficinus, vertens: *Quodcunque imponit quis cuique nomen vocatque, id illi esse nomen asseris?* Heusd.

ὃ ἄν τις θῇ καλ. ἕκαστον] Vulgo, ὃ ἂν θῇ καλεῖν τις. Nostro ordine Cod. Gud. velut paullo ante, ὅ,τι ἄν τίς τῳ θῆται ὄνομα. §. 10. ᾗ ἄν τῳ δοκῇ λεκτέον εἶναι. Lysid. §. 36. ὃ ἄν τις περὶ πολλοῦ ποιῆται. de Legg. iii. p. 689. A. ὅταν τῴ τι δόξαν καλὸν—μὴ φιλῇ τοῦτο. θεῖναι autem h. l. *jubendi* et *statuendi* potestate adhibitum est, velut in formula illa νόμον θεῖναι, ut non exputem, cur duplici conjectura hunc locum tentarit Heusdius, aut ὃ ἂν θῇ καὶ καλῇ τις scribendum aut θῇ in θέλῃ mutandum judicans. Nam Ficinus quidem quum vertit *quodcunque imponit quis cuique nomen vocatque* etc. hæc, ut alia plurima, parum accurate expressit. Heind.

ΕΡΜ. Ἔμοιγε δοκεῖ.[w]

ΣΩ. Φέρε δή μοι τόδε εἰπέ. καλεῖς τι[x] ἀληθῆ λέγειν καὶ ψευδῆ;

ΕΡΜ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴη ἂν[y] λόγος[z] ἀληθής, ὁ δὲ ψευδής;

ΕΡΜ. Πάνυ[a] γε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὗτος ὃς ἂν τὰ ὄντα[b] λέγῃ ὡς ἔστιν, ἀληθής· ὃς δ' ἂν ὡς[c] οὐκ ἔστι, ψευδής;

ΕΡΜ. Ναί.

§. 5. ΣΩ. Ἔστιν ἄρα τοῦτο,[d] λόγῳ[e] λέγειν τὰ ὄντα τε καὶ μή;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

[t] *καὶ...ἵππος* om F.—[u] *αὖ* om I.—[v] *ἄνθρωπος τῷ αὐτῷ δημοσίᾳ* G et rc Π.—[w] *δοκεῖ. τί γὰρ ἂν ἄλλο τις φαίη;* G.—[x] *τὰ* ΓΧ et corr A.—[y] *ἐστι* G.—[z] *ὁ λόγος* F.—[a] *πάνυ...ψευδής* om I.—[b] *τὰ ὄντα* om H.—[c] *ὡς* om F.—[d] *τοῦτ' οὖν* G, *τὸ* F, *τῷ* pr T.—[e] *λόγος* incertum an *λόγους* Λ.—[f] *ὁ* om *lm*.—[g] *πότερος* G.—[h] *μὲν ὅλος* ΓΛΒC

δοκεῖ· τί γὰρ ἂν ἄλλο τις φαίη] Ex eodem Codice in ordinem recipere non dubitavi. HEIND.

οὐκοῦν εἴη ἂν λόγος ἀληθής, ὁ δὲ ψευδής;] Cod. Gud. *οὐκοῦν εἴη ἂν ὁ λόγος ὁ μὲν ἀλ.*, velut corrigendum putabat Stephanus. Sed fluxit hæc lectio haud dubie a correctore ignaro rationis ejus, quam explicui ad Theæt. §. 96. HEIND.

λόγος ἀληθής] STEPH. 'For. *λόγος, ὁ μὲν ἀληθής· ὁ δὲ ψευδής;*' quomodo Ficinum quoque legisse verisimile est, quum in versione ejus sit, *nonne illa quidem vera erit oratio: hæc autem oratio falsa?* Certe linguæ et orationis leges legi aliter non patiuntur. At quia Plato valde delectatur *ἀνακολούθοις*· quia in disjunctionibus non raro omitti etiam ab aliis scriptoribus solent prioris membri particulæ: neque hic sollicitandum quidquam esse censeo. Sic apud Theophrast. Charr. ix. 3. in omnibus libris est, *δανείζεσθαι κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον*. FISCH.

§. 5. *τοῦτο λόγῳ*] STEPH. 'For. *τούτῳ τῷ λόγῳ*·' nescio an sine caussa. Certe Ficinus expressit vulgatam lectionem. FISCH.

τοῦτο, λόγῳ] Frustra hæc Stephanus tentavit corrigens: *τούτῳ τῷ λόγῳ*, neque tamen, qui eum refellere volebat, Fischerus loci mentem perspexit, quum hæc, *ἔστιν ἄρα τοῦτο*, inaudita prorsus ratione explicaret: *Est ergo certum exploratumque hoc*. Ἔστιν h. l. est *ἔνεστιν, δυνατόν ἐστι*, hoc verborum sensu: *Fieri igitur potest, ut λόγῳ aliquis dicat, quæ sunt quæque non sunt*, in quibus hoc *λόγῳ*, manifesto opponitur *τῷ ὀνόματι*, ut *totum parti*. Post *τοῦτο* additum vellem art. *τὸ*, nisi is eodem modo abesset Euthyd. §. 37. *Ἦ καὶ ἔστι τοῦτο κατὰ τὸν σὸν λόγον, ἐξελέγξαι μηδενὸς ψευδομένου;* §. 52. *ὡς δὴ τοῦτο ἀδύνατον ἐστι, τὸ αὐτὸ εἶναί τε καὶ μή*, aliisque passim locis. Tangit autem h. l. Socrates celeberrimam illam Sophistarum cavillationem negantium fieri posse, ut quis *τὸ μὴ ὂν* diceret falsaque diceret omnino ac mentiretur. Isocrat. Helen. Laudat. init. *Εἰσί τινες, οἳ μέγα φρονοῦσιν, ἢν ὑπόθεσιν ἄτοπον καὶ παράδοξον ποιησάμενοι περὶ ταύτης ἀνεκτῶς εἰπεῖν δυνηθῶσι, καὶ καταγεγηράκασιν οἱ μὲν οὐ φάσκοντες οἷόν τε εἶναι ψευδῆ λέγειν οὐδ' ἀντιλέγειν, οὐδὲ δύο λόγω περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἀντειπεῖν· οἱ δὲ διεξιόντες, ὡς ἀνδρία καὶ σοφία καὶ δικαιοσύνη ταὐτόν ἐστι* etc. Plato Sophist. p. 260. C. *Τὸν δέ γε σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ καταπεφευγέναι μὲν, ἔξαρνον δὲ γεγονέναι τοπαράπαν μηδ' εἶναι ψεῦδος· τὸ γὰρ μὴ ὂν οὔτε διανοεῖσθαί τινα οὔτε λέγειν· οὐσίας γὰρ οὐδὲν οὐδαμῇ τὸ μὴ ὂν μετέχειν.* Quod sophisma in Euthydemo §. 36. ait multum usurpasse *τοὺς ἀμφὶ Πρωταγόραν καὶ τοὺς ἔτι παλαιοτέρους*, sc. Parmenidem. Vid. Sophist. p. 237. A. Et conf. infr. §. 98. HEIND.

ΣΩ. Ὁ λόγος δ' ἐστὶν ὁ[f] ἀληθὴς πότερον[g] ὅλος μὲν[h] ἀληθής, τὰ μόρια δ' αὐτοῦ οὐκ ἀληθῆ;

ΕΡΜ. Οὔκ, ἀλλὰ καὶ τὰ μόρια.[i]

ΣΩ. Πότερον δὲ τὰ μὲν μεγάλα μόρια ἀληθῆ, τὰ δὲ II. ii. 7.
σμικρὰ[l] οὔ;[m] ἢ πάντα;[n]

ΕΡΜ. Πάντα οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Ἔστιν οὖν[o] ὅ τι λέγεις λόγου σμικρότερον μόριον ἄλλο ἢ[p] ὄνομα;[q]

ΕΡΜ. Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο σμικρότατον.

ΣΩ. Καὶ τὸ ὄνομα ἄρα τὸ τοῦ ἀληθοῦς λόγου λέγεται;[r]

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ἀληθές γε, ὡς φῄς.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δὲ τοῦ ψευδοῦς[s] μόριον οὐ ψεῦδος;[t]

ΕΡΜ. Φημί.

ΣΩ. Ἔστιν[u] ἄρα ὄνομα ψευδὲς[v] καὶ ἀληθὲς λέγειν, εἴπερ καὶ λόγον;

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Ὃ ἂν[w] ἄρα[x] ἕκαστος φῇ τῳ ὄνομα εἶναι, τοῦτο ἐστιν ἑκάστῳ ὄνομα;

ΕΡΜ. Ναί.

EFHIXlm.—[i] μορια αὐτοῦ m.—[l] σμικρότερα G.—[m] οὐκ ἀληθῆ G.—[n] πάντως X, om Δ.—[o] οὖν om G.—[p] ὃν X.—[q] τοῦτο ὄνομα ΓXlm et corr Λ, τοῦτο BCEFHI et pr Λ.—[r] φαίνεται F, ἀληθὲς λέγεται rc G.—[s] ψεύδους BCEFGHIX et pr ΓΛ.—[t] ψευδές s.—[u] εἰ X.—[v] ψεῦδος ΓΔΛΠBCEFHIXlm.—[w] ἐὰν X.—[x] ἔτι lm, ἔστιν Γ.

τὰ δὲ σμικρότερα οὔ;] Sic pro vulgato *σμικρὰ* e Cod. Gud. scripsi, qui idem pro *οὐ* præfert *οὐκ ἀληθῆ*, quod minus placebat propter proxime prægressa illa, *τὰ μόρια δ' αὐτοῦ οὐκ ἀληθῆ*. Nam frequentissima omnino alias hæc est ejusdem verbi in altero orationis membro post negationem repetitio. V. Marcland. ad Tyr. Max. Diss. xiv. 6. Heind.

καὶ τὸ ὄνομα ἄρα] Vulgo male *ἆρα*.—*λέγεται* i. e. *δύναται λέγεσθαι*. *Igitur nomen quoque tanquam aliqua veræ orationis pars profertur.* Nempe ut dixerat ante, *εἶναι τὸ λόγῳ λέγειν τὰ ὄντα τε καὶ μή*, ita h. l. infert, etiam *εἶναι λέγειν ὄνομα, μόριόν τι ὂν τοῦ ἀληθοῦς λόγου*. Heind.

οὐ ψεῦδος;] Vulgo *ψευδὲς* de mera Cornarii correctione, quam pro more suo Stephanus in textu secutus est. *ψεῦδος* præbent cum Cod. Gud. Aldina et Bas. utraque. Cf. §. 55. 99. Euthyd. §. 8. *ἐξελέγχειν τὸ ἀεὶ λεγόμενον ὁμοίως, ἐάντε ψεῦδος, ἐάντε ἀληθὲς ᾖ*. Theætet. §. 22. *ἀλλά μοι ψεῦδός τε συγχωρῆσαι καὶ ἀληθὲς ἀφανίσαι οὐδαμῶς θέμις*. Gorg. §. 131. *τὸ εἰδέναι τὸ ἀληθὲς τί ἐστι περὶ ὧν λέγομεν καὶ τί ψεῦδος*. Phileb. p. 37. B. *ὅτι δόξῃ—ἐπιγίγνεσθον ψεῦδός τε καὶ ἀληθές*. Apolog. p. 34. E. *τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὖν ψεῦδος*.—Mox Cod. Gud. *Ὧι ἂν ἄρα ἑκ. φῇ τὸ ὄνομα* etc., ac deinde *φῇ τις* pro *τις φῇ*. Heind.

ἐφιέμενον κτήσεως ἀποτυγχάνειν[q] ἑκάστοτε.[r] ἀλλ' ὃ νῦν δὴ[s] ἔλεγον, εἰδέναι μὲν τὰ[t] τοιαῦτα χαλεπόν, εἰς τὸ κοινὸν δὲ καταθέντας χρὴ σκοπεῖν εἴτε ὡς σὺ λέγεις ἔχει εἴτε ὡς Κρατύλος.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, πολλάκις δὴ[u] καὶ[v] τούτῳ διαλεχθεὶς καὶ ἄλλοις πολλοῖς, οὐ δύναμαι πεισθῆναι ὡς ἄλλη τις ὀρθότης[w] ὀνόματος[x] ἢ ξυνθήκη[y] καὶ ὁμολογία. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, ὅ τι ἄν τίς τῳ θῆται ὄνομα, τοῦτο εἶναι καὶ[z] τὸ[a] ὀρθόν· καὶ ἂν αὖθίς γε ἕτερον μεταθῆται,[b] ἐκεῖνο δὲ μηκέτι καλῇ, οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν

[q] κτήσεως γὰρ ἀποτυγχάνειν *lm*.—[r] ἑκάστοτε om ΓΛBCEFHX*lm*.—[s] δὴ νῦν ΛX.—[t] τὰ om *lm*.—[u] δὲ *m*.—[v] καὶ ante τούτῳ om G.—[w] τις ὀρθότης 𝔛ΓΔΛΣΥBCEFGHIX*l* et pr Π: τις ἐστὶν ὀρθότης °*s*.—[x] ὀνομάτων I.—[y] ξ. ΔΞΣΥ.—[z] καὶ om 𝔛ΗΠΞΣΥG.—[a] τὸν H.—[b] μετάθηται ΞΣG.—[c] οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προ-

ὅτι ἐκεῖνοι ἤρχοντο τοῦ λόγου, ὥσπερ ὑπεφθόνει. Non igitur opus est correctione Heusdii. Heind.

σκόπτειν] σκοπεῖν Cod. Gud. et Schol. errore sollemni. V. Theætet. §. 101. Heind.

ἀποτυγχάνειν ἑκάστοτε] Pertinent huc, quæ infra §. 18. Hermogeni dicit Socrates: Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγκρατὴς εἶ τῶν πατρῴων, λιπαρεῖν χρὴ τὸν ἀδελφὸν etc. Egestatem hominis testatur etiam Xenoph. Mem. ii. 10. Nam, quod Schneiderus ibid. iv. 8. 4. annotavit, videtur post mortem patris Hipponici ditissimi Callias solus bona ejus possedisse.—εἴτε ὡς. Cod. Gud. εἴθ' ὡς. Heind.

ἐστιν] Abest hoc ἐστιν a Cod. Gud. Ibidemque mox in his, τοῦτο εἶναι καὶ τὸ ὀρθόν, male omissum est καί. Theætet. §. 24. Οἷα γὰρ αἰσθάνεται ἕκαστος, τοιαῦτα ἑκάστῳ καὶ κινδυνεύει εἶναι. de Rep. vii. p. 518. B. τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. Parmenid. §. 42. extr. ἐάντε ἅπαξ ἐάντε πολλάκις τὸ αὐτὸ ὄνομα φθέγξῃ, πολλὴ ἀνάγκη σε τὸ αὐτὸ καὶ λέγειν ἀεί; Et sic centies alibi. Vellem tamen h. l. τοῦτο καὶ εἶναι τὸ ὀρθόν. Heind.

οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον] Hæc est scriptura Cod. Gud. et Bas. 2. nisi quod in his scriptum est προτέρου et in Bas. 2. post ὀρθῶς ἔχειν insertum τοῦ προτέρου. In Aldina, quam h. l. secutus est Stephanus, hæc ita leguntur: οὐδὲν ἧττον τοῦτ' εἶναι ὀρθὸν τὸ μετατεθὲν τοῦ πρότερον κειμένου· ὥσπερ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μετατιθέμεθα. Οὐ γὰρ φύσει etc. Cornarius autem e libro Ms. ut ait, legere jubet: Οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου, ὥσπερ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μετατιθέμεθα, verba illa, οὐδὲν ἧττον τοῦτ' εἶναι ὀρθὸν τὸ μετατεθὲν τοῦ πρότερον κειμένου, tanquam a glossatore olim in margine adscripta et in textum illata prorsus rejiciens. Nullus hic omnino glossemati locus fuit, neque sane iis, quæ pro glossemate habuit Cornarius, magis declaratur sententia, quam illis, οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου. Quam revocavi scripturam, de ejus veritate non dubitabit, qui inspexerit exempla illa a nobis allata ad Theætet. §. 76. ac vel unum illud huic loco simillimum de Rep. viii. p. 557. C. Κινδυνεύει—καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι, ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη πᾶσιν ἤθεσι πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο. Errorem autem in his facillime creavit illa verborum οὐδὲν ἧττον iteratio, præsertim si ea fecerint in libro Ms. duorum versuum initium. Heind.

οὐδὲν ἧττον κ. τ. λ.] Satis apertum putabam, verba οὐδὲν ἧττον τὸ ὕστερον ὀρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου glossema esse alterius lectionis. Fisch.

Hic vero manifestum est duplicem antiquam conjunctam esse lectionem. Mihi primitus scriptum esse videtur: οὐδὲν ἧττον τοῦτ' ἔχειν ὀρθῶς, τὸ μετατεθέν, ὥσπερ—μετατιθ. οὐ γὰρ—reliqua autem interpretum esse additamenta. Beck.

τοῦ προτέρου κειμένου,[c] ὥς περ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μετατιθέμεθα,[d] [οὐδὲν ἧττον τοῦτ' εἶναι ὀρθὸν τὸ μετατεθὲν τοῦ προτέρον κειμένου.] οὐ γὰρ φύσει ἑκάστῳ πεφυκέναι ὄνομα οὐδὲν οὐδενί, ἀλλὰ νόμῳ καὶ ἔθει τῶν ἐθισάντων[e] τε[f] καὶ καλούντων. εἰ δέ πῃ ἄλλῃ ἔχει, ἕτοιμος ἔγωγε καὶ μανθάνειν καὶ ἀκούειν οὐ μόνον παρὰ Κρατύλου ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλου ὁτουοῦν.

§. 4. ΣΩ. Ἴσως μέντοι τι λέγεις, ὦ Ἑρμόγενες·[g] σκεψώμεθα δέ. ὃ ἂν[h] θῇ[i] καλεῖν[j] τις[k] ἕκαστον, τοῦτ'[l] ἔστιν[m] ἑκάστῳ[n] ὄνομα; r. 385.

ΕΡΜ. Ἔμοιγε δοκεῖ. II. ii. 6.

ΣΩ. Καὶ ἂν[o] ἰδιώτης καλῇ καὶ ἂν πόλις;

ΕΡΜ. Φημί.

ΣΩ. Τί[p] οὖν ἂν[o] ἐγὼ καλῶ ὁτιοῦν τῶν ὄντων; οἷον ὃ[q] νῦν καλοῦμεν ἄνθρωπον, ἐὰν ἐγὼ τοῦτο ἵππον προσαγορεύω,[r] ὃ δὲ νῦν ἵππον, ἄνθρωπον, ἔσται δημοσίᾳ μὲν ὄνομα ἄνθρωπος[s] τῷ αὐτῷ, ἰδίᾳ δὲ ἵππος; καὶ[t] ἰδίᾳ μὲν αὖ[u] ἄνθρωπος, δημοσίᾳ[v] δὲ ἵππος; οὕτω λέγεις;

τέρου mei omnes. quorum loco quæ ς habet, οὐδὲν ἧττον τοῦτ' εἶναι ὀρθὸν τὸ μετατεθὲν τοῦ πρότερον κειμένου, post μετατιθέμεθα ponunt ΧΔΞΠΣΥG et mg F, hic quidem ita mutato initio ut legat οὐδὲν ἧττον εἶναι ὀρθὸν τοῦτ' εἶναι, ceteri, præter Π, προτέρου suffecto illi πρότερον.—[d] κατατιθέμεθα I.—[e] μεθιστάντων γρ Π.—[f] τε om G.—[g] σώκρατες I.—[h] ἐὰν Χ.—[i] φῇς F, φῇς (θῇ) ΓΛΙΧlm, θεὶς corr CE.—[j] καλεῖ ΓΛΒΕΗΙΧlm et pr Π, καλῇ F.—[k] τις om G.—[l] τοῦ καθ' E.—[m] ἔστιν om ΓΛΞΒCEΨΗΙΧlm.—[n] ἑκάστου I, ἐν ἑκάστῳ Σ.—[o] ἐὰν ΧΓΔΞΣΥGlm.—[p] φέρε τί G.—[q] ὃν Ξ.—[r] τοῦτο ἵππον προσαγορεύσω F, καλῶ τοῦτο ἵππον G.—[s] ἄνθρωπος ὄνομα I.—

ὥσπερ τοῖς οἰκέταις] De nominibus, quæ servis indere solebant, vid. Hemsterhus. ad Lucian. Timon. 22. Bip. t. i. p. 379. Heind. Cod. Gud. μεθιστάμεθα. Heind.

νόμῳ καὶ ἔθει] *Instituto ac more.* Nauci non est, quod pro ἐθισάντων profert Schol. μεθιστάντων. Heind.

ἕτοιμος ἔγωγε] Atticorum more omissum est εἰμί. V. not. ad Plat. Phædr. §. 69. ubi Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 355. laudare neglexi. Heind.

§. 4. ὃ ἂν θῇ καλεῖν τις] Duplex se offert emendandi modus: alter, ut scribamus, ὃ ἂν θῇ καὶ καλῇ τις: alter, ut θῇ in θέλῃ mutemus. Illum secutus videtur Ficinus, vertens: *Quodcunque imponit quis cuique nomen vocatque, id illi esse nomen asseris?* Heusd.

ὃ ἄν τις θῇ καλ. ἕκαστον] Vulgo, ὃ ἂν θῇ καλεῖν τις. Nostro ordine Cod. Gud. velut paullo ante, ὅ,τι ἄν τίς τῳ θῆται ὄνομα. §. 10. ᾗ ἄν τῳ δοκῇ λεκτέον εἶναι. Lysid. §. 36. ὃ ἄν τις περὶ πολλοῦ ποιῆται. de Legg. iii. p. 689. A. ὅταν τῴ τι δόξαν καλὸν—μὴ φιλῇ τοῦτο. θεῖναι autem h. l. *jubendi* et *statuendi* potestate adhibitum est, velut in formula illa νόμον θεῖναι, ut non exputem, cur duplici conjectura hunc locum tentarit Heusdius, aut ὃ ἂν θῇ καὶ καλῇ τις scribendum aut θῇ in θέλῃ mutandum judicans. Nam Ficinus quidem quum vertit *quodcunque imponit quis cuique nomen vocatque* etc. hæc, ut alia plurima, parum accurate expressit. Heind.

ΕΡΜ. Ἔμοιγε δοκεῖ.[w]

ΣΩ. Φέρε δή μοι τόδε εἰπέ. καλεῖς τι[x] ἀληθῆ λέγειν καὶ ψευδῆ;

ΕΡΜ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴη ἄν[y] λόγος[z] ἀληθής, ὁ δὲ ψευδής;

ΕΡΜ. Πάνυ[a] γε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὗτος ὃς ἂν τὰ ὄντα[b] λέγῃ ὡς ἔστιν, ἀληθής· ὃς δ' ἂν ὡς[c] οὐκ ἔστι, ψευδής;

ΕΡΜ. Ναί.

§. 5. ΣΩ. Ἔστιν ἄρα τοῦτο,[d] λόγῳ[e] λέγειν τὰ ὄντα τε καὶ μή;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

[t] καὶ...ἵππος om F.—[u] αὖ om I.—[v] ἄνθρωπος τῷ αὐτῷ δημοσίᾳ G et rc Π.—[w] δοκεῖ. τί γὰρ ἂν ἄλλο τις φαίη; G.—[x] τὰ ΓΧ et corr Λ.—[y] ἐστι G.—[z] ὁ λόγος F.—[a] πάνυ...ψευδής om I.—[b] τὰ ὄντα om H.—[c] ὡς om F.—[d] τοῦτ' οὖν G, τὸ F, τῷ pr Υ.—[e] λόγος incertum an λόγους Λ.—[f] ὁ om *lm*.—[g] πότερος G.—[h] μὲν ὅλος ΓΛΒC

δοκεῖ· τί γὰρ ἂν ἄλλο τις φαίη] Ex eodem Codice in ordinem recipere non dubitavi. Heind.

οὐκοῦν εἴη ἂν λόγος ἀληθής, ὁ δὲ ψευδής;] Cod. Gud. οὐκοῦν εἴη ἂν ὁ λόγος ὁ μὲν ἀλ., velut corrigendum putabat Stephanus. Sed fluxit hæc lectio haud dubie a correctore ignaro rationis ejus, quam explicui ad Theæt. §. 96. Heind.

λόγος ἀληθής] Steph. 'For. λόγος, ὁ μὲν ἀληθής· ὁ δὲ ψευδής;' quomodo Ficinum quoque legisse verisimile est, quum in versione ejus sit, *nonne illa quidem vera erit oratio: hæc autem oratio falsa?* Certe linguæ et orationis leges legi aliter non patiuntur. At quia Plato valde delectatur ἀνακολούθοις· quia in disjunctionibus non raro omitti etiam ab aliis scriptoribus solent prioris membri particulæ: neque hic sollicitandum quidquam esse censeo. Sic apud Theophrast. Charr. ix. 3. in omnibus libris est, δανείζεσθαι κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον. Fisch.

§. 5. τοῦτο λόγῳ] Steph. 'For. τούτῳ τῷ λόγῳ' nescio an sine caussa. Certe Ficinus expressit vulgatam lectionem. Fisch.

τοῦτο, λόγῳ] Frustra hæc Stephanus tentavit corrigens: τούτῳ τῷ λόγῳ, neque tamen, qui eum refellere volebat, Fischerus loci mentem perspexit, quum hæc, ἔστιν ἄρα τοῦτο, inaudita prorsus ratione explicaret: *Est ergo certum exploratumque hoc.* Ἔστιν h. l. est ἔνεστιν, δυνατόν ἐστι, hoc verborum sensu: *Fieri igitur potest, ut* λόγῳ *aliquis dicat, quæ sunt quæque non sunt*, in quibus hoc λόγῳ, manifesto opponitur τῷ ὀνόματι, ut *totum parti*. Post τοῦτο additum vellem art. τὸ, nisi is eodem modo abesset Euthyd. §. 37. Ἦ καὶ ἔστι τοῦτο κατὰ τὸν σὸν λόγον, ἐξελέγξαι μηδενὸς ψευδομένου; §. 52. ὡς δὴ τοῦτο ἀδύνατον ἐστι, τὸ αὐτὸ εἶναί τε καὶ μή, aliisque passim locis. Tangit autem h. l. Socrates celeberrimam illam Sophistarum cavillationem negantium fieri posse, ut quis τὸ μὴ ὂν diceret falsaque diceret omnino ac mentiretur. Isocrat. Helen. Laudat. init. Εἰσί τινες, οἳ μέγα φρονοῦσιν, ἢν ὑπόθεσιν ἄτοπον καὶ παράδοξον ποιησάμενοι περὶ ταύτης ἀνεκτῶς εἰπεῖν δυνηθῶσι, καὶ καταγεγηράκασιν οἱ μὲν οὐ φάσκοντες οἷόν τε εἶναι ψευδῆ λέγειν οὐδ' ἀντιλέγειν, οὐδὲ δύο λόγω περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἀντειπεῖν· οἱ δὲ διεξιόντες, ὡς ἀνδρία καὶ σοφία καὶ δικαιοσύνη ταὐτόν ἐστι etc. Plato Sophist. p. 260. C. Τὸν δέ γε σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ καταπεφευγέναι μὲν, ἔξαρνον δὲ γεγονέναι τοπαράπαν μηδ' εἶναι ψεῦδος· τὸ γὰρ μὴ ὂν οὔτε διανοεῖσθαί τινα οὔτε λέγειν· οὐσίας γὰρ οὐδὲν οὐδαμῇ τὸ μὴ ὂν μετέχειν. Quod sophisma in Euthydemo §. 36. ait multum usurpasse τοὺς ἀμφὶ Πρωταγόραν καὶ τοὺς ἔτι παλαιοτέρους, sc. Parmenidem. Vid. Sophist. p. 237. A. Et conf. infr. §. 98. Heind.

ΣΩ. Ὁ λόγος δ' ἐστὶν ὁ[f] ἀληθὴς πότερον[g] ὅλος μὲν[h] ἀληθής, τὰ μόρια δ' αὐτοῦ οὐκ ἀληθῆ;

ΕΡΜ. Οὔκ, ἀλλὰ καὶ τὰ μόρια.[i]

ΣΩ. Πότερον δὲ τὰ μὲν μεγάλα μόρια ἀληθῆ, τὰ δὲ σμικρὰ[l] οὔ;[m] ἢ πάντα;[n] II. ii. T.

ΕΡΜ. Πάντα οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Ἔστιν οὖν[o] ὅ τι λέγεις λόγου σμικρότερον μόριον ἄλλο ἢ[p] ὄνομα;[q]

ΕΡΜ. Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο σμικρότατον.

ΣΩ. Καὶ τὸ ὄνομα ἄρα τὸ τοῦ ἀληθοῦς λόγου λέγεται;[r]

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ἀληθές γε, ὡς φῄς.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δὲ τοῦ ψευδοῦς[s] μόριον οὐ ψεῦδος;[t]

ΕΡΜ. Φημί.

ΣΩ. Ἔστιν[u] ἄρα ὄνομα ψευδὲς[v] καὶ ἀληθὲς λέγειν, εἴπερ καὶ λόγον;

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Ὃ ἂν[w] ἄρα[x] ἕκαστος φῇ τῳ ὄνομα εἶναι, τοῦτο ἔστιν ἑκάστῳ ὄνομα;

ΕΡΜ. Ναί.

EFHIXlm.—[i] μορια αὐτοῦ m.—[l] σμικρότερα G.—[m] οὐκ ἀληθῆ G.—[n] πάντως X, om Δ.—[o] οὖν om G.—[p] ἂν X.—[q] τοῦτο ὄνομα ΓXlm et corr Λ, τοῦτο BCEFHI et pr Λ.—[r] φαίνεται F, ἀληθὲς λέγεται rc G.—[s] ψεύδους BCEFGHIX et pr ΓΛ.—[t] ψευδές s.—[u] εἰ X.—[v] ψεῦδος ΓΔΛΠBCEFHIXlm.—[w] ἐὰν X.—[x] ἔτι lm, ἔστιν Γ.

τὰ δὲ σμικρότερα οὔ;] Sic pro vulgato *σμικρὰ* e Cod. Gud. scripsi, qui idem pro *οὐ* præfert *οὐκ ἀληθῆ*, quod minus placebat propter proxime prægressa illa, *τὰ μόρια δ' αὐτοῦ οὐκ ἀληθῆ*. Nam frequentissima omnino alias hæc est ejusdem verbi in altero orationis membro post negationem repetitio. V. Marcland. ad Tyr. Max. Diss. xiv. 6. Heind.

καὶ τὸ ὄνομα ἄρα] Vulgo male ἆρα.—λέγεται i. e. δύναται λέγεσθαι. *Igitur nomen quoque tanquam aliqua veræ orationis pars profertur.* Nempe ut dixerat ante, εἶναι τὸ λόγῳ λέγειν τὰ ὄντα τε καὶ μή, ita h. l. infert, etiam εἶναι λέγειν ὄνομα, μόριόν τι ὂν τοῦ ἀληθοῦς λόγου. Heind.

οὐ ψεῦδος;] Vulgo ψευδὲς de mera Cornarii correctione, quam pro more suo Stephanus in textu secutus est. ψεῦδος præbent cum Cod. Gud. Aldina et Bas. utraque. Cf. §. 55. 99. Euthyd. §. 8. ἐξελέγχειν τὸ ἀεὶ λεγόμενον ὁμοίως, ἐάντε ψεῦδος, ἐάντε ἀληθὲς ᾖ. Theætet. §. 22. ἀλλά μοι ψεῦδός τε συγχωρῆσαι καὶ ἀληθὲς ἀφανίσαι οὐδαμῶς θέμις. Gorg. §. 131. τὸ εἰδέναι τὸ ἀληθὲς τί ἐστι περὶ ὧν λέγομεν καὶ τί ψεῦδος. Phileb. p. 37. B. ὅτι δόξῃ—ἐπιγίγνεσθον ψεῦδός τε καὶ ἀληθές. Apolog. p. 34. E. τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὖν ψεῦδος.—Mox Cod. Gud. Ὧι ἂν ἄρα ἕκ. φῇ τὸ ὄνομα etc., ac deinde φῇ τις pro τις φῇ. Heind.

ΣΩ. Ἦ καὶ[y] ὁπόσα ἂν φῇ τις[z] ἑκάστῳ ὀνόματα εἶναι, τοσαῦτα ἔσται;[a] καὶ τότε ὁπόταν φῇ;

§. 6. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ὀνόματος[b] ἄλλην ὀρθότητα ἢ ταύτην, ἐμοὶ μὲν[c] ἕτερον εἶναι καλεῖν
II. ii. 8. ἑκάστῳ ὄνομα, ὃ ἐγὼ ἐθέμην, σοὶ δὲ ἕτερον, ὃ ἂν σύ.[d] οὕτω δὲ[e] καὶ ταῖς πόλεσιν ὁρῶ ἰδίᾳ ἑκάσταις ἐνίοτ' ἐπὶ[f] τοῖς αὐτοῖς κείμενα ὀνόματα, καὶ Ἕλλησί παρὰ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας καὶ Ἕλλησι παρὰ[g] βαρβάρους.

ΣΩ. Φέρε δὴ ἴδωμεν,[h] ὦ Ἑρμόγενες, πότερον[i] καὶ τὰ ὄντα οὕτως ἔχειν σοι φαίνεται, ἰδίᾳ αὐτῶν ἡ οὐσία εἶναι ἑκάστῳ, ὥς[j] περ Πρωταγόρας ἔλεγε λέγων πάντων χρημά-
I. 386. των μέτρον εἶναι[k] ἄνθρωπον, ὡς ἄρα οἷα μὲν ἂν ἐμοὶ[l] φαίνηται τὰ πράγματα εἶναι,[m] τοιαῦτα μέν ἐστιν ἐμοί, οἷα[n] δ' ἂν σοί, τοιαῦτα δ' αὖ σοί·[o] ἢ ἔχειν δοκεῖ[p] σοι αὐτὰ[q] αὐτῶν τινὰ[r] βεβαιότητα τῆς οὐσίας.

—[y] καὶ Gl, ναὶ m.—[z] φῇ τις ϒΔΞΠΣΥG: τις φῇ *ς.—[a] ἐστι I.—[b] ὀνόματος om F.—[c] μὲν om I.—[d] σὺ Σ.—[e] δὴ X.—[f] ἰδίᾳ ἑκάσταις ἐνίοτ' ἐπὶ Buttmannus, ἰδίᾳ ἑκάσταις ἐνίοις ἐπὶ ϒΔΞΠΣΥ, ἰδίᾳ ἐπὶ ΓΒCEFHIXm: ἰδίᾳ ἑκάσταις ἐπὶ *ς.—[g] παρὰ γ supra versum ϒ.—[h] εἰδῶμεν ΔΞΠΣΥ, εἰδῶμεν ϒ, ἴωμεν G.—[i] πότερα G.—[j] ὃς F.—[k] εἶναι μέτρον F.—[l] ἐμοὶ ἂν lm.—[m] εἶναι om ΓΛΒCFHIXlm.—[n] οἷ Σ.—[o] τοιαῦτα δ' αὖ σοί codex Gudianus, τοιαῦτα δ' αὖ σύ mg Π, τοιαῦτα αὖ σοί G, τοιαῦτα δὲ σοί ΛΞΒCEHIXlm, καὶ σοὶ τοιαῦτα mg F, τοιάδε δὲ σοί Γ, τοιάδε *ς præter pr F: is enim om.—[p] δοκεῖν G.—[q] αὐτὰ ϒΔΠΣΥG: ἄττα *ς.—[r] τινα

§. 6. ἐμοὶ μὲν ἕτερον εἶναι καλεῖν ἑκάστῳ ὄνομα] *Mihi licere alio quidque nomine appellare* etc. καλεῖν ὄνομά τινι vulgare est loquendi genus. §. 77. Χαρὰ δὲ τῇ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς ἔοικε κεκλημένη. Politic. p. 279. E. Τούτοισι δὴ—ἀμυντηρίοις καὶ σκεπάσμασι τὸ μὲν ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν. Eurip. Hec. 1245. τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται—Κυνὸς ταλαίνης σῆμα. Eundem in voce ἐπονομάζειν usum attigi ad Phædr. §. 30. Heind.

ἰδίᾳ] H. l. opponitur τῷ κοινῇ, non τῷ δημοσίᾳ, nam *sua ac propria singulis civitatibus nomina* adhiberi dicit. Sic §. 8. εἰ—μήτε ἑκάστῳ ἰδίᾳ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐστί. Ne quis autem corrigat ἴδια, obstat proximum illud ἰδίᾳ in verbis ἰδίᾳ αὐτῶν ἡ οὐσία εἶναι ἑκάστῳ. Heind.

ἑκάσταις] Omittit Bas. 2. cum Ficino: Cod. Gud. post hoc addit ἐνίοις, in quo latere suspicor cum Buttmanno ἐνίοτε, *interdum* s. *in rebus aliquibus*, v. c. in magistratuum appellatione, quorum alia nomina apud Athenienses, alia apud Lacedæmonios. Verbum hoc, vereor, ne ad loci perspicuitatem requiratur. Heind.

πότερον κ. τ. λ.] Cod. Gud. πότερα καὶ τὰ ὄντα σοι οὕτως ἔχειν φαίν. et statim post ἡ οὐσία ἑκάστῳ εἶναι.—ὥσπερ Πρωταγόρας. Vid. Theætet. §. 28. ibiq. not. Heind.

οἷα δ' ἂν σοί, τοιαῦτα δ' αὖ σοί] Sic verissime Cod. Gud., ut Theætet. §. 24. Οὐκοῦν οὕτω πως λέγει (Πρωταγόρας), ὡς, οἷα μὲν ἕκαστα ἐμοὶ φαίνεται, τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἐμοί· οἷα δὲ σοί, τοιαῦτα δὲ αὖ σοί; Vulgo οἷα δ' ἂν σοι, τοιάδε. Bas. 2. τοιαῦτα δὲ σοί. Ex eodem libro Gud. et Bas. 2. statim deinde scripsi, ἢ ἔχειν δοκ. σοι αὐτὰ αὑτῶν etc. Vulgo ἄττα pro αὐτά. At non illud quæritur, an *aliquæ* res certam quandam stabilemque naturam habeant, sed an *omnes omnino*. Unde deinceps §. 8. δῆλον δή, ὅτι αὐτὰ αὑτῶν οὐσίαν ἔχοντά τινα βέβαιόν ἐστι τὰ πράγματα. Nam αὑτῶν utrobique scripsi pro αὐτῶν. Heind.

τινα βεβ.] Cod. Gud. βεβαιότητά τινα.—καὶ ἐνταῦθα, *huc, ad hæc*, quod propter Fischerum explico. Bas. 1. ἐνταῦτα, mero operarum errore. Heind.

ΕΡΜ. Πάνυ[b] γε καὶ αὗται.

ΣΩ. Κατὰ τὴν αὑτῶν ἄρα φύσιν καὶ αἱ πράξεις πράτ- I. 387.
τονται, οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν. οἷον ἐάν τι ἐπιχειρήσωμεν ἡμεῖς τῶν ὄντων τέμνειν,[c] πότερον ἡμῖν τμητέον[d] ἕκαστον ὡς ἂν ἡμεῖς βουλώμεθα καὶ ᾧ ἂν βουληθῶμεν, ἢ ἐὰν μὲν κατὰ τὴν[e] φύσιν βουληθῶμεν ἕκαστον τέμνειν τοῦ[f] τέμνειν τε καὶ τέμνεσθαι καὶ ᾧ πέφυκε, τεμοῦμέν τε καὶ πλέον τι ἡμῖν ἔσται καὶ ὀρθῶς πράξομεν τοῦτο, ἐὰν δὲ παρὰ φύσιν, ἐξαμαρτησόμεθά τε καὶ οὐδὲν πράξομεν;

ΕΡΜ. Ἔμοιγε[g] δοκεῖ οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐὰν κάειν τι ἐπιχειρήσωμεν, οὐ κατὰ II. ii. 11.
πᾶσαν δόξαν δεῖ κάειν ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθήν; αὕτη δ' ἐστὶν ᾗ ἐπεφύκει[h] ἕκαστον κάεσθαί[i] τε καὶ κάειν καὶ ᾧ ἐπεφύκει;

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

§. 10. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τἆλλα οὕτως;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ[j] καὶ τὸ λέγειν μία τις τῶν πράξεών ἐστιν;[k]

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Πότερον οὖν ᾗ ἄν[l] τῳ δοκῇ λεκτέον εἶναι, ταύτῃ λέγων ὀρθῶς λέξει, ἢ ἐὰν μὲν ᾗ πέφυκε τὰ πράγματα λέ-

καὶ ΛΠΥΦGIX et pr ΓΞΒΕ.—[a] αἱ H.—[b] πάνυ...πράξεις om H.—[c] τέμνειν...τμητέον om I.—[d] τμητέον ἐστὶν ΔΞΥ, τμητέον τῶν ὄντων ἐστὶν Ξ, τμητέον τῶν ὄντων ΛΒCEF HX et mg Σ.—[e] τὴν om m.—[f] τεμεῖν τοῦ G.—[g] ἐμοὶ Π.—[h] πέφυκεν G, πεφύκει I.—[i] καίεσθαι X.—[j] εἰ lm.—[k] ἐστι τῶν πράξεων G.—[l] αὖ ἐὰν G.—[m] καὶ τοῦτο λέγῃ

τμητέον ἕκαστον] Bas. 2. *τμητέον τῶν ὄντων ἕκαστον*: non male. Multa enim verba addit, perspicuitatis caussa, quotidianus sermo, quæ, salva etiam perspicuitate, abesse posse videantur. Fisch.

πότερον ἡμῖν τμητέον] Cod. Gud. *τμητέον ἐστὶν ἕκ.* Bas. 2. *τμητέον τῶν ὄντων ἕκ.* Heind.

τεμοῦμέν τε καὶ πλέον] *Re vera dividemus* (non conabimur frustra dividere), *et efficiemus aliquid.* Ut §. seq. *πλέον τέ τι ποιήσει καὶ ἐρεῖ*, et deinceps *οὕτω μὲν ἂν πλέον τι ποιοῖμεν καὶ ὀνομάζοιμεν.*

δεῖ κάειν] Cod. Gud. *δοκεῖ* pro *δεῖ*, permutatione frequenti. Heind.

ᾗ ἐπεφύκει ἕκαστον—καὶ ᾧ ἐπεφύκει] Cod. Gud. *οὗ πεφύκει* pro *ᾗ ἐπεφ.* Corrigerem h. l. cum Hermanno ad Eurip. Hec. p. 96. bis *πέφυκεν*, ut ante *καὶ ᾧ πέφυκε* et mox §. 10. *ᾗ πέφυκε*, ni eodem modo §. 13. et §. 14. inferretur *ἐπεφύκει*, ubi extrema littera ι non potest in *νῦ ἐφελκυστικὸν* mutari. Utrumque autem exemplum *τοῦ τέμνειν* et *τοῦ κάειν* h. l. jungitur ex munere medicorum. V. not. ad Gorg. §. 25. Heind.

§. 10. *ἆρ' οὖν οὐ καὶ τὸ λέγειν—πράξεων;*] Vulgo *Ἆρ' οὖν—μία τις τῶν πράξεών ἐστι*; Illo ordine verba hæc exhibet Cod. Gud. Idem deinde *Πότ. οὖν αὖ ἐὰν τῳ δοκ.* Non displiceret *Πότ. οὖν αὖ, ᾗ ἄν τῳ δοκ.* Heind.

ρος[k] τοῦ ἑτέρου φρονιμώτερος εἴη, εἴ περ ἃ ἂν[l] ἑκάστῳ δοκῇ ἑκάστῳ ἀληθῆ[m] ἔσται.

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κατ' Εὐθύδημόν γε, οἶμαι, σοὶ δοκεῖ πᾶσι πάντα ὁμοίως εἶναι ἅμα καὶ ἀεί. οὐδὲ[n] γὰρ ἂν οὕτως εἶεν οἱ μὲν χρηστοί, οἱ δὲ πονηροί,[o] εἰ ὁμοίως ἅπασι καὶ ἀεὶ ἀρετή τε καὶ κακία[p] εἴη.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

II. ii. 10. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μήτε πᾶσι πάντα[q] ἐστὶν ὁμοίως ἅμα καὶ ἀεί, μήτε ἑκάστῳ ἰδίᾳ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐστί,[r] δῆλον δὴ[s] ὅτι αὐτὰ αὑτῶν οὐσίαν ἔχοντά τινα βέβαιόν ἐστι τὰ πράγματα, οὐ πρὸς ἡμᾶς οὐδὲ[t] ὑφ' ἡμῶν, ἑλκόμενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντάσματι, ἀλλὰ καθ'[u] αὑτὰ πρὸς τὴν αὑτῶν οὐσίαν ἔχοντα ᾗ περ[v] πέφυκεν.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Σώκρατες, οὕτως ἔχειν.[w]

§. 9. ΣΩ. Πότερον οὖν[x] αὐτὰ μὲν ἂν εἴη[y] οὕτω πεφυκότα, αἱ δὲ πράξεις αὐτῶν οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον; ἢ οὐ[z] καὶ αὗται ἕν τι εἶδος τῶν ὄντων εἰσίν, αἱ[a] πράξεις;

[k] ἑτέρου ἡμῶν G.—[l] ὃ ἂν FGI, ὃ ἐὰν ΓΕ, ἃ ἐὰν ΛCXlm, ἐὰν H.—[m] ἀληθὲς ὂν G.—[n] οὐ G. οὐδὲ...ἀεὶ om Γ et pr F.—[o] πονηροὶ ἄνθρωποι εἰ G.—[p] ἀκακία lm.—[q] πᾶσι πάντα ϪΔΞΠΣΥFGlm : πάντα πᾶσιν *ς.—[r] τῶν ὄντων ἐστὶ om ΓΛBCEFHI Xlm.—[s] δὲ m, om G.—[t] ἡμᾶς ὄντα οὐδὲ G et rc Π.—[u] ἀλλὰ καθ' ϪΔΞΠΣFG : ἀλλὰ καὶ καθ' *ς.—[v] εἴπερ m.—[w] ἔχειν om ΓΛBCEFHIXlm.—[x] οὖν om G.—[y] εἴη ἀεὶ ἢ Λ, ἀεὶ ἂν εἴη Γ, ἀεὶ ἂν εἴη ἢ F, ἀεὶ ἢ IX, ἀεὶ H, ἂν εἴη ἀεὶ ἢ lm.—[z] οὐ add ϪΔ

κατ' Εὐθύδημον] Est hic idem, a quo nomen habet Platonis dialogus, frater Dionysodori, Chio natus, Thuriis aliquamdiu habitans, unde cum fratre expulsus Athenas migravit (v. Euthyd. §. 2.), Thurius inde Sexto Empirico adv. Math. vii. 18. dictus, homo in sophismatis versatissimus. V. Plat. l. l. Sext. Emp. l. l. et Aristot. Rhet. ii. 24. A quo distinguendum et Euthydemum, Cephali filium, Lysiæ fratrem (de Rep. i. p. 328. B.) et Euthydemum, Dioclis filium, Socrati adamatum (Plat. Sympos. p. 222. B.) monuit jam Schneiderus ad Xenoph. Mem. i. 2. 29. p. 18. Geminum huic Euthydemi hujus sophisma, *πάντα καὶ ἀεὶ ἕκαστον ἐπίστασθαι*, explicatur Euthyd. §. 55. Heind.

πᾶσι πάντα] Sic Cod. Gud. ut supra *πᾶσι πάντα ὁμ. εἶναι*, et statim post *μήτε ἑκάστῳ ἰδίᾳ ἕκαστ.* Vulgo *πάντα πᾶσιν*, quod Græcus lector permutare potuisset cum vocabulo *παντακάσι*. Heind.

οὐ πρὸς ἡμᾶς ὄντα οὐδὲ ὑφ' ἡμῶν ἑλκ.] Platoni reddidi hoc *ὄντα*, quod sermonis concinnitas postulat. Ita §. 10. huc respiciens: *Αἱ δὲ πράξεις ἐφάνησαν ἡμῖν οὐ πρὸς ἡμᾶς οὖσαι, ἀλλ' αὑτῶν τινα ἰδίαν φύσιν ἔχουσαι.* Parmenid. §. 15. *Οὐκοῦν καὶ ὅσαι τῶν ἰδεῶν πρὸς ἀλλήλας εἰσίν, αἵ εἰσιν, αὐταὶ πρὸς αὑτὰς τὴν οὐσίαν ἔχουσι —· τὰ δὲ παρ' ἡμῖν ταῦτα, ὁμώνυμα ὄντα ἐκείνοις, αὐτὰ αὖ πρὸς αὑτά ἐστιν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ εἴδη.* Heind.

ἀλλὰ καὶ καθ' αὑτὰ] Ficinus istud *καὶ* non expressit, idque recte abfuerit.—*ἔχοντα ᾗπερ πέφ.* i. e. *ἔχοντα ταύτῃ* s. *οὕτως, ᾗπερ πέφυκε.* Heind.

§. 9. *ἢ καὶ αὗται ἕν τι*] Cod. Gud. *ἢ οὐ καί—*. *αὗται* autem hic et statim post scripsi pro *αὐταί*. Heind.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ὃ ἔδει κερκίζειν, ἔδει τῳ κερκίζειν; καὶ ὃ ἔδει τρυπᾷν, ἔδει τῳ τρυπᾷν;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ ὃ ἔδει δή[f] ὀνομάζειν, ἔδει τῳ ὀνομάζειν;

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα. I. 388.

ΣΩ. Τί δὲ[g] ἦν[h] ἐκεῖνο ᾧ ἔδει τρυπᾷν;[i]

ΕΡΜ. Τρύπανον.

ΣΩ. Τί δὲ[j] ᾧ κερκίζειν;

ΕΡΜ. Κερκίς;

ΣΩ. Τί δὲ[g] ᾧ ὀνομάζειν;

ΕΡΜ. Ὄνομα.

ΣΩ. Εὖ λέγεις. ὄργανον ἄρα τί ἐστι καὶ τὸ ὄνομα;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Εἰ οὖν ἐγὼ ἐροίμην Τί ἦν[k] ὄργανον ἡ κερκίς; οὐχ ᾧ κερκίζομεν;

ΕΡΜ. Ναί. II. ii. 13.

ΣΩ. Κερκίζοντες δὲ[l] τί δρῶμεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τρυπάνου[m] ἕξεις οὕτως εἰπεῖν[n] καὶ περὶ τῶν ἄλλων;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἔχεις δή[o] καὶ περὶ ὀνόματος οὕτως εἰπεῖν; ὀργάνῳ ὄντι τῷ ὀνόματι ὀνομάζοντες τί ποιοῦμεν;[p]

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

§. 12. ΣΩ. Ἆρ' οὖν[q] διδάσκομέν τι[r] ἀλλήλους καὶ τὰ πράγματα[s] διακρίνομεν ᾗ ἔχει;

μου ὅτιη L.—[e] ὃ supra versum Ӿ.—[f] δὴ om ΠG et pr Σ.—[g] δαὶ ΓΔ et corr Ӿ.—[h] ἦν ...δὲ om Γ.—[i] τρυπᾷν. ἔδει τῷ τρυπᾶν X.—[j] δαὶ Δ.—[k] ἦν om GX.—[l] δὲ om lm.—[m] περὶ τοῦ τρυπάνου ΔΙΧ.—[n] εἰπεῖν om pr Ξ.—[o] δὲ ΓΧ.—[p] ποιοῦμεν ӾΔΣΥ.—

§. 11. ἐγὼ ἐροίμην] Cod. Gud. ἔγωγε. An ἐγώ σε?—οὐχ ᾧ κερκίζομεν; i. e. οὐ τοῦτο εἶναι λέγοις ἄν, ᾧ κερκ.; Heind.

τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας] Plato Politic. p. 282. E. Τὸ μὲν ἀτράκτῳ τε στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον στήμονα μὲν φασι—. Ὅσα δέ γε αὖ τὴν μὲν συστροφὴν χαύνην λαμβάνει, τῇ δὲ τοῦ στήμονος ἐμπλέξει πρὸς τὴν τῆς γνάφεως ὁλκὴν ἐμμέτρως τὴν μαλακότητα ἴσχει, ταῦτ' ἄρα κρόκην—τὰ νηθέντα—φῶμεν. Sed hæc ceteraque de veterum textrina satis explicuit, qui unus hodie veterum hæc artificia explicare potest, Schneider in Ind. ad Script. Rei Rust. p. 268. sqq. Heind.

γειν τε καὶ λέγεσθαι καὶ ᾧ, ταύτῃ καὶ τούτῳ λέγῃ,[m] πλέον τέ[n] τι ποιήσει καὶ ἐρεῖ, ἐὰν[o] δὲ μή, ἐξαμαρτήσεταί τε καὶ οὐδὲν ποιήσει;

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ ὡς λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦ λέγειν μόριον τὸ ὀνομάζειν·[p] ὀνομάζοντες γάρ που λέγουσι τοὺς λόγους;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὀνομάζειν πρᾶξίς τίς ἐστιν, εἴ περ καὶ[q] τὸ λέγειν πρᾶξίς τις[r] ἦν[s] περὶ τὰ πράγματα;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Αἱ δὲ πράξεις ἐφάνησαν ἡμῖν οὐ πρὸς ἡμᾶς οὖσαι, ἀλλ' αὐτῶν τινὰ ἰδίαν φύσιν ἔχουσαι;

II. ii. 12. ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὀνομαστέον ᾗ[t] πέφυκε τὰ πράγματα ὀνομάζειν τε[u] καὶ ὀνομάζεσθαι[v] καὶ ᾧ, ἀλλ' οὐχ ᾗ ἂν ἡμεῖς βουληθῶμεν,[w] εἴ[x] περ τι τοῖς ἔμπροσθεν μέλλει[y] ὁμολογούμενον εἶναι; καὶ οὕτω μὲν[z] ἂν πλέον[a] τι ποιοῖμεν[b] καὶ ὀνομάζοιμεν, ἄλλως δὲ οὔ;[c]

ΕΡΜ. Φαίνεταί μοι.[d]

§. 11. ΣΩ. Φέρε δή, ὃ[e] ἔδει τέμνειν, ἔδει τῳ, φαμέν, τέμνειν;

ἐπ, om Γ.—[n] πλεῖόν γέ G.—[o] ἂν X.—[p] καὶ διονομάζοντες ΓΛCEFHIXIm.—[q] εἴπερ γε καὶ G.—[r] τις om XΔΠΣΥ et pr Ξ.—[s] ἐστι G, om pr Ξ.—[t] ὀνομαστέον ἐστὶν ᾗ ΞΠΣΥ.—[u] ὀνομάζειν τε in mg ponit X, om pr Π. pro τε m τι.—[v] καὶ ὀνομάζεσθαι om Δ, καὶ in mg ponit X.—[w] βουλώμεθα G.—[x] τοι Γ.—[y] μέλει F.—[z] μὲν om EF.—[a] ἂν πλεῖόν G, πλέον ἂν F.—[b] ποιοῦμεν m.—[c] ἢ m.—[d] φαίνεταί

ὀνομάζοντες] Ald. Bas. 1. ὀνομάσοντες: male. Bas, 2. τὸ ὀνομάζειν καὶ διονομάζοντες. quæ scriptura valde vereor ne nata sit e καὶ οἱ ὀνομάζοντες, aut καὶ δὴ ὀνομάζοντες. Fisch.

ὀνομάζοντες] H. e. nomina proferendo, eo quod nomina proloquuntur. Apposite Fischerus attulit Aristot. de Poet. c. 6. λέγω δὲ, ὥσπερ πρότερον εἴρηται, λέξιν εἶναι τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν. Atque infra §. 108. τοὺς λόγους constare ait Plato ῥήμασι καὶ ὀνόμασι· λόγοι γάρ που ἡ τούτων σύνθεσίς ἐστι. Enimvero λέγουσιν hoc, ad quod subaudiendum οἱ ἄνθρωποι, quamquam non offenderit in alio scriptore (v. Duker. ad Thucyd. vii. 69.), a Platonis tamen usu abhorret, de quo aut λέγομεν exspectes aut λέγουσιν οἱ λέγοντες. Adde, quod illa, Οὐκοῦν τοῦ λέγειν μόριον τὸ ὀνομάζειν, hujusmodi additamento prorsus non egebant, quæ et per se ipsa satis clara sunt, et, si qua luce egeant, satis jam illustrata superioribus illis §. 5. Ἔστιν οὖν ὅ,τι λέγεις λόγου σμικρότερον μόριον ἄλλο ἢ ὄνομα; —Καὶ τὸ ὄνομα ἄρα τὸ τοῦ ἀληθοῦς λόγου λέγεται; etc. Hæc igitur, vereor, ne aliena manus intruserit. Atque Bas. 2. καὶ διονομάζοντες γάρ που, Ficinus, et qui nominant, loquuntur quodammodo? quasi legisset καὶ οἱ ὀνομάζ. ut ne certa quidem horum videatur scriptura. Heind.

πρᾶξίς τις ἦν] Cod. Gud. ἐστί. Male. ἦν refertur ad superiora illa, Ἆρ' οὖν οὐ καὶ τὸ λέγειν μία τίς ἐστι τῶν πράξεων; et firmatur etiam subsequente ἐφάνησαν. Tum Cod. Gud. Οὐκοῦν καὶ ὀνομαστέον ἐστὶν, ᾗ πεφ. Heind.

ΣΩ. Τῷ[g] τίνος δὲ ἔργῳ ὁ τρυπητὴς καλῶς χρήσεται, ὅταν[h] τῷ τρυπάνῳ χρῆται;

ΕΡΜ. Τῷ τοῦ χαλκέως.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν πᾶς χαλκεὺς ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων;

ΕΡΜ. Ὁ τὴν τέχνην.[i]

ΣΩ. Εἶεν. τῷ δὲ τίνος ἔργῳ ὁ διδασκαλικὸς χρήσεται, ὅταν τῷ ὀνόματι χρῆται;[j]

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτ' ἔχω.

ΣΩ. Οὐδὲ τοῦτό γ'[k] ἔχεις εἰπεῖν, τίς παραδίδωσιν ἡμῖν τὰ ὀνόματα οἷς χρώμεθα;

ΕΡΜ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἆρ' οὐχὶ[l] ὁ νόμος δοκεῖ σοι εἶναι[m] ὁ παραδιδοὺς αὐτά;[n]

ΕΡΜ. Ἔοικεν.

§. 13. ΣΩ. Νομοθέτου ἄρα ἔργῳ χρήσεται ὁ[o] διδασκαλικός, ὅταν ὀνόματι χρῆται;

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι.

ΣΩ. Νομοθέτης δέ[p] σοι δοκεῖ[q] πᾶς εἶναι ἀνὴρ ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων;

ΕΡΜ. Ὁ τὴν τέχνην.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα παντὸς[r] ἀνδρός, ὦ Ἑρμόγενες, ὄνομα θέσθαι ἐστίν,[s] ἀλλά τινος ὀνοματουργοῦ· οὗτος δ'[t] ἐστίν, ὡς I. 389. II. ii. 15.

om ΓΛΒCEFHIL.—[i] post τέχνην omisi ἔχων cum ΓΛΠΒCEFIX.—[j] χρήσηται lm.—[k] τοῦτό γ' ΆΔΞΣΥ: τοῦτ' *s.—[l] οὐχ' Γ.—[m] εἶναι add ΆΔΞΠΣΥG.—[n] ταῦτα G.—[o] χρὴ ἔργῳ ὁ X.—[p] δέ om G.—[q] δοκεῖ σοι G.—[r] παντός ἐστιν lm.—[s] ἐστιν om

οὐδὲ τοῦτ' ἔχω] Refertur hoc *οὐδὲ* ad illa §. 11. extr. *Οὐκ ἔχω λέγειν*, quanquam hæc remotiora sunt paullo, ut exspectaverit potius aliquis *οὐκ ἔχω*, quod Ficinus expressit, qui vertit, *Nescio*. Heind.

οὐδὲ τοῦτό γε ἔχεις] Ita e Bas. 2. edidi. Vulgo *Οὐδὲ τοῦτ' ἔχ*. Cod. Gud. *τόγε* pro *τοῦτο*. Mox id. liber Ms. *Ἆρ' οὐχὶ ὁ ὀνοματοθέτης δοκ. σοι εἶναι* (vulgo omittunt hoc *εἶναι*) *ὁ παραδ. ταῦτα* et statim post pro *Νομοθέτου* e correctione *Ὀνοματοθέτου*, quemadmodum, ubicunque in hoc dialogo vocabulum *νομοθέτης* infertur, ibi Cod. Gudianus scriptum habet *ὀνοματοθέτης*, interdum, ut h. l. de secundæ manus correctione, cui scripturæ ubique favet Ficini versio. Quæ tamen prava est hoc certe loco correctio. Nam quis non in his, *Οὐκ ἄρα παντὸς ἀνδρὸς ὄνομα θέσθαι ἐστὶν, ἀλλά τινος ὀνοματουργοῦ· Οὗτος δ' ἐστὶν, ὡς ἔοικε, ὁ νομοθέτης, ὃς δὴ τῶν δημιουργῶν σπανιώτατος ἐν ἀνθρώποις γίγνεται*, reposito *ὁ ὀνοματοθέτης* pro *νομοθέτης*, absurdæ Platonem *βαττολογίας* jure incuset? Scilicet *νόμος* h. l. *ἄγραφος* intelligendus, *mos et institutum*. Nam *νόμῳ καὶ ἔθει τῶν ἐθισάντων* nomina cuivis imposita videri sibi supra §. 3. extr. dixerat Hermogenes, quo manifesto spectant hæc Socratis, *Ἆρ' οὐχὶ ὁ νόμος δοκεῖ σοι εἶναι ὁ παραδιδοὺς αὐτά*; Heind.

§. 13. *πᾶς ἂν εἶναι ἀνὴρ*] Addidi hoc *ἂν* e Cod. Gud. Heind.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὄνομα ἄρα διδασκαλικόν τί[t] ἐστιν ὄργανον καὶ διακριτικὸν τῆς οὐσίας, ὥς περ κερκὶς[u] ὑφάσματος.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ὑφαντικὸν δέ γε ἡ κερκίς;

ΕΡΜ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Ὑφαντικὸς μὲν ἄρα κερκίδι καλῶς[v] χρήσεται·[w] καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς·[x] διδασκαλικὸς δὲ ὀνόματι[y] * καλῶς· καλῶς[z] δ' ἐστὶ διδασκαλικῶς.[a]

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τῷ τίνος οὖν ἔργῳ ὁ ὑφάντης καλῶς χρήσεται, ὅταν τῇ κερκίδι χρῆται;

II. ii. 14. ΕΡΜ. Τῷ τοῦ[b] τέκτονος.

ΣΩ. Πᾶς δὲ[c] τέκτων ἐστὶν[d] ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων;

ΕΡΜ. Ὁ[e] τὴν τέχνην.[f]

[q] 'ὀυν̃ 𝔛.—[r] τοι I.—[s] τὸ πρᾶγμα lm.—[t] τί om E.—[u] ὥσπερ ἡ κερκὶς F.—[v] καλῶ (ὸ) H.—[w] χρήσεται 𝔛ΔΙΠΣΥΒCEGHI et pr ΛΞ, κέχρηται Γ: κεχρήσεται *s.—[x] ὑφαντικὸς (ῶ) H.—[y] ὀνόματι om 𝔛.—[z] prius καλῶς solus habet rc Γ.—[a] καλὸς...διδασκαλικὸς (ῶ ... ῶ) H.—[b] τοῦ om F.—[c] δέ γε G.—[d] ἐστιν om ΓΛΠΒCEFHXlm, supra versum ponit 𝔛.—[e] ὁ om lm.—[f] τέχνην ἔχων ΛΧ.—[g] τῷ...τέχνην ἔχων om G.—[h] ὅταν...χρῆται

§. 12. ἆρ' οὖν διδάσκ.] Steph. 'For. ἆρ' οὐ διδάσκομεν,' me non assentiente. quærit enim et sciscitatur Socrates, non collegit. Sic autem etiam particulæ ἆρ' οὖν, non modo ἆρ' οὐ, usurpantur. Fisch.

ἆρ' οὖν διδάσκομεν] Frustra Stephanus corrigebat ἆρ' οὐ. Particulæ Ἆρ' οὖν, velut Latinorum encliticum illud *ne* pro *annon* (v. Heusing. ad Cic. de Off. iii. 17.) non raro adhibentur affirmanter pro ἆρ' οὐ seu ἆρ' οὖν οὐ. Phædon. p. 65. E. Ἆρ' οὖν ἐκεῖνος ἂν τοῦτο ποιήσειε καθαρώτατα, ὅστις ὅτι μάλιστα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον—; ἆρ' οὐχ οὗτός ἐστιν, ὦ Σιμμία, εἴπερ τις ἄλλος, ὁ τευξόμενος τοῦ ὄντος; Lysid. §. 31. Ἆρ' οὖν (καὶ) καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, ὦ παῖδες, ὑφηγεῖται ἡμῖν τὸ νῦν λεγόμενον; Εἰ γοῦν θέλοιμεν ἐννοῆσαι etc. Conf. infra §. 14. §. 83. Euthyd. §. 25. Theætet. §. 137. §. 25. ut sexcenta alia omittam. Statim post Cod. Gud. Ὄνομα δὴ ἄρα. Heind.

χρήσεται] Ita Cod. Gud. ut in iis, quæ subsequuntur, quater infertur χρήσεται. Vulgo κεχρήσεται, quæ forma, dubium est omnino, an significatu active usquam adhibeatur. Cf. Pierson. ad Mœr. p. 293. Heind.

διδασκαλικὸς δὲ, ὀνόματι καλῶς· καλῶς δ'] In præced. edd. scriptum est, διδασκαλικῶς δὲ, ὀνόματι. καλῶς δ' ἐστὶ διδασκαλικῶς. sed omnino necessarium est adverbium post ὀνόματι etiam, subaudiendo κεχρήσεται. ut dixerat, κερκίδι καλῶς κεχρήσεται. deinde καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς, sicut hic, καλῶς δ' ἐστὶ διδασκαλικῶς: ut vocem καλῶς illic quidem idem valere intelligendum sit quod ὑφαντικῶς: hic autem, idem quod διδασκαλικῶς. Non male autem parentheseos notis inclusa fuissent illa verba, καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς. Steph.

καλῶς· καλῶς δ'] Prius hoc καλῶς, quod abest a Cod. Gud. et Ald. Bas. 1. 2. Cornarii jussu in textum recepit Stephanus. Quo etsi ad sensum carere possis, ad sermonis tamen elegantiam et concinnitatem desideratur, adeoque facile excidit, ut in textu hoc relinquere non dubitarim. Heind.

ΣΩ. Τῷ[g] τίνος δὲ ἔργῳ ὁ τρυπητὴς καλῶς χρήσεται, ὅταν[h] τῷ τρυπάνῳ χρῆται;

ΕΡΜ. Τῷ τοῦ χαλκέως.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν πᾶς χαλκεὺς ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων;

ΕΡΜ. Ὁ τὴν τέχνην.[i]

ΣΩ. Εἶεν. τῷ δὲ τίνος ἔργῳ ὁ διδασκαλικὸς χρήσεται, ὅταν τῷ ὀνόματι χρῆται;[j]

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτ' ἔχω.

ΣΩ. Οὐδὲ τοῦτό γ'[k] ἔχεις εἰπεῖν, τίς παραδίδωσιν ἡμῖν τὰ ὀνόματα οἷς χρώμεθα;

ΕΡΜ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἆρ' οὐχὶ[l] ὁ νόμος δοκεῖ σοι εἶναι[m] ὁ παραδιδοὺς αὐτά;[n]

ΕΡΜ. Ἔοικεν.

§. 13. ΣΩ. Νομοθέτου ἄρα ἔργῳ χρήσεται ὁ[o] διδασκαλικός, ὅταν ὀνόματι χρῆται;

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι.

ΣΩ. Νομοθέτης δέ[p] σοι δοκεῖ[q] πᾶς εἶναι ἀνὴρ ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων;

ΕΡΜ. Ὁ τὴν τέχνην.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα παντὸς[r] ἀνδρός, ὦ Ἑρμόγενες, ὄνομα θέσθαι ἐστίν,[s] ἀλλά τινος ὀνοματουργοῦ· οὗτος δ'[t] ἐστίν, ὡς I. 389. II. ii. 15.

om ΓΛBCEFHIl.—[i] post τέχνην omisi ἔχων cum ΓΛΠBCEFIX.—[j] χρήσηται lm.—[k] τοῦτό γ' 𝔄ΔΞΣΥ: τοῦτ' *s.—[l] οὐχ' Γ.—[m] εἶναι add 𝔄ΔΞΠΣΥG.—[n] ταῦτα G.—[o] χρὴ ἔργῳ ὁ X.—[p] δέ om G.—[q] δοκεῖ σοι G.—[r] παντός ἐστιν lm.—[s] ἐστιν om

οὐδὲ τοῦτ' ἔχω] Refertur hoc *οὐδὲ* ad illa §. 11. extr. *Οὐκ ἔχω λέγειν*, quanquam hæc remotiora sunt paullo, ut exspectaverit potius aliquis *οὐκ ἔχω*, quod Ficinus expressit, qui vertit, *Nescio.* Heind.

οὐδὲ τοῦτό γε ἔχεις] Ita e Bas. 2. edidi. Vulgo *Οὐδὲ τοῦτ' ἔχ.* Cod. Gud. *τόγε* pro *τοῦτο.* Mox id. liber Ms. *Ἆρ' οὐχὶ ὁ ὀνοματοθέτης δοκ. σοι εἶναι* (vulgo omittunt hoc *εἶναι*) *ὁ παραδ. ταῦτα* et statim post pro *Νομοθέτου* e correctione *Ὀνοματοθέτου*, quemadmodum, ubicunque in hoc dialogo vocabulum *νομοθέτης* infertur, ibi Cod. Gudianus scriptum habet *ὀνοματοθέτης*, interdum, ut h. l. de secundæ manus correctione, cui scripturæ ubique favet Ficini versio. Quæ tamen prava est hoc certe loco correctio. Nam quis non in his, *Οὐκ ἄρα παντὸς ἀνδρὸς ὄνομα θέσθαι ἐστὶν, ἀλλά τινος ὀνοματουργοῦ· Οὗτος δ' ἐστὶν, ὡς ἔοικε, ὁ νομοθέτης, ὃς δὴ τῶν δημιουργῶν σπανιώτατος ἐν ἀνθρώποις γίγνεται*, reposito *ὁ ὀνοματοθέτης* pro *νομοθέτης*, absurdæ Platonem *βαττολογίας* jure incuset? Scilicet *νόμος* h. l. *ἄγραφος* intelligendus, *mos et institutum.* Nam *νόμῳ καὶ ἔθει τῶν ἐθισάντων* nomina cuivis imposita videri sibi supra §. 3. extr. dixerat Hermogenes, quo manifesto spectant hæc Socratis, *Ἆρ' οὐχὶ ὁ νόμος δοκεῖ σοι εἶναι ὁ παραδιδοὺς αὐτά;* Heind.

§. 13. *πᾶς ἂν εἶναι ἀνὴρ*] Addidi hoc *ἂν* e Cod. Gud. Heind.

ἔοικεν, ὁ νομοθέτης,[u] ὃς δὴ τῶν δημιουργῶν σπανιώτατος ἐν[v] ἀνθρώποις γίγνεται.

ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Ἴθι δή, ἐπίσκεψαι, ποῖ[w] βλέπων ὁ[x] νομοθέτης[y] τὰ ὀνόματα τίθεται· ἐκ τῶν ἔμπροσθεν δὲ ἀνάσκεψαι. ποῖ[z] βλέπων ὁ τέκτων τὴν κερκίδα ποιεῖ; ἆρ' οὐ πρὸς τοιοῦτόν[a] τι[b] ὃ πεφύκει[c] κερκίζειν;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δαί;[d] ἂν καταγῇ[e] αὐτῷ ἡ κερκὶς ποιοῦντι, πότερον[f] πάλιν[g] ποιήσει ἄλλην[h] πρὸς τὴν κατεαγυῖαν[i] βλέπων ἢ πρὸς ἐκεῖνο τὸ εἶδος πρὸς ὅπερ καὶ ἣν κατέαξεν ἐποίει;

ΕΡΜ. Πρὸς[j] ἐκεῖνο, ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν[k] ἐκεῖνο[l] δικαιότατ' ἂν[m] αὐτὸ ὃ[n] ἔστι κερκὶς καλέσαιμεν;[o]

ΕΡΜ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

§. 14. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὰν δέῃ λεπτῷ[p] ἱματίῳ ἢ παχεῖ ἢ λινῷ[q] ἢ ἐρεῷ[r] ἢ ὁποιῳοῦν τινὶ[s] κερκίδα ποιεῖν, πάσας

ΓΛBCEFIlm.—[t] οὗτος δ' om G.—[u] ὀνοματοθέτης mg F rc.—[v] ἐν om ΓΛBCEFHIX ὀνοματοθετης lm.—[w] πῇ ΛIXlm, ποῦ G.—[x] ὁ...βλέπων om Σ.—[y] ὁ νομοθέτης G.—[z] πῇ Γ.—[a] τοιοῦτο G.—[b] τὸι m.—[c] πεφύκει ϪΔΗΠΣΥ : ἐπεφύκει *ς.—[d] δέ ΓΛΠBCEFGHIX lm.—[e] καταγῇ Λ, κατεαγῇ G, κατεγῇ X.—[f] πρότερον I.—[g] πάλιν om G.—[h] ἄλλην ποιήσει G.—[i] τὴν κα om X.—[j] πῶς lm.—[k] οὐκοῦν...δοκεῖ om H et pr ϪΔΥ.—[l] ἐπ' ἐκεῖνο rc G ; pr enim ἐπειδὰν.—[m] δικαιότατον (om ἂν) G.—[n] ὅπερ EFHς.—[o] καθέσταιμεν X.—[p] δὲ κλεπτῷ H.—[q] λινῷ ϪΓΔΠΥGlm : λίνῳ *ς.—[r] ἐρεῷ ϪΔΥG,

ὁ νομοθέτης] In describendo hoc dialogo eum ubique errorem commiserunt librarii, ut ὀνομαθέτης et ὀνομαθετικὴ cum νομοθέτης et νομοθετικὴ confunderent. Quo vitio et hic locus purgandus est et p. 393. E. 404. B. C. 408. B. 427. C. 431. E. 437. E. Germanam ubique lectionem secutus est Ficinus, cujus ope corrigi item potest p. 428. E. οὕσπερ σὺ κατ' ἀρχὰς ἔλεγες τοὺς νομοθέτας—Lege: νομοθέτας καὶ ὀνομαθέτας. Vertit enim: *quos a principio tu legum et nominum conditores cognominabas.* Idem vitium tollendum Epinom. p. 987. B. Ὁ μὲν γὰρ Ἑωσφόρος, Ἕσπερός τε, ὁ αὐτὸς εἶναι, ἔχει δὴ λόγον· ὁ δ' ὀμόθρ. Quem locum ita supplemus ex Cod. Leidensi—Ἕσπερός τε ὢν αὐτὸς Ἀφροδίτης εἶναι σχεδὸν ἔχει λόγον καὶ μαλὰ Συρίῳ νομοθέτῃ πρέπον· ὁ δ' ὀμόθρ. Supplementum expressit Ficinus vertendo: *Lucifer enim qui et Vesper est, stella* Ἀφροδίτης i. e. *Veneris, esse dicitur: quod dictum Syrio nominum auctori valde congruum est.* Et ex hac quidem versione manifestum est, eum pro νομοθέτῃ legisse ὀνομαθέτῃ. Heusd.

τοιοῦτόν τι, ὃ ἐπεφύκει] τοιοῦτό τι ὃ πεφύκει, et Τί δέ; pro Τί δαί; Pro ἐπεφύκει hic et mox §. 14. exspectabas πέφυκε. Sed vid. ad §. 9. Heind.

ὅπερ ἐστὶ] Cod. Gud. ὃ ἐστι. Intelligitur αὐτὴ ἡ οὐσία τῆς κερκίδος. Sympos. p. 199. E. ἀδελφὸς, αὐτὸ τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἔστι τινὸς ἀδελφὸς ἢ οὔ; Phaedo p. 74. E. ἆρα φαίνεται ἡμῖν οὕτως ἴσα εἶναι ὥσπερ αὐτὸ ὃ ἐστιν ἴσον. de Rep. x. p. 597. C. οὕτως ἐποίησε μίαν μόνην αὐτὴν ἐκείνην, ὃ ἐστι κλίνη. Et conf. Parmenid. §. 15. Heind.

μὲν δεῖ[t] τὸ τῆς κερκίδος ἔχειν εἶδος, οἵα δ'[u] ἑκάστῳ καλλίστη ἐπεφύκει, ταύτην ἀποδιδόναι τὴν φύσιν εἰς τὸ ἔργον ἕκαστον;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὴ[v] ὀργάνων ὁ αὐτὸς τρόπος· II. ii. 16.
τὸ[w] φύσει ἑκάστῳ πεφυκὸς ὄργανον ἐξευρόντα δεῖ ἀποδοῦναι εἰς ἐκεῖνο ἐξ οὗ ἂν ποιῇ τὸ ἔργον,[x] οὐχ οἷον ἂν αὐτὸς βουληθῇ ἀλλ' οἷον ἐπεφύκει. τὸ γὰρ φύσει[y] ἑκάστῳ, ὡς ἔοικε, τρύπανον πεφυκὸς εἰς τὸν[z] σίδηρον δεῖ[a] ἐπίστασθαι τιθέναι.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ τὴν φύσει κερκίδα ἑκάστῳ πεφυκυῖαν εἰς ξύλον.[b]

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Φύσει γὰρ ἦν ἑκάστῳ εἴδει ὑφάσματος, ὡς ἔοικεν, ἑκάστη κερκίς,[c] καὶ τἆλλα[d] οὕτως.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὦ βέλτιστε, καὶ τὸ[e] ἑκάστῳ φύσει[f] πεφυκὸς ὄνομα τὸν νομοθέτην ἐκεῖνον εἰς τοὺς φθόγγους καὶ

ἐρέῳ ΓΛΠBCEFHIXlm : ἐρίῳ s.—[s] τινὰ lm.—[t] δὴ HI.—[u] δ' ἂν G.—[v] δὲ G.—[w] τὸ om ΛFIX et pr BE.—[x] τὸ ἔργον add 𝔛ΔΞΠΣΥG.—[y] γὰρ φύσει Δ : φύσει γὰρ *s.—[z] τὸ m.—[a] δὴ BCEHI.—[b] εἰς τὸ ξύλον δεῖ τιθέναι G.—[c] ἑκάστη ἡ κερκὶς I.—[d] τἆλλα ΞCEHI.—[e] τῷ ΛIX.—[f] φύσει in mg Δ.—[g] ὁ 𝔛ΔΛΠBCEFGHIX et pr Γ:

§. 14. λίνῳ ἢ ἐρίῳ] Ficinus vertit *lineæ sive laneæ*. Unde Stephanus eum legisse putabat λινῷ ἢ ἐρίνῳ. recte. At quia Pollux vii. 28. e Platone laudat, respiciens fortassis hunc ipsum locum, ἐν ἐρέῳ ἱματίῳ· quia Plato aliis etiam locis utitur forma ἔρεος· non dubito, quin hoc loco pro ἐρίῳ reponi debeat ἐρέῳ· quæ erat etiam Jungermani et Lederlini in notis ad Pollucem sententia. FISCH.

ἢ λινῷ ἢ ἐρεῷ] Vulgo λίνῳ ἢ ἐρίῳ. Illud λινῷ, quod jam Steph. reponendum monuit, præfert Cod. Gud. pro ἐρεῷ autem ἐρείῳ. Plato Politic. p. 280. E. ἐρεοῦ προβλήματος ἐργαστικήν. Ibid. p. 281. C. περὶ τὴν ἐρέαν ἐσθῆτα et p. 283. A. ἐσθῆτα ἐρέαν. Atque ἐν ἐρεῷ ἱματίῳ laudat e Platone Pollux vii. 28. ubi hanc formam h. l. restituendam monuerunt Jungermannus et Lederlinus. HEIND.

οἷα δ' ἑκ.—ἐπεφύκει] Cod. Gud. οἷα δ' ἂν ἑκάστῳ. Bene, modo scripseris πεφύκῃ. HEIND.

εἰς τὸ ἔργον ἕκαστον] I. e. εἰς τὴν κερκίδα, ἣν τις ἑκάστοτε ἀπεργάζεται. Nam ne ἔργον h. l. trahatur ad præcedens illud ἱμάτιον, obstant seqq. τὸ φύσει ἑκάστῳ πεφ. ὄργανον ἐξευρόντα δεῖ ἀποδοῦναι εἰς ἐκεῖνο ἐξ οὗ ἂν ποιῇ τὸ ἔργον. HEIND.

τὸ ἔργον] Sic Cod. Gud. Vulgo incommode deest τὸ ἔργον. Hoc dicit: *inventa instrumenti natura, quæ apta sit cuique, eam adhibendam esse ad illam materiam, unde quis opus illud s. instrumentum efficiat.* HEIND.

εἰς τὸ ξύλον] Ita Cod. Gud. Pari modo ante εἰς τὸν σίδηρον et deinde εἰς τοὺς φθόγγους καὶ τὰς συλλαβάς. Vulgo εἰς ξύλον. Ibid. post ξύλον additum δεῖ τιθέναι. HEIND.

τὸν νομοθέτην] Cod. Gud. cum Ficino ὀνοματοθέτην. Sed additum ἐκεῖνον spectat ad illa §. 13. Ἴθι δὴ ἐπισκέψαι, ποῖ βλέπων ὁ νομοθέτης etc. HEIND.

τὰς συλλαβὰς δεῖ ἐπίστασθαι τιθέναι, καὶ βλέποντα πρὸς
αὐτὸ ἐκεῖνο ὅ[g] ἔστιν ὄνομα,[h] πάντα τὰ ὀνόματα ποιεῖν τε[i]
καὶ τίθεσθαι, εἰ μέλλει[k] κύριος εἶναι ὀνομάτων[l] θέτης;
[§. 15.] Εἰ δὲ μὴ εἰς τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἕκαστος ὁ
νομοθέτης[m] τίθησιν, οὐδὲν δεῖ τοῦτο ἀγνοεῖν. οὐδὲ[n] γὰρ εἰς
τὸν αὐτὸν[o] σίδηρον ἅπας[p] χαλκεὺς τίθησι, τοῦ αὐτοῦ[q]
ἕνεκα ποιῶν τὸ αὐτὸ ὄργανον· ἀλλ' ὅμως, ἕως ἂν[r] τὴν αὐ-
II. ii. 17. I. 390. τὴν ἰδέαν ἀποδιδῷ, ἐάν τε ἐν ἄλλῳ σιδήρῳ, ὅμως[s] ὀρθῶς

οὗ *s.—[h] ὀνόματα 𝔛.—[i] τε om *lm*.—[k] μέλλοι ΛΞΣCHX.—[l] ὀνοματοθέτης G.—[m] ὁ νομοθέτης 𝔛ΓΔΛΞΣΥCEFHIX*lm* et (spiritu rc addito) Π et (articulo deleto) B, ὀνοματοθέτης G : ὀνομαθέτης *s*.—[n] δὲ om ΓBEFHIX*lm*.—[o] αὐτὸν om BCEHI et pr ΓΛF.—[p] *σίδηρον ἕκαστος ὁ ἅπας G.—[q] αὐτὸ om G.—[r] ἂν om 𝔛ΠΣΥ et pr ΔΞ.—[s] ὅμως 𝔛ΓΔΛΞΠΣΥCFGHIX*lm*, om E : ὁμοίως *s*.—[t] πάνυ...ἄλλοθι om Σ, in mg pe-

καὶ βλέποντα πρὸς αὐτὸ ἐκεῖνο, οὗ ἔστιν ὄνομα] Vix me continui, quin in textum admitterem Buttmanni mei correctionem *ἐκεῖνο ὃ ἔστιν ὄνομα*: adeo certa ea videtur comparanti prægressa illa §. 13. Τί δαί; ἂν καταγῇ αὐτῷ ἡ κερκὶς ποιοῦντι, πότερον πάλιν ποιήσει ἄλλην πρὸς τὴν κατεαγυῖαν βλέπων, ἢ πρὸς ἐκεῖνο τὸ εἶδος, πρὸς ὅπερ καὶ ἣν κατέαξεν ἐποίει; Hac igitur recepta, utrumque hoc requiret a *nominum auctore* Socrates, ut singula quævis nomina et ad naturam earum rerum conformet, quibus ea indat, et ad *ipsius nominis*, *αὐτοῦ τοῦ εἴδους* s. *αὐτοῦ τοῦ ὅπερ ἔστιν ὄνομα*, rationem. Ut §. 17. dicitur *μόνον ἐκεῖνον* (*δημιουργὸν ὀνομάτων εἶναι*) *τὸν ἀποβλέποντα εἰς τὸ τῇ φύσει ὄνομα ὂν ἑκάστῳ, καὶ δυνάμενον αὐτοῦ τό γε εἶδος τιθέναι εἴς τε τὰ γράμματα καὶ τὰς συλλαβάς*. Heind.

εἰ μέλλει κύριος εἶναι] Cod. Gud. *κυρίως*, ut Menon. p. 96. B. *φαίης ἂν σὺ κυρίως διδασκάλους εἶναι*; Sed illum in modum de Rep. ix. p. 583. A. *Κύριος γοῦν ἐπαινέτης ὢν ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος.* Velut utrumque h. l. dici poterat, *ἀληθὴς εἶναι* et *ἀληθῶς εἶναι ὀν. θέτης*. Heind.

§. 15. *ὀνομαθέτης*] Ald. *ὀνομοθέτης* male. Contra vero deinde, cum in hoc segmento, tum in sequenti, Bas. 1. 2. exhibent *ὀνομαθέτης* pro *νομοθέτης*. Fisch.

ὀνοματοθέτης] Sic correxi e Cod. Gud. Vulgo *ὀνομαθέτης*. Pari modo *ὀνοματογράφος*, *ὀνοματοποιὸς*, aliaque. Pro illo Εἰ δὲ Gud. Ὡς δέ. Heind.

οὐδὲν δεῖ τ. ἀγν.] Etiamsi scripseris *οὐδὲ* pro *οὐδὲν*, nemini tamen satisfecerit istud *ἀγνοεῖν*, quod verbum h. l. intra sententiæ vim subsistit. Gravius sane aliquod opus fuerit vocabulum, e. g. *θαυμάζειν*, *ἄτοπον ἡγεῖσθαι*, vel tale aliquid, ut eadem exeat sententiæ ratio, quam infra §. 23. Plato expressit ita: *Εἰ δὲ ἐν ἑτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἑτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδὲν πρᾶγμα, οὐδ' εἰ πρόσκειταί τι γράμμα ἢ ἀφῄρηται, οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο, ἕως ἂν ἐγκρατὴς ᾖ ἡ οὐσία τοῦ πράγματος δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι.* Ac Ficinus quidem sive hac scriptura offensus, sive aliam secutus hæc ita vertit: *quod si non iisdem syllabis quisque nominum conditor nomen exprimit, animadvertendum est, quod neque fabri omnes ærarii eodem in ferro id faciunt etc.* quasi scriptum repererit: *οὐ* s. *οὐδὲ δεῖ τοῦτο ἀγνοεῖν, ὅτι οὐδὲ εἰς τὸν αὐτὸν* etc. Melius aliquanto, opinor, quanquam ne ita quidem hoc *ἀγνοεῖν* animum explet. Malebam aliquando *ἐννοεῖν*, quod *curandi* vim habet et interdum prope *metuendi*, ut Theag. p. 122. C. *ἐννοῶ γάρ, μὴ καὶ ὁ μειρακίσκος οὗτος οὐ τούτου ἐπιθυμῇ, οὗ ἡμεῖς αὐτὸν οἰόμεθα ἐπιθυμεῖν.* Nunc tentem potius: *οὐδὲν δὴ τοῦτο ἄτοπον*, velut §. 113. *Εἰ γὰρ τοπρῶτον σφαλεὶς ὁ τιθέμενος τἄλλα ἤδη πρὸς τοῦτ' ἐβιάζετο καὶ αὐτῷ συμφωνεῖν ἠνάγκαζεν, οὐδὲν ἄτοπον.* Parmenid. §. 6. *εἰ δὲ τὰ τούτων μετέχοντα ἀμφοτέρων ἀμφότερα ἀποφαίνει πεπονθότα, οὐδὲν ἔμοιγε, ὦ Ζήνων, ἄτοπον δοκεῖ.* Amico placebat *οὐ δεῖ τοῦτ' ἀγανακτεῖν*. Sed vereor, ne quis nobis ingerat illud, *Sardi venales*. Deinde notandum illud *ἅπας χαλκεὺς* pro *πᾶς χαλκ.* Heind.

Si prius *εἰ δὲ* accipitur, quod ad sententiam, pro *ὅτι* positum, nihil est mutandum. Beck.

ὁμοίως] Ald. Bas. 1. 2. *ὅμως*. non

ἔχει τὸ ὄργανον, ἐάν τε ἐνθάδε ἐάν τε ἐν βαρβάροις τις ποιῇ. ἢ γάρ;

ΕΡΜ. Πάνυ[t] γε.[u]

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτως ἀξιώσεις καὶ[v] τὸν νομοθέτην τόν τε[w] ἐνθάδε[x] καὶ τὸν ἐν τοῖς[y] βαρβάροις, ἕως ἂν τὸ τοῦ ὀνόματος εἶδος ἀποδιδῷ τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἐν ὁποιαισοῦν συλλαβαῖς, οὐδὲν χείρω νομοθέτην εἶναι τὸν[z] ἐνθάδε ἢ τὸν ὁπουοῦν[a] ἄλλοθι;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τίς οὖν ὁ γνωσόμενος εἰ[b] τὸ προσῆκον εἶδος κερκίδος ἐν[c] ὁποιῳοῦν ξύλῳ κεῖται; ὁ ποιήσας, ὁ τέκτων, ἢ ὁ χρησόμενος,[d] ὁ[e] ὑφάντης;

ΕΡΜ. Εἰκὸς μὲν μᾶλλον, ὦ Σώκρατες, τὸν χρησόμενον.[f]

§. 16. ΣΩ. Τίς[g] οὖν ὁ τῷ[h] τοῦ[i] λυροποιοῦ ἔργῳ χρησόμενος; ἆρ'[j] οὐχ οὗτος ὃς ἐπίσταιτο[k] ἂν ἐργαζομένῳ[l] καλ-

nit Ξ.—[u] πάντως G.—[v] καὶ om G.—[w] τόν τε...νομοθέτην in mg rc F.—[x] τε ἐν τοῖς ἐνθάδε I.—[y] τοῖς om ΓΛCIX.—[z] τὸν...τὸν] τῶν...τῶν Ξ.—[a] ὁποιοῦν H.—[b] εἰς Δ.—[c] καὶ F.—[d] χρησάμενος Γ.—[e] ὁ om ΧΠΣΥ et pr ΔΞ.—[f] τὸν χρησάμενον Γ, ὁ χρησόμενος G.—[g] ὁ τί G.—[h] τοῦ om E.—[i] ἆρ' οὐχ οὗτος ὁ Γ.—[j] ἆρ' om G.—[k] ἐπίσταται τῷ ΧΔΞΠΣΥ, ἐπίσταται τὸ X.—[l] ἂν ἐργαζομένῳ ΓΛΒCEFHIXlm, ἀνεργαζο-

male. Immo videtur non mutari debuisse ista scriptura a Stephano; saltem commemorare eam debuisset. Nam particulæ ἐάντε sequi se particulam ὅμως jubent, neque novum est, præsertim in sermone quotidiano, eandem particulam sic repeti. Ficinus vertit, *verum quatenus eandem ideam attribuunt, licet in alio et alio ferro, eatenus recte se habet instrumentum:* e quibus verbis non licet judicari satis, quomodo legerit interpres doctissimus. Cæterum non ignoramus, ὅμως et ὁμοίως sæpissime permutata inter se esse a librariis. Fisch.

ὁμοίως] Cod. Gud. et Ald. Bas. 1. 2. ὅμως. Sed nulla in hoc librorum est auctoritas, certumque est ὁμοίως, quamvis a Stephano de correctione receptum videatur. Euthyd. §. 3. ἐξελέγχειν τὸ ἀεὶ λεγόμενον ὁμοίως ἐάντε ψεῦδος ἐάντε ἀληθὲς ᾖ.—ἐάντε ἐν ἄλλῳ σιδήρῳ. Ficin. *licet in alio et alio ferro*, liberius, ut solet interdum. Nam verba, ὁμοίως ὀρθῶς ἔχει τὸ ὄργανον, quæ post illud ποιῇ demum inferri debebant, hic statim inferri liquet, salva sermonis perspicuitate. Heind.

ὀνοματοθέτην] E Cod. Gud. et Ficino bis reposui id pro νομοθέτην. Heind.

εἰκὸς μὲν μᾶλλον] De Rep. i. p. 334. C. Εἰκὸς μέν, ἔφη, οὓς ἄν τις ἡγῆται χρηστούς, φιλεῖν, οὓς δ' ἂν πονηρούς, μισεῖν. Conf. not. ad Theætet. §. 130. Heind.

§. 16. ὃς ἐπίσταιτο] Recte, opinor, Buttmannus in his voculam ὃς expungere jubet. Nam quum Socrates in proxime prægressis ita quæsierit: *quis igitur intelligens erit radii existimator? qui fecit eum an qui eo utetur?* absurde profecto hanc interrogationem subito ita converteret: *quis igitur est, qui* λυροποιοῦ *opere utetur? nonne is, qui intelligenter de eo existimare valeat?* Deleto contra isto ὃς, optime omnia coeunt. Heind.

εἰργασμένῳ] Ald. Bas. 1. ἐργαζομένῳ. Bas. 2. ἀπεργασμένῳ. Vera lectio videbatur nobis ἐργαζομένῳ, quam Ficinus quoque expressit in versione, *qui fabricantem instruere potest.* Res ipsa eam confirmat. Fisch.

Pro vulgato εἰργασμένῳ e Cod. Gud. et Aldina substitui, quod ipsá ratio flagitat, ἐργαζομένῳ, ex eodemque Codice deinde post γνοίη addidi ἂν, et in verbis Τίς δή; voculam δή. Heind.

λιστα ἐπιστατεῖν καὶ εἰργασμένον γνοίη[m] εἴτ' εὖ[n] εἴργασται εἴτε μή;[o]

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τίς;[p]

ΕΡΜ. Ὁ κιθαριστής.

ΣΩ. Τίς δαὶ[q] ὁ τῷ[r] τοῦ ναυπηγοῦ;

ΕΡΜ. Κυβερνήτης.[s]

II. ii. 18. ΣΩ. Τίς δαὶ[t] τῷ τοῦ[u] νομοθέτου ἔργῳ ἐπιστατήσειέ[v] τ' ἂν κάλλιστα καὶ εἰργασμένον κρίνειε καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις; ἆρ' οὐχ ὅς περ[w] χρήσεται;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[x] οὐχ ὁ[y] ἐρωτᾷν ἐπιστάμενος οὗτός ἐστιν;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὁ δὲ αὐτὸς καὶ[z] ἀποκρίνεσθαι;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τὸν δὲ ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι σὺ[a] καλεῖς ἢ διαλεκτικόν;

ΕΡΜ. Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο.[b]

ΣΩ. Τέκτονος μὲν ἄρα[c] ἔργον ἐστὶ ποιῆσαι πηδάλιον ἐπιστατοῦντος κυβερνήτου, εἰ μέλλει[d] καλὸν εἶναι τὸ πηδάλιον.

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Νομοθέτου[e] δέ γε, ὡς ἔοικεν, ὄνομα, ἐπιστάτην

μένῳ ꝮΔΠ, ἂν ἐργαζόμενον G, ἂν ἀπεργαζομένῳ ΣΥ, ἂν ἀπεργασμένῳ Ξ: ἂν εἰργασμένῳ s.—[m] γνοίη ἂν G.—[n] εἴ τις εὖ H.—[o] εἴτε καὶ μή Γ.—[p] τίς δή G et rc Π.—[q] δαὶ Δ et corr Ꝯ, om l.—[r] τῷ ꝮΓΔΛΞΠΣΥBEGHXlm, om FI: τὸ s.—[s] ὁ κυβερνήτης I.—[t] δαὶ Γ, om F.—[u] τοῦ om I.—[v] ἐπιστατήσει· ὅταν κάλλιστον G.—[w] ὥσπερ G.—[x] οὖν om ΔG et pr Π.—[y] ὁ om H.—[z] καὶ om ΛX.—[a] οὖν G.—[b] τοῦτον G.—[c] ἄρα om G.—[d] μέλλοι GX.—[e] ὀνομοθέτου Σ, ὀνομαθέτου γρ Π.—

τίς δὲ ὁ τὸ τοῦ ναυπηγοῦ;] Sc. ἔργον εἰργασμένον ἂν γνοίη etc. Nam temere olim correxi τίς δὲ ὁ τῷ τ. ν. Ficinum secutus, cujus hic nulla est fides. Statim post denuo e Cod. Gud. Ficinoque revocavi ὀνοματοθέτου pro νομοθέτου, idque deinceps in reliqua dialogi parte pluribus locis tacitus feci. Heind.

ὄνομα ἐπιστάτην] Steph. 'Cum accusat. ὄνομα repetendum videtur verbum ποιῆσαι.' recte. Neque vero Stephano fortassis hæc monenda visa essent, nisi vidisset, locum a Serrano non intellectum esse. vertit enim, *nominum vero institutorem decet, ut videtur, nominis moderatorem habere Dialecticum*—. Hoc scilicet accidere solet philosophis, quorum pectora sunt copiis rerum, nescio quarum, referta, ut in libris philosophorum veterum, quos constat etiam verborum elegantiæ omninoque grammaticæ studiosissimos fuisse, nihil sæpe intelligant. Fisch.

ὡς ἔοικεν, ὄνομα] Clarum est, ad ὄνομα

ἔχοντος διαλεκτικὸν ἄνδρα, εἰ μέλλει[f] καλῶς ὀνόματα θή-
σεσθαι.[g]

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

§. 17. ΣΩ. Κινδυνεύει ἄρα, ὦ Ἑρμόγενες, εἶναι οὐ
φαῦλον,[h] ὡς σὺ οἴει, ἡ τοῦ ὀνόματος θέσις, οὐδὲ φαύλων
ἀνδρῶν οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων. καὶ Κρατύλος ἀληθῆ λέγει
λέγων φύσει[i] τὰ ὀνόματα[j] εἶναι τοῖς πράγμασι καὶ οὐ II. ii. 19.
πάντα δημιουργὸν ὀνομάτων[k] εἶναι, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνον τὸν
ἀποβλέποντα εἰς τὸ τῇ φύσει ὄνομα ὂν ἑκάστῳ, καὶ δυνά-
μενον αὐτοῦ τὸ[l] εἶδος τιθέναι εἴς τε τὰ γράμματα[m] καὶ
τὰς συλλαβάς.

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ὅπως χρὴ πρὸς ἃ λέγεις
ἐναντιοῦσθαι. ἴσως μέντοι[n] οὐ ῥᾴδιόν ἐστιν οὕτως ἐξαίφνης I. 391.
πεισθῆναι, ἀλλὰ δοκῶ μοι[o] ὧδε ἂν μᾶλλον[p] πεισθήσεσθαί[q]
σοι,[r] εἴ μοι δείξειας[s] ἥν τινα φῂς εἶναι[t] τὴν φύσει[u] ὀρθότη-
τα ὀνόματος.[v]

ΣΩ. Ἐγὼ μέν, ὦ μακάριε[c] Ἑρμόγενες, οὐδεμίαν λέγω,
ἀλλ' ἐπελάθου γε ὧν ὀλίγον[w] πρότερον ἔλεγον, ὅτι οὐκ εἰ-
δείην ἀλλὰ σκεψοίμην μετὰ σοῦ. νῦν δὲ σκοπουμένοις
ἡμῖν, ἐμοί τε καὶ σοί, τοσοῦτον[x] μὲν ἤδη φαίνεται παρὰ τὰ
πρότερα,[y] φύσει τέ τινα ὀρθότητα ἔχον εἶναι[z] τὸ ὄνομα καὶ
οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπίστασθαι καλῶς[a] αὐτὸ πράγματι ὁτῳ-
οῦν[b] θέσθαι. ἢ οὔ;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

[f] μέλλοι H.—[g] ὄνομα τεθήσεσθαι G.—[h] φλαῦρον...φλαύρων G.—[i] φησὶ Ξ.—[j] ὄντα Δ.—[k] δημιουργημάτων Ξ.—[l] τὸ ℵΔΞΠΣΥGH, τε ΓΛBCFIXlm: τό γε [a]ς.—[m] πράγματα Γ.—[n] μέντι m.—[o] ἀλλὰ δοκῶ μοι in mg ponit ℵ.—[p] μᾶλλόν τι rc Λ, τι I.—[q] πείθεσθαί ΓΛBCEFHIXlm.—[r] σε ΛBCHIX et pr Γ, om G.—[s] δόξειας l.—[t] εἶναι om l.—[u] φύσιν m.—[v] ὀνόματος ὀρθότητα Δ.—[w] ἐπελάθου ὧν ὀλίγον G, ἐπελάθου· ὀλίγον γὰρ ΓΛBCEFHIXlm.—[x] τοιοῦτον X.—[y] πρότερον G.—[z] ἔχον τ' εἶναι Ξς.—[a] καλῶς om ΓΛBCEHIXlm.—[b] ὄντω G.—[c] αὖ ἐστιν ℵΔΞΠΣΥ, αὕτη

e praecedd. repetendum esse ποιῆσαι vel potius θέσθαι. Heind.

§. 17. οὐδὲ φαύλων] Cod. Gud. φλαύρων, cui vel ob praegressum φαῦλον locus hic nullus. Atque φλαῦρον, quod sciam, semper neutro genere Plato usurpat, neque alio nisi τοῦ πονηροῦ intellectu. Jam illa οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων, etsi mera sunt horum οὐδὲ φαύλων epexegesis, a Platonis tamen manu profecta esse non ambigo. Heind.

ὄνομα ὂν] Gud. ὂν ὄνομα, et deinde αὐτοῦ τὸ εἶδος, omisso γε. Ab eodem libro paullo post abest illud σοι verbo πεισθήσεσθαι additum. Non male. Nam pro hoc exspectabam potius ὑπὸ σοῦ. Heind.

ἔχον εἶναι] Vulgo ἔχον τ' εἶναι, sed a Cod. Gud. recte abest hoc τε.—καὶ οὐ παντ. ἀνδ. sc. εἶναι. Heind.

§. 18. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο χρὴ ζητεῖν, εἴ περ ἐπιθυμεῖς εἰδέναι, ἥ τίς ποτ' αὖ ἐστὶν[c] αὐτοῦ ἡ ὀρθότης.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴν ἐπιθυμῶ γε εἰδέναι.

ΣΩ. Σκόπει τοίνυν.

ΕΡΜ. Πῶς οὖν χρὴ σκοπεῖν;

II. ii. 20. ΣΩ. Ὀρθοτάτη μὲν τῆς[d] σκέψεως, ὦ ἑταῖρε, μετὰ τῶν ἐπισταμένων, χρήματα ἐκείνοις τελοῦντα καὶ χάριτας κατατιθέμενον. εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ σοφισταί, οἷς περ καὶ ὁ ἀδελφός σου Καλλίας πολλὰ τελέσας χρήματα σοφὸς δοκεῖ εἶναι.[e] ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγκρατὴς εἶ τῶν πατρῴων, λιπαρεῖν χρὴ τὸν ἀδελφὸν καὶ δεῖσθαι[f] αὐτοῦ διδάξαι σε[g] τὴν[h] ὀρθότητα περὶ τῶν τοιούτων, ἣν ἔμαθε παρὰ Πρωταγόρου.[i]

ΕΡΜ. Ἄτοπος μέντ' ἂν εἴη μου,[j] ὦ Σώκρατες, ἡ δέη-

[c] ἐστὶν G, ἔνεστιν C et corr B: ἄν ἐστιν *s.—[d] μὲν ὁδὸς τῆς rc Γ.—[e] εἶναι δοκεῖ G.—[f] αἰδεῖσθαι X.—[g] σε om G.—[h] τὴν τῶν C.—[i] παρὰ πρωταγόρου ꙊΓΔΛΠΤCFGI Xm et corr F: παρὰ τοῦ Πρωταγόρου *s.—[j] μου om ΓΞΣΥ.—[k] ἡ δέησις om I.—

§. 18. ἥτις ποτ' ἂν ἐστιν] Steph. 'For. ἥτις ποτ' ἂν εἴη.' non male, puto: sed fortassis tamen sine caussa. Fisch.

αὖ αὐτοῦ ἐστιν] Ita Cod. Gud. in qua tamen scriptura αὖ istud expungendum arbitror. Vulgo ἄν ἐστιν αὐτοῦ. Sed nusquam illud ὅστις ἂν in Platone cum indicativo præsentis conjungitur, qui modus, dubium est omnino, an cum particula ἂν sociari queat. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 344. Jam non opus est in his Stephani correctione ἥτις ποτ' ἂν εἴη. Heind.

σκέψεως] Steph. 'For. τις σκέψις, vel τῶν σκέψεων.' At mihi ὀρθοτάτη τῆς σκέψεως recte se habere et ita dictum videbatur, ut apud Isocratem Paneg. p. 108. ἡ πλείστη τῆς χώρας, Euag. p. 474. τῆς δυνάμεως ἡ πλείστη, et apud Zosimum i. 6: ἐσχάτη ὠμότητος. Fisch.

ὀρθοτάτη μὲν τῆς σκέψεως] Miror Stephanum reponere jubentem Ὀρθ. μέν τις σκέψις vel Ὀρθ. μὲν τῶν σκέψεων. Plat. Sympos. p. 209. A. πολὺ δὲ μεγίστη—καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεών τε καὶ οἰκήσεων διακόσμησις (scr. διακοσμήσεις), ᾗ δὴ ὄνομά ἐστι σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη. de Rep. iii. p. 416. B. Οὐκοῦν τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρεσκευασμένοι ἂν εἶεν etc. Ita Thucyd. i. 2. τῆς γῆς ἡ ἀρίστη, ex eodemque genere sunt pervulgata illa ὁ πλεῖστος τοῦ βίου, ἡ πλείστη τῆς χώρας, et alia, de quibus vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 223. Hemsterhus. ad Lucian. Timon. Bip. t. i. p. 356. Dorvill. ad Charit. p. 135. Heind.

τελοῦντα καὶ κατατιθέμενον] Supplendum σκέπτεσθαι, quæ duriuscula videbitur ellipsis Platonis stilo assuetis. Similis tamen est ratio de Legg. vi. p. 777. E. τὴν δὲ οἰκέτου πρόσρησιν χρὴ σχεδὸν ἐπίταξιν πᾶσαν γίγνεσθαι, μὴ προσπαίζοντας μηδαμῇ μηδαμῶς οἰκέταις, μήτ' οὖν θηλείαις μήτε ἄρρεσιν ubi in postremis e prægresso illo πρόσρησιν mente repetendum est προσαγορεύειν. Heind.

καὶ χάριτας κατατιθέμενον] Apolog. Socr. p. 19. E. τούτους πείθουσιν (οἱ σοφισταὶ)—σφίσι ξυνεῖναι χρήματα διδόντας καὶ χάριν προσειδέναι. Propria autem hæc loquendi est forma χάριν κατατίθεσθαι seu καταθεῖναι. Lucian. Charid. 3. t. ix. p. 270. Ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν. Sed otium nobis fecit Dorvill. ad Charit. p. 409. Heind.

ὁ ἀδελφός σου Καλλίας] De hoc scripsi ad Theætet. § 57. Jam ad illa, Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγκρατὴς εἶ etc. conf. §. 3. init. ibiq. not.—παρὰ τοῦ Πρωταγόρου. Is enim ὀρθοέπειαν docebat. V. Plat. Phædr. §. 114. ibiq. not. Heind.

ἄτοπος μέντ' ἂν εἴη] *Mira sane hæc*

σις,[k] εἰ τὴν[l] μὲν ἀλήθειαν τὴν Πρωταγόρου ὅλως οὐκ ἀποδέχομαι, τὰ δὲ τῇ τοιαύτῃ[m] ἀληθείᾳ ῥηθέντα ἀγαπῴην ὥς του ἄξια.

§. 19. ΣΩ. Ἀλλὰ εἰ μὴ αὖ σε ταῦτα[n] ἀρέσκει, παρ' Ὁμήρου[o] χρὴ μανθάνειν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν.

ΕΡΜ. Καὶ τί λέγει, ὦ Σώκρατες, Ὅμηρος περὶ ὀνομάτων;[p] καὶ ποῦ;

ΣΩ. Πολλαχοῦ· μέγιστα δὲ καὶ κάλλιστα ἐν οἷς διορίζει ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς[q] ἅ τε οἱ ἄνθρωποι ὀνόματα καλοῦσι καὶ οἱ θεοί. ἢ οὐκ οἴει αὐτὸν μέγα τι[r] καὶ[s] θαυμάσιον[t] λέγειν ἐν τούτοις περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος; δῆλον γὰρ δὴ ὅτι[u] οἵ γε[v] θεοὶ αὐτὰ καλοῦσι πρὸς ὀρθότητα, ἅ περ ἐστὶ[w] φύσει ὀνόματα. ἢ σὺ[x] οὐκ οἴει;

ΕΡΜ. Εὖ οἶδα μὲν οὖν ἔγωγε, εἴ περ καλοῦσιν, ὅτι II. ii. 21.
ὀρθῶς καλοῦσιν. ἀλλὰ ποῖα[y] ταῦτα λέγεις;

ΣΩ. Οὐκ οἶσθα ὅτι περὶ τοῦ[z] ποταμοῦ τοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ, ὃς ἐμονομάχει[a] τῷ Ἡφαίστῳ, ὃν Ξάνθον, φησί,[b] καλέουσι θεοί,[c] ἄνδρες δὲ[d] Σκάμανδρον;

[l] τοῦ G.—[m] αὐτῆι pr Δ.—[n] ταῦτά σοι G.—[o] ὁμήρω m.—[p] περὶ ὀνομάτων ὅμηρος lm.—[q] πτοῖς I.—[r] γε ΛΙΧ.—[s] καὶ om m.—[t] θαυμαστὸν G.—[u] ὅτι om F.—[v] οἵ τε F, γε οἱ Γ.—[w] εἰσι Ξ.—[x] ἢ καὶ σὺ Δ.—[y] πῶς lm.—[z] παρὰ lm, περί τινος G.—[a] ἐμονομάχησε G.—[b] μὲν F.—[c] καλέουσιν οἱ θεοὶ ΞΣ.—[d] δέ γε G.—[e] εἶναι om Γ.

mea fuerit rogatio, si, quum veritatem Protagoræ omnino non amplectar, in iis tamen, quæ ex illa dicta sunt veritate, acquiescam etc. Ita optime hic habet ἀποδέχομαι, neque, salvo sensu, poterit mutari in ἀποδεχοίμην. Ἀληθείας autem nomine librum illum Protagoræ inscriptum fuisse, quo dogma hoc de homine πάντων χρημάτων μέτρῳ explicuerat, docui ad Theætet. §. 48.—τῇ τοιαύτῃ ἀληθείᾳ, *secundum talem veritatem.* Conf. not. ad Gorg. §. 146. Heind.

§. 19. ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε τ. ἀρ.] Cod. Gud. ἀλλ' εἰ μὴ ταῦτά σοι ἀρέσκει. Accusativus σε verbo ἀρέσκειν junctus Platoni non minus est frequens, quam ceteris Atticis. Conf. Theæt. §. 76. §. 141. de Rep. viii. p. 557. B. de Legg. iii. p. 702. C. vii. p. 811. E. Cratyl. §. 106. §. 107. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 353. Pierson. ad Mœr. p. 175. et Mattair. de Dialect. p. 88. Qui idem usus in poetarum verbo ἁνδάνειν obtinet, de quo vide Brunck. ad Theognid. 26. Heind.

εἰ μὴ αὖ] *Si ne hæc quidem Protagoræ disciplina tibi satisfacit,* (ut ante non acquiescebas in Cratyli sententia.) Ita nihil hic habet incommodi vocula αὖ. Heind.

Ὅμ. περὶ ὀνομ. ὀρθότητος;] Addidi hoc ὀρθότητος e Cod. Gud. Velut statim post: αὐτὸν μέγα τι—λέγειν—περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος; §. 20. τίνα ποτὲ λέγει (Ὅμηρος) τὴν ὀρθότητα αὐτῶν. §. 22. λανθάνω καὶ ἐμαυτὸν οἰόμενός τινος ὥσπερ ἴχνους ἐφάπτεσθαι τῆς Ὁμήρου δόξης περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. Mox malim ἅ τε οἱ ἄνθ. ὀν. καλ. καὶ ἃ οἱ θεοί. Heind.

μέγα τι καὶ θαυμαστὸν] Sic Cod. Gud. Vulgo θαυμάσιον. Vid. not. ad Theætet. §. 58. Tum idem liber ἅπερ εἰσί, cujusmodi vitio multa adhuc loca in Platone liberanda. Heind.

περὶ τοῦ ποταμοῦ] Schol. περί τινος, ut legisse eum του appareat, unde Cod.

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Σκοπῶμεν δὴ διὰ τί ποτε. ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ὑφηγεῖται τὸ διότι;[c] φησὶ γὰρ

II. ii. 23. οἶος γάρ σφιν ἔρυτο πόλιν καὶ τείχεα μακρά.

διὰ ταῦτα δή,[d] ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἔχει[e] καλεῖν τὸν τοῦ σωτῆρος[f] υἱὸν Ἀστυάνακτα τούτου ὃ ἔσωζεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὥς φησιν Ὅμηρος.

§. 22. ΕΡΜ. Φαίνεταί μοι.

ΣΩ. Τί δή ποτε; οὐ γάρ πω[g] οὐδ' αὐτὸς ἔγωγε μανθάνω, ὦ Ἑρμόγενες· σὺ[h] δὲ[i] μανθάνεις;

ΕΡΜ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

I. 392. ΣΩ. Ἀλλ' ἆρα, ὦ 'γαθέ, καὶ τῷ Ἕκτορι αὐτὸς ἔθετο τὸ ὄνομα Ὅμηρος;

ΕΡΜ. Τί δή;

ΣΩ. Ὅτι μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο παραπλήσιόν τι εἶναι τῷ Ἀστυάνακτι, καὶ ἔοικεν Ἑλληνικοῖς ταῦτα[j] τὰ ὀνόματα. ὁ γὰρ[k] ἄναξ καὶ ὁ ἕκτωρ σχεδόν τι[l] ταὐτὸν[m] σημαίνει, βασιλικὰ ἀμφότερα εἶναι τὰ ὀνόματα. οὗ γὰρ ἄν τις

Π.—[a] ἡγεῖται ΞΣΥ.—[b] οἴεται G.—[c] διὰ τί G.—[d] δὲ I.—[e] ἔχειν F.—[f] τὸν ἕκτορος τοῦ G.—[g] που lm.—[h] : οὐ ΞΣΥ.—[i] δ' αὖ G.—[j] ἑλληνικοῖς εἶναι ταῦτα G.—[k] ὁ γὰρ...ὀνόματα om Σ.—[l] τι om G.—[m] τὸ αὐτὸ G.—[n] τούτου G.—[o] ὥσπερ τινὸς lm.

μα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσί. Conf. not. ad Theætet. §. 37. Heind.

ἢ] Legi ἤ: idcirco verti *etenim*. Serran. At Steph. vertit, *an potius ipsemet optime causam monstrat?*

οἶος γάρ σφιν ἔρυτο πόλιν] Homer. l. l. *ἔρυσο* et *πύλας*. Loquitur ibi ad Hectorem Andromache. Mox Cod. Gud. *τούτου οὗ ἔσωζεν*. An *τούτου οὗ ἔσωζ.*? Heind.

§. 22. *φαίνεταί μοι*] *Liquidum mihi est*, sc. Homerum hoc additamento, *οἶος γάρ σφιν* etc. nominis Astyanactis *ὀρθότητα* declarare velle. Sed ipsa hæc *ὀρθότης* nondum intelligi poterat ab Hermogene, quoniam nondum apparebat, cur filius ejus, qui urbem tueretur, *Ἀστυάναξ* appellandus fuerit. Hoc igitur ita statim explicat Socrates: *Hectoris quoque nomen ab ipso Homero patri impositum esse, ut filio Astyanactis; Hectoris enim nomen ex Græci sermonis ratione persimile esse Astyanactis nomini; filium autem rectum esse a patris nomine vocari. Talem igitur ὀρθότητα Homerum statuisse, ut ex suo unumquodque genere et ortu appellandum duxerit.* Heind.

φαίνεται] Nempe apparebat Homerum voluisse *ὀρθότητα* nominis Astyanactis declarare, sed ipsa hæc *ὀρθότης*, cur propterea (*τί δήποτε*) Homerus dixerit recte ita appellari, nondum intelligebatur. Beck.

τί δή ποτε;] Sc. *διὰ ταῦτά φησιν ὀρθῶς ἔχειν Ὅμηρος καλεῖν αὐτὸν Ἀστυάνακτα.*—In verbis, *σὺ δὲ μανθάνεις*, Cod. Gud. *σὺ δ' αὖ μανθ.* Statim post *Ἀλλ' ἆρα* scripsi pro *Ἀλλ' ἄρα*. Heind.

καὶ ἔοικεν Ἑλληνικοῖς] *Similiaque Græcis hæc sunt nomina.* Ex qua similitudine colligit, Homerum ipsum Trojanis illis hæc nomina imposuisse. Heind.

βασιλ. ἀμφ. εἶναι] Steph. '*For. βασιλικὰ ἀμφότερα ὄντα ὀνόματα.*' Jam ante Stephanum video eundem infinitivum negotium facessivisse Ficino: vertit enim, *ferme enim idem significant, putantque Græci utraque hæc nomina regia esse.* Non videtur aliam reperisse lec-

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πότερον οὖν οἴει Ὅμηρον ὀρθότερον ἡγεῖσθαι τῶν II. ii. 22.
ὀνομάτων κεῖσθαι τῷ παιδί, τὸν Ἀστυάνακτα ἢ τὸν Σκαμάνδριον;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

ΣΩ. Ὧδε δὴ[s] σκόπει. εἴ τις ἔροιτό σε Πότερον οἴει ὀρθότερον καλεῖν τὰ ὀνόματα τοὺς φρονιμωτέρους ἢ τοὺς ἀφρονεστέρους;

ΕΡΜ. Δῆλον δὴ[t] ὅτι τοὺς φρονιμωτέρους φαίην ἄν.[u]

§. 21. ΣΩ. Πότερον οὖν αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς πόλεσι[v] φρονιμώτεραί σοι δοκοῦσιν εἶναι ἢ οἱ ἄνδρες, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν γένος;

ΕΡΜ. Οἱ ἄνδρες.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἶσθα ὅτι Ὅμηρος τὸ παιδίον τὸ τοῦ Ἕκτορος ὑπὸ τῶν Τρώων φησὶ καλεῖσθαι Ἀστυάνακτα, Σκαμάνδριον δὲ δῆλον ὅτι ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ἐπειδὴ οἵ γε[w] ἄνδρες αὐτὸν Ἀστυάνακτα ἐκάλουν.[x]

ΕΡΜ. Ἔοικέ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν[y] καὶ Ὅμηρος[z] τοὺς Τρῶας σοφωτέρους ἡγεῖτο[a] ἢ τὰς γυναῖκας αὐτῶν;

ΕΡΜ. Οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Τὸν Ἀστυάνακτα ἄρα ὀρθότερον ᾤετο[b] κεῖσθαι τῷ παιδὶ ἢ τὸν Σκαμάνδριον;

ΕΙΧlm.—[q] ἃ φήσει G, ἀφίησιν Σ.—[r] ἔστιν G.—[s] δὲ X.—[t] δὲ X, om G.—[u] φαίης ἂν corr Γ, φαίης ἂν : ναί : F.—[v] ἐν ταῖς πόλεσιν αἱ γυναῖκες G.—[w] τε ϪΔΛBCFHI Xm, om ΞΣΥ.—[x] ἐκαλούμην pr Ϫ.—[y] οὐκ αὖ καὶ ΓΛBCEFIXlm.—[z] ὁμηρός γε rc

lectio videtur vera esse. Fisch.

ἐ. ο. ἔνεστιν] Cod. Gud. ἐν οἷς ἐστιν. Heind.

εἴ τις ἔροιτό σε, πότερον οἴει] Sc. τί ἂν φαίης; Phædr. §. 116. Σ. Εἰ οὖν εἴποι, ὅτι οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀξιῶ τὸν ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθόντα αὐτὸν οἷόν τε εἶναι ποιεῖν, ἃ ἐρωτᾷς. Φ. Εἴποιεν ἄν, οἶμαι, etc. Nam ita locum illum recte constituit Stephanus. Protag. p. 311. E. Εἰ οὖν καὶ τοῦτό τίς σε προσέροιτο, αὐτὸς δὲ δὴ ὡς τί γενησόμενος ἔρχῃ παρὰ τὸν Πρωταγόραν; Καὶ ὃς εἶπεν etc. Heind.

§. 21. πότερον οὖν αἱ γυναῖκες] Cod. Gud. Πότ. οὖν ἐν ταῖς πόλεσιν αἱ γυναῖκες. Heind.

Σκαμάνδριον δὲ δηλονότι ὑπὸ τῶν γυναικῶν] Abest δηλονότι vitio a Cod. Gud. Atqui Homerus diserte dicit Iliad. Z. 402. ab ipso Hectore eum appellatum esse Scamandrium, Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Ἀστυάνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ. Hæc consulto, opinor, silentio h. l. transmittit Plato, illa nonnisi respiciens Iliad. X. 506. Ἀστυάναξ ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν· Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά. Heind.

αὖ καὶ Ὅμηρός γε] Ita Cod. Gud. Vulgo voculæ αὖ et γε omittuntur. Heind.

τὸν Ἀστυάνακτα ἄρα—ᾤετο κεῖσθαι] Sc. τὸ ὄνομα. Xenoph. Cyrop. ii. p. 47. B. Ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἔμοιγε δοκεῖ ὀνο-

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Σκοπῶμεν δὴ διὰ τί ποτε. ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ὑφηγεῖται τὸ διότι;[c] φησὶ γὰρ

II. ii. 28. οἷος γάρ σφιν ἔρυτο πόλιν καὶ τείχεα μακρά.

διὰ ταῦτα δή,[d] ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἔχει[e] καλεῖν τὸν τοῦ σωτῆρος[f] υἱὸν Ἀστυάνακτα τούτου ὃ ἔσωζεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὥς φησιν Ὅμηρος.

§. 22. ΕΡΜ. Φαίνεταί μοι.

ΣΩ. Τί δή ποτε; οὐ γάρ πω[g] οὐδ' αὐτὸς ἔγωγε μανθάνω, ὦ Ἑρμόγενες· σὺ[h] δὲ[i] μανθάνεις;

ΕΡΜ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

I. 393. ΣΩ. Ἀλλ' ἆρα, ὦ 'γαθέ, καὶ τῷ Ἕκτορι αὐτὸς ἔθετο τὸ ὄνομα Ὅμηρος;

ΕΡΜ. Τί δή;

ΣΩ. Ὅτι μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο παραπλήσιόν τι εἶναι τῷ Ἀστυάνακτι, καὶ ἔοικεν Ἑλληνικοῖς ταῦτα[j] τὰ ὀνόματα. ὁ γὰρ[k] ἄναξ καὶ ὁ ἕκτωρ σχεδόν τι[l] ταὐτὸν[m] σημαίνει, βασιλικὰ ἀμφότερα εἶναι τὰ ὀνόματα. οὗ γὰρ ἄν τις

Π.—[a] ἡγεῖται ΞΣΥ.—[b] οἴεται G.—[c] διὰ τί G.—[d] δὲ I.—[e] ἔχειν F.—[f] τὸν ἕκτορος τοῦ G.—[g] που lm.—[h] : οὐ ΞΣΥ.—[i] δ' αὖ G.—[j] ἑλληνικοῖς εἶναι ταῦτα G.—[k] ὁ γὰρ...ὀνόματα om Σ.—[l] τι om G.—[m] τὸ αὐτὸ G.—[n] τούτου G.—[o] ὥσπερ τινὸς lm.

μα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσί. Conf. not. ad Theætet. §. 37. HEIND.

ἢ] Legi ἦ: idcirco verti *etenim*. SERRAN. At Steph. vertit, *an potius ipsemet optime causam monstrat?*

οἷος γάρ σφιν ἔρυτο πόλιν] Homer. l. l. ἔρυσο et πύλας. Loquitur ibi ad Hectorem Andromache. Mox Cod. Gud. τούτου οὖ σωζεν. An τούτου οὗ ἔσωζ.? HEIND.

§. 22. *φαίνεταί μοι*] *Liquidum mihi est*, sc. Homerum hoc additamento, *οἷος γάρ σφιν* etc. nominis Astyanactis ὀρθότητα declarare velle. Sed ipsa hæc ὀρθότης nondum intelligi poterat ab Hermogene, quoniam nondum apparebat, cur filius ejus, qui urbem tueretur, Ἀστυάναξ appellandus fuerit. Hoc igitur ita statim explicat Socrates: *Hectoris quoque nomen ab ipso Homero patri impositum esse, ut filio Astyanactis; Hectoris enim nomen ex Græci sermonis ratione persimile esse Astyanactis nomini; filium autem rectum esse a patris nomine vocari. Talem igitur ὀρθότητα Homerum statuisse, ut ex suo unumquodque genere et ortu appellandum duxerit.* HEIND.

φαίνεται] Nempe apparebat Homerum voluisse ὀρθότητα nominis Astyanactis declarare, sed ipsa hæc ὀρθότης, cur propterea (τί δήποτε) Homerus dixerit recte ita appellari, nondum intelligebatur. BECK.

τί δή ποτε;] Sc. διὰ ταῦτά φησιν ὀρθῶς ἔχειν Ὅμηρος καλεῖν αὐτὸν Ἀστυάνακτα.—In verbis, σὺ δὲ μανθάνεις, Cod. Gud. σὺ δ' αὖ μανθ. Statim post Ἀλλ' ἆρα scripsi pro Ἀλλ' ἄρα. HEIND.

καὶ ἔοικεν Ἑλληνικοῖς] *Similiaque Græcis hæc sunt nomina.* Ex qua similitudine colligit, Homerum ipsum Trojanis illis hæc nomina imposuisse. HEIND.

βασιλ. ἀμφ. εἶναι] STEPH. 'For. βασιλικὰ ἀμφότερα ὄντα ὀνόματα.' Jam ante Stephanum video eundem infinitivum negotium facessivisse Ficino: vertit enim, *ferme enim idem significant, putantque Græci utraque hæc nomina regia esse.* Non videtur aliam reperisse lec-

ἄναξ ᾖ, καὶ ἕκτωρ δή πού ἐστι τούτου· δῆλον γὰρ ὅτι κρατεῖ τε αὐτοῦ[n] καὶ κέκτηται καὶ ἔχει αὐτό. ἢ οὐδέν σοι δοκῶ λέγειν, ἀλλὰ λανθάνω καὶ ἐμαυτὸν οἰόμενός τινος ὥσπερ[o] ἴχνους ἐφάπτεσθαι τῆς Ὁμήρου δόξης περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος;

ΕΡΜ. Μὰ Δί' οὐ σύ γε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, ἀλλὰ ἴσως του ἐφάπτει.

ΣΩ. Δίκαιόν γέ τοί[p] ἐστιν, ὡς ἐμοὶ[q] φαίνεται, τὸν[r] λέοντος ἔκγονον λέοντα καλεῖν καὶ τὸν ἵππου[s] ἔκγονον ἵππον. II. ii. 24. οὔ τι λέγω ἐὰν ὥσπερ τέρας γένηται ἐξ ἵππου ἄλλο τι ἢ[t] ἵππος, ἀλλὰ ὃ[u] ἂν ᾖ τοῦ γένους ἔκγονον τὴν φύσιν, τοῦτο λέγω· ἐὰν βοὸς ἔκγονον φύσει[v] ἵππος παρὰ φύσιν τέκῃ

—[p] τι F.—[q] μοι G.—[r] τὸ I.—[s] τὸν τοῦ ἵππου m.—[t] ἢ om I.—[u] οὗ ΧΓΔΛΠΒCEF

tionem, sed, ut appareret, unde infinitivus εἶναι penderet, Ficinum puto ipsum verba aut sic constituisse, καὶ ἔοικεν Ἑλληνικοῖς ταῦτα τὰ ὀνόματα (ὁ γὰρ Ἄναξ καὶ ὁ Ἕκτωρ σχεδόν τι ταυτὸν σημαίνει) βασιλικὰ ἀμφότερα εἶναι τὰ ὀνόματα, aut ita, καὶ ἔοικεν Ἑλληνικοῖς ταῦτα τὰ ὀνόματα βασιλικὰ ἀμφότερα εἶναι. ὁ γὰρ Ἄναξ—σημαίνει. At ἔοικεν Ἑλληνικοῖς non potest significare *Græci putant*. Mihi quidem nil mutandum neque movendum loco videbatur, quum constet, infinitivum εἶναι, maxime ab Atticis, ita inseri orationi, ut aut intelligatur ὥστε, aut omnino redundet. vid. Eustathius ad Il. A. 20. Berglerus ad Alciphron. p. 3. et Bachius ad Xen. Hier. vii. 11. Fisch.

βασιλικὰ ἀμφότερα εἶναι τὰ ὀνόματα] Infinitivus εἶναι quum a verbo σημαίνει pendere non possit, nihil habet prorsus unde pendeat, cui difficultati ut mederetur Stephanus, audaci correctione εἶναι in ὥστε mutare jussit. Buttmanno hoc εἶναι expellendum videtur. Me nondum pœnitet ejus, quam olim excogitavi, medelæ, ut locus ita legatur: Ὅτι μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο παραπλήσιόν τι εἶναι τῷ Ἀστυάνακτι καὶ ἐοικέναι Ἑλληνικοῖς ταῦτα τὰ ὀνόματα, (ὁ γὰρ Ἄναξ καὶ ὁ Ἕκτωρ σχεδόν τι ταυτὸν σημαίνει,) βασιλικὰ ἀμφότερα εἶναι τὰ ὀνόματα.—Cod. Gud. τὸ αὐτὸ pro ταυτόν. Heind.

αὐτοῦ] Cod. Gud. τούτου.—καὶ ἔχει. Hinc ductum vult *Hectoris* nomen, non, ut Serranus putabat, ab illo κέκτηται. Eadem ratio est infra §. 26. εἴτε τις τύχη ἔθετο αὐτῷ τὸ ὄνομα (τῷ Ὀρέστῃ) εἴτε καὶ ποιητής τις, τὸ θηριῶδες τῆς φύσεως καὶ τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ τὸ ὀρεινὸν ἐνδεικνύμενος τῷ ὀνόματι, et §. 35. σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα θηρία, ὧν ὁρᾷ, οὐδὲν ἐπισκοπεῖ οὐδὲ ἀναλογίζεται οὐδὲ ἀναθρεῖ etc.—λανθάνω καὶ ἐμαυτὸν sc. οὐδὲν λέγων. Heind.

ἀλλὰ ὃ ἂν ᾖ] Cod. Gud. ἀλλὰ οὗ τι ἂν ᾖ, quam scripturam expressit Ficinus: *sed cujus generis secundum naturam est, quod nascitur, hoc dico*. In vulgata scriptura exspectabam ἑκάστου γένους. An scribendum του (τινὸς) γέν.? Heind.

ἐὰν βοὸς ἔκγονον φύσει ἵππος—ἀλλὰ μόσχον] Hæc admodum vereor ne quid corruptelæ susceperint, proclivi admodum in his librariorum errore. Atque fraudem arguit ipsa voculæ γὰρ omissio in verbis ἐὰν βοὸς ἐκγ., neque scripturæ huic congruit Ficini versio illa: *si enim bovis secundum naturam filius equum gignit, non vitulus, qui nascitur, sed pullus equinus est nuncupandus. Et si equus præter naturam gignit vitulum, non pullus equinus dicendus est hic, sed vitulus.* In Cod. autem Gud. scriptum, licet a manu secunda, ἐὰν βοὸς ἔκγονον φύσει. Εἰ δ' ἵππος etc. Unde olim tentabam: ἐὰν βοὸς ἔκγονον φύσει ᾖ, μόσχον, οὐ πῶλον κλητέον· εἰ δὲ ἵππος παρὰ φύσιν τέκῃ μόσχον, οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μόσχον. Sed præfero nunc Buttmanni rationem locum pluribus verbis mutilatum esse et sic redintegrandum putantis: ἐὰν γὰρ βοῦς ἵππου ἔκγονον φύσει παρὰ φύσιν τέκῃ, οὐ μόσχον, ἀλλὰ

μόσχον, οὐ πῶλον κλητέον[w] ἀλλὰ μόσχον· οὐδ' ἂν ἐξ ἀνθρώπου, οἶμαι, μὴ τὸ ἀνθρώπου ἔκγονον γένηται, ἀλλ' ἐὰν[x] τὸ ἔκγονον, ἄνθρωπος κλητέος.[y] καὶ τὰ δένδρα ὡσαύτως καὶ τἄλλα[z] ἅπαντα.[a] ἢ οὐ ξυνδοκεῖ;[b]

ΕΡΜ. Ξυνδοκεῖ.

§. 23. ΣΩ. Καλῶς λέγεις· φύλαττε γάρ με μή πη παρακρούσωμαί[c] σε. κατὰ γὰρ τὸν αὐτὸν λόγον κἂν ἐκ βασιλέως γίγνηταί τι ἔκγονον, βασιλεὺς κλητέος. εἰ δὲ ἐν ἑτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν[d] ἑτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδὲν πρᾶγμα.[e] οὐδ' εἰ πρόσκειταί[f] τι γράμμα ἢ[g] ἀφῄρηται, οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο, ἕως ἂν ἐγκρατὴς ᾖ[h] ἡ οὐσία τοῦ πράγματος δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Οὐδὲν ποικίλον, ἀλλ' ὥς περ τῶν στοιχείων οἶσθα ὅτι ὀνόματα λέγομεν, ἀλλ' οὐκ αὐτὰ[i] τὰ στοιχεῖα, πλὴν
II. ii. 25. τεττάρων, τοῦ εἶ καὶ τοῦ ὖ καὶ τοῦ οὖ[j] καὶ τοῦ ὦ.[k] τοῖς δ'

GHIXlm et pr Υ.—[v] ἔκγονον βοῦν· ἐὰν δὲ φύσει G.—[w] λεκτέον E.—[x] ἀλλ' ἐὰν ΓG cum rc Δ et γρ F, ἀλλ' ὃ ἐὰν ℌΔΞΠΣΥlm, ἄλλο ἐὰν ΛBCEFHIX et γρ Ξ : ἄλλο δὲ ς.—[y] κλητέος ℌΓΔΛΞΠΣΥFHIXlm et pr B, κλητέοι G, λεκτέον E : κλητέον *ς.—[z] τἄλλα ΛΞΣΥCHIl, πολλὰ ℌΔΠ : τὰ ἄλλα *ς.—[a] πάντα EG.—[b] : νῦν δοκεῖ : l, om CEGHI.—[c] παρακρούσομαί l.—[d] ἐν om pr Υ.—[e] πρᾶγμα...οὐδὲν om G.—[f] εἰς πρόκειταί lm.—[g] ἢ ΓΛBCEFHIXlm : οὐδ' εἰ *ς.—[h] ᾖ om GH.—[i] οὐ κατὰ ΔΛGX, οὐκ ἔστιν αὐτὰ H.—[j] ο καὶ τοῦ υ G.—[k] β G.—[l] ὀνοματοποιοῦντες G.—[m] ἔχοι F.

πῶλον κλητέον· καὶ ἐὰν βοὸς ἔκγονον φύσει ἵππος τέκῃ, οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μόσχον. In vulgata scriptura certe prius istud μόσχον vix potest tolerari. Heind.

Simplicius est, cum Schl. delere μόσχον, interpretamentum, quod uncinis inclusi. Beck.

ἄλλο δὲ] Bas. 2. ἀλλ' ὃ ἂν: male. Ficinus autem videtur locum ita legisse, μὴ τὸ ἀνθρ. ἔκγ. γέν. ἄλλο δὲ, τὸ ἔκγονον ἄνθρωπος κλητέον. vertit, *neque etiam si ex homine alia proles, quam humana, producitur, quod nascitur homo vocari debet*. recte. Fisch.

ἄλλο δὲ, τὸ ἔκγονον] Cod. Gud. ἀλλ' ὃ ἐὰν τὸ ἔκγ. Vulgo autem perperam distinguunt ἄλλο δὲ, τὸ ἔκγονον, ἄνθρ., nisi quis malit ἄλλο δέ τι ἔκγ. Heind.

ἄνθρωπος κλητέος] Ita scripsi e Cod. Gud. pro κλητέον, ut mox §. seq. κἂν ἐκ βασιλέως γίγνηταί τι ἔκγονον, βασιλεὺς κλητέος. κλητέον in hoc verborum positu scripsisset Plato: τὸ ἔκγονον κλητέον ἄνθρωπος. Cf. not. ad Hipp. Maj. §. 43. et ad Parm. §. 39. Heind.

§. 23. μή πη παρακρούσωμαι] Ald. Bas. 1. 2. παρακρούσομαι. Ut Phileb. p. 13. A. φοβοῦμαι δὲ, μή τινας ἡδονὰς ἡδοναῖς εὑρήσομεν ἐναντίας. de Rep. v. p. 451. A. φοβερόν τε καὶ σφαλερὸν—μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας—κείσομαι. Et vid. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 35. et Locella ad Xenoph. Ephes. p. 204. Heind.

ἢ ἀφῄρηται] Sic Cod. Gud. Vulgo οὐδ' εἰ ἀφῄρηται. Heind.

ἕως ἂν ἐγκρατὴς — ἐν τῷ ὀνόματι] *Quamdiu dominatur s. vim suam obtinet rei natura, quæ nomine declaratur*. Mox de formula Οὐδὲν ποικίλον diximus ad Gorg. §. 102. Heind.

ἀλλ' ὥσπερ τῶν στοιχείων] Hæc protasiu quandam faciunt, cui apodosis redditur quodammodo verbis §. seq. Οὐκοῦν καὶ βασιλέως ὁ αὐτὸς λόγος etc. Heind.

ἄλλοις φωνῆεσί τε καὶ ἀφώνοις οἶσθα ὅτι περιτιθέντες ἄλλα γράμματα λέγομεν, ὀνόματα ποιοῦντες.[l] ἀλλ' ἕως ἂν αὐτοῦ δηλουμένην τὴν δύναμιν ἐντιθῶμεν, ὀρθῶς ἔχει[m] ἐκεῖνο τὸ ὄνομα καλεῖν, ὃ[n] αὐτὸ ἡμῖν δηλώσει. οἷον τὸ βῆτα. ὁρᾷς ὅτι[o] τοῦ ἦτα καὶ τοῦ ταῦ καὶ τοῦ ἄλφα προστεθέντων[p] οὐδὲν ἐλύπησεν, ὥστε[q] μὴ οὐχὶ[r] τὴν ἐκείνου[s] τοῦ στοιχείου φύσιν δηλῶσαι ὅλῳ τῷ ὀνόματι οὗ ἐβούλετο ὁ νομοθέτης. οὕτως ἠπιστήθη καλῶς θέσθαι τοῖς γράμμασι[t] τὰ ὀνόματα.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν.

§. 24. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ βασιλέως ὁ αὐτὸς λόγος; ἔσται γάρ ποτ'[u] ἐκ βασιλέως βασιλεύς, καὶ ἐξ ἀγαθοῦ I. 394.
ἀγαθός, καὶ ἐκ καλοῦ καλός, καὶ τἆλλα πάντα οὕτως, ἐξ ἑκάστου γένους ἕτερον τοιοῦτον ἔκγονον, ἐὰν μὴ τέρας γίγνηται.[v] κλητέον δὴ ταὐτὰ[w] ὀνόματα. ποικίλλειν δὲ[x] ἔξεστι ταῖς συλλαβαῖς, ὥστε δόξαι ἂν τῷ ἰδιωτικῶς ἔχοντι ἕτερα εἶναι ἀλλήλων τὰ αὐτὰ ὄντα,[y] ὥς περ ἡμῖν τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα, χρώμασιν ἢ[z] ὀσμαῖς πεποικιλμένα, ἄλλα φαίνεται ταὐτὰ[a] ὄντα, τῷ δέ γε ἰατρῷ,[b] ἅτε τὴν[c] δύ-

—[n] κἀκεῖνο 𝔛G et pr Δ, καλεῖν κἀκεῖνο rc Δ.—[o] ὅτι om G.—[p] προτεθέντων Γ, προστιθέντων m.—[q] ὡς pr Δ.—[r] οὐ Γ.—[s] ἐκείνην X.—[t] πράγμασι G.—[u] τ' F.—[v] γένηται ΛIX.—[w] ταῦτα 𝔛.—[x] τε G.—[y] ὄντα in mg Δ.—[z] καὶ ΓΛBCEFHIX*lm* et corr Π.—[a] ταὐτὰ G.—[b] ἰατροῦ H.—[c] ἅτε δὴ τὴν I.—[d] ὑπὸ...ἐκπλήττεται X.—

φωνήεισι] Recte Schæf. ad Exc. e cod. Paris. adjecta Greg. Cor. p. 678. 'Formam εισι talium dativorum, quam recentiores grammatici, illa (in εσσι quæ vera est, cf. Etym. Leid. ib. p. 310.) plane neglecta, in ordinem receperunt, non memini me legere.' Beck.

ὀνόματα ποιοῦντες] Cod. Gud. ὀνοματοποιοῦντες. Heind.

ἀλλ' ἕως ἂν αὐτοῦ] Sc. τοῦ στοιχείου, quo refertur deinceps αὐτὸ in verbis ὃ αὐτὸ ἡμῖν δηλώσει. Quanquam pro αὐτοῦ h. l. exspectabam potius ἑκάστου. Pro καλεῖν ὃ Cod. Gud. κἀκεῖνο. Heind.

οἷον τὸ βῆτα] Conf. not. ad Theætet. §. 89. τοῦ τε ε. Ita Cod. Gud. Vulgo τοῦ ε. Tum idem καὶ τοῦ ο καὶ τοῦ υ. Ab Aldina abest hoc καὶ τοῦ ο, quod restituendum Cornarius monuit et scriptum exhibet Bas. utraque.—τοῖς δ' ἄλλοις φωνήεισι (vulgo vitiose φωνήεσι), quibus nomina hæc sunt, ἄλφα, ἦτα, ἰῶτα. Ἄφωνα autem dicit, quæ grammaticis nominantur σύμφωνα. Vid. not. ad Theæt. §. 142. Heind.

§. 24. τοιοῦτον] Sc. οἷόν ἐστι τὸ γένος. Heind.

κλητέον δὴ ταυτὰ ὀνόματα] Male Cod. Gud. ταῦτα. Ficinus: *eademque dicenda nomina*, quasi legerit κλητέον τε. Certe post γίγνηται ita distinxi, ut ad illa ἕτερον τοιοῦτον ἔκγονον repeti debeat ἔσται. Heind.

ὥσπερ ἡμῖν] V. not. ad Theætet. §. 76. Heind.

χρώμ. καὶ ὀσμαῖς] Sic Cod. Gud. atque Ficinus: *coloribus et odoribus*. Vulgo χρ. ἢ ὀσμ. Heind.

οὕτω δὴ ἴσως] Sic scripsi pro οὕτω δὲ ἴσ. §. 88., ubi eadem plane structuræ est ratio: ὥσπερ οἱ ζωγράφοι—οὕτω δὴ καὶ ἡμεῖς etc. ἴσως autem h. l. modeste, ut Attici solent, adhibitum pro δηλονότι, *utique, sane, sine dubio*. Heind.

ναμιν τῶν φαρμάκων σκοπουμένῳ, τὰ αὐτὰ φαίνεται, καὶ
II. ii. 26. οὐκ ἐκπλήττεται ὑπὸ[d] τῶν προσόντων.[e] οὕτω δὲ ἴσως καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ,[f] καὶ οὐκ ἐκπλήττεται εἴ τι[g] πρόσκειται[h] γράμμα ἢ μετάκειται ἢ ἀφῄρηται, ἢ καὶ ἐν ἄλλοις παντάπασι γράμμασίν ἐστιν ἡ τοῦ ὀνόματος δύναμις. [§. 25.] Ὥς περ ὃ[i] νῦν[j] δὴ ἐλέγομεν, Ἀστυάναξ τε καὶ Ἕκτωρ οὐδὲν τῶν αὐτῶν γραμμάτων ἔχει πλὴν τοῦ ταῦ, ἀλλ' ὅμως ταὐτὸν σημαίνει. καὶ Ἀρχέπολίς γε[k] τῶν μὲν γραμμάτων τί[l] ἐπικοινωνεῖ;[m] δηλοῖ δὲ ὅμως τὸ αὐτό. καὶ ἄλλα πολλά ἐστιν, ἃ οὐδὲν ἀλλ'[n] ἢ βασιλέα σημαίνει· καὶ ἄλλα γε αὖ στρατηγόν, οἷον Ἆγις καὶ Πολέμαρχος καὶ Εὐπόλεμος· καὶ ἰατρικά[o] γε[p] ἕτερα, Ἰατροκλῆς[q] καὶ Ἀκεσίμβροτος. καὶ ἕτερα ἂν ἴσως συχνὰ εὕροιμεν ταῖς μὲν συλλαβαῖς καὶ τοῖς γράμμασι διαφωνοῦντα, τῇ δὲ δυνάμει ταὐτὸν φθεγγόμενα. φαίνεται οὕτως ἢ οὔ;

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τοῖς μὲν δὴ[r] κατὰ φύσιν γιγνομένοις ταὐτὰ[s] ἀποδοτέον ὀνόματα;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δαὶ[t] τοῖς παρὰ φύσιν, οἳ ἂν[u] ἐν τέρατος εἴδει
II. ii. 27. γένωνται;[v] οἷον[w] ὅταν ἐξ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀσεβὴς γένηται, ἆρ' οὐχ ὥς περ ἐν τοῖς ἔμπροσθε,[x] κἂν ἵππος βοὸς ἔκγονον τέκῃ, οὐ τοῦ τεκόντος δή που ἔδει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν ἀλλὰ τοῦ γένους οὗ[y] εἴη;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

§. 26. ΣΩ. Καὶ τῷ[z] ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς ἄρα γενομένῳ ἀσεβεῖ τὸ τοῦ γένους ὄνομα ἀποδοτέον;

[e] προσιόντων ΆΔΠΣΥ et pr Ξ, προσηκόντων G.—[f] σκοπεῖν ΣΥ.—[g] ὑπὸ εἴτι m.—[h] προσήκειται l, προσήκει τὰ m.—[i] ὂν X.—[j] δὴ νῦν Ilm.—[k] γε om X.—[l] τί om X.—[m] κοινωνεῖ ΛCEFX.—[n] ἀλλ' ΓΔΞΥBCFHIXlm: ἄλλ' s.—[o] ἰατρικοῦ X.—[p] γε om G.—[q] καὶ post Ἰατροκλῆς om C.—[r] οὖν lm.—[s] ταῦτα G.—[t] δὲ ΓΛΠBCEFGHIXlm.—[u] οἷα G.—[v] γίγνονται G.—[w] οἷον om G.—[x] ἔμπροσθε Δ: ἔμπροσθεν °s.—

§. 25. οἳ ἂν ἐν τέρατος εἴδει γένωνται;] Bas. 1. 2. γένονται. Cod. Gud. γίγνονται, quod, abjecta particula ἂν, præfero. Dictionem hanc, ἐν τέρατος εἴδει, eximie illustravit Heusd. Specim. Crit. in Plat. p. 44.—οὐ τοῦ τεκόντος δήπου ἔδει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν sc. τὸ ἔκγονον, quod additum sane maluerint, qui Platonis stilum probe callent. Heind.

§. 26. καὶ τῷ ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς—ἀσεβεῖ

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.[a]

ΣΩ. Οὐ Θεόφιλον, ὡς ἔοικεν, οὐδὲ Μνησίθεον οὐδὲ τῶν[b] τοιούτων οὐδέν, ἀλλ' ὅ τι τἀναντία τούτοις σημαίνει, ἐάν[c] περ τῆς ὀρθότητος τυγχάνῃ τὰ ὀνόματα.

ΕΡΜ. Παντός γε μᾶλλον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ὡς πέρ γε καὶ ὁ[d] Ὀρέστης, ὦ Ἑρμόγενες, κινδυνεύει ὀρθῶς ἔχειν, εἴ τέ τις τύχη[e] ἔθετο αὐτῷ[f] τὸ ὄνομα εἴτε καὶ ποιητής τις, τὸ θηριῶδες τῆς φύσεως καὶ τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ τὸ ὀρεινὸν ἐνδεικνύμενος τῷ ὀνόματι.

ΕΡΜ. Φαίνεται[g] οὕτως, ὦ Σώκρατες. I. 395.

ΣΩ. Ἔοικε δέ γε[h] καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ κατὰ φύσιν τὸ ὄνομα εἶναι.

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Κινδυνεύει γὰρ τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἀγαμέμνων, II. ii. 28.
οἷος,[i] ἃ[j] ἂν δόξειεν αὐτῷ διαπονεῖσθαι καὶ καρτερεῖν, τέλος ἐπιτιθεὶς[k] τοῖς δόξασι δι' ἀρετήν. σημεῖον δ' αὐτοῦ ἡ[l] ἐν

[y] οὗ ἂν F, om I.—[z] καὶ τῷ om I.—[a] ταῦτα om G.—[b] τῶν om H.—[c] καὶ ἐάν X.—[d] ὁ om ΠGlm.—[e] τύχῃ Π.—[f] αὐτῶ om pr Ξ.—[g] φαίνετ' αἰεί G.—[h] γε om F.—[i] οἷον X.—[j] ἃ add codex Gudianus. nec tamen opus addito, si pro ἃ ἂν scribas ἄν.—[k] ἐπιτιθεὶς ΧΔΠ et pr Υ, ἐπιτιθέναι G: ἐπιθεὶς *ς.—[l] αὐτοῦ ἡ...καὶ καρτερίας mei omnes, nisi quod Ξ habet καρτερία: αὐτῷ τῆς καρτερίας ἡ ἐν τροίᾳ μονὴ μετὰ

τὸ τοῦ γένους] I. e. οὐ τοῦ τεκόντος, ἀλλὰ τὸ τοῦ γένους, τοῦ ἀσεβοῦς. In Cod. Gud. post ἀσεβεῖ intrusum est οὐ, quod ferri potest, si verba hæc ἐρωτηματικῶς accipiantur, ut vocula οὐ respondeat prægressis illis ἆρ' οὐ. Idem liber statim post ἀποδοτέον ἐστὶν, οὐ Θεόφιλον etc. omissis his Hermogenis Ἔστι ταῦτα.—Οὐ Θεόφιλον etc. sc. τὸ ὄνομα ἀποδοτέον. Heind.

φαίνεται] Quod hic additur ab Hermogene, φαίνεται, unice spectat ad Socratis illud ἔοικε; asseverat enim Hermogenes, videri sibi hoc probabile et consentaneum, ex prægressi videlicet exempli similitudine eaque omnino, quam Socrates explicuit, nominum ratione. Monui, ne quis hic hæreat, τὸ φαίνεται perperam, ut ipse olim feci, ad totam Socratis sententiam trahens, quæ nondum poterat liquida Hermogeni et aperta esse. Heind.

οἷος, ἃ ἂν δόξ.] Ita egregie Cod. Gud. Vulgo ἃ omittitur, ut nulla prorsus exeat structuræ ratio. Heind.

σημεῖον δ' αὐτοῦ] Ficinus reperit in suis codicibus eam scripturam, quam post Stephanum recepimus: vertit enim, *argumentum vero tolerantiæ suæ apud Trojam tanto cum exercitu perduratio præbuit.* Fisch.

σημεῖον δ' αὐτοῦ] In his pro vulgato αὐτῷ e Cod. Gud. et Edd. Ald. Bas. 1. 2. αὐτοῦ rescripsi, atque τόσου mutavi in τοσούτου. Sed totum hoc in his libris ita legitur: Σημεῖον δ' αὐτοῦ ἡ ἐν Τροίᾳ μονὴ τοῦ πλήθους τε καὶ καρτερίας, neque scripturam nostram in libro suo reperisse videtur Cornarius hæc ita vertens: *Ejus rei signum est perseverantia ad Trojam cum tanta exercitus multitudine ac tolerantia.* Vulgata tamen sive ex Stephani ingenio fluxit, sive, quod probabilius est, quum suis ipsius conjecturis locum in Platonis textu concedere nusquam fere ausus sit vir modestissimus, ex Ficini eam ille versione hausit, omnes veritatis numeros hæc ita videtur explere, ut frugibus inventis glandem spernendam duxerim. Heind.

Τροία μονὴ τοῦ πλήθους τε καὶ καρτερίας. ὅτι οὖν ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνήρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων. [§. 27.] Ἴσως δὲ καὶ ὁ Ἀτρεὺς ὀρθῶς ἔχει. ὅ τε γὰρ τοῦ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος καὶ ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμὰ διεπράττετο, πάντα ταῦτα ζημιώδη καὶ ἀτηρὰ[m] πρὸς ἀρετήν. ἡ οὖν τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία σμικρὸν παρακλίνει καὶ ἐπικεκάλυπται, ὥστε μὴ πᾶσι δηλοῦν τὴν φύσιν τοῦ ἀνδρός· τοῖς δ' ἐπαΐουσι[n] περὶ ὀνομάτων ἱκανῶς δηλοῖ ὃ βούλεται ὁ Ἀτρεύς. καὶ γὰρ κατὰ τὸ ἀτειρὲς[o] καὶ κατὰ τὸ ἄτρεστον καὶ κατὰ τὸ ἀτηρόν,[p] πανταχῇ ὀρθῶς αὐτῷ[q] τὸ ὄνομα κεῖται. Δοκεῖ[r] δέ μοι καὶ τῷ Πέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως[s] κεῖσθαι· σημαίνει γὰρ τοῦτο[t] τοὔνομα[u] τὸν τὰ ἐγγὺς ὁρῶντα ἄξιον[v] εἶναι[w] ταύτης τῆς ἐπωνυμίας.[x]

τόσου πλήθους ς.—[m] ἀτειρὰ ℵΔG.—[n] ἐπανιοῦσι I.—[o] ἀτειρὲς ℵΔΣΥG et pr Ξ, ἀτειρεὺς Π: ἀτηρὲς *ς.—[p] ἄτρεπτον ΛBCEFHIX, ἄτρετον Ξ.—[q] αὐτῷ ℵΔΞΠΣΥGX et corr Λ: αὐτὸ *ς.—[r] δοκῶ ΛXm.—[s] ἀμέτρως G: ἐμμέτρως...ὄνομα om F.—[t] τοῦτο ante τὸν ponit G.—[u] τοὔνομα ΓΔΛΥBCHIXlm: τὸ ὄνομα *ς.—[v] ὁρῶντα καὶ ἄξιον G.—[w] εἶναι om Ξ.—[x] τῆς οὑτωσί πως ἐπωνυμίας Γ.—[y] οἶμαι ΓΔΛΠBCEGH

§. 27. Χρυσίππου] Pelopis filii, quem quum pater unice amaret, ægre id ferens noverca Hippodamia filios suos Atreum et Thyesten impulit, ut illum interficerent. V. Hygin. F. 85. Thucyd. i. 9. Plutarch. Parall. p. 313. E. Nam de Thyeste fabula notissima est. Heind.

ὡς ὠμὰ] *Perquam sæva.* Phædo. p. 90. D. Οὐκοῦν, ὦ Φαίδων, ἔφη, οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ etc.—Νὴ τὸν Δία, ἦν δ' ἐγὼ, ὡς οἰκτρὸν δῆτα. Apolog. Socr. p. 35. A. οἵουσπερ ἐγὼ πολλάκις ἑώρακά τινας, ὅταν κρίνωνται, δοκοῦντας μέν τι εἶναι, θαυμάσια δὲ ἐργαζομένους, ὡς δεινόν τι οἰομένους πείσεσθαι εἰ ἀποθανοῦνται. Rarus tamen est hic usus voculæ ὡς, nisi quis huc trahere velit trita illa ὡς ἀληθῶς. ὡς ἑτέρως et similia. Heind.

ἀτηρὰ] Schol. ἀκόλαστα, ὑβριστικὰ, χαλεπὰ, κακὰ, βλαβερά. Postremum tenendum. Heind.

ἡ οὖν τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία] *Nominis appellatio*, ἡ ἐπονομασία, i. e. *modus rationque, qua factum est nomen et in usum receptum*, quemadmodum dicitur ὄνομα ὀνομάζειν, ἐπονομάζειν, *nomen usurpare*. Vid. ad §. 1. Nisi quis malit ἐπωνυμίαν interpretari *originem causamque, unde nomen est ductum*, ἐπωνόμασται, velut Homerus adhibet illud ὄνομα ἐπώνυμον, *nomen ex re ductum*, Odyss. H. 54. T. 409. Heind.

κατὰ τὸ ἀτηρὲς] Hesych. Ἀτηρὴς, ἀκαταπονητὸς, pro quo tamen jam Stephanus in Thes. legendum vidit ἀτειρὴς, itidemque h. l. ἀτειρὲς scribendum Buttmanno assentior. Nam etsi forma ἀτηρὴς est apud Hippocr. de Aër. et Loc. c. 2. ἀτηρέα γαστρὸς καὶ σπληνὸς, diverso tamen hic opus est vocabulo ob seq. ἀτηρόν. Heind.

ὀρθῶς αὐτῷ] Ita correxi vulgatum αὐτό. Velut statim post, δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ Πέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως κεῖσθαι, et deinde §. 28. Τῷ δὲ Ταντάλῳ καὶ πᾶς ἂν ἡγήσαιτο τοὔνομα ὀρθῶς—τεθῆναι, atque mox, Φαίνεται δὲ καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ—παγκάλως τὸ ὄνομα κεῖσθαι. Heind.

τοῦτο τὸ ὄνομα] Cod. Gud. τὸ ὄνομα τοῦτο. Tum ante ἄξιον ibidem insertum καί. Buttmannus ante hæc ἄξιον εἶναι—ἐπωνυμίας intercidisse putabat aliqua hujusmodi, Οἶμαι δὲ τὸν Πέλοπα. Sed recepto illo καὶ e Cod. Gud. Platonis manum restitues scribendo: Δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ Πέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως κεῖσθαι, σημαίνειν γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα τὸν τὰ ἐγγὺς ὁρῶντα, καὶ ἄξιος εἶναι ταύτης τῆς ἐπωνυμίας. Heind.

ΕΡΜ. Πῶς δή;

ΣΩ. Οἷόν που καὶ κατ' ἐκείνου λέγεται τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ τοῦ Μυρτίλου φόνῳ, οὐδὲν οἵου[y] τε γενέσθαι προνοηθῆναι οὐδὲ προϊδεῖν τῶν πόρρω τῶν εἰς τὸ πᾶν γένος, ὅσης αὐτὸ[z] δυστυχίας ἐνεπίμπλη,[a] τὸ ἐγγὺς μόνον ὁρῶν[b] καὶ τὸ παραχρῆμα—τοῦτο δ' ἐστὶ πέλας—ἡνίκα προεθυμεῖτο[c] ii. ii. 29. λαβεῖν παντὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἱπποδαμείας[d] γάμον. [§. 28.] Τῷ δὲ Ταντάλῳ καὶ πᾶς[e] ἂν ἡγήσαιτο τοὔνομα ὀρθῶς καὶ κατὰ φύσιν τεθῆναι, εἰ ἀληθῆ τὰ περὶ αὐτοῦ[f] λεγόμενα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα ταῦτα;

ΣΩ. Ἅ τέ[g] που ἔτι ζῶντι δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινά, ὧν καὶ[h] τέλος ἡ πατρὶς αὐτοῦ ὅλη ἀνετράπετο· καὶ τελευτήσαντι ἐν Ἅιδου ἡ ὑπὲρ τῆς[i] κεφαλῆς τοῦ[j] λίθου ταντάλεια[k] θαυμαστὴ[l] ὡς ξύμφωνος[m] τῷ ὀνό-

ου / ὁ
IXm, οἴῳ ΧF, οἷον l.—[z] αὐτὸ ΞΥ, αὐτοῦ G, ἑαυτῷ X, αὐτῶι Χ: αὐτῷ *s.—[a] ἐνε-
τὸ / α
πίμπλη ΧΔΞΠΣΥl, ἐνεπίμπλητο ΓΛΙΧ, ἐνεπίμπλητο B, ἐνεπίμπλατο CEFGHIm: ἐνεπίμπλατο τὸ s.—[b] ὁρᾶν l.—[c] προκαὶθυμεῖτο m.—[d] ἱπποδαμίας l.—[e] πῶς CHI.—
οῦ
[f] αὐτὸν ΧΞΠΣΥΗm, αὐτῶν F, αὐτῶν ΔΛBCEIXl et pr Γ.—[g] ὅτε l.—[h] καὶ post ὧν om G.—[i] τῆς om ΞΣΥ.—[j] αὐτοῦ τοῦ G.—[k] ταντάλία G et plures, ταλαντία mg F rc.—[l] θαυμαστὴ ΛBCEFHIXlm: θαυμαστῶς *s.—[m] ξύμφωνος G: συμφώνως *s.—

οἷόν που καὶ] Similiter Græci dicunt, *ὅπερ καὶ σὺ φῂς, ὅπερ καὶ ἐγένετο*, aliaque, ut nolim hoc *καὶ* tentari, etsi id facile nasci potuit ex seq. *κατά*. Heind.

ἐν τῷ τοῦ Μυρτίλου φόνῳ] Fabulam eleganter narravit Muret. Var. Lectt. i. 12. Soph. Electr. 508. *Εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη, παγχρύσων δίφρων δυστάνοις αἰκίαις πρόῤῥιζος ἐκριφθεὶς, οὔ τίς πω ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου πολύπονος αἰκία*, ubi vid. Schol. et conf. Solan. ad Lucian. de Saltat. t. v. p. 469. Bip. Heind.

οἵου τε] Cod. Gud. *οἵῳ τε*. Idem deinde *ὅσης αὐτοῦ δυστ. ἐνεμπίπλητο*. Jam durissime infertur nominativus *ὁρῶν* post genitivum illum *οἵουτε*, quanquam h. l. nemini placeat genitivus *ὁρῶντος*. Conjectabam olim, *ἅτε τὸ ἐγγὺς μόν*. Nunc libri Gudiani vestigia secutus probabiliorem video medelam. Scripserim *ὅσης αὐτὸ δυστυχίας ἐνεπίμπλη, τὸ ἐγγὺς μόνον ὁρῶντα*. Heind.

At solent ita interdum nominativi absolute poni, alia structura præcedente. Ad rem v. Soph. Electr. 508. Beck.

§. 28. *ἀληθῆ τὰ περὶ αὐτοῦ*] Ald. Bas. 1. *ἀληθεῖ τὰ περὶ αὐτῶν*. Prius vitium sublatum est in Bas. 2. sed *αὐτῶν* intactum mansit, quum tamen series orationis ipsa clamet, scribi oportere *αὐτοῦ*, quod ad solum Tantalum referatur. Fisch.

ἅ τέ που ἔτι ζῶντι δυστυχήματα ἐγένετο —, καὶ τελευτήσαντι ἐν ᾅδου ἡ — ταντaλεία θαυμαστὴ ὡς σύμφωνος —.] Hoc Ἅ τε quum pendeat a præcedd. Τὰ ποῖα ταῦτα; idem hic prorsus est structuræ genus, quod in Euthyphr. p. 6. B. *Καὶ πόλεμον ἄρα ἡγῇ σὺ εἶναι τῷ ὄντι ἐν τοῖς θεοῖς πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔχθρας δεινὰς καὶ μάχας καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ, οἷα λέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τά τε ἄλλα ἱερὰ ἡμῖν καταπεποίκιλται, καὶ δὴ καὶ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλμάτων ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν*, ubi erravit cum Forstero Fischerus. Heind.

ὧν καὶ τέλος] I. e. *ὧν καὶ τέλος τοῦτο ἦν ὅτι ἡ πατρὶς* etc. Simile illud Thucyd. i. 24. *Τὰ δὲ τελευταῖα πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου, ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε τοὺς δυνατούς*. Tantalum e Paphlagonia ab Ilo, Trois filio, expulsum tradit Diodor.

ματι. καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν, ὥς περ ἄν[n] εἴ τις βουλόμενος ταλάντατον[o] ὀνομάσαι, ἀποκρυπτόμενος[p] ὀνομάσειε καὶ εἴποι ἀντ' ἐκείνου Τάνταλον. τοιοῦτόν τι[q] καὶ τούτῳ[r] τὸ ὄνομα ἔοικεν ἐκπορίσαι ἡ τύχη τῆς φήμης. Φαίνεται δὲ καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ λεγομένῳ τῷ Διὶ παγκάλως τὸ ὄνομα
I. 396. κεῖσθαι, ἔστι δὲ οὐ ῥᾴδιον κατανοῆσαι. ἀτεχνῶς γάρ ἐστιν οἷον λόγος τὸ τοῦ Διὸς ὄνομα, διελόντες δὲ[s] αὐτὸ διχῇ οἱ μὲν τῷ ἑτέρῳ μέρει, οἱ δὲ τῷ ἑτέρῳ χρώμεθα. οἱ μὲν γάρ[t] Ζῆνα, οἱ δὲ Δία καλοῦσι. συντιθέμενα δ'[u] εἰς ἓν δηλοῖ τὴν φύσιν τοῦ θεοῦ, ὃ[v] δὴ προσήκειν φαμὲν[w] ὀνόματι[x] οἵῳ τε[y]

[n] ἂν...εἴποι om H.—[o] ταλάντατον m, τάνταλον F.—[p] ὀνομάσαι ἀποκρυπτόμενος om G.—[q] τοι H.—[r] τούτῳ ΧΔΞΠΣΥG: τοῦτο *ς.—[s] οὖν X et rc Λ, om ΓΒCFGHIm et pr ΛΕ.—[t] γὰρ om pr Δ.—[u] δὲ ταῦτα G.—[v] ᾧ C.—[w] ἔφαμεν F.—[x] ὀνόματα H.

Sic. iv. 74. Heind.

ἡ ὑπὲρ τῆς κεφ.—ταντaλεία] Eurip. Orest. 5. Τάνταλος Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον Ἀέρι ποτᾶται καὶ τίνει ταύτην δίκην. Veterum hac de re loca dabit Davis. ad Cic. Tusc. iv. 16. Heind.

ταντaλεία] ταλαντεία maluerunt Spald. et Schleierm. quod certe facilius a ταλαντεύω derivari potuit, et confirmari vbb. sqq. ταλάντατον—Τάνταλον videtur. Beck.

θαυμαστῶς] Ita Ald. et Bas. 1. Sed Bas. 2. θαυμαστῇ· quam lectionem respuunt verba sequentia: nam θαυμαστῶς ὡς συμφώνως — ἔοικεν dictum est, ut Phædon. §. 10. ὑπερφυῶς ὡς ἀληθῆ λέγεις, et alia ejusmodi plura apud ipsum Platonem. Fisch.

θαυμαστὴ ὡς σύμφωνος] Vulgo θαυμαστῶς ὡς συμφώνως. θαυμαστὴ rescripsi e Bas. 2. σύμφωνος e Cod. Gud. Cf. Gorg. §. 78. Ὑπερφυεῖ τινι ἄρα ὡς μεγάλῃ βλαβῇ — ὑπερβάλλουσα τἄλλα ἡ τῆς ψυχῆς πονηρία αἴσχιστόν ἐστι πάντων. Eurip. Iph. A. 943. Θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη. Jam, restituta hac scriptura, in promptu erat interpunctionis correctio. Nam vulgo interpungunt:—τῷ ὀνόματι καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν. ὥσπερ ἂν — — Τάνταλον. Τοιοῦτόν τι etc. Sed verba, καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν, manifesto pertinent ad seqq. illa, τοιοῦτόν τι καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔοικεν ἐκπορίσαι etc. in quibus perspicuitatis caussa denuo infertur ἔοικε. Heind.

ταλάντατον] Schol. ἀτυχέστατον. Verba ὀνομάσαι, ἀποκρυπτόμενος absunt a Cod. Gud. Heind.

ἡ τύχη τῆς φήμης] *Fors quædam famæ.* Sensus est: *quod fecerit aliquis consulto, qui vocabulum* ταλάντατον *obscurare et obtegere velit, ut pro eo dicat* τάνταλον, *idem famam fecisse fortuitu.* Heind.

διελ. δὲ ταῦτα] Addidi hoc ταῦτα e Cod. Gud. Heind.

ὃ δὴ προσ. φα.] Ex fide vet. cod. ita legi, ᾧ δὴ προσήκειν φαμὲν ὄνομα οἷόν τε εἶναι τὸ εἶναι ἀπεργάζεσθαι. quæ mihi quidem certe genuina esse videtur lectio. Illud εἶναι videbatur frustra repeti, et τὸ articulus irrepsit ad vocem ὄνομα. Inde vitium in germanam scripturam irrepsit. Serran.

ὃ δὴ πρ. φα.] Locus haud dubie sanus est et integer, etiam Steph. auctore; præsertim quum verba fundant sensum commodum atque aptum. Ficinus bene vertit, *quod maxime debet nomen efficere posse,* h. e. declarare naturam vimque rerum. At Serranus, ut multos alios philosophi locos perperam interpretatus est, ita nec hunc intellexisse videtur. Reddidit eum sic, *cui quidem affirmamus hujusmodi nomen maxime convenire, quod demonstrare possit, ipsum esse qui ipsam existendi vim rationemque efficiat*: nam ait, se auctoritate veteris Codicis legisse, ᾧ δὴ προσήκειν φαμὲν ὄνομα οἷόν τε εἶναι τὸ εἶναι ἀπεργάζεσθαι. hanc autem veram et germanam lectionem esse putabat, præsertim quum facile intelligi posset, quomodo ex hac scriptura nata esset altera: nam articulum τὸ, negligentia librariorum, adhæsisse vocabulo ὄνομα, mutatum

εἶναι ἀπεργάζεσθαι. οὐ γάρ ἐστιν ἡμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὅς τίς[z] ἐστιν αἴτιος μᾶλλον τοῦ ζῆν ἢ ὁ ἄρχων τε II. ii. 30.
καὶ βασιλεὺς[a] τῶν πάντων.[b] [§. 29.] Συμβαίνει οὖν ὀρθῶς ὀνομάζεσθαι οὗτος ὁ[c] θεὸς εἶναι δι'[d] ὃν ζῆν ἀεὶ πᾶσι τοῖς ζῶσιν ὑπάρχει. διείληπται δὲ δίχα, ὥσπερ λέγω,[e] ἓν ὂν τὸ ὄνομα, τῷ Διὶ καὶ τῷ[f] Ζηνί. Τοῦτον δὲ Κρόνου υἱὸν εἶναι[g] ὑβριστικὸν μὲν ἄν[h] τινι[i] δόξειεν εἶναι ἀκούσαντι ἐξαίφνης, εὔλογον δὲ μεγάλης τινὸς διανοίας ἔκγονον εἶναι τὸν Δία· κόρον[j] γὰρ σημαίνει οὐ παῖδα, ἀλλὰ τὸ καθαρὸν

—[y] τε om C.—[z] ὅς τε X.—[a] καὶ ὁ βασιλεὺς H.—[b] ἁπάντων F.—[c] οὕτως τῷ s.—[d] διὸ ΧΔG.—[e] ὥσπερ λέγω om I.—[f] τῷ ante ζηνὶ add ΓΔΠΒCEFGHI*lm*.—[g] εἶναι add G.—[h] οὖν G.—[i] τις ΠΣΥΒCGHI*lm* et pr ΔΛ, τι ΓΕF et rc Δ.—[j] κρόνον I: κό-

deinde ab aliis in τι, et infinitivum εἶναι omissum esse, quod librariis frustra repeti visus esset. At sicut vehementer dubito, an periti artis Criticæ sic originem lectionis vulgatæ reperturi sint: ita certo scio, e lectione ita Serrani non posse, per leges Græci sermonis naturamque verborum, exprimi eum sensum, quem ei tamen a Serrano tributum video. Fisch.

ὃ δὴ πρ. φα.] Fraudis h. l. ut alibi, manifestus est Serranus, homo futilissimus, quum hæc veteris Codicis auctoritate ita se legere dicit. Convincere istud commentum non attinet. Heind.

αἴτιος μᾶλλον] Steph. 'γράφ. αἴτιος ἄλλος τοῦ ζῆν' quam lectionem unde hausisset Stephanus, ignorabam. Fisch.

συμ. ο. ὀρ. ὀνομ. οὕτως, τῷ θ. εἶναι] Ald. Bas. 1. 2. συμβαίνει οὖν ὀρθῶς ὀνομάζεσθαι, οὗτος ὁ θεὸς εἶναι. Lectionem in Ald. et Bas. Ficinus quoque invenerat procul dubio: vertit enim, *quapropter decens nomen est hic deus sortitus, per quem vita* —. Fisch.

§. 29. συμβαίνει οὖν ὀρθῶς ὀνομάζεσθαι οὗτος ὁ θεὸς εἶναι] Sic Cod. Gud. et Ald. cum Bas. utraque. Quæ vulgo leguntur, Συμβαίνει — ὀνομάζεσθαι οὕτως, τῷ θεὸς εἶναι, de prava sunt Cornarii mutatione a Stephano in contextum inducta. Loquendi hoc genus ὀνομάζεσθαι εἶναι explicui ad Theætet. §. 45. Heind.

δι' ὃν ζῆν] Tria igitur hæc, διὰ et ὃν et ζῆν, in Jovis vocabulo latere ait. Hinc auctor libri de Mundo, vulgo Aristoteli adscripti, c. 7. Καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ Ζῆνα καὶ Δία, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν, 'δι' ὃν ζῶμεν.' Cf. Orph. Fragm. 30. Heind.

δίχα] Omissum est in Cod. Gud.—τοῦτον δὲ Κρόνου υἱὸν εἶναι. Adjeci hoc εἶναι e Cod. Gud. Quod idem non male abfuerit post δόξειεν. Heind.

ὑβριστικὸν μὲν ἂν] (Cod. Gud. οὖν, pro ἂν, recte forsan, modo deinde post δόξειεν inseras ἂν)—*eum deum, qui omnium rerum moderator et rex sit et per quem omnia vivant, Croni filium appellare, indignum videatur et contumeliosum, si quis de vulgari significatu vocabuli* κρόνος *cogitet* (v. not. ad Euthyd. §. 38.) *Sed consentanea illa et decora est appellatio, quum* Κρόνος *idem sonet, quod* κόρος τοῦ νοῦ, *puram quandam et sinceram mentem*. Heind.

κόρος γὰρ σημαίνει] Steph. 'γράφ. Κρόνος δὲ τὸ χρόνου κόρος σημαίνει.' male, nec constat unde. Fisch. Expressit tamen Serranus in versione. Bip.

κόρον γὰρ σημ.] Sc. Κρόνος seu τὸ ὄνομα ὁ Κρόνος, ut loqui solet Plato, quod commode e prægressis suppleas. Accusativum hunc κόρον e Cod. Gud. et Ald. atque Bas. utraque substitui vulgato κόρος, quo adhibito, talem potius a Platone scripturam exspectabam: Κρόνος γὰρ κόρον σημαίνει, κόρος δὲ οὐ παῖδα etc. quanquam non ex simplici κόρος Plato vocabulum Κρόνου ductum vult, sed ex his, κόρος τοῦ νοῦ. Nam quod in margine affert Steph. Κρόνος δὲ τοῦ χρόνου κόρος σημαίνει, id ex Serrani versione sumpsit. Liquet autem, in hac originatione vocem κόρον etymon habere ἀπὸ τοῦ κορεῖν, *verrendo purgandoque*. Hesych. Κορεῖν, κοσμεῖν, καθαίρειν. Aliam longe in vocabulo Croni rationem posteriores secutos constat, Κρόνον eundem, quem χρόνον, dici perhibentes. V. Cic. de Nat. Deor. ii. 25. ibiq. Davis. Heind.

αὐτοῦ καὶ ἀκήρατον τοῦ νοῦ. Ἔστι δὲ οὗτος[k] *Οὐρανοῦ υἱός, ὡς λόγος. ἡ*[l] *δὲ αὖ ἐς τὸ ἄνω ὄψις καλῶς ἔχει τοῦτο τοὔνομα*[m] *καλεῖσθαι,*[n] *οὐρανία, ὁρῶσα τὰ ἄνω· ὅθεν δὴ*[o] *καί*[p] *φασιν, ὦ Ἑρμόγενες, τὸν καθαρὸν νοῦν παραγίγνεσθαι οἱ μετεωρολόγοι,*[q] *καὶ τῷ οὐρανῷ ὀρθῶς τὸ ὄνομα κεῖσθαι. Εἰ δ' ἐμεμνήμην τὴν*[r] *Ἡσιόδου*[s] *γενεαλογίαν, τίνας ἔτι τοὺς ἀνωτέρω προγόνους λέγει τούτων, οὐκ ἂν ἐπαυόμην*[t] *διεξιὼν ὡς ὀρθῶς αὐτοῖς τὰ ὀνόματα κεῖται, ἕως*[u] *ἀπεπειράθην*[v] *τῆς σοφίας ταυτησὶ*[w] *τί*[x] *ποιήσει, εἰ ἄρα*[y] *ἀπερεῖ*[z] *ἢ οὔ, ἣ*[a] *ἐμοὶ ἐξαίφνης νῦν*[b] *ουτωσὶ προσπέπτωκεν ἄρτι, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν.*

§. 30. ΕΡΜ. Καὶ μὲν[c] *δή, ὦ Σώκρατες, ἀτεχνῶς γέ*[d]
II. ii. 31. *μοι*[e] *δοκεῖς*[f] *ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἐξαίφνης χρησμῳδεῖν.*

ΣΩ. Καὶ αἰτιῶμαί γε, ὦ Ἑρμόγενες, μάλιστα αὐτὴν[g] *ἀπὸ Εὐθύφρονος τοῦ Προσπαλτίου*[h] *προσπεπτωκέναι μοι.*

ρος s.—[k] *οὗτος ὁ* E.—[l] *εἰ* I.—[m] *τοὔνομα* Γ.—[n] *καλεῖσθαι* om G.—[o] *δὲ* X.—[p] *καὶ* om *l*.—[q] *μετεωρολόγῳ* pr ℵ.—[r] *τοῦ* *l*.—[s] *οὐσιώδη* G.—[t] *ἐπαυόμην* ℵΔΛΞΠΣΥΕFI X*lm* et γρ B : *ἐπαυσάμην* *s.—[u] *ἕως ἂν* rc Π.—[v] *ἀπεπειράσθην* Σ, *ἀπεπυράθην* I.—[w] *ταύτης* ℵΔΠΣΥG : om pr Ξ.—[x] ante *τί* omisi *εἰ* cum ΓΛIX*lm* et pr B.—[y] *ἔτι* C, *ἐστιν* I.—[z] *ἀπερεῖ* ℵΔΛΞΠΣΥBCEGHIX*lm*, *ἅπερ εἰσὶν* Γ : *ἀπορεῖ* s.—[a] *ἢ οὖν* G.—[b] *νοῦν* (τ) I et pr Λ.—[c] *μὴν* *m*.—[d] *γε* H.—[e] *ἐμοὶ* G.—[f] *δοκεῖ* ΞGs.—[g] *αὐτὸν* *m*.—[h] *προσπαλτίου* ℵΓΛΠBCEFGHI*lm* et rc ΔΞ, *προσπαντίου* ΣΥ et pr ΔΞ, *προσπαλα-*

οὐρανία] Recte Schleiermach. monuit, non majuscula littera ut vulg. *Οὐρανία* legendum esse, nam est adjectivum ad *ἐς τὸ ἄνω ὄ.* pertinens, unde *Οὐρανὸς* derivatur, explicatum etymol. per seqq. Beck.

ὁρῶσα τὰ ἄνω, ὅθεν δὴ] Cf. not. ad Theætet. §. 83. init. Aliter de hoc vocabulo Auctor lib. de Mundo c. 6. *ὃν ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν, ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω.* Heind.

τίνας ἔτι τοὺς ἀνωτέρω] *Quibus præterea nominibus priores illos horum progenitores appellet.* Euthyd. §. 46. *ἀλλὰ μετὰ τοῦτο ἔτι τίνα ἐζητήσατε τέχνην;* Ne quis metathesin hic esse putet pro *τοὺς ἔτι ἀνωτ.* Heind.

οὐκ ἂν ἐπαυόμην] Sic recte Aldina et Bas. utraque pro vulgato *ἐπαυσάμην*. Heind.

ἕως ἀπεπειράθην] Steph. 'For. *ἕως ἂν ἀπεπειράθην*,' nisi repetatur e superioribus *ἄν*. Nobis vero neutra ratio placebat, neque vulgata lectio sollicitanda videbatur. Fisch.

ἕως ἀπεπειράθην] Cod. Gud. *ἕως ἄν*. *ἕως* est *quamdiu*, *ἕως ἄν*, *usque eo, quoad.* Atque voculam *ἂν* male h. l. deesse jam Stephanus monuit, quam recepissem e Cod. Gud. ni tum scribendum fuisset *ἀποπειραθείην*, quod sine libris reponere ego non ausim. Nam librorum auctoritate in hujusmodi rebus dijudicanda est sermonis ratio.—In his *ταυτησὶ, εἴ τι ποιήσει*, delenda videtur vocula *εἰ*. Heind.

ἀπερεῖ] I. e. *ἀποκαμεῖται*. Ita Cod. Gud. pro vulgato *ἀπορεῖ*. Phileb. p. 11. C. *Ἀνάγκη δέχεσθαι (τὸν λόγον). Φίληβος γὰρ ἡμῖν ὁ καλὸς ἀπείρηκε, defessus est.* Sed notus est hic usus verborum *ἀπειρηκέναι, ἀπαγορεύειν, ἀπαυδᾷν, ἀπειπεῖν*. Hoc *ἀπερεῖ* autem Ficinus quoque expressit hæc vertens: *si quid ipsa proficiat peragatque, et an deficiat necne etc.* Heind.

§. 30. *δοκεῖς*] Vitiose vulgo *δοκεῖ*. Illud in Gud. comparet. Heind.

τοῦ Προσπαλτίου] Sic Cod. Gud. Vulgo *Παντίου*. Ald. Bas. 1. 2. *Παντίου*. *Πρόσπαλτα* constat δῆμον φυλῆς

ἕωθεν[i] γὰρ πολλὰ αὐτῷ συνῆν[j] καὶ παρεῖχον[k] τὰ ὦτα.[l] κινδυνεύει οὖν ἐνθουσιῶν οὐ μόνον τὰ ὦτά μου ἐμπλῆσαι τῆς δαιμονίας σοφίας, ἀλλὰ καὶ[m] τῆς ψυχῆς ἐπειλῆφθαι. δοκεῖ οὖν μοι χρῆναι οὑτωσὶ[n] ἡμᾶς ποιῆσαι, τὸ μὲν τήμερον εἶναι χρήσασθαι αὐτῇ καὶ τὰ λοιπὰ περὶ τῶν ὀνομάτων ἐπισκέψασθαι· αὔριον δ' ἐὰν[o] καὶ ὑμῖν ξυνδοκῇ,[p] ἀποδιοπομπησόμεθά[q] τε αὐτὴν[r] καὶ καθαρούμεθα,[s] ἐξευρόντες ὅς τις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν,[t] εἴτε τῶν ἱερέων τις εἴτε τῶν σοφιστῶν. I. 397.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ξυγχωρῶ·[u] πάνυ γὰρ ἂν[v] ἡδέως τὰ ἐπίλοιπα περὶ τῶν ὀνομάτων ἀκούσαιμι.

ΣΩ. Ἀλλὰ χρὴ οὕτω ποιεῖν. Πόθεν οὖν[w] βούλει ἀρξώμεθα[x] διασκοποῦντες,[y] ἐπειδή περ εἰς τύπον τινὰ ἐμβεβήκαμεν,[z] ἵνα εἰδῶμεν εἰ ἄρα[a] ἡμῖν[b] ἐπιμαρτυρήσει[c] αὐτὰ τὰ ὀνόματα[d] μὴ πάνυ[e] ἀπὸ ταὐτομάτου[f] οὕτως ἕκαστα κεῖσθαι, ἀλλ' ἔχειν τινὰ ὀρθότητα; [§. 31.] Τὰ μὲν οὖν[g] τῶν ἡρώων καὶ ἀνθρώπων[h] λεγόμενα ὀνόματα ἴσως ἂν ἡμᾶς II. ii. 32.
ἐξαπατήσειε· πολλὰ μὲν γὰρ αὐτῶν κεῖται κατὰ προγόνων[i] ἐπωνυμίας,[j] οὐδὲν[k] προσῆκον ἐνίοις,[l] ὥς περ κατ' ἀρχὰς ἐλέγομεν· πολλὰ δὲ ὥς περ εὐχόμενοι τίθενται, οἷον[m] Εὐ-

τίου X: Παντίου ς.—[i] ἕωθε I.—[j] συνῆ (ν superscr.) X: unde restituendum συνῆ.—[k] παρείχετο I.—[l] αὐτὰ I.—[m] καὶ om Σ et pr Ξ.—[n] οὑτωσὶν ΛX.—[o] ἐὰν BGH: ἂν *ς.—[p] ξ. ΔΞΣΥC.—[q] ἀποδισπομπησόμεθά H.—[r] αὐτὴν om l.—[s] καθαριούμεθα corr Γ.—[t] καθαίρειν δεινὰ I.—[u] ξ. ΔΞΥ.—[v] ἂν add XΔΠΣΥG.—[w] οὖν om Δ.—[x] ἀρξόμεθα ΓΔBCEFGIlm.—[y] διασκοπουῦντες X.—[z] ἐβεβήκημεν l.—[a] ἔτι C.—[b] ἡμῶν I.—[c] ἐπιμαρτυρήσῃ HI.—[d] τὰ ὀνόματα om X.—[e] πάνυ om G et pr Υ.—[f] ταὐτομάτου G: τοῦ αὐτομάτου *ς.—[g] οὖν om ΞI.—[h] ἀνθρώπων καὶ ἡρώων I.—[i] κατὰ τὰς προγόνων (ἀπο superscr.) m.—[j] ὁμωνυμίας ΣΥ, ὁμωνυμίας XΔΠG.—[k] οὐδὲ G.—[l] ἐνίοτε BCEF, ἐνὶ: I.

Ἀκαμαντίδος appellatum fuisse. Euthyphron autem hic sine dubio est idem, a quo dialogum Plato inscripsit, homo, ut ibi describitur, in rebus divinis curiosissimus et ridicule superstitiosus. HEIND.

τὸ τήμερον εἶναι] Atticum loquendi genus pro τήμερον. Vid. Pierson. ad Moer. p. 364. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 30. HEIND.

ξυνδοκῇ] Cod. Gud. ξυνδοκοῖ, unde ξυνδοκῇ scripsi pro συνδοκῇ. HEIND.

ἀποδιοπομπησόμεθα] Schol. Ἀποδιοπομπεῖσθαί φασιν ἀποτρέπεσθαι τὸν προστρόπαιον Δία καὶ οἱονεὶ καθαίρεσθαι τὰ δεινά. Vocabulum hoc ex recondita doctrina explicuit Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 40. sqq. HEIND.

πάνυ γὰρ ἡδέως—ἀκούσαιμι] Vellem ἂν ἀκούσαιμι, ut Phaedo p. 70. B. Ἔγωγ' οὖν—ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι, ἥντινα δόξαν ἔχεις περὶ αὐτῶν, et semper fere alias. Sed vid. not. ad Gorg. §. 37.—Mox Cod. Gud. ἀπὸ ταυτομάτου. HEIND.

ἀρξώμεθα] Ald. Bas. 1. 2. ἀρξόμεθα. mendose. Paullo post etiam pro ἐμβεβήκαμεν in Basil. 2. est ἐκβεβήκαμεν. aeque male. FISCH.

τυχίδην[n] καὶ Σωσίαν καὶ Θεόφιλον καὶ ἄλλα πολλά. τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα δοκεῖ μοι[o] χρῆναι ἐᾶν·[p] εἰκὸς δὲ μάλιστα ἡμᾶς εὑρεῖν τὰ ὀρθῶς κείμενα περὶ τὰ ἀεὶ ὄντα καὶ πεφυκότα. ἐσπουδάσθαι[q] γὰρ ἐνταῦθα μάλιστα[r] πρέπει[s] τὴν θέσιν τῶν ὀνομάτων· ἴσως δ' ἔνια αὐτῶν καὶ ὑπὸ θειοτέρας δυνάμεως ἢ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐτέθη.

ΕΡΜ. Δοκεῖς μοι καλῶς λέγειν,[t] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ[u] δίκαιον ἀπὸ τῶν θεῶν ἄρχεσθαι, σκοπουμένους πῇ[v] ποτὲ αὐτὸ τοῦτο[w] τὸ ὄνομα οἱ θεοὶ ὀρθῶς ἐκλήθησαν;

ΕΡΜ. Εἰκός γε.[x]

ΣΩ. Τοιόνδε τοίνυν ἔγωγε ὑποπτεύω. φαίνονταί μοι οἱ πρῶτοι τῶν ἀνθρώπων τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα τούτους μόνους τοὺς[y] θεοὺς ἡγεῖσθαι, οὕς περ[z] νῦν πολλοὶ[a] τῶν βαρβάρων, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ γῆν καὶ ἄστρα καὶ οὐρανόν· ἅτε οὖν[b] αὐτὰ ὁρῶντες πάντα ἀεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ[c] θεῖν[d] θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι·[e]
II. ii. 33. ὕστερον δὲ κατανοοῦντες τοὺς ἄλλους πάντας[f] ἤδη τούτῳ τῷ ὀνόματι προσαγορεύειν. ἔοικέ τι ὃ λέγω τῷ ἀληθεῖ[g] ἢ οὐδέν;

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν ἔοικεν.

§. 32. ΣΩ. Τί οὖν ἂν μετὰ τοῦτο σκοποῖμεν;

—[m] οἷον om G.—[n] εὐτυχιάδην ϠΔΞΠΣΥ, εὐτυχίδα X.—[o] ἐμοὶ G.—[p] χαίρειν γρ Π.—[q] ἐσπουδάσται I.—[r] κάλλιστα ΛX, om m.—[s] πρέπει περὶ H, περὶ ΛIX, om G.
—[t] λέγεις H.—[u] εἰ I.—[v] ποῦ G.—[w] τοῦτο om Γ.—[x] εἰκός γε om I.—[y] τοὺς add ϠΓΔΛΠBCEFGHIXlm.—[z] ὥσπερ I, οὓς ὥσπερ G.—[a] πολλοὺς L.—[b] οὖν ϠΓΔΛBCE FGIXlm: γοῦν *s.—[c] τῷ τοῦ F.—[d] τρέχειν σπεύδειν H.—[e] ἐπικαλέσαι G et γρ Π.
—[f] ἅπαντας G.—[g] τῇ ἀληθείᾳ ϠΔΞΠΣΥ.—[h] ἢ δῆλον G.—[i] καὶ post ἥρωας om Γ.

§. 31. δοκεῖ μοι χρῆναι ἐᾶν] Cod. Gud. χαίρειν ἐᾶν, et Schol. χαίρειν ἐᾶν. Γράφεται καί, χρῆναι. An χρῆναι χαίρειν ἐᾶν? Quanquam ἐᾶν pro χαίρειν ἐᾶν Platoni sæpe usurpatur, ut Apolog. Socrat. p. 18. A. τοῦτο ὑμῶν δέομαι, τὸν μὲν τρόπον τῆς λέξεως ἐᾶν, —αὐτὸ δὲ τοῦτο σκοπεῖν. Heind.

ἡγεῖσθαι θεοὺς] Perinde dicitur atque νομίζειν θεούς, *deos esse credere*. de Legg. x. p. 899. C. ζῆν θεοὺς ἡγούμενον εἰς τὸν ἐπίλοιπον βίον. ὁρῶμεν οὖν, εἴτε ἱκανῶς ἤδη τοῖς οὐχ ἡγουμένοις θεοὺς εἰρήκαμεν, ὡς εἰσὶ θεοί, εἴτε ἐπιδέον. Apolog. Socr. p. 27. D. Οὐκοῦν εἴπερ δαίμονας ἡγοῦμαι —, εἰ μὲν θεοί τινές εἰσιν οἱ δαίμονες, τοῦτ' ἂν εἴη, ὃ ἐγώ φημί σε αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι, θεοὺς οὐχ ἡγούμενον φάναι με θεοὺς αὖ ἡγεῖσθαι πάλιν, ἐπειδήπερ γε δαίμονας ἡγοῦμαι. Heind.

ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν] Aliter Herodot. ii. 52. θεοὺς προσωνόμασάν σφεας ἀπὸ τοῦ τοιούτου, ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς εἶχον, ubi vid. Wesseling. Heind.

ΕΡΜ. Δῆλον[h] δὴ ὅτι δαίμονάς τε καὶ ἥρωας καὶ[i] ἀνθρώπους.

ΣΩ. Δαίμονας; καὶ ὡς ἀληθῶς,[j] ὦ Ἑρμόγενες, τί ἄν ποτε νοοῖ τὸ ὄνομα οἱ δαίμονες; σκέψαι ἄν τί σοι δόξω εἰπεῖν.

ΕΡΜ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν τίνας φησὶν Ἡσίοδος εἶναι τοὺς δαίμονας;[k]

ΕΡΜ. Οὐκ ἐννοῶ.

ΣΩ. Οὐδὲ ὅτι χρυσοῦν γένος τὸ πρῶτόν φησι γενέσθαι τῶν ἀνθρώπων;

ΕΡΜ. Οἶδα τοῦτό γε.

ΣΩ. Λέγει τοίνυν περὶ αὐτοῦ,

αὐτὰρ[l] ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ μοῖρ' ἐκάλυψεν,
οἱ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ ὑποχθόνιοι[m] καλέονται, I. 398.
ἐσθλοί, ἀλεξίκακοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

ΕΡΜ. Τί οὖν δή;

ΣΩ. Ὅτι οἶμαι ἐγὼ λέγειν αὐτὸν[n] τὸ[o] χρυσοῦν γένος[p] II. ii. 34.
οὐκ ἐκ χρυσοῦ πεφυκὸς[q] ἀλλ' ἀγαθόν τε καὶ καλόν. τεκμήριον δέ μοί ἐστιν, ὅτι καὶ ἡμᾶς φησὶ σιδηροῦν[r] εἶναι γένος.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

—[j] ἀληθὲς I.—[k] τοὺς δαίμονας εἶναι Γ.—[l] ἀτὰρ FI.—[m] ἐπιχθόνιοι Gr.—[n] αὐτὸ I.
—[o] τὸν l.—[p] γένους l.—[q] χρυσοῦ γεγονέναι πεφυκός G.—[r] σίδηρον m.—[s] φανῆναι

§. 32. δῆλον δὴ] Cod. Gud. ante Δῆλον δὴ insertum habet ἤ. Platonis manum ego hanc fuisse puto: Σ. τί οὖν—σκοποῖμεν; ἢ δῆλον δὴ, ὅτι δαίμονας—καὶ ἀνθρώπους; Ε. Δαίμονας. Σ. Καὶ ὡς ἀληθῶς, ὦ Ἑρμ.—οἱ δαίμονες; Σκέψαι etc. Post ἀληθῶς in Cod. Gud. additum γέ. Heind.

δαίμονας; καὶ ὡς ἀλ. ὦ Ἑρμ.] Steph. ' γρ. Διελοίμεθα οὕτως, ὦ Ἑρμόγενες.' Quam lectionem a Serrano expressam esse video. vertit enim, *de his sane ita distincte agamus, Hermogenes.* Ficinus vulgatam in libris suis invenerat. Fisch.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος] Hesiodi hos versus Ἔ. κ. Ἡ. 120. vulgatæ Edd. sic scriptos exhibent: Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν, Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς, Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων. Nostrum in modum leguntur, ut monuit Fischerus, in Aristide apud Phot. p. 693. Hœsch. nisi quod ibi pro ἐπιχθόνιοι scriptum ὑποχθόνιοι, et in Plutarch. de Orac. Def. p. 431. E. ubi tamen tertius versus ita profertur: Ἁγνοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων. Platonisque scripturam hanc recepit Brunckius in Gnom. Poet. Gr. p. 152. quanquam pro μοῖρα scripsit γαῖα. Plato de Rep. v. p. 468. E. Ἀλλ' οὐ πεισόμεθα Ἡσιόδῳ, ἐπειδάν τινες τοῦ τοιούτου γένους τελευτήσωσιν, ὡς ἄρα Οἱ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν, Ἐσθλοὶ, ἀλεξίκακοι, φύλακες μερόπων ἀνθρώπων; Heind.

ἐκ χρυσοῦ πεφυκὸς] Cod. Gud. ἐκ χρ. γεγονέναι. Heind.

σιδηροῦν] Cf. Hesiod. l. c. 174. Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον. Heind.

αὐτοῦ καὶ ἀκήρατον τοῦ νοῦ. Ἔστι δὲ οὗτος[k] Οὐρανοῦ υἱός, ὡς λόγος. ἣ[l] δὲ αὖ ἐς τὸ ἄνω ὄψις καλῶς ἔχει τοῦτο τοὔνομα[m] καλεῖσθαι,[n] οὐρανία, ὁρῶσα τὰ ἄνω· ὅθεν δὴ[o] καί[p] φασιν, ὦ Ἑρμόγενες, τὸν καθαρὸν νοῦν παραγίγνεσθαι οἱ μετεωρολόγοι,[q] καὶ τῷ οὐρανῷ ὀρθῶς τὸ ὄνομα κεῖσθαι. Εἰ δ' ἐμεμνήμην τὴν[r] Ἡσιόδου[s] γενεαλογίαν, τίνας ἔτι τοὺς ἀνωτέρω προγόνους λέγει τούτων, οὐκ ἂν ἐπαυόμην[t] διεξιὼν ὡς ὀρθῶς αὐτοῖς τὰ ὀνόματα κεῖται, ἕως[u] ἀπεπειράθην[v] τῆς σοφίας ταυτησὶ[w] τί[x] ποιήσει, εἰ ἄρα[y] ἀπερεῖ[z] ἢ οὔ, ἣ[a] ἐμοὶ ἐξαίφνης νῦν[b] οὑτωσὶ προσπέπτωκεν ἄρτι, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν.

§. 30. ΕΡΜ. Καὶ μὲν[c] δή, ὦ Σώκρατες, ἀτεχνῶς γέ[d]
II. ii. 31. μοι[e] δοκεῖς[f] ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἐξαίφνης χρησμῳδεῖν.

ΣΩ. Καὶ αἰτιῶμαί γε, ὦ Ἑρμόγενες, μάλιστα αὐτὴν[g] ἀπὸ Εὐθύφρονος τοῦ Προσπαλτίου[h] προσπεπτωκέναι μοι.

pos ς.—[k] οὗτος ὁ E.—[l] εἰ I.—[m] τοὔνομα Γ.—[n] καλεῖσθαι om G.—[o] δὲ X.—[p] καὶ om l.—[q] μετεωρολόγῳ pr Ꝟ.—[r] τοῦ l.—[s] οὐσιώδη G.—[t] ἐπαυόμην ꝞΔΛΞΠΣΥΕFI Xlm et γρ B: ἐπαυσάμην *ς.—[u] ἕως ἂν rc Π.—[v] ἀπεπειράσθην Ξ, ἀπεπορήθην I.—[w] ταύτης ꝞΔΠΣΥG: om pr Ξ.—[x] ante τί omisi εἰ cum ΓΛΙXlm et pr B.—[y] ἔτι C, ἐστιν I.—[z] ἀπερεῖ ꝞΔΛΞΠΣΥBCEGHIXlm, ἀπέρ εἰσίν Γ: ἀπορεῖ ς.—[a] ἢ οὖν G.—[b] νοῦν I et pr Λ.—[c] μὴν m.—[d] γε H.—[e] ἐμοὶ G.—[f] δοκεῖ ΞGς.—[g] αὐτὸν m.—[h] προσπαλτίου ꝞΓΛΠBCEFGHIlm et rc ΔΞ, προσπαντίου ΣΥ et pr ΔΞ, προσπαλα-

οὐρανία] Recte Schleiermach. monuit, non majuscula littera ut vulg. Οὐρανία legendum esse, nam est adjectivum ad ἐς τὸ ἄνω ὄ. pertinens, unde Οὐρανὸς derivatur, explicatum etymol. per seqq. Beck.

ὁρῶσα τὰ ἄνω, ὅθεν δὴ] Cf. not. ad Theætet. §. 83. init. Aliter de hoc vocabulo Auctor lib. de Mundo c. 6. ὃν ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν, ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω. Heind.

τίνας ἔτι τοὺς ἀνωτέρω] *Quibus præterea nominibus priores illos horum progenitores appellet.* Euthyd. §. 46. ἀλλὰ μετὰ τοῦτο ἔτι τίνα ἐζητήσατε τέχνην; Ne quis metathesin hic esse putet pro τοὺς ἔτι ἀνωτ. Heind.

οὐκ ἂν ἐπαυόμην] Sic recte Aldina et Bas. utraque pro vulgato ἐπαυσάμην. Heind.

ἕως ἀπεπειράθην] Steph. 'For. ἕως ἂν ἀπεπειράθην,' nisi repetatur e superioribus ἄν. Nobis vero neutra ratio placebat, neque vulgata lectio sollicitanda videbatur. Fisch.

ἕως ἀπεπειράθην] Cod. Gud. ἕως ἄν. ἕως est *quamdiu*, ἕως ἂν, *usque eo, quoad.* Atque voculam ἂν male h. l. deesse jam Stephanus monuit, quam recepissem e Cod. Gud. ni tum scribendum fuisset ἀποπειραθείην, quod sine libris reponere ego non ausim. Nam librorum auctoritate in hujusmodi rebus dijudicanda est sermonis ratio.—In his ταυτησὶ, εἴ τι ποιήσει, delenda videtur vocula εἰ. Heind.

ἀπερεῖ] I. e. ἀποκαμεῖται. Ita Cod. Gud. pro vulgato ἀπορεῖ. Phileb. p. 11. C. Ἀνάγκη δέχεσθαι (τὸν λόγον). Φίληβος γὰρ ἡμῖν ὁ καλὸς ἀπείρηκε, *defessus est.* Sed notus est hic usus verborum ἀπειρηκέναι, ἀπαγορεύειν, ἀπαυδᾷν, ἀπειπεῖν. Hoc ἀπερεῖ autem Ficinus quoque expressit hæc vertens: *si quid ipsa proficiat peragatque, et an deficiat necne etc.* Heind.

§. 30. δοκεῖς] Vitiose vulgo δοκεῖ. Illud in Gud. comparet. Heind.

τοῦ Προσπαλτίου] Sic Cod. Gud. Vulgo Παντίου. Ald. Bas. 1. 2. Παντίου. Πρόσπαλτα constat δῆμον φυλῆς

ΣΩ. Οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες;[n]

ΕΡΜ. Τί οὖν;

§. 34. ΣΩ. Πάντες δή που γεγόνασιν[o] ἐρασθέντος[p] ἢ[q] θεοῦ[r] θνητῆς[s] ἢ θνητοῦ θεᾶς.[t] ἐὰν οὖν σκοπῇς καὶ τοῦτο κατὰ τὴν[u] Ἀττικὴν τὴν παλαιὰν φωνήν, μᾶλλον εἴσει· δηλώσει γάρ σοι ὅτι[v] παρὰ τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα, ὅθεν γεγόνασιν οἱ[w] ἥρωες, σμικρὸν παρηγμένον ἐστὶν ὀνόματος χάριν. καὶ ἤτοι[x] τοῦτο λέγει[y] τοὺς ἥρωας, ἢ ὅτι σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες δεινοὶ[z] καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτᾷν ἱκανοὶ ὄντες· τὸ γὰρ εἴρειν λέγειν ἐστίν. ὅ περ οὖν ἄρτι ἐλέγομεν,[a] ἐν τῇ

ων
εἰσι G.—[o] πάντες δή που γεγόνασιν om G.—[p] ἐρασθέντος G, ἐρασθέντες ΛΕ :
ῶν
ἐρασθέντες *ς.—[q] οἱ I.—[r] θεοῦ G, θεοὶ ΛΕ, θεοὶ ΓΔΞΠΣΥBCFGIXlm : θεὸς *ς.—
τῶν ῶν
[s] θνητῆς F, θνητοῖς I.—[t] θνητοὶ θεᾶς ΛΕ, θεᾶς θνητοῦ G : θνητοὶ θεᾶς *ς.—[u] τὴν post Ἀττικὴν om I.—[v] ὅτι τὸ m.—[w] οἱ om I.—[x] εἴ τι I.—[y] λέγειν G.—[z] ῥήτορες δεινοὶ ΓΛBCEFGHIXlm : ῥήτορες καὶ δεινοὶ *ς.—[a] λέγομεν ΞΠΣΥ et pr ΧΔ.—[b] καὶ

§. 34. ἐρασθέντος ἢ θεοῦ θνητῆς ἢ θεᾶς θνητοῦ] Sic verissime Cod. Gud., ut scribendum monuerat vir doctus in Obss. Misc. vii. p. 273. Vulgo ἐρασθέντες ἢ θεὸς θνητῆς ἢ θνητοὶ θεᾶς, in quibus h. l. nemo præter Fischerum nominativum absolutum agnoscat. Heind.

κατὰ τὴν Ἀττικὴν] Omissum est τὴν in Cod. Gud., et sane hoc totum τὴν Ἀττικὴν post illa paullo ante illata, ἔν γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ, non admodum requiras. τὴν παλαιὰν, quæ τῷ ε utebatur loco τοῦ η. Heind.

ὀνόματος χάριν] *Ut justum exiret ὄνομα.* Heind.

καὶ ἤτοι τοῦτο λέγει τοὺς ἥρωας] *Et aut hoc dicit de heroibus*, i. e. *aut hoc significatu usurpatur de heroibus.* Heind.

ἐρωτᾷν] Nullam aliam hic lectionem invenio quam istam, καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾷν ἱκανοὶ ὄντες: quum tamen scribat Plato supr. p. 390. τὸν δὲ ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον, ἄλλό τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; non verebor annotare quod mihi locum illum primo legenti in mentem venit: nimirum suspicari, post ἐρωτᾷν deesse καὶ ἀποκρίνεσθαι: ut ita legatur ille locus, καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἱκανοὶ ὄντες. perinde ac si diceret, καὶ διαλεκτικοὶ, ἅτε δὴ ἐρωτᾷν etc. Id est, *et dialectici; quippe qui interrogandi pariter et respondendi facultate valerent;* vel, *interrogandi et respondendi periti essent.* Neque vero movere nos debet quod postea dicit tantum ἐρωτηματικοὶ, non addens ἀποκριματικοί. neque enim necesse putavit ibi utroque uti, sed satis esse id ponere in quo ad etymum respicitur. Hæc est mea de isto loco sive suspicio sive conjectura: interim tamen non me fallit posse illi opponi, quum verba *interrogare* et *respondere*, correlativa sint, quod ad διαλεκτικὴν ἐπιστήμην attinet, non absimile vero esse contentum hic altero fuisse Platonem, (quamvis in illo l. c. utrumque posuisset) in quo ad etymum respicitur: ut de nomine ἐρωτηματικοὶ modo dixi. Steph. Non assentior. neque enim necesse erat, id quod ipse Stephanus præclare vidit, ut adderetur ἀποκρίνεσθαι, quum Plato docere vellet, unde nomen ἥρως ductum esset: et res ipsa loquitur, dialecticos non semper ostendere debere et posse, se esse ἱκανοὺς ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι, sed sæpe, se esse ἱκανοὺς ἐρωτᾷν. In versione Ficini legitur quidem, *ad interrogandum disserendumque promtissimi.* Sed Ficinum duobus hisce verbis reddidisse Græcum ἐρωτᾷν, ex eo patet, quia mox etiam ἐρωτηματικοὺς vocat *disputatores.* Fisch.

ἐρωτᾷν] Inseri voluit Stephanus καὶ ἀποκρίνεσθαι: non attinet hoc commentum refellere. Heind.

τὸ γὰρ εἴρειν] Ald. et Bas. utraque

τυχίδην[n] καὶ Σωσίαν καὶ Θεόφιλον καὶ ἄλλα πολλά. τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα δοκεῖ μοι[o] χρῆναι ἐᾶν·[p] εἰκὸς δὲ μάλιστα ἡμᾶς εὑρεῖν τὰ ὀρθῶς κείμενα περὶ τὰ ἀεὶ ὄντα καὶ πεφυκότα. ἐσπουδάσθαι[q] γὰρ ἐνταῦθα μάλιστα[r] πρέπει[s] τὴν θέσιν τῶν ὀνομάτων· ἴσως δ' ἔνια αὐτῶν καὶ ὑπὸ θειοτέρας δυνάμεως ἢ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐτέθη.

ΕΡΜ. Δοκεῖς μοι καλῶς λέγειν,[t] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ[u] δίκαιον ἀπὸ τῶν θεῶν ἄρχεσθαι, σκοπουμένους πῇ[v] ποτε αὐτὸ τοῦτο[w] τὸ ὄνομα οἱ θεοὶ ὀρθῶς ἐκλήθησαν;

ΕΡΜ. Εἰκός γε.[x]

ΣΩ. Τοιόνδε τοίνυν ἔγωγε ὑποπτεύω. φαίνονταί μοι οἱ πρῶτοι τῶν ἀνθρώπων τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα τούτους μόνους τοὺς[y] θεοὺς ἡγεῖσθαι, οὕς περ[z] νῦν πολλοὶ[a] τῶν βαρβάρων, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ γῆν καὶ ἄστρα καὶ οὐρανόν· ἅτε οὖν[b] αὐτὰ ὁρῶντες πάντα ἀεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ[c] θεῖν[d] θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι·[e]
II. ii. 33. ὕστερον δὲ κατανοοῦντες τοὺς ἄλλους πάντας[f] ἤδη τούτῳ τῷ ὀνόματι προσαγορεύειν. ἔοικέ τι ὃ λέγω τῷ ἀληθεῖ[g] ἢ[h] οὐδέν;

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν ἔοικεν.

§. 32. ΣΩ. Τί οὖν ἂν μετὰ τοῦτο σκοποῖμεν;

—[m] οἷον om G.—[n] εὐτυχιάδην 𝔛ΔΞΠΣΥ, εὐτυχίδα X.—[o] ἐμοὶ G.—[p] χαίρειν γρ Π.—[q] ἐσπούδασται I.—[r] κάλλιστα ΛΧ, om m.—[s] πρέπει περὶ Η, περὶ ΛΙΧ, om G.
—[t] λέγεις H.—[u] εἰ I.—[v] ποῦ G.—[w] τοῦτο om Γ.—[x] εἰκός γε om I.—[y] τοὺς add 𝔛ΓΔΛΠBCEFGHIXlm.—[z] ὥσπερ I, οὓς ὥσπερ G.—[a] πολλοὺς l.—[b] οὖν 𝔛ΓΔΛBCEFGIXlm: γοῦν *s.—[c] τῷ τοῦ F.—[d] τρέχειν σπεύδειν H.—[e] ἐπικαλέσαι G et γρ Π.—[f] ἅπαντας G.—[g] τῇ ἀληθείᾳ 𝔛ΔΞΠΣΥ.—[h] ἢ δῆλον G.—[i] καὶ post ἥρωας om Γ.

§. 31. *δοκεῖ μοι χρῆναι ἐᾶν*] Cod. Gud. *χαίρειν ἐᾶν*, et Schol. *χαίρειν ἐᾶν. Γράφεται καί, χρῆναι.* An *χρῆναι χαίρειν ἐᾶν*? Quanquam *ἐᾶν* pro *χαίρειν ἐᾶν* Platoni sæpe usurpatur, ut Apolog. Socrat. p. 18. A. *τοῦτο ὑμῶν δέομαι, τὸν μὲν τρόπον τῆς λέξεως ἐᾶν,—αὐτὸ δὲ τοῦτο σκοπεῖν.* Heind.

ἡγεῖσθαι θεοὺς] Perinde dicitur atque *νομίζειν θεοὺς*, *deos esse credere*. de Legg. x. p. 899. C. *ζῆν θεοὺς ἡγούμενον εἰς τὸν ἐπίλοιπον βίον. δρῶμεν οὖν, εἴτε ἱκανῶς ἤδη τοῖς οὐχ ἡγουμένοις θεοὺς εἰρήκαμεν, ὡς εἰσὶ θεοί, εἴτε ἐπιδέον.* Apolog. Socr. p. 27. D. *Οὐκοῦν εἴπερ δαίμονας ἡγοῦμαι —, εἰ μὲν θεοί τινές εἰσιν οἱ δαίμονες, τοῦτ' ἂν εἴη, ὃ ἐγώ φημί σε αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι, θεοὺς οὐχ ἡγούμενον φάναι με θεοὺς αὖ ἡγεῖσθαι πάλιν, ἐπειδήπερ γε δαίμονας ἡγοῦμαι.* Heind.

ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν] Aliter Herodot. ii. 52. *θεοὺς προσωνόμασάν σφεας ἀπὸ τοῦ τοιούτου, ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς εἶχον*, ubi vid. Wesseling. Heind.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ 'γαθέ, ἔχω; οὐδ' εἴ τι οἷός τ' ἂν[g] εἴην εὑρεῖν,[h] οὐ συντείνω διὰ τὸ ἡγεῖσθαι[i] σὲ μᾶλλον εὑρήσειν ἢ ἐμαυτόν.

ΣΩ. Τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπνοίᾳ πιστεύεις, ὡς ἔοικας. II. ii. 36. I. 399.

ΕΡΜ. Δῆλα δή.

ΣΩ. Ὀρθῶς γε σὺ πιστεύων, ὡς καὶ νῦν γέ μοι[j] φαίνομαι κομψῶς ἐννενοηκέναι, καὶ κινδυνεύσω, ἐὰν μὴ[k] εὐλαβῶμαι, ἔτι τήμερον σοφώτερος τοῦ δέοντος γενέσθαι. [§. 35.] Σκόπει δὴ[l] ὃ λέγω.[m] πρῶτον μὲν γὰρ τὸ τοιόνδε δεῖ[n] ἐννοῆσαι περὶ ὀνομάτων, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν[o] γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες, καὶ τὰς ὀξύτητας μεταβάλλομεν.[p] οἷον Διὶ[q] φίλος. τοῦτο ἵνα ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό τε ἕτερον αὐτόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν καὶ ἀντὶ[r] ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα. ἄλλων δὲ τοὐναντίον ἐμβάλλομεν[s] γράμματα, τὰ δὲ[t] βαρύτερα[u]* ὀξύτερα[v] φθεγγόμεθα.

—[g] ἂν om pr H.—[h] εὑρεῖν εἴην G.—[i] οἴεσθαί G.—[j] μοι om l.—[k] μὴ om X.—[l] δὲ δὴ G.—[m] ὀλίγω H.—[n] δεῖ τὸν τοιόνδε l.—[o] ἐπεβάλλομεν HIl.—[p] μεταβαλλόμενοι G.—[q] δὴ Γ.—[r] ἂν I.—[s] ἐβάλλομεν ΛX.—[t] δὲ ὀξέως *s.—[u] βαρύτονα l.—[v] ὀξύτερα

οὐ συντείνω] Sophist. p. 230. B. Ἴθι ἡμῖν εὖ καὶ γενναίως, ἅτε νέος ὤν, ὅτι μάλιστα δύνασαι, συντείνας πειράθητι—κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον φθέγξασθαι etc. Heind.

§. 35. σκόπει δὴ] Cod. Gud. Σκόπει δὲ δή. Malim Σκόπ. δὲ ὃ λ. Heind.

ὅτι πολλάκις ἐπεμβ. γράμ.] Brevius dictum pro ὅτι πολλάκ. γράμματα τὰ μὲν ἐπεμβ. τὰ δὲ ἐξαιρ. Ut Odyss. Δ. 38. κρέα ὤπτων, ἄλλα δ' ἔπειρον. Conf. Gorg. §. 24. Heind.

παρ' ὃ βουλόμεθα] *Undecunque volumus, rerum nomina ducentes.* Notus est hic usus præpositionis παρὰ, quo dicitur ὀνομάζεσθαί τι παρά τι v. c., ὁ ἄνθρωπος ὀνομάζεται παρὰ τὸ ἀναθρεῖν. Ne quis hic παρὰ vertat *præter* s. *contra*, quæ vulgaris est alias in hac structura voculæ hujus significatio. Heind.

ἀντὶ ῥήματος ὄν.] Opponitur h. l. ῥῆμα ὀνόματι non vulgari illo grammaticorum intellectu, sed *dicti* potius seu *propositionis alicujus* significatu. Vid. not. ad Theætet. §. 115. Nempe in hoc Διῒ φίλος inest hoc ῥῆμα: *Jovi gratus est*, quemadmodum ex *nomine* ἄνθρωπος hoc deinde ῥῆμα effingitur: ὁ ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. Illa ἐξείλομεν et ἐφθεγξάμεθα sonant h. l. *demere et pronuntiare solemus*, unde infertur subjunctivus γένηται, *fiat*, non optat. γένοιτο, *fieret*. βαρεῖαν ἐφθεγξ. Nam ex Διῒ φίλος nascitur nomen Δίφιλος. Heind.

ἄλλων] Non dubito quin omissa hic sit præpositio ἐπὶ ante ἄλλων: ut legatur, ἐπ' ἄλλων δὲ etc. Quinetiam adverbium ὀξέως, quod habes in sequente versu, omissum est in præced. ed. Steph.

ἄλλων δὲ] Stephanus conjecit ἐπ' ἄλλων δέ. Fortasse ἄλλῳ. Mendi hic certe aliquid insedit. Heind.

τὰ δὲ βαρύτερα φθεγγόμεθα] Sic Cod. Gud. itemque Ald. et Bas. 2. cum Ficino, qui hæc vertit: *alia vero graviora proferimus.* In Edd. hodie legitur: τὰ δὲ ὀξέως βαρύτερα φθεγγόμεθα, e Stephani [tacita] correctione. Sed istud ὀξέως neque unde ab eo sumptum sit, apparet, neque loco suo positum est, post βαρύτερα utique ponendum. Nihil verius est Buttmanni conjectura reponentis: τὰ δὲ βαρύτερα ὀξύτερα φθεγγόμεθα, in quibus errorem eadem utriusque vocis terminatio facile peperit. Heind.

ὀξέως] Ex Serrani Codd. petitum esse

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τῶν νῦν οἴει ἂν φάναι[s] αὐτὸν εἴ τις[t] ἀγαθός ἐστιν, ἐκείνου τοῦ χρυσοῦ γένους[u] εἶναι;[v]

ΕΡΜ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Οἱ δ' ἀγαθοὶ ἄλλο τι ἢ φρόνιμοι;

ΕΡΜ. Φρόνιμοι.

§. 33. ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν παντὸς μᾶλλον λέγει,[w] ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τοὺς δαίμονας· ὅτι φρόνιμοι καὶ δαήμονες[x] ἦσαν, δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε. καὶ ἔν γε[y] τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει[z] τὸ ὄνομα. λέγει[a] οὖν καλῶς καὶ οὗτος[b] καὶ ἄλλοι ποιηταὶ πολλοί,[c] ὅσοι λέγουσιν ὡς[d] ἐπειδάν τις ἀγαθὸς ὢν[e] τελευτήσῃ, μεγάλην μοῖραν[f] καὶ τιμὴν ἔχει καὶ γίγνεται δαίμων κατὰ τὴν τῆς φρονήσεως ἐπωνυμίαν. ταύτῃ οὖν τίθεμαι κἀγὼ τὸν δαήμονα,[g] πάντ'[h] ἄνδρα, ὃς ἂν ἀγαθὸς ᾖ, δαιμόνιον εἶναι καὶ ζῶντα καὶ τελευτήσαντα, καὶ ὀρθῶς δαίμονα καλεῖσθαι.

ΕΡΜ. Καὶ ἐγώ[i] μοι δοκῶ,[j] ὦ Σώκρατες, τούτου πάνυ σοι[k] σύμψηφος εἶναι. Ὁ δὲ δὴ ἥρως τί ἂν εἴη;

II. ii. 35. ΣΩ. Τοῦτο[l] δὲ οὐ πάνυ χαλεπὸν ἐννοῆσαι. σμικρὸν γὰρ παρῆκται αὐτῶν τὸ ὄνομα, δηλοῦν τὴν ἐκ τοῦ[m] ἔρωτος γένεσιν.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

l.—[t] τι *l*.—[u] *γένος* pr Π.—[v] *εἶναι καὶ αὐτὸν* G.—[w] *λέγεις* Δ.—[x] *οἱ δαίμονες* I.—[y] *τε* EF.—[z] *σημαίνει* ΛΧ, *διαβαίνει* I.—[a] *λέγοι* Υ.—[b] *οὕτως* G.—[c] *πολλοὶ ποιηταὶ* *m*.—[d] *καὶ* Γ.—[e] *ὢν* om GX.—[f] *μοῖραν* om *l*.—[g] *κἀγὼ τὸν δαήμονα* G, *τὸν δαήμονα καὶ ἐγὼ* *l*: *καὶ ἐγὼ τὸν δαήμονα* *ς.—[h] *καὶ πάντες* *l*.—[i] *ἐγώ* ΧΔΞΠΣΥG : *ἔγωγε* *ς.—[j] *δοκῶ* om I.—[k] *σοι* om X.—[l] *τούτου* *m*, *τοῦτον* I.—[m] *ἑκάστου* I.—[n] *ἡρωές*

§. 33. *τοῦτο τοίνυν παντὸς—τοὺς δαίμονας· ὅτι φρόν.*] *Hoc igitur utique significatu, ut mihi videtur, nomen illud δαιμόνων usurpat*, seu, *hoc igitur esse vult τοὺς δαίμονας*: *propterea quod prudentes et δαήμονες erant, idcirco δαίμονας eos vocavit.* Sic deinde §. 34. *καὶ ἤτοι τοῦτο λέγει τοὺς ἥρωας.* Perperam vulgo distinguunt *Τοῦτο — τοὺς δαίμονας, ὅτι* —. Pro *ὠνόμασε* Cod. Gud. *ὠνόμασαν*. Heind.

αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα] Corrigendum olim putabam, *αὐτῷ συμβ. τὸ ὄν.*, i. e. Ἡσιόδῳ (S. *ταύτῃ τῇ Ἡσιόδου διανοίᾳ*) *συμφωνεῖ τὸ ὄνομα* sc. *ὁ δαήμων*. Nunc explicare hæc ita malim: *atque in prisco sermone nostro ipsum illud nomen* (*δαίμων* pro *δαήμων*) *reperitur, συμβαίνει* sc. *ὄν*. Odyss. Θ. 159. *Οὐ γάρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω Ἄθλων* etc. Eclogg. e Scholiis Procli in Cratyl. Mss. quas mecum communicare dignatus est summus præceptor meus, F. A. Wolfius: *Ὅτι τὸ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ φωνῇ τοὺς δαίμονας δάμονας λέγεσθαι* (f. *φησί*), *δῆλον ὅτι τῷ α ἀντὶ τοῦ αι ἐχρῶντο*, ut post *ὄνομα* Proclus additum reperisse videatur *ὁ δάμων*. Heind.

τὸν δαήμονα πάντ' ἄνδρα] Ficinus: *Ita et ipse assero, δαίμονα* (imo *δαήμονα*), *id est, sapientem, omnem esse hominem, quicunque sit bonus, eumque dæmonicum esse.* Quasi legisset *καὶ δαιμόνιον εἶν.*, quam tamen voculam intrudere vetat art. *τόν*. Tum Cod. Gud. *Καὶ ἐγώ μοι δοκῶ*. Heind.

ΣΩ. Οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες;[n]

ΕΡΜ. Τί οὖν;

§. 34. ΣΩ. Πάντες δή που γεγόνασιν[o] ἐρασθέντος[p] ἢ[q] θεοῦ[r] θνητῆς[s] ἢ θνητοῦ θεᾶς.[t] ἐὰν οὖν σκοπῇς καὶ τοῦτο κατὰ τὴν[u] Ἀττικὴν τὴν παλαιὰν φωνήν, μᾶλλον εἴσει· δηλώσει γάρ σοι ὅτι[v] παρὰ τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα, ὅθεν γεγόνασιν οἱ[w] ἥρωες, σμικρὸν παρηγμένον ἐστὶν ὀνόματος χάριν. καὶ ἤτοι[x] τοῦτο λέγει[y] τοὺς ἥρωας, ἢ ὅτι σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες δεινοὶ[z] καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτᾷν ἱκανοὶ ὄντες· τὸ γὰρ εἴρειν λέγειν ἐστίν. ὅ περ οὖν ἄρτι ἐλέγομεν,[a] ἐν τῇ

εἰσι G.—[o] πάντες δή που γεγόνασιν om G.—[p] ἐρασθέντος G, ἐρασθέντες (ων) ΛΕ: ἐρασθέντες (ῶν) *s.—[q] οἱ I.—[r] θεοῦ G, θεοὶ ΛΕ, θεοὶ ΓΔΞΠΣΥBCFGIXlm: θεὸς *s.—[s] θνητῆς (τῶν) F, θνητοῖς I.—[t] θνητοὶ (ῶν) θεᾶς ΛΕ, θεᾶς θνητοῦ G: θνητοὶ θεᾶς *s.—[u] τὴν post Ἀττικὴν om I.—[v] ὅτι τὸ m.—[w] οἱ om I.—[x] εἴ τι I.—[y] λέγειν G.—[z] ῥήτορες δεινοὶ ΓΛBCEFGHIXlm: ῥήτορες καὶ δεινοὶ *s.—[a] λέγομεν ΞΠΣΥ et pr ΧΔ.—[b] καὶ

§. 34. *ἐρασθέντος ἢ θεοῦ θνητῆς ἢ θεᾶς θνητοῦ*] Sic verissime Cod. Gud., ut scribendum monuerat vir doctus in Obss. Misc. vii. p. 278. Vulgo *ἐρασθέντες ἢ θεὸς θνητῆς ἢ θνητοὶ θεᾶς*, in quibus h. l. nemo præter Fischerum nominativum absolutum agnoscat. Heind.

κατὰ τὴν Ἀττικὴν] Omissum est *τὴν* in Cod. Gud., et sane hoc totum *τὴν Ἀττικὴν* post illa paullo ante illata, *ἔν γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ*, non admodum requiras. *τὴν παλαιὰν*, quæ *τῷ* ε utebatur loco *τοῦ* η. Heind.

ὀνόματος χάριν] *Ut justum exiret ὄνομα.* Heind.

καὶ ἤτοι τοῦτο λέγει τοὺς ἥρωας] *Et aut hoc dicit de heroibus*, i. e. *aut hoc significatu usurpatur de heroibus*. Heind.

ἐρωτᾷν] Nullam aliam hic lectionem invenio quam istam, *καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτᾷν ἱκανοὶ ὄντες*: quum tamen scribat Plato supr. p. 390. *τὸν δὲ ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον, ἄλλό τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν*; non verebor annotare quod mihi locum illum primo legenti in mentem venit: nimirum suspicari, post *ἐρωτᾷν* deesse *καὶ ἀποκρίνεσθαι*: ut ita legatur ille locus, *καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἱκανοὶ ὄντες.* perinde ac si diceret, *καὶ διαλεκτικοί, ἅτε δὴ ἐρωτᾷν* etc. Id est, *et dialectici; quippe qui interrogandi pariter et respondendi facultate valerent*; vel, *interrogandi et respondendi periti essent.* Neque vero movere nos debet quod postea dicit tantum *ἐρωτηματικοί*, non addens *ἀποκριματικοί.* neque enim necesse putavit ibi utroque uti, sed satis esse id ponere in quo ad etymum respicitur. Hæc est mea de isto loco sive suspicio sive conjectura: interim tamen non me fallit posse illi opponi, quum verba *interrogare* et *respondere*, correlativa sint, quod ad *διαλεκτικὴν ἐπιστήμην* attinet, non absimile vero esse contentum hic altero fuisse Platonem, (quamvis in illo l. c. utrumque posuisset) in quo ad etymum respicitur: ut de nomine *ἐρωτηματικοί* modo dixi. Steph. Non assentior. neque enim necesse erat, id quod ipse Stephanus præclare vidit, ut adderetur *ἀποκρίνεσθαι*, quum Plato docere vellet, unde nomen *ἥρως* ductum esset: et res ipsa loquitur, dialecticos non semper ostendere debere et posse, se esse *ἱκανοὺς ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι*, sed sæpe, se esse *ἱκανοὺς ἐρωτᾷν.* In versione Ficini legitur quidem, *ad interrogandum disserendumque promtissimi.* Sed Ficinum duobus hisce verbis reddidisse Græcum *ἐρωτᾷν*, ex eo patet, quia mox etiam *ἐρωτηματικοὺς* vocat *disputatores.* Fisch.

ἐρωτᾷν] Inseri voluit Stephanus *καὶ ἀποκρίνεσθαι*: non attinet hoc commentum refellere. Heind.

τὸ γὰρ εἴρειν] Ald. et Bas. utraque

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τούτων[w] τοίνυν ἓν[x] καὶ τὸ[y] τῶν ἀνθρώπων ὄνομα[z] πέπονθεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. ἐκ γὰρ ῥήματος ὄνομα γέγονεν, ἑνὸς[a] γράμματος[b] τοῦ ἄλφα ἐξαιρεθέντος καὶ βαρυτέρας τῆς τελευτῆς γενομένης.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ὧδε. σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἄνθρωπος ὅτι τὰ
II. ii. 37. μὲν ἄλλα θηρία ὧν ὁρᾷ οὐδὲν ἐπισκοπεῖ οὐδὲ ἀναλογίζεται
οὐδὲ ἀναθρεῖ,[c] ὁ δὲ ἄνθρωπος ἅμα ἑώρακε—τοῦτο δ' ἐστὶ[d]
τὸ[e] ὄπωπε—καὶ ἀναθρεῖ[c] καὶ λογίζεται[f] τοῦτο[x] ὃ ὄπωπεν.
ἐντεῦθεν δὴ[g] μόνον[h] τῶν θηρίων ὀρθῶς[i] ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος
ὠνομάσθη, ἀναθρῶν ἃ ὄπωπεν.

§. 36. ΕΡΜ. Τί οὖν; τὸ[j] μετὰ τοῦτο ἔρωμαί[k] σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην;[l]

add Buttmannus.—[w] τούτων ꝞΔΞΠΣG: τοῦτο *ς.—[x] ἓν om Γ.—[y] τοῦ *l*.—[z] ὄνομα om ΞΣΥ.—[a] ἐντὸς I.—[b] γράμματος om BCEFHI.—[c] ἀναθροῖ ΛΙΧ.—[d] τουτέστιν pr ΔΠ.—[e] τὸ om G.—[f] ἀναλογίζεται Eς.—[x] τοῦ I.—[g] δὲ δὴ ꝞΔΠ*m*.—[h] μόνων *m*.—[i] ὀρθῶς om G.—[j] τοῦ ΣΥ.—[k] ἔρομαι ΓΛCGHIX*lm*.—[l] πευθοίμην G, προθείμην *l*.—

patet ex ipsius versione: *et quæ acute pronuntiabamus, graviter pronuntiamus.* Bip.

τούτων] Ita Cod. Gud. et Bas. 2. Ald. τούτον, unde Stephanus male edidit τοῦτο, Ficinum, opinor, ut solet, secutus, qui vertit: *Hoc et in ἄνθρωπος contigit.* Heind.

τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὄπωπε] Abest hoc τὸ a Cod. Gud. haud scio an recte. Sic §. 27. τὸ παραχρῆμα, τοῦτο δ' ἐστὶ πέλας. §. 102. καλὴ ἡ εἰκὼν ἔσται; τοῦτο δ' ἐστὶν ὄνομα. Tum Cod. Gud. λογίζεται.—ἅμα ἑώρακε καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογ. h. e. *statim ut conspexit, considerat et exputat id quod occurrit.* Heind.

§. 36. τί οὖν τὸ μετὰ κ. τ. λ.] Suspicor scribendum τὸ οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε; Talem autem de tali loco suspicionem meam, sive conjecturam, habes supra a me annotatam. At si τὸ expungeretur, et ita legeretur, τί οὖν μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην, similis videri posset illi qui est p. 397. circa finem, τί οὖν ἂν μετὰ τοῦτο σκοποῖμεν; ad quam interrogationem respondetur, δῆλον δὴ ὅτι δαίμονάς τε καὶ ἥρωας καὶ ἀνθρώπους. Imo vero aliquid tum quoque restaret quod (ut opinor) hunc locum ita legi non permittit. De eo autem loquor quod his verbis, τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε; subjungitur. Neque enim rationi consentaneum est, ut quis una eademque interrogatione ostendat dubitare de quo sit interrogaturus, et sibi in animo esse de certa quadam re interrogare. Quorum tamen utrumque diceretur, vertendo locum illum ut verba sonant, simulque τὸ μετὰ τοῦτο ita interpretando quasi præfixus non esset articulus. Quum igitur Ficinus quoque hæc non satis inter se convenire animadverteret, hanc orationem in duo membra divisit, ita interpretans, *Quid post hæc quæram? an videlicet quod libenter perciperem?* Sed tantum abest ut τὸ in hujusmodi locis vacet, ut hic magnum sit inter μετὰ τοῦτο et τὸ μετὰ τοῦτο discrimen: quemadmodum ex iis etiam quæ in alia annotatione dixi, animadvertere potest lector. Legamus igitur uti dixi, τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην; id est, *Quid igitur? an te de eo interrogem quod consequitur illa de quibus disseruimus, et cujus audiendi valde sum cupidus?* Quum enim dictum esset de etymo δαιμόνων et ἡρώων, necnon ἀνθρώπων, deinceps disserendum putat de etymo ψυχῆς et σώματος (addit enim, ὥσπερ τοίνυν μοὶ δοκεῖ τούτοις ἑξῆς εἶναι

ΣΩ. Πάνυ γε.

ΕΡΜ. Ὥσπερ τοίνυν μοι[m] δοκεῖ τούτοις ἑξῆς εἶναί τι[n] χρῆμα. ψυχὴν γάρ που[o] καὶ σῶμα καλοῦμεν[p] τοῦ ἀνθρώπου.

ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΕΡΜ. Πειρώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν, ὥσπερ τὰ ἔμπροσθεν.

ΣΩ. Ψυχὴν[q] λέγεις ἐπισκέψασθαι, ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνει, ἔπειτ' αὖ τὸ σῶμα;

[m] *μοι* om EF.—[n] *τί* Π.—[o] *που* om Γ.—[p] *σῶμά τι καλοῦμεν* ΓΒCΗΙΧ*lm*.—[q] : ψυ-

τὶ χρῆμα, pro *χρῆμά τι δοκεῖ μοι ὥσπερ ἑξῆς τούτοις εἶναι*, id est, velut ea sequi, servando ordinem) quum *ψυχὴν* et *σῶμα* habeant tam *δαίμονες* et *ἥρωες* quam *ἄνθρωποι*. Quum tamen dixisset *τούτοις ἑξῆς*, referens ad illa tria, postea respiciens ad ultimum duntaxat, addit, *ψυχὴν γάρ που καὶ σῶμα καλοῦμεν τοῦ ἀνθρώπου*. Libuit autem, lector, de hoc loco paulo latius disserere, ut quam periculosum esset interdum vel articulum spernere, declararem: sicut et antea, male *οἱ πολλοί*, cum *πολλοὶ* a Ficino confundi ostendi. Steph.

τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο] Ita hæc distinguenda recte monuit Stephanus. Vulgo *τί οὖν τὸ μετὰ τ.* Nam in illa, quam Heusdius excogitavit, lectione, *τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο; ἢ ἔρωμαί σε*, parum apta est h. l. vocula *ἤ*. Quid vero? Qui possunt hæc, *τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην*; a Socrate dici, qui singula ipse omnia in hoc sermone explicat Hermogeni docilem se auditorem præbenti? Et si Socrati tribuuntur seqq. *Ψυχὴν γάρ που καὶ σῶμα καλοῦμεν τοῦ ἀνθρώπου*, et illa deinceps, *Πειρώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν ὥσπερ τὰ ἔμπροσθεν*, qui potest idem statim ita interrogare Hermogenem, *ψυχὴν λέγεις ἐπισκέψασθαι* etc.? Liquidum est, perturbatas esse colloquentium in his vices totumque hunc locum ita constituendum: *Ἑρμ. Τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην; Σω. Πάνυ γε. Ἑρμ. Ὥσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις ἑξῆς εἶναί τι χρῆμα ψυχή. Ψυχὴν γάρ που καὶ σῶμα καλοῦμεν τοῦ ἀνθρώπου. Σω. Πῶς γὰρ οὔ; Ἑρμ. Πειρώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν, ὥσπερ τὰ ἔμπροσθεν. Σω. Ψυχὴν λέγεις ἐπισκέψασθαι* etc. Quam distinctionem eo certiorem putamus, quod in sequente sermone pari modo Hermogenem Socrati de singulis quæstiones ponentem fecit Plato. Conf. §. 45. extr. §. 50. §. 55. §. 59. §. 60. §. 79. Jam vide an probabilior sit Heusdii ratio verba hæc *Ψυχὴν λέγεις—ἔπειτ' αὖ τὸ σῶμα*; Hermogeni, et, quod sequitur, *Ναὶ* Socrati tribuentis, in reliquis vulgatam personarum distinctionem retinentis. Heind.

ὥσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ] Pertinet *ὥσπερ* ad seq. *ἑξῆς εἶναι*. V. ad §. 3. *τούτοις ἑξῆς*. §. 80. *ἀνάγκην δ' οὖν ἔτι βούλομαι διαπερᾶναι, ὅτι τούτοις ἑξῆς ἐστιν*. Heind.

σῶμα] Bas. 2. *σώματι*—. nescio an pro *σῶμά τι*. Fisch.

ἀνθρώπου] Cod. Gud. sine art. *τοῦ*. Vid. not. ad Gorg. §. 110. *ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ex tempore*. Xenoph. Hist. Gr. i. p. 482. A. *ἐκείνους ἐδίδασκε κελεύων λέγειν τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, τὰ δὲ βουλευσαμένους*. Heind.

ἔμπροσθεν] Post h. v. interrogationis nota minime est opus. Steph.

ἔμπροσθεν; ψυχὴν λέγεις] Bene animadvertit Stephanus, signum hoc interrogandi post *ἔμπροσθεν* mutandum esse in punctum, quod utraque Basil. habet. Sed ne sic quidem hic locus difficultate vacat. Verba enim *ψυχὴν λέγεις ἐπ. κ. τ. λ.* Socratis personæ minime conveniunt. Scribendum videtur: *ἔμπροσθεν*. ΕΡΜ. *Ψύχην λέγεις—τὸ σῶμα*; ΣΩ. *Ναί· ὡς μὲν τ. κ. λ.* Quæ hæc præcedit interrogatio: *τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην*; non bene se habet. Distinctionis laborat vitio. Stephanus distinguendum censet *τί οὖν; τὸ μ.* etc. Sed legere præstat *τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο; ἢ ἔρωμαι σε* etc.—; sic infra p. 402. D. *Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο;* et centies alibi. Heusd.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τούτων[w] τοίνυν ἓν[x] καὶ τὸ[y] τῶν ἀνθρώπων ὄνομα[z] πέπονθεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. ἐκ γὰρ ῥήματος ὄνομα γέγονεν, ἑνὸς[a] γράμματος[b] τοῦ ἄλφα ἐξαιρεθέντος καὶ βαρυτέρας τῆς τελευτῆς γενομένης.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ὧδε. σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἄνθρωπος ὅτι τὰ
II. ii. 37. μὲν ἄλλα θηρία ὧν ὁρᾷ οὐδὲν ἐπισκοπεῖ οὐδὲ ἀναλογίζεται οὐδὲ ἀναθρεῖ,[c] ὁ δὲ ἄνθρωπος ἅμα ἑώρακε—τοῦτο δ' ἐστὶ[d] τὸ[e] ὄπωπε—καὶ ἀναθρεῖ[c] καὶ λογίζεται[f] τοῦτο[x] ὃ ὄπωπεν. ἐντεῦθεν δὴ[g] μόνον[h] τῶν θηρίων ὀρθῶς[i] ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος ὠνομάσθη, ἀναθρῶν ἃ ὄπωπεν.

§. 36. ΕΡΜ. Τί οὖν; τὸ[j] μετὰ τοῦτο ἔρωμαί[k] σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην;[l]

add Buttmannus.—[w] τούτων ϒΔΞΠΣΘ: τοῦτο *s.—[x] ἓν om Γ.—[y] τοῦ l.—[z] ὄνομα om ΞΣΥ.—[a] ἐντὸς I.—[b] γράμματος om BCEFHI.—[c] ἀναθροῖ ΛΙΧ.—[d] τουτέστιν pr ΔΠ.—[e] τὸ om G.—[f] ἀναλογίζεται Es.—[x] τοῦ I.—[g] δὲ δὴ ϒΔΠm —[h] μόνων m.—[i] ὀρθῶς om G.—[j] τοῦ ΣΥ.—[k] ἔρομαι ΓΛCGHIXlm.—[l] πευθοίμην G, προθείμην l.—

patet ex ipsius versione: *et quæ acute pronuntiabamus, graviter pronuntiamus.* Bip.

τούτων] Ita Cod. Gud. et Bas. 2. Ald. τούτον, unde Stephanus male edidit τοῦτο, Ficinum, opinor, ut solet, secutus, qui vertit: *Hoc et in ἄνθρωπος contigit.* Heind.

τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὄπωπε] Abest hoc τὸ a Cod. Gud. haud scio an recte. Sic §. 27. τὸ παραχρῆμα, τοῦτο δ' ἐστὶ πέλας. §. 102. καλὴ ἡ εἰκὼν ἔσται; τοῦτο δ' ἐστὶν ὄνομα. Tum Cod. Gud. λογίζεται.—ἅμα ἑώρακε καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογ. h. e. *statim ut conspexit, considerat et exputat id quod occurrit.* Heind.

§. 36. τί οὖν τὸ μετὰ κ. τ. λ.] Suspicor scribendum τὸ οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε; Talem autem de tali loco suspicionem meam, sive conjecturam, habes supra a me annotatam. At si τὸ expungeretur, et ita legeretur, τί οὖν μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην, similis videri posset illi qui est p. 397. circa finem, τί οὖν ἂν μετὰ τοῦτο σκοποῖμεν; ad quam interrogationem respondetur, δῆλον δὴ ὅτι δαίμονάς τε καὶ ἥρωας καὶ ἀνθρώπους. Imo vero aliquid tum quoque restaret quod (ut opinor) hunc locum ita legi non permittit. De eo autem loquor quod his verbis, τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε; subjungitur. Neque enim rationi consentaneum est, ut quis una eademque interrogatione ostendat dubitare de quo sit interrogaturus, et sibi in animo esse de certa quadam re interrogare. Quorum tamen utrumque diceretur, vertendo locum illum ut verba sonant, simulque τὸ μετὰ τοῦτο ita interpretando quasi præfixus non esset articulus. Quum igitur Ficinus quoque hæc non satis inter se convenire animadverteret, hanc orationem in duo membra divisit, ita interpretans, *Quid post hæc quæram? an videlicet quod libenter perciperem?* Sed tantum abest ut τὸ in hujusmodi locis vacet, ut hic magnum sit inter μετὰ τοῦτο et τὸ μετὰ τοῦτο discrimen: quemadmodum ex iis etiam quæ in alia annotatione dixi, animadvertere potest lector. Legamus igitur uti dixi, τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην; id est, *Quid igitur? an te de eo interrogem quod consequitur illa de quibus disseruimus, et cujus audiendi valde sum cupidus?* Quum enim dictum esset de etymo δαιμόνων et ἡρώων, necnon ἀνθρώπων, deinceps disserendum putat de etymo ψυχῆς et σώματος (addit enim, ὥσπερ τοίνυν μοὶ δοκεῖ τούτοις ἑξῆς εἶναι

ΣΩ. Πάνυ γε.

ΕΡΜ. Ὥσπερ τοίνυν μοι[m] δοκεῖ τούτοις ἑξῆς εἶναί τι[n] χρῆμα. ψυχὴν γάρ που[o] καὶ σῶμα καλοῦμεν[p] τοῦ ἀνθρώπου.

ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΕΡΜ. Πειρώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν, ὥσπερ τὰ ἔμπροσθεν.

ΣΩ. Ψυχὴν[q] λέγεις ἐπισκέψασθαι, ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνει, ἔπειτ' αὖ τὸ σῶμα;

[m] μοι om EF.—[n] τί Π.—[o] που om Γ.—[p] σῶμά τι καλοῦμεν ΓΒCΗΙΧ*lm*.—[q] : ψυ-

τὶ χρῆμα, pro χρῆμά τι δοκεῖ μοι ὥσπερ ἑξῆς τούτοις εἶναι, id est, velut ea sequi, servando ordinem) quum ψυχὴν et σῶμα habeant tam δαίμονες et ἥρωες quam ἄνθρωποι. Quum tamen dixisset τούτοις ἑξῆς, referens ad illa tria, postea respiciens ad ultimum duntaxat, addit, ψυχὴν γάρ που καὶ σῶμα καλοῦμεν τοῦ ἀνθρώπου. Libuit autem, lector, de hoc loco paulo latius disserere, ut quam periculosum esset interdum vel articulum spernere, declararem: sicut et antea, male οἱ πολλοί, cum πολλοί a Ficino confundi ostendi. Steph.

τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο] Ita hæc distinguenda recte monuit Stephanus. Vulgo τί οὖν τὸ μετὰ τ. Nam in illa, quam Heusdius excogitavit, lectione, τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο; ἢ ἔρωμαί σε, parum apta est h. *l.* vocula ἤ. Quid vero? Qui possunt hæc, τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην; a Socrate dici, qui singula ipse omnia in hoc sermone explicat Hermogeni docilem se auditorem præbenti? Et si Socrati tribuuntur seqq. Ψυχὴν γάρ που καὶ σῶμα καλοῦμεν τοῦ ἀνθρώπου, et illa deinceps, Πειρώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν ὥσπερ τὰ ἔμπροσθεν, qui potest idem statim ita interrogare Hermogenem, ψυχὴν λέγεις ἐπισκέψασθαι etc.? Liquidum est, perturbatas esse colloquentium in his vices totumque hunc locum ita constituendum: Ἑρμ. Τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην; Σω. Πάνυ γε. Ἑρμ. Ὥσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις ἑξῆς εἶναί τι χρῆμα ψυχή. Ψυχὴν γάρ που καὶ σῶμα καλοῦμεν τοῦ ἀνθρώπου. Σω. Πῶς γὰρ οὔ; Ἑρμ. Πειρώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν, ὥσπερ τὰ ἔμπροσθεν. Σω. Ψυχὴν λέγεις ἐπισκέψασθαι etc. Quam distinctionem eo certiorem putamus, quod in sequente sermone pari modo Hermogenem Socrati de singulis quæstiones ponentem fecit Plato. Conf. §. 45. extr. §. 50. §. 55. §. 59. §. 60. §. 79. Jam vide an probabilior sit Heusdii ratio verba hæc Ψυχὴν λέγεις— ἔπειτ' αὖ τὸ σῶμα; Hermogeni, et, quod sequitur, Ναί Socrati tribuentis, in reliquis vulgatam personarum distinctionem retinentis. Heind.

ὥσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ] Pertinet ὥσπερ ad seq. ἑξῆς εἶναι. V. ad §. 3. τούτοις ἑξῆς. §. 80. ἀνάγκην δ' οὖν ἔτι βούλομαι διαπεράναι, ὅτι τούτοις ἑξῆς ἐστιν. Heind.

σῶμα] Bas. 2. σώματι—. nescio an pro σῶμά τι. Fisch.

ἀνθρώπου] Cod. Gud. sine art. τοῦ. Vid. not. ad Gorg. §. 110. ἐκ τοῦ παραχρῆμα, *ex tempore*. Xenoph. Hist. Gr. i. p. 482. A. ἐκείνους ἐδίδασκε κελεύων λέγειν τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, τὰ δὲ βουλευσαμένους. Heind.

ἔμπροσθεν] Post h. v. interrogationis nota minime est opus. Steph.

ἔμπροσθεν; ψυχὴν λέγεις] Bene animadvertit Stephanus, signum hoc interrogandi post ἔμπροσθεν mutandum esse in punctum, quod utraque Basil. habet. Sed ne sic quidem hic locus difficultate vacat. Verba enim ψυχὴν λέγεις ἐπ. κ. τ. λ. Socratis personæ minime conveniunt. Scribendum videtur: ἔμπροσθεν. ΕΡΜ. Ψύχην λέγεις—τὸ σῶμα; ΣΩ. Ναί· ὡς μὲν τ. κ. λ. Quæ hæc præcedit interrogatio: τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην; non bene se habet. Distinctionis laborat vitio. Stephanus distinguendum censet τί οὖν; τὸ μ. etc. Sed legere præstat τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο; ἢ ἔρωμαι σε etc.—; sic infra p. 402. D. Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; et centies alibi. Heusd.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ὡς μὲν τοίνυν ἐκ τοῦ παραχρῆμα λέγειν, οἶμαί τι τοιοῦτον[r] νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας, ὡς τοῦτο ἄρα ὅταν παρῇ τῷ σώματι, αἴτιόν ἐστι τοῦ ζῆν αὐτῷ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψῦχον, ἅμα δὲ[s] ἐκλείποντος[t] τοῦ ἀναψύχοντος τὸ σῶμα ἀπόλλυταί τε καὶ
II. ii. 88. τελευτᾷ· ὅθεν δή[u] μοι δοκοῦσιν αὐτὸ ψυχὴν καλέσαι. εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἠρέμα· δοκῶ γάρ μοί[v] τι καθορᾶν πιθα-
I. 400. νώτερον τούτου τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα. τούτου μὲν γάρ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καταφρονήσαιεν ἂν καὶ ἡγήσαιντο φορτικὸν εἶναι· τόδε δὲ σκόπει ἐὰν ἄρα[w] καὶ σοὶ ἀρέσῃ.[x]

ΕΡΜ. Λέγε μόνον.[y]

§. 37. ΣΩ. Τὴν φύσιν παντὸς τοῦ σώματος, ὥστε καὶ[z] ζῆν καὶ περιιέναι, τί σοι δοκεῖ ἔχειν τε καὶ ὀχεῖν ἄλλο ἢ ψυχή;

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄλλο.

χὴν Ξ.—[r] τοιοῦτο ΞΣΤ.—[s] δὲ καὶ GHI.—[t] ἐκλίποντος m.—[u] δή om F.—[v] μοι... γὰρ om Ξ.—[w] ἔτι C.—[x] καὶ σὺ ἀρέσκῃ G, ἀρέσῃ καὶ σοί ΞΣ.—[y] λεγόμενον G.—

ἀναψῦχον] Eandem etymologiam secutum Chrysippum, tradit Plutarch. Stoic. Repugn. p. 1052. F. Heind.

ἅμα δὲ ἐκλείποντος] Cod. Gud. ἅμα δὲ καὶ ἐκλιπόντος. Non male. Ficinus: *et quum primum desierit quod refrigerat.* Idem Cod. deinde ἔνθεν pro ὅθεν. Saltem scribi debebat ἐνθένδε. Heind.

τοῖς ἀμφὶ Εὐθυφρ.] Si pro τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα legamus τῶν ἀμφὶ Εὐθύφρονα, ut sit τῶν a nominativo τὰ, supervacaneus erit (meo quidem judicio) genitivus τούτου. ac Ficinus certe lectionem hanc sequitur, τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα, deducens τοῖς a nominativo οἱ, et jungens hunc dativum cum πιθανώτερον. vertit enim, *videor mihi aliquid inspicere probabilius apud eos qui Euthyphronem sequuntur.* Steph.

τούτου] Stephanus putabat, pronomen τούτου deleri posse, si pro τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα reponeretur τῶν ἀμφὶ Εὐθύφρονα. At sic primo non videbam, quid esset τὰ ἀμφὶ Εὐθύφρονα, etsi Serranus reddere ausus est, *aliquid enim verisimilius quam ea quæ ab Euthyphrone tradi solent, mihi quidem videor perspexisse*: quam versionem vel sequentia verba καταφρονήσαιεν...ἡγήσαιντο vanitatis convincunt: deinde verba τούτου μὲν γὰρ nullo modo patiuntur tolli pronomen τούτου. Immo verba τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα cohærent cum adjectivo πιθανώτερον. Ficinus vertit, *videor mihi aliquid inspicere probabilius apud eos qui Euthyphronem sequuntur.* Non dubito quin pro τούτου repererit in libris suis præpositionem aliquam. nam si reperisset simpliciter scriptum τοῖς—, vertisset haud dubie *probabilius iis*—. Fisch.

πιθανώτερον τούτου τοῖς ἀμφὶ Εὐθ.] *Aliquid, quod hoc probabilius videatur Euthyphroni ejusque similibus.* Ita capiendum et illud Hipp. §. 2. τῶν ἀμφὶ τὸν Μιλήσιον Θαλῆν, itemque illud Phileb. p. 44. C. οἱ περὶ Φίληβον, et id genus alia. Heind.

φορτικὸν] H. l. est *pingue*, in quo nihil inest subtilitatis sollertiæque, (*plump.*) Conf. §. 110. Theætet. §. 101. Euthyd. §. 37. Gorg. §. 84. ibiq. not. Contrarium est τὸ κομψόν. Heind.

ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ἀρέσκῃ] Vulgo καί σοι.—ἀρέσκῃ autem dedi e Cod. Gud. pro ἀρέσῃ. de Legg. i. p. 643. B. σκέψασθε, ἂν ἀρέσκῃ τὸ λεχθέν. Xenoph. Mem. Socr. iv. 4. 12. σκέψαι, ἐὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκῃ. Heind.

Διὸς νῦν δὴ ἔλεγες, ἔχοιμεν ἄν που κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπισκέψασθαι, κατὰ τίνα ποτὲ ὀρθότητα αὐτῶν τὰ ὀνόματα κεῖται;

ΣΩ. Ναὶ μὰ Δί᾽ ἡμεῖς γε, ὦ Ἑρμόγενες, εἴ πέρ γε[b] νοῦν[c] ἔχοιμεν, ἕνα μὲν τὸν κάλλιστον τρόπον, ὅτι περὶ θεῶν οὐδὲν ἴσμεν, οὔτε περὶ αὐτῶν οὔτε περὶ τῶν ὀνομάτων, ἅττα ποτὲ αὐτοὶ[d] ἑαυτοὺς καλοῦσι· δῆλον γὰρ ὅτι ἐκεῖνοί γε[e] τἀληθῆ καλοῦσι. δεύτερος δ᾽ αὖ τρόπος ὀρθότητος, ὥς περ II. ii. 40.
ἐν ταῖς εὐχαῖς νόμος ἐστὶν ἡμῖν εὔχεσθαι, οἵ τινές τε καὶ ὁπόθεν χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι, ταῦτα καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς καλεῖν,[f] ὡς ἄλλο μηδὲν εἰδότας· καλῶς γὰρ δὴ ἔμοιγε δο- I. 401.
κεῖ νενομίσθαι.[g] [§. 39.] Εἰ οὖν βούλει,[h] σκοπῶμεν ὥς περ προειπόντες τοῖς θεοῖς ὅτι περὶ αὐτῶν οὐδὲν ἡμεῖς σκεψόμεθα—οὐ γὰρ ἀξιοῦμεν οἷοί τ᾽ ἂν εἶναι σκοπεῖν—ἀλλὰ περὶ τῶν ἀνθρώπων, ἥν τινά ποτε[i] δόξαν ἔχοντες ἐτίθεντο αὐτοῖς τὰ ὀνόματα· τοῦτο γὰρ ἀνεμέσητον.

ΕΡΜ. Ἀλλά μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, μετρίως[j] λέγειν, καὶ οὕτω ποιῶμεν.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν[k] ἀφ᾽ Ἑστίας ἀρχώμεθα[l] κατὰ τὸν νόμον;

add G.—[e] γε om F.—[f] καλεῖν in mg Δ.—[g] δοκεῖν ἐνομίσθη C.—[h] βούλει οὖν ΓΛΒ CEFGHIXlm.—[i] τινά ποτε G : ποτέ τινα *s.—[j] καλῶς G.—[k] οὖν om Σl et pr Ξ,

ὀρθότητα αὐτῶν τὰ ὀνόματα κεῖται, non tamen offendere debet duplex hic genitivus ita positus τῶν θεῶν τῶν ὀνομάτων. §. 43. περὶ τούτου τοῦ θεοῦ τῆς δυνάμεως. Ion. p. 530. B. τὸν ῥαψῳδὸν ἑρμηνέα δεῖ τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας γίγνεσθαι. Demosth. in Mid. p. 25. Spald. ἀκούετε τοῦ νόμου τῆς φιλανθρωπίας. Atque obvia est hæc verborum in duplici genitivo collocatio. Heind.

ἔχοιμεν] Bas. 2. ἔχομεν. Quod verum puto, quamvis præcesserit illud ἔχοιμεν. Heind.

ἕνα μὲν, τὸν κάλλιστον] Sc. λέγοιμεν ἄν, quod facile suppletur ex prægressis verbis, ἔχοιμεν ἄν που κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπισκέψασθαι. De sensu conferri his potest locus Phileb. p. 12. C. ubi Socrates, τὸ δ᾽ ἐμὸν δέος, inquit, ἀεὶ πρὸς τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα οὐκ ἔστι κατ᾽ ἄνθρωπον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φόβου. Καὶ νῦν τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ὅπῃ ἐκείνῃ φίλον, ταύτην προσαγορεύω.—ἅττα ποτὲ αὐτοὶ ἑαυτοὺς etc. Addidi αὐτοὶ e Cod. Gud. Heind.

ὥσπερ ἐν ταῖς εὐχαῖς νόμος ἐστὶν] Ut Æschyl. Agam. 168. Ζεὺς ὅστις ποτ᾽ ἐστὶν, εἰ τόδ᾽ αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ, τοῦτό νιν προσεννέπω, ubi vid. Stanl. Adde Spanhem. ad Callimach. in Dian. v. 7. Indeque illud *Matutine pater seu Jane libentius audis*, omninoque illa deorum πολυωνυμία. Heind.

§. 39. μετρίως λέγειν] Cod. Gud. καλῶς λέγ. e glossemate. Schol. καλῶς λέγειν, μετρίως. Imo μετρίως λέγειν, καλῶς. §. 106. Ἀλλά μοι δοκεῖς γε, ὦ Σώκρ. μετρίως λέγειν καὶ οὕτω τίθεμαι. de Legg. iii. p. 696. D. καὶ μὴν εἴρηκάς γε μετρίως. Critias init. τῶν ῥηθέντων ὅσα μὲν ἐρρήθη μετρίως etc. quo utroque loco statim post tanquam oppositum infertur παρὰ μέλος εἰπεῖν. Heind.

ἀφ᾽ Ἑστίας ἀρχ.] Tritum est prover-

κρόν τις[k] παρακλίνῃ, καὶ πάνυ.[l] καὶ γάρ σῆμά τινές φασιν[m] αὐτὸ εἶναι[n] τῆς ψυχῆς, ὡς[o] τεθαμμένης ἐν τῷ νῦν παρόντι· καὶ διότι αὖ τούτῳ[p] σημαίνει[q] ἃ ἂν σημήνῃ[r] ἡ ψυχή, καὶ ταύτῃ σῆμα ὀρθῶς καλεῖσθαι.[s] [§. 38.] Δοκοῦσι μέντοι μοι[t] μάλιστα θέσθαι οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα[u] τοῦτο τὸ ὄνομα, ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς, ὧν δὴ ἕνεκα δίδωσι· τοῦτον[v] δὲ περίβολον ἔχειν, ἵνα σώζηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα· εἶναι οὖν τῆς ψυχῆς τοῦτο, ὥς περ αὐτὸ[w] ὀνομάζεται, ἕως ἂν[x] ἐκτίσῃ τὰ ὀφειλόμενα, τὸ σῶμα, καὶ οὐδὲν δεῖν[y] παράγειν οὐδὲ[z] γράμμα.[a]

ΕΡΜ. Ταῦτα μέν μοι δοκεῖ ἱκανῶς, ὦ Σώκρατες, εἰρῆσθαι· περὶ δὲ τῶν θεῶν τῶν ὀνομάτων, οἷον καὶ περὶ τοῦ

τι G.—[m] φασί τινες l.—[n] εἶναι αὐτὸ ΛIX.—[o] καὶ ὡς G.—[p] τοῦτο FG.—[q] σημαίνει H.—[r] σημαίνῃ ΓGlm.—[s] καλεῖται ΞΣΥ.—[t] μοι om F.—[u] ἀμφὶ τὸν ὀρφέα m.—[v] τοῦτο H.—[w] ὥσπερ αὐτὸ ΧΓΔΛΠBCEFGHIXlm: αὐτὸ ὥσπερ *s.—[x] ἂν om pr Ξ.—[y] δεῖ pr B.—[z] οὐδὲν ΧΔΠGl.—[a] γράμματα I.—[b] γε om m.—[c] νοῦ I.—[d] αὐτοὶ

Ne quis autem hæc ita accipiat, *sive quis paullulum id mutet sive multum*, obstat et sermonis ratio, quæ ad perficiendum hunc sensum talem requireret scripturam: ἄν τε καὶ σμικρόν τις παρακλίνῃ ἄν τε καὶ πάνυ, et lenissima hæc, quæ statim post infertur, mutatio τοῦ σῶμα in σῆμα. Pertinet potius hoc καὶ πάνυ ad σμικρὸν, in quo καὶ est, ut sexcenties, ἐπιτατικόν. Phædon. p. 80. C. ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει (τὸ σῶμα) χρόνον, ἐὰν μέν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ, καὶ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ πάνυ μάλα. Non male tamen h. l. posterius καὶ abesset, quo omisso, πάνυ trajectum foret paullulum, ut Euthyd. §. 20. ἦ οὐ χαλεπὸν οὐδὲ σεμνοῦ ἀνδρὸς πάνυ τι etc. Cf. ad Hipp. Maj. §. 5. Heind.

καὶ γὰρ σῆμά τινες] Vid. not. ad Gorg. §. 104. Heind.

ἐν τῷ νῦν παρόντι] Phædon. p. 67. C. καὶ ἐν τῷ νῦν παρόντι καὶ ἐν τῷ ἔπειτα. de Legg. v. p. 732. C. πόνων ἐπιπιπτόντων ἀντὶ μειζόνων ἐλάττους ποιήσειν, τῶν τ' αὖ νῦν παρόντων ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολάς. Sed exempla occurrunt ubivis. Male igitur Stob. Eclogg. Phys. p. 86. ἐν τῷ παρόντι καὶ νῦν. Heind.

καὶ διότι αὖ τούτῳ—ἡ ψυχὴ] *Et propterea quod hoc quasi instrumento mens significat, quæcunque significat*. Perperam Cod. Gud. ταῦτα pro τούτῳ. Pro vulgato autem σημήνῃ e Stob. recepi σημαίνῃ. Statim post Stob. δοκοῦσι μέντοι μάλιστα etc. sine vocula μοι. Heind.

§. 38. δὲ περίβολον] Malim δή. Proximum illud εἰκόνα adverbii loco positum acciperem, ut tritum illud δίκην, modo aliud hujusmodi exemplum suppeteret. De sententia conf. Macrob. Somn. Scip. i. c. 11. p. 57. Heind.

τοῦτο, ὥσπερ αὐτὸ ὀνομάζεται] Ita Cod. Gud. Vulgo τοῦτο αὐτὸ, ὥσπερ ὀνομάζ. Verba sic construenda sunt: εἶναι οὖν τοῦτο, ὥσπερ αὐτὸ ὀνομάζεται, τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς i. e. σώζοντά τινα περίβολον τῆς ψυχῆς. Heind.

καὶ οὐδὲ δεῖν παρ. οὐδὲν] Sic verissime Cod. Gud. Vulgo καὶ οὐδὲν—οὐδὲ γρ. Nam οὐδὲν γράμμα etiam Stob. præfert. Sane in hoc vocabulo σῶμα ne σ quidem post ω inserere opus est, si derivetur a σαόω, unde ducitur ἐσώθην. Nam a σώζω duceretur σῶσμα. Heind.

Nihil mutandum et ne post τοῦτο quidem interpungendum putavi, sed mox ubi vulg. οὐδὲν δεῖν—οὐ δὲ γρ. cum Hdf. e Gu. et Stob. mutavi. Scilicet si σῶμα a σόω, σαόω derivatur, ne litera quidem inserenda est. Beck.

περὶ δὲ τῶν θεῶν τῶν ὀνομάτων] Ficinus: *rerum de nominibus aliquorum deorum*, quasi legerit, περὶ δὲ τινῶν θεῶν τῶν ὀνομάτων. Sed sana hæc sunt. Quanquam enim satis erat omnino περὶ δὲ τῶν θεῶν, quum statim post hæc inferatur explicatio quædam, κατὰ τίνα ποτὲ

οὐσίας μετέχον Ἑστίαν φαμέν, καὶ[y] κατὰ τοῦτο ὀρθῶς ἂν καλοῖτο Ἑστία· ἐοίκαμεν γὰρ καὶ ἡμεῖς τὸ παλαιὸν ἐσίαν[z] καλεῖν τὴν οὐσίαν. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὰς θυσίας ἄν τις ἐννοήσας ἡγήσαιτο οὕτω νοεῖν ταῦτα τοὺς τιθεμένους· τὸ γὰρ πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύειν[a] εἰκὸς ἐκείνους οἵ τινες τὴν πάντων οὐσίαν Ἑστίαν ἐπωνόμασαν. ὅσοι δ' αὖ ὠσίαν,[b] σχεδόν τι[c] αὖ οὗτοι καθ' Ἡράκλειτον ἂν ἡγοῖντο τὰ ὄντα ἰέναι τε πάντα καὶ μένειν οὐδέν· τὸ οὖν[d] αἴτιον καὶ τὸ[e] ἀρχηγὸν αὐτῶν εἶναι τὸ ὠθοῦν, ὅθεν δὴ καλῶς ἔχειν[f] αὐτὸ Ὠσίαν[g] ὠνομάσθαι.[h] Καὶ ταῦτα[i] μὲν δὴ ταύτῃ ὡς παρὰ μηδὲν εἰδότων εἰρήσθω· μετὰ δ' Ἑστίαν δίκαιον Ῥέαν καὶ Κρόνον[j] ἐπισκέψασθαι. καί τοι τό γε[k] τοῦ Κρόνου ὄνομα ἤδη διήλθομεν. Ἴσως μέντοι οὐδὲν λέγω.

§. 41. ΕΡΜ. Τί δή,[l] ὦ Σώκρατες; II. ii. 42.

ΣΩ. Ὦ 'γαθέ, ἐννενόηκά τι σμῆνος σοφίας.

ΕΡΜ. Ποῖον δὴ τοῦτο;

ΣΩ. Γελοῖον μὲν[m] πάνυ[n] εἰπεῖν, οἶμαι μέντοι[o] τινὰ πιθανότητα ἔχον. I. 402.

ΕΡΜ. Τίνα ταύτην;

ΣΩ. Τὸν Ἡράκλειτόν μοι δοκῶ καθορᾶν παλαί' ἄττα

ρον om pr Π.—[y] καὶ om C.—[z] ἐσσίαν ΧΓΔΠΒΙΧlm, ἐσσίαν ΛΞGH.—[a] θύειν BCF HI.—[b] ὀσίαν G.—[c] τοι rc Ξ, om ΣΥ et pr Ξ.—[d] γοῦν F.—[e] τὸ post καὶ om Ξς.—[f] ἔχει F.—[g] οὐσίαν G.—[h] ὠνομάσαι Γ.—[i] ταῦτα (a) l.—[j] κρόνον καὶ ῥέαν m.—[k] τε F. —[l] δὲ X.—[m] μὲν add ΧΔΞΠΣΥG.—[n] πάντες H.—[o] μὲν ΓΣΥΙ.—[p] ἔτη X.—[q] ἃ

καλεῖσθαι ἔχει λόγον. V. not. ad Theætet. §. 38. καὶ ὅτε γε αὖ. Sic Cod. Gud. Vulgo ὅτι. Heind.

πρὸ πάντων—προθύειν] Cod. Gud. θύειν, ut Schol. Plat. ad Euthyphr. p. 2. ἔθος ἦν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ τῶν ἄλλων θεῶν θύειν. Sed præpositione ita geminata nihil est frequentius. Exempla dabit Abresch. Diluc. Thucyd. l. vi. 33. De re vid. Davis. ad Cic. de Nat. Deor. ii. 27. Pro οἵτινες Cod. Gud. εἴ τινες.—καθ' Ἡράκλειτον. Vid. not. ad Theætet. §. 25. Heind.

ὠνομάσθαι] Cod. Gud. ὀνομάσθαι. Volebat fortasse librarius ὀνομάσαι.—ἤδη διήλθομεν. Supra §. 29. Heind.

§. 41. σμῆνος σοφίας] Meno p. 72. A. μίαν ζητῶν ἀρετὴν σμῆνός τι ἀνεύρηκα ἀρετῶν παρὰ σοὶ κείμενον.—de Rep. v. p. 450. A. Οὐκ ἴσθε ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε. Heind.

γελοῖον μὲν πάνυ] Revocavi hoc μὲν e Cod. Gud. Heind.

παλαί' ἄττα] Sic vere Cod. Gud. Vulgo πάλαι ἄττα. Vocis παλαιὰ manifesta est epexegesis in seqq. ἀτεχνῶς τὰ ἐπὶ Κρόνου καὶ Ῥέας, i. e. *adeo propemodum antiqua, ut in Croni Rheæque ætatem incidere videantur*, quæ perperam vertit Ficinum secutus Cornarius: *Videor mihi intelligere Heraclitum jam olim quædam penitus sapienter de Saturno et Rhea dixisse.* Neque enim vocabulum ἀτεχνῶς per sermonis usum trahere licet ad præcedens σοφά, sed pertinet hoc ad sequentia, neque in illa interpretatione ferri posset art. τά. Præpositionis ἐπὶ hunc usum attigit Valckenar. ad Theocrit. vii.

ΕΡΜ. Δίκαιον γοῦν.[m]

ΣΩ. Τί οὖν[n] ἄν τις φαίη διανοούμενον τὸν ὀνομάσαντα Ἑστίαν ὀνομάσαι;

ΕΡΜ. Οὐ μὰ τὸν Δί' οὐδὲ τοῦτο οἶμαι ῥᾴδιον[o] εἶναι.

ΣΩ. Κινδυνεύουσι γοῦν,[p] ὦ 'γαθὲ Ἑρμόγενες, οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι οὐ φαῦλοι εἶναι ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές.[q]

ΕΡΜ. Τί δή;

II. ii. 41. ΣΩ. Καταφαίνεταί[r] μοι ἡ θέσις τῶν ὀνομάτων τοιούτων τινῶν ἀνθρώπων[s] εἶναι.[t] καὶ ἐάν τις τὰ ξενικὰ ὀνόματα ἀνασκοπῇ, οὐχ ἧττον ἀνευρίσκεται ὃ ἕκαστον[u] βούλεται. [§. 40.] Οἷον καὶ ἐν τούτῳ ὃ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἳ ἐσίαν[v] καλοῦσιν, οἳ δ' αὖ ὠσίαν.[w] πρῶτον μὲν οὖν κατὰ τὸ ἕτερον[x] ὄνομα τούτων ἡ τῶν πραγμάτων οὐσία Ἑστία καλεῖσθαι ἔχει λόγον· καὶ ὅτι γε αὖ ἡμεῖς τὸ τῆς

post ἑστίας ponit Δ: οὖν ἢ rc Γ.—[l] ἀρχόμεθα IXlm.—[m] γέ τοί ἐστιν G.—[n] οὖν om m.—[o] ῥᾴδιον οἶμαι l.—[p] οὖν Γ, om BCEHI.—[q] τινες καὶ ἀδολέσχαι G.—[r] καὶ φαίνεται l.—[s] τοιούτων τινῶν ἀνθρώπων om l.—[t] εἶναι om ΓΛΒΕFHIXlm.—[u] ἕκαστος ΛX.—[v] ἐσίαν F, ἐστίαν BC, ἐσσίαν ΓGIXlm, ἐσσίαν ΛΕΗ.—[w] ὠσίαν G.—[x] ἕτε-

bium ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι, satis illustratum a Casaubono ad Strabon. i. p. 18. Conf. Fisch. ad Plat. Euthyphr. c. 2. p. 11. Tum Cod. Gud. Δίκαιόν γέ τοί ἐστιν. Cf. not. ad Theætet. §. 107. Heind.

μετεωρολόγοι τινὲς καὶ ἀδολέσχαι] Hoc ordine Cod. Gud. Vulgo τινὲς ponitur post ἀδολέσχαι. Phædr. §. 120. Πᾶσαι, ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν, προσδέονται ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως πέρι, ubi itidem, ut h. l. *de interiore et altiore rerum cognitione studioque subtiliter disserendi* vocabula hæc a Platone adhibentur non sine vulgi irrisione, quod contemptim ea et invidiose de philosophis usurpare solebat. Velut præclaro illo loco de Rep. vi. p. 488. ubi verus philosophus gubernatori navis, multitudo in civitate seditiosis nautis comparatur, τοιούτων δή, inquit Socrates, περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων (*seditione in navibus orta*), τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικὸν οὐχ ἡγῇ ἂν τῷ ὄντι μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολέσχην καὶ ἄχρηστόν σφισι καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὕτω κατεσκευασμέναις ναυσὶ πλωτήρων;—Οὐ δὴ οἶμαι δεῖσθαί σε ἐξεταζομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν, ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους τὴν διάθεσιν ἔοικεν. Adde, quæ attuli ad Phædr. l. l.—τὰ ξενικὰ ὀν. *vocabula non Attica*. Heind.

§. 40. *ἐσίαν*] Bas. 1. Cod. Gud. hic et paullo post ἐσσίαν, ibidemque αὖ omissum ante ὠσίαν.—ὠσίαν pro οὐσίαν dixit Ocellus et Archytas apud Stob. Eclog. p. 44. et p. 76. notante Maittairio de Diall. p. 157. Heind.

κατὰ τὸ ἕτερον ὄνομα τούτων] Sc. ἐσίαν. Nam de altero ὠσία deinceps loquitur, ubi inferuntur illa, ὅσοι δ' αὖ ὠσίαν etc. Heind.

ἡ τῶν πραγμάτων οὐσία] H. l. intelligenda videtur de iis, quæ alias Plato dicit τὰ ὄντως ὄντα, τὸ ὄν, αὐτὰ τὰ εἴδη, contra τὸ τῆς οὐσίας μετέχον *de hac rerum universitate, quæ sensibus hominum percipitur*, quatenus ea τῶν εἰδῶν est particeps. V. Parmenid. §. 8. 9. Heind.

ἑστία καλεῖσθαι ἔχει λόγον] I. e. καλῶς ἂν λέγοιτο. Similiter §. 29. ἡ ἐς τὸ ἄνω ὄψις καλῶς ἔχει τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖσθαι. Nam pro vulgari more dici debebat, τὴν τῶν πραγμ. οὐσίαν Ἑστίαν

Ὠκεανὸς πρῶτος καλλίῤῥοος[c] ἦρξε γάμοιο,
ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα[d] Τηθὺν ὄπυιεν.[e]

ταῦτ' οὖν σκόπει ὅτι καὶ ἀλλήλοις[f] συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰ II. ii. 43.
τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει.

§. 42. ΕΡΜ. Φαίνει τί[g] μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες· τὸ μέντοι τῆς Τηθύος οὐκ ἐννοῶ ὄνομα τί βούλεται.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ὀλίγου αὐτὸ[h] λέγει ὅτι πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον ἐστί. τὸ γὰρ διαττώμενον[i] καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν· ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα ξύγκειται.[j]

ΕΡΜ. Τοῦτο μέν, ὦ Σώκρατες, κομψόν.

ΣΩ. Τί δ' οὐ μέλλω;[k] Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; τὸν μὲν Δία εἴπομεν.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τοὺς[l] ἀδελφοὺς δὴ[m] αὐτοῦ λέγωμεν,[n] τόν τε Ποσειδῶ[o] καὶ τὸν Πλούτωνα καὶ τὸ ἕτερον ὄνομα ὃ ὀνομάζουσιν[p] αὐτόν.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

---

[a] δὲ Λ.—[b] γάρ pr Ξ.—[c] καλλίρρόος Π, καλλίροος G, καλλίρρους CEFI, καλλίρους Λ, καλλίρους X, καλίρρους H, καλλιρόους ΓΔΣΥΒ, καλλίρρόους pr 𝔛, καλλιρόης lm : καλλιῤῥόου s.—[d] ὁμότερα l.—[e] ὄπυε G, ὄπυεν Γ, ὤπυεν 𝔛ΔΣΥFlm, ὤπυιεν Ξ.—
η τί
[f] ἄλλοις 𝔛ΔΣΥ et fortasse pr Ξ.—[g] φαίνει τί FX et pr Γ, φαίνεται 𝔛, φαίνεταί ΠΣΥ et pr ΔΞ, φαίνηταί H : φαίνῃ τί *s.—[h] αὐτοῦ I et pr Λ.—[i] διαττώμενον ΔΠ et pr 𝔛ΓΥ : διαττόμενον *s.—[j] ξ. ΔΞΣΥ.—[k] μέλλει Ξ et corr Γ.—[l] τοὺς δὲ G.—[m] δὲ

καλλιῤῥόος] Vulgo καλλιῤῥόου. Cod. Gud. καλλιρροῦς. Illud restitui ex Stob. Eclogg. Phys. i. 13. ubi καλιῤῥόος et pro πρῶτος legitur πρώτιστα. Vid. Orph. ed. Gesn. p. 379. Heind.

ὄπυιεν] Schol. ὡμίλει, συνεγένετο κατὰ νόμον καὶ ἐμίγνυτο, συνῴκει. Cf. Hesych. v. ὀπυίειν ibiq. Albert. Tum Cod. Gud. ἐπισκόπει pro σκόπει. Ficin. *Vide, quam maxime hæc invicem consonant.* Neque sane placet h. l. ὅτι, mutandum fortasse in εἴ τι. Heind.

πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλ. πάντα τείνει] *Simillima hæc omnia sunt Heracliteis.* V. not. ad Theæt. §. 67. Heind.

§. 42. τοῦτό γε ὀλίγου—αὐτὸ λέγ.] *At hoc quidem propemodum per se ipsum significat* etc. Ficinus tamen quum vertit, *hoc utique idem ferme significat*, videtur legisse ταὐτὸ s. τὸ αὐτὸ, quod commode referri posset ad præcedentia illa nomina Rheæ Cronique. Heind.

διαττώμενον] Vulgo διαττόμενον, quod correxit e Proclo in Tim. v. p. 294. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 80. Heind.

τοῦτο μὲν] Cod. Gud. τοῦτο μὲν οὖν. Cf. not. ad Theæt. §. 130. Heind.

τί δ' οὐ μέλλει] Ita idem Ms. pro vulgato μέλλω, quod vel absque hujusmodi auctoritate corrigi debebat. Gorg. §. 133. Ἀλλὰ μὴν ἥγε κόσμον ἔχουσα (ψυχὴ) κοσμία; πῶς γὰρ οὐ μέλλει; de Rep. iii. p. 394. E. ἀλλὰ—πάντων ἀποτυγχάνοι ἄν, ὥστ' εἶναί που ἐλλόγιμος; Τί δ' οὐ μέλλει; Quanquam singulis fere paginis hæc formula in Platone legitur. Heind.

ἀδελφ. δὴ] Cod. Gud. δὲ ἀδελφ. δὴ, et λέγομεν vitiose pro λέγωμεν. Heind.

σοφὰ λέγοντα, ἀτεχνῶς τὰ ἐπὶ[p] Κρόνου καὶ Ῥέας, ἃ[q] καὶ Ὅμηρος ἔλεγεν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Λέγει που Ἡράκλειτος ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει, καὶ ποταμοῦ ῥοῇ[r] ἀπεικάζων τὰ ὄντα λέγει ὡς δὶς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης.

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Τί οὖν δοκεῖ σοι ἀλλοιότερον[s] Ἡρακλείτου[t] νοεῖν ὁ τιθέμενος[u] τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν προγόνοις Ῥέαν τε καὶ Κρόνον; ἆρα οἴει ἀπὸ ταὐτομάτου[v] αὐτὸν ἀμφοτέροις ῥευμάτων[w] ὀνόματα θέσθαι; ὥσπερ αὖ[x] Ὅμηρος[y] Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσίν φησι[z] καὶ μητέρα Τηθύν. οἶμαι δὲ[a] καὶ Ἡσίοδος. λέγει δέ[b] που καὶ Ὀρφεὺς ὅτι

om m.—[r] ῥοῆς I.—[s] ἄλλοι πότερον, π rubricato tanquam alterius interlocutoris, l.—[t] ἡρακλείτῳ (τὸν supra) I.—[u] ὁ τιθέμενος ΓΔΛΞΠΣΥΒΕΡΧ et corr 𝔛, ὁ τιθέμενον G: ὅτι θέμενος ς.—[v] ταὐτομάτου G: τοῦ αὐτομάτου *ς.—[w] ῥευμάτων om ΓΛΒCEFHIXlm.—[x] αὖ 𝔛ΓΔΛΠBCEFGHIXlm: οὖν *ς.—[y] ὁ ὅμηρος G.—[z] φησι om BCEFHIXl.—

v. 86. Heind.

Certe ἀτεχνῶς non est cum σοφὰ jungendum. De Heracliti dicto vid. Schleiermach. in Wolfii et Buttm. Mus. Antiq. Stud. vernacule scripto t. i. p. 350. ss. Beck.

ὡς δὶς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν] Plutarch. de S. N. Vind. p. 62. ἢ λήσομεν εἰς τὸν Ἡρακλείτειον ἅπαντα πράγματα ποταμὸν ἐμβαλόντες, εἰς ὃν οὔ φησι δὶς ἐμβῆναι, τῷ πάντα κινεῖν καὶ ἑτεροιοῦν τὴν φύσιν μεταβάλλουσαν, ubi vid. Wyttenbach. p. 76. Heind.

τί οὖν δοκεῖ] For. Τί οὖν; δοκεῖ σοι ἀλλ. Ἡρ. νοεῖν ὁ τιθέμενος τοῖς, etc. ut etiam ponatur interrog. nota post Κρόνον. Sed et accusativum ὀνόματα aut deesse, aut potius ex sequentibus subaudiendum puto. Item ὡσπεροῦν scribendum, ut vacet οὖν. Steph.

Ita Stephanus: recte, et re ipsa jubente. At jam in Bas. 1. 2. non modo ὁ τιθέμενος legitur pro ὅτι θέμενος, quod ex Aldino exemplo venit in Stephanianum, sed etiam post Κρόνον est signum interrogationis. Deinde putabat Stephanus, post participium ὁ τιθέμενος aut inseri, aut certe intelligi, debere nomen ὀνόματα. At neutro opus est: nam nomina Ῥέαν τε καὶ Κρόνον sunt loco verbi ὀνόματα. Sed illud ipsum verbum etiam Ficinum offendit: vertit enim perperam, *qui aliorum deorum progenitoribus inseruit Rheam atque Saturnum.* Fisch.

ὁ τιθέμενος τοῖς τῶν ἄλ.] Sic Bas. utraque. Aldina vitiose ὅτι θέμενος, quod in textum induxit Stephanus, veram ipse lectionem in notis de conjectura proferens, ut ne inspexerit quidem h. l. Edd. Bass. Heind.

Ῥέαν τε καὶ Κρόνον] Sc. τὰ ὀνόματα. V. not. ad Theæt. §. 37. Ῥέας nomen, satis liquet, cur ῥεύματος vocabulum Socrates esse velit; in Κρόνου autem nomine κρουνοῦ vocabulum vidisse Platonem, vere judicat Buttmannus, neque tamen planius hoc indicasse, propter minimam inter ο et ου apud antiquos differentiam. Heind.

ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου] Gud. iterum ἀπὸ ταυτομάτου —ὡσπεροῦν Ὅμηρος [Ιλ. Ξ. 201.] Cf. Theæt. §. 25. ὡσπεροῦν cum Steph. scripsi pro ὥσπερ οὖν. §. 46. Ἥρα δὲ ὥς ἐρατή τις (φαίνεται κεκλῆσθαι), ὡσπεροῦν καὶ λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἐρασθεὶς ἔχειν. §. 48. κατὰ δὲ τὴν μαντικὴν— ὡσπεροῦν οἱ Θετταλοὶ καλοῦσιν αὐτὸν, ὀρθότατ' ἂν καλοῖτο. Heind.

καὶ Ἡσίοδος] In Theogonia quidem fluviorum et Oceanitidum parentes hi perhibentur v. 337. sqq. non deorum omnium. Heind.

Ὠκεανὸς πρῶτος καλλίρροος[c] ἦρξε γάμοιο,
ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα[d] Τηθὺν ὄπυιεν.[e]

ταῦτ' οὖν σκόπει ὅτι καὶ ἀλλήλοις[f] συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰ II. ii. 43.
τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει.

§. 42. ΕΡΜ. Φαίνει τί[g] μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες· τὸ μέντοι τῆς Τηθύος οὐκ ἐννοῶ ὄνομα τί βούλεται.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ὀλίγου αὐτὸ[h] λέγει ὅτι πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον ἐστί. τὸ γὰρ διαττώμενον[i] καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν· ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα ξύγκειται.[j]

ΕΡΜ. Τοῦτο μέν, ὦ Σώκρατες, κομψόν.

ΣΩ. Τί δ' οὐ μέλλω;[k] Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; τὸν μὲν Δία εἴπομεν.

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τοὺς[l] ἀδελφοὺς δὴ[m] αὐτοῦ λέγωμεν,[n] τόν τε Ποσειδῶ[o] καὶ τὸν Πλούτωνα καὶ τὸ ἕτερον ὄνομα ὃ ὀνομάζουσιν[p] αὐτόν.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

[a] δὲ (ἡ) Λ.—[b] γάρ pr Ξ.—[c] καλλίρρόος Π, καλλίροος G, καλλίρρους CEFI, καλλί(ρ)ρους Λ, καλλίρους X, καλίρρους H, καλλιρόους ΓΔΣΥΒ, καλλίρρόους pr 𝔛, καλλιρόης lm : καλλιῤῥόου s.—[d] ὁμότερα l.—[e] ὄπυε G, ὄπυεν Γ, ὤπυεν 𝔛ΔΣΥFlm, ὤπυιεν Ξ.—[f] ἄλλοις 𝔛ΔΣΥ et fortasse pr Ξ.—[g] φαίνει τί FX et pr Γ, φαίνεται (η) 𝔛, φαίνεταί (τί) ΠΣΥ et pr ΔΞ, φαίνηταί H : φαίνῃ τί *s.—[h] αὐτοῦ I et pr Λ.—[i] διαττώμενον ΔΠ et pr 𝔛ΓΥ : διαττόμενον *s.—[j] ξ. ΔΞΣΥ.—[k] μέλλει Ξ et corr Γ.—[l] τοὺς δὲ G.—[m] δὲ

καλλιῤῥόος] Vulgo καλλιῤῥόου. Cod. Gud. καλλιρροῦς. Illud restitui ex Stob. Eclogg. Phys. i. 13. ubi καλιῤῥόος et pro πρῶτος legitur πρώτιστα. Vid. Orph. ed. Gesn. p. 379. Heind.

ὄπυιεν] Schol. ὡμίλει, συνεγένετο κατὰ νόμον καὶ ἐμίγνυτο, συνῴκει. Cf. Hesych. v. ὀπυίειν ibiq. Albert. Tum Cod. Gud. ἐπισκόπει pro σκόπει. Ficin. *Vide, quam maxime hæc invicem consonant.* Neque sane placet h. l. ὅτι, mutandum fortasse in εἴ τι. Heind.

πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλ. πάντα τείνει] *Simillima hæc omnia sunt Heracliteis.* V. not. ad Theæt. §. 67. Heind.

§. 42. τοῦτό γε ὀλίγου—αὐτὸ λέγ.] *At hoc quidem propemodum per se ipsum significat* etc. Ficinus tamen quum vertit, *hoc utique idem ferme significat*, videtur legisse ταὐτὸ s. τὸ αὐτὸ, quod commode referri posset ad præcedentia illa nomina Rheæ Cronique. Heind.

διαττώμενον] Vulgo διαττόμενον, quod correxit e Proclo in Tim. v. p. 294. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 80. Heind.

τοῦτο μὲν] Cod. Gud. τοῦτο μὲν οὖν. Cf. not. ad Theæt. §. 130. Heind.

τί δ' οὐ μέλλει] Ita idem Ms. pro vulgato μέλλω, quod vel absque hujusmodi auctoritate corrigi debebat. Gorg. §. 133. Ἀλλὰ μὴν ἥγε κόσμον ἔχουσα (ψυχὴ) κοσμία; πῶς γὰρ οὐ μέλλει; de Rep. iii. p. 394. E. ἀλλὰ—πάντων ἀποτυγχάνοι ἄν, ὥστ' εἶναί που ἐλλόγιμος; Τί δ' οὐ μέλλει; Quanquam singulis fere paginis hæc formula in Platone legitur. Heind.

ἀδελφ. δὴ] Cod. Gud. δὲ ἀδελφ. δή, et λέγομεν vitiose pro λέγωμεν. Heind.

ΣΩ. Τὸ μὲν τοίνυν τοῦ[q] Ποσειδῶνός μοι φαίνεται ὠνο-
μάσθαι, τοῦ πρώτου ὀνομάσαντος, ὅτι αὐτὸν βαδίζοντα
ἐπέσχεν ἡ τῆς θαλάττης φύσις καὶ οὐκέτι εἴασε προελθεῖν,[r]
ἀλλ' ὥς περ δεσμὸς τῶν ποδῶν αὐτῷ[s] ἐγένετο. τὸν οὖν[t]
ἄρχοντα τῆς δυνάμεως ταύτης θεὸν ὠνόμασε Ποσειδῶνα, ὡς
ποσίδεσμον[u] ὄντα· τὸ δὲ εἶ[v] ἔγκειται ἴσως εὐπρεπείας ἕνε-
II. ii. 44. κα.[w] τάχα[x] δὲ οὐκ ἂν τοῦτο λέγοι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ σῖγμα
δύο λάβδα[y] τὸ πρῶτον ἐλέγετο, ὡς πολλὰ εἰδότος τοῦ θεοῦ.
I. 403. ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ σείειν ὁ σείων ὠνόμασται· πρόσκειται δὲ
τὸ[z] πῖ[a] καὶ τὸ δέλτα. [§. 43.] Τὸ δὲ Πλούτωνος, τοῦτο[b]
μὲν[c] κατὰ τὴν τοῦ[d] πλούτου δόσιν, ὅτι ἐκ τῆς[e] γῆς κάτω-
θεν ἀνίεται ὁ πλοῦτος, ἐπωνομάσθη·[f] ὁ δὲ Ἅιδης, οἱ πολλοὶ
μέν μοι[g] δοκοῦσιν[h] ὑπολαμβάνειν[i] τὸ ἀειδὲς[j] προσειρῆσθαι[k]
τῷ ὀνόματι τούτῳ, καὶ φοβούμενοι τὸ ὄνομα Πλούτωνα
καλοῦσιν αὐτόν.

ΕΡΜ. Σοὶ δὲ πῶς φαίνεται, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Πολλαχῇ ἔμοιγε δοκοῦσιν οἱ[l] ἄνθρωποι διημαρτη-
κέναι[m] περὶ τούτου τοῦ θεοῦ τῆς δυνάμεως καὶ φοβεῖσθαι
αὐτὸν οὐκ ἄξιον. ὅτι τε γάρ, ἐπειδὰν ἅπαξ τις ἡμῶν ἀπο-

X.—[n] λέγομεν GXI.—[o] ποσειδῶνα IX.—[p] ὀνομάζομεν I.—[q] τοίνυν ὑπὸ τοῦ G.—[r] ἐξελθεῖν (προ supra) Λ, ἐξελθεῖν HI, προεξελθεῖν X.—[s] αὐτῶν Γ, αὐτοῦ m et pr Ξ.—[t] νοῦν vel γοῦν pr Γ.—[u] ποσίδεμὸν F, ποσὶ δεσμὸν pr G.—[v] ει G : ε *s.—[w] ἕνεκα (deleto χάριν) F.—[x] τἆλλα I.—[y] λάβδα ϒΔΞΠΣΥG : λλ *s.—[z] πρόσκειται δὲ τὸ ϒΓΛBC EFGHIXlm, πρόσκειται τὸ Δ : πρόσκειται δὲ καὶ τὸ *s.—[a] π καὶ τὸ ο Σs.—[b] τούτου F.—[c] δὲ Ξ.—[d] τοῦ om ΞX.—[e] τῆς om m.—[f] ὠνομάσθη G.—[g] μοι om Gm, μοι post δοκοῦσι ponit Γ.—[h] δοκοῦσιν ϒ.—[i] ὑπολαμβάνειν post ἀειδὲς ponit Ξ.—[j] ἀηδὲς ΛΠΞX et corr Γ, ἀοιδὲς m.—[k] προσηρεῖσθαι Π.—[l] οἱ om ΓΔΞΠΣΥG.—[m] ἡμαρ-

ὠνομάσθαι ὑπὸ τοῦ πρώτου] Sic Cod. Gud. Nam vulgo deest ὑπό. Sed idem perperam statim post ὀνόματος pro ὀνομάσαντος. Heind.

πρόσκειται δὲ τὸ π καὶ τὸ δ] Ita Cod. Gud. eodemque modo Ald. et Bas. utraque, nisi quod in his Edd. καὶ insertum est ante litteram π. Atque ita Ficinus quoque: *quatiens est nominatus, cui π et δ fuit adjectum*. Nimirum si illi ὁ σείων litteram π et δ adjeceris, exit inde ποσειδῶν. Sed Cornarius, articulo illo ὁ parum animadverso, scribere hæc jussit ita: καὶ τὸ π καὶ τὸ ο καὶ τὸ δ. idque commentum Stephanus non dubitavit in contextum recipere. Heind.

§. 43. ἐπωνομάσθη] Cod. Gud. ὠνομάσθη, ut plerumque in hoc verbo variant libri. Quod sequitur ὁ δὲ Ἅιδης, nominativus est solutus, ut §. 46. Φεῤῥέφαττα δὲ, πολλοὶ μὲν καὶ τοῦτο φοβοῦνται τὸ ὄνομα. Cf. not. ad Theæt. §. 78. Male Cod. Gud. τὸ δὲ Ἅιδης. Proximum autem illud τὸ ἀειδὲς h. l. significat i. q. τὸ δυσειδὲς, de quo vocabuli usu vid. Valcken. ad Eurip. Phœniss. v. 373. p. 132. Heind.

φοβεῖσθαι αὐτὸν οὐκ ἄξιον] Sc. ὄντα τοῦ φόβου, *non commeritum, ut timeatur*. Aristoph. Nub. 525. εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν Ἡττηθεὶς, οὐκ ἄξιος ὤν. Sed vulgaris est hic usus τοῦ ἄξιος, ut

θάνῃ,[n] ἀεὶ ἐκεῖ ἐστί, φοβοῦνται,[o] καὶ ὅτι[p] ἡ ψυχὴ γυμνὴ τοῦ σώματος παρ' ἐκεῖνον[q] ἀπέρχεται, καὶ τοῦτο πεφόβηνται·[r] τὰ δ' ἐμοὶ[s] δοκεῖ πάντα ἐς[t] ταὐτόν[u] τι συντείνειν, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ θεοῦ καὶ τὸ ὄνομα.

ΕΡΜ. Πῶς δή;[v]

ΣΩ. Ἐγώ σοι ἐρῶ ἅ γέ μοι φαίνεται. εἰπὲ γάρ[w] μοι, δεσμὸς ζώῳ ὁτῳοῦν,[x] ὥστε μένειν ὁπουοῦν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία;

ΕΡΜ. Πολὺ διαφέρει, ὦ Σώκρατες, ἡ ἐπιθυμία. II. ii. 45.

§. 44. ΣΩ. Οἴει[y] οὖν τὸν Ἅιδην οὐκ ἂν πολλοὺς[z] ἐκφεύγειν, εἰ μὴ τῷ ἰσχυροτάτῳ δεσμῷ ἔδει τοὺς ἐκεῖσε ἰόντας;

ΕΡΜ. Δῆλα δή.

ΣΩ. Ἐπιθυμίᾳ ἄρα τινὶ[a] αὐτούς,[b] ὡς ἔοικε, δεῖ, εἴ περ[c] τῷ μεγίστῳ[d] δεσμῷ δεῖ, καὶ[e] οὐκ ἀνάγκῃ.

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπιθυμίαι αὖ πολλαί εἰσιν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τῇ μεγίστῃ ἄρα ἐπιθυμίᾳ τῶν ἐπιθυμιῶν δεῖ αὐτούς, εἴ περ[f] μέλλει[g] τῷ μεγίστῳ δεσμῷ[h] κατέχειν.[i]

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Ἔστιν οὖν τις μείζων[j] ἐπιθυμία ἢ ὅταν τίς τῳ συνὼν οἴηται δι' ἐκεῖνον ἔσεσθαι[k] ἀμείνων ἀνήρ;

ΕΡΜ. Μὰ Δί' οὐδ' ὁπωστιοῦν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Διὰ ταῦτ' ἄρα φῶμεν, ὦ Ἑρμόγενες, οὐδένα δεῦρο

τηκέναι ΛΧ.—[n] ἀποθάνῃ om I.—[o] φοβεῖται ΓΛΒCEFHIXlm.—[p] ὅτι καὶ Γ.—[q] ἐκεῖνο ΣΥ.—[r] πεφόβηται ΓΛΒCEFHIXlm.—[s] δ' ἐμοὶ ΞΠΠΣΥ : δέ μοι *ς.—[t] ἐς ΓΔΛΠΣΥΒ CEFGHIXlm : εἰς *ς.—[u] αὐτόν m.—[v] δέ Χ.—[w] γάρ om Π.—[x] οκαιτωοῦν m.—[y] εἰ Η.—[z] πολλοὺς οὐκ ἂν l.—[a] περὶ pr Π.—[b] αὐτοῦ G, om I.—[c] εἴπερ...δεῖ om I.—[d] μεγίστῳ om ΛΧ.—[e] δεῖ καὶ...δεσμῷ om l.—[f] εἰ πέρ γε HIX.—[g] μέλλει om Ξ.—[h] τῷ δεσμῷ τῷ μεγίστῳ G, τῷ δεσμῷ (omisso μεγίστῳ) ΛΙΧ.—[i] κατέχει corr Ξ.—[j] μεγίστων pr Γ, μεγίστη corr.—[k] ἔσται ΓFHI : ἔσεσθαι cum *ς corr B.—[l] κατα-

Latini dignus. Heind.

§. 44. τῷ μεγίστῳ δεσμῷ] Cod. Gud. τῷ δεσμῷ τῷ μεγίστῳ. Mox id. lib. δι' ἐκείνου pro δι' ἐκεῖνον, quorum utrum legas, nihil interest. Gorg. §. 160. ταχὺς γενόμενος διὰ παιδοτρίβην. Aristoph. Plut. 93. Καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶσθαι μόνους Καὶ τοὺς δικαίους, ubi vid. Schol. et conf. Dorvill. ad Chariton. p. 22. Heind.

διὰ ταῦτα ἄρα] Vulgo ἆρα parum commode. In proximis illud τῶν ἐκεῖθεν ne quis in τῶν ἐκεῖ mutandum putet, plura hujus generis attulimus ad Gorg. §. 61. Heind.

ἐθελῆσαι ἀπελθεῖν τῶν ἐκεῖθεν, οὐδὲ αὐτὰς τὰς Σειρῆνας, ἀλλὰ κατακεκηλῆσθαι[l] ἐκείνας τε[m] καὶ τοὺς ἄλλους πάντας·[n] οὕτω καλούς τινας, ὡς ἔοικεν, ἐπίσταται λόγους λέγειν[o] ὁ Ἅιδης, καὶ ἔστιν ὥς γε[p] ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὁ θεὸς οὗτος[q] τέλεος[r] σοφιστής τε καὶ μέγας εὐεργέτης τῶν
II. ii. 46. παρ' αὐτῷ,[s] ὅς γε[t] καὶ τοῖς ἐνθάδε τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀνίησιν· οὕτω πολλὰ αὐτῷ τὰ[u] περιόντα[v] ἐκεῖ ἐστί, καὶ τὸν Πλούτωνα ἀπὸ τούτου ἔσχε τὸ ὄνομα.[w] [§. 45.] Καὶ τὸ αὖ μὴ[x] ἐθέλειν συνεῖναι τοῖς ἀνθρώποις ἔχουσι τὰ σώματα, ἀλλὰ τότε συγγίγνεσθαι ἐπειδὰν ἡ ψυχὴ καθαρὰ
I. 404. ᾖ πάντων τῶν περὶ[y] τὸ σῶμα κακῶν καὶ[z] ἐπιθυμιῶν, οὐ φιλόσοφον δοκεῖ σοι[a] εἶναι καὶ εὖ[b] ἐντεθυμημένον, ὅτι οὕτω μὲν

κεκλῆσθαι ΗΙ et pr ΠΥ, κατακεκλεῖσθαι *l* et rc Π, κατακηλεῖσθαι G: Γ quoque pr vulgatam non habuit.—[m] κἀκείνους G.—[n] ἅπαντας F.—[o] λόγους λέγειν ΧΓΔΞΠΣ Υ*lm*, λέγων λόγους I: λέγειν λόγους *ς.—[p] τ' Π et pr Δ, om ΣΥ.—[q] οὗτος om ΓΔ CEHIX*lm*.—[r] τέλειος Γ, τέλος *l*.—[s] αὐτῶν I.—[t] ὅγε I.—[u] τὰ om ΞΥ.—[v] περιιόντα *m*.—[w] ἀπὸ τούτου καὶ τὸν πλούτωνα τὸ ὄνομα ἔσχε Γ.—[x] μὴ αὖ E.—[y] παρὰ *l*.—[z] καὶ om ΣΥ et pr Ξ.—[a] δοκεῖ σοι ΧΔΞΠΣΥG: σοὶ δοκεῖ *ς.—[b] αὖ I.—[c] περὶ τὴν

τὰς Σειρῆνας] *Sirenum* in sepulcris frequens est mentio; apud inferos an alibi illæ memorentur, ignorare me confiteor. Deinde Cod. Gud. *κἀκείνας* pro *ἐκείνας*, et *λόγους λέγειν* pro *λέγειν λόγους*. HEIND.

τέλεος σοφιστὴς] Cod. Gud. *τέλειος*, ut de Legg. v. p. 730. D. *ὁ μέγας ἀνὴρ— καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω*. Hipp. Maj. §. 2. *σοφόν τε καὶ τέλειον ἄνδρα εἶναι*. Sympos. p. 208. C. *οἱ τέλειοι σοφισταί*, et sæpe alias. Sed alteram quoque formam tot in Platone locis reperias, ut res prorsus incerta videatur. HEIND.

ὅς γε καὶ τοῖς ἐνθάδε τοσαῦτα ἀγαθὰ] Sc. *τὸν πλοῦτον, ὃν ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίησι* §. 43. init.—*ἀπὸ τούτου* sc. *ἀπὸ τοῦ πλούτου*, cujus significationem habent præcedentia hæc, *οὕτω πολλὰ αὐτῷ τὰ περιόντα ἐκεῖ ἐστι*. Conf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 727. HEIND.

§. 45. *οὐ φιλόσοφον σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ ἐντεθυμημένον;*] Ficinus: *An non philosophi tibi videtur officium, virique summa prudentia et consilio præditi etc.?* E qua versione patet, hanc eum lectionem secutum esse: *οὐ φιλοσόφου σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ ἐντεθυμημένου*: quæ haud dubie germana est. Sane, ex Platonis sententia, solis hoc studium philosophis proprium est, eosque a cæteris distinguit hominibus. Phædone p. 65. A. *δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων ὅτι μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων*. Ibid. E. *Μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, μήτε ἄλλην αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, ἀλλ' αὐτῇ καθ' αὑτὴν εἰλικρινὲς ἕκαστον ἐπιχειρεῖ θηρεύειν τῶν ὄντων, ἀπαλλαγεὶς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ ὤτων, καί, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ξύμπαντος τοῦ σώματος, ὡς ταράττοντος καὶ οὐκ ἐῶντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν, ὅταν κοινωνῇ*. Cf. Davis. ad Tuscul. i. c. HEUSD.

οὐ φιλόσοφόν σοι δοκεῖ] Nam *ὁ φιλόσοφος ἀπολύει ὅτι μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων* Phædon. p. 65. A. Admodum autem probabilis est h. l. Heusdii ratio corrigentis *φιλοσόφου* et *ἐντεθυμημένου* e Ficino, qui vertit: *annon philosophi tibi videtur officium virique summa prudentia et consilio præditi* etc.? Nam etsi *φιλόσοφον* illud ferri potest, *ἐντεθυμημένον* tamen dubito admodum an passivo significatu usquam occurrat. Phædon. p. 86. B. *καὶ γὰρ οὖν—οἶμαι ἔγωγε καὶ αὐτόν σε τοῦτο ἐντεθυμῆσθαι, ὅτι τοιοῦτό τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν* etc. Atque jam ab hoc *ἐντεθυμημένου* pendebit subsequens *ὅτι*, quod perperam

ἂν κατέχοι αὐτοὺς δήσας τῇ περὶ ἀρετὴν[c] ἐπιθυμίᾳ, ἔχοντας δὲ τὴν τοῦ σώματος πτόησιν[d] καὶ μανίαν οὐδ' ἂν ὁ Κρόνος δύναιτο ὁ πατὴρ συγκατέχειν αὐτῷ ἐν τοῖς δεσμοῖς δήσας τοῖς αὐτοῦ λεγομένοις;

ΕΡΜ. Κινδυνεύεις τι λέγειν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καὶ τό γε ὄνομα ὁ Ἅιδης, ὦ Ἑρμόγενες, πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ ἀειδοῦς[e] ἐπονομάσθαι· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ[f] καλὰ εἰδέναι, ἀπὸ τούτου ὑπὸ τοῦ νομοθέτου Ἅιδης[g] ἐκλήθη.

ΕΡΜ. Εἶεν. τί δαὶ δὴ[h] Δήμητράν[i] τε καὶ Ἥραν καὶ Ἀπόλλω[j] καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἥφαιστον καὶ Ἄρην[k] καὶ τοὺς ἄλλους θεούς, πῶς λέγομεν;

§. 46. ΣΩ. Δημήτηρ[l] μὲν φαίνεται κατὰ τὴν δόσιν
τῆς ἐδωδῆς, διδοῦσα ὡς μήτηρ, Δημήτηρ κεκλῆσθαι, Ἥρα II. ii. 47.
δὲ ὡς[m] ἐρατή[n] τις, ὥς περ οὖν καὶ λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς[o]
ἐρασθεὶς[p] ἔχειν.[q] ἴσως δὲ μετεωρολογῶν ὁ νομοθέτης τὸν ἀέρα Ἥραν ὠνόμασεν ἐπικρυπτόμενος, θεὶς τὴν ἀρχὴν ἐπὶ

τ
ἀρετὴν ΣΥ.—[d] πτόησιν ΠCm et post deletum ι BE, ποίησιν F, ποίησιν Hl et γρ Δ: πτοίησιν °s.—[e] ἀηδοῦς ΞΠΧ et corr ΓΛ, ἀΐδοῦς 𝔄m.—[f] τὰ πάντα pr Ξ.—[g] ὁ ἅδης EF.—[h] δαὶ δὴ Δ, δὲ δὴ ΞΣ, δαὶ 𝔄: δέ °s.—[i] δήμητράν...ἄρην om Δ.—[j] ἀπόλλωνα IX.—[k] ἄρη 𝔄ΞΠΣΥ.—[l] δημήτηρ om 𝔄ΔΠΣΥ et pr Ξ.—[m] ὡς om 𝔄ΓΔΛΤCEFGIX lm.—[n] ἐρρατή H.—[o] αὖ F.—[p] ὁ ἐρασθεὶς 𝔄ΓΔΛΠBCFHXlm, ὁ ἐραστὴς ΣΥ.—[q] ἔχει vulgo interrogandi nota a præcedentibus separatur. Proximum οὕτω explicatur seqq. δήσας τῇ περὶ ἀρ. ἐπιθυμίᾳ. Heind.

πτοίησιν] Cod. Gud. πτόησιν. Protag. p. 310. D. Καὶ ἐγὼ γιγνώσκων αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν πτοίησιν. de Legg. vi. p. 783. C. ἀφροδισίων τινὰ διαπτοίησιν. Heind.

τοῖς δεσμοῖς] Absque illo ἐν Cod. Gud. Male. De Legg. ix. p. 882. A. δήσας ἐν πέδαις. de Rep. viii. p. 567. D. Ἐν μακαρίᾳ ἄρα ἀνάγκῃ δέδεται (ὁ τύραννος). Aristoph. Av. 1083. δεδεμένας ἐν δικτύῳ. Xenoph. Cyrop. v. i. 12. δεδεμένους ἰσχυροτέρᾳ τινὶ ἀνάγκῃ, ἢ εἰ ἐν σιδήρῳ ἐδέδεντο, ut optime ibi in Codd. aliquot legitur. De Saturni vinculis, unde Κρόνος πεδήτης dicitur Luciano Saturnal. §. 10. conf. Macrob. Sat. i. 8. Heind.

ὀνοματοθέτου] Sic Cod. Gud. pro vulgato νομοθέτου. Bas. utraque ὀνοματοθέτου, et Ficinus: *a nominum conditore*. Eundem alias dicit τὸν τὰ ὀνόματα τιθέμενον, §. 41. §. 50. τὸν τὰ ὀνόματα ποιοῦντα §. 52. Plutarch. de Superstit. p. 171. D. laudante Fischero, ὃν (τὸν Ἅιδην) ὁ Πλάτων φησὶ φιλάνθρωπον ὄντα καὶ σοφὸν καὶ πλούσιον πειθοῖ καὶ λόγῳ κατέχοντα τὰς ψυχὰς Ἅιδην ὀνομάσθαι. Imo Πλούτωνος nomen Plato ἀπὸ τοῦ πλούσιον εἶναι, Ἅιδου nomen ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ καλὰ εἰδέναι ducit, quasi in vocabulo Ἅιδης vel potius ἀειδὴς littera α ἐπίτασιν quandam significaret, ut in multis aliis vocibus, vel ἃ hoc, vel ut in ἅπαντες, significatu τοῦ ἅμα præditum esset.—Τί δὲ Δήμητραν—Malim Platonis more τί δὲ δὴ Δήμ. Heind.

§. 46. ὡς ἐρατή] Male ὡς abest a Cod. Gud. quum ad hæc subaudiri debeat φαίνεται Ἥρα κεκλῆσθαι. Neque rectius ibid. statim post αὐτῆς ὁ ἐρασθεὶς ἔχει. ἐρασθεὶς ἔχειν dictum pro ἐρασθῆναι, ut θαυμάσας ἔχω et similia, de quibus vid. Valcken. ad Herodot. vi. 12. Heind.

ὁ ὀνοματοθέτης] Edidi pro ὁ νομοθέτης. Heind.

τελευτήν·[r] γνοίης δ' ἄν, εἰ πολλάκις λέγοις[s] τὸ τῆς Ἥρας ὄνομα. Φερρέφαττα[t] δέ, πολλοὶ μὲν καὶ τοῦτο φοβοῦνται[u] τοὔνομα καὶ τὸν Ἀπόλλω, ὑπὸ ἀπειρίας,[v] ὡς ἔοικεν, ὀνομάτων ὀρθότητος. καὶ γὰρ μεταβάλλοντες[w] σκοποῦνται[x] τὴν Φερσεφόνην,[y] καὶ δεινὸν αὐτοῖς φαίνεται. τὸ δὲ μηνύει σοφὴν εἶναι τὴν θεόν.[z] ἅτε γὰρ φερομένων τῶν πραγμάτων, τὸ ἐφαπτόμενον καὶ ἐπαφῶν καὶ δυνάμενον ἐπακολουθεῖν σοφία ἂν εἴη. Φερέπαφα[a] οὖν διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπαφὴν τοῦ φερομένου ἡ θεὸς ἂν[b] ὀρθῶς καλοῖτο, ἤ τοιοῦτόν τι·[c] δι' ὅ περ καὶ σύνεστιν αὐτῇ ὁ Ἅιδης σοφὸς ὤν, διότι τοιαύτη ἐστί. νῦν δὲ αὐτῆς[d] ἐκκλίνουσι τοὔνομα,[e] εὐστομίαν περὶ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας, ὥστε Φερρέφατταν αὐτὴν καλεῖν. [§. 47.] Ταὐτὸν δὲ καὶ περὶ τὸν Ἀπόλλω, ὅ περ λέγω,[f] πολλοὶ πεφόβηνται περὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, ὥς τι δεινὸν μηνύοντος. ἢ οὐκ ᾔσθησαι;[g]

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Τὸ δέ γ' ἔστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κάλλιστα[h] κείμενον
II. ii. 48. πρὸς[i] τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ.

ΕΡΜ. Πῶς δή;

ΣΩ. Ἐγὼ πειράσομαι φράσαι ὅ γ' ἐμοὶ[j] φαίνεται. οὐ
I. 405. γὰρ ἔστιν ὅ τι ἂν μᾶλλον ὄνομα ἥρμοσεν ἓν ὂν[k] τέτταρσι[l]

οις
ΧΓΔΛΠΒCEFGHIXlm.—[r] ἐπὶ τὴν τελευτὴν G.—[s] λέγεις F, λέγεις I.—[t] φερεφάττα ΓΛΒCEFGHXl, φερέφαττα m, φερέφάττα I, φερρεφάττα ΣΥ, φερρέφάττα Ξ.—[u] φοβοῦνται καὶ τοῦτο I. τοὔνομα G: τὸ ὄνομα ς.—[v] ἀπορ ίας pr Δ, εὐπορίας I.—[w] μεταβαλόντες I.—[x] φιβοῦνται, in mg σκοποῦνται, F.—[y] φερεσεφόνην ΓΛΒCEHI m, φερεσεφόνην X.—[z] θεάν ΛCFXm et pr ΓΒ.—[a] φερεπάφα ΓΛΠΒCXlm et mg F, φερέπάφα I, φερρέπαφα ΣΥ et pr Ξ, φερεφάττα φερεπάφα H, φερεφάττα EFG.—[b] οὖν Γ, om ΞΣΥ.—[c] τοι H.—[d] αὐτῆς δὲ νῦν Γ.—[e] τοὔνομα G.—[f] ἐγὼ G.—[g] ᾐσθῆσθαι l.—[h] κάλλιστον ΛΙΧ.—[i] εἰς G.—[j] γ' ἐμοὶ G: γέ μοι ς.—[k] ὄνομα ἥρμοσεν ἓν ὂν ΓΛΞΒCHIXlm, ὄνομα ἥρμοσεν ὂν G, ὄνομα ἡρμοσμένον ΧΔΠΣΥ et pr Ξ: ἡρμο-

ἐπὶ τὴν τελευτὴν] Ita Cod. Gud. Vulgo articulus *τὴν* deest. *εἰ πολλάκις λέγοις*—*si quis dicat* ἥραηρα, in quo inest vocabulum ἀήρ. Heind.

Φερρέφαττα] Περσέφαττα, Φερσέφαττα, Περσέφασσα vulgo ab Atticis dicebatur Proserpina. Vid. Spanheim. ad Aristoph. Ran. 683. Heind.

μεταβάλλοντες σκοπ. τὴν Φερσεφ.] *Nomen illud Φερρέφατταν mutant in Φερσεφόνην, quod considerantibus metuendum videtur*, ob *φόνου*, quam continet, significationem. Heind.

διότι τοιαύτη ἐστί] Sc. *σοφή*. Sed ignavum hoc et supervacaneum videtur additamentum, ni scripseris *διότι τοιαύτη αὐτή* (vel potius *τοι. καὶ αὐτή*.) *ἐστι*. Ficinus: *quia ipsa talis est*. Heind.

§. 47. *ταυτὸν δὲ καὶ*] *ταυτὸν* h. l. est, ut sexcenties, *eodem modo*. Heind.

ἢ οὐκ ᾔσθ.] Vulgo *ἢ*.—*πρὸς τὴν δύναμιν*. Cod. Gud. *εἰς τὴν δύν*. Mox id. lib. *ὄνομα ἥρμοσεν*. Heind.

δυνάμεσι ταῖς τοῦ θεοῦ, ὥστε πασῶν ἐφάπτεσθαι καὶ δηλοῦν τρόπον τινὰ μουσικήν τε καὶ μαντικὴν καὶ ἰατρικὴν καὶ τοξικήν.

ΕΡΜ. Λέγε[m] δή· ἄτοπον γάρ τί μοι[n] λέγεις τὸ ὄνομα εἶναι.

ΣΩ. Εὐάρμοστον μὲν οὖν, ἅτε μουσικοῦ ὄντος τοῦ θεοῦ. πρῶτον μὲν γὰρ[o] ἡ κάθαρσις καὶ οἱ καθαρμοὶ καὶ κατὰ[p] τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ τὴν μαντικὴν καὶ αἱ τοῖς ἰατρικοῖς φαρμάκοις καὶ αἱ[q] τοῖς μαντικοῖς περιθειώσεις[r] τε καὶ τὰ λουτρὰ[s] τὰ ἐν τοῖς τοιούτοις[t] καὶ αἱ περιῤῥάνσεις, πάντα ἕν τι ταῦτα[u] δύναιτ'[v] ἄν, καθαρὸν[w] παρέχειν τὸν ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. ἢ οὔ;

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 48. ΣΩ. Οὐκοῦν[x] ὁ καθαίρων θεὸς[y] καὶ ὁ ἀπολούων τε[z] καὶ ἀπολύων[a] τῶν τοιούτων κακῶν οὗτος ἂν εἴη;

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Κατὰ μὲν τοίνυν τὰς ἀπολύσεις τε καὶ ἀπολούσεις, II. ii. 49.
ὡς ἰατρὸς ὢν[b] τῶν τοιούτων,[c] Ἀπολούων ἂν ὀρθῶς καλοῖτο· κατὰ δὲ τὴν μαντικὴν καὶ τὸ[d] ἀληθές τε[e] καὶ τὸ ἁπλοῦν[f] (ταὐτὸν γάρ ἐστιν), ὥς περ οὖν οἱ Θετταλοὶ καλοῦσιν αὐτόν, ὀρθότατ' ἂν καλοῖτο· Ἁπλῶν[g] γάρ φασι πάντες Θετταλοὶ τοῦτον τὸν θεόν. διὰ δὲ τὸ ἀεὶ βολῶν[h] ἐγκρατὴς[i] εἶ-

σεν ὄνομα ἂν ὂν *s.—[l] τέτρασι G.—[m] λέγει Υ.—[n] τοι F.—[o] γὰρ om Π.—[p] καὶ ante κατὰ om ΓFGlm.—[q] prius αἱ om G, alterum om ΛFGIX.—[r] περιθείωσις G.—[s] τὰ ante λουτρὰ add ΓΔΛΥBCEFGHIXlm.—[t] καὶ τὰ ἐν τούτοις F.—[u] ἕν τι ταῦτα ϒΔΞΠΣΥG : ταῦτα ἕν τι *s.—[v] δύναιτ' ϒΓΔΞΠΣΥBCGI, δύναιτ' Λ : δύναιντ' *s.—[w] καὶ καθαρὸν m.—[x] οὐκοῦν...οὖν om pr Υ.—[y] θεοὺς I.—[z] τε om pr Δ.—[a] καὶ ἀπολύων ϒΠΒF cum pr Δ et corr Γ : καὶ ὁ ἀπολύων *s.—[b] ἰατρὸς ἂν ὢν G.—[c] ἀπολύων s.—[d] τοῦτο ΛIX.—[e] τε om Ξ.—[f] εὔπλουν H.—[g] ἀπλῶν ϒΔΞΠΣΥG, ἁπλοῦν

καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν] Vocula καὶ caret Codex Gud., ut statim post duplici articulo illo αἱ, αἱ—περιθειώσεις, circumlatio sulphuris in lustratione. Vox περὶ quam vim habeat in his, περιμάττεσθαι, περιθύεσθαι, περιαγνίζειν, περιθειοῦν, περιῤῥαίνειν, quæ omnia sunt lustrandi et expiandi vocabula, explicuit Casaubon. ad Theophr. Char. xvi. p. 187. ed. Fisch. De structura autem hac αἱ τοῖς ἰατρικοῖς φαρμάκοις περιθειώσεις dicemus infra ad §. 85. Heind.

πάντα ἕν τι ταῦτα] Sic Cod. Gud. Vulgo πάντα ταῦτα ἕν τι.—δύνασθαι h. l. est efficere posse, significatu frequenti, quapropter post ἂν distinxi. Pro plurali autem δύναιντο malim hoc quoque δύναιτο. Heind.

§. 48. τὰς ἀπολύσεις τε καὶ ἀπολούσεις] Cod. Gud. τὰς ἀπολούσεις τε καὶ ἀπολύσεις, ordine prægressis illis, ὁ ἀπολούων τε καὶ ὁ ἀπολύων, accommodato. Tum id Cod. Gud. et Bas. 2. ἀπολούων pro ἀπολύων. Platonis haud dubie fuit: ἀπολύων ἢ ἀπολούων. Heind.

ἁπλὸν] Cod. Gud. ἁπλῶν. Heind.

βολῶν] Correctum in Cod. Gud. βάλλων propter seq. τοξικῆς. Nam sic ibi

ναι τοξικῇ[j] ἀεὶ[k] βάλλων ἐστί. κατὰ δὲ τὴν μουσικὴν δεῖ ὑπολαβεῖν, ὥς περ τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ τὴν ἄκοιτιν, ὅτι τὸ ἄλφα σημαίνει πολλαχοῦ. τὸ ὁμοῦ, καὶ ἐνταῦθα τὴν ὁμοῦ πόλησιν καὶ περὶ τὸν οὐρανόν, οὓς δὴ πόλους καλοῦσι, καὶ τὴν[l] περὶ τὴν ἐν τῇ[m] ᾠδῇ[n] ἁρμονίαν, ἣ δὴ συμφωνία καλεῖται, ὅτι ταῦτα πάντα, ὥς φασιν οἱ κομψοὶ περὶ μουσικὴν καὶ ἀστρονομίαν,[o] ἁρμονίᾳ[p] τινὶ πολεῖ[q] ἅμα πάντα. ἐπιστατεῖ δὲ οὗτος ὁ θεὸς τῇ ἁρμονίᾳ, ὁμοπολῶν[r] αὐτὰ[s] πάντα καὶ κατὰ θεοὺς καὶ κατ' ἀνθρώπους. [§. 49.] Ὥς περ οὖν τὸν ὁμοκέλευθον[t] καὶ ὁμόκοιτιν ἀκόλουθον καὶ

ΓΗΧ*lin* et corr Λ, ἀπλὸν I: ἀπλὸν °r.—[h] ἀεὶ βόλων ΧΓΔΑΠΒCΕΗΧ*lm*, ἀειβόλον (ῆ) FGI.—[i] ἐγκρατὴς F.—[j] τοξικῆς G, τῇ τοξικῇ rc Γ.—[k] ἀεὶ om I.—[l] prius τὴν om ΓΛ*m* et pr Ξ, alterum om I.—[m] ἐν τῇ ante περὶ ponit I, om EF.—[n] ᾠδὴν EF.—[o] ἀστρονομία Ξ.—[p] ἁρμονίᾳ om Ξ.—[q] πολλῇ ΛΧ.—[r] ἐπισκοπῶν G, ἐπιστατῶν γρ Π.—[s] αὖ τὰ G.—[t] καὶ ἀκόλουθον G.—[u] μεταβαλόντες ΧΓΔΑΠΣΥΒCΕΗΧ, μετα-

scriptum pro τοξικῇ. Vulgatum tuetur etiam Proclus in Eclogg. e Schol. in Cratyl. Mss. τὸ ἀεὶ τῶν βολῶν ἐγκρατῆ τὸν θεὸν τοῦτον εἶναι τὴν δυναστείαν αὐτοῦ τὴν πάντα καταγωνιζομένην τὰ ἐν τῷ κόσμῳ δείκνυσι.—ἀεὶ βάλλων, *semper feriens*. Heind.

ὥσπερ τὸν ἀκόλουθον—ἄκοιτιν] In his neque κατὰ supplendum est neque καλοῦμεν, sed mente repetendum δεῖ ὑπολαβεῖν, *quemadmodum existimare oportet de verbis* ἀκόλουθος *et* ἄκοιτις, ut §. 68. extr. τὸν δὲ αἰθέρα τῇδέ πη ὑπολαμβάνω, similique modo §. 52. ἐοίκασι δὴ καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν Ἀθηνᾶν νομίζειν, ὥσπερ οἱ νῦν περὶ Ὅμηρον δεινοί. Heind.

ἐνταῦθα] *In Apollinis nomine*. Deinde τὴν πόλησιν περὶ τὸν οὐρανὸν intellige de *cœli conversione*. Heind.

οὓς δὴ πόλους] Aristoph. Av. 181. Ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται Ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος, ubi Schol. Πόλον γὰρ οἱ παλαιοὶ οὐχ, ὡς οἱ νεώτεροι, σημεῖόν τι καὶ πέρας ἄξονος, ἀλλὰ τὸ περιέχον ἅπαν. Εὐριπίδης Πειρίθῳ· καὶ τὸν Ἀτλάντιον φρουρῶν πόλον· ὡς αὐτοῦ τε περιπολουμένου καὶ δι' αὐτοῦ πάντων ἐρχομένων. Structura eadem Phædr. §. 79. ἡ τοῦ ῥεύματος—πηγή, ὃν ἵμερον Ζεὺς—ὠνόμασε, ubi vid. not. Heind.

καὶ τὴν περὶ τὴν] Ad prius τὴν subaudiendum apparet ὁμοῦ πόλησιν. Est enim quædam ὁμοῦ πόλησις in hac harmonia, quatenus hæc est συμφωνία s. ὁμοφωνία (quasi ὁμοῦ φωνία.). Hoc igitur dicit: *nomen* Ἀπόλλων *idem esse quod* ὁμοπολῶν i. e. ὁ ἅμα πάντα πολῶν ἁρμονίᾳ τινι, *ut* ὁμοπολῶν *hoc et illam cœli conversionem significet*, (*unde dicti* οἱ πόλοι) *et harmoniam illam s. concentum musicum, qui una cum hac conversione cœli efficiatur*. Heind.

οἱ κομψοὶ] *Pythagorei*. Nam notum est illud vel ex Cicerone de Nat. Deor. iii. 11. Pythagoræ decretum, *ad harmoniam canere mundum*. Quam rationem explicat Aristot. de Cœlo i. 9. Plat. de Rep. vii. 530. D. Κινδυνεύει, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὣς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι, καὶ αὗται ἀλλήλων ἀδελφαί τινες αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι, ὡς οἵ τε Πυθαγόρειοί φασι καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν. De voc. κομψὸς cf. not. ad Gorg. §. 104. Proximum hoc πολεῖ acciperem οὐδετέρως pro πολεῖται, ni infra §. 54. in illis, Οἶσθα ὅτι ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ ἀεί, verbum idem ἐνεργητικῶς adhiberetur. Nunc vix alio trahi potest quam ad ipsam τὴν ὁμοῦ πόλησιν. Ad ὁμοπολῶν denique Schol. γράφεται καὶ ἐπισκοπῶν, de glossemate videlicet. Heind.

§. 49. καὶ ὁμόκοιτιν] Malim καὶ τὴν ὁμόκοιτιν: ut dixit τὸν ὁμοκέλευθον: at sequentibus non præfiguntur articuli: idem vero et alibi ab eo fieri videbis. Steph. Recte καὶ τὴν ὁμόκοιτιν. Sic

ἄκοιτιν ἐκαλέσαμεν, μεταβαλόντες[u] ἀντὶ τοῦ οὖ[v] ἄλφα,
οὕτω καὶ Ἀπόλλωνα ἐκαλέσαμεν, ὃς ἦν ὁμοπολῶν, ἕτερον
λάβδα[w] ἐμβαλόντες,[x] ὅτι ὁμώνυμον[y] ἐγίγνετο τῷ χαλεπῷ
ὀνόματι. ὅ περ καὶ νῦν ὑποπτεύοντές τινες διὰ τὸ μὴ ὀρθῶς II. ii. 50.
σκοπεῖσθαι τὴν δύναμιν τοῦ ὀνόματος, φοβοῦνται αὐτὸ ὡς
σημαῖνον φθοράν[z] τινα. τὸ δὲ πολύ,[a] ὥς περ ἄρτι ἐλέγετο,
πασῶν ἐφαπτόμενον κεῖται τῶν τοῦ θεοῦ δυνάμεων, ἁπλοῦ, I. 406.
ἀεὶ βάλλοντος, ἀπολούοντος,[b] ὁμοπολοῦντος.[c] Τὰς δὲ
Μούσας τε καὶ ὅλως τὴν μουσικὴν ἀπὸ τοῦ μῶσθαι, ὡς
ἔοικε, καὶ τῆς[d] ζητήσεώς τε καὶ φιλοσοφίας[e] τὸ ὄνομα
τοῦτο ἐπωνόμασε.[f] Λητὼ δὲ ἀπὸ τῆς πρᾳότητος τῆς θεοῦ,[g]
κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν[h] ἄν τις δέηται. ἴσως δὲ ὡς οἱ
ξένοι[i] καλοῦσι· πολλοὶ γὰρ Ληθὼ[j] καλοῦσιν· ἔοικεν οὖν
πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἤθους ἀλλ' ἥμερόν τε καὶ λεῖον

βαλλόντες m: μεταβάλλοντες *s præter I, qui om μεταβ. … ἐκαλέσαμεν.—[v] οὗ om ΔG et pr ᏪΥ: ο s.—[w] λάβδα ᏪΔΞΠΣΥG: λ s.—[x] ἐμβαλόντες ΛΞΣΥIX et pr B: ἐμβάλλοντες *s.—[y] ὁμώνυμος F.—[z] σημαίνων φοράν I.—[a] πολὺ μᾶλλον rc Γ.—[b] ἀπολύοντος G.—[c] ὁμοπολοῦντος in mg ponunt ᏪΔ, om pr Υ.—[d] τῆς om Π.—[e] σοφίας Δ.—[f] ἐπωνόμασαν G.—[g] τοῦ θεοῦ X.—[h] ὡς X.—[i] ξενικοὶ G.—[j] λιθὼ I,

ante τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ τὴν ἄκοιτιν. Heind.

μεταβάλλοντες] Cod. Gud. et Ald. μεταβάλοντες. Cf. ad Gorg. §. 80. Dictum autem hoc μεταβάλλοντες ἀντὶ τοῦ ο α, ut μεταβαλὼν ἄλλον ἄρχοντα Phædr. §. 39., ubi vid. not. Tum id. Cod. Ἀπόλωνα pro Ἀπόλλωνα. Heind.

τῷ χαλεπῷ ὀνόματι] Nam Ἀπολῶν duci potest ἀπὸ τοῦ ἀπολλύναι, tanquam participium futuri. Heind.

τὸ δὲ [πολὺ], ὥσπερ ἄρτι ἐλέγ.] Quid sibi vult hoc πολύ? Adeo id importunum est h. l. ut vehementer animi pendeam, an ejici omnino debeat, velut in Cod. Gud. omittitur. Omisso enim hoc, frequentata illa Platoni redibit structuræ ratio, quam explicui ad Theæt. §. 37. Sed nulla tamen hujusmodi fraudis origo apparet, nisi quis ex præcedente ΤΟΔΕ natum id putet; neque sane non potuit aliquid post hoc excidere, vel μᾶλλον vel τὶ ὄν, ut Sympos. p. 205. B. οἶσθ' ὅτι ποίησίς ἐστί τι πολύ· ἡ γάρ τοι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὂν ἰόντι ὁτῳοῦν αἰτία πᾶσά ἐστι ποίησις etc. Uncis igitur verbum circumscribere quam expungere malui. Heind.

ἀπολοῦντος] An hoc Atticum pro ἀπολούοντος, ut λοῦται, ἔλουμεν, λούμενος, ἀπέλου (vid. Pierson. ad Mœr. p. 248.)? Quanquam si supra §. 48. vulgatum ἀπολύων tenueris, hic quoque scribendum fuerit ἀπολύοντος præsertim quum vulgatum pro participio futuri illius ἀπολεῶν haberi queat. Heind.

ἀπὸ τοῦ μῶσθαι] Etym. Mag. v. Μοῦσα.—Μοῦσα—Μῶσά τίς ἐστι· μῶ γὰρ καὶ μῶμαι τὸ ζητῶ. Ἐπίχαρμος ὁ Κωμικός· Πύῤῥαν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα—καὶ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ὅ ἐστιν τὴν τοῦ λόγου, μητέρα Μαῖαν λέγει παρὰ τὴν ζήτησιν καὶ εὕρεσιν τῶν μαθημάτων. Καὶ μαίω τὸ ζητῶ· ὅθεν καὶ Μαῖα καὶ Μῶσα. Ἐτυμώτερον δὲ οἱ Δωριεῖς λέγουσι, Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λιγεῖα. Aliter Diodor. Sic. iv. 7. ubi vid. Wesseling. De voc. μῶσθαι vid. Toup. Emendatt. in Suid. P. ii. p. 406. Heind.

ἐπωνόμασαν] Ita Cod. Gud. pro ἐπωνόμασε, in quo dure deest nominativus ὁ ὀνοματοθέτης.—κατὰ τὸ ἐθελήμονα—Λητοῦς igitur nomen ductum significat a Dorico vocabulo λῶ, λῇς, λῇ. Mox Cod. Gud. Λεηθὼ κεκλῆσθ. pro Ληθὼ κεκλ. Non male, quanquam propius etiam ad hanc etymologiam accederet Λειηθώ. Heind.

Ληθὼ κεκλῆσθαι ὑπὸ τῶν τοῦτο καλούντων. [§. 50.]
Ἄρτεμις[k] δὲ τὸ ἀρτεμὲς φαίνεται καὶ τὸ[l] κόσμιον,[m] διὰ
τὴν τῆς παρθενίας ἐπιθυμίαν. ἴσως δὲ[n] ἀρετῆς ἵστορα[o] τὴν
θεὸν ἐκάλεσεν ὁ καλέσας, τάχα δ' ἂν καὶ[p] ὡς τὸν[q] ἄροτον[r]
μισησάσης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί· ἢ διὰ τούτων τι ἢ διὰ
πάντα ταῦτα[s] τὸ ὄνομα[t] τοῦτο ὁ τιθέμενος ἔθετο τῇ θεῷ.

ΕΡΜ. Τί δαὶ ὁ[u] Διόνυσός τε[v] καὶ ἡ Ἀφροδίτη;

ΣΩ. Μεγάλα, ὦ παῖ Ἱππονίκου, ἐρωτᾷς. ἀλλ' ἔστι
II. ii. 51. γὰρ καὶ σπουδαίως[w] εἰρημένος[x] ὁ τρόπος τῶν ὀνομάτων τού-
τοις τοῖς θεοῖς καὶ παιδικῶς.[y] τὸν μὲν οὖν σπουδαῖον ἄλ-
λους τινὰς ἐρώτα, τὸν δὲ[z] παιδικὸν οὐδὲν κωλύει διελθεῖν·
φιλοπαίσμονες[a] γὰρ καὶ οἱ[b] θεοί. ὅ τε γὰρ Διόνυσος[c] εἴη
ἂν ὁ διδοὺς τὸν οἶνον, Διδοίνυσος ἐν παιδιᾷ καλούμενος.
οἶνος δ', ὅτι οἴεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ[d] τῶν[e] πινόντων τοὺς
πολλοὺς οὐκ ἔχοντας, οἰόνους δικαιότατ' ἂν καλούμενος.
περὶ δὲ Ἀφροδίτης[f] οὐκ ἄξιον Ἡσιόδῳ ἀντιλέγειν, ἀλλὰ

ληθῶ G.—[k] ἄρτεμις Γ.—[l] τὸ om BCEHIX.—[m] κόρμιον I.—[n] γὰρ EF.—[o] ἵστορα ϛ.—[p] τάχ' ἂν δὲ καὶ F, τάχα δὲ καὶ GI.—[q] τοῦ I.—[r] ἄρτον Ξ et corr Υ, ἔρωτα I: ἄροτον cum *ϛ corr Ξ.—[s] ταῦτα om pr Ξ.—[t] τὰ ὀνόματα G.—[u] ὁ om I.—[v] δὲ ΛΠΒ CEFGHIXl et pr X.—[w] σπουδαῖος I et pr Π.—[x] ῥηθμένος m.—[y] παιδικος m.—[z] δὲ om I.—[a] φιλοπαίσμονες ΔBCEFGI et pr XΛ: φιλοπαίγμονες *ϛ.—[b] οἱ om X.—[c] ὁ διόνυσος ΣΥ.—[d] ποιεῖν I.—[e] τῶν om X.—[f] ἀφροδίτην X.—[g] ξ. ΔΞΣΥ.—[h] γ'

§. 50. τὸ ἀρτεμὲς] For. διὰ τὸ ἀρτεμὲς, etc. et subaud. κεκλῆσθαι. Steph.

ἀρτεμὲς] Hesych. Ἀρτεμῆ. σῶον, ὑγιᾶ, σώφρονα. Non ipsum autem hoc ἀρτεμὲς et κόσμιον vocatum Ἄρτεμιν, sed Ἄρτεμιν ab hoc appellatam dicit Socr., ut nihil verius videatur Stephani conjectura διὰ post δὲ excidisse suspicantis. Velut statim post: ἢ διὰ τούτων τι ἢ διὰ πάντα ταῦτα τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ τιθέμενος ἔθετο τῇ θεῷ. Heind.

ἀρετῆς ἵστορα] Hesych. Ἵστωρ· συνετὸς, σοφὸς, ἔμπειρος, μάρτυρος, συνθηκοφύλαξ. Heind.

τὸν ἄροτον τὸν ἀνδρ.] Velut vocabulum ἄροτος adhibetur in legitima illa formula, qua apud Athenienses matrimonium contrahi dicitur ἐπὶ παίδων γνησίων ἀρότῳ. V. Hemsterhus. ad Lucian. Timon. t. i. p. 372. Bip. et Dorvill. ad Chariton. p. 240. Heind.

ἢ διὰ τούτων τι] Hæc coli signo separavi a præcedentibus, quoniam post γυναικὶ apud animum repeti debet ἐκάλεσεν ὁ καλέσας; sed vocula ἢ post γυναικὶ rectius abfuerit, nata procul dubio ex syllaba præcedente. Heind.

ὁ Διόνυσος] Nominativi hujus rationem explicuimus ad Gorg. §. 123.—Μεγάλα—ἐρωτᾷς, difficilia quæris. V. not. ad Euthyd. §. 12. Heind.

οἶνος δὲ] Athen. Deipnos. ii. 1. Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν τὸν οἶνον οἰόνουν αὐτόν φησιν εἶναι, διὰ τὸ οἰήσεως ἡμῶν τὸν νοῦν ἐμπιπλᾶν, quæ tamen paullulum a Platonis ratione deflectunt. Pro οἰόνους Cod. Gud. οἰόνος. Heind.

περὶ δὲ Ἀφροδ.] Infertur δὲ pro τε, ut de Legg. x. init. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ τοιούτου πάντα ἠρτημένα τά τε εἰρημένα κακὰ γέγονε καὶ ἔστι καὶ ἔσται, μέγιστα δὲ δὴ τῶν λοιπῶν αἱ τῶν νέων ἀκολασίαι τε καὶ ὕβρεις, et sæpe alias. Heind.

περὶ δὲ Ἀφροδίτης—Ἡσιόδῳ] Theog. 195. τὴν δ' Ἀφροδίτην—Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ Θρέφθη. Ante hæc τοῦ ἀφροῦ malim equidem subaudire ἐκ quam inculcare. Similiter Herodot. v. 82. ἐπειρώτεον—κότερα χαλκοῦ ποιέωνται τὰ ἀγάλματα ἢ λίθου·

ξυγχωρεῖν[g] ὅτι διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ γένεσιν Ἀφροδίτη ἐκλήθη.

§. 51. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' Ἀθηνᾶς Ἀθηναῖός γ'[h] ὤν, ὦ Σώκρατες,[i] ἐπιλήσει,[j] οὐδ' Ἡφαίστου τε καὶ Ἄρεος.[k]

ΣΩ. Οὐδὲ[l] εἰκός γε.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἕτερον ὄνομα αὐτῆς οὐ χαλεπὸν εἰπεῖν διὸ κεῖται.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Παλλάδα που αὐτὴν καλοῦμεν.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρχήσεως ἡγούμενοι τεθῆναι ὀρθῶς ἄν, ὡς ἐγᾦμαι, ἡγοίμεθα·[m] τὸ γάρ που ἢ αὐτὸν ἤ τι[n] ἄλλο μετεωρίζειν ἢ ἀπὸ τῆς γῆς ἢ ἐν II. ii. 52.
ταῖς χερσὶ πάλλειν τε καὶ πάλλεσθαι καὶ ὀρχεῖν καὶ[o] ὀρ- I. 407.
χεῖσθαι καλοῦμεν.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Παλλάδα μὲν τοίνυν ταύτῃ.

ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς γε. ἀλλὰ δὴ τὸ ἕτερον πῶς λέγεις;

ΣΩ. Τὸ τῆς Ἀθηνᾶς;

ΕΡΜ. Ναί.

§. 52. ΣΩ. Τοῦτο ἐμβριθέστερον,[p] ὦ φίλε. ἐοίκασι δὴ[q] καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν Ἀθηνᾶν νομίζειν ὥσπερ οἱ νῦν περὶ Ὁμη-

om G.—[i] ὦ σώκρατες om G.—[j] ἐπιλήσει ΣΥ.—[k] ἄρεως ΧΓΞΠΣΥm et pr Δ.—[l] οὐ οἱ δὴ G.—[m] ἡγούμεθα Η, ἡγούμεθα ΣΥ.—[n] ἤτοι I, εἴ τι mg F, ὅτι F.—[o] ὀρχεῖν τε καὶ F.—[p] ἐμβαθέστερον l.—[q] δὲ GX.—[r] ὁμήρου ΓΛCEFGHIXlm.—[s] ὁ om IXm et

ἡ δὲ Πυθία οὐδέτερα τούτων ἐᾷ, ἀλλὰ ξύλου ἡμέρης ἐλαίης, ubi mox: καὶ ἀγάλματα ἐκ τῶν ἐλαιέων τουτέων ποιησάμενοι etc. Heind.

§. 51. ἢ ἀπὸ τῆς γῆς] Omissum hoc ἢ in Cod. Gud. neque id expressit Ficinus: *Nam vel sese vel aliud a terra attollere seu manibus aliquid efferre* etc. Ὀρχεῖσθαι autem, velut Latinum *saltare*, constat de omni motuum corporis et gesticulationum genere adhiberi. Unde ὀρχεῖσθαι ταῖς χερσὶν aliaque. Conf. Plato de Legg. vii. p. 814. D. Athen. D. i. p. 21. A. ἔταττον τὸ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι.—Ἴων· Ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὤρχησε φρένας, in quibus itidem, ut h. l., ὀρχεῖν activa vi usurpatum est pro κινεῖν, de quo ibi monuit Casaubon.—Παλλάδα μὲν—ταύτῃ sc. καλοῦμεν. Heind.

§. 52. ἐμβριθέστερον] I. e. χαλεπώτερον. Nam paullo ante dixerat, τὸ μὲν ἕτερον ὄνομα αὐτῆς οὐ χαλεπὸν εἰπεῖν διὸ κεῖται. Isocrat. Epist. i. p. 406. B. Steph. Καὶ μὴ θαυμάζῃς, εἰ μήτε δημηγορῶν μήτε στρατηγῶν μήτ' ἄλλως δυνάστης ὢν οὕτως ἐμβριθὲς αἱροῦμαι πρᾶγμα καὶ δυοῖν ἐπιχειρῶ τοῖν μεγίστοιν, ὑπέρ τε τῆς Ἑλλάδος λέγειν καὶ σοὶ συμβουλεύειν. Heind.

ρον[r] δεινοί. καὶ γὰρ τούτων οἱ πολλοὶ ἐξηγούμενοι τὸν ποιητὴν φασὶ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν νοῦν τε καὶ διάνοιαν πεποιηκέναι, καὶ ὁ[s] τὰ ὀνόματα ποιῶν ἔοικε τοιοῦτόν τι[t] περὶ αὐτῆς διανοεῖσθαι, ἔτι δὲ μειζόνως λέγων[u] θεοῦ νόησιν ὡσπερεὶ λέγει ὅτι[v] ἁ θεονόα[w] ἐστὶν αὕτη, τῷ[x] ἄλφα ξενικῶς ἀντὶ τοῦ ἦτα χρησάμενος καὶ τὸ ἰῶτα καὶ τὸ σῖγμα ἀφελών. ἴσως δὲ οὐδὲ[y] ταύτῃ, ἀλλ' ὡς τὰ θεῖα νοούσης αὐτῆς διαφερόντως τῶν ἄλλων Θεονόην ἐκάλεσεν.[z] οὐδὲν δὲ ἀπέχει καὶ τὴν ἐν τῷ ἤθει νόησιν, ὡς οὖσαν τὴν θεὸν ταύτην, Ἠθονόην[a] μὲν βούλεσθαι προσειπεῖν· παραγαγὼν δὲ ἢ αὐτὸς[b] ἤ τινες ὕστερον ἐπὶ τὸ κάλλιον, ὡς ᾤοντο, Ἀθηνάαν[c] ἐκάλεσαν.[d]

II. ii. 58. ΕΡΜ. Τί δαὶ δὴ[e] τὸν Ἥφαιστον; πῇ λέγεις;

ΣΩ. Ἦ τὸν γενναῖον τὸν φάεος ἵστορα ἐρωτᾷς;

ΕΡΜ. Ἔοικα.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὗτος μὲν παντὶ δῆλος Φαῖστος ὤν, τὸ ἦτα προσελκυσάμενος;[f]

pr Π.—[t] τὸ τοιοῦτόν F.—[u] λέγειν Γ, λέγοι G.—[v] ὅτι om I.—[w] ἁ θεονόα Buttmannus, ἠθονόη F, ἡ θενόη H: ἡ θεονόη *s.—[x] τὸ F.—[y] οὐ ΓΛΠΒCEFGHIXlm.—[z] ἐκάλεσαν EF.—[a] ἡ θεονόη G, ἠθονόμην (omisso μὲν) X.—[b] αὐτὸν G.—[c] ἀθηνάαν ΓΛΒΕΙΧlm, ἀθηναίαν CH, ἀθηναεαν F: Ἀθηνᾶν *s.—[d] ἀνεκάλεσαν Υ.—[e] δὲ ΓΛΠΒC EFGHIXlm.—[f] προσελκυσάμενος τὸ εἶναι ἥφαιστον s et fortasse Π.—[g] ὡς ἔοικεν

οἱ νῦν περὶ Ὅμ. δεινοὶ] *Philosophi et sophistæ.* V. Wolf. Prolegg. ad Homer. p. clxvi. seqq. HEIND.

τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν] Abest hoc αὐτὸν a Cod. Gud. HEIND.

ἔτι δὲ μειζόνως λέγων θεοῦ νόησιν ὡσπερεὶ λέγει] *Nobiliore autem nomine θεοῦ νόησιν eam appellans dicit fere s. quodam modo* etc. ut §. 54. Τοῦτον τὸν θεὸν ὡσπερεὶ ἐπιτάττει ἡμῖν ὁ ὀνοματοθέτης. In quibus ὡσπερεὶ eodem modo adhibitum est quo ὥσπερ supra §. 8. ubi vid. not. Multo tamen concinnius fuerit ἔτι δὲ μειζ.—λέγων—ὡσπερεὶ λέγειν, ni forte Plato scripserat ἔτι δὲ μειζόνως λέγειν θεοῦ νόησιν, ὥσπερ εἰ λέγοι etc. Nam λέγοι scriptum in Bas. utraque et a correctoris manu in Cod. Gud. Cf. Aristoph. Av. 180. Ε. Πόλος; τίνα τρόπον (οὗτός ἐστιν); Π. ὥς τις εἰ λέγοι, τόπος. Ibid. v. 282.—ἐγὼ δὲ τούτου πάππος· ὥσπερ εἰ λέγοις, Ἱππόνικος Καλλίου etc. HEIND.

τῷ α ξενικῶς—χρησάμενος] Ut ἁ θεονόα exeat, quod in ipso textu pro ἡ θεονόη reponendum esse ac deinde post χρησάμενος inserendum καὶ τὸ σ recte monet Buttmannus. HEIND.

Quod Buttm. scribi voluit ἁ Θεονόα, non necessarium putavi, recte autem post χρησάμενος inseri καὶ τὸ σ voluit. Nam tres literæ οις vocabulo νόησις demuntur. BECK.

οὐδὲν δὲ ἀπέχει] *Nihil autem prohibet.* Hesych. ἄπεχε, ἐκώλυε. Vitiose Cod. Gud. οὐδὲν δεῖ ἀπέχειν. Rarior autem hæc est formula pro vulgari illa οὐδὲν κωλύει, neque alibi, quod sciam, a Platone adhibita. Mox id. lib. ὠνόμασαν pro ἐκάλεσαν. HEIND.

τί δαὶ δὴ] Cod. Gud. Τί δὲ δή. Poterant hæc ita distingui: Τί δαὶ δή; τὸν Ἥφαιστον πῇ λέγεις; sed altera ratio potior videtur ob sermonis usum illum, de quo monui ad Gorg. §. 66. HEIND.

ἢ τὸν γενναῖον] *Non illum ignis auctorem et χαλκείας præsidem, sed lucis peritum.* Deinde post hæc τὸ η προσελκυσάμενος in Edd. vulgatis adduntur verba τὸ εἶναι Ἥφαιστον, quæ haud du-

ΕΡΜ. Κινδυνεύει, ἐὰν μή πῃ σοι, ὡς ἔοικεν,[g] ἔτι[h] ἄλλῃ[i] δόξῃ.

§. 53. ΣΩ. Ἀλλ' ἵνα μὴ δόξῃ, τὸν Ἄρη[j] ἐρώτα.

ΕΡΜ. Ἐρωτῶ.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν βούλει, κατὰ τὸ[k] ἄῤῥεν τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρεῖον Ἄρης ἂν εἴη· εἰ δ' αὖ[l] κατὰ τὸ[m] σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄῤῥατον[n] καλεῖται, καὶ ταύτῃ ἂν πανταχῇ[o] πολεμικῷ θεῷ πρέποι Ἄρη καλεῖσθαι.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.[p]

ΣΩ. Ἐκ μὲν οὖν τῶν θεῶν πρὸς θεῶν ἀπαλλαγῶμεν, ὡς ἐγὼ δέδοικα περὶ αὐτῶν[q] διαλέγεσθαι· περὶ δὲ ἄλλων εἴ τινων[r] βούλει, πρόβαλλέ[s] μοι, ὄφρα ἴδηαι οἷοι[t] Εὐθύφρονος[u] ἵπποι.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ ποιήσω ταῦτα, ἔτι γε ἓν ἐρόμενός σε περὶ π. ii. 54.
Ἑρμοῦ,[v] ἐπειδή με καὶ οὔ φησι Κρατύλος Ἑρμογένη εἶναι. πειρώμεθα οὖν τὸν Ἑρμῆν[w] σκέψασθαι, τί καὶ νοεῖ τὸ ὄνομα, ἵνα καὶ[x] εἰδῶμεν εἴ τι ὅδε[y] λέγει.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν[z] τοῦτό γε ἔοικε περὶ λόγον τι εἶναι[a]

add ΧΓΔΛΞΠΣBCEFGIXlm.—[h] ἔτι om Δ et pr Σ, post ἄλλη ponit Γ.—[i] ἄλλο F.—[j] ἄρην lm.—[k] κατὰ τὸν l, om m.—[l] οὖν X.—[m] τὸν l.—[n] ἄρατον ΓΔΙ.—[o] πανταχοῦ G.—[p] οὖν om ΓΛCEFHIXlm.—[q] θεῶν Γ.—[r] ὧντινῶν G, τινῶν εἰ Ξ, τινῶν ΧΔΣΥ et pr Π.—[s] πρόβολέ ΓG.—[t] οἷον IX.—[u] εὐθύφρονες X.—[v] ἐμοῦ Υ, αὐτοῦ ἑρμοῦ pr I.—[w] ἑρμῆ G.—[x] καὶ post ἵνα om ΓCEFHIXlm et pr Λ.—[y] καὶ ὅδε G, ὧδε m.—[z] μὴν om Ξ.—[a] περὶ λόγον εἶναι ΧΔΛΞΠΣΥBCEFGHIlm, εἶναί τι περὶ λόγον

bie Stephanus sumpsit e Ficino, qui hæc adjicit: *unde Ἥφαιστος, id est, luminis præses est dictus.* Nam a Cod. Gud. et Edd. Ald. Bas. 1. 2. absunt hæc et molestissime redundant, neque cum reliqua coeunt structura. Heind.

ἐὰν μή πῃ σοὶ ἔτι ἄλλῃ δόξῃ] Verba *ὡς ἔοικεν* aliena sunt haud dubie: neque in versione Ficini vestigia eorum ulla comparent. Sed unde huc venerint, non apparet. Fisch.

ὡς ἔοικε] Verba *ὡς ἔοικε, ut probabile est, s. ut de te expectari potest,* vulgo omissa, præstat tum Cod. Gud. tum Ald. et Bas. utraque, ac ferri sane possunt, quum ante in singulis multiplicem fere rationem Socrates tentaverit, non in una acquiescens etymologia, in hoc autem Ἡφαίστου nomine una originatione defungatur. Heind.

§. 53. *Ἄρη*] Cod. Gud. *τὸν Ἄρην,* vulgari variatione. Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 103. Posterius magis Atticum videtur. V. Brunck. ad Æschyl. Pers. 84. Heind.

ἄῤῥατον] Schol. *ἀσφαλὲς ἢ ἀκάματον· οἱ δὲ, ἰσχυρόν. Ἔνιοι μικρόν· οἱ δὲ μέγα. Οἱ δὲ τὸ σκληρὸν καὶ ἀμετάστροφον.* Conf. Tim. Lex. p. 50. ibiq. Ruhnk. Heind.

ἐκ μὲν οὖν τῶν θεῶν πρὸς θεῶν] Friget paullulum, meo quidem sensu, verborum hic lusus. Heind.

ὄφρα ἴδηαι] Adumbravit Homeri versum Iliad. E. 221. Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι, Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι.—Εὐθύφρονος. Cf. §. 30.—*ἐπειδή με καὶ οὔ φησι Κρατ.* Cf. §. 1. et §. 3. Heind.

εἴ τι ὅδε λέγει] Gud. *εἴ τι καὶ ὅδε.* Quod placeret, ni bis ante in proximis ita particula *καὶ* adhiberetur. De Rep. iv. p. 445. C. *Δεῦρο δὴ, ἵνα καὶ ἴδῃς, ὅσα καὶ εἴδη ἔχει ἡ κακία.* Heind.

τοῦτό γε] Videndum annon scriben-

ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ[b] ἑρμηνέα εἶναι καὶ τὸ ἄγγελον καὶ τὸ
I. 408. κλοπικόν[c] τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστικόν, περὶ λόγου δύναμίν ἐστι πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία. [§. 54.] Ὅπερ οὖν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν[d] ἐλέγομεν, τὸ εἴρειν λόγου χρεία ἐστί,[e] τὸ δὲ οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ[f] λέγει·[g] ἐμήσατο φησί. τοῦτο δὲ μηχανήσασθαί ἐστιν. ἐξ ἀμφοτέρων οὖν τούτων τὸν τὸ λέγειν τε καὶ τὸν λόγον[h] μησάμενον, τὸ δὲ[i] λέγειν δή ἐστιν εἴρειν,[j] τοῦτον τὸν θεὸν ὡσπερεὶ ἐπιτάττει ἡμῖν ὁ νομοθέτης, Ὦ ἄνθρωποι, ὅς[k] τὸ εἴρειν ἐμήσατο,[l] δικαίως ἂν καλοῖτο ὑπὸ ὑμῶν[m] Εἰρέμης. νῦν δὲ

Γ, περὶ λόγον τὸ εἶναι X : περὶ λόγον τε εἶναι ς.—[b] κατὰ τὸ C, τὸ γὰρ G.—[c] κλεπικόν ΧΓΔΞΠΣΥΥΙlm : κλωπικόν *ς.—[d] πρόσθεν ΧΓΔΞΠΣΥGlm : ἔμπροσθεν *ς.—[e] ἐστι χρεία Γ.—[f] πολλαχῇ m.—[g] λέγειν G.—[h] τὸ εἴρειν Ξς.—[i] δὲ om ABCEFHI Xlm.—[j] εἴρειν om F.—[k] ὡς G.—[l] εἴρειν μὲν ἐμήσατο Γ.—[m] ἡμῶν ABCFGIX.—

dum sit ταυτό γε ἔοικε. Steph.

τοῦτό γε] Frustra tentabat Stephanus ταυτό γε. Pertinet hoc τοῦτο ad seq. ὁ Ἑρμῆς, illa autem, καὶ τὸ ἑρμηνέα εἶναι— τὸ ἀγοραστικὸν, comprehenduntur mox verbis πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία. Heind.

περὶ λόγον τι] Ita Cod. Gud. Vulgo τε pro τι. Tum idem lib. τὸ γὰρ ἄγγελ. et τὸ κλοπικόν. Heind.

§. 54. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν] Cod. Gud. ἐν τοῖς πρόσθεν.—τὸ εἴρειν. Cf. §. 34. Heind.

τὸ δὲ, οἷον] Post τὸ δὲ addi continuo hæc debebant: μήσασθαί ἐστι μηχανήσασθαι, sed interpositis his, οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει, ἐμήσατό φησι, interrumpitur paullulum structura, ut τὸ δὲ iteretur sequente τοῦτο δέ. Aliter amicus hæc explicanda putabat, τὸ δὲ trahens ad præcedens τὸ εἴρειν, et ἐμήσατο ad deum ipsum referens, hoc sensu: *hoc autem* (τὸ εἴρειν), *quemadmodum Homerus sæpe loquitur, excogitarit* (ἐμήσατο) sc. ὁ Ἑρμῆς. Cui rationi vel ipsum illud φησὶν adversari videtur. Heind.

πολλαχοῦ] Iliad. ζ. 157. Odyss. γ. 194. 303. κ. 115. λ. 428. χ. 169. ἐμήσατό φησι. Abundanter illatum est hoc φησὶ, de quo vide quæ dicemus ad §. 62. Heind.

ἐμήσατό φησι] Aliter legit Ficinus, aut certe legendum censuit. vertit enim, *sæpe vero de hoc Homerus ait* ἐμήσατο. Steph.

τὸν τὸ λέγειν τε καὶ τὸ εἴρειν μησάμενον, τὸ δὲ λέγειν δή ἐστιν εἴρειν] Ex vet. cod. affertur alia lectio, τὸν τὸ λέγειν τε καὶ τὸν λόγον μησάμενον, τοῦτον τὸν θεὸν ὡσπερεὶ ἐπιτάττει etc. Sed non libenter nostram lectionem cum hac commutaverim. Steph.

τὸν τὸ λέγειν τε καὶ τὸν λόγον μησάμ.] Sic Cod. Gud. cum Cornarii libro Hassisteniano. Vulgo pro τὸν λόγον legitur τὸ εἴρειν, quod ita potius poni debebat: τὸν τὸ εἴρειν καὶ τὸ λέγειν μησ. Adde quod, retento hoc τὸ εἴρειν, adeo supervacaneum et putidum hoc fuerit additamentum, τὸ δὲ λέγειν δή ἐστιν εἴρειν, ut tolerari plane non possit. Contra si τὸ λέγειν τε καὶ τὸν λόγον scripsit Plato, potuit ipse hæc addere, ut est interdum perspicuitatis causa copiosior. Quanquam sic quoque vereor, ne adscripta hæc sint a glossatore, præsertim quum hæc in libro suo Cornarius non repererit, locum hunc inde, ut ait, ita constituens: ἐξ ἀμφοτέρων οὖν τούτων τὸν τὸ λέγειν τε καὶ τὸν λόγον μησάμενον τοῦτον τὸν θεὸν ὡσπερεὶ ἐπιτάττει ἡμῖν ὁ νομοθέτης etc. Fraudemque arguit fortasse ipsum illud δὴ, qua nota glossemata prodi constat. Glossemati autem huic ansam præbere potuit hæc scriptura, τὸν τὸ λέγειν τε καὶ τὸν λόγον μησάμενον: illa, τὸν τὸ λέγ. τε καὶ τὸ εἴρειν non item.—Jam post ἐπιτάττει quum inferri deberet Εἰρέμην καλεῖν, in προσφώνησιν quandam convertitur oratio, ut in nominativo hoc Εἰρέμης littera σ appareat.—ἐπιτάττει sc. οὕτω λέγων, ut Gorg. §. 149. ἐπεσκεψάμεθα δήπου ἂν ἐγὼ σὲ καὶ σὺ ἐμὲ, φέρε, πρὸς θεῶν, αὐτὸς δὲ ὁ Σωκράτης πῶς ἔχει τὸ σῶμα etc. ubi vid. not. Heind.

ἡμεῖς, ὡς οἰόμεθα, καλλωπίζοντες τὸ ὄνομα Ἑρμῆν καλοῦμεν. [καὶ ἥ γε Ἶρις ἀπὸ τοῦ εἴρειν ἔοικε κεκλημένη, ὅτι ἄγγελος ἦν.]

ΕΡΜ. Νὴ τὸν Δί' εὖ[n] ἄρα μοι δοκεῖ Κρατύλος λέγειν τὸ ἐμὲ μὴ εἶναι Ἑρμογένη· οὔκουν εὐμήχανός γέ εἰμι λόγου.[o]

ΣΩ. Καὶ τό γε[p] τὸν Πᾶνα[q] τοῦ Ἑρμοῦ εἶναι υἱὸν[r] διφυῆ ἔχει τὸ εἰκός, ὦ ἑταῖρε.

ΕΡΜ. Πῶς δή; II. ii. 55.

ΣΩ. Οἶσθα ὅτι ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ[s] καὶ πολεῖ ἀεί, καὶ ἔστι διπλοῦς, ἀληθής τε καὶ ψευδής.

§. 55. ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἀληθὲς[t] αὐτοῦ[u] λεῖον καὶ θεῖον καὶ ἄνω οἰκοῦν ἐν τοῖς θεοῖς, τὸ δὲ ψεῦδος κάτω ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τραχὺ καὶ τραγικόν· ἐνταῦθα[v] γὰρ πλεῖστοι[w] οἱ μῦθοί τε[x] καὶ τὰ ψεύδη[y] ἐστί, περὶ[z] τὸν[a] τραγικὸν βίον.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὀρθῶς ἄρα ὁ πᾶν μηνύων καὶ ἀεὶ πολῶν Πὰν αἰπόλος[b] εἴη, διφυὴς[c] Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς καὶ τραγοειδής. καὶ ἔστιν[d] ἤτοι λόγος ἢ[e] λόγου ἀδελφὸς ὁ Πάν, εἴ περ Ἑρμοῦ υἱός ἐστιν· ἀδελφῷ δὲ ἐοικέναι ἀδελφὸν οὐδὲν[f] θαυμαστόν. Ἀλλ' ὅ περ ἐγὼ ἔλεγον, ὦ μακάριε, ἀπαλλαγῶμεν ἐκ[g] τῶν θεῶν.

ΕΡΜ. Τῶν γε τοιούτων,[h] ὦ Σώκρατες, εἰ βούλει. περὶ δὲ[i] τῶν τοιῶνδε τί σε κωλύει[j] διελθεῖν, οἷον ἡλίου τε[k] καὶ

[n] εὖ om *l*.—[o] εἰ μὴ λόγος G.—[p] τόνγε GX, τοῦτό γε ΣΥ.—[q] πάντα I.—[r] ὃν ΓΛΒC EFHIX*m*.—[s] κυκλοῖ ΛFHIX*l*.—[t] ἀληθές ἐστι Π.—[u] τοῦ pr Π.—[v] ἐνταῦθα...τραγικὸν om H.—[w] πλεῖστον G.—[x] τε om Λ.—[y] ψεύδη ΓΔΛΞΣΥΙΧ et corr F, ψευδῆ BCE.—[z] παρὰ *l*.—[a] τὸν om I.—[b] παιπόλος I, παναιπόλος plerique.—[c] διαφυῆς pr Π.—[d] εἶτι Σ.—[e] ἤτοι *l*.—[f] οὐ *l*.—[g] ἐκ...τῶν om F.—[h] τοιούτων ΓΛΒCEFGIX*m*, τοιούτων δὲ *l*.—[i] δὲ om pr Δ, supra versum ponit Ⅹ, post τοιούτων *m*.—[j] σε post

καὶ ἥγε Ἶρις—ἄγγελος ἦν] Hæc ab aliena manu huc irrepsisse, adeo manifestum est, ut satis sit, id verbo monuisse. Heind.

τὸν Πᾶνα τοῦ Ἑρμοῦ κ. τ. λ.] Cf. not. ad Plat. Phædr. §. 103. Davis. ad Cic. de Nat. Deor. iii. 22. et Bachet de Meziriac ad Ovid. Epitr. t. i. p. 103. Heind.

§. 55. τραγικὸν] Ludit in duplici verbi potestate. Mox scripserim Πὰν ἂν αἰπόλ. Heind.

καὶ ἔστιν ἤτοι ὁ λόγος] Articulus a nobis accessit e Cod. Gud. Heind.

περὶ δὲ τῶν τοιῶνδε] Nam Græcos antiquissimos μόνους θεοὺς ἡγεῖσθαι ἥλιον καὶ σελήνην καὶ γῆν καὶ ἄστρα καὶ οὐρα-

σελήνης καὶ ἄστρων[l] καὶ γῆς καὶ αἰθέρος καὶ ἀέρος καὶ πυρὸς[m] καὶ ὕδατος καὶ ὡρῶν καὶ ἐνιαυτοῦ;

II. ii. 56. ΣΩ. Συχνὰ μέν μοι[n] προστάττεις,[o] ὅμως δὲ εἴ πέρ σοι κεχαρισμένον ἔσται, ἐθέλω.[p]

ΕΡΜ. Καὶ μὴν χαριεῖ.[q]

§. 56. ΣΩ. Τί δὴ[r] οὖν πρῶτον βούλει;[s] ἢ ὥς περ εἶπες,[t] τὸν ἥλιον διέλθωμεν;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἔοικε τοίνυν κατάδηλον γενόμενον ἂν[u] μᾶλλον εἰ
I. 409. τῷ Δωρικῷ τις ὀνόματι χρῷτο. ἅλιον γὰρ καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς. ἅλιος οὖν[v] εἴη μὲν ἂν[w] κατὰ τὸ ἁλίζειν εἰς ταὐτὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὰν ἀνατείλῃ, εἴη δ' ἂν καὶ τῷ[x] περὶ τὴν γῆν ἀεὶ εἱλεῖν[y] ἰών, ἐοίκοι[z] δ' ἂν[a] καὶ ὅτι ποικίλλει ἰὼν τὰ γιγνόμενα ἐκ τῆς γῆς· τὸ δὲ[b] ποικίλλειν καὶ αἰολεῖν[c] ταὐτόν.

ΕΡΜ. Τί δαὶ[d] ἡ σελήνη;

ΣΩ. Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα φαίνεται τὸν Ἀναξαγόραν[e] πιέζειν.

ΕΡΜ. Τί δή;[f]

ΣΩ. Ἔοικε δηλοῦντι[g] παλαιότερον, ὃ ἐκεῖνος νεωστὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ σελήνη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἔχει τὸ φῶς.

κωλύει ponunt ΓBCEFXm et rc Λ, om HIB et pr Λ. κωλύεις H.—[k] τε om G.—[l] καὶ ante ἄστρων om F.—[m] πυρὸς καὶ ἀέρος X.—[n] τοι F.—[o] προστάττει I.—[p] ἐθέλω λέγειν Γ.—[q] χαριεῖ ΓΣΥm.—[r] δὴ post οὖν ponit G, om I.—[s] πρῶτον βούλει ΧΓΔΛ ΞΠΣΥBCGHIXlm: βούλει πρῶτον *s.—[t] εἶπας l.—[u] ἂν om G, ante γενόμενον ponit l.—[v] οὖν om G.—[w] ἂν om ΧΔΠΥ et pr Ξ.—[x] τὸ lm.—[y] αἰειόλλειν G.—[z] ἔοικε BCFHI, ἐοίκει ΞΣ, om l.—[a] δ'-ἂν om l.—[b] δὲ om l.—[c] αἰόλλειν G.—[d] δαὶ ΔΞΣΥl et corr Χ.—[e] ἔοικε τὸ ὄνομα ἀναξαγόραν G.—[f] δὲ X.—[g] δηλοῦν τὸ l.—[h] ναί om Γ.

νὸν supra dixerat Socrates §. 31. Heind.

§. 56. τί δὴ οὖν βούλ. πρῶτ.;] Cod. Gud. Τί δ' οὖν πρῶτον βούλει;—Ἐοίκοι δ' ἂν sc. εἶναι ἅλιος. Cod. Gud. Ἔοικε. Heind.

αἰολεῖν] Hesych. Αἰόλλει, ποικίλλει, στρέφει, κινεῖ. Idem Αἰόλος, ποικίλος ἢ εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ Αἰολεῖν, ὅ ἐστι κινεῖν, ubi vid. intpp. Heind.

τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα φαίνεται] Cod. Gud. Τοῦτο δὲ ἔοικε τὸ ὄνομα. Heind.

τὸν Ἀναξαγόραν πιέζειν] *De fama ejus detrahere*, quatenus inventoris ei laudem eripit. Apte e Plutarcho περὶ τοῦ εἰ τοῦ ἐν Δελφ. p. 391. A. hæc attulit Fischerus: Τὸ δὲ μέγιστον, ἔφην, δέδια, μὴ ῥηθὲν πιέζῃ τὸν Πλάτωνα ἡμῶν, ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε πιέζεσθαι τῷ τῆς σελήνης ὀνόματι τὸν Ἀναξαγόραν παμπάλαιον οὖσάν τινα τὴν περὶ τῶν φωτισμῶν δόξαν αὐτῆς ἰδίαν ποιούμενον. Ἦ γὰρ οὐ ταῦτα εἴρηκεν ἐν Κρατύλῳ; Inde Lunam Lucianus in Icarom. §. 20. Bip. vii. p. 30. ita loquentem facit: τὰ τελευταῖα δὲ καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναί φασί μοι, ἄνωθεν ἧκον παρὰ τοῦ ἡλίου, ubi Schol. Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. Conf. Plutarch. de Placit. Philos. ii. 25. Heind.

ἔοικε δηλοῦν τι παλαιότερον, ὃ ἐκεῖνος

ΕΡΜ. Πῶς δή;

ΣΩ. Τὸ μέν που σέλας καὶ τὸ φῶς ταὐτόν.

ΕΡΜ. Ναί.[h]

ΣΩ. Νέον δέ που[i] καὶ ἕνον[j] ἀεί ἐστι[k] περὶ τὴν σελήνην II. ii. 57.
τοῦτο τὸ φῶς, εἴ περ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι[l] λέγουσι· κύκλῳ γάρ που ἀεὶ[m] αὐτὴν περιιὼν[n] νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει, ἕνον[o] δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Σελαναίαν δέ γε καλοῦσιν αὐτὴν[p] πολλοί.[q]

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὅτι δὲ[r] σέλας νέον τε καὶ ἕνον ἔχει ἀεί, σελαενονεοάεια[s] μὲν δικαιότατ᾽ ἂν τῶν ὀνομάτων καλοῖτο,[t] συγκεκροτημένον δὲ σελαναία κέκληται.

§. 57. ΕΡΜ. Διθυραμβῶδές γε[u] τοῦτο τοὔνομα, ὦ Σώκρατες. ἀλλὰ τὸν μῆνα καὶ τὰ ἄστρα πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ὁ μὲν μεὶς ἀπὸ τοῦ μειοῦσθαι εἴη ἂν μείης[v] ὀρθῶς κεκλημένος, τὰ δ᾽ ἄστρα ἔοικε τῆς ἀστραπῆς ἐπωνυμίαν ἔχειν. ἡ δὲ ἀστραπή, ὅτι[w] τὰ ὦπα[x] ἀναστρέφει,[y] ἀναστρωπὴ[z] ἂν εἴη, νῦν δὲ ἀστραπὴ καλλωπισθεῖσα κέκληται.

ΕΡΜ. Τί δὲ[a] τὸ πῦρ καὶ[b] τὸ[c] ὕδωρ;

—[i] που om I.—[j] ἔνον ΓΔΛΠΣBCEFHIXl, ἔνον (ν superscr.) 𝔛, ἔνον TGm: ἔννον s.—[k] ἐστὶ καὶ l, om Δ.—[l] ἀναξαγόριοι Σl et pr Ξ.—[m] ἂν I.—[n] περιὼν 𝔛Υ.—[o] ἔνον 𝔛.—[p] αὐτοὶ G.—[q] οἱ πολλοί F.—[r] δὲ om G.—[s] σελαενονεοάεια Heindorfius, σελλαεννεοάεια H, σελαεννεοαία Γ, σελαεννοαει (a superscr.) Λ, σελαεννοάεια X, σελαενεοάεια E, σελαενεάεια F, σελαεννάει I, σέλα ἐννέον ἀεὶ G: σελαεννεοάεια s.—[t] καλοῖτο τῶν ὀνομάτων Γlm, τῶν ὄντων καλοῖτο G.—[u] δέ γε ΛBCEFHXlm et pr Γ, om I.—[v] εἴη· ἀμείης G.—[w] ὅτι om F.—[x] τὰ ὦπα 𝔛ΓΔΛΞΠΣΥBCGIX et γρ F, τὸν ὦπα lm, τὰ ὦπα (ον superscr.) H: τοὺς ὦπας *s.—[y] ἀναστρέφειν ἄνω m.—[z] ἀναστεροπὴ E, ἀστεροπὴ F.—[a] δαὶ 𝔛Δ.—

μειωστὶ ἔλεγεν] Perperam Interpres: *Quoniam præ se aliquid fert antiquius, quod ille nuper dixit etc.* Sensus est: *hoc nomen arguit Anaxagoræ decretum, Lunam a sole lumen accipere, ipso Anaxagora antiquius.* Quam sententiam ut hæc verba exprimant, Attica revocanda est dictio: ἔοικε δηλοῦντι παλαιότερον—De hoc decreto V. Plutarch. de Placit. Philos. ii. 25. HEUSD.

Elegans est Heusdii correctio Ἔοικε δηλοῦντι παλαιότερον, in quibus tamen τι post δηλοῦντι inserendum videtur. HEIND.

νέον δέ που καὶ ἕνον] Sic et hoc loco et deinde Cod. Gud. ut jam scripsit hæc Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 103. Vulgo ter ἕννον. HEIND.

σελαναίαν] Ut Eurip. Phœn. 178. Aristoph. Nub. 614.—γε post δὲ omissum in Cod. Gud. contra ante πολλοὶ ibid. insertum οἱ. HEIND.

σελαενονεοάεια] Sic, addita litterula, scripsi pro σελαεννεοάεια. Pro κέκληται Cod. Gud. καλεῖται. HEIND.

§. 57. τοὺς ὦπας] Cod. Gud. τὴν ὦπα. Bas. 2. τὰ ὦπα. HEIND.

ΣΩ. Τὸ πῦρ ἀπορῶ· καὶ κινδυνεύει ἤτοι ἡ τοῦ Εὐθύ-
φρονός με[d] μοῦσα ἐπιλελοιπέναι, ἢ τοῦτό τι[e] παγχάλεπον
εἶναι. σκέψαι οὖν ἣν εἰσάγω μηχανὴν ἐπὶ πάντα[f] τὰ τοι-
αῦτα[g] ἃ[h] ἂν ἀπορῶ.

ΕΡΜ. Τίνα δή;

ΣΩ. Ἐγώ σοι ἐρῶ. ἀπόκριναι γάρ μοι· ἔχοις ἂν εἰπεῖν
II. ii. 58. πῦρ, κατὰ τίνα τρόπον[i] καλεῖται;

ΕΡΜ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Σκέψαι δὴ ὃ ἐγὼ ὑποπτεύω περὶ αὐτοῦ. ἐννοῶ γὰρ
ὅτι πολλὰ οἱ[j] Ἕλληνες ὀνόματα, ἄλλως τε[k] καὶ οἱ ὑπὸ
τοῖς βαρβάροις οἰκοῦντες, παρὰ τῶν βαρβάρων εἰλήφασιν.

ΕΡΜ. Τί οὖν δή;

§. 58. ΣΩ. Εἴ τις ζητοῖ[l] ταῦτα κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν
φωνὴν ὡς εἰκότως[m] κεῖται, ἀλλὰ μὴ κατ' ἐκείνην ἐξ ἧς τὸ
ὄνομα τυγχάνει ὄν, οἶσθα ὅτι[n] ἀποροῖ ἄν;[o]

ΕΡΜ. Εἰκότως γε.

ΣΩ. Ὅρα τοίνυν καὶ τοῦτο τοὔνομα[p] τὸ πῦρ μή τι[q]
βαρβαρικὸν ᾖ. τοῦτο γὰρ οὔτε ῥᾴδιον προσάψαι ἐστὶν
I. 410. Ἑλληνικῇ φωνῇ, φανεροί τ' εἰσὶν οὕτως αὐτὸ καλοῦντες
Φρύγες, σμικρόν τι παρακλίνοντες·[r] καὶ τό γε ὕδωρ καὶ
τὰς[s] κύνας καὶ ἄλλα πολλά.

ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

[b] πῦρ καὶ ΧΔΠΣΥ et pr Ξ: πῦρ τε καὶ *ς.—[c] τὸ om X.—[d] γε I.—[e] τουτὶ ς.—[f] πάντα om F.—[g] ταῦτα m.—[h] ἃ om I.—[i] λόγον G.—[j] οἱ om IX.—[k] τε om F.—[l] ζητεῖ ΛΕFIXlm.—[m] εἰκότως ΓΛBCEFGHXlm et γρ Ξ, οἰκότως I: ἐοικότως *ς.—
οι
[n] γὰρ ὅτι F.—[o] ἂν om I.—[p] τοὔνομα Γ.—[q] τε H.—[r] παρεγκλίνοντες G.—[s] τοὺς

τὸ πῦρ ἀπορῶ] Ut mox, ἃ ἂν ἀπορῶ. Phædon. 85. B. ἐγώ σοι ἐρῶ ὃ ἀπορῶ. Eurip. Iph. A. 537. ὦ τάλας ἐγώ, Ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε. Heind.

ἢ τοῦτό τι παγχ.] Sic Cod. Gud. Vulgo ἢ τουτὶ παγχ. Heind.

ἣν εἰσάγω μηχανὴν] Locutio hæc unde ducta sit, docent illa Aristoph. Nub. 479. sqq. Σ. Ἄγε δή, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον, Ἵν' αὐτὸν εἰδὼς, ὅστις ἐστὶ, μηχανὰς Ἤδη 'πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω. Στ. Τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ πρὸς τῶν θεῶν; Heind.

ἔχοις ἂν εἰπεῖν πῦρ, κατὰ τίνα τρόπον καλεῖται] Sic distingui hæc debent ad Græci sermonis normam, non, ut vulgo, ἔχ. ἂν εἰπεῖν, πῦρ κατὰ τίν. etc. Pro τρόπον Cod. Gud. λόγον. Heind.

§. 58. ὡς εἰκότως] Ita Cod. Gud. Vulgo ἐοικότως. ὡς εἰκότως est h. l. *quam recte et convenienter*. §. 36. ψυχὴν λέγεις ἐπισκέψασθαι ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνει. Alias, *quam probabiliter*, ut Theætet. §. 76. κατενόησα,—ὡς εἰκότως οἱ ἐν ταῖς φιλοσοφίαις πολὺν χρόνον διατρίψαντες—γελοῖοι φαίνονται ῥήτορες. de Rep. vi. p. 503. B. Νόησον δή, ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονταί σοι. Paullo ante pro ζητοῖ Ald. et Bas. utraque ζητεῖ. Heind.

ΕΡΜ. Πῶς δή;

ΣΩ. Τὸ μέν που σέλας καὶ τὸ φῶς ταὐτόν.

ΕΡΜ. Ναί.[h]

ΣΩ. Νέον δέ που[i] καὶ ἕνον[j] ἀεί ἐστι[k] περὶ τὴν σελήνην II. ii. 57.
τοῦτο τὸ φῶς, εἴ περ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι[l] λέγουσι· κύκλῳ γάρ που ἀεὶ[m] αὐτὴν περιιὼν[n] νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει, ἕνον[o] δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Σελαναίαν δέ γε καλοῦσιν αὐτὴν[p] πολλοί.[q]

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὅτι δὲ[r] σέλας νέον τε καὶ ἕνον ἔχει ἀεί, σελαενονεοάεια[s] μὲν δικαιότατ' ἂν τῶν ὀνομάτων καλοῖτο,[t] συγκεκροτημένον δὲ σελαναία κέκληται.

§. 57. ΕΡΜ. Διθυραμβῶδές γε[u] τοῦτο τοὔνομα, ὦ Σώκρατες. ἀλλὰ τὸν μῆνα καὶ τὰ ἄστρα πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ὁ μὲν μεὶς ἀπὸ τοῦ μειοῦσθαι εἴη ἂν μείης[v] ὀρθῶς κεκλημένος, τὰ δ' ἄστρα ἔοικε τῆς ἀστραπῆς ἐπωνυμίαν ἔχειν. ἡ δὲ ἀστραπή, ὅτι[w] τὰ ὦπα[x] ἀναστρέφει,[y] ἀναστρωπὴ[z] ἂν εἴη, νῦν δὲ ἀστραπὴ καλλωπισθεῖσα κέκληται.

ΕΡΜ. Τί δὲ[a] τὸ πῦρ καὶ[b] τὸ[c] ὕδωρ;

—[i] που om I.—[j] ἕνον ΓΔΛΠΞBCEFHIXl, ἕνον 𝔛, ἕνον ΥGm: ἕννον s.—[k] ἐστὶ καὶ l, om Δ.—[l] ἀναξαγόριοι Ξl et pr Ξ.—[m] ἂν I.—[n] περιὼν 𝔛Υ.—[o] ἕνον 𝔛.—[p] αὐτοὶ G.—[q] οἱ πολλοὶ F.—[r] δὲ om G.—[s] σελαενονεοάεια Heindorfius, σελλαεννεοάεια H, σελαεννεοαία Γ, σελαεννοαει[a] Λ, σελαεννοάεια X, σελαενεοάεια E, σελαενεάεια F, σελαεννάει I, σέλα ἐννέον ἀεὶ G: σελαεννεοάεια s.—[t] καλοῖτο τῶν ὀνομάτων Γlm, τῶν ὄντων καλοῖτο G.—[u] δέ γε ΛBCEFHXlm et pr Γ, om I.—[v] εἴη· ἀμείης G.—[w] ὅτι om F.—[x] τὰ ὦπα 𝔛ΓΔΛΞΠΣΥBCGIX et γρ F, τὸν ὦπα lm, τὰ ὦπα H: τοὺς ὦπας *s.—[y] ἀναστρέφειν ἄνω m.—[z] ἀναστερωπὴ E, ἀστερωπὴ F.—[a] δαὶ 𝔛Δ.—

κεωστὶ ἔλεγεν] Perperam Interpres: *Quoniam præ se aliquid fert antiquius, quod ille nuper dixit etc.* Sensus est: *hoc nomen arguit Anaxagoræ decretum, Lunam a sole lumen accipere, ipso Anaxagora antiquius.* Quam sententiam ut hæc verba exprimant, Attica revocanda est dictio: ἔοικε δηλοῦντι παλαιότερον—De hoc decreto V. Plutarch. de Placit. Philos. ii. 25. Heusd.

Elegans est Heusdii correctio Ἔοικε δηλοῦντι παλαιότερον, in quibus tamen τι post δηλοῦντι inserendum videtur. Heind.

νέον δέ που καὶ ἕνον] Sic et hoc loco et deinde Cod. Gud. ut jam scripsit hæc Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 103. Vulgo ter ἕννον. Heind.

σελαναίαν] Ut Eurip. Phœn. 178. Aristoph. Nub. 614.—γε post δὲ omissum in Cod. Gud. contra ante πολλοὶ ibid. insertum οἱ. Heind.

σελαενονεοάεια] Sic, addita litterula, scripsi pro σελαεννεοάεια. Pro κέκληται Cod. Gud. καλεῖται. Heind.

§. 57. τοὺς ὦπας] Cod. Gud. τὴν ὦπα, Bas. 2. τὰ ὦπα. Heind.

τέον,[u] εἴ περ βούλει τὸ[o] εἰκὸς εἰδέναι. ὧραι[p] γάρ εἰσι διὰ τὸ ὁρίζειν χειμῶνάς τε καὶ θέρη καὶ πνεύματα καὶ τοὺς καρποὺς τοὺς[q] ἐκ τῆς γῆς· ὁρίζουσαι δὲ δικαίως ἂν[r] ὧραι[s] καλοῖντο. Ἐνιαυτὸς δὲ καὶ ἔτος κινδυνεύει ἕν τι εἶναι. τὸ γὰρ τὰ φυόμενα καὶ τὰ γιγνόμενα ἐν μέρει ἕκαστον προάγον[t] εἰς φῶς καὶ αὐτὸ[u] ἐν αὑτῷ ἐξετάζον, τοῦτο, ὥς περ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν[v] τὸ τοῦ Διὸς ὄνομα δίχα διῃρημένον οἱ μὲν Ζῆνα, οἱ δὲ Δία ἐκάλουν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα οἱ μὲν
II. ii. 60. ἐνιαυτόν, ὅτι ἐν ἑαυτῷ, οἱ δὲ ἔτος, ὅτι ἐτάζει· ὁ δὲ ὅλος λόγος ἐστὶ τὸ ἐν αὑτῷ[w] ἐτάζον τοῦτο[x] προσαγορεύεσθαι ἓν ὂν[y] δίχα, ὥστε δύο ὀνόματα γεγονέναι, ἐνιαυτόν τε[z] καὶ ἔτος, ἐξ ἑνὸς λόγου.

δ
ΔΞΠΣΥΒC, ὧραι *l* : ὧραι *s.—[q] καρποὺς X : καιροὺς πρὸς τοὺς καρποὺς s.—[r] ἂν om X.
δ
—[s] ὧραι ΛCEFGHIX*m*, ὧραι *l*.—[t] προσάγον G.—[u] αὐτὸ ἑαυτὸ Ξ, αὐτῷ ἑαυτῷ Σ et (qui corr habet αὐτὸ) Υ, αὐτὸ ἑαυτῷ Λ*lm*, αὐτὸς X.—[v] πρόσθεν ΧΔΠΣΥ*l*.—[w] ἑαυ-
ἓν ὂν
τῷ ΓCEFGHIX*lm*.—[x] τοῦτο ἔτος G.—[y] ἴνον Χ.—[z] τε om *l*.—[a] δῆλα CHI.—[b] δὲ

geni, sed Socrati tribuendum videbatur, ut Heusdio placuisse video. Par tamen est ratio Menon. p. 76. C. Σ. Πῶς λέγεις; MEN. Ὅτι σχῆμά πού ἐστι κατὰ τὸν σὸν λόγον, ὃ ἀεὶ χρόᾳ ἕπεται. Σ. Εἶεν. MEN. Εἰ δὲ δὴ τὴν χρόαν τις μὴ φαίη εἰδέναι, ἀλλὰ ὡσαύτως ἀποροῖ ὥσπερ περὶ τοῦ σχήματος, τί ἂν οἴει σοι ἀποκεκρίσθαι; nisi quis hic quoque Socratis nomen ante Εἶεν delendum judicet, ut hæc omnia Ὅτι σχῆμα—ἀποκεκρίσθαι dicantur a Menone. HEIND.

ὧραι ὅραι] Vulgo in his deest hoc ὧραι, Cod. Gud. ὧραι pro ὅραι. Quam recepi scripturam, Ficinus quoque expressit: *Ὧραι quidem, id est, veris tempora, prisca et Attica voce ὅραι dicenda sunt.* Eandemque fere medelam ab Heusdio l. c. adhibitam video, nisi quod is scribi voluit: Ὧραι μὲν δὴ ὅραι Ἀττικ.—Αἱ ὧραι—ῥητέον i. e. τὸ ὄνομα αἱ ὧραι ῥητέον, unde neutrum hoc ῥητέον infertur pro ῥητέαι. In proximis, ὧραι γάρ εἰσι, quod Cornarius reposuit ὅραι, statim amplecterer, nisi tum moleste redundarent illa mox addita: ὁρίζουσαι δὲ δικαίως ἂν ὅραι καλοῖντο. Et quidni teneamus vulgatum hoc sensu: *nomen ὧραι ductum esse ἀπὸ τοῦ ὁρίζειν, ut ὧραι sit idem quod ὁρίζουσαι, ὁριζούσας autem recte vocari ὅρας potius quam ὥρας?* Pro ὁρίζουσαι Cod. Gud. ὁρίζειν, librarii vitio ad præcedentia aberrantis. HEIND.

τοὺς καιροὺς πρὸς] Lectio vulgata nescio an recte vindicari et explicari possit. Verba τοὺς καιροὺς πρὸς, quæ addita sunt in ed. Steph., non satis apparet, petita sint e veteri illo exemplari, cujus fide Serranus in præfatione ait multos locos in contextu emendatos esse, an ex vetustis scilicet libris Stephani. Serranus certe verba illa in versione sua reddidit. FISCH.

καιροὺς πρὸς τοὺς] Hæc verba absunt a Cod. Gud. itemque ab Ald. et Bas. utraque, neque expressa leguntur in Ficini aut Cornarii versione, ut non aliunde hæc sumpsisse Stephanus videatur, quam ex Serrani versione illa: *ὅραι ergo dicuntur ab ὁρίζω, quod hiemes et æstates et varios ventorum flatus tempestatesque definiant, quibus opportunitas existit ad terræ fructus commode educendos.* Sunt tamen hæc adeo commoda ad sensum explendum vel potius necessaria, ut in textu ea relinquere non dubitarim, præsertim in tam proclivi librarii errore. HEIND.

τὸ γὰρ τὰ φυόμενα—ἐξετάζον, τοῦτο, ὥσπερ] Ita hæc distinxi, ut τοῦτο trahatur ad seqq. οὕτω καὶ ἐνταῦθα οἱ μὲν etc. in quibus mente iterandum ἐκάλουν vel potius καλοῦσι. HEIND.

ΣΩ. Οὐ τοίνυν δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι, ἐπεὶ ἔχοι[t] γ' ἄν τις εἰπεῖν περὶ αὐτῶν. Τὸ μὲν οὖν πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ ταύτῃ ἀπωθοῦμαι· ὁ[u] δὲ δὴ[v] ἀὴρ ἆρά γε,[w] ὦ Ἑρμόγενες, ὅτι αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἀὴρ κέκληται; ἢ ὅτι ἀεὶ ῥεῖ; ἢ ὅτι πνεῦμα[x] ἐξ αὐτοῦ γίγνεται ῥέοντος; οἱ[y] γὰρ ποιηταί II. ii. 59.
που τὰ πνεύματα ἀήτας καλοῦσιν· ἴσως οὖν λέγει, ὥσπερ[z] ἂν εἰ[a] εἴποι πνευματόρρουν, ἀητόρρουν,[b] ὅθεν δὴ βούλεται αὐτὸν οὕτως εἰπεῖν ὅτι ἐστὶν ἀήρ.[c] Τὸν δὲ αἰθέρα τῇδέ[d] πῃ ὑπολαμβάνων ὅτι ἀεὶ θεῖ περὶ τὸν ἀέρα ῥέων, ἀειθεὴρ δικαίως ἂν καλοῖτο. [§. 59.] Γῆ δὲ μᾶλλον σημαίνει ὃ βούλεται, ἐάν τις γαῖαν ὀνομάσῃ.[e] γαῖα γὰρ γεννήτειρα ἂν εἴη ὀρθῶς[f] κεκλημένη, ὥς φησιν Ὅμηρος· τὸ γὰρ γεγάασι[g] γεγεννῆσθαι[h] λέγει.

ΕΡΜ. Εἶεν.

ΣΩ. Τί οὖν ἡμῖν ἦν[i] τὸ[j] μετὰ τοῦτο;

ΕΡΜ. Ὧραι,[k] ὦ Σώκρατες, καὶ ἐνιαυτὸς καὶ ἔτος.[l]

ΣΩ. Αἱ μὲν δὴ ὧραι[m] Ἀττικιστὶ ὡς τὸ παλαιὸν ῥη-

corr Γ.—[t] μὴ ἔχοι ς.—[u] τὸ X.—[v] δ' αὖ Γ, δὲ ΣΥ.—[w] γε om l.—[x] γε πάνυ G: post αὐτοῦ ponunt ΞΣΥΧ.—[y] ὅτι ΔΠΣΥ.—[z] περ om l.—[a] εἰ om lm.—[b] πνευμ. ἢ ἀητόρρουν rc Π.—[c] ἐστιν ὁ ἀὴρ G.—[d] τόνδε F.—[e] ὀνομάζῃ m.—[f] ἀληθῶς F.—[g] γεγάασί τε G.—[h] γεγεννῆσθαι Δ: γεγενῆσθαι *ς.—[i] ἦν post τοῦτο ponunt ΛΙΧ.—[j] τὰ ΗΙ.—[k] ὥρα G.—[l] καὶ ἔτος om Γ.—[m] ὅραι ς.—[n] ῥητέαι corr Γ.—[o] τοῦτο l.—[p] ὅραι ΣΓ

ἐπεὶ μὴ ἔχοι γ' ἄν τις] Steph. ' γρ. ἐπεὶ ἔχοι γ' ἄν τις' quæ est lectio Ald. Bas. 1. 2. Alteram lectionem etiam Ficinus expressit, *quandoquidem de ipsis nihil dicere quisquam potest.* Fisch.

ἐπεὶ ἔχοι γ' ἄν τις εἰπεῖν] *Nam possit quispiam aliquid de iis comminisci.* Similiter de Rep. i. p. 350. D. ἀλλ' ἔμοιγε οὐδὲ ἃ νῦν λέγεις ἀρέσκει, καὶ ἔχω περὶ αὐτῶν λέγειν, neque dispar loquendi ratio est Euthyphr. p. 9. B. Ἀλλ' ἴσως οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐστὶν, ὦ Σώκρ., ἐπεὶ πάνυ γε σαφῶς ἔχοιμι ἄν ἐπιδεῖξαί σοι. Restitui autem Platonis manum e Cod. Gud. et Ald. Bas. 1. 2. quam temeravit Cornarius inculcando μὴ (pro οὐκ) ante ἔχοι, quod receptum a Stephano vulgatas hodie editiones obsedit. Heind.

ταύτῃ ἀπωθοῦμαι] I. e. ταύτῃ ἀπαλλάττομαι τούτων τῶν ὀνομάτων. Heind.

αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς] Apol. Socr. p. 32. B. τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας. Aristoph. Plut. 858. Ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 708. et Buttm. Gramm. p. 369. Inscite igitur olim conjeci ἐπὶ τ. γ. Heind.

οἱ ποιηταὶ] Hom. Iliad. O. 626. Odyss. Δ. 576. et al. Hesiod. Ἔ. κ. Ἡ. 619. 643. et sæpius. Heind.

ἢ ἀητόῤῥουν] Voculam ἢ, quæ vulgo deest, recepi e Cod. Gud. Proxima autem hæc, ὅθεν δὴ βούλεται αὐτὸν οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἐστιν ἀὴρ, neque Ficinus expressit, neque Platonis ea esse, et sensus arguit et stili ratio. Heind.

§. 59. τὸ γὰρ γεγάασι] Od. I. 118. N. 169. et alibi. Heind.

ΕΡΜ. Εἶεν.—Ὧραι.—Αἱ μὲν δὴ ὧραι Ἀττικιστὶ] Perverse librarii ante εἶεν Hermogenis et ante τί οὖν ἡμῖν etc. Socratis nomen præposuerunt. Utrumque a Socrate dicitur. Reliqua, duce Ficino, sic constituo: ΣΩ. Ὧραι μὲν δὴ ὅραι Ἀττικ.—εἰδέναι. ὅραι γάρ εἰσι διὰ τὸ ὁρίζειν κ. λ. Ὧραι ab antecedente ΣΩ. partim interceptum videtur. Heusd.

εἶεν] Mihi quoque olim non Hermo-

πειτα αὐτοῖς φαίνεται περιφέρεσθαι[x] τὰ πράγματα καὶ πάντως φέρεσθαι. [§. 61.] Αἰτιῶνται[y] δὴ οὐ τὸ ἔνδον τὸ[z] παρὰ σφίσι πάθος αἴτιον εἶναι ταύτης τῆς δόξης,[a] ἀλλ' αὐτὰ[b] τὰ[c] πράγματα οὕτω πεφυκέναι, οὐδὲν αὐτῶν μόνιμον[d] εἶναι οὐδὲ βέβαιον, ἀλλὰ ῥεῖν καὶ φέρεσθαι καὶ μεστὰ εἶναι πάσης φορᾶς[e] καὶ γενέσεως ἀεί. λέγω δὲ[f] ἐννοήσας πρὸς[g] πάντα τὰ νῦν δὴ ὀνόματα.[h]

ΕΡΜ. Πῶς δὴ τοῦτο, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ[i] κατενόησας ἴσως τὰ ἄρτι λεγόμενα, ὅτι παντάπασιν ὡς φερομένοις τε καὶ ῥέουσι καὶ γιγνομένοις τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα ἐπίκειται.[j]

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ ἐνεθυμήθην.

ΣΩ. Καὶ μὴν πρῶτον μὲν τοῦτο[k] ὃ πρῶτον εἴπομεν, παντάπασιν ὡς ἐπὶ τοιούτων ἐστίν.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ἡ φρόνησις· φορᾶς γάρ ἐστι καὶ[l] ῥοῦ νόησις.[m] εἴη δ' ἂν καὶ ὄνησιν[n] ὑπολαβεῖν φορᾶς· ἀλλ' οὖν[o] περί[p] γε τὸ φέρεσθαί ἐστιν. εἰ δὲ βούλει, ἡ γνώμη παντάπασι δηλοῖ

—[x] περιστρέφεσθαι m.—[y] αἰτιῶνται G.—[z] τὸ post ἔνδον om l.—[a] τῆς δόξης ταύτης ΞΣΥ.—[b] αὐτὰ om I.—[c] τὰ add ΓΔΛΞΠΣΥBCEFGHIXm.—[d] μόνιμον αὐτῶν G, αὐτὸ μόνιμον I.—[e] φθορᾶς Xm et pr B.—[f] δὴ ΓΛCEFHIXlm.—[g] καὶ Γm, om l.—[h] τὰ δὴ ὀνόματα νῦν Γ.—[i] οὐ om F.—[j] ἐπίκεινται m.—[k] τοιοῦτο X.—[l] καιροῦ HI.—[m] ὄνησις F.—[n] νόησιν pr Υ.—[o] οὖν γε ΠΙ.—[p] ῥεῖν Π.—[q] νόμησιν L.—[r] αὐτῷ G.—

p. 23. C. αὐτοὶ πολλάκις ἐμὲ μιμοῦνται, εἶτα ἐπιχειροῦσιν ἄλλους ἐξετάζειν, κἄπειτα, οἶμαι, εὑρίσκουσι πολλὴν ἀφθονίαν οἰομένων μὲν εἰδέναι τι τῶν ἀνθρώπων, εἰδότων δὲ ἢ ὀλίγα ἢ οὐδέν. de Rep. i. p. 336. B. Καὶ ὁ Θρασύμαχος πολλάκις μὲν καὶ διαλεγομένων ἡμῶν μεταξὺ ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου, ἔπειτα ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκωλύετο βουλομένων διακοῦσαι τὸν λόγον. Quibus locis κἄπειτα et ἔπειτα non tam sonant ac deinde, postea, quam atque tum, καὶ τότε. Heind.

§. 61. αἰτιῶνται δὴ—αἴτιον εἶναι] V. not. ad Gorg. §. 156.—ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ita Ald. et Bas. utraque. Vulgo vitiose αὐτὰ πράγμ. De sententia conf. Phædon. p. 90. C. Heind.

αὐτῶν μόνιμον] Cod. Gud. μόνιμον αὐτῶν, ac deinde φθορᾶς pro φορᾶς, ut corrigi volebat Cornarius. Sed φορᾶς et propter prægressum φέρεσθαι præferri debet et propter seqq. ὅτι ὡς φερομένοις τε καὶ ῥέουσι καὶ γιγνομένοις τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα ἐπίκειται. Nempe dicit hoc Socrates ex Heracliti et Protagoræ aliorumque doctrina, qui πάντα φέρεσθαι καὶ γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐκ εἶναι, statuebant. Cf. Theæt. §. 25. Adde quod, si φθορᾶς scripsisset Plato, legeremus potius γενέσεως καὶ φθορᾶς, ut de Rep. vi. p. 485. B. ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς. Parmenid. §. 20. καὶ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς. de Legg. x. p. 891. E. ὃ πρῶτον γενέσεως καὶ φθορᾶς αἴτιον. p. 894. B. καὶ γενέσεσι καὶ φθοραῖς. Heind.

φορᾶς] Steph. 'γρ. φθορᾶς,' cujus varietatis fons ignotus nobis erat. Fisch. [Immo est conjectura Cornarii.]

τὰ ἄρτι] Cod. Gud. Οὐκ ἐνενόησας ἴσως τὰ γὰρ ἄρτι. An τά γ' ἄρτι?—ὡς ἐπὶ τοιούτων i. e. ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὡς τοιούτων ὄντων. Heind.

περί γε τὸ φέρεσθαι] Schol. γράφεται

ΕΡΜ. Ἀλλὰ δῆτα,[a] ὦ Σώκρατες, πολὺ ἐπιδίδως.

§. 60. ΣΩ. Πόῤῥω ἤδη,[b] οἶμαι,[c] φαίνομαι[d] σοφίας ἐλαύνειν.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τάχα μᾶλλον φήσεις.[e]

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο τὸ εἶδος ἔγωγε ἡδέως ἂν[f] I. 411.
θεασαίμην ταῦτα τὰ καλὰ ὀνόματα, τίνι ποτὲ ὀρθότητι κεῖται, τὰ περὶ τὴν ἀρετήν, οἷον φρόνησίς τε καὶ σύνεσις καὶ δικαιοσύνη καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα πάντα.[g]

ΣΩ. Ἐγείρεις μέν,[h] ὦ ἑταῖρε, οὐ φαῦλον[i] γένος ὀνομάτων· ὅμως δὲ ἐπειδή περ[j] τὴν λεοντῆν ἐνδέδυκα,[k] οὐκ ἀποδειλιατέον, ἀλλ' ἐπισκεπτέον, ὡς ἔοικε, φρόνησιν καὶ σύνεσιν καὶ γνώμην καὶ ἐπιστήμην καὶ τἆλλα δὴ[l] ἃ φῂς[m] πάντα[n] ταῦτα τὰ καλὰ ὀνόματα.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν οὐ δεῖ ἡμᾶς[o] προαποστῆναι.

ΣΩ. Καὶ μὴν νὴ τὸν κύνα δοκῶ γέ[p] μοι οὐ κακῶς[q] μαντεύεσθαι ὃ καὶ νῦν δὴ ἐνενόησα,[r] ὅτι οἱ[s] πάνυ[t] παλαιοὶ ἄνθρωποι οἱ τιθέμενοι τὰ ὀνόματα παντὸς μᾶλλον, ὥσπερ καὶ τῶν νῦν οἱ πολλοὶ τῶν σοφῶν[u] ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέ- II. ii. 61.
φεσθαι ζητοῦντες ὅπῃ ἔχει τὰ ὄντα ἀεὶ[v] ἰλιγγιῶσι,[w] κἄ-

ΓΛΒCEFHIXlm.—[c] οἶμαι om G.—[d] φαίνομαι om ΓΛΒCEFHIXlm.—[e] φήσεις ΧΔΠG et pr Υ: ἐφήσεις *s.—[f] ἡδέως ἂν ἔγωγε G.—[g] πάντα om Ξ.—[h] μὲν οὖν G.—[i] φαύλων G.—[j] πέρι I.—[k] ἐνδέδεκα H.—[l] δὴ...οὐ om pr Δ.—[m] φῂς ἂν Γ et mg Δ.—[n] ταῦτα om Γ et mg Δ.—[o] δ' ἡμᾶς G.—[p] δέ Π.—[q] καλῶς I.—[r] ἐννενόησα Im.—[s] οἱ om I.—[t] πάλαι F.—[u] σοφιστῶν G.—[v] ἀεὶ om ΣΥ et pr Δ.—[w] εἰλιγγιῶσιν Χ.

§. 60. *πόῤῥω ἤδη φαίνομαι*] STEPH. '*γρ. πόῤῥω δὲ φαίνομαι.*' Quæ quidem videtur fuisse lectio librorum Ficini, cujus versio habet, *longius equidem in philosophia videor evagari*. Similis illi est ea quæ extat in Bas. 2. *πόῤῥω δὲ οἶμαι σοφίας ἐλαύνειν*. FISCH.

πόῤῥω σοφίας ἐλαύνειν] De locutione hac vid. Heusd. Specim. Crit. p. 63. HEIND.

τάχα μᾶλλον φήσεις] Ita pro vulgato *ἐφήσεις* Cod. Gud. cf. de Rep. x. p. 596. C. *Δεινόν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα. Οὔπω γε, ἀλλὰ τάχα μᾶλλον φήσεις.* de Legg. i. p. 625. C. *Πάνυ μὲν οὖν. Ἰδόντες δὲ μᾶλλον φήσομεν.* HEIND.

φρόνησίς τε] Cod. Gud. *ἐστὶ* pro *τε*. HEIND.

ἐγείρεις] Cf. Phileb. p. 86. D. *Λόγον μέντοι τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάνυ σμικρὸν ἐπεγείρειν.* de Rep. v. p. 450. A. *οὐκ ἴστε ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε.* Conf. not. ad Theæt. §. 52.—*οὐ φαῦλον* i. e. *χαλεπόν*. HEIND.

τὴν λεοντῆν ἐνδέδυκα] Adagium derivatum ex nota illa fabula Æsopea, quam narrat Lucian. Piscat. 32. Bip. t. iii. p. 149. ubi vid. Solan. HEIND.

ἃ φῂς] Cod. Gud. *ἀφιῇς*. An librarius voluerat *ἐφεξῆς*? Sed hoc pro mero potius mendo habendum. Mox idem liber *ἐνόησα* pro *ἐνενόησα*.—*ὅτι οἱ πάνυ παλαιοί* etc. Cf. §. 41. HEIND.

ἀεὶ ἰλιγγιῶσι κᾆπειτα] Apolog. Socr.

ταὐτὸν παντάπασι τῷ ἐπίστασθαι συμβαίνει[k] λεγόμενον· συμπορεύεσθαι γὰρ λέγει τὴν ψυχὴν τοῖς πράγμασι τὸ συνιέναι. Ἀλλὰ μὴν ἥ γε σοφία φορᾶς ἐφάπτεσθαι σημαίνει. σκοτωδέστερον δὲ τοῦτο καὶ ξενικώτερον· ἀλλὰ δεῖ[l] ἐκ τῶν ποιητῶν ἀναμιμνήσκεσθαι ὅτι πολλαχοῦ λέγουσι περὶ[m] ὅτου ἂν τύχωσι τῶν ἀρχομένων ταχὺ προϊέναι, ἐσύθη[n] φασί. Λακωνικῷ δὲ ἀνδρὶ τῶν εὐδοκίμων καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς· τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο
II. ii. 63. καλοῦσι.[o] ταύτης οὖν τῆς φορᾶς ἐπαφὴν σημαίνει ἡ σοφία, ὡς φερομένων τῶν ὄντων. [§. 63.] Καὶ μὴν τό γε ἀγαθόν, τοῦτο τῆς φύσεως πάσης[p] τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι. ἐπειδὴ γὰρ πορεύεται[q] τὰ ὄντα, ἔνι μὲν ἄρ'[r] αὐτοῖς[s] τάχος, ἔνι δὲ βραδυτής.[t] ἔστιν οὖν οὐ πᾶν τὸ

[k] συμβαίνει τῷ ἐπίστασθαι Ες.—[l] δὴ Υ.—[m] περὶ om G.—[n] ἔσυθη G.—[o] καλοῦσι τοῦτο G.—[p] ἁπάσης G.—[q] πορεύσεται H.—[r] γὰρ G.—[s] αὐτῆς ΣΥ.—[t] βραδύτης X.

ὅταν δὲ συνιέναι λέγῃ] Quo trahatur hoc λέγῃ, nihil adest, ut scribendum videatur λέγηται, cujus postremam syllabam facile subsequens verbum absorbuit. Ficinus: *cum autem συνιέναι dicitur.* Heind.

τῷ ἐπίστασθαι] Quatenus hoc ductum intelligitur ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι. Heind.

ἐσύθη] Schol. ἀπεφέρετο, ἀπηνέχθη. Conf. Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 265. Pro φασὶ Cod. Gud. φησί. φασὶν autem hoc additum est abundanter, ut supra §. 54. οἷον καὶ "Ομηρος πολλαχοῦ λέγει, ἐμήσατό φησι. Charmid. §. 27. λέγει πρὸς τὸν ἀεὶ εἰσιόντα οὐκ ἄλλο τι, ἢ σωφρόνει φησί, ubi vid. not. Non igitur corrigi debet h. l. λέγοντες, ut voluit Valckenar. l. l. Heind.

φασὶ] Vel hic φασὶ, vel paulo ante λέγουσι, dicere satis erat: sed talem pleonasmum, vel potius eundem, habuimus in hoc ipso dialogo, p. 408. τὸ δὲ οἷον καὶ "Ομηρος πολλαχοῦ λέγει, ἐμήσατό φησι. τοῦτο δὲ, μηχανήσασθαι ἐστίν. Steph.

Λακωνικῷ—τοῦτο καλοῦσι] De glossemate suspecta videri possunt, quanquam hic fraudis nihil suspicatus est vir unus omnium sagacissimus, Valckenarius, ad Theocriti Adoniaz. l. l. eruditissime disputans de *Soo* hoc, Lacedæmoniorum rege, Proclis filio, Eurypontis patre. Σοῦς h. l. Attico pronuntiandi more scriptum pro Σόος, quod miratur ibi Valcken. p. 271. quum ad vocem Σοφία sive Σοφὸς propius accedat Σόος, imprimis si vox Æolico more Laconum scribatur ΣόFος.—τοῦτο καλοῦσι Cod. Gud. καλοῦσι τοῦτο. Conf. Valcken. l. l. p. 266. B. Heind.

§. 63. βούλεται ἐπικεῖσθαι] Pro ἐπίκειται, tritum est loquendi genus. Cf. §. 66. §. 84. de Legg. ii. init. ὡς ὁ λόγος ἔοικε βούλεσθαι σημαίνειν. Ibid. x. p. 892. C. Οὐκ ὀρθῶς φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα. Phileb. p. 35. D. βίου γὰρ εἶδός τί μοι φαίνεται βούλεσθαι (vulgo βουλεύεσθαι) δηλοῦν ὁ λόγος. Cf. Hemsterhus. ad Lucian. Prometh. 2. Bip. t. i. p. 208. et Gataker. ad Antonin. x. 8. Heind.

ἔνι μὲν ἄρ' αὐτοῖς] Cod. Gud. γὰρ pro ἄρα. Rectius idem deinde ἀλλά τι αὐτοῦ, quod recepi; vulgo αὐτό. Ac statim post ibidem verba hæc, ἀγαστόν. τούτῳ οὖν δὴ τῷ ἀγαστῷ αὕτη etc. sic scripta sunt: ἀγαστὸν τοῦτο οὗ δὴ τῶν ἀγαστῶν αὕτη etc. unde suspicor, Platonis manum hanc fuisse: "Εστιν οὖν οὐ πᾶν τὸ ταχὺ, ἀλλά τι αὐτοῦ τὸ ἀγαστὸν τοῦτο, ᾧ δὴ τῷ ἀγαστῷ αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τὸ ἀγαθόν. Nam τὸ ἀγαθὸν Cod. Gud. pro τἀγαθόν. De dativo hoc τῷ ἀγαστῷ post ᾧ illato vide quæ scripsi ad Gorg. §. 85. pronomen autem relat. ᾧ expressit etiam Ficinus: *quod quidem ἀγαστὸν ipsius ἀγαθοῦ nomine declaratur.* Ceterum non solum τὸ ἀγαστὸν, sed etiam τὸ θοὸν verbo ἀγαθὸν contineri voluit h. l. Plato,

ταχύ, ἀλλά τι αὐτοῦ[u] ἀγαστόν. τούτῳ οὖν[v] δὴ τῷ ἀγα-
στῷ[w] αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστί, τἀγαθόν. Δικαιοσύνη δέ,[x]
ὅτι μὲν ἐπὶ τῇ τοῦ δικαίου συνέσει τοῦτο κεῖται τὸ ὄνομα,
ῥᾴδιον συμβαλεῖν· αὐτὸ δὲ[y] τὸ δίκαιον χαλεπόν. καὶ
γὰρ δὴ[z] καὶ ἔοικε μέχρι μέν του ὁμολογεῖσθαι παρὰ πολ-
λῶν, ἔπειτα δὲ ἀμφισβητεῖσθαι. ὅσοι γὰρ ἡγοῦνται τὸ πᾶν
εἶναι ἐν πορείᾳ,[a] τὸ μὲν πολὺ αὐτοῦ[b] ὑπολαμβάνουσι τοι-
οῦτόν τι εἶναι οἷον οὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν, διὰ δὲ τούτου[c]
παντὸς εἶναί τι διεξιόν,[d] δι᾽ οὗ[e] πάντα τὰ γιγνόμενα γίγ-
νεσθαι. εἶναι δὲ τάχιστον τοῦτο καὶ λεπτότατον· οὐ[f] γὰρ
ἂν δύνασθαι ἄλλως διὰ τοῦ ἰόντος[g] ἰέναι παντός, εἰ μὴ
λεπτότατόν τε ἦν,[h] ὥστε[i] αὐτὸ[j] μηδὲν[k] στέγειν, καὶ τά-
χιστον, ὥστε χρῆσθαι[l] ὥς περ ἑστῶσι[m] τοῖς ἄλλοις. ἐπεὶ
δ᾽[n] οὖν ἐπιτροπεύει τὰ ἄλλα πάντα διαϊόν,[o] τοῦτο τὸ ὄνομα
ἐκλήθη ὀρθῶς,[p] δίκαιον, εὐστομίας[q] ἕνεκα τὴν τοῦ κάππα
δύναμιν προσλαβόν. [§. 64.] Μέχρι μὲν οὖν ἐνταῦθα, II. ii. 64.
ὃ νῦν[r] δὴ ἐλέγομεν,[s] παρὰ πολλῶν ὁμολογεῖται τοῦτο εἶναι
τὸ δίκαιον·[t] ἐγὼ δέ, ὦ Ἑρμόγενες, ἅτε λιπαρὴς ὢν περὶ[u] I. 413.

—[u] αὐτὸ s.—[v] τοῦτο οὖ ΓΔΛΠΥΒCEFHIXlm, τοῦτο ὦ mg F, τοῦτο ὃ ΞΣ, τοῦτο· οὐ G, τούτωι οὐ 𝔄.—[w] τῶν ἀγαστῶν G.—[x] δὲ om Π.—[y] δὲ om l.—[z] δὴ om G.—[a] ἐν πορίᾳ X, ἐμπορείᾳ G, εὐπορίᾳ 𝔄ΓΔΛΣΥΒCEFHm, ἀπορίᾳ 𝔘.—[b] αὐτοῦ om pr Ξ.—[c] τοῦ ΣΥ et pr Ξ.—[d] δεξιὸν GI.—[e] ὃ F.—[f] οὐ...λεπτότατον om I.—[g] ἰόντος γρ Π: ὄντος *s.—[h] ἦν om X, ᾖ G.—[i] ὡς G.—[j] αὐτὸν m.—[k] μηδὲ 𝔄ΣΥ et pr ΔΠ.—[l] καθάπερ G et γρ BC.—[m] ἑστὼς EI.—[n] δὴ G.—[o] διιὸν X et pr Λ.—[p] ὀρθῶς ἐκλήθη G.—[q] εὐτομίας I.—[r] νῦν om F.—[s] δὴ ἔλεγον G, διελέγομεν ΣΥ.—[t] τὸ δίκαιον

id quod diserte ipse declarat §. 83. *οἷον νῦν δὴ τὸ ἀγαθὸν ἔφαμεν ἐκ τοῦ ἀγαστοῦ καὶ ἐκ τοῦ θοοῦ συγκεῖσθαι, τὸ δὲ θοὸν ἴσως φαῖμεν ἂν ἐξ ἑτέρων* etc. Ac latet sane significatio *τοῦ θοοῦ* in vocabulo illo *ταχὺ*, sed ita tamen recondita est, ut mirere, ne verbo quidem id monitum a Platone. Non dubito, quin post illud posterius *ἀγαστῷ* textu exciderit *καὶ θοῷ* legique debeat: *ᾧ δὴ τῷ ἀγαστῷ καὶ θοῷ αὕτη ἡ ἐπων.* etc. Heind.

ἐν πορείᾳ] Cod. Gud. *εὐπορίᾳ.*—*οἷον οὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν*—V. not. ad Theaet. §. 127.—*διὰ δὲ τούτου πάντος* sc. *τοῦ χωροῦντος*, ne quis conjectet *διὰ δὲ τούτου τοῦ πάντος*. Heind.

διὰ τοῦ ἰόντος ἰέναι] Ita scripsi pro *διὰ τοῦ ὄντος* e Scholio ad h. l. adscripto: *γράφεται, καὶ ἰόντος. Velocissimum hoc esse* dicit, *ut possit ἰέναι διὰ τοῦ ἰόντος πάντος, neve ab hoc relinquatur, sed possit hoc χρῆσθαι ὥσπερ ἑστῶτι.* Heind.

ὥσπερ ἑστῶσι] Cod. Gud. et Bas. 2. *καθάπερ ἑστῶσι.* Tum Cod. Gud. *Ἐπεὶ δὴ οὖν.* Ac deinde idem *διιὸν* pro *διαϊὸν*, male.—*ἐκλήθη ὀρθῶς.* Cod. Gud. *ὀρθῶς ἐκλήθη.* Heind.

τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκλήθη ὀρθῶς, δίκαιον] Vide ne opus sit articulo *τὸ δικ.* Ut supra *τούτῳ οὖν δὴ τῷ ἀγάστῳ αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τὸ ἀγαθόν.* §. 61. *τὸ ὄνομα ὁ θέμενος τὴν νέεσιν.* §. 68. *ἐξ ἀμφοῖν οὖν τούτοιν σύγκειται—τὸ ὄνομα ἡ μηχανή.* §. 71. *Ὀρθῶς ἄρα φρονήσεως αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τὸ καλόν*, et alias semper fere. Nisi forte *δίκαιον* hoc a glossatore profectum est. Heind.

§. 64. *ἔλεγον*] Sic Cod. Gud. Vulgo *ἐλέγομεν.* Ibid. statim post *τοῦτο τὸ δίκαιον εἶναι.* Heind.

αὐτοῦ, ταῦτα μὲν πάντα διαπέπυσμαι ἐν ἀποῤῥήτοις, ὅτι τοῦτ' ἐστὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ αἴτιον—δι' ὃ γὰρ γίγνεται, τοῦτ' ἐστὶ τὸ[v] αἴτιον—, καὶ ἰδίᾳ[w] καλεῖν ἔφη τις τοῦτο ὀρθῶς ἔχειν[x] διὰ ταῦτα· ἐπειδὰν δ' ἠρέμα αὐτοὺς ἐπανερωτῶ ἀκούσας ταῦτα μηδὲν ἧττον, Τί οὖν ποτ' ἔστιν, ὦ ἄριστε, τὸ[y] δίκαιον, εἰ[z] τοῦτο οὕτως ἔχει; δοκῶ τε[a] ἤδη μακρότερα[b] τοῦ[c] προσήκοντος ἐρωτᾶν καὶ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα[d] ἅλλεσθαι.[e] ἱκανῶς γάρ μέ[f] φασι[g] πεπύσθαι[h] καὶ[i] ἀκηκοέναι, καὶ ἐπιχειροῦσι, βουλόμενοι ἀποπιμπλάναι με,[j] ἄλλος ἄλλα ἤδη λέγειν, καὶ οὐκέτι συμφωνοῦσιν. ὁ μὲν γάρ τίς φησι τοῦτο εἶναι δίκαιον,[k] τὸν ἥλιον· τοῦτον[l] γὰρ μόνον διαϊόντα[m] καὶ κάοντα[n] ἐπιτροπεύειν τὰ ὄντα.[o] ἐπειδὰν οὖν τῳ[p] λέγω αὐτὸ ἄσμενος[q] ὡς καλόν τι ἀκηκοώς, καταγελᾷ μου οὗτος ὁ[r] ἀκούσας καὶ ἐρωτᾷ εἰ[s] οὐδὲν δί-

εἶναι G.—[u] [illegible] περὶ ΧΛΣΥΒΕΗΙΧkm et pr ΓC.—[v] τὸ om G.—[w] δι' ἃ G.—[x] ἔχει Π.—[y] τὸ om ΧΔΣΥ et pr Ξ.—[z] εἰ om Γ, addito rc ὃ post τοῦτο.—[a] δὲ I.—
α
[b] μακρότερον m.—[c] τοῦ τὸ m, τῶν Ξ.—[d] ἐσκεμμένα Δ.—[e] ἅλεσθαι H, ἄλεσθαι I.—[f] μοι F.—[g] φησι l.—[h] πέπυσται F.—[i] καὶ ante ἀκηκοέναι om ΧΓΑΠΣΥCΗΙm et pr EF. ejus loco τὸ δίκαιον habent Gm et rc Π.—[j] με ἀποπιμπλάναι G, ἀποπιμπλάναι μοι ΣΥ.—[k] εἶναι τὸ δίκαιον G.—[l] τοῦτο I.—[m] δαίοντα pr F.—[n] καὶ ἀκούοντα corr Π, om pr Ξ.—[o] ὅλα corr Π.—[p] οὖν τῳ ΧΓΔΛΠΥΒCEGΗΧlm, οὕτω I, τῷ Ξ: δὲ τῷ [illegible].—[q] ἀσμένως G.—[r] ὁ om ΧΔΞΣΥ.—[s] ἐρωτᾷ με εἰ G.—[t] οἴομαι Γ.—[u] εἶναι om

ὅτι τοῦτ' ἐστὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ αἴτιον] Verba sic jungenda sunt: ὅτι τοῦτο τὸ δίκαιόν ἐστι καὶ τὸ αἴτιον. τοῦτο τὸ δίκαιον, hoc, de quo ante explicuit Socrates, sc. τὸ διὰ παντὸς διεξιόν, τάχιστον καὶ λεπτότατον ὄν, δι' οὗ πάντα τὰ γιγνόμενα γίγνεται. Heind.

δι' ὃ γὰρ γίγνεται] Vel τι vel πάντα in his omissum est durissime.—τοῦτ' ἐστὶ τὸ αἴτιον. Cod. Gud. τοῦτ' ἐστὶν αἴτιον.—καὶ ἰδίᾳ καλεῖν ἔφη τις etc. *et proprie eam ob caussam aliquis dicebat appellandum esse illud δίκαιον τὸ αἴτιον*, s. τῷ δικαίῳ *recte seorsim præ ceteris tribui nomen* τοῦ αἰτίου. Ita non opus videtur quamvis ingeniosa Buttmanni conjectura hæc ita corrigentis: ὅτι ταυτό ἐστι τὸ δίκαιον καὶ τὸ αἴτιον—καὶ διακὸν καλεῖν ἔφη τις τοῦτο ὀρθῶς ἔχειν διὰ ταῦτα, ut διακὸν hoc formatum intelligatur ex illo δι' ὅ, δίκαιον autem ex διακὸν natum significaverit Plato. Heind.

ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἅλλεσθαι] Schol. Παροιμία, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷς, ὅμοιον τῷ, ὑπερβάθμιον πόδα τείνεις. Lucian. Gall. 6. Bip. t. vi. p. 298. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, ubi vid. Schol. Et conf. Valcken. ad Chrysostom. Orat. in Laud. Pauli p. xx. Heind.

πεπύσθαι τὸ δίκαιον] Ita Cod. Gud. Vulgo deest hoc τὸ δίκαιον. Heind.

βουλόμενοί με ἀποπιμπλάναι] ἀποπιμπλάναι seu ἀποπληροῦν τινα pro τὴν τινος ἐπιθυμίαν, (*aliquem explere*, Terent. Heautont. i. 1. 77.) frequens loquendi est forma. Charmid. §. 36. κἀμὲ τάχ' ἂν ἀποπληρώσαις ὡς ὀρθῶς λέγεις περὶ σωφροσύνης, ὅ ἐστι. Politic. p. 286. A. οὗ δειχθέντος, τὴν τοῦ πυνθανομένου ψυχὴν ὁ βουλόμενος ἀποπληρῶσαι—ἱκανῶς πληρώσει. Paullo aliter Protag. p. 329. B. ὃ δὲ ἐθαύμασά σου λέγοντος, τοῦτό μοι ἐν τῇ ψυχῇ ἀποπλήρωσον. Heind.

τὸ δίκαιον] Art. τὸ e Cod. Gud. recepi. De sententia cf. Theætet. §. 27. Tum Gud. vitiose ἀκούοντα et τὰ ὅλα pro κάοντα et τὰ ὄντα. Deinde idem liber ἐπειδὰν δὲ οὖν λέγω.—τῳ est alii cuipiam.—καὶ ἐρωτᾷ με. Revocavi hoc με e Cod. eodem. Heind.

ταχύ, ἀλλά τι αὐτοῦ[u] ἀγαστόν. τούτῳ οὖν[v] δὴ τῷ ἀγα-
στῷ[w] αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστί, τἀγαθόν. Δικαιοσύνη δέ,[x]
ὅτι μὲν ἐπὶ τῇ τοῦ δικαίου συνέσει τοῦτο κεῖται τὸ ὄνομα,
ῥᾴδιον συμβαλεῖν· αὐτὸ δὲ[y] τὸ δίκαιον χαλεπόν. καὶ
γὰρ δὴ[z] καὶ ἔοικε μέχρι μέν του ὁμολογεῖσθαι παρὰ πολ-
λῶν, ἔπειτα δὲ ἀμφισβητεῖσθαι. ὅσοι γὰρ ἡγοῦνται τὸ πᾶν
εἶναι ἐν πορείᾳ,[a] τὸ μὲν πολὺ αὐτοῦ[b] ὑπολαμβάνουσι τοι-
οῦτόν τι εἶναι οἷον οὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν, διὰ δὲ τούτου[c]
παντὸς εἶναί τι διεξιόν,[d] δι' οὗ[e] πάντα τὰ γιγνόμενα γίγ-
νεσθαι. εἶναι δὲ τάχιστον τοῦτο καὶ λεπτότατον· οὐ[f] γὰρ
ἂν δύνασθαι ἄλλως διὰ τοῦ ἰόντος[g] ἰέναι παντός, εἰ μὴ
λεπτότατόν τε ἦν,[h] ὥστε[i] αὐτὸ[j] μηδὲν[k] στέγειν, καὶ τά-
χιστον, ὥστε χρῆσθαι[l] ὥς περ ἑστῶσι[m] τοῖς ἄλλοις. ἐπεὶ
δ'[n] οὖν ἐπιτροπεύει τὰ ἄλλα πάντα διαϊόν,[o] τοῦτο τὸ ὄνομα
ἐκλήθη ὀρθῶς,[p] δίκαιον, εὐστομίας[q] ἕνεκα τὴν τοῦ κάππα
δύναμιν προσλαβόν. [§. 64.] Μέχρι μὲν οὖν ἐνταῦθα, II. ii. 64.
ὃ νῦν[r] δὴ ἐλέγομεν,[s] παρὰ πολλῶν ὁμολογεῖται τοῦτο εἶναι
τὸ δίκαιον·[t] ἐγὼ δέ, ὦ Ἑρμόγενες, ἅτε λιπαρὴς ὢν περὶ[u] I. 413.

—[u] αὐτὸ s.—[v] τοῦτο οὖ ΓΔΛΠΥΒCEFHIXlm, τοῦτο ὦ mg F, τοῦτο δ ΞΣ, τοῦτο· οὐ G, τούτωι οὐ 𝔛.—[w] τῶν ἀγαστῶν G.—[x] δὲ om Π.—[y] δὲ om l.—[z] δὴ om G.—[a] ἐν πορία X, ἐμπορεία G, εὐπορία 𝔛ΓΔΛΣΥΒCEFHm, ἀπορία Ц.—[b] αὐτοῦ om pr Ξ.—[c] τοῦ ΣΥ et pr Ξ.—[d] δεξιὸν GI.—[e] ὁ F.—[f] οὐ...λεπτότατον om I.—[g] ἰόντος γρ Π: ὄντος *s.—[h] ἦν om X, ἢ G.—[i] ὡς G.—[j] αὐτὸν m.—[k] μηδὲ 𝔛ΣΥ et pr ΔΠ.—[l] καθάπερ G et γρ BC.—[m] ἑστὼς EI.—[n] δὴ G.—[o] διιόν X et pr Λ.—[p] ὀρθῶς ἐκλήθη G.—[q] εὐτομίας I.—[r] νῦν om F.—[s] δὴ ἔλεγον G, διελέγομεν ΣΥ.—[t] τὸ δίκαιον

id quod diserte ipse declarat §. 83. *οἷον νῦν δὴ τὸ ἀγαθὸν ἔφαμεν ἐκ τοῦ ἀγαστοῦ καὶ ἐκ τοῦ θοοῦ συγκεῖσθαι, τὸ δὲ θοὸν ἴσως φαῖμεν ἂν ἐξ ἑτέρων* etc. Ac latet sane significatio *τοῦ θοοῦ* in vocabulo illo *ταχὺ*, sed ita tamen recondita est, ut mirere, ne verbo quidem id monitum a Platone. Non dubito, quin post illud posterius *ἀγαστῷ* textu exciderit *καὶ θοῷ* legique debeat: *ᾧ δὴ τῷ ἀγαστῷ καὶ θοῷ αὕτη ἡ ἐπων.* etc. Heind.

ἐν πορείᾳ] Cod. Gud. *εὐπορία.*—*οἷον οὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν*—V. not. ad Theæt. §. 127.—*διὰ δὲ τούτου πάντος* sc. *τοῦ χωροῦντος*, ne quis conjectet *διὰ δὲ τούτου τοῦ πάντος*. Heind.

διὰ τοῦ ἰόντος ἰέναι] Ita scripsi pro *διὰ τοῦ ὄντος* e Scholio ad h. l. adscripto: *γράφεται, καὶ ἰόντος. Velocissimum hoc esse* dicit, *ut possit ἰέναι διὰ τοῦ ἰόντος πάντος, neve ab hoc relinquatur, sed possit hoc χρῆσθαι ὥσπερ ἑστῶτι.* Heind.

ὥσπερ ἑστῶσι] Cod. Gud. et Bas. 2. *καθάπερ ἑστῶσι.* Tum Cod. Gud. *Ἐπεὶ δὴ οὖν.* Ac deinde idem *διιὸν* pro *διαϊὸν*, male.—*ἐκλήθη ὀρθῶς.* Cod. Gud. *ὀρθῶς ἐκλήθη.* Heind.

τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκλήθη ὀρθῶς, δίκαιον] Vide ne opus sit articulo *τὸ δικ.* Ut supra *τούτῳ οὖν δὴ τῷ ἀγάστῳ αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τὸ ἀγαθόν.* §. 61. *τὸ ὄνομα ὁ θέμενος τὴν νέεσιν.* §. 68. *ἐξ ἀμφοῖν οὖν τούτοιν σύγκειται—τὸ ὄνομα ἡ μηχανή.* §. 71. *Ὀρθῶς ἄρα φρονήσεως αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τὸ καλόν*, et alias semper fere. Nisi forte *δίκαιον* hoc a glossatore profectum est. Heind.

§. 64. *ἔλεγον*] Sic Cod. Gud. Vulgo *ἐλέγομεν.* Ibid. statim post *τοῦτο τὸ δίκαιον εἶναι.* Heind.

δισμα τοῦ διαϊόντος, ἀνδρία δὲ[s] σημαίνει, ὡς ἐν μάχῃ ἐπο-
νομαζομένης τῆς ἀνδρίας· μάχην δ' εἶναι[t] ἐν τῷ ὄντι,[u] εἴ-
περ ῥεῖ, οὐκ ἄλλο τι[v] ἢ τὴν ἐναντίαν ῥοήν· ἐὰν οὖν τις
ἐξέλῃ τὸ δέλτα τοῦ ὀνόματος τῆς ἀνδρίας, αὐτὸ μηνύει
τὸ ἔργον τοὔνομα[w] ἡ ἀνρία.[x] δῆλον οὖν ὅτι οὐ πάσῃ[y] ῥοῇ
II. ii. 66. ἡ[z] ἐναντία[a] ῥοὴ[b] ἀνδρία[c] ἐστίν, ἀλλὰ τῇ[d] παρὰ τὸ δίκαιον
I. 414. ῥεούσῃ· οὐ γὰρ ἂν ἐπῃνεῖτο ἡ ἀνδρία. καὶ τὸ ἄῤῥεν καὶ
ὁ[e] ἀνὴρ ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ τούτῳ[f] ἐστὶ τῇ ἄνω ῥοῇ.
Γυνὴ δὲ γονή μοι φαίνεται βούλεσθαι εἶναι. Τὸ δὲ θῆλυ
ἀπὸ τῆς θηλῆς τι φαίνεται ἐπωνομάσθαι. ἡ δὲ θηλὴ ἆρά
γε, ὦ Ἑρμόγενες, ὅτι τεθηλέναι[g] ποιεῖ, ὥς περ τὰ ἀρδόμενα;

ΕΡΜ. Ἔοικέ γε,[h] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καὶ μὴν αὐτό γε[i] τὸ θάλλειν τὴν αὔξην[j] μοι δο-
κεῖ ἀπεικάζειν τὴν τῶν νέων,[k] ὅτι ταχεῖα καὶ ἐξαιφνιδία[l]
γίγνεται. οἷόν περ οὖν μεμίμηται τῷ ὀνόματι, συναρμόσας
ἀπὸ τοῦ θεῖν καὶ ἅλλεσθαι τοὔνομα.[m] Ἀλλ' οὐ γὰρ
ἐπισκοπεῖς με ὥς περ[n] ἐκτὸς[o] δρόμου φερόμενον,[p] ἐπειδὰν

ἡμῖν EFς.—[r] ὄντος ΧΓΔΛΒCΕΗΙΚ, om m.—[s] δὲ om H.—[t] εἰ pr Χ.—[u] διαϊόντι G.—[v] τι Υ.—[w] τοὔνομα G.—[x] ἀνδρεία ΓΠ et pr Χ, ἀνδρία ΔΛGIX, ἀνρεία ΧΣΙ et δ corr Υ, ἀν ρεία m: ἀνρία cum ε corr B.—[y] πάσης l.—[z] ἡ om G.—[a] ἐναντία l.—[b] ῥοὴ om G.—[c] ἡ ἀνδρία G.—[d] τὸ l.—[e] τὸ I.—[f] τούτων l.—[g] τὲ θηλαίνει C.—[h] τε I.—[i] γε om G.—[j] αὔξιν GΙ.—[k] ὄντων G.—[l] ἐξαιφνιδίου G.—[m] τοὔνομα G.—[n] ὥσπερ om l.—[o] ἐκ τοῦ FI.—[p] φερόμενον m.—[q] συχνά ἐστι νῦν codex Gudianus,

§. 66. τοῦ διαϊόντος] I. e. τοῦ δικαίου, quod idem esse atque τὸ διαϊὸν docuit Socr. Male igitur Cod. Gud. τοῦ ἀεὶ ὄντος. — σημαίνει, ὡς — ἐπονομαζομένης etc. V. not. ad §. 62. init. Tum Gud. ἐν τῷ ἀεὶ ὄντι. Heind.

αὐτὸ μηνύει τὸ ἔργον] *Rem ipsam declarat nomen ἀνρία.* Eurip. Orest. 1131. Εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον (*res ipsa*), ᾗ τείνειν χρεών. Nam τὸ ἔργον in hac locutione idem prorsus est quod τὸ πρᾶγμα. Cf. Berglcr. ad Aristoph. Lysistrat. 375.—Cod. Gud. τοὔνομα ἡ ἀνδρία. Heind.

καὶ τὸ ἄῤῥεν] Cod. Gud. Καὶ τὸ ἄῤῥεν καὶ ὁ ἀνήρ. ἐπεὶ παραπλησίῳ τινὶ τούτων ἐστὶ etc. unde haud absurde, opinor, hanc exsculpserit aliquis scripturam; Οὐ γὰρ ἂν ἐπῃνεῖτο ἡ ἀνδρία καὶ τὸ ἄῤῥεν καὶ ὁ ἀνήρ. Ἐπεὶ ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ τούτῳ (*hoc utrumque*, τὸ ἄῤῥεν καὶ ὁ ἀνὴρ) ἐστὶ τῇ ἄνω ῥοῇ. Quanquam et vulgata scriptura est commoda, in qua τούτῳ hoc pendet a παραπλησίῳ, tanquam scripsisset: ἐπί τινι, ὃ παραπλήσιόν ἐστι τούτῳ, τῇ ἄνω ῥοῇ. Heind.

ἀπὸ τῆς θηλῆς τι] Mirum hoc τι, quod mutandum fortasse in τοι. Heind.

οἷόνπερ οὖν μεμίμ.] *Itaque quasi rem imitatus est nomine, quum nomen hoc e verbis θεῖν et ἅλλεσθαι composuit.* At quomodo imitatus? Hæc si satis intelligo, μίμησιν quandam τοῦ θεῖν et ἅλλεσθαι in ipsa vocis θάλλειν formatione inesse dicit Plato, quoniam, qui hanc composuit, statim a prima littera verbi θεῖν, prætermissis ceteris, ad alterum verbum ἅλλεσθαι transiliit. μεμίμηται h. l. positum est sine casu quarto s. ἀμεταβάτως, ut sæpe fit in verbis activa significatione præditis. Ante συναρμόσας autem articulum ὁ præfigendum putarem, ni eodem modo infra sæpius subaudiri deberet ὁ ὀνοματοθέτης, ὁ ὀνομάζων vel tale aliquid.

λείου ἐπιλάβωμαι. πολλὰ δὲ ἡμῖν ἔτι συχνά ἐστι τῶν[q] δοκούντων σπουδαίων εἶναι.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 67. ΣΩ. Ὧν γ'[r] ἐστὶν ἓν καὶ τέχνη ἰδεῖν ὅ τί ποτε βούλεται[s] εἶναι.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτό γε ἕξιν νοῦ[t] σημαίνει, τὸ[u] μὲν ταῦ ἀφελόντι, ἐμβαλόντι[v] δὲ[w] οὖ[x] μεταξὺ τοῦ χῖ καὶ τοῦ νῦ[y] καὶ τοῦ ἦτα.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα γε γλίσχρως, ὦ Σώκρατες. II. ii. 67.

ΣΩ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθ' ὅτι[z] τὰ πρῶτα ὀνόματα[a] τεθέντα κατακέχωσται[b] ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτά, περιτιθέντων γράμματα καὶ ἐξαιρούντων εὐστομίας ἕνεκα καὶ πανταχῇ στρεφόντων καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ[c] καὶ ὑπὸ χρόνου. ἐπεὶ καὶ[d] ἐν τῷ κατόπτρῳ οὐ δοκεῖ[e] σοι[f] ἄτοπον εἶναι τὸ ἐμβεβλῆσθαι τὸ ῥῶ; ἀλλὰ τοιαῦτα,

συχνὰ ἐπὶ τῶν mei omnes praeter Ξ, qui cum ς συχνὰ τῶν.—[r] γ' om L.—[s] βούλεται om L.—[t] ἕξιν τοῦ νοῦ corr Γ.—[u] σημαίνει ἐχονόη τὸ Ξς.—[v] ἐμβαλόντι in mg Δ, ἐμβαλλόντι FG, ἐμβάλλοντι pr H.—[w] δὲ τὸ ΠΒς.—[x] οὗ vel ου ΞΠΣΥ: ο °ς.—[y] καὶ τοῦ ν bis ponit ς.—[z] ἐπὶ H.—[a] τὰ πρῶτα τὰ ὀνόματα ΛΙΧ.—[b] καταπέχωσθαι

Cf. §. 69. §. 72. 73. Pro οἰόνπερ οὖν Cod. Gud. οἰόντε ῥοῦν, errore aperto. Heind.

ἐκτὸς δρόμου] Proverbii formam habere et similia esse notissimo, *extra oleas vagari*, monuit Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 89. Nempe ἐπιστάτην quendam disputationis hujus Hermogenem esse vult Socrates. §. 68. Σ. Ἀληθῆ μέντοι· ἀλλὰ τὸ μέτριον, οἶμαι, δεῖ φυλάττειν καὶ τὸ εἰκὸς σὲ τὸν σοφὸν ἐπιστάτην. Mox Cod. Gud. ἔτι συχνά ἐστι τῶν δοκ. Heind.

§. 67. οὐκοῦν τοῦτό γε ἕξιν νοῦ σημαίνει] *Igitur hoc* (*vocabulum* τέχνη) *significat* ἕξιν νοῦ, *quando quis* τὸ τ *exemerit, duplex autem* ο *inseruerit, alterum inter* χ *et* ν, *alterum inter* ν *et* η. Id si feceris, exit ἐχονόη, quod ipsum in vulgatis Edd. additum legitur post σημαίνει ineptissime. Certe ibi scribere debebat Plato ἢ ἐχενόην, quo posito, quid opus erat his τὸ μὲν τ ἀφελόντι etc.? Hoc igitur quum absit a Cod. Gud. e textu id ejicere in tanta evidentia non dubitavi. Ab eodem libro abest deinde alterum hoc καὶ τοῦ νυ, facili librarii errore; ni forte totum hoc, τοῦ χ καὶ τοῦ ν καὶ, rectius abfuerit, ut existat ἐχνόη. Heind.

γλίσχρως] I. e. h. l. *putide*, σμικρολόγως. Plutarch. de Aud. Poet. ed. Krebs. p. 70. Καὶ Χρύσιππος δὲ πολλαχοῦ γλίσχρος ἐστὶ, οὐ παίζων, ἀλλ' εὑρεσιλογῶν ἀπιθάνως καὶ παραβιαζόμενος, εὐρύοπα Κρονίδην εἶναι τὸν δεινὸν ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ διαβεβηκότα τῇ δυνάμει τοῦ λόγου. de Rep. vi. p. 487. E. Σὺ δέ γε, ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων λέγειν. Εἶεν, εἶπον· σκώπτεις ἐμβεβληκὼς με εἰς λόγον οὕτω δυσαπόδεικτον; ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνος, ἵν' ἔτι μᾶλλον ἴδῃς, ὡς γλίσχρως εἰκάζω. Opponitur huic τὸ φορτικὸν infra §. 110. Heind.

τραγῳδεῖν τὰ ὀνόματα] Est σεμνότερα καὶ θαυμαστότερα ποιεῖν, ut §. 75. Unde explicanda illa in Menon. p. 76. E. Τραγικὴ γάρ ἐστιν, ὦ Μένων, ἡ ἀπόκρισις, et de Rep. iii. p. 413. Τραγικῶς—κινδυνεύω λέγειν. Sed hoc notum vel ex Budaei Comm. Gr. L. p. 440. Heind.

οἶμαι, ποιοῦσιν οἱ τῆς μὲν ἀληθείας οὐδὲν φροντίζοντες, τὸ δὲ στόμα πλάττοντες, ὥστ' ἐπεμβάλλοντες[g] πολλὰ ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα, τελευτῶντες ποιοῦσι μηδ' ἂν ἕνα ἀνθρώπων[h] συνεῖναι[i] ὅ τί ποτε βούλεται τὸ ὄνομα·[j] ὥς περ καὶ τὴν σφίγγα[k] ἀντὶ φιγγὸς[l] σφίγγα καλοῦσι, καὶ ἄλλα πολλά.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν ἔστιν οὕτως, ὦ Σώκρατες.

§. 68. ΣΩ. Εἰ δ' αὖ τις[m] ἐάσει καὶ ἐντιθέναι καὶ ἐξαιρεῖν[n] ἅττ' ἂν βούληταί τις εἰς[o] τὰ ὀνόματα, πολλὴ[p] εὐπορία ἔσται καὶ πᾶν[q] ἂν παντί τις ὄνομα πράγματι προσαρμόσειεν.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἀληθῆ μέντοι. ἀλλὰ τὸ μέτριον, οἶμαι, δεῖ φυλάττειν καὶ τὸ εἰκὸς σὲ τὸν σοφὸν ἐπιστάτην.

ΕΡΜ. Βουλοίμην ἄν.

II. ii. 68. ΣΩ. Καὶ ἐγώ σοι[r] ξυμβούλομαι,[s] ὦ Ἑρμόγενες. ἀλλὰ
I. 415. μὴ λίαν, ὦ δαιμόνιε, ἀκριβολογοῦ, μή μ' ἀπογυιώσῃς[t] μένεος.[u] ἔρχομαι[v] γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὧν εἴρηκα, ἐπειδὰν μετὰ τέχνην μηχανὴν ἐπισκεψώμεθα. μηχανὴ γάρ μοι δοκεῖ[w] τοῦ ἄνειν[x] ἐπὶ πολὺ σημεῖον εἶναι· τὸ γὰρ μῆκος

F.—[e] ἀπὸ καλλ. I.—[d] καὶ ante ἐν om 𝔛ΓΔlm et pr Π.—[e] οὐδ' ἐκεῖ I.—[f] σοι om 𝔛ΔΠ et pr Σ.—[g] ἐπιβάλλοντες l.—[h] ἄνθρωπον 𝔛, ἀνθρώπων (ον superscr.) m.—[i] συνιέναι G et mg F.—[j] τὰ ὀνόματα G.—[k] φίγγα lm, φίκα G.—[l] φιγγὸς ΛΠΒCΗ et γρ F, σφιγγὸς 𝔛ΓΔΣΤΙΧlm et pr Ξ, φικος G: σφιγὸς s.—[m] τι I.—[n] ἐξαίρειν FHI.—[o] ἐς m.—[p] πολλή τις G.—[q] πᾶν I.—[r] σοι om F.—[s] ξυμβουλεύομαι ΞΣΤ, συμβουλεύομαι Fl.—[t] ἀπογνώσῃς I.—[u] μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι m.—[v] ἄρχομαι Σ.—[w] δοκεῖ μοι Γ.

τὸ δὲ στόμα πλάττοντες] Inde πλάσμα, *plasma*, de *voce molli et eliquata* Quintilian. i. 8. 2. ubi vid. Spalding. Neque dissimile illud πλάττειν φωνὴν de phonasco. V. Casaub. ad Pers. i. 17. Heind.

συνεῖναι] Derivatur hoc ἀπὸ τοῦ συνίημι, loco præsentis συνιέναι adhibitum item de Legg. iii. p. 683. B. εἴ τι ξυνεῖναι δυνάμεθα, τί καλῶς ἢ μὴ κατῳκίσθη. Infinitivum hunc a Criticis sæpe tentatum pluribus exemplis vindicavit Dorvill. ad Chariton. p. 278. Heind.

§. 68. πολλή τις εὐπορία ἔσται] Restitui τις e Cod. Gud. cf. Apolog. Socr. p. 25. B. πολλὴ γὰρ ἄν τις εὐδαιμονία εἴη. Heind.

μή με ἀπογυιώσῃς] Si velimus ita scribere ut stare possit versus, cujus hic est prior pars, scribendum fuerit μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος. Sunt autem Hectoris verba ad matrem, Iliad. Z. 265. Μή μοι οἶνον ἄειρε μενίφρονα πότνια μῆτερ, Μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος, ἀλκῆς τε λάθωμαι. Steph.

μή μ' ἀπογυιώσῃς] Ita Cod. Gud. uti jam Steph. correxit. Heind.

τοῦ ἀνεῖν] Scripserim ἄνειν. Herodot. vii. 20. πέμπτῳ δ' ἔτει ἀνομένῳ.—ἐπὶ πολύ, diu. V. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 146. Male vulgo ἐπιπολύ. Pertinent hæc ἐπὶ πολὺ ad ἄνειν, non ad σημεῖον εἶναι. Heind.

πρός[y] τὸ πολὺ σημαίνει.[z] ἐξ ἀμφοῖν οὖν[a] τούτοιν ξύγκειται,[b] μήκους τε καὶ τοῦ ἄνειν,[x] τὸ[c] ὄνομα ἡ μηχανή. Ἀλλ' ὅπερ νῦν δὴ[d] εἶπον, ἐπὶ τὴν κορυφὴν δεῖ[e] τῶν εἰρημένων ἐλθεῖν· ἀρετὴ γὰρ καὶ κακία ὅ τι βούλεται τὰ ὀνόματα ζητητέα. τὸ μὲν οὖν ἕτερον οὔπω καθορῶ, τὸ δ' ἕτερον δοκεῖ μοι κατάδηλον εἶναι· ξυμφωνεῖ[f] γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν πᾶσιν. ἅτε γὰρ ἰόντων τῶν πραγμάτων, πᾶν τὸ κακῶς ἰὸν[g] κακία ἂν εἴη· τοῦτο δὲ ὅταν ἐν ψυχῇ ᾖ, τὸ κακῶς ἰέναι ἐπὶ τὰ πράγματα, μάλιστα τὴν τοῦ ὅλου ἐπωνυμίαν ἔχει, τῆς κακίας. [§. 69.] Τὸ δὲ κακῶς ἰέναι ὅ τί ποτ' ἔστι, δοκεῖ μοι δηλοῦν καὶ ἐν τῇ δειλίᾳ, ὃ οὔπω διήλθομεν ἀλλ' ὑπερέβημεν, δέον αὐτὸ μετὰ τὴν ἀνδρείαν σκέψασθαι·[h] δοκοῦμεν[i] δέ μοι[j] καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπερβεβηκέναι. ἡ δ' οὖν δειλία τῆς ψυχῆς σημαίνει δεσμὸν εἶναι[k] ἰσχυρόν· τὸ γὰρ λίαν[l] ἰσχύς τίς ἐστι·[m] δεσμὸς οὖν ὁ λίαν καὶ ὁ μέγιστος τῆς ψυχῆς ἡ δειλία ἂν εἴη· ὥσπερ II. ii. 69.
γε[n] καὶ ἡ ἀπορία κακόν,[o] καὶ πᾶν, ὡς ἔοικεν, ὅ τι ἂν ἐμποδὼν ᾖ[p] τῷ ἰέναι καὶ πορεύεσθαι. τοῦτ' οὖν φαίνεται τὸ κακῶς[q] ἰέναι[r] δηλοῦν τὸ ἰσχομένως τε[s] καὶ ἐμποδιζομένως[t]

—x ἄνειν ΔΣΥ et pr Ξ: ἀνεῖν ς.—y πως G.—z σημαίνει ΓΔΛΠΒCEFHIXlm: σημαίνειν °ς.—a δὴ G.—b ξ. ΔΞΠΣ.—c τοῦ G.—d νῦν δὴ Eς: ceteri δὴ νῦν.—e δεῖ om m et pr G, ante ἐλθεῖν ponit rc G: δὴ X.—f ξ. ΔΞΣΥ.—g ἰὸν...κακῶς om l.—h ληέψασθαι Σ.—i δοκοῦν X.—j μοι om G.—k καὶ ΛΗΙΧ, τὸν EF: om C.—l τότε γὰρ ἂν G.—m ἐστί τις Λ.—n γὰρ l.—o κακῶν ΞΠΣΥ et pr ᾩΔ, καὶ τὸ κακὸν rc Γ.—p εἴη ᾩΔΞΠΣΥ.—q καλῶς I.—r εἶναι ᾩΔΛΣΥΒFIXlm.—s ἴσχομαι ὥστε ᾩΔΠΣΥ et fortasse pr Ξ.—t ἐμποδιζόμενος (μ) Σ, ἐκποδιζομένως Λ, ἐκμπεδιζομένης I.—u ὁ δ' ἡ

τὸ γὰρ μῆκος πρὸς τὸ πολὺ σημαίνειν] Ut §. 79. ὥσπερ γε καὶ ἡ βουλὴ πρὸς τὴν βολὴν—σημαίνει. Pro σημαίνειν autem Cod. Gud. σημαίνει, non male, quanquam alterum illud pendere potest a praegresso δοκεῖ, velut §. 72. ταύτῃ μοι δοκεῖ ἐπιφημίσαι τὸ ἀγαθὸν λυσιτελοῦν, τὸ γὰρ τῆς φορᾶς λύον τὸ τέλος λυσιτελοῦν καλέσαι. Quo tamen retento concinnius fuerit in seqq. συγκεῖσθαι. Heind.

ἀρετὴ γὰρ καὶ κακία] Verborum hic est ordo: τὰ γὰρ ὀνόματα, ἀρετὴ καὶ κακία, ὅ,τι βούλεται ζητητέα, in quibus ζητητέα hoc non pro nomine adjectivo accipiendum puto, sed pro gerundio loco singularis numeri ζητητέον. de Legg. vi. p. 770. B. Ἀλλ' οὖν πειρατέα γε καὶ προθυμητέα. x. p. 895. A. Κάλλιστα εἶπες·—συγχωρητέα τούτοις. Heind.

τοῦ ὅλου] I. e. παντὸς τοῦ κακῶς ἰόντος καὶ ἔξω τῆς ψυχῆς. Heind.

§. 69. δηλοῦν] δηλοῦν quanquam interdum usurpatur οὐδετέρως pro δῆλον εἶναι (v. Brunck. ad Soph. Antig. 471.) h. l. tamen capi potest vulgari significatu: *illud autem κακῶς ἰέναι, quid sit, (s. vim suam) videtur mihi declarare etiam in verbo δειλία*, uti paullo post, ubi hæc eadem iterantur quodammodo: τοῦτ' οὖν φαίνεται τὸ κακῶς ἰέναι δηλοῦν, τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πορεύεσθαι. Nisi quis velit subaudire ὁ ὀνοματοθέτης, ut §. 66. Tum in verbis καὶ ὁ μέγιστος articulus ὁ a Cod. Gud. abest, non male. Heind.

πορεύεσθαι, ὃ δὴ[u] ψυχὴ ὅταν ἔχῃ, κακίας[v] μεστὴ[w] γίγνεται. εἰ[x] δ' ἐπὶ τοιούτοις[y] ἡ κακία ἐστὶ τοὔνομα, τοὐναντίον τούτου ἡ ἀρετὴ ἂν εἴη, σημαῖνον πρῶτον μὲν εὐπορίαν, ἔπειτα[z] λελυμένην τὴν ῥοὴν[a] τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς εἶναι ἀεί,[b] ὥστε τὸ ἀσχέτως καὶ τὸ ἀκωλύτως ἀεὶ ῥέον ἐπωνυμίαν εἴληφεν, ὡς ἔοικε, τοῦτο τοὔνομα. ὀρθῶς μὲν ἔχει[c] ἀειρείτην[d] καλεῖν, ἴσως δὲ αἱρετὴν[e] λέγει[f] ὡς οὔσης ταύτης τῆς ἕξεως[g] αἱρετωτάτης· ξυγκεκρότηται[h] δὲ καὶ καλεῖται ἀρετή. καὶ ἴσως με[i] αὖ φήσεις πλάττειν· ἐγὼ δέ φημι, εἴ περ[k] ὃ ἔμπροσθεν εἶπον, ὀρθῶς ἔχει,[l] ἡ κακία, καὶ τοῦτο τοὔνομα τὴν ἀρετὴν ὀρθῶς ἔχειν.

r. 416. §. 70. ΕΡΜ. Τὸ δὲ δὴ κακόν, δι' οὗ πολλὰ τῶν ἔμπροσθεν εἴρηκας, τί ἂν νοοῖ[m] τοὔνομα;

ΣΩ. Ἄτοπόν τι νὴ Δί' ἔμοιγε δοκεῖ καὶ χαλεπὸν ξυμβαλεῖν.[n] ἐπάγω οὖν καὶ τούτῳ[o] ἐκείνην τὴν μηχανήν.

ΕΡΜ. Ποίαν ταύτην;[p]

𝔛, ὅλῃ G.—[v] κακίᾳ 𝔛ΛΞΣΥCFI, κακίαν καὶ G.—[w] μεγίστη m.—[x] ἡ I.—[y] ἐπὶ τοῖς τοιούτοις E.—[z] post ἔπειτα omisi δὲ cum G et pr Δ.—[a] ῥοπὴν γρ Π.—[b] δεῖ ΓΛΒCE FGHIXl cum corr Π et γρ Δ.—[c] μὲν οὖν ἔχει rc Γ.—[d] ἀειρείτην 𝔛ΛCGHIXl et alii, ἀειρητὴν m, ἀειρήτην Ξ: ἀειῤῥείτην s.—[e] αἱρετὴ l, ἀρετὴν I.—[f] λέγειν m.—[g] λέξεως ΛΗΙΧl.—[h] ξ. ΔΞ: ξυγκεκρότηκε ΣΥ.—[i] μὲν lms.—[j] σὺ G.—[k] ὅπερ (notato rc ὃ et addito εἰ ante ὀρθῶς) F, om ΞΣΥ.—[l] ἔχειν G.—[m] νοῇ F.—[n] ξ. ΔΞΣΥ:

τοὐναντίον—ἡ ἀρετὴ ἂν εἴη σημαῖνον] *Contrarium vox ἀρετὴ significaverit, primum εὐπορίαν*, deinde λελυμένην τὴν ῥοὴν τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς εἶναι ἀεί, in quibus sententiæ vim contineri liquet vocula ἀεί, unde effingitur illud ἀειρείτη. Nihili igitur est lectio Bas. 2. δεῖ pro ἀεί, quamvis a Ficino quoque expressa. Illud εὐπορία opponitur prægressis, ὥσπερ γε καὶ ἡ ἀπορία κακόν, quod utrumque ducit h. l. Plato ἀπὸ τοῦ πορεύεσθαι. Heind.

ψυχῆς εἶναι ἀεί] Steph. 'Pro ἀεὶ legitur etiam δεῖ· sed ita legendo videtur ponenda τελεία στιγμὴ post σημαῖνον, et tollenda quæ est post εἴη interpunctio.' Recte. Ista vero lectio est in Bas. 2. fuitque in libris Ficini, qui verba ita distinxit: vertit enim, *contrarium ἀρετὴ id est virtus, significabit. In primis quidem facilem agilemque progressum—esse oportet*. Fisch.

τὴν ῥοὴν τῆς ψυχῆς] I. e. τὸ ἰέναι ἐπὶ τὰ πράγματα §. 68. extr. Joculari errore Cod. Gud. τὴν ὀπὴν τῆς ψ., quod natum ex illa, quam Schol. affert, scriptura τὴν ῥοπήν. Heind.

ὀρθῶς μὲν ἔχει ἀειρ.] Præter Platonis morem deest jungendi particula καὶ vel οὖν. An Plato scripserat ὃ ὀρθῶς μὲν ἔχ.?—ἀειρείτην. Sic Gud. Vulgo ἀειῤῥείτην.—ἴσως δὲ αἱρετὴν—Ficin. *forte vero et αἱρετὴν vocet quis*. Neque displiceret ἴσως δὲ καὶ αἱρετήν. Ad λέγει autem hic quoque subaudiendum ὁ ὀνοματοθέτης. Cf. ad §. 66. Heind.

ἴσως με] Ita Cod. Gud. Vulgo ἴσως μέν.—αὖ φήσεις, ut §. 65. extr. Heind.

φημὶ εἴπερ ὃ] In præced. edd. legitur φημὶ ὃ, absque voce εἴπερ post φημί, quæ ex vet. exempl. petita est. Affertur vero et alia lectio, nimirum ista, ἐγὼ δὲ φημί, ὃ ἔμπροσθεν εἶπον εἰ ὀρθῶς ἔχει. est autem idem sensus. Steph.

εἴπερ] Particula εἴπερ abest ab Ald. et Bas. 1. unde Cornarius corrigebat, εἰ ὀρθῶς ἔχει: sed præstant eam Cod. Gud. et Bas. 2. Heind.

§. 70. τὸ δὲ δὴ κακόν] Quippe κακίαν per τὸ κακῶς ἰέναι explicuit, κακὸν autem et κακῶς nondum explicuit.—ἐκείνην τὴν μηχ. Cf. §. 57. Heind.

πρὸς[y] τὸ πολὺ σημαίνει.[z] ἐξ ἀμφοῖν οὖν[a] τούτοιν ξύγκειται,[b] μήκους τε καὶ τοῦ ἄνειν,[x] τὸ[c] ὄνομα ἡ μηχανή. Ἀλλ' ὅ περ νῦν δὴ[d] εἶπον, ἐπὶ τὴν κορυφὴν δεῖ[e] τῶν εἰρημένων ἐλθεῖν· ἀρετὴ γὰρ καὶ κακία ὅ τι βούλεται τὰ ὀνόματα ζητητέα. τὸ μὲν οὖν ἕτερον οὔπω καθορῶ, τὸ δ' ἕτερον δοκεῖ μοι κατάδηλον εἶναι· ξυμφωνεῖ[f] γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν πᾶσιν. ἅτε γὰρ ἰόντων τῶν πραγμάτων, πᾶν τὸ κακῶς ἰὸν[g] κακία ἂν εἴη· τοῦτο δὲ ὅταν ἐν ψυχῇ ᾖ, τὸ κακῶς ἰέναι ἐπὶ τὰ πράγματα, μάλιστα τὴν τοῦ ὅλου ἐπωνυμίαν ἔχει, τῆς κακίας. [§. 69.] Τὸ δὲ κακῶς ἰέναι ὅ τί ποτ' ἔστι, δοκεῖ μοι δηλοῦν καὶ ἐν τῇ δειλίᾳ, ὃ οὔπω διήλθομεν ἀλλ' ὑπερέβημεν, δέον αὐτὸ μετὰ τὴν ἀνδρίαν σκέψασθαι·[h] δοκοῦμεν[i] δέ μοι[j] καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπερβεβηκέναι. ἡ δ' οὖν δειλία τῆς ψυχῆς σημαίνει δεσμὸν εἶναι[k] ἰσχυρόν· τὸ γὰρ λίαν[l] ἰσχύς τίς ἐστι·[m] δεσμὸς οὖν ὁ λίαν καὶ ὁ μέγιστος τῆς ψυχῆς ἡ δειλία ἂν εἴη· ὥσπερ II. ii. 69.
γε[n] καὶ ἡ ἀπορία κακόν,[o] καὶ πᾶν, ὡς ἔοικεν, ὅ τι ἂν ἐμποδὼν ᾖ[p] τῷ ἰέναι καὶ πορεύεσθαι. τοῦτ' οὖν φαίνεται τὸ κακῶς[q] ἰέναι[r] δηλοῦν τὸ ἰσχομένως τε[s] καὶ ἐμποδιζομένως[t]

—[x] ἄνειν ΔΣΥ et pr Ξ: ἀνεῖν ς.—[y] πως G.—[z] σημαίνει ΓΔΛΠBCEFHIXlm: σημαίνειν *ς.—[a] δὴ G.—[b] ξ. ΔΞΠΣ.—[c] τοῦ G.—[d] νῦν δὴ Eς: ceteri δὴ νῦν.—[e] δεῖ om m et pr G, ante ἐλθεῖν ponit rc G: δὴ X.—[f] ξ. ΔΞΣΥ.—[g] ἰὸν...κακῶς om l.—[h] ληέψασθαι Σ.—[i] δοκοῦν X.—[j] μοι om G.—[k] καὶ ΛHIX, τὸν EF: om C.—[l] τότε γὰρ ἂν G.—[m] ἐστί τις Λ.—[n] γὰρ l.—[o] κακῶν ΞΠΣΥ et pr ⅩΔ, καὶ τὸ κακὸν rc Γ.—[p] εἴη ⅩΔΞΠΣΥ.—[q] καλῶς I.—[r] εἶναι ⅩΔΛΣΥBFIXlm.—[s] ἴσχομαι ὥστε ⅩΔΠΣΤ et fortasse pr Ξ.—[t] ἐμποδιζόμένος Σ, ἐκποδιζομένως (μ supra) Λ, ἐκμπεδιζομένης I.—[u] ὁ δ' ἡ

τὸ γὰρ μῆκος πρὸς τὸ πολὺ σημαίνειν] Ut §. 79. *ὥσπερ γε καὶ ἡ βουλὴ πρὸς τὴν βολὴν—σημαίνει.* Pro *σημαίνειν* autem Cod. Gud. *σημαίνει*, non male, quanquam alterum illud pendere potest a prægresso *δοκεῖ*, velut §. 72. *ταύτῃ μοι δοκεῖ ἐπιφημίσαι τὸ ἀγαθὸν λυσιτελοῦν, τὸ γὰρ τῆς φορᾶς λύον τὸ τέλος λυσιτελοῦν καλέσαι.* Quo tamen retento concinnius fuerit in seqq. *συγκεῖσθαι*. HEIND.

ἀρετὴ γὰρ καὶ κακία] Verborum hic est ordo: *τὰ γὰρ ὀνόματα, ἀρετὴ καὶ κακία, ὅ,τι βούλεται ζητητέα*, in quibus *ζητητέα* hoc non pro nomine adjectivo accipiendum puto, sed pro gerundio loco singularis numeri *ζητητέον*. de Legg. vi. p. 770. B. *'Αλλ' οὖν πειρατέα γε καὶ προθυμητέα.* x. p. 895. A. *Κάλλιστα εἶπες· συγχωρητέα τούτοις.* HEIND.

τοῦ ὅλου] I. e. *παντὸς τοῦ κακῶς ἰόντος καὶ ἔξω τῆς ψυχῆς.* HEIND.

§. 69. *δηλοῦν*] *δηλοῦν* quanquam interdum usurpatur *οὐδετέρως* pro *δῆλον εἶναι* (v. Brunck. ad Soph. Antig. 471.) h. l. tamen capi potest vulgari significatu: *illud autem κακῶς ἰέναι, quid sit, (s. vim suam) videtur mihi declarare etiam in verbo δειλία*, uti paullo post, ubi hæc eadem iterantur quodammodo: *τοῦτ' οὖν φαίνεται τὸ κακῶς ἰέναι δηλοῦν, τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πορεύεσθαι.* Nisi quis velit subaudire *ὁ ὀνοματοθέτης*, ut §. 66. Tum in verbis *καὶ ὁ μέγιστος* articulus *ὁ* a Cod. Gud. abest, non male. HEIND.

ΕΡΜ. Πῶς δή;

ΣΩ. Τῆς διανοίας τις ἔοικεν[k] ἐπωνυμία[i] εἶναι τοῦτο τοὔνομα.[j]

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

§. 71. ΣΩ. Φέρε, τί οἴει σὺ εἶναι τὸ αἴτιον κληθῆναι ἑκάστῳ τῶν ὄντων; ἆρ' οὐκ ἐκεῖνο τὸ[j] τὰ ὀνόματα θέμενον;

II. ii. 71. ΕΡΜ. Πάντως που.[k]

ΣΩ. Οὐκοῦν διάνοια[l] ἂν εἴη τοῦτο ἤτοι θεῶν ἢ ἀνθρώπων ἢ ἀμφότερα.[m]

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ καλέσαν[n] τὰ πράγματα καὶ τὸ καλὸν ταὐτόν ἐστι[o] τοῦτο, διάνοια.

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅσα μὲν ἂν[p] νοῦς τε καὶ διάνοια ἐργάσηται, ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαινετά, ἃ[q] δὲ μή, ψεκτά.

o

οὗ Ҳ, τὸ ου G, τὸ ο ΓΛΒCEFHIXlm : τοῦ οὗ *s.—[h] ἔοικέ τις G.—[i] ἐπωνυμίαν I.—[j] τὸ om pr Π.—[k] πάντως δή που G.—[l] διάνοιαν I.—[m] ἀμφότερα ҲΔΞΠΣΥG : ἀμφοτέρων *s.—[n] καλοῦν s.—[o] ἐστι om F.—[p] ἂν om ΣΥ et pr Ξ.—[q] ἃ Heindorfius :

Misc. Crit. p. 12. Ita si correxeris, hujusmodi hinc exit sensus: *quanquam pronuntiantibus illud harmonia tantum atque longitudine litteræ o mutatum est.* Scilicet quod καλοῦν pronuntiari debebat, id, syllaba οῦν in ον mutata, καλὸν pronuntiari dicit Plato, ut alterum verbum ab altero non nisi τῷ μήκει litteræ οὗ vel ο differat. Nam μῆκος h. l. in universum litteræ quantitatem s. moram sive breviorem sive productam significat. λέγουσι h. e. *ab hominibus, dum illud pronuntiant*, seu *pronuntiando*, pro quo dativo nominativus poni poterat, oratione ita mutata: καίτοι λέγοντές γε αὐτὸ ἁρμονίᾳ μόνον καὶ μήκει τοῦ οὗ παρήχασι, ut ne hoc quidem sollicitandum putem, quanquam Cod. Gud. pro λέγουσι exhibet λέγει, unde conjectet aliquis: καίτοι λέγω γε—παρῆχθαι. Post καίτοι tamen τοῖς inserendum esse Buttmanno meo assentior. Heind.

§. 71. τὸ αἴτιον κληθῆναι] Pro τοῦ κληθῆναι, ut Hipp. Maj. §. 44. Εἰ γὰρ τοῦτο αὐτῇ ἦν τὸ αἴτιον καλῇ εἶναι etc. Phædon. p. 97. A. Ἐπεὶ δὲ ἐπλησίασαν ἀλλήλοις, αὕτη ἄρα αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δύο γενέσθαι ἡ ξύνοδος. Atque simile est illud Thucyd. i. 16. Ἐπεγίγνετο—κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι. Item de Rep. iii. p. 407. C. ὥστε ὅπῃ αὕτη (ἡ περιττὴ ἐπιμέλεια τοῦ σώματος), ἀρετῇ ἀσκεῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι πάντη ἐμπόδιος, quam contra de Legg. viii. p. 832. A. scripserit αὕτη—ζήτησις—ἐμπόδιος γίγνεται τοῦ μὴ καλῶς ἀσκεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἑκάστους. Euthyd. §. 79. ὥστε παρὰ πᾶσιν εὐδοκιμεῖν ἐμπόδιον σφίσιν εἶναι οὐδένας ἄλλους. Heind.

πάντως που] Cod. Gud. πάντως δήπου. Sed alterum πάντως που non minus frequens est in Platone. Conf. Phædo p. 71. E. de Rep. i. p. 339. C. Politic. p. 275. C. p. 300. E. et innumera alia. Heind.

τὸ καλέσαν] Ita Cod. Gud. cum Ald. et Bas. utraque. Vulgo τὸ καλοῦν, quod quamvis propius accedat ad τὸ καλὸν, dubiæ tamen auctoritatis est, neque respondet prægressis his, τὸ τὰ ὀνόματα θέμενον, et τί οἴει—τὸ αἴτιον κληθῆναι. Heind.

καὶ ὅσα] Abest hoc καὶ a Cod. Gud. Heind.

ἃ δὲ μή, ψεκτὰ] Vulgatum τὰ mutavi in ἃ, præeunte Ficino, qui vertit: *Quæcunque igitur mens et cogitatio agunt, laudanda sunt, quæ non, vituperanda.*

ΣΩ. Τὴν τοῦ βαρβαρικόν τι καὶ τοῦτο φάναι εἶναι. II. ii. 70.

ΕΡΜ. Καὶ[q] ἔοικάς γε[r] ὀρθῶς λέγοντι. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ταῦτα μὲν ἐῶμεν, τὸ δὲ καλὸν καὶ[s] τὸ[t] αἰσχρὸν πειρώμεθα[u] ἰδεῖν[v] πῇ εὐλόγως ἔχει.[w]

ΣΩ. Τὸ μὲν τοίνυν αἰσχρὸν καὶ δὴ κατάδηλόν μοι φαίνεται ὃ νοεῖ· καὶ τοῦτο γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν ὁμολογεῖται. τὸ γὰρ ἐμποδίζον[x] καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς[y] τὰ ὄντα λοιδορεῖν μοι[z] φαίνεται διὰ παντὸς ὁ[a] τὰ ὀνόματα θείς,[b] καὶ νῦν τῷ ἀεὶ ἴσχοντι τὸν ῥοῦν τοῦτο τοὔνομα[c] ἔθετο ἀεισχοροῦν·[d] νῦν δὲ συγκροτήσαντες αἰσχρὸν καλοῦσιν.

ΕΡΜ. Τί δαὶ[e] τὸ καλόν;

ΣΩ. Τοῦτο χαλεπώτερον κατανοῆσαι. καί τοι λέγουσί[f] γε αὐτὸ ἁρμονίᾳ μόνον καὶ μήκει τοῦ οὔ[g] παρῆκται.

συμβάλλειν G.—[o] τοῦτο I.—[p] ποίαν τινὰ G.—[q] καὶ om F.—[r] γε ΧΓΔΠΣΥBCEFGHIXlm : μοι ς.—[s] καλόν τε καὶ ΓΛBCEFHIXlm.—[t] τὸ om BCEFHI.—[u] πειρώμεθα ...αἰσχρὸν om I.—[v] δὴ G.—[w] ἔχειν Π.—[x] ἐμπόδιον Γ.—[y] ζωῆς G.—[z] με I.—[a] ὁ om F.—[b] τιθεὶς ΧΓΔBCEFGHIXlm et corr Π.—[c] τοὔνομα Γ.—[d] ἀεισχοροῦν ΛCEFHIXlm : αἰσχέῤῥουν *ς.—[e] δαὶ ΓΔlm.—[f] λέγει ΧΓΔΠΣΥGlm.—[g] τοῦ ου ΣΠ, τοῦ

ἔοικάς γε ὀρθῶς λέγοντι] Sic Cod. Gud. et Bas. 2. Vulgo ἔοικ. μοι ὀρθ. Alcib. i. p. 124. B. παντὸς μᾶλλον ἔοικας ἀληθῆ εἰρηκότι. Apolog. Socr. p. 26. E. Ἔοικε γὰρ (οὗτος) ὥσπερ αἴνιγμα ξυντιθέντι καὶ διαπειρωμένῳ etc. de Rep. iii. p. 414. C. Ὡς ἔοικας, ἔφη, ὀκνοῦντι λέγειν. Xenoph. Mem. i. 6. 10. Ἔοικας, ὦ Ἀντιφῶν, τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν—εἶναι. Plat. Menon. p. 97. A. Ὅτι δὲ οὐκ ἔστιν ὀρθῶς ἡγεῖσθαι, ἐὰν μὴ φρόνιμος ᾖ, τοῦτο ὁμοιοί ἐσμεν οὐκ ὀρθῶς ὡμολογηκόσι. Heind.

ἀλλ' εἰ δοκεῖ—πῇ εὐλόγως ἔχει] In Bas. 1. 2. Socrati tribuuntur, cujus deinde nomen omissum ante illa Τὸ μὲν τοίνυν αἰσχρ., quæ ratio etsi ferri potest, altera tamen potior videtur, quum per totum fere sermonem hunc Hermogenes Socrati quæstiones de singulis ponat. Cf. not. ad §. 36. Heind.

τὸ μὲν τοίν. αἰσχρὸν καὶ δὴ] Aristoph. Thesm. 769. οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον Ἐκ τοῦ Παλαμήδους.—Mox Cod. Gud. ὁ τὰ ὀνομ. τιθείς. In seqq., τοῦτο τὸ ὄνομα ἔθετο ἀεισχέῤῥουν, interposito articulo legendum ἔθετο τὸ ἀεισχ. V. not. ad §. 68. Heind.

αὐτὸ] Non immerito fortasse aliquid huic loco deesse videtur: invenio autem annotatum infinitivum διαφέρειν post μόνον, sed ex conjectura. At Fic. ita hunc locum vertit, ut nihil deesse videatur existimavisse. Ejus enim hæc verba sunt, *Hoc cognitu difficilius, quanquam ipsum ita deducitur ut harmoniæ duntaxat et longitudinis gratia ipsum a sit productum.* Steph.

καίτοι λέγουσί γε αὐτὸ ἁρμονίᾳ—παρῆκται] Hinc ut sensum aliquem extunderet Cornarius, post μόνον inseri voluit διαφέρειν, ita hæc vertens: *etiamsi dicant, ipsum harmonia solum et longitudine differre ab eo, unde deductum est.* Quæ correctio per se audacissima illud incommodi habet, quod, quo referatur illud λέγουσι, nihil apparet, quum Socrates in hac disputatione non aliorum, sed sua ipsius commenta proferat. Neque vero hic lucis quidquam affert Ficini translatio vertentis: *quanquam ipsum ita deducitur, ut harmoniæ duntaxat et longitudinis gratia ipsum a sit productum;* quasi legisset μήκει τοῦ α. Sed Attici poetæ in vocabulo καλὸν primam semper corripiunt. V. Brunck. ad Aristoph. Eccles. 70. Locus hic obscurissimus, qui admodum depravatus videtur, persanari fortasse potest lenissimo, quod Buttmannus excogitavit, remedio, ut pro οὖ scribatur οὔ, quo nomine litteram ο apud veteres designari constat. V. Dawes.

ΕΡΜ. Ἔοικεν.[g]

ΣΩ. Τὸ δέ γε κερδαλέον ἀπὸ τοῦ κέρδους. κέρδος δὲ[h] νῦ ἀντὶ τοῦ δέλτα ἀποδιδόντι ἐς τὸ ὄνομα δηλοῖ ὃ βούλεται· τὸ γὰρ ἀγαθὸν κατ'[i] ἄλλον τρόπον ὀνομάζει. ὅτι γὰρ κεράννυται ἐς[j] πάντα διεξιόν, ταύτην[k] αὐτοῦ τὴν δύναμιν ἐπονομάζων ἔθετο τοὔνομα· δέλτα δ'[l] ἐνθεὶς ἀντὶ τοῦ νῦ κέρδος ἐφθέγξατο.

ΕΡΜ. Λυσιτελοῦν[m] δὲ τί δή;[n]

ΣΩ. Ἔοικεν, ὦ Ἑρμόγενες, οὐχὶ καθάπερ οἱ κάπηλοι[o] αὐτῷ[p] χρῶνται, ἐὰν τὸ ἀνάλωμα ἀπολύῃ, οὐ ταύτῃ λέγειν μοι δοκεῖ τὸ λυσιτελοῦν, ἀλλ' ὅτι τάχιστον ὂν τοῦ ὄντος ἵστασθαι οὐκ ἐᾷ τὰ πράγματα, οὐδὲ τέλος λαβοῦσαν τὴν φορὰν[q] τοῦ φέρεσθαι στῆναί[r] τε καὶ παύσασθαι, ἀλλ' ἀεὶ
St. ii. 78. λύει αὐτῆς ἄν τι ἐπιχειρῇ τέλος ἐγγίγνεσθαι, καὶ παρέχει[s] ἄπαυστον καὶ ἀθάνατον αὐτήν· ταύτῃ μοι δοκεῖ ἐπιφημίσαι[t] τἀγαθὸν[u] λυσιτελοῦν· τὸ γὰρ τῆς φορᾶς λύον τὸ τέλος λυσιτελοῦν καλέσαι. [§. 73.] Ὠφέλιμον δέ, ξενικὸν[v] τοὔνομα, ᾧ[w] καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ κέχρηται, τῷ ὀφέλλειν·[x] ἔστι δὲ τοῦτο τοῦ[y] αὔξειν καὶ ποιεῖν ἐπωνυμία.[z]

τος Σ, συμφέρεσθαι Υ: vulgatam corr Ξ.—[g] ἔοικε om ϒΞΣΥ.—[h] δὲ ν corr Π.—[i] καὶ τ' l.—[j] ἐς om Π.—[k] ταύτῃ EF.—[l] δ' add Heindorfius.—[m] λυσιτελεῖ l.—[n] δὲ τί δή] τῇδ' G.—[o] οἱ κάπηλοι post αὐτῷ ponit l.—[p] αὐτὸ I.—[q] συμφορὰν I.—[r] στῆναι...ἐγγίγνεσθαι om H.—[s] παρέχειν E.—[t] ἐπιφημῆσαι m.—[u] τἀγαθὸν G.—[v] δὲ καὶ ξενικὸν H.—[w] ᾧ add ϒΓΔΛΠBCEFGHIXlm, ὃ ΞΣΥ.—[x] ὀφέλλειν ϒΞΣΓ, ὠφελεῖν ΓΛBCEFGHIXlm: ὀφελλεῖν ς.—[y] τὸ Π et pr Ξ.—[z] ἐπωνυμίαν Δ et pr ΞΠ.

proximis his τὸ δέ γε κερδαλέον ἀπὸ τοῦ κέρδους duriter deest κέκληται. Nunc ex præcedd. supplendum κεκλῆσθαι ἔοικε. Sed plenam tamen loci integritatem instaurabis fortasse scribendo:—ἀπὸ τοῦ συμπεριφέρεσθαι ἔοικε. ΕΡΜ. Ἔοικε. ΣΩ. Τὸ δέ γε κερδ. κ. τ. λ. Heind.

ἐπονομάζων ἔθετο τοὔνομα] Sc. ὁ ὀνοματοθέτης. Cf. not. ad §. 66.; alioquin h. l. post ἐπονομάζων textu facile excidere poterat ὁ ὀνομάζων. Statim post vellem: δέλτα δὲ ἐνθείς. Heind.

ἀνάλωμα ἀπολύῃ] Nam λυσιτελεῖν idem est quod λύειν τὰ τέλη, s. ἀπολύειν τὰ ἀναλώματα. Soph. Œd. T. 324. φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι. Vid. Valcken. ad Eurip. Hipp. p. 230. Heind.

ἐπιφημίσαι] Etsi h. l. permutari potest cum ἐπονομάσαι, adjunctam tamen hic quoque habet notionem τῆς φήμης, *boni ominis laudisque*, non minus quam in vulgatiore illa structura ἐπιφημίσαι τινί τι, de qua vid. Hemsterhus. ad Lucian. Prometh. i. Bip. t. i, p. 204., ut propemodum idem videatur, quod dicit Plato de Legg. ix. p. 878. A. φήμης ἕνεκα ἐπονομάζειν. Pro τὸ ἀγαθὸν Cod. Gud. τἀγαθόν. Heind.

§. 73. ᾧ καὶ Ὅμηρος πολλ. κέχρηται, τῷ ὀφέλλειν] Hæc est lectio Cod. Gud. Ald. et Bas. utriusque, suffragante Ficino, qui vertit: *quo sæpenumero Homerus est usus*, nisi quod vitiose in his Edd. scriptum ὠφελεῖν. Vulgo deest ᾧ. Scilicet Cornarius, offensus dativo hoc τῷ ὀφέλλειν post pronomen ᾧ illato (v. nostra ad Gorg. §. 85.), expunxit hoc ᾧ,

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τὸ αὖ[r] ἰατρικὸν ἰατρικὰ ἐργάζεται[s] καὶ τὸ τεκτονικὸν τεκτονικά; ἢ πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Οὕτως ἔγωγε.

ΣΩ. Καὶ τὸ καλὸν ἄρα καλά;

ΕΡΜ. Δεῖ γέ τοι.[t]

ΣΩ. Ἔστι δέ γε[u] τοῦτο, ὥς φαμεν, διάνοια;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὀρθῶς ἄρα φρονήσεως αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τὸ καλὸν τῆς τὰ[v] τοιαῦτα ἀπεργαζομένης, ἃ δὴ καλὰ φάσκοντες εἶναι ἀσπαζόμεθα.

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τί οὖν ἡμῖν[w] ἔτι λοιπὸν τῶν τοιούτων;

ΕΡΜ. Ταῦτα τὰ περὶ τὸ ἀγαθόν τε καὶ καλόν,[x] ξυμ- II. ii. 72.
φέροντά[y] τε[z] καὶ λυσιτελοῦντα καὶ ὠφέλιμα καὶ κερδα- p. 417.
λέα, καὶ τἀναντία τούτων.

§. 72. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ξυμφέρον[a] ἤδη που κἂν[b] σὺ εὕροις ἐκ τῶν πρότερον[c] σκοπῶν·[d] τῆς γὰρ ἐπιστήμης ἀδελφόν τι φαίνεται. οὐδὲν γὰρ ἄλλο δηλοῖ ἢ τὴν ἅμα φορὰν τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν πραγμάτων, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ τοιούτου[e] πραττόμενα συμφέροντά[f] τε καὶ σύμφορα κεκλῆσθαι ἀπὸ τοῦ συμπεριφέρεσθαι.

οι
libri τὰ.—[r] γοῦν ΞΣΥ.—[s] ἐργάζεται om m.—[t] τι F.—[u] γε om G.—[v] τὰ om ΛBCE FHIXlm.—[w] ἡμῖν post ἔτι ponunt ϒΔΞΣΥG, post λοιπον F.—[x] καὶ τὸ καλὸν m.—[y] ξ. ΔΞΠΣΥ.—[z] γε G.—[a] ξ. ΔΞΠΣΥ.—[b] κἂν ΓΛBCEFGHIXlm, καὶ ϒΔΠΣΥ: ἂν s.—[c] προτέρων ϒΓΔΞΠΣΥG.—[d] ἐπισκοπῶν ϒΔΠΣΥ.—[e] τοιούτων G.—[f] συμφέρον.

Post τὰ istud suppleri debebat ἐπαινετὰ, sensu absurdo. Heind.

ἃ δὴ καλὰ] Steph. 'γρ. καλὰ φάσκοντες καὶ καλοὶ εἶναι, ἀσπαζόμεθα.' male. Sed unde petita esset ista lectio ab Stephano, ignorabamus. Fisch. Hæc lectio cum in Serrani compareat versione, haud dutie illius Codd. debetur. Bip.

ξυμφέρον] Pro συμφέροντα et συμ.— καὶ ὠφέλιμά τε. Ita Cod. Gud. Vulgo τε omissum. Heind.

§. 72. κἂν σὺ εὕροις] Vulgo ἂν pro κἂν, quod restitui e Cod. Gud. et Ficino: Quid συμφέρον—sit,—ipse invenies. In eodem Cod. pro πρότερον legitur προτέρων. Heind.

συμπεριφέρεσθαι. ΕΡΜ. Ἔοικε] Eodem hæc remedio indigent, quo p. 419. C. ὀδύνη δὲ, ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη. ΕΡΜ. Ἔοικε. Utroque loco Hermogenis nomen delendum, et Ἔοικε Socratis orationi adjungendum est. Heusd.

Non cunctanter in contextum admisi certissimam Heusdii correctionem, postremum in his verbum ἔοικε, quod vulgo Hermogeni tribuitur, ad Socratis verba trahentis. Nam ut ferri possit subita hæc structuræ mutatio: οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ ἢ τὴν φορὰν τῆς ψυχῆς —, καὶ τὰ ὑπὸ τούτου πραττόμενα — κεκλῆσθαι ἀπὸ τοῦ συμπ., tamen, si vulgatum retineas, in

§. 74. ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλὰ δὴ[x] τὸ ζημιῶδες τί[y] ἂν εἴη;[z]

ΣΩ. Τί δ' ἂν εἴη ποτὲ ζημιῶδες; θέασαι, ὦ Ἑρμόγενες, ὡς ἐγὼ ἀληθῆ[a] λέγω λέγων ὅτι προστιθέντες[b] γράμματα[c] καὶ ἐξαιροῦντες σφόδρα ἀλλοιοῦσι τὰς τῶν ὀνομάτων διανοίας, οὕτως ὥστε σμικρὰ πάνυ παραστρέφοντες ἐνίοτε τἀναντία ποιεῖν[d] σημαίνειν,[e] οἷον καὶ ἐν τῷ δέοντι· ἐνενόησα γὰρ αὐτὸ καὶ ἀνεμνήσθην ἄρτι ἀπὸ τοῦδε ὃ ἔμελλόν σοι ἐρεῖν, ὅτι ἡ μὲν[f] νέα φωνὴ ἡμῖν[g] ἡ καλὴ αὕτη[h] καὶ τοὐναντίον περιέτρεψε μηνύειν[i] τὸ δέον καὶ[j] τὸ ζημιῶδες, ἀφανίζουσα ὅ τι νοεῖ, ἡ δὲ παλαιὰ ἀμφότερον δηλοῖ ὃ βούλεται τοὔνομα.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ἐγώ σοι ἐρῶ. οἶσθα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι[k] τῷ[l] ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο, καὶ οὐχ ἥκιστα[m] αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι.
II. ii. 75. νῦν δὲ ἀντὶ μὲν[n] τοῦ[o] ἰῶτα ἢ εἶ[p] ἢ ἦτα μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ[q] τοῦ[r] δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα.

ΕΡΜ. Πῶς δή;

ΣΩ. Οἷον[s] οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἱμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἑμέραν,[t] οἱ δὲ νῦν ἡμέραν.

βουλαπτόρουν corr Γ, βουλαπτερὸν I.—[v] ἔγωγε ΧΔΗΠΣΥ: ἐγὼ *ς.—[w] τοὔνομα G.—[x] δὴ καὶ τὸ Γ.—[y] τί...ζημιῶδες om Γ.—[z] τί δ' ἂν εἴη om G.—[a] τἀληθῆ Ης.—[b] προστιθέντες ἔνιοι γρ G et rc Π.—[c] γράμμα Π.—[d] ποιεῖ G.—[e] σημαίνει m.—[f] ἡμᾶς I.—[g] ἡμῖν om ΛΥΙ.—[h] αὕτη Χ. περιέστρεψε ΣΥm.—[i] μηνύει Δ.—[j] καὶ om Ε.—[k] ἡμέτεροι πρόγονοι m.—[l] τῷ...τῷ] τὸ...τὸ ΧΣΥm.—[m] ἥκιστά γε αἱ G.—[n] μὲν om Ε.—[o] τοῦ om G.—[p] ει ΧΔΣΥ et pr ΞΠ.—[q] δὲ om I.—[r] τοῦ add ΧΓΔΗΣ

§. 74. τὸ ζημιῶδες] Restitui art. τὸ ex Cod. Gud. Interrogandi autem notam post ζημιῶδες apposui, ut Hermogenis quæstio repetatur a Socrate, more apud Platonem et Aristophanem satis usitato. V. Brunck. ad Aristoph. Thesm. 630. et nostra ad Plat. Hipp. Maj. §. 28. Heind.

ὡς ἐγὼ ἀληθῆ] Ita Cod. Gud. Vulgo τἀληθῆ. In eodem libro statim deinde post προστιθέντες insertum est ἔνιοι incommode, neque h. l. opus est nominativo, quum intelligantur, quos supra dixit §. 67., οἱ βουλόμενοι τραγῳδεῖν τὰ ὀνόματα περιτιθέντες γράμματα καὶ ἐξαιροῦντες εὐστομίας ἕνεκα. Heind.

καὶ ἐξαιροῦντες] Cod. Gud. ἢ ἐξαιρ., et paullo post οἷόν τι καί. Heind.

ἡ καλὴ αὕτη] I. e. ἡ καλλωπιζομένη. Nam ironice hoc dici apparet. καὶ τοὐναντίον, vel contrarium. καὶ h. l. est ἐπιτατικόν. Heind.

αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα] Cic. de Orat. iii. 12. 'Equidem quum audio socrum meam Læliam (facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conservant, quod multorum sermonis expertes ea tenent semper, quæ prima didicerunt,) sed cum sic audio, ut Plautum mihi aut Nævium videar audire.' Cod. Gud. σώζουσι. Ex eod. libro dedi ει ἢ ἦτα, omisso ἢ priore ante ει. Heind.

ἀντὶ δὲ τοῦ δέλτα] Sic Cod. Gud. Vulgo τοῦ deest. Heind.

οἱ δὲ ἑμέραν] Vellem οἱ δὲ ὕστερον :

§. 75. ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν ὅτι μόνον τοῦτο[u] δηλοῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τὴν διάνοιαν τοῦ θεμένου; ὅτι γὰρ ἀσμένοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἱμείρουσιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο, ταύτῃ[v] ὠνόμασαν ἱμέραν.[w]

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Νῦν δέ γε[x] τετραγῳδημένον[y] οὐδ'[z] ἂν κατανοήσαις ὅ τι βούλεται ἡ ἡμέρα. καί τοί[a] τινες οἴονται, ὡς δὴ ἡ[b] ἡμέρα[c] ἥμερα[d] ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὠνομάσθαι[e] αὐτὴν οὕτως.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι.[f]

ΣΩ. Καὶ τό[g] γε[h] ζυγὸν οἶσθα ὅτι[i] δυογὸν οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν;

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ τὸ μέν γε ζυγὸν οὐδὲν δηλοῖ, τὸ δὲ τοῖν δυεῖν[j] ἕνεκα[k] τῆς δέσεως[l] ἐς τὴν ἀγωγὴν ἐπωνόμασται[m] δυογὸν[n] δικαίως· νῦν δὲ ζυγόν. καὶ ἄλλα[o] πάμπολλα οὕτως ἔχει.[p]

ΕΡΜ. Φαίνεται. ii. ii. 70.

ΣΩ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν πρῶτον μὲν τὸ δέον[q] οὕτω λεγόμενον τοὐναντίον[r] σημαίνει πᾶσι τοῖς περὶ τὸ ἀγαθὸν ὀνό-

ΥΒCEFGIXlm.—[t] οἷον om I.—[s] οἱ δὲ ἐμέραν om G.—[u] τούτων ΛBCEFHIXlm.—[v] ταύτῃ ΞΔΠΣBCEFGIlm: ταύτην *s.—[w] ἡμέραν Ξ.—[x] γε om ΔGm.—[y] τετραγῳδημένον...καί τοι om I.—[z] οὐκ pr Π.—[a] που Γ.—[b] ἡ add ΞΓΔΠΥBCEFHIlm: ἡ (accentu rc) Λ.—[c] ἡμέρα om X.—[d] ἡ ἥμερα GX, om HI.—[e] ὠνομάσαι H.—[f] ἔμοιγε δοκεῖ m, ἔστι ταῦτα G.—[g] τόν corr ΓΠ, τὸν μέν G.—[h] γε om I.—[i] ὅτι om Σ.—[j] δυεῖν Es: ceteri δυοῖν.—[k] ἕνεκε G.—[l] δεήσεως CI.—[m] ἐπωνόμασθαι X.—[n] δυογὸν μὲν δικαίως G et rc Π.—[o] πολλὰ X.—[p] ἔχειν corr G.—[q] δεῖν Γ.—[r] τοὐναντίον

certe ὕστερον intelligendum esse liquet ex praecedd. νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα ε ἢ ἦτα μεταστρέφουσι. Idemque videtur legisse Proclus, cujus scholion est in Excerpt. Mss. τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας ἐτυμολογῶν (Πλάτων) ἐρεῖ τοὺς μὲν παλαιοὺς ἱμέραν λέγειν διὰ τοῦ ι, τοὺς δὲ ὑστέρους διὰ τοῦ ε λέγοντας ἐμέραν, ὡς τοῦ ε στοιχείου καὶ τὴν δίφθογγον σημαίνοντος. Heind.

At in Schol. τοὺς ὑστέρους Grammatici interpretamentum est, idque ne verum quidem, nam antiquior fuit usus literæ ε pro η. Itaque οἱ δὲ (nonnulli) et ipsi antiquissimis temporibus fuerunt. Beck.

§. 75. ὠνόμασεν ἱμέραν] Ita correxi propter praegressum τοῦ θεμένου. Vulgo ὠνόμασαν. Pro ἱμέραν Cod. Gud. τὴν ἡμέραν, unde probabiliter aliquis conjectet ταύτῃ ὠνόμασεν τὴν ἡμέραν ἱμέραν. Heind.

νῦν δέ γε τετραγῳδημένον] Cf. not. ad §. 67.—ὡς δὴ ἥμερα ἡ ἡμέρα ποιεῖ. Sic recte Cod. Gud. Vulgo ὡς δὴ ἡμέρα ἥμερα ποιεῖ. Ibidem deinde scriptum Ἔστι ταῦτα pro Δοκεῖ μοι, et τόν γε ζυγὸν pro τό γε ζυγ. Heind.

τοῖν δυεῖν] Cod. Gud. δυοῖν, minus Attice ex Heraclidis praecepto apud Eustath. in Odyss. Φ. p. 1907. V. Duker. ad Thucyd. iv. 8. et Wasse ad eund. iv. 23. Conf. Hermann. ad Eurip. Hec. 45. et Brunck. ad Æsch. Prom. 784. Heind.

ἐπωνόμ. δυογὸν δικ.] Cod. Gud. ἐπωνόμασαν δυογὸν μὲν δικαίως.—Κατὰ ταυτὰ τοίνυν. Ita cum Buttmanno scripsi pro κατὰ ταῦτα. Heind.

μασιν· ἀγαθοῦ γὰρ ἰδέα οὖσα τὸ δέον φαίνεται δεσμὸς εἶναι καὶ κώλυμα φορᾶς, ὥς περ ἀδελφὸν ὂν[s] τοῦ βλαβεροῦ.[t]

§. 76. ΕΡΜ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες, οὕτω φαίνεται.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐκ ἐὰν[u] τῷ ἀρχαίῳ ὀνόματι χρῇ,[v] ὃ[w] πα-
I. 419. λὺ μᾶλλον εἰκός ἐστιν ὀρθῶς κεῖσθαι ἢ τὸ[x] νῦν, ἀλλ' ὁμολογήσει τοῖς πρόσθεν ἀγαθοῖς, ἐὰν ἀντὶ τοῦ ει[y] τὸ ἰῶτα ἀποδιδῷς,[z] ὥς περ τὸ παλαιόν· διὸν[a] γὰρ αὖ[b] σημαίνει ἀλλ' οὐ δέον τἀγαθόν, ὅ περ[c] ἀεὶ[d] ἐπαινεῖ. καὶ οὕτως οὐκ ἐναντιοῦται αὐτὸς αὑτῷ[e] ὁ[f] τὰ ὀνόματα τιθέμενος, ἀλλὰ δέον καὶ[g] ὠφέλιμον καὶ λυσιτελοῦν καὶ κερδαλέον καὶ ἀγαθὸν καὶ ξυμφέρον[h] καὶ εὔπορον τὸ αὐτὸ φαίνεται, ἑτέροις ὀνόμασι σημαῖνον[i] τὸ διακοσμοῦν[j] καὶ ἰὸν[k] πανταχοῦ, ἐγκεκωμιασμένον, τὸ δὲ ἴσχον καὶ δοῦν ψεγόμενον. καὶ δὴ καὶ τὸ ζημιῶδες, ἐὰν κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνὴν ἀποδῷς ἀντὶ τοῦ ζῆτα δέλτα, φανεῖταί[l] σοι κεῖσθαι τὸ ὄνομα ἐπὶ τῷ δοῦντι[m] τὸ[n] ἰόν, ἐπονομασθὲν δημιῶδες.[o]

II. ii. 77. §. 77. ΕΡΜ. Τί δαὶ[p] δὴ[q] ἡδονὴ καὶ λύπη καὶ ἐπιθυμία καὶ τὰ τοιαῦτα, ὦ Σώκρατες;

om G.—[s] ὂν om ⅩΔΠΣΥ et pr Ξ.—[t] πονηροῦ G.—[u] ἐν ABCEFHIXlm et pr Γ.—[v] χρὴ ΛBCEFHIXlm et pr Γ, χρήσῃ G.—[w] ὁ om G.—[x] τῷ G.—[y] ει ⅩΔΥ et pr Σ.—[z] ἀποδιδῷ G.—[a] διδῖον ΔΣΥ et pr ⅩΠ, διαιὸν corr Ⅹ, δαῖον G et rc Π, διὸν mg Ⅹ, διών Λ, διὸ l: vulgatam corr Ξ.—[b] αὖ om ΓΛBCEFHIX.—[c] ὥσπερ ΣΥ.—[d] δὴ ⅩΔΠΣΥ et fortasse pr Ξ.—[e] ἑαυτῷ Ξ.—[f] ὁ om l.—[g] δέον καὶ om ΣΥ et pr Ξ.—[h] ξ. ΔΞΣΥ.—[i] σημαίνων (ον) m.—[j] διακοσμοῦ G.—[k] οἷον G, ὂν ceteri: διὸν r.—[l] φαίνεται ΔΠΣΥ et pr ⅩΞ.—[m] δοῦν m.—[n] τὸν I.—[o] ζημιῶδες ΞΣGI.—[p] δὲ ΔΞΠΣGIX.—

ἀγαθοῦ γὰρ ἰδέα οὖσα τὸ δέον] De Rep. i. extr. *ὁπότε γὰρ τὸ δίκαιον μὴ οἶδα ὃ ἐστι, σχολῇ εἴσομαι, εἴτε ἀρετή τις οὖσα τυγχάνει, εἴτε καὶ οὔ.* de Legg. v. p. 735. E. *Τοὺς γὰρ μέγιστα ἐξημαρτηκότας, ἀνιάτους δὲ ὄντας, μεγίστην δὲ οὖσαν βλάβην πόλεως, ἀπαλλάττειν εἴωθε.* Et vid. not. nostr. ad Hipp. Maj. §. 43. HEIND.

§. 76. *ἀλλ' ὁμολογήσει*] Sc. *τὸ ἀρχαῖον ὄνομα,* ne quis *ὁμολογήσεις* corrigat e Ficino, qui vertit: *nempe cum superioribus bonis consenties. διὸν γὰρ αὖ σημ. Nam διὸν* (i. e. *διϊὸν*), *non δέον* (*vinciens*) *esse bonum illud, quod semper laudat, significat nominum conditor, atque ita non repugnat sibi ipse* etc. Pro *διὸν* Cod. Gud. *δαῖον.* Fortasse scribendum *διϊόν.* HEIND.

ὅπερ ἀεὶ ἐπαινεῖ] Bas. 2. *δὴ* pro *ἀεί.* Sed similiter in eadem sententia supra §. 70. *διὰ παντός.* §. 73. *πανταχοῦ.* In seqq. autem corrigendum vel *σημαίνων* vel, quæ verior videtur Buttmanni conjectura, *σημαινόμενον.* HEIND.

διϊὸν πανταχοῦ] Ficinus: *aliquid per omnia penetrans omniaque perornans, idque ubique laudatum,* ut legisse videatur *καὶ διϊὸν πάντα πανταχοῦ ἐγκεκ.,* non male. Jam verba, *τὸ δὲ ἴσχον καὶ δοῦν ψεγόμενον,* vix aliter cum structura præcedentium coibunt, nisi paullo ante pro *σημαῖνον* rescripseris *σημαινόμενον,* ut h. l. apud animum repeti possit prægressum *φαίνεται.*—*ἀποδῷς.* Cod. Gud. *ἀποδιδῷς,* ut paullo ante. Cf. §. 102. HEIND.

§. 77. *τί δαὶ δὴ*] Cod. Gud. *Τί δὲ δή.* Structuram hanc explicui ad Gorg. §.

ΣΩ. Οὐ πάνυ χαλεπά μοι φαίνεται, ὦ Ἑρμόγενες. ἥ τε γὰρ ἡδονή,[r] ἡ[s] πρὸς τὴν ὄνησιν ἔοικε τείνουσα πρᾶξις τοῦτο ἔχειν[t] τοὔνομα,[u]—τὸ δέλτα δὲ ἔγκειται, ὥστε ἡδονὴ ἀντὶ ἡονῆς[v] καλεῖται—· ἥ τε λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπονομασθῆναι,[w] ἣν ἐν τούτῳ τῷ πάθει ἴσχει τὸ σῶμα. καὶ ἥ γε ἀνία τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἰέναι. ἡ δὲ ἀλγηδὼν ξενικόν τι φαίνεταί μοι, ἀπὸ τοῦ ἀλγεινοῦ[x] ὠνομασμένον. ὀδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν.[y] ἀχθηδὼν δέ, καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. χαρὰ δὲ τῇ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ[z] τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς ἔοικε κεκλημένη. τέρψις δὲ ἀπὸ τοῦ τερπνοῦ· τὸ δὲ τερπνὸν ἀπὸ τῆς διὰ τῆς ψυχῆς ἕρψεως[a] πνοῇ[b] ἀπεικασθὲν κέκληται, ἐν δίκῃ μὲν ἂν ἕρπνουν[c] καλούμενον, ὑπὸ χρόνου δὲ τερπνὸν παρηγμένον. [§. 78.] Εὐφροσύνη δὲ οὐδὲν προσδεῖται τοῦ διότι ῥηθῆναι· παντὶ γὰρ δῆλον ὅτι ἀπὸ τοῦ εὖ τοῖς πράγμασι τὴν II. ii. 78.
ψυχὴν ξυμφέρεσθαι[d] τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα, εὐφεροσύνην,[e] τό γε[f] δίκαιον· ὅμως δὲ αὐτὸ[g] καλοῦμεν εὐφροσύνην.[h] οὐδ'[i] ἐπιθυμία χαλεπόν· τῇ γὰρ ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύ-

[q] δὴ om ΞΣG.—[r] ὅτε γὰρ ἡ ἡδονὴ m.—[s] ἡ om G.—[t] ἔχειν τοῦτο l.—[u] τοὔνομα G.—[v] ἡ ὄνησις ΛBCEHXlm, ἡονῆς 𝔛, ὄνησις I, τοῦ ἡ ὄνησις ΓEF et mg 𝔛.—[w] ἐπωνομάσθαι ΓΛBCFGHIXlm, ἐπωνομασθῆναι 𝔛.—[x] ἀλεγεινοῦ G.—[y] ἔοικεν Socrati tribui cum ΞΣΥ.—[z] ἀπορία I.—[a] τέρψεως ΓΛCEHIXlm et (ς in mg posita) F.—[b] πνοιῇ 𝔛ΛΣΥBCHXlm, πνοῆς (eraso ι) Γ.—[c] ἑρπνὸν G, ἔμπνουν C.—[d] ξ. ΔΞΣΥG.—[e] εὐφροσύνην ΔΣΥ et pr 𝔛Π, εὐφροσύνη GX et pr Λ, εὐφεροσύνη ΞΗ et rc ΛΠ: εὐφερωσύνη *s.—[f] γε om lm.—[g] αὐτὸ δ' ὅμως Γ.—[h] εὐφροσύνη G.—[i] ὃν δὲ G.—[j] φυ-

123. Mox ἥτε γὰρ ἡδονὴ instar nominativi soluti habendum. Tum Cod. Gud. τοῦτ' ἔχειν τοὔνομα. Ibidemque deinde ἡ δὲ λύπη, ut non raro post τε infertur δέ. Ad hæc ἥ τε λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσ. conf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 103. Mox id. Cod. ἐπωνομάσθαι pro ἐπονομασθῆναι et ἔχει pro ἴσχει. Heind. ἐπωνομασθῆναι Ald. Bas. 1. 2. Fisch.

ὀδύνη δὲ—κεκλημένη ἔοικεν] Hic quoque, ut §. 72., de certa Heusdii conjectura verbum ἔοικεν, quod vulgo Hermogeni tribuitur, ad prægressa Socratis verba retraxi. Nam reliqua hæc omnia a verbis superioribus Ἥ τε γὰρ ἡδονὴ usque ad illa §. 79. Δόξα καὶ τὰ τοιαῦτα etc. Socrates tacente Hermogene explicat, ut inepte h. l. semel ab Hermogene probandi hæc formula inferretur. Structuræ autem hujus ἔοικε κεκλημένη par est ratio in proximis χαρὰ—ἔοικε κεκλημένη, ni utrobique aliquis scribere maluerit κεκλημένῃ, casu tertio. Heind.

χαρὰ δὲ τῇ διαχύσει] *Vocabulum* χαρὰ *videtur impositum* τῇ διαχύσει. V. not. ad §. 6. τῇ διαχύσει, ut communis veterum fuit sententia, *animam voluptate diffundi*, διαχεῖσθαι: *tristitia contrahi*, συστέλλεσθαι. V. Wyttenbach. l. l. χαρὰν igitur ductum vult ἀπὸ τοῦ χεῖν καὶ τῆς ῥοῆς. Mox Cod. Gud. τέρψεως et πνοιῇ et ἄρ' ἕρπνουν, vitiose. Heind.

§. 78. τοῦ διότι ῥηθῆναι] Hæc sic jungenda: τοῦ ῥηθῆναι, διότι. Cod. Gud. εὐφροσύνη pro εὐφερωσύνη. Heind.

σεως[j] καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τοὔνομα.[k] ἀλ-
λὰ μὴν[l] ἵμερός γε τῷ μάλιστα[m] ἕλκοντι τὴν ψυχὴν ῥῷ
I. 420. ἐπωνομάσθη· ὅτι γὰρ ἱέμενος[n] ῥεῖ καὶ ἐφιέμενος τῶν πραγ-
μάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν
ἔσιν[o] τῆς ῥοῆς, ἀπὸ ταύτης οὖν πάσης τῆς δυνάμεως ἵμερος
ἐκλήθη.[p] καὶ μὴν πόθος αὖ καλεῖται σημαίνων[q] οὐ τοῦ
παρόντος εἶναι ἱμέρου[r] τε καὶ ῥεύματος, ἀλλὰ τοῦ ἄλλοθί
που ὄντος καὶ ἀπόντος,[s] ὅθεν πόθος ἐπωνόμασται,[t] ὃς τότε
ὅταν παρῇ οὗ τις ἐφίετο,[u] ἵμερος ἐκαλεῖτο· ἀπογενομένου
δὲ ὁ[v] αὐτὸς οὗτος πόθος ἐκλήθη. [§. 79.] Ἔρως δέ,[w]
ὅτι ἐσρεῖ[x] ἔξωθεν καὶ οὐκ οἰκεία ἐστὶν ἡ ῥοὴ αὕτη[y] τῷ
ἔχοντι ἀλλ' ἐπείσακτος[z] διὰ[a] τῶν ὀμμάτων,[b] διὰ ταῦτα[c]
ἀπὸ τοῦ ἐσρεῖν ἔσρος[d] τό γε[e] παλαιὸν ἐκαλεῖτο—τῷ γὰρ
οὖ[f] ἀντὶ τοῦ ὦ[g] ἐχρώμεθα—, νῦν δ' ἔρως κέκληται διὰ[h] τὴν
II. ii. 79. τοῦ ὦ[i] ἀντὶ τοῦ[j] οὖ[f] μεταλλαγήν. Ἀλλὰ τί ἔτι οὐ[k] λέ-
γεις ὅ τι[l] σκοπῶμεν;

ΕΡΜ. Δόξα καὶ τὰ τοιαῦτα πῇ σοι φαίνεται;

ΣΩ. Δόξα μὲν[m] ἤτοι τῇ[n] διώξει ἐπωνόμασται, ἣν ἡ ψυ-
χὴ διώκουσα τὸ[o] εἰδέναι ὅπῃ ἔχει τὰ πράγματα πορεύεται,

σήσεως G.—[k] τοὔνομα Γ.—[l] μὴν καὶ l.—[m] μάλα Γ: om l.—[n] ἱέμενος CIX.—[o] ἔσιν ἀνόματος ΛCEFGIX.—[p] ἐκλήθη om l.—[q] σημαίνων om G.—[r] ἱμερός G.—[s] καὶ ἀπόντος Ξ, ὀνόματος pr Γ, ὄνομα corr Γ, καὶ ἀπότος corr X.—[t] ὠνόμασται ΞΣ.—[u] ἐφίεται G.—[v] ὁ om Γ.—[w] καὶ l.—[x] ἐσρεῖ ΧΔΞΠΣΥ: εἰσρεῖ *s.—[y] αὐτῇ G.—[z] ἐπίσακτος Πm et pr Λ, ἐπισακτος (ει) F.—[a] δὴ I.—[b] ὀνομάτων G.—[c] τοῦτο l.—[d] ἔσρους ΔΣΥ et corr fortasse Χ (qui pr videtur habuisse ἔσρος), ἔσρους (ος) Ξ, ἔσρως m, ἔειρος I.—[e] γε om G.—[f] ου ΧΔΞΠΣΥ, σ H.—[g] βῆτα G.—[h] δὴ I.—[i] β G.—[j] ἀντὶ τοῦ ο ante διὰ ponit Γ.—[k] οὐ om H.—[l] ἔτι X.—[m] μὲν δὴ Ξ, μὲν s.—[n] τῇ om ΣΥ.—[o] τὸ ΧΔΠG:

οὐ τοῦ παρόντος εἶναι ἱμέρου] In his nisi ἵμερος sonet *id quod desideratur* vel certe *fructum voluptatemque*, hæreo in hoc ἱμέρου. Heind. Schleiermach. legi jubet ῥοῦ, non tamen docuit, quomodo ῥοῦς et ῥεῦμα differant. Voc. ἱμέρου certe alienum est ab h. l. Beck.

ὅθεν] Sc. ab illo ποῦ, cujus antiqua forma fuit ποθί. Heind.

§. 79. *ἐπείσακτος διὰ τῶν ὀμμάτων*] Velut in Phædro §. 67. dicit eum, qui amore inceditur, δέχεσθαι τοῦ κάλλους τὴν ἀποῤῥοὴν διὰ τῶν ὀμμάτων, de quo dicto vid. Wyttenbach. Bibl. Crit. V. I. P. ii. p. 60. Heind.

ἔρος] Sic Cod. Gud. Vulgo ἔσρος.—τῷ γὰρ ο ἀντὶ τοῦ ω ἐχρ. V. Valcken. ad Euripid. Phœniss. p. 260. et 688. Heind. Locus non videtur integer. Nam dicendum erat, primum ἔσρος, dein ἔρος, hinc tandem ἔρως nomen fuisse. Beck.

ἀλλὰ τί ἔτι οὐ λέγ.] Ficinus: *Verum quid deinceps considerandum præcipis?* Scribendum Τί ἔτι σὺ λέγ. vel τί ἔτι αὖ λ.—διώκουσα τὸ εἰδέναι. Sic recte Cod. Gud. pro τοῦ εἰδ.—ἔοικε δὲ τοῦτο μᾶλλον. Corrigendum videtur τούτῳ, sc. τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ. Heind.

ΣΩ. Οὐ πάνυ χαλεπά μοι φαίνεται, ὦ Ἑρμόγενες. ἥ τε γὰρ ἡδονή,[r] ἡ[s] πρὸς τὴν ὄνησιν ἔοικε τείνουσα πρᾶξις τοῦτο ἔχειν[t] τοὔνομα,[u]—τὸ δέλτα δὲ ἔγκειται, ὥστε ἡδονὴ ἀντὶ ἡονῆς[v] καλεῖται—· ἥ τε λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπονομασθῆναι,[w] ἣν ἐν τούτῳ τῷ πάθει ἴσχει τὸ σῶμα. καὶ ἥ γε ἀνία τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἰέναι. ἡ δὲ ἀλγηδὼν ξενικόν τι φαίνεταί μοι, ἀπὸ τοῦ ἀλγεινοῦ[x] ὠνομασμένον. ὀδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν.[y] ἀχθηδὼν δέ, καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. χαρὰ δὲ τῇ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ[z] τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς ἔοικε κεκλημένη. τέρψις δὲ ἀπὸ τοῦ τερπνοῦ· τὸ δὲ τερπνὸν ἀπὸ τῆς διὰ τῆς ψυχῆς ἕρψεως[a] πνοῇ[b] ἀπεικασθὲν κέκληται, ἐν δίκῃ μὲν ἂν ἕρπνουν[c] καλούμενον, ὑπὸ χρόνου δὲ τερπνὸν παρηγμένον. [§. 78.] Εὐφροσύνη δὲ οὐδὲν προσδεῖται τοῦ διότι ῥηθῆναι· παντὶ γὰρ δῆλον ὅτι ἀπὸ τοῦ εὖ τοῖς πράγμασι τὴν II. ii. 78.
ψυχὴν ξυμφέρεσθαι[d] τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα, εὐφεροσύνην,[e] τό γε[f] δίκαιον· ὅμως δὲ αὐτὸ[g] καλοῦμεν εὐφροσύνην.[h] οὐδ'[i] ἐπιθυμία χαλεπόν· τῇ γὰρ ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύ-

q δὴ om ΞΣG.—r ὅτε γὰρ ἡ ἡδονὴ m.—s ἡ om G.—t ἔχειν τοῦτο l.—u τοὔνομα G.—v ἡ ὄνησις ΛΒCΕΗΧlm, ἡονῆς 𝔛, ὄνησις Ι, τοῦ ἡ ὄνησις ΓΕΡ et mg 𝔛.—w ἐπωνομάσθαι ΓΛΒCFGΗΙΧlm, ἐπωνομασθῆναι 𝔛.—x ἀλεγεινοῦ G.—y ἔοικεν Socrati tribui cum ΞΣΥ.—z ἀπορία Ι.—a τέρψεως ΓΛCΕΗΙΧlm et (ς in mg posita) F.—b πνοιῇ 𝔛ΛΣΥΒCΗΧlm, πνοῆς (eraso ι) Γ.—c ἑρπνὸν G, ἔμπνουν C.—d ξ. ΔΞΣΥG.—e εὐφροσύνην ΔΣΥ et pr 𝔄Π, εὐφροσύνη GX et pr Λ, εὐφεροσύνη ΞΗ et rc ΛΠ: εὐφεροσύνη *ς.—f γε om lm.—g αὐτὸ δ' ὅμως Γ.—h εὐφροσύνη G.—i ὃν δὲ G.—j φυ-

123. Mox ἧτε γὰρ ἡδονὴ instar nominativi soluti habendum. Tum Cod. Gud. τοῦτ' ἔχειν τοὔνομα. Ibidemque deinde ἡ δὲ λύπη, ut non raro post τε infertur δέ. Ad hæc ἥ τε λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσ. conf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 108. Mox id. Cod. ἐπωνομάσθαι pro ἐπονομασθῆναι et ἔχει pro ἴσχει. Heind. ἐπωνομασθῆναι Ald. Bas. 1. 2. Fisch.

ὀδύνη δὲ—κεκλημένη ἔοικεν] Hic quoque, ut §. 72., de certa Heusdii conjectura verbum ἔοικεν, quod vulgo Hermogeni tribuitur, ad prægressa Socratis verba retraxi. Nam reliqua hæc omnia a verbis superioribus Ἥ τε γὰρ ἡδονὴ usque ad illa §. 79. Δόξα καὶ τὰ τοιαῦτα etc. Socrates tacente Hermogene explicat, ut inepte h. l. semel ab Hermogene probandi hæc formula inferretur. Structuræ autem hujus ἔοικε κεκλημένη par est ratio in proximis χαρὰ—ἔοικε κεκλημένη, ni utrobique aliquis scribere maluerit κεκλημένῃ, casu tertio. Heind.

χαρὰ δὲ τῇ διαχύσει] *Vocabulum* χαρὰ *videtur impositum* τῇ διαχύσει. V. not. ad §. 6. τῇ διαχύσει, ut communis veterum fuit sententia, *animam voluptate diffundi*, διαχεῖσθαι: *tristitia contrahi*, συστέλλεσθαι. V. Wyttenbach. l. l. χαρὰν igitur ductum vult ἀπὸ τοῦ χεῖν καὶ τῆς ῥοῆς. Mox Cod. Gud. τέρψεως et πνοιῇ et ἄρ' ἕρπνουν, vitiose. Heind.

§. 78. τοῦ διότι ῥηθῆναι] Hæc sic jungenda: τοῦ ῥηθῆναι, διότι. Cod. Gud. εὐφροσύνη pro εὐφεροσύνη. Heind.

σεως[j] καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τοὔνομα.[k] ἀλλὰ μὴν[l] ἵμερός γε τῷ μάλιστα[m] ἕλκοντι τὴν ψυχὴν ῥῷ
i. 420. ἐπωνομάσθη· ὅτι γὰρ ἱέμενος[n] ῥεῖ καὶ ἐφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἕσιν[o] τῆς ῥοῆς, ἀπὸ ταύτης οὖν πάσης τῆς δυνάμεως ἵμερος ἐκλήθη.[p] καὶ μὴν πόθος αὖ καλεῖται σημαίνων[q] οὐ τοῦ παρόντος εἶναι ἱμέρου[r] τε καὶ ῥεύματος, ἀλλὰ τοῦ ἄλλοθί που ὄντος καὶ ἀπόντος,[s] ὅθεν πόθος ἐπωνόμασται,[t] ὃς τότε ὅταν παρῇ οὗ τις ἐφίετο,[u] ἵμερος ἐκαλεῖτο· ἀπογενομένου δὲ ὁ[v] αὐτὸς οὗτος πόθος ἐκλήθη. [§. 79.] Ἔρως δέ,[w] ὅτι ἐσρεῖ[x] ἔξωθεν καὶ οὐκ οἰκεία ἐστὶν ἡ ῥοὴ αὕτη[y] τῷ ἔχοντι ἀλλ' ἐπείσακτος[z] διὰ[a] τῶν ὀμμάτων,[b] διὰ ταῦτα[c] ἀπὸ τοῦ ἐσρεῖν ἔσρος[d] τό γε[e] παλαιὸν ἐκαλεῖτο—τῷ γὰρ οὖ[f] ἀντὶ τοῦ ὦ[g] ἐχρώμεθα—, νῦν δ' ἔρως κέκληται διὰ[h] τὴν
ii. ii. 79. τοῦ ὦ[i] ἀντὶ τοῦ[j] οὖ[f] μεταλλαγήν. Ἀλλὰ τί ἔτι οὐ[k] λέγεις ὅ τι[l] σκοπῶμεν;

ΕΡΜ. Δόξα καὶ τὰ τοιαῦτα πῇ σοι φαίνεται;

ΣΩ. Δόξα μὲν[m] ἤτοι τῇ[n] διώξει ἐπωνόμασται, ἣν ἡ ψυχὴ διώκουσα τὸ[o] εἰδέναι ὅπῃ ἔχει τὰ πράγματα πορεύεται,

σήσεως G.—[k] τοὔνομα Γ.—[l] μὴν καὶ l.—[m] μάλα Γ : om l.—[n] ἱέμενος CIX.—[o] ἔσιν (ὀνόματος) ACEFGIX.—[p] ἐκλήθη om l.—[q] σημαίνων om G.—[r] ἱμερός G.—[s] καὶ ἀπόντος X, ὀνόματος pr Γ, ὄνομα corr Γ, καὶ ἀπότος corr X.—[t] ὠνόμασται ΞΧ.—[u] ἐφίεται G.—[v] ὁ om Γ.—[w] καὶ l.—[x] ἐσρεῖ ΧΔΞΠΣΥ : εἰσρεῖ *s.—[y] αὐτῇ G.—[z] ἐπίσακτος Πm (ει) et pr Λ, ἐπισακτος F.—[a] δὴ I.—[b] ὀνομάτων G.—[c] τοῦτο l.—[d] ἔσρους ΔΣΥ et corr (ος) fortasse Χ (qui pr videtur habuisse ἔσρος), ἔσρους Ξ, ἔσρως m, ἔειρος I.—[e] γε om G.—[f] ου ΧΔΞΠΣΥ, σ H.—[g] βῆτα G.—[h] δὴ I.—[i] β G.—[j] ἀντὶ τοῦ ο ante διὰ ponit Γ.—[k] οὐ om H.—[l] ἔτι X.—[m] μὲν δὴ Ξ, μὲν s.—[n] τῇ om ΣΥ.—[o] τὸ ΧΔΠG :

οὐ τοῦ παρόντος εἶναι ἱμέρου] In his nisi ἵμερος sonet *id quod desideratur* vel certe *fructum voluptatemque*, hæreo in hoc ἱμέρου. Heind. Schleiermach. legi jubet ῥοῦ, non tamen docuit, quomodo ῥοῦς et ῥεῦμα differant. Voc. ἱμέρου certe alienum est ab h. l. Beck.

ὅθεν] Sc. ab illo ποῦ, cujus antiqua forma fuit ποθί. Heind.

§. 79. ἐπείσακτος διὰ τῶν ὀμμάτων] Velut in Phædro §. 67. dicit eum, qui amore incenditur, δέχεσθαι τοῦ κάλλους τὴν ἀποῤῥοὴν διὰ τῶν ὀμμάτων, de quo dicto vid. Wyttenbach. Bibl. Crit. V. I. P. ii. p. 60. Heind.

ἔρος] Sic Cod. Gud. Vulgo ἔσρος.—τῷ γὰρ ο ἀντὶ τοῦ ω ἐχρ. V. Valcken. ad Euripid. Phœniss. p. 260. et 688. Heind. Locus non videtur integer. Nam dicendum erat, primum ἔσρος, dein ἔρος, hinc tandem ἔρως nomen fuisse. Beck.

ἀλλὰ τί ἔτι οὐ λέγ.] Ficinus : *Verum quid deinceps considerandum præcipis?* Scribendum Τί ἔτι σὺ λέγ. vel τί ἔτι αὖ λ.—διώκουσα τὸ εἰδέναι. Sic recte Cod. Gud. pro τοῦ εἰδ.—ἔοικε δὲ τοῦτο μᾶλλον. Corrigendum videtur τούτῳ, sc. τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ. Heind.

ἢ τῇ ἀπὸ τοῦ[p] τόξου βολῇ. ἔοικε δὲ τούτῳ[q] μᾶλλον.[r] ἡ γοῦν οἴησις τούτῳ[s] ξυμφωνεῖ.[t] οἶσιν[u] γὰρ τῆς ψυχῆς ἐπὶ πᾶν[v] πρᾶγμα οἷόν ἐστιν ἕκαστον τῶν ὄντων δηλούσῃ[w] προσέοικεν, ὥς πέρ γε καὶ ἡ βουλὴ πρὸς τὴν βολὴν,[x] καὶ τὸ βούλεσθαι[y] τὸ ἐφίεσθαι σημαίνει, καὶ βουλεύεσθαι· πάντα ταῦτα δόξῃ[z] ἑπόμεν' ἄττα φαίνεται τῆς βολῆς[a] ἀπεικάσματα,[b] ὥς περ αὖ[c] καὶ τοὐναντίον ἡ ἀβουλία ἀτυχία δοκεῖ εἶναι, ὡς οὐ βαλόντος[d] οὐδὲ τυχόντος[e] οὗ[f][g] ἔβαλλέ τε[h] καὶ ὃ[i] ἐβούλετο καὶ περὶ οὗ ἐβουλεύετο[j] καὶ οὗ ἐφίετο.

§. 80. ΕΡΜ. Ταῦτα ἤδη μοι δοκεῖς,[k] ὦ Σώκρατες,

τοῦ *s.—[p] τοῦ om Ξ et pr Ε.—[q] τούτῳ ΓBCEFGHIXlm et corr ΛΠ : τοῦτο *s.—[r] μάλιστα Δ.—[s] τοῦτο l.—[t] ξ. ΔΕΣΥ.—[u] οἶσιν Γl et γρ B, οἴσιν m, εἴσιν E, οἴ εἴσιν F, εἴσιν BCH, εἶσι ΛIX, ἴσῃ G, οἴσειν ἴσως Ξ et pr Π, ἴσως ΔΕΣΥ et rc Π, εἶσιν ἴσως tertia manus Π : οἴσει *s.—[v] τὸ ΞΔΕΣΥG.—[w] δηλοῦσι ΕΣΥF.—[x] βουλὴν H.—[y] καὶ τὸ βουλεύεσθαι G.—[z] ταῦτα τῇ δόξῃ G.—[a] βουλῆς ΞΔΕΣΥG.—[b] ἀπεικάσματι ΛIX.—[c] οὖν FH.—[d] βαλλόντος Ε, βάλλοντος FG.—[e] τυγχάνοντος G.—[f] ὃ G, om m.—[g] post οὗ omisi τ' cum ΓΛCGHIXm.—[h] ἔβαλέ τε G, ἐβάλετο X, om m : ἐβάλλετο *s.—[i] οὗ ΓΛBCEHXlm.—[j] καὶ περὶ οὗ...ἐβουλεύετο] hæc post

οἶσιν γὰρ τῆς ψυχῆς] Sic pro vulgato οἴσει scripsi ex Cod. Gud. et Ficino, qui vertit hæc ita : *Ostendit quippe* οἶσιν, *id est, ingressum animæ in unumquodque considerandum,* οἷον, *id est, quale sit.* οἶσιν hoc ductum apparet a Platone ἀπὸ τοῦ φέρειν, unde sunt illa οἰστὸς, οἴστρος etc. In Codice tamen Gud. huic οἶσιν adscriptum est ἴσως, ex quo suspicio nobis oboritur, Platonem scripsisse ἴεσιν, quod propius sane ad illam ἀπὸ τοῦ τόξου βολὴν accedit, ut vocabulum οἴησις compositum intelligatur ex ἴεσις (ἀπὸ τοῦ ἱέναι i. e. βάλλειν) et οἷον. Hoc ἴεσις autem formatum fuerit ἀπὸ τοῦ ἱέναι, velut ἔσις §. 78. ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι vel ἔσθαι, et ἴεσις ἀπὸ τοῦ ἱέναι §. 91. Heind.

ἐπὶ πᾶν πρᾶγμα] Cod. Gud. ἐπὶ τὸ πρᾶγμα.—πρὸς τὴν βολὴν sc. σημαίνει. Cf. §. 68. Heind.

πάντα ταῦτα τῇ δόξῃ ἑπόμεν' ἄττα] *Hæc omnia, quæ* δόξαν *sequuntur, videntur aliqua* τῆς βολῆς *imitamenta.* Articulum τῇ revocavi e Cod. Gud. qui itidem restituendus videtur ante βουλεύεσθαι, post βουλεύεσθαι autem additam vellem vocalem καὶ, et pro seq. ταῦτα scriptum τὰ τοιαῦτα, nisi quis verba hæc sic jungenda putet : ὥσπερ γε—καὶ τὸ βούλεσθαι καὶ βουλεύεσθαι τὸ ἐφίεσθαι σημαίνει, πάντα ταῦτα etc., ut solent hujusmodi epexegeses ἀσυνδέτως inferri. Heind.

τῆς βολῆς] Cod. Gud. τῆς ψυχῆς. Platonis fortasse fuerat : τῆς βολῆς τῆς ψυχῆς ἀπεικ.—Tum Cod. Gud. ὡς οὐ βάλλοντος οὐδὲ τυγχάνοντος, et statim post οὗ ᾧ ἐβάλλετο. [et sane Ald. Bas. 1. 2. βάλλοντος] Scripserim οὗ ἔβαλλε καὶ ὃ ἐβούλ. Heind.

§. 80. τέλος γὰρ κ. τ. λ.] In Ald. edit. hæc a Socrate, sicut et sequentia, dicuntur : et ita legi posse videtur θεῶν, id est, nominum deorum. Aliis placet scribere σὺν θεῷ. Steph. qui sic in notis : ' Majus aliquod mendum subest huic loco, τέλος γὰρ ἤδη θεῷ, quam primo aspectu subesse videatur. Ejus tamen emendationem conjectura mihi videor assequi : quam proferam ubi quid alii de illo sentiant declaravero. Fic. igitur ita interpretatur, *quare finis jam sit favente Deo.* Quidam vero ita, *finem enim jam video.* Quæ posterior interpretatio nullo admitti modo potest : quum inauditum sit (ut opinor) θεῶ a θεάω, pro θεῶμαι a θεάομαι. Prior autem illa usum det dativo; quem dubito an habere comperiatur absque particula σύν. fortasse igitur illam pensigendam esse censuit. Quod vero attinet ad lectionem θεῶν, ideo minus placet quod longe intervallo præcesserit dissertatio

πυκνότερον[l] ἐπάγειν· τέλος γὰρ ἤδη θεῷ.[m] ἀνάγκην[n] δ᾽ οὖν ἔτι[o] βούλομαι διαπεράναι, ὅ τι τούτοις ἑξῆς ἐστί, καὶ τὸ ἑκούσιον.

II. ii. 80. ΣΩ. Τὸ μὲν οὖν ἑκούσιον,[p] τὸ εἶκον[q] καὶ μὴ ἀντιτυποῦν ἀλλ᾽, ὥς περ[r] λέγω, εἶκον[s] τῷ ἰόντι δεδηλωμένον[t] ἂν εἴη

ἐφίετο ponit m.—[k] δοκεῖ I.—[l] πυκνότερα Ξ.—[m] ἤδη σὺν θεῷ rc F.—[n] ἀνάγκῃ Flm et pr Ξ.—[o] καὶ F.—[p] τὸ μὲν οὖν ἑκούσιον om Γ.—[q] ἧκον [ei] F, εἶκος X.—[r] περ add ΞΓΔΛΠBCEFGHIXlm.—[s] ἧκον F.—[t] δεδηλωμένως HI.—[u] ἀντιτυποῦν ΞΔΗΣΥ.—

de nominibus deorum: præterea etiam quod non satis apte hæc ratio addi videatur, finem jam esse impositum nominibus deorum. Tandem igitur ad illam meam conjecturam venio, quam lectori probatum iri spero. Primum in eo sequor Aldinam editionem, quod hæc verba, *τέλος γὰρ ἤδη*, et proxime sequentia, Socrati adscribit, non Hermogeni: deinde præpositionem *εἰς* nomini *τέλος* præfigo, et pro *θεῷ*, servatis iisdem literis scribo *θέω*: adeo ut non multum lectionem alteram immutem, quod ad ipsa literarum elementa attinet, et sensum tamen valde diversum efficiam: sed aptum, ni fallor: ut Hermogeni, dicenti Socratem vocabula quorum etyma afferebat, nimis alia aliis addensare (quasi non satis in singulorum explicatione immorantem) respondeat Socrates, *ad finem enim propero*. Q. d. ‘ Mirum tibi videri non debet quod illa sic addenso, quum ad finem properem.’ Quibus addit, se, quamvis festinantem, velle tamen operam impendere enarrationi nominis *ἀνάγκη*, quod etiam facit. At vero ut collocatæ sunt in omnibus editionibus personarum notæ (id est, literæ quæ personas indicant) non Socrates sed Hermogenes se id velle facere dicit, quod tamen non ipse facit, sed Socrates.’

τέλος γὰρ ἤδη θεῷ] Certe particula *εἰς* facile potuit excidere, ob magnam præcedentis syllabæ similitudinem. At vehementer dubito, an sic recte dicatur *θέω εἰς τέλος propero ad finem*, et an ordo verborum ferat istam correctionem. Neque tamen assentior ei quem idem Stephanus memorat legisse *τέλος γὰρ ἤδη θεῶ finem enim jam video*. nam *θεῶ* pro *θεῶμαι* novum est et inauditum. Probo igitur lectionem vulgatam, ita ut verba *τέλος γὰρ*—existimem esse verba Socratis, eaque cum Ficino interpretor, *In eo enim jam sum ut finem disserendi faciam, favente deo.* nam *θεῷ* dictum arbitror, ut *τύχῃ* et *ἀγαθῇ τύχῃ*, ut non necesse sit suspicari cum Stephano, Ficinum legisse *σὺν θεῷ*, quod non possit simpliciter dici *θεῷ*. In alia omnia Abreschius discedit Auctar. Thucyd. p. 306. Nam legi jubet *θεῶ*, ut sit imperativus verbi *θεᾶσθαι*, hoc sensu, *finem quæso jam respice*, aut *impone*. Judicent docti linguæque Græcæ periti. Fisch.

ταῦτα ἤδη μοι δοκεῖς—ἤδη θεῷ] Gravis hunc locum corruptela invasit, qua vix possit sine librorum ope Platonis oratio liberari. In Ald. ante *τέλος* Socratis nomen præfigitur, et Socratis manifesto hæc sunt, *'Ανάγκην δ᾽ οὖν ἔτι — ἑκούσιον*. Stephanus conjecit parum Græce, opinor: neque magis Græca et absurdior multo est ratio Abreschii: Fischerus denique in vulgata scriptura, ut solet, acquiescens et verba Socrati tribuens, cum Ficino ea interpretatur usquequaque absona. Scilicet, ne quid dicam de grammatica horum *τέλος γὰρ ἤδη θεῷ* ratione, unde non modo illa, sed ne ulla quidem sententia extundi potest, lepida sane hæc fuerit Socratis minatio in medio fere sermone, cui non conveniunt proxima illa ejusdem: *ἕως δὲ πάρεστιν ἡ ῥώμη, μὴ ἀνιῶμεν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ ἀνίει, ἀλλ᾽ ἐρώτα*. Luce clarius est, mutilatam hic esse orationem uno vel pluribus adeo versibus prætermissis, quæ donec meliorum librorum ope redintegretur, tolerabili fortasse et sensu et sermone lacunam hanc ita expleas: *'Ερμ. Ταῦτα ἤδη μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, πυκνότερον ἐπάγειν, τέλος γὰρ ἤδη ἐπιθεῖναι βούλεσθαι. Σω. 'Αλλ᾽ οὔπω, πρὶν ἀποκαμεῖν. 'Αλλὰ τοῦτο μὲν μελήσει τῷ θεῷ. 'Ανάγκην δ᾽ οὖν.* Heind.

πυκνότερον ἐπάγειν] *Confertius quam priora, afferre, ita ut alterum alteri addas in singulis nihil immorans.* Heind.

τούτῳ τῷ ὀνόματι, τῷ κατὰ τὴν βούλησιν γιγνομένῳ· τὸ δὲ ἀναγκαῖον καὶ ἀντίτυπον,[u] παρὰ τὴν βούλησιν ὄν, τὸ περὶ τὴν[v] ἁμαρτίαν ἂν[w] εἴη καὶ ἀμαθίαν,[x] ἀπείκασται δὲ τῇ κατὰ τὰ ἄγκη[y] πορείᾳ, ὅτι δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια ὄντα ἴσχει τοῦ ἰέναι. ἐντεῦθεν οὖν ἴσως ἐκλήθη ἀναγκαῖον, τῇ διὰ τοῦ ἄγκους[z] ἀπεικασθὲν πορείᾳ. Ἕως[a] δὲ πάρεστιν ἡ ῥώμη, μὴ ἀνιῶμεν[b] αὐτήν. ἀλλὰ[c] καὶ[d] σὺ μὴ ἀνίη,[e] ἀλλὰ ἐρώτα.

ΕΡΜ. Ἐρωτῶ δὴ τὰ μέγιστα καὶ τὰ[f] κάλλιστα, τήν 1. 421.
τε ἀλήθειαν καὶ τὸ ψεῦδος καὶ τὸ ὂν[g] καὶ αὐτὸ τοῦτο περὶ ὃ[h] νῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἐστίν, ὄνομα, διότι τὸ ὄνομα ἔχει.

ΣΩ. Μαίεσθαι[i] οὖν καλεῖς τι;

ΕΡΜ. Ἔγωγε,[j] τό γε[k] ζητεῖν.

§. 81. ΣΩ. Ἔοικε τοίνυν ἐκ λόγου ὀνόματι συγκεκρο-

[v] περὶ τὴν om pr Ξ.—[w] ἂν om G.—[x] τὴν ἀμαθίαν G.—[y] κατ' ἀνάγκη Σ, κατ' ἀνάγκην ΓΛΞΠΒCEFGHIXlm: κατὰ τὰ ἄγκη cum *ς corr. 𝔛.—[z] ἄκους I, ἔγκους H. —[a] ὡς G.—[b] ἀνίωμεν ΓΛΒCEFIXlm.—[c] ἀλλὰ καὶ...δὴ] ἀλλὰ καὶ ἀλήθειαν καὶ τὸ
ει
ψεῦδος. ἐρωτᾶ δὴ I.—[d] καὶ om ΞΣΥ.—[e] ἀνίη ΞΣΥm et pr Π, ἀνιῇ Δ, ἀνίησι 𝔛, ἀνίησ' Θ: ἀνίει *ς.—[f] alterum τὰ add 𝔛ΓΔΛΠΒCEFGXl.—[g] καὶ τὸ ὂν om Δ et pr 𝔛ΠΣ.
οὗ
—[h] ὧν 𝔛ΓΞΣΥHlm et pr Π, ὧν ὃ l, ὧν Λ, οὗ ὧν X, ὧν (in mg posito οὗ) F.—[i] μαί-

ἑκούσιον—ὀνόματι] Apposui hic ὑποστιγμὴν, ne ad hoc ὀνόματι traheretur subsequens illud γιγνομένῳ. Neque enim ipsum ὄνομα dici potuit a Platone γίγνεσθαι κατὰ τὴν βούλησιν, sed continent potius hæc τῷ κατὰ τὴν βούλ. γιγνομένῳ epexegesin præcedd. τούτῳ τῷ ὀνόματι, perinde ac si scripsisset τούτῳ τῷ ὀνόματι, τῷ εἴκοντι. Multo tamen planius fuisset τούτῳ τῷ ὀνόματι τοῦ κατὰ τὴν βούλησιν γιγνομένου. Heind.

ἀντίτυπον] Cod. Gud. ἀντιτυποῦν. Magis tamen h. l. post ἀναγκαῖον placet adjectivum ἀντίτυπον, quod et in Theæt. legitur §. 33. Heind.

τὸ περὶ τὴν ἁμαρ.] Scribendum censeo, τῷ περὶ τὴν ἁμαρτίαν etc. subaudiendo δεδηλωμένον: ut modo dixit δεδηλωμένον ἂν εἴη τούτῳ τῷ ὀνόματι τῷ κατὰ τὴν βούλησιν γιγνομένῳ. Steph.

τῇ κατὰ τὰ ἄγκη πορείᾳ] In præced. edit. scriptum est τῇ κατὰ ἀνάγκην πορείᾳ, quam mendosam lectionem in illis esse non miror: sed Ficinum eam agnoscere, id certe valde miror. Steph.

τῇ κατὰ τὰ ἄγκη] Ita recte edidit Stephanus e Bas. 2., eamque scripturam Schol. quoque servavit: γράφεται καὶ τῇ κατὰ τὰ ἄγκη πορείᾳ. Nam in Cod. Gud. et Ald. ac Bas. 1. legitur τῇ κατ' ἀνάγκην, idque Ficinus etiam expressit. Heind.

ὅτι δύσπορα] Sc. ταῦτα τὰ ἄγκη.—διὰ τοῦ ἄγκους. An διά του (τινὸς) ἄγκους? Sed vid. nostra ad Plat. Charmid. §. 7.—Cod. Gud. καὶ τὰ κάλλιστα, et statim post vitiose αὐτῶν τούτων περὶ ὧν. Heind.

ἔγωγε, τό γε ζητεῖν] Alterum γε restitui, ut Theæt. §. 154. Νῦν δῆτα—παντάπασί γε ἔγωγε—ξυνίημι οὐδὲ σμικρόν. Hæc autem quum Ficinus ita verterit: *An aliquid vocas μαίεσθαι? Herm. Ego sane, inquirere illud voco*, Heusdius correxit Μαίεσθαι οὖν καλεῖς τί; quæ correctio Platonis consuetudini repugnat. Formula hac καλεῖς τι τοῦτο; nihil apud hunc frequentius est. Supra §. 4. καλεῖς τι ἀληθῆ λέγειν καὶ ψευδῆ. ΕΡΜ. Ἔγωγε. Conf. not. nostr. ad Gorg. §. 109. Heind.

τημένῳ, λέγοντος ὅτι τοῦτ᾽ ἐστὶν ὄν, οὗ τυγχάνει ζήτημα, τὸ ὄνομα. μᾶλλον δὲ[l] ἂν αὐτὸ γνοίης ἐν ᾧ λέγομεν τὸ ὀνομαστόν· ἐνταῦθα γὰρ σαφῶς λέγει τοῦτο εἶναι ὄν,[m] οὗ μάσμα ἐστίν. ἡ δ᾽ ἀλήθεια, καὶ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἔοικε
II. ii. 81. συγκεκροτῆσθαι·[n] ἡ γὰρ θεία τοῦ ὄντος φορὰ ἔοικε προσει-

νεσθαι m.—[j] ἔγω I.—[k] τό γε add ΧΔΠΤG : τὸ *r.—[l] δ᾽ αὖ m.—[m] ὄν, οὗ μάσμα Buttmannus : libri ὀνόμασμα.—[n] συγκεκροτεῖσθαι F, συγκροτῆσθαι H.—[o] τῇ om F.

§. 81. ἐν ᾧ λέγομεν τὸ ὀνομαστὸν] I. e. ἐν τούτῳ, ὃ λέγ. ὀνομαστόν. Heind.

τοῦτο εἶναι ὀνόμασμα] For. τοῦτο εἶναι ὀνόμασμα. ἡ δ᾽ ἀλήθεια καὶ ἐκ τοῦ τῆς ἄλης ἔοικε συγ. ut subaud. ὀνόματος. Steph. qui sic in notis: 'Emendationem confirmat quod sequitur, ὡς θεία οὖσα ἄλη.'

τοῦτο εἶναι, ὀνόμασμα ἐστὶν] De Stephani conjectura nobis quidem ita videbatur. Verbum ἐστὶν quum non habeat quo referatur, haud dubie deleri debet, translatum fortassis huc e superioribus: nisi malis contendere, ἀνακολουθίαν esse. Reliqua vero non ausim attingere: nam ut τοῖς ἄλλοις recte defendi et vindicari potest: quidni enim intelligi possit præpositio σὺν, ut etiam Ficinus accepit verba? ita non solum ellipsin illam vocabuli ὄνομα duram esse apparet, sed nec verbum συγκεκροτῆσθαι addicere: hoc enim non unum, sed duo illa vocabula poni jubet, e quibus conflatum sit nomen ἀλήθεια. Neque vero video, quomodo sequentia verba confirment conjecturam Stephanianam, ut ejus auctor putabat. Socrates enim primo dicit, τὸ ἀλήθεια esse vocabulum compositum, non simplex: deinde affert et laudat ipsa vocabula, e quibus compositum esse videatur. Fisch.

ἐνταῦθα γὰρ σαφῶς λέγει τοῦτο εἶναι, ὀνόμασμα ἐστὶν] Stephani quidem opinionem probat Fischerus. At vero vel ita nihil luminis accedit huic loco, et μαίεσθαι illud, de quo rogavit Socrates, nullum omnino usum habet. Sed, quid multis? Pro ἐνταῦθα γὰρ σαφῶς λέγει τοῦτο εἶναι, ὀνόμασμα ἐστίν, legendum videtur:—τοῦτο εἶναι ὂν, οὗ μαῖσμα ἐστίν. Cæterum post ζήτημα distinguendum, ut τὸ ὄνομα ad ὅτι τοῦτ᾽ ἐστὶν ὂν referatur. Ut sententiam loci quam brevissimo compendio complectamur, hoc ait Socrates: *ὄνομα dici ab ὂν et μαίεσθαι i. e. ζητεῖν,* QUÆRERE: *esse enim ὄνομα illud ὂν, cujus est μαῖσμα i. e.* ζήτημα, QUÆSTIO *sive* DISQUISITIO. Heusd.

τοῦτο εἶναι ὂν οὗ μάσμα ἐστὶν] Sic ausus sum de conjectura edere, quum in eandem mecum et Buttmannus inciderit et, ut nunc video, Heusdius, nisi quod hic μαῖσμα reponi voluit. Vulgo—λέγει τοῦτο εἶναι, ὀνόμασμά ἐστιν, sine sensu ullo. Jam hæc exactissime respondent prægressis illis, ὅτι τοῦτ᾽ ἐστιν ὂν, οὗ τυγχάνει ζήτημα, τὸ ὄνομα. A μάω, μαίομαι ductum reperitur μάστωρ aliaque; μάσμα quamvis nusquam alibi adhibitum reperias, recte tamen formatum est a Platone, velut ἔσις §. 78. ἵεσις §. 91. et plura in hoc libro alia. Illud igitur ὀνομαστὸν idem esse vult quod ὂν μαστὸν, *res investigata.* In Cod. Gud. ante vulgatum ὀνόμασμα a correctore insertum ὄ. Heind.

ἡ δ᾽ ἀλήθεια, καὶ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἔοικε συγκεκροτῆσθαι] Recte Ficinus: *'Αλήθεια vero, sicut et alia (cetera) contrahi conflarique videtur.* Nam συγκεκροτῆσθαι h. l. eadem vi adhibitum esse oportet, qua paullo ante in verbis, ἔοικε τοίνυν ἐκ λόγου ὀνόματι συγκεκροτημένῳ. Sed dativus τοῖς ἄλλοις nihil habet unde pendeat, in quo nemo præter Fischerum σὺν suppleri posse opinabitur, Stephani autem commentum conjectantis, καὶ ἐκ τοῦ τῆς ἄλης ἔοικε συγκεκρ., refutare non attinet. Platonem scripsisse suspicor: ἡ δ᾽ ἀλήθεια κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἄλλ. etc. Scilicet vocabulum ὄνομα ex λόγῳ quodam conflatum docuit; vocabulum ἀλήθειαν *eodem modo, quo cetera, conflatum videri* dicit, non ex λόγῳ s. *propositione aliqua,* sed ex singulis his verbis, ἄλης et θείας. Heind.

φορᾷ ἔοικε] Plutarchus de Isid. et Osir. t. ii. p. 375. D. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων φησὶ τὴν ὁσίαν δηλοῦν τοὺς παλαιοὺς, 'Ισίαν καλοῦντας· οὕτω καὶ τὴν νόησιν καὶ τὴν φρόνησιν, ὡς νοῦ φορὰν καὶ κίνησιν οὖσαν, ἱεμένου καὶ φερομένου, καὶ τοῦ συνιέναι καὶ τἀγαθὸν ὅλως, καὶ ἀρετὴν ἐπὶ

ῥῆσθαι τούτῳ τῷ ῥήματι, τῇ[o] ἀληθείᾳ, ὡς θεία[p] οὖσα ἄλη.[q] τὸ δὲ[r] ψεῦδος τοὐναντίον τῇ φορᾷ· πάλιν γὰρ[s] αὖ λοιδορούμενον ἥκει τὸ[t] ἰσχόμενον καὶ τὸ ἀναγκαζόμενον ἡσυχάζειν, ἀπείκασται δὲ τοῖς καθεύδουσι· τὸ ψῖ δὲ προσγενόμενον[v] ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος. τὸ δὲ ὂν καὶ ἡ οὐσία ὁμολογεῖ τῷ ἀληθεῖ, τὸ ἰῶτα ἀπολαβόν·[w] ἰὸν γὰρ σημαίνει, καὶ τὸ οὐκ ὂν αὖ, ὥς τινες[x] καὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸ[y] οὐκὶ ὄν.[z]

ΕΡΜ. Ταῦτα μέν μοι δοκεῖς,[a] ὦ Σώκρατες, ἀνδρείως πάνυ διακεκροτηκέναι. εἰ δέ τίς σε[b] ἔροιτο τοῦτο[c] τὸ ἰὸν καὶ τὸ ῥέον καὶ τὸ δοῦν, τίνα ἔχει ὀρθότητα ταῦτα τὰ ὀνόματα.[d]

ΣΩ. Τί[e] ἂν αὐτῷ ἀποκριναίμεθα[f] λέγεις; ἢ γάρ;

—[p] ὡς θεία om I.—[q] ἄλη ϒΠΣ, ἄλλη EFl, τουτέστι πλάνη ἄλλη G.—[r] δὲ om ϒ.—[s] γὰρ om E.—[t] τὸ om ΠΣΥ.—[v] προσγινόμενον Π.—[w] ἀποβαλόν Hr.—[x] τινὲς ὀνόματι Γ et rc ϒ.—[y] καὶ τὸ I.—[z] libri οὐκ ἰόν.—[a] δοκεῖ G.—[b] σε om ϒΔ.—[c] ἔροιτο αὖ τοῦτο G.—[d] τὰ ὀνόματα ταῦτα Γ, om EFH.—[e] τί ϒΓΔΛΠΠΣΤBCGHIX

τοῖς εὑρεῦσι καὶ θεοῦσι θέσθαι. Fisch.

πάλιν γὰρ αὖ] Cod. Gud. vitiose ἄλλην γὰρ αὖ. Particularum πάλιν αὖ junctura nihil apud Platonem est tritius. V. not. ad Gorg. §. 87. Heind.

τῷ ἀληθεῖ] Τὸ ἀληθὲς hoc loco est universi hujus conditio, ut omnia perpetuo eant, moveantur, mutentur. Cui conditioni ὂν et οὐσία convenire dicitur, τὸ ἰῶτα ἀποβαλόν. Atque ὂν et οὐσία, ut rerum naturæ conveniant et motum significent, mutanda sunt in ἰὸν et ἰουσία, assumere ἰῶτα debent, non abjicere. Sed facile tolli repugnantia potest. Simpliciter enim ἀποβαλὸν in ἀπολαβὸν mutandum. Quod ad posteriorem loci partem attinet, apparet quidem, hanc ejus esse vim et sententiam, τὸ ὂν et τὸ οὐκ ὂν significare ἰὸν et οὐκ ἰὸν, sed quid sibi vult illud: ὥς τινες καὶ ὀνομάζουσιν αὐτό? Nemo enim pro οὐκ ὂν dicat οὐκ ἰόν. Forte hoc voluit Plato, pro οὐκ ὂν nonnullos dicere οὐχὶ ὄν, atque adeo ita illud pronunciari nonnunquam ac si dicatur οὐκ ἰόν. Quæ si Platonis mens est, pro οὐκ ἰὸν scribendum est οὐχὶ ὄν. Heusd.

τὸ ἰῶτα ἀπολαβὸν] Sic Cod. Gud. cum Ficino: si ι apponatur, ut corrigendum Heusdius viderat. Vulgo ἀποβαλόν.—καὶ τὸ οὐκ ὂν—οὐκ ἰόν. Et verba item οὐκ ὂν significant οὐκ ἰὸν, uti et loquuntur nonnulli. Ingeniose monet Buttmannus, videri fuisse in plebe vocabulum οὐκιον (nichtig), nisi forte, quæ est Heusdii conjectura, scribendum est οὐχὶ ὂν pro οὐκ ὂν, ut Plato voluerit, pro οὐκ ὂν nonnullos dicere οὐχὶ ὂν, atque ita illud pronuntiari nonnunquam ac si dicatur οὐκ ἰόν. Heind.

εἰ δέ τίς σε ἔροιτο] Abest σε a Cod. Gud., bene, opinor. Alioquin enim in verbis subseqq. ἀποκριναίμην potius inferretur quam ἀποκριναίμεθα. Heind.

ἀποκριν. λέγ.] Inter ἀποκριναίμεθα et λέγεις, quædam deesse suspicor. Volui autem lectionem Ald. editionis repræsentare, ideoque post λέγεις notam interrogationis non posui. Steph.

ἀπ. λεγ.] Sana omnia atque integra esse apparebit, modo verba sic distinguantur, τίνα ἂν αὐτῷ ἀποκριναίμεθα; λέγεις; aut λέγεις ἢ γάρ; ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν. Ἐν μέντοι —. Post verbum λέγεις; intelligi debent e superioribus verba ἔχειν ὀρθότητα ταῦτα τὰ ὀνόματα. Cæterum quid Ficinus habuerit in suis libris, non satis apparet. vertit, *quid illi potissimum respondebimus? habesne?* Fisch.

τίνα ἂν αὐτῷ ἀποκριναίμεθα, λέγεις; ἢ γάρ;] Quæ vulgo ad Hermogenis orationem trahuntur, Socrati assignavi, a quo Hermogenis sermonem interrumpi liquet his verbis: *quid ei respondeamus, quæris? Nonne?* Phileb. p. 49. A. Σ. Τοῦτο τοίνυν ἔτι διαιρετέον, ὦ Πρώταρχε, δίχα, εἰ μέλλομεν τὸν παιδικὸν ἰδόντες φθόνον ἄτοπον ἡδονῆς καὶ λύπης ὄψεσθαι μίξιν. ΠΡ. Πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα, λέ-

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 82. ΣΩ. "Εν[g] μὲν τοίνυν[h] ἄρτι που ἐπορισάμεθα, ὥστε δοκεῖν τι λέγειν ἀποκρινόμενοι.[i]

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον τοῦτο;

ΣΩ. Φάναι, ὃ ἂν[j] μὴ γιγνώσκωμεν,[k] βαρβαρικόν τι[l] τοῦτ' εἶναι. εἴη μὲν οὖν[m] ἴσως ἄν τι τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοιοῦτον[n] αὐτῶν, εἴη δὲ κἂν ὑπὸ παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν
II. ii. 82. ὀνομάτων[o] ἀνεύρετα[p] εἶναι· διὰ γὰρ[q] τὸ πανταχῇ στρέφεσθαι[r] τὰ ὀνόματα οὐδὲν θαυμαστὸν ἂν εἴη εἰ[s] ἡ παλαιὰ φωνὴ πρὸς τὴν[t] νυνὶ βαρβαρικῆς μηδὲν διαφέροι.[u]

ΕΡΜ. Καὶ[v] οὐδέν γε[w] ἀπὸ τρόπου λέγεις.[x]

ΣΩ. Λέγω γὰρ οὖν εἰκότα. οὐ μέντοι μοι[y] δοκεῖ προ-

lm: τίνα *s.—[f] ἀποκρινώμεθα l.—[g] ὃ X.—[h] μὲν τοίνυν ΓΔΠBCEFGHIXlm : μέντοι νῦν *s.—[i] ἀποκρινόμενον l.—[j] ἂν ΓΛBCEGHIXlm : ἐὰν *s.—[k] γιγνώσκοιμεν G. —[l] τι om ΓBEFHIXlm.—[m] οὖν om BCEFHIXlm et pr ΓΛ : γὰρ rc Γ.—[n] τοιούτων Σ.—[o] πρῶτα τῶν ὀνομάτων] τοιαῦτα F.—[p] ἀνερεύνητα corr Π : ἀνεύρετα...ὀνόματα om l.—[q] γὰρ om Δ.—[r] φέρεσθαι G.—[s] εἰ om ΧΔΣΥBCGHI et pr ΞΠΕF.—[t] τῇ pr G.—[u] διαφέρει ΓΞΣΥΧm et corr Λ, διαφερειν (ει) Χ, διαφέρειν (οι) F, διαφέρειν ΔΠBCGHIl.—[v] καὶ om H.—[w] γε om G.—[x] φέρεις ΧΔ.—[y] οὐδέν τοι pr Λ, ὅμως οὐδέν τοι X.

γεις; Σ. Ναί. De Legg. iii. p. 687. D. A. Καὶ μὴν ὅν γε ὁ παῖς εὔχεται ἑαυτῷ γίγνεσθαι, πολλὰ ὁ πατὴρ ἀπεύξαιτ' ἂν τοῖς θεοῖς μηδαμῶς κατὰ τὰς τοῦ υἱέως εὐχὰς γίγνεσθαι. M. Ὅταν ἀνόητος ὢν καὶ ἔτι νέος εὔχηται, λέγεις; ΑΘ. Καὶ ὅταν. Interrupti autem sermonis similis ratio supra fuit §. 20. Σ. Ὧδε δὴ σκόπει· εἴ τις ἔροιτό σε, πότερον οἴει ὀρθότερον καλεῖν τὰ ὀνόματα τοὺς φρονιμωτέρους ἢ τοὺς ἀφρονεστέρους. ΕΡΜ. Δῆλον δὴ ὅτι τοὺς φρονιμωτέρους φαίην ἄν, ubi vid. not. Jam verba Πάνυ μὲν οὖν manifesto Hermogeni tribuenda sunt, cui tribuuntur in Ed. Ald., quum contra in Bas. utraque Socrati tribuantur. Vulgata personarum distinctio ferri posset, si pro λέγεις scriptum legeremus ἔχεις λέγειν; vel certe λέγοις ἄν; — Pro τίνα ἂν Cod. Gud. τί ἄν. Statim post vulgo Ἓν μέντοι, νῦν ἄρτ. Heind.

§. 82. ὃ ἂν] Sic Cod. Gud. Vulgo ὃ ἐάν. Ante φάναι autem inserendus est art. τό. Tum male id. lib. γιγνώσκοιμεν. Ex eodem deinde libro scripsi ἀνερεύνητα pro ἀνεύρετα. Ficinus: *prima nomina inscrutabilia sunt*. Hipp. Maj. §. 41. ὃς ἐμοὶ οὐδὲν ἂν μᾶλλον ταῦτα ἐπιτρέποι ἀνερεύνητα ὄντα ῥᾳδίως λέγειν etc. Mox idem διαφέρειν pro διαφέροι, quod mutandum puto in διαφέρει. Vid. not. ad Gorg. §. 15. Heind.

οὐδέν γε ἀπὸ τρόπου] Male a Cod. Gud. abest γε. Theæt. §. 4. καὶ οὐδέν γε ἀπὸ τρόπου, et sic sæpe. Heind.

οὐ μέντοι μοι δοκεῖ] Cod. Gud. οὐ μέντοι μοι δοκεῖν προφάσεις ἀγὼν δέχεσθαι. Schol. Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Πλάτων ἐνταῦθα οὕτως· οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὼν δέχεσθαι. Καὶ ἐν Νόμων ἕκτῳ· (p. 751. D.) ἀλλὰ γὰρ ἀγῶνα προφάσεις (φασὶν ?) οὐ πάνυ δέχεσθαι. Αἰσχύλος δέ φησι Γλαύκῳ Ποτνιεῖ· Ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους. Καὶ Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'. Conf. Leopard. Emend. xiii. 7. et Bergler. ad Alciphr. i. Ep. 39. Ejusdemque generis sunt illa apud Chariton. Aphrod. viii. 2. πόλεμος ἀναβολὴν οὐ περιμένει, ubi apte Dorvillius attulit Eurip. Heracl. 721. Ὡς ἐγγὺς ἀγών, καὶ μάλιστ' Ἄρης στυγεῖ Μέλλοντας. Articulum ὁ ante ἀγὼν recte fortasse h. l. omisit Cod. Gud. et Schol. quanquam ὁ ἀγὼν h. l. accipi potest pro ἀγὼν οὗτος, ut Aristoph. Acharn. 392. Ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται. Heind.

φάσεις[z] ἀγὼν εἰσδέχεσθαι,[a] ἀλλὰ προθυμητέον αὐτὰ[b] διασκέψασθαι. ἐνθυμηθῶμεν δέ, εἴ τις ἀεί, δι' ὧν[c] ἂν λέγηται τοὔνομα,[d] ἐκεῖνα ἀνερήσεται[e] τὰ ῥήματα, καὶ αὖθις αὖ δι' ὧν ἂν[f] τὰ ῥήματα λεχθῇ, ἐκεῖνα πεύσεται, καὶ τοῦτο μὴ παύσεται ποιῶν, ἆρ' οὐκ ἀνάγκη τελευτῶντα[g] ἀπειπεῖν τὸν[h] ἀποκρινόμενον;

ΕΡΜ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

§. 83. ΣΩ. Πότε[i] οὖν ἀπειπὼν ὁ ἀπαγορεύων δικαίως I. 422. παύοιτ' ἄν;[j] ἆρ' οὐκ[k] ἐπειδὰν ἐπ' ἐκείνοις γένηται τοῖς ὀνόμασιν, ἃ ὡσπερεὶ στοιχεῖα τῶν ἄλλων ἐστὶ καὶ λόγων καὶ ὀνομάτων; ταῦτα γάρ που οὐκέτι δίκαιον φανῆναι ἐξ ἄλλων ὀνομάτων ξυγκείμενα,[l] ἂν οὕτως ἔχῃ. οἷον νῦν δὴ τἀγαθὸν[m] ἔφαμεν ἐκ τοῦ ἀγαστοῦ καὶ ἐκ τοῦ θοοῦ[n] ξυγκεῖσθαι·[o] τὸ δὲ θοὸν[p] ἴσως φαῖμεν ἂν[q] ἐξ ἑτέρων, ἐκεῖνα δὲ ἐξ ἄλλων. ἀλλ' ἐάν ποτέ γε[r] λάβωμεν ὃ οὐκέτι[s] ἔκ τινων ἑτέρων ξύγκειται[t] ὀνομάτων, δικαίως ἂν φαῖμεν ἐπὶ στοιχείῳ τε[u] ἤδη εἶναι καὶ οὐκέτι τοῦτο ἡμᾶς δεῖν εἰς ἄλλα II. ii. 83. ὀνόματα ἀναφέρειν.

ΕΡΜ. Ἔμοιγε[v] δοκεῖς[w] ὀρθῶς[x] λέγειν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ[y] νῦν ἃ ἐρωτᾷς[z] τὰ ὀνόματα, στοιχεῖα ὄντα τυγχάνει, καὶ δεῖ αὐτῶν ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ ἤδη τὴν ὀρθότητα ἐπισκέψασθαι ἥ τις ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἰκός γε.

—[z] ante ἀγὼν omisi ὁ cum ℨΔΛΠΣΥBCEFGHIX*lm* et pr Γ.—[a] scribe δέχεσθαι cum ℨΓΛBCEFGHIX*m*.—[b] ταῦτα ℨΔΞΠΣΥ, αὐτοὺς I.—[c] ὃν *l*.—[d] τοὔνομα Γ.—
ἀδ
[e] ἀνερήσεται ΛBX, ἂν ἐρήσεται E, ἐρήσεται ℨΔΣΥG et pr Ξ, ἂν εὑρήσεται I: ἂν ἐρήσεται *ς.—[f] ἂν om G.—[g] τελευτῶντα om ΣΥ et pr Ξ.—[h] τὸ Δ et pr ℨΥ.—[i] τότε *l*.—[j] ἂν παύοιτο G.—[k] ἆρ' οὖν οὐκ Γ.—[l] ξ. ΔΣΥ.—[m] τἀγαθὸν Γ.—[n] θεοῦ *l*.—[o] ξ. ΔΞΣΥ.—[p] θεὸν *l*.—[q] φῶμεν ἂν Π.—[r] γε om ΓΛBCEFGHIX*lm*.—[s] οὐκ *m*.—[t] ξ. ΔΞΣΥ.—[u] τε...ἀναφέρειν om H.—[v] ἔτι μοι γε H.—[w] δοκεῖ ΥΠ*ς*.—[x] ὁρᾷς I.—[y] οὖν γε καὶ *m*.—[z] ἀγρόταις γρ B, ἀγρόταις ℨΔΠG: ἐρωτᾷς cum *ς corr Υ.—[a] ἃ ὁ Π.—

εἴ τις ἀεὶ—ἀνερήσεται] In his τὸ ὄνομα positum est pro τὶ ὄνομα (vid. not. ad Charmid. §. 7.) ἀνερήσεται autem rescripsi pro ἂν ἐρήσεται. Cod. Gud. ἀνερήσεται, quod natum suspicetur aliquis ex ἀνερευνήσεται. Heind.

§. 83. παύοιτ' ἄν] Cod. Gud. ἂν παύοιτο;—ἂν οὕτως ἔχῃ, si sunt τῶν ἄλλων ὡσπερεὶ στοιχεῖα. Hæc tamen si abessent, nemo requireret; magis certe placeret ἃ ἂν οὕτ. ἔχῃ.—οἷον νῦν δή. §. 63. Porro in his, ἀλλ' ἐάν ποτέ γε λαβ. in Cod. Gud. omissum γε. Heind.

δοκεῖς] Sic Cod. Gud. Vulgo vitiose δοκεῖ.—νῦν ἃ ἐρωτᾷς pro ἃ νῦν ἐρ. Hipp. Maj. §. 3. νῦν εἰ γενόμενος τοιαῦτ' ἐργάζοιτο etc. Quanquam hoc obvium est. Intelligenda autem sunt vocabula τὸ ἰὸν καὶ τὸ ῥέον καὶ τὸ δοῦν, ab Hermogene Socrati proposita §. 81. extr. Heind.

ΣΩ. Εἰκὸς δῆτα, ὦ[a] Ἑρμόγενες· πάντα γοῦν φαίνεται τὰ ἔμπροσθεν εἰς ταῦτ' ἀνεληλυθέναι. εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει ὡς ἐμοὶ[b] δοκεῖ ἔχειν, δεῦρο αὖ[c] συνεπίσκεψαι μετ' ἐμοῦ, μή τι παραληρήσω λέγων οἵαν δεῖ τὴν τῶν πρώτων ὀνομάτων[d] ὀρθότητα εἶναι.

§. 84. ΕΡΜ. Λέγε μόνον, ὡς ὅσον γε[e] δυνάμεως παρ' ἐμοί[f] ἐστι, συνεπισκέψομαι.[g]

ΣΩ. Ὅτι μὲν τοίνυν μία γέ τις ἡ[h] ὀρθότης παντὸς ὀνόματος καὶ πρώτου καὶ ὑστάτου, καὶ οὐδὲν διαφέρει τῷ[i] ὄνομα εἶναι οὐδὲν αὐτῶν, οἶμαι καὶ σοὶ ξυνδοκεῖν.[j]

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὧν γε νῦν[k] διεληλύθαμεν τῶν[l] ὀνομάτων ἡ[m] ὀρθότης τοιαύτη τις ἐβούλετο εἶναι, οἵα δηλοῦν οἷον ἕκαστόν ἐστι τῶν ὄντων.

II. ii. 84. ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Τοῦτο μὲν ἄρα οὐδὲν ἧττον καὶ τὰ πρῶτα δεῖ ἔχειν καὶ τὰ ὕστερα,[n] εἴ περ ὀνόματα ἔσται.

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἀλλὰ δὴ[o] τὰ μὲν ὕστερα, ὡς ἔοικε, διὰ τῶν προτέρων οἷά τε ἦν τοῦτο ἀπεργάζεσθαι.

ΕΡΜ. Φαίνεται.

ΣΩ. Εἶεν. τὰ δὲ[p] δὴ πρῶτα, οἷς οὔ πω ἕτερα[q] ὑπόκειται, τίνι τρόπῳ κατὰ τὸ δυνατὸν ὅτι μάλιστα φανερὰ ἡμῖν ποιήσει τὰ ὄντα,[r] εἴ περ μέλλει[s] ὀνόματα εἶναι; Ἀπόκριναι δέ μοι τόδε· εἰ φωνὴν μὴ εἴχομεν μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἆρ' οὐκ ἄν, ὥς

[b] ἐμοὶ G, μὴ Δ: μοι *s.—[c] ἂν ΓΣΥFGlm, οὖν X.—[d] ὀνομάτων om Γ.—[e] γε om EF.—[f] ἐμοί ΧΓΔΛBCEFGHIXlm, ἔμοιγ' s.—[g] ἐπισκέψομαι F.—[h] ἡ om FG.—[i] τῷ ΧΓΔΛΠBCEFGHXlm: τὸ *s.—[j] ξυνδοκεῖν ΔΞ, ξυνδοκεῖ ΧΣΥ, συνδοκεῖ ΓΑBCEFGH Xl.—[k] lacuna in G.—[l] τῶν om E.—[m] ἡ om F.—[n] κατὰ ὕστερα Δ: καὶ τὰ ὕστερα post ἔσται ponit G.—[o] δὴ add G.—[p] μὲν Χ et corr Υ.—[q] πρότερα F.—[r] ὀνόματα

§. 84. οὐδὲν διαφέρει τὸ ὄνομα εἶναι] Ut Theaet. §. 90. τοῦτό γε—ὑπισχνεῖτο πάντων διαφέρειν αὐτὸς, ubi vid. not. Ne quis corrigat τῷ ὀνομ. εἶναι. Heind.

συνδοκεῖν] Cod. Gud. συνδοκεῖ. Mox scripserim ὧν γε νῦν δὴ διεληλύθ. V. not. ad Plat. Phaedr. §. 130.—καὶ τὰ πρῶτα δεῖ ἔχειν, εἴπερ etc. Cod. Gud. καὶ τὰ πρ. δεῖ ἔχειν. εἴπερ ὀνόματα ἔσται, καὶ τὰ ὕστερα. Tum in verbis Ἀλλὰ δὴ τὰ μὲν ὕστ. ex cod. lib. vocculam δὴ recepi. de Rep. ii. 365. D. Ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυνατόν. Paulloque inferius in his ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ etc. art. τῇ e Cod. Gud. revocavi. Heind.

ΕΡΜ. Ἴσως νὴ Δί', ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί οὖν; σὺ[f] πιστεύεις σαυτῷ[g] οἷός τ' ἂν εἶναι ταῦτα οὕτω[h] διελέσθαι;[i] ἐγὼ[j] μὲν γὰρ οὔ.

ΕΡΜ. Πολλοῦ[k] ἄρα δέω ἔγωγε.

ΣΩ. Ἐάσομεν[l] οὖν, ἢ βούλει οὕτως ὅπως ἂν δυνώμεθα, κἂν[m] σμικρόν τι αὐτῶν οἷοί τ' ὦμεν κατιδεῖν, ἐπιχειρῶμεν, προειπόντες,[n] ὥς περ ὀλίγον πρότερον τοῖς θεοῖς ὅτι οὐδὲν εἰδότες[o] τῆς ἀληθείας τὰ τῶν ἀνθρώπων δόγματα περὶ αὐτῶν II. ii. 90. εἰκάζομεν, οὕτω δὲ καὶ νῦν αὖ εἰπόντες ἡμῖν αὐτοῖς ἴωμεν, ὅτι εἰ μέν τι[p] χρηστὸν ἔδει[q] αὐτὰ διελέσθαι εἴτε ἄλλον ὁντινοῦν εἴτε ἡμᾶς, οὕτως ἔδει αὐτὰ διαιρεῖσθαι, νῦν δὲ τὸ

[h] οὕτω om GI, ante ταῦτα ponit m.—[i] διαλέγεσθαι G.—[j] ἐγὼ...] hæc Socrati continuant ΞΥCEGH.—[k] πολλῷ I.—[l] ἐάσομεν ℌΓΔΛΞΠΣΥΒCHIXl: ἐάσωμεν *ς.—
[m] κἂν G, καὶ ἐὰν I: καὶ ἂν *ς.—[n] προειπόντος m.—[o] εἰδόντες l.—[p] τοι Λ, τοι ΣΥ

ἐγὼ μὲν γὰρ οὔ] Præfigitur his vulgo Hermogenis nomen, Socratis autem proximis hisce, Πολλοῦ ἄρα δέω ἔγωγε, tum Hermogenis rursus sequentibus verbis, Ἐάσωμεν οὖν ἢ βούλει etc. Veram distinctionem et ipsa ratio ostendit et præstat Bas. utraque cum Ficino. Heind.

ὥσπερ ὀλίγον πρότερον] Cf. §. 39. init. Post τοῖς θεοῖς supplendum est προείπομεν, nam perperam vulgo verba, ὥσπερ ὀλίγον πρότερον, parentheseos signis circumscribunt. Heind.

οὕτω δὲ καὶ κ. τ. λ.] Nolui de conjectura reponere δή, quanquam alias semper fere a Platone post ὥσπερ infertur οὕτω δή, aliaque locorum est ratio illorum, ubi δὲ in apodosi ab Atticis adhibetur. Heind.

ἴωμεν] Corrigendum videtur ἴδωμεν. Ita κατιδεῖν in antecedentibus: ἢ βούλει οὕτως ὅπως ἂν δυνώμεθα, καὶ ἂν σμικρόν τι αὐτῶν οἷοί τ' ὦμεν κατιδεῖν, ἐπιχειρῶμεν, προειπόντες τοῖς θεοῖς, ὅτι κ. τ. λ. et σκοπεῖσθαι ac θεᾶσθαι paullo superius: ἡμᾶς δὲ δεῖ, εἴπερ τεχνικῶς ἐπιστησόμεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα—οὕτω θεᾶσθαι. Heusd.

εἰ μέν τι χρηστὸν εἴη αὐτὰ] Incerta est admodum neque integra videtur hæc scriptura. Nam Cod. Gud. et Edd. Ald. ac Bas. 2. pro εἴη exhibent ἔδει, τι autem in eod. Cod. a correctore mutatum est in τινὰ, in Bas. utraque τοι legitur, nec vulgatæ scripturæ favet Ficini hæc versio: *quod si quam optime distinguenda hæc fuissent, vel ab alio quopiam, vel a nobis, sic certe distinguere oportuisset.* Atque hujusmodi sane, qualem Ficinus expressit, sensu hic opus videtur, cui deinde illa, νῦν δὲ τὸ λεγόμ. etc. opponantur, ut mittam, insolitum hoc videri, εἰ μέν τι χρηστὸν εἴη, pro, εἰ μέν τι προὔργου εἴη, quum χρηστὸν alibi semper in Platone opponatur τῷ πονηρῷ s. φαύλῳ. Tentavi olim: εἰ μέντοι, ᾗ χρή, ἔδει αὐτὰ διελ. velut Lysid. §. 41. εἰ μέντοι τὸ οἰκεῖον τοῦ ὁμοίου διαφέρει, λέγοιμεν ἄν τι etc. ubi vid. not. in qua scriptura propter vitiosum istud εἴη corrigendum aliquis putaverit χρηστόν. Buttmannus meus conjecit, ὅτι, εἰ μὲν ὅτι ἄριστα ἔδει αὐτὰ διελέσθαι. Certius remedium quærant alii. Miror autem, nihil de loci hujus difficultate monuisse Heusdium, virum in paucis sagacem, nisi quod ἴωμεν in ἴδωμεν mutari voluit, velut κατιδεῖν inferatur in antecedentibus, κἂν σμικρόν τι αὐτῶν οἷοί τ' ὦμεν κατιδεῖν, et σκοπεῖσθαι ac θεᾶσθαι paullo superius; ἡμᾶς δὲ δεῖ, εἴπερ τεχνικῶς ἐπιστησόμεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα—οὕτω θεᾶσθαι. Sed quidni potius teneamus ἴωμεν, *progrediamur*, seu, ut Ficinus vertit, *pergamus* (sc. ἐπὶ τὴν ζήτησιν), præsertim quum ἴδωμεν illud accusativum aliquem requirat neque commode h. l. positum foret ante ὅτι, quæ vocula pertinet ad præcedens εἰπόντες. Heind.

τὸ ἀπὸ τούτων γιγνόμενον, ὅταν μίμημα γένηται διὰ τούτων περὶ ὁτιοῦν;[o]

ΕΡΜ. Ἀνάγκη μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Ὄνομ' ἄρ' ἐστίν, ὡς ἔοικε, μίμημα φωνῆς[p] ἐκείνου[q] ὅ[r] μιμεῖται καὶ ὀνομάζει ὁ μιμούμενος τῇ φωνῇ ὃ[s] ἂν μιμῆται.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι.

ΣΩ. Μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ[t] ἐμοί πω[u] δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι, ὦ ἑταῖρε.

ΕΡΜ. Τί δή;[v]

ΣΩ. Τοὺς τὰ πρόβατα μιμουμένους τούτους[w] καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἆλλα ζῶα ἀναγκαζοίμεθ' ἂν ὁμολογεῖν ὀνομάζειν ταῦτα ἅ περ μιμοῦνται.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Καλῶς οὖν ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔμοιγε.[x] ἀλλὰ τίς ἄν, ὦ Σώκρατες, μίμησις εἴη[y] τοὔνομα;[z]

II. ii. 86. §. 86. ΣΩ. Πρῶτον μέν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐκ ἐὰν καθά περ τῇ μουσικῇ μιμούμεθα[a] τὰ πράγματα, οὕτω μιμώμεθα,[b] καί τοι φωνῇ[c] γε καὶ τότε μιμούμεθα·[d] ἔπειτα οὐκ ἐὰν ἅ περ ἡ μουσικὴ μιμεῖται,[e] καὶ ἡμεῖς μιμώμεθα, οὔ μοι δοκοῦμεν ὀνομάσειν. λέγω δὲ τί[f] τοῦτο; ἔστι[g] τοῖς[h] πράγμασι φωνὴ καὶ σχῆμα ἑκάστῳ, καὶ χρῶμά γε πολλοῖς;

δήλωμα ΞΣΥs.—[o] ὁτονοῦν F.—[p] φωνῇ ΔΥ, φωνῆι (ῆs) 𝔛.—[q] ἐκεῖνο ΓΛBCEFHI*lm*, ἐκεῖ (ὃ) X.—[r] ὃ E.—[s] ἣ X.—[t] οὐκ ἀλλ' ΓΔΛΞΠΣΥCEFHIX et mg 𝔛, οὐκ ἄλλ' 𝔛 et corr B cum s.—[u] οὔπω ΓΛEFHIX*m*, πάνυ γρ B.—[v] δέ X.—[w] τούς τε *l*.—[x] οὐκ ἔμοιγε om I.—[y] ἔσται F.—[z] τοὔνομα Γ.—[a] μιμούμεθα Γ*lm* et corr 𝔛E: μιμώμεθα *s.—[b] μιμούμεθα ΛBCEFGIX.—[c] τοι τῇ φωνῇ G.—[d] μιμώμεθα Δ.—[e] μιμῆται 𝔛ΓΞΣΥI, μεμίμηται G.—[f] τί ΓΠΥG, τοι I: τι *s.—[g] ὅτι ἔστι G.—[h] τις Es.—[i] ἡ post τέχνη

ὄνομα ἄρα ἐστὶν] Scripsi pro ὄνομ' ἄρ' ἐστίν. Mox in verbis ὃ ἂν μιμῆται abest ὃ a Cod. Gud. Sed pro ὃ ἂν malim ὅταν. Heind.

τοὺς τὰ πρόβατα μιμουμένους τούτους] Omissum est hoc τούτους in eodem libro, sed significari videtur a Socrate certum aliquod notumque genus hominum voces has artificiose imitantium. Heind.

§. 86. οὐκ ἐὰν] Iteratur hoc οὐκ in verbis deinceps illatis οὔ μοι δοκοῦμεν etc.—καθάπερ τῇ μουσικῇ μιμούμεθα. Vitiose vulgo μιμώμεθα.—καίτοι τῇ φωνῇ. Articulum τῇ addidi e Cod. Gud. Mox in his, οὔ μοι δοκοῦμεν ὀνομάσειν scribendum videtur aut ὀνομάζειν aut ὀνομάσαι. Heind.

τοῦτο· ἔστι] Cod. Gud. τοῦτο; ὅτι ἐστὶ etc. ut Protag. p. 343. B. Τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν

ΕΡΜ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἔοικε τοίνυν οὐκ ἐάν τις ταῦτα μιμῆται, οὐδὲ περὶ ταύτας τὰς μιμήσεις ἡ τέχνη ἡ[i] ὀνομαστικὴ εἶναι. αὗται μὲν γάρ[j] εἰσιν ἡ μὲν μουσική, ἡ δὲ γραφική. ἦ γάρ;

ΕΡΜ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαὶ[k] δὴ τόδε;[l] οὐ καὶ οὐσία δοκεῖ σοι εἶναι ἑκάστῳ, ὥς περ καὶ χρῶμα καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν; πρῶτον αὐτῷ τῷ χρώματι καὶ τῇ φωνῇ οὐκ ἔστιν οὐσία τις ἑκατέρῳ[m] αὐτῶν[n] καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν,[o] ὅσα ἠξίωται ταύτης τῆς προσρήσεως[p] τοῦ[q] εἶναι;

ΕΡΜ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Τί οὖν; εἴ τις αὐτὸ[r] τοῦτο μιμεῖσθαι δύναιτο ἑκάστου, τὴν οὐσίαν,[s] γράμμασί τε καὶ συλλαβαῖς, ἆρ' οὐκ ἂν δηλοῖ ἕκαστον ὃ ἔστιν; ἢ οὔ;

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν. II. ii. 87. I. 424.

ΣΩ. Καὶ τί ἂν φαίης τὸν τοῦτο[t] δυνάμενον, ὥς περ τοὺς προτέρους τὸν μὲν μουσικὸν ἔφησθα, τὸν δὲ γραφικόν; τοῦτον[u] δὲ τίνα;

§. 87. ΕΡΜ. Τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ,[v] ὦ Σώκρατες, ὅ περ[w] πάλαι ζητοῦμεν,[x] οὗτος ἂν εἶναι ὁ[y] ὀνομαστικός.[z]

om 𝔛ΔΠΣΥΙ.—[j] γὰρ om pr Ξ.—[k] δαὶ 𝔛ΔΣΥ.—[l] τότε 𝔛ΔΛΠΣΥΙlm et pr Ξ.—[m] ἑτέρῳ Σ.—[n] τούτων G.—[o] πᾶσιν om Fϛ.—[p] προρρήσεως ΣΥ, προρήσεως X, προγρήσεως m.—[q] τοῦ om ΛX.—[r] αὐτῷ G.—[s] τὴν οὐσίαν ἑκάστου Γ.—[t] τοῦτον H.—[u] τοῦτο m.—[v] δοκεῖν HI.—[w] ὥσπερ I.—[x] ἐζητοῦμεν ΓΔΛΠBCGHIXlm et corr Ξ.—

τῶν παλαιῶν etc. et sæpe alibi. (V. nostr. ad Plat. Phædr. §. 30.) Atque τί scriptum in Ald. quoque, idque Stephanus præferebat. Nihilominus ego a Platone scriptum fuisse puto: λέγω δέ τι τοιοῦτο· ἔστι—πολλοῖς; quibus commode additur ab Hermogene illud Πάνυ γε, quod, recepta illa libri Gudiani scriptura, melius haud dubie abfuerit. Vulgatam scripturam τι τοῦτο defendit Heusdius Spec. Crit. p. 87. comparans illa §. 101. τοῦτο δὴ λέγω· ἆρ' οὐκ ἂν εἴη αὐτῷ εἰπεῖν —; et §. 107. Ὧδε δὲ λέγω· ἆρά ποτ' ἄν τις —; In hac tamen formula, τοῦτο δὲ λέγω s. λέγω δὲ τοῦτο, vix alias a Platone interpositam reperias voculam τι. Heind.

ἔστι τις τοῖς πράγμασι] Vulgo ἔστι τις πράγμασι φωνή. Cod. Gud. ἔστι τοῖς πράγμ. φωνή, unde inserui articulum, quem flagitabat h. l. Græci sermonis ratio. Heind.

τούτων—πᾶσιν] τούτων hoc edidi e Cod. Gud. pro αὐτῶν, et πᾶσιν, quo carent Edd. recepi e Bas. 2. et Ficini versione: *et aliis omnibus, quæcunque* etc. Mox id. Cod. εἴ τις αὐτῶν τοῦτο μιμ. Heind.

καὶ τί ἂν φαίης τὸν τοῦτο δυνάμ.] *Quo tu nomine appellabis* etc.? ut Gorg. §. 4. Τί ἂν αὐτὸν ὠνομάζομεν δικαίως; οὐχ ὅπερ ἐκεῖνον, quemadmodum ibi scribendum docuit Buttmannus. Hoc autem loco post illata hæc personarum nomina, μουσικὸν, γραφικὸν, commode ad masc. τίνα sermo deflectit. Heind.

§. 87. ζητοῦμεν] Cod. Gud. ἐζητοῦμεν. Sed alterum nemo non præferet. ὁ ὀνομαστικὸς, *onomasticus ille*. Explicatur hoc nomine prægressum τοῦτο. de

ΣΩ. Εἰ ἄρα τοῦτο ἀληθές, ἤδη, ὡς[a] ἔοικεν, ἐπισκεπτέον περὶ ἐκείνων τῶν ὀνομάτων ὧν σὺ ἤρου, περὶ ῥοῆς τε[b] καὶ τοῦ ἰέναι καὶ σχέσεως, εἰ[c] τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς συλλαβαῖς τοῦ ὄντος[d] ἐπιλαμβάνεται[e] αὐτῶν, ὥστε[f] ἀπομιμεῖσθαι τὴν οὐσίαν, εἴτε καὶ οὔ.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Φέρε δή,[g] ἴδωμεν[h] πότερον ἄρα ταῦτα μόνα ἐστὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων ἢ καὶ ἄλλα πολλά.

ΕΡΜ. Οἶμαι ἔγωγε[i] καὶ ἄλλα.

ΣΩ. Εἰκὸς γάρ.[j] ἀλλὰ τίς ἂν εἴη ὁ τρόπος τῆς διαιρέσεως, ὅθεν ἄρχεται μιμεῖσθαι ὁ μιμούμενος; ἆρα οὐκ ἐπεί περ[k] συλλαβαῖς τε καὶ γράμμασιν ἡ μίμησις τυγχάνει οὖσα τῆς οὐσίας, ὀρθότατόν ἐστι διελέσθαι τὰ στοιχεῖα πρῶτον, ὥς περ οἱ[l] ἐπιχειροῦντες τοῖς ῥυθμοῖς τῶν στοιχείων πρῶτον τὰς δυνάμεις διείλοντο, ἔπειτα τῶν συλλαβῶν, καὶ οὕτως ἤδη[m] ἔρχονται ἐπὶ τοὺς ῥυθμοὺς σκεψόμενοι, πρότερον[n] δ' οὔ;

II. ii. 88. ΕΡΜ. Ναί.

§. 88. ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ ἡμᾶς οὕτω δεῖ[o] πρῶτον μὲν τὰ φωνήεντα διελέσθαι, ἔπειτα τῶν ἑτέρων κατὰ[p] εἴδη τά τε ἄφωνα καὶ ἄφθογγα[q]—οὑτωσὶ γάρ που λέγουσιν οἱ

y ὁ om Γl et pr Ξ.—z μουσικός I.—a ὡς om ϒΔ et pr Π.—b τε om ΞG.—c ἐν I.—d τῷ ὄντι mg F.—e ὄντος εἴτε ἐπιλαμβάνεται G.—f ὥσγε H, ὥσπερ G, om ϒΔ et pr Π.—g δὲ X.—h εἰδῶμεν ϒ, εἰδῶμεν ΔΠ, ἴωμεν G...πότερα C, πρότερον l.—i γε G.—j γε G.—k εἴπερ G.—l ὧν I.—m δὴ G.—n πότερον Δ.—o δὴ ϒI, om Γ.—p καὶ τὰ ΣΤΕFΠl.—q καὶ τὰ ἄφθογγα G.—r αὖ E, οὐ s.—s οὔ add ϒG.—t γε om

Rep. ix. p. 588. D. Τοῦτο γὰρ τότε ἡδὺ ἴσως καὶ ἀγαπητὸν γίγνεται, ἡσυχία. Ibid. iii. p. 407. A. πότερον μελετητέον τοῦτο τῷ πλουσίῳ καὶ ἀβίωτον τῷ μὴ μελετῶντι, ἡ νοσοτροφία. Hipp. Maj. §. 54. Τοῦτ' ἄρα, φήσει, λέγετε δὴ τὸ καλὸν εἶναι, ἡδονὴν ὠφέλιμον. HEIND.

σχέσεως] Idem enim hoc est quod τὸ δοῦν in illa Hermogenis quæstione §. 81. εἰ δέ τίς σε ἔροιτο τοῦτο τὸ ἰὸν καὶ τὸ ῥέον καὶ τὸ δοῦν, τίνα ἔχει ὀρθότητα ταῦτα τὰ ὀνόματα; quam h. l. respicit Socrates. HEIND.

τοῦ ὄντος ἐπιλαμβ.] Cod. Gud. τοῦ ὄντος εἴ τε ἐπιλ. Ad ἐπιλαμβάνεται autem subaudiendum est ὁ ὀνομαστικὸς, atque αὐτῶν pertinet ad τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς συλλαβαῖς. HEIND.

ἢ καὶ ἄλλα] Cod. Gud. vitiose ἢ καὶ τὰ ἄλλα et Οἶμαί γε καὶ ἄλ. neque rectius deinde Εἰκός γε et εἴπερ pro ἐπείπερ.—τῆς διαιρέσεως, ὅθεν ἄρχεται etc. i. e. τῆς διαιρεσέως τούτων, ὅθεν ἄρχ. HEIND.

οἱ ἐπιχειροῦντες τοῖς ῥυθμοῖς] Conf. de Rep. iii. p. 400. B. Mox διείλοντο est διελέσθαι εἰώθασι, usu aoristi pervulgato. HEIND.

§. 88. κατὰ εἴδη] Imo κατὰ τὰ εἴδη. HEIND.

δεινοὶ περὶ τούτων—καὶ τὰ αὖ[s] φωνήεντα μὲν οὔ,[s] οὐ μέντοι γε[t] ἄφθογγα; καὶ αὐτῶν τῶν[u] φωνηέντων ὅσα[v] διάφορα εἴδη[w] ἔχει[x] ἀλλήλων; καὶ ἐπειδὰν[y] ταῦτα[z] διελώμεθα τὰ[a] ὄντα εὖ πάντα, αὖθις δεῖ[b] ὀνόματα ἐπιθεῖναι, εἰ[c] ἔστιν εἰς ἃ ἀναφέρεται πάντα, ὥς περ τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἔστιν ἰδεῖν αὐτά τε, καὶ εἰ ἐν αὐτοῖς ἔνεστιν εἴδη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὥς περ[d] ἐν τοῖς στοιχείοις· ταῦτα πάντα[e] καλῶς διαθεασαμένους[f] ἐπίστασθαι ἐπιφέρειν ἕκαστον κατὰ τὴν ὁμοιότητα, ἐάν τε ἓν ἑνὶ δέῃ ἐπιφέρειν ἐάν τε συγκεραννύντα πολλὰ ἑνί,[g] ὥς περ[h] οἱ ζωγράφοι, βουλόμενοι ἀφομοιοῦν ἐνίοτε μὲν[i] ὄστρεον[j] μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὁτιοῦν ἄλλο[k] τῶν φαρμάκων,[l] ἔστι δ' ὅτε πολλὰ συγκεράσαντες, οἷον[m] ὅταν

G.—[s] αὖ τῶν Δ.—[v] οἷα I.—[w] ἤδη διάφορα G.—[x] ἔχειν m.—[y] ἐπειδὴ m.—[z] πάντα καὶ 𝔛Δ.—[a] τὰ E.—[b] δὴ I.—[c] εἰ om l, καὶ σκοπεῖν εἰ mg F.—[d] ὥσπερ X.—[e] πάντα ταῦτα G.—[f] θεασαμένους HX.—[g] ἑνί add 𝔛ΔG et pr Π.—[h] περ om l et pr Π.—[i] μὲν om X.—[j] ὄστρειον G.—[k] ἄλλο τι G.—[l] χρωμάτων γρ Π.—[m] ᾗ m.—[n] δοκεῖ

καὶ τὰ οὐ φων.] In præc. edit. *καὶ τὰ αὖ φωνήεντα*, absque negativa partic. Posset autem et *αὖ* retineri, ita legendo, *καὶ τὰ αὖ φωνήεντα μὲν οὔ, οὐ μέντοιγε ἄφθογγα.* Steph.

οὔ, οὐ] Scripturam libri Gud. conjectando repererat Stephanus ex Ald. et Bas. utraque, ubi scriptum *καὶ τὰ αὖ φων. μὲν*, omisso priore *οὐ*, et Ficino, qui vertit hæc: *ac rursus vocales quidem.* Nam vulgata lectio, *καὶ τὰ οὐ φωνήεντα μὲν, οὐ μέντοι γε ἄφθ.* ex mera fluxit Cornarii conjectura. De re ipsa conf. Theæt. §. 142. ibiq. not. Heind.

ταῦτα τὰ ὄντα] Hæc *ταῦτα τὰ ὄντα* quorsum retuleris nisi ad prægressa *τὰ στοιχεῖα?* At qui possunt hæc ipsa dici *τὰ ὄντα*, quum in hac Socratis disputatione *τὰ ὄντα* opponantur *τοῖς ὀνόμασι* horumque *στοιχείοις?* Fallor aut Plato scripserat: *καὶ ἐπειδὰν ταῦτα διελώμεθα, τὰ ὄντα αὖ πάντα αὖθις δεῖ* (sc. *διελέσθαι*) *καὶ ὀνόματα ἐπιθεῖναι* etc. *postquam hæc (nominum elementa) distincte et accurate percensuimus, τὰ ὄντα rursus omnia probe sunt percensenda et nomina imponenda, si qua sunt* sc. *ὀνόματα, ad quæ omnia referuntur velut ad στοιχεῖα illa.* Heind.

ὥσπερ τὰ στοιχ.] H. e. *ὥσπερ εἰς τὰ στοιχ.* (v. not. ad Theæt. §. 70.)—*αὐτά τε*, sc. *τὰ ὄντα, ipsa eorumque, si qua in iis sunt, velut in illis literarum elementis, genera.* Magis tamen in proximis oratio cohærebit, si, omisso hoc *τε*, scripseris: *ἐξ ὧν ἐστιν ἰδεῖν αὐτὰ, καὶ εἰ ἐν αὐτοῖς ἔνεστιν εἴδη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ ἐν τοῖς στοιχείοις, ταῦτα πάντα καλῶς διαθεασαμένους* etc. ut *εἰ* hoc pendeat a seq. *διαθεασαμένους. ταῦτα πάντα.* Cod. Gud. *πάντα ταῦτα.* Heind.

Mihi sola verba *τὰ ὄντα* spuria, orta e compendio seq. voc. *ὀνόματα*, videntur. Schleiermach. etiam *ἐπιθεῖναι* putat vitiosum esse et f. legendum *πυθέσθαι*, et *ὥσπερ τὰ ὀνόματα.* Beck.

ἐπιφέρειν ἕκαστον] I. e. *ἕκαστον ὄνομα ἑκάστῳ ὄντι* s. *πράγματι.* Vitiose Bas. 2. [et Steph. pro v. l.] *ἐπιφέρειν καθ' ἕκαστον.* Heind.

ἐάν τε συγκεραννύντα πολλὰ] Additur his in Cod. Gud. *ἑνὶ*, non male. Certe hoc subaudiendum.—*ὥσπερ οἱ ζωγράφοι* etc. Cf. not. ad Theæt. §. 76. Heind.

ὄστρεον] Cui grammatici velut *Ἀττικώτερον* præferunt *ὄστρειον*: id Platonicum esse Athenæus monuit iii. p. 92. F. Alioquin ex scriptura Bas. 2. *ὄστριον* refingerem *ὄστρειον*, neque hoc spernendum fortasse, quum Athenæus l. l. cetera vocis hujus e Platone exempla proferens hunc locum prætermiserit. Heind.

ἄλλο τῶν φαρμάκων] Cod. Gud. *ἄλλο τι τῶν χρωμάτων*, ac Schol. *τῶν χρωμά-*

ἀνδρείκελον σκευάζωσιν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ὡς ἄν, οἶμαι, δοκῇ[n] ἑκάστη[o] ἡ[p] εἰκὼν δεῖσθαι ἑκάστου φαρμάκου· οὕτω δὴ καὶ ἡμεῖς τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τὰ πράγματα ἐποί-
II. ii. 89. σομεν, καὶ ἓν ἐπὶ ἕν, οὗ ἂν[q] δοκῇ[r] δεῖν,[s] καὶ σύμπολλα,[t] ποιοῦντες ὃ δὴ συλλαβὰς καλοῦσι, καὶ συλλαβὰς αὖ συν-
I. 425. τιθέντες,[u] ἐξ ὧν τά τε ὀνόματα καὶ τὰ[v] ῥήματα συντίθεται·[w] καὶ πάλιν ἐκ τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων μέγα ἤδη τι καὶ καλὸν καὶ ὅλον συστήσομεν,[x] ὥς περ ἐκεῖ τὸ ζῶον τῇ γραφικῇ, ἐνταῦθα τὸν λόγον τῇ ὀνομαστικῇ ἢ ῥητορικῇ ἢ ἥ τις[y] ἔστιν ἡ τέχνη. [§. 89.] Μᾶλλον δὲ οὐχ ἡμεῖς, ἀλλὰ λέγων ἐξηνέχθην.[z] συνέθεσαν μὲν γὰρ οὕτως ᾗ περ[a] σύγκειται οἱ παλαιοί· ἡμᾶς δὲ δεῖ,[b] εἴ περ τεχνικῶς ἐπιστησόμεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα, οὕτω διελομένους, εἴτε κατὰ τρόπον τά[c] τε πρῶτα ὀνόματα κεῖται καὶ τὰ ὕστερα, εἴτε μή,[d] οὕτω θεᾶσθαι.[e] ἄλλως δὲ συνείρειν μὴ φαῦλον ᾖ καὶ οὐ καθ' ὁδόν, ὦ φίλε Ἑρμόγενες.

Δ.—[o] ἑκάστην Γ.—[p] ἡ om EG.—[q] οὗ ἂν om X.—[r] δοκεῖ X.—[s] ἰδεῖν ꝤΔG et pr Π.—[t] σύμπολλα ꝤΔΠG: σύμβολα *s.—[u] τιθέντες F.—[v] τὰ om l.—[w] συντίθεται m: συντίθενται *s.—[x] στήσομεν ΣΥ et pr Ξ.—[y] εἴτις ΞΣm.—[z] ἐξηνέχθημεν ΣΥ et pr Ξ.—[a] εἴπερ ꝤΔΛΞΠΣΥBCEHIXl et pr Γ.—[b] δεῖ om X.—[c] τρόπον τινὰ τά G.—[d] εἴτε μὴ ꝤΔΠG: εἴτε καὶ μὴ *s.—[e] θεάσασθαι G.—[f] σὺ om Σ.—[g] αὐτῷ GI.—

των, γρ. τῶν φαρμάκων. De voc. ἀνδρείκελον vid. Tim. Lex. p. 36. ibiq. Ruhnk. Heind.

ὡς ἂν, οἶμαι, δοκεῖ] Sic Cod. Gud. et Ald. ac Bas. 1. 2. Vulgo δοκῇ, e Stephani, opinor, correctione non animadvertentis, ἂν illud ad inf. δεῖσθαι pertinere. Heind.

ἑκάστη ἡ εἰκὼν] Ut Parmenid. §. 16. ἑκάστη ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη. §. 34. ἐν ἑκάστῃ τῇ προαιρέσει. Phædr. §. 61. ἡ ψυχὴ ἑκάστη. de Rep. i. p. 338. E. ἑκάστη ἡ ἀρχὴ, quanquam ibi omissus est in Cod. Reg. articulus, ut ibid. p. 346. C. in verbis ἑκάστης τῆς τέχνης. Heind.

σύμπολλα] Ita Cod. Gud. pro vulgato σύμβολα, quod significatu adhiberi solet ab hoc loco prorsus alieno. Plat. Politic. p. 261. D. τὴν τῶν ξυμπόλλων κοινὴν τροφήν. Heind.

ἃ δὴ συλλαβ.] Sic scripsi pro ὃ δὴ συλλ. Heind.

συντίθεται] Reposui id pro συντίθενται, cujusmodi vitio plura adhuc in Platone loca liberanda sunt, ut de Rep. i. p. 353. B. ἆρ' ἄν ποτε ὄμματα τὸ αὑτῶν ἔργον καλῶς ἀπεργάσαιντο etc. de Legg. i. p. 634. E. ὡς πάντα καλῶς κεῖνται. Ibid. iii. p. 683. B. ποῖα μετατεθέντα εὐδαίμονα πόλιν ἀπεργάζοιτ' ἄν, aliaque. Nam συντίθενται h. l. alio capi non potest quam passivo significatu. Heind.

καὶ τῶν ῥημάτων] Art. τῶν adjeci e Cod. Gud. ob præcedentia τά τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα. Heind.

§. 89. οὕτω] Cod. Gud. οὕτως. Contextui reddere fortasse debebam οὑτωσί, quod propter illud οὕτω statim post illatum nemo non præferat. Tum Cod. Gud. εἴτε κατὰ τρόπον τινὰ, ac deinde εἴτε μὴ, omissa vocula καί. Heind.

οὕτω θεᾶσθαι] Cf. not. ad Gorg. §. 135.—καθ' ὁδὸν, rite. De Rep. iv. p. 435. A. Ἀλλ', ἔφη, καθ' ὁδόν τε λέγεις καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως.—οὕτω διελέσθαι; Cod. Gud. iterum οὕτως. Heind.

ΕΡΜ. Ἴσως νὴ Δί', ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί οὖν; σὺ[f] πιστεύεις σαυτῷ[g] οἷός τ' ἂν εἶναι ταῦτα οὕτω[h] διελέσθαι;[i] ἐγὼ[j] μὲν γὰρ οὔ.

ΕΡΜ. Πολλοῦ[k] ἄρα δέω ἔγωγε.

ΣΩ. Ἐάσομεν[l] οὖν, ἢ βούλει οὕτως ὅπως ἂν δυνώμεθα, κἂν[m] σμικρόν τι αὐτῶν οἷοί τ' ὦμεν κατιδεῖν, ἐπιχειρῶμεν, προειπόντες,[n] ὥσπερ ὀλίγον πρότερον τοῖς θεοῖς ὅτι οὐδὲν εἰδότες[o] τῆς ἀληθείας τὰ τῶν ἀνθρώπων δόγματα περὶ αὐτῶν II. ii. 90.
εἰκάζομεν, οὕτω δὲ καὶ νῦν αὖ εἰπόντες ἡμῖν αὐτοῖς ἴωμεν, ὅτι εἰ μέν τι[p] χρηστὸν ἔδει[q] αὐτὰ διελέσθαι εἴτε ἄλλον ὁντινοῦν εἴτε ἡμᾶς, οὕτως ἔδει αὐτὰ διαιρεῖσθαι, νῦν δὲ τὸ

[h] οὕτω om GI, ante ταῦτα ponit m.—[i] διαλέγεσθαι G.—[j] ἐγὼ...] hæc Socrati continuant ΕΥCEGH.—[k] πολλῷ I.—[l] ἐάσομεν ΧΓΔΛΞΠΣΥΒCHIXl: ἐάσωμεν *ς.—ι̃
[m] κἂν G, καὶ ἐὰν I: καὶ ἂν *ς.—[n] προειπόντος m.—[o] εἰδότες l.—[p] τοι Λ, τοι ΣΥ

ἐγὼ μὲν γὰρ οὔ] Præfigitur his vulgo Hermogenis nomen, Socratis autem proximis hisce, Πολλοῦ ἄρα δέω ἔγωγε, tum Hermogenis rursus sequentibus verbis, Ἐάσωμεν οὖν ἢ βούλει etc. Veram distinctionem et ipsa ratio ostendit et præstat Bas. utraque cum Ficino. Heind.

ὥσπερ ὀλίγον πρότερον] Cf. §. 39. init. Post τοῖς θεοῖς supplendum est προείπομεν, nam perperam vulgo verba, ὥσπερ ὀλίγον πρότερον, parentheseos signis circumscribunt. Heind.

οὕτω δὲ καὶ κ. τ. λ.] Nolui de conjectura reponere δὴ, quanquam alias semper fere a Platone post ὥσπερ infertur οὕτω δὴ, aliaque locorum est ratio illorum, ubi δὲ in apodosi ab Atticis adhibetur. Heind.

ἴωμεν] Corrigendum videtur ἴδωμεν. Ita κατιδεῖν in antecedentibus: ἢ βούλει οὕτως ὅπως ἂν δυνώμεθα, καὶ ἂν σμικρόν τι αὐτῶν οἷοίτ' ὦμεν κατιδεῖν, ἐπιχειρῶμεν, προειπόντες τοῖς θεοῖς, ὅτι κ. τ. λ. et σκοπεῖσθαι ac θεᾶσθαι paullo superius: ἡμᾶς δὲ δεῖ, εἴπερ τεχνικῶς ἐπιστησόμεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα—οὕτω θεᾶσθαι. Heusd.

εἰ μέν τι χρηστὸν εἴη αὐτὰ] Incerta est admodum neque integra videtur hæc scriptura. Nam Cod. Gud. et Edd. Ald. ac Bas. 2. pro εἴη exhibent ἔδει, τι autem in eod. Cod. a correctore mutatum est in τινὰ, in Bas. utraque τοι legitur, nec vulgatæ scripturæ favet Ficini hæc versio: *quod si quam optime distinguenda hæc fuissent, vel ab alio quopiam, vel a nobis, sic certe distinguere oportuisset.* Atque hujusmodi sane, qualem Ficinus expressit, sensu hic opus videtur, cui deinde illa, νῦν δὲ τὸ λεγόμ. etc. opponantur, ut mittam, insolitum hoc videri, εἰ μέν τι χρηστὸν εἴη, pro, εἰ μέν τι προὔργου εἴη, quum χρηστὸν alibi semper in Platone opponatur τῷ πονηρῷ s. φαύλῳ. Tentavi olim: εἰ μέντοι, ᾗ χρὴ, ἔδει αὐτὰ διελ. velut Lysid. §. 41. εἰ μέντοι τὸ οἰκεῖον τοῦ ὁμοίου διαφέρει, λέγοιμεν ἄν τι etc. ubi vid. not. in qua scriptura propter vitiosum istud εἴη corrigendum aliquis putaverit χρηστόν. Buttmannus meus conjecit, ὅτι, εἰ μὲν ὅτι ἄριστα ἔδει αὐτὰ διελέσθαι. Certius remedium quærant alii. Miror autem, nihil de loci hujus difficultate monuisse Heusdium, virum in paucis sagacem, nisi quod ἴωμεν in ἴδωμεν mutari voluit, velut κατιδεῖν inferatur in antecedentibus, κἂν σμικρόν τι αὐτῶν οἷοί τ' ὦμεν κατιδεῖν, et σκοπεῖσθαι ac θεᾶσθαι paullo superius: ἡμᾶς δὲ δεῖ, εἴπερ τεχνικῶς ἐπιστησόμεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα—οὕτω θεᾶσθαι. Sed quidni potius teneamus ἴωμεν, *progrediamur*, seu, ut Ficinus vertit, *pergamus* (sc. ἐπὶ τὴν ζήτησιν), præsertim quum ἴδωμεν illud accusativum aliquem requirat neque commode h. l. positum foret ante ὅτι, quæ vocula pertinet ad præcedens εἰπόντες. Heind.

λεγόμενον κατὰ δύναμιν δεήσει ἡμᾶς περὶ αὐτῶν πραγματεύεσθαι; δοκεῖ ταῦτα; ἢ πῶς λέγεις;

§. 90. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν[r] οὖν σφόδρα ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Γελοῖα μὲν οἶμαι φανεῖσθαι, ὦ Ἑρμόγενες, γράμμασι καὶ συλλαβαῖς τὰ πράγματα μεμιμημένα[s] κατάδηλα γιγνόμενα·[t] ὅμως δὲ ἀνάγκη. οὐ[u] γὰρ ἔχομεν τούτου βέλτιον εἰς ὅ τι ἐπανενέγκωμεν περὶ ἀληθείας τῶν πρώτων ὀνομάτων, εἰ μὴ ἄρα δή,[v] ὥς περ οἱ τραγῳδοποιοὶ[w] ἐπειδάν τι ἀπορῶσιν ἐπὶ[x] τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι θεοὺς αἴροντες, καὶ ἡμεῖς οὕτως[y] εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν, ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα οἱ θεοὶ ἔθεσαν[z] καὶ διὰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχει. ἆρα καὶ ἡμῖν κράτιστος οὗτος τῶν λόγων; ἢ ἐκεῖνος, ὅτι παρὰ βαρβάρων τινῶν αὐτὰ παρειλήφαμεν, εἰσὶ δὲ ἡμῶν ἀρχαιότεροι[a] βάρβαροι; ἢ ὅτι ὑπὸ παλαιότητος ἀδύνατον
I. 426. αὐτὰ ἐπισκέψασθαι, ὥς περ καὶ τὰ βαρβαρικά; αὗται
γὰρ ἂν[b] πᾶσαι ἐκδύσεις[c] εἶεν καὶ μάλα κομψαὶ τῷ μὴ
ἐθέλοντι λόγον[d] διδόναι περὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων, ὡς[e] ὀρ-
II. ii. 91. θῶς κεῖται. καί τοι ὅτῳ[f] τις τρόπῳ τῶν πρώτων ὀνομάτων τὴν ὀρθότητα μὴ οἶδεν, ἀδύνατόν που τῶν γε ὑστέρων εἰδέναι, ἃ[g] ἐξ ἐκείνων ἀνάγκη δηλοῦσθαι ὧν τις πέρι μηδὲν[h] οἶ-

IX et pr Ξ.—[q] εἴη ms.—[r] γ' F.—[s] μεμι γμένα Ξ, vulgatam corr ΞΓ.—[t] κατάδηλα (ι) γιγνόμενα om G.—[u] οὐδὲ Γ.—[v] δεῖ ΞΔΛΠΣΥΒCEFHIXm et pr Γ.—[w] τραγωιδοποιοὶ Ξ.—[x] ἐπὶ om l.—[y] οὕτως om I—[z] ἔθησαν m.—[a] ἀρχαιότατοι m.—[b] ἂν om ΓΥΒCEFHI et pr Ξ.—[c] ἐκδύσεις EFl, εἰσδύσεις (εἰσ) Ξ, εἰσδύσεις (ἐκ) ΔΠCH et corr B.—[d] λόγον om F.—[e] ὡς om ΔI.—[f] οὕτω I.—[g] ἃς Γ.—[h] οὐδὲν G.—[i] δή που corr F.—

νῦν δὲ τὸ λεγόμενον κατὰ δύναμιν] Respexit, opinor, proverbium illud, *Ζῶμεν οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα*, a Terentio expressum e Menandro Andr. iv. 6. 10. 'Ut quimus, aiunt, quando, ut volumus, non licet.' V. nostra ad Plat. Hipp. Maj. §. 48. Heind.

§. 90. *ὥσπερ οἱ τραγῳδοποιοὶ—ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγ.*] Profecisse hinc Ciceronem de Nat. Deor. i. 20. 'ut tragici poetæ, quum explicare argumenti exitum non potestis, confugitis ad deum,' monuit jam Erasmus Adagg. p. 591. Heind.

οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν] *Hæc dicendo defungamur.*—*ἆρα καὶ ἡμῖν.* Vulgo *ἄρα*. Platonis tamen haud scio an fuerit: *εἰ ἄρα καὶ ἡμ.* Heind.

Schleiermacher. conjecit: *ἔχει ἄρα, καὶ—τῶν λόγων εἴη, ἢ ἐκεῖνος*—et post *βαρβαρικὰ* interr. notam tollit. Idem suasit Heind. ad Protag. p. 625. Sequutus sum, sed *εἴη* subaudiri quam addi malui. Beck.

ἀρχαιότεροι] Vereor ne post *ἀρχαιότεροι* interciderit art. *οἱ*; alioquin Plato addidisset, opinor, *τινές*. Heind.

ἐκδύσεις] Bas. 2. *εἰσδύσεις*· repugnante mente Socratis. Vulgatam Ficinus quoque expressit, *tergiversationes hæ sunt.* Idem Bas. 2. mox æque mendose habet *οὕτω* pro *ὅτῳ*. Fisch.

μηδὲν] Cod. Gud. *οὐδὲν*. Heind.

δεν.[h] ἀλλὰ δῆλον ὅτι[i] τὸν φάσκοντα περὶ αὐτῶν τεχνικὸν εἶναι περὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων μάλιστά τε καὶ καθαρώτατα δεῖ ἔχειν ἀποδεῖξαι, ἢ εὖ εἰδέναι ὅτι[j] τά γε ὕστερα ἤδη φλυαρήσει. ἢ σοὶ ἄλλως δοκεῖ;

§. 91. ΕΡΜ. Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ὦ Σώκρατες,[k] ἄλλως.

ΣΩ. Ἃ μὲν τοίνυν ἐγὼ ᾔσθημαι[l] περὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων, πάνυ μοι δοκεῖ[m] ὑβριστικὰ εἶναι καὶ γελοῖα. τούτων οὖν σοι μεταδώσω, ἂν βούλῃ· σὺ δ' ἄν τι ἔχῃς βέλτιόν ποθεν λαβεῖν, πειρᾶσθαι καὶ ἐμοὶ μεταδιδόναι.

ΕΡΜ. Ποιήσω ταῦτα. ἀλλὰ θαῤῥῶν λέγε.

ΣΩ. Πρῶτον μὲν τοίνυν τὸ ῥῶ ἔμοιγε φαίνεται ὥσπερ ὄργανον εἶναι πάσης[n] τῆς κινήσεως, ἣν οὐδ' εἴπομεν διότι ἔχει[o] τοῦτο τοὔνομα, ἀλλὰ γὰρ δῆλον ὅτι ἴεσις βούλεται εἶναι· οὐ[p] γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα ἀλλὰ εἶ[q] τὸ παλαιόν. ἡ δὲ ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ κίειν· ξενικὸν δὲ τοὔνομα· τοῦτο δ' ἐστὶν ἰέναι. εἰ οὖν τις τὸ παλαιὸν αὐτῆς εὕροι ὄνομα εἰς τὴν ἡμετέραν φωνὴν συμβαῖνον, ἴεσις ἂν ὀρθῶς καλοῖτο· νῦν δὲ ἀπό II. ii. 92.
τε τοῦ ξενικοῦ τοῦ κίειν καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ ἦτα μεταβολῆς καὶ τῆς τοῦ νῦ[r] ἐνθέσεως[s] κίνησις κέκληται,[t] ἔδει δὲ κιείνησιν[u] καλεῖσθαι[v] ἢ εἶσιν.[w] ἡ δὲ στάσις ἀπόφασις[x] τοῦ ἰέναι βούλεται εἶναι, διὰ δὲ τὸν καλλωπισμὸν στάσις ὠνόμασται.

j ὃ I.—k ὦ σώκρατες ἄλλως ΧΓΔΠGlm et corr B: ἄλλως ὦ σώκρατες *ς.—l ᾔσθομαι m.—m δοκῶ l.—n ταύτης H.—o ἔχοι I.—p οὐ...κίειν om I, οὐ...ἰέναι om F.—q ει ΧΔΠ.—r ν καὶ τοῦ κ G.—s ἐκθέσεως G.—t καλεῖται X.—u κιεικίνησιν G, κιείνησις Σ, κίνησιν m.—v κεκλῆσθαι ΓG.—w ἴεισιν G et corr Υ.—x ἀπόφασις...

§. 91. ὑβριστικὰ] Dicit, opinor, h. l. *quæ quis ad arbitrium suum libidinemque audacter comminiscitur, spreta quærendi subtilitate et ἀκριβείᾳ.* Mox πειρᾶσθαι pro πειρῶ, infinitivus pro imperativo positus est, ut Lysid. §. 18. ubi vid. not. Heind.

οὐ γὰρ η ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ει τὸ παλ.] Nimirum vocales Ionicæ η et ω sub Euclidis demum magistratu Olymp. xciv. 2. auctoritate, ut videtur, publica Atheniis receptæ. V. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 260. et p. 688. et cf. Voss. de Art. Gram. l. i. c. 18. Pro vulgato ε ex Cod. Gud. scripsi ει, ut §. 114. quæ vetus fuit appellatio τοῦ ε, quod hodie dicimus ε ψιλόν. V. Voss. l. l. p. 60. sq. et Dawes. Misc. Crit. p. 12. Heind.

κιείνησιν] Steph. 'Pro κίνησιν, quod est in Ald. edit. affertur non solum illa lectio κιείνησιν, sed et κίεισιν· item ἴεσιν, pro εἶσιν.' Quæ unde hausta essent ab Stephano, ignorabamus. Fisch.

ἔδει δὲ κιείνησιν καλεῖσθαι ἢ εἶσιν] Cod. Gud. κεκλῆσθαι ἢ ἴεισιν. Ald. κίνησιν. Hæc nisi omnino aliena manus invexit, quis dubitet quin de Cornarii correctione ita scribi debeant: ἔδει δὲ κίεισιν καλεῖσθαι ἢ ἴεσιν? Heind.

ἡ δὲ στάσις—ὠνόμασται] In his significare videtur Socrates, στάσιν ductum esse ex ἄϊεσις, præfixo στ et ejectis litteris ι et ε. Sed nimia in his sermonis

[§. 92.] Τὸ δ᾽[y] οὖν[z] ῥῶ τὸ στοιχεῖον, ὥς περ[a] λέγω, καλὸν ἔδοξεν ὄργανον εἶναι[b] τῆς κινήσεως τῷ[c] τὰ ὀνόματα τιθεμένῳ πρὸς τὸ ἀφομοιοῦν τῇ φορᾷ· πολλαχοῦ γοῦν[d] χρῆται αὐτῷ εἰς[e] αὐτήν· πρῶτον μὲν ἐν[f] αὐτῷ[g] τῷ ῥεῖν καὶ ῥοῇ[h] διὰ[i] τούτου τοῦ γράμματος τὴν φορὰν μιμεῖται, εἶτα ἐν τῷ τρόμῳ,[j] εἶτα ἐν τῷ τραχεῖ,[k] ἔτι δὲ ἐν τοῖς τοιοῖσδε ῥήμασιν, οἷον κρούειν, θραύειν, ἐρείκειν,[l] θρύπτειν, κερματίζειν, ῥυμβεῖν·[m] πάντα ταῦτα[n] τὸ[o] πολὺ ἀπεικάζει[p] διὰ[q] τοῦ ῥῶ. ἑώρα[r] γάρ, οἶμαι,[s] τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ[t] ἥκιστα μένουσαν, μάλιστα δὲ σειομένην· διὸ φαίνεταί μοι τούτῳ πρὸς[u] ταῦτα κατακεχρῆσθαι. τῷ δ᾽ αὖ ἰῶτα πρὸς τὰ λεπτὰ πάντα, ἃ δὴ μάλιστα διὰ πάντων ἴοι[v] ἄν. διὰ ταῦτα

στάσις om Δ.—[y] δὴ ꝡΔ.—[z] οὖν ꝡΔΛΠBCGHIXm: αὖ *s.—[a] ὅπερ Σ.—[b] εἶναι ὄργανον m.—[c] τῶν...τιθεμένων G.—[d] γὰρ ὦ m.—[e] πρὸς m.—[f] ἐν add ꝡΔΠ et rc F.—[g] ἐν τὴν ΣΥ.—[h] ῥοεῖν E.—[i] καὶ διὰ I.—[j] τρόπῳ X.—[k] τρέχειν G.—[l] ἐρείκειν ꝡΓΔΛΠΣΥEFGHIXlm: ἐρύκειν cum *s corr B.—[m] ῥυμβεῖν ꝡΓΔG et pr B, ῥύμβειν ΛΞF HIXm, ῥύμβδειν l: ῥέμβειν *s.—[n] πάντα γὰρ ταῦτα Γ, ταῦτα πάντα m, πάντα τὰ τοιαῦτα G.—[o] τὸ om I.—[p] ἀπεικάζειν Γ.—[q] ἐπὶ ΞΣΥ.—[r] ἑώρα Heindorfius, ἐῶμεν X et corr Λ, ἐᾶ F: ἐῶ *s.—[s] οἶμαι om G.—[t] ἐν τούτῳ ante οἶμαι ponit l.—[u] τούτῳ

est brevitas justoque audacior hæc nominis mutatio, quæ accuratam certe poscebat explicationem, neque admodum opportune omnino ea hoc loco illata videntur. Heind.

στάσις] Videtur auctor ex ἄεσις derivasse. Locum mutilum et quædam excidisse putat Schleiermacher. Beck.

§. 92. τὸ δ᾽ αὖ ρ] Ficinus: *Elementum itaque ipsum*, quasi οὖν legerit, quod solet post interposita aliqua orationem redordiri. Sed nihil tamen inde de Platonis scriptura existimandum. Heind.

ὥσπερ λέγω] Cod. Gud. ὅπερ λέγω.—πρῶτον μὲν ἐν αὐτῷ τῷ ῥεῖν. Revocavi voculam ἐν e Cod. Gud. indidemque deinde καὶ in his, ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς τ. Heind.

ἐρύκειν] De certa Buttmanni emendatione correxi, pro ἐρείκειν. Heind.

ῥυμβεῖν] Scripsi pro ῥέμβειν; Cod. Gud. ῥυμβῆν. Tim. Lex. Ῥυμβεῖν, ῥομβεῖν· τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥύμβου, ubi hoc verbum ῥυμβεῖν neque apud Platonem se invenisse neque apud ullum veterum scriptorum testatur Ruhnkenius, ῥυμβεῖν tamen Atticorum fuisse videri, ῥομβεῖν ceterorum Græcorum judicat. Huic igitur vocabulo sua sedes in Platone inventa est. Heind.

πάντα τὰ τοιαῦτα] Ita Cod. Gud. pro vulgato πάντα ταῦτα, cui parum convenit seq. τὸ πολὺ, *plerumque*. Ad ἀπεικάζει deinde subaudiendum ὁ τὰ ὀνόματα τιθέμενος, quo ibidem referuntur priora illa χρῆται et μιμεῖται. Heind.

ἑώρα γάρ, οἶμαι] Vulgo ἐῶ γάρ, οἶμ. quod absurde vertit Cornarius cum Ficino: *omitto enim, quod lingua in hoc proferendo minime perseverat* etc. Imo: *sino enim, opinor, in hoc linguam minime quiescere* etc. Quo tamen sensu et ἐῶμεν exspectabam et infinitivum μένειν, pro σειομένην autem scribi debebat σείομεν vel certe σείω. Quod reposui, ἑώρα γὰρ sc. ὁ τὰ ὀνόματα τιθέμενος, eam emendationem inferiora illa §. sq. ὅτι δὲ ὀλισθαίνει μάλιστα ἐν τῷ λ ἡ γλῶττα, κατιδὼν, ἀφομοιῶν ὠνόμασε τά τε λεῖα etc. ita confirmant, ut locum ei in textu negare non potuerim. Nisi quis præferat quod nunc video ab Heusdio excogitatum, ἔγνω γάρ, οἶμαι. Heind.

τούτῳ καὶ πρὸς ταῦτα] An τούτῳ οὕτω καὶ πρὸς ταῦτα? Alioquin haud scio an istud καὶ rectius abfuerit. Τῷ δ᾽ αὖ ι etc. sc. φαίνεται κατακεχρῆσθαι. Statim post in Cod. Gud. pro ἀπομιμεῖται scriptum ἀπομιμεῖσθαι, ut hoc pendeat a prægresso φαίνεται. Optime. Heind.

τὸ ἰέναι καὶ τὸ ἵεσθαι[w] διὰ τοῦ ἰῶτα ἀπομιμεῖται,[x] ὥς πέρ I. 427.
γε[y] διὰ τοῦ φῖ καὶ τοῦ ψῖ[z] καὶ τοῦ σῖγμα[a] καὶ τοῦ ζῆτα,
ὅτι πνευματώδη τὰ[b] γράμματα, πάντα τὰ τοιαῦτα μεμί- II. ii. 93.
μηται αὐτοῖς[c] ὀνομάζων, οἷον τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ ζέον καὶ τὸ σείεσθαι καὶ ὅλως σεισμόν. καὶ ὅταν που τὸ φυσῶδες[d] μιμῆται, πανταχοῦ ἐνταῦθα ὡς τὸ πολὺ τὰ τοιαῦτα γράμματα ἐπιφέρειν φαίνεται[e] ὁ τὰ ὀνόματα τιθέμενος.[f] [§. 93.] Τῆς δ' αὖ τοῦ δέλτα συμπιέσεως καὶ τοῦ ταῦ καὶ ἀπερείσεως τῆς γλώττης τὴν δύναμιν χρήσιμον φαίνεται ἡγήσασθαι πρὸς τὴν μίμησιν τοῦ δεσμοῦ καὶ τῆς στάσεως.[g] ὅτι δὲ[h] ὀλισθάνει[i] μάλιστα ἐν τῷ λάβδα[k] ἡ γλῶττα κατιδών,[l] ἀφομοιῶν ὠνόμασε τά τε λεῖα καὶ αὐτὸ τὸ[m] ὀλισθάνειν[n] καὶ τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες καὶ τἆλλα πάντα τὰ τοιαῦτα. ᾗ δὲ ὀλισθανούσης[o] τῆς γλώττης ἀντιλαμβάνεται ἡ τοῦ γάμμα δύναμις, τὸ γλίσχρον ἀπεμιμήσατο[p] καὶ γλυκὺ καὶ γλοιῶδες. τοῦ[q] δ' αὖ νῦ τὸ εἴσω αἰσθόμενος τῆς φωνῆς, τὸ ἔνδον[r] καὶ τὰ[s] ἐντὸς ὠνόμασεν, ὡς ἀφομοιῶν τοῖς γράμμασι τὰ ἔργα. τὸ δ' αὖ ἄλφα τῷ[t] μεγάλῳ ἀπέδωκε, καὶ τῷ μήκει τὸ ἦτα, ὅτι μεγάλα τὰ γράμματα. εἰς δὲ τὸ γογγύλον[u] τοῦ οὖ[v] δεόμενος σημείου, τοῦτο πλεῖστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασε.[w] καὶ τἆλλα

πρὸς 𝔄ΔΠGm : τούτῳ καὶ πρὸς *ς.—[v] ἴῃ l, οἴῃ m.—[w] ἰένεσθαι Δ, ἵε[ν]σθαι 𝔄.—[x] ἀπομιμεῖσθαι G.—[y] γε καὶ F, γὰρ ΣΥ et pr Ξ.—[z] θ m.—[a] γ X.—[b] τὰ om G.—[c] αὐτοῖς ὁ ὀνομάζων G.—[d] φυσσῶδες l.—[e] δύναται φαίνεται pr Π.—[f] τιθέμενος 𝔄Δ Π : θέμενος *ς.—[g] τάσεως ΞΣΥ.—[h] δὲ om EFI et pr ΓΛ.—[i] ὀλισθάνει ΔΠ et pr B, ὀλισθαίνει (αἱ superscr.) 𝔄 : ὀλισθαίνει *ς.—[k] λάβδα 𝔄ΔΠ : λ *ς.—[l] ante ἀφομοιῶν omisi ὁ cum ΓΔΛΠΣΥCEFHIXlm.—[m] αὐτὸ τοῦτο τὸ G : αὐτὸ post ὀλισθαίνειν ponunt EF.—[n] ὀλισθάνειν 𝔄ΔΠΗ et pr B : ὀλισθαίνειν *ς.—[o] ὀλισθανούσης 𝔄ΔΠCGm : ὀλισθαινούσης *ς.—[p] ἀπεκομήσατο X.—[q] τὸ G.—[r] τὰ ἔνδον G.—[s] καὶ τὸ Γ, κατὰ ΣΥ et pr Ξ.—[t] τῷ δ' αὖ ω Ξ.—[u] γογγύλον 𝔄ΔFGIlm et pr ΛΥ : στρογγύλον corr ΓΒ cum *ς.—[v] ου 𝔄ΔΠ, γ G.—[w] ἀνεκέρασε G, ὂν ἐκέρασε Δ, ὀνεκέρασεν (ἐνε superscr.) 𝔄.—[x] προσβιά-

τὰ γράμματα] Abest τὰ a Cod. Gud. Πάντα τὰ τοιαῦτα sc. τὰ πνευματώδη.—αὐτοῖς i. e. τούτοις τοῖς γράμμασι. Heind.

καὶ ὅλως σεισμὸν] Non sane σεισμὸς generalem magis significatum habet quam τὸ σείεσθαι, ut admodum offendat verbum ὅλως. Fortasse scribendum σισμόν.—ὡς τοπολύ. Cod. Gud. ὡς πολύ. Male. Heind.

§. 93. κατιδὼν, ἀφομοιῶν] Sic vere Cod. Gud. Vulgo interposito articulo κατιδὼν ὁ ἀφομοιῶν ὠνόμ.—Ἧι δὲ ὀλισθαίν. Vitiose Cod. Gud. εἰ δὲ ὀλ. Idemque deinde γλυῶδες et τὸ δ' αὖ ν. Heind.

τὰ ἔνδον καὶ τὰ ἐντὸς] Ita Cod. Gud. Vulgo τὸ ἔνδ. καὶ τὰ ἐντός.—τὸ δ' αὖ α τῷ μεγ. Ald. Bas. utraque et Ficinus ω exhibent pro α, quod de verissima Cornarii correctione recepit Stephanus, suffragante Cod. Gud. Tum in his τοῦ οὖ δεόμενος ex eod. lib. scripsi ου pro ο. Vid. not. ad §. 70. Heind.

οὕτω φαίνεται προσβιβάζειν[x] καὶ κατὰ γράμματα[y] καὶ
II. ii. 94. κατὰ συλλαβὰς[z] ἑκάστῳ τῶν[a] ὄντων σημεῖόν τε[b] καὶ ὄνομα ποιῶν ὁ νομοθέτης, ἐκ δὲ τούτων τὰ λοιπὰ ἤδη[c] αὐτοῖς τούτοις συντιθέναι ἀπομιμούμενος. [§. 94.] Αὕτη μοι φαίνεται, ὦ Ἑρμόγενες, βούλεσθαι εἶναι ἡ[d] τῶν ὀνομάτων ὀρθότης, εἰ μή τι ἄλλο Κρατύλος[e] ὅδε[f] λέγει.

ΕΡΜ. Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, πολλά γέ μοι πολλάκις πράγματα παρέχει[g] Κρατύλος, ὥς περ κατ' ἀρχὰς ἔλεγον, φάσκων μὲν εἶναι ὀρθότητα ὀνομάτων,[h] ἥ τις δ' ἐστὶν οὐδὲν σαφὲς λέγων, ὥστ' ἐμὲ[i] μὴ δύνασθαι εἰδέναι πότερον[j] ἑκὼν ἢ ἄκων οὕτως ἀσαφῶς ἑκάστοτε περὶ αὐτῶν λέγει. Νῦν οὖν μοι, ὦ Κρατύλε, ἐναντίον Σωκράτους εἰπέ, πότερον ἀρέσκει σοι ᾗ λέγει Σωκράτης περὶ ὀνομάτων, ἢ ἔχεις πῃ ἄλλῃ[k] κάλλιον λέγειν; καὶ εἰ ἔχεις,[l] λέγε, ἵνα ἤτοι[m] μάθῃς παρὰ Σωκράτους ἢ διδάξῃς[n] ἡμᾶς ἀμφοτέρους.

ΚΡ. Τί δέ,[o] ὦ Ἑρμόγενες; δοκεῖ σοι ῥᾴδιον εἶναι οὕτω ταχὺ μαθεῖν τε καὶ διδάξαι ὁτιοῦν πρᾶγμα, μὴ[p] ὅτι τοσοῦτον, ὃ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς[q] μέγιστον εἶναι;

I. 428. ΕΡΜ. Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε. ἀλλὰ τὸ τοῦ Ἡσιόδου καλῶς μοι φαίνεται ἔχειν, τὸ εἰ καί τις σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ[r] καταθείη, προὔργου εἶναι. [§. 95.] Εἰ οὖν καὶ

ζειν ϛ.—[y] κατὰ τὰ γράμματα Gl.—[z] κατὰ τὰς συλλαβὰς G.—[a] τῷ Ξ.—[b] τι G.—[c] ἤδη G : εἴδη *ϛ.—[d] εἰ I.—[e] κρατύλλος et hic et ubique Ξ.—[f] ὧδε l.—[g] παρέσχει l.—[h] ὀνομάτων ὀρθότητα ΓG.—[i] ὥστε m : ὥστε με *ϛ.—[j] ἃ πρότερον ΧΔΠ.—[k] ἄλλῃ om F.—[l] λέγειν καὶ εἰ ἔχεις om G, εἰ om Σ.—[m] εἴ τι l.—[n] διδάξεις Υ.—[o] δαὶ Χ.—[p] ἢ Δ, ἢ (μὴ supra) Χ.—[q] post τοῖς cum pr Ξ omisi μεγίστοις.—[r] σμικροῦ Δ et pr

προσβιβάζειν] Hoc e Cod. Gud. restitui loco vulgati προσβιάζειν, itemque ex Ficino, qui hæc vertit: *Eademque ratione cetera secundum litteras ac syllabas rebus singulis accommodare videtur nominum auctor.* Phædr. §. 7. οἷς εἴ τις ἀπιστῶν προσβιβᾷ κατὰ τὸ εἰκὸς ἕκαστον,—πολλῆς αὐτῷ σχολῆς δεήσει. Tum id. Cod. σημεῖόν τι, et pro vulgato νομοθέτης, ut alias semper, ὀνοματοθέτης, quod recepi. Heind.

ἤδη] Hoc indidem edidi pro εἴδη. τὰ λοιπὰ h. l. intellige de *ipsis nominibus*, quæ sunt ex litteris illis et syllabis composita. Heind.

§. 94. ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον] Pervulgatum est loquendi genus ἐν τοῖς μάλιστα μέγα seu ἐν τοῖς μάλιστα μέγιστον, de quo vid. Hemsterhus. ad Lucian. Somn. 2. Bip. t. i. p. 170. et Reiz. de Pros. Gr. Acc. Inclin. p. 17. hujus dictionis ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον equidem nondum aliud exemplum reperi. Heind.

εἰ καί τις σμικρὸν—καταθείη] Cod. Gud. εἰ καί τι σμ.—καταθεῖο. Ut fortasse aliquis correxit ex Hesiodeis illis Ἔ. κ. Ἡ. 359. sq. Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο, Καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο. Heind.

σμικρόν τι οἷός τ' εἶ πλέον ποιῆσαι, μὴ ἀπόκαμνε, ἀλλ' εὐεργέτει καὶ Σωκράτη[s] τόνδε, δίκαιος δ' εἶ, κἀμέ.[t] II. ii. 95.

ΣΩ. Καὶ μὲν δὴ ἔγωγε καὶ αὐτός, ὦ Κρατύλε, οὐδὲν ἂν ἰσχυρισαίμην ὧν εἴρηκα, ᾗ δέ μοι ἐφαίνετο μεθ' Ἑρμογένους ἐπεσκεψάμην,[u] ὥστε τούτου γε ἕνεκα θαῤῥῶν[v] λέγε εἴ τι ἔχεις βέλτιον, ὡς ἐμοῦ ἐνδεξομένου.[w] εἰ μέντοι[x] ἔχεις τι[y] σὺ κάλλιον τούτων[z] λέγειν, οὐκ ἂν θαυμάζοιμι· δοκεῖς γάρ μοι αὐτός τε ἐσκέφθαι τὰ τοιαῦτα καὶ παρ' ἄλλων μεμαθηκέναι. ἐὰν[a] οὖν λέγῃς τι[b] κάλλιον, ἕνα τῶν μαθητῶν περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων καὶ ἐμὲ γράφου.[c]

ΚΡ. Ἀλλὰ μὲν δή, ὦ Σώκρατες, ὥς περ σὺ λέγεις,[d] μεμέληκέ[e] τέ[f] μοι[g] περὶ αὐτῶν καὶ ἴσως ἄν σε ποιησαίμην μαθητήν.[h] φοβοῦμαι μέντοι μὴ τούτου πᾶν[i] τοὐναντίον ᾖ, ὅτι μοί[j] πως ἐπέρχεται[k] λέγειν πρὸς σὲ[l] τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὃ ἐκεῖνος ἐν Λιταῖς πρὸς τὸν Αἴαντα λέγει. φησὶ δὲ

Αἶαν Διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσω μυθήσασθαι.

καὶ ἐμοὶ σύ, ὦ Σώκρατες, ἐπιεικῶς φαίνει κατὰ νοῦν χρησμῳδεῖν, εἴτε παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπνους[m] γενόμενος, εἴτε καὶ ἄλλη τις μοῦσα πάλαι σε[n] ἐνοῦσα[o] ἐλελήθει. II. ii. 96.

§. 96. ΣΩ. Ὦ 'γαθὲ Κρατύλε,[p] θαυμάζω καὶ αὐτὸς

Π.—[s] καὶ σωκράτη om G : καὶ σωκράτην ΣΥ et pr Ξ.—[t] κἀμὲ G : καὶ ἐμοὶ H : καὶ ἐμέ °ς.—[u] ἀπεσκεψάμην F.—[v] καθαρρῶν l.—[w] ἐνδειξομένου G, ἐνεδοξομένου I, ἀνδεξομένου ΞΣΥ.—[x] τι F.—[y] τι om F.—[z] τούτων κάλλιον G.—[a] καὶ ἐὰν I.—[b] ὅτι G.—[c] γράφου m.—[d] ὥσπερ σὺ λέγεις om m.—[e] μεμελέτηκε m.—[f] τε om G.—[g] ἐμοὶ G.—[h] μάθητε H.—[i] πᾶν om l.—[j] μή Yl.—[k] ἔρχεται C.—[l] λέγειν πρὸς σὲ ΧΓΔGlm : πρός σε λέγειν °ς.—[m] ἐπιγνοὺς ΔΠ : ἐπίπνους cum °ς corr Χ.—[n] σοι corr Γ.—[o] ἐνοῦσα om I.—[p] κρατύλε 324, 14. μανθάνειν om ΛΙΧ.—[q] χρῆσαι om F.—

§. 95. *δίκαιος δ' εἶ*] Sc. *εὐεργετεῖν*. Ut Gorg. §. 38. *Καὶ νῦν εἴ τι ἐγὼ καὶ Γοργίας—σφαλλόμεθα, σὺ παρὼν ἐπανόρθου· δίκαιος δ' εἶ.* Lach. p. 180. D. *ἀλλ' εἴ τι καὶ σὺ—ἔχεις τῷδε—ἀγαθὸν συμβουλεῦσαι, χρὴ συμβουλεύειν· δίκαιος δ' εἶ.* Conf. de hoc usu verbi *δίκαιος* infinitivo juncti Wesseling. ad Herodot. ix. 60. Heind.

οὐδὲν ἂν ἰσχυρισαίμην, ὧν] Cod. Gud. *περὶ ὧν*. Sed Plat. Phædon. p. 63. C. *καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διϊσχυρισαίμην*, et mox ibid. *διϊσχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο*. de Rep. vii. p. 533. A. *οὐκέτ' ἄξιον τοῦτο διϊσχυρίζεσθαι*, et multis ita locis. Conf. Duker. ad Thucyd. vii. 49. Heind.

τούτου γε ἕνεκα] Sc. *τοῦ τί με τούτων ἂν διϊσχυρίσασθαι*. Conf. not. ad Plat. Charmid. §. 14. Paullo post Cod. Gud. *ἐὰν οὖν λέγῃς ὅτι (ὅ,τι) κάλλιον*, et mox *μεμέληκεν ἐμοί τε περὶ αὐτ.* ac deinde *ἐπέρχεται λέγειν πρὸς σέ*. De notione et structura hac verbi *ἐπέρχεσθαι* vid. Hemsterhus. ad Lucian. Prometh. 2. Bip. t. i. p. 206. Heind.

ἐν Λιταῖς] Male Cornarius, *inter supplicationes*. Constat hoc nomine a veteribus appellari partem illam Iliad. ix. 644. unde desumpti sunt versus qui statim proferuntur, cf. Hipp. Min. p. 364. E. *ἐπεὶ καὶ ἐν Λιταῖς—λέγει—ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Ὀδυσσέα* etc. Post paullo verba *ἐπίπνους γενόμενος* absunt a Cod. Gud. Cf. §. 34. Heind.

πάλαι τὴν ἐμαυτοῦ σοφίαν, καὶ ἀπιστῶ. δοκεῖ οὖν μοι χρῆναι[q] ἐπανασκέψασθαι τί καὶ λέγω. τὸ γὰρ ἐξαπατᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' αὐτοῦ πάντων[r] χαλεπώτατον· ὅταν γὰρ[s] μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ ἀλλ' ἀεὶ παρῇ ὁ ἐξαπατήσων, πῶς οὐ δεινόν; δεῖ δή, ὡς ἔοικε, θαμὰ μεταστρέφεσθαι[t] ἐπὶ τὰ προειρημένα, καὶ πειρᾶσθαι, τὸ ἐκείνου τοῦ ποιητοῦ, βλέπειν ἅμα πρόσω[u] καὶ ὀπίσω.[v] καὶ δὴ καὶ νῦν[w] ἡμεῖς[x] ἴδωμεν[y] τί ἡμῖν εἴρηται. ὀνόματος, φαμέν, ὀρθότης[z] ἐστὶν αὕτη ἥ τις ἐνδείξεται οἷόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. τοῦτο[a] φῶμεν[b] ἱκανῶς εἰρῆσθαι;

ΚΡ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ πάνυ σφόδρα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Διδασκαλίας ἄρα[c] ἕνεκα τὰ ὀνόματα λέγεται.

ΚΡ. Πάνυ γε.[d]

ΣΩ. Οὐκοῦν φῶμεν καὶ ταύτην τέχνην[e] εἶναι καὶ δημιουργοὺς[f] αὐτῆς;

ΚΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τίνας;

I. 429. ΚΡ. Οὕς περ σὺ κατ' ἀρχὰς ἔλεγες, τοὺς νομοθέτας.

§. 97. ΣΩ. Πότερον οὖν καὶ ταύτην φῶμεν τὴν τέχνην
II. ii. 97. ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγίγνεσθαι ὥς περ καὶ τὰς ἄλλας, ἢ μή; βούλομαι δὲ λέγειν τὸ τοιόνδε. ζωγράφοι εἰσί που οἱ μὲν χείρους, οἱ δὲ ἀμείνους;

ΚΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ[g] μὲν ἀμείνους τὰ αὑτῶν ἔργα καλλίω[h]

[r] πάντων ἐστὶ χαλεπώτατον Γ.—[s] γὰρ om Δ.—[t] ἐπιστρέφεσθαι F.—[u] πρόσσω 𝔛.—[v] ὀπίσσω 𝔛ΔΠ et corr G.—[w] νυνὶ 𝔛ΔΠ.—[x] ἡμεῖς om Υ et pr Ξ.—[y] εἰδῶμεν 𝔛ΔΠ.—[z] ὀρθότητος Δ.—[a] καὶ τοῦτο 𝔛ΔΞΠΣΥ, om BCEFH.—[b] φαμὲν G.—[c] ἄρα om H.—[d] μὲν οὖν G.—[e] ταύτην τὴν τέχνην ΞΣΥG.—[f] ἐν τοῖς ἀνθρώποις G.—[g] el l.—

§. 96. τὸ γὰρ ἐξαπ.—πῶς οὐ δεινόν;] Extat in Eclogis Stobæi xxiii. p. 191. Fisch.

τὸ ἐκείνου τοῦ ποιητοῦ] Iliad. A. 343. γ. 109. ἐκείνου, illius, quem modo significaverat Cratylus.—τοῦτο φῶμεν. Cod. Gud. καὶ τοῦτο φῶμ. Ibid. deinde Πάνυ μὲν οὖν pro Πάνυ γε, et τοὺς ὀνοματοθέτας pro τοὺς νομοθέτας, quod retinui h. l. quoniam spectant hæc ad superiora illa §. 12. extr. et §. 13. init. atque huc referentur mox seqq. Οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι νόμοι οἱ μὲν βελτίους, οἱ δὲ φαυλότεροι εἶναι; Probabiliter tamen e Ficino, qui vertit, *quos a principio tu legum et nominum conditores cognominabas*, corrigendum h. l. νομοθέτας καὶ ὀνοματοθέτας suspicatus est Heusdius Spec. Crit. p. 70. Heind.

§. 97. τὰ αὑτῶν ἔργα καλλίω] Cod. Gud. καλλίω αὑτῶν τὰ ἔργα. In verbis οἱ δὲ φαυλότερα etsi post οἱ δὲ facile textu excidere potuit φαυλότεροι, potior tamen videtur librorum lectio. Tum pro his βελτίους, οἱ δὲ φαυλότεροι ibid. χείρους, οἱ δὲ βελτίους. Ante νόμοι autem

παρέχονται,[i] τὰ ζῶα, οἱ δὲ φαυλότερα; καὶ οἰκοδόμοι ὡσαύτως οἱ μὲν καλλίους τὰς οἰκίας ἐργάζονται, οἱ δὲ αἰσχίους;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ νομοθέται[j] οἱ μὲν καλλίω τὰ ἔργα αὑτῶν παρέχονται,[k] οἱ δὲ αἰσχίω;

ΚΡ. Οὔ μοι δοκεῖ τοῦτο ἔτι.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι νόμοι οἱ μὲν βελτίους,[l] οἱ δὲ φαυλότεροι[m] εἶναι;

ΚΡ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐδὲ δὴ ὄνομα, ὡς ἔοικε, δοκεῖ σοι κεῖσθαι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δὲ ἄμεινον;

ΚΡ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Πάντα ἄρα τὰ ὀνόματα ὀρθῶς κεῖται;

ΚΡ. Ὅσα γε ὀνόματά ἐστιν.

ΣΩ. Τί οὖν; ὃ καὶ[n] ἄρτι ἐλέγετο, Ἑρμογένει τῷδε πότερον μηδὲ ὄνομα τοῦτο[o] κεῖσθαι φῶμεν, εἰ μή τι αὐτῷ[p] II. ii. 98.
Ἑρμοῦ γενέσεως προσήκει, ἢ κεῖσθαι μέν, οὐ μέντοι ὀρθῶς γε;

ΚΡ. Οὐδὲ κεῖσθαι ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ δοκεῖν[q] κεῖσθαι, εἶναι δὲ ἑτέρου τοῦτο τοὔνομα,[r] οὗ περ καὶ ἡ φύσις ἡ τὸ ὄνομα δηλοῦσα.

§. 98. ΣΩ. Πότερον οὐδὲ[s] ψεύδεται ὅταν τις[t] φῇ Ἑρμογένη αὐτὸν[u] εἶναι; μὴ γὰρ οὐδὲ[v] τοῦτο αὖ ᾖ, τὸ[w] τοῦτον φάναι Ἑρμογένη εἶναι, εἰ μὴ ἔστιν;

[h] *καλλίω αὐτῶν τὰ ἔργα* G.—[i] *παρέχεται* Γ.—[j] *ὀνοματοθέται* rc G.—[k] *παρέχονται ...μὲν* om H.—[l] *χείρους* G, *εἶναι βελτίους* H.—[m] *βελτίους* G.—[n] *καὶ* om ΓΞΣΥ.—[o] *τοῦτο* ΧΣΥBCEFHl*m* et pr ΓG: *τούτῳ* *ς.—[p] *ἄρα αὐτῷ* FG, om *l*.—[q] *δοκεῖ μὲν* EF, *δοκεῖν μὲν* Xς.—[r] *τοὔνομα* ΧΔΥBCH*m*.—[s] *οὐ* F.—[t] *τι* C.—[u] *αὐτὸν...ἑρμογένη*

excidisse videtur art. *οἱ*.—Mox ibid. *ὃ ἄρτι ἐλέγετο*, omissa vocula *καί*. Heind.

τοῦτο] Vulgo *τούτῳ*, quod corrigere non dubitavi. In proximisque *εἰ μή τι ἄρα αὐτῷ* etc. *ἄρα* hoc e Cod. Gud. adjeci. Verbis illis *ὃ καὶ ἄρτι ἐλέγ.* respicit Socrates superiora §. 58. Heind.

οὗπερ καὶ ἡ φύσις ἡ τὸ ὄνομα δηλοῦσα] Non sane natura nomen declarat, sed nomen naturam. Ut paullo ante Socr. dixit, probante Cratylo: *ὀνόματος, φαμέν, ὀρθότης ἐστὶν αὕτη, ἥτις ἐνδείξεται, οἷόν ἐστι τὸ πρᾶγμα.* Atque ita §. 28. *ἕως ἂν αὐτοῦ (τοῦ στοιχείου) δηλουμένην τὴν δύναμιν ἐντιθῶμεν* (sc. *τῷ ὀνόματι*), *ὀρθῶς ἔχει ἐκεῖνο τὸ ὄνομα καλεῖν, ὃ αὐτὸ ἡμῖν δηλώσει.* Recte igitur Ficinus: *cui natura inest, quæ nomine continetur*, et Cornarius; *cujus etiam natura est, quam nomen indicat.* Videlicet corrigendum: *ἣν τὸ ὄνομα δηλοῖ*, in quibus errorem peperit seq. *Σω.* postremo vocabulo adhærens. Heind.

§. 98. *μὴ γὰρ οὐδὲ—Ἑρμογένη εἶναι*] Omissa hæc sunt in Cod. Gud. a librario, cui fraudi fuit duplex hoc *εἶναι*. Heind.

ΚΡ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Ἆρα ὅτι ψευδῆ λέγειν τὸ παράπαν οὐκ ἔστιν; ἆρα τοῦτό σοι[x] δύναται ὁ λόγος; συχνοὶ γάρ τινες οἱ λέγοντες, ὦ φίλε Κρατύλε, καὶ νῦν καὶ πάλαι.

ΚΡ. Πῶς γὰρ ἄν, ὦ[y] Σώκρατες, λέγων γέ[z] τις τοῦτο ὃ λέγει, μὴ τὸ[a] ὂν λέγοι; ἢ οὐ τοῦτό ἐστι τὸ ψευδῆ λέγειν, τὸ[b] μὴ τὰ[c] ὄντα λέγειν;

ΣΩ. Κομψότερος μὲν ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμὲ καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν ἡλικίαν, ὦ ἑταῖρε· ὅμως μέντοι εἰπέ μοι τοσόνδε, πότερον λέγειν[d] μὲν οὐ δοκεῖ σοι εἶναι ψευδῆ, φάναι δέ;

ΚΡ. Οὔ μοι δοκεῖ οὐδὲ φάναι.

ΣΩ. Οὐδὲ εἰπεῖν οὐδὲ προσειπεῖν; οἷον εἴ τις[e] ἀπαντή-
II. ii. 99. σας σοι[f] ἐπὶ ξενίας, λαβόμενος τῆς χειρὸς εἴποι Χαῖρε, ὦ[g] ξένε Ἀθηναῖε, υἱὲ Σμικρίωνος Ἑρμόγενες· οὗτος[h] λέξειεν ἂν ταῦτα ἢ φαίη ἂν ταῦτα ἢ εἴποι ἂν ταῦτα ἢ προσείποι ἂν οὕτω σὲ μὲν οὔ, Ἑρμογένη δὲ τόνδε; ἢ οὐδένα;

ΚΡ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἄλλως ἂν οὗτος ταῦτα φθέγξασθαι.[i]

§. 99. ΣΩ. Ἀλλ' ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο. πότερον γὰρ
I. 430. ἀληθῆ[j] ἂν φθέγξαιτο ταῦτα[k] ὁ φθεγξάμενος ἢ ψευδῆ; ἢ τὸ μέν τι αὐτῶν ἀληθές, τὸ δὲ ψεῦδος; καὶ γὰρ ἂν καὶ[l] τοῦτο ἐξαρκοίη.[m]

ΚΡ. Ψοφεῖν ἔγωγ' ἂν φαίην τὸν τοιοῦτον, μάτην αὐτὸν ἑαυτὸν κινοῦντα, ὥς περ ἂν εἴ τι[n] χαλκεῖον[o] κινήσειε κρούσας.

om Σ et pr Ξ.—[v] μηδὲ γὰρ οὐ Υ.—[w] τὸ om *l*.—[x] σοι om G.—[y] ὦ om *m*.—[z] τέ H.—[a] τὸ om F.—[b] τὰ E: τὸ...λέγειν om F.—[c] τὰ om *l*.—[d] λέγειν post σοι ponit *l*, om EF, E quidem μὲν rc transposito post εἶναι.—[e] εἴ τις om F.—[f] σοι ἀπαντήσας G, ἀπαντήσει σοι ΞΣΥ.—[g] ὦ om G.—[h] οὕτως G.—[i] φθέγγεσθαι G.—[j] ἀληθῶς (η) Ξ.—[k] ταῦτα om ΓΒCEFH*lm*.—[l] καὶ om G.—[m] ἐξαρκοῖ ΔΠ, ἐξαρκοῖ (η) 𝔛.—[n] εἴ τι ΔΠ: εἴ τις *ς.—[o] χαλκεῖον cum ς corr. 𝔛, χάλκεον Γ et iterum corr 𝔛, χαλκίον ΔΣΥG et

συχνοὶ γάρ τινες οἱ λέγ.] Vide quæ scripsi ad §. 5. Heind.

πῶς γὰρ ἄν, ὦ Σώκρ. λέγων γέ τις κ. τ. λ.] Scilicet cavillationis hujus momentum hoc continebatur argumento: τὸ μὴ ὂν οὔτε διανοεῖσθαί τινα οὔτε λέγειν· οὐσίας γὰρ οὐδὲν οὐδαμῇ τὸ μὴ ὂν μετέχειν, *ne ita quidem, ut sermone proferri queat*, Sophist. p. 260. C. Heind.

ἀπαντήσας σοι] Cod. Gud. σοι ἀπαντήσας, ac deinde χαῖρε, ξένε.—ἄλλως φθέγξασθαι, *frustra proferre*. Heind.

§. 99. *ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο*] Hipp. Maj. §. 50. Ἐξαρκεῖ, ὦ Ἱππία· ἀγαπητὰ γὰρ καὶ ταῦτα etc.—καὶ γὰρ ἂν καὶ τοῦτο ἐξαρκ. Posterius καὶ abest a Cod. Gud. ibidemque deinde χαλκίον scriptum. Protag. p. 329. A. ὥσπερ τὰ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἠχεῖ. Heind.

ΣΩ. Φέρε δή, ἐάν πη[p] διαλλαχθῶμεν, ὦ[q] Κρατύλε, ἆρ' οὐκ ἄλλο μὲν ἂν φαίης τοὔνομα[r] εἶναι, ἄλλο δὲ ἐκεῖνο οὗ τοὔνομά ἐστιν;

ΚΡ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοὔνομα[s] ὁμολογεῖς μίμημά τι εἶναι τοῦ πράγματος;

ΚΡ. Πάντων μάλιστα.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὰ ζωγραφήματα τρόπον τινὰ ἄλλον λέγεις μιμήματα εἶναι πραγμάτων τινῶν;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Φέρε δή· ἴσως γὰρ ἐγὼ οὐ μανθάνω ἅττα ποτ' ἐστὶν ἃ λέγεις, σὺ[t] δὲ τάχ' ἂν ὀρθῶς λέγοις· ἔστι διανεῖμαι καὶ προσενεγκεῖν ταῦτα ἀμφότερα[u] τὰ μιμήματα, τά[v] τε ζωγραφήματα κἀκεῖνα τὰ ὀνόματα, τοῖς πράγμασιν ὧν μιμήματά[w] ἐστιν, ἢ οὔ; II. ii. 100.

ΚΡ. Ἔστιν.[x]

§. 100. ΣΩ. Πρῶτον μὲν δὴ σκόπει τόδε. ἆρ' ἄν τις τὴν μὲν[y] τοῦ ἀνδρὸς εἰκόνα τῷ ἀνδρὶ ἀποδοίη,[z] τὴν δὲ τῆς γυναικὸς τῇ[a] γυναικί, καὶ τἆλλα οὕτως;

ΚΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοὐναντίον τὴν μὲν τοῦ ἀνδρὸς τῇ γυναικί, τὴν δὲ τῆς γυναικὸς τῷ ἀνδρί;

ΚΡ. Ἔστι καὶ ταῦτα.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν αὗται αἱ διανομαὶ ἀμφότεραι[b] ὀρθαί, ἢ ἡ[c] ἑτέρα;

pr Χ: χάλκιον BCEHm.—[p] ποι m.—[q] ὦ om G.—[r] τοὔνομα ΓG.—[s] τοὔνομα G.—[t] σὺ...λέγοις om G.—[u] ἀμφότερα...ὀνόματα om H.—[v] τά om Δ.—[w] μίμημά E.— (οἱ) [x] ἔστι μέντοι G.—[y] μὲν om ΣΥ et pr Ξ.—[z] ἀποδώη F, ἀποδώη Γ, ἀποδῶν l.—[a] τῇ om G.—[b] ἀμφότεραι om l.—[c] ἡ om m.—[d] ἡ om G, ἡ ἑτέρα om CFH et pr E.—

ἔστι μέντοι] Sic Cod. Gud. Vulgo abest μέντοι. Phædo p. 73. E. Ἔστι μέντοι, ἔφη. p. 93. A. Πολλοῦ μέντοι, ἔφη, ac deinde Ἀληθῶς μέντοι. Sed plurima jam hujusmodi exempla congessit Heusdius Spec. Crit. p. 16. Heind.

§. 100. ἑτέρα] Repetitio vocabuli ἑτέρα offendit oculos librariorum, ut locus varie scriptus in codicibus antiquis nunc extet. Nam Ficinus quidem eum sic vertit, *vel potius altera, quæ cuique proprium simileque attribuit.* unde eum legisse satis apertum est ita, ἢ ἡ ἑτέρα, ἣ ἂν ἑκάστῳ τὸ προσῆκόν τε καὶ τὸ ὅμοιον ἀποδιδῷ. Fisch.

ἢ ἡ ἑτέρα] Ficinus: *vel potius altera, quæ cuique proprium simileque attribuit?* ut legisse videatur ἢ ἡ ἑτέρα, ἣ ἂν ἑκάστῳ, οἶμαι, etc. omissis his Cratyli Ἡ ἑτέρα. Ald. et Bas. 1. ΚΡ. ἡ ἑτέρα ἂν

ΚΡ. Ἡ ἑτέρα.[d]

ΣΩ. Ἣ ἂν ἑκάστῳ, οἶμαι,[e] τὸ προσῆκόν τε καὶ τὸ[f] ὅμοιον ἀποδιδῷ.

ΚΡ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἵνα τοίνυν μὴ μαχώμεθα ἐν τοῖς λόγοις ἐγώ τε καὶ σύ, φίλοι ὄντες, ἀπόδεξαί μου[g] ὃ λέγω. τὴν τοιαύτην γάρ, ὦ ἑταῖρε, καλῶ ἔγωγε[h] διανομὴν ἐπ' ἀμφοτέροις μὲν τοῖς μιμήμασι[i] τοῖς τε ζώοις καὶ τοῖς ὀνόμασιν ὀρθήν, ἐπὶ δὲ τοῖς ὀνόμασι πρὸς τῷ[j] ὀρθὴν καὶ ἀληθῆ· τὴν δ' ἑτέραν, τὴν τοῦ[k] ἀνομοίου δόσιν τε καὶ ἐπιφοράν, οὐκ ὀρθήν, καὶ ψευδῆ, ὅταν ἐπ' ὀνόμασιν ᾖ.

II. ii. 101. ΚΡ. Ἀλλ' ὅπως[l] μή, ὦ Σώκρατες,[m] ἐν μὲν τοῖς ζωγραφήμασιν ᾖ τοῦτο, τὸ[n] μὴ ὀρθῶς διανέμειν, ἐπὶ δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὔ,[o] ἀλλ' ἀναγκαῖον ᾖ ἀεὶ ὀρθῶς.

§. 101. ΣΩ. Πῶς λέγεις; τί τοῦτο ἐκείνου διαφέρει;[p] ἆρ' οὐκ ἔστι προσελθόντα ἀνδρί τῳ εἰπεῖν ὅτι Τουτί[q] ἐστι σὸν[r] γράμμα, καὶ δεῖξαι αὐτῷ, ἂν μὲν τύχῃ, ἐκείνου εἰκόνα, ἂν δὲ τύχῃ, γυναικός; τὸ δὲ[s] δεῖξαι λέγω εἰς τὴν τῶν ὀφθαλμῶν αἴσθησιν καταστῆσαι.

ΚΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δαί;[t] πάλιν αὐτῷ τούτῳ προσελθόντα εἰπεῖν

[e] οἶμαι om m.—[f] τὸ om Ε.—[g] σου Δ.—[h] ἔγωγε καλῶ G, ἐγὼ καλῶ γε ΓBCEFHlm.—[i] ζωγραφήμασι G.—[j] τὸ H.—[k] τοῦ om pr Ξ.—[l] ὅπως ΧΓΔΗΠΣBCEFGHm: ὅμως *s.—[m] ὦ σώκρατες μὴ G.—[n] τὸ om Δ et pr Ξ.—[o] οὐκ ᾖ (omisso mox ᾖ) G.—[p] διαφέροι H.—[q] τοῦτό l.—[r] ἐστι σὸν ΧΓΔΠBCGHlm, ἐστι τὸ σὸν EF: σόν ἐστι

ἑκάστῳ, οἶμαι.—Bas. 2. ΚΡ. Ἑτέρα. ΣΩ. ἢ ἄν.—unde recte vulgata prodiit scriptura, cui patrocinatur Cod. Gud. Nam in Ficini ratione offendit illud οἶμαι ab ipso non expressum. Heind.

τοῖς τε ζώοις κ. τ. λ.] Ald. Bas. 1. τοῖς τε ζώοις καὶ τοῖς ὀνόμασι, πρὸς τῷ ὀρθὴν—. Bas. 2. τοῖς τε ζώοις ὀνόμασιν ὀρθήν, ἐπὶ δὲ τοῖς ὀνόμασι πρὸς τῷ ὀρθὴν—. Ficinus, *Talem ego, o amice, distributionem in imitationibus utrisque tam nominibus, quam picturis, rectam voco.* Legit igitur, ἐπ' ἀμφ. μὲν τοῖς μιμήμασι τοῖς τε ὀνόμασι καὶ τοῖς ζωγραφήμασιν ὀρθὴν—. Fisch. Vulgata lectione, quam præstat etiam Cod. Gud. nihil est verius. Cf. not. nostr. ad Plat. Charmid. §. 36. τοῖς ζώοις h. l. positum est pro τοῖς ζωγραφήμασι, ut §. 97. οὐκοῦν οἱ μὲν ἀμείνους τὰ αὑτῶν ἔργα καλλίω παρέχονται τὰ ζῷα; Heind.

ἀλλ' ὅπως μή, ὦ Σώκρ.] Sic correxi e Cod. Gud. ubi scriptum Ἀλλ' ὅπως, ὦ Σώκρ. μὴ ἐν μὲν etc. Vulgo Ἀλλ' ὅμως μή. Indidemque post rescripsi ἐπὶ δὲ τοῖς ὀνόμ. οὐκ ᾖ. Vulgo ἐπὶ δὲ τ. ὀν. οὔ. Heind.

§. 101. γράμμα] Absurde γράμμα h. l. Serranus vertit *litteram*. Phrynichus Παρασκ. Σοφ. Ms. laudatus a Ruhnken. ad Xenoph. Mem. iv. 2. Γραφεὺς καὶ ὁ ζωγράφος, καὶ Γράμμα τὸ ζωγράφημα κ. τ. ἑ. Et conf. §. 102.—εἰς τὴν τῆς ἀκοῆς αὖ αἴσθησιν—αὖ abest a Cod. Gud. Heind.

ὅτι Τουτί ἐστι[u] σὸν ὄνομα. ἔστι δέ[v] που καὶ τὸ ὄνομα μίμημα, ὥςπερ τὸ ζωγράφημα. τοῦτο δὴ[w] λέγω· ἆρ' οὐκ ἂν εἴη αὐτῷ εἰπεῖν ὅτι Τουτί ἐστι σὸν ὄνομα, καὶ μετὰ I. 431.
τοῦτο εἰς τὴν τῆς[x] ἀκοῆς αὖ[y] αἴσθησιν καταστῆσαι, ἂν μὲν τύχῃ, τὸ ἐκείνου μίμημα, εἰπόντα ὅτι ἀνήρ, ἂν δὲ τύχῃ, τὸ τοῦ θήλεος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἰπόντα ὅτι γυνή; οὐ δοκεῖ σοι τοῦτο οἷόν τ' εἶναι καὶ γίγνεσθαι ἐνίοτε;

ΚΡ. Ἐθέλω σοι, ὦ Σώκρατες, ξυγχωρῆσαι,[z] καὶ ἔστω[a] οὕτως.

ΣΩ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ὦ φίλε, εἰ[b] ἔστι τοῦτο οὕτως ἔχον·[c] οὐδὲν[d] γὰρ[e] δεῖ νῦν πάνυ διαμάχεσθαι περὶ αὐτοῦ. II. ii. 102.
εἰ δ' οὖν ἔστι τοιαύτη[f] τις διανομὴ καὶ ἐνταῦθα, τὸ μὲν ἕτερον τούτων ἀληθεύειν βουλόμεθα καλεῖν, τὸ δ' ἕτερον ψεύδεσθαι. [§. 102.] Εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει καὶ ἔστι μὴ ὀρθῶς διανέμειν τὰ ὀνόματα μηδὲ[g] ἀποδιδόναι τὰ προσήκοντα ἑκάστῳ ἀλλ' ἐνίοτε τὰ μὴ προσήκοντα, εἴη ἂν καὶ ῥήματα ταὐτὸν τοῦτο ποιεῖν. εἰ δὲ ῥήματα καὶ ὀνόματα[h] ἔστιν οὕτω[i] τιθέναι, ἀνάγκη καὶ λόγους· λόγοι γάρ που, ὡς ἐγῷμαι, ἡ τούτων ξύνθεσίς[j] ἐστιν. ἢ πῶς λέγεις, ὦ Κρατύλε;[k]

ΚΡ. Οὕτω·[l] καλῶς γάρ μοι δοκεῖς λέγειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ γράμμασιν αὖ[m] τὰ πρῶτα ὀνόματα ἀπεικάζομεν, ἔστιν ὥςπερ ἐν τοῖς ζωγραφήμασι καὶ πάντα

[t] s.—[s] τὸ καὶ C.—[t] δαὶ Δ.—[u] ἐστι...ὄνομα om Fl.—[v] δέ om ΧΔ.—[w] δὲ Γ.—[x] τῆς om m.—[y] αὖ om Fl.—[z] ξ. Δ.—[a] ἔσται G.—[b] καὶ εἰ ΓBCEFHlm et rc Π.—[c] ἔχον om ΧΔ et pr Π.—[d] οὐδὲν CEFGH et corr Π: οὐδὲ s.—[e] γὰρ om C.—[f] τοιαύτη om F.—[g] μὴ l.—[h] καὶ οὐκ ὀνόματα m.—[i] οὐ Δ.—[j] ξ. Δ.—[k] κράτυλε Π.—[l] ἀλλ'

§. 102. εἴη ἂν καὶ ῥήματα ταὐτὸν τοῦτο ποιεῖν] *Licebit etiam in verbis idem hoc facere.* ῥήματα autem et ὀνόματα h. l. grammatico illo intellectu capienda. Sophist. p. 261. E. Ἔστιν ἡμῖν που τῶν τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων διττὸν γένος. Τὸ μὲν ὀνόματα, τὸ δὲ ῥήματα κληθέν. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ὂν δήλωμα ῥῆμά που λέγομεν·—τὸ δέ γε ἐπ' αὐτοῖς ἐκεῖνα πράττουσι σημεῖον τῆς φωνῆς ἐπιτεθὲν ὄνομα. Οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων μὲν μόνων συνεχῶς λεγομένων οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος οὐδ' αὖ ῥημάτων χωρὶς ὀνομάτων λεχθέντων; κ. τ. ἑ. Ibid. p. 262. C. τότε δὴ (ὅταν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ) λόγος ἐγένετο εὐθὺς ἡ πρώτη συμπλοκή—. Ὅταν εἴπῃ τις, ἄνθρωπος μανθάνει, λόγον εἶναι φῂς τοῦτον ἐλάχιστόν τε καὶ πρῶτον. Deinde Cod. Gud. Ἀλλ' οὕτω. Καλῶς γὰρ etc. Heind.

οὐκοῦν εἰ γράμμασιν αὖ] Male Cornarius: *Si igitur prima nomina per litteras imitando exprimimus.* γράμματα h. l. dicit, ut § 101. τὰ ζωγραφήματα. Heind.

ἔστιν ὥσπερ ἐν τοῖς ζωγραφ.] In his quum ita procedere deberet sermo: ἔστιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ζωγραφήμασι καὶ πάντα τὰ προσ. χρωμ. τ. κ. σχήματα ἀποδοῦναι καὶ—μείζω ἐστίν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πάντα τὰ προσήκοντα ἀποδοῦναι etc.

τὰ προσήκοντα χρώματά τε καὶ σχήματα ἀποδοῦναι, καὶ μὴ πάντα αὖ, ἀλλ' ἔνια ἐλλείπειν, ἔνια δὲ καὶ προστιθέναι, καὶ πλείω καὶ μείζω. ἢ οὐκ ἔστιν;

ΚΡ. Ἔστιν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ μὲν[n] ἀποδιδοὺς πάντα καλὰ τὰ γράμματά τε καὶ τὰς εἰκόνας ἀποδίδωσιν, ὁ δὲ ἢ προστιθεὶς ἢ ἀφαιρῶν γράμματα μὲν καὶ εἰκόνας ἐργάζεται καὶ οὗτος, ἀλλὰ πονηράς;

ΚΡ. Ναί.

St. ii. 103. ΣΩ. Τί δαὶ[o] ὁ διὰ τῶν συλλαβῶν τε καὶ γραμμάτων τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων ἀπομιμούμενος; ἆρα οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν[p] λόγον, ἂν μὲν πάντα[q] ἀποδῷ[r] τὰ προσήκοντα, καλὴ ἡ εἰκὼν ἔσται· τοῦτο δ' ἐστὶν ὄνομα· ἐὰν δὲ σμικρὰ ἐλλείπῃ ἢ προστιθῇ ἐνίοτε, εἰκὼν μὲν γενήσεται, καλὴ δ' οὔ; ὥστε τὰ μὲν καλῶς εἰργασμένα ἔσται τῶν ὀνομάτων, τὰ δὲ κακῶς;[s]

ΚΡ. Ἴσως.[t]

§. 103. ΣΩ. Ἴσως ἄρα ἔσται ὁ μὲν ἀγαθὸς δημιουργὸς ὀνομάτων, ὁ δὲ κακός;

ΚΡ. Ναί.[u]

ΣΩ. Οὐκοῦν τούτῳ[v] νομοθέτης[w] ἦν ὄνομα.

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Ἴσως ἄρα νὴ Δί' ἔσται, ὥς περ ἐν ταῖς ἄλλαις τέχναις, καὶ[x] νομοθέτης ὁ μὲν ἀγαθός, ὁ δὲ κακός, ἐάν περ τὰ ἔμπροσθεν ἐκεῖνα ὁμολογηθῇ ἡμῖν.

ΚΡ. Ἔστι ταῦτα. ἀλλ' ὁρᾷς,[y] ὦ Σώκρατες, ὅταν ταῦ-

οὕτως G.—[n] αὖ om Υ et pr Ξ.—[n] μετὰ l.—[o] δαὶ cum ε corr Ϩ, δαὶ F, δὲ ΔΠΒCG Hm.—[p] κατ' αὐτὸν τὸν m.—[q] μὲν τὰ πάντα E.—[r] ἀποδιδῷ G.—[s] καλῶς m.—[t] Ἴσως delet mg Ϩ.—[u] ναί...ὄνομα om m.—[v] τούτων G.—[w] ὁ νομοθέτης ϨΓΔΠΣBCEFG Hl, ὀνομοθέτης Υ, ὀνοματοθέτης rc G.—[x] καὶ om F: post καὶ omisi ὁ cum ϨΔΠG.

interposita deinde hac interrogatione ἢ οὐκ ἔστι; discedit ille paullulum a structuræ initio, ut apodosis quodammodo inferatur verbis Τί δαὶ ὁ διὰ τῶν συλλαβῶν etc. Heind.

καλὰ τὰ γράμματα—ἀποδίδωσιν] *Pulchras reddit imagines.* De usu hoc verbi ἀποδοῦναι vid. Dorvill. ad Chariton. p. 650. Paullo inferius in verbis ἂν μὲν πάντα ἀποδῷ Cod. Gud. ἀποδιδῷ. Sed ἂν—ἀποδῷ est *si reddiderit.* Post alterum illud ἀποδιδῷ Plato γενήσεται potius scripsisset quam ἔσται. Heind.

§. 103. ὀνοματοθέτης] Ita hic et paullo post Cod. Gud. cum Ficino pro vulgato νομοθέτης. Mox malim ἀλλ' ὁρᾷς, ὦ Σώκρ. ὅτι, ἂν ταῦτ. Heind. Schleiermach. aut legi vult: ὅτι οὐκ, ἂν κ. τ.

τα τὰ γράμματα, τό[z] τε ἄλφα καὶ τὸ βῆτα καὶ ἓν[a] ἕκασ-
τον τῶν στοιχείων, τοῖς ὀνόμασιν ἀποδιδῶμεν τῇ γραμμα-
τικῇ τέχνῃ, ἐάν τι ἀφέλωμεν ἢ προσθῶμεν ἢ μεταθῶμέν[b] I. 432.
τι, * οὐ[c] γέγραπται μὲν ἡμῖν τὸ ὄνομα, οὐ μέντοι ὀρθῶς,[d]
ἀλλὰ τὸ παράπαν οὐδὲ[e] γέγραπται, ἀλλ' εὐθὺς ἕτερόν ἐσ-
τιν, ἐάν τι τούτων πάθῃ.

ΣΩ. Μὴ γὰρ οὐ καλῶς σκοπῶμεν[f] οὕτω σκοποῦντες, ὦ Κρατύλε.[g]

ΚΡ. Πῶς δή; II. ii. 104.

ΣΩ. Ἴσως ὅσα[h] ἔκ τινος ἀριθμοῦ ἀναγκαῖον εἶναι ἢ μὴ εἶναι, πάσχοι ἂν τοῦτο ὃ σὺ λέγεις, ὥς περ καὶ αὐτὰ τὰ δέκα ἢ ὅς τις βούλει ἄλλος ἀριθμός, ἐάν[i] ἀφέλῃς τι ἢ προσθῇς, ἕτερος εὐθὺς γέγονε. τοῦ δὲ ποιοῦ τινὸς καὶ ξυμπάσης εἰκόνος μὴ οὐχ αὕτη ᾖ[j] ὀρθότης, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον οὐδὲ τὸ παράπαν δέῃ πάντα ἀποδοῦναι, οἷόν ἐστιν ὃ[k] εἰκάζει, εἰ μέλλει εἰκὼν εἶναι. [§. 104.] Σκόπει[l] δὲ[m] εἴ τι[n] λέγω. ἆρ' ἂν δύο πράγματα εἴη τὰ τοιάδε,[o] οἷον Κρατύλος καὶ[p] Κρατύλου εἰκών, εἴ τις θεῶν[q] μὴ μόνον τὸ σὸν χρῶμα[r] καὶ σχῆμα ἀπεικάσειεν ὥς περ οἱ ζωγράφοι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐντὸς πάντα τοιαῦτα ποιήσειεν οἷά περ τὰ σά, καὶ μαλακότητας καὶ θερμότητας[s] τὰς αὐτὰς ἀποδοίη,[t] καὶ κίνησιν καὶ ψυχὴν καὶ φρόνησιν, οἷα περ ἡ[u] παρά σοί, ἐν-

—[y] ὅρα G, om H.—[z] τὸ om ΣΥ.—[a] ἓν om ϪΔΠ.—[b] ἢ μεταθῶμέν om G.—[c] οὐ libris deest.—[d] γ' ὀρθῶς G.—[e] οὐδὲν F.—[f] σκοποῦμεν EF.—[g] κράτυλε pr Π.—[h] ὅσα om m.—[i] ἢ ἐὰν F.—[j] ἡ ϪΔΞΠΥBCGHlm.—[k] ὦ F et corr Γ, ὃν l.—[l] καὶ σκόπει G.—[m] δὴ Gm.—[n] ὅτι ΣΥ.—[o] τὰ τοιάδε G, τοιάδε ϪΓΔΞΠΣΥBCHlm: τάδε *ς.—[p] τε καὶ G.—[q] θέλων G.—[r] χρῆμα l.—[s] σαπρότητας G.—[t] ἀποδιδοίη G.—

λ. aut ὅταν—οὐ γέγραπται ἡμ. τὸ ὄν. quod sensus negationem addi jubeat. Reddit enim ita: *so kann man nicht sagen, dass wir das Wort zwar geschrieben haben, aber nur nicht richtig; sondern wir haben es ganz und gar nicht geschrieben.* Beck.

ἢ μεταθῶμεν] Cod. Gud. ἢ μετατιθῶμέν τι, et statim post τὰ ὀνόματα, οὐ μέντοι γε ὀρθῶς.—ἢ μὴ εἶναι, *aut* (ni componantur ex numero aliquo,) *omnino non esse.* Heind.

ᾖ ὀρθότης] Scribendum sine dubio, interjecto articulo, ᾖ ἡ ὀρθότης. Phædon. p. 69. A. ὦ μακάριε Σιμμία, μὴ οὐχ αὕτη ᾖ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν etc. Ac deinde §. seq. Ὁρᾷς οὖν, ὦ φίλε, ὅτι ἄλλην χρὴ εἰκόνος ὀρθότητα—ζητεῖν etc.—οἷόν ἐστιν ὃ εἰκάζει sc. τις, cujus significatio latet in his δέῃ πάντα ἀποδοῦναι sc. τινά. Heind.

§. 104. σκόπει δὲ] Cod. Gud. Καὶ σκόπει δή. Atque statim post idem non male τὰ τοιάδε pro τάδε.—οἷά περ ἡ παρὰ σοί ἐστιν, ἐνθείη αὐτοῖς (sc. τοῖς ἐντός.) Ita rescripsi e Cod. Gud. Vulgo ἐστὶν abest, et pro αὐτοῖς legitur αὐτῇ, in quo duriter supplendum est τῇ εἰκόνι, imo ne potest quidem suppleri, quum hujusmodi figmentum non εἰκόνα Cratyli, sed ipsum Cratylum esse Socrates velit. Heind.

θείη[v] αὐτοῖς,[w] καὶ ἐνὶ λόγῳ πάντα ἅ περ σὺ ἔχεις, τοιαῦτα ἕτερα καταστήσειε πλησίον σου; πότερον[x] Κρατύλος ἂν καὶ εἰκὼν Κρατύλου τότ'[y] εἴη τὸ τοιοῦτον, ἢ δύο Κρατύλοι;

ΚΡ. Δύο ἔμοιγε δοκοῦσιν, ὦ Σώκρατες, Κρατύλοι.

ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν,[z] ὦ φίλε, ὅτι ἄλλην χρὴ εἰκόνος ὀρθότητα ζητεῖν καὶ[a] ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, καὶ[b] οὐκ ἀναγκά-
I. ii. 105. ζειν, ἐάν τι[c] ἀπῇ ἢ προσῇ, μηκέτι αὐτὴν εἰκόνα εἶναι; ἢ οὐκ αἰσθάνει ὅσου ἐνδέουσιν[d] αἱ εἰκόνες ταὐτὰ[e] ἔχειν[f] ἐκείνοις ὧν εἰκόνες εἰσίν;

ΚΡ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Γελοῖα γοῦν,[g] ὦ Κρατύλε, ὑπὸ τῶν ὀνομάτων πάθοι ἂν[h] ἐκεῖνα ὧν ὀνόματά ἐστι τὰ ὀνόματα, εἰ πάντα[i] πανταχῇ αὐτοῖς ὁμοιωθείη. διττὰ γὰρ ἄν που πάντα γένοιτο, καὶ οὐκ ἂν ἔχοι αὐτῶν εἰπεῖν οὐδέτερον, ὁπότερόν ἐστι τὸ μὲν αὐτό, τὸ δὲ ὄνομα.

ΚΡ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 105. ΣΩ. Θαῤῥῶν τοίνυν, ὦ γενναῖε, ἔα καὶ ὄνομα τὸ μὲν εὖ κεῖσθαι, τὸ δὲ μή, καὶ μὴ ἀνάγκαζε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα, ἵνα κομιδῇ ᾖ τοιοῦτον οἷόν περ οὗ ὄνομά ἐστιν, ἀλλ' ἔα καὶ τὸ μὴ προσῆκον γράμμα ἐπιφέρειν. εἰ δὲ γράμμα, καὶ ὄνομα ἐν λόγῳ· εἰ δὲ ὄνομα, καὶ λόγον ἐν

[u] οἷάπερ ἢ F, οἷάπερ οἱ l.—[v] σοι ἐστιν ἐνθείη G.—[w] αὐτοῖς ℵΓΔΠΣΥBCEFGHlm: αὐτῇ *s.—[x] πότερος l.—[y] τοῦτ' l.—[z] οὖν om F.—[a] καὶ ζητεῖν s.—[b] καὶ ante οὐκ delet I.—[c] τις BCHlm et pr Γ.—[d] ἐνδέησιν H.—[e] ταὐτὰ G.—[f] εἶναι Ξ: om Σ.—[g] γοῦν ἂν ὦ G.—[h] ἂν om G.—[i] πάντα om F.—[j] γράμμασιν ΓΣΥ et fortasse pr Ξ.—

καὶ ζητεῖν ὧν] Bas. 1. ζητεῖν καὶ ὧν. non male. Neque vero recte Ficinus in versione neglexit particulam καὶ, quum hoc quoque loco vim augendæ orationis habeat. Fisch.

καὶ ζητεῖν ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν] Cod. Gud. καὶ ζητεῖν καὶ ὧν ν. δ. Bas. 2. ζητεῖν καὶ ὧν ν. δ. Fortasse Plato scripsit, ὀρθ. καὶ ταύτης ζητεῖν καὶ ὧν νῦν δὴ ἐλ. (sc. τῶν ὀνομάτων, quæ εἰκόνας quasdam rerum esse Socr. posuit). Heind.

οὐκ ἀναγκάζειν] I. e. h. l. ἀναγκαῖον νομίζειν, ut §. seq. init. μὴ ἀνάγκαζε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα etc. Sympos. p. 202. A. μὴ τοίνυν ἀνάγκαζε, ὃ μὴ καλόν ἐστιν, αἰσχρὸν εἶναι, μηδέ, ὃ μὴ ἀγαθόν, κακόν, et Parmenid. §. 14. ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ ἄγνωστα αὐτὰ ἀναγκάζων εἶναι. Eodemque modo adhibitum βιάζεσθαι Soph. p. 246. B. νοητὰ ἄττα καὶ ἀσώματα εἴδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι. Confudit hanc verbi significationem cum ea, quam explicui ad Theætet. §. 27. Heusdius Specim. Crit. p. 33. Heind.

γοῦν] Cod. Gud. γοῦν ἄν, ὦ Κρ. omisso ἂν in seqq. καὶ οὐκ ἂν ἔχοι αὐτῶν εἰπεῖν οὐδέτ. *neque possit eorum alterutrum declarare, utrum sit* etc. Aptius tamen h. l. fuerit ἔχοις vel καὶ—ἔχοι—εἰπεῖν τις οὐδέτερον. Ficinus: *neutrumque illorum, utrum esset, potius dici posset.* Heind.

§. 105. ὄνομα] Cod. Gud. ὀνόματα, post quod inferri debebat, opinor, τὰ μέν, τὰ δέ.—ὀνομάζεσθαί τε τὸ πρᾶγμα καὶ λέγεσθαι. Vocula τε accessit e Cod. Gud. Heind.

λόγῳ μὴ προσήκοντα τοῖς πράγμασιν[j] ἐπιφέρεσθαι, καὶ
μηδὲν ἧττον[k] ὀνομάζεσθαι τὸ[l] πρᾶγμα καὶ λέγεσθαι, ἕως[m]
ἂν ὁ τύπος ἐνῇ τοῦ πράγματος περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾖ, ὥς
περ ἐν τοῖς τῶν στοιχείων ὀνόμασιν, εἰ μέμνησαι ἃ νῦν δὴ I. 433.
ἐγὼ καὶ Ἑρμογένης ἐλέγομεν.

ΚΡ. Ἀλλὰ μέμνημαι.

ΣΩ. Καλῶς τοίνυν. ὅταν γὰρ τοῦτο ἐνῇ, κἂν μὴ πάντα
τὰ προσήκοντα ἔχῃ, λελέξεταί[n] γε[o] τὸ πρᾶγμα, καλῶς II. ii. 106.
μέν,[p] ὅταν πάντα, κακῶς[q] δέ, ὅταν ὀλίγα. λέγεσθαι δ' οὖν,
ὦ μακάριε, ἐῶμεν, ἵνα[r] μὴ ὄφλωμεν, ὥς περ οἱ ἐν Αἰγίνῃ
νύκτωρ περιιόντες ὀψὲ ὁδοῦ,[s] καὶ ἡμεῖς ἐπὶ[t] τὰ πράγματα
δόξωμεν αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ οὕτω πως[u] ἐληλυθέναι ὀψιαίτερον
τοῦ δέοντος. ἢ ζήτει τιν' ἄλλην ὀνόματος ὀρθότητα, καὶ
μὴ ὁμολόγει δήλωμα συλλαβαῖς καὶ γράμμασι πράγματος
ὄνομα εἶναι. εἰ γὰρ ταῦτα ἀμφότερα ἐρεῖς, οὐχ οἷός
τ' ἔσει συμφωνεῖν σαυτῷ.

[k] ἕτερον G.—[l] τε G.—[m] ὡς ΧΔΠ.—[n] λέξεταί ΧΓΔΠΣΥBCEFGHlm.—[o] γε om G.
ἐπὶ
—[p] μέν add m et rc Γ.—[q] καλῶς Γ.—[r] ἃ ἵνα lm.—[s] ἐφ' ὁδοῖς G.—[t] περὶ m.—

καλῶς τοίνυν] Sc. *μέμνησαι*. Aristoph. Plut. 864. *Νὴ Δία, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.* Heind.

λελέξεται] Cod. Gud. *λέξεται*, quod solœcum puto. Aut *λελέξεται* scribi debebat, ut de Rep. v. p. 457. B. *κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέξεται*, aut *λεχθήσεται*. Sed quod statim sequitur, *καλῶς*, huic additum in eodem aliove Cod. vellem *μέν*. Heind.

ὄφλωμεν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγίνῃ—ὁδοῦ] Ad *ὄφλωμεν* nisi textu excidit, supplendum certe est *δίκην*. de Legg. vi. p. 754. E. *αἰσχροκερδίας οὖν αὐτὸν γραψάμενος ὁ βουληθεὶς ἐπεξίτω τῇ δίκῃ ἐν αὐτοῖς τοῖς νομοφύλαξιν. Ἐὰν δὲ ὁ φεύγων ὄφλῃ, τῶν κοινῶν κτημάτων μὴ μετεχέτω. Γεγράφθω δὲ ὠφληκώς, ἕως ἂν ζῇ* etc. Thucyd. iii. 70. *Ζημία δὲ καθ' ἑκάστην χάρακα ἐπέκειτο στατήρ. Ὀφλόντων δὲ αὐτῶν καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας κ. τ. λ.* Quanquam utriusque illius loci alia est ratio, quum in priore *τῇ δίκῃ* præcesserit, in posteriore *ζημίᾳ*; hic dura admodum est vocabuli *δίκην* omissio. Heind.

ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγίνῃ νύκτωρ περιιόντες ὀψὲ ὁδοῦ] Ni forte referenda sunt ad certam quandam fabellam nobis incognitam, possit hinc conjici, lege tum cautum fuisse in insula Ægina, ne quis sera nocte in publico circumiret. Sed satius est, obscurum hunc locum eruditioribus illustrandum relinquere. Heind.

καὶ ἡμεῖς (nos quoque) ἐπὶ τὰ πράγμ.] Hæc verba quibus continetur epexegesis præcedd. *ἵνα μὴ ὄφλ.* etc. addita sunt *ἀσυνδέτως*, ut sæpius fit in hujusmodi epexegesi. Theætet. §. 76. *Ἡι τοῖς μὲν ἀεὶ πάρεστι σχολὴ καὶ τοὺς λόγους ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ σχολῆς ποιοῦνται, ὥσπερ ἡμεῖς νυνὶ τρίτον ἤδη λόγον ἐκ λόγου μεταλαμβάνομεν, οὕτω κἀκεῖνοι* etc. ubi vid. quæ notavimus. Verborum enim hic est ordo: *οὕτω πως καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὰ πράγμ.* etc. Ita non opus videtur amici conjectura scribendum putantis, *ἵνα μὴ ὄφλωμεν—καὶ ἡμεῖς, ἐὰν ἐπὶ τὰ πράγματα δόξωμεν* etc. Heind.

αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ] Nisi hæc habent prosopopœiæ cujusdam significationem, *ut ipsa veritas* h. l. tanquam judex intelligatur, corrigendum suspicor *αὖ τῇ ἀληθείᾳ—*. Mox vellem *ἢ ζήτει σύ τιν' ἄλλ.* Illud denique *δήλωμα συλλαβαῖς καὶ γράμμασι* explicui ad §. 85. Heind.

§. 106. ΚΡ. Ἀλλά μοι δοκεῖς[v] γε,[w] ὦ Σώκρατες, μετρίως λέγειν, καὶ οὕτω τίθεμαι.

ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν[x] ταῦτα ἡμῖν ξυνδοκεῖ, μετὰ ταῦτα τάδε[y] σκοπῶμεν. εἰ μέλλει, φαμέν, καλῶς κεῖσθαι[z] τὸ ὄνομα, τὰ προσήκοντα δεῖ αὐτὸ[a] γράμματα ἔχειν;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Προσήκει δὲ τὰ ὅμοια τοῖς πράγμασιν;

ΚΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τὰ μὲν ἄρα καλῶς κείμενα οὕτω κεῖται· εἰ δὲ μή τι[b] καλῶς ἐτέθη, τὸ μὲν ἄν[c] πολὺ ἴσως ἐκ προσηκόντων εἴη[d] γραμμάτων καὶ ὁμοίων, εἴ περ ἔσται εἰκών, ἔχοι δ' ἄν
II. ii. 107. τι καὶ οὐ προσῆκον, δι' ὃ οὐκ ἂν καλὸν εἴη οὐδὲ καλῶς εἰργασμένον τοὔνομα.[e] οὕτω φαμὲν[f] ἢ ἄλλως;

ΚΡ. Οὐδὲν δεῖ,[g] οἶμαι,[h] διαμάχεσθαι, ὦ Σώκρατες, ἐπεὶ οὐκ ἀρέσκει γέ με[i] τὸ φάναι ὄνομα μὲν εἶναι, μὴ[j] μέντοι καλῶς γε[k] κεῖσθαι.

ΣΩ. Πότερον τοῦτο οὐκ ἀρέσκει σε,[l] τὸ εἶναι τὸ ὄνομα δήλωμα τοῦ πράγματος;

ΚΡ. Ἐμέ γε.[m]

ΣΩ. Ἀλλὰ τὸ εἶναι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἐκ προτέρων ξυγκείμενα,[n] τὰ δὲ πρῶτα, οὐ καλῶς[o] σοι δοκεῖ λέγεσθαι;

ΚΡ. Ἔμοιγε.

§. 107. ΣΩ. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα εἰ μέλλει δηλώματά[p]

[u] πω G.—[v] δοκεῖς μοι F.—[w] γε post ἀλλά ponit F, om ΓG.—[x] τοίνυν om F.—[y] τάδε ℵΔΠ, δὲ ΓΣΥBCEFHlm, δὲ δὴ G : δὴ ς.—[z] καλῶς κεῖσθαι ℵΓΔΠGm et corr BF, quorum F pr om καλῶς : κεῖσθαι καλῶς *ς.—[a] αὐτὸ ℵΔΠ et corr Γ : αὐτῷ *ς.—[b] τε H.—[c] ἂν add ℵΓΔΠΣΥBCEFGHlm.—[d] ante εἴη omisi ἂν cum ℵΓΔΠΣΥCEFGHlm.—[e] τοὔνομα G.—[f] φῶμεν G.—[g] δὴ G.—[h] οἶμαι καὶ διαμάχ. Π.—[i] μοι EG et corr Γ.—[j] μὲν om F.—[k] γε om ΞΣΥ, ante καλῶς ponit G.—[l] σοι EFGHlm et corr Γ.—[m] libri ἔμοιγε.—[n] ξ. Δ.—[o] οὐκ ἄλλως ℵΔ et pr Π.—[p] δηλώματα ante

§. 106. δοκεῖς γε] Omissum hoc γε in Cod. Gud.—μετὰ ταῦτα τάδε δὴ σκοπῶμεν. Vulgo μετὰ ταῦτα δὴ σκοπ. Cod. Gud. τάδε pro δὴ, unde hoc inserui. Indidemque subsequentium verborum scripturam mutavi, quæ vulgo sic leguntur: κεῖσθαι καλῶς τὸ ὄνομα, τὰ προσήκοντα δεῖ αὐτῷ (non αὐτὸ) γράμμ. ἔχ. Ibid. deinde τὸ μὲν ἂν πολὺ, prætermisso ἂν ante εἴη. Heind.

οὕτω φῶμεν ἢ ἄλλως;] Ita loco vulgati φαμὲν e Cod. Gud. rescripsi. Phædon. p. 81. A. οὕτω φῶμεν, ὦ Κέβης, ἢ ἄλλως; Euthyphr. p. 12. D. οὕτω φῶμεν ἢ ἄλλως σοι δοκεῖ; et aliis ita quam plurimis locis. Heind.

ἀρέσκει γέ μοι] Hic et deinde ἀρέσκει σοι, indidem pro accusativo με et σε dativum revocavi, cui scripturæ convenit seq. Ἔμοιγε, quod alioquin mutari debebat in Ἐμέ γε. Heind.

γίγνεσθαι,[q] ἔχεις τινὰ καλλίω τρόπον τοῦ δηλώματα[r] αὐτὰ[s] γενέσθαι ἄλλον,[t] ἢ[u] αὐτὰ[v] ποιῆσαι ὅτι μάλιστα τοιαῦτα οἷα ἐκεῖνα ἃ δεῖ[w] δηλοῦν[x] αὐτά; ἢ[y] ὅδε μᾶλλόν σε[z] ἀρέσκει[a] ὁ τρόπος ὃν Ἑρμογένης λέγει καὶ ἄλλοι πολλοί, τὸ ξυνθήματα[b] εἶναι τὰ[c] ὀνόματα καὶ δηλοῦν τοῖς ξυνθεμένοις,[d] προειδόσι δὲ τὰ πράγματα, καὶ εἶναι ταύτην ὀρθότητα ὀνόματος, ξυνθήκην, διαφέρειν δὲ οὐδέν, ἐάν τέ τις συνθῆται ὥς περ νῦν ξύγκειται,[e] ἐάν τε καὶ τοὐναντίον ἐπὶ μὲν
ᾧ[f] νῦν σμικρόν,[g] μέγα καλεῖν, ἐπὶ δὲ ᾧ[h] μέγα, σμικρόν; II. ii. 108.
πότερός[i] σε ὁ τρόπος ἀρέσκει;[j]

ΚΡ. Ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρει, ὦ Σώκρατες, τὸ[k] ὁμοιώ- I. 434.
ματι δηλοῦν ὅ τι ἂν τις δηλοῖ, ἀλλὰ μὴ τῷ ἐπιτυχόντι.

ΣΩ. Καλῶς λέγεις. οὐκοῦν εἴ περ ἔσται[l] τοὔνομα[m] ὅμοιον[n] τῷ πράγματι, ἀναγκαῖον[o] πεφυκέναι τὰ στοιχεῖα ὅμοια τοῖς πράγμασιν, ἐξ ὧν τὰ πρῶτα ὀνόματά τις ξυνθήσει.[p] ὧδε δὲ[q] λέγω·[r] ἆρά ποτ'[s] ἄν τις ξυνέθηκεν ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν[t] ζωγράφημα ὅμοιόν τῳ[u] τῶν ὄντων, εἰ μὴ φύσει[v]

ἔχεις ponit m.—[q] εἶναι γίγνεσθαι G.—[r] δηλώματα...τοιαῦτα om m.—[s] αὐτῶν G.—[t] ἄλλον ΔΞΠΣΥBCEFGHl et pr Γ: ἄλλων *ς.—[u] ἢ om pr Π.—[v] αὐτὸν ℵΓΔΞΠΥBCFGHl.—[w] δὴ, idque rc, Σ.—[x] δηλοῦντα G.—[y] καὶ ἢ Π, καὶ ἢ ℵΔ.—[z] σοι Glm et corr Γ, om F.—[a] ἀρέσκει om G.—[b] ξυνθήματα Δ, σύνθημα G.—[c] τὰ om l.—[d] ξ. Δ.—[e] ξ. ΔCGHl et corr B.—[f] ᾧ ΔΠ, ου pr ℵ, ὃ G, ὁ l: ο *ς.—[g] σμικρῷ F.—[h] ὧ ℵΔΠ, ὃ G: ω *ς.—[i] πότερόν Π.—[j] ἀρκέσει G.—[k] τῶ Gm.—[l] ἔσται om Σ.—[m] τοὔνομα G.—[n] ὅμοιον om Υ.—[o] ἀναγκαῖόν ἐστι G.—[p] ξ. Δ.—[q] δὲ om H.—[r] λέ-
ω
γει F.—[s] ὁπότ' ℵΔΞΠΣΥBCEFGHlm et fortasse pr Γ.—[t] διελέγομεν ΣΥ.—[u] τῷ om

§. 107. τινῶν γίγνεσθαι] Cod. Gud. τινῶν εἶναι γίγνεσθαι. A Platone fortasse scriptum fuit: εἰ μέλλει—τινῶν εἶναι, ἔχεις—αὐτὰ γίγνεσθαι. Heind.

ἄλλον] Sic Cod. Gud. et Edd. ante Stephanum impressae. Quod vulgo editur ἄλλων, merus operarum error videtur. Statim post id. Cod. vitiose ἢ αὐτὸν ποιῆσαι. Tum id. lib. ἢ ὅδε μᾶλλόν σοι ἀρέσκει, ut post: πότερός σοι ὁ τρόπος ἀρέσκει; V. not. ad §. 19. Heind.

ἐπὶ μὲν ᾧ νῦν σμικρὸν, μέγα καλεῖν, ἐπὶ δὲ ᾧ μέγα, σμικρὸν] *In quo nunc adhibemus vocabulum* σμικρὸν, *id* μέγα *appellare, et vicissim?* Nam καλεῖν τι ἐπί τινι frequens loquendi est genus. Sophist. p. 218. C. τοὔνομα μόνον ἔχομεν κοινῇ, τὸ δὲ ἔργον ἐφ' ᾧ καλοῦμεν, ἑκάτερος τάχ' ἂν ἰδίᾳ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἔχοιμεν. Parmenid. §. 42. ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπί τινι καλεῖς; de Rep. v. p. 470. B. Ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. In quibus eadem valet ratio, quam explicui ad §. 1. Platonis autem manum h. l. instauravi e Cod. Gud. Vulgo enim scribitur; ἐπὶ μὲν ο νῦν σμικρὸν, μέγ. καλ., ἐπὶ δὲ ω μέγα, σμικρ. At vero non de vocalium permutatione hic sermo est, sed de nominum ipsorum, ut mittam absonam hanc et inauditam loquendi rationem, ἐπὶ ο σμικρὸν μέγα καλεῖν pro: ἀντὶ τοῦ ο σμικροῦ τῷ μεγάλῳ χρῆσθαι. Heind.

ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρει] Vide, si tanti est, Schol. ad Plat. de Rep. v. coll. Ruhnk. p. 165. Heind.

ἀναγκαῖόν ἐστι] Sic Cod. Gud. Vulgo deest hoc ἐστι. Idemque mox συνθείη pro συνθήσει, et ὃ δὴ ἐλέγ. omisso νῦν. Heind.

ὑπῆρχε φαρμακεῖα[w] ὅμοια ὄντα, ἐξ ὧν ξυντίθεται[x] τὰ ζωγραφούμενα, ἐκείνοις ἃ μιμεῖται ἡ γραφική; ἢ ἀδύνατον;

ΚΡ. Ἀδύνατον.[y]

§. 108. ΣΩ. Οὐκοῦν[z] ὡσαύτως καὶ ὀνόματα οὐκ ἄν ποτε ὅμοια γένοιτο[a] οὐδενί, εἰ μὴ ὑπάρξει[b] ἐκεῖνα πρῶτον ὁμοιότητά τινα[c] ἔχοντα, ἐξ ὧν ξυντίθεται[d] τὰ ὀνόματα, ἐκείνοις ὧν ἐστὶ τὰ ὀνόματα μιμήματα; ἔστι δέ, ἐξ ὧν[e] συνθετέον,[f] στοιχεῖα;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Ἤδη τοίνυν καὶ σὺ κοινώνει τοῦ λόγου οὗ περ ἄρτι
Ἑρμογένης. φέρε, καλῶς σοι δοκοῦμεν λέγειν ὅτι τὸ ῥῶ τῇ
II. ii. 109. φορᾷ καὶ κινήσει καὶ σκληρότητι προσέοικεν, ἢ οὐ καλῶς;

ΚΡ. Καλῶς ἔμοιγε.

ΣΩ. Τὸ δὲ λάβδα τῷ λείῳ[g] καὶ μαλακῷ καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν ὅτι ἐπὶ τῷ αὐτῷ[h] ἡμεῖς μέν[i] φαμεν σκληρότης, Ἐρετριεῖς δὲ σκληροτηρ;[j]

ΚΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πότερον οὖν τά τε ῥῶ καὶ τὸ σῖγμα ἔοικεν ἀμφό-

G.—[v] μὴ τῇ φύσει E.—[w] φαρμακεῖα ΓBCE, φαρμακεία ꝪΔΞΣΥFlm, φαρμάκεια mg Ꝫ, φαρμακία H: φάρμακα *s.—[x] συντίθενται Fl, συντέθειται ΣΥ et pr Ξ.—[y] ἀδύνατον om H.—[z] οὐκοῦν καὶ G.—[a] γένηται Γ, γένοιντο ΞΣ.—[b] ὑπάρξεις l, ὑπάρξοι m.—[c] τινα om Σ et pr Ξ.—[d] ξυντιθεται ꝪΔ, συντίθεται ΓΠBCEFGHm, συντίθενται l: συντέθειται *s.—[e] ἐξὸν Δ.—[f] συντίθεται mg F.—[g] τελείῳ l.—[h] τῶ αὐτῶ ꝪΔΠ G: τὸ αὐτὸ *s.—[i] μὲν om F.—[j] σκληρότηρ ΓBCm, σκρηρότης l: σκληροτήρ *s.—

φάρμακα] Stephanus legi etiam φαρμάκια ait: sed ubi, nesciebamus. Est certe forma vocabuli Platonica vid. Theæt. §. 18. Fisch.

ἐκείνοις] Affertur etiam alia lectio quæ habet ὅμοια ante ἐκείνοις: sed non video quid voce illa sit opus, quum jam præcedat ante ὄντα. Verum is, a quo diversa hæc lectio affertur, non animadvertit, illa verba ὑπῆρχε ὅμοια ὄντα jungi cum ἐκείνοις: et trajecta esse (ut vulgo loquimur) vocabula: quum alioqui futurus esset hic eorum ordo, εἰ μὴ φάρμακα, ἐξ ὧν συντίθεται τὰ ζωγραφούμενα, φύσει ὑπῆρχεν ὅμοια ὄντα ἐκείνοις ἃ μιμεῖται ἡ γραφική. Illam igitur quæ affertur lectionem sequendo vacare ὅμοια alterutro in loco necesse esset. Steph.

εἰ μὴ φύσει ὑπῆρχε] Liquet, verba ὅμοια ὄντα, Attico more paullulum trajecta, pertinere ad seq. ἐκείνοις, ut frustra ὅμοια post ζωγραφούμενα inserere jusserit Cornarius. Eademque prorsus est structura in proximis §. seq. init. Heind.

γραφική] Gud. ζωγραφική. Heind.

§. 108. εἰ μὴ ὑπάρξει] Bas. utraque ὑπάρξῃ. An ὑπάρξειε? Sed ὑπάρξει idem est quod ὑπάρχοι, velut sexcenties in hujusmodi structura futurum ponitur pro optativo. Heind.

τῷ λείῳ] Cod. Gud. τελείῳ. Fortasse τῷ τε λείῳ. Ex eodem libro in proximis scripsi Οἶσθα οὖν, ὅτι ἐπὶ τῷ αὐτῷ. Vulgo τὸ αὐτό. V. not. ad §. 107. Ibid. ἡμεῖς φαμεν, omisso μέν. Heind.

τερα τῷ αὐτῷ, καὶ δηλοῖ ἐκείνοις τε[k] τὸ αὐτὸ τελευτῶντος τοῦ ῥῶ καὶ ἡμῖν[l] τοῦ σῖγμα,[m] ἢ τοῖς ἑτέροις ἡμῶν οὐ δηλοῖ;

ΚΡ. Δηλοῖ μὲν οὖν ἀμφοτέροις.

ΣΩ. Πότερον ᾗ ὅμοια τυγχάνει ὄντα[n] τὸ[o] ῥῶ καὶ[p] τὸ σῖγμα, ᾗ[q] ᾗ[r] μή;

ΚΡ. Ἧι[s] ὅμοια.

ΣΩ. Ἦ οὖν ὅμοιά ἐστι πανταχῇ;

ΚΡ. Πρός γε τὸ ἴσως[t] φορὰν δηλοῦν.

ΣΩ. Ἦ καὶ τὸ λάβδα ἐγκείμενον οὐ τὸ ἐναντίον δηλοῖ[u] σκληρότητος;

§. 109. ΚΡ. Ἴσως γὰρ οὐκ ὀρθῶς ἔγκειται, ὦ Σώκρατες, ὥσπερ καὶ[v] ἃ νῦν δὴ σὺ πρὸς Ἑρμογένην[w] ἔλεγες ἐξαιρῶν τε καὶ ἐντιθεὶς γράμματα οὗ δέοι· καὶ ὀρθῶς ἐδόκεις ἔμοιγε. II. ii. 110. καὶ νῦν ἴσως ἀντὶ τοῦ λάβδα ῥῶ δεῖ λέγειν.

ΣΩ. Εὖ λέγεις. τί οὖν;[x] νῦν[y] ὡς λέγομεν,[z] οὐδὲν μανθάνομεν ἀλλήλων, ἐπειδάν τις φῇ σκληρόν, οὐδὲ[a] οἶσθα σὺ νῦν ὅ τι ἐγὼ λέγω;

ΚΡ. Ἔγωγε, διά γε τὸ ἔθος, ὦ φίλτατε.

ΣΩ. Ἔθος δὲ[b] λέγων οἴει τι διάφορον[c] λέγειν ξυνθήκης;[d] ἢ ἄλλο τι λέγεις τὸ ἔθος ἢ ὅτι ἐγὼ ὅταν τοῦτο φθέγγωμαι διανοοῦμαι ἐκεῖνο,[e] σὺ δὲ γιγνώσκεις ὅτι ἐκεῖνο διανοοῦμαι; οὐ[f] τοῦτο λέγεις;

[k] τε om H.—[l] ἡμεῖς ΣΥ.—[m] σιγμα G: σ *ς.—[n] ὄντα om F.—[o] τό τε G.—[p] τε καὶ Δ.—[q] ᾗ om H.—[r] ᾗ om G.—[s] ᾗ Γ et corr B et rc Π, ᾗ pr B et corr F: ᾗ οὖν ὅμοια om 𝔛Δ et pr Π: ᾗ *ς.—[t] ἴσως τὸ Ξς.—[u] δηλοῖ ἀλλὰ σκληρότητα G.—[v] καὶ om l.—[w] ἑρμογένην ΠΕFl: ἑρμογένη *ς.—[x] οὖν δὴ G.—[y] νῦν ante οὐδὲν ponit Γ.—[z] ἐλέγομεν ς.—[a] οὐδὲν ΔΣΥ.—[b] δὲ...ἔθος om l.—[c] διαφέρον l, διαφέρειν γρ Π.—[d] ξ. Δ.—[e] ἐκεῖνο...διανοοῦμαι om Δ: σὺ...διανοοῦμαι om l.—[f] καὶ Γ.—[g] ᾗ Ξ.—

καὶ δηλοῖ ἐκείνοις τε τὸ αὐτὸ] *Declarantque* (hæ litteræ) *idem et illis, quando τὸ ρ (vocem) finit, et nobis, quando τὸ σ?* Verbum δηλοῖ vix alio trahi potest, quam quo pertinet præcedens ἔοικεν, ad utramque hanc litteram ρ et σ, nisi quis malit h. l. δηλοῖ positum accipere pro δῆλόν ἐστι, ut interdum δηλοῦν adhibetur ἀμεταβάτως pro δῆλον εἶναι. Heind.

τό τε ρ καὶ τὸ σ.] Voculam τε præstat Cod. Gud., in quo post ᾗ ᾗ μὴ iteratur verbum ὅμοια.—Ἦ οὖν ὅμοιά ἐστι παντ.; Male vulgo Ἧι pro Ἦ.—Ἦ καὶ τὸ λ ἐγκείμενον; sc. ὅμοιόν ἐστιν ἐκείνοις. Vulgo Ἦ καὶ—ἐγκείμενον οὐ τὸ ἐν. Heind.

§. 109. *ἐξαιρῶν τε καὶ ἐντιθεὶς*] Vulgo vitiose ἐξαίρων, qua de re scripsi ad Theætet. §. 51.—Τί οὖν δή; νῦν ὡς λέγομεν—Vulgo Τί οὖν νῦν, ὡς ἐλέγομεν. Particulam δὴ revocavi e Cod. Gud., indidemque scripsi λέγομεν, quod et Ficinus expressit et ipsa poscit ratio, hoc sensu: *prout nunc quidem loquimur.*—οἴει τι διάφορον λέγ. Cod. Gud. διαφορεῖν. Schol. διαφέρειν· γράφεται, διάφορον, quod unice verum.—ἢ ὅτι ἐγώ, ὅταν etc. Vulgo perperam ὅ, τι. Heind.

I. 435. ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ γιγνώσκεις ἐμοῦ φθεγγομένου, δήλωμά σοι γίγνεται παρ' ἐμοῦ;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Ἀπὸ τοῦ ἀνομοίου γε ἦ[g] ὃ διανοούμενος φθέγγομαι, εἴ περ τὸ λάβδα ἀνόμοιόν[h] ἐστι τῇ ᾗ φῂς[i] σὺ[j] σκληρότητι. [§. 110.] Εἰ δὲ τοῦτο οὕτως[k] ἔχει, τί ἄλλο ἢ αὐτὸς σαυτῷ ξυνέθου[l] καί σοι γίγνεται ἡ ὀρθότης τοῦ ὀνόματος ξυνθήκη,[l] ἐπειδή γε[m] δηλοῖ καὶ τὰ ὅμοια καὶ τὰ ἀνόμοια γράμματα, ἔθους τε καὶ ξυνθήκης[l] τυχόντα. εἰ δ'
II. ii. 111. ὅτι μάλιστα μή ἐστι τὸ ἔθος ξυνθήκη,[l] οὐκ ἂν καλῶς ἔτι[n] ἔχοι λέγειν τὴν ὁμοιότητα δήλωμα εἶναι, ἀλλὰ τὸ ἔθος· ἐκεῖνο[o] γάρ,[p] ὡς ἔοικε, καὶ ὁμοίῳ καὶ ἀνομοίῳ δηλοῖ. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ξυγχωροῦμεν,[l] ὦ Κρατύλε, τὴν γὰρ σιγὴν σου ξυγχώρησιν[l] θήσω, ἀναγκαῖόν που καὶ ξυνθήκην[l] τι[q] καὶ ἔθος ξυμβάλλεσθαι[r][l] πρὸς δήλωσιν ὧν διανοούμενοι λέγομεν, ἐπεί, ὦ βέλτιστε, εἰ θέλεις ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν, πόθεν οἴει ἕξειν ὀνόματα ὅμοια[s] ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν ἀριθμῶν ἐπενεγκεῖν, ἐὰν μὴ ἐᾷς τι[t] τὴν σὴν ὁμολογίαν καὶ ξυνθήκην[l] κῦρος ἔχειν τῶν ὀνομάτων ὀρθότητος πέρι; ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ αὐτῷ ἀρέσκει μὲν[u] κατὰ τὸ δυνατὸν ὅμοια εἶναι τὰ ὀνόματα τοῖς πράγμασιν· ἀλλὰ μὴ ὡς[v] ἀληθῶς, τὸ τοῦ Ἑρμογένους, γλίσχρα ᾖ ἡ ὁλκὴ αὕτη τῆς ὁμοιότητος, ἀναγκαῖον

ἂν
h ὅμοιον Δ et pr Π, ὅμοιον Χ.— i ἔφης G.— j σὺ om EF.— k αὐτῷ F.— l ξ. Δ.— m ἐπεί περ γε G.— n ἔτι om m, post ἔχοι ponit G.— o ἐκείνῳ F.— p γὰρ om Δ.—
ου τι
q τι Υ, που Ξ, που Χ.— r συμβαλέσθαι ΗΦlm et pr ΒΕ, συμβαλλέσθαι ΞΥ.— s ἴσα, in mg posito ὅμοια, F.— t τι om l.— u μὲν om G.— v ὡς om Υ et pr Ξ.— w φροντικῷ

§. 110. αὐτὸς σαυτῷ] Cod. Gud. αὐτὸ pro σαυτῷ, et mox ἐπείπερ pro ἐπειδή. Heind.

εἰ δ' ὅτι μάλιστα μή ἐστι τὸ ἔθος συνθήκη κ.τ.λ.] *Sed etiamsi vel maxime consuetudo non est conventio (s. ut tibi concedam, consuetudinem illam diversam esse a conventione), tamen jam non rectum fuerit dicere* etc. Post συνθήκη exspectabam equidem ὅμως οὐκ ἂν καλ. Pro ἔχοι Cod. Gud. ἔχοιέν τι. Ibidemque paullo post ἀναγκαῖόν πού ἐστι καί. Heind.

εἰ ἐθέλεις] Sic scripsi pro θέλεις. Cod. Gud. εἰ ἐθελήσεις, ut Phædon. p. 68. D. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις—ἐννοῆσαι τήν γε τῶν ἄλλων ἀνδρείαν etc. Alcib. i. p. 123. C. Εἰ δ' αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην τε καὶ κοσμιότητα ἀποβλέψαι. Sed ibid. paullo ante Εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι etc. Heind.

τὸ τοῦ Ἑρμογ.] Hoc ille dixerat §. 67. Καὶ μάλα γε γλίσχρως, ὦ Σώκρατες, ubi vid. not.—ἡ ὁλκὴ αὕτη. Ita Phileb. p. 57. D. dicit τοὺς δεινοὺς περὶ λόγων ὁλκὴν, qui dicuntur ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἕλκειν Theætet. §. 126. Mox de v. φορτικὸν v. not. ad §. 36. extr. Heind.

δὲ ἢ καὶ τῷ φορτικῷ[w] τούτῳ προσχρῆσθαι, τῇ ξυνθήκῃ,[1] εἰς ὀνομάτων ὀρθότητα, ἐπεὶ ἴσως κατά γε τὸ δυνατὸν κάλλιστ' ἂν λέγοιτο, ὅταν ἢ πᾶσιν ἢ ὡς πλείστοις ὁμοίοις[x] λέγηται, τοῦτο δ' ἐστὶ προσήκουσιν, αἴσχιστα δὲ τοὐναντίον. τόδε δέ μοι ἔτι εἰπὲ μετὰ ταῦτα, τίνα[y] ἡμῖν δύναμιν ἔχει τὰ ὀνόματα καὶ τί φῶμεν αὐτὰ καλὸν ἀπεργάζεσθαι;

§. 111. ΚΡ. Διδάσκειν ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, καὶ II. ii. 112.
τοῦτο πάνυ[z] ἁπλοῦν εἶναι,[a] ὃς ἂν τὰ ὀνόματα ἐπίστηται, ἐπίστασθαι[b] καὶ τὰ πράγματα.[c]

ΣΩ. Ἴσως γάρ, ὦ Κρατύλε, τὸ τοιόνδε λέγεις, ὡς ἐπειδάν τις εἰδῇ[d] τὸ ὄνομα οἷόν ἐστιν—ἔστι δὲ οἷόν περ τὸ πρᾶγμα—εἴσεται δὴ[e] καὶ τὸ πρᾶγμα, ἐπεί περ ὅμοιον τυγχάνει ὂν τῷ ὀνόματι, τέχνη δὲ μία[f] ἄρ' ἐστὶν ἡ αὐτὴ πάντων[g] τῶν ἀλλήλοις ὁμοίων. κατὰ τοῦτο δή μοι δοκεῖς λέγειν[h] ὡς ὃς ἂν τὰ ὀνόματα εἰδῇ, εἴσεται καὶ τὰ πράγματα.

ΚΡ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Ἔχε δή,[i] ἴδωμεν[j] τίς ποτ' ἂν εἴη ὁ τρόπος οὗτος τῆς διδασκαλίας τῶν ὄντων, ὃν[k] σὺ λέγεις νῦν, καὶ πότερον ἔστι μὲν[l] καὶ ἄλλος, οὗτος μέντοι βελτίων, ἢ οὐδ'[m] ἔστιν ἄλλος ἢ οὗτος. ποτέρως[n] οἴει;

ΚΡ. Οὕτως ἔγωγε, οὐ πάνυ τι[o] εἶναι[p] ἄλλον, τοῦτον δὲ I. 436.
καὶ[q] μόνον καὶ βέλτιστον.

ΣΩ. Πότερον δὲ καὶ εὕρεσιν[r] τῶν ὄντων τὴν αὐτὴν ταύτην[s] εἶναι, τὸν τὰ ὀνόματα εὑρόντα κἀκεῖνα εὑρηκέναι ὧν ἔστι[t] τὰ ὀνόματα; ἢ ζητεῖν μὲν καὶ εὑρίσκειν ἕτερον[u] δεῖν[v] τρόπον, μανθάνειν δὲ τοῦτον;

G.—[x] ὁμοίοις Ficinus: libri ὁμοίως.—[y] τινα G.—[z] πάνυ τοῦτο m.—[a] ἐστιν l.—[b] ἐπίστασθαι om Γ.—[c] καὶ τὰ πράγματα om m.—[d] ἴδῃ ΓΞΣΥBCEFHlm.—[e] δὴ om l.—[f] μὴ G.—[g] πασῶν Ξ: πάντων cum *ς corr Ξ.—[h] λέγειν...εἴσεται in mg (omisso ὃς) Ξ.—[i] ἔχε δὴ om G.—[j] εἰδῶμεν mei omnes.—[k] ὧν G.—[l] μέν τοι G.—[m] οὐδέν ΣCEFH.—[n] πότερος εἴη ΣΥ et pr (ut videtur) Ξ: προτέρω οἴει l.—[o] τοι FH.—[p] οἶμαι l.—[q] καὶ post δὲ om ς.—[r] αἵρεσιν Hl.—[s] ταύτην om ΞΣΥ.—[t] ὂν ἔστι ΧΓΔ

ἐπεὶ ἴσως κατά γε] Cod. Gud. Ἐπεὶ ἴσως γε κατ. γε. Non male. V. ad Euthyd. §. 15. Ibidem deinde ὅμοια λέγωνται pro ὁμοίως λέγηται. Nam sic vulgo scribitur, in quo reposui ὁμοίοις propter seqq. hæc, τοῦτο δ' ἐστὶ προσήκουσι, adstipulante Ficino: *quum vel omnino vel maxima ex parte similibus, id est, convenientibus diceremus.* Ad λέγοιτο et λέγηται subaudiendum τὰ ὀνόματα. Heind.

§. 111. τοῦτο πάνυ ἁπλοῦν εἶναι] *Hoc simpliciter plane et sine ulla exceptione dici posse.* Mox Cod. Gud. εἴσεται δὲ καὶ, et vitiose deinde καὶ γὰρ τοῦτο δὴ pro κατὰ τοῦτο δή. Tum id lib. Ἄγε δή. Cf. Gorg. §. 35. ibiq. not. Heind.

ὧν ἐστι] Ita Cod. Gud. Vulgo ὂν

II. ii. 118. ΚΡ. Πάντων μάλιστα καὶ ζητεῖν καὶ εὑρίσκειν τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον κατὰ ταυτά.

§. 112. ΣΩ. Φέρε δή, ἐννοήσωμεν, ὦ Κρατύλε, εἴ τις ζητῶν τὰ πράγματα, ἀκολουθοῖ[w] τοῖς ὀνόμασι, σκοπῶν οἷον ἕκαστον βούλεται εἶναι, ἆρ' ἐννοεῖς ὅτι οὐ σμικρὸς[x] κίνδυνός ἐστιν ἐξαπατηθῆναι;

ΚΡ. Πῶς;

ΣΩ. Δῆλον ὅτι ὁ θέμενος πρῶτος τὰ ὀνόματα, οἷα ἡγεῖτο εἶναι τὰ πράγματα, τοιαῦτα ἐτίθετο[y] καὶ τὰ[z] ὀνόματα, ὥς φαμεν. ἢ γάρ;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν ἐκεῖνος μὴ ὀρθῶς ἡγεῖτο, ἔθετο δὲ οἷα ἡγεῖτο, τί οἴει ἡμᾶς[a] τοὺς[b] ἀκολουθοῦντας αὐτῷ πείσεσθαι;[c] ἄλλο τι ἢ ἐξαπατηθήσεσθαι;

ΚΡ. Ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως ἔχῃ,[d] ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἀναγκαῖον ᾖ εἰδότα τίθεσθαι τὸν τιθέμενον τὰ ὀνόματα· εἰ[e] δὲ μή, ὅ περ πάλαι ἐγὼ ἔλεγον, οὐδ' ἂν ὀνόματα εἴη. μέγιστον δέ σοι ἔστω τεκμήριον ὅτι οὐκ ἔσφαλται τῆς ἀληθείας ὁ τιθέμενος· οὐ γὰρ ἄν ποτε οὕτω ξύμφωνα[f] ἦν αὐτῷ ἅπαντα. ἢ οὐκ ἐνενόεις[g] αὐτὸς λέγων ὡς πάντα κατ' αὐτὸ[h] καὶ ἐπὶ ταὐτὸν ἐγίγνετο τὰ ὀνόματα;

ΞΠΣΥBCFGHlm: ὃν νῦν ἐστι *s.—[u] ἕτερον...εὑρίσκειν om Σ et pr Ξ.—[v] δεῖν ΓΞΒ CEH et corr Π: δεῖ *s.—[w] ἀκολουθοῖ ꝤΔΠG: ἀκολουθεῖ *s.—[x] μικρὸς Ξs.—[y] ἔθετο lm.—[z] τὰ om H.—[a] οἴει ἡμᾶς ꝤΓΔΠΒCGHm, εἴη ἡμᾶς l: ἡμᾶς οἴει *s.—[b] τοὺς om l.—[c] πείσεσθαί τε Π.—[d] ἔχει BCFHl et pr Γ.—[e] εἰ...ὀνόματα om Γ.—[f] ξ. ΔG.—[g] ἐννοεῖς lm.—[h] κατ' αὐτὸ ꝤΔΠG, om ΓBCEFHlm: κατ' αὐτὰ *s.—

νῦν ἐστι. Sed voculam νῦν Ficinus quoque omittit. Ex eod. Cod. in proximis verbis reposui δεῖν pro δεῖ, et τουτονὶ pro τοῦτον. Cui quod vulgo additur κατὰ ταῦτα, mutavi in κατὰ ταυτά. Phædon. p. 78. D. πότερον ὡσαύτως ἀεὶ ἔχει κατὰ ταυτὰ, ἢ ἄλλοτ' ἄλλως, ac deinde ibid. ἢ ἕκαστον—ὡσαύτως κατὰ ταυτὰ ἔχει. Cf. ibid. p. 79. D. Nam p. 80. B. ibi καὶ additum: τῷ θείῳ—ἀεὶ ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτὰ ἔχοντι. Heind.

§. 112. οὐ σμικρὸς ὁ κίνδυνος] Sic edidi e Cod. Gud. Vulgo οὐ μικρὸς κίνδυνος. Protag. p. 314. A. ὥστε ἐν τῇ ὠνῇ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος. Phileb. p. 28. A. Οὐ γάρ μοι δοκεῖ σμικρὸς ἡμῖν ὁ κίνδυνος εἶναι καὶ κατορθώσασι καὶ μὴ etc. Thucyd. i. 32. καὶ ἅμα μέγας ὁ κίνδυνος εἰ etc. Lucian. Jup. Trag. 22. t. vi. p. 250. Μώμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται. Heind.

ὁ τιθέμενος] Ex eodem codice scripsi pro ὁ θέμενος, velut deinde infertur εἰδότα τίθεσθαι τὸν τιθέμενον τὰ ὀνόματα, et cf. §. 41. §. 50. §. 113. §. 116. et al. l. —Paullo post id. lib. Τί οἴει ἡμᾶς—et deinceps, Μέγιστον δὲ ἔστω σοι τεκμ. Ad τεκμήριον suppleri potest τόδε, ut in vulgari illa formula Τεκμήριον δὲ, σημεῖον δέ. Explicatur enim τεκμήριον hoc verbis seqq. οὐ γὰρ ἄν ποτε οὕτω σύμφ. Heind.

ἢ οὐκ ἐνενόεις] Cod. Gud. ἐννοεῖς. Vitiose. Nam λέγων ad præteritum tempus actionis infectæ pertinet vertique

§. 113. ΣΩ. Ἀλλὰ τοῦτο μέν, ὦ 'γαθὲ Κρατύλε, οὐδέν ἐστιν ἀπολόγημα. εἰ γὰρ τὸ πρῶτον σφαλεὶς ὁ τιθέμε- II. ii. 114.
νος τἆλλα ἤδη πρὸς τοῦτ' ἐβιάζετο καὶ αὐτῷ[i] ξυμφωνεῖν[f] ἠνάγκαζεν, οὐδὲν ἄτοπον, ὥς περ τῶν διαγραμμάτων ἐνίοτε τοῦ πρώτου[j] σμικροῦ καὶ ἀδήλου ψεύδους[k] γενομένου τὰ λοιπὰ πάμπολλα[l] ἤδη ὄντα ἑπόμενα ὁμολογεῖν ἀλλήλοις. δεῖ δὴ περὶ τῆς[m] ἀρχῆς παντὸς πράγματος παντὶ ἀνδρὶ τὸν πολὺν λόγον εἶναι[n] καὶ τὴν πολλὴν σκέψιν, εἴτε ὀρθῶς εἴτε μὴ ὑπόκειται· ἐκείνης[o] δὲ ἐξετασθείσης ἱκανῶς τὰ λοιπὰ φαίνεσθαι ἐκείνῃ[p] ἑπόμενα. οὐ μέντοι ἀλλὰ θαυμάζοιμ' ἂν εἰ καὶ τὰ ὀνόματα ξυμφωνεῖ[f] αὐτὰ αὑτοῖς. πάλιν γὰρ ἐπισκεψώμεθα[q] ἃ τὸ πρότερον διήλθομεν. ὡς τοῦ παντὸς ἰόντος τε καὶ φερομένου καὶ ῥέοντος φαμὲν σημαίνειν ἡμῖν τὴν οὐσίαν τὰ ὀνόματα. ἄλλο τι οὕτω[r] σοι δοκεῖ δηλοῦν;

[i] αὐτὸ ΣΥ.—[j] τοῦ πρώτου om pr Ξ.—[k] ψεύδους ΧΔG.—[l] πάντα G.—[m] τῆς om H.—[n] οὖν H.—[o] ἐκείνοις m.—[p] ἐκείνῃ om G.—[q] ἐπισκεψόμεθα s.—[r] τι οὕτω ΧΓΠΒ

debet *tum, quum legebas.*—*ὡς πάντα κατὰ ταυτὸν*—Sic Cod. Gud. Vulgo *κατ' αὐτὰ*, quod absque codicis hujus auctoritate mutari debebat in *κατὰ ταυτά.* Pro *ἐγίγνετο* id. lib. *ἐγένετο.* Heind.

§. 113. *διαγράμματα*] H. l. haud dubie de *figuris geometricis* capiendum, ut Theæt. §. 67., ubi vid. not. Ficinus autem quum vertit hæc ita: *quemadmodum circa figuras interdum exiguo quodam primo ignoto falsoque existente reliqua deinceps multa invicem consonant*, legisse videtur et *σμικροῦ ἀδήλου καὶ ψευδ.* et *ὁμολογεῖ*, quod posterius verum puto, nisi quis apud animum iterare velit *οὐδὲν ἄτοπον.* Sed illud *σμικροῦ καὶ ἀδήλου* interpretari malim *exiguum et minutum adeo, ut facile fallat delineantis animadversionem.* Scilicet si, quæ prima figuræ linea describitur, hæc vel minutissima parte longior breviorve exierit, eadem ceterarum erit ratio convenientium inter se omnium. Heind.

ἐπισκεψώμεθα] Ita Cod. Gud. cum Ficino: *Consideremus iterum.* Vulgo *ἐπισκεψόμεθα.* Quæ sequuntur, *ὡς τοῦ παντὸς ἰόντος* etc., hoc sunt ordine intelligenda: *φαμὲν τὰ ὀνόματα σημαίνειν ἡμῖν τὴν οὐσίαν τοῦ παντὸς ὡς ἰόντος τε καὶ φερομένου καὶ ῥέοντος*, in quibus alterutrum, aut *φερομένου* aut *ῥέοντος*, e glossemate videtur fluxisse. Nam Cod. Gud. omittit hæc *καὶ ῥέοντος*, et Schol. ad *φερομένου* annotavit: *γράφεται, ῥέοντος.* Infra §. 119. *ὡς ἰόντων τε ἁπάντων ἀεὶ καὶ ῥεόντων.* §. 115.—*τὸν τὰ ὀνόματα τιθέμενον οὐχὶ ἰόντα οὐδὲ φερόμενα, ἀλλὰ μένοντα τὰ πράγματα σημαίνειν.* Heind.

ἄλλο τι ἢ ἔστιν ἢ] Stephanus corrigebat *ἀλλό τι ἐστὶν ἤ.* At sic non videbam qui sensus elici commodus e verbis Socratis posset. Immo legendum videtur *ἀλλό τι ἐστὶν ἤ*, quod dictum sit pro *ἆρα.* Neque enim *ἀλλό τι* tantum legitur ita apud Platonem, sed etiam *ἀλλό τι ἤ·* ut paullo ante, et Apol. 12. *ἀλλό τι ἢ περὶ πλείστου ποιῇ ὅπως ὡς βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται.* Qui locus sane huic est prorsus similis, nisi quod Plato hic addidit *ἔστιν*, quod ibi omisit. Particulam *ἢ* manus librariorum inserere potuerunt facile, ob summam præcedentis syllabæ similitudinem. Atque sic Ficinus quoque locum intellexit; vertit enim, *Itane significare censes.* Fisch.

ἄλλο τι ἢ οὕτω σοι] Vulgo vitiose *ἄλλο τι ἢ ἐστὶν ἢ οὕτω σοι* etc., quæ Stephanus absone mutari volebat in *ἄλλο τι ἐστὶν ἤ*, Fischerus in *ἄλλο τι ἐστὶν ἢ οὕτω*, etc. Suum Platoni reddidi e Cod. Gud. Statim post in eod. lib. scriptum *δηλοῦν δοκεῖ.*—*δοκεῖ δηλοῦν* sc. *τὰ ὀνόματα τὴν οὐσίαν τοῦ παντός.* Heind.

I. 437. ΚΡ. Πάνυ σφόδρα, καὶ ὀρθῶς γε σημαίνει.

§. 114. ΣΩ. Σκοπῶμεν δὴ ἐξ αὐτῶν ἀναλαβόντες πρῶτον μὲν τοῦτο[s] τὸ ὄνομα, τὴν ἐπιστήμην, ὡς ἀμφίβολόν ἐστι[t] καὶ μᾶλλον ἔοικε σημαίνοντι[u] ὅτι ἵστησιν ἡμῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι[v] τὴν ψυχὴν ἢ ὅτι ξυμπεριφέρεται,[w] καὶ ὀρθότερόν ἐστιν ὥς περ[x] νῦν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν λέγειν μᾶλλον ἢ ἐκβάλλοντας[y] τὸ εἰ[z] πιστήμην,[a] ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιή-
II. ii. 115. σασθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ εἰ[b] ἐν τῷ ἰῶτα. ἔπειτα τὸ[c] βέβαιον, ὅτι βάσεώς τινός ἐστι καὶ στάσεως[d] μίμημα, ἀλλ' οὐ φορᾶς. ἔπειτα ἡ ἱστορία αὐτό που σημαίνει, ὅτι ἵστησι τὸν

CEFHl, τι ἢ οὕτω ΔGm et rc 𝔛, τι ἐστὶν ἢ οὕτω ΞΣΥ, τι ἢ ἐστὶν οὕτω pr EF: τι ἢ ἐστὶν ἢ οὕτω ς.—[s] μὲν δὴ τοῦτο Γm.—[t] ἐστι om ΓBCEH.—[u] σημαίνοντι ΞΣ cum mg E et corr Γ: σημαῖνόν τι °ς.—[v] γράμμασι pr Γ.—[w] ξ. ΔG.—[x] ἐστι καὶ ὥσπερ G.—[y] ἐμβάλλοντας ΓΞΥCEFGHlm.—[z] ει 𝔛ΔΠG et pr Υ.—[a] πιστήμην Ξ: ἐπιστήμην °ς.—[b] ει 𝔛ΔΠΥG: ει ἐν τῷ om l.—[c] τὸ...ἔπειτα om H.—[d] καὶ στάσεως om

§. 114. ἀναλαβόντες πρῶτον μὲν] Cod. Gud. ἀναλαμβάνοντες πρῶτ. μεν δή. Heind.

σημαῖνόν τι] Lego σημαίνοντι ὅτι ἵστ. Steph. qui sic in Notis: 'Neminem de hac mea emendatione, ἔοικε σημαίνοντι, (licet profecta ex conjectura) dubitaturum puto: non ausus sum tamen recipere in contextum.'

Stephanus sic emendandum vidit, præeunte Ficino, qui habet, *magisque significare videtur*. Fisch.

σημαίνοντι] Pro vulgato σημαῖνόν τι, ut jam Steph. scribendum vidit. Cf. ad §. 70. Heind.

ἢ ἐκβάλλοντας τὸ ε, πιστήμην] Vulgatam hanc retinui scripturam quamvis depravatam, quum de mera conjectura non sim ausus mutare superiora illa §. 62. quæ hic debent iterari, διὸ δὴ ἐμβάλλοντας δεῖ τὸ ε ἐπιστημένην αὐτὴν ὀνομάζειν. Illa igitur ita corrigenda conjeci: διὸ δὴ ἐμβ. δ. τὸ ε ἐπεΐστήμην αὐτὴν ὀνομάζειν, neque hujus pœnitet conjecturæ, præsertim quum eodem ducat lectio in Cod. Gud., ubi h. l. scriptum: ἢ ἐμβάλλοντας τὸ εἶ, ἐπιστήμην. Hunc itaque in modum et h. l. scribendum arbitror: ἢ ἐμβάλλοντας τὸ εἶ ἐπεΐστήμην: certe, utut Plato scripsit, illud liquidum est, vitiata hæc esse temereque et pravo judicio Cornarium ad hanc scripturam superiora illa §. 62. refinxisse. His quæ adduntur, ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ εἶ (sic Cod. Gud. pro ε, cf. §. 91.) ἐν τῷ ι, hæc quoque, luce clarius est, labem aliquam suscepisse. Bas. 2. ἀντὶ τῆς τῷ ε, ἐν τῷ ι σημαίνει, in quo fortasse aliquis glossatoris manum agnoscat. Prægressa autem illa consideranti, μᾶλλον ἔοικεν ἐπιστήμη σημαίνοντι, ὅτι ἵστησιν ἡμῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν, probabile videtur, Platonem in his ἀλλὰ τὴν ἐμβ. etc. ejusmodi significasse ἐμβολὴν, unde exeat vocabulum ἐπιΐστήμη, idemque Ficini versio hæc arguit, *immo pro ε, ι potius adjiciamus*. Jam pro certo prope et explorato habeo, corrigendum esse, ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι ἀντὶ τῆς τοῦ εἶ τὴν τοῦ ι, *imo potius pro ε inserere ι*, (ut pro ἐπεΐστήμη existat ἐπιΐστήμη.) Nam ἀλλὰ h. l. est *imo*, ποιήσασθαι autem pendere liquet ab illis ὀρθότερόν ἐστι. Superest, ut Cornarii afferam judicium, ex conjectura magis, ut ait, quam alicujus libri præscripto hæc ita constituentis: καὶ ὀρθότερόν ἐστιν—μᾶλλον, ἢ ἐκβάλλοντας τὸ ε πιστήμην, ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι ἀντὶ τοῦ η τὸ ι (in versione addit πιστίμην), καὶ τὸ πιστοῦν ἱστᾷν παντάπασι σημαίνει. Heind.

Etiam Schleiermach. similiter: ἀλλὰ μὴν ἐμβ. π. ἀντὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ ε ἐν τῷ ι (nempe ἐπιΐστήμη). Mihi brevius ita legi posse videtur: τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι τοῦ ι. Verba ἀντὶ τῆς ἐκβολῆς (hoc enim excidisse) ἐν τῷ ε ex interpretamento adjecta puto. Beck.

ἔπειτα τὸ βέβαιον] Sc. σημαίνει s. σημαίνοντι ἔοικε.—καὶ τὸ πιστὸν ἱστᾷν— Cod. Gud. τὸ πιστοῦν, accuratius sane, quanquam alterum quoque ferri potest et magis respondet ceteris, quæ hoc loco explicantur, nominibus substantivis. Heind.

ῥοῦν. καὶ τὸ[e] πιστὸν ἱστὰν παντάπασι σημαίνει. ἔπειτα δὲ ἡ μνήμη παντί που μηνύει ὅτι μονή ἐστιν ἐν τῇ ψυχῇ ἀλλ' οὐ φορά. εἰ[f] δὲ βούλει,[g] ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ξυμφορά,[h] εἰ κατὰ τὸ ὄνομά τις ἀκολουθήσει, φανεῖται ταὐτὸν τῇ ξυνέσει[i] ταύτῃ καὶ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι τοῖς περὶ τὰ σπουδαῖα ὀνόμασιν. [§. 115.] Ἔτι τοίνυν ἡ ἀμαθία καὶ ἡ ἀκολασία παραπλησία τούτοις φαίνεται· ἡ μὲν γὰρ τοῦ ἅμα θεῷ ἰόντος πορεία φαίνεται, ἡ ἀμαθία, ἡ δ' ἀκολασία παντάπασιν ἀκολουθία[j] τοῖς πράγμασι φαίνεται. καὶ οὕτως, ἃ[k] νομίζομεν ἐπὶ τοῖς κακίστοις ὀνόματα εἶναι, ὁμοιότατ'[l] ἂν[m] φαίνοιτο τοῖς ἐπὶ τοῖς[n] καλλίστοις. οἶμαι δὲ καὶ ἄλλα πόλλ' ἄν τις εὕροι, εἰ πραγματεύοιτο, ἐξ ὧν οἰηθείη ἂν αὖ πάλιν τὸν τὰ ὀνόματα τιθέμενον οὐχὶ ἰόντα[o] οὐδὲ φερόμενα ἀλλὰ μένοντα τὰ πράγματα σημαίνειν.

ΚΡ. Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, ὁρᾷς[p] ὅτι τὰ πολλὰ ἐκείνως[q] ἐσήμαινεν.[r]

ΣΩ. Τί οὖν τοῦτο, ὦ Κρατύλε; ὥς περ ψήφους διαριθ- II. ii. 116.
μησόμεθα τὰ ὀνόματα καὶ ἐν τούτῳ ἔσται ἡ ὀρθότης; ὁπό-
τερα ἂν πλείω φαίνηται τὰ ὀνόματα σημαίνοντα, ταῦτα
δὴ ἔσται τἀληθῆ;

ΚΡ. Οὔκουν εἰκός γε.

ΣΩ. Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ὦ φίλε. καὶ ταῦτα μέν γε αὐτοῦ ἐάσωμεν, τάδε[s] δὲ ἐπισκεψώμεθα, εἰ ἡμῖν καὶ τῇδε ὁμολο-

FG.—[e] τὸ C.—[f] εἰ...ξυμφορὰ om Δ.—[g] βούλει...τις om Γ.—[h] ξ. G.—[i] ξ. ΔG.—[j] ἀκολασία C.—[k] ἂν H.—[l] ὁμοιότητ' ΣΥ.—[m] ὂν H.—[n] τοῖς ante ἐπὶ om ΞΥ.—[o] δὲ ὄντα, in mg θέοντα, H.—[p] ὁρᾷς om C.—[q] ἐκείνω ΧΔΠG.—[r] ἐσήμαινε ΧΓΔΠΥΒCE

εἴ τις κατὰ τὰ ὀνόματα ἀκολουθήσει] Ita scripsi ex Cod. Gud. Vulgo εἰ κατὰ τὸ ὄνομά τις ἀκολουθήσει. Heind.

τῇ συνέσει αὐτῇ] Hoc αὐτῇ de certa Buttmanni emendatione reposui loco vulgati ταύτῃ, quod jungi debet proximo τῇ συνέσει, de qua ne verbum quidem est dictum in præcedd. De sensu ipso, hoc dicere videtur: ἁμαρτίαν, (modo ducatur ἀπὸ τοῦ ὁμαρτεῖν,) idem valere, quod ipsam σύνεσιν, (ἀπὸ τοῦ συνιέναι formatam,) itemque συμφορὰν et ἐπιστήμην, si de Heraclitео illo dogmate nomina conformata esse putentur, idem prorsus utrumque sonare, ἀκολουθίαν τινὰ τῆς ψυχῆς τοῖς πράγμασιν, ut parum idonea sit in exquirendis nominum etymis illa de rerum omnium perpetuo motu doctrina. Hanc tamen sententiam brevius h. l. et obscurius, quam pro more suo expressit Plato.—ἡ μὲν γὰρ τοῦ ἅμ.—ἡ ἀμαθία. Conf. not. nostr. ad Gorg. §. 121. Heind.

§. 115. ἐσήμαινε] Ita Cod. Gud. Vulgo ἐσήμανε, quæ antiqua aoristi forma pro ἐσήμηνε in Platonicis nusquam alibi, quod sciam, reperitur. Conf. Valken. ad Eurip. Hipp. p. 255. A. Τί οὖν τοῦτο; sc. διαφέρει. Perperam Ficinus: *Quid igitur agemus?* Conf. not. ad Charmid. §. 25.—ὁπότερα ἂν πλείω etc. *utrumcunquè major nominum numerus significabit, id erit verum?* Heind.

γεῖς εἴτε καὶ οὔ. [§. 116.] Φέρε, τοὺς τὰ ὀνόματα ἐν[t] ταῖς πόλεσι τιθεμένους ἑκάστοτε, ἔν τε ταῖς Ἑλληνικαῖς καὶ βαρβαρικαῖς, οὐκ ἀρτίως ὡμολογοῦμεν[u] νομοθέτας εἶναι καὶ τὴν τέχνην τὴν τοῦτο δυναμένην νομοθετικήν;

ΚΡ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Λέγε δή, οἱ πρῶτοι νομοθέται τὰ πρῶτα ὀνόματα πότερον γιγνώσκοντες τὰ πράγματα, οἷς ἐτίθεντο, ἐτίθεντο[v] ἢ ἀγνοοῦντες;

ΚΡ. Οἶμαι μὲν ἐγώ, ὦ Σώκρατες, γιγνώσκοντες.

1. 438. ΣΩ. Οὐ γάρ που,[w] ὦ ἑταῖρε Κρατύλε, ἀγνοοῦντές γε.[x]

ΚΡ. Οὔ μοι δοκεῖ.[y]

ΣΩ. Ἐπανέλθωμεν[z] δὴ[a] πάλιν ὅθεν δεῦρο μετέβημεν. ἄρτι γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν, εἰ μέμνησαι, τὸν τιθέμενον τὰ ὀνόματα ἀναγκαῖον ἔφησθα εἶναι εἰδότα τίθεσθαι οἷς ἐτίθετο. πότερον οὖν ἔτι[b] σοι δοκεῖ οὕτως ἢ οὔ;

ΚΡ. Ἔτι.[c]

II. ii. 117. ΣΩ. Ἦ καὶ τὸν τὰ πρῶτα τιθέμενον εἰδότα φῂς τίθεσθαι;

ΚΡ. Εἰδότα.

ΣΩ. Ἐκ ποίων οὖν ὀνομάτων ἢ μεμαθηκὼς ἢ εὑρηκὼς ἦν τὰ πράγματα, εἴ περ τά γε πρῶτα μή πω[d] ἔκειτο, μαθεῖν δ' αὖ φαμὲν τὰ πράγματα καὶ εὑρεῖν ἀδύνατον εἶναι ἄλλως ἢ τὰ ὀνόματα μαθόντας ἢ αὐτοὺς ἐξευρόντας οἷά ἐστιν;

ΚΡ. Δοκεῖς τί μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες.

§. 117. ΣΩ. Τίνα οὖν τρόπον φῶμεν αὐτοὺς εἰδότας θέσθαι ἢ νομοθέτας εἶναι, πρὶν καὶ ὁτιοῦν ὄνομα κεῖσθαί[e] τε

FGHlm: ἐσήμανε s.—[s] τάδε...δοκεῖ in mg rc habet Π, om ceteri.—[t] ἐν add mg Π.—[u] ὁμολογοῦμεν mg Π.—[v] ἐτίθεντο om mg Π.—[w] πω mg Π.—[x] γε add mg Π.—[y] δοκεῖ. ἐκ ποίων δὲ mg Π.—[z] ἐπανίωμεν Γ.—[a] δὲ plerique omnes.—[b] ὅτι ΣΤ.—

§. 116. ἐν ταῖς πόλεσι] Recepi voculam ἐν e Cod. Gud. atque indidem statim post scripsi ὀνοματοθέτας, ὀνοματοθετικήν, ὀνοματοθέται, pro νομοθέτας, νομοθετικήν, νομοθέται. Ficinus: *Age, nonne paullo ante confessi sumus, eos qui nomina in civitatibus singulis tum Græcis tum Barbaris imposuerunt, onomothetas, id est, nominum conditores esse: et artem, quæ hanc facultatem contineret, nominum conditricem esse?* οὐκ ἀρτίως ὡμολ. §. 96. extr. Heind.

ἀγνοοῦντές γε] Particulam γε ex eodem codice in ordinem recepi. Quæ ibidem proximis Cratyli hisce, οὔ μοι δοκεῖ, adduntur verba ἐκ ποίων δέ, ni vitio huc sint illata ex seqq. illis, Ἐκ ποίων οὖν ὀνομάτων ἢ μεμ., Socrati non male tribueris ita: Ἐκ ποίων δή (sc. γιγνώσκοντες); Ἐπανέλθωμεν δὲ πάλιν etc. Illud δὴ post Ἐπανέλθωμεν omittit Cod. Gud.—εἰδότα τίθεσθαι οἷς ἐτίθετο i. e. τίθεσθαι εἰδότα ταῦτα (εἰδότα τὴν οὐσίαν τούτων) οἷς ἐτίθ. Heind.

§. 117. ὀνοματοθέτας] Sic pro νομοθέτας Cod. Gud. Statim post idem κεῖται

καὶ ἐκείνους εἰδέναι, εἴ περ μὴ ἔστι τὰ πράγματα μαθεῖν ἀλλ' ἢ ἐκ τῶν ὀνομάτων;

ΚΡ. Οἶμαι μὲν ἐγὼ τὸν ἀληθέστατον λόγον περὶ τούτων εἶναι, ὦ Σώκρατες, μείζω τινὰ δύναμιν εἶναι ἢ ἀνθρωπείαν τὴν θεμένην τὰ πρῶτα ὀνόματα τοῖς πράγμασιν, ὥστε ἀναγκαῖον εἶναι αὐτὰ ὀρθῶς ἔχειν.

ΣΩ. Εἶτα, οἴει, ἐναντία ἂν ἐτίθετο[f] αὐτὸς αὑτῷ ὁ θείς, ὢν[g] δαίμων τις ἢ θεός; ἢ οὐδέν σοι ἐδοκοῦμεν ἄρτι λέγειν;

ΚΡ. Ἀλλὰ μὴ[h] οὐκ ᾖ[i] τούτων τὰ ἕτερα ὀνόματα.

ΣΩ. Πότερα, ὦ ἄριστε, τὰ ἐπὶ τὴν στάσιν ἄγοντα ἢ τὰ ἐπὶ τὴν φοράν;[j] οὐ γάρ που[k] κατὰ[l] τὸ ἄρτι λεχθὲν[m] πλήθει κριθήσεται.[n]

ΚΡ. Οὔ τοι[o] δὴ[p] δίκαιόν γε, ὦ Σώκρατες.[q]

ΣΩ. Ὀνομάτων οὖν στασιασάντων, καὶ τῶν μὲν φασκόντων ἑαυτὰ[r] εἶναι τὰ ὅμοια τῇ ἀληθείᾳ, τῶν δ' ἑαυτά, τίνι ἔτι διακρινοῦμεν, ἢ ἐπὶ τί ἐλθόντες; οὐ γάρ που ἐπὶ ὀνόματά γε ἕτερα ἄλλα[s] τούτων· οὐ γὰρ ἔστιν, ἀλλὰ δῆλον ὅτι ἄλλ' ἄττα ζητητέα πλὴν ὀνομάτων, ἃ ἡμῖν ἐμφανιεῖ[t] ἄνευ ὀνομάτων, ὁπότερα τούτων ἐστὶ τἀληθῆ, δείξαντα δῆλον ὅτι τὴν ἀλήθειαν τῶν ὄντων. II. ii. 118.

§. 118. ΚΡ. Δοκεῖ μοι οὕτως.

ΣΩ. Ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὦ Κρατύλε, δυνατὸν μαθεῖν ἄνευ ὀνομάτων τὰ ὄντα, εἴ περ ταῦτα[u] οὕτως ἔχει.

[e] ἔτι l.—[f] μήπως m.—[e] θέσθαι lm et mg C.—[f] ἔτι ἔθετο l.—[g] θεὶς ἂν C cum corr ΠΒl et γρ m et mg H: θήσων *s.—[h] μὴν Σ et pr Ξ.—[i] ἦν ΧΓΔΞΠΣBCEFGHlm.—[j] συμφοράν Γ.—[k] που ΧΔΠG, om pr E: πω *s.—[l] κατὰ om G.—[m] κριθὲν ΣΥ.—[n] κριθήσονται Ξ, κληθήσεται l.—[o] οὔτοι Heindorfius: libri οὕτω.—[p] δὴ om m.—[q] σώκρατές ἐστιν Γ.—[r] αὐτὰ Hm.—[s] ἀλλὰ delet Γ.—[t] ἐμφανιεῖ ΧΔΠG et corr E,

καὶ ἐκείν. Atque vocula τε non male abfuerit, quoniam ad εἰδέναι non præcedens ὄνομα supplendum est, sed potius τὰ πράγματα.—ὁ θείς, ὢν δαίμων τις ἢ θεός; Sic egregie Cod. Gud. Vulgo ὁ θήσων δαίμων τις etc.—Ἀλλὰ μὴ οὐκ ᾖ. *Sed vide ne altera horum non sint nomina.* Vitiose Cod. Gud. ἦν pro ᾖ. Cf. §. 97. extr. Deinde malim οὐ γάρ που. Conf. tamen, quæ attuli ad Plat. Hipp. Maj. §. 87. Heind.

οὔτοι δὴ] Conjectura edere nihil dubitavi pro vulgato Οὕτω δὴ δίκ.—οὐ γάρ πού ἐπὶ ὀνόμ. γε ἕτερα ἄλλα τούτων, *ad alia nomina ab his diversa.* Ita ferri potest hoc ἄλλα, quod in ἄττα mutandum censuit Heusdius. Heind.

ἃ ἡμῖν ἐμφανιεῖ ἄνευ ὀνομάτων] Vulgo legitur ἃ ἡμῖν ἐμφανῆ ᾖ ἄνευ ὀνομ. Cod. Gud. ἃ ἡμ. ἐμφανιεῖ ἂν εὐονομ. unde Platonis manum instauravi. Ficinus: *quæ nobis ostendant absque nominibus* etc. Heind.

§. 118. δυνατὸν μαθεῖν] In his pro δυνατὸν Heusdius ἀδύνατον scribendum conjecit, cui conjecturæ, quantum equidem intelligo, argumentationis ratio prorsus adversatur. Nimirum quum Cratylus posuisset §. 112., ἀναγκαῖον εἶναι, εἰδότα τὰ πράγματα τίθεσθαι τὸν τιθέ-

ΚΡ. Φαίνεται.

ΣΩ. Διὰ τίνος ἄλλου οὖν[v] ἔτι προσδοκᾷς ἂν ταῦτα μαθεῖν; ἄρα δι' ἄλλου του[w] ἢ οὗ περ εἰκός τε[x] καὶ δικαιότατον, δι' ἀλλήλων γε, εἴ πῃ ξυγγενῆ[y] ἐστί,[z] καὶ αὐτὰ δι' αὑτῶν; τὸ γάρ που ἕτερον ἐκείνων καὶ ἀλλοῖον[a] ἕτερον ἄν[b] τι καὶ ἀλλοῖον σημαίνοι,[c] ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνα.

ΚΡ. Ἀληθῆ μοι φαίνει λέγειν.

i. 439. ΣΩ. Ἔχε δὴ πρὸς Διός· τὰ δὲ ὀνόματα οὐ πολλάκις μέντοι ὡμολογήκαμεν[d] τὰ καλῶς κείμενα ἐοικότα εἶναι ἐκείνοις ὧν ὀνόματα κεῖται, καὶ εἶναι εἰκόνας τῶν πραγμάτων;[e]

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν ἔστι μὲν ὅτι μάλιστα δι' ὀνομάτων τὰ
ii. ii. 119. πράγματα μανθάνειν, ἔστι δὲ καὶ δι' ἑαυτῶν,[f] ποτέρα[g] ἂν εἴη καλλίων καὶ σαφεστέρα ἡ μάθησις; ἐκ τῆς εἰκόνος μανθάνειν αὐτήν τε[h] αὐτήν, εἰ[i] καλῶς εἴκασται, καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἧς ἦν[j] ἡ εἰκών, ἢ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτήν[k] τε αὐτὴν[l] καὶ τὴν εἰκόνα[m] αὐτῆς, εἰ πρεπόντως[n] εἴργασται;

ΚΡ. Ἐκ τῆς ἀληθείας μοι δοκεῖ ἀνάγκη εἶναι.

§. 119. ΣΩ. Ὃν τινα μὲν τοίνυν[o] τρόπον δεῖ μανθάνειν ἢ[p] εὑρίσκειν τὰ ὄντα, μεῖζον ἴσως ἐστὶν ἐγνωκέναι ἢ κατ'

ἐμφανῆ εἶ l, ἐμφανῆ εἴη m: ἐμφανῆ ᾖ *s.—[u] ταῦτα *s.—[v] οὖν ἄλλου F.—[w] τούτου H.—[x] τε ΓΔΠGlm et corr 𝔛: γε *s.—[y] ξ. ΔG.—[z] εἰσι E.—[a] ἀλλοῖον Heusdius: libri ἄλλο ὄν.—[b] ἂν om C.—[c] σημαίνη ls.—[d] ὡμολογήσαμεν 𝔛ΓΔΠGlm et pr B: ὡμολογήκαμεν *s.—[e] τῶν πραγμάτων εἰκόνας Γ.—[f] αὐτῶν 𝔛ΞEGHm.—[g] πότερ' l.—[h] γε H: τε αὐτὴν om pr Ξ.—[i] εἰ...τε αὐτὴν om I.—[j] ἦν ἡ om pr Π, ἡ om 𝔛ΔGlm.—[k] αὐτὴν...ἀληθείας om Δ.—[l] αὕτη ΛX.—[m] εἰκόνος X.—[n] εἰ πρεπόντως

μενον τὰ ὀνόματα, εἰ δὲ μή, οὐδ' ἂν ὀνόματα εἶναι (cf. 116.), Socrates docuit, eum, qui primus nomina rebus indiderit, ex nominibus certe naturam rerum non potuisse perspicere, quum nondum tum nomina inventa fuerint. Igitur si non aliunde rerum natura cognosci queat quam ex nominibus, unde eam cognoscere potuisse primos illos nominum auctores? Ac ne illud quidem dici posse, nomina a diis esse inventa. Alia igitur quædam præter nomina quærenda esse, quæ absque nominibus rerum naturam ipsorumque nominum veritatem patefacerent. *Fieri igitur posse, ut rerum aliquis naturam sine nominum adjumento cognoscat.* His a Cratylo concessis, pergit Socrates: Διὰ τίνος ἄλλου οὖν ἔτι προσδοκᾷς ἂν αὐτὰ μαθεῖν; quæ supervacanea prorsus et absurda prope fuisset quæstio, si pro δυνατὸν Socr. ἀδύνατον dixisset. Heind.

αὐτὰ] Sc. τὰ ὄντα. Nam ita e Cod. Gud. scripsi pro ταῦτα. Indidemque statim post εἰκός τε καὶ scripsi pro εἰκ. γε κ.—δι' ἄλλου του ἢ οὗπερ i. e. ἢ δι' οὗπερ. Conf. quæ scripsi ad Gorg. §. 153. δι' ἀλλήλ. γε. Imo δι' ἀλλ. τε. Heind.

τὸ γάρ που ἕτερον ἐκείνων καὶ ἀλλοῖον] Sic refinxi vulgatum ἄλλο ὂν de certa Heusdii correctione.—ἕτερον ἄν τι καὶ ἀλλ. σημαίνοι. Vulgo σημαίνῃ. Cod. Gud. et Ald. Bas. 1. 2. σημαίνει.—τὰ δὲ δὴ ὀνόμ. Sic Cod. Gud. Nam vulgo δὴ omittitur. Heind.

§. 119. ἢ καὶ εὑρίσκειν] Cod. Gud. ἢ εὑρίσκειν, omisso καί, non male. Ut

ἐμὲ καὶ σέ· ἀγαπητὸν δὲ καὶ τοῦτο ὁμολογήσασθαι, ὅτι οὐκ ἐξ ὀνομάτων ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αὐτὰ ἐξ αὐτῶν καὶ[q] μαθητέον καὶ ζητητέον ἢ ἐκ τῶν ὀνομάτων.

ΚΡ. Φαίνεται, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν τόδε σκεψώμεθα,[r] ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα ἐς ταὐτὸν τείνοντα ἐξαπατᾷ,[s] καὶ τῷ ὄντι μὲν οἱ θέμενοι αὐτὰ διανοηθέντες τε[t] ἔθεντο ὡς ἰόντων ἁπάντων[u] ἀεὶ καὶ ῥεόντων—φαίνονται[v] γὰρ ἔμοιγε καὶ αὐτοὶ οὕτω[w] διανοηθῆναι—, τὸ δ' εἰ ἔτυχεν, οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλ' οὗτοι αὐτοί τε ὥσπερ εἴς τινα δίνην ἐμπεσόντες[x] κυκῶνται καὶ ἡμᾶς ἐφελκόμενοι[y] προσεμβάλλουσι. σκέψαι γάρ, ὦ θαυμάσιε Κρατύλε, ὃ ἔγωγε[z] πολλάκις ὀνειρώττω. πότερον φῶμέν τι[a] εἶναι αὐτὸ καλὸν καὶ[b] ἀγαθὸν καὶ ἓν ἕκαστον τῶν ὄντων οὕτως,[c] ἢ μή;

ΚΡ. Ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, εἶναι.[d] 11. ii. 120.

ΣΩ. Αὐτὸ τοίνυν ἐκεῖνο σκεψώμεθα,[e] μὴ εἰ πρόσωπόν τί

om ΛΧ.—[o] δεῖ G, om F.—[p] ἢ καὶ Es.—[q] καὶ om F.—[r] σκεψόμεθα X.—[s] ἐξαπατᾶται 𝔄ΔG, ἐξαπαντᾶ I.—[t] τε om l.—[u] αὐτῶν corr Γ.—[v] φαίνεται l.—[w] οὐ l.—[x] ἐκπεσόντες ΔΠG, ἐκπεσόντες (μ supra) 𝔄.—[y] ἀφελκόμενοι G.—[z] ἔγωγε 𝔄ΔΠG.—[a] πότερον φῶμέν τι om m.—[b] καλόν τε καὶ ΛΙΧ.—[c] οὕτως om G.—[d] εἶναι om 𝔄Δ.—[e] σκε-

§. 116. μαθεῖν δ' αὖ φαμεν τὰ πράγματα καὶ εὑρεῖν etc. Sed fortasse scripserat Plato: δεῖ ἢ μανθάνειν ἢ εὑρίσκ., ut vertit Ficinus: *Qua igitur ratione res vel per doctrinam vel per inventionem comprehendendæ sint* etc. §. 116. Ἐκ τοίων οὖν ὀνομάτων ἢ μεμαθηκὼς ἢ εὑρηκὼς ἦν τὰ πράγματα, ac similiter in proximis, καὶ μαθητέον καὶ ζητητέον. Deinde pro καὶ τοῦτο Cod. Gud. καὶ τόδε. Heind.

ὅπως μή τε ἔθεντο] Et vitiose redundat hoc τε et solœce post ὅπως illatum est hoc ἔθεντο. Corrigendum conjeci διανοηθέντες ἐτίθεντο (nam ὅπως constat interdum cum indicativo imperfecti jungi, licet rarius quam particulam ἵνα. Aristoph. Pac. 136. Οὔκουν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερόν, Ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος), eamque correctionem in textum recepissem, ni aliud remedium non minus probabile inventum viderem a Wyttenbachio, cujus hanc animadversionem protulit Heusdius Spec. Crit. p. 85. 'Hunc locum ita soleo legere:—ἐξαπατᾷ, εἰ τῷ ὄντι ἡμῖν οἱ θέμενοι αὐτὰ διανοηθέντες ἔθεντο, ὡς ἰόντων κ. τ. λ. Est vero dictio διανοοῦμαι ὡς ὄντος τινὸς pro διανοοῦμαι εἶναί τι Platoni frequens. Exempla posuimus in Biblioth. Crit. V. viii. P. i. p. 29.' At tamen pro εἰ illo de Platonici sermonis usu equidem expectarem potius ἐὰν ἄρα, ægreque careo vocula μέν.—ὡς ἰόντων τε ἁπάντ. Voculam τε e Cod. Gud. inserui. Heind.

ἔμοιγε καὶ αὐτοὶ] Cod. Gud. caret particula καί. Bene, ni potius legendum ἔμοιγε καὶ αὐτῷ.—τὸ δ', εἰ ἔτυχεν, *quum tamen fortasse*. V. not. ad Theæt. §. 87. et §. 91. Heind.

ὃ ἐγὼ] Cod. Gud. ἔγωγε.—αὐτὸ τὸ καλόν. Articulum in his sermonis lege interposui; ut mox ἀλλ' αὐτὸ φῶμεν τὸ καλόν. Tum Cod. Gud. καὶ δοκεῖ πάντα ταῦτα. Mihi quidem scribendum videtur καὶ γὰρ δοκεῖ τ. π. ῥ., quod expressit Ficinus vertens: *quippe hæc omnia fluunt*. Paullo post vellem ἀλλ' αὐτὸ φῶμ. τὸ καλὸν εἰ οὐ τοιοῦτον ἀεί ἐστ. Heind.

ἐστι καλὸν ἤ τι τῶν τοιούτων, καὶ δοκεῖ ταῦτα[f] πάντα ῥεῖν· ἀλλ' αὐτό,[g] φῶμεν, τὸ καλὸν οὐ[h] τοιοῦτον ἀεί[i] ἐστιν οἷόν ἐστιν;

ΚΡ. Ἀνάγκη.

§. 120. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οἷόν τε προσειπεῖν αὐτὸ ὀρθῶς, εἰ[j] ἀεὶ ὑπεξέρχεται, πρῶτον μὲν ὅτι ἐκεῖνό ἐστιν, ἔπειτα ὅτι τοιοῦτον; ἢ ἀνάγκη ἅμα ἡμῶν[k] λεγόντων ἄλλο αὐτὸ εὐθὺς[l] γίγνεσθαι καὶ ὑπεξιέναι καὶ μηκέτι οὕτως ἔχειν;

ΚΡ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν εἴη τι ἐκεῖνο, ὃ μηδέποτε ὡσαύτως[m] ἔχει; εἰ[n] γάρ ποτε ὡσαύτως ἴσχει,[o] ἐν γ'[p] ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ δῆλον ὅτι[q] οὐδὲν μεταβαίνει. εἰ δὲ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ αὐτό ἐστι, πῶς ἂν τοῦτό γε[r] μεταβάλλοι[s] ἢ κινοῖτο, μηδὲν ἐξιστάμενον τῆς αὑτοῦ ἰδέας;

ΚΡ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἂν γνωσθείη γε ὑπ' οὐδενός. ἅμα
I. 440. γὰρ ἂν[t] ἐπιόντος[u] τοῦ γνωσομένου ἄλλο καὶ ἀλλοῖον γίγνοιτο, ὥστε οὐκ ἂν γνωσθείη ἔτι[v] ὁποῖόν γέ τί ἐστιν ἢ πῶς ἔχον. γνῶσις δὲ δή που οὐδεμία γιγνώσκει ὃ γιγνώσκει[w] μηδαμῶς ἔχον.

II. ii. 121. ΚΡ. Ἔστιν ὡς λέγεις.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐδὲ γνῶσιν[x] εἶναι φάναι εἰκός, ὦ Κρατύλε, εἰ μεταπίπτει πάντα χρήματα καὶ μηδὲν μένει. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ τοῦτο, ἡ γνῶσις, τοῦ γνῶσις εἶναι μὴ μεταπίπτει,[y] μένοι τε ἂν ἀεὶ ἡ[z] γνῶσις[a] καὶ εἴη γνῶσις·[b] εἰ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος μεταπίπτει τῆς γνώσεως, ἅμα[c] τ' ἂν μεταπίπτοι

ψόμεθα X.—[f] ταῦτα om Γ.—[g] αὐτῷ H.—[h] εἰ m.—[i] ἀεὶ om G.—[j] εἰ om l.—[k] ἡμῶν I.—[l] εὐθὺς αὐτὸ Γ.—[m] ὡσαύτως...ποτε om l.—[n] εἰ...ἴσχει om Fr.—[o] ἴσχει ΧΓΔΛΠ BCGHXlm et, qui hæc ἴσχει...ὡσαύτως in mg habet, Ξ.—[p] ἑνί m, ἐν ΛΧ: ἐν...ἔχει om Ξ.—[q] χρόνῳ ὁπότε ὡσαύτως ἔχει δῆλον Ξ et rc EF cum ς.—[r] γε om F.—[s] μεταβάλοι G.—[t] ἂν om m et pr Ξ.—[u] ἐπιγνῶντος F.—[v] ὅτι Λ.—[w] ὃ γιγνώσκει om l.—[x] γνῶσις (η supra) G.—[y] μεταπίπτει m, μεταπίπτη ΕΥGH, μεταπίπτοι corr Χ.—[z] ἡ om m.—[a] ἀεὶ ἡ γνῶσις om EFH, in mg habent BC.—[b] καὶ εἴη γνῶσις om m.—[c] ἅμα...

§. 120. ὁπότε ὡσαύτως ἔχει] Male hæc abeunt a Cod. Gud. Deinde malim, κινοῖτο τὸ μηδὲν ἐξιστάμενον, propter prægressum τοῦτό γε. Post γνωσθείη vocula γε omissa est in Cod. Gud. Heind.

ἅμα γὰρ ἂν ἐπιόντος τοῦ γνωσομένου] *Nam eodem tempore, quo accedit* τὸ γνωσόμενον etc. ὁποῖόν γέ τι. Cod. Gud. ὁπ. τε τι. Paullo inferius verba εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως sic interpretanda sunt: *in genus aliquod diversum a cognitione.* Heind.

εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως καὶ[d] οὐκ ἂν εἴη γνῶσις· εἰ[e] δὲ ἀεὶ μεταπίπτει, ἀεὶ οὐκ ἂν εἴη[f] γνῶσις. καὶ ἐκ τούτου τοῦ λόγου οὔτε τὸ γνωσόμενον οὔτε τὸ γνωσθησόμενον ἂν εἴη. [§. 121.] Εἰ δὲ ἔστι μὲν ἀεὶ τὸ γιγνῶσκον, ἔστι δὲ τὸ γιγνωσκόμενον, ἔστι δὲ τὸ καλόν, ἔστι δὲ τὸ ἀγαθόν, ἔστι δὲ ἓν ἕκαστον τῶν[g] ὄντων, οὔ μοι φαίνεται ταῦτα ὅμοια ὄντα, ἃ νῦν[h] ἡμεῖς λέγομεν, ῥοῇ οὐδὲν οὐδὲ φορᾷ. Ταῦτ' οὖν πότερόν ποτε[i] οὕτως ἔχει ἢ ἐκείνως[j] ὡς οἱ περὶ Ἡράκλειτόν τε[k] λέγουσι καὶ ἄλλοι πολλοί, μὴ οὐ[l] ῥᾴδιον ᾖ ἐπισκέψασθαι, οὐδὲ πάνυ νοῦν ἔχοντος ἀνθρώπου ἐπιτρέψαντα ὀνόμασιν αὑτὸν[m] καὶ τὴν αὑτοῦ ψυχὴν θεραπεύειν, πεπιστευκότα ἐκείνοις καὶ τοῖς θεμένοις αὐτά, διισχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότα καὶ αὑτοῦ τε[n] καὶ τῶν ὄντων καταγιγνώσκειν, ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενός, ἀλλὰ πάντα ὥσπερ κεράμια[o] ῥεῖ, καὶ ἀτεχνῶς ὥς[p] περ οἱ κατάρρῳ νοσοῦντες ἄνθρωποι, οὕτως οἴεσθαι καὶ τὰ πράγματα διακεῖσθαι, ὑπὸ ῥεύματός II. ii. 122.

γνώσεως om ΓF.—[d] καὶ...ἀεὶ οὐκ om I.—[e] εἰ...γνῶσις om FG.—[f] ἂν ἀεὶ εἴη C et corr B.—[g] τῶν om ΣΥ.—[h] ἂν οὖν X.—[i] πως G.—[j] ἔχει οὗτος ἢ ἐκεῖνος pr G.—[k] τε add ΧΔΠG.—[l] οὐ om Γ.—[m] αὐτῶν H.—[n] τε ΧΔΠG : γε *s.—[o] κεράμεια

§. 121. οἱ περὶ Ἡράκλειτόν τε] Sic Cod. Gud. Ab Edd. abest hoc τε.—καὶ ἄλλοι πολλοί, imprimis Protagoras et Empedocles. V. Theæt. §. 25.—ἐπιτρέψαντα—τὴν—ψυχὴν θεραπεύειν· i. e. ὥστε θεραπεύειν, *quum commiserit—mentem curandam colendamque*. Heind.

καὶ τοῖς θεμένοις αὐτὰ διισχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότα] Lege: καὶ τοὺς θεμένους αὐτὰ διισχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότας, καὶ—. Dicitur prudentis non esse, de nominum quidem auctoribus præclare existimare, quasi firma rerum cognitione insignibus, de se ipso vero et rebus tam humiliter judicare, ut nil constans ac firmum, fluere omnia ac mutari dicat. Heusd.

πεπιστευκότα ἐκείνοις—ὥς τι εἰδότα] In his vitium insedit manifestum. Nam qui *de se ipso* et de rebus tam humiliter judicat, ut nihil ὑγιὲς inesse in iis putet, quomodo is dici potest διισχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδώς? Luce clarius est, opinor, pro εἰδότα reponendum esse εἰδότας (sc. τοὺς θεμένους τὰ ὀνόματα.) Idem vidit Heusdius, nisi quod τοῖς θεμένοις mutari voluit in τοὺς θεμένους, ut prius hoc καὶ referatur ad alterum illud post εἰδότας positum. Sed pro duplici hoc καί, καί, *tum*, *tum*, quis non h. l. exspectet potius μὲν, δὲ, hunc in modum: τοὺς μὲν θεμένους αὐτὰ διισχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότας, αὑτοῦ δὲ καὶ τῶν ὄντων καταγιγνώσκειν etc.? Jam si εἰδότας rescripseris, hoc dicet Socrates: *prudentis non esse, nominibus eorumque conditoribus confisum asseverare, illos aliquid scire, atque de se ipso et de rebus ipsis tam inique existimare, ut nihil constans et firmum esse omniaque perpetuo fluere dicat.* Structura hæc διισχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότας ejusdem est generis, ex quo illa fuit §. 119. διανοηθέντες—ὡς ἰόντων τε ἁπάντων ἀεὶ καὶ ῥεόντων. Parmenid. §. 16. ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὔσας ὑπολαμβάνομεν. Heind. qui male h. l. sollicitatum esse pronunciat ad Phædon. p. 90. C. Beck.

καὶ αὑτοῦ τε καὶ τῶν ὄντων] Dedi τε pro γε e Cod. Gud.—οὐδὲν ὑγιὲς etc. Phædon. p. 68. A. τελευτῶντες οἴονται σοφώτατοι γεγονέναι τε καὶ κατανενοηκέναι μόνοι, ὅτι οὔτε τῶν πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ βέβαιον etc. Conf. ibid. p. 67. D.—ὥσπερ οἱ κατάῤῥῳ νοσ. ἄνθρωποι sc. διάκεινται. Heind.

τε καὶ καταῤῥοῦ πάντα χρήματα[q] ἔχεσθαι. [§. 122.] Ἴσως μὲν οὖν[r] δή, ὦ Κρατύλε, οὕτως ἔχει, ἴσως δὲ καὶ[s] οὔ. σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ ἀνδρείως τε[t] καὶ[u] εὖ, καὶ μὴ ῥᾳδίως ἀποδέχεσθαι—ἔτι γὰρ νέος εἶ καὶ ἡλικίαν ἔχεις—, σκεψάμενον[v] δέ, ἐὰν εὕρῃς, μεταδιδόναι καὶ ἐμοί.

ΚΡ. Ἀλλὰ ποιήσω ταῦτα. εὖ μέντοι ἴσθι, ὦ Σώκρατες, ὅτι[w] οὐδὲ νυνὶ[x] ἀσκέπτως ἔχω, ἀλλά μοι σκοπουμένῳ[y] καὶ πράγματα[z] ἔχοντι[a] πολὺ μᾶλλον ἐκείνως φαίνεται ἔχειν, ὡς[b] Ἡράκλειτος λέγει.[c]

ΣΩ. Εἰσαῦθις τοίνυν με,[d] ὦ ἑταῖρε, διδάξεις, ἐπειδὰν ἥκῃς· νῦν δέ, ὥς περ παρεσκεύασαι, πορεύου εἰς ἀγρόν· προπέμψει δέ σε καὶ Ἑρμογένης ὅδε.

ΚΡ. Ταῦτ' ἔσται, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ καὶ σὺ πειρῶ ἔτι ἐννοεῖν ταῦτα ἤδη.

EF.—[p] ὡς H.—[q] πάντα τὰ χρήματα ΧΔG.—[r] οὖν om G.—[s] καὶ om Gl.—[t] τε om F.—[u] καὶ post εὖ om Υ.—[v] σκεψάμενος F.—[w] ὅτι om F.—[x] οὐδὲν ἦν X.— [y] σκομενω Λ.[a επτ]—[z] πράγματι X, τὰ πράγματα C.—[a] ἔχοντα I, om X.—[b] ἔχειν ὡς ΧΓΔΛΞΠΣΥFGIX et pr BE, ἔχειν οἷος m: ἔχειν ἢ ὡς °ς.—[c] λέγειν m.—[d] μοι ΞΓ.

§. 122. ἴσως δὲ καὶ οὔ] Cod. Gud. ἴσως δὲ οὔ, præter Platonis morem. Deinde idem lib. σκοπεῖσθαι δὲ χρὴ εὖ καὶ ἀνδρείως, ordine consueto.' Charmid. §. 18. εἰπὲ εὖ καὶ ἀνδρείως. Theæt. §. 38. εὖ καὶ ἀνδρείως ἀποκρίνου. de Legg. i. p. 648. C. γυμνασάμενος εὖ καὶ ἀνδρείως. ix. p. 855. A. ὡς εὖ τε καὶ ἀνδρείως εἰς ἀγαθὸν ἐκ κακοῦ διαπεφευγότων. Aristoph. Vesp. 153. Πίεζε νῦν σφόδρα εὖ κἀνδρικῶς. Thesm. 656. Ξυζωσαμένας εὖ κἀνδρείως. Et par est ratio formulæ εὖ καὶ γενναίως Gorg. §. 161. et alibi. Vulgatum tamen mutare nolui propter formulam illam καλῶς τε καὶ εὖ bis adhibitam in Euthyd. §. 13. et §. 82. itemque Charmid. §. 42. Parmenid. §. 4. quum alias fere dici soleat εὖ καὶ καλῶς, simileque illud ὀρθῶς τε καὶ εὖ Menon. p. 96. E. et id genus alia. Heind.

σκεψάμενον δὲ] Cod. Gud. σκεψάμενος δὲ, ut seq. μεταδιδόναι imperativi loco positum accipiatur. Sed præstat alterum haud dubie. Ibid. deinde νῦν pro νυνὶ, de quorum discrimine vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 242. Heind.

ἔχειν, ὡς] Ita Cod. Gud. Vulgo post ἔχειν interponitur ἢ, ut ab Heracliti sententia digressus statim Cratylus in Socratis partes transeat. Sed non conveniunt huic scripturæ, quæ infert Socrates, Εἰσαῦθις τοίνυν με, ὦ ἑταῖρε, διδάξεις etc. neque convenit prægressum istud ἀλλὰ, ut mittam illud ἐκείνως, parum tum apte pro οὕτως positum. Mox post τοίνυν omissum με in Cod. Gud. Heind.

ἐπειδὰν ἥκῃς] *Quando redieris.* V. Marcland. ad Lysiam Reisk. p. 572. Postremum denique hoc ἤδη de vitio mihi suspectum videtur; neque enim omnino aptum est in hac sententia, præsertim post ἔτι illud illatum, neque commodo loco est positum, quum statim post σὺ vel πειρῶ poni debuerit. Heind.

ΣΟΦΙΣΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΞΕΝΟΣ ΕΛΕΑΤΗΣ, ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.

ARGUMENTUM.

Platoni propositum est in hoc dialogo docere definitionem Sophistæ, et quidem ita, ut illius cum philosopho discrimen ostendat. Thesis igitur est, Quidnam sit Sophista: ut disertis verbis ultima disputationis clausula ait. Ad primarium illum finem demonstrandum accedit copiosissimus et gravissimus locus De Ente, vel De eo quod est. Itaque duplex est Dialogi titulus: unus scopum universæ disputationis ostendit, nimirum Sophista: alter adventitium illum locum, qui ad principem primariamque quæstionem illustrandam adjungitur, indicat. Et quo ordine hæc proposita sunt, eodem etiam pertractantur. Quoniam enim vi disputationis evicerat philosophus, Sophistam esse imaginarium quendam artificem, qui in falsarum rerum commentis versetur, id est, ea quæ minime sunt, doceat tanquam vera, atque illo modo hominum animos falsis opinionibus irretiat atque involvat: nascitur gravissima quæstio, Qui fieri possit, ut ea quæ non sunt, doceat Sophista. Hic ideo copiosius exponit Plato quidnam sit τὸ ὂν, quoniam (ex contrariorum doctrina) ens cognoscendum est ei, qui, quid sit non ens, velit recte intelligere. Hactenus ergo agit Plato de Ente, ut nimirum Sophistæ definitio perspiciatur.

ΣΟΦΙΣΤΗΣ.*

§. 1. Κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ὦ Σώκρατες, ἥκομεν αὐτοί τε κοσμίως καὶ τόνδε τινὰ[a] ξένον ἄγομεν, τὸ μὲν γέ- Steph. I. 216.
νος ἐξ Ἐλέας, ἑταῖρον[b] δὲ τῶν[c] ἀμφὶ Παρμενίδην[d] καὶ Ζήνωνα [ἑταίρων],[e] μάλα δὲ ἄνδρα φιλόσοφον. Bek. II. ii. 125.

CODICES TREDECIM,
ΧΓΔΛΞΠΣΥΒCΕFH.

[a] τὸν corr Π.—[b] ἑταῖρον ΧΓΔΛΞΠG et corr Σ, ἑταῖρον (ε) B, ἕτερον (αι) E: ἑτερόν °ς.

* Σοφιστὴς ἢ περὶ τοῦ ὄντος] Sic laudatur hic dialogus a Laertio iii. 58. sed videtur iste Index, ut reliquorum dialogorum indices, auctorem habere Thrasyllum, de cujus dialogorum Platonicorum in novem Τετραλογίας descriptione exponit eo loco Diogenes: qui in ix. 25. laudat simpliciter, ἐν τῷ Σοφιστῇ, (sed locus ille mendosus est, et pro ἐν τῷ Σοφιστῇ reponendum videtur ἐν τῷ Φαίδρῳ· nam verba τὸν Ἐλεατικὸν Παλαμήδην leguntur in Phædro non in Sophista: sed fieri tamen potest, ut iste ipsius Laertii error sit, non librariorum) ut Galenus de dogmatis Hippocr. et Platonis lib. v. p. 288. et ix. p. 334. t. i. Bas. Clemens Alex. Strom. iv. p. 684. et v. p. 716. Philoponus apud Suidam in v. Δόξα. Apud Harpocrationem in v. Ἀπόληξις est simpliciter Πλάτων ἐν Σοφιστῇ· ut in Etymol. M. in v. Πόρκις. Plutarch. in libello de EI apud Delphos p. 391. B. t. ii. καὶ μὴν οἶσθα δήπουθεν ὅτι πέντε μὲν ἐν Σοφιστῇ τὰς κυριωτάτας ἀποδείκνυσιν ἀρχάς, τὸ ὄν, τὸ ταυτόν, τὸ ἕτερον, τέταρτον δὲ καὶ πέμπτον ἐπὶ τούτοις κίνησιν καὶ στάσιν. Idem de animæ procreat. p. 1013. ubi est ἐν τῷ Σοφιστῇ. Sed apud Galenum l. c. ἐν Σοφιστῇ. Fisch.

κατὰ τὴν χθὲς ὁμολ.] Adjungitur his verbis dialogus ei, qui inscriptus est Theætetus, ubi extremo sermone Socrates, Νῦν μὲν οὖν, inquit, ἀπαντητέον μοι εἰς τὴν τοῦ Βασιλέως στοὰν ἐπὶ τὴν τοῦ Μελίτου γραφήν, ἥν με γέγραπται· ἕωθεν δέ, ὦ Θεόδωρε, δεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν, in Lyceum fortasse; certum enim loci, ubi habetur colloquium, indicium neuter habet dialogus. Heind.

κοσμίως] *Attemperate*, ut par erat ex composito. Aristoph. Plut. 669. ὡς δὲ— Ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ θεοῦ Ὁ πρόσπολος—ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα. Auctor. Epinom. init. Πρὸς μὲν τὸ τῆς ὁμολογίας ἥκομεν ἅπαντες ὀρθῶς. Heind.

ἕτερον] Al. ἑταῖρον: hoc sensu, Qui

ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, οὐ ξένον ἀλλά τινα θεὸν ἄγων κατὰ τὸν Ὁμήρου λόγον λέληθας; ὅς[f] φησιν ἄλλους[g] τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὁπόσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ[h] τὸν ξένιον[i] οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν. τάχ' οὖν ἂν καὶ σοί τις οὗτος τῶν κρειττόνων συνέποιτο, φαύλους ἡμᾶς

—[c] τὸν Ꭓ.—[d] παρμενείδην Ꭓ.—[e] ἑταίρων καὶ ζήνωνα Λ.—[f] ὣς ΣΥ, ὣς (ὃς) Ε.—[g] ἀλ-λους... λήλους Ꭓ.—[h] δῆτα Ξ et corr Σ, δὴ pr Σ.—[i] ξένον pr Π.—[j] τις ἂν Ε.—[k] ἐρίδας Ε.

sodalium Parmenidæ et Zenonis est sodalis. Vel, *Sodalem nostrum, ex eorum numero sodalium qui Parmenidem et Zenonem sectantur.* Quod si post ἑταῖρον δὲ non distinguatur, vacaret ἑταίρων, et dictum esset pro ἑταῖρον δὲ Παρμενίδου καὶ Ζήνωνος. Steph.

ἕτερον] Ita legitur in Ald. Bas. 1. 2. Sed ἑταῖρον fuit elegans Cornarii conjectura: nam verba ἕτερος et ἑταῖρος a librariis permutata inter se sunt innumeris locis, et sensus sic existit commodissimus, *familiarem Parmenidis et Zenonis familiarium.* Sed vereor tamen magnopere, ne ἑταίρων, ut verbum adventitium, ejici debeat: nam aut a grammaticis positum fuerat sive in margine, sive inter versus, qui formam loquendi οἱ ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα non intellexerint, neque viderint, ea ipsum *Parmenidem* et *Zenonem* significari, atque a librariis temere in texta receptum; aut adscripserat quis ἑταῖρον ad ἕτερον, quod librarii, qui nescirent, quid sibi vellet ibi hoc verbum, transtulerint e margine in ipsum orationis contextum alieno loco, et, ne vitiosa scilicet oratio fieret, mutarint in ἑταίρων. Cæterum mendosa loci scriptura impedimento fuit, ne ipse Ficinus reperiret sensum ejus: vertit enim, *et hospitem hunc nobiscum ducimus, Eleatem Parmenidem atque Zenonem, alterum virum apprime sapientiæ studiosum.* Fisch.

ἑταῖρον] Vulgo ἕτερον. Ecquid aliud significant vulgata quam *diversum a Parmenidis Zenonisque amicis*, sensu perverso? Tum οἱ ἀμφί τινα, ut οἱ περί τινα, tritum est loquendi genus; οἱ ἀμφί τινα ἑταῖροι hoc sensu vix usquam apud scriptorem Atticum reperitur. Aliter certe Demosth. in Mid. §. 8. καταδείσαντες τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἑταίρους καὶ πλοῦτον καὶ ὕβριν etc. Jam qui ἕτερον in ἑταῖρον mutandum monuit Cornarius, miror quod tolerare potuit inculcatum deinde ἑταίρων, quod ipse damnavit Fischerus, mendorum ubique fere tenacissimus homo, natum illud aperte e lectione ἑταῖρον vitiosæ ἕτερον olim in margine adscripta. Platonis manum præstat germana Ficini versio: *qui Eleates est ex familiaribus Parmenidis atque Zenonis.* De Parmenide Eleates hic infra §. 47. Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας, ὦ παῖ, παισὶν ἡμῖν οὖσιν—ἀπεμαρτύρατο. Heind.

οὐ ξένον] *Non hospitem sed Deum quendam insciens* (vel, *inscienter*) *adducis.* Steph.

θεὸν] Clemens Alex. Strom. iv. p. 634. καὶ ἐν τῷ Σοφιστῇ δὲ, τὸν Ἐλεάτην ξένον, διαλεκτικὸν ὄντα, ὁ Σωκράτης θεὸν ὀνόμασεν· οἵους τοὺς θεοὺς ξείνοισιν ἐοικότας ἀλλοδαποῖσιν, ἐπιφοιτῶντας ταῖς πόλεσιν. Fisch.

κατὰ τὸν Ὁμήρου λόγ.] Schol. τὸ μὲν Ὁμηρικὸν ἔχει· Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες, καὶ τὰ ἑξῆς (ἀλλοδαποῖσιν, Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας, Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες Od. P. 485.) Sed verbis ὁπόσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας significatur et alius Homeri locus Od. I. 270. Ξείνιος (Ζεὺς) ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, in quo versu αἰδοῖος, *reverendus*, Plato pro αἰδήμων dictum accepit.—Theodorus hic est clarus ille geometra Cyrenæus, Platonis magister.—λέληθας sc. σεαυτόν. Heind.

ὃς φησιν] Ald. Bas. 1. 2. ὣς φησιν. male. Cornarius vere correxit ὅς φησιν· Fisch.

αἰδοῦς δικαίας] *Debiti pudoris*, uti dicitur τὸ δίκαιον μέρος, τῶν δικαίων τυγχάνειν. Heind.

ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἐποψόμενός τε καὶ ἐλέγξων, θεὸς ὤν τις[j] ἐλεγκτικός.

ΘΕΟ. Οὐχ οὗτος ὁ τρόπος, ὦ Σώκρατες, τοῦ ξένου, ἀλλὰ μετριώτερος τῶν περὶ τὰς ἔριδας[k] ἐσπουδακότων. καί μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἀνὴρ[l] οὐδαμῶς εἶναι, θεῖος μήν· πάντας 11. ii. 126.
γὰρ ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιούτους προσαγορεύω.

§. 2. ΣΩ. Καὶ[m] καλῶς γε, ὦ φίλε. τοῦτο μέντοι κινδυνεύει τὸ γένος οὐ πολύ[n] τι ῥᾷον ὡς ἔπος εἰπεῖν εἶναι διακρίνειν ἢ τὸ τοῦ θεοῦ· πάνυ γὰρ ἄνδρες[o] οὗτοι παντοῖοι φανταζόμενοι διὰ τὴν τῶν ἄλλων ἄγνοιαν ἐπιστρωφῶσι[p] πόληας,[q] οἱ μὴ πλαστῶς ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι, καθορῶντες ὑψόθεν τὸν τῶν κάτω βίον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦσιν εἶναι τοῦ μηδενὸς τίμιοι, τοῖς δ' ἄξιοι τοῦ παντός, καὶ τοτὲ μὲν πολιτικοὶ φαντάζονται, τοτὲ δὲ σοφισταί, τοτὲ δ' ἔστιν οἷς δόξαν παράσχοιντ'[r] ἂν ὡς παντάπασιν ἔχοντες μανικῶς. τοῦ

—[l] libri ἀνήρ.—[m] καὶ om ΧΔΠ.—[n] πολὺ rc Π. (πάνυ)—[o] libri ἄνδρες.—[p] ἐπιστροφῶσι Ξ ΣF. (ῶ)—[q] πόλιας corr Σ.—[r] παράσχοιντ' ΓΞΥ.—[s] πολιτικὸν σοφιστὴν Γ.—[t] αὐτὸν F.

τάχ' οὖν ἂν καὶ σοί τις οὗτος τ. κρ.] Gemina structura Hom. Il. Z. 128. Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας. Soph. Philoct. 519. Ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς. HEIND.

θεὸς μὲν ἀνὴρ] Scribi poterit ἁνήρ, de quo vid. not. ad Phædon. §. 5.; sed conf. ibid. adscripta ad §. 108. HEIND.

§. 2. παντοῖοι] *Omniformes*, id est, interdum politici, interdum sophistæ, ut mox dicet. Non est autem Platonis sed Homeri vox παντοῖοι, sicut et istæ, ἐπιστρωφῶσι πόληας, quibus illa subjunguntur quorum modo facta fuit mentio, Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. Verba porro hæc, διὰ τὴν τῶν ἄλλων ἄγνοιαν, referuntur ad illa, παντοῖοι φανταζόμενοι. Ait enim aliorum inscitiam facere ut hos, dum urbes circumeunt, imaginentur omniformes. STEPH.

παντοῖοι φανταζόμενοι] Hom. παντοῖοι τελέθοντες. *Veros philosophos ignorantibus modo hanc, modo illam exhibentes speciem.* HEIND.

ἐπιστρωφῶσι] Bas. 2. ἐπιστροφῶσι: FISCH.

καθ. ὑψόθεν τὸν τῶν κάτω βίον] Conf. aureum illum de philosopho in Theæteto locum §. 79. init. καθορᾷν h. l. proprie positum de iis *qui inferius jacentia despiciunt.* V. Valcken. ad Callim. Eleg. Fragm. p. 64. HEIND.

τοῦ μηδενὸς τίμιοι] Utrumque dicitur, et τοῦ μηδενὸς τίμιος s. ἄξιος: Dio Chrysost. Or. i. p. 64. ταῦτα ἐνόμιζε τοῦ μηδενὸς ἄξια; et μηδενὸς ἄξιος. Xenoph. Mem. i. 7. extr. ὅστις μηδενὸς ἄξιος ὢν ἐξηπατήκει. ii. 6. 17. ὁρᾷς—χαλεπώτερον χρωμένους τῶν μηδενὸς ἀξίων ἀνθρώπων. Atque ita modo τοῦ παντὸς ἄξιος, ut h. l. et Euthyd. §. 82. ubi vid. not.: modo παντὸς ἄξιος, ut Xenoph. Œcon. vii. 41. ὁπόταν—διακονικὴν ποιησαμένη παντὸς ἀξίαν ἔχῃς. Perinde atque in formula τὸ μηδὲν εἶναι (Herodot. viii. 106. ὅτι με ἀντ' ἀνδρὸς ἐποίησας τὸ μηδὲν εἶναι. Soph. Trach. 1107. κἂν τὸ μηδὲν ὦ. Aj. 1275. ὑμᾶς—Ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς Ἐρρύσατο) interdum negligitur articulus: Eurip. Hec. 842. πάρασχε χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι Τιμωρόν, εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως. Ion. 593. τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος — μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι. HEIND.

μέντοι ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθανοίμην, εἰ φίλον αὐτῷ, τί
I. 217. ταῦθ' οἱ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον ἡγοῦντο καὶ ὠνόμαζον.

ΘΕΟ. Τὰ ποῖα δή;

ΣΩ. Σοφιστήν, πολιτικόν,[s] φιλόσοφον.

§. 3. ΘΕΟ. Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν[t] διαπορηθεὶς ἐρέσθαι διενοήθης;

ΣΩ. Τόδε·[u] πότερον ἓν πάντα ταῦτα[v] ἐνόμιζον ἢ δύο,[w] ἢ καθά περ τὰ ὀνόματα τρία, τρία καὶ γένη[x] διαιρούμενοι καθ' ἓν ὄνομα γένος ἑκάστῳ[y] προσῆπτον;

II. ii. 127. ΘΕΟ. Ἀλλ' οὐδείς, ὡς ἐγῷμαι, φθόνος αὐτῷ διελθεῖν αὐτά. Ἢ πῶς, ὦ ξένε, λέγωμεν;[z]

ΞΕ. Οὕτως, ὦ Θεόδωρε. φθόνος μὲν γὰρ οὐδεὶς οὐδὲ χαλεπὸν εἰπεῖν ὅτι γε τρία ἡγοῦντο· καθ' ἕκαστον μὴν[a] διορίσασθαι σαφῶς, τί ποτ' ἔστιν, οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥᾴδιον ἔργον.

ΘΕΟ. Καὶ μὲν[b] δὴ κατὰ τύχην γε, ὦ Σώκρατες, λόγων ἐπελάβου παραπλησίων ὧν καὶ πρὶν ἡμᾶς δεῦρ' ἐλθεῖν

—[u] τί δὲ F.—[v] ταῦτα πάντα F.—[w] ἢ δύο om F.—[x] καὶ γένη ΔΠ : καὶ τὰ γένη °s.—[y] ἑκάστῳ post verbum προσῆπτον ponit Γ : ἕκαστα Π.—[z] λέγομεν EFs.—[a] δὲ ἡμῖν s

τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν] Demosth. Olynth. i. p. 15. Reisk. εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτῷ καταστήσεται. Thucyd. i. 6. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων διὰ τὸ ἁβροδίαιτον οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες. Lysias in Alcib. p. 518. καὶ πρότερον πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῖν διαφορᾶς ὑπαρχούσης, ubi ἡμῶν voluit Markl. Plato de Legg. i. init. τοῦ—κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου φήμας ταῖς πόλεσιν ὑμῖν θέντος τοὺς νόμους, ubi itidem ὑμῖν pro ὑμῶν. Theætet. §. 5. οἵῳ ὑμῖν τῶν πολιτῶν μειρακίῳ ἐντετύχηκα, ubi vid. not.—οἱ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπ. *Eleatæ* philosophi. HEIND.

§. 3. τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖον] Duplici hac offensus interrogatione vir acutissimus interrogandi signo incidi post τί δὲ μάλιστα voluit, ut hæc τί δὲ μάλιστα referrentur ad Socratis præcedd. illa τί ταῦτα — ἡγοῦντο. Quæ impeditissima est ratio. Uti h. l., ita, ut de centenis aliqua afferam, §. 54. Πῇ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; §. 74. Πῶς αὖ καὶ τί τοῦτ' εἴρηκας; Alcib. i. p. 119. C. Τί μάλιστα καὶ πρὸς τί τοῦτο λέγεις; de Legg. iii. p. 686. B. Πῶς οὖν καὶ τῇ διώλετο; HEIND.

γένος] Videtur legendum γένει. STEPH. Conjecturam apparet ab eo haustam esse e versione Ficini, *singula nomina singulis generibus adscripserint*. FISCH.

καθ' ἓν ὄνομα γένος] Nomina hæc tria intelliguntur h. l. prius posita, quibus deinde subjicitur generum distributio. Quo non animadverso, Stephanus γένος in γένει mutandum judicabat. Sensus est: *an, ut tria nomina, sic tria quoque genera partiti, per singula nomina genus cuique* (nomini) *assignarint*. Notum est καθ' ἓν ἕκαστον, *singulatim*. Hic verbis καθ' ἓν adjicitur ὄνομα, ne jungantur hæc καθ' ἓν γένος. HEIND.

καὶ μὲν δὴ] Leg. καὶ μὴν δή. FISCH.

παραπλησίων ὧν] I. e. παραπλησίων ἐκείνων (s. ἐκείνοις) οὓς —. ὁ δὲ ταὐτά,

διερωτῶντες αὐτὸν ἐτυγχάνομεν.[c] ὁ δὲ ταῦτα, ἅ περ πρὸς[d] σὲ νῦν, καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς· ἐπεὶ διακηκοέναι γέ φησιν ἱκανῶς καὶ οὐκ ἀμνημονεῖν.

§. 4. ΣΩ. Μὴ τοίνυν, ὦ ξένε, ἡμῶν[e] τήν γε πρώτην αἰτησάντων χάριν ἀπαρνηθεὶς γένῃ. τοσόνδε δ' ἡμῖν φράζε· πότερον εἴωθας ἥδιον αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ μακρῷ λόγῳ διεξιέναι[f] λέγων τοῦτο, ὃ ἂν ἐνδείξασθαί τῳ βουληθῇς, ἢ δι' ἐρωτήσεων, οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ[g] χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ὢν ἐκείνου μάλα δὴ τότε ὄντος πρεσβύτου;

ΞΕ. Τῷ[h] μέν, ὦ Σώκρατες, ἀλύπως[i] τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ ῥᾶον οὕτω τὸ πρὸς ἄλλον· εἰ δὲ μή, τὸ καθ' αὐτόν.

Γ.—[b] μὴν Γ.—[c] τυγχάνομεν F.—[d] περ καὶ πρὸς ΞΣΥς.—[e] ὦ ξένε ἡμῶν ΧΔΛΞΠΣΥ BCH, ξένε ἡμῶν Γ: ἡμῶν ὦ ξένε *ς.—[f] διεξελθεῖν Γ.—[g] παρμενείδῃ ΧΔ, qui ita

ἅπερ—Sic pro ταῦτα scripsi. Fic. *Hic autem, quæ tibi nunc, eadem tunc nobis respondit.* Xenoph. Anab. ii. 1. 22. Ἀπάγγελλε τοίνυν καὶ περὶ τούτων, ὅτι καὶ ἡμῖν ταυτὰ δοκεῖ ἅπερ καὶ βασιλεῖ. Sympos. ii. 25. δοκεῖ μέντοι μοι καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶν σώματα ταυτὰ πάσχειν, ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ φυομένων. Unde corrigendum ibid. viii. 15. ἅπερ καὶ πρὸς τὰ σιτία διὰ πλησμονήν, ταυτὰ ἀνάγκη καὶ πρὸς τὰ παιδικὰ πάσχειν. Heind.

τότε] Bas. 1. 2. τὸ τότε. male. Fisch.

§. 4. μὴ τοίνυν — ἀπαρνηθεὶς γένῃ] Soph. Aj. 588. μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ. Philoc. 773. μὴ σαυτόν θ' ἅμα κἀμὲ—κτείνας γένῃ. Æsch. Agam. 97. τούτων λέξασ' (sic Cod. Guelf. Alii mendose λέξ') ὅ,τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν, παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης, ubi λέξασα jungendum cum γενοῦ. Xenoph. Mem. iv. 3. 8. ὅταν αὖ πάλιν ἀπιὼν γένηται (ὁ ἥλιος). Plato de Legg. ii. p. 670. B. ὅσοι—βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι διηναγκασμένοι. Heind.

οἷόν ποτε καὶ Παρμ. χρωμένῳ] Ita sine dativo χρῆσθαι ponitur et Xenoph. Cyrop. iv. 3. 23. Ὁ μὲν οὕτως ἐπήρετο, οἱ δὲ πάντες συνεπῄνεσαν· ὥστε ἔτι καὶ νῦν ἐξ ἐκείνου οὕτω χρῶνται Πέρσαι. Idemque usus obtinet in formula illa οὐκ ἔχω ὅ,τι χρῶμαι, atque hinc nescio an explicandum sit illud Soph. Antig. 23. σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ. Respicitur autem his verbis Parmenidis nomine inscriptus dialogus, ubi cum Socrate δι' ἐρωτήσεων colloquens inducitur Parmenides εὖ μάλα ἤδη πρεσβύτης ὢν σφόδρα πολιός §. 2. Heind.

εὐηνίως] V. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 125. Heind.

προσδιαλεγομένῳ] *Ei, qui respondentis partes in sermone sustinet.* Ut mox §. 5. ἐπεὶ Θεαίτητόν γε τὸν προσδιαλεγόμενον εἶναι δέχομαι παντάπασιν. §. 115. τὸν δὲ (καθορῶ) ἰδίᾳ τε καὶ βραχέσι λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὑτῷ. Itaque dativus τῷ—προσδιαλεγομένῳ non a ῥᾷον pendet, sed ab omisso infinitivo διεξιέναι (δι' ἐρωτήσεων), verbaque hoc sunt ordine jungenda: ῥᾷον οὕτω, τὸ πρὸς ἄλλον, sc. δι' ἐρωτήσεων διεξιέναι, τῷ ἀλύπως προσδιαλεγομένῳ, *ei quidem, qui sine offensione leniterque respondentis partes sustinet, sic, per sermocinationem, exponat aliquis rem facilius.* Hæc τὸ πρὸς ἄλλον adverbii instar verbo οὕτως adjiciuntur. Structuræ autem genus idem fere est quod §. 66. παρ' ἀμφοῖν τοίνυν τοῖν γενοῖν κατὰ μέρος λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας. Θ. Πῶς οὖν δὴ ληψόμεθα; Ξ. Παρὰ μὲν τῶν ἐν εἴδεσιν αὐτὴν τιθεμένων, ῥᾷον, etsi ibi facilius expletur ellipsis. Heind.

εἰ δὲ μή] Sc. ἀλύπως προσδιαλέγεται ὁ ἕτερος. Aristoph. Vesp. 971. Αὐτοῦ μένων γάρ, ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ, Τούτων

II. ii. 128. ΣΩ. Ἔξεστι τοίνυν τῶν παρόντων ὃ ἂν βουληθῇς ἐκλέξασθαι· πάντες γὰρ ὑπακούσονταί[j] σοι[k] πρᾴως. συμβούλῳ μὴν[l] ἐμοὶ χρώμενος τῶν νέων τινὰ αἱρήσει,[m] Θεαίτητον τόνδε, ἢ[n] καὶ τῶν ἄλλων εἴ τίς σοι κατὰ νοῦν.

§. 5. ΞΕ. Ὦ Σώκρατες, αἰδώς τις μ' ἔχει τὸ νῦν[o] πρῶτον συγγενόμενον ὑμῖν μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν, ἀλλ' ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν[p] λόγον συχνὸν κατ' ἐμαυτόν, εἴτε καὶ πρὸς ἕτερον, οἷον[q] ἐπίδειξιν ποιούμενον· τῷ γὰρ ὄντι τὸ νῦν ῥηθὲν οὐχ ὅσον ὧδε ἐρωτηθὲν ἐλπίσειεν ἂν[r] αὐτὸ εἶναί τις, ἀλλὰ τυγχάνει λό-

solent.—[h] τὴν F.—[i] ἀλύπῳ pr Π.—[j] ὑπακούονται ΣΤ.—[k] σου F.—[l] μὲν Γ, μέντοι Ξ.—[m] αἱρήσει pr Γ.—[n] ἢ om H.—[o] τὸν νοῦν Δ et pr ΧΠ.—[p] ὑπομηκύνειν ΣΤ.—

μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μή, (sc. λήψεται), δάκνει. Xenoph. Hellen. i. 3. 8. ἀπῄτει τὰ τῶν Χαλκηδονίων χρήματα· εἰ δὲ μή, πολεμήσειν ἔφη αὐτοῖς. Eurip. Androm. 241. Τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχῇ; Καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μή, οὐ καλά. Heind.

§. 5. αἰδώς τις μ' ἔχει] Significat Sophistæ definitionem non satis explicatam esse: sed majorem operam ad illud præstandum efflagitari. quod est futuræ de Sophista definitionis προοίμιον. Serran.

αἰδώς τις μ' ἔχει κ. τ. λ.] *Pudet me, quum nunc primum in congressum vestrum venerim, non ita vobiscum colloqui ut paulatim sermo noster progrediatur, ad singula sigillatim et breviter respondendo, sed prolixa oratione uti, sive sermonem illum solus tractem, sive disserens cum alio: perinde ac si me ostentare vellem,* Vel, si reddatur, *Specimen edere,* poterit etiam alius genitivus quam doctrinæ subaudiri. Steph.

κατὰ σμικρὸν] Quod alias est *paullatim,* (Demosth. Leptin. §. 39. πάντα ταῦτα ἀμελούμενα ὑπέῤῥει κατὰ μικρόν. Plat. de Legg. iii. p. 678. B. Οὐκ ἐξαίφνης γε, κατὰ σμικρὸν δὲ (εἰς πάντα τὰ νῦν καθεστηκότα προελήλυθεν ἅπαντα— ἐν παμπόλλῳ τινὶ χρόνῳ,) alias *paullulum* (Isocrat. Plat. p. 306. Steph. ὅλην τὴν πόλιν οὕτως ἀνόμως διεφθαρμένην μηδὲ κατὰ μικρὸν οἴκτου δυνηθῆναι τυχεῖν. Archid. p. 117. τοῖς μηδὲ ἀνάνδρους διακειμένοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ μικρὸν ἀρετῆς ἀντιποιουμένοις,) h. l. et Protag. §. 72. πάλιν δέοιεν λόγον κατὰ σμικρὸν ἀποκρινόμενος, est *minutatim* (Cic. Acad. ii. 29. 'minutatim interrogati,') ut eadem de re κατὰ βραχὺ Gorg. §. 7. ἐθέλησον κατὰ βραχὺ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι. Conf. Protag. 50. Heind.

ἔπος πρὸς ἔπος] Aristoph. Nub. 1379. κἀντεῦθεν μέν, οἷον εἰκός, Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθα. Ran. 643. Πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως; A. Ῥᾳδίως· Πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον. Soph. Antig. 341. ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος. Heind.

τῷ γὰρ ὄντι τὸ νῦν ῥηθὲν] H. e. τὸ νῦν ῥηθὲν οὐκ ἔστι τοσοῦτον ὅσον ὧδε ἐρωτηθὲν εἶναι αὐτὸ ἐλπίσειεν ἄν τις, vel, si sic verba jungere malis, τὸ νῦν ῥηθὲν οὐ τυγχάνει ὂν ὅσον—εἶναί τις, ἀλλὰ λόγου παμμήκους, quod eodem prorsus redit. Heind.

εἶναι] Suspectum mihi est, ne sit pro συνεῖναι, hoc sensu, *Nemo speraverit se hoc intellecturum quatenus brevi ista interrogatione propositum fuit: sed longissimum sermonem requirit.* Steph.

Perperam. Nam primo συνεῖναι tempus, quod sciam, inusitatum est, et Plato scripsisset συνιέναι, aut certe συνήσειν: deinde satis manifestum est, verba αὐτὸ εἶναι cohærere cum pronomine τοσοῦτον, quod omissum est ante pronomen ὅσον, atque adeo intelligi debet: denique sic nascitur enuntiatio sequenti enuntiationi contraria, quam requirunt sane leges subtilitatis. Sensus enim est, *nemo sperare debet, disputationem hac de re fore brevitate parem quæstioni, immo orationem in primis longam desiderat hæc quæstio.* Fisch.

Vix dignum memoratu, quod Stephano in mentem venit, συνεῖναι, *intelligere,* pro εἶναι. Heind.

γου παμμήκους ὄν. τὸ δὲ αὖ σοὶ μὴ χαρίζεσθαι[s] καὶ τοῖσδε,[t] ἄλλως τε καὶ σοῦ λέξαντος ὡς εἶπες, ἄξενόν τι καταφαίνεταί μοι καὶ ἄγριον. ἐπεὶ Θεαίτητόν γε τὸν[u] προσδιαλεγόμενον εἶναι δέχομαι παντάπασιν ἐξ ὧν αὐτός τε πρότερον διείλεγμαι καὶ σὺ τὰ νῦν μοι[v] διακελεύει.[w] I. 218.

§. 6. ΘΕΑΙ. Ἆρα[x] τοίνυν, ὦ ξένε, οὕτω καὶ καθάπερ εἶπε Σωκράτης, πᾶσι κεχαρισμένος ἔσει;

ΞΕ. Κινδυνεύει πρὸς μὲν ταῦτα οὐδὲν ἔτι λεκτέον εἶναι, Θεαίτητε· πρὸς δὲ σὲ ἤδη τὸ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, γίγνοιτ'[y] ἂν ὁ λόγος. ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει πονῶν ἄχθῃ, μὴ[z] ἐμὲ II. ii. 129.
αἰτιᾶσθαι τούτων,[a] ἀλλὰ τούσδε τοὺς σοὺς ἑταίρους.

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' οἶμαι μὲν[b] δὴ νῦν[c] οὕτως οὐκ ἀπερεῖν·[d]

[q] οἷον om F.—[r] ἂν om E.—[s] χαρίσασθαι Eς.—[t] δὲ ΓΛΣΤCEFH.—[u] τὸν om H.—[v] σοι Π.—[w] διακελεύει pr ΓΥ.—[x] ἄρα ΓΔΠC: ἆρα *ς.—[y] γίγνοιτ' Γ.—[z] με ΧΔ (o)—[a] τοῦτον Ξ.—[b] μὲν om ς.—[c] νῦν om F.—[d] ἀπειρεῖν F.—[e] συνηλικιώτην Γ.—

χαρίσασθαι] Cod. Paris., unde enotatam a Ruhnkenio lectionis varietatem vulgavit post Specim. suum Crit. p. 189. sqq. Heusdius, etiam hoc nomine præclare de Platone meritus, pro χαρίσασθαι habet χαρίζεσθαι. Heind.

ἄλλως—λέξαντος ὡς εἶπες] Spectant hæc ad Socratis illa §. 4. Μὴ τοίνυν, ἡμῶν, ὦ ξένε, τήν γε πρώτην αἰτησάντων χάριν, ἀπαρνηθεὶς γένῃ. Post λέξαντος autem non ἔλεξας, sed εἶπες, infertur perinde ac post νομιστέον non νομίζομεν, sed ἡγούμεθα Politic. p. 293. A. Τούτους δέ γε—νομιστέον, ὥσπερ νῦν ἡγούμεθα, κατὰ τέχνην—ἄρχοντας. Similiterque de Legg. iv. p. 708. A. καὶ γὰρ ὃ νῦν δὴ λέγεις, ἀληθὲς φράζεις, ὡς etc. Soph. Œd. Tyr. 54. Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς, ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν. Heind.

§. 6. ἆρα τοίνυν, ὦ ξένε] Ficinus: *Ita certe, o hospes, quemadmodum inquit Socrates, cunctis gratificaberis*: ἄρα, *itaque*, exprimens ille, quod sic initio sermonis positum hic illic in prosa oratione reperiri olim arbitratus nunc præfracte nego. V. not. ad Protag. §. 27. Interrogative hæc utique accipienda sunt, nec tamen ita, ut Eleaten interroget Theætetus, verene velit hunc in modum omnibus gratum facere (secum illud instituere colloquium): quo sensu ἆρ' οὖν, non ἆρα τοίνυν posuisset nec sane καὶ illud post οὕτω addidisset scriptor, denique χαριεῖ scripsisset, non κεχαρισμένος ἔσῃ. Hoc potius quærit ex hospite modestus adolescens, *an sit ille ita* (si ipsum potissimum sermonis participem delegerit) *ab omnibus gratiam initurus*. Ergo primarium in his verbum est πᾶσι, καὶ autem non ad addita καθάπερ εἶπε Σωκρ., sed ad illa πᾶσι κεχαρισμένος ἔσῃ vel ad totam potius pertinet sententiam (vid. not. ad Cratyl. §. 3.); in postremis illis καθάπερ εἶπε Σωκράτης, respicitur χάρις illa, quam ab Eleate supra petiverat Socrates §. 4. κεχαρισμένος ἔσῃ ut h. l. Xenoph. Hellen. iv. 8. 9. καὶ τοῦτο οὖν σὺ τοῖς μὲν Ἀθηναίοις κεχαρισμένος ἔσῃ (*hoc si feceris, ab Atheniensibus gratiam inibis*), τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους τετιμωρημένος. Hæsi in his ipse aliquamdiu, quapropter diligentius explicui. Heind.

μὴ ἐμὲ αἰτιᾶσθαι] Pro αἰτιῶ. V. not. ad Lysid. §. 18. et cf. de Rep. v. p. 473. A. vi. p. 508. B. p. 509. B. ubi ter φαναι pro φάθι. et ibid. ix. p. 580. B. p. 585. C. ubi non præfero, quod utrobique Cod. Paris. habet, κρῖνε pro κρῖναι. Heind.

ἀλλ' οἶμαι μὲν δὴ οὕτως] Sic Cod. Paris. Vulgo Ἀλλ' οἶμαι δὴ νῦν οὔτ. οὕτως *sic ut nunc sum*. Heind. Num fuit μέν νυν? Beck.

ἂν δ' ἄρα τι τοιοῦτον γίγνηται, καὶ τόνδε παραληψόμεθα Σωκράτη, τὸν Σωκράτους μὲν ὁμώνυμον, ἐμὸν δὲ ἡλικιώτην καὶ συγγυμναστήν,° ᾧ συνδιαπονεῖν μετ' ἐμοῦ τὰ πολλὰ οὐκ ἄηθες.

ΞΕ. Εὖ λέγεις, καὶ ταῦτα μὲν ἰδίᾳ βουλεύσει[f] προϊόντος τοῦ λόγου· κοινῇ δὲ μετ' ἐμοῦ σοι συσκεπτέον[g] ἀρχομένῳ πρῶτον, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, νῦν ἀπὸ τοῦ σοφιστοῦ, ζητοῦντι καὶ ἐμφανίζοντι λόγῳ τί ποτ' ἔστι. νῦν γὰρ δὴ σὺ κἀγὼ τούτου πέρι τοὔνομα μόνον ἔχομεν κοινῇ· τὸ δὲ ἔργον, ἐφ' ᾧ καλοῦμεν, ἑκάτερος τάχ' ἂν ἰδίᾳ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἔχοιμεν· δεῖ δὲ ἀεὶ παντὸς πέρι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μᾶλλον διὰ λόγων ἢ τοὔνομα μόνον συνομολογήσασθαι[h] χωρὶς λόγου. [§. 7.] Τὸ δὲ φῦλον, ὃ νῦν ἐπινοοῦμεν[i]

[f] βουλεύσει pr Γ.—[g] σκεπτέον Δ.—[h] συνομολογήσασθαι ΧΔΠ, συνωμολογῆσθαι ΓΛ BEF, συνωμολογεῖσθαι ΣΤ, συνομολογεῖσθαι C (ω, ῆ supra scr.): συνομολογεῖσθαι *s.—[i] ἐπενοοῦμεν

παραληψόμεθα Σωκράτη] Abesse sane potest hoc Σωκράτη, quum statim addantur hæc τὸν Σωκράτους μὲν ὁμώνυμον; a glossatore tamen quis additum putet? Non alienum ab hac disputatione juniorem hunc Socratem fore significans Theætetus postquam dixit *hunc quoque adsciscemus Socratem*, addit, *Socrati nomine, mihi ætate et exercitationis in gymnasio societate junctum et affinem quasi*. συγγυμναστὴς Theæteti *Socrates* hic dicitur etiam in Politico p. 257. C. ubi Eleates Theodoro: Διαναπαύσωμεν αὐτὸν (τὸν Θεαίτητον) μεταλαβόντες αὐτοῦ τὸν συγγυμναστὴν τόνδε Σωκράτην. Atque ibi deinde ille per totum fere dialogum cum hospite Eleate colloquitur. HEIND.

ᾧ συνδιαπονεῖν κ. τ. λ.] *Cui collaborare mihi in plerisque non est infrequens*, vel, *insuetum*. At ταπολλὰ conjunctim (ut in Ald.) est *plerumque*: sed videri posset vacare cum οὐκ ἄηθες. STEPH.

ταπολλὰ οὐκ ἄηθες] ταπολλὰ hic, ut alibi, est *plerumque*, ὡς ἐπιτοπολύ. de Rep. 372. A. θέρους μὲν ταπολλὰ γυμνοί—ἐργάσονται. Protag. §. 6. καὶ γὰρ ταπολλὰ Πρωταγόρας ἔνδον διατρίβει. Aristoph. Plut. 504. πεινῶσιν μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισιν. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. i. 2. Scripsi autem h. l. cum Ald. ταπολλὰ pro τὰ πολλὰ ceterorum in Platone locorum exemplo. Porro quod Steph. monuit, videri posse h. l. ταπολλὰ junctum cum ἄηθες vacare, vacat sane, sed usu vulgari. Similiter Phædon. §. 81. ὥσπερ ταπολλὰ εἰώθει, atque ita Latini *sæpe soleo*. HEIND.

σὺ κἀγὼ] Vellem σύ τε κἀγώ. Certe sic alias semper. Alcib. i. p. 127. E. σύ τε κἀγὼ βέλτιον σχήσομεν. de Rep. i. p. 335. E. ἐγώ τε καὶ σύ. Conf. ibid. ii. p. 378. extr. (ubi recte Cod. Paris. ἐγώ τε pro ἔγωγε). Lach. p. 193. D. Meno p. 75. D. p. 96. D. Aristoph. Vesp. 237. Ita de Rep. i. p. 336. E. et de Legg. i. 629. C. ἐγώ τε καὶ ὅδε. Lach. p. 198. D. σοί τε καὶ ἡμῖν et statim ἐμοί τε καὶ τῷδε. Ibid. init. Ἐγώ τε καὶ Μελησίας ὅδε. Xenoph. Anab. iii. 2. 37. ἐγώ τε καὶ Τιμασίων. Infra in hoc dial. §. 69. ἡμῖν τε καὶ τούτοις. Unum hoc ὥσπερ σύ, κἀγὼ Aristoph. Nub. 1422. a corrigendo retinuit; quanquam ibi τε metrum non admisit. HEIND.

συνομολογεῖσθαι] In Ald. est συνωμολογεῖσθαι vel pro συνομολογεῖσθαι vel pro συνωμολογῆσθαι. Fic. quoque illud non hoc agnoscit. Videtur autem διὰ λόγου potius scribendum quam διὰ λόγων: ut sequitur χωρὶς λόγου, illi oppositum; licet idem lectionem illam, quam plures habent, sequatur. Mox aute ὁ σόφ. disting. ut sit τὸ φῦλον, videlicet ὁ σοφιστής. STEPH.

ζητεῖν, οὐ πάντων[j] ῥᾷστον συλλαβεῖν τί ποτ' ἔστιν, ὁ σοφιστής. ὅσα δ' αὖ τῶν μεγάλων δεῖ διαπονεῖσθαι καλῶς, περὶ τῶν τοιούτων δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι τὸ πρότερον ἐν σμικροῖς καὶ ῥᾴοσιν αὐτὰ δεῖν μελετᾶν, πρὶν ἐν[k] αὐτοῖς τοῖς μεγίστοις. νῦν οὖν, ὦ[l] Θεαίτητε, ἔγωγε καὶ νῷν οὕτω II. ii. 180. συμβουλεύω, χαλεπὸν καὶ δυσθήρευτον[m] ἡγησαμένοις εἶναι τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος πρότερον[n] ἐν ἄλλῳ ῥᾴονι[o] τὴν μέθοδον αὐτοῦ προμελετᾶν,[p] εἰ μὴ σύ ποθεν εὐπετεστέραν ἔχεις[q] εἰπεῖν ἄλλην ὁδόν.

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' οὐκ ἔχω.

ΞΕ. Βούλει δῆτα περί τινος τῶν φαύλων μετιόντες πειραθῶμεν παράδειγμα αὐτὸ θέσθαι τοῦ μείζονος;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τί δῆτα προταξαίμεθ' ἂν εὔγνωστον μὲν[r] καὶ σμικρόν, λόγον δὲ μηδενὸς ἐλάττονα ἔχον τῶν μειζόνων; οἷον ἀσπαλιευτής· ἆρ' οὐ πᾶσί τε γνώριμον καὶ σπουδῆς οὐ πάνυ τι[s] πολλῆς τινὸς ἐπάξιον;

H.—[j] πάντως ΣΤ.—[k] πρὶν ἂν ἐν Ξς.—[l] ὦ om H.—[m] δυσθήρευτον ΧΓΔΛΠΒΗ, δυσθήρατον Ξ: δυσθήρατον (ευ) *ς.—[n] πότερον Υ.—[o] ῥᾶον Γ.—[p] προσμελετᾷν ΣΤΕF.—[q] ἔχῃς Χ.—[r] μὲν om ΥF.—[s] τοι Ξ.—[t] οὕτως ΧΓΥCH.—[u] τοίνυν om ΧΔΠ.—

συνωμολογῆσθαι] Sic Cod. Paris. Nam Ald. et Bas. συνωμολογεῖσθαι, unde Steph. fecit συνομολογεῖσθαι. διὰ λόγου pro διὰ λόγων requirenti Stephano tantum abest ut assentiar, ut consulto deinde numerum in λόγου a Platone mutatum judicem. Atque illud Ficinus vertit *cum rationibus*, hoc *absque ratione*. HEIND.

§. 7. πᾶσι καὶ πάλαι] καὶ πάλαι h. l. est *jamdudum*. Xenoph. Anab. vii. 6. 9. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν, ὦ Λακεδ., καὶ πάλαι ἂν ἦμεν παρ' ὑμῖν etc. Œcon. xviii. 9. ταῦτα τοίνυν—ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος καὶ πάλαι. Soph. Philoct. 1218. Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ Στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς etc. Ita καὶ πρότερον, καὶ πρὶν, καὶ πρώην. HEIND.

τὸ πρότερον—δεῖν] Pertinet art. τὸ ad infinit. δεῖν. Phileb. p. 15. ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ καὶ τὸ τοιοῦτον ἕν, ὅπερ εἴπομεν νῦν δὴ, συγκεχώρηται τὸ μὴ δεῖν ἐλέγχειν. HEIND.

μεγίστοις] Sic etiam Ficinus legit. Sed in marg. Steph. 'γρ. μεγάλοις' nesciebamus ubi. FISCH.

ἡγησαμένοις] Vertit Ficinus: *equidem Sophistæ genus arbitratus difficile posse comprehendi*: expressit ἡγησάμενος, quod tamen altero longe deterius. De structura hac νῷν—ἡγησαμένοις vid. ad Protag. §. 23. HEIND.

οἷον ἀσπαλιευτής· ἆρ' οὐ] Tolli h. l. poterat distinctio post ἀσπαλιευτής, aliis locis post nominativum verbo οἷον adjectum non potest. Menon. p. 88. B. Σκόπει δὴ τούτων ἅττα σοι δοκεῖ μὴ ἐπιστήμη εἶναι, ἀλλ' ἄλλο ἐπιστήμης, εἰ οὐχὶ ποτὲ μὲν βλάπτει, ποτὲ δὲ ὠφελεῖ· οἷον ἀνδρία· εἰ μὴ ἔστι φρόνησις ἡ ἀνδρία, ἀλλ' οἷον θάῤῥος τι etc. Et conf. quæ attulimus ad Theætet. §. 89. HEIND.

ἀσπαλιευτής] Timæus Ἀσπαλιεύς· ἁλιεύς, ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾶν τὴν ἄγραν· quæ haud dubie referri ad hunc locum debet. Sed pro ἀποσπᾶν ibi reponendum videtur ἀνασπᾶν, verbum hoc in genere proprium. Notavit tamen alteram quoque vocabuli formam, præter Hesychium et Etymologici M. auctorem,

ΘΕΑΙ. Οὕτως.[t]

I. 219. ΞΕ. Μέθοδον μὴν αὐτὸν ἐλπίζω καὶ λόγον οὐκ ἀνεπιτήδειον ἡμῖν ἔχειν πρὸς ὃ βουλόμεθα.

§. 8. ΘΕΑΙ. Καλῶς τοίνυν[u] ἂν ἔχοι.

ΞΕ. Φέρε δή, τῇδε ἀρχώμεθα[v] αὐτοῦ. καί μοι λέγε· πότερον ὡς τεχνίτην αὐτὸν ἤ τινα ἄτεχνον, ἄλλην[x] δὲ δύναμιν ἔχοντα θήσομεν;[y]

ΘΕΑΙ. Ἥκιστά γε ἄτεχνον.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τῶν γε[z] τεχνῶν πασῶν σχεδὸν εἴδη[a] δύο.

II. ii. 131. ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Γεωργία μὲν καὶ ὅση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπεία, τό τε αὖ περὶ τὸ ξύνθετον[b] καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκεῦος ὠνομάκαμεν, ἥ τε[c] μιμητική, ξύμπαντα ταῦτα δικαιότατ' ἂν ἑνὶ προσαγορεύοιτ'[d] ὀνόματι.

ΘΕΑΙ. Πῶς καὶ τίνι;

ΞΕ. Πᾶν ὅπερ ἂν μὴ πρότερόν τις[e] ὂν ὕστερον εἰς οὐσίαν ἄγῃ,[f] τὸν μὲν ἄγοντα ποιεῖν, τὸ[g] δὲ ἀγόμενον ποιεῖσθαί πού φαμεν.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Τὰ[h] δέ γε νῦν δή,[i] ἃ διήλθομεν, ἅπαντα εἶχεν εἰς τοῦτο τὴν αὑτῶν δύναμιν.

[v] ἀρχόμεθα EF.—[x] ἄλλην...ἄτεχνον om H.—[y] φήσομεν corr Π.—[z] γε om 𝔄Δ et
ει τ
pr Π.—[a] ηδη E.—[b] ξ. 𝔄ΓΔΛΞΣΤBCFH.—[c] ἤγε H, ἤγε τι E, ἤγε τοι F.—[d] ἑνὶ προσαγορεύοιτ' ἂν 𝔄Ξ, ἂν ἑνὶ προσαγορεύοιντ' ἂν corr Γ, ἂν ἑνὶ προσαγορεύοντες F.—[e] τι Δ et corr 𝔄.—[f] ἄγοι s.—[g] τὸν F.—[h] ἃ H et corr Γ.—[i] νῦν δὴ ἃ C et corr

Pollux i. 96. 108. et vii. 137. et occurrit iterum §. 7. Fisch.

Non ἀσπαλιευτὴς, sed ἀσπαλιεὺς hinc profert Tim. Lex. p. 52. explicans ἁλιεὺς, ἀπὸ τοῦ ἀνασπᾷν τὴν ἄγραν. Mœris Ἀσπαλιευτὴς, ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος ἁλιεὺς, Ἀττικῶς. ὁρμιευτὴς, Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. Heind.

§. 8. καί μοι λέγε, πότερον] Cf. §. 24. H. Χρὴ γὰρ οὖν (ἀμφοῖν αὐτὸ λαβεῖν), καὶ κατὰ δύναμίν γε οὕτω ποιητέον τοιόνδε τι μεταθέντας ἴχνος αὐτοῦ· καί μοι λέγε etc. Gorg. §. 70. Ἔχεις οὖν λέγειν, ὡς οὐχὶ τά γε δίκαια πάντα καλά ἐστι, καθόσον δίκαια; Καὶ διασκεψάμενος εἰπέ. Sed notus hic usus προτρεπτικὸς voculæ καὶ ex pervulgata illa oratorum formula καί μοι ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα, καί μοι λέγε τὴν γραφὴν etc. Cf. ad Phædon. §. 91. Heind.

ἀλλὰ μὴν κ. τ. λ.] Legitur hic locus apud Stobæum in Eclog. Eth. c. 68. p. 278. inde ab hoc verbo usque ad verba τῶν τριοδόντων, τῶν ἀγκιστρευτικῶν. Fisch.

μὴν τῶν γε] Stob. μήν γε τῶν τ. Mox ξύνθετον e Bas. 2. scripsi pro σύνθετον. Tum Stob. δικαιότατα ἑνὶ προσαγορεύοιτο ἂν ὀνόμ. Fortasse δικαιότατ' ἂν ἑνὶ προσαγορεύοιτ' ἂν ὀνόματι. Ex eodem deinde ἄγῃ dedi pro ἄγοι, quum ὅπερ ἂν h. l. sit quodcunque. Heind.

ΘΕΑΙ. Εἶχε γὰρ οὖν.

ΞΕ. Ποιητικὴν τοίνυν αὐτὰ[j] συγκεφαλαιωσάμενοι προσείπωμεν.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

§. 9. ΞΕ. Τὸ δὴ μαθητικὸν[k] αὖ μετὰ τοῦτο εἶδος ὅλον καὶ τὸ τῆς γνωρίσεως τό τε χρηματιστικὸν καὶ ἀγωνιστικὸν καὶ θηρευτικόν, ἐπειδὴ δημιουργεῖ μὲν οὐδὲν τούτων, τὰ δὲ ὄντα καὶ γεγονότα τὰ μὲν χειροῦται λόγοις καὶ πράξεσι, τὰ δὲ τοῖς χειρουμένοις οὐκ ἐπιτρέπει, μάλιστ' ἄν που διὰ ταῦτα ξυνάπαντα[l] τὰ μέρη τέχνη τις κτητικὴ λεχθεῖσα ἂν διαπρέψειεν.[m]

ΘΕΑΙ. Ναί· πρέποι[n] γὰρ ἄν. II. ii. 132.

ΞΕ. Κτητικῆς δὴ[o] καὶ ποιητικῆς ξυμπασῶν οὐσῶν τῶν

B, νῦν δὴ (omisso ἃ) 𝔄ΓΔΛΞΣΤΗ, εἴδη ἃ δὴ corr Π: νῦν ἃ δὴ *s.—[j] αὐτῶν ΣΥ.—[k] μαθηματικὸν 𝔄ΓCEF.—[l] ξύμπαντα Es.—[m] διαπρέψειεν 𝔄ΔΠ et rc Λ: διαγράψειε

§. 9. τὸ δὲ μαθητικὸν] Sensu postulante δὲ reposui pro δή. Heind.

τὰ δὲ τοῖς χειρουμ. οὐκ ἐπιτρέπει] *Partim capere conantibus non concedit* (sed defendit tueturque). Ad sensum utique necessarium οὐκ agnoscit etiam vetus Ficini hæc versio: *partim capientibus non concedens*. Heind.

οὐκ ἐπιτρέπει] Ficin. *partim sermonibus actionibusque capiens, partim capientibus concedens*. Quæ versio ita sonat, ac si legisset αὖ pro οὐκ. Sed vulgatum recte se habere videtur, cujus sensus: Altera harum artium, disciplina, in aliis erudiendis quæstum facit, altera, τὸ ἀγωνιστικὸν et θηρευτικὸν, in eo versatur, ut sibi commodum comparet, nec id aliis occupantibus vel occupaturis concedat, sed sibi præripiat. Faehse.

μάλιστα] A Ficino verba μάλιστ' ἂν — διαγράψειε prætermissa esse video. Fisch.

μάλιστ' ἂν που διὰ ταῦτα] In his satis apertum est, διὰ ταῦτα, *propterea*, referri ad præcedens ἐπειδή, verbis autem ξύμπαντα τὰ μέρη contineri repetique præcedd. illa τὸ μαθητικὸν—καὶ θηρευτικόν, ut, si sua his constet integritas, verba non possint nisi hunc in modum intelligi: *propter hæc omnes has partes ars quædam possessoriæ potissimum nomine appellata velut adumbratione quadam complectatur*. Atque διαγράφειν proprium est pictorum vocabulum *formam rei lineis describentium*; de Rep. vi. p. 500. E. οὐκ ἄν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσειε πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ τῷ θείῳ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι: ipsa vero ars dubito magnopere an dici potuerit διαγράφειν ξύμπαντα τὰ μέρη. Itaque nisi depravatum est ipsum hoc διαγράψειε (Stob. ἐκτρέψειε), non improbabilis nobis quidem videtur Cornarii conjectura corrigentis τέχνην τις κτητικὴν λεχθεῖσαν ἂν διαγράψειε, quanquam et in his διαγράψειε positum βραχυλόγως pro διαγράφειν θείη. Scripturæ vel præsidium vel remedium meliores aliquando Codices afferent. μάλιστα illud pertinet ad λεχθεῖσαν. §. 111. τὼ δ' ὑπολοίπω σχεδὸν μάλιστ' ἂν λεγοίσθην εἰδωλοποιϊκώ. §. 113. μίμησις τοῦτο τῆς φανταστικῆς μάλιστα κέκληταί που. Heind.

Mihi quidem locus depravatus ita restituendus esse videtur, ut legatur διαπρέψειε pro διαγράψειε et forte pro responso Theæteti, ut modo legitur, ponatur: Διαπρέποι γὰρ ἄν. Quo facto tota constructio sibi constabit et cum sequentibus optime cohærebit. Literarum mutatio præterea fere est nulla. Alterum tamen non est necesse. Faehse.

τέχνη τις κτητικὴ λεχθεῖσα ἂν] Al. τέχνην τὶς κτητικὴν λεχθεῖσαν, quæ lectio melior esse videtur. Et paulo ante non est οὐκ ante ἐπιτρέπει in vet. cod. Steph.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, οὐ ξένον ἀλλά τινα θεὸν ἄγων κατὰ τὸν Ὁμήρου λόγον λέληθας; ὅς[f] φησιν ἄλλους[g] τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὁπόσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ[h] τὸν ξένιον[i] οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν. τάχ' οὖν ἂν καὶ σοί τις οὗτος τῶν κρειττόνων συνέποιτο, φαύλους ἡμᾶς

—c τὸν Ξ.—d παρμενείδην Ξ.—e ἑταίρων καὶ ζήνωνα Λ.—f ὃς ΣΥ, ὅς (ὃς supra) Ε.—g ἀλ-ους...
λήλους Ξ.—h δῆτα Ξ et corr Σ, δὴ pr Σ.—i ξένον pr Π.—j τις ἂν Ξ.—k ἔριδας Ξ.

sodalium Parmenidæ et Zenonis est sodalis. Vel, *Sodalem nostrum, ex eorum numero sodalium qui Parmenidem et Zenonem sectantur.* Quod si post ἑταῖρον δὲ non distinguatur, vacaret ἑταίρων, et dictum esset pro ἑταῖρον δὲ Παρμενίδου καὶ Ζήνωνος. Steph.

ἕτερον] Ita legitur in Ald. Bas. 1. 2. Sed ἑταῖρον fuit elegans Cornarii conjectura: nam verba ἕτερος et ἑταῖρος a librariis permutata inter se sunt innumeris locis, et sensus sic existit commodissimus, *familiarem Parmenidis et Zenonis familiarium.* Sed vereor tamen magnopere, ne ἑταίρων, ut verbum adventitium, ejici debeat: nam aut a grammaticis positum fuerat sive in margine, sive inter versus, qui formam loquendi οἱ ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα non intellexerint, neque viderint, ea ipsum *Parmenidem* et *Zenonem* significari, atque a librariis temere in texta receptum; aut adscripserat quis ἑταῖρον ad ἕτερον, quod librarii, qui nescirent, quid sibi vellet ibi hoc verbum, transtulerint e margine in ipsum orationis contextum alieno loco, et, ne vitiosa scilicet oratio fieret, mutarint in ἑταίρων. Cæterum mendosa loci scriptura impedimento fuit, ne ipse Ficinus reperiret sensum ejus: vertit enim, *et hospitem hunc nobiscum ducimus, Eleatem Parmenidem atque Zenonem, alterum virum apprime sapientiæ studiosum.* Fisch.

ἑταῖρον] Vulgo ἕτερον. Ecquid aliud significant vulgata quam *diversum a Parmenidis Zenonisque amicis,* sensu perverso? Tum οἱ ἀμφί τινα, ut οἱ περί τινα, tritum est loquendi genus; οἱ ἀμφί τινα ἑταῖροι hoc sensu vix usquam apud scriptorem Atticum reperitur. Aliter certe Demosth. in Mid. §. 8. καταθεί-σαντες τοῦτον καὶ τῷ τούτου θράσει καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἑταίρους καὶ πλοῦτον καὶ ὕβριν etc. Jam qui ἕτερον in ἑταῖρον mutandum monuit Cornarius, miror quod tolerare potuit inculcatum deinde ἑταίρων, quod ipse damnavit Fischerus, mendorum ubique fere tenacissimus homo, natum illud aperte e lectione ἑταῖρον vitiosæ ἕτερον olim in margine adscripta. Platonis manum præstat germana Ficini versio: *qui Eleates est ex familiaribus Parmenidis atque Zenonis.* De Parmenide Eleates hic infra §. 47. Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας, ὦ παῖ, παισὶν ἡμῖν οὖσιν—ἀπεμαρτύρατο. Heind.

οὐ ξένον] *Non hospitem sed Deum quendam inscienς* (vel, *inscienter*) *adducis.* Steph.

θεὸν] Clemens Alex. Strom. iv. p. 634. καὶ ἐν τῷ Σοφιστῇ δὲ, τὸν Ἐλεάτην ξένον, διαλεκτικὸν ὄντα, ὁ Σωκράτης θεὸν ὀνόμασεν· οἵους τοὺς θεοὺς ξείνοισιν ἐοικότας ἀλλοδαποῖσιν, ἐπιφοιτῶντας ταῖς [illegible]. Fisch.

κατὰ τὸν Ὁμήρου λόγ.] Schol. τὸ μὲν Ὁμηρικὸν ἔχει· Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες, καὶ τὰ ἑξῆς (ἀλλοδαποῖσι, Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας, Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες Od. P. 485.) Sed verbis ὁπόσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας significatur et alius Homeri locus Od. I. 270. Ξείνιος (Ζεὺς) ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, in quo versu αἰδοῖος, *reverendus,* Plato pro αἰδήμων dictum accepit.—Theodorus hic est clarus ille geometra Cyrenæus, Platonis magister.—λέληθας sc. [illegible]. Heind.

ὅς φησιν] Ald. Bas. 1. 2. ὥς φησιν. male. Cornarius vere correxit ὅς φησιν. Fisch.

αἰδοῦς δικαίας] *Debiti pudoris,* uti dicitur τὸ δίκαιον μέρος, τῶν δικαίων τυγχάνειν. Heind.

ἄττα μέρη καὶ τοιαῦτ'[c] ἄλλα βραχέα, χαίρειν ἐᾶσαι, τὸ II. ii. 183.
δέ, τῶν ἐμψύχων ζώων οὖσαν θήραν, προσειπεῖν ζωοθηρικήν.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

ΞΕ. Ζωοθηρικῆς δὲ ἆρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν[d] λέγοιτο ἐν δίκῃ; τὸ μὲν πεζοῦ γένους,[e] πολλοῖς εἴδεσι καὶ ὀνόμασι διῃρημένον, πεζοθηρικόν, τὸ δ' ἕτερον νευστικοῦ ζώου πᾶν ἐνυγροθηρικόν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Νευστικοῦ μὴν[f] τὸ μὲν πτηνὸν φῦλον[g] ὁρῶμεν, τὸ δὲ ἔνυδρον.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Καὶ τοῦ πτηνοῦ μὴν[h] γένους πᾶσα ἡμῖν[i] ἡ θήρα λέγεταί πού τις ὀρνιθευτική.[j]

ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τοῦ δὲ ἐνύδρου σχεδὸν τὸ σύνολον ἁλιευτική.[k]

ΘΕΑΙ. Ναί.

§. 11. ΞΕ. Τί δαί;[l] ταύτην αὖ[m] τὴν θήραν ἆρ' οὐκ ἂν κατὰ[n] μέγιστα μέρη δύο διέλοιμεν;[o]

ponit Γ.—[e] γένος Γ.—[f] μὴν ΧΓΔΛΠΒCEFH, μὲν ΣΤ: δὲ ς.—[g] φαῦλον γρ Π.—[h] μὴν ΔΛΠΒCEFH: μὲν *ς.—[i] μὲν F.—[j] ὀρνιθευτικὴ ΧΓΔΠ: ὀρνιθοθηρευτικὴ *ς.—[k] λέγεται...ἁλιευτικὴ om Δ.—[l] δαί ΣΤΕF: δέ *ς.—[m] ἂν ΧΔΠ: αὐτὴν H.—[n] τὰ, addita rc εἰς, Γ.—[o] scribe διελοίμην cum libris omnibus.—[p] αὐτόθεν F.—

τῆς κολυμβητικῆς ἄττα μέρη] E. g. ἡ τῶν σπογγοκολυμβητῶν θήρα. V. Oppian. Halieut. v. 612. Heind.

νευστικοῦ δὲ—ὁρῶμεν] Bas. 2. νευστικοῦ μήν. Heind.

ὁρῶμεν] Corrigendum: ἐροῦμεν. Sic paullo ante: Ζωοθηρικῆς δ' ἆρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκῃ; et mox eadem sententia usurpatur λέγεται, φήσομεν, προσαγορεύειν, προσειπεῖν, ῥηθῆναι et similia. Cæterum, ut h. l. ἐροῦμεν restituimus, sic εἰρήκαμεν restituendum Epist. ii. p. 313. C. Σχεδὸν, κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, εὑρήκαμεν ὃ σὺ ἐπέστειλας, ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἡμᾶς ἔχειν. Quod confirmat sequens illud: πῶς οὖν οὐ ταῦτ' ἔσται καὶ πάντα ἃ εἰρήκαμεν; Heusd.

Dubito admodum an recte tentarit Heusdius corrigendum existimans ἐροῦμεν, quoniam paullo ante legantur hæc Ζωοθηρικῆς δ' ἆρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκῃ; et mox in eadem sententia usurpetur λέγεται, φήσομεν, προσαγορεύειν, προσειπεῖν, ῥηθῆναι et similia. Non profecto eadem in sententia; nam ibi de artis venatoriæ nominibus agitur; h. l. de animantium ipsarum nominibus non quæritur, neque video quid possit in hoc offendere sensu: *natatilium vero animantium alias volucres videmus, aquaticas alias.* Hoc, ut alia multa, quæ juvenilis quidam ingenii impetus peperit, ipse nunc damnabit vir ingeniosissimus, nec proferrem ego, nisi multum jam apud nostros auctoritatis illius in Platonem conjecturas meruisse viderem. Heind.

καὶ τοῦ πτηνοῦ μὲν] Cod. Paris. μὴν pro μὲν, ac deinde πᾶσα μὲν ἡμ. Tum Stob. σχεδὸν ἁλιευτικὴ τὸ σύνολον. Heind.

ὀρνιθοθηρευτική] Stob. λέγεταί που ὀρνεοτευκτική. f. ὀρνιθευτική. Certe Pollux vii. 139. habet ὀρνιθευτική, ex hoc ipso Platonis loco, ut videtur. Fisch.

§. 11. *κατὰ τὰ μέγ. μ. — διέλοιμεν;*] In his κατὰ τὰ μέγιστα μέρη articulum e

μέντοι ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθανοίμην, εἰ φίλον αὐτῷ, τί
i. 217. ταῦθ' οἱ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον ἡγοῦντο καὶ ὠνόμαζον.

ΘΕΟ. Τὰ ποῖα δή;

ΣΩ. Σοφιστήν, πολιτικόν,[s] φιλόσοφον.

§. 3. ΘΕΟ. Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν[t] διαπορηθεὶς ἐρέσθαι διενοήθης;

ΣΩ. Τόδε·[u] πότερον ἓν πάντα ταῦτα[v] ἐνόμιζον ἢ δύο,[w] ἢ καθάπερ τὰ ὀνόματα τρία, τρία καὶ γένη[x] διαιρούμενοι καθ' ἓν ὄνομα γένος ἑκάστῳ[y] προσῆπτον;

ii. ii. 127. ΘΕΟ. Ἀλλ' οὐδείς, ὡς ἐγᾦμαι, φθόνος αὐτῷ διελθεῖν αὐτά. Ἢ πῶς, ὦ ξένε, λέγωμεν;[z]

ΞΕ. Οὕτως, ὦ Θεόδωρε. φθόνος μὲν γὰρ οὐδεὶς οὐδὲ χαλεπὸν εἰπεῖν ὅτι γε τρία ἡγοῦντο· καθ' ἕκαστον μὴν[a] διορίσασθαι σαφῶς, τί ποτ' ἔστιν, οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥᾴδιον ἔργον.

ΘΕΟ. Καὶ μὲν[b] δὴ κατὰ τύχην γε, ὦ Σώκρατες, λόγων ἐπελάβου παραπλησίων ὧν καὶ πρὶν ἡμᾶς δεῦρ' ἐλθεῖν

—[u] τί δὲ F.—[v] ταῦτα πάντα F.—[w] ἢ δύο om F.—[x] καὶ γένη ΔΠ : καὶ τὰ γένη *s.—[y] ἑκάστῳ post verbum προσῆπτον ponit Γ : ἕκαστα Π.—[z] λέγομεν EFs.—[a] ἡμῖν δὲ

τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν] Demosth. Olynth. i. p. 15. Reisk. εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτῷ καταστήσεται. Thucyd. i. 6. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων διὰ τὸ ἁβροδίαιτον οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες. Lysias in Alcib. p. 518. καὶ πρότερον πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῖν διαφορᾶς ὑπαρχούσης, ubi ἡμῶν voluit Markl. Plato de Legg. i. init. τοῦ—κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου φήμας ταῖς πόλεσιν ὑμῖν θέντος τοὺς νόμους, ubi itidem ὑμῖν pro ὑμῶν. Theætet. §. 5. οἵῳ ὑμῖν τῶν πολιτῶν μειρακίῳ ἐντετύχηκα, ubi vid. not.—οἱ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπ. *Eleatæ* philosophi. Heind.

§. 3. τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖον] Duplici hac offensus interrogatione vir acutissimus interrogandi signo incidi post τί δὲ μάλιστα voluit, ut hæc τί δὲ μάλιστα referrentur ad Socratis præcedd. illa τί ταῦτα — ἡγοῦντο. Quæ impeditissima est ratio. Uti h. l., ita, ut de centenis aliqua afferam, §. 54. Πῇ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; §. 74. Πῶς αὖ καὶ τί τοῦτ' εἴρηκας; Alcib. i. p. 119. C. Τί μάλιστα καὶ πρὸς τί τοῦτο λέγεις; de Legg. iii. p. 686. B. Πῶς οὖν καὶ πῇ διώλετο; Heind.

γένος] Videtur legendum γένει. Steph. Conjecturam apparet ab eo haustam esse e versione Ficini, *singula nomina singulis generibus adscripserint*. Fisch.

καθ' ἓν ὄνομα γένος] Nomina hæc tria intelliguntur h. l. prius posita, quibus deinde subjicitur generum distributio. Quo non animadverso, Stephanus γένος in γένει mutandum judicabat. Sensus est: *an, ut tria nomina, sic tria quoque genera partiti, per singula nomina genus cuique* (nomini) *assignarint*. Notum est καθ' ἓν ἕκαστον, *singulatim*. Hic verbis καθ' ἓν adjicitur ὄνομα, ne jungantur hæc καθ' ἓν γένος. Heind.

καὶ μὲν δή] Leg. καὶ μὴν δή. Fisch.

παραπλησίων ὧν] I. e. παραπλησίων ἐκείνων (s. ἐκείνοις) οὓς —. ὁ δὲ ταυτὰ,

διερωτῶντες αὐτὸν ἐτυγχάνομεν.[c] ὁ δὲ ταῦτα, ἅ περ πρὸς[d] σὲ νῦν, καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς· ἐπεὶ διακηκοέναι γέ φησιν ἱκανῶς καὶ οὐκ ἀμνημονεῖν.

§. 4. ΣΩ. Μὴ τοίνυν, ὦ ξένε, ἡμῶν[e] τήν γε πρώτην αἰτησάντων χάριν ἀπαρνηθεὶς γένῃ. τοσόνδε δ' ἡμῖν φράζε· πότερον εἴωθας ἥδιον αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ μακρῷ λόγῳ διεξιέναι[f] λέγων τοῦτο, ὃ ἂν ἐνδείξασθαί τῳ βουληθῇς, ἢ δι' ἐρωτήσεων, οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ[g] χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ὢν ἐκείνου μάλα δὴ τότε ὄντος πρεσβύτου;

ΞΕ. Τῷ[h] μέν, ὦ Σώκρατες, ἀλύπως[i] τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ ῥᾷον οὕτω τὸ πρὸς ἄλλον· εἰ δὲ μή, τὸ καθ' αὐτόν.

Γ.—[b] μὴν Γ.—[c] τυγχάνομεν F.—[d] περ καὶ πρὸς ΞΣΥr.—[e] ὦ ξένε ἡμῶν ✠ΔΛΞΠΣΥ BCH, ξένε ἡμῶν Γ: ἡμῶν ὦ ξένε *r.—[f] διεξελθεῖν Γ.—[g] παρμενείδῃ ✠Δ, qui ita

ἅπερ—Sic pro ταῦτα scripsi. Fic. *Hic autem, quæ tibi nunc, eadem tunc nobis respondit.* Xenoph. Anab. ii. 1. 22. Ἀπάγγελλε τοίνυν καὶ περὶ τούτων, ὅτι καὶ ἡμῖν ταὐτὰ δοκεῖ ἅπερ καὶ βασιλεῖ. Sympos. ii. 25. δοκεῖ μέντοι μοι καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶν σώματα ταὐτὰ πάσχειν, ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ φυομένων. Unde corrigendum ibid. viii. 15. ἅπερ καὶ πρὸς τὰ σιτία διὰ πλησμονήν, ταὐτὰ ἀνάγκη καὶ πρὸς τὰ παιδικὰ πάσχειν. Heind.

τότε] Bas. 1. 2. τὸ τότε. male. Fisch.

§. 4. μὴ τοίνυν — ἀπαρνηθεὶς γένῃ] Soph. Aj. 588. μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ. Philoc. 773. μὴ σαυτόν θ' ἅμα κἀμὲ— κτείνας γένῃ. Æsch. Agam. 97. τούτων λέξασ' (sic Cod. Guelf. Alii mendose λέξ') ὅ,τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν, παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης, ubi λέξασα jungendum cum γενοῦ. Xenoph. Mem. iv. 3. 8. ὅταν αὖ πάλιν ἀπιὼν γένηται (ὁ ἥλιος). Plato de Legg. ii. p. 670. B. ὅσοι—βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι ἠναγκασμένοι. Heind.

οἷόν ποτε καὶ Παρμ. χρωμένῳ] Ita sine dativo χρῆσθαι ponitur et Xenoph. Cyrop. iv. 3. 23. Ὁ μὲν οὕτως ἐπήρετο, οἱ δὲ πάντες συνεπῄνεσαν· ὥστε ἔτι καὶ νῦν ἐξ ἐκείνου οὕτω χρῶνται Πέρσαι. Idemque usus obtinet in formula illa οὐκ ἔχω ὅ,τι χρῶμαι, atque hinc nescio an explicandum sit illud Soph. Antig. 23. σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ. Respicitur autem his verbis Parmenidis nomine inscriptus dialogus, ubi cum Socrate δι' ἐρωτήσεων colloquens inducitur Parmenides εὖ μάλα ἤδη πρεσβύτης ὢν σφόδρα πολιός §. 2. Heind.

εὐηνίως] V. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 125. Heind.

προσδιαλεγομένῳ] *Ei, qui respondentis partes in sermone sustinet.* Ut mox §. 5. ἐπεὶ Θεαίτητόν γε τὸν προσδιαλεγόμενον εἶναι δέχομαι παντάπασιν. §. 115. τὸν δὲ (καθορᾷ) ἰδίᾳ τε καὶ βραχέσι λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὑτῷ. Itaque dativus τῷ—προσδιαλεγομένῳ non a ῥᾷον pendet, sed ab omisso infinitivo διεξιέναι (δι' ἐρωτήσεων), verbaque hoc sunt ordine jungenda: ῥᾷον οὕτω, τὸ πρὸς ἄλλον, sc. δι' ἐρωτήσεων διεξιέναι, τῷ ἀλύπως προσδιαλεγομένῳ, *ei quidem, qui sine offensione leniterque respondentis partes sustinet, sic, per sermocinationem, exponat aliquis rem facilius.* Hæc τὸ πρὸς ἄλλον adverbii instar verbo οὕτως adjiciuntur. Structuræ autem genus idem fere est quod §. 66. παρ' ἀμφοῖν τοίνυν τοῖν γενοῖν κατὰ μέρος λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας. Θ. Πῶς οὖν δὴ ληψόμεθα; Ξ. Παρὰ μὲν τῶν ἐν εἴδεσιν αὐτὴν τιθεμένων, ῥᾷον, etsi ibi facilius expletur ellipsis. Heind.

εἰ δὲ μή] Sc. ἀλύπως προσδιαλέγεται ὁ ἕτερος. Aristoph. Vesp. 971. Αὐτοῦ μένων γάρ, ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ, Τούτων

II. ii. 128. ΣΩ. Ἔξεστι τοίνυν τῶν παρόντων ὃ ἂν βουληθῇς ἐκλέξασθαι· πάντες γὰρ ὑπακούσονταί[j] σοι[k] πρᾴως. συμβούλῳ μὴν[l] ἐμοὶ χρώμενος τῶν νέων τινὰ αἱρήσει,[m] Θεαίτητον τόνδε, ἢ[n] καὶ τῶν ἄλλων εἴ τίς σοι κατὰ νοῦν.

§. 5. ΞΕ. Ὦ Σώκρατες, αἰδώς τις μ' ἔχει τὸ νῦν[o] πρῶτον συγγενόμενον ὑμῖν μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν, ἀλλ' ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν[p] λόγον συχνὸν κατ' ἐμαυτόν, εἴτε καὶ πρὸς ἕτερον, οἷον[q] ἐπίδειξιν ποιούμενον· τῷ γὰρ ὄντι τὸ νῦν ῥηθὲν οὐχ ὅσον ὧδε ἐρωτηθὲν ἐλπίσειεν ἂν[r] αὐτὸ εἶναί τις, ἀλλὰ τυγχάνει λό-

solent.—[h] τὴν F.—[i] ἀλύπῳ pr Π.—[j] ὑπακούονται ΣΥ.—[k] σου F.—[l] μὲν Γ, μέντοι Ξ.—[m] αἱρήσει pr Γ.—[n] ἢ om H.—[o] τὸν νοῦν Δ et pr ΞΠ.—[p] ὑπομηκύνειν ΣΥ.—

μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μή, (sc. λήψεται), δώσει. Xenoph. Hellen. i. 3. 8. ἀπῄτει τὰ τῶν Χαλκηδονίων χρήματα· εἰ δὲ μή, πολεμήσειν ἔφη αὐτοῖς. Eurip. Androm. 241. Τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχῇ; Καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μή, οὐ καλά. Heind.

§. 5. αἰδώς τις μ' ἔχει] Significat Sophistæ definitionem non satis explicatam esse: sed majorem operam ad illud præstandum efflagitari. quod est futuræ de Sophista definitionis προτομεύν. Serran.

αἰδώς τις μ' ἔχει κ. τ. λ.] *Pudet me, quum nunc primum in congressum vestrum venerim, non ita vobiscum colloqui ut paulatim sermo noster progrediatur, ad singula sigillatim et breviter respondendo, sed prolixa oratione uti, sive sermonem illum solus tractem, sive disserens cum alio: perinde ac si me ostentare vellem*, Vel, si reddatur, *Specimen edere*, poterit etiam alius genitivus quam doctrinæ subaudiri. Steph.

κατὰ σμικρὸν] Quod alias est *paullatim*, (Demosth. Leptin. §. 39. πάντα ταῦτα ἀμελούμενα ὑπεῤῥει κατὰ μικρόν. Plat. de Legg. iii. p. 678. B. Οὐκ ἐξαίφνης γε, κατὰ σμικρὸν δὲ (εἰς πάντα τὰ νῦν καθεστηκότα προελήλυθεν ἅπαντα— ἐν παμπόλλῳ τινὶ χρόνῳ,) alias *paullatim* (Isocrat. Plat. p. 306. Steph. ὅλην τὴν πόλιν οὕτως ἀνόμως διεφθαρμένην μηδὲ κατὰ μικρὸν οἴκτου δυνηθῆναι τυχεῖν. Archid. p. 117. τοῖς μηδὲ ἀνάνδρως διακειμένοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ μικρὸν ἀρετῆς ἀντιποιουμένοις,) h. l. et Protag. §. 72. πάλιν δώσειν λόγον κατὰ σμικρὸν ἀποκρινόμενος, est *minutatim* (Cic. Acad. ii. 29. 'minutatim interrogati,') ut eadem de re κατὰ βραχὺ Gorg. §. 7. ἐθέλησον κατὰ βραχὺ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι. Conf. Protag. 59. Heind.

ἔπος πρὸς ἔπος] Aristoph. Nub. 1379. κἀντεῦθεν μέν, οἷον εἰκός, Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθα. Ran. 643. Πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως; Α. Ῥᾳδίως· Πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον. Soph. Antig. 341. ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος. Heind.

τῷ γὰρ ὄντι τὸ νῦν ῥηθὲν] H. e. τὸ νῦν ῥηθὲν οὐκ ἔστι τοσοῦτον ὅσον ὧδε ἐρωτηθὲν εἶναι αὐτὸ ἐλπίσειεν ἄν τις, vel, si sic verba jungere malis, τὸ νῦν ῥηθὲν οὐ τυγχάνει ὂν ὅσον—εἶναί τις, ἀλλὰ λόγου παμμήκους, quod eodem prorsus redit. Heind.

εἶναι] Suspectum mihi est, ne sit pro συνεῖναι, hoc sensu, *Nemo speraverit se hoc intellecturum quatenus brevi ista interrogatione propositum fuit: sed longissimum sermonem requirit.* Steph.

Perperam. Nam primo συνεῖναι tempus, quod sciam, inusitatum est, et Plato scripsisset συνιέναι, aut certe συνήσειν: deinde satis manifestum est, verba αὐτὸ εἶναι cohærere cum pronomine τοσοῦτον, quod omissum est ante pronomen ὅσον, atque adeo intelligi debet: denique sic nascitur enuntiatio sequenti enuntiationi contraria, quam requirunt sane leges subtilitatis. Sensus enim est, *nemo sperare debet, disputationem hac de re fore brevitate parem quæstioni, immo orationem in primis longam desiderat hæc quæstio.* Fisch.

Vix dignum memoratu, quod Stephano in mentem venit, συνεῖναι, *intelligere*, pro εἶναι. Heind.

νον ἕτερον μὲν ἐκείνου, πληκτικὴν δέ τινα[t] θήραν ἡμᾶς προσειπεῖν ἑνὶ λόγῳ νῦν χρεών. ἢ τί τις ἄν, ὦ[u] Θεαίτητε, εἴποι κάλλιον;

ΘΕΑΙ. Ἀμελῶμεν[v] τοῦ ὀνόματος· ἀρκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο.

§. 12. ΞΕ. Τῆς τοίνυν πληκτικῆς τὸ μὲν νυκτερινόν, οἶμαι, πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκεν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.[w]

ΞΕ. Τὸ δέ γε μεθημερινόν, ὡς ἐχόντων ἐν ἄκροις ἄγκιστρα καὶ τῶν τριοδόντων, πᾶν ἀγκιστρευτικόν.[x]

ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν.

præter Ξs.—[v] ἀμελῶ μὲν Σ.—[w] πάνυ μὲν οὖν C et corr B.—[x] ἀγκιστρικὸν Υ.—

Plato, explicandi id vim h. l. haberet, non copulandi. Pertinet autem hoc πληγῇ ad utrumque, ad ἄγκιστρα et τριόδοντας, quoniam ἀγκίστρῳ πληγὴ quædam fit κάτωθεν, contra τριόδουσιν ἄνωθεν, ut declarabunt seqq. ἄγκιστρον describit Oppian. iii. 285. sqq. Heind.

ἢ τί τις ἂν κ. τ. λ.] Thom. Mag. p. 846. Τί τις ἂν εἴποι, οἱ δόκιμοι· τὸ δὲ τί ἄν τις εἴποι, κοινόν. Sic §. 20. Καὶ τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμελοίη; §. 22. τί τις, ὦ Θεαίτ. ἄλλο εἴπῃ; Phædon. §. 96. Τῶν οὖν τιθεμένων τὴν ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι τί τις φήσει ταῦτα—εἶναι etc. atque ita fere jungunt Græci εἴ τί τις vel εἴ τίς τι. Heind.

ἀρκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο] Non hoc καὶ τοῦτο dicit Theæt. ut commodius aliud reperiri posse significet, sed solet sic post ἀρκεῖ, ἱκανόν ἐστι et talia constanti prope usu injici vocula καί. Phædon. §. 132. Ἀλλ', ἔφη, ὦ Σιμ. καὶ ταῦτα ἀρκεῖ. Lysias pro Callia init. ἐξήρκει ἄν μοι καὶ τὰ παρὰ τῶν ἄλλων εἰρημένα. Plat. Apol. Socr. p. 28. A. ἀλλὰ ἱκανὰ καὶ ταῦτα. Cratyl. §. 99. Ἀλλ' ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο, et ibid. mox καὶ γὰρ ἂν καὶ τοῦτο ἐξαρκοίη. Xenoph. Cyrop. viii. 2. 5. ἀρκεῖ καὶ μία ἑκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι. Soph. Philoct. 339. Οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας, Ἀλγήματα. Trach. 1216. Ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα. Heind.

§. 12. τῆς τοίνυν πληκτικῆς] Stob. τῆς μὲν τοίνυν πλ. ut §. 23. τοῦ μὲν ἐριστικοῦ τὸ μὲν χρηματοφορικὸν etc. Heind.

τὸ μὲν νυκτερινὸν] Eleganter his versibus describit Oppian. iv. 640. sqq. Τοὺς μὲν (ἰχθῦς) ἠπηματίους, τοὺς δ' ἕσπερος εἷλε δαμέντας, Εὖτ' ἂν ὑπὸ πρῶτον νυκτὸς κνέφας ἀσπαλιῆες Πυρσὸν ἀναψάμενοι, γλαφυρὸν σκάφος ἰθύνοντες, Ἰχθύσιν ἀτρομέουσιν ἀείδελον αἶσαν ἄγουσιν. Ἔνθ' οἱ μὲν πεύκης λιπαρῇ φλογὶ καγχαλόωντες Ἀμφ' ἀκάτῳ θύνουσι, κακὸν δ' ἴδον ἑσπέριον πῦρ, Ῥιπῆς τριγλώχινος ἀμειλίκτοιο τυχόντες. Heind.

θήραν] Sublata, quæ in edd. est, post θήραν distinctione, recte jam pendent hæc ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν a seq. ῥηθῆναι, propriumque hoc ipsorum piscatorum vocabulum esse significatur. Heind.

ὡς ἐχόντων] *Quoniam fuscinæ quoque in summitatibus uncos habent.* Neque vero ἀγκιστρευτικὴ ita h. l. opponitur τῇ πυρευτικῇ, quasi in hac nullus esset hamorum fuscinarumque usus (v. Oppian. l. l.) sed postquam πληκτικὴν in diurnum et nocturnum genus descripsit Eleates, missa νυκτερευτικῇ, quæ et ipsa dividi poterat in τριοδοντίαν et ἀσπαλιευτικήν, diurnum illud genus dicit universum appellari posse ἀγκιστρευτικόν, ejus autem duas poni partes, quatenus alterum genus fiat ἄνωθεν, alterum κάτωθεν. Heind.

πᾶν ἀγκιστρευτικὸν] Stob. παναγκιστρευτικήν· non male, modo deleatur syllaba παν. Certe Pollux i. 97. et vii. 39. 210. habet ἀγκιστρευτική· haud dubie ex hoc loco, quum reliqua quoque venationis et capturæ variæ vocabula inde congesserit. Fisch.

ἂν δ' ἄρα τι τοιοῦτον γίγνηται, καὶ τόνδε παραληψόμεθα Σωκράτη, τὸν Σωκράτους μὲν ὁμώνυμον, ἐμὸν δὲ ἡλικιώτην καὶ συγγυμναστήν,[e] ᾧ συνδιαπονεῖν μετ' ἐμοῦ τὰ πολλὰ οὐκ ἄηθες.

ΞΕ. Εὖ λέγεις, καὶ ταῦτα μὲν ἰδίᾳ βουλεύσει[f] προϊόντος τοῦ λόγου· κοινῇ δὲ μετ' ἐμοῦ σοι συσκεπτέον[g] ἀρχομένῳ πρῶτον, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, νῦν ἀπὸ τοῦ σοφιστοῦ, ζητοῦντι καὶ ἐμφανίζοντι λόγῳ τί ποτ' ἔστι. νῦν γὰρ δὴ σὺ κἀγὼ τούτου πέρι τοὔνομα μόνον ἔχομεν κοινῇ· τὸ δὲ ἔργον, ἐφ' ᾧ καλοῦμεν, ἑκάτερος τάχ' ἂν ἰδίᾳ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἔχοιμεν· δεῖ δὲ ἀεὶ παντὸς πέρι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μᾶλλον διὰ λόγων ἢ τοὔνομα μόνον συνομολογήσασθαι[h] χωρὶς λόγου. [§. 7.] Τὸ δὲ φῦλον, ὃ νῦν ἐπινοοῦμεν[i]

[f] βουλεύσει pr Γ.—[g] σκεπτέον Δ.—[h] συνομολογήσασθαι ΧΔΠ, συνωμολογῆσθαι ΓΛ
ω ῆ
BEF, συνωμολογεῖσθαι ΣΤ, συνομολογεῖσθαι C: συνομολογεῖσθαι *ς.—[i] ἐπενοοῦμεν

παραληψόμεθα Σωκράτη] Abesse sane potest hoc Σωκράτη, quum statim addantur hæc τὸν Σωκράτους μὲν ὁμώνυμον; a glossatore tamen quis additum putet? Non alienum ab hac disputatione juniorem hunc Socratem fore significans Theætetus postquam dixit *hunc quoque adsciscemus Socratem*, addit, *Socrati nomine, mihi ætate et exercitationis in gymnasio societate junctum et affinem quasi.* συγγυμναστὴς Theæteti *Socrates* hic dicitur etiam in Politico p. 257. C. ubi Eleates Theodoro: Διαναπαύσωμεν αὐτὸν (τὸν Θεαίτητον) μεταλαβόντες αὐτοῦ τὸν συγγυμναστὴν τόνδε Σωκράτην. Atque ibi deinde ille per totum fere dialogum cum hospite Eleate colloquitur. Heind.

ᾧ συνδιαπονεῖν κ. τ. λ.] *Cui collaborare mihi in plerisque non est infrequens*, vel, *insuetum*. At ταπολλὰ conjunctim (ut in Ald.) est *plerumque*: sed videri posset vacare cum οὐκ ἄηθες. Steph.

ταπολλὰ οὐκ ἄηθες] ταπολλὰ hic, ut alibi, est *plerumque*, ὡς ἐπιτοπολύ. de Rep. 372. A. θέρους μὲν ταπολλὰ γυμνοί—ἐργάσονται. Protag. §. 6. καὶ γὰρ ταπολλὰ Πρωταγόρας ἔνδον διατρίβει. Aristoph. Plut. 504. πεινῶσιν μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισιν. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. i. 2. Scripsi autem h. l. cum Ald. ταπολλὰ pro τὰ πολλὰ ceterorum in Platone locorum exemplo. Porro quod Steph. monuit, videri posse h. l. ταπολλὰ junctum cum ἄηθες vaçare, vacat sane, sed usu vulgari. Similiter Phædon. §. 81. ὥσπερ ταπολλὰ εἰώθει, atque ita Latini *sæpe soleo*. Heind.

σὺ κἀγὼ] Vellem σύ τε κἀγώ. Certe sic alias semper. Alcib. i. p. 127. E. σύ τε κἀγὼ βέλτιον σχήσομεν. de Rep. i. p. 335. E. ἐγώ τε καὶ σύ. Conf. ibid. ii. p. 378. extr. (ubi recte Cod. Paris. ἐγώ τε pro ἔγωγε). Lach. p. 193. D. Meno p. 75. D. p. 96. D. Aristoph. Vesp. 287. Ita de Rep. i. p. 336. E. et de Legg. i. 629. C. ἐγώ τε καὶ ὅδε. Lach. p. 198. D. σοί τε καὶ ἡμῖν et statim ἐμοί τε καὶ τῷδε. Ibid. init. Ἐγώ τε καὶ Μελησίας ὅδε. Xenoph. Anab. iii. 2. 37. ἐγώ τε καὶ Τιμασίων. Infra in hoc dial. §. 69. ἡμῖν τε καὶ τούτοις. Unum hoc ὥσπερ σὺ, κἀγὼ Aristoph. Nub. 1422. a corrigendo retinuit; quanquam ibi τε metrum non admisit. Heind.

συνομολογεῖσθαι] In Ald. est συνωμολογεῖσθαι vel pro συνομολογεῖσθαι vel pro συνωμολογῆσθαι. Fic. quoque illud non hoc agnoscit. Videtur autem διὰ λόγου potius scribendum quam διὰ λόγων: ut sequitur χωρὶς λόγου, illi oppositum; licet idem lectionem illam, quam plures habent, sequatur. Mox aute ὁ σόφ. disting. ut sit τὸ φῦλον, videlicet ὁ σοφιστής. Steph.

ζητεῖν, οὐ πάντων[j] ῥᾷστον συλλαβεῖν τί ποτ' ἔστιν, ὁ σο-
φιστής. ὅσα δ' αὖ τῶν μεγάλων δεῖ διαπονεῖσθαι καλῶς,
περὶ τῶν τοιούτων δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι τὸ πρότερον ἐν
σμικροῖς καὶ ῥᾴοσιν αὐτὰ δεῖν μελετᾶν, πρὶν ἐν[k] αὐτοῖς
τοῖς μεγίστοις. νῦν οὖν, ὦ[l] Θεαίτητε, ἔγωγε καὶ νῷν οὕτω II. ii. 180.
συμβουλεύω, χαλεπὸν καὶ δυσθήρευτον[m] ἡγησαμένοις εἶναι
τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος πρότερον[n] ἐν ἄλλῳ ῥᾴονι[o] τὴν μέθο-
δον αὐτοῦ προμελετᾶν,[p] εἰ μὴ σύ ποθεν εὐπετεστέραν ἔχεις[q]
εἰπεῖν ἄλλην ὁδόν.

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' οὐκ ἔχω.

ΞΕ. Βούλει δῆτα περί τινος τῶν φαύλων μετιόντες πειραθῶμεν παράδειγμα αὐτὸ θέσθαι τοῦ μείζονος;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τί δῆτα προταξαίμεθ' ἂν εὔγνωστον μὲν[r] καὶ σμικρόν, λόγον δὲ μηδενὸς ἐλάττονα ἔχον τῶν μειζόνων; οἷον ἀσπαλιευτής· ἆρ' οὐ πᾶσί τε γνώριμον καὶ σπουδῆς οὐ πάνυ τι[s] πολλῆς τινος ἐπάξιον;

H.—[j] πάντως ΣΥ.—[k] πρὶν ἂν ἐν Ξs.—[l] ὦ om H.—[m] δυσθήρευτον ΧΓΔΛΠΒΗ, δυσ-
ευ
θήρατον Ξ: δυσθήρατον *s.—[n] πότερον Υ.—[o] ῥᾷον Γ.—[p] προσμελετᾷν ΣΥΕF.—
[q] ἔχῃς Χ.—[r] μὲν om ΥF.—[s] τοι Ξ.—[t] οὕτως ΧΓΥCH.—[u] τοίνυν om ΧΔΠ.—

συνωμολογῆσθαι] Sic Cod. Paris. Nam Ald. et Bas. *συνωμολογεῖσθαι*, unde Steph. fecit *συνομολογεῖσθαι*. *διὰ λόγου* pro *διὰ λόγων* requirenti Stephano tantum abest ut assentiar, ut consulto deinde numerum in *λόγου* a Platone mutatum judicem. Atque illud Ficinus vertit *cum rationibus*, hoc *absque ratione*. Heind.

§. 7. *πᾶσι καὶ πάλαι*] *καὶ πάλαι* h. l. est *jamdudum*. Xenoph. Anab. vii. 6. 9. *Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν, ὦ Λακεδ., καὶ πάλαι ἂν ἦμεν παρ' ὑμῖν* etc. Œcon. xviii. 9. *ταῦτα τοίνυν—ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος καὶ πάλαι*. Soph. Philoct. 1218. *Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ Στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς* etc. Ita *καὶ πρότερον, καὶ πρὶν, καὶ πρώην*. Heind.

τὸ πρότερον—δεῖν] Pertinet art. *τὸ* ad infinit. *δεῖν*. Phileb. p. 15. *ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ καὶ τὸ τοιοῦτον ἓν, ὅπερ εἴπομεν νῦν δὴ, συγκεχώρηται τὸ μὴ δεῖν ἐλέγχειν*. Heind.

μεγίστοις] Sic etiam Ficinus legit. Sed in marg. Steph. '*γρ. μεγάλοις*' nesciebamus ubi. Fisch.

ἡγησαμένοις] Vertit Ficinus: *equidem Sophistæ genus arbitratus difficile posse comprehendi:* expressit *ἡγησάμενος*, quod tamen altero longe deterius. De structura hac *νῷν—ἡγησαμένοις* vid. ad Protag. §. 23. Heind.

οἷον ἀσπαλιευτής· ἆρ' οὐ] Tolli h. l. poterat distinctio post *ἀσπαλιευτής*, aliis locis post nominativum verbo *οἷον* adjectum non potest. Menon. p. 88. B. *Σκόπει δὴ τούτων ἅττα σοι δοκεῖ μὴ ἐπιστήμη εἶναι, ἀλλ' ἄλλο ἐπιστήμης, εἰ οὐχὶ ποτὲ μὲν βλάπτει, ποτὲ δὲ ὠφελεῖ· οἷον ἀνδρία· εἰ μὴ ἔστι φρόνησις ἡ ἀνδρία, ἀλλ' οἷον θάῤῥος τι* etc. Et conf. quæ attulimus ad Theætet. §. 89. Heind.

ἀσπαλιευτής] Timæus *Ἀσπαλιεύς· ἁλιεύς, ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾷν τὴν ἄγραν* quæ haud dubie referri ad hunc locum debet. Sed pro *ἀποσπᾷν* ibi reponendum videtur *ἀνασπᾷν*, verbum hoc in genere proprium. Notavit tamen alteram quoque vocabuli formam, præter Hesychium et Etymologici M. auctorem,

ΘΕΑΙ. Οὕτως.[t]

I. 219. ΞΕ. Μέθοδον μὴν αὐτὸν ἐλπίζω καὶ λόγον οὐκ ἀνεπιτήδειον ἡμῖν ἔχειν πρὸς ὃ βουλόμεθα.

§. 8. ΘΕΑΙ. Καλῶς τοίνυν[u] ἂν ἔχοι.

ΞΕ. Φέρε δή, τῇδε ἀρχώμεθα[v] αὐτοῦ. καί μοι λέγε· πότερον ὡς τεχνίτην αὐτὸν ἤ τινα ἄτεχνον, ἄλλην[x] δὲ δύναμιν ἔχοντα θήσομεν;[y]

ΘΕΑΙ. Ἥκιστά γε ἄτεχνον.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τῶν γε[z] τεχνῶν πασῶν σχεδὸν εἴδη[a] δύο.

II. ii. 131. ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Γεωργία μὲν καὶ ὅση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπεία, τό τε αὖ περὶ τὸ ξύνθετον[b] καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκεῦος ὠνομάκαμεν, ἥ τε[c] μιμητική, ξύμπαντα ταῦτα δικαιότατ' ἂν ἑνὶ προσαγορεύοιτ'[d] ὀνόματι.

ΘΕΑΙ. Πῶς καὶ τίνι;

ΞΕ. Πᾶν ὅ περ ἂν μὴ πρότερόν τις[e] ὂν ὕστερον εἰς οὐσίαν ἄγῃ,[f] τὸν μὲν ἄγοντα ποιεῖν, τὸ[g] δὲ ἀγόμενον ποιεῖσθαί πού φαμεν.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Τὰ[h] δέ γε νῦν δή,[i] ἃ διήλθομεν, ἅπαντα εἶχεν εἰς τοῦτο τὴν αὐτῶν δύναμιν.

[v] ἀρχόμεθα EF.—[x] ἄλλην...ἄτεχνον om H.—[y] φήσομεν corr Π.—[z] γε om ΧΔ et pr Π.—[a] ἤδη (ει) E.—[b] ξ. ΧΓΔΛΞΣΥΒCFH.—[c] ἥγε H, ἥγε τι E, ἥγε τοι (τ) F.—[d] ἑνὶ προσαγορεύοιτ' ἂν ΧΞ, ἂν ἑνὶ προσαγορεύοιντ' ἂν corr Γ, ἂν ἑνὶ προσαγορεύοντες F.—[e] τι Δ et corr Χ.—[f] ἄγοι ς.—[g] τὸν F.—[h] ἃ H et corr Γ.—[i] νῦν δὴ ἃ C et corr

Pollux i. 96. 108. et vii. 137. et occurrit iterum §. 7. Fisch.

Non ἀσπαλιευτὴς, sed ἀσπαλιεὺς hinc profert Tim. Lex. p. 52. explicans ἁλιεὺς, ἀπὸ τοῦ ἀνασπᾷν τὴν ἄγραν. Mœris Ἀσπαλιευτὴς, ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος ἁλιεὺς, Ἀττικῶς. ὁρμιευτὴς, Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. Heind.

§. 8. καί μοι λέγε, πότερον] Cf. §. 24. Ξ. Χρὴ γὰρ οὖν (ἀμφοῖν αὐτὸ λαβεῖν), καὶ κατὰ δύναμίν γε οὕτω ποιητέον τοιόνδε τι μεταθέοντας ἴχνος αὐτοῦ· καί μοι λέγε etc. Gorg. §. 70. Ἔχεις οὖν λέγειν, ὡς οὐχὶ τά γε δίκαια πάντα καλά ἐστι, καθόσον δίκαια; Καὶ διασκεψάμενος εἰπέ. Sed notus hic usus προτρεπτικὸς voculæ καὶ ex pervulgata illa oratorum formula καί μοι ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα, καί μοι λέγε τὴν γραφὴν etc. Cf. ad Phædon. §. 91. Heind.

ἀλλὰ μὴν κ. τ. λ.] Legitur hic locus apud Stobæum in Eclog. Eth. c. 58. p. 378. inde ab hoc verbo usque ad verba τῶν τριοδόντων, τῶν ἀγκιστρευτικῶν. Fisch.

μὴν τῶν γε] Stob. μήν γε τῶν τ. Mox ξύνθετον e Bas. 2. scripsi pro σύνθετον. Tum Stob. δικαιότατα ἑνὶ προσαγορεύοιτο ἂν ὀνόμ. Fortasse δικαιότατ' ἂν ἑνὶ προσαγορεύοιτ' ἂν ὀνόματι. Ex eodem deinde ἄγῃ dedi pro ἄγοι, quum ὅπερ ἂν h. l. sit quodcunque. Heind.

ΞΕ. Ἀλλά τινα τέχνην αὐτὸν[z] ἡμῖν ἔχοντα, ὡς ἔοικε, θετέον.

ΘΕΑΙ. Τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην;

ΞΕ. Ἆρ' ὦ πρὸς θεῶν ἠγνοήκαμεν τἀνδρὸς τὸν ἄνδρα ὄντα ξυγγενῆ;

ΘΕΑΙ. Τίνα τοῦ;

ΞΕ. Τὸν ἀσπαλιευτὴν τοῦ[a] σοφιστοῦ. II. ii. 137.

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Θηρευτά τινε καταφαίνεσθον[b] ἄμφω μοι.

ΘΕΑΙ. Τίνος θήρας ἅτερος; τὸν[c] μὲν γὰρ ἕτερον εἴπομεν.

ΞΕ. Δίχα[d] που νῦν δὴ[e] διείλομεν τὴν ἄγραν πᾶσαν, νευστικοῦ[f] μέρους, τὸ δὲ πεζοῦ[g] τέμνοντες.[h]

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τὸ μὲν διήλθομεν, ὅσον περὶ τὰ νευστικὰ τῶν ἐνύδρων· τὸ δὲ πεζὸν εἰάσαμεν ἄσχιστον, εἰπόντες ὅτι πολυειδὲς εἴη.[i]

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. I. 222.

§. 15. ΞΕ. Μέχρι μὲν[j] τοίνυν ἐνταῦθα ὁ σοφιστής τε[k] καὶ ὁ ἀσπαλιευτὴς ἅμα ἀπὸ τῆς κτητικῆς τέχνης πορεύεσθον.

corr ΠΣΒ.—[z] αὐτὸν om F.—[a] τοῦ Heindorfius: libri τοῦτον.—[b] κατεφαίνεσθον Λ BC et corr Σ, κατεφαίνεσθον (α) Ε.—[c] τὸ Γ.—[d] δίχα BC, δίχαί (ῆ) H.—[e] δὴ om ꝎΔΠ.—[f] ante νευστικοῦ omisi τὸ μὲν cum ꝎΓΔΛΥΕF et pr ΠΣΒ.—[g] πεζὸν ꝎΔ.—[h] τέμνοντος ꝎΔ et pr Π.—[i] εἴην Ꝏ.—[j] μὲν οὖν Γ.—[k] τε add ꝎΔΠ.—[l] δ' ἐγὼ ꝎΔ et pr

inertem esse, sed arte quadam instructum, et e qua colligi posset, Ficinum ipsum quoque legisse τόν γε—ἔχοντα, nisi appareret, eum appendisse verba Theæteti, non annumerasse. Nam τοιοῦτον manifestum est referri debere ad verba οὐδαμῶς ἰδιώτην, non ad nomen ἰδιώτην solum. Fisch.

ἀλλά τινα κ. τ. λ.] Edd. personarum vices sic distinguunt: Ξ. Ἀλλά τινα τέχνην αὐτὸν ἡμῖν ἔχοντα, ὡς ἔοικε, θετέον Θ. Τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην; Ξ. Ἆρ' ὦ πρὸς θεῶν etc. nostram distinctionem longe præferent Platonicæ sermocinationis periti, sumptam illam ex Ficini translatione, in qua hunc in modum dispertita hæc leguntur: Th. *Nullo modo rudem. intelligo equidem, non oportere illum, qui ita vocatur, inertem esse, sed arte quadam instructum.* Ho. *Qua igitur arte? numquid hactenus cognationem istarum mutuam ignoramus?* Heind.

τίνα τοῦ;] Manifestum in his sustulimus vitium, quum in Edd. legitur τίνα τοῦτον. In quo syllaba τον ex proximis adhæsit. Nostrum Ficinus quoque reddidit vertens: *numquid hactenus cognationem istorum mutuam ignoramus?* Th. *Quorum?* Ho. *Hamatoris atque Sophistæ.* Heind.

περὶ τὰ νευστικὰ τῶν ἐνύδρων] νευστικὰ duplicis sunt generis, et πτηνοῦ et ἐνύδρου §. 10. Quorum omisso priore τῶν πτηνῶν, alterum in partes suas distribuerat Eleates, natatilium eorum genus, quæ sunt e genere aquatico. Heind.

τεχνῶν ἐν ποτέρᾳ[p] τὴν ἀσπαλιευτικήν, ὦ Θεαίτητε, τιθῶμεν;

ΘΕΑΙ. Ἐν κτητικῇ που δῆλον.

ΞΕ. Κτητικῆς δὲ ἆρ' οὐ[q] δύο εἴδη; τὸ μὲν ἑκόντων πρὸς ἑκόντας μεταβλητικὸν[r] ὂν διά τε[s] δωρεῶν καὶ μισθώσεων[t] καὶ ἀγοράσεων; τὸ δὲ λοιπὸν ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν χειρωτικὸν ἂν εἴη;

ΘΕΑΙ. Φαίνεται γοῦν ἐκ τῶν εἰρημένων.

ΞΕ. Τί δέ; τὴν χειρωτικὴν ἆρ' οὐ διχῇ τμητέον;

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Τὸ μὲν ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντας,[u] τὸ δὲ κρυφαῖον[v] αὐτῆς πᾶν θηρευτικόν.[w]

ΘΕΑΙ. Ναί.

§. 10. ΞΕ. Τήν γε[x] μὴν θηρευτικὴν ἄλογον τὸ μὴ οὐ τέμνειν διχῇ.

ΘΕΑΙ. Λέγε ὅπῃ.

ΞΕ. Τὸ μὲν ἀψύχου γένους διελομένους, τὸ δ' ἐμψύχου.

ΘΕΑΙ. Τί μήν; εἴ περ[y] ἔστον γε ἄμφω.

p. 220. ΞΕ. Πῶς δὲ οὐκ ἔστον; καὶ[z] δεῖ γε ἡμᾶς τὸ μὲν τῶν ἀψύχων, ἀνώνυμον ὂν[a] πλὴν κατ'[b] ἔνια τῆς κολυμβητικῆς

*ς.—[o] πρέπει ΥΦΗ.—[o] δὲ Γ.—[p] ποτέρῳ F.—[q] οὐδ' ἄρα pr Γ, οὐκ ἄρα rc Γ.—[r] μετακλητικὸν corr Γ.—[s] τε καὶ Π.—[t] μισθώσεων καὶ ἀγοράσεων ΧΔΠ: ἀγοράσεων καὶ μισθώσεων *ς.—[u] θέντας corr Ε: θέντες *ς.—[v] κορυφαῖον Λ.—[w] θηρευτικῶν Η.—[x] τὴν δέ γε ΧΓΔΛΠΣΥΒCΕΦΗ.—[y] : εἴπερ Υ.—[z] : καὶ Υ.—[a] ὂν Heindorfius: libri ἐᾶν.—[b] καὶ ς.—[c] καὶ τὰ τοιαῦτ' rc Π.—[d] ἂν om ΣΥΒCΕΦΗ, ante εἶδος

που δῆλον] Stob. δήπου δῆλον. Heind.

τὸ μὲν ἑκόντων κ. τ. λ.] *Una qua fit ut volentes cum volentibus permutatione utantur, et donationibus et emptionibus et conductionibus: altera autem, quæ factis aut dictis omnia sibi mancipat, mancipatoria vocari queat?* Possunt autem μισθώσεις intelligi et *locationes*: vel potius *locationes simul et conductiones, hoc quidem loco*. Steph.

μεταβλητικὸν] De illa μεταβλητικῇ copiose agit lib. vii. de Legib. Serran.

ἀναφανδὸν] Stob. ἀμφαδόν. non male, quum Plato orationem suam distinguere soleat etiam poeticis verborum formis, inprimis Homericis. Hesychius: Ἀμφαδόν· φανερῶς. Est glossa Homerica. vid. Il. H. 243. At altera quoque forma recte habet. Hesychius et Suidas: Ἀναφανδόν· φανερῶς· quæ ipsa glossa est Homerica, pertinetque ad Il. Π. 178. Fisch.

θέντας] Accus. θέντας pro vulgato θέντες grammatica ratio flagitabat. Pendet enim hoc θέντας a prægresso τμητέον. §. 24. κατὰ δύναμίν γε οὕτω ποιητέον τοιόνδε τι μεταθέοντας ἴχνος αὐτοῦ. de Rep. v. p. 453. D. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου ἤτοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν ἤ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. Cf. not. ad Phædr. §. 128. Heind.

§. 10. καὶ δεῖ γε ἡμᾶς] Hunc locum, qui in Edd. ita legitur, καὶ δεῖ γε ἡμᾶς τὸ μὲν τῶν ἀψύχων ἀνώνυμον ἐᾶν, πλὴν καὶ ἔνια τῆς κολυμβητικῆς ἄττα μέρη καὶ τοιαῦτ' ἄλλα βραχέα, χαίρειν ἐᾶσαι, in quibus oratio plane non cohæret, nitori suo restituisse videor istud ἐᾶν mutando in ὂν, tum ex Cod. Paris. Ald. Bass. et Stob. reponendo πλὴν κατ' ἔνια. Heind.

ἄττα μέρη καὶ τοιαῦτ'[c] ἄλλα βραχέα, χαίρειν ἐᾶσαι, τὸ II. ii. 133.
δέ, τῶν ἐμψύχων ζώων οὖσαν θήραν, προσειπεῖν ζωοθηρικήν.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

ΞΕ. Ζωοθηρικῆς δὲ ἆρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν[d] λέγοιτο ἐν δίκῃ; τὸ μὲν πεζοῦ γένους,[e] πολλοῖς εἴδεσι καὶ ὀνόμασι διῃρημένον, πεζοθηρικόν, τὸ δ' ἕτερον νευστικοῦ ζώου πᾶν ἐνυγροθηρικόν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Νευστικοῦ μὴν[f] τὸ μὲν πτηνὸν φῦλον[g] ὁρῶμεν, τὸ δὲ ἔνυδρον.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Καὶ τοῦ πτηνοῦ μὴν[h] γένους πᾶσα ἡμῖν[i] ἡ θήρα λέγεταί πού τις ὀρνιθευτική.[j]

ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τοῦ δὲ ἐνύδρου σχεδὸν τὸ σύνολον ἁλιευτική.[k]

ΘΕΑΙ. Ναί.

§. 11. ΞΕ. Τί δαί;[l] ταύτην αὖ[m] τὴν θήραν ἆρ' οὐκ ἂν κατὰ[n] μέγιστα μέρη δύο διέλοιμεν;[o]

ponit Γ.—[e] γένος Γ.—[f] μὴν ΧΓΔΛΠΒCEFH, μὲν ΣΥ: δὲ ς.—[g] φαῦλον γρ Π.—[h] μὴν ΔΛΠΒCEFH: μὲν *ς.—[i] μὲν F.—[j] ὀρνιθευτικὴ ΧΓΔΠ: ὀρνιθοθηρευτικὴ *ς.—[k] λέγεται...ἁλιευτικὴ om Δ.—[l] δαί ΣΥΕF: δέ *ς.—[m] ἂν ΧΔΠ: αὐτὴν H.—[n] τὰ, addita rc εἰς, Γ.—[o] scribe διελοίμην cum libris omnibus.—[p] αὐτόθεν F.—

τῆς κολυμβητικῆς ἄττα μέρη] E. g. ἡ τῶν σπογγοκολυμβητῶν θήρα. V. Oppian. Halieut. v. 612. Heind.

νευστικοῦ δὲ—ὁρῶμεν] Bas. 2. *νευστικοῦ μήν*. Heind.

ὁρῶμεν] Corrigendum: *ἐροῦμεν*. Sic paullo ante: *Ζωοθηρικῆς δ' ἆρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκῃ*; et mox eadem sententia usurpatur *λέγεται*, *φήσομεν*, *προσαγορεύειν*, *προσειπεῖν*, *ῥηθῆναι* et similia. Cæterum, ut h. l. *ἐροῦμεν* restituimus, sic *εἰρήκαμεν* restituendum Epist. ii. p. 313. C. *Σχεδὸν, κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, εὑρήκαμεν ὃ σὺ ἐπέστειλας, ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἡμᾶς ἔχειν*. Quod confirmat sequens illud: *πῶς οὖν οὐ ταῦτ' ἔσται καὶ πάντα ἃ εἰρήκαμεν*; Heusd.

Dubito admodum an recte tentarit Heusdius corrigendum existimans *ἐροῦμεν*, quoniam paullo ante legantur hæc *Ζωοθηρικῆς δ' ἆρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκῃ*; et mox in eadem sententia usurpetur *λέγεται*, *φήσομεν*, *προσαγορεύειν*, *προσειπεῖν*, *ῥηθῆναι* et similia. Non profecto eadem in sententia; nam ibi de artis venatoriæ nominibus agitur; h. l. de animantium ipsarum nominibus non quæritur, neque video quid possit in hoc offendere sensu: *natatilium vero animantium alias volucres videmus, aquaticas alias*. Hoc, ut alia multa, quæ juvenilis quidam ingenii impetus peperit, ipse nunc damnabit vir ingeniosissimus, nec proferrem ego, nisi multum jam apud nostros auctoritatis illius in Platonem conjecturas meruisse viderem. Heind.

καὶ τοῦ πτηνοῦ μὲν] Cod. Paris. *μὴν* pro *μὲν*, ac deinde *πᾶσα μὲν ἡμ.* Tum Stob. *σχεδὸν ἁλιευτικὴ τὸ σύνολον*. Heind.

ὀρνιθοθηρευτικὴ] Stob. *λέγεταί που ὀρνεοτευκτική*. f. *ὀρνιθευτική*. Certe Pollux vii. 139. habet *ὀρνιθευτική*, ex hoc ipso Platonis loco, ut videtur. Fisch.

§. 11. *κατὰ τὰ μέγ. μ. — διέλοιμεν*;] In his *κατὰ τὰ μέγιστα μέρη* articulum e

ΘΕΑΙ. Κατὰ ποῖα;

ΞΕ. Καθ' ἃ τὸ μὲν ἕρκεσιν αὐτόθι[p] ποιεῖται τὴν θήραν, τὸ δὲ πληγῇ.

ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις, καὶ πῇ διαιρούμενος[q] ἑκάτερον;

ΞΕ. Τὸ μέν, ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον, ἕρκος εἰκὸς ὀνομάζειν.

II. ii. 134. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Κύρτους δὴ[r] καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκους καὶ τὰ τοιαῦτα μῶν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν;

ΘΕΑΙ. Οὐδὲν ἄλλο.[s]

ΞΕ. Τοῦτο μὲν ἄρα ἑρκοθηρικὸν τῆς ἄγρας τὸ μέρος φήσομεν, ἤ τι τοιοῦτον.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δὲ ἀγκίστροις καὶ τριόδουσι πληγῇ γιγνόμε-

[q] διαιρούμενον Ξs.—[r] δὲ ΓΣ.—[s] ἄλλο om ΧΔ et pr Π.—[t] δένα Η.—[u] ὁ om omnes

Stob. revocavi; tum vulgatum διελοίμην mutavi in διέλοιμεν. Ficin. *dividimus.* §. 14. Δίχα που νῦν δὴ διείλομεν τὴν ἄγραν πᾶσαν. Heind.

καθ' ἃ τὸ μὲν ἕρκ. αὐτόθεν] Cod. Par. κατὰ τὸ μὲν, vitiose; sed quod sequitur αὐτόθεν, indidem reposui pro vulgato αὐτόθι, quod sensu caret h. l. αὐτόθεν est *solis retibus*, ut non humana vis accedat, quum contra hami fuscinæque per se ipsæ, non addito ictu, nihil capiant. Inde quæ κύρτοις fit, ἀργὸς θήρα dicitur de Legg. vii. p. 823. E. De κύρτοις Oppian. Halieut. iii. 85. sqq. Ἄλλοι δ' αὖ κύρτοισιν ἐπὶ φρένα μᾶλλον ἔχουσιν, Κερτοις, οἳ κνώσσοντας ἑοὺς ηὔφρηναν ἄνακτας Εὐκήλους· βαιῷ δὲ πόνῳ μέγα κέρδος ὀπηδεῖ. Atque huic capturæ, quæ *retibus* peragitur, opponitur deinde τὸ ἀγκίστροις καὶ τριόδουσι πληγῇ γιγνόμενον. Heind.

διαιρούμενον] Bas. 2. διαιρούμενος· ut Ficinus, qui vertit, *quonam pacto utrumque distinguis.* recte, opinor. Fisch.

Imo copula abesse debet, quum modus declaretur, quo captura piscium sit hamis et fuscinis. Beck.

διαιρούμενος] Ita pro vulgato διαιρούμενον Stob. In proximis τὸ μὲν pendet a præced. διαιρούμενος, *alteram partem idcirco constituens, quod* etc. Heind.

κύρτους] Sunt *nassæ*, fiscellæ e viminibus textæ. Oppian. Halieut. iii. 341. Κύρτον δὲ πλέξαιο περίδρομον ὅττι μέγιστον Τεύχων ἢ σπάρτοισιν Ἰβηρίσιν ἠὲ λύγοισι, Ῥάβδους ἀμφιβαλών· λευρὴ δέ οἱ εἴσοδος ἔστω, Γαστήρ τ' εὐρυχανὴς δέλεαρ δέ οἱ ἔνδον ἐνείης—. Ὧδε μὲν ἐντύνας πλεκτὸν δόλον ἐγγύθι πέτρης Δόχμιον ἀγκλίνοις ὕφαλον λόχον κ. τ. ἑ.—δίκτυον de variis retium generibus usurpatur, quæ enumerat ibid. Oppian. iii. 81. sqq. βρόχον in reti esse Pollux dicit v. 28. τὸ συνεχὲς τετράγωνον διάστημα, συνεστηκὸς ἐκ τεττάρων ἁμμάτων, ὃ, τεινομένης τῆς ἄρκυος, γίνεται ῥομβοειδὲς, δι' οὗ τὴν κεφαλὴν διωθεῖ τὰ θηρία ὡς διεκπεσούμενα, καὶ περὶ αὐτὸ ἐνσχεθέντα ἁλίσκεται. Conf. intpp. ad Gratii Falisci Cyneget. 28. sqq.—πόρκον Suidas et Etymol. explicant σχοινίου πλέγμα, uterque Platonis verba sic proferens, κύρτους—οὐκ ἄλλο τι—δεῖ προσαγ. et Diphili hæc, θᾶττον πλέκειν κέλευε τῶν πόρκων πυκνοτέρους. Non multum inter κύρτους et πόρκους discriminis fuisse, intelligitur ex eo quod nomina confundunt Atticistæ. Mœris Πόρκους οἱ Ἀττικοί, οὓς κύρτους λέγουσιν οἱ Ἕλληνες, eademque Thom. Mag. Tim. Lex. Πόρκος, κύρτος θαλάσσιος, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων. Heind.

τὸ δὲ ἀγκίστροις καὶ τριόδ. πληγῇ γιγν.] *Quod autem hamis fuscinisque per ictum quendam fit.* Frustra ante πληγῇ copulam desiderabat Steph. καὶ si præfixisset

νον ἕτερον μὲν ἐκείνου, πληκτικὴν δέ τινα[t] θήραν ἡμᾶς προσειπεῖν ἑνὶ λόγῳ νῦν χρεών. ἢ τί τις ἄν, ὦ[u] Θεαίτητε, εἴποι κάλλιον;

ΘΕΑΙ. Ἀμελῶμεν[v] τοῦ ὀνόματος· ἀρκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο.

§. 12. ΞΕ. Τῆς τοίνυν πληκτικῆς τὸ μὲν νυκτερινόν, οἶμαι, πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκεν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.[w]

ΞΕ. Τὸ δέ γε μεθημερινόν, ὡς ἐχόντων ἐν ἄκροις ἀγκιστρα καὶ τῶν τριοδόντων, πᾶν ἀγκιστρευτικόν.[x]

ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν.

præter Hr.—[v] ἀμελῶ μὲν Ξ.—[w] πάνυ μὲν οὖν C et corr B.—[x] ἀγκιστρικὸν Υ.—

Plato, explicandi id vim h. l. haberet, non copulandi. Pertinet autem hoc πληγῇ ad utrumque, ad ἄγκιστρα et τριόδοντας, quoniam ἀγκίστρῳ πληγὴ quædam fit κάτωθεν, contra τριόδουσιν ἄνωθεν, ut declarabunt seqq. ἄγκιστρον describit Oppian. iii. 285. sqq. Heind.

ἢ τί τις ἂν κ. τ. λ.] Thom. Mag. p. 846. Τί τις ἂν εἴποι, οἱ δόκιμοι· τὸ δὲ τί ἄν τις εἴποι, κοινόν. Sic §. 20. Καὶ τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμελοίη; §. 22. τί τις, ὦ Θεαίτ. ἄλλο εἴπη; Phædon. §. 96. Τῶν οὖν τιθεμένων τὴν ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι τί τις φήσει ταῦτα—εἶναι etc. atque ita fere jungunt Græci εἴ τί τις vel εἴ τίς τι. Heind.

ἀρκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο] Non hoc καὶ τοῦτο dicit Theæt. ut commodius aliud reperiri posse significet, sed solet sic post ἀρκεῖ, ἱκανόν ἐστι et talia constanti prope usu injici vocula καί. Phædon. §. 132. 'Αλλ', ἔφη, ὦ Σιμ. καὶ ταῦτα ἀρκεῖ. Lysias pro Callia init. ἐξήρκει ἄν μοι καὶ τὰ παρὰ τῶν ἄλλων εἰρημένα. Plat. Apol. Socr. p. 28. A. ἀλλὰ ἱκανὰ καὶ ταῦτα. Cratyl. §. 99. 'Αλλ' ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο, et ibid. mox καὶ γὰρ ἂν καὶ τοῦτο ἐξαρκοίη. Xenoph. Cyrop. viii. 2. 5. ἀρκεῖ καὶ μία ἑκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι. Soph. Philoct. 339. Οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας, 'Αλγήματα. Trach. 1216. 'Αλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα. Heind.

§. 12. τῆς τοίνυν πληκτικῆς] Stob. τῆς μὲν τοίνυν πλ. ut §. 28. τοῦ μὲν ἐρωτικοῦ τὸ μὲν χρηματοφορικὸν etc. Heind.

τὸ μὲν νυκτερινὸν] Eleganter his versibus describit Oppian. iv. 640. sqq. Τοὺς μὲν (ἰχθῦς) ὑπηματίους, τοὺς δ' ἑσπέρους εἷλε δαμέντας, Εὖτ' ἂν ὑπὸ πρῶτον νυκτὸς κνέφας ἀσπαλιῆες Πυρσὸν ἀναψάμενοι, γλαφυρὸν σκάφος ἰθύνοντες, 'Ιχθύσιν ἀτρομέουσιν ἀείδελον αἶσαν ἄγουσιν. Ἔνθ' οἱ μὲν πεύκης λιπαρῇ φλογὶ καγχαλόωντες 'Αμφ' ἀκάτῳ θύνουσι, κακὸν δ' ἴδον ἑσπέριον πῦρ, 'Ριπῆς τριγλώχινος ἀμειλίκτοιο τυχόντες. Heind.

θήραν] Sublata, quæ in edd. est, post θήραν distinctione, recte jam pendent hæc ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν a seq. ῥηθῆναι, propriumque hoc ipsorum piscatorum vocabulum esse significatur. Heind.

ὡς ἐχόντων] *Quoniam fuscinæ quoque in summitatibus uncos habent.* Neque vero ἀγκιστρευτικὴ ita h. l. opponitur τῇ πυρευτικῇ, quasi in hac nullus esset hamorum fuscinarumque usus (v. Oppian. l. l.) sed postquam πληκτικὴν in diurnum et nocturnum genus descripsit Eleates, missa νυκτερευτικῇ, quæ et ipsa dividi poterat in τριοδοντίαν et ἀσπαλιευτικήν, diurnum illud genus dicit universum appellari posse ἀγκιστρευτικόν, ejus autem duas poni partes, quatenus alterum genus fiat ἄνωθεν, alterum κάτωθεν. Heind.

πᾶν ἀγκιστρευτικὸν] Stob. πανagκιστρευτικήν· non male, modo deleatur syllaba παν. Certe Pollux i. 97. et vii. 39. 210. habet ἀγκιστρευτική haud dubie ex hoc loco, quum reliqua quoque venationis et capturæ variæ vocabula inde congesserit. Fisch.

ΞΕ. Τοῦ τοίνυν ἀγκιστρευτικοῦ τῆς πληκτικῆς[y] τὸ μὲν
ii. ii. 185. ἄνωθεν εἰς τὸ κάτω γιγνόμενον, διὰ τὸ τοῖς τριόδουσιν οὕτω μάλιστα χρῆσθαι, τριοδοντία τις, οἶμαι,[z] κέκληται.

ΘΕΑΙ. Φασὶ γοῦν τινές.

ΞΕ. Τὸ δέ γε λοιπόν ἐστιν ἓν ἔτι μόνον ὡς εἰπεῖν εἶδος.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;[a]

ΞΕ. Τὸ τῆς ἐναντίας ταύτῃ πληγῆς, ἀγκίστρῳ τε γιγ-
i. 221. νόμενον καὶ τῶν ἰχθύων οὐχ ᾗ[b] τις ἂν τύχῃ τοῦ σώματος, ὥς περ τοῖς[c] τριόδουσιν, ἀλλὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ[d] τὸ στόμα τοῦ θηρευθέντος[e] ἑκάστοτε, καὶ κάτωθεν εἰς τοὐναντίον ἄνω ῥάβδοις καὶ καλάμοις ἀνασπώμενον· οὗ τί φήσομεν,[f] ὦ Θεαίτητε, δεῖν τοὔνομα λέγεσθαι;

ΘΕΑΙ. Δοκῶ μέν, ὅ περ ἄρτι προὐθέμεθα δεῖν ἐξευρεῖν, τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτετελέσθαι.

§. 13. ΞΕ. Νῦν ἄρα τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι σύ[g] τε[h] κἀγὼ συνωμολογήκαμεν οὐ μόνον τοὔνομα, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον περὶ αὐτὸ τοὖργον εἰλήφαμεν ἱκανῶς. ξυμπάσης γὰρ τέχνης τὸ μὲν ἥμισυ μέρος κτητικὸν ἦν,[i] κτητικοῦ δὲ χει-

y καταπληκτικῆς ΞΥ.—z τις οἶμαι ΧΔΠ : οἶμαί τις *ς.—a τὸ ποῖον om ΧΔ et pr Π.—b ἢ ΓΞFH, ᾗ E : ᾗ *ς.—c τοῖς om F.—d καὶ om F.—e θηρεύοντος E.—f φήσωμεν Δ.—g πέρι σύ Ficinus : libri περὶ οὗ σύ.—h γε ς.—i ἦν om H.—j τοῦ δὲ ζωοθηρι-

οὐχ ᾗ τις] Vulgo *οὐχ ἧ τις*. Quod ex conjectura reponi debebat, ᾗ et expressit Ficinus: *percussio quædam hamo facta—neque in qualibet parte piscium*, et scriptum præbet Cod. Paris. Heind.

δεῖν] Expungendum est *δεῖν*, ut ex msto et ex ipsa maxime sententia apparet. Serran.

δοκῶ μὲν κ. τ. λ.] *Existimo quidem certe, quod modo proposueramus esse inveniendum, id ipsum nunc ad finem esse perductum*. Steph.

δοκῶ μὲν] Cod. Paris. et Bass. *δοκῶμεν*. de Legg. ii. p. 656. B. *καίτοι τοῦ τοιούτου τί μεῖζον ἀγαθὸν—φαῖμεν ἂν—γίγνεσθαι*; K. *Δοκῶ μὲν οὐδέν*. Criton. p. 43. D. *Οὔτοι δὴ ἀφῖκται, ἀλλὰ δοκεῖ μέν μοι ἥξειν τήμερον*. de Legg. iii. init. *Λέγεις δὲ πόθεν*; A. *Οἶμαι μὲν ἀπὸ χρόνου μήκους* etc. de Rep. iv. p. 428. B. *τίς, ἔφη, ὅρος*; *Οἶμαι μέν, ἦν δ' ἐγώ, τόνδε* etc. i. p. 334. C. *εἰκὸς μέν, ἔφη, οὓς ἄν τις ἡγῆται χρηστούς, φιλεῖν*. Soph. Œd. Tyr. 82. *Ἀλλ' εἰκάσαι μέν, ἡδύς*. Referenda hæc ad idem genus, quod attigi ad Phædon. §. 2. supprimitur enim in his, quod opponi potuit, *σαφῶς δ' οὐκ οἶδα*, vel tale aliquid. Heind.

§. 13. *νῦν ἄρα τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι*] Edd. *Νῦν ἄρα ἀσπαλιευτικῆς, περὶ οὗ σύ γε κἀγὼ συνωμολογήκαμεν, οὐ μόνον τοὔνομα, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον—εἰλήφαμεν ἱκανῶς*. In quibus quam jejuna et supervacanea sunt hæc *περὶ οὗ σύ γε κἀγὼ συνωμολογήκαμεν*! Quam incommode hoc dictum *οὐ μόνον τοὔνομα—εἰλήφαμεν ἱκανῶς*! Quasi tritum sermone quotidiano nomen nunc demum rite didicerint. Mitto quod hoc quidem loco offensæ aliquid habet istud *οὗ*, sic statim post *ἀσπαλιευτικῆς* injectum: meliorem longe et Platonis stilo dignam lectionem præbet Ficini hæc versio: *Nunc igitur piscationis non modo nomen ego ac tu communi sententia instituimus, verum etiam rationem ipsius operis sufficienter accepimus*. Quam unius voculæ *οὗ* dispendio lucratus in textum recipere non dubitavi. In his *σύ τε κἀγὼ* pro *γε* reposui *τε* ob notata ad §. 6. Heind.

ρωτικόν, χειρωτικοῦ δὲ θηρευτικόν, τοῦ δὲ θηρευτικοῦ ζωοθηρικόν, ζωοθηρικοῦ[j] δὲ ἐνυγροθηρικόν,[k] ἐνυγροθηρικοῦ[l] δὲ τὸ κάτωθεν τμῆμα ὅλον[m] ἁλιευτικόν, ἁλιευτικῆς δὲ πληκτικόν, πληκτικῆς δὲ ἀγκιστρευτικόν· τούτου δὲ τὸ περὶ τὴν κάτωθεν II. ii. 136.
ἄνω πληγὴν ἀνασπωμένην,[n] ἀπ' αὐτῆς τῆς[o] πράξεως ἀφομοιωθὲν τοὔνομα, ἡ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ζητηθεῖσα[p] ἐπίκλην γέγονεν.

κοῦ Γ.—[k] ἐνυδροθηρικόν ΓΛΣΥΒCEH.—[l] ἐνυδροθηρικοῦ iidem, ἐνυδροθηρικοῦ (γ supra) F.—[m] ὅλου (ον supra) Hs.—[n] ἀνασπωμένην E.—[o] τῆς om Δ.—[p] ζητηθεῖσα ἀσπαλιευτικὴ Γ.—

ξυμπάσης—δεδήλωται] Hic locus est apud Stobæum Eclog. Eth. c. 58. p. 379. ubi legitur Ξυμπάσης τοιγαροῦν. Gesnerus in marg. posuit γάρ. Fisch.

ἐνυγροθηρικοῦ] Malim libri Aldini scripturam ita sequi, ut etiam supra pro ἐνυγροθηρικὸν rescribatur ἐνυδροθηρικόν· etsi de veritate et elegantia alterius formæ eo minus dubitandum scio, quum etiam ἐνυγροθηρευτὴς inveniatur dictus piscator, ἁλιεὺς, ut Hesychius interpretatur. Libri Stobæi quoque hic habent ἐνυγροθηρικόν· ἐνυγροθηρικοῦ δὲ —. Fisch.

ἐνυγροθηρικὸν] Veram esse hanc, quam e Bas. 2. restituit Steph. scripturam pro ἐνυδροθηρικὸν, ἐνυδροθηρικοῦ, uti legitur in Ald. declarant superiora illa §. 10. Ζωοθηρικῆς δὲ—τὸ μὲν πεζοῦ γένους—πεζοθηρικόν· τὸ δ' ἕτερον νευστικοῦ ζώου πᾶν ἐνυγροθηρικόν. Fischerus dum alterum probat, ὑγρὸν cum ὕδατι confudit. Heind.

τὸ κάτωθεν τμῆμα] Cujus loco expectaverit aliquis potius τὸ ἐπὶ δεξιὰ, inde opinor id explicandum, quod non nostro more juxta se posita divisionis membra, sed alterum alteri subscriptum intelligitur. Heind.

ὅλον] Pro ὅλου posui e Cod. Paris. et Stob. Heind.

πληγὴν ἀνασπωμένην] Inepte ἀνασπωμένην cum πληγὴν conjungitur. Scribe: τούτου δὲ τὸ—ἀνασπώμενον. Sic p. 220. E. Τὸ τῆς ἐναντίας ταύτῃ πληγῆς ἀγκίστρῳ τε γιγνόμενον, καὶ τῶν ἰχθύων, οὐχ ᾗ (legendum ᾗ, uti Interpres legisse videtur) τις ἂν τύχῃ τοῦ σώματος—ἀλλὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στόμα τοῦ θηρευθέντος ἑκάστοτε, καὶ κάτωθεν—ἀνασπώμενον. Ad hanc item rationem revocandum p. 223. D. Τὸ δέ γε ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν διαλλαττομένων ὠνῇ καὶ πράσει, ἐμπορική; ubi de veritate correctionis διαλλαττόμενον dubitare non debuerat Stephanus. Cæterum ejusmodi est etiam p. 225. D. Δοκῶ μὴν τὸ δι' ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς, ἀμελὲς τῶν οἰκείων γιγνόμενον: quod tamen sic immutandum censuit Cornarius: δ. μ. τὸν δ. ἡ. τ. π. τ. δ. ἀμελῆ. Sed bene se habet vulgata, modo, quod paulo post sequitur τὸν τοίνυν τοὐναντίον, ex Bas. 2. lectione in τούτου τ. τ. abeat. Heusd.

Non feliciter h. l. meo quidem judicio Heusdio successit corrigenti ἀνασπώμενον. Quid enim hoc foret τὸ περὶ τὴν—πληγὴν ἀνασπώμενον? Nempe ut ante dictum §. 12. τὸ τῆς—πληγῆς—ἀνασπώμενον, sic in his ipsa ἡ πληγὴ dicitur ἀνασπωμένη, *sursum trahens*. Τὸ περὶ τὴν πληγὴν sc. ὂν est *piscatus ille, qui in hac πληγῇ versatur*. Heind.

ἀπ' αὐτ. τ. πρ. ἀφομοιωθὲν τοὔνομα] Latine verteris *ab ipso negotio assimulata appellatione*. Eadem prorsus ratione Euthyd. §. 61. οὐ γὰρ Πατροκλῆς ἦν αὐτῷ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς, ἀλλὰ παραπλήσιον μὲν τοὔνομα Ἰφικλῆς, ὁ Ἡρακλέους ἀδελφός. Atque ita vulgo ἀνὴρ ὄνομα Καλλίας. Heind.

ἐπίκλην γέγονε] Est idem fere quod ἐπωνόμασται. Phileb. p. 48. C. ἐκ δὴ τούτων ἴδε τὸ γελοῖον ἥντινα φύσιν ἔχει. Λέγε μόνον. Ἔστι δὴ πονηρία μέν τις τὸ κεφάλαιον, ἕξεώς τινος ἐπίκλην λεγομένη. Tim. p. 38. C. Ἥλιος καὶ Σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα, ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες. Utrobique eadem vi adhiberi potuit voc. ἐπονομάζεσθαι. Heind.

ἐπίκλην] Hesychius: ἐπίκλην· ἡ ἐπίκλησις, παρὰ Ἀττικοῖς. mox Stob. πάντως pro παντάπασι. recte. Fisch.

I. 223. *νον*[l] *κολακικὴν, ὡς ἐγῷμαι, πάντες*[m] *φαῖμεν ἂν ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι.*

ΘΕΑΙ. Πῶς *γὰρ οὔ;*

ΞΕ. Τὸ *δὲ ἐπαγγελλόμενον μὲν*[n] *ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς ὁμιλίας*[o] *ποιούμενον, μισθὸν δὲ νόμισμα πραττόμενον, ἆρα οὐ τοῦτο τὸ γένος*[p] *ἑτέρῳ προσειπεῖν ἄξιον ὀνόματι;*

ΘΕΑΙ. Πῶς *γὰρ οὔ;*

ΞΕ. Τίνι *δὴ τούτῳ; πειρῶ λέγειν.*

ΘΕΑΙ. Δῆλον *δή· τὸν γὰρ σοφιστήν μοι δοκοῦμεν*

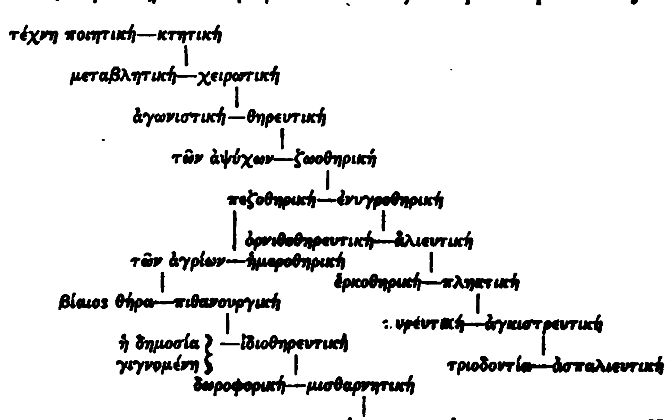
II. ii. 140. *ἀνευρηκέναι.*[q] *τοῦτ'*[r] *οὖν ἔγωγε εἰπὼν τὸ προσῆκον ὄνομ' ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν.*

ΞΕ. Κατὰ *δὴ τὸν νῦν, ὦ Θεαίτητε, λόγον, ὡς ἔοικεν, ἡ*[s] *τέχνης οἰκειωτικῆς,* *χειρωτικῆς,*[t] *[κτητικῆς,] θηρευτικῆς,*

ΧΔΠ: *μόνην* *ς.—[m] *πάντες* om F.—[n] *μὲν* om Υ.—[o] *τῆς ὁμιλίας* (*ἧς*) ΣΥ, *τὴν ὁμιλίαν* (*ας*) Ξ.—[p] *γεγονὸς* ΧΔ et pr Π.—[q] *εὑρηκέναι* ΞΣFς.—[r] *ταῦτ'* Δ.—[s] *ἣ* Η.—[t] *χειρωτικῆς*

ἡδυντικὴν] Quis non statim videat ante *ἡδυντικὴν* excidisse litteram *ἡ*? Heind.

κτητικῆς] Prægressam Eleatæ descriptionem qui accurate persecutus est, ei dubium non erit quin, quod jam monuit Schleiermacherus, plura in his verba ab aliena manu irrepserint. Ex quo genere est istud *κτητικῆς*, mox *πεζοθηρίας*, tum *ἡμεροθηρικῆς*, et deinde *μισθαρνικῆς*, quæ singula eleganter Plato aliis his verbis, quam supra, profert, *οἰκειωτικὴν*, *χερσαίαν*, *ἀνθρωποθηρίαν* et *νομισματοπωλικὴν* dicens. Hæc igitur quis putet adjectis *συνωνύμοις* illis ipsum explicuisse scriptorem? Sed ut quatuor verbis male hæc aucta, sic uno eadem decurtata leguntur: post *ἀνθρωποθηρίας* enim excidit vocabulum, quo *πιθανουργικὴ* illa §. 16. indicaretur. Id non dubito quin fuerit *πιθανοθηρίας*, in quo inter hæc *ἀνθρωποθηρίας* et *ἰδιοθηρίας* apparet quam pronus fuerit scribæ lapsus. Hoc quo clarius fieret, ejus, quam hactenus Eleates exposuit, descriptionis speciem subjunximus.

Heind.

ΞΕ. Ἀλλά τινα τέχνην αὐτὸν[z] ἡμῖν ἔχοντα, ὡς ἔοικε, θετέον.

ΘΕΑΙ. Τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην;

ΞΕ. Ἆρ' ὦ πρὸς θεῶν ἠγνοήκαμεν τἀνδρὸς τὸν ἄνδρα ὄντα ξυγγενῆ;

ΘΕΑΙ. Τίνα τοῦ;

ΞΕ. Τὸν ἀσπαλιευτὴν τοῦ[a] σοφιστοῦ. II. ii. 137.

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Θηρευτά τινε καταφαίνεσθον[b] ἄμφω μοι.

ΘΕΑΙ. Τίνος θήρας ἀτέρος; τὸν[c] μὲν γὰρ ἕτερον εἴπομεν.

ΞΕ. Δίχα[d] που νῦν δὴ[e] διείλομεν τὴν ἄγραν πᾶσαν, νευστικοῦ[f] μέρους, τὸ δὲ πεζοῦ[g] τέμνοντες.[h]

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τὸ μὲν διήλθομεν, ὅσον περὶ τὰ νευστικὰ τῶν ἐνύδρων· τὸ δὲ πεζὸν εἰάσαμεν ἄσχιστον, εἰπόντες ὅτι πολυειδὲς εἴη.[i]

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. I. 222.

§. 15. ΞΕ. Μέχρι μὲν[j] τοίνυν ἐνταῦθα ὁ σοφιστής τε[k] καὶ ὁ ἀσπαλιευτὴς ἅμα ἀπὸ τῆς κτητικῆς τέχνης πορεύεσθον.

corr ΠΣΒ.—[z] αὐτὸν om F.—[a] τοῦ Heindorfius: libri τοῦτον.—[b] κατεφαίνεσθον Λ
α η
BC et corr Σ, κατεφαίνεσθον E.—[c] τὸ Γ.—[d] δίχα BC, δίχαί H.—[e] δὴ om ΧΔΠ.—[f] ante νευστικοῦ omisi τὸ μὲν cum ΧΓΔΛΥΕF et pr ΠΣΒ.—[g] πεζὸν ΧΔ.—[h] τέμνοντος ΧΔ et pr Π.—[i] εἴην Χ.—[j] μὲν οὖν Γ.—[k] τε add ΧΔΠ.—[l] δ' ἐγὼ ΧΔ et pr

inertem esse, sed arte quadam instructum, et e qua colligi posset, Ficinum ipsum quoque legisse τόν γε—ἔχοντα, nisi appareret, eum appendisse verba Theæteti, non annumerasse. Nam τοιοῦτον manifestum est referri debere ad verba οὐδαμῶς ἰδιώτην, non ad nomen ἰδιώτην solum. Fisch.

ἀλλά τινα κ. τ. λ.] Edd. personarum vices sic distinguunt: Ξ. Ἀλλά τινα τέχνην αὐτὸν ἡμῖν ἔχοντα, ὡς ἔοικε, θετέον Θ. Τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην; Ξ. Ἆρ' ὦ πρὸς θεῶν etc. nostram distinctionem longe præferent Platonicæ sermocinationis periti, sumptam illam ex Ficini translatione, in qua hunc in modum dispertita hæc leguntur: Th. *Nullo modo rudem. intelligo equidem, non oportere illum, qui ita vocatur, inertem esse, sed arte quadam instructum.* Ho. *Qua igitur arte? numquid hactenus cognationem istarum mutuam ignoramus?* Heind.

τίνα τοῦ;] Manifestum in his sustulimus vitium, quum in Edd. legitur τίνα τοῦτον. In quo syllaba τον ex proximis adhæsit. Nostrum Ficinus quoque reddidit vertens: *numquid hactenus cognationem istorum mutuam ignoramus?* Th. *Quorum?* Ho. *Hamatoris atque Sophistæ.* Heind.

περὶ τὰ νευστικὰ τῶν ἐνύδρων] νευστικὰ duplicis sunt generis, et πτηνοῦ et ἐνύδρου §. 10. Quorum omisso priore τῶν πτηνῶν, alterum in partes suas distribuerat Eleates, natatilium eorum genus, quæ sunt e genere aquatico. Heind.

ΘΕΑΙ. Ἐοίκατον γοῦν.

ΞΕ. Ἐκτρέπεσθον δέ γε[l] ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς ὁ μὲν ἐπὶ θάλατταν που[m] καὶ ποταμοὺς καὶ λίμνας, τὰν τούτοις ζῶα θηρευσόμενος.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΞΕ. Ὁ δέ γε ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποταμοὺς ἑτέρους αὖ τινάς, πλούτου καὶ νεότητος οἷον λειμῶνας ἀφθόνους, τὰν τούτοις θρέμματα χειρωσόμενος.

ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΞΕ. Τῆς πεζῆς θήρας γίγνεσθον[n] δύο μεγίστω τινὲ[o] μέρη.

ΘΕΑΙ. Ποῖον ἑκάτερον;

II. ii. 188. ΞΕ. Τὸ μὲν τῶν ἡμέρων,[p] τὸ δὲ τῶν ἀγρίων.

ΘΕΑΙ. Εἶτ' ἔστι τις θήρα τῶν ἡμέρων;

ΞΕ. Εἴ πέρ γε[q] ἐστιν ἄνθρωπος ἥμερον ζῶον. θὲς δὲ[r] ὅπῃ χαίρεις,[s] εἴτε μηδὲν[t] τιθεὶς ἥμερον, εἴτε ἄλλο μὲν ἥμερόν[u] τι, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἄγριον, εἴτε ἥμερον μὲν λέγεις αὖ τὸν[v] ἄνθρωπον, ἀνθρώπων δὲ μηδεμίαν[w] ἡγεῖ θήραν. τούτων ὁπότερ'[x] ἂν ἡγῇ φίλον εἰρῆσθαί σοι, τοῦτο ἡμῖν διόρισον.[y]

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἡμᾶς[z] τε ἥμερον, ὦ ξένε, ἡγοῦμαι ζῶον, θήραν τε ἀνθρώπων εἶναι λέγω.

§. 16. ΞΕ. Διττὴν τοίνυν καὶ τὴν ἡμεροθηρικὴν εἴπωμεν.

ΘΕΑΙ. Κατὰ τί λέγοντες;

ΞΕ. Τὴν μὲν λῃστικὴν[a] καὶ ἀνδραποδιστικὴν καὶ τυ-

Π.—[m] που om Γ.—[n] γιγνέσθω ϪΔΠ.—[o] τινα Γ.—[p] ἡμετέρων pr B.—[q] τε ΥCF et pr Γ.—[r] δὲ ϪΔΠ : δὴ *s.—[s] χαίροις H.—[t] εἰ μηδὲν corr Υ.—[u] εἴτε ἄλλο μὲν ἥμερόν om F.—[v] αὐτὸ Ξ, τὸν Υ et pr Σ.—[w] μίαν pr Π.—[x] ὁπότερον EF.—[y] διοριστέον

§. 15. ἄνθρωπος] Scripserim h. l. ἅνθρωπος, quoniam sequitur bis τὸν ἄνθρωπον.—θὲς δή. Imo θὲς δέ. Heind.

τιθεὶς] Vel a codice oblatum τίθης pro τιθεὶς spernerem ego præ grata hac, quæ a verbis εἴτε ἡμερὸν μὲν λέγεις incipit, structuræ conversione. Durior est nec tamen a Stephano mutari debuit illa Xenoph. Anab. i. 3. 16. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος ἀνέστη, ἐπιδεικνὺς μὲν τὴν εὐήθειαν τοῦ τὰ πλοῖα αἰτεῖν κελεύοντος, ὥσπερ πάλιν τὸν στόλον Κύρου μὴ ποιουμένου ἐπεδείκνυε δὲ, ὡς εὐήθες εἴη etc. Heind.

θήραν] Placuit prædam exponere ex consequenti : ita enim venantur Sophistæ ut prædam sibi proponant. Serran.

ὁπότερ' ἂν ἡγῇ] ὁπότερα (utrocunque modo, v. ad Gorg. §. 54.) ad posteriora potissimum hæc duo refertur, εἴτε ἄλλο μὲν ἥμερόν τι, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἄγριον· εἴτε ἥμερον μὲν λέγεις αὖ τὸν ἄνθρωπον, ἀνθρώπων δὲ μηδεμίαν ἡγῇ θήραν. Nam hoc, in quo duæ ponuntur ὑποθέσεις, εἴτε μηδὲν τιθεὶς ἥμερον, εἴτε ἄλλο μὲν ἡμερόν τι, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἄγριον, per unam sic exprimi potuit, εἴτε ἄνθρωπον μὴ ἥμερον τιθεὶς, ἀλλ' ἄγριόν τι. Heind.

ραννικὴν καὶ ξύμπασαν τὴν πολεμικήν, ἓν πάντα βίαιον θήραν ὁρισάμενοι.

ΘΕΑΙ. Καλῶς.[b]

ΞΕ. Τὴν δέ γε δικανικὴν καὶ δημηγορικὴν καὶ προσομιλητικήν, ἓν αὖ τὸ ξύνολον πιθανουργικήν τινα μίαν τέχνην προσειπόντες.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Τῆς δὴ[c] πιθανουργικῆς διττὰ λέγωμεν[d] γένη.

ΘΕΑΙ. Ποῖα;

ΞΕ. Τὸ μὲν ἕτερον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δημοσίᾳ γιγνόμενον.[e]

ΘΕΑΙ. Γίγνεσθον γὰρ οὖν εἶδος ἑκάτερον. 11. ii. 139.

ΞΕ. Οὐκοῦν αὖ τῆς ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μισθαρνευτικόν ἐστι,[f] τὸ δὲ δωροφορικόν.

ΘΕΑΙ. Οὐ μανθάνω.

ΞΕ. Τῇ τῶν ἐρώντων θήρᾳ τὸν νοῦν, ὡς ἔοικας, οὔπω[g] προσέσχες.[h]

ΘΕΑΙ. Τοῦ πέρι;

ΞΕ. Ὅτι τοῖς θηρευθεῖσι δῶρα[i] προσεπιδιδόασιν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΞΕ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐρωτικῆς τέχνης ἔστω εἶδος.[j]

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.[k]

§. 17. ΞΕ. Τοῦ δέ γε μισθαρνευτικοῦ τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χάριτος καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιημένον καὶ τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφὴν ἑαυτῷ μό-

ᾶs
ΧΔΠ.—[a] ἡμεῖς E, ἡμεῖς F.—[a] ληϊστικὴν Χ.—[b] καλῶς om Υ.—[c] δὲ Ξs.—[d] λέγωμεν ΧΓΔΛΠΒCΕΗ: λέγομεν *s.—[e] γιγνόμενον om Δ.—[f] ante ἐστι omisi τι cum ΧΔΠ.—[g] οὕτω Γ.—[h] πρόσχες Γ.—[i] προσέτι δῶρα γρ ΣΒ.—[j] ἔστω εἶδος ΧΔΠ, εἶδος ἔσται H, εἶδος ἔστω *s præter F: is enim om εἶδος.—[k] γε om pr Ξ.—[l] μόνον

§. 16. διττὰ λέγομεν] Non displiceret λέγωμεν, velut paullo ante διττὴν τοίνυν καὶ τὴν ἡμεροθηρικὴν εἴπωμεν. §. 18. τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἴδη λέγωμεν. Non tamen muto propter illa §. 113. Τὸ τοίνυν φανταστικὸν αὖθις διορίζομεν δίχα. Sed post διττὰ adjectum expectabam αὖ.—Γίγνεσθον γὰρ οὖν εἶδος ἑκάτερον. *Existit utique* (sc. hac dividendi ratione) *genus utrumque*. Heind.

μισθαρνευτικὸν] Quod in Lexicis, auctore nullo, profertur verbum μισθαρνεύειν, valde vereor ne a sermonis analogia abhorreat. Quapropter h. l. et mox, ubi succedunt hæc Τοῦ δέ γε μισθαρνευτικοῦ etc. scribendum censeo μισθαρνητικὸν et μισθαρνητικοῦ, a verbo μισθαρνεῖν, uti μισθαρνητικὴ in Edd. scriptum legitur de Rep. i. p. 346. B. Τί δὲ τὴν ἰατρικὴν μισθαρνητικήν, ἐὰν ἰώμενός τις μισθαρνῇ, ibidemque mox D. bis ἡ δὲ μισθαρνητική. Heind.

§. 17. δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιημένον] *Quod escam sibi paravit per voluptatem*. Heind.

I. 223. νον[l] κολακικήν, ὡς ἐγῷμαι, πάντες[m] φαῖμεν ἂν ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τὸ δὲ ἐπαγγελλόμενον μὲν[n] ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς ὁμιλίας[o] ποιούμενον, μισθὸν δὲ νόμισμα πραττόμενον, ἆρα οὐ τοῦτο τὸ γένος[p] ἑτέρῳ προσειπεῖν ἄξιον ὀνόματι;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τίνι δὴ τούτῳ; πειρῶ λέγειν.

ΘΕΑΙ. Δῆλον δή· τὸν γὰρ σοφιστήν μοι δοκοῦμεν

II. ii. 140. ἀνευρηκέναι.[q] τοῦτ'[r] οὖν ἔγωγε εἰπὼν τὸ προσῆκον ὄνομ' ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν.

ΞΕ. Κατὰ δὴ τὸν νῦν, ὦ Θεαίτητε, λόγον, ὡς ἔοικεν, ἡ[s] τέχνης οἰκειωτικῆς, * χειρωτικῆς,[t] [κτητικῆς,] θηρευτικῆς,

ΧΔΠ: μόνην *ς.—[m] πάντες om F.—[n] μὲν om Υ.—[o] τῆς ὁμιλίας ΣΥ, τὴν ὁμιλίαν Ξ (ῆς / ας supra).—[p] γεγονὸς ΧΔ et pr Π.—[q] εὑρηκέναι ΞΣFς.—[r] ταῦτ' Δ.—[s] ἣ Η.—[t] χειρωτικῆς

ἡδυντικήν] Quis non statim videat ante ἡδυντικήν excidisse litteram ἡ? Heind.

κτητικῆς] Prægressam Eleatæ descriptionem qui accurate persecutus est, ei dubium non erit quin, quod jam monuit Schleiermacherus, plura in his verba ab aliena manu irrepserint. Ex quo genere est istud κτητικῆς, mox πεζοθηρίας, tum ἡμεροθηρικῆς, et deinde μισθαρνικῆς, quæ singula eleganter Plato aliis his verbis, quam supra, profert, οἰκειωτικήν, χειρωσαίαν, ἀνθρωποθηρίαν et νομισματοπωλικὴν dicens. Hæc igitur quis putet adjectis συνωνύμοις illis ipsum explicuisse scriptorem? Sed ut quatuor verbis male hæc aucta, sic uno eadem decurtata leguntur: post ἀνθρωποθηρίας enim excidit vocabulum, quo πιθανουργικὴ illa §. 16. indicaretur. Id non dubito quin fuerit πιθανοθηρίας, in quo inter hæc ἀνθρωποθηρίας et ἰδιοθηρίας apparet quam pronus fuerit scribæ lapsus. Hoc quo clarius fieret, ejus, quam hactenus Eleates exposuit, descriptionis speciem subjunximus.

τέχνη ποιητική—κτητική
μεταβλητική—χειρωτική
ἀγωνιστική—θηρευτική
τῶν ἀψύχων—ζωοθηρική
πεζοθηρική—ἐνυγροθηρική
ὀρνιθοθηρευτική—ἁλιευτική
τῶν ἀγρίων—ἡμεροθηρική
ἑρκοθηρική—πληκτική
βίαιος θήρα—πιθανουργική
νυκτευτική—ἀγκιστρευτική
ἡ δημοσίᾳ γιγνομένη }—ἰδιοθηρευτική
τριοδοντία—ἀσπαλιευτική
δωροφορική—μισθαρνητική
κολακική—σοφιστική.

Heind.

ζῳοθηρίας, [πεζοθηρίας,[u]] χερσαίας, [ἡμεροθηρικῆς,[v]] ἀνθρωποθηρίας,[w] ἰδιοθηρίας, [μισθαρνικῆς,] νομισματοπωλικῆς, δοξοπαιδευτικῆς, νέων πλουσίων καὶ ἐνδόξων γιγνομένη θήρα προσρητέον,[x] ὡς ὁ νῦν λόγος ἡμῖν συμβαίνει,[y] σοφιστική.

§. 18. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἔτι δὲ καὶ τῇδε ἴδωμεν·[z] οὐ γάρ τι φαύλης μέτοχόν ἐστι τέχνης τὸ νῦν ζητούμενον, ἀλλ' εὖ μάλα ποικίλης. καὶ γὰρ οὖν ἐν τοῖς πρόσθεν εἰρημένοις φάντασμα παρέχεται, μὴ τοῦτο ὃ νῦν αὐτὸ ἡμεῖς φαμέν, ἀλλ' ἕτερον εἶναί τι γένος.

ΘΕΑΙ. Πῇ δή;

ΞΕ. Τὸ τῆς[a] κτητικῆς τέχνης διπλοῦν ἦν εἶδός που, τὸ μὲν θηρευτικὸν μέρος ἔχον, τὸ δὲ ἀλλακτικόν.[b]

ΘΕΑΙ. Ἦν[c] γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἴδη λέγωμεν,[d] τὸ μὲν δωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν;

ΘΕΑΙ. Εἰρήσθω.

ΞΕ. Καὶ μὴν αὖ[e] φήσομεν[f] ἀγοραστικὴν διχῇ τέμνεσθαι. II. ii. 141.

sola ς.—[u] πεζοθηρίας om H.—[v] ἡμερικῆς Λ, ἡμεριθηρικῆς H.—[w] ἀνθρωποθηρικῆς Γ.—[x] προσρητέα CH.—[y] συμβαίνει ἡμῖν pr E cum ς.—[z] εἰδῶμεν ℵΓΔΛΠ.—[a] τῆς om ς.—[b] ἀλλευτικόν F.—[c] ἦν...ἀλλακτικῆς om Γ, qui in mg τοῦ δ' αὖ ἀλλακτικοῦ.—[d] λέγομεν corr Γ.—[e] ἂν ℵΔ et pr Π.—[f] φήσωμεν ℵΔΠ.—[g] αὐτοπωλητικὴν E.—

ἡμεροθηρικῆς] For. ἡμεροθηρίας, eadem forma qua cætera; χερσαίας autem pro additamento haberi possit. STEPH.

προσρητέον] Notandum, non corrigendum, hoc προσρητέον pro προσρητέα, accommodatum ad verbum, quod scribentis animo obversabatur, γένος vel μέρος.—συμβαίνει ὁ λόγος quando *e prægressis justa conclusione consequitur.* HEIND.

§. 18. οὐ γάρ τι φαύλης] H. l. οὐ γάρ τοι requirens Stephanus num etiam Eurip. Phœn. 110. Οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα, iisque, quæ ad Eurip. Hipp. 792. attulit Valck. locis adversante metro ingerere idem voluisset? Qui ubique οὔ τι frequentant Attici, quidni etiam in prosa oratione οὐ γάρ τι dixerint? HEIND.

φάντασμα παρέχεται] *Speciem præbet* sc. τὸ νῦν ζητούμενον. Sic dicitur παρέχεσθαι τεκμήριον, παράδειγμα, ἰδέαν, δόξαν etc. passivo significatu verbum apud Platonem legere me non memini. HEIND.

τῆς κτητικῆς] Omissum nescio qua de causa a Steph. art. τῆς ex Ald. et Bas. revocavi. HEIND.

τὸ μὲν θηρευτικὸν μέρος ἔχον, τὸ δὲ ἀλλακτικόν] Ad postremum in his verbum quis non apud animum repetat μέρος ἔχον? At vero κτητικὴν τέχνην supra §. 9. Eleates in duo genera, τὸ μεταβλητικὸν et τὸ χειρωτικόν, tum rursus τὸ χειρωτικὸν in duas diviserat partes, τὸ ἀγωνιστικὸν et τὸ θηρευτικόν. Ergo recte dicitur alterum τῆς κτητικῆς genus (ἡ χειρωτική) habere θηρευτικὸν μέρος; non item alterum ejusdem κτητικῆς genus (ἡ μεταβλητική) μέρος habere ἀλλακτικὸν s. μεταβλητικόν. Ita nemo dubitet corrigere, τὸ δὲ ἀλλακτικὸν ὄν. HEIND.

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Τὴν μὲν τῶν αὐτουργῶν αὐτοπωλικὴν[g] διαιρουμένην,[h] τὴν δὲ τὰ[i] ἀλλότρια ἔργα[j] μεταβαλλομένην μεταβλητικήν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

§. 19. ΞΕ. Τί δαί;[k] τῆς μεταβλητικῆς οὐχ ἡ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγή,[l] σχεδὸν αὐτῆς ἥμισυ μέρος ὄν, καπηλικὴ[m] προσαγορεύεται;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δέ γε ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν διαλλαττομένων ὠνῇ καὶ πράσει[n] ἐμπορική;

[h] διαιρούμενοι CH et corr ΠΒ.—[i] τὰ om ς.—[j] ἔργα om Γ.—[k] δαὶ Γ.—[l] ἀλλαγῆς Δ.—[m] καπηλευτικὴ corr Π.—[n] ὠνὴ καὶ πρᾶσις corr Γ.—[o] ἆρ' Γ.—[p] καὶ χρῆται Hein-

διαιρουμένην] Pro *διαιρουμένην* legendum suspicor *δὴ εἰρημένην*. Steph. Præeunte Ficino. Fisch.

Infelici rursus conjectura sollicitavit hæc Stephanus. *εἰρημένον* pro *κεκλημένον* (*appellatum*) ego nusquam usurpatum reperi; *διαιρεῖν* autem h. l. est *partiendo aliquid ponere; αὐτοπωλικὴ διαιρουμένη* est *ea quæ ex hac oritur partitione*. §. 107. *Διειλόμεθα τῆς εἰδωλοποιїκῆς εἴδη δύο, τὴν μὲν εἰκαστικήν, τὴν δὲ φανταστικήν*. Heind.

τὰ ἀλλότρια] Quem constans sermonis usus in his flagitabat articulum, præbuit Cod. Paris. De Rep. i. p. 346. E. *ἔλεγον, μηδένα ἐθέλειν ἑκόντα ἄρχειν καὶ τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα*. iv. p. 443. D. *μὴ ἐάσαντα τὰ ἀλλότρια πράττειν ἕκαστον* etc. viii. p. 554. D. *ὅταν δέῃ τὰ ἀλλότρια ἀναλίσκειν*. Xenoph. Cyrop. v. 1. 13. *οὐκ ἀπέχονται τῶν ἀλλοτρίων*. Aristoph. Plut. 931. *Σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν*. Lysias p. 38. *ὥστ' οἰκειοτέρας αὐτοῖς ποιεῖν τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας ἢ τοῖς ἀνδράσιν*. p. 41. *εἰς τὰς ἀλλοτρίας οἰκίας εἰσιέναι*. p. 76. *Οὐχ—ἑτέρους ἐκβαλόντες τὴν ἀλλοτρίαν ᾤκησαν*. p. 573. *Καίτοι οὔτε ἡμᾶς εἰκὸς ἦν—ἐπιθυμεῖν μετέχειν τῶν ἀλλοτρίων κινδύνων*. Heind.

μεταβλητικήν] Quam supra §. 9. *μεταβλητικὴν* dixit, alteram *τῆς κτητικῆς* partem, eam h. l. magis generali nomine dicit *ἀλλακτικήν*, hujus partem *μεταβλητικήν*. Heind.

§. 19. *ἡ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγή*] De Rep. ii. p. 371. D. *οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας, ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ, τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους;* Heind.

τὸ δέ γε ἐξ ἄλλης] For. Ἡ *δέ γε τῶν ἐξ ἄλλης* etc. Alioqui cum *ἡ δέ γε*, absque *τῶν*, scribendum erit *διαλλαττομένη*. Retinendo autem *τὸ δέ γε*, sequi deberet *διαλλαττόμενον*, mutata orationis forma, quum præcedat *ἡ μέν*. Steph.

Etiam nobis videbatur hoc loco a Platone forma orationis mutata, sed non necesse esse credebamus, ut pluralis *διαλλαττομένων* mutaretur in singularem *διαλλαττόμενον*. nam *διαλλαττομένων* passive accipi debet de rebus, quæ permutantur, et *τὸ δὲ* recte referri ad nomen *μέρος*, quod præcedit, potest. Fisch.

τὸ δέ γε—διαλλαττομένων] In his dubito et ipse an recte absit art. *τῶν*; imo si legeremus *τὸ δέ γε τῶν—διαλλαττομένων*, ne sic quidem satis hæc placerent comparanti illa §. 9. *τὸ δὲ λοιπὸν ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν χειρωτικὸν ἂν εἴη*. §. 12. *Τὸ—ἀγκιστρευτικόν τε γιγνόμενον καὶ—κάτωθεν εἰς τοὐναντίον ἄνω ῥάβδοις καὶ καλάμοις ἀνασπώμενον*. §. 17. *Τοῦ δέ γε μισθαρνευτικοῦ τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χάριτος—καὶ τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφὴν ἑαυτῷ μόνην, κολακικὴν πάντες φαῖμεν ἂν* etc. His si addas proxime seqq. *ὅτι—τὸ μὲν, ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται—πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται*, facile repones *διαλλαττόμενον*. Quod qui reponendum viderat Stephanus, miror cur aliis hæc conjecturis tentarit. Nam Bipontini rationem

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὔ;

ΞΕ. Τῆς δ' ἐμπορικῆς ἆρ'[o] οὐκ ᾐσθήμεθα ὅτι τὸ μέν, ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται καὶ χρῆται,[p] τὸ δέ, ὅσοις ἡ ψυχή, πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται;

ΘΕΑΙ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΞΕ. Τὸ περὶ τὴν[q] ψυχὴν ἴσως ἀγνοοῦμεν, ἐπεὶ τό γε ἕτερόν που ξυνίεμεν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Μουσικήν τε τοίνυν ξυνάπασαν λέγωμεν,[r] ἐκ πό- I. 224.
λεως ἑκάστοτε εἰς πόλιν ἔνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἑτέρωσε[s] δὲ ἀγομένην καὶ πιπρασκομένην, καὶ γραφικὴν καὶ θαυματο-
ποιικὴν[t] καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς,[u] τὰ[v] μὲν παραμυ- II. ii. 142.
θίας, τὰ δὲ καὶ σπουδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ πωλούμενα, τὸν ἄγοντα καὶ πωλοῦντα μηδὲν ἧττον τῆς[w] τῶν σιτίων καὶ ποτῶν πράσεως ἔμπορον ὀρθῶς ἂν λεγόμενον παρασχεῖν.[x]

§. 20. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον πόλιν τε ἐκ πόλεως νομίσματος ἀμείβοντα ταὐτὸν προσερεῖς ὄνομα;

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.

ΞΕ. Τῆς δὴ[y] ψυχεμπορικῆς ταύτης ἆρ' οὐ τὸ μὲν ἐπιδεικτικὴ[z] δικαιότατα λέγοιτ' ἄν, τὸ δὲ γελοῖον μὲν οὐχ

dorfius: libri κέχρηται.—[q] τὴν om ς.—[r] λέγομεν corr Γ.—[s] ἑτέρωσε ΛCEF.—[t] θαυματοποιϊκὴν ΧΓΔΛΠCEFH et corr B, θαυματοποιηκὴν Υ: θαυματοποιητικὴν *ς.—[u] τῆς ψυχῆς ἕτερα Γ.—[v] καὶ τὰ F.—[w] τῆς om ΣΥ.—[x] παρασχεῖν (ει) ΧΔΠ: παρέχειν *ς.—[y] δὲ ΓF.—[z] ἐπιδεικτικὸν C et corr B, ἐπιδεκτικὸν H.—

διαλλαττομένων passive *de rebus, quæ permutantur*, accipi jubentis refellere non attinet. Heind.

καὶ χρῆται] Ita correxi quod in Edd. legitur κέχρηται. Heind.

τὴν ψυχὴν] Art. τὴν e Cod. Paris. accessit. Heind.

μουσικήν τε τοίνυν] Sermonis in his perpetuitatem parum perspexere Editores, post πιπρασκομένην ac deinde post πωλούμενα colon, quod dicunt, apponentes. Verba hunc in modum cohærent: λέγωμεν μουσικήν τε—καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς—παρέχειν τὸν ἄγοντα καὶ πωλοῦντα—ἔμπορον ὀρθῶς ἂν λεγόμενον. Prorsus ut Phædr. §. 31. Καὶ τούτων τῶν ἰδεῶν ἐκπρεπὴς ἣ ἂν τύχῃ γενομένη, τὴν αὑτῆς ἐπωνυμίαν ἐπονομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέχεται. De θαυματοποιητικῇ vid. Casaub. ad Theoph. Char. vi. Heind.

§. 20. πόλιν τε ἐκ πόλεως νομίσματος (i. e. ἀντὶ νομίσματος) ἀμείβοντα] Politic. p. 289. E. οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ. Apolog. Socr. p. 37. D. καλὸς ἄν μοι ὁ βίος εἴη—ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβομένῳ—ζῆν. Plin. Hist. Nat. ii. 48. 'Locum ex loco mutans rapida vertigine.' Heind.

τὸ δὲ γελοῖον] γελοῖον hoc si rectum est nec mutandum in γελοίῳ, non ad τὸ δὲ pertinet, quasi ipsam hanc τῆς ψυχεμπορικῆς partem diceret ridiculam, sed,

ΞΕ. Τῆς κτητικῆς ἀγωνιστική τι μέρος[n] ἡμῖν ἦν.[o]

ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Οὐκ ἀπὸ τρόπου τοίνυν ἐστὶ διαιρεῖν αὐτὴν δίχα.

ΘΕΑΙ. Καθ' ὁποῖα λέγε.

II. ii. 144. ΞΕ. Τὸ μὲν ἁμιλλητικὸν αὐτῆς τιθέντας, τὸ δὲ μαχητικόν.

ΘΕΑΙ. Ἔστιν.

§. 22. ΞΕ. Τῆς τοίνυν μαχητικῆς τῷ μὲν σώματι[p] πρὸς σώματα γιγνομένῳ σχεδὸν εἰκὸς καὶ πρέπον ὄνομα λέγειν τι[q] τοιοῦτον τιθεμένους[r] οἷον βιαστικόν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους τί τις, ὦ Θεαίτητε, ἄλλο εἴπῃ[s] πλὴν ἀμφισβητητικόν;[t]

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΞΕ. Τὸ δέ γε περὶ τὰς ἀμφισβητήσεις θετέον διττόν.

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Καθ' ὅσον μὲν γὰρ γίγνεται μήκεσί τε πρὸς ἐναν-

—[o] ἦν ἡμῖν Ξ, ἡμῖν νῦν Υ.—[p] σώματα *ς.—[q] λέγειν ὄνομά τι Eς.—[r] τιθέμενον E. —[s] εἰπεῖν, addito rc ἕξει, Γ.—[t] ἀμφισβητητικὸν ΔΠς : ceteri ἀμφισβητικόν. neque

οὐκ ἀπὸ τρόπου] *Non abs re est.* De formula vid. Schæferi Meletem. p. 51. Heind.

ἁμιλλ.] ἁμιλλᾶσθαι dicitur qui cum altero de virium principatu et cujusvis laudis præstantia certamen subit; qui de alia re, μάχεσθαι. Heind.

§. 22. τῷ μὲν σώματι πρὸς σώματα γιγνομένῳ] Sic recte Cod. Par. ut vel sine Cod. correxissem. Nam quod supra legimus §. 5. ἔπος πρὸς ἔπος quæque ibi adscripsi, alius illa longe sunt generis. de Legg. xi. p. 932. extr. ἣν μὲν γὰρ τανῦν διαῤῥήδην εἴπομεν φαρμακείαν, σώματι σώματα κακουργοῦσά ἐστι κατὰ φύσιν. de Rep. ix. p. 579. D. εἴ τις κάμνοντι σώματι—ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα—ἀναγκάζοιτο διάγειν τὸν βίον. Jamque his respondent, quæ respondere debent, seqq. Τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους (γιγνομένῳ). Heind.

ὄνομα λέγειν τι] Hoc ordine idem Cod. optimus. Vulgo λέγειν ὄνομά τι. Heind.

τῷ δὲ λόγοις] Dativum hunc, quem memini qui mutatum in τὸ vellet, tum præcedentia affirmant, in quibus hæc τῷ—γιγνομένῳ non a τιθεμένους modo, sed etiam a propiore λέγειν pendere, ipse verbi hujus positus declarat, tum simile illud loquendi genus, ἐπονομάζειν τινί τι (v. ad Phædr. §. 30.) καλεῖν ὄνομά τινί τι (v. ad Cratyl. §. 6.) Atque ita prorsus §. 32. Τί δὲ δὴ τῷ τῆς διδασκαλικῆς ἄρα μέρει τῷ τοῦτο ἀπαλλάττοντι λεκτέον; Heind.

ἀμφισβητικὸν] Ex Ald. et Bass. revocavi; Stephanus edidit ἀμφισβητητικὸν, uti §. 23. τῆς ἀμφισβητητικῆς et §. 38. ἀμφισβητητικοὺς, quum ibidem quoque eædem Edd. ἀμφισβητικῆς et ἀμφισβητικοὺς habeant. Qui miror quod §. 32. ferre eadem analogia formatum νουθετικὴν potuit, atque §. seq. νουθετικὸν, ubi tamen priores Edd. νουθετητικὸν dabant. Νουθετικῶν λόγων etiam in Xenoph. Mem. i. 2. 21. legitur sine ulla Codd. varietate; τοῖς ἀμφισβητικοῖς in Plat. Politico p. 306. A. Quibus si addas ὑπηρετικὸς, νομοθετικὸς, εὐεργετικός: hæc ut descendunt a nominibus ὑπηρέτης, νομοθέτης, εὐεργέτης, sic illa ad horum similitudinem εὐφωνίας causa formata fuisse intelliges. Heind.

ἐμπορικῆς,[h] ψυχεμπορικῆς περὶ λόγους καὶ μαθήματα ἀρετῆς πωλητικὸν δεύτερον ἀνεφάνη σοφιστική.

§. 21. ΘΕΑΙ. Μάλα γε.

ΞΕ. Τρίτον δέ γ'[i] οἶμαί σε, κἂν εἴ τις αὐτοῦ καθιδρυμένος ἐν πόλει, τὰ μὲν ὠνούμενος, τὰ δὲ καὶ τεκταινόμενος αὐτὸς μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ πωλῶν, ἐκ τούτου τὸ ζῆν προὐτάξατο, καλεῖν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὅ περ νῦν δή.[j]

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ μέλλω;

ΞΕ. Καὶ τὸ κτητικῆς ἄρα μεταβλητικόν, ἀγοραστικόν, καπηλικὸν[k] εἴτε αὐτοπωλικόν, ἀμφοτέρως, ὅ τί περ ἂν ᾖ περὶ τὰ τοιαῦτα μαθηματοπωλικὸν γένος, ἀεὶ σύ[l] προσερεῖς, ὡς φαίνει, σοφιστικόν.

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη· τῷ γὰρ λόγῳ[m] δεῖ συνακολουθεῖν.

ΞΕ. Ἔτι δὴ σκοπῶμεν, εἴ τινι τοιῷδε προσέοικεν ἄρα τὸ νῦν μεταδιωκόμενον γένος.

ΘΕΑΙ. Ποίῳ δή; I. 225.

ῆς
CH et corr ΠΒ: *μεταβλητικήν* *s.—[h] *ἐμπορικῆς* corr Γ et mg F, *ἐμπορικοῦ* E: *ἐμπορικοῦ* *s.—[i] *γ'* om Es, post *οἶμαι* ponit Γ.—[j] *δὴ νῦν* ΓEFs.—[k] *καὶ καπηλικὸν*
α
ΣΥ, *καὶ πηλικὸν* E, *καὶ πωλικὸν* F.—[l] *σὺ* om ΣΥ.—[m] *λογικῷ* ΧΔΠ.—[n] *μέρος τι* Ξ.

παιδευτικῆς, νέων πλουσίων—γιγνομένη θήρα προσρητέον—σοφιστική. et §. 23. *οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ χρηματιστικὸν γένος, ὡς ἔοικεν, ἐριστικῆς ὂν τέχνης, τῆς ἀντιλογικῆς, τῆς ἀμφισβητικῆς, τῆς μαχητικῆς, τῆς ἀγωνιστικῆς, τῆς κτητικῆς ἐστιν—ὁ σοφιστής.* Ceterum *μεταβλητικὴ* eadem rursus potestate ponitur h. l. qua §. 9. non ea, qua §. 18. extr. ubi quam posuit *μεταβλητικὴν τῇ αὐτοπωλικῇ* oppositam, eam consulto hic omisit propterea, quod ad utrumque genus, ad *αὐτοπωλικὴν* et *καπηλικὴν* referri potest *ἡ σοφιστική.* Quod verbis deinde seqq. *Τρίτον δὲ οἶμαί σε* etc. explicabitur. Heind.

τρίτον a Stephano recte repositum est. Sed cur eidem verbum *προυτάξατο* suspectum esset, caussam idoneam non reperiebamus. nam *ἔκ τινος τὸ ζῆν προτάττεσθαι* is dicitur, cui propositum est, victum quærere re aliqua. Fisch.

§. 21. *προυτάξατο*] Suspectum h. l. Stephano vocabulum *προτάξασθαι* quamvis aliter sane, uti et activum *προτάττειν*, a Xenophonte usurpetur Hellen. vi. 4. 10. *προετάξαντο τῆς ἑαυτῶν φάλαγγος—τοὺς ἱππέας,* tamen quum *προτάττειν χρόνον, præstituere tempus* dixerit Sophocles Trach. 164. *προτάξω* pro *προκρινῶ* explicet Hesych. quidni hoc poni potuisse putemus de eo, qui ex negotio aliquo præ ceteris quærendum sibi victum elegit et proposuit? Themistius in Sophista s. Orat. xxiii. quæ oratio multa habet ex hoc sumpta dialogo, ed. Hard. p. 299. *ὅτι δὲ οὔτε κάπηλος οὔτε αὐτοπώλης (εἰμί), αὐτοὶ δι' ὑμᾶς αὐτοὺς ἐρωτᾶτε, εἰ ἐγὼ κάθημαι ἐπ' ἐργαστηρίου πιπράσκων λογάρια μικρὰ ἢ μεγάλα, καὶ προυταξάμην τὸ ζῆν ἐκ τοιαύτης τινὸς ἐργασίας* etc. Heind.

καπηλικὸν, εἴτε αὐτοπωλικὸν, ἀμφοτέρως] *Sive alienas, sive suas ipsius merces vendit, utroque modo. εἴτε* h. l. semel positum ut de Legg. i. p. 632. D. *ὅπῃ τάξιν τινὰ εἰληφότα διάδηλά ἐστι τῷ περὶ νόμων ἐμπείρῳ τέχνῃ εἴτε καί τισιν ἔθεσι.* Heind.

ΞΕ. Τῆς κτητικῆς ἀγωνιστική τι μέρος[n] ἡμῖν ἦν.[o]

ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Οὐκ ἀπὸ τρόπου τοίνυν ἐστὶ διαιρεῖν αὐτὴν δίχα.

ΘΕΑΙ. Καθ' ὁποῖα λέγε.

II. ii. 144. ΞΕ. Τὸ μὲν ἁμιλλητικὸν αὐτῆς τιθέντας, τὸ δὲ μαχητικόν.

ΘΕΑΙ. Ἔστιν.

§. 22. ΞΕ. Τῆς τοίνυν μαχητικῆς τῷ μὲν σώματι[p] πρὸς σώματα γιγνομένῳ σχεδὸν εἰκὸς καὶ πρέπον ὄνομα λέγειν τι[q] τοιοῦτον τιθεμένους[r] οἷον βιαστικόν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους τί τις, ὦ Θεαίτητε, ἄλλο εἴπῃ[s] πλὴν ἀμφισβητητικόν;[t]

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΞΕ. Τὸ δέ γε περὶ τὰς ἀμφισβητήσεις θετέον διττόν.

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Καθ' ὅσον μὲν γὰρ γίγνεται μήκεσί τε πρὸς ἐναν-

—[o] ἦν ἡμῖν Ξ, ἡμῖν νῦν Υ.—[p] σώματα *ς.—[q] λέγειν ὄνομά τι Ες.—[r] τιθέμενον Ε.—[s] εἰπεῖν, addito rc ἕξει, Γ.—[t] ἀμφισβητητικὸν ΔΠς : ceteri ἀμφισβητικόν. neque

οὐκ ἀπὸ τρόπου] *Non abs re est.* De formula vid. Schæferi Meletem. p. 51. Heind.

ἁμιλλ.] *ἁμιλλᾶσθαι* dicitur qui cum altero de virium principatu et cujusvis laudis præstantia certamen subit; qui de alia re, *μάχεσθαι*. Heind.

§. 22. *τῷ μὲν σώματι πρὸς σώματα γιγνομένῳ*] Sic recte Cod. Par. ut vel sine Cod. correxissem. Nam quod supra legimus §. 5. *ἔπος πρὸς ἔπος* quæque ibi adscripsi, alius illa longe sunt generis. de Legg. xi. p. 932. extr. *ἣν μὲν γὰρ τανῦν διαῤῥήδην εἴπομεν φαρμακείαν, σώματι σώματα κακουργοῦσά ἐστι κατὰ φύσιν.* de Rep. ix. p. 579. D. *εἴ τις κάμνοντι σώματι—ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα—ἀναγκάζοιτο διάγειν τὸν βίον.* Jamque his respondent, quæ respondere debent, seqq. *Τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους* (*γιγνομένῳ*). Heind.

ὄνομα λέγειν τι] Hoc ordine idem Cod. optimus. Vulgo *λέγειν ὄνομά τι*. Heind.

τῷ δὲ λόγοις] Dativum hunc, quem memini qui mutatum in *τὸ* vellet, tum præcedentia affirmant, in quibus hæc *τῷ—γιγνομένῳ* non a *τιθεμένους* modo, sed etiam a propiore *λέγειν* pendere, ipse verbi hujus positus declarat, tum simile illud loquendi genus, *ἐπονομάζειν τινί τι* (v. ad Phædr. §. 30.) *καλεῖν ὄνομά τινί τι* (v. ad Cratyl. §. 6.) Atque ita prorsus §. 32. *Τί δὲ δὴ τῷ τῆς διδασκαλικῆς ἄρα μέρει τῷ τοῦτο ἀπαλλάττοντι λεκτέον*; Heind.

ἀμφισβητικὸν] Ex Ald. et Bass. revocavi; Stephanus edidit *ἀμφισβητητικὸν*, uti §. 23. *τῆς ἀμφισβητητικῆς* et §. 38. *ἀμφισβητητικοὺς*, quum ibidem quoque eædem Edd. *ἀμφισβητικῆς* et *ἀμφισβητικοὺς* habeant. Qui miror quod §. 32. ferre eadem analogia formatum *νουθετικὴν* potuit, atque §. seq. *νουθετικὸν*, ubi tamen priores Edd. *νουθετητικὸν* dabant. *Νουθετικῶν λόγων* etiam in Xenoph. Mem. i. 2. 21. legitur sine ulla Codd. varietate; *τοῖς ἀμφισβητικοῖς* in Plat. Politico p. 306. A. Quibus si addas *ὑπηρετικὸς, νομοθετικὸς, εὐεργετικός*: hæc ut descendunt a nominibus *ὑπηρετὴς, νομοθέτης, εὐεργέτης*, sic illa ad horum similitudinem *εὐφωνίας* causa formata fuisse intelliges. Heind.

τία μήκη λόγων καὶ περὶ τὰ[u] δίκαια καὶ ἄδικα δημοσίᾳ, δικανικόν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δ' ἐν ἰδίοις αὖ καὶ κατακεκερματισμένον ἐρωτήσεσι πρὸς ἀποκρίσεις[v] μῶν εἰθίσμεθα καλεῖν ἄλλο πλὴν ἀντιλογικόν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν..

ΞΕ. Τοῦ δὲ ἀντιλογικοῦ τὸ μὲν ὅσον περὶ τὰ ξυμβόλαια ἀμφισβητεῖται μέν, εἰκῇ δὲ καὶ ἀτέχνως[w] περὶ αὐτὸ[x] πράττεται, ταῦτα[y] θετέον μὲν εἶδος, ἐπεί περ αὐτὸ διέγνωκεν ὡς[z] ἕτερον ὂν ὁ λόγος, ἀτὰρ ἐπωνυμίας οὔθ' ὑπὸ τῶν ιι. ii. 145.
ἔμπροσθεν ἔτυχεν οὔτε νῦν ὑφ' ἡμῶν τυχεῖν ἄξιον.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ· κατὰ[a] σμικρὰ γὰρ λίαν καὶ παντοδαπὰ διῄρηται.

ΞΕ. Τὸ[b] δέ γε ἔντεχνον, καὶ περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ ἀδίκων καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὅλως ἀμφισβητοῦν, ἆρ' οὐκ ἐριστικὸν αὖ λέγειν εἰθίσμεθα;

§. 23. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τοῦ μὴν[c] ἐριστικοῦ τὸ μὲν χρηματοφθορικόν, τὸ δὲ χρηματιστικὸν[d] ὂν τυγχάνει.

aliter p. 361, 4. et 379, 3.—[u] τὰ add ΧΔΠ.—[v] ἀπορήσεις ς.—[w] ἀτεχνῶς ΧΓ.— [x] αὐτὰ H. (τοῦτο)—[y] ταῦτα E, τοῦτο CH et corr F.—[z] ὂν ΣΥ.—[a] κατὰ...] hæc eidem interlocutori continuant ΓΛ.—[b] τὸ...] hæc quoque eidem dant ΥΕ.—[c] τοῦ μὴν ΧΔΛ ΞΠΒCH, τοῦ δὲ corr Γ: τοῦ μὲν ς.—[d] χρηματοφορικὸν ΣΥ et pr EF.—[e] αὐτὸν Χ.

ἀποκρίσεις] Ita Cod. Par. et Bas. 2. ἀποpίσεις Ald. Unde Steph. ἀπορήσεις. Heind.

ὅσον περὶ τὰ ξυμβόλ. ἀμφισβητεῖται] *Quantum in quocunque vitæ privatæ commercio* (privatim, non in judicio) *certatur*. Heind.

περὶ αὐτὸ] For. legendum, περὶ αὐτὰ πράττεται, τοῦτο θετέον. Potest autem et πράττεται esse suspectum. Steph.

περὶ αὐτὰ πράττεται] Non αὐτὸ, quod Edd. habent, sed αὐτὰ scribere post ξυμβόλαια ratio jubebat; sed quod sequitur ταῦτα, non ego Stephani suasu sine libris mutem in τοῦτο. Ut h. l. ταῦτα post ὅσον, sic post ὅ,τι ἂν sequitur ταῦτα Xenoph. Cyrop. viii. 3. 46. ἀρκέσει γάρ μοι, ὅ,τι ἂν καὶ σὺ ἔχῃς, τούτων μετέχειν. Similiterque Plato de Legg. iii. p. 678. E. εἰ γάρ τί που καὶ περιγεγονὸς ἦν ὄργανον ἐν ὄρεσι, ταῦτα μὲν ταχὺ καταστριβέντα ἠφάνιστο. Conf. Xenoph. Œcon. ix. 12. Heind.

ἀληθῆ· κατὰ σμικρὰ—διῄρηται] Theæteti hæc verba esse, κατὰ σμικρὸν—διῄρηται, nemo diffitebitur. Pari modo §. 41. Ξ. Παιδιᾶς δὲ ἔχεις τι τεχνικώτερον ἢ καὶ χαριέστερον εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν; Θ. Οὐδαμῶς· πάμπολυ γὰρ εἴρηκας εἶδος εἰς ἓν πάντα ξυλλαβὼν καὶ σχεδὸν ποικιλώτατον. Edd. ita distinguunt: Θ. Ἀληθῆ. Ξ. Κατὰ σμικρὰ—διῄρηται. Τὸ δέ γε ἔντεχνον etc. Heind.

ὅλως ἀμφισβητοῦν] *In universum* (ut faciunt philosophi sophistæque) *de justitia ipsa et injustitia disputans*, non, ut fit in judicio, de singulis rebus, sintne justæ an injustæ, altercans. Heind.

ΘΕΑΙ. Παντάπασί γε.

ΞΕ. Τὴν ἐπωνυμίαν τοίνυν, ἣν ἑκάτερον δεῖ καλεῖν αὐτῶν,[e] πειραθῶμεν εἰπεῖν.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρή.

ΞΕ. Δοκῶ μὴν τό γε[f] δι' ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς ἀμελὲς τῶν οἰκείων γιγνόμενον, περὶ δὲ τὴν λέξιν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀκουόντων οὐ[g] μεθ' ἡδονῆς ἀκουόμενον καλεῖσθαι κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν οὐχ ἕτερον ἀδολεσχικοῦ.

ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν οὕτω πως.

ΞΕ. Τούτου[h] τοίνυν τοὐναντίον, ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενον, ἐν τῷ[i] μέρει σὺ πειρῶ νῦν εἰπεῖν.

II. ii. 116. ΘΕΑΙ. Καὶ τί[j] τις ἂν αὖ εἰπὼν ἕτερον οὐκ ἐξαμάρτοι

—[f] τόγε ΞΣΥC et corr B, τόδε (γ) E, τόδε 𝔛ΓΔΛF et pr ΠΒ : τὸ s.—[g] οὐ om C, delet B.—[h] τούτου 𝔛ΓΔΛΒCEFH et corr Π, τοῦτο pr Π : τὸν *s, Υ quidem in litura.—

§. 23. δοκῶ μὴν τό γε δι' ἡδονὴν] Imo δοκῶ μὲν, ut §. 12. ubi vid. not. Proximum γε e Bas. 2. recepi. Deinde post hæc δοκῶ μὲν illa κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν per negligentiam quandam sermonis inferuntur, cujus similia apud optimos quosque recurrunt sæpius. Lach. p. 192. C. Τοῦτο τοίνυν ἔμοιγε φαίνεται, ὅτι οὐ πᾶσά γε, ὡς ἐγῷμαι, καρτερία ἀνδρία σοι φαίνεται. Phædon. §. 10. ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν, ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἀλγεινὸν, ἥκειν δὴ φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ. Sic ibi distinguere debebam, non colon apponere post ἔοικεν. Nam quis usquam ἔοικέ μοι hoc dixit sensu, pro φαίνεταί μοι, δοκεῖ μοι? Aristoph. Plut. 827. Δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ. Xenoph. Cyrop. vii. 5. 74. Τὸ μέντοι ἐκ τοῦδε οὕτως ἔγωγε γιγνώσκω, ὅτι, εἰ μὲν τρεψόμεθα ἐπὶ—τὴν τῶν κακῶν ἀνθρώπων ῥᾳδιουργίαν (ἡδυπάθειαν), οἳ νομίζουσι—τὸ—ἀπόνως βιοτεύειν ἡδυπάθειαν, ταχὺ ἡμᾶς φημι ὀλίγου ἀξίους ἡμῖν αὐτοῖς ἔσεσθαι. Heind.

ἀμελὲς] In vulg. edit. ἀμελὴς τῶν οἰκείων, pro ἀμελὲς, ut est in vet. Alioqui legendum esset ἀμελῆ, et τὸν pro τό: sed ἀδολεσχικοῦ neutro genere intelligendum est, ut præced. τὸ ἀντιλογικὸν, τὸ ἐριστικὸν, etc. ut τὸ ἀδολεσχικὸν sit *garrulitatis studium*, sive *amor*: vel ipsa *garrulitas*. Paulo post legitur etiam Τούτου τοίνυν τοὐν. Steph.

In Bas. 2. diserte scriptum legitur ἀμελές; legitur etiam τό γε δ' (operæ dare debebant δι') ἡδονὴν quæ ipsa erat lectio Codicis Hassisteniani, quo Cornarius usus est; denique conjectura τὸν δι' ἡδονὴν—ἀμελῆ Cornarium auctorem habet, non Stephanum. Fisch.

οὐ μεθ' ἡδονῆς] Negationem non expressam a Ficino in hac versione, *quicunque—verba autem audientibus jucunda componit* (ubi operarum forsan errore *jucunda* legitur pro *injucunda*), mihi quidem flagitare sententiæ ratio videtur, quum verbis his περὶ τὴν λέξιν et οὐ μεθ' ἡδονῆς vocabuli ἀδολέσχου originem suo more significet Plato, ἀπὸ τῆς λέξεως s. λέσχης et ἀηδίας h. l. derivati. Plutarch. de Garrul. p. 502. E. τοῖς μὲν ἄλλοις νοσήμασι τῆς ψυχῆς, οἷον φιλαργυρίᾳ, φιλοδοξίᾳ, φιληδονίᾳ, τὸ γοῦν τυγχάνειν ὧν ἐφίενται, περίεστι· τοῖς δ' ἀδολέσχοις τοῦτο συμβαίνει χαλεπώτατον· ἐπιθυμοῦντες γὰρ ἀκροατῶν οὐ τυγχάνουσιν, ἀλλὰ πᾶς φεύγει προτροπάδην, κἂν ἐν ἡμικυκλίῳ τινὶ καθεζόμενοι κἂν περιπατοῦντες ἐν ταυτῷ θεάσωνται προσφοιτῶντα, ταχέως ἀνάζευξιν αὐτοῖς παρεγγυῶσιν. Hinc Schol. ad Aristoph. Nub. 1484. ἀδολεσχία ἡ τῶν ἀηδῶν ὁμιλία. Aliter tamen judicavit Schleiermacher. Heind.

τούτου τοίνυν τοὐναντίον] Sic Cod. Par. et Bas. 2. Ceteræ Edd. Τὸν τοίνυν τοὐν. in quibus certe τὸ scribi pro τὸν oportebat. Heind.

καὶ τί τις ἂν αὖ εἰπ.] Ita nihil cunctatus rescripsi, quum in Edd. legatur καὶ

πλήν γε τὸν θαυμαστὸν πάλιν ἐκεῖνον ἥκειν[k] αὖ νῦν τέταρτον[l] μεταδιωκόμενον ὑφ' ἡμῶν σοφιστήν;

ΞΕ. Οὐδὲν ἀλλ' ἢ[m] τὸ χρηματιστικὸν γένος, ὡς ἔοικεν, ἐριστικῆς ὂν τέχνης, τῆς ἀντιλογικῆς, τῆς ἀμφισβητητικῆς, τῆς μαχητικῆς, τῆς ἀγωνιστικῆς, τῆς κτητικῆς[n] ἔστιν, ὡς ὁ[o] λόγος αὖ μεμήνυκε νῦν,[p] ὁ σοφιστής. 1. 226.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

§. 24. ΞΕ. Ὁρᾷς οὖν[q] ὡς ἀληθῆ[r] λέγεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ[s] θηρίον, καὶ, τὸ λεγόμενον, οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον;

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν ἀμφοῖν χρή.

ΞΕ. Χρὴ γὰρ οὖν, καὶ κατὰ δύναμίν γε οὕτω ποιητέον, τοιόνδε τι μεταθέοντας ἴχνος αὐτοῦ. καί μοι λέγε· τῶν οἰκετικῶν[t] ὀνομάτων καλοῦμεν ἄττα[u] που;

ΘΕΑΙ. Καὶ πολλά· ἀτὰρ ποῖα δὴ τῶν πολλῶν πυνθάνει;

ΞΕ. Τὰ τοιάδε, οἷον[v] διηθεῖν[w] τε[x] λέγομεν καὶ διαττᾷν[y] καὶ βράττειν καὶ διακρίνειν.

[i] αὐτῷ ΞΥ.—[j] τί add Heindorfius.—[k] ἥκει Γ.—[l] post τέταρτον omisi τὸν cum ΧΔΠ.—[m] ἀλλ' ἢ ΓΛΞΥΒCΗ, ἀλλὰ ἢ Χ : ἀλλ' ἢ *ς.—[n] κτητητικῆς Χ.—[o] ὁ om pr Ε.—[p] νῦν om ΞΥ.—[q] οὖν om F.—[r] ἀληθῆ ΧΓΔΛΠΒCΗ : ἀληθῶς *ς.—[s] τὸ post τοῦτο om ΕF.—[t] οἰκετῶν Γ, ἱκετικῶν Χ.—[u] ἄττα Χ.—[v] οἷον om Η.—[w] διηθήσειν Η, διασήθειν γρ ΧC.—[x] τε C, τι Γ : om Η.—[y] διαιταιν ΓΛΞΞΥΒCΕFΗ.—[z] τοῦτο F.—καὶ τίς ἂν αὖ εἶπ. Cf. §. 20. Καὶ τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμελοίη πλὴν τὸ νῦν ζητούμενον etc. HEIND.

τῆς ἀμφισβητικῆς] Sic Edd. Ald. et Bas. Stephanus edidit ἀμφισβητητικῆς, de quo vid. not. ad §. 22. HEIND.

§. 24. τῶν οἰκετικῶν ὀνομ.] *Servilium vocabulorum* (i. e. eorum quæ servilem operam significant) *usurpamus aliqua?* Vid. not. ad Cratyl. §. 1. HEIND.

καὶ πολλὰ] An, ut semper fere alias, καὶ πολλά γε? Sic tamen de Rep. v. p. 454. E. Καὶ ὀρθῶς, ἔφη. HEIND.

διηθεῖν] Tim. Lex. διυλίζειν, *percolare*, διαττᾷν idem per σήθειν explicat, *cribro secernere*. Utrumque et in Cratylo jungitur §. 42. Τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. Tum βράττειν idem Tim. expl. ἀνακινεῖν, ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες, *quatere vannoque excutere*, ubi v. Ruhnk. HEIND.

βράττειν] Ita legitur etiam in Ald. Bas. 1. 2. Sed in marg. Steph. 'γρ. θράττειν.' Scilicet Cornarius in Eclogis reponendum θράττειν, pro βράττειν, censuerat: falso. FISCH.

διακρίνειν] Neque διακρίνειν perinde atque cetera, quæ h. l. proferuntur, servilis negotii proprium videtur vocabulum fuisse, neque, si maxime fuerit, locum habere in his, ubi ne verbo quidem significare Eleates debebat, cur hæc afferret vocabula, postea demum interroganti Theæteto, τὸ ποῖον—παραδείγματα προθεὶς ταῦτα κατὰ πάντων ἤρου; contineri vocabulis his διαίρεσιν quandam et διάκρισιν responsurus. Itaque ni, quod parum probabile, ab aliena manu assuta hæc καὶ διακρίνειν putentur, in verbo διακρίνειν aliud videtur delituisse, quod felicior aliquando conjector reperiet. HEIND.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΞΕ. Καὶ πρός γε τούτοις[*] ἔτι ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ κερκίζειν, καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόντα ἐπιστάμεθα. ἦ γάρ;

II. ii. 147. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον αὐτῶν πέρι βουληθεὶς δηλῶσαι, παραδείγματα προθεὶς ταῦτα κατὰ πάντων ἤρου;[a]

ΞΕ. Διαιρετικά που τὰ λεχθέντα εἴρηται ξύμπαντα.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Κατὰ τὸν ἐμὸν τοίνυν λόγον, ὡς περὶ[b] ταῦτα μίαν οὖσαν ἐν[c] ἅπασι[d] τέχνην,[e] ἑνὸς ὀνόματος ἀξιώσομεν αὐτήν.

§. 25. ΘΕΑΙ. Τίνα προσειπόντες;

ΞΕ. Διακριτικήν.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

ΞΕ. Σκόπει δὴ ταύτης αὖ δύο[f] ἄν πῃ δυνώμεθα κατιδεῖν εἴδη.

ΘΕΑΙ. Ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις.

ante et post κατάγειν om ΧΔΠ.—[a] ἤιρου BC.—[b] ὡσπερεὶ Es.—[c] ἐν om ΣΥ.—[d] ἁπάσῃ mg H.—[e] τέχνῃ H.—[f] δύο om F.—[g] σχεδὸν οὐ: οὕτω corr Γ, σχεδὸν οὖν

ξαίνειν] In Politico p. 281. A. τὸ τῆς τοῦ ξαίνοντος τέχνης ἔργον appellatur διαλυτικὴ τῶν συνεστώτων καὶ συμπεπιλημένων.—κατάγειν, *deducere filum*. Vid. Ruhnk. ad Tim. Lex. in v. κάταγμα p. 158. Heind.

ὡς περὶ ταῦτα μίαν οὖσαν] Vulgo ὡσπερεὶ pro ὡς περί. Hoc et Cod. Par. dedit et Ficinus vertens: *cum circa hæc una ars in cunctis versetur*. Verba sic jungenda: ἀξιώσομεν αὐτὴν—ὡς μίαν οὖσαν περὶ ταῦτα ἐν ἅπ. τέχνην. Protag. §. 103. δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς περὶ ἐπιστήμης τοιοῦτόν τι· οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι, οὐδὲ ὡς περὶ τοιούτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται h. e. οὐδὲ περὶ αὐτοῦ διαν. ὡς τοιούτου ὄντος. de Legg. iii. p. 694. οὐκ ἄν ποτε ὁ Περσικὸς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς ἂν στόλος ὥρμησε καταφρονήσας ὡς ὄντων ἡμῶν βραχέος ἀξίων, pro καταφρ. ἡμῶν ὡς ὄντων βρ. ἀξ.—Διακριτικήν. Conf. Politic. p. 282. B. Heind.

§. 25. ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις] Inepte vertit Interpres: *subitam, ut mihi videtur, considerationem imponis.* Vis dictionis est: *si meam cogites tarditatem, celerem mihi considerationem imponis.* Infra p. 237. C. Καὶ οἵῳ γε ἐμοὶ παντάπασιν ἄπορον. Parmen. 136. D. Πολὺ ἔργον προστάττεις, ὡς τηλικῷδε. Polit. 309. E. Σώφρον καὶ κόσμιον, ὥς γε ἐν πολιτείᾳ. Legg. vi. 770. A. Ἐπειδὴ νομοθετεῖν μὲν μέλλομεν, ᾕρηνται δὲ ἡμῖν νομοφύλακες, ἡμεῖς δ' ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου, οἱ δ' ὡς πρὸς ἡμᾶς νέοι κ. τ. λ. e quo loco venustum illud ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου desumsisse videtur Juncus apud Stob. p. 585. 42. Ed. Basil. Τὸν δὲ πρεσβύτην ἐν δυσμαῖς ὄντα τοῦ βίου. Longin. C. xxxv. p. 192. fine. Παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρου. Lucian. Contempl. t. i. p. 498. De Saltat. t. ii. p. 266. Καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ καὶ οἵῳ σοι πρέποντα. Imagin. p. 471. Ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾷν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι καὶ τοῖς κύκνοις· ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Quem locum totum adscripsimus, ut obiter eum corrigere tentemus. Offenderunt Interpretes, et nemo non offendat necesse est, in illud ταῦτα, quod, unde pendeat, quidve significet, nemo facile videat. Solanus illud in ταῖς, Gesnerus in αὕτη mutandum censebat, vehementiore uterque quam efficaciore remedio usus. Sed bene se

ΞΕ. Καὶ μὴν ἔν γε ταῖς εἰρημέναις διακρίσεσι τὸ μὲν χεῖρον ἀπὸ βελτίονος ἀποχωρίζειν ἦν, τὸ δ' ὅμοιον ἀφ' ὁμοίου.

ΘΕΑΙ. Σχεδὸν[g] οὕτω νῦν λεχθὲν φαίνεται.

ΞΕ. Τῆς μὲν τοίνυν ὄνομα οὐκ ἔχω λεγόμενον· τῆς δὲ καταλειπούσης[h] μὲν τὸ βέλτιον διακρίσεως, τὸ δὲ χεῖρον ἀποβαλλούσης[i] ἔχω.

ΘΕΑΙ. Λέγε τί.

ΞΕ. Πᾶσα ἡ τοιαύτη διάκρισις, ὡς[j] ἐγὼ ξυννοῶ, λέγεται παρὰ πάντων καθαρμός τις.

ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν τό γε καθαρτικὸν εἶδος αὖ διπλοῦν ὂν πᾶς ἂν ἴδοι;[k] II. ii. 148.

ΘΕΑΙ. Ναί, κατὰ σχολήν γε ἴσως· οὐ μὴν ἔγωγε καθορῶ νῦν.

§. 26. ΞΕ. Καὶ μὴν τὰ περὶ τὰ σώματα πολλὰ εἴδη καθάρσεων ἑνὶ περιλαβεῖν ὀνόματι[l] προσήκει.

τῷ Ξ, σχεδὸν οὖν τῶν Δ et pr Π.—[h] καταλειπούσης Fr: ceteri καταλιπούσης.—
λ
[i] ἀποβαλούσης ΓΛΠ, ἀποβαλούσης B.—[j] διακρίσεως H.—[k] συνίδοι γρ Ξ, συνείδοι

habebit ταῦτα, si legamus:—ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀκούουσι ἀλκυόσι καὶ τέττ. Facillime ΑΚΟΥΟΥΣΙ absorberi ab ΑΛΚΥΟΣΙ potuit. Confirmat conjecturam quod ibidem mox sequitur: Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων—εἴγε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεσαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. Cæterum in hoc Luciani loco pro τότε δὴ τί ποτε, vel, quod Jensius tentabat, τότε δή εἴ ποτε, recte recepit Editor τότε δὴ τότε. Magnam fere hæc repetitio in aliis item formis vim habet. Plato Soph. 238. A. Ἔστι γάρ, ὦ μακάριε, ἔστι, καὶ ταῦτά γε τῶν ἀποριῶν ἡ μεγίστη καὶ πρώτη. Euthyd. 284. E. Σὺ μὲν—λοιδόρει, ὦ Κτήσιππε, λοιδόρει. Phædr. 242. D. Δεινόν, ὦ Φαῖδρε, δεινὸν λόγον αὐτός τε ἐκόμισας—Lucian. Toxar. p. 508. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν. De locutione ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ et similibus Cf. Jensius ad Lucian. Tim. t. i. p. 125. Heusd.

ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ] H. e. ταχ. τοιούτῳ οἷος ἐγώ εἰμι, *celeriter me, pro mea quidem facultate, rem expendere jubes.* De loquendi hoc genere, adhibito hoc quoque exemplo, diligenter disputavit F. W. Reizius de Pros. Gr. Acc. Incl. p. 79. parum tamen ibi probabilem proferens constructionis solutionem. Heind.

καὶ μὴν ἔν γε ταῖς εἰρημ. διακρ. τὸ μὲν χεῖρον] Hæc ita cohærent: καὶ μὴν ἐ. γ. τ. ε. δ. τὸ μὲν ἦν ἀποχωρίζειν χεῖρον ἀπὸ βελτίονος (i. e. τὸ χεῖρον ἀπὸ τοῦ βελτ.) Sic Phædon. §. 125. in his Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμενον καὶ ὃ ἂν μουσικὸν μὴ δέχηται (τί νῦν δὴ ὠνομάζομεν;) τὸ non pertinet ad proximum δίκαιον. de Legg. ii. p. 655. D. Καίτοι λέγουσί γε οἱ πλεῖστοι, μουσικῆς ὀρθότητα εἶναι τὴν ἡδονὴν ταῖς ψυχαῖς πορίζουσαν δύναμιν, ubi τὴν trahendum ad δύναμιν. Talia interdum propterea, quod ipse in iis hæsi olim, diligentius explicanda putavi. Heind.

ναί] Post ναὶ videtur ponenda tantum hypostigme, et repetendum ἴδοι. Steph.

ναί, κατὰ σχολήν γε] Protag. §. 90. ἔστι μέντοι, ἔφη, καὶ ἐμοὶ λόγος περὶ αὐτοῦ εὖ ἔχων, ὃν ὑμῖν ἐπιδείξω, ἂν βούλησθε. Καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, Ναί, ἔφη, ὦ Ἱππία, εἰσαῦθίς γε· νῦν δὲ δίκαιόν ἐστιν—

ΘΕΑΙ. Ποῖα καὶ τίνι;

ΞΕ. Τά τε τῶν ζώων, ὅσα ἐντὸς σωμάτων[m] ὑπὸ γυμνα-
1. 227. στικῆς ἰατρικῆς τε ὀρθῶς διακρινόμενα καθαίρεται[n] καὶ[o]
περὶ τάκτός,[p] εἰπεῖν[q] μὲν φαῦλα, ὅσα βαλανευτικὴ[r] παρ-
έχεται· καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων, ὧν γναφευτικὴ καὶ
ξύμπασα κοσμητικὴ τὴν ἐπιμέλειαν παρεχομένη κατὰ
σμικρὰ[s] πολλὰ καὶ γελοῖα δοκοῦντα ὀνόματα ἔσχεν.[t]

ΘΕΑΙ. Μάλα γε.

ΞΕ. Παντάπασι μὲν οὖν, ὦ Θεαίτητε. ἀλλὰ γὰρ τῇ

γρ B.—[l] ὀνόματα ΣΤ.—[m] ἐντὸς τῶν σωμάτων Γ.—[n] καθαιρεῖται ΔΠ.—[o] post καὶ omisi τὰ cum ΧΔΛΠ.—[p] περὶ τἀκτὸς Π, περιτακτὸς ΧΔ, περὶ ἐκτὸς ΛΗ: περὶ τὰ ἐκτὸς *s.—[q] ante εἰπεῖν omisi ἃ cum ΧΔΠ.—[r] βαλανευτικὴν ΣΤΓ.—[s] σμικρὸν F.

ἀποκρίνεσθαι Σωκράτει, qui locus firmat suspectum h. l. olim nobis Nal. Heind.

§. 26. τά τε τῶν ζώων κ. τ. λ.] *Tum purgationes animalium, quæ intra corpora gymnastices et medicæ artis opera per rectam secretionem purgantur:* (durius enim esset διακρινόμενα et καθαίρεται active ponere) *necnon quæ exterioribus corporis partibus adhibentur. dictu quidem certe viles* (vel *sordidæ*, aut *parum honestæ*) *illæ nimirum quas balneatorum ars suppeditat: tum vero inanimatorum corporum purgationes, quarum fullonia et tota ornandi ars curam gerens, circa res parvas multa nomina et quæ ridicula videri possint, accepit.* Steph.

τά τε τῶν ζώων] H. e. τά τε εἴδη καθάρσεων τῶν ζώων. Proximum ὅσα autem pertinet ad τῶν ζώων, *animalium eorum, quæcunque.* Heind.

διακρινόμενα] Verba διακρίνεσθαι et καθαίρεσθαι active accipi ostendit universa sententia: nec durius apud Atticos illud est quam παρέχεσθαι hic pro παρέχειν, ποιεῖσθαι pro ποιεῖν, et cætera innumerabilia. Certe et Stephanus annotat in suo Thesauro διακρίνεσθαι accipi active, citatis ex Herodiano, et epistolis Judæ et Jacobi, exemplis. Serran.

ἃ εἰπεῖν μὲν φαῦλα] Sic positum μὲν attigi ad Theætet. §. 130. Heind.

καὶ τῶν ἀψύχων] Accuratius scripsisset τά τε τῶν ἀψ. Heind.

πολλὰ καὶ γελοῖα] Ut πλυντικὴν, σπογγιστικὴν etc. Politic. p. 282. A. Τῶν αἰτιῶν δὴ πλυντικὴν μὲν καὶ ἀκεστικὴν καὶ πᾶσαν τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν, πολλῆς οὔσης τῆς κοσμητικῆς, τοὐνταῦθα αὐτῆς μόριον εἰκὸς μάλιστα περιλαμβάνειν ὀνομάζοντας τῇ τέχνῃ τῇ κναφευτικῇ. Heind.

ὀνόματα ἔσχεν] *Accepit.* Politic. p. 282. C. Τῆς τοίνυν διακριτικῆς ἡ ξαντικὴ —ἐστίν· ἡ γὰρ ἐν ἐρίοις τε καὶ στήμοσι διακριτικὴ κερκίδι μὲν ἄλλον τρόπον γιγνομένη, χερσὶ δὲ ἕτερον, ἔσχεν ὅσα ἀρτίως ὀνόματα ἐῤῥήθη. Eurip. Phœn. 425. τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες (*adeptus es*) λέχος; Hipp. 1286. Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ;—φανερὸν δ' ἔσχες ἄταν. Non igitur e Cod. Par. præfero ἔχει. Heind.

μάλα γε] Non immerito fortassis aliquis inter hæc Theæteti verba μάλα γε, et illa hospitis, παντάπασι μὲν οὖν, deesse nonnulla suspicetur. Alioqui, si nihil deesse dicendum sit, hoc παντάπασι erit approbantis illum Theæteti consensum, quem declaravit illis verbis μάλαγε. Steph.

παντάπασι μὲν οὖν] Phædon. §. 89. Εἰκός γε, ἦν δ' ἐγώ. Εἰκὸς γὰρ, ἔφη. Non erat itaque cur Steph. post μάλα γε deesse aliqua putaret. Heind.

ἀλλὰ γὰρ τῇ κ. τ. λ.] *Sed ratiocinandi methodus nihilo magis minusve curat purgationem quæ fit per spongiam, quam eam quæ fit per medicinæ potiones, si illa parum, hæc multum etc.* Paulo post malim τὸν διὰ στρατ. ἢ τὸν διὰ φθειρ. Steph.

ἀλλὰ γὰρ τῇ κ. τ. λ.] *Verumenimvero in ipsa doctrinæ ratione ac via, purgatio illa quæ fit per spongiam, aut contra per medicamentorum potiones, non minus aut magis momenti habet.* Expressi equidem sententiam, nisi plane fallor. Vult docere vim illam διακριτικῆς: ut hoc faciat, substernit τρυγύμνασμα suo more,

τῶν λόγων μεθόδῳ σπογγιστικῆς ἢ φαρμακοποσίας οὐδὲν
ἧττον οὐδέ τι μᾶλλον τυγχάνει μέλον, εἰ[u] τὸ μὲν σμικρά,
τὸ δὲ μεγάλα ἡμᾶς ὠφελεῖ καθαῖρον. τοῦ κτήσασθαι γὰρ
ἕνεκεν[v] νοῦν πασῶν τεχνῶν τὸ ξυγγενὲς καὶ τὸ μὴ ξυγγεν-
ὲς κατανοεῖν πειρωμένη τιμᾷ πρὸς τοῦτο ἐξ ἴσου πάσας,
καὶ θάτερα τῶν ἑτέρων κατὰ[w] τὴν ὁμοιότητα οὐδὲν ἡγεῖται
γελοιότερα, σεμνότερον δέ[x] τι[y] τὸν[z] διὰ στρατηγικῆς ἢ II. ii. 149.
φθειριστικῆς[a] δηλοῦντα θηρευτικὴν οὐδὲν νενόμικεν, ἀλλ' ὡς
τὸ πολὺ χαυνότερον. [§. 27.] Καὶ δὴ[b] καὶ νῦν, ὅπερ
ἤρου, τί προσεροῦμεν ὄνομα ξυμπάσας δυνάμεις, ὅσαι σῶ-
μα εἴτε ἔμψυχον εἴτε ἄψυχον εἰλήχασι[c] καθαίρειν, οὐδὲν
αὐτῇ διοίσει, ποῖόν[d] τι λεχθὲν εὐπρεπέστατον εἶναι δόξει·[e]
μόνον ἐχέτω χωρὶς τῶν τῆς ψυχῆς καθάρσεων πάντα ξυν-

—[t] ἔχειν EF.—[u] ἢ, addito rc εἰ, Γ.—[v] ἕνεκεν ΓΛΞΣΥΒCFH : ἕνεκα °s.—[w] κατὰ τῶν ἑτέρων Γ.—[x] τε ΔΠ et fortasse pr B.—[y] ἔτι H.—[z] τῶν, in mg τὸν, F.—[a] ἢ φθειριστικῆς om ΧΔ et pr Π, ἢ φθειρεστικῆς H.—[b] καὶ δὴ soli cum s ΔΞ.—[c] εἰλή-χ φασι B, εἰλήφασι ΧΓΔΛΠΣΥCEF.—[d] γ' ἂν corr Γ.—[e] δόξῃ corr Γ, δοξάσει Λ.—

affirmatque nihil esse incommodi, rei levissimæ exemplo maximam illustrari. Ita *μέθοδον* vocat rationem et viam doctrinæ; quasi dicat, quantum attinet ad docendi rationem: utrobique enim de purgatione agitur. Serran.

ἀλλὰ γὰρ τῇ τῶν λ. μ.] Hunc locum in Politico suo p. 266. D. respicit, ubi cum juniore Socrate ita colloquitur hic hospes Eleates: Ξ. *Νῦν, ὦ Σώκρ. ἐκεῖνό ἐστι καταφανὲς μᾶλλον τὸ ῥηθὲν τότ' ἐν τῇ περὶ τὸν σοφιστὴν ζητήσει.* Σ. *Τὸ ποῖον;* Ξ. *Ὅτι τῇ τοιᾷδε μεθόδῳ τῶν λόγων οὔτε σεμνοτέρου μᾶλλον ἐμέλησεν ἢ μή, τό τε σμικρότερον οὐδὲν ἠτίμακε πρὸ τοῦ μείζονος· ἀεὶ δὲ καθ' αὑτὴν περαίνει τἀληθέστατον.* Heind.

μέλον] Ald. Bas. 1. 2. *μᾶλλον*· pro quo jam Cornarius legendum viderat *μέλον*. Ficinus quoque vertit, *nihil magis alterum altero, minusve, curat*. Fisch.

γελοιότερα] Ald. Bas. 1. *γελοιότερον* sed Bas. 2. *γελοιότερα*, ut Cornarius quoque legendum censuerat. Etiam Ficin. *nihilo magis ridicula*. Fisch.

σεμνότερον δέ τι] Illud *τι* traxerim ad seq. *οὐδέν*. Xenoph. Œcon. x. 3. *μήτε ἀποκρυπτοίμην τι τῶν ὄντων μηδέν*. Atque sic sexcenties legitur *οὐδέν τι nihil quidquam*. *σεμνότερον* autem, quod male Cornarius *præclariorem* nec rectius Ficinus vertit, eadem, qua h. l. potestate usurpatur Xenoph. Œcon. viii. 19. *καλὸν δὲ καὶ ὃ πάντων καταγελάσειεν ἂν μάλιστα οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψὸς, ὅτι καὶ χύτρας φησὶν εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας.* ubi notat *gravem seriique moris hominem*. Heind.

τὸν διὰ στρατηγικῆς ἢ φθειριστικῆς] H. e. *ἢ τὸν διὰ φθειριστικῆς*, quod reponi volebat Stephanus, gemina loca non recordatus, cujusmodi est de Legg. ii. p. 669. B. *ἐπειδὴ γὰρ ὑμνεῖται τὸ περὶ αὐτὴν (τὴν μουσικὴν) διαφερόντως ἢ τὰς ἄλλας εἰκόνας, εὐλαβείας δὴ δεῖται πλείστης πασῶν εἰκόνων*, ubi scribi potuit *ἢ τὸ περὶ τὰς ἄλ. ε.* Adde Xenoph. Cyrop. viii. 3. 11. *πολὺ γὰρ οἴονται Πέρσαι χρῆναι τοῖς περὶ τοὺς θεοὺς μᾶλλον τεχνίταις χρῆσθαι ἢ περὶ τἄλλα*, et Plat. Ion. p. 531. C. *ἢ Ὅμηρος περὶ ἄλλων τινῶν λέγει ἢ ὧνπερ σύμπαντες οἱ ἄλλοι ποιηταί;* quorum altero loco articulum, altero præpositionem iterare scriptor neglexit. Conf. notata ad Gorg. §. 153. et ad Theætet. §. 70. Heind.

φθειριστικὴν] *Pedicularium*: *ἀπὸ τῶν φθειρῶν* ductum esse liquet, non *ἀπὸ τοῦ φθείρειν*. Heind.

§. 27. *εἰλήχασι*] Cod. Par. *εἰλήφασι*, quæ perpetua fere in libris confusio. Heind.

δῆσαν ὅσα ἄλλο τι καθαίρει.[f] τὸν γὰρ περὶ τὴν διάνοιαν καθαρμὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐπικεχειρήκειν[g] ἀφορίσασθαι τὰ νῦν, εἴ γε ὅπερ[h] βούλεται μανθάνομεν.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μεμάθηκα, καὶ συγχωρῶ δύο μὲν εἴδη καθάρσεως, ἓν δὲ τὸ περὶ τὴν ψυχὴν εἶδος εἶναι, τοῦ περὶ τὸ σῶμα χωρὶς ὄν.

ΞΕ. Πάντων κάλλιστα. καί μοι τὸ μετὰ τοῦτο ἐπάκουε πειρώμενος αὖ τὸ λεχθὲν διχῇ[i] τέμνειν.

ΘΕΑΙ. Καθ' ὁποῖ[j] ἂν ὑφηγῇ,[k] πειράσομαί σοι συντέμνειν.

ΞΕ. Πονηρίαν ἕτερον ἀρετῆς[l] ἐν ψυχῇ λέγομέν τι;

§. 28. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;[m]

ΞΕ. Καὶ μὴν καθαρμὸς[n] ἦν τὸ λιπεῖν μὲν θάτερον, ἐκβάλλειν δὲ ὅσον ἂν ᾖ πού τι φλαῦρον.

ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

II. ii. 150. ΞΕ. Καὶ ψυχῆς ἄρα, καθ' ὅσον ἂν εὑρίσκωμεν κακίας ἀφαίρεσίν τινα, καθαρμὸν αὐτὸν λέγοντες ἐν μέλει φθεγξόμεθα.

[f] καθαίρειν E.—[g] ἐπικεχειρήκαμεν F.—[h] εἴπερ ὅγε Ξς.—[i] διχῇ om ΣΥ.—[j] ὁποῖ Γ, ὅπη ΞΣΥ: ὅποι °ς.—[k] ἀφηγῇ ΛΣΥBCEP, ὠφυγῇ H, ἐκφυγῇ mg H.—[l] ἄρ' τῆς X.—

μόνον ἐχέτω—πάντα ξυνδῆσαν] H. e. μόνον πάντα ξυνδησάτω, ut Soph. Antig. 77. σοὶ δ' εἰ δοκεῖ, Τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε. Nisi quis h. l. explicare malit *habeat* s. *teneat complexa*. Heind.

εἴγε ὅπερ] Ita Cod. Par. In Bas. 2. legitur εἰ ὅγε ὅπερ. Cum Aldo Stephanus edidit εἴπερ ὅγε. Heind.

καθ' ὅποι ἂν] Scribo Καθ' ὁποῖ ἂν ὑφηγῇ, ut sit pro καθ' ὁποῖα ἄν. hoc sensu, *Per quæcunque præiveris*, vel *viam ostenderis*. Id est, *Quæcunque mihi proposueris, ad viam ostendendam.* Alioqui non καθ' ὅποι, sed ὅποι solum, vel potius ὅπη, scribendum esset pro *quacunque*. Steph.

Legi etiam καθ' ὁποῖ ἂν, et *quacunque* adverbium nonne idem significat quod *per quæcunque?* Serran.

καθ' ὁποῖ ἂν ὑφηγῇ] Evidenti huic Stephani correctioni (nam vulgo legitur καθ' ὅποι) miror cur suam prætulerit Abreschius Dilucidd. in Thucyd. p. 407. καθ' ὁποίαν ἄν. §. 11. Τί δὲ ταύτην αὖ τὴν θήραν; ἆρ' οὐκ ἂν κατὰ τὰ μέγιστα μέρη δύο διέλοιμεν; Θ. Κατὰ ποῖα; §. 21. Οὐκ ἀπὸ τρόπου τοίνυν ἐστὶ διαιρεῖν αὐτὴν δίχα. Θ. Καθ' ὁποῖα, λέγε. Heind.

ὑφηγῇ] Cod. Par. ἀφηγῇ. Illud proprium h. l. vocabulum. de Rep. iii. p. 403. D. εἰ—ἡμεῖς—ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγησαίμεθα, ἵνα μὴ μακρολογῶμεν. Phædon. §. 72. ἐκείνῃ ἑπόμενοι ᾗ ἐκείνη ὑφηγεῖται. Heind.

§. 28. λείπειν] Sic pro λιπεῖν scripsi ob seq. ἐκβάλλειν. Heind.

ἦν γὰρ] Est plane συνώνυμος. nam *animi* vox ex proximis verbis facile intelligitur: *improbitas in animo sedem habet.* Serran.

κακίας ἀφαίρεσιν] *Si igitur improbitatis ablationem ex animo quantamcunque comperire possimus, eam appellantes purgationem, haud absone loquemur.* Sed αὐτὴν λέγοντες aut certe αὐτὸ legendum videtur. Steph.

καθαρμὸν αὐτὸν λέγοντες] αὐτὴν vel αὐτὸ malebat Stephanus: mihi pronomen hoc præcedenti vocabulo perinde accommodatum videtur h. l. atque οὗτος, (ut latinum *hic*,) sequenti solet accommodari. Cratyl. §. 107.—τὸ συνθήματα

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε.

ΞΕ. Δύο μὲν εἴδη κακίας περὶ ψυχὴν ῥητέον.

ΘΕΑΙ. Ποῖα;

ΞΕ. Τὸ μὲν οἷον νόσον ἐν σώματι, τὸ δ' οἷον αἶσχος ἐγγιγνόμενον. I. 228.

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔμαθον.

ΞΕ. Νόσον ἴσως καὶ στάσιν οὐ ταὐτὸν νενόμικας.

ΘΕΑΙ. Οὐδ' αὖ πρὸς τοῦτο ἔχω τί χρή με ἀποκρίνασθαι.

ΞΕ. Πότερον ἄλλο τι[o] στάσιν ἡγούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἔκ τινος διαφθορᾶς διαφοράν;[p]

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΞΕ. Ἀλλ' αἶσχος ἄλλο τι πλὴν τὸ[q] τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδὲς ἐνὸν[r] γένος;

[m] οὖν C.—[n] κάθαρμα F.—[o] τι om Λ.—[p] διαφθορᾶς διαφορὰν corr Σ cum ς: ceteri διαφορᾶς διαφθορὰν.—[q] πλὴν ὅτι τὸ Δ.—[r] ὂν ΧΔΠ, ἓν ὂν ceteri: τῶν ἐν ὄντων ς.

εἶναι τὰ ὀνόματα—καὶ εἶναι ταύτην ὀρθότητα ὀνόματος, συνθήκην. Lysias p. 780. πολλάκις ἤδη τῷ ὑμετέρῳ πλήθει διεκελεύσαντο τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένειν, ἡγούμενοι ταύτην δημοκρατίας εἶναι φυλακήν, ubi offendit Reisk. Denique pronominis αὐτὸς plane eadem est ratio §. 20. τὸ δὲ—ὅμως—μαθημάτων οὖσαν πρᾶσιν αὐτὴν ἀδελφῷ—ὀνόματι προσειπεῖν ἀνάγκη, et Euthyphr. init. οὐ γάρ που καὶ σοὶ δίκη τις οὖσα τυγχάνει—; Σ. Οὔτοι δὴ Ἀθηναῖοί γε, ὦ Εὐθ. δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφήν. Heind.

δύο μὲν] Malim δ. μήν. Heind.

ἀποκρίνασθαι] Citat Galen. de Dogm. Hippocr. et Plat. v. p. 288. Fisch.

ἔκ τινος διαφθορᾶς] In vulg. edit. ἔκ τινος διαφορᾶς διαφθοράν. sed Galen. quoque legit ut hic, ἔκ τινος διαφθορᾶς διαφοράν. Et paulo post, τῶν ἐν ὄντων γένος ex vet. cod. pro ἓν ὂν γένος. Steph.

Jam ante Stephanum Cornarius monuerat legendum esse ἔκ τινος διαφθορᾶς διαφοράν. Fisch.

ἔκ τινος διαφθορᾶς διαφορὰν] Emendata hæc a Cornario ex Galeni l. c. dedit Stephanus. Nam Edd. vett. ἔκ τινος διαφορᾶς διαφθόρων, quæ Ficinus quoque reddidit vertens *naturalis cognationis corruptelam, discordia quadam provenientem*. Recte, si præcessisset πότερον ἄλλο τι νόσον ἡγούμενος etc. neque vero h. l. νόσου, sed στάσεως quæritur definitio. Quam dum ita profert Eleates, ut eadem plane in morbum quadret, idem et *morbum* et *seditionem* esse docet recteque vitii illud in animis genus, quod in seditione aliqua cernatur, *animi morbum* appellari. Heind.

δυσειδὲς τῶν ἐν ὄντων γένος] Ald. Bas. 1. 2. δυσειδὲς ἓν ὂν γένος. Stephanus se alteram lectionem depromsisse gloriatur ex vetere Codice. Sed hic Codex vetus admodum vereor ne sit versio Ficini: *deformitatem ex dissonantia eorum, quæ natura cognata sunt, resultantem*. Fisch.

δυσειδὲς ἐνὸν γένος] Modestus cautusque quum alias tum in Platone criticus Stephanus interdum tamen, ubi Ficinum Cornariumve temere sequitur, adeo sui est dissimilis, vix ut virum agnoscas. Maxime h. l. ubi levi vitio depravatam veterum Edd. scripturam, quam et Cod. Par. habet, δυσειδὲς ἓν ὂν γένος (nam Galen. ἓν omittit) ita in ipso mutavit contextu, ut intelligi verba nisi adhibita Ficini versione non possint. Quis enim intelligat, quæ reposuit, hæc δυσειδὲς τῶν ἐν ὄντων γένος, absque hac illius translatione: *Turpitudinem vero num aliud quam deformitatem ex dissonantia eorum, quæ natura cognata sunt, resultantem?* Quidquid legit Ficinus, ea, quæ reddidit,

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἄλλο.

§. 29. ΞΕ. Τί δαί;[s] ἐν ψυχῇ δόξας ἐπιθυμίαις καὶ θυμὸν ἡδοναῖς καὶ λόγον λύπαις καὶ πάντ'[t] ἀλλήλοις ταῦτα τῶν φλαύρως[u] ἐχόντων οὐκ ᾐσθήμεθα διαφερόμενα;

ΘΕΑΙ. Καὶ σφόδρα γε.

ΞΕ. Ξυγγενῆ[v] γε μὴν ἐξ ἀνάγκης ξύμπαντα γέγονεν.

ii. ii. 151. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Στάσιν ἄρα καὶ νόσον τῆς ψυχῆς πονηρίαν λέγοντες ὀρθῶς ἐροῦμεν.

ΘΕΑΙ. Ὀρθότατα μὲν οὖν.

ΞΕ. Τί δ'; ὅσα κινήσεως μετασχόντα καὶ σκοπόν τινα θέμενα, πειρώμενα[w] τούτου τυγχάνειν, καθ' ἑκάστην ὁρμὴν παράφορα αὐτοῦ γίγνεται[x] καὶ ἀποτυγχάνει,[y] πότερον αὐτὰ φήσομεν ὑπὸ συμμετρίας τῆς πρὸς ἄλληλα ἢ τοὐναντίον ὑπ'[z] ἀμετρίας αὐτὰ πάσχειν;

ΘΕΑΙ. Δῆλον ὡς ὑπ'[z] ἀμετρίας.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν ψυχήν[a] γε ἴσμεν ἄκουσαν πᾶσαν[b] πᾶν ἀγνοοῦσαν.

—[s] δέ ΑΓΔΛΠΒCFH.—[t] πάντ' Γ.—[u] φαύλως Ξ.—[v] ξ. ΔΛΠ.—[w] πειρώμενα om ΑΔ et pr Π, πειρώμεθα Γ et rc Π.—[x] γίγνηται ΑΓΛΞΣΤΒC.—[y] ἀποτυγχάνῃ ΓΛΞΒC.—[z] ὑπ' Γ.—[a] ψυχὴν om pr Ξ.—[b] πᾶσαν om Δ.—[c] ἀνόητον καὶ αἰσχρὰν Λ.—[d] δὲ δὴ

in Græcis legere non potuit, sed oculis, opinor, aberravit ad præcedd. *τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἔκ τινος διαφθορᾶς*, nec Ficini sensum assequitur sensu prorsus cassa Stephani lectio. Quod reponendum monuit jam Schleiermacher. *ἐνὸν*, ad *πανταχοῦ* pertinet. *πανταχοῦ ἐνὸν δυσειδὲς* est, *quod ubicunque inest* (sive in corpore sive in animo), *deforme est*. Heind.

§. 29. *θυμὸν ἡδοναῖς*] Miror non potius legi *καὶ λόγον ἡδοναῖς καὶ θυμὸν λύπαις*. Mox *τῶν φλαύρως ἐχόντων* recte Ficinus: *in iis, quorum depravatus est animus*. Ξυγγενῆ Galen. Heind.

ξύμπαντα γέγονε] Ficin. *Veruntamen cuncta hæc natura cognata sunt*; et erit qui desideret *ξύμπ. ταῦτα γέγονε*. Similiter tamen §. seq. *καὶ δειλίαν μὲν καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν ξύμπαντα ἡγητέον νόσον ἐν ἡμῖν*, et §. 16. *Τὴν μὲν λῃστικὴν καὶ ἀνδραποδιστικὴν καὶ τυραννικὴν καὶ ξύμπασαν τὴν πολεμικὴν ἓν πάντα βίαιον θήραν ὁρισάμενοι*. Heind.

τῆς ψυχῆς πονηρίαν] Hæc jungenda. Utrobique vero aut, addito articulo, *τὴν τῆς ψυχῆς πονηρίαν*, aut, omisso, *ψυχῆς πονηρίαν* scribi meo quidem judicio debuit. V. ad Phædon. §. 24. Neque aliquod *πονηρίας* genus, sed universam *πονηρίαν* h. l. intelligi, declarant illa §. 30. *Ἔστι δὴ δύο ταῦτα, ὡς φαίνεται, κακῶν ἐν αὐτῇ (τῇ ψυχῇ) γένη· τὸ μὲν πονηρία καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, νόσος αὐτῆς σαφέστατα ὄν*. Heind.

αὐτὰ πάσχειν;] Politic. p. 263. E. *Ἵνα ἧττον αὐτὰ πάσχωμεν*, ubi itidem e præcedd. expectabas *αὐτό*. Et quoties *αὐτὰ* pro *αὐτὸ*, *ταῦτα* pro *τοῦτο* positum reperimus? Heind.

ἀλλὰ μὴν ψυχήν γε ἴσμεν κ. τ. λ.] *Animus quisque quidquid ignorat, invitus ignorat*, quoniam natura est appetens veri, uti ex Platonis sententia *πᾶς ἄκων πονηρὸς*, quoniam natura id, quod vere bonum est, omnes expetimus. Heind.

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.

ΞΕ. Τό γε μὴν ἀγνοεῖν ἐστιν ἐπ' ἀλήθειαν ὁρμωμένης ψυχῆς, παραφόρου ξυνέσεως γιγνομένης, οὐδὲν ἄλλο πλὴν παραφροσύνη.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ψυχὴν ἄρα ἀνόητον αἰσχρὰν[c] καὶ ἄμετρον θετέον.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

§. 30. ΞΕ. Ἔστι δὴ[d] δύο ταῦτα, ὡς φαίνεται, κακῶν ἐν αὐτῇ γένη, τὸ μὲν πονηρία καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, νόσος αὐτῆς σαφέστατα ὄν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δέ γε ἄγνοιαν μὲν καλοῦσι, κακίαν δὲ αὐτὸ ἐν II. ii. 152.
ψυχῇ μόνον γιγνόμενον οὐκ ἐθέλουσιν[e] ὁμολογεῖν.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ συγχωρητέον, ὃ[f] νῦν δὴ[g] λέξαντος ἠμφεγνόησά σου, τὸ[h] δύο εἶναι γένη κακίας ἐν ψυχῇ, καὶ δειλίαν μὲν καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν[i] ξύμπαντα ἡγητέον[j] νόσον[k] ἐν ἡμῖν, τὸ δὲ τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος αἶσχος θετέον.

ΞΕ. Οὐκοῦν ἐν σώματί γε περὶ δύο[l] παθήματε τούτω δύο τέχνα τινὲ ἐγενέσθην;

ΘΕΑΙ. Τίνε τούτω;

ΞΕ. Περὶ μὲν αἶσχος γυμναστική, περὶ δὲ νόσον ἰα- I. 229.
τρική.

ΣΥF et rc E.—[e] οὐκ ἐθέλουσιν om Υ.—[f] ὃν ꝾΔ et pr Π.—[g] δὴ νῦν EFs.—[h] ἠμφεγνόησα σου τὸ ꝾΔΠΥ, ἠμφεγνόησας οὐ τὸ ΓΛ, ἀμφεγνόησας οὐ τὸ γρ Π, ἠμφεγνόησας οὐ τῷ H, ἠμφηγνόησας οὕτω ΣC et corr B, ἠμφηγνόησας οὐ τὸ (in mg posito οὕτω ἠμφηγνόησα) F, ἠμφηγνόησας οὐ τὸ E: ἠμφεγνόησά σου τὸ s.—[i] καὶ ἀδικίαν om ΣΥ.—[j] ξύμπαντα ταῦτα ἡγητέον C et rc F.—[k] ὅσον E, ὅσον ΓΛBCH: νόσον cum νόσον

ἐπ' ἀλήθειαν ὁρμωμ. ψυχῆς] Genitivus hic ψυχῆς pendet a seq. παραφροσύνη, ille ξυνέσεως a præcedente παραφόρου—παράφορος ξυνέσεως est, quum aberrat ab intelligentia. Secus accepit Ficinus. Pro πλὴν παραφρ. Galen. ἡ παραφρ. Heind.

ψυχὴν ἄρα ἀνόητον] I. e. h. l. ἀγνοίας γέμουσαν. Proxima αἰσχρὰν καὶ ἄμετρον θετέον, quæ sic transtulit Ficinus, inconcinnam atque deformem vocare decet, Plato quoque haud dubie ita posuerat, ἄμετρον καὶ αἰσχρὰν θετ. Nempe ex ἀμετρίᾳ demum αἶσχος hoc efficitur. Heind.

§. 30. κακίαν δὲ αὐτὸ ἐν ψυχῇ μόνον γιγν.] Quando in animo hoc solum exstat, ut nihil aliud ad hanc accedat, ἄγνοιαν.—οὐκ ἐθέλουσι sc. οἱ πολλοί. Heind.

ἠμφεγνόησά σου] Nihili est, quæ in Scholiis profertur, duplex scriptura ἀμφηγνόησά σου et ἀμφεγνόησας οὐ. Heind.

ΘΕΑΙ. Φαίνεσθον.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ περὶ μὲν ὕβριν καὶ ἀδικίαν καὶ δειλίαν ἡ κολαστικὴ πέφυκε τεχνῶν μάλιστα δὴ[m] πασῶν προσήκουσα δίκη;

ΘΕΑΙ. Τὸ γοῦν εἰκὸς ὡς εἰπεῖν κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν.

ΞΕ. Τί δέ; περὶ ξύμπασαν ἄγνοιαν μῶν ἄλλην τινὰ ἢ διδασκαλικὴν ὀρθότερον[n] εἴποι τις ἄν;

ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν.

§. 31. ΞΕ. Φέρε δή, διδασκαλικῆς δὲ ἆρα ἓν μόνον
II. ii. 158. γένος φατέον εἶναι ἢ πλείω, δύο δέ τινε αὐτῆς εἶναι μεγίστω; σκόπει.

ΘΕΑΙ. Σκοπῶ.

ΞΕ. Καί μοι δοκοῦμεν τῇδε ἂν πῃ τάχιστα εὑρεῖν.

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Τὴν ἄγνοιαν ἰδόντες εἴ πῃ κατὰ μέσον[o] αὑτῆς τομὴν ἔχει[p] τινά. διπλῆ γὰρ αὕτη γιγνομένη δῆλον ὅτι καὶ τὴν διδασκαλικὴν δύο ἀναγκάζει μόρια ἔχειν, ἓν ἐφ' ἑνὶ γένει[q] τῶν αὑτῆς ἑκατέρῳ.

ΘΕΑΙ. Τί οὖν; καταφανές πῄ σοι τὸ νῦν ζητούμενον;

[k] ς corr Σ.—[l] δέω Λ.—[m] δ' ἡ ΣΔΠ.—[n] ὀρθότατα s.—[o] μέσου F.—[p] ἔχειν pr Γ.—

πέφυκε] Sublata, quæ est in Edd. post πέφυκε, interpunctione, nihil jam ad loci integritatem requiret quisquam, quum hoc sint ordine intelligenda verba: οὐκοῦν καὶ περὶ μὲν ὕβριν—καὶ δειλίαν ἡ κολαστικὴ δίκη πέφυκε μάλιστα δὴ πασῶν τεχνῶν προσήκουσα. Heind.

πασῶν] Ald. Bas. 1. παθῶν· quod etiam Cornarius vidit in πασῶν mutandum esse. Fisch.

κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν] *Ex humana opinione*, quæ obnoxia est erroribus. Uti apud Latinos *homo sum* frequens est erroris vel imbecillitatis humanæ excusatio. V. Rubnken. ad Rutil. Lup. p. 114. Plato de Rep. v. p. 467. C. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες, ὅσα ἄνθρωποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται, ἀλλὰ γνωμονικοὶ τῶν στρατειῶν ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι. Lach. p. 200. B. σὺ μὲν οὖν μοι δοκεῖς ὡς ἀληθῶς ἀνθρώπειον πρᾶγμα ἐργάζεσθαι, οὐδὲν πρὸς αὐτὸν βλέπειν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους. Heind.

ὀρθότερον] Ita Cod. Par. In Edd. legitur ὀρθότατα, cui illud statim quisque præponet. Heind.

§. 31. ἆρα] Sic in Ald. post ἆρα distinguitur. Alioqui si jungatur cum φατέον, scribendum ἄρα. Sic autem et paulo infra ἆρα post τί δὲ δή. Steph.

φέρε δή· διδασκ.] Edd. ἆρα exhibent locumque ita distinguunt: φέρε δή, διδασκαλικῆς δὲ ἆρα—ἢ πλείω; δύο δέ τινε αὐτῆς εἶναι μεγίστω σκόπει. Nunc ἄρα suspensum est a seq. σκόπει.—κατὰ μέσον αὑτῆς. Vulgo αὐτῆς. Heind.

ἀναγκάζει] Malim ἀναγκάσει vel ἀναγκάζοι ἄν. Heind.

ἐφ' ἑνὶ γένει] H. l. fere dicitur ut νόμος ἐπί τινι τεθείς. Vid. not. ad Gorg. §. 90. Heind.

χαλεπὸν εἶδος] Malui *difficilem*, quam *molestam* exponere. Serran.

ΞΕ. Ἀγνοίας δ' οὖν[r] μέγα τί μοι δοκῶ καὶ χαλεπὸν ἀφωρισμένον ὁρᾶν εἶδος, πᾶσι τοῖς ἄλλοις αὐτῆς[s] ἀντίσταθμον μέρεσιν.

ΘΕΑΙ. Ποῖον δή;

ΞΕ. Τὸ μὴ κατειδότα[t] τι δοκεῖν εἰδέναι· δι' οὗ κινδυνεύει πάντα ὅσα διανοίᾳ σφαλλόμεθα, γίγνεσθαι πᾶσιν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Καὶ δὴ καὶ τούτῳ γε οἶμαι μόνῳ[u] τῆς ἀγνοίας ἀμαθίαν[v] τοὔνομα προσρηθῆναι.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

§. 32. ΞΕ. Τί δὲ δὴ[w] τῷ τῆς διδασκαλικῆς ἄρα μέρει τῷ τοῦτο[x] ἀπαλλάττοντι λεκτέον;

ΘΕΑΙ. Οἶμαι μὲν οὖν,[y] ὦ ξένε, τὸ μὲν ἄλλο δημιουργικὰς διδασκαλίας, τοῦτο δὲ ἐνθάδε γε παιδείαν δι' ἡμῶν κεκλῆσθαι. II. ii. 154.

ΞΕ. Καὶ γὰρ σχεδόν, ὦ Θεαίτητε, ἐν πᾶσιν Ἕλλησιν. ἀλλὰ γὰρ ἡμῖν[z] ἔτι καὶ τοῦτο σκεπτέον, εἰ ἄτομον ἤδη ἐστὶ πᾶν ἢ ἄρα[a] τινὰ ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρὴ σκοπεῖν.

ΞΕ. Δοκεῖ τοίνυν μοι καὶ τοῦτο ἔτι πῃ σχίζεσθαι.

ΘΕΑΙ. Κατὰ τί;

ΞΕ. Τῆς ἐν τοῖς λόγοις διδασκαλικῆς ἡ μὲν τραχυτέ-

[q] γένει om T.—[r] γοῦν Ξς.—[s] αὐτοῖς Γ.—[t] κατειδότι, omisso τι, Γ.—[u] μόνον Ξ.—[v] ἀμαθίαν C, ἀμαθίαι B: ἀμαθία *ς.—[w] δὴ om F.—[x] τοῦτο ΧΓΔΛΞΠΣΥΕΦ et pr B: τούτου ς.—[y] οὖν om F.—[z] γὰρ ἐν ἡμῖν ΧΔΠ.—[a] ἄρα om ΧΓΔΛΠΥΕΦΗ et pr

ἀγνοίας] Post ἀγνοίας deest aut subaudiendus est dativus εἴδει, ex praeced. Rectius etiam legeretur ἀμαθίας. Steph.

Praeivit Ficinus, qui vertit, *atque huic soli ignorantiae parti, inscitiae nomen convenire existimo.* Intellexisse igitur videtur μέρει. Sed ἀμαθία ferri posse puto. Fisch.

τοῦτο τῆς ἀγνοίας μόνον] *Haec una s. sola pars inscitiae*, ad quod mente suppleri potest μέρει, non quod volebat Steph., inseri εἴδει debet. Tum quod idem pro ἀμαθία requirebat ἀμαθίας, in eo Latini sermonis rationem cum Graeca confudit. Conf. ad Cratyl. §. 3. Scribendum ἀμαθίαν. Heind.

ἀπαλλάττοντι] Legi ex Msto, παραλλάττοντι: cujus vocabuli frequens est usus apud nostrum hunc philosophum, ad differentiarum discrimen notandum; non incommode tamen legitur ἀπαλλάττοντι. Serran.

§. 32. τούτου] Ald. Bas. 1. 2. τοῦτο· quod cur [tacite] mutarit Stephanus, non video, quum etiam ἀπαλλάττειν τί τινὸς recte dicatur, non modo ἀπαλλάττειν τινὰ τινός. Fisch.

τῷ τοῦτο ἀπαλλάττοντι] *Si quod hoc removet.* Inutili mutatione Stephanus τούτου edidit. Heind.

ἡμῶν] *A nobis* (Atheniensibus) *nominis hujus auctoribus.* Alius foret ὑφ' ἡμῶν. Heind.

ρα τις ἔοικεν ὁδὸς εἶναι, τὸ δ' ἕτερον αὐτῆς μόριον λειότερον.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ τούτων ἑκάτερον λέγωμεν;[b]

ΞΕ. Τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον, ᾧ πρὸς τοὺς υἱεῖς μάλιστ'[c] ἐχρῶντό τε[d] καὶ ἔτι πολλοὶ χρῶνται τὰ νῦν, ὅταν
I. 230. αὐτοῖς ἐξαμαρτάνωσί τι,[e] τὰ μὲν χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ μαλθακωτέρως παραμυθούμενοι· τὸ δ' οὖν ξύμπαν αὐτὸ[f] ὀρθότατα εἴποι τις ἂν νουθετητικήν.[g]

ΘΕΑΙ. Ἔστιν οὕτως.

§. 33. ΞΕ. Τὸ δέ γε, εἴξασί[h] τινες αὖ λόγον ἑαυτοῖς δόντες ἡγήσασθαι πᾶσαν ἀκούσιον ἀμαθίαν εἶναι, καὶ μα-
II. ii. 155. θεῖν οὐδέποτ'[i] ἂν ἐθέλειν τὸν οἰόμενον εἶναι σοφὸν[j] τούτων ἂν οἴοιτο[k] πέρι δεινὸς εἶναι, μετὰ δὲ πολλοῦ πόνου τὸ νουθετητικὸν[l] εἶδος τῆς παιδείας σμικρὸν[m] ἀνύτειν.[n]

ΞΒ.—[b] λέγομεν ΞΗ.—[c] μάλιστ' Γ.—[d] τότε C et corr B.—[e] τι add ꝤΔΠ.—[f] αὐτῶν Γ.—[g] νουθετητικήν ꝤΔΛΞΠΣΥΒCΗ: νουθετικήν *s.—[h] γε ὡς εἴξασι corr Σ.—[i] οὐδέν ποτ' ꝤΔΠ, οὐδ' ἂν ποτ' Γ.—[j] εἶναι σοφὸν ꝤΓΔΠ et corr B, σοφεῖν Λ: σοφὸν εἶναι *s.—[k] οἴεται CH et corr B, οἴονται Λ.—[l] νουθετητικὸν ꝤΔΛΞΣΥΒC et corr Π, νουθετηκὸν H, νουθετικὸν *s.—[m] σμικρὸν ꝤΓΔΛΠΒCΗ: μικρὸν *s.—[n] ἀνύττειν F,

ἀρχαιοπρεπὲς] Inter ἀρχ. et πάτριον non distinguit Ald. Quod si distinguendum sit, malim καὶ πάτριον. Steph.

τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον] Ficinum, quum vertit hæc *unam quidem veterem ac patriam* (partem), copulam interponere Latini sermonis consuetudo coegit. Substantivi nominis vim h. l. habet πάτριον, ut sæpe νόμιμον (de Legg. i. p. 636. B. καὶ δὴ καὶ παλαιὸν νόμιμον δοκεῖ τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα. Epist. vii. p. 327. B. τὰ τυραννικὰ νόμιμα. Phædr. §. 107. τῶν εἰωθότων νομίμων). Monui propter Stephanum καὶ excidisse ante πάτριον suspicatum. Heind.

ὅταν αὐτοῖς ἐξαμαρτάνωσι] Frequentati nostro quoque sermone dativi hujus gemina est ratio de Rep. i. p. 343. A. Ὅτι τοί σε κορυζῶντα περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον, ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποίμενα γιγνώσκεις. Lysid. §. 13. Ἀλλ' ἄρα—ἐκείνη σε ἐᾷ ποιεῖν ὅ,τι ἂν βούλῃ, ἵν' αὐτῇ μακάριος ᾖς. Non expressit hoc αὐτοῖς Ficinus, neque Cornarius intellexit ita vertens, ut correxisse videatur ἐξαμαρτάνουσι: *quum ipsis delinquentibus partim irascuntur* etc. Heind.

§. 33. τὸ δέ γε, ὡς εἴξασί τινες] Verbis his τὸ δέ γε quod additurus erat, ἔλεγχος ἂν εἴη, id infra demum §. 34. infertur, ubi leguntur hæc, Διὰ ταῦτα δὴ πάντα ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, καὶ τὸν ἔλεγχον λεκτέον ὡς ἄρα μεγίστη καὶ κυριωτάτη τῶν καθάρσεών ἐστι etc. In quo, ut innumeris locis, de industria familiaris colloquii negligentiam scriptor diligentissimus reddidit. Re non perspecta Cornarius ὡς in ᾧ mutari voluit, vertens: *Alteram vero qua videntur quidam rursus sibi ipsis rationem dantes putare* etc. Heind.

ὡς εἴξασί τινες] *Ut videntur quidam.* Tim. in Lex. εἴξασι καὶ εἴκασι λέγει ἀντὶ τοῦ ἐοίκασι, quorum illud præter h. l. aliquoties (vid. ibi Ruhnk.), hoc nusquam in nostris legitur Platonis exemplaribus. Heind.

λόγον ἑαυτοῖς δόντες] *Rem diligentius reputantes.* Herodot. i. 34. Ὁ δ' ἐπεί τ' ἐξηγέρθη καὶ ἑωυτῷ λόγον ἔδωκε, καταῤῥωδήσας τὸν ὄνειρον ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα. Soph. Œd. T. 582. ΟΙΔ. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνῃ φίλος. ΚΡ. Οὔκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγον. Heind.

μαθεῖν οὐδέποτ' ἂν ἐθ.] Ne cui, ut nobis olim, οὐδέν ποτε corrigendum propter seq. τούτων videatur, τούτων hoc pendet a succedente περὶ, ut sic resolvi possit structura: μαθεῖν—περὶ τούτων ὧν (i. e. περὶ ὧν) δεινὸς εἶναι οἴοιτο. Heind.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς γε[o] νομίζοντες.

ΞΕ. Τῷ[p] τοι ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλῳ τρόπῳ στέλλονται.

ΘΕΑΙ. Τίνι δή;

ΞΕ. Διερωτῶσιν ὧν ἂν οἴηταί τίς τι[q] πέρι λέγειν λέγων μηδέν· εἶθ' ἅτε[r] πλανωμένων τὰς δόξας ῥᾳδίως ἐξετάζουσι, καὶ συνάγοντες δὴ τοῖς λόγοις εἰς ταὐτὸν[s] τιθέασι παρ' ἀλλήλας, τιθέντες δὲ ἐπιδεικνύουσιν αὐτὰς αὑταῖς[t] ἅμα[u] περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτὰ κατὰ ταὐτὰ[v] ἐναντίας. οἱ δ' ὁρῶντες ἑαυτοῖς μὲν χαλεπαίνουσι, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ἡμεροῦνται, καὶ τούτῳ δὴ τῷ τρόπῳ τῶν περὶ αὑτοὺς μεγάλων καὶ σκληρῶν δοξῶν ἀπαλλάττονται, πασῶν [τε] ἀπαλλαγῶν[w] ἀκούειν τε[x] ἡδίστην καὶ τῷ πάσχοντι βεβαιότατα[y] γιγνομένην. [§. 34.] Νομίζοντες γάρ, ὦ παῖ φίλε, οἱ καθαίροντες αὐτούς, ὥσπερ οἱ περὶ τὰ σώματα ἰατροὶ νενομίκασι μὴ πρότερον ἂν τῆς προσφερομένης τροφῆς ἀπολαύειν δύνασθαι σῶμα, πρὶν ἂν τὰ ἐμποδίζοντα ἐν[z] αὐτῷ[a] τις ἐκβάλῃ,[b] ταὐτὸν[c] καὶ περὶ ψυχῆς διενοήθησαν

om Γ.—[o] γε om Λ.—[p] τῷ ΞΔΠ: καὶ γάρ *s.—[q] τι om Λ.—[r] εἰ θάτερον Γ, εἶθ' ἅττα Υ.—[s] ταυτὸ Ε.—[t] αὐτοῖς ΞΔΠ, ἑαυταῖς CH.—[u] ἄλλα Γ.—[v] ταυτὸν Λ.—[w] ἀπαλλάττων Δ.—[x] τε om Λ.—[y] βεβαιότητα Γ.—[z] ἐν om ΣΥ.—[a] ἑαυτῷ Es.—

νουθετικὸν] Ald. et Bass. νουθετητικόν. V. not. ad §. 22. Heind.

καὶ γάρ τοι] Expectabam h. l. Τοιγάρτοι. Heind.

διερωτῶσιν κ. τ. λ.] *Aliquem de iis interrogant de quibus habere sibi videtur quod dicat, quum tamen nihili sint ea quæ dicit: deinde opiniones ejus, utpote errantis, facile examinant* (vel discutiunt). Paulo post, *Ille autem dum hoc videt, sibi quidem ipsi indignatur, erga alios vero mansuetior evadit.* Retineo autem singul. numerum, perspicuitatis causa: quem Serranus in plur. mutavit propter τὶς, quod vim pluralis habet. Malim autem παραλλήλας una voce. St.

εἶθ' ἅτε] Vitiose Edd. εἶθ' ἅτε.—περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτὰ κατὰ ταὐτά, *iisdem de rebus opiniones, quum et eodem spectent et eundem in modum* (eodem verborum significatu) *accipiantur.* Heind.

ἀπαλλάττονται πασῶν ἀπαλλαγῶν] Edd. ἀπαλλάττονται, πασῶν τε ἀπαλλ. Nunc demum hæc cohærent. ἀπαλλάττεσθαι ἀπαλλαγὴν eodem modo dixit de Rep. vi. p. 496. E. καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων τόν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται καὶ τὴν ἀπαλλάγην αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἵλεώς τε καὶ εὐμενὴς ἀπαλλάξεται. Sic §. 53. κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ πεπλέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ ὂν τῷ ὄντι. Phædr. §. 38. φυλακὰς—καχυπόπτους φυλαττομένῳ διὰ παντὸς καὶ πρὸς ἅπαντας. Quæque alia id genus occurrunt creberrima. Heind.

§. 34. νομίζοντες] Hic denuo ex familiaris colloquii more ductum aliquid sermo habet, accuratius sane progressurus, si pro νομίζοντες legeretur νομίζουσι, aut si deinceps hunc in modum verborum clauderetur circuitus: ταὐτὸν καὶ περὶ ψυχῆς διανοούμενοι ἐκεῖνοι, μὴ πρότερον—πλεῖω δὲ μή, οὕτως αὐτοὺς καθαίρειν ἐπιχειροῦσι. Heind.

πρὶν ἂν τὰ ἐμποδίζοντα — ἐκβάλῃ] Cornarius Platonem hanc sententiam hausisse ait ex Hippocratis Aphorismis;

ΞΕ. Τὸ δέ[y] γε δεύτερον ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Τρίτον δὲ ἆρα οὐ περὶ ταὐτὰ ταῦτα κάπηλος ἀνεφάνη;

ΘΕΑΙ. Ναί. καὶ τέταρτόν γε αὐτοπώλης περὶ τὰ μαθήματα ἡμῖν.

ΞΕ. Ὀρθῶς ἐμνημόνευσας. πέμπτον δ' ἐγὼ πειράσομαι μνημονεύειν· τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς[z] περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητής, τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος.

§. 37. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τό γε μὴν ἕκτον ἀμφισβητήσιμον μέν, ὅμως δ'

ΛΞΥΒCE.—[y] δέ add ΧΔΠΓ.—[z] τῆς παραγωνιστικῆς ΧΔΠ.—[a] δ' ἔθεμεν ΧΔΠ, δὲ θέμεν ΑΒCΗ et pr Γ : δὲ θῶμεν *ς.—[b] αὐτὸ ΞC.—[c] μάθησιν Χ.—[d] καθαρτικὴν Γ.—

τό γε δεύτερον—περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα] Vellem Τὸ δέ γε δεύτ. Postremo autem horum verbo offensus Schleiermacher ita se hæc vertisse scripsit in Animadvers. p. 487. quasi legeretur περὶ τὰ τῆς ψυχῆς, μαθήματα μάλιστα. Qua conjectura nihil quidquam proficias, nisi verbo μαθήματα articulum præfixeris; neque vero additamentum hoc τὰ μαθήματα μάλιστα satis superioribus illis, §. 20. quo hæc referuntur, responderet. Non enim ibi universa μαθηματοπωλική, sed, sejuncta τεχνοπωλικῇ, unum τῶν μαθημάτων genus, τὸ περὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, Sophistæ tanquam proprium tribuitur: ταύτης τοίνυν τῆς μαθηματοπωλικῆς τὸ μὲν περὶ τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν μαθήματα ἑτέρῳ, τὸ δὲ περὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ἄλλῳ προσρητέον.—Τεχνοπωλικὸν μὲν τό γε περὶ τἆλλα ἂν ἁρμόττοι· τὸ δὲ περὶ ταῦτα σὺ προθυμήθητι λέγειν ὄνομα, ubi deinde σοφιστικὸν hoc γένος esse respondetur. Inde igitur, quum h. l. inferre Plato potuerit τὰ τῆς ἀρετῆς μαθήματα, pro ἀρετῆς scribendo ψυχῆς eandem plane rem significavit. Quippe τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα ea sunt, *quæ proprie ad mentem*, h. e. *ad mentis culturam, pertinent*, opposita iis, quorum usus in artibus opificiisque cernitur. Quumque duplex fuerit Sophistarum genus, alterum virtutis proprie, alterum eloquentiæ et litterarum doctrinam profitentium (vid. ad Gorg. §. 159.), non corporis, ut opifices, sed mentis curæ utrumque inserviens, meo quidem judicio egregie utrique conveniunt hæc τῆς ψυχῆς (*menti destinata*) μαθήματα, quæ mox §. seq. dicuntur μαθήματα περὶ ψυχήν.—Τρίτον δὲ ἆρα οὐ π. Male Edd. ἄρα. HEIND.

ἡμῖν ἦν] Adjecto a nobis hoc ἦν, quo carent Edd. suum jam locum habet præcedens ἡμῖν, quod alioqui poni post ἀνεφάνη oportebat. Sic §. 21. τῆς κτητικῆς ἀγωνιστική τι μέρος ἡμῖν ἦν. Quæ autem h. l. accurate distinguuntur μαθημάτων αὐτοπώλης et κάπηλος, ea supra §. 21. in unum coegerat divisionis membrum: τρίτον δὲ οἶμαί σε κἂν εἴ τις αὐτοῦ καθιδρύμενος ἐν πόλει τὰ μὲν ὠνούμενος, τὰ δὲ καὶ τεκταινόμενος αὐτὸς μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ πωλῶν ἐκ τούτου τὸ ζῆν προυτάξατο, καλεῖν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὅπερ δὴ νῦν. Neque ego video, cur h. l. ubi satis erat summatim quæque attigisse, καπήλου et αὐτοπώλου tanquam tertii quartique generis mentionem fecerit neque potius utrumque secundo ita admiscuerit philosophus: Τό γε δεύτερον ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα, εἴτε κάπηλος εἴτε αὐτοπώλης. HEIND.

τῆς ἀγωνιστ. ἀθλητής τις] *Ex certandi arte athleta quidam.* Quod sequitur ἀφωρισμένος, alias passiva vi usurpatum, h. l. ut εἰργασμένος, πεποιημένος, ἐκπεπορισμένος, et innumera de hoc genere alia, activa vel potius mediæ formæ significatione dicitur de eo, *qui concertatoriam sibi artem seorsim a ceteris assumpsit.* HEIND.

ἀεὶ ποιεῖσθαι τὴν φυλακήν· ὀλισθηρότατον γὰρ τὸ γένος. ὅμως δὲ ἔστωσαν· οὐ γὰρ περὶ σμικρῶν ὅρων[n] τὴν ἀμφισβήτησιν οἴομαι γενήσεσθαι τότε ὁπόταν ἱκανῶς φυλάττωσιν.

ΘΕΑΙ. Οὔκουν τό γε εἰκός.

ΞΕ. Ἔστω δὴ διακριτικῆς τέχνης καθαρτική, καθαρτικῆς δὲ τὸ περὶ ψυχὴν μέρος ἀφωρίσθω, τούτου δὲ διδασκαλική, διδασκαλικῆς δὲ παιδευτική· τῆς δὲ παιδευτικῆς ὁ περὶ τὴν μάταιον δοξοσοφίαν γιγνόμενος ἔλεγχος ἐν τῷ νῦν λόγῳ παραφανέντι μηδὲν ἄλλ'[o] ἡμῖν εἶναι λεγέσθω πλὴν ἡ[p] γένει γενναία σοφιστική.

§. 36. ΘΕΑΙ. Λεγέσθω μέν· ἀπορῶ δὲ ἔγωγε ἤδη διὰ τὸ[q] πολλὰ πεφάνθαι,[r] τί χρή ποτε ὡς ἀληθῆ λέγοντα καὶ[s] διισχυριζόμενον εἰπεῖν ὄντως εἶναι τὸν σοφιστήν.

ΞΕ. Εἰκότως γε σὺ ἀπορῶν. ἀλλά τοι κἀκεῖνον ἡγεῖσθαι χρὴ νῦν ἤδη σφόδρα ἀπορεῖν ὅπῃ ποτὲ ἔτι διαδύσεται[t] τὸν λόγον· ὀρθὴ γὰρ ἡ παροιμία, τὸ τὰς ἁπάσας μὴ ῥᾴδιον εἶναι διαφεύγειν. νῦν οὖν καὶ μάλιστα[u] ἐπιθετέον αὐτῷ.

ΘΕΑΙ. Καλῶς λέγεις.

ΞΕ. Πρῶτον δὴ στάντες οἷον ἐξαναπνεύσωμεν, καὶ πρὸς II. ii. 158.
ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα ἅμα ἀναπαυόμενοι, φέρε, ὁπόσα[v] ἡμῖν ὁ σοφιστὴς πέφανται. δοκῶ μὲν γάρ, τὸ[w] πρῶτον εὑρέθη[x] νέων καὶ πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής.

ΘΕΑΙ. Ναί.

[m] ἀγριώτερον ΧΔΠ.—[n] ὁρῶν C, ὁρῶν ΓΥΒΕFΗ.—[o] ἀλλ' ΛΣΥΒCΗ.—[p] ἢ pr Γ.—[q] τὰ ΣΥ.—[r] φαίνεσθαι ΞΣΥ.—[s] καὶ om pr Π.—[t] διαδήσεται Η.—[u] κάλλιστα Δ.—[v] φέρε δὴ ὁπόσα Δ.—[w] γὰρ ἂν τὸ ΧΓΔΛΠΣΥΕ, γὰρ ὡς τὸ FH et corr B.—[x] εὑρεθῇ

λάτης. Atque ita *tutum* pro *cautum* nonnunquam Latini dicunt. V. Bentl. ad Horat. Serm. ii. 1. 55. Heind.

ὅμως δὲ ἔστωσαν] Plene ὅμως δὲ οἱ ταύτῃ τῇ τέχνῃ (τῇ ἐλεγκτικῇ) χρώμενοι ἔστωσαν σοφισταί. Heind.

ὁπόταν ἱκανῶς φυλάττωσι] Sc. τινὲς s. οἱ ἄνθρωποι, οἱ διαλεγόμενοι. Hujusmodi nominativum de Platonis more additum vel potius ὁπόταν ἱκανῶς φυλάττηταί τις scriptum expectaverit quisque. Illa adeo insolens est omissio, ut depravatum hoc φυλάττωσι videatur, corrigendumque φυλαχθῶσι (sc. ὅροι illi). Heind.

ἡ γένει γενναία] Soph. Œd. Tyr. 1469. ἴθ' ὦναξ, ἴθ' ὦ γονῇ γενναῖε. Similiterque φύσει πεφυκὼς Xenoph. Hieron. iii. extr. Lysias Epitaph. p. 92. et centies alibi. φεύγων φυγῇ Plat. Sympos. p. 195. B. Auctor. Epinom. p. 974. B. ὦ πόνῳ πονηρὲ Aristoph. Vesp. 466. Lysistr. 350. τινὲς Χρόνῳ παλαιοὶ Soph. Œd. Col. 112. Alii γένει additum putabunt, quod γενναῖος sæpe et *fortem* significat vel omnino *præstantem*. Heind.

§. 36. τὸ τὰς ἁπάσας] Ad τὰς ἁπάσας subaudi λαβὰς, quod in aliis quoque proverbiis omitti solet, ut Phileb. p. 13. D. ἀνιέναι εἰς τὰς ὁμοίας, quocum conf. Phædr. §. 27. Heind.

ΞΕ. Τὸ δέ[y] γε δεύτερον ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Τρίτον δὲ ἆρα οὐ περὶ ταὐτὰ ταῦτα κάπηλος ἀνεφάνη;

ΘΕΑΙ. Ναί. καὶ τέταρτόν γε αὐτοπώλης περὶ τὰ μαθήματα ἡμῖν.

ΞΕ. Ὀρθῶς ἐμνημόνευσας. πέμπτον δ' ἐγὼ πειράσομαι μνημονεύειν· τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς[z] περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητής, τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος.

§. 37. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τό γε μὴν ἕκτον ἀμφισβητήσιμον μέν, ὅμως δ'

ΑΣΥΒCΕ.—[y] δέ add ϤΔΠΓ.—[z] τῆς παραγωνιστικῆς ϤΔΠ.—[a] δ' ἔθεμεν ϤΔΠ, δὲ θέμεν ΛΒCΗ et pr Γ: δὲ θῶμεν *ς.—[b] αὐτὸ ΞC.—[c] μάθησιν Ϥ.—[d] καθαρτικὴν Γ.—

τό γε δεύτερον—περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα] Vellem Τὸ δέ γε δεύτ. Postremo autem horum verbo offensus Schleiermacher ita se hæc vertisse scripsit in Animadvers. p. 487. quasi legeretur περὶ τὰ τῆς ψυχῆς, μαθήματα μάλιστα. Qua conjectura nihil quidquam proficias, nisi verbo μαθήματα articulum præfixeris; neque vero additamentum hoc τὰ μαθήματα μάλιστα satis superioribus illis, §. 20. quo hæc referuntur, responderet. Non enim ibi universa μαθηματοπωλικὴ, sed, sejuncta τεχνοπωλικῇ, unum τῶν μαθημάτων genus, τὸ περὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, Sophistæ tanquam proprium tribuitur: ταύτης τοίνυν τῆς μαθηματοπωλικῆς τὸ μὲν περὶ τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν μαθήματα ἑτέρῳ, τὸ δὲ περὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ἄλλῳ προσρητέον.—Τεχνοπωλικὸν μὲν τό γε περὶ τἆλλα ἂν ἁρμόττοι· τὸ δὲ περὶ ταῦτα σὺ προθυμήθητι λέγειν ὄνομα, ubi deinde σοφιστικὸν hoc γένος esse respondetur. Inde igitur, quum h. l. inferre Plato potuerit τὰ τῆς ἀρετῆς μαθήματα, pro ἀρετῆς scribendo ψυχῆς eandem plane rem significavit. Quippe τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα ea sunt, *quæ proprie ad mentem*, h. e. *ad mentis culturam*, *pertinent*, opposita iis, quorum usus in artibus opificiisque cernitur. Quumque duplex fuerit Sophistarum genus, alterum virtutis proprie, alterum eloquentiæ et litterarum doctrinam profitentium (vid. ad Gorg. §. 159.), non corporis, ut opifices, sed mentis curæ utrumque inserviens, meo quidem judicio egregie utrique conveniunt hæc τῆς ψυχῆς (*menti destinata*) μαθήματα, quæ mox §. seq. dicuntur μαθήματα περὶ ψυχήν.—Τρίτον δὲ ἆρα οὐ π. Male Edd. ἄρα. Heind.

ἡμῖν ἦν] Adjecto a nobis hoc ἦν, quo carent Edd. suum jam locum habet præcedens ἡμῖν, quod alioqui poni post ἀνεφάνη oportebat. Sic §. 21. τῆς κτητικῆς ἀγωνιστική τι μέρος ἡμῖν ἦν. Quæ autem h. l. accurate distinguuntur μαθημάτων αὐτοπώλης et κάπηλος, ea supra §. 21. in unum coegerat divisionis membrum: τρίτον δὲ οἶμαί σε κἂν εἴ τις αὐτοῦ καθιδρύμενος ἐν πόλει τὰ μὲν ὠνούμενος, τὰ δὲ καὶ τεκταινόμενος αὐτὸς μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ πωλῶν ἐκ τούτου τὸ ζῆν προυτάξατο, καλεῖν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὅπερ δὴ νῦν. Neque ego video, cur h. l. ubi satis erat summatim quæque attigisse, καπήλου et αὐτοπώλου tanquam tertii quartique generis mentionem fecerit neque potius utrumque secundo ita admiscuerit philosophus: Τό γε δεύτερον ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα, εἴτε κάπηλος εἴτε αὐτοπώλης. Heind.

τῆς ἀγωνιστ. ἀθλητής τις] *Ex certandi arte athleta quidam.* Quod sequitur ἀφωρισμένος, alias passiva vi usurpatum, h. l. ut εἰργασμένος, πεποιημένος, ἐκπεπορισμένος, et innumera de hoc genere alia, activa vel potius mediæ formæ significatione dicitur de eo, *qui concertatoriam sibi artem seorsim a ceteris assumpsit*. Heind.

ἔθεμεν[a] αὐτῷ[b] συγχωρήσαντες δοξῶν ἐμποδίων μαθήμασι[c] περὶ ψυχὴν καθαρτὴν[d] αὐτὸν εἶναι.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἆρ' οὖν ἐννοεῖς, ὅταν ἐπιστήμων τις πολλῶν φαίνηται, μιᾶς δὲ τέχνης ὀνόματι προσαγορεύηται, τὸ φάν- I. 232.
τασμα τοῦτο ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιές, ἀλλὰ δῆλον ὡς ὁ πάσχων II. ii. 160.
αὐτὸ πρός[e] τινα τέχνην οὐ δύναται κατιδεῖν ἐκεῖνο αὐτῆς, εἰς ὃ πάντα τὰ μαθήματα ταῦτα βλέπει, διὸ καὶ πολλοῖς ὀνόμασιν ἀνθ' ἑνὸς τὸν[f] ἔχοντα αὐτὰ προσαγορεύει;

ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει τοῦτο ταύτῃ πῃ μάλιστα πεφυκέναι.

ΞΕ. Μὴ τοίνυν ἡμεῖς γε αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσει δι' ἀργίαν[g] πάσχωμεν,[h] ἀλλ' ἀναλάβωμεν πρῶτόν τι τῶν[i] περὶ τὸν[j] σοφιστὴν εἰρημένων. ἓν γάρ τί μοι μάλιστα κατεφάνη αὐτὸν μηνῦον.[k]

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ἀντιλογικὸν αὐτὸν ἔφαμεν[l] εἶναί που.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τί δ'; οὐ καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ τούτου[m] διδάσκαλον γίγνεσθαι;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

§. 38. ΞΕ. Σκοπῶμεν δὴ περὶ τίνος ἄρα καί φασιν οἱ τοιοῦτοι ποιεῖν ἀντιλογικούς. ἡ δὲ σκέψις ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς

[e] ἐπί Γ.—[f] τὰ Λ.—[g] ἀργείαν H.—[h] παράσχωμεν F.—[i] τι τῶν C et rc B, τι H : τῶν *ς.—[j] τὸ ΓΤΕF.—[k] μηνύων Eς.—[l] φαμὲν T.—[m] τούτου om ΣΤ.—[n] τοιαῦτα Λ.—

§. 37. *τὸ φάντασμα τ. ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιές*] De Rep. ix. p. 584. A. *οὐδὲν ὑγιὲς τούτων τῶν φαντασμάτων πρὸς ἡδονῆς ἀλήθειαν, ἀλλὰ γοητεία τις.* Heind.

τὸν ἔχοντα] *Illum qui variis scientiis instructus fuerit appellat.* Alioqui legendum *προσαγορεύεσθαι.* Steph.

προσαγορεύει] Hoc verbum referendum est ad verba *ὁ πάσχων αὐτὸ πρός τινα τέχνην* — : ne quis putet forte, legendum esse *προσαγορεύεσθαι.* Fisch.

ὁ πάσχων αὐτὸ, τὸ φάντασμα] Hoc, ut ipsi aliquis multiplicem habere scientiam videatur unius tamen artis nomine insignitus. Heind.

τῶν περὶ τὸν] Deesse puto aliquid ante *τῶν* : vel *τὶ* videlicet, vel *ἕν τι.* Alioqui dicendum esset illud *τὶ* subaudiri. Steph.

Sumsisse hanc conjecturam Stephanus videtur e versione Ficini, *repetamus in primis unum aliquid eorum, quæ de Sophista sunt dicta.* At Ficinus locum ita vertisse videtur, non quia addita repererat in suis libris verba *ἕν τι*, aut *τὶ*, sed quod videret intelligi debere *τι*· quæ certe ratio non nova est. Fisch.

ἀναλάβωμεν ἕν] Insertum a nobis hoc *ἕν*, quod ad sermonis integritatem desideratur, expressit etiam Ficinus: *repetamus in primis unum aliquid eorum* etc. Heind.

αὐτὸν μηνῦον] Edd. *μηνύων.* Cod. Par. *αὐτὸ μηνύον.* Heind.

ἔστω τῇδέ πη. φέρε, περὶ τῶν θείων, ὅσ' ἀφανῆ τοῖς πολλοῖς, ἆρ' ἱκανοὺς ποιοῦσι τοῦτο δρᾶν;

ΘΕΑΙ. Λέγεται οὖν δὴ περὶ αὐτῶν ταῦτα.[n]

ΞΕ. Τί δ' ὅσα φανερὰ γῆς τε καὶ οὐρανοῦ καὶ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα;

st. ii. 160. ΘΕΑΙ. Τί γάρ;

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς ἰδίαις συνουσίαις, ὁπόταν γενέσεώς τε καὶ οὐσίας πέρι κατὰ πάντων λέγηταί τι, ξύνισμεν ὡς αὐτοί τε[o] ἀντειπεῖν δεινοὶ[p] τούς τε ἄλλους ὅτι ποιοῦσιν ἅ περ αὐτοὶ δυνατούς.

[o] γε Τ.—[p] δυνατοὶ Ξ et corr Π.—[q] ἂν om F.—[r] αὐτὸ Χ.—[s] δεδημοσιευμένα ΓΗ.—

§. 38. ἆρ' ἱκανοὺς ποιοῦσι τοῦτο δρᾶν] Sc. ἀντιλέγειν, quod petitur ex illis ποιεῖν ἀντιλογικούς. Non dispari modo Aristoph. Ran. 358. ὅστις—βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει, μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν. Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ἔσται—οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστὴς—τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει Κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ τοῦτο ποιῆσαι; HEIND.

λέγεται οὖν δὴ] Imo γοῦν δή. Cf. §. hoc extr. φαίνεται γοῦν δὴ σχεδὸν οὐδὲν ὑπολιπεῖν. Politic. p. 270. B. φαίνεται γοῦν δὴ καὶ μάλα εἰκότως εἰρῆσθαι. HEIND.

καὶ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα] H. e. καὶ ὅσα τῶν οὐρανίων καὶ τῶν ἐπὶ γῇ φανερά ἐστι (ἆρα περὶ τούτων ἱκανοὺς ποιοῦσιν ἀντιλέγειν;) περὶ τὰ τοιαῦτα, non περὶ ταῦτα scripsit, ceteras quoque mundi partes, ut maria, aërem etc. significans. Sunt igitur τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα, *quæcunque ad harum rerum naturam pertinent*. Sic mea quidem sententia commodum, imo necessarium est hoc τῶν, quo omisso, ut hæc καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα pendeant a præcedd. ἆρ' ἱκανοὺς ποιοῦσι τοῦτο δρᾶν, Platonem scripturum fuisse arbitror καὶ περὶ τῶν τοιούτων, uti ante scripsit περὶ τίνος et περὶ τῶν θείων, mox τί δ' αὖ; περὶ νόμων—ἆρ' οὐχ ὑπισχνοῦνται ποιεῖν ἀμφισβητικούς; HEIND.

τί γάρ;] Pro τί μήν; rarior affirmandi est formula. Phædr. §. 89. Σ. Τοῦτο μὲν ἄρα παντὶ δῆλον, ὅτι οὐκ αἰσχρὸν αὐτό γε τὸ γράφειν λόγους. Φ. Τί γάρ; Eurip. Orest. 475. T. Μενέλαε, προσφθέγγει νιν, ἀνόσιον κάρα; M. Τί γάρ; φίλου μοι πατρός ἐστιν ἔκγονος, ubi Reiskius volebat Τί γὰρ οὔ; Æsch. Agam. 1250. Καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω. Τί γάρ; Τὸ μέλλον ἥξει. Etym. M. Τί γάρ; τί οὖν; κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ, διὰ τί γὰρ οὔ; HEIND.

ξύνισμεν ὡς αὐτοὶ] Vulgari structura scribi potuit ξυνίσμεν αὐτοῖς τε ἀντειπεῖν δεινοῖς οὖσι etc. Rariore hac etiam Phædr. §. 86. scripsit καὶ σύνοισθά που καὶ αὐτὸς, ὅτι οἱ μέγιστον δυνάμενοι—ἐν ταῖς πόλεσιν αἰσχύνονται λόγους γράφειν etc. Quibus locis vocabulum hoc ξυνειδέναι, alias positum de eo, *qui certo aliquid et velut oculatus testis novit* (v. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 12.), mihi quidem dici fere pro simplici εἰδέναι videtur. Sic certe usurpavit Damoxenus Comicus apud Athen. iii. p. 102. C. Casaub. τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι, Τίν' ἔχει διαφορὰν πρῶτον, ὦ βέλτιστε σὺ, Γλαυκίσκος ἐν χειμῶνι καὶ θέρει· πάλιν Ποῖος περὶ δύσιν Πλειάδος, συνειδέναι Ἰχθῦς, ὑπὸ τροπάς τ' ἐστὶ χρησιμώτατος. HEIND.

δεινοὶ] Legitur etiam δυνατοί: ac mihi certe placet utrobique eandem esse vocem, id est, vel ita legi hunc locum, ξύνισμεν ὡς αὐτοί τε ἀντειπεῖν δυνατοὶ, τούς τε ἄλλους ὅτι ποιοῦσιν ἅπερ αὐτοὶ δυνατούς: vel sic, ξύνισμεν ὡς αὐτοί τε ἀντειπεῖν δεινοὶ, τούς τε ἄλλους ὅτι ποιοῦσιν ἅπερ αὐτοὶ δεινούς. STEPH.

δυνατοὺς] Bas. 2. δυνατοί. male. nam cohæret cum verbis τοὺς ἄλλους ὅτι ποιοῦσιν· quod etiam Ficinus vidit: vertit enim, *et alios sui similes reddere posse.* FISCH.

ἅπερ αὐτοὶ δυνατοὶ] Sic Bas. 2. Sed Aldus atque Stephanus δυνατοὺς edidere, quod rectum foret, verbis sic collocatis, τούς τε ἄλλους ὅτι δυνατοὺς ποιοῦσιν ἅπερ αὐτοί εἰσι. Nunc trita ellipsi post ποιοῦσιν omissum est vel δεινοὺς vel δυνα-

ΘΕΑΙ. Παντάπασί γε.

ΞΕ. Τί δ' αὖ περὶ νόμων καὶ ξυμπάντων τῶν πολιτικῶν, ἆρ' οὐχ ὑπισχνοῦνται ποιεῖν ἀμφισβητητικούς;

ΘΕΑΙ. Οὐδεὶς γὰρ ἄν[q] αὐτοῖς ὡς ἔπος εἰπεῖν διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπισχνουμένοις.

ΞΕ. Τά γε μὴν περὶ πασῶν τε καὶ κατὰ μίαν ἑκάστην τέχνην, ἃ δεῖ πρὸς ἕκαστον αὐτὸν[r] τὸν δημιουργὸν ἀντειπεῖν, δεδημοσιωμένα[s] που[t] καταβέβληται γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν.

ΘΕΑΙ. Τὰ Πρωταγόρειά[u] μοι φαίνει περί τε[v] πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰρηκέναι.

ΞΕ. Καὶ πολλῶν γε,[w] ὦ μακάριε, ἑτέρων.[x] ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης ἆρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς[y] ἀμφισβήτησιν ἱκανή τις δύναμις ἔοικ'[z] εἶναι;

ΘΕΑΙ. Φαίνεται γοῦν[a] δὴ[b] σχεδὸν οὐδὲν ὑπολιπεῖν.

§. 39. ΞΕ. Σὺ δὴ[c] πρὸς θεῶν, ὦ παῖ, δυνατὸν ἡγεῖ

[t] που om ΔΠ.—[u] πρωταγόριά 𝔛.—[v] τῆς ΣΥ.—[w] γε om Υ.—[x] ἑταίρων Λ.—[y] καὶ πρὸς 𝔛ΔΠ.—[z] ἔοικ' 𝔛ΓΔΛΠΒFΗ: ἔοικεν *s.—[a] οὖν Δ.—[b] δὴ om 𝔛ΔΠ.—[c] σὺ δὲ

τούς. Protag. §. 10. Τί δή ἐστι τοῦτο περὶ οὗ αὐτός τε ἐπιστήμων ἐστὶν ὁ σοφιστὴς καὶ τὸν μαθητὴν ποιεῖ; Heind.

ὑπισχνοῦνται ποιεῖν ἀμφισβητικούς] Repertum hoc in Edd. Ald. et Bass. Stephanus mutavit in ἀμφισβητητικούς, de quo dixi ad §. 22. Præsentis infinitivo ut h. l. jungitur ὑπισχνεῖσθαι apud Xenoph. Mem. Socr. i. 2. 3. Καίτοι γε οὐδὲ πώποτε ὑπέσχετο διδάσκαλος εἶναι τούτου. Anab. vii. 7. 31. ἐὰν οἱ μὲν στρατιῶται ὑπισχνῶνται προθυμότερον αὐτοῖς συστρατεύεσθαι. Ibid. vi. 38. ἀεὶ ὡς εὐεργέτου μεμνῆσθαι ὑπισχνεῖσθε. Demosth. in Aristogit. i. p. 790. ἣν (εὔνοιαν) πρὸς τὸν δῆμον νῦν ἔχειν ὑπισχνεῖται. Uti Plautus Trin. Prol. 5. 'siquidem operam dare promittitis,' multisque aliis locis. Ergo ubi continua quædam actio indicatur, verbo promiscue futuri vel præsentis, ubi uno quasi ictu peragenda, aoristi infinitivus vel addito ἂν vel omisso (v. not. ad Phædon. §. 32.) subjungitur. Heind.

αὐτοῖς—διελέγετο] H. e. μαθητὴς ἐγένετο, ut §. 39. ubi hæc Theæteti repetit Eleates, σχολῇ ποτ' ἄν αὐτοῖς τις χρήματα διδοὺς ἤθελεν ἂν τούτων μαθητὴς γίγνεσθαι. Theætet. §. 90. Οὐδεὶς γ' ἂν αὐτῷ (Πρωταγόρᾳ) διελέγετο διδοὺς πολὺ ἀργύριον, εἰ μὴ τοὺς συνόντας ἔπειθεν etc. Heind.

πρὸς ἕκαστον αὐτὸν τὸν δημιουρ.] Non adversus alios de singulis artificiis disputantes, sed *adversus artificem quemque ipsum*. Heind.

καταβέβληται] Velut leges testimoniaque et quævis monumenta litteris consignata, quæ in tabulario publico deponuntur, dicuntur καταβάλλεσθαι. Vid. Reisk. Ind. Demosth. Heind.

περί τε πάλης] Protagoræ laudantur a Laertio ix. 8. 55. Τέχνη ἐριστικῶν. Περὶ πάλης. Περὶ τῶν μαθημάτων. Περὶ πολιτείας. Ἀντιλογιῶν δύο. De quibus librum περὶ πάλης an, quæ viri est acutissimi suspicio, ex hoc Platonis loco confinxerit ille, atque Platonis hæc verba περί τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν referantur ad Protagoræ τέχνην ἐριστικῶν vel Ἀντιλογιῶν libros, aliis dijudicandum relinquimus. Heind.

καὶ πολλῶν γε ἑτέρων] *Et multorum aliorum* sc. τὰ γεγραμμένα. Male cum Ficino Cornar. *Et de multis aliis.* Mox verba περὶ πάντων ad ἀμφισβήτησιν pertinent, sic præmissa ceteris, quoniam omnis sententiæ vim sustinent. Deinde malim ὑπολείπειν. Heind.

§. 39. σὺ δὲ δὴ] Laudatur hic locus,

τοῦτο; τάχα γὰρ ἂν ὑμεῖς μὲν ὀξύτερον οἱ νέοι πρὸς αὐτὸ[d] βλέποιτε, ἡμεῖς δὲ ἀμβλύτερον.

II. ii. 161. I. 233. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον, καὶ πρὸς τί μάλιστα λέγεις; οὐ γάρ πω[e] κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον.

ΞΕ. Εἰ πάντα ἐπίστασθαί τινα ἀνθρώπων ἐστὶ δυνατόν.

ΘΕΑΙ. Μακάριον μέντ' ἂν ἡμῶν, ὦ ξένε, ἦν τὸ γένος.

ΞΕ. Πῶς οὖν ἄν ποτέ τις πρός γε τὸν ἐπιστάμενον αὐτὸς ἀνεπιστήμων ὢν δύναιτ' ἂν[f] ὑγιές τι λέγων ἀντειπεῖν;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Τί ποτ' οὖν ἂν εἴη τὸ[g] τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα;

ΘΕΑΙ. Τοῦ δὴ πέρι;

ΞΕ. Καθ' ὅντινα τρόπον ποτὲ δυνατοὶ τοῖς νέοις δόξαν παρασκευάζειν, ὡς εἰσὶ πάντα πάντων αὐτοὶ σοφώτατοι. δῆλον γὰρ ὡς εἰ μήτε ἀντέλεγον ὀρθῶς μήτε ἐκείνοις ἐφαίνοντο, φαινόμενοί τε εἰ μηδὲν[h] αὖ μᾶλλον ἐδόκουν διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν εἶναι φρόνιμοι, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, σχολῇ ποτ' ἂν αὐτοῖς τις[i] χρήματα διδοὺς[j] ἤθελεν ἂν τούτων αὐτῶν μαθητὴς γίγνεσθαι.[k]

ΘΕΑΙ. Σχολῇ μέντ' ἄν.

ἢ Εs.—[d] αὐτὸ ΧΓΔΛΠΒΗ et corr Ξ: αὐτὸν *s.—[e] που ΧΓΔΛΠΒCΗ.—[f] ἂν om Εs.—[g] τὸ ΓΛΣΥΓΒCΕFΗ.—[h] εἰ μὴ μηδὲν Δ et pr Π.—[i] τι ΣΥ et pr Γ.—[j] διδόναι Γ.

inde a verbis σὺ δὲ δὴ usque ad verba ὦ ξένε, ἦν τὸ γένος, a Stobæo Eclog. Eth. c. 3. p. 48. sed legitur ibi αὐτὸ pro αὐτὸν, et ἄνθρωπον pro ἀνθρώπων. Fisch.

πρὸς αὐτὸ] Edd. vitiose πρὸς αὐτόν. Quod reposui αὐτὸ, Stob. exhibet et expressit Ficinus: *Forte enim vos juvenes acutius hoc inspicitis*; quanquam ne hoc quidem satis sincerum videtur. Nam βλέπειν πρός τι est *respicere aliquid, rationem rei alicujus habere*. Lach. p. 200. B. σύ—μοι δοκεῖς ὡς ἀληθῶς ἀνθρώπειον πρᾶγμα ἐργάζεσθαι, οὐδὲν πρὸς αὑτὸν βλέπειν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους. Menon. p. 82. A. οὐ πρὸς τοῦτο βλέψας εἶπον; ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἔθους. Aristoph. Pac. 695. ὅτ' ἦν ἔτ' ἄνευ γιγάρτων—ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας, *ab iis aliquid exspectabat*. Eurip. Iph. A. 1624. ὡς στρατὸς πρὸς πλοῦν ὁρᾷ. Vix dubito quin Plato dederit πρὸς αὐτῷ, ut βλέπειν πρὸς πράγματί τινι sit *acutius in re aliqua videre* (Cic. Tusc. v. 38. 'videbat in literis'). Tritus est hic usus præp. πρὸς imprimis in formula illa πρός τινι γενέσθαι, *in re aliqua versari*. Heind.

πρὸς τί μάλιστα λέγ.] Lysid. §. 20. Πρὸς ἃ δὲ λέγων μαντεύομαι, ἄκουσον, ubi vid. not. Ne quis prægressum αὐτὸ tueri velit orationem ita explendo: πρὸς τὸ ποῖον καὶ πρὸς τί μάλιστα ἡμᾶς ὀξύτερον βλέπειν λέγεις. Heind.

θαῦμα] H. l. *præstigiosum artificium*, unde dicta θαυματοποιητικὴ §. 10. Heind.

καθ' ὅντινα τρόπον—σοφώτατοι] Epexegesin quandam præstigiarum harum continent, quocirca his appositum in Edd. interrogandi signum sustuli. Heind.

τούτων αὐτῶν] H. e. *hujus ipsius rei*, in hac disputandi et contradicendi arte. Heind.

ΞΕ. Νῦν δέ γ' ἐθέλουσιν;

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΞΕ. Δοκοῦσι γάρ, οἶμαι, πρὸς ταῦτα ἐπιστημόνως ἔχειν αὐτοὶ πρὸς ἅπερ ἀντιλέγουσιν.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ; II. ii. 162.

ΞΕ. Δρῶσι δέ γε τοῦτο πρὸς ἅπαντα, φαμέν;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πάντ'[l] ἄρα σοφοὶ τοῖς μαθηταῖς φαίνονται.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΞΕ. Οὐκ ὄντες γε· ἀδύνατον γὰρ τοῦτό γε ἐφάνη.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἀδύνατον;

ΞΕ. Δοξαστικὴν ἄρα τινὰ περὶ πάντων ἐπιστήμην ὁ σοφιστὴς ἡμῖν, ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν· καὶ κινδυνεύει γε τὸ νῦν εἰρημένον ὀρθότατα περὶ αὐτῶν εἰρῆσθαι.

§. 40. ΞΕ. Λάβωμεν τοίνυν σαφέστερόν τι παράδειγμα περὶ τούτων.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δή;

ΞΕ. Τόδε. καί μοι πειρῶ προσέχων τὸν νοῦν εὖ μάλα ἀποκρίνασθαι.[m]

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Εἴ τις φαίη μὴ λέγειν μηδ' ἀντιλέγειν, ἀλλὰ ποιεῖν καὶ δρᾶν μιᾷ τέχνῃ ξυνάπαντα ἐπίστασθαι πράγματα.

ΘΕΑΙ. Πῶς πάντ'[n] εἶπες;

—[k] *μαθητὴς εἶναι καὶ γίγν.* Γ.—[l] *πάντ'* Γ.—[m] *ἀποκρίνεσθαι* Η.—[n] *πάντ'* Γ.—

§. 40. *εὖ μάλα ἀποκρ.*] Male Ficinus: *sed attende diligenter atque apte responde.* *εὖ μάλα* (interdum et *μάλα εὖ*) *admodum*, pertinet ad *προσέχων τὸν νοῦν*. Heind.

εἴ τις φαίη—πράγματα] Quæ subjici statim sic per apodosin poterant, *ἆρ' οὐχ οὗτος μιμήματα καὶ ὁμώνυμα τῶν ὄντων ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ δυνατὸς ἔσται τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων παίδων—λανθάνειν* etc. ea infra demum sequuntur §. seq. *Οὐκοῦν τόν γε ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι* etc. Heind.

εἴ τις φαίη μὴ λέγ.] *Si quis dicat, non dicendi neque contradicendi, sed omnes simul res faciendi artem se scire.* A perspicuo sensu mirum quantum aberrat Ficini translatio: *Perinde est ac si quis assereret, nec dicere nec contradicere se, sed præstare atque efficere, ut arte una cuncta sciantur.* Sed *ξυνάπαντα* mutandum in *ξύμπαντα* vel ob subsequens statim illud *ξύμπαντα*. Heind.

ξυνάπαντα] *Omnes res sciantur*, vel, *Res omnes (aliquis) sciat ab ipso videlicet edoctus.* Steph.

ΞΕ. Τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥηθέντος σύ γ' ἡμῖν εὐθὺς ἀγνοεῖς· τὰ γὰρ ξύμπαντα, ὡς ἔοικας, οὐ μανθάνεις.

ii. ii. 168. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΞΕ. Λέγω τοίνυν σὲ καὶ ἐμὲ τῶν πάντων, καὶ πρὸς ἡμῖν τἆλλα[o] ζῶα καὶ δένδρα.

ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΞΕ. Εἴ τις ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τἆλλα φυτὰ πάντα ποιήσειν[p] φαίη.

i. 234. ΘΕΑΙ. Τίνα δὴ λέγων τὴν ποίησιν; οὐ γὰρ δὴ γεωργόν γε[q] ἐρεῖς τινά· καὶ γὰρ[r] ζώων αὐτὸν εἶπες ποιητήν.

ΞΕ. Φημί, καὶ πρός γε θαλάττης καὶ γῆς[s] καὶ οὐρανοῦ καὶ θεῶν καὶ τῶν ἄλλων ξυμπάντων. καὶ τοίνυν καὶ ταχὺ ποιήσας αὐτῶν ἕκαστα πάνυ σμικροῦ νομίσματος ἀποδίδοται.

ΘΕΑΙ. Παιδιὰν λέγεις τινά.

ΞΕ. Τί δαί;[t] τὴν τοῦ λέγοντος ὅτι πάντα οἶδε καὶ ταῦτα ἕτερον ἂν διδάξειεν ὀλίγου καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, μῶν οὐ παιδιὰν νομιστέον;

[o] τἄλλα Γ.—[p] ποίησιν ℵΔΠ.—[q] σε Σ.—[r] καὶ γὰρ δὴ καὶ rc ΞΠ: γὰρ δὴ καὶ r.—

τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥηθέντος] *Principium statim sermonis hujus* (ejus quod dicere ingressus sum) *non intelligis. Nam illud cuncta quid dixerim, non assequere.* Heind.

λέγω τοίνυν σὲ καὶ ἐμὲ τῶν πάντων] Sc. τι. §. 49. Ἀριθμὸν δὴ τὸν ξύμπαντα τῶν ὄντων τίθεμεν. de Rep. iv. p. 437. B. Πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θείης εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων. Heind.

καὶ τἄλλα φυτὰ] φυτὸν h. l. dicitur quidquid φύεται. Ut de Legg. vi. p. 765. E. παντὸς δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον τῶν τε ἄλλων φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἡμέρων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνθρώπων. Auctor Theagis p. 121. B. πάντα τὰ φυτὰ κινδυνεύει τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχειν καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα καὶ τὰ ζῶα τά τε ἄλλα καὶ ἄνθρωπος. Eurip. Med. 232. Πάντων δσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει, Γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν. Cf. Valcken. ad Hipp. 630. Heind.

οὐ γὰρ δὴ γεωργόν γε ἐρεῖς τινα. Καὶ γὰρ] Scripturam hanc debemus libro Par. Nam Edd. Οὐ—ἐρεῖς. τινὰ γὰρ δὴ κ. ζ. Heind.

καὶ πρός γε θαλάττ.] *Atque insuper maris* etc.—*καὶ τοίνυν καὶ ταχὺ ποιήσ.* Continuo structuræ tenore hæc ita necti cum prægressis verbis potuere, *καὶ τοίνυν καὶ ταχὺ ποιήσαντα—ἀποδίδοσθαι*: nunc venuste pro familiaris sermonis consuetudine sermo convertitur. Heind.

τὴν τοῦ λέγοντος κ. τ. λ.] *Nonne ludum esse putandum est illius qui se omnia scire affirmet eaque docturum esse alium et exig.* Steph. qui sic in notis: 'Nisi dicamus cum articulo τὴν subaudiri nomen aliquod, nullum hic locum habere fatendum erit: quum ad παιδιὰν ferri non possit. Videndum igitur annon subaudire oporteat ποίησιν, ex præcedentibus.'

τί δαί; τὴν τοῦ λέγοντος] *Quid vero? jocus illius, qui omnia scire se dicit—nonne putandus est jocus?* Non ποίησιν, ut volebat Steph., sed παιδιὰν post τὴν apud animum repete. Heind.

ΘΕΑΙ. Πάντως που.

§. 41. ΞΕ. Παιδιᾶς δὲ ἔχεις[u] τι[v] τεχνικώτερον καὶ χαριέστερον εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς· πάμπολυ γὰρ εἴρηκας εἶδος εἰς ἓν πάντα ξυλλαβὼν καὶ σχεδὸν ποικιλώτατον.

ΞΕ. Οὐκοῦν τόν γ'[w] ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι μιᾷ II. ii. 164.
τέχνῃ πάντα ποιεῖν γιγνώσκομέν που τοῦτο,[x] ὅτι μιμήματα καὶ ὁμώνυμα τῶν ὄντων ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ δυνατὸς ἔσται τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων παίδων,[y] πόρ-

[s] καὶ γῆς solus cum 𝔰 Ξ.—[t] δὲ ΧΔΛΠ, δαὶ δὴ Γ, δαὶ τὸ.Η.—[u] ἔχει Υ.—[v] ἤ τι ΧΔΛΠΣΥΒCEFH et pr Γ: ante καὶ omisi ἢ cum Ξ.—[w] τόγε Π.—[x] τοῦτον Η.—[y] νέων

§. 41. ἢ καὶ χαριέστερον] Ficinus: *artificiosam jucundamque*, neque dubito quin Plato scripserit τεχνικώτερον καὶ χαριέστερον. Heind.

εἴρηκας] Vel distingue post εἴρηκας, ut εἶδος jungatur sequent. pro ξυλλαβὼν εἰς ἓν εἶδος. Steph.

τόν γ' ὑπισχνούμενον — γιγνώσκομέν που τοῦτο] Ut bene se habeat verborum structura, conjiciat forte aliquis, legendum esse τοῦ γ' ὑπισχνουμένου. Sed unice vera videtur lectio γιγνώσκομέν που τοῦτον, ὅτι—δύνατος ἔσται: quam loquendi rationem non semel apud Platonem reperias Politic. p. 270. C. Μεταβολὰς δὲ μεγάλας καὶ πολλὰς καὶ παντοίας συμφερομένας ἆρ' οὐκ ἴσμεν τὴν τῶν ζώων φύσιν ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται; Ib. 277. E. Τοὺς γάρ που παῖδας ἴσμεν,—ὅτι — διαισθάνονται. Menone p. 77. D. Γιγνώσκων τὰ κακὰ ὅτι βλάπτει ᾧ ἂν παρῇ. Euthydem. p. 294. C. Οἶσθα Εὐθύδημον ὁπόσους ὀδόντας ἔχει. Ib. 295. D. Κἀγὼ ἔγνων αὐτὸν ὅτι μοι χαλεπαίνοι διαστέλλοντι τὰ λεγόμενα· Et p. 297. B. Ὡς ἐπίσταμαι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὅτι ἄδικοι εἰσί· Amator. p. 134. C. Ἦ οὐκ οἶσθα αὐτόν, ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιμπλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; Similiter Gorg. p. 449. E. Ἆρα οἱ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν; Phædone p. 63. D. Πρῶτον δὲ Κρίτωνα τόνδε σκεψώμεθα, τί ἐστιν ὃ βούλεσθαί μοι δοκεῖ πάλαι εἰπεῖν. p. 95. B. Ταῦτα δὴ οὐκ ἂν θαυμάσαιμι καὶ τὸν τοῦ Κάδμου λόγον εἰ πάθοι. Menone p. 91. A. Οὗτος γάρ, ὦ Ἄνυτε, πάλαι λέγει πρός με ὅτι ἐπιθυμεῖ ταύτης τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ἥ— ταύτην οὖν τὴν ἀρετὴν σκόπει παρὰ τίνας ἂν πέμποντες αὐτὸν ὀρθῶς πέμποιμεν. Cum loco nostro Cf. Rep. x. p. 598. Heusd.

Hæc structuræ ratio γιγνώσκειν τινά τι donec certis aliunde probata fuerit exemplis, vero similis videri potest Heusdii suspicio corrigendum conjectantis τοῦτον, Specim. Crit. in Plat. p. 51. Unde quod nascitur loquendi genus τὸν ὑπισχνούμενον—γιγνώσκομεν τοῦτον ὅτι—δυνατὸς ἔσται, plurimis ibi exemplis affirmavit vir eruditus; hunc qui legent dialogum, a nobis h. l. nullum requirent. Mihi tamen quominus certam putem correctionem illam, obstat positus hujus τοῦτον, quod haud scio an ita potius scriptor posuisset: Οὐκοῦν τόν γ' ὑπισχνούμενον δυν. εἶναι μιᾷ τέχνῃ πάντα ποιεῖν τοῦτον γιγν. που ὅτι etc. Atque si e Theæteto §. 150. his illa conferas, μὴ τοίνυν ῥᾳδίως καταγιγνώσκωμεν τὸ μηδὲν εἰρηκέναι τὸν ἀποφηνάμενον ἐπιστήμην, ubi tentatum a nobis structuræ hoc genus, καταγιγνώσκειν τινά τι, egregie nuper defendit vir in paucis doctus, Lobeckius ad Soph. Aj. p. 341. nihil hic temere sine libris Mss. movendum videbitur. Heind.

μιμήματα καὶ ὁμώνυμ. τ. ὄ.] Ficinus: *æquivoca rerum simulacra*, neque ægre interposita in his copula ego carerem. Heind.

τῶν νέων καὶ παίδων] Ald. Bas. 1. 2. τῶν νέων παίδων· sed Cornarius inseri jussit particulam καὶ, cujus auctoritatem apparet Stephanum [tacite] secutum esse. At fieri potest, ut alterutrum nomen, aut νέων, aut παίδων, e margine irrepserit. Ego quidem Platonem ipsum putabam hic scripsisse τῶν παίδων, sed grammaticum aliquem, qui videret, philosophum paullo post usum esse altero vocabulo, adscripsisse νέων. Certe Fi-

ραφεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς, λανθάνειν ὡς, ὅ τί περ ἂν βουληθῇ δρᾶν, τοῦτο ἱκανώτατος ὢν ἀποτελεῖν ἔργῳ.

ΘΕΑΙ. Πῶς *γὰρ οὔ;*

ΞΕ. Τί *δαὶ*[z] *δή; περὶ τοὺς λόγους ἆρ' οὐ προσδοκῶμεν εἶναί τινα ἄλλην τέχνην,*[a] *ᾗ*[b] *δυνατὸν*[c] *αὖ τυγχάνειν*[d] *τοὺς νέους καὶ ἔτι πόῤῥω τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφεστῶτας διὰ τῶν ὤτων*[e] *τοῖς λόγοις γοητεύειν,*[f] *δεικνύντας εἴδωλα λεγόμενα περὶ*[g] *πάντων, ὥστε ποιεῖν ἀληθῆ δοκεῖν*[h] *λέγεσθαι καὶ τὸν λέγοντα δὴ*[i] *σοφώτατον πάντων ἅπαντ' εἶναι;*

§. 42. ΘΕΑΙ. Τί *γὰρ οὐκ ἂν εἴη ἄλλη τις τοιαύτη*[j] *τέχνη;*

ΞΕ. Τοὺς *πολλοὺς οὖν,*[k] *ὦ*[l] Θεαίτητε, *τῶν τότε*[m] *ἀκουόντων ἆρ' οὐκ ἀνάγκη, χρόνου τε ἐπελθόντος αὐτοῖς ἱκανοῦ*

καὶ παίδων ς.—[z] *δὲ* ΧΔΞΠ.—[a] *ἄλλην τοιαύτην τέχνην* CH.—[b] *ἣ* H, *ἧς* E, *ᾗ* corr F: *ἢ* *ς.—[c] *δυνατὸν* corr F, *οὐκ ἀδύνατον* mg F: *οὐ δυνατὸν* *ς.—[d] *λανθάνειν* corr Γ.—[e] *ὄντων* ΠΣΥΕ.—[f] *ἐπιτηδεύειν* pr F.—[g] *παρὰ* F.—[h] *δοκεῖ* ΣΥ.—[i] *δὴ λέγοντα* EFς.—[j] *τοιαύτη τις ἄλλη* Ξ.—[k] *οὖν* ΧΓΔΠ: *γοῦν* *ς.—[l] *ὦ* om ΔΠ.—[m] *τε*

cinus vertit, *dementes etiam pueros posse decipere*, ut reperisse videatur in codice suo tantum *τῶν παίδων*. nam *νέους* vocare solet *adulescentulos*. Fisch.

τῶν νέων παίδων] Sic Ald. et Bas. Cornarium secutus Stephanus *καὶ* post *νέων* intrusit nulla de causa. de Legg. i. p. 645. E. *ὅτε νέος ἦν παῖς*. Heind.

λανθάνειν ὡς κ. τ. λ.] Hoc *βραχυλόγως* dictum est pro *λανθάνειν ἐξαπατῶν ὡς* etc. de Rep. x. p. 598. *παῖδάς τε καὶ ἄφρονας ἀνθρώπους, εἰ ἀγαθὸς εἴη ζωγράφος, γράψας ἂν τέκτονα καὶ πόῤῥωθεν ἐπιδεικνὺς ἐξαπατῴη ἂν τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα εἶναι*. Heind.

τί δαὶ δὴ περὶ] Vel. *τί δαί; περὶ τοὺς λόγους ἆρ' οὐ* etc. Steph.

Temere: nam particulæ *δὴ* ea est elegantia, ut deleri nullo modo debeat: et conjunguntur ita particulæ *δαὶ δὴ* sic a Platone, ut alibi in hoc ipso dialogo. Fisch.

ᾗ οὐ δυνατὸν] In vulg. edit. *ἧς οὐ δυν.* etc. item *ὄντων* pro *ὤτων*. Legendo *ἧς*, sensus hic esset, *quam assequi juvenes non possint? adeo ut eos, dum procul* etc. (*sophistæ illi*) *quasi præstigiis*. At legendo *ᾗ*, erit *δυνατὸν τυγχάνειν* pro *δυνατὸν εἶναι*. Steph.

Etiam hæc lectio debetur Cornario, non Stephano. Mox Ald. Bas. 1. *τῶν ὄντων* Bas. 2. *τῶν ὤτων* quod in *τῶν ὄντων* mutandum esse, Cornarius primus docuit. Fisch.

ᾗ οὐ δυνατὸν] Ald. *ἧς οὐ δ.* vitiose quidem, sed ne illud quidem *ᾗ*, quod e Bas. 2. recepit Steph., animum satis explet. Jam enim in proxime prægressis his, *ἆρ' οὐ προσδοκῶμεν εἶναί τινα ἄλλην τέχνην*, post *ἄλλην* ægre desideres *τοιαύτην*, neque satis commode a præcedente *προσδοκῶμεν* hic quoque infinitivus *τυγχάνειν* pendere videtur; Ficinus denique, si hæc *ᾗ οὐ δυνατὸν αὖ τυγχάνειν* in libro suo legit, hoc loco præter morem suum a Græcis discessit vertendo: *Nonne et aliam circa sermones talem artem esse putamus, qua seductores—adolescentulos—decipere valeant*. Hinc semper conjeci legendum *ᾗ δυνατὸν αὖ τυγχάνει*. Heind.

ἀφεστῶτας] Non potest participium ad sophistas referri, sed ad *νέους*. Schleiermacher... Serran.

εἴδωλα λεγόμενα] Sunt quæ mox dicit *τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα*, quum hactenus locutus sit de oculorum in pictura præstigiis. Heind.

§. 42. *τοιαύτη τις ἄλλη*] Bas. 2. *εἴη τοιαύτη τίς ἄλλη τέχνη*. Alterum ordinem verborum etiam Ficinum secutus est, *nihil prohibet, aliam quandam ejusmodi esse artem*. Fisch. Cum Aldo Steph. edidit *ἄλλη τις τοιαύτη*. Heind.

καὶ προϊούσης ἡλικίας, τοῖς τε οὖσι προσπίπτοντας ἐγγύθεν καὶ διὰ παθημάτων[n] ἀναγκαζομένους ἐναργῶς ἐφάπτεσθαι τῶν ὄντων μεταβάλλειν τὰς τότε γενομένας δόξας, ὥστε σμικρὰ μὲν φαίνεσθαι τὰ μεγάλα, χαλεπὰ δὲ τὰ ῥᾴδια, καὶ πάντα πάντῃ ἀνατετράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων παραγενομένων; II. ii. 165.

ΘΕΑΙ. Ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῷδε ὄντι κρῖναι. οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τῶν ἔτι πόρρωθεν ἀφεστηκότων εἶναι.

ΞΕ. Τοιγαροῦν ἡμεῖς σε οἵδε πάντες πειρασόμεθα καὶ νῦν πειρώμεθα ὡς ἐγγύτατα[o] ἄνευ τῶν παθημάτων[p] προσά-

Γ.—[n] μαθημάτων (π superscr.) F.—[o] ἐγγύτατα ϪΓΔΠ: ἐγγυτάτω *ς.—[p] μαθημάτων (π superscr.) E, μαθη-

ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικ.] Structuræ sublevandæ causa corrigere h. l. aliquem memini ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῷδε οἷόντε (vel potius τηλικῷδε ὄντι οἷόντε) κρῖναι: mihi ne littera quidem in his videtur movenda. Quippe in formula hac ὡς ἐμοὶ, Sophocli quoque, Epicharmo, Amphidi usurpata (v. Valcken. ad Eurip. Hipp. 324.) dativus ἐμοὶ ita est positus, ut verti possit *ex meo judicio, sensu, captu*; ὡς autem comparandi vim quandam habet vel potius proportionem quandam significandi, cujus generis exempla afferre piget vel propter eundem usum Latini *ut*. Jam si hæc ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῷδε ὄντι Latine reddas, *ut ex meo quidem judicio tantula ætate hominis*, sermonem intelliges eodem redire ac si dixeris *quantum quidem ex meo captu judicari queat, prout mea fert judicandi facultas*. Soph. Aj. 395. ἔρεβος ὦ φαεννότατον ὡς ἐμοί. Antig. 1161. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς ὡς ἐμοί ποτε, ubi si omisisset ὡς (ut Antig. 904. dixit Καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ) sensus foret, *Creon meo judicio olim felix erat*; nunc ὡς ἐμοὶ est *ut pro meo quidem judicio*. Id. Œd. C. 75. ἐπείπερ εἶ γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος, cui geminum illud in 15. πύργοι μὲν, οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω. Xenoph. de Vectig. v. 2. καὶ οὗτοί γε, ὡς ἐμῇ δόξῃ, παραλόγως σκοποῦσιν. Apud Platonem præter hunc locum unum reperi formulæ exemplum de Rep. vii. p. 536. C. λέγων ἅμα ἔβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν καὶ ἰδὼν προπεπηλακισμένην ἀναξίως ἀγανακτήσας μοι δοκῶ καὶ ὥσπερ θυμωθεὶς τοῖς αἰτίοις σπουδαιότερον εἰπεῖν ἃ εἶπον. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὔκουν ὡς γ' ἐμοὶ ἀκροατῇ. 'Αλλ' ὡς ἐμοί, ἦν δ' ἐγὼ, ῥήτορι. Hactenus satis hæc videmur illustrasse; sed quid faciamus adjecto illi κρῖναι? Id prægressis ὡς γοῦν ἐμοὶ per epexegesin quandam additum putabat vir doctus; mihi cum reliqua structura non videtur coire, nisi pendere a verbo τηλικῷδε putetur, ut sit τηλικῷδε ὄντι κρῖναι, *qui tantulæ sim ætatis ad judicandum*. Heind.

οἶμαι ἐμὲ εἶναι] ἐμὲ pro ἐγὼ, quod longe sane in hac structura usitatius. Illius generis exempla attuli ad Plat. Euthyd. §. 79. quibus centena nunc addi facile possent, si opus esset pluribus ad convincendum eximiorum aliquot virorum errorem, constructionem hanc ut Latinam in Græcis graviter nuper damnantium. Heind.

τοιγαροῦν ἡμεῖς σε οἵδε πάντες] Ficinus: *At vero nos præsentes tibi opem ferre conabimur: et nunc quidem nitamur quam proxime absque doctrinis intelligentiam adhibere*. Quæ versio, si ab uno hoc *præsentes* discesseris, quo οἵδε redditur, in reliquis omnibus a Græcis aberrat adeo, ut nihil plane ad scripturæ fidem momenti habeat. Itaque non jam inde πάντες mutaverim ego in παρόντες, neque conjecturæ Schleiermacheri accedo, Platonem scripsisse suspicati οἱ ἤδη παρόντες (sc. τῇ τῶν πραγμάτων ἀληθείᾳ). In vulgata scriptura πάντες οἵδε idem sane, sed quanto modestius significat Eleates, *omnium, qui adsunt*, nempe *seniorum*, Theodori, Socratis, suumque adolescenti auxilium in cognoscenda rerum veritate promittens! Heind.

γειν. περὶ δ' οὖν τοῦ σοφιστοῦ τόδε μοι λέγε· πότερον ἤδη
1. 235. τοῦτο σαφὲς ὅτι τῶν γοήτων ἐστί[q] τις, μιμητὴς ὢν τῶν ὄντων,[r] ἢ διστάζομεν ἔτι μὴ περὶ ὅσων περ ἀντιλέγειν δοκεῖ δυνατὸς εἶναι, περὶ τοσούτων καὶ τὰς ἐπιστήμας ἀληθῶς ἔχων τυγχάνει;[s]

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἄν, ὦ ξένε; ἀλλὰ σχεδὸν ἤδη σαφὲς ἐκ τῶν εἰρημένων ὅτι τῶν τῆς παιδιᾶς[t] μετεχόντων ἐστί τις μερῶν.

μάτων CF et corr B.—[q] ἔτι H.—[r] τοιούτων Γ.—[s] τυγχάνει ΧΓΛΞΠΒCFH, τυγχάνει (η) ΔΕ, τυγχάνων ΣΥ: τυγχάνοι s.—[t] παιδιᾶς ΧΔΠ, παιδείας (ιᾶς) Ε: παιδείας *s.—

ἄνευ τῶν παθημάτων] Quidam cod. vet. ἄνευ τῶν παθημάτων pro ἄνευ τῶν μαθημάτων. Sed legitur etiam ὡς ἐγγυτάτω τῶν μαθημάτων προσάγειν, absque ἄνευ. id est, *quamproxime ad disciplinas adducere*. Steph.

Codices isti veteres fuere Bas. 2. in quo diserte scriptum extat ἄνευ τῶν παθημάτων. nam Ald. Bas. 1. habent ἄνευ τῶν μαθημάτων; quam lectionem Ficinus quoque expressit. Lectio altera, quam commemorat Steph., est Cornarii conjectura, quam ille ex hujus Eclogis furatus est cum ipsis verbis Latinis. Fisch.

ἄνευ τῶν παθημάτων] Sic Bas. 2. Vitiose Ald. et Ficini Cod. μαθημάτων, quo retento, Cornarius ἄνευ expungi volebat. Heind.

ἢ διστάζ.] Ex fide Mss. legi ἢ, non ἤ, et videtur hæc lectio contextui optime quadrare. Serr.

ἢ διστάζομεν κ. τ. λ.] *An adhuc ambigamus num ille vere scientias habeat earum rerum de quibus posse contradicere videtur?* Steph.

Ald. Bas. 1. 2. διστάζομεν, omissa particula ἢ, quam Stephanus recte addidit, sed non sponte, verum, aut Cornarii admonitu, aut e versione Ficini: nam in hac est, *an adhuc suspicamur:* et Cornarius emendandum censuit ἢ διστάζομεν. Fisch.

ἢ διστάζομεν ἔτι] Voculam ἢ, qua male carent Edd. vett. cum Cornario restituit Steph. Tum τυγχάνῃ scripsi pro τυγχάνοι, quod legibus grammaticis adversatur. Heind.

τῶν τῆς παιδείας μετεχόντων ἐστι τὶς μερῶν. ΞΕ. Εἰς γόητα] Locus, qui significatur, est supra p. 234. A. Παιδιὰν λέγεις τινά. ΞΕ. Τί δαί; τὴν τοῦ λέγοντος ὅτι πάντα οἶδε καὶ ταῦτα ἕτερον ἂν διδάξειεν ὀλίγου καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, μῶν οὐ παιδιὰν νομιστέον; Unde sine controversia hic reponendum est τῆς παιδιᾶς. Sed altius sedet vulnus, quam ut hoc remedio curari possit. Corrigendum insuper: ὅτι τῶν τῆς παιδιᾶς μετεχόντων ἐστι τὶς εἷς. ΞΕ. Γόητα μὲν δὴ κ. τ. λ. Uti εἷς ante γόητα μὲν δὴ—θετέον sententiam perturbat, ita εἷς post μετεχόντων ἐστι τὶς aptissime sequitur. Similiter paullo post τὸ μὴ ἐκ τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν τὶς εἷς—μερῶν ex glossa ad τῶν μετεχόντων olim adscripta in contextum deinde irrepsisse videtur. Haud dissimili distinctionis vitio liberandus est Xenophon in eximio illo ducum Græcorum a Tissapherne interfectorum characterismo. Anabas. ii. c. 1. Ἐκόλαζέ τε αἰεὶ ἰσχυρῶς, καὶ ὀργῇ ἐνίοτε, ὥστε καὶ αὐτῷ μεταμέλειν ἔσθ' ὅτε. Καὶ γνώμῃ δ' ἐκόλαζεν. Distingue —μεταμέλειν· ἔσθ' ὅτε καὶ γν. δ' ἐκ. Vitium inde natum videtur quod δὲ non suo loco positum sit. Sed ita nonnunquam et Xenophon et alii, ut notavit D'Orvill. ad Charit. l. viii. c. 2. p. 172. Ed. Lips. Et sic item corrigas Rep. iv. 425. C. Καὶ τελευτῶν δὴ, οἶμαι, φαῖμεν ἂν εἰς ἕν τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ, ἢ ἀγαθὸν ἢ καὶ τοὐναντίον. τί γάρ; Οὐκ, ἦ δ' ὅς. Scribe—τοὐναντίον. Τί γὰρ οὐκ; ἦ δ' ὅς. Ita etiam legisse Ficinus videtur. Heusd.

ὅτι τῶν τῆς παιδιᾶς μετεχ.] Edd. vitio manifesto, de quo Heusdius monuit, τῆς παιδείας, quod et superioribus illis §. 40. repugnat, et hanc ipsam pervertit sententiam. Sed alia statim opus est medela in verbo μερῶν, nisi quis hanc

ΞΕ. Εἰς γόητα μὲν δὴ καὶ μιμητὴν ἄρα θετέον αὐτὸν[u] τινά.

§. 43. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ θετέον;

ΞΕ. Ἄγε δή, νῦν ἡμέτερον[v] ἔργον ἤδη τὸν θῆρα μηκέτ' ἀνεῖναι· σχεδὸν γὰρ αὐτὸν περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβληστρικῷ τινὶ τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων, ὥστε οὐκέτ'[w] ἐκφεύξεται[x] τόδε γε.

ΘΕΑΙ. Τὸ[y] ποῖον;

ΞΕ. Τὸ μὴ οὐ[z] τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν[a] θαυματο- II. ii. 166.
ποιῶν τις εἷς.[b]

ΘΕΑΙ. Κἀμοὶ τοῦτό γε οὕτω περὶ αὐτοῦ ξυνδοκεῖ.

ΞΕ. Δέδοκται[c] τοίνυν ὅτι τάχιστα διαιρεῖν[d] τὴν εἰδω-

[u] αὐτὸν om 𝔄ΔΠ.—[v] νῦν γὰρ ἡμέτερον Ξs.—[w] οὐκ ΓCEF.—[x] ἐμφθέγξεται Γ.—[y] τὸ om 𝔄.—[z] οὐ 𝔄ΓΔΛΠBCEH : ἐκ *s.—[a] τούτων 𝔄.—[b] εἶ ΣΥ.—[c] δέδεικται 𝔄Γ

toleret sermonis stribliginem, ὅτι ἐστί τις τῶν μετεχόντων μερῶν τῆς παιδιᾶς, *esse eum aliquem de iis, qui participes sint partium lusus.* Deleto igitur vocabulo, Heusdius corrigendum censuit ὅτι τῶν τῆς παιδιᾶς μετεχόντων ἐστί τις εἷς. Ξ. Γόητα μὲν δὴ κ. τ. λ.; istud μερῶν ex glossa ad τῶν μετεχόντων olim adscripta in contextum deinde irrepsisse ratus. Mirum mehercule glossema, cujus simile aliud non vidi. Ad hæc enim, ὅτι τῶν τῆς παιδιᾶς μετεχόντων ἐστί τις εἷς, cuinam tandem, non dicam absurdum hoc μερῶν, sed omnino quidquam in mentem venisset adscribere? Probabiliore, opinor, correctione rescripseris μέρος, quum tritum sit apud optimos scriptores μέρος τί τινος μετέχειν. Euthyd. §. 80. ὧν ἀμφοτέρων μέρος μετέχουσι. Xenoph. Hieron. ii. 7. εἰ δὲ πόλεμος μέγα κακόν, τούτου πλεῖστον μέρος οἱ τύραννοι μετέχουσι. Lysias p. 611. οἵπερ ἐν ὀλιγαρχίᾳ τῶν συμφορῶν μετέσχον μέρος, ubi mirere Reiskium requirentem τὸ μέρος, *pro virili sua.* Aristoph. Plut. 226. Ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος—Ἡμῶν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος. Similiterque Eurip. Iph. T. 1299. Μέτεστι θ' ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος, ubi perperam Marclandus μέρος expl. κατὰ μέρος. Heind.

εἰς γόητα μὲν δὴ κ. τ. λ.] Hæc ne vitiosa putem, facit in Politico locus p. 281. C. πότερον οὖν ἡμῖν ὁ περὶ τῆς ὑφαντικῆς λόγος—ἱκανῶς ἔσται διωρισμένος, ἐὰν ἄρ' αὐτὴν τῶν ἐπιμελειῶν, ὁπόσαι περὶ τὴν ἐρέαν ἐσθῆτα, εἰς τὴν καλλίστην καὶ μεγίστην πασῶν τιθῶμεν; Quæ si forte itidem vitiata putentur et sic reficienda, ὁπόσαι—ἐσθῆτά εἰσι, τὴν καλλίστην etc. quid faciemus in Platonis Timæo p. 38. C. ubi hæc leguntur, σώματα δὲ αὐτῶν ἑκάστων (τῶν πλανητῶν) ποιήσας ὁ θεὸς ἔθηκεν εἰς τὰς περιφοράς, ἃς ἡ θατέρου περίοδος ᾔει ἑπτὰ οὔσας ὄντα ἑπτά· Σελήνην μὲν εἰς τὸν περὶ γῆν πρῶτον, Ἥλιον δὲ εἰς τὸν δεύτερον ὑπὲρ γῆς. Ἑωσφόρον δὲ καὶ τὸν ἱερὸν Ἑρμοῦ λεγόμενον εἰς τοὺς τάχει μὲν ἰσόδρομον Ἡλίῳ κύκλον ἰόντας, τὴν δ' ἐναντίαν εἰληχότας αὐτῷ δύναμιν? Atque quamvis h. l. legere facile subeat—ἐστί τις μέρος εἷς. Ξ. Γόητα μὲν δὴ etc. dubito tamen annon potius Plato posuisset μέρος ἐστί τις εἷς. Sic certe juncta hæc §. seq.—θαυματοποιῶν τις εἷς. §. 93. Ἄλλο τι τῶν ὄντων τινὸς ἑνὸς γένους ἀφορισθὲν—οὕτω ξυμβέβηκεν εἶναι τὸ μὴ καλόν; Ion. p. 531. E. ὅταν πολλῶν λεγόντων περὶ ὑγιεινῶν σιτίων, ὁποῖά ἐστιν, εἷς τις ἄριστα λέγῃ. Et sic, quod meminerim, alias ubique. Heind.

§. 43. ἐν ἀμφιβληστρικῷ τινι] Sc. ὀργάνῳ—ὥστε οὐκέτ' ἐκφεύξεται—τὸ μὴ—εἶναι. Parmen. §. 41. οὐ πάντῃ ἂν ἤδη ἐκφύγοι τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων, ubi vid. not. Soph. Œd. C. 1739. καὶ πάρος ἀπεφύγετον—τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς. Antig. 1263. Κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι. Xenoph. Anab. i. 3. 2. Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι. Conf. Abresch. Dilucidd. Thucyd. p. 239. Heind.

λοποιικὴν[e] τέχνην, καὶ καταβάντας[f] εἰς αὐτήν, ἐὰν μὲν ἡμᾶς εὐθὺς[g] ὁ σοφιστὴς ὑπομείνῃ,[h] συλλαβεῖν αὐτὸν[i] κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου, κἀκείνῳ παραδόντας ἀποφῆναι τὴν ἄγραν· ἐὰν δ' ἄρα κατὰ μέρη τῆς μιμητικῆς δύηταί πῃ, ξυνακολουθεῖν αὐτῷ διαιροῦντας ἀεὶ τὴν ὑποδεχομένην αὐτὸν μοῖραν, ἕως περ ἂν ληφθῇ. πάντως οὔτε οὗτος οὔτε ἄλλο γένος οὐδὲν μή ποτε ἐκφυγὸν ἐπεύξηται τὴν τῶν οὕτω δυναμένων[j] μετιέναι καθ' ἕκαστά τε καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον.

ΘΕΑΙ. Λέγεις εὖ, καὶ ταῦτα ταύτῃ ποιητέον.

§. 44. ΞΕ. Κατὰ δὴ τὸν παρεληλυθότα τρόπον τῆς διαιρέσεως ἔγωγέ μοι καὶ νῦν φαίνομαι δύο καθορᾷν εἴδη τῆς μιμητικῆς· τὴν δὲ ζητουμένην ἰδέαν, ἐν[k] ὁποτέρῳ ποθ'

ΔΛΠΣΥΒC, δέδεικται EF.—[d] τάχιστα δεῖ διαιρεῖν rc Γ.—[e] εἰδωλοποιικὴν ΧΓΔΛΠΒCH; εἰδωλοποιητικὴν *s.—[f] καταβαντες E, καταβάντες ΣΥF.—[g] εὐθὺς om pr Ξ.—[h] σοφιστὴς ἡμᾶς ὑπομείνῃ BEFH.—[i] αὐτὸν συλλαβεῖν Γ.—[j] δυναμένην corr Γ.—[k] ἐν om ΣΥ.—[l] μοι om E.—[m] δυνατὸν F.—[n] τίνι Ξ.—[o] ὁρῶν ΧΔΛΠΣΥΒCEFH et

ἐὰν μὲν ἡμᾶς εὐθὺς ὁ σοφ. ὑπομ.] *Si nos primo statim impetu nostro subsistat Sophistes*. Hom. Il. Λ. 418. *Οἱ δὲ (κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί) μένουσιν ἄφαρ, δεινόν περ ἐόντα (τὸν κάπριον)*, ubi *ἄφαρ* idem est quod h. l. *εὐθὺς*, neque id usquam ab Homero alio significatu usurpatum agnosco, quamvis aliter in Lexico suo senserit Schneiderus meus. Heind.

συλλαβεῖν αὐτὸν κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου κ. τ. λ.] Dubito an certum aliquem apud Persas Lacedæmoniosve morem respexerit scriptor. De Lacedæmoniis Xenoph. de Rep. Lac. c. 13. 11. *ἄρχονται μὲν πάντες ἀπὸ βασιλέως, ὅταν βούλωνται πρᾶξαί τι. Ἢν δ' οὖν δίκης δεόμενός τις ἔλθῃ, πρὸς Ἑλλανοδίκας τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει· ἢν δὲ χρημάτων, πρὸς ταμίας· ἢν δὲ ληΐδα ἄγων, πρὸς λαφυροπώλας.* Heind.

κατὰ μέρη] Potius *κατὰ τὰ μέρη*. Certe *κατὰ μέρη* alias est *particulatim*. de Legg. ii. p. 658. A. *διαιροῦντες αὐτὸ κατὰ μέρη σκοπώμεθα τοιῷδέ τινι τρόπῳ.* Heind.

πάντως] De voc. *πάντως* vid. adscripta ad Theætet. §. 3. *οὔτε ἄλλο γέν.* *neque aliud genus ullum unquam effugisse se gloriabitur* etc. De subjunctivo *ἐπεύξηται* dixi ad Phædon. §. 29. *ἐπεύχεσθαι* autem, quod hac *gloriandi* vi præditum alias infinitivo jungitur (Hom. Il. K. 367. *ἵνα μήτις Ἀχαιῶν Φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν.* Æsch. Eum. 58. *Οὐ δή τις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος Τρέφουσ' ἀνατεὶ μὴ μεταστένειν πόνων.* Atque apud ipsum Plat. de Legg. x. p. 905. A. *ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ μήποτε οὔτε ἄλλος ἀτυχὴς γενόμενος ἐπεύξηται περιγενέσθαι θεῶν*), participium h. l. adjunctum habet multorum exemplo verborum, quorum indicem dedit Herm. ad Viger. p. 752. Soph. Œd. C. 1023. *Ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μήποτε Χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξονται θεούς.* Sic ibi scribendum cum Spaldingio, ut verba ita jungantur, *οὓς οὐ μήποτε φυγόντες ἐπεύξονται, χώρας τῆσδε θεούς.* Atque pertinent huc illa Eurip. Troad. 477. *οὓς οὐδὲ βάρβαρος Γυνὴ τεκοῦσα κομπάσειεν ἄν ποτε.* Alcest. 676. *Ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα, Κακοῖς ἐλαύνων*, ut e Cod. Flor. scribendum ibi pro *ἐλαύνειν* monuit Valcken. ad Eurip. Phœn. 1715. Ceterum vel unus hic Platonis locus unumquemque adduxerit, ut Soph. Antig. 361. in his, *Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται*, reponendum judicet *ἐπεύξεται*. Heind.

§. 44. *κατὰ δὴ — καὶ φανταστικὴν*] Legitur hic locus apud Stob. Eclog. Eth. c. 58. p. 379. Fisch.

ἡμῖν οὖσα τυγχάνει, καταμαθεῖν οὐδέπω μοι[l] δοκῶ νῦν δυνατὸς[m] εἶναι.

ΘΕΑΙ. Σὺ δ' ἀλλ' εἰπὲ πρῶτον καὶ δίελε ἡμῖν τίνε[n] τὼ δύο λέγεις.

ΞΕ. Μίαν μὲν τὴν εἰκαστικὴν ὁρῶν[o] ἐν αὐτῇ τέχνην. H. ii. 167.
ἔστι δ' αὕτη μάλιστα, ὁπόταν κατὰ τὰς τοῦ[p] παραδείγματος συμμετρίας τις ἐν μήκει καὶ πλάτει καὶ βάθει,[q] καὶ πρὸς τούτοις ἔτι χρώματα ἀποδιδοὺς τὰ προσήκοντα ἑκάστοις,[r] τὴν τοῦ μιμήματος[s] γένεσιν ἀπεργάζηται.

ΘΕΑΙ. Τί δ'; οὐ πάντες οἱ μιμούμενοί τι τοῦτ' ἐπιχειροῦσι δρᾶν;

ΞΕ. Οὔκουν ὅσοι γε τῶν μεγάλων πού τι πλάττουσιν ἔργων ἢ γράφουσιν. εἰ γὰρ ἀποδιδοῖεν τὴν τῶν καλῶν ἀληθινὴν συμμετρίαν, οἶσθ' ὅτι σμικρότερα μὲν τοῦ δέοντος τὰ[s]
ἄνω, μείζω δὲ τὰ[t] κάτω φαίνοιτ'[u] ἂν διὰ τὸ τὰ[v] μὲν πόρ- I. 236.
ρωθεν, τὰ δ' ἐγγύθεν ὑφ' ἡμῶν ὁρᾶσθαι;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.[w]

§. 45. ΞΕ. Ἆρ' οὖν οὐ χαίρειν τὸ ἀληθὲς ἐάσαντες οἱ δημιουργοὶ νῦν οὐ τὰς οὔσας συμμετρίας, ἀλλὰ τὰς δοξούσας εἶναι καλὰς τοῖς εἰδώλοις ἐναπεργάζονται;[x]

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.[y]

ΞΕ. Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον οὐ[z] δίκαιον, εἰκός[a] γε ὄν, εἰκόνα καλεῖν;[b]

pr Γ: ὁρῶ *ς.—[p] τοῦ om Γ.—[q] πλάτει καὶ βάθει 𝔛ΓΔΛΠΒCΗ: βάθει καὶ πλάτει *ς.—[r] ἑκάσταις 𝔛ΔΠ.—[s] τιμήματος (μ supra) Λ.—[t] τὰ post δὲ om Λ.—[u] φαίνοιντ' F.—[v] τὰ ante μὲν om pr Ξ.—[w] πάνυ μὲν οὖν om 𝔛ΔΠ.—[x] ἀπεργάζονται ΣΥ.—[y] παντάπασί γε γρ ΛΣ.—[z] οὐδὲ Ξς.—[a] ἐοικὸς corr F.—[b] post καλεῖν cum 𝔛ΓΔΥΕΠ et

σὺ δ' ἀλλ' εἰπὲ] Xenoph. Hellen. iii. 4. 26. Ἀποκρινομένου δὲ τοῦ Ἀγησιλάου, ὅτι οὐκ ἂν ποιήσειε ταῦτα ἄνευ τῶν οἴκοι τελῶν, Σὺ δ' ἀλλά, ἕως ἂν πύθῃ τὰ παρὰ τῆς πόλεως, μεταχώρησον, ἔφη, ἐς τὴν Φαρναβάζου. Aristoph. Nub. 1369. σὺ δ' ἀλλὰ τούτων Λέξον τι τῶν νεωτέρων. Acharn. 191. Σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών. Cf. ibid. v. 1033. Pac. 660. Ἡ δ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον. Eurip. Med. 938. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς Γυναῖκα etc. Phœn. 1661. Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα, ubi miror Valckenarium σὺ γ' ἀλλὰ scriptum requirentem, neque formulæ σὺ δ' ἀλλὰ nisi unum proferentem exemplum ex Heracl. 565. Σὺ δ' ἀλλὰ τοῦδε χρῇζε. ἀλλὰ in hac formula valet *certe* vel *saltem*, ut Aristoph. Nub. 1364. Ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα Τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι. Soph. Electr. 1013. Αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ. Plat. Theætet. §. 31. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ τρίτον, ὃ μὴ πρότερον ἦν, ἀλλὰ ὕστερον τοῦτο εἶναι ἄνευ τοῦ γενέσθαι· καὶ γίγνεσθαι, ἀδύνατον; Heind.

§. 45. οἱ δημιουργοὶ νῦν] Fortasse οἱ δημιουργοὶ οἱ νῦν. Sed potest hoc νῦν ad totam pertinere propositionem. Heind.

τὸ μὲν ἄρα ἕτερον] *An igitur alterum illud (opus) ne Similitudinem quidem*

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τῆς γε μιμητικῆς τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος κλητέον ὅπερ εἴπομεν ἐν τῷ πρόσθεν, εἰκαστικήν;

II. ii. 168. ΘΕΑΙ. Κλητέον.

ΞΕ. Τί δαί;[c] τὸ[d] φαινόμενον μὲν διὰ τὴν [οὐκ[e]] ἐκ καλοῦ θέαν[f] ἐοικέναι τῷ καλῷ, δύναμιν δὲ εἴ τις λάβοι τὰ

pr ΔΠΣΒF omisi quæ vulgo adduntur, ΘΕΑΙ. Παντάπασί γε (vel cum rc ΔΣ ναί) ΞΕ. Ἆρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον δίκαιον εἰκαστικὸν καλεῖν; ea pro γραφῇ habet C.—[c] δὲ ϒΔΠ.—[d] καὶ τὸ Ε.—[e] οὐκ om ΓΣΤ.—[f] καλοῦ μηδαμῶς θέαν Γ.—[g] ἐοικός CFH.—

(vel *Assimilamentum*) *quum simile sit, æquum fuerit vocare?* Alioqui εἰκόνα verterem *imaginem*: sed utor illa etiam ficta voce ad repræsentandam eam quæ est inter Græcas voces convenientiam, ex ipso etymo petitam. Merito autem εἰκόνα, potius ἔργον (i. e. *opus*) τῆς τέχνης intelligemus quam μέρος, quum et paulo post τῇ τέχνῃ tribuat τὸ ἀπεργάζεσθαι εἰκόνα. STEPH.

οὐ δίκαιον ἐοικός γε] In his οὐ scripsi pro οὐδὲ, atque ἐοικὸς et h. l. et non ita multo post e Cod. Par. reposui; sed gravior longe hunc locum corruptela insedit. Nam ut mittam, non sane eleganter neque pro Platonis consuetudine iisdem prope verbis statim hanc inferri interrogationem, Ἆρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον δίκαιον εἰκαστικὸν καλεῖν; hoc, quod continuo bis ponitur, τὸ μὲν ἕτερον quis non de una eademque re dictum accipiat? Atqui prius illud ἕτερον in verbis Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον etc. de ἔργῳ seu opere quod ars illa perficit, accipiendum est, alterum in his Ἆρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον etc. de aliqua artis ipsius parte. Hoc ne verbo quidem voci ἕτερον adjecto significatum a Platone putemus? Sed feramus hoc: quid? illudne, non dicam in Platone, sed in ullo ferendum scriptore, quod, quæ dicta sunt his verbis Ἆρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον δίκαιον εἰκαστικὸν καλεῖν, eadem prorsus sic statim iterantur, Καὶ τῆς γε μιμητικῆς τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος κλητέον ὅπερ εἴπομεν ἐν τῷ πρόσθεν, εἰκαστικήν? Nisi forte aliud esse putes τὸ εἰκαστικὸν, aliud τὴν εἰκαστικήν. Jam accedat Ficini auctoritas, in cujus germana translatione totus hic locus ita conversus legitur: H. *Ergo artifices veritate dimissa, non eas quæ revera sunt, sed quæ videntur pulchræ commensurationes, simulacris ipsis accommodant.* Th. *Prorsus.* H. *Nonne igitur species hæc assimulatrix nuncupanda est?* Th. *Certe.* H. *Partem itaque geometriæ* (legit ille τῆς γεωμετρικῆς) *quæ circa hæc versatur, assimilatricem, ut supra diximus, appellabimus.* Quæ versio etsi veram scripturam neutiquam præbet, longe tamen hæc aliter atque nunc leguntur, scripta in suo illum codice reperisse declarat. Videlicet quum ea, in quibus nemo non philosophi manum agnoscet, Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον οὐ δίκαιον, ἐοικός γε ὄν, εἰκόνα καλεῖν; Παντάπασί γε, Ficinus plane non reddiderit: διττογραφία quædam fuisse olim in libris videtur, ut altera eaque genuina Platonis scriptura hæc fuerit, Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον οὐ δίκαιον, ἐοικός γε ὄν, εἰκόνα καλεῖν; Παντάπασί γε. Καὶ τῆς γε μιμητικῆς τὸ ἐπὶ τούτῳ etc. altera hinc nata ea quam reddidit Ficinus: Ἆρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον δίκαιον εἰκαστικὸν καλεῖν; Hæc in textu nostro Platonicæ orationi adhæsit. HEIND.

εἰκόνα] Legendum esse, non εἰκόνα, sed εἰκαστικὴν, ostendunt proxime sequentia verba. SERRAN.

ὅπερ εἴπομεν ἐν τῷ πρόσθεν] Sc. §. 44. Μίαν μὲν τὴν εἰκαστικὴν ὁρῶ ἐν αὐτῇ τέχνην etc. HEIND.

οὐκ ἐκ καλοῦ] Hæc suspecta mihi sunt: et reponendum puto quod opponatur illi ἱκανῶς ὁρᾷν: quale fuerit, οὐκ ἐξ ἱκανοῦ, ut subaudiatur χρόνου: nam pro οὐχ ἱκανῶς durius quam illo sensu diceretur. STEPH. qui sic in notis: 'Locum hunc Ficinus ita scriptum legit; vertit enim, *Quod apparet quidem pulchro simile, quum non sit pulchrum.* Sed nemini Græcæ linguæ perito persuadebit, verba illa, διὰ τὴν οὐκ ἐκ καλοῦ θέαν, id significare. Ac minus reprehendi posset hæc interpretatio, *Quod non ibi fuerit unde commode id contemplari posset.* Libenter autem καλοῦ mutarem in ἱκανοῦ, (ob sequens adverbium ἱκανῶς) sed cum illo adjectivo quomodo hic apte subaudire substantivum χρόνου possimus non video: nihiloque magis quomodo subau-

τηλικαῦτα ἱκανῶς ὁρᾶν, μηδὲ εἰκός[g] ᾧ φησὶν ἐοικέναι, τί καλοῦμεν; ἆρ' οὐκ, ἐπεί περ[h] φαίνεται μέν, ἔοικε δὲ οὔ, φάντασμα;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΞΕ. Οὐκοῦν πάμπολυ καὶ κατὰ τὴν ζωγραφίαν τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ καὶ κατὰ ξύμπασαν[i] μιμητικήν;

ΘΕΑΙ. Πῶς[j] δ' οὔ;

ΞΕ. Τὴν δὴ φάντασμα[k] ἀλλ' οὐκ εἰκόνα ἀπεργαζομένην τέχνην ἆρ' οὐ φανταστικὴν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιμεν;

ΘΕΑΙ. Πολύ γε.

ΞΕ. Τούτω τοίνυν τὼ δύο ἔλεγον εἴδη[l] τῆς εἰδωλοποιικῆς,[m] εἰκαστικὴν καὶ φανταστικήν.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

§. 46. ΞΕ. Ὃ δέ γε καὶ τότ'[n] ἠμφεγνόουν,[o] ἐν[p] ποτέρᾳ[q] τὸν σοφιστὴν θετέον, οὐδὲ νῦν πω δύναμαι θεάσασθαι[r] σαφῶς, ἀλλ' ὄντως θαυμαστὸς[s] ἀνὴρ[t] καὶ κατιδεῖν παγχάλεπος,[u] ἐπεὶ καὶ νῦν μάλα εὖ[v] καὶ κομψῶς εἰς ἄπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφευγεν.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

[h] ἐπεί πως mg F, ἐπείποις F, ἐπείποις δ E.—[i] κατὰ ξύμπασαν 𝔄ΔΠ: κατὰ τὴν ξύμπασαν *s.—[j] πῆ ΣΥ.—[k] φαντάσματα H.—[l] εἴη Σ.—[m] εἰδωλοποιικῆς 𝔄ΓΔΛΒCH: εἰδωλοποιητικῆς *s.—[n] τοῦτ' ΣΥCFH.—[o] ἠμφεγνόουν 𝔄ΔΛΣΥ et pr ΠΒ, ἠμφηγνόουν CE cum pr Γ et corr B, ἀμφεγνόουν corr Γ, ἠγνόουν F: ἠμφιγνόουν *s.—[p] ἐν om 𝔄ΓΔΠΣΥΒCEFH.—[q] πότερα 𝔄ΓΛΣΥΒCFH, πότερον E.—[r] βεβαιώσασθαι H et γρ ΛΣΒ, ἤτοι βεβαιώσασθαι θεάσασθαι Ξ.—[s] θαυμαστῶς ΔΠ.—[t] libri ἀνήρ.—[u] παγχάλεπον ΣΥ.—[v] εὖ om Δ.—[w] συμφηῖς B, συμφῆς ΣΥCE, συμφής Λ.—[x] νῦν ἐπεσπάσατο 𝔄Δ

diri queat τόπου, si retineatur καλοῦ. Fortasse igitur aliquod occultius mendum huic loco subest; nam ne id quidem locum habere hic potest quod cum ab aliis tum vero ab Horatio dicitur, 'quædam esse in pictura quæ si propius conspiciantur, magis delectent: alia, quæ magis te capiant si longius abstes.'

At etiam in libris Stobæi est οὐκ ἐκ καλοῦ· et sensus sic sibi constat. Fisch.

διὰ τὴν ἐκ καλοῦ θέαν] Edd. sine sensu ullo διὰ τὴν οὐκ ἐκ καλοῦ θ. Voculam οὐκ ex seq. ἐκ natam fidenter cum Schleiermachero expunxi. ἐκ καλοῦ est *ex loco opportuno*, unde artis, quam modo designavit, opera spectari volunt. Aristoph. Thesm. 292. Ποῦ, ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων Ἵν' ἐξακούω; Qui tritus vocis est usus. Heind.

τὰ τηλικαῦτα] Dixerat enim supra §. 44. οὔκουν ὅσοι γε τῶν μεγάλων πού τι πλάττουσιν ἔργων. Ne hoc quidem intelligens Serranus Platoni obtrudere pro τὰ τηλικαῦτα voluit τὸ τῆλε αὐτοῦ, cujusmodi sordibus inquinatam Stephani editionem dolemus. Heind.

ἐπείπερ φαίνεται μὲν] Sc. ἐοικέναι, quod ut facile excidere ante sequens ἔοικε potuit, ita, quum præcesserint illa τὸ φαινόμενον μὲν—ἐοικέναι τῷ καλῷ, non duriter, sed eleganter potius omissum judico. Heind.

II. ii. 169. ΞΕ. Ἆρ᾽ οὖν αὐτὸ γιγνώσκων σύμφῃς,[w] ἤ σε οἷον ῥύμη τις ὑπὸ τοῦ λόγου συνειθισμένον συνεπεσπάσατο[x] πρὸς τὸ[y] ταχὺ ξυμφῆσαι;

ΘΕΑΙ. Πῶς καὶ πρὸς ὅ τι τοῦτο εἴρηκας;

ΞΕ. Ὄντως, ὦ μακάριε, ἐσμὲν ἐν παντάπασι χαλεπῇ σκέψει. τὸ γὰρ φαίνεσθαι τοῦτο καὶ τὸ δοκεῖν, εἶναι δὲ μή, καὶ τὸ λέγειν μὲν[z] ἄττα, ἀληθῆ[a] δὲ μή, πάντα ταῦτά ἐστι μεστὰ[b] ἀπορίας ἀεὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ καὶ νῦν. ὅπως γὰρ εἰπόντα χρὴ ψευδῆ λέγειν ἢ δοξάζειν ὄντως εἶναι,[c] καὶ τοῦτο φθεγξάμενον ἐναντιολογίᾳ[d] μὴ συνέχεσθαι,
I. 237. παντάπασιν, ὦ Θεαίτητε, χαλεπόν.

§. 47. ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Τετόλμηκεν ὁ λόγος οὗτος ὑποθέσθαι τὸ μὴ ὂν[e] εἶναι· ψεῦδος γὰρ οὐκ ἂν ἄλλως ἐγίγνετο ὄν. Παρμενίδης δὲ[f] ὁ μέγας, ὦ παῖ, παισὶν ἡμῖν[g] οὖσιν ἀρχόμενός[h] τε[i]

Π.—[y] τὸ om ΣΥ.—[z] μὲν om pr Ξ.—[a] ἀληθὲς ΞΥ.—[b] μετὰ ΓΕΡΗ : om ℵΔΛΠ.—[c] οὖν, in mg εἶναι, F.—[d] ἐναντιολογίᾳ ℵΓΔΞΠΡΗ, ἐναντιολογίαν ΣΥ : ἐν ἀντιλογίᾳ *ς.—[e] ὂν om Λ.—[f] μὲν, δὲ in mg, F.—[g] μὲν ℵΓΔΛΠΣΥΕΡΗ.—[h] ἀρχομένοις CH

§. 46. ὑπὸ τοῦ λόγου] Hæc pertinent ad præc. ῥύμη. V. not. ad Phædon. §. 110.—συνειθισμένον *affirmando assuetum*. Heind.

πῶς καὶ πρὸς τί] Perperam Edd. πρὸς ὅ,τι. §. 39. Τὸ ποῖον καὶ πρὸς τί μάλιστα λέγεις; Quanquam nullis res exemplis eget. Heind.

ἀεὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ καὶ νῦν] Legendum ἀεί τε ἐν τ. π. χ. uti vertit Ficinus: *semper enim tam in præterito quam in præsenti tempore*. Sic §. 50. ἄρτι τε καὶ νῦν. §. 57. ἀεί τε ἀπειρηκὼς ἐγὼ τυγχάνω καὶ δὴ καὶ ταυνῦν. Heind.

ὅπως γὰρ εἰπόντα χρὴ] Cornarii correctioni, quum χρὴ in ἢ mutatum voluit, vel ipse positus voculæ obstat sic utique ponendæ ἢ λέγειν ψευδῆ ἢ δοξάζειν, neque, quanquam apud Xenophontem et Diodorum aliquoties infinitivo sic junctum ὅπως repefitur, ullum hujus generis extat in Platonicis exemplum. Salva erit res, verbis sic ordinatis: χαλεπὸν γὰρ παντάπασι, ὅπως χρὴ εἰπόντα, ὄντως εἶναι ψευδῆ λέγειν ἢ δοξάζειν, καὶ τοῦτο φθεγξάμενον ἐν ἀντιλογίᾳ μὴ συνέχεσθαι. *difficile enim prorsus est dictu, quomodo oporteat aliquem, qui fieri posse dicat ut falsa quis dicat aut cogitet, dum vel hoc pronunciat, non sibimet ipsum contraria proloqui.* Pro ὄντως εἶναι Cod. Par. ὄντως οὖν, altero tamen in marg. adscripto. Ad χαλεπὸν mente suppleri potest διιδεῖν vel εἰπεῖν, ut Aristoph. Vesp. 1279. Τὸν δ᾽ ὑποκριτὴν ἕτερον (ἐφύτευσας) ἀργαλέον ὡς σοφὸν, ubi Schol. ἀντὶ τοῦ δυσχερὲς εἰπεῖν, ὅπως ἦν σοφός. Plat. Theæt. §. 40. Καὶ μὴν ἄπορόν γε, ὅτῳ χρὴ ἐπιδεῖξαι τεκμηρίῳ. Heind.

καὶ τοῦτο φθεγξάμενον] *Vel hoc pronunciantem*. §. 48. ἀλλ᾽ οὐδὲ λέγειν φατέον, ὅς ἂν ἐπιχειρῇ μὴ ὂν φθέγγεσθαι. §. 50. Συννοεῖς οὖν ὡς οὔτε φθέγξασθαι δυνατὸν ὀρθῶς οὔτ᾽ εἰπεῖν οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὂν etc. Heind.

ἐν ἀντιλογίᾳ μὴ συνέχεσθαι] §. 76. Πάσῃ συνεχόμεθα ἀπορίᾳ. Xenophont. Œcon. i. 21. καὶ τοὺς οἴκους κατατρίβουσι καὶ ἀμηχανίαις συνέχονται. Isocr. ad Philipp. Or. p. 84. A. Steph. συνέχεσθαι τοῖς κακοῖς τοῖς διὰ τὸν πόλεμον γιγνομένοις. Demosth. p. 1484. Reisk. ἅμα ἀδοξίᾳ καὶ ἀπορίᾳ καὶ φόβῳ συνέξομαι. Addita, ut h. l. præpositione Theætet. §. 68. ἐν φρέατι συσχόμενος, parique ratione δεδέσθαι πέδαις et δεδέσθαι ἐν πέδαις dicitur. Cf. not. ad Phædon. §. 131. Heind.

§. 47. Παρμενίδης] Clemens Alex. Strom. v. p. 252. Victor. p. 716. Pot. Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας, ὡς φησὶν ἐν τῷ Σοφιστῇ Πλάτων —. Fisch.

καὶ[j] διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρατο,[k] πεζῇ[l] τε ὧδε ἑκάστοτε λέγων καὶ μετὰ μέτρων·

οὐ γὰρ μή ποτε τοῦτο δαῇς,[m] φησίν, εἶναι μὴ ἐόντα·
ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήμενος[n] εἶργε νόημα.

παρ' ἐκείνου τε οὖν μαρτυρεῖται, καὶ μάλιστά γε δὴ πάντων ὁ λόγος αὐτὸς[o] ἂν δηλώσειε μέτρια βασανισθείς. τοῦτ'[p] II. ii. 170.
οὖν αὐτὸ πρῶτον θεασώμεθα, εἰ μή τί σοι διαφέρει.

ΘΕΑΙ. Τὸ μὲν ἐμὸν ὅπῃ[q] βούλει τίθεσο, τὸν δὲ λόγον, ᾗ βέλτιστα διέξεισι, σκοπῶν αὐτός τε ἴθι κἀμὲ κατὰ[r] ταύτην τὴν[s] ὁδὸν ἄγε.

ΞΕ. Ἀλλὰ χρὴ δρᾶν ταῦτα. καί μοι λέγε· τὸ μηδαμῶς ὂν τολμῶμέν που φθέγγεσθαι;[t]

§. 48. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Μὴ[u] τοίνυν ἔριδος ἕνεκα μηδὲ παιδιᾶς, ἀλλ' εἰ σπουδῇ[v] δέοι συννοήσαντά τινα ἀποφήνασθαι[w] τῶν ἀκροα-

et corr B.—[i] γε Ξs, ceteri δὲ.—[j] καὶ om Γ.—[k] ἀπεμαρτύρετο ΣΥ, ἐπεμαρτύρατο H.—[l] παίζει ΓΛΣΥΒC.—[m] τοῦτο δαῇς...ἐόντα Heindorfius: libri τοῦτ' οὐδαμῇ...ὄντα.—[n] διζήσιος infra §. 94.—[o] οὗτος ΧΓΔΠ et pr B, om H: in Λ lacuna est.—[p] τοῦτ' Γ.—[q] ὅπου Λ.—[r] καὶ F.—[s] τὴν om ΣΥ.—[t] φθέγγεσθαι Π.—[u] μὴ Δ.—
ξα (supra φθέγγεσθαι)

ἀρχόμενός τε] Edd. ἀρχόμενός γε. Heind.

φησίν] *Ne hoc unquam dixeris, Esse ea quæ non sint.* ut legatur φῇς. Nam si φησίν legatur, ut a Platone interjectum, deerit verbum orationi Parmenidis. Ante seq. autem versum deesse videtur partic. καί. Steph.

μὴ ὄντα] In Ald. Bas. 1. abest particula μή· quæ recte addita est in Bas. 2. ut in versione Ficini. Etiam Cornarius eam addendam esse vidit. Fisch.

οὐ γὰρ μήποτε τοῦτ' οὐδαμῇ φησιν εἶναι μὴ ὄντα] Parmenidea hæc in quibus nec metri nec structuræ ratio constat, persanasse mihi videor corrigendo οὐ γὰρ μήποτε τοῦτο δαῇς, φησίν, εἶναι μὴ ἐόντα, *nunquam enim illud cognosces, esse quæ non sunt.* In seq. autem versu pro vulgato διζήμενος reposui διζήσιος ex §. 94. et Simplic. in Aristot. Phys. p. 17. p. 31. itemque Sext. Emp. adv. Matth. vii. 3. In proximis vellem Παρ' ἐκείνου τε οὖν ὃ μαρτυρεῖται—βασανισθεὶς, τοῦτο οὖν αὐτὸ—. Parmenides præterea hi im- primis versus huc pertinent in Sylloge Fülleborn. p. 58. Οὔτε γὰρ ἂν γνοίης τό γε μὴ ἐὸν, οὐ γὰρ ἐφικτὸν, Οὔτε φράσαις— Χρὴ τὸ λέγειν τὸ νοεῖν τὸ ὂν ἔμμεναι (l. χρὴ, τὸ λέγεις, τὸ νοεῖς τ', ἐὸν ἔμμ.) ἔστι γὰρ εἶναι, Μηδὲν δ' οὐκ εἶναι (Sic Simpl. in Arist. Phys. i. p. 25. sed p. 19. μηδὲν δ' οὐκ ἔστιν. F. Μὴ δ' εἶν' οὐκ ἔστιν), τά (l. τά τέ) σε φράζεσθαι ἄνωγα. Heind.

τὸν δὲ λόγον ᾗ βέλτ. διέξ.] H. e. ᾗ δὲ ὁ λόγος βέλτιστα διέξεισι. de Rep. vi. init. Οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι—καὶ οἱ μὴ διὰ μακροῦ τινος διεξελθόντος λόγου μόγις πως ἀνεφάνησαν. Frustra igitur corrigebat aliquis ᾗ διέξει. Heind.

κατὰ ταύτην] Cod. Par. καὶ pro κατὰ, ut hoc dicat Theætetus, *et me hanc quoque viam duc.* Sed recte habet haud dubie vulgatum. Politic. p. 268. D. πάλιν τοίνυν ἐξ ἄλλης ἀρχῆς δεῖ καθ' ἑτέραν ὁδὸν πορευθῆναί τινα. de Legg. iv. p. 707. D. εἰ κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐρχόμεθα. Heind.

§. 48. ἂν—δέῃ] Vitiose Edd. ἂν—δέοι,

τῶν, ποῖ[x] χρὴ τοὔνομ' ἐπιφέρειν τοῦτο τὸ μὴ ὄν, ἔχειν[y] δοκοῦμεν[z] ἂν εἰς[a] τί καὶ ἐπὶ ποῖον αὐτόν τε καταχρήσασθαι καὶ τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι;

ΘΕΑΙ. Χαλεπὸν ἤρου καὶ σχεδὸν[b] εἰπεῖν οἵῳ γε ἐμοὶ παντάπασιν ἄπορον.

ΞΕ. Ἀλλ' οὖν τοῦτό γε δῆλον, ὅτι τῶν ὄντων[c] ἐπί τι[d] τὸ μὴ ὂν οὐκ οἰστέον.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΞΕ. Οὐκοῦν ἐπείπερ οὐκ ἐπὶ τὸ ὄν, οὐδ' ἐπὶ τὸ τὶ φέρων ὀρθῶς ἄν τις φέροι.

ΘΕΑΙ. Πῶς δή;

ΞΕ. Καὶ τοῦτο ἡμῖν που φανερόν, ὡς καὶ τὸ τὶ τοῦτο
II. ii. 171. ῥῆμα[e] ἐπὶ ὄντι[f] λέγομεν[g] ἑκάστοτε· μόνον γὰρ[h] αὐτὸ λέ-

[v] ἄλλης που δὴ 𝔛Δ, ἀλλὰ (ἡ) σπουδῇ E, ἀλλὰ σπουδῇ ΓΛΞΣΥF et pr ΠΒ: ἀλλ' ἂν σπουδῇ s.—[w] ἀποκρίνασθαι 𝔛ΔΠ et fortasse pr B, ἀπο(φή)κρίνασθαι E.—[x] ποῖ 𝔛ΔΠΒC FH: πῇ *s.—[y] τι 𝔛Δ et pr Π, ὅτι ΓΛΣΥΕF: B quid pr habuerit, non liquet.—[z] δοκῶμεν CH.—[a] εἰ Γ: om pr Π.—[b] σχεδόν γ' B.—[c] τῶν ὄντων 𝔛ΔΛΠΞΣΥΒCEH et pr F, τι τῶν ὄντων rc Γ: τῶν τι ὄντων s.—[d] τι add CH et rc ΠΒF.—[e] τοῦ ῥήματος 𝔛Δ et pr Π: τοῦτο τὸ ῥῆμα ΣΥ.—[f] ετοντι 𝔛.—[g] λέγο C, λεγόμενον ΣΥ.—

quum ἂν h. l. sit ἐὰν, atque hæc Μὴ τοίνυν ἔριδος—τὸ μὴ ὂν protasin faciant, cui per apodosin subjiciuntur seqq. ἔχειν δοκ. Neque rectius eædem deinde τῇ χρὴ—ἐπιφέρειν. Sed his mutatis, reliqua mihi quidem sincera prorsus videntur; certe quod conjectavit Schleiermacher. post ἀποφήνασθαι excidisse τῳ, crederem et ipse, si intelligerem, cur non tum ita potius scripsisset Plato, ἂν σπουδῇ δέῃ συννοήσαντας ἡμᾶς ἀποφήνασθαί τῳ τῶν ἀκροατῶν, vel cur omnino hæc τῳ τῶν ἀκροατῶν adjecisset. Consulto, opinor, Eleates non se ipsum dicit, utpote rei probe gnarum, sed ad auditorum aliquem quæstionem defert; admisso autem illo τῳ, se potissimum per hoc τινα ille significaret. Jam quæ adduntur ἔχειν δοκοῦμεν ἂν etc. ne hæc quidem impedita videntur, si verba sic junxeris: εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον δοκοῦμεν ἔχειν ἂν αὐτόν τε καταχρήσασθαι καὶ τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι (sc. καταχρηστέον αὐτῷ εἶναι), ut loci hæc sit sententia: *Si igitur non concertationis neque joci causa, sed serio, re accurate expensa, auditorum aliquem declarare oporteat, quo sit hoc τὸ μὴ ὂν referendum: quonam eum ac qualem ad rem et ipsum illud adhibere posse et quærenti demonstrare arbitramur?* Cornarii quidem versio illa, *habiturum ipsum esse putamus, ad quid et ad qualem rem illo utatur et ostensurum esse hoc interroganti*, ita scriptum reddit hunc locum: ἔχειν δοκοῦμεν ἂν αὐτόν τε, εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον ἂν καταχρήσαιτο, καὶ τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι δύνασθαι; Idem sane ejus, quam integram haud dubie præstant Edd. scripturæ est sensus, modo attendas sic initio non sine vi aliqua positum hoc ἔχειν, quo ipso verbi positu Eleates significat, non habiturum illum, quonam istud μὴ ὂν adhibeat. Heind.

αὐτόν τε καταχρήσασθαι] Verti *sibi satisfaciat* ut legatur αὐτόν τε καταστήσασθαι. Serran.

ὅτι τῶν ὄντων ἐπί τι] Ita Cod. Par. Vulgo sensu pravo ὅτι τῶν τι ὄντων ἐπὶ τὸ. Heind.

ἐπὶ ὄν τι] *Vocem illam* aliquid *attribuere alicui quod est*: legendo ὄν τι, non ὄντι conjunctim. Est autem in Ald. ὄν τι, sed mutatum in ὄντι, in Germ. [i. e. Bas. 1.] Steph.

γειν, ὥς περ γυμνὸν καὶ ἀπηρημωμένον ἀπὸ τῶν ὄντων[i] ἁπάντων, ἀδύνατον. ἦ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον.

ΞΕ. Ἆρα τῇδε σκοπῶν[j] ξύμφης[k] ὡς ἀνάγκη τόν τι λέγοντα ἕν γέ τι λέγειν;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.[l]

ΞΕ. Ἑνὸς γὰρ δὴ τό γε τὶ φήσεις σημεῖον εἶναι, τὸ δὲ τινὲ δυοῖν, τὸ δὲ τινὲς[m] πολλῶν.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τὸν[n] δὲ δὴ μὴ τὶ λέγοντα ἀναγκαιότατον, ὡς ἔοικε,[o] παντάπασι μηδὲν λέγειν.

ΘΕΑΙ. Ἀναγκαιότατον μὲν οὖν.[p]

ΞΕ. Ἆρ' οὖν οὐδὲ τοῦτο συγχωρητέον, τὸ[q] τὸν[r] τοιοῦτον λέγειν μέν[s] [τι], λέγειν μέντοι[t] μηδέν,[u] ἀλλ' οὐδὲ λέγειν φατέον, ὅς γ'[v] ἂν ἐπιχειρῇ μὴ ὂν[w] φθέγγεσθαι;

ΘΕΑΙ. Τέλος γοῦν ἂν[x] ἀπορίας ὁ λόγος ἔχοι.[y]

§. 49. ΞΕ. Μήπω μέγ' εἴπῃς· ἔτι[z] γάρ, ὦ μακάριε, s. 238.
ἔστι, καὶ ταῦτά γε τῶν ἀποριῶν ἡ μεγίστη καὶ πρώτη. περὶ γὰρ αὐτὴν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν οὖσα τυγχάνει.

[h] δὲ CEH et rc B, om ΛΣΥF et pr ΓB.—[i] ὄντων om Δ.—[j] σκοπῶν δὴ ξύμφ. Γ.—[k] ξυμφῆις B, ξυμφῆς ΣΥCE.—[l] οὕτως ΧΓΥCH.—[m] τινὲ Λ.—[n] τὸ F.—[o] ὡς ἔοικε om F.—[p] ὡς ἔοικε Δ.—[q] τὸν Χ, om Δ.—[r] τὸ Χ.—[s] μὲν om Χ.—[t] τι ΣΥ.—[u] μηθὲν ΓΛBCH.—[v] γ' add ΧΔΠ.—[w] μηδὲν F et corr Π.—[x] ἂν om F.—[y] ὁ λόγος ἔχοι ΧΔ Π, ἔχει ὁ λόγος F: ἔχοι ὁ λόγος *s.—[z] ἔτι ΧΔΠEF et mg B: ἔστι *s.—[a] που

τοῦτο τὸ ῥῆμα] In his articulum post *τοῦτο* injeci, et statim deinde *ὄντι* scripsi pro *ὄν τι*, quod miror defendi a Steph. quum *λέγειν τι ἐπί τι* hoc quidem sensu inauditum sit loquendi genus: *ἐπὶ ὄντι* est *ἐπὶ ὄντι τινι*, *in re quæ est*. Sic infra §. 53. *ἐπὶ τίνι τὸ τοιοῦτον εἶπες*; Atque ita dicitur *καλεῖν τι ἐπί τινι*, *nomen adhibere in re aliqua*, de quo vid. not. ad Cratyl. §. 107. Heind.

σκοπῶν ξύμφης ὡς] Non ad *ξύμφης*, sed ad hæc *τῇδε σκοπῶν* pertinet seq. *ὡς*. Heind.

τὸν τοιοῦτον λέγειν μὲν] Edd. *λέγειν μέν τι*. Sed *ὁ τοιοῦτος* est quem modo dixit, *ὁ μή τι λέγων*, de quo jam ne poni quidem potest, eum *λέγειν τι*. Istud igitur *τι* in tanta rei evidentia expungere non dubitavi. Mox Cod. Par. *τέλος γοῦν ἀπορ. ἔχει ὁ λ.* Heind.

§. 49. *ἔστι γάρ, ὦ μακάριε*] Mendi in his suspicionem injicit vel hoc *γε*, quod magnopere dubito an formulæ *καὶ ταῦτα*, *idque, et quidem*, adjectum sic extet usquem atque adjici omnino potuerit. Accedit quod manca est ipsa oratio, quæ, quem h. l. requiras sensum, sic demum scripta redderet, *ἔστι γὰρ ἔτι λοιπή, ὦ μακ.* vel *ἔστι γὰρ ἔτι ἐνταῦθα, ὦ μακ.* Vix igitur dubitem, quin scriptum fuerit a Platone: *ἔστι γάρ, ὦ μακάριε, ἔτι κατὰ ταῦτά γε τῶν ἀποριῶν ἡ μεγίστη καὶ πρώτη*, præsertim quum ita hæc verterit Ficinus: *Nondum magnum hoc dicas* (imo *ne sis magniloquus*). *Extat enim adhuc, o beate, circa hæc dubitationum maxima atque prima etc.* Heind.

ΘΕΑΙ. Πῶς φῄς; λέγε καὶ μηδὲν ἀποκνήσῃς.

ΞΕ. Τῷ μὲν ὄντι που[a] προσγένοιτ' ἄν τι τῶν ὄντων ἕτερον.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

II. ii. 172. ΞΕ. Μὴ ὄντι δέ τι[b] τῶν ὄντων ἆρά ποτε[c] προσγίγνεσθαι φήσομεν δυνατὸν εἶναι;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΞΕ. Ἀριθμὸν δὴ τὸν ξύμπαντα τῶν ὄντων τίθεμεν.

ΘΕΑΙ. Εἴ πέρ γε καὶ ἄλλο τι[d] θετέον ὡς ὄν.

ΞΕ. Μὴ τοίνυν μηδ' ἐπιχειρῶμεν ἀριθμοῦ μήτε πλῆθος μήτε τὸ[e] ἓν[f] πρὸς τὸ μὴ ὂν προσφέρειν.

ΘΕΑΙ. Οὔκουν ἂν ὀρθῶς γε,[g] ὡς ἔοικεν, ἐπιχειροῖμεν, ὥς φησιν ὁ λόγος.

ΞΕ. Πῶς οὖν[h] ἂν ἢ[i] διὰ τοῦ στόματος φθέγξαιτ'[j] ἄν τις ἢ καὶ τῇ διανοίᾳ τὸ παράπαν λάβοι[k] τὰ μὴ ὄντα ἢ τὸ μὴ ὂν χωρὶς ἀριθμοῦ;

ΘΕΑΙ. Λέγε ὅπῃ.[l]

ΞΕ. Μὴ ὄντα μὲν ἐπειδὰν λέγωμεν, ἆρα οὐ πλῆθος ἐπιχειροῦμεν ἀριθμοῦ[m] προστιθέναι;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΞΕ. Μὴ ὂν δέ, ἆρα[n] οὐ τὸ ἓν αὖ;

ΘΕΑΙ. Σαφέστατά γε.

ΞΕ. Καὶ μὴν οὔτε δίκαιόν γε οὔτ'[o] ὀρθόν φαμεν ὂν[p] ἐπιχειρεῖν μὴ ὄντι προσαρμόττειν.

om H.—[b] ὄντι δέ τι rc Γ, ὂν δέ τι ꝐΔΠ : ὄντι δὲ *ς.—[c] ποτε om ꝐΔΠ, post προσγίγνεσθαι ponit Γ : τι ποτε CH et rc B.—[d] ἄλλοθι Δ.—[e] τὸ om ꝐΔΠ.—[f] ὂν ΓΣΥ EF : ἓν πρὸς τὸ μὴ om Λ.—[g] ὀρθῶς γε ἂν Γ.—[h] οὖν om F.—[i] ἢ om pr Π.—[j] φθέγ-οι ξαιτ' Γ.—[k] λάβῃ Ξ.—[l] πῆι B, πῇ ꝐΔΠ.—[m] ἐπιχειροῦμεν ἀριθμοῦ ꝐΔΠ : ἀριθμοῦ ἐπιχειροῦμεν *ς.—[n] ἆρα C : ἄρα *ς.—[o] οὔτ' Γ.—[p] ὂν om ꝐΔΠ.—[q] αὖ H.—[r] τόδε

προσγίνεσθαι] F. προσγίνεσθαί τι. aut subaudiendum relinquitur hoc τι ex proxime præced. Vide similem annot. p. 232. Steph.

ἆρά ποτε προσγ.] Recte alias omissum τι h. l. vitiose deficit. Repone ἆρά ποτέ τι προσγ. Heind.

μὴ ὂν δὲ, ἆρα οὐ τὸ ἓν αὖ;] H. e. μὴ ὂν δὲ ἐπειδὰν λέγωμεν, ἆρα οὐ τὸ ἓν αὖ ἐπιχειροῦμεν προστιθέναι; Pari loquendi brevitate de Rep. viii. p. 561. D. κἄν ποτέ τινας πολεμικοὺς ζηλώσῃ, ταύτῃ φέρεται, ἢ χρηματιστικοὺς, ἐπὶ τοῦτ' αὖ. Edd. perperam Μὴ ὂν δὲ ἆρα, οὐ τ. ἓ. α. Heind.

ὂν ἐπιχειρεῖν] Steph. 'Rectius, præfixo articulo τὸ ὂν ἐπιχ.' Non assentior. nam tum etiam τῷ μὴ ὄντι legendum esset: ut infr. τῷ γὰρ μὴ ὄντι τὸ ὂν προσάπτειν. Fisch.

ΘΕΑΙ. Λέγεις ἀληθέστατα.

§. 50. ΞΕ. Συννοεῖς οὖν[q] ὡς οὔτε φθέγξασθαι δυνατὸν ὀρθῶς οὔτ' εἰπεῖν οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὂν αὐτὸ καθ' αὑτό, II. ii. 173. ἀλλ' ἔστιν ἀδιανόητόν τε καὶ ἄῤῥητον καὶ ἄφθεγκτον καὶ ἄλογον;

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἆρ' οὖν ἐψευσάμην ἄρτι λέγων τὴν μεγίστην ἀπορίαν ἐρεῖν αὐτοῦ πέρι;

ΘΕΑΙ. Τί δέ;[r] ἔτι μείζω τινὰ λέγειν ἄλλην[s] ἔχομεν;[t]

ΞΕ. Τί δαί,[u] ὦ θαυμάσιε; οὐκ ἐννοεῖς[v] αὐτοῖς τοῖς λεχθεῖσιν ὅτι καὶ τὸν ἐλέγχοντα εἰς ἀπορίαν καθίστησι τὸ μὴ ὂν οὕτως ὥστε, ὁπόταν αὐτὸ ἐπιχειρῇ τις ἐλέγχειν, ἐναντία αὐτὸν αὑτῷ[w] περὶ ἐκεῖνο ἀναγκάζεσθαι λέγειν;

ΘΕΑΙ. Πῶς φῄς; εἰπὲ ἔτι σαφέστερον.

ΞΕ. Οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον[x] ἐν ἐμοὶ σκοπεῖν. ἐγὼ μὲν γὰρ ὑποθέμενος οὔτε ἑνὸς οὔτε τῶν πολλῶν τὸ μὴ ὂν δεῖν[y] μετέχειν, ἄρτι τε καὶ νῦν οὕτως ἓν αὐτὸ εἴρηκα· τὸ μὴ ὂν γάρ φημι. ξυνίῃς[z] τοι;[a]

ΧΔΣΥΕF, τοῦδε ΛΗ et corr ΠΒC, τοῦτο δὲ Γ, τί δὲ ἴσως ἢ (ἧς) τουδε mg E.—[s] ἄλλην om Δ.—[t] ἔχωμεν Σ.—[u] δαὶ Γ.—[v] ἐννοεῖν Γ.—[w] αὐτὸ Χ.—[x] οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον om Δ.—[y] δὴ ΣΥ.—[z] ξυνιεῖς ΧΔΠΕ, ξυνίεις ΣΥΒCF.—[a] τοι ΧΓΔΛΠΒCFH, τοι (τι)

§. 50. *οὐκ ἐννοεῖς αὐτοῖς τοῖς λεχθεῖσιν*] Xenoph. Cyrop. viii. 1. 37. *Ὅτι μὲν οὖν οὐκ ᾤετο προσήκειν οὐδενὶ ἀρχῆς, ὅστις μὴ βελτίων εἴη τῶν ἀρχομένων, καὶ τοῖς προειρημένοις πᾶσι δῆλον.* Isocrat. Paneg. §. 39. *εἰ δὲ δεῖ τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι.* Demosth. in Mid. §. 54. *ἐξ ὅτου δὲ τοῦτ' ἂν εἰδείητε, ἐγὼ φράσω· εἰ τοῖς μετὰ τὴν καταχειροτονίαν τεκμηρίοις θεωρήσετε.* Cujusmodi verbis vulgo potius *ἐκ* adjungitur. HEIND.

οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον] *Non est opus τὸ σαφέστερον (apertius hoc quod dicis,) in me quærere* h. e. ipsa hac mea disputatione rem ita aperui et declaravi, ut meo quidem exemplo clarior evidentiorque fieri non possit. HEIND.

ἐν ἐμοὶ] I. q. *ἐν ἐμοὶ λέγοντι*, ut deinde §. 51. ubi hæc repetuntur quodammodo, *ὥστε ἐν ἐμοί γε λέγοντι, καθάπερ εἶπον, μὴ σκοπῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὄν· ἀλλ' εἶα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα.* Phileb. p. 21. A. *Οὐκοῦν ἐν σοὶ πειρώμεθα βασανίζοντες ταῦτα.* Menon. 82. A. *προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολούθων τουτωνὶ—ἕνα—ἵνα ἐν τούτῳ σοι ἐπιδείξωμαι.* Xenoph. Cyrop. v. 5. 28. *μὴ ἐν ἐμοὶ αὐτά, ἀλλ' εἰς σὲ τρέψας πάντα καταθέασαι, οἷά σοι φαίνεται.* Ceterum ad sensum nihil interest, utrum hoc *τὸ* ad *σαφέστερον* an ad subsequens *σκοπεῖν* pertinere putetur. Nam et hoc Græcum fuerit *οὐδὲν δεῖ τὸ σκοπεῖν σαφ.* Gorg. §. 102. *ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν δεῖ, αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄρχειν.* Aristoph. Ran. 1368. *Ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με, Ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην,* Eurip. Suppl. 594. *Ἓν δεῖ μόνον μοι, τοὺς θεοὺς ἔχειν, ὅσοι Δίκην σέβονται.* HEIND.

ξυνίῃς τί;] In his sic explenda fuerit oratio, *ξυνίῃς, τί φημι εἶναι τὸ μὴ ὄν*, sensu ab his alienissimo, neque satisfecerit *ξυνίῃς τι*, sed, ut mox adjungitur

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ μὴν αὖ καὶ σμικρὸν ἔμπροσθεν ἄφθεγκτόν τε αὐτὸ καὶ ἄῤῥητον καὶ ἄλογον ἔφην εἶναι. ξυνέπει;

ΘΕΑΙ. Ξυνέπομαι· πῶς γὰρ οὔ;[b]

ΞΕ. Οὐκοῦν τό γε εἶναι προσάπτειν πειρώμενος ἐναντία
I. 239. τοῖς πρόσθεν ἔλεγον.[c]

II. ii. 174. ΘΕΑΙ. Φαίνει.

ΞΕ. Τί δαί;[d] τοῦτο προσάπτων[e] οὐχ ὡς ἑνὶ[f] διελεγόμην;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ[g] μὴν ἄλογόν τε[h] λέγων καὶ ἄῤῥητον καὶ ἄφθεγκτον ὥς γε[i] πρὸς ἓν τὸν λόγον ἐποιούμην.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Φαμὲν δέ γε δεῖν, εἴ περ ὀρθῶς τις λέξει, μήτε ὡς ἓν μήτε ὡς πολλὰ διορίζειν αὐτό, μηδὲ τὸ παράπαν αὐτὸ καλεῖν·[j] ἓν τι γὰρ ἤδη[k] καὶ κατὰ ταύτην ἂν τὴν πρόσρησιν προσαγορεύοιτο.

B : τί *ς.—[b] γὰρ οὐ om ꝘΔ et pr Π, inclinato πῶς.—[c] λόγον ꝘΔ et pr Π.—[d] δὲ ꝘΓΔΠ.—[e] προσάπτων ꝘΓΔΠCH cum corr B et γρ Ξ, προσάπτω Λ : προσάγων *ς. γ
—[f] ἐνὶ ꝘΓΔΠCF et corr ΛΒ : ἓν *ς.—[g] οὐ Γ.—[h] τε ꝘΔΛΠΕFH : γε *ς.—[i] ὥστε H.—[j] καλεῖν αὐτὸ Γ.—[k] ἕν τι γὰρ ἤδη Heindorfius, ἕν τε γὰρ εἴδει ΓΛΒC cum corr

ξυνέπῃ, alibi ἀποδέχῃ, ξυγχωρεῖς et similia (v. ad Charmid. §. 29.) ita h. l. vel abjecto τι scribendum puto ξυνίης vel ξυνίης σύ; Quærit autem verbo ξυνίης e Theæteto Eleates, an intelligat, quando τὸ μὴ ὂν singulari numero pronuncietur, statim illud tanquam ἓν pronuntiari. Heind.

τό γε εἶναι προσάπτ.] τὸ εἶναι adjunxit τῷ μὴ ὄντι, quum id εἶναι dixit ἄφθεγκτον etc. Jam hoc dicens τὸ μὴ ὂν ἔστιν ἄφθεγκτον etc. de eo, tanquam unum sit (ὡς ἓν ὄν), locutus est, itidemque, quando ei singulari numero appellationem ἄλογον, ἄῤῥητον, ἄφθεγκτον tribuit, iterum de eo dixit tanquam de uno. Itaque quum per superiorem disputationem non liceat de hoc μὴ ὄντι tanquam de uno dicere: qui hæc dicit τὸ μὴ ὂν ἐστιν ἄφθεγκτον, is tamen triplici modo illud facit, quoniam hæc tria, τὸ μὴ ὄν, τὸ ἐστὶν, et τὸ ἄφθεγκτον singulari numero posita *unitatis* notionem habent. Heind.

οὐχ ὡς ἓν ὂν διελεγόμην] Et sensu et sermone flagitante omissum in Edd. ὂν interposui. οὐχ ὡς ἓν ὂν sc. τὸ μὴ ὄν. Heind.

ἕν τε γὰρ ἤδη] *Unum enim jam et juxta hanc appellationem nominaretur.* Videtur tamen et Fic. legisse εἴδει, non ἤδη: qui vertit, *Nam quadam in specie appellatione hujusmodi poneretur.* Fortassis vero et ἐν legit pro ἕν. Steph.

Legendum εἴδει non ἤδη, ut recte etiam Ficinus. Serran.

ἕν τι γὰρ ἤδη] Ald. et Steph. ἕν τε γ. ἤδη. Cod. Par. et Bas. 2. ἕν τε γὰρ εἴδει, uti et Ficinum legisse hæc ejus versio declarat, *nam in una quadam specie appellatione hujusmodi poneretur*. Sed hoc librarii peperit error; nam εἴδους mentione nihil h. l. ineptius. Quod reposui, ἕν τι γ. ἤδη etc. statim pro vero unusquisque amplectetur. Heind.

καὶ κατὰ ταύτην ἂν τὴν πρόσρ.] *Vel hac appellatione*, dum dicit aliquis μὴ ὄν, etiamsi non addat, quod additum modo fuit, εἶναι αὐτὸ ἄλογον etc. Quum prox-

§. 51. ΘΕΑΙ. Παντάπασί γε.[l]

ΞΕ. Τὸν μὲν τοίνυν ἐμέ γε ἔτι[m] τί[n] τις ἂν λέγοι; καὶ γὰρ πάλαι καὶ τὰ νῦν ἡττημένον ἂν εὕροι[o] περὶ τὸν τοῦ μὴ ὄντος ἔλεγχον. ὥστε ἐν ἔμοιγε λέγοντι, καθά περ εἶπον, μὴ σκοπῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' εἶα[p] δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα.

ΘΕΑΙ. Πῶς φής;

ΞΕ. Ἴθι[q] ἡμῖν εὖ καὶ[r] γενναίως, ἅτε[s] νέος ὤν, ὅ τι μάλιστα δύνασαι συντείνας πειράθητι,[t] μήτε οὐσίαν μήτε τὸ ἓν μήτε πλῆθος ἀριθμοῦ προστιθεὶς[u] τῷ μὴ ὄντι, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον[v] φθέγξασθαί[w] τι περὶ αὐτοῦ.

ΘΕΑΙ. Πολλή μέντ' ἄν με καὶ ἄτοπος[x] ἔχοι προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰ σὲ τοιαῦθ' ὁρῶν πάσχοντα[y] αὐτὸς ἐπιχειροίην. II. ii. 175.

ΞΕ. Ἀλλ' εἰ[z] δοκεῖ, σὲ μὲν καὶ ἐμὲ[a] χαίρειν ἐῶμεν· ἕως δ' ἂν τινι δυναμένῳ δρᾷν τοῦτ'[b] ἐντυγχάνωμεν,[c] μέχρι τούτου λέγωμεν ὡς παντὸς μᾶλλον πανούργως[d] εἰς ἄπορον ὁ σοφιστὴς τόπον καταδέδυκεν.

§. 52. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα δὴ[e] φαίνεται.

ΞΕ. Τοιγαροῦν εἴ τινα φήσομεν αὐτὸν ἔχειν[f] φανταστικὴν[g] τέχνην, ῥᾳδίως ἐκ ταύτης τῆς χρείας τῶν λόγων[h] ἀντιλαμβανόμενος ἡμῶν εἰς τοὐναντίον ἀποστρέψει[i] τοὺς λόγους, ὅταν εἰδωλοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν, ἀνερωτῶν τί ποτε[j]

Π et pr EF, ἑνὸς γὰρ εἴδει ΧΔ, ἕν τε γὰρ εἴδει ΞΣΥΗ : ἕν τε γὰρ ἤδη [a]s.—[l] τε ΧΓ θι Δ.—[m] ἔτι om ΧΔΠ.—[n] τί om ΓΣΥΒCEFH.—[o] εὕροι ἂν ΞΣΥ.—[p] εἶα Ξs.—[q] ἴσθι E, ἴσθι ΛΥ.—[r] καὶ om pr Ξ.—[s] εἶτι H.—[t] πειράθη Λ.—[u] προστιθεὶς om F.—[v] τὸ ὀρθὸν ΧΔ et pr Π.—[w] φθέγξαι Λ.—[x] ἄτοπον H.—[y] πάσχον Λ.—[z] εἰ om Σ.—[a] ἐμὲ καὶ pr Γ.—[b] τοῦτ' Γ.—[c] ἐτυγχάνομεν pr EF.—[d] πανοῦργος Χ.—[e] δὴ ΧΓΔΛΠΥΒ CH, δὴν EF : γε s.—[f] φήσομεν αὐτὸν ἔχειν om Λ.—[g] σοφιστικὴν Λ.—[h] τὸν λόγον

ime præcesserint illa *μηδὲ τοπαράπαν αὐτὸ καλεῖν*, quo commode referas *ταύτην τὴν πρόσρησιν*, jam non requiro, quod olim conjectabam, *κατ' αὐτὴν ἂν τὴν πρόσρ.* quamvis in libro scripto repertum hoc non displiceret. HEIND.

§. 51. *τὸν μὲν τοίνυν ἐμέ γε*] *τὸν ἐμὲ*, ut *τὸν ἑαυτὸν* Phædr. §. 87. Allatis ibi locis adde Callim. Fragm. cccxv. p. 547. *Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμὲ—καὶ τὸν σὲ Κροτωπιάδην*, ubi vid. intpp. HEIND.

ἀλλ' εἶα δὴ νῦν] Eurip. Phœn. 984. *Ἀλλ' εἶα, τέκνον—φεῦγ' ὡς τάχιστα* etc. Aristoph. Plut. 316. *Ἀλλ' εἶα νῦν—ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθε.* Eurip. Iph. A. 435. *Ἀλλ' εἶα, τἀπὶ τοῖσι δ' ἐξάρχου κανᾶ.* Cf. Valck. ad Theocr. ii. 95. HEIND.

§. 52. *ἐκ ταύτης τῆς χρείας τῶν λόγων*] *Ex hac loquendi et disputandi ratione.* Seqq. *ὅταν εἰδωλοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν* pertinent ad proxima *ἀνερωτῶν τί τοπαράπαν εἰδ. λέγ.* a quibus in Edd. male coli nota separantur. HEIND.

τὸ παράπαν εἴδωλον λέγομεν. σκοπεῖν οὖν, ὦ Θεαίτητε, χρὴ τί τις τῷ νεανίᾳ πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρινεῖται.

ΘΕΑΙ. Δῆλον ὅτι φήσομεν τά τε ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κατόπτροις εἴδωλα, ἔτι καὶ τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ τετυπωμένα καὶ τἄλλα,[k] ὅσα που τοιαῦτά[l] ἐστιν ἕτερα.

ΞΕ. Φανερός, ὦ Θεαίτητε, εἶ σοφιστὴν[m] οὐχ ἑωρακώς.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Δόξει σοι[n] μύειν ἢ παντάπασιν οὐκ ἔχειν ὄμματα.[o]

II. ii. 176. ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Τὴν ἀπόκρισιν ὅταν οὕτως αὐτῷ[p] διδῷς, ἐὰν ἐν κατόπτροις[q] ἢ πλάσμασι λέγῃς τι, καταγελάσεταί σου τῶν λόγων, ὅταν ὡς βλέποντι[r] λέγῃς αὐτῷ, προσποιούμενος οὔ-
I. 240. τε[s] κάτοπτρα οὔτε ὕδατα γιγνώσκειν οὔτε τὸ παράπαν[t] ὄψιν, τὸ δ' ἐκ τῶν λόγων ἐρωτήσει σε[u] μόνον.

ΧΔΠ.—[i] ἀποτρέψει ΧΔΠ.—[j] ποτε add ΧΔΠ.—[k] τάλλα ΧΓ.—[l] τοιαῦθ' Χ.—[m] σοφιστικὴν Λ.—[n] δόξεις ἢ Η, δείξει σοι Λ.—[o] ὀνόματα ΣΤ.—[p] αὐτὸ C.—[q] ἐκατόπτροις Η.—[r] βλέποντι ΧΔΞΠΒ cum corr E et mg F : βλέπων τὶ *r.—[s] οὐθ' Γ.—[t] τὸ ante

τῷ νεανίᾳ] Lene h. l. vocabulum *νεανίας de homine feroci insolentique*. Eur. Suppl. 580. *Γνώσῃ σὺ πάσχων· νῦν δ' ἔτ' εἶ νεανίας*, ubi vid. Marcland. Aristoph. Vesp. 1333. *Ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην Ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας*. Heind.

ἔτι δὲ καὶ τὰ γεγρ.] Inserui *δὲ*, ne *ἔτι* trahi oporteret ad præcedentia. Heind.

ἐὰν ἐν κατ.] Hoc *ἐὰν* vereor ne vocula sequens pepererit. de Rep. ii. p. 359. B. *μάλιστ' ἂν αἰσθοίμεθα εἰ τοιόνδε ποιήσαιμεν τῇ διανοίᾳ, δόντες ἐξουσίαν ἑκατέρῳ ποιεῖν ὅ,τι ἂν βούληται, τῷ τε δικαίῳ καὶ τῷ ἀδίκῳ, εἶτ' ἐπακολουθήσαιμεν θεώμενοι, ποῖ ἡ ἐπιθυμία ἑκάτερον ἄξει*. ix. p. 589. D. *Ἔστιν—ὅτῳ λυσιτελεῖ—χρυσίον λαμβάνειν ἀδίκως, εἴπερ τοιόνδε τι γίγνεται, λαμβάνων τὸ χρυσίον ἅμα καταδουλοῦται τὸ βέλτιστον ἑαυτοῦ τῷ μοχθηροτάτῳ*. Protag. §. 63. *εἰ τοῦτο ἐποίουν ὃ σὺ κελεύεις, ὡς ὁ ἀντιλέγων ἐκέλευέ με διαλέγεσθαι, οὕτω διελεγόμην, οὐδενὸς ἂν βελτίων ἐφαινόμην*. Heind.

ἐὰν ἐν κατόπτροις ἢ πλάσμασι λέγῃς τι] Paullo diversa sunt h. l. *τὰ ἐν κατόπτροις* et *τὰ ἐν πλάσμασι*. Illa sunt quæ in speculis conspiciuntur, hæc *τὰ πεπλασμένα* ipsa, vel *γεγραμμένα* vel *τετυπωμένα*. Nihilominus quod per *πλάσμα* aliquod repræsentatur, recte dici etiam h. l. puto *ἐν πλάσματί τι*, neque, quod olim videbatur, corrigendum, *ὅταν ἐν κατόπτροις ἢ πλάσμα λέγῃς τι*. Heind.

ὅταν ὡς βλέπων τὶ λέγῃς αὐτῷ] Egregia est lectio, quam expressit Ficinus, *ὅταν ὡς βλέπων βλεπόντι λέγῃς αὐτῷ*. Sophista enim, quoniam non rerum considerat effigies et simulachra, sed, omni repudiato involucro, ipsam rerum naturam intuetur, paullo ante dictus est *μύειν ἢ παντάπασιν οὐκ ἔχειν ὄμματα*: *Ridebit* igitur, *si cum ipso aliquis, tanquam cum vidente videns, per figuras et specula loquatur*. Heusd.

ὅταν ὡς βλέποντι λέγῃς αὐτῷ] Iterum hæc, quæ protasin quandam faciunt ad seqq. *προσποιούμενος* etc. male Edd. coli signo a seqq. sejungunt. *ὡς βλέποντι* pro eo, quod Edd. habent, *ὡς βλέπων τι* e marg. Cod. Par. reposui. Sic et Ficinus: *perinde ac si cum vidente loquaris*. Nam quod Heusdius conjecit *ὡς βλέπων βλέποντι*, nititur id interpolata a Grynæo hunc in modum Ficini versione: *perinde ac si tu videns cum vidente loquaris*. Heind.

οὔτε τοπαράπαν] Vulgo sine articulo *οὔτε παράπαν*. Idemque articulus dubito an interciderit statim ante illud *ποῖον*, quum, præfixo articulo, antecedat *τὸ δ' ἐκ τῶν λόγ.* et subsequatur *τὸ διὰ*

ΘΕΑΙ. Ποῖον;

ΞΕ. Τὸ διὰ πάντων τούτων, ἃ πολλὰ εἰπὼν ἠξίωσας ἑνὶ προσειπεῖν ὀνόματι, φθεγξάμενος εἴδωλον ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἓν ὄν. λέγε οὖν καὶ ἀμύνου μηδὲν ὑποχωρῶν τὸν ἄνδρα.

§. 53. ΘΕΑΙ. Τί δῆτα, ὦ ξένε, εἴδωλον ἂν φαῖμεν εἶναι πλήν γε τὸ πρὸς τἀληθινὸν ἀφωμοιωμένον ἕτερον τοιοῦτον;

ΞΕ. Ἕτερον δὲ λέγεις τοιοῦτον ἀληθινόν, ἢ ἐπὶ τίνι τὸ τοιοῦτον εἶπες;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἀληθινόν γε, ἀλλ' ἐοικὸς μέν.[v]

ΞΕ. [v]Ἆρα τὸ ἀληθινὸν ὄντως[w] ὂν λέγων;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Τί δαί;[x] τὸ μὴ ἀληθινὸν ἆρ' ἐναντίον ἀληθοῦς;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΞΕ. Οὐκ ὂν[y] ἄρα λέγεις τὸ ἐοικός, εἴπερ αὐτό γε μὴ ἀληθινὸν ἐρεῖς. ἀλλ' ἔστι γε μήν.

ΘΕΑΙ. Πῶς; II. ii. 177.

ΞΕ. Οὐκ ὂν[z] ἀληθῶς γε φῄς.[a]

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν· πλήν γ' εἰκὼν ὄντως.[b]

ΞΕ. Οὐκ ὂν[c] ἄρ'[d] οὐκ ὄντως[e] ἐστὶν ὄντως ἣν[f] λέγομεν εἰκόνα;

παρόντων add ΧΓΔΠΗ.—[u] σε om Λ.—[v] μὴν Δs.—[w] οὕτως ΧΓC.—[x] δὲ ΧΓΔΛΠΒC FH.—[y] οὐκ ὄντων οὐκ ἂν ΧΔΠ, οὐκ ὄντως οὐκ ἂν Ξ, οὐκ ἂν (in mg posito ὂν) F.—
σ
[z] οὐκοῦν ΓΛΞΒCEFH et pr Σ.—[a] γ' ἔφην Ξ, γ' ἔφην ΧΔΠ.—[b] ὄντος corr ΣF, οὕτως pr Π.—[c] οὐκοῦν ΓΛΥΒCEFH.—[d] ἄρ' Γ.—[e] οὐκ ὄντος ΓΥ, εἰκότως Λ.—[f] ἐστὶν ὄντως

πάντων τούτων. Articuli verbo huic in tali junctura præmissi exempla piget congerere, quum singulis fere in Platone paginis occurrant; omissi potius indicabo aliquot, quæ a corrigendo prohibeant. Phileb. p. 29. B. Φέρε δή, περὶ ἑκάστου τῶν παρ' ἡμῖν λάβε τὸ τοιόνδε. Π. Ποῖον; Politic. p. 264. A. πεποίηκε γὰρ ἡμᾶς καὶ νῦν παθεῖν τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν πάθος; Σ. Ποῖον. Ibid. p. 291. B. ἠμφεγνόησα κατιδὼν τὸν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράγματα χορόν. Σ. Ποῖον; Ξ. Τὸν πάντων—μέγιστον γόητα etc. de Rep. iv. p. 425. A. Καὶ τὰ σμικρὰ ἄρα, εἶπον,—ἐξευρίσκουσιν οὗτοι, ἃ οἱ πρότερον ἀπώλλυσαν πάντα. Ποῖα; Τὰ τοιάδε etc. vii. p. 530. E. ἡμεῖς δὲ παρὰ ταῦτα πάντα φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; ix. p. 578. B. Οἷος ἴσως σοι ἔτι δόξει εἶναι τούτου ἀθλιώτερος. Ποῖος; Ὃς ἄν, ἦν δ' ἐγὼ etc. de Legg. iii. p. 684. B. Οὐκοῦν τό γε μέγιστον—ὑπῆρχε—. Μ. Ποῖον. Α. Τὸ βοηθοὺς εἶναι etc. Heind.

τὸ διὰ πάντων τούτων] Lach. p. 192. B. δοκεῖ τοίνυν μοι καρτερία τις εἶναι τῆς ψυχῆς (ἡ ἀνδρία), εἴ τό γε διὰ πάντων περὶ ἀνδρίας πεφυκὸς δεῖ εἰπεῖν. Menon. p. 74. A. πολλὰς αὖ εὑρήκαμεν ἀρετὰς μίαν ζητοῦντες ἄλλον τρόπον ἢ νῦν δή· τὴν δὲ μίαν, ἣ διὰ πάντων τούτων ἐστίν, οὐ δυνάμεθα ἀνευρεῖν. Alias eadem vi dicitur τὸ κατὰ πάντων. Heind.

§. 53. ἕτερον δὲ λέγεις τοι. ἀλ.] Verba sic junge: ἕτερον δὲ τοιοῦτον λέγεις ἀληθινόν, dum aliud tale dicis, an verum dicis etc. Heind.

οὐκ ὂν ἄρα οὐκ ὄντως] Quam igitur vocamus imaginem, nonne ipsa non ens,

ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ πεπλέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ ὂν τῷ ὄντι, καὶ μάλα ἄτοπον.

ΞΕ. Πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον; ὁρᾷς γοῦν[g] ὅτι καὶ νῦν διὰ τῆς ἐπαλλάξεως[h] ταύτης ὁ πολυκέφαλος σοφιστὴς ἠνάγκακεν[i] ἡμᾶς τὸ μὴ ὂν οὐχ ἑκόντας ὁμολογεῖν εἶναί πως.

ΘΕΑΙ. Ὁρῶ καὶ[j] μάλα.

§. 54. ΞΕ. Τί δαὶ δή;[k] τὴν τέχνην αὐτοῦ τίνα ἀφορίσαντες[l] ἡμῖν[m] αὐτοῖς συμφωνεῖν οἷοί τε ἐσόμεθα;

ΘΕΑΙ. Πῇ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις;

ΞΕ. Ὅταν περὶ τὸ φάντασμα[n] αὐτὸν ἀπατᾶν[o] φῶμεν

ἣν ΔΛΞΠΤΥΒCEFH et pr Σ: ἐστὶν ὄντος ἣν s: ἐστὶν ὂν ἣν ὄντως mg F.—g ὁρᾷς γοῦν om Λ et pr ΧΠ, ὁρᾷς οὖν mg Χ.—h ἐπαλλέξεως ΣΥ.—i ἠνάγκακεν ΔΛΠΤΥΒC EH et pr Γ: ἠνάγκασεν *s.—j καὶ om ΣΥ et pr Ξ.—k δὲ ΧΓΔΛΞΠΣΞΒCH.—l ἀφο-ζον-ρίζοντες ΓΛCH et corr B, ἀφορίσαντες F.—m ἡμεῖς ΣΥ.—n φάσμα ΧΔΠ.—o ἀπαν-

revera (tamen) imago est entis? ut οὐκ ante ὄντως ponatur pro nonne. Alioqui dicetur imago, non ens ipsa, esse imago non revera entis. STEPH.

οὐκ ἂν ἄρα] Nullo modo potest interrogative accipi, sicuti universa verborum series perspicue docet. est enim superiorum conclusio. et ita legit vetus codex. SERRAN.

οὐκ ἂν ἄρα λέγεις—εἰκόνα;] Salebrosissimo loco, quem, uti nunc scriptus et distinctus legitur, a philosophi manu profectum existimet nemo, nihil neque Edd. vett. neque Ficini versio opis affert, prorsus illa cum vulgata lectione congruens; ne e codice quidem Parisino ad hæc quidquam enotatum, si quid huic tribuendum silentio. Nos certa destituti correctione duplicem proponimus conjecturam; alteram Schleiermacheri in versione hæc ita constituentis: ΞΕ. Οὐκ ἂν ἄρα λέγεις τὸ ἐοικός, εἴπερ αὐτό γε μὴ ἀληθινὸν ἐρεῖς; ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἔστι γε μήν. ΞΕ. Πῶς; οὐκοῦν (sic Ald. et Bass. Mutavit Steph. Cornarii jussu in οὐκ ἂν) ἀληθῶς γε φῄς; ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν· πλήν γ' εἰκὼν ὄντως. ΞΕ. Οὐκ ἂν ἄρα οὐκ ὄντως ἐστὶν ὄντως ἣν λέγομεν εἰκόνα; quorum in postremis verba sic ille jungi vult, ἄρα οὐκ ὄντως οὐκ ἂν ἐστὶν ὄντως ἣν λέγ. εἰκ. alteram nostram hujusmodi: ΞΕ. Οὐκ ἂν ἄρα λέγεις τὸ ἐοικός, εἴπερ αὐτό γε μὴ ἀληθινὸν ἐρεῖς· ἀλλ' ἔστι γε μήν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οὐκοῦν ἀληθῶς γε, φῄς; ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν. ΞΕ. Πλήν γε εἰκὼν ὄντως; ΘΕΑΙ. Ὄντως. ΞΕ. Οὐκ ἂν ἄρα οὐκ ὄντως ἐστὶν ὄντως ἣν λέγομεν εἰκόνα. In extremis his οὐκ ἂν ἄρα etc. mutavi et ipse vulgatum ὄντος in ὄντως, quoniam hæc respondere debent prægressis πλήν γ' εἰκὼν ὄντως, atque in hoc verbum ὄντως omnis colligitur quasi argumentatio Eleatæ rem eo deducentis, ut dicatur εἴδωλον, οὐκ ὄντως ὄν, ὄντως εἶναι εἰκών, atque ita in unum τὸ ὂν et τὸ μὴ ὂν coeant. Pro his autem Οὐκ ἂν ἄρα οὐκ ὄντως quum scribi potuerit οὐκ ὄντως ἄρα ὄν, præmittitur hoc οὐκ ἂν eique deinde subjicitur non sine vi quadam οὐκ ὄντως, velut toties post οὐ, interjecto verbo, deinde infertur οὔπω, οὐδαμῶς, οὔποτε etc. Nam voces οὐκ et ὄντως h. l. in unum quasi vocabulum coalescunt. Porro in verbis ἣν λέγομεν εἰκόνα positum ἣν pro ὃ, legitima prope utriusque sermonis ratione. de Legg. i. p. 626. A. ἣν γὰρ καλοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα etc. Menon. p. 81. E. λέγεις τοῦτο, ὅτι οὐ μανθάνομεν, ἀλλὰ ἣν καλοῦμεν μάθησιν, ἀνάμνησίς ἐστιν. HEIND.

ὁρᾷς γοῦν] Extat hic locus, inde a verbis ὁρᾷς γοῦν usque ad τοιοῦτος, apud Stob. Eclog. Eth. c. 12. p. 141. sed legitur ibi ἐπάλξεως, pro ἐπαλλάξεως quod Gesner. posuit in marg. et ἀφορίζοντες. FISCH.

διὰ τῆς ἐπαλλάξεως] *Hac alternatione et vicissitudine*, dum, quod alio sensu, tanquam ἐναντίον ἀληθοῦς, οὐκ ὄντως ὂν dicebatur, idem vicissim, quoniam est εἰκὼν ὄντως, ὄντως ὂν dicitur. HEIND.

καὶ τὴν τέχνην εἶναί τινα ἀπατητικὴν[p] αὐτοῦ, τότε πότερον[q] ψευδῆ[r] δοξάζειν τὴν ψυχὴν ἡμῶν φήσομεν ὑπὸ τῆς ἐκείνου τέχνης, ἢ τί ποτ' ἐροῦμεν;

ΘΕΑΙ. Τοῦτο· τί γὰρ ἂν ἄλλο εἴποιμεν;[s]

ΞΕ. Ψευδὴς δ' αὖ δόξα ἔσται τἀναντία τοῖς οὖσι δοξάζουσα, ἢ πῶς;

ΘΕΑΙ. Τἀναντία.

ΞΕ. Λέγεις ἄρα τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν τὴν ψευδῆ δόξαν; II. ii. 178.

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΞΕ. Πότερον μὴ εἶναι τὰ μὴ ὄντα δοξάζουσαν,[t] ἤ πως εἶναι τὰ μηδαμῶς ὄντα;

ΘΕΑΙ. Εἶναί πως τὰ μὴ ὄντα δεῖ γε, εἴ περ ψεύσεταί ποτέ τίς τι καὶ κατὰ βραχύ.

ΞΕ. Τί δ'; οὐ καὶ μηδαμῶς εἶναι τὰ πάντως ὄντα[u] δοξάζεται;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τοῦτο δὴ ψεῦδος.

ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο.

ΞΕ. Καὶ λόγος, οἶμαι, ψευδὴς οὕτω κατὰ ταὐτὰ[v] ταῦτα νομισθήσεται τά τε ὄντα λέγων μὴ εἶναι καὶ τὰ μὴ ὄντα εἶναι. I. 241.

§. 55. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως[w] τοιοῦτος γένοιτο;

ΞΕ. Σχεδὸν οὐδαμῶς· ἀλλὰ ταῦτα ὁ σοφιστὴς οὐ[x] φήσει. ἢ τίς μηχανὴ συγχωρεῖν τινὰ τῶν εὖ φρονούντων,

τῶν ΣΥΓ cum corr Π.—[p] ἀπαντητικὴν F.—[q] πρότερον Ξ.—[r] ψεῦδος F.—[s] εἴπωμεν ΧΔΛΞΥ et pr ΠΒ, εἴπομεν Μ: εἴποιμεν *s.—[t] δοξάζουσα F.—[u] εἶναι Γ.—[v] ταῦτα om ΓΛΣΥΒCEFH.—[w] ἄλλος ΧΓΔΛΠΞΥΒCΣ.—[x] οὐ omisit Π.—[y] προσδιωμολογη-

ἤ πως εἶναι] Ald. Bas. 1. 2. ἢ πῶς. male. Neque melius Stob. ἢ πῶς λέγεις εἶναι—εἶναι πῶς τὰ μὴ ὄντα—. Fisch.

§. 54. εἶναί πως τὰ μὴ ὄντα δεῖ γε] Absque hoc δεῖ, optime procederet sermonis tenor; nunc quum non proxime praecedens εἶναι pendeat inde, sed post δεῖ γε supplere e praegressis oporteat δοξάζειν τὴν ψευδῆ δόξαν, impediti aliquid et ambigui habet oratio, quod vide an tolli queat scribendo δὴ pro δεῖ. Heind.

κατὰ ταυτὰ ταῦτα] Vitio natum hoc ταῦτα e preced. ταυτὰ videtur. κατὰ ταυτὰ est *eodem modo*. Heind.

§. 55. πῶς γὰρ ἂν ἄλλως] *Quomodo enim alioqui talis esset?* mendax videlicet. Male enim in Ald. ἄλλος pro ἄλλως. Steph.

ἀλλὰ ταῦτα ὁ σοφ. κ. τ. λ.] *Verum id non concedet Sophista. (Nec mirum) alioqui enim qua ratione fieri posset ut sanus quisquam hoc concederet, quum ea in quae, ut confessa, consensum est in superioribus, prius pro confesso habitum fuerit ejusmodi esse etc.* Steph.

ὅταν ἄφθεγκτα καὶ ἄρρητα καὶ ἄλογα καὶ ἀδιανόητα προδιωμολογημένα[y] ᾖ[z] τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα; μανθάνομεν, ὦ Θεαίτητε, ὃ[a] λέγεις;[b]

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν, ὅτι τἀναντία φήσει
II. ii. 179. λέγειν ἡμᾶς τοῖς νῦν δή, ψευδῆ τολμήσαντας εἰπεῖν ὡς ἔστιν ἐν δόξαις τε καὶ κατὰ λόγους;[c] τῷ γὰρ μὴ ὄντι τὸ ὂν προσάπτειν ἡμᾶς πολλάκις ἀναγκάζεσθαι, διομολογησαμένους νῦν δή που τοῦτο εἶναι[d] πάντων[e] ἀδυνατώτατον.

ΞΕ. Ὀρθῶς ἀπεμνημόνευσας. ἀλλ' ὥρα[f] δὴ βουλεύσασθαι[g] τί χρὴ δρᾶν τοῦ σοφιστοῦ πέρι· τὰς γὰρ ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας, ἐὰν αὐτὸν διερευνῶμεν ἐν τῇ τῶν ψευδουργῶν καὶ γοήτων τέχνῃ τιθέντες, ὁρᾷς ὡς εὔποροι καὶ πολλαί.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

μένα ΞΔΠ cum pr Ξ et corr Σ: προδιωμολογημένα *ς.—[z] ᾗ Γ.—[a] ἃ ΞΓΔΠ.—[b] λέγει ΞΓ.—[c] καταλόγοις Γ.—[d] τοῦτο εἶναι ΞΓΔΠ: εἶναι τοῦτο *ς.—[e] πάντων om ΛΒCH.—[f] ὥρα ΞΔΛΠΣΥΒCE et pr ΓF.—[g] βουλεύεσθαι ΞΔΠ.—[h] τοίνυν μέρος

τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα] Ne denuo ingerat *τὰ μὴ ὄντα*, toties repetitam jam appellationem, eleganter meo quidem judicio eadem significat, quum dicit *τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα*, in quo additamento adeo nihil ignavi inconcinnive agnosco, ut absque eo accuratum Platonis stilum desiderarem. Nam verbis his, *ὅταν ἄφθεγκτα καὶ ἄρρητα—προδιωμολογημένα ᾖ*, nihil nisi hoc diceretur, esse *ἄφθεγκτα* aliqua et *ἄρρητα* etc. in superiore sermone concessa. Porro si, quod fecit Schleiermacher, subsequentibus verbis jungi hæc *τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα* voluisset scriptor, utique verba sic ponere debebat: *μανθάνομεν, ὦ Θ. τὰ πρὸ τούτων ὁμολογ. ὃ λ.* Nunc illuc ea a Græcis lectoribus trahi potuisse, præfracte negamus. Sensum in universum recte cepit Ficinus: *quo pacto quis mentis compos hæc admiserit, quando quidem superiora illa nec dici nec proferri neque describi neque cogitari posse constiterit?* Heind.

μανθάνομεν, ὦ Θ. ὃ λέγεις;] Miror cur non scripserit *μανθάνομεν—ὃ λέγομεν*, quum ipse Eleates rem affirmarit, *καὶ λόγος, οἶμαι, ψευδὴς* etc. assentiente tantum Theæteto. Atque istud *λέγεις* suspectum Ficini quoque versio facit hæc: *intelligimus quod dicitur?* Quanquam inde corrigendo *λέγεται* nihil proficias. Correxerim itaque ὃ *λέγομεν*, quod compendio scripturæ facile depravatum. Huic respondebunt seqq. *πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν ὅτι τἀναντία φήσει λέγειν ἡμᾶς* etc. Heind.

πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν] *Quidni sentiamus* (vel *intelligamus*) *fore ut nos contraria his dicere respondeat, qui ausi fuerimus dicere falsitatem et in opinionibus et in sermonibus esse? Nos enim id, quod est, cogi sæpe ei quod non est adjungere, quum tamen nunc hoc omnium maxime impossibile esse confessi fuerimus.* Fortasse autem legendum potius, *τοὺς νῦν δὴ ψευδῆ τολμ.* Steph.

εὔποροι καὶ πολλαί] Legendum ἄποροι pro εὔποροι idque ad ἀντιλήψεις referendum. Contraria huic correctio requiritur infra p. 267. D. Πόθεν οὖν ὄνομα ἑκατέρῳ τις αὐτῶν λήψεται πρέπον; ἢ δῆλον δὴ χαλεπὸν ὄν;—καίτοι δὴ τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα ἀπορεῖν. Ubi manifesto vitio pro εὐπορεῖν exstat ἀπορεῖν. Heusd.

ὡς εὔποροι καὶ πολλαί] Scite dictum hoc ἀπορίαι εὔποροι, *ad inveniendum faciles*, satis obviæ. Elegantissimam lectionem nescio cur sollicitarit Heusdius corrigendo ἄποροι. Certe ἀπορίαν ἄπορον nusquam me legere alias memini. Heind.

ΞΕ. Μικρὸν μέρος τοίνυν[h] αὐτῶν[i] διεληλύθαμεν, οὐσῶν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀπεράντων.

ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον γὰρ ἄν,[j] ὡς ἔοικεν, εἴη[k] τὸν σοφιστὴν ἑλεῖν, εἰ[l] ταῦτα οὕτως ἔχει.[m]

§. 56. ΞΕ. Τί οὖν; ἀποστησόμεθα[n] νῦν μαλθακισθέντες;[o]

ΘΕΑΙ. Οὔκουν ἔγωγέ φημι δεῖν,[p] εἰ καὶ[q] κατὰ σμικρὸν οἷοί τ' ἐπιλαβέσθαι πῃ[r] τἀνδρός ἐσμεν.

ΞΕ. Ἕξεις οὖν συγγνώμην καὶ[s] καθά περ νῦν εἶπες ἀγαπήσεις, ἐάν πῃ καὶ κατὰ βραχὺ παρασπασώμεθα οὕτως ἰσχυροῦ λόγου;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐχ ἕξω;

ΞΕ. Τόδε τοίνυν ἔτι μᾶλλον παραιτοῦμαί σε.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Μή με οἷον πατραλοίαν ὑπολάβῃς γίγνεσθαί τινα. II. ii. 180.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Τὸν τοῦ πατρὸς Παρμενίδου[t] λόγον ἀναγκαῖον ἡμῖν ἀμυνομένοις ἔσται βασανίζειν, καὶ βιάζεσθαι τό τε μὴ ὂν ὡς ἔστι κατά τι καὶ τὸ ὂν αὖ πάλιν ὡς οὐκ ἔστι πῃ.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται τὸ τοιοῦτον διαμαχητέον[u] ἐν τοῖς λόγοις.

ΞΕ. Πῶς γὰρ οὐ φαίνεται καί, τὸ λεγόμενον δή, τοῦτο τυφλῷ; τούτων γὰρ μήτε ἐλεγχθέντων[v] μήθ'[w] ὁμολογη-

Γ.—[i] αὐτῶν om Ξ.—[j] γὰρ ἂν C et rc ΞΒ, ἂν οὖν ΓΛ, οὖν ἂν Η : γὰρ *ς.—[k] εἴη om Η.—[l] ἐν pr Υ, ἂν corr.—[m] ἔχει (η) Υ.—[n] οὖν οὕτως ἀποστησόμεθα Ξς.—[o] μαλθακισθέντες ΧΓΔΠΒCΕ : μαλακισθέντες *ς.—[p] δεῖν om Υ.—[q] καὶ om F.—[r] ποι Η.—[s] καὶ om pr F.—[t] παρμενείδου Χ, qui sic tantum non ubique.—[u] διαμαχητέον om ΧΔ et pr Π.—[v] λεχθέντων ΧΔ et pr ΠΒ.—[w] μήθ' Γ.—[x] εἴτε Γ.—[y] καὶ om pr Γ.—

ὡς ἔοικεν, εἴη] Post ἔοικεν videtur ἂν excidisse. Heind.

§. 56. παρασπασώμεθα—λόγου] Demosth. Olynth. i. p. 10. ὡς ἐστὶ μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων, *ne quid de republica in rem suam trahat sibique vindicet.* Genitivo jungitur h. l. verbum, ut παρακλέπτειν et παρατρώγειν Aristoph. Pac. 414. Ταῦτ' ἄρα (i. e. διὰ ταῦτ' ἄ.) πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην Καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας. Cf. not. ad Gorg. §. 148. Heind.

τὸν τοῦ πατρὸς Παρμ.] V. §. 47. init. βιάζεσθαι, *quasi vi quadam adhibita evincere.* Uti alias ἀναγκάζειν ponitur (v. not. ad Cratyl. §. 104.) et Latinum *cogere.* Heind.

τυφλῷ] Schol. καὶ τυφλῷ δῆλον ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφεστάτων. Μέμνηται ταύτης καὶ Μένανδρος Δεισιδαίμονι καὶ Ῥαπιζομένῃ, καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (v. 48.) Addi potuit ipsius Platonis de Rep. v. 465. D. Sed piget exempla congerere locutionis quavis fere lingua frequentatae. Heind.

θέντων σχολῇ ποτέ τις οἷός τε ἔσται περὶ λόγων ψευδῶν λέγων ἢ δόξης, εἴτε εἰδώλων εἴτε εἰκόνων εἴτε μιμημάτων εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν, ἢ[x] καὶ[y] περὶ τεχνῶν τῶν[z] ὅσαι[a] περὶ ταῦτά εἰσι, μὴ καταγέλαστος εἶναι τἀναντία[b] ἀναγκαζόμενος αὑτῷ λέγειν.

§. 57. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.

I. 242. ΞΕ. Διὰ ταῦτα μέντοι τολμητέον ἐπιτίθεσθαι τῷ πατρικῷ λόγῳ νῦν,[c] ἢ τὸ παράπαν ἐατέον, εἰ τοῦτό τις εἴργει δρᾶν ὄκνος.

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἡμᾶς τοῦτό γε μηδὲν μηδαμῇ εἴρξῃ.

ΞΕ. Τρίτον τοίνυν ἔτι σε σμικρόν τι παραιτήσομαι.

ΘΕΑΙ. Λέγε μόνον.

II. ii. 181. ΞΕ. Εἶπόν που νῦν δὴ[d] λέγων ὡς πρὸς τὸν περὶ ταῦτ' ἔλεγχον ἀεί τε[e] ἀπειρηκὼς ἐγὼ τυγχάνω καὶ δὴ καὶ τὰ νῦν.

ΘΕΑΙ. Εἶπες.

ΞΕ. Φοβοῦμαι δὴ τὰ εἰρημένα, μή ποτε διὰ ταῦτά σοι μανικὸς εἶναι δόξω παρὰ πόδα μεταβαλὼν[f] ἐμαυτὸν

[z] τῶν om F.—[a] ὁπόσαι F.—[b] τἀναντία F, τὰ μὲν ἀντι ΧΔ et pr Π: τὰ ἐναντία r.—[c] νῦν add ΧΔΠ.—[d] νῦν δή που ΧΔΠ.—[e] τι Ξ.—[f] μεταβάλλων CH et corr B.—

εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν] Sive *de phantasmatis ipsis*, quibus statim opponuntur, quæ in iis versantur, artes. Heind.

τεχνῶν τῶν ὅσαι] Cod. Par. τεχνῶν ὁπόσαι. Cf. Protag. §. 30. ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες καὶ τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυται. de Rep. v. p. 469. B. ὅταν τις—τελευτήσῃ τῶν ὅσοι ἂν—ἀγαθοὶ κριθῶσι. vi. p. 509. E. ὅπερ ἐν τοῖς ὅσα πυκνά τε καὶ λεῖα καὶ φανά, ξυνέστηκε. Alia de hoc genere e Platonis Legg. attulit F. A. Wolfius ad Reizii librum de Acc. Incl. p. 78. Heind.

§. 57. ἡμᾶς τοῦτό γε—εἴρξῃ] Aristoph. Vesp. 334. Τίς γὰρ ἔσθ' ὁ ταῦτά σ' εἴργων κἀποκλείων τὰς θύρας; Thom. Mag. Οὐ μόνον εἴργω σε τοῦδε καὶ εἴργω σε τόδε ἀντὶ τοῦ κωλύω, ἀλλὰ καὶ εἴργω σοι τόδε etc. Pari modo affini potestate verbum κωλύειν duplici jungitur accusativo. Xenoph. Mem. iv. 5. 4. Οὐδὲν ἧττον ἔμοιγ', ἔφη, δοκοῦσι ταῦτα ἀναγκάζεσθαι ἢ ἐκεῖνα κωλύεσθαι. Ποίους δέ τινας δεσπότας ἡγῇ τοὺς τὰ μὲν ἄριστα κωλύοντας, τὰ δὲ κάκιστα ἀναγκάζοντας; Soph. Philoct. 1241. Ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν, et contrarium huic ἐᾶν in ejusdem Antig. 538. Ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ Οὔτ' ἠθέλησας etc. Heind.

εἶπόν που νῦν δὴ λέγων] Herodot. i. 122. Ὁ δέ σφι ἔλεγε φὰς πρὸ τοῦ μὲν οὐκ εἰδέναι, ἀλλὰ ἡμαρτηκέναι πλεῖστον. ii. 172. ἤδη ὦν ἔφη λέγων ὁμοίως αὐτὸς τῷ ποδανιπτῆρι πεπρηγέναι. v. 36. ἄλλως μέν νυν οὐδαμῶς ἔφη λέγων ἐνορᾶν ἐσόμενον τοῦτο. Ibid. 49. Λέδων δέ, ἔφη λέγων ὁ Ἀρισταγόρης, οἵδε ἔχονται Φρύγες etc. Soph. Aj. 756. Ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν—Δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων. Aristoph. Vesp. 795. Ταχὺ γοῦν καθέψεις τἀργύριον, ἦ δ' ὃς λέγων. Av. 472. Ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι. Demosth. in Mid. c. 51. Καί, ῥήτωρ ἐστὶν οὗτος, ἴσως ἐμὲ φήσει λέγων, quanquam hoc dispar videri potest. Imperite olim conjectabam ε. π. νῦν δὴ ἔγωγ' ὡς etc. De sententia cf. §. 51. init. Heind.

παρὰ πόδα μεταβαλὼν ἐμ.] Hesych. Παρὰ πόδα· εὐθέως. Spatium illud temporis significare formula videtur quo pedem tollimus. Qui imparem se esse dis-

ἄνω καὶ κάτω. σὴν γὰρ δὴ χάριν ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθησόμεθα, ἐάν περ ἐλέγχωμεν.

ΘΕΑΙ. Ὡς τοίνυν ἔμοιγε μηδαμῇ δόξων μηδὲν[g] πλημμελεῖν, ἂν ἐπὶ τὸν ἔλεγχον τοῦτον καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἴῃς, θαῤῥῶν ἴθι[h] τούτου γε ἕνεκα.

ΞΕ. Φέρε δή, τίνα ἀρχήν τις ἂν[i] ἄρξαιτο παρακινδυνευτικοῦ λόγου; δοκῶ μὲν γὰρ τήνδ', ὦ[j] παῖ, τὴν ὁδὸν ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶναι τρέπεσθαι.

§. 58. ΘΕΑΙ. Ποίαν δή;

ΞΕ. Τὰ[k] δοκοῦντα νῦν ἐναργῶς[l] ἔχειν ἐπισκέψασθαι πρῶτον, μή πῃ τεταραγμένοι μὲν ὦμεν[m] περὶ ταῦτα, ῥᾳδίως[n] δ'[o] ἀλλήλοις ὁμολογῶμεν ὡς εὐκρινῶς ἔχοντες.

ΘΕΑΙ. Λέγε σαφέστερον ὃ λέγεις.

ΞΕ. Εὐκόλως μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἡμῖν διειλέχθαι καὶ πᾶς ὅς τις πώποτε[p] ἐπὶ[q] κρίσιν ὥρμησε τοῦ τὰ ὄντα διορίσασθαι πόσα τε καὶ ποῖά ἐστιν.

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Μῦθόν τινα ἕκαστος φαίνεταί[r] μοι διηγεῖσθαι παισὶν ὡς οὖσιν ἡμῖν, ὁ μὲν ὡς τρία τὰ ὄντα, πολεμεῖ δὲ ἀλ- II. ii.182.

[g] μηδὲ ΣΥ.—[h] ἴσθι Λ.—[i] ἂν om ΣΥ et pr Ξ.—[j] αδ Λ.—[k] τὰ...πρῶτον om F.—[l] ἀργῶς ΣΥ, ἐν ἀργῶς Ξ.—[m] μὲν ὦμεν Ξ et corr Γ: μένωμεν *ς.—[n] καὶ ῥαδίως CH et rc E.—[o] δ' om ΛΧΥΒCΣΗ et pr Γ.—[p] πώποτε om Σ.—[q] περὶ Γς. ἐπὶ...ἕκαστος

putationi illi modo dixit, nunc tamen denuo eam aggressurus Eleates veretur, ne furoris cujusdam speciem Theæteto hac præbeat *inconstantia* et *mutabilitate*, ἄνω καὶ κάτω ἑαυτὸν μεταβάλλων. V. not. ad Phædon. §. 110. Heind.

σὴν—χάριν] Suidas: Ἐμὴν χάριν· συντάσσεται, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ ἕνεκεν, παρὰ Πλάτωνι. Intell. κατά. vid. Gregor. de Dialec. p. 12. ibique Kœn. Fisch.

ἀναγκαιοτάτην—τρέπεσθαι] De Legg. i. p. 643. C. καὶ δὴ καὶ τῶν μαθημάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, προμανθάνειν. Atque ita Xenoph. Anab. iv. 1. 24. dicitur ὁδὸς δυνατὴ καὶ ὑποζυγίοις πορεύεσθαι. Nam Gorg. §. 7. εἰσὶ μὲν—ἔνιαι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, diversa est ratio. Heind.

§. 58. μὲν ὦμεν] Sic Bas. 2. Vitiose Ald. et deinde Steph. μένωμεν pro μὲν ὦμεν. Heind.

εὐκόλως] εὐκόλως διαλέγεσθαι est non *severa lege nec subtiliter, sed remisse et defunctorie disputare*. Heind.

ὅστις ἡμῖν πώπ. ἐπὶ κρίσιν] Sic Euseb. in Præp. Ev. xiv. 4. p. 724. hæc Εὐκόλως μοι δοκεῖ usque ad verba, καλ. ἀνδράσιν ἐπιτιμᾷν §. 59. proferens. Nam Edd. ὅστις πώποτε περὶ κρ. Sed ὁρμᾷν περί τι dubito an Græce dici potuerit. Heind.

παισὶν ὡς οὖσιν ἡμῖν] I. e. ἡμῖν ὡς οὖσι παισίν. Eodem legitimo verborum positu §. 86. οὐ περὶ τριῶν ὡς ὄντων αὐτῶν σκεπτέον. de Legg. i. p. 645. B. καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος ἂν εἴη. Politic. p. 260. C. ἢ μᾶλλον τῆς ἐπιτακτικῆς ὡς ὄντα αὐτὴν τέχνης θήσομεν; Phileb. p. 18. D. μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγξατο προσειπών. Heind.

ὁ μὲν, ὡς τρία τὰ ὄντα] Non ad Pythagoreos nec ad unum aliquem ex priscis philosophis (v. c. Pherecydem Syrium,

λήλοις ἐνίοτε αὐτῶν ἄττα πῃ,[s] τοτὲ[t] δὲ καὶ[u] φίλα γιγνόμενα γάμους τε καὶ τόκους καὶ τροφὰς τῶν ἐκγόνων παρέχεται· δύο δὲ ἕτερος εἰπών, ὑγρὸν[v] καὶ ξηρὸν[w] ἢ θερμὸν καὶ ψυχρόν,[x] συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν[y] Ἐλεατικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον, ὡς ἑνὸς ὄντος τῶν πάντων καλουμένων οὕτω

in mg ponit Υ.—[r] ἕκαστος πάποτε φαίνεται Ξ.—[s] ἀγάπῃ ΞΔ et pr Π.—[t] τότε ΞΓΔΛΠΤΒCEFH : ποτὲ °r.—[u] καὶ add ΞΔΠ.—[v] ὑγρόν τε Ξ.—[w] ξηρὸν...καὶ om Ξ.—[x] ψυχρὸν καὶ θερμὸν Ξ.—[y] ἡμῖν ΞCH, ἡμῶν B.—[z] σικελαὶ ΞΔΠ : σικελικαί °r.—

v. Diog. Laert. i. 119. Max. Tyr. Diss. xxix. Damascii Exc. Mss. in Anecdot. Wolf. t. iii. p. 257. Procl. in Tim. Plat. iii. p. 155.) sed ad Ionicam scholam pertinere hæc statuit Schleiermacher in Prolegg. ad hunc dial. Vers. T. ii. V. ii. p. 136. Heind.

ποτὲ δὲ] Ita legitur etiam in Bas. 2. sed Ald. Bas. 1. ἄττα πῃ· τοτὲ δέ Euseb. ἄττα πῃ, τοτὲ δὲ καί. Difficile est definire, utrum genuinum sit, quum et ποτὲ μὲν—ποτὲ δὲ (Xen. Œcon. xvii. 6.) et τοτὲ μὲν—τοτὲ δὲ, ut paucis versibus post, dicatur, ita ut nunc loco particularum ποτὲ μὲν et τοτὲ μὲν ponatur ἐνίοτε, nunc loco particularum ποτὲ δὲ et τοτὲ δέ. Sic apud Platonem Phædon. 2. est ποτὲ μὲν—ἐνίοτε δέ. Fisch.

ποτὲ δὲ καὶ φίλα] Recepi hoc καὶ ex Euseb. et Theodoret. Gr. Aff. Cur. ii. p. 781. ed. Hal. ubi hæc Μῦθόν τινα—φιλίᾳ συνέχεται citata prostant. Pro ποτὲ Euseb. et Ald. τοτὲ, contra ποτὲ Bas. 2. Tum Theodoret. κ. τροφὴν ἐκγόνων παρέχ. Heind.

ἐκγόνων] Euseb. ἐγγόνων· quæ est solennis horum verborum in libris antiquis permutatio. Fisch.

ἕτερος] De Archelao, Anaxagoræ discipulo, Diog. L. ii. 16. ἔλεγε δὲ δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρὸν etc. ubi Menagium cum Meibomio reponentem ὑγρὸν pro ψυχρὸν refutavit Corsini ad Plutarch. de Placit. Philos. i. 3. p. 9. Cf. Herm. Irris. Gentil. p. 177. Justin. Mart. Exhort. ad Gr. p. 4. Nam ad Parmenidem, quem dicit Aristot. Metaph. i. 5. δύο τὰς αἰτίας καὶ δύο τὰς ἀρχὰς τιθέναι, θερμὸν καὶ ψυχρὸν, οἷον πῦρ καὶ γῆν λέγοντα, quominus hæc trahantur, obstant seqq. verba Platonis τὸ δὲ παρ' ἡμῖν Ἐλεατ. ubi demum Eleatarum tangitur sententia. Id. Aristot. de Generat. et Corrupt. ii. 3. ἅπαντες οἱ τὰ ἁπλᾶ σώματα στοιχεῖα ποιοῦντες, οἱ μὲν ἕν, οἱ δὲ δύο, οἱ δὲ τρία, οἱ δὲ τέσσαρα ποιοῦσιν. Ὅσοι μὲν οὖν ἓν μόνον λέγουσιν, εἶτα πυκνώσει καὶ μανώσει τἆλλα γεννῶσι, τούτοις συμβαίνει δύο ποιεῖν τὰς ἀρχὰς, τό τε μανὸν καὶ τὸ πυκνὸν ἢ τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρόν· ταῦτα γὰρ τὰ δημιουργοῦντα, τὸ δὲ ἓν ὑπόκειται καθάπερ ὕλη. Quæ ad Archelaum referenda videbuntur comparanti Auctorem de Placit. Philos. i. 3. Heind.

συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι] *Matrimonio ea jungit et nuptui collocat.* Theodoret. συνοικίζεται αὐτά. Heind.

αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι] Ald. Bas. 1. αὐτὰ ἐκδίδωσι. male. nam et particula τε, et ipsa orationis series, abesse particulam καὶ vetant. Etiam Ficinus eam expressit, sed verba καὶ ἐκδίδωσι male reddidit *atque expedivit*, quum vel verbum συνοικίζειν doceat, ἐκδιδόναι hoc loco ita positum esse, ut *collocare* apud Latinos in formula *filiam collocare*. Fisch.

παρ' ἡμῶν] Apud Eusebium legimus, παρ' ἡμῖν: quinetiam post ἔθνος habemus ἄπαν. et ita scripsisse Platonem arbitror. Steph.

ἡμῖν Ἐλεατικὸν ἔθνος] ἡμῖν ex Euseb. et Theodoreto posui pro ἡμῶν. Sed post ἔθνος quod Euseb. insertum habet ἄπαν, hoc uno auctore recipere dubitavi. Heind.

ἀπὸ Ξενοφάνους—ἀρξάμενον] Non est *quod a Xenophane originem duxit*, uti ceperunt Ficinus et Cornarius, atque etiam Theodoretus hæc ita laudans ὃ ἀπὸ Ξενοφ. τε καὶ ἔτι πρ. ἄρχεται, sed verba τὸ Ἐλεατικὸν ἔθνος ἀπὸ Ξενοφάνους ἀρξάμενον—οὕτω διεξέρχεται τοῖς μύθοις sic sunt intelligenda: *Eleaticum genus, initio facto a Xenophane* (h. e. auctore dogmatis hujus Xenophane), *ita poematis quis rem persequitur*; ut eodem fere sensu dici potuerit, τὸ Ἐλ. ἔθνος ἀπὸ Ξενοφάνους ἄρχεται—οὕτω διεξέρχεσθαι,

διεξέρχεται τοῖς μύθοις. Ἰάδες δὲ καὶ Σικελαί[1] τινες ὕστερον Μοῦσαι ξυνενόησαν[a] ὅτι συμπλέκειν ἀσφαλέστατον

τοῖς μύθοις. Xenoph. de Vectig. v. 3. Τίνες γὰρ, ἡσυχίαν ἀγούσης τῆς πόλεως, οὐ προσδέοιντ' ἂν αὐτῆς, ἀρξάμενοι ἀπὸ ναυκλήρων καὶ ἐμπόρων; οὐχ οἱ πολύσιτοι; Hellen. vii. i. 32. τοὺς μέντοι ἐν Σπάρτῃ ἔφασαν ἀκούσαντας, ἀρξαμένους ἀπὸ Ἀγησιλάου (h. e. *interque eos primum Agesilaum*), καὶ τῶν γερόντων καὶ τῶν ἐφόρων πάντας κλαίειν. Plura dedimus ad Plat. Gorg. §. 60. et Heusdius in Specim. Crit. p. 39. Heind.

Ξενοφάνους] Diog. L. ix. 19. de Xenophane: φησὶ δὲ τέτταρα εἶναι τῶν ὄντων στοιχεῖα. Fisch.

Ξενοφάνους] Quum auctorem principemque scholæ Eleaticæ Xenophanem fuisse reliqui consentiant scriptores, verbis καὶ ἔτι πρόσθεν quem quosve significet Plato, non exputo. Aristot. Metaph. i. 5. Ξενοφάνης πρῶτος τούτων (οἱ περὶ τοῦ παντὸς ὡς ἂν μιᾶς οὔσης φύσεως ἀπεφήναντο) ἑνίσας, ὁ γὰρ Παρμενίδης τούτου λέγεται μαθητὴς, οὐδὲν διεσαφήνισε, οὐδὲ τῆς φύσεως τούτων (sc. τοῦ κατὰ λόγον ἑνὸς et τοῦ κατὰ τὴν ὕλην) οὐδετέρας ἔοικε θιγεῖν· ἀλλ' εἰς τὸν ὅλον οὐρανὸν ἀποβλέψας τὸ ἓν εἶναί φησι τὸν θεόν. Euseb. Præp. Evang. x. p. 471. B. ἡ Ἐλεατικὴ (φιλοσοφία) Ξενοφάνην τὸν Κολοφώνιον πατέρα ἐπιγραφομένη. Clem. Alex. Strom. i. p. 301. C. Τῆς Ἐλεατικῆς ἀγωγῆς Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος κατάρχει. De ipsa hac Xenophanis sententia unum esse omnia dicentis vid. Cic. Acad. ii. 37. ibiq. Davis. Simplic. in Aristot. Phys. i. p. 5. Heind.

ὡς ἑνὸς ὄντος] Participii, quod ad seqq. τῶν πάντων καλουμένων pertinet, numerus tamen Græco more præcedenti verbo ἑνὸς accommodatur. Alio enim verborum ordine scribi oportebat ὡς τῶν πάντων καλουμένων ὄντων ἑνός. Sic Parmenid. §. 16. πάντα ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὔσας ὑπολαμβάνομεν, ubi vid. not. Et cf. quæ scripsi ad Gorg. §. 124. ubi imprimis afferre debebam Aristoph. Acharn. 1116. Br. Heind.

πάντων] Theodoret. ἁπάντων. Statim post idem οὕτως omisit, et pro τοῖς μύθοις scripsit τοὺς μύθους, quod præfero. Heind.

Ἰάδες δὲ καὶ Σικελικαί τινες] Serranus putabat intelligi Thaletem, sectæ Ionicæ principem, et Pythagoram, auctorem philosophiæ Siculæ, sive Italicæ, remittebatque ad annotationes ad hunc locum suas. At primo nihil ibi ea de re disputatum video: deinde ista sententia est longe vanissima, repugnant enim ipsa Platonis verba. Nam primo vocabulum ὕστερον docet, intelligi philosophum, qui post Xenophanem vixerit: deinde nomen μοῦσαι declarat, significari philosophum, qui idem poeta fuerit: ut taceam, philosophiam Italicam a nemine unquam dictam esse Siculam. Immo intelliguntur Heraclitus et Empedocles. Nam hic vixit *post* Xenophanem: fuit philosophus Arigentinus, atque adeo Siculus, idemque *poeta*, qui in carminibus suis usus est Ionica lingua, denique docuit, quæ in rerum natura totoque mundo constarent, ea contrahere *amicitiam* (φιλίαν), dissipare *discordiam* (νεῖκος). vid. Cic. Læl. vii. Euseb. P. E. i. p. 16. Steph. Heraclitus autem fuit Epheso oriundus, Ioniæ urbe: et μοῦσαι tribuuntur omnino iis, qui *ingenio* valent, atque adeo etiam *philosophis*, non tantum *poetis*. Etiam Vigerus ad Eusebii Præp. Ev. xiv. 4. p. 725. vidit, verba Platonis de Empedocle accipienda esse, non minus, quam Petitus Observat. Miscell. ii. 10. qui omnino de hoc loco legendus est. Docet enim ibi diligentius, cur Heraclito tribuantur συντονώτεραι τῶν μουσῶν, Empedocli μαλακώτεραι. Cæterum respexit ad hunc locum Platonis Themist. Orat. xv. p. 362. Petav. Fisch.

ἀσφαλέστερον] Sic pro ἀσφαλέστατον Euseb. et Theodoret. apud quem paullo ante deest illud ὕστερον. Tum id. Theod. ἓν ἔτι ἐστίν. Simplic. in Aristot. Phys. i. p. 11. Ἐνεδείκνυτο (Ἡράκλειτος) τὴν ἐν τῇ γενέσει ἐναρμόνιον μίξιν τῶν ἐναντίων· ὡς καὶ ὁ Πλάτων ἐν Σοφιστῇ τῆς Ἡρακλείτου δόξης ἀπεμνημόνευσε, παραθεὶς αὐτῷ καὶ τὴν Ἐμπεδοκλέους. Λέγει δὲ οὕτω· Ἰάδες δὲ καὶ Σικελ.—αἱ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν· Ἰάδας καὶ συντονωτέρας τὰς Ἡρακλείτου καλῶν Μούσας· αἱ δὲ μαλθακώτεραι, φησὶ, (μαλακωτέρας δὲ καὶ Σικελὰς διοτιδήποτε τὰς Ἐμπεδοκλέους καλεῖ,) αὗται οὖν, φησὶ, τὸ μὲν ἀεὶ—διὰ νεῖκός τι. Jam in his Simplicius pro ἔχθρα δὲ affert καὶ ἔχθρᾳ; tum διαφερ. γὰρ δὴ pro διαφ. γὰρ ἀεὶ, mox in verbis τὸ μὲν ἀεὶ ταῦτα οὕτ. ἔχειν omittit ταῦτα. Ἰάδες igitur Μοῦσαι Heraclitum Ephesium, Σικελικαὶ Empedoclem significant. Heind.

ἀμφότερα καὶ λέγειν ὡς τὸ ὂν πολλά τε καὶ ἕν ἐστιν, ἔχθρᾳ δὲ καὶ φιλίᾳ συνέχεται. διαφερόμενον γὰρ ἀεὶ ξυμφέρεται,[b] φασὶν αἱ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν· αἱ δὲ μαλακώτεραι τὸ μὲν ἀεὶ ταῦθ'[c] οὕτως ἔχειν ἐχάλασαν, ἐν μέρει δὲ τοτὲ μὲν ἓν[d] εἶναί φασι τὸ πᾶν καὶ φίλον ὑπ' Ἀφροδίτ-
p. 243. ης, τοτὲ δὲ πολλὰ καὶ[e] πολέμιον αὐτὸ αὑτῷ[f] διὰ νεῖκός τι. [§. 59.] Ταῦτα δὲ[g] πάντα εἰ μὲν ἀληθῶς τις ἢ μὴ τούτων[h] εἴρηκε, χαλεπὸν καὶ πλημμελὲς οὕτω μεγάλα

[a] ξυννενοήκασιν ΧΔΠ.—[b] ἔρεσθαι mg H.—[c] ταῦθ' Γ.—[d] ὂν ΧΔΠ, om C.—[e] καὶ om Γ.—[f] αὐτῶι αὐτὸ Χ, αὐτὸ ἑαυτῷ C.—[g] δὲ om C.—[h] τοῦτον pr F.—[i] ὑπεχώρη-

διαφερόμενον γὰρ ἀεὶ ξυμφέρεται] An ξυμφέρεσθαι? Heraclitus enim *πόλεμον εἶναι τῶν πάντων πατέρα* statuebat. Vid. Schleiermach. de Heraclito in Mus. Antiq. Stud. t. i. p. 408. sqq. HEIND.

αἱ συντονώτεραι] *Severiores.* Utrumque et *σύντονον* et *μαλακὸν* h. l. e musica petitum vocabulum, velut Aristot. Polit. iv. *τὰς συντονωτέρας καὶ δεσποτικωτέρας τῆς πολιτείας ἁρμονίας* opponit *ταῖς ἀνειμέναις καὶ μαλακαῖς*. Rem ex interiore veteris musices doctrina in animadversione olim nobis suppeditata ita explicuit Boeckhius: 'Desumpta vocabula *συντονώτεραι* et *μαλακώτεραι* a colore s. *χρόᾳ* in musicis generibus. Etenim ex sex illis coloribus unus in enharmonico, duo in diatonico, tres in chromatico genere sunt. In chromate est color *ἡμιόλιος*, color *τονιαῖος* et *μαλακός*, s. *ἡμιόλιον χρῶμα, τονιαῖον* s. *σύντονον χρῶμα* et *χρῶμα μαλακόν*. In diatono duo colores sunt *διάτονον σύντονον* et *διάτονον μαλακόν*. Illa *σύντονα* sunt *intentiora, μαλακὰ molliora*. Euclid. Introd. Harmon. p. 10. 11. Aristox. Harm. Elem. i. p. 24. sqq. Gaudent. Harmon. Introd. p. 17. Notandum autem illud *ἐχάλασαν*, quod item musicorum est in *μαλακῇ χρόᾳ*. Euclid. p. 11. *μαλακὸν δὲ τοῦ ἐλαχίστου πυκνοῦ ὡσαύτως καὶ χρῶμα, ἐπειδὴ τὸ ἐν αὐτῷ πυκνὸν χρῶμα ἀνίεταί τε καὶ ἐκλύεται.*' HEIND.

αἱ δὲ μαλακώτεραι] In eo ipso *molliores*, quod sententiam illam, quæ *ἀεὶ τὸ πᾶν οὕτως ἔχειν* defenderet, laxarunt nonnihil et molliverunt, interdum concorditer in unum omnia coire censentes, interdum per discordiam dissolvi multaque fieri. De Empedocle Simplic. in Aristot. Phys. i. fol. 6. B. *Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος τὰ μὲν σωματικὰ στοιχεῖα ποιεῖ τέσσαρα, πῦρ καὶ ἀέρα καὶ ὕδωρ καὶ γῆν, ἀΐδια μὲν ὄντα πλήθει καὶ ὀλιγότητι, μεταβάλλοντα δὲ κατὰ τὴν σύγκρισιν καὶ διάκρισιν· τὰς δὲ κυρίως ἀρχὰς, ὑφ' ὧν κινεῖται ταῦτα, φιλίαν καὶ νεῖκος· δεῖ γὰρ διατελεῖν ἐναλλὰξ κινούμενα τὰ στοιχεῖα, ποτὲ μὲν ὑπὸ τῆς φιλίας συγκρινόμενα, ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῦ νείκους διακρινόμενα· ὥστε καὶ ἓξ εἶναι κατ' αὐτὸν τὰς ἀρχάς· καὶ γὰρ ὅπου μὲν ποιητικὴν δίδωσι δύναμιν τῷ νείκει καὶ τῇ φιλίᾳ, ὅταν λέγῃ, Ἄλλοτε μὲν φιλότητι συνερχόμεν' εἰς ἓν ἅπαντα· Ἄλλοτε δ' αὖ δίχα πάντα φορεύμενα νείκεος ἔχθει·* (Cf. id. ibid. fol. 8. A. ad Phys. viii. f. 310. A. Laert. viii. 76.) *τοτὲ δὲ τοῖς τέσσαρσιν ὡς ἰσόστοιχα τάττει καὶ ταῦτα, ὅταν λέγῃ,* (*τοτὲ μὲν γὰρ ἓν ηὐξήθη μόνον εἶναι Ἐκ πλεόνων, τότε δ' αὖ διέφυ* etc. Simplic. ibid. fol. 34. A.) *ἄλλοτε δ' αὖ διέφυ πλέον ἐξ ἑνὸς εἶναι, Πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γαῖα καὶ ἠέρος ἄπλετον ὕψος Νεῖκός τ' οὐλόμενον δίχα τῶν, ἀτάλαντον ἕκαστον, Καὶ φιλότης ἐν τοῖσιν ἴση μῆκός τε πλάτος τε.* Alia et hujus et aliorum hanc in rem loca largiter collecta dabit Sturzii Empedocles p. 139. HEIND.

φίλον ὑπ' Ἀφροδίτης] *Ἀφροδίτην* modo, modo *φιλότητα* eam, qua omnia junguntur, concordiam in Physicis suis dixerat Empedocles. V. Empedoclea collecta a Sturzio v. 40. 56. 75. 97. 131. 146. p. 515. sqq. Platonis autem totum hunc locum primus recte et copiose explicuit Petr. Petitus Misc. Obss. ii. 10. HEIND.

τότε δὲ πολλὰ] Bas. 2. *τοτὲ δὲ καὶ πολλά.* male. FISCH.

§. 59. *ταῦτα δὲ πάντα εἰ μὲν*] De Legg. x. p. 886. C. *ἃ τοῖς ἀκούουσιν εἰ μὲν εἰς ἄλλο τι καλῶς ἢ μὴ καλῶς ἔχει, οὐ ῥᾴδιον ἐπιτιμᾶν παλαιοῖς οὖσιν.* HEIND.

κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν ἐπιτιμᾷν· ἐκεῖνο δὲ ἀνεπίφθονον ἀποφήνασθαι.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ὅτι λίαν τῶν πολλῶν ἡμῶν ὑπεριδόντες ὠλιγώρη- II. ii. 183.
σαν·[i] οὐδὲν γάρ[j] φροντίσαντες εἴτ' ἐπακολουθοῦμεν αὐτοῖς λέγουσιν εἴτε ἀπολειπόμεθα, περαίνουσι[k] τὸ σφέτερον αὐτῶν[l] ἕκαστοι.

ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΞΕ. Ὅταν τις αὐτῶν φθέγξηται λέγων ὡς ἔστιν ἢ γέγονεν ἢ γίγνεται πολλὰ ἢ ἓν ἢ δύο,[m] καὶ θερμὸν αὖ ψυχρῷ συγκεραννύμενον, ἄλλοθί πῃ διακρίσεις καὶ συγκρίσεις[n] ὑποτιθείς, τούτων, ὦ Θεαίτητε, ἑκάστοτε σύ[o] τι πρὸς θεῶν ξυνίης[p] ὅ τι λέγουσιν; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτε μὲν ἦν νεώτερος, τοῦτό τε[q] τὸ[r] νῦν ἀπορούμενον ὁπότε τις εἴποι, τὸ μὴ ὄν, ἀκριβῶς ᾤμην[s] ξυνιέναι· νῦν δὲ ὁρᾷς ἵν' ἐσμὲν αὐτοῦ πέρι[t] τῆς[u] ἀπορίας.

ΘΕΑΙ. Ὁρῶ.

§. 60. ΞΕ. Τάχα τοίνυν ἴσως οὐχ ἧττον[v] κατὰ τὸ ὂν ταὐτὸν[w] τοῦτο πάθος εἰληφότες ἐν τῇ ψυχῇ περὶ μὲν τοῦτο

σαν γρ Π.—[j] γὰρ om pr Ξ.—[k] περαινοῦσι Ꭓ, παραίνουσι Σ et pr Υ.—[l] αὐτῶν ꝸΓΔ ΛΞΠΒCEFH: αὐτοὶ ς.—[m] ἢ ἓν ἢ δύο ꝸΓΔΞΠC et corr B: ἢ δύο ἢ ἓν *ς.—[n] συγκράσεις (ἰης) Δ.—[o] σύ om F.—[p] ξυνιεὶς E, ξυνιεῖς ꝸΔΛΠΣΥΒC, ξυνιεὶς F.—[q] σοῦ: τότε H.—[r] τὸ om ꝸΔΠ.—[s] ἥμην ΣΥ: om EF.—[t] πέρι ΓΛΞΒCEF: περὶ *ς.—[u] τὰς EF.—[v] ἧττον καὶ κατὰ Ξς.—[w] ταὐτὸν Γ: ταὐτὸ ς.—[x] εὐπορεῖν μέν pr Γ, ἀπορεῖν ΣΥ.

οὕτω μεγάλα κλεινοῖς] Hæc jungenda; nam *οὕτω μεγάλα* ad *ἐπιτιμᾷν* trahere et verborum collocatio et ipse vetat sensus. Jam *μέγα εὐδαίμονα* etiam Xenophon scripsit Cyrop. v. 1. 27. *μεγάλα εὐδαίμονα* neque ille, neque alius quisquam prosarius scriptor dicere potuit. Sed totum hoc, *μεγάλα κλεινοῖς*, e poeta Lyrico sumptum esse, verbum quoque *κλεινὸς* argumento esse opinor, quod apud orationis solutæ scriptores frustra quæsivi. Heind.

ἢ δύο, ἢ ἓν] Steph. '*γρ. ἢ εἰ ἓν, ἢ δύο.*' Immo scribi debebat *ἢ ἕν, ἢ δύο.* nam indicare voluit Stephanus haud dubie lectionem in Bas. 2. *ἢ ἓν ἢ δύο·* quam scripturam vertit Ficinus, *multa aut unum, aut duo.* Fisch.

πολλὰ ἢ δύο ἢ ἓν] Bas. 2. *πολλὰ ἢ ἓν ἢ δύο*, adstipulante Ficino: *multa aut unum aut duo.* Tum pro *ἄλλοθί πῃ*, quod e Bas. 2. edidit Steph. Ald. *ἄλλοθίῃ* h. e. *ἄλλοθι ἢ*, unde si rescripseris *ἢ ἄλλοθι διακρίσεις καὶ συγκρ. ὑποτιθείς*, *aut aliis in rebus* (v. c. *ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ ξηρῷ*) *discretiones et concretiones ponens*, suam loco integritatem reddideris. Hoc certe luce clarius, *ἢ* ante *ἄλλοθι* textu excidisse. Heind.

ξυνίης] Ald. et Bass. *ξυνιεῖς* præter Atticorum morem. V. Porson. ad Eurip. Orest. 141. Heind.

τοῦτό τε τὸ νῦν] Huic *τε* subjicitur *καὶ* in verbis mox seqq. *τάχα τοίνυν ἴσως οὐχ ἧττον καὶ κατὰ τὸ ὂν* etc. Heind.

αὐτοῦ πέρι] Sic Cod. Par. Pravo accentu Edd. *αὐτοῦ περὶ τ. ἀπ.*, quum genitivus *τῆς ἀπορίας* ad *ἵνα* pertineat. Menon. p. 84. A. *Ἐννοεῖς αὖ—οὗ ἐστιν ἤδη βαδίζων ὅδε τοῦ ἀναμιμνήσκεσθαι.* Heind.

§. 60. *εἰληφότες ἐν τῇ ψυχῇ*] De

εὐπορεῖν[x] *φαμὲν καὶ μανθάνειν ὁπόταν*[y] *τις αὐτὸ φθέγξηται, περὶ δὲ θάτερον οὔ, πρὸς ἀμφότερα ὁμοίως ἔχοντες.*

ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΞΕ. Καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὴ τῶν προειρημένων ἡμῖν ταὐτὸν[z] τοῦτο εἰρήσθω.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

II. ii. 184. ΞΕ. Τῶν μὲν τοίνυν πολλῶν πέρι καὶ μετὰ τοῦτο σκεψόμεθ',[a] ἂν δόξῃ· περὶ δὲ τοῦ μεγίστου τε[b] καὶ ἀρχηγοῦ πρῶτον[c] νῦν[d] σκεπτέον.

ΘΕΑΙ. Τίνος δὴ λέγεις; ἢ δῆλον ὅτι τὸ ὂν[e] φῂς πρῶτον δεῖν διερευνήσασθαι, τί ποθ' οἱ λέγοντες αὐτὸ δηλοῦν ἡγοῦνται;

ΞΕ. Κατὰ πόδα[f] γε, ὦ Θεαίτητε, ὑπέλαβες. λέγω γὰρ δὴ ταύτῃ[g] δεῖν ποιεῖσθαι τὴν μέθοδον ἡμᾶς, οἷον αὐτῶν παρόντων ἀναπυνθανομένους[h] ὧδε, Φέρε, ὁπόσοι[i] θερμὸν καὶ ψυχρὸν ἢ[j] τινε δύο τοιούτω τὰ πάντ' εἶναί φατε, τί ποτε ἄρα τοῦτ' ἐπ'[k] ἀμφοῖν φθέγγεσθε,[l] λέγοντες ἄμφω καὶ

—[y] ὁπότε 𝔛.—[z] ταὐτὸν 𝔛ΓΔΛΞΠΣΥΒCH : ταυτὸ ε.—[a] σκεψόμεθ' F.—[b] τε om ΠΣΥ.—[c] πρώτου 𝔛ΓΛΞΥCEF.—[d] δὴ 𝔛ΔΠ.—[e] ὂν ΣΥ.—[f] πολλά 𝔛Δ et pr Π.—[g] ταύτῃ 𝔛ΓΔΛΠΥΒC : ταύτην *ε.—[h] ἀναπυνθανομένων F.—[i] ὁπόσον H.—[j] εἰ (ἢ) E.—

Rep. ii. p. 377. B. *λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπιτοπολὺ ἐναντίας δόξας ἐκείναις* etc. Heind.

καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὴ] H. e. *περὶ τοῦ ἓν ἢ πολλὰ ἢ δύο εἶναι* etc. Neque enim video, quo possint hæc alio quam ad proxime prægressa illa referri, *Ὅταν τις αὐτῶν φθέγξηται λέγων, ὡς ἔστιν—πολλὰ ἢ δύο ἢ ἓν* etc. Ad ea, quæ deinceps post *τὸ ὂν* et *τὸ μὴ ὂν* tractabuntur, *κίνησιν, στάσιν, τὸ ἕτερον* et *τὸ ταυτὸν* referrem potius, modo verbo hæc in prioribus Eleates attigisset. Heind.

τῶν μὲν τοίνυν πολλῶν πέρι] Expectabas *τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων πέρι*. Sed de uno jam *ὄντι* dicturus illa, quod plura sunt et multiplicis quæstionis, *πολλὰ* appellat. Heind.

ἀρχηγοῦ πρώτου] Sic Bas. 2. suffragante Ficino: *de maximo vero præcipuoque et primo nunc jam cogitandum.* Ald. *πρῶτον*, unde Steph. fecit *πρῶτον*. Heind.

ἢ δῆλον ὅτι] *An manifestum est te dicere*, interrogative. Steph. At Serran. 'Abest interrogatio in msto.'

τίνος δὴ, λέγεις] H. e. *περὶ τίνος δὴ, λέγ.* Sic semper in responsione negligitur prægressa præpositio. Politic. p. 283. C. *Περὶ δὴ τούτων αὐτῶν ὁ λόγος ἡμῖν—ὀρθῶς ἂν γίγνοιτο.* Ε. *Τίνων*; Η. *Μήκους τε πέρι* etc. de Rep. v. p. 456. D. *Πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; Τίνος δή; Τοῦ ὑπολαμβάνειν παρὰ σαυτῷ* etc. Protag. §. 110. *Ὑπὸ τίνος, φήσει. Τοῦ ἀγαθοῦ, φήσομεν, νὴ Δία.* de Rep. iii. p. 410. C. *Τίνος δὲ, ἦ δ' ὅς, πέρι λέγεις; Ἀγριότητός τε καὶ σκληρότητος καὶ αὖ μαλακίας* etc. Heind.

κατὰ πόδα γε] *E vestigio, παρ' αὐτὰ*, ut expl. Schol. Heind. Hesych. *Κατὰ πόδα·—κατ' ἀξίαν* Hoc est *recte*. Fisch.

ταύτην δεῖν] Hæc *ταύτην δεῖν ποιεῖσθαι τὴν μέθοδον ἡμᾶς* explicantur subsequentibus verbis *οἷον αὐτῶν παρόντων ἀναπυνθανομένους ὧδε*, in quibus vulgatius fuisset *ἀναπυνθάνεσθαι*. V. not. ad Phæd. §. 5. p. 11. — Male Cod. Par. *ἀναπυνθανομένων*. Heind.

ἐπ' ἀμφοῖν] Vulgo omissum hoc *ἐπὶ* e

ἑκάτερον εἶναι; τί τὸ εἶναι τοῦτο[m] ὑπολάβωμεν ὑμῶν; πότερον τρίτον[n] παρὰ τὰ δύο ἐκεῖνα, καὶ τρία τὸ πᾶν ἀλλὰ μὴ δύο ἔτι καθ' ὑμᾶς τιθῶμεν; οὐ γάρ που[o] τοῖν γε[p] δυοῖν καλοῦντες θάτερον ὂν ἀμφότερα ὁμοίως[q] εἶναι λέγετε·[r] σχεδὸν γὰρ ἂν[s] ἀμφοτέρως ἕν, ἀλλ' οὐ δύο εἴτην.[t]

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΞΕ. Ἀλλ' ἆρα τὰ[u] ἄμφω βούλεσθε καλεῖν ὄν;

ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΞΕ. Ἀλλ', ὦ φίλοι, φήσομεν, κἂν[v] οὕτω τὰ δύο λέγοιτ'[w] ἂν σαφέστατα ἕν. I. 244.

ΘΕΑΙ. Ὀρθότατα εἴρηκας. II. ii. 185.

§. 61. ΞΕ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἡμεῖς ἠπορήκαμεν,[x] ὑμεῖς αὐτὰ ἡμῖν ἐμφανίζετε ἱκανῶς, τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν ὁπόταν ὂν φθέγγησθε. δῆλον γὰρ ὡς ὑμεῖς μὲν ταῦτα[y] πάλαι[z] γιγνώσκετε, ἡμεῖς δὲ πρὸ τοῦ μὲν[a] ᾠόμεθα,[b] νῦν δ' ἠπο-

[k] ἐπ' om s.—[l] φθέγγεσθαι 𝔛.—[m] τούτω 𝔛.—[n] τρία Γ et γρ ΞΒ.—[o] που 𝔛ΓΔΠ: πω *s.—[p] τήν τε Λ.—[q] ὁμοῦ Γ.—[r] λέγεται 𝔛.—[s] ἂν om Σ et pr Ξ.—[t] εἴτην ΓΛΒ CΞ et pr Υ, εἰ τὴν 𝔛Δ et pr Π: ἤτην *s.—[u] ἆρά γε τὰ Ξs.—[v] κἂν 𝔛Δ et pr Π: καὶ *s.—[w] λέγοιτο 𝔛Δ et pr Π, λέγοιτ' Γ: λέγοιτε *s.—[x] ἠπορήσαμεν ΞΣΥ.—[y] ταῦτα om Δ.—[z] πάλαι 𝔛ΓΔCH cum corr B et rc Ξ: om ΣΥ et pr Ξ: πάλιν *s.

Cod. Par. restitui. §. 70. Τὸ δὲ δὴ κοινωνεῖν, ὦ πάντων ἄριστοι, τί τοῦθ' ὑμᾶς ἐπ' ἀμφοῖν φῶμεν λέγειν; §. 61. ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι δυοῖν ὀνόμασι. Xenoph. Œcon. vi. 12. τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς τοῦτο τὸ ὄνομα δικαίως ἐστὶ etc. Heind.

ὑπολάβωμεν] Facile intelligitur illud ὑπολαβεῖν, ut non visum fuerit necesse ipsum exprimere. Serran.

παρὰ τὰ δύο] *Præter illa duo* (intelligere nos consentaneum fuerit) *atque tria universum ipsum, non vero duo genera, de vestra sententia, ponere?* Steph.

ὑμᾶς] Ald. Bas. 1. 2. ἡμᾶς. At Ficinus quoque habet, *secundum vos*. Fisch.

οὐ γάρ πω τοῖν γε δυοῖν κ. θ.] *Non enim, si de duobus alterutrum* (v. c. vel frigidum vel calidum) ὂν *appellatis, ambo pariter esse dicitis. Nam utroque modo* (sive frigidum esse ὂν statuatis seu calidum) *unum esset, non duo.* Quippe si non tria ponuntur, τὸ θερμὸν, τὸ ψυχρὸν, τὸ ὂν, sed duo: aut alterutri tribui necesse est notionem τοῦ ὄντος, aut utrique. Si alterutri ea tribuitur, sive τῷ θερμῷ sive τῷ ψυχρῷ, unum tantum ex his tanquam ὂν ponitur; sin utrique, ut ambo illa, τὸ θερμὸν et τὸ ψυχρὸν, ὂν appellentur: ambo ipsa hac appellatione τοῦ ὄντος in unum rediguntur, ut sit unum ὂν, non δύο ὄντα.—In verbis οὐ γάρ πω pro πω scribend. που. Heind.

ἀλλ' ἄρα γε] Ex vett. edd. restitui a Stephano mutatum in ἀλλ' ἆρά γε. Illud recte idem retinuit de Rep. ii. p. 374. B. Ἀλλ' ἄρα τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα etc. multisque aliis locis. Heind.

§. 61. *ἠπορήκαμεν*] Ficinus, quia vertit: *Postquam igitur nos in hoc defecimus*, forte legit ἀπειρήκαμεν. Faehse.

ἡμεῖς δὲ πρὸ τοῦ] *Antea quidem nos intelligere opinabamur*: ut cum ᾠόμεθα subaudiatur γιγνώσκειν, factum ex proxime præcedente γιγνώσκετε. Steph.

Potest etiam, mea quidem sententia, verbum γινώσκειν non incommode subintelligi. Serran.

δῆλον γὰρ, ὡς ὑμεῖς μὲν ταῦτα πάλαι γιγν.] Sic Bas. 1. et 2. cum Ficino: *constat enim vos jamdiu novisse.* Vitiose Ald. πάλιν, quod tamen Stephanus repetiit. Heind.

ῥήκαμεν. διδάσκετε οὖν πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ἡμᾶς, ἵνα μὴ δοξάζωμεν[c] μανθάνειν μὲν τὰ λεγόμενα παρ' ὑμῶν, τὸ δὲ τούτου γίγνηται πᾶν τοὐναντίον. Ταῦτα[d] δὴ λέγοντές τε καὶ ἀξιοῦντες παρά τε τούτων καὶ παρὰ[e] τῶν ἄλλων, ὅσοι πλεῖον ἑνὸς λέγουσι τὸ πᾶν εἶναι, μῶν ὦ παῖ τι πλημμελήσομεν;

ΘΕΑΙ. Ἥκιστά γε.

ΞΕ. Τί δαί;[f] παρὰ τῶν ἓν τὸ πᾶν λεγόντων ἆρ' οὐ πευστέον[g] εἰς δύναμιν τί ποτε λέγουσι τὸ ὄν;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τόδε τοίνυν ἀποκρινέσθωσαν. Ἓν πού φατε μόνον εἶναι; Φαμὲν γάρ, φήσουσιν. ἦ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τί[h] δέ; ὂν καλεῖτέ[i] τι;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πότερον ὅπερ ἕν, ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι δυοῖν ὀνόμασιν, ἢ πῶς;

§. 62. ΘΕΑΙ. Τίς[j] οὖν αὐτοῖς ἡ μετὰ τοῦτ', ὦ[k] ξένε, ἀπόκρισις;

II. ii. 186. ΞΕ. Δῆλον, ὦ Θεαίτητε, ὅτι τῷ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὑποθεμένῳ πρὸς τὸ[l] νῦν ἐρωτηθὲν καὶ πρὸς ἄλλο δὲ ὁτιοῦν οὐ πάντων[m] ῥᾷστον ἀποκρίνασθαι.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

—[a] μὲν om Ξ, erasit T.—[b] ᾠόμεθα Ꭓ.—[c] δόξωμεν pr B.—[d] τοῦτο ΞΤ.—[e] περὶ Λ.—[f] δὲ ᏗΓΔΛΠΒCH. περὶ CH et corr B.—[g] πιστευτέον ΔΠΞ.—[h] τί...ναί om Ξ.—[i] καλεῖταί (σ supra) ᏗC.—[j] τίς ᏗΓΔΛΠΥΒCEH, τί Ꮋ, τί Ξ: τοῖς ς.—[k] ὦ add ᏗΓΔΛΠΥΒCEFH.—

τὸ δὲ τούτου γίγν. πᾶν τοὐν.] *Quum tamen plane sit contra.* V. not. ad Theætet. §. 37. Heind.

τί δαί; παρὰ τῶν ἓν τὸ π. λ.] Hæc verba usque ad §. 65. περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἀεὶ ῥηθέντων πλάνην, protulit in Aristot. Phys. Simplicius i. f. 19. B. Ibi τί δὲ legitur pro τί δαί, deinde τί π. λέγ. τὸ ἓν ὄν; Tum ἀποκρινάσθωσαν, et paullo post πότερον ὅπερ ἓν ὄν, ἐπὶ τὸ αὐτὸ προσχρώμ. δυοῖν ὀνόμ. De ipsa hac disputatione dignus notatu Porphyrii περὶ τοῦ κλέπτας εἶναι τοὺς Ἕλληνας e primo τῆς φιλολογίας ἀκροάσεως extat locus apud Euseb. Præp. Evang. x. p. 468. A. Πρωταγόρου τὸν περὶ τοῦ ὄντος ἀναγινώσκων λόγον πρὸς τοὺς ἓν τὸ ὂν εἰσάγοντας, τοιαύταις αὐτὸν (τὸν Πλάτωνα) εὑρίσκω χρώμενον ἀπαντήσεσιν· ἐσπούδασα γὰρ αὐταῖς λέξεσι τὰ ῥηθέντα μνημονεύειν· καὶ ταῦτ' εἰπὼν διὰ πλειόνων τίθησι τὰς ἀποδείξεις. Heind.

§. 62. τίς οὖν αὐτοῖς] Sic Cod. Par. et Simpl. Vitiose Edd. τοῖς pro τίς. Tum Simpl. Δῆλον ὅτι, ὦ Θεαίτ. τῷ τ. —οὐ πάντων. Ita pro οὐ πάντως Cod. Par. cum Simpl. cf. §. 7. τὸ δὲ φῦλον—οὐ πάντων ῥᾷστον συλλαβεῖν. Heind.

ΞΕ. Τό τε[n] δύο ὀνόματα ὁμολογεῖν εἶναι μηδὲν θέμενον πλὴν ἓν καταγέλαστόν που.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Καὶ τὸ παράπαν γε ἀποδέχεσθαι τοῦ λέγοντος ὡς ἔστιν ὄνομά τι, λόγον οὐκ ἂν ἔχον.[o]

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Τιθείς τε[p] τοὔνομα τοῦ πράγματος ἕτερον δύο λέγει πού τινε.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἂν ταὐτόν γε αὐτῷ τιθῇ τοὔνομα, ἢ μηδενὸς ὄνομα[q] ἀναγκασθήσεται λέγειν· εἰ δέ τινος αὐτὸ φήσει, συμβήσεται τὸ ὄνομα ὀνόματος ὄνομα μόνον, ἄλλου δὲ οὐδενὸς ὄν.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.[r]

ΞΕ. Καὶ τὸ ἕν[s] γε, ἑνὸς ἓν ὂν μόνον, καὶ τοῦτο[t] ὀνόματος αὖ τὸ ἓν ὄν.

τε
[l] τὸ 𝔄.—[m] πάντων 𝔄ΓΔΛΞΠΣΥΒFH: πάντως ς.—[n] τό τε 𝔄ΔΠ, τὸ δὲ ΛΕF, τό τε γὰρ CH et corr B: τὸ δὲ *ς.—[o] οὐκ ἂν ἔχον ΓΛΣΥΕF, ἔχουκανέχον 𝔄Δ: οὐκ ἂν ἔχοι cum *ς corr Π.—[p] τε 𝔄ΔΛΞΠΣΥΒCEF: γε ς.—[q] ἢ μηδενὸς ὄνομα om Λ.—[r] οὕτως 𝔄ΓΥ: οὕτω *ς.—[s] ἓν ante ὂν om ΓΛΣΥΒCEFH.—[t] τοῦ 𝔄.—[u] θήσουσι

τό τε δύο] Sic Simpl. pro Τὸ δὲ δ. Tum id. γε post τοπαράπαν omisit. Heind.

καὶ τὸ παράπαν] *Atque adeo admittere ullo modo eum qui dicat nomen esse aliquid, rationi consentaneum haud fuerit.* legendo ἔχοι, ut hic, non ἔχον. Steph.

ἔχοι] Ald. Bas. 1. 2. ἔχον, quod referatur ad ὄνομα. Etiam Ficinus: *si quis nomen esse dicat, cujus nulla sit ratio.* Sed Stephani correctio haud dubie vera est, quum verba καὶ τὸ παράπαν γε ἀποδέχεσθαι necessario requirant verba quædam, ad quæ ipsa referantur. Fisch.

ἔχον] Participium hoc, quod Stephanus depravavit in ἔχοι, ex Ald. Bass. et Simplicio revocavi. V. not. ad Phædon. §. 113. Heind.

τιθεὶς τε] Male Steph. γε pro τε: quod cum Edd. vett. Simplicius habet. Heind.

λέγει] Ald. Bas. 1. 2. λέγειν. male. Ficinus recte habet, *duo quædam inducit.* Fisch.

ἢ μηδενὸς] Prætermissum hoc ἢ a Simpl. præstant et Edd. vett. et Ficinus hæc vertens: *Præterea si idem cum re nomen esse concedit, cogetur vel nullius esse nomen, vel si est alicujus, nominis nomen esse fateri;* neque quemquam offendet hæc in proximis sermonis mutatio εἰ δέ τινος αὐτὸ φήσει pro ἤ, εἴ τινος αὐτὸ φήσει. Heind.

εἰ δέ τινος] Cum præcedat ἢ μηδενὸς ὄνομα ἀναγκασθήσεται λέγειν, usitata sermonis forma postulabat ut sequeretur in altera parte, ἢ εἴ τινος αὐτὸ φήσει. Alioqui retinendo εἰ δέ τινος, nullus est illius particulæ ἢ usus ante μηδενός. Steph.

αὐτὸ] De certa Schleiermacheri correctione mutavi in αὖ τὸ, quo sua loco lux rediit. Jam enim hoc dicit philosophus: *Atque unum, quatenus est unius tantum unum,* (nam unum ad rem aliquam, quæ numeratur, referri oportet; igitur si quis nonnisi unum esse nihilque præterea ponit, unum hoc non potest nisi ad se ipsum referri), *hoc quoque nominis rursus unum* (*das Eine eines Namens*) *esse efficietur.* Pendet enim etiam

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΞΕ. Τί δέ; τὸ ὅλον ἕτερον τοῦ ὄντος ἑνὸς ἢ ταὐτὸν φήσουσι τούτῳ;[u]

§. 63. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ φήσουσί τε καὶ φασίν;

II. ii. 137. ΞΕ. Εἰ τοίνυν ὅλον ἐστίν, ὥσπερ καὶ Παρμενίδης λέγει,

πάντοθεν εὐκύκλου σφαίρης[v] ἐναλίγκιον ὄγκῳ,
μεσσόθεν[w] ἰσοπαλὲς πάντῃ· τὸ[x] γὰρ οὔ τέ τι[y] μεῖζον
οὔ τέ τι[z] βαιότερον[a] πελέναι[b] χρεών[c] ἐστι τῇ ἢ τῇ,[d]

τοιοῦτόν γε ὂν τὸ ὂν[e] μέσον τε καὶ ἔσχατα[f] ἔχει,[g] ταῦτα δὲ ἔχον πᾶσα[h] ἀνάγκη[i] μέρη ἔχειν. ἢ πῶς;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.[j]

I. 245. ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τό γε μεμερισμένον πάθος μὲν τοῦ

η
τοῦτο 𝔛ΔΠ.—[v] σφαίρης ΓΛCH, σφαίρας B: σφαίρας *s.—[w] μεσσόθεν om Λ.—[x] τοῦ ΞCH et corr ΣB.—[y] τι om ΞΣΥ.—[z] τι om Πs.—[a] βαιότερον 𝔛ΓΥ cum pr B et corr ΞE, καιότερον Δ, βιαιότερον CH et corr ΠB: βεβαιότερον *s.—[b] πελεναι 𝔛ΓΔ, πέλεν ΛΠΣΥBCEH, πέλειν ΞF: πέλει *s.—[c] χρεὸν 𝔛.—[d] ἥττη Γ, ἔτυ ΠΣB, ἔτυῖ CH: lacuna in Λ et, cui prius quoque τῇ deest, Υ.—[e] ὂν post τὸ om H.—[f] ἔσχατον Es.—[g] ἔχει 𝔛ΓΔΞΥE cum pr Π et corr F: ἔχειν *s.—[h] πᾶσαν ΛH.—

postremum hoc ὂν a prægresso συμβήσεται. Heind.

§. 63. παντόθεν] Cornarius in Eclogis legi hos Parmenidis versiculos atque constitui sic jubebat, Πάντοθεν εὐκ. σφαίρας ἐναλ. ὄγκῳ, Μεσσόθεν ἰσοπ. πάντῃ, τῷ γ' οὔτε τι μεῖζον Οὔτε βεβαιότερον πέλει. nam in Ald. Bas. 1. 2. est τὸ γὰρ—βεβαιότερος πέλειν. Sed Ficinus quoque βεβαιότερον πέλει legit, quum reddiderit *neque potentius est*: et Stephanus has lectiones recte recepit. At pro τὸ γὰρ haud dubie reponendum est τοῦ γ', aut certe τῷ γ', et orationis sententia, et legibus grammatices postulantibus. Ficinus vertit, *eo namque majus* —. Cæterum transtulit hos versus in Poësin Philosophicam Stephanus p. 44. sed male legit πέλειν, et, quod multo majus peccatum est, conjunxit hoc verbum cum verbis χρεών ἐστι, ita ut putarit, verba χρεών ἐστι—ἔσχατον ἔχειν esse ipsa quoque Parmenidis verba, atque adeo versiculos. unde etiam μέσσον scripsit pro μέσον. At sunt verba Hospitis, et quum ἔχει, ut legitur in Ald. Bas. 1. 2. cohæreat cum verbis χρεών ἐστι, Cornarius illud recte mutandum in ἔχειν vidit: quam ejus auctoritatem Stephanum hic secutum apparet. Jam Ficin. *necessarium est—ipsum ens medium extremave habere*. Fisch.

σφαίρης] Sic pro σφαίρας Simpl. qui l. l. itidemque fol. 12. in tertio horum versu veram præbet scripturam. Vulgo enim is ita legitur Οὔτε βεβαιότερον πέλει, χρεών ἐστι τῇ ἢ τῇ. Pro πελέμεν, quod ibi legitur fol. 12. ibid. fol. 19. scriptum est πελέναι. In secundo versu id. Simpl. f. 19. Τῷ γὰρ οὔτε, f. 12. omisso γὰρ, τὸ οὔτε τ. μ.—τοιοῦτόν γε ὄν. Simpl. f. 12. τοιοῦτο δὲ ὄν. Statim post recte idem utroque loco cum Edd. Ald. et Bass. ἔχει, pro quo Steph. Cornarii jussu dedit ἔχειν. Heind.

τό γε μεμερισμένον] Unum si totum est, partes habere necesse est. Jam etiamsi partes habeat, potest tamen, quando partes omnes in unum collectæ intelliguntur (ἐπὶ τοῖς μέρεσι πᾶσι), pro uno haberi, atque ita πάθος ἔχειν τοῦ ἑνός. At vero quod nonnisi τὸ πάθος τοῦ ἑνὸς habet, id non potest esse ipsum unum (αὐτὸ τὸ ἕν); huic enim *accidere* non potest, ut sit unum, sed est semper et per se unum.—In his Ἀλλὰ μὴν—πάθος μὲν τοῦ ἑνὸς ἔχειν, post ἑνὸς in Ald. et Bass. insertum τοῖς Simplicius f. 12. et f. 19. recte omittit. Heind. Sed jam Cornarius vidit articulum τοῖς tollendum esse. Fisch.

ἑνὸς ἔχειν ἐπὶ τοῖς μέρεσι πᾶσιν οὐδὲν ἀποκωλύει, καὶ ταύτῃ[k] δὴ πᾶν τε ὂν καὶ ὅλον ἓν εἶναι.

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὔ;

ΞΕ. Τὸ δὲ πεπονθὸς ταῦτα[l] ἆρ' οὐκ ἀδύνατον αὐτό γε τὸ ἓν αὐτὸ εἶναι;

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ἀμερὲς δή που δεῖ[m] παντελῶς τό γε ἀληθῶς ἓν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον εἰρῆσθαι.

ΘΕΑΙ. Δεῖ γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τὸ δέ γε τοιοῦτον ἐκ πολλῶν μερῶν ὂν οὐ συμφωνήσει τῷ λόγῳ.[n]

ΘΕΑΙ. Μανθάνω.

ΞΕ. Πότερον δὴ πάθος ἔχον τὸ ὂν[o] τοῦ ἑνὸς οὕτως ἕν τε ἔσται καὶ ὅλον, ἢ[p] παντάπασι μὴ λέγωμεν ὅλον εἶναι τὸ ὄν;[q] II. ii. 188.

ΘΕΑΙ. Χαλεπὴν προβέβληκας αἵρεσιν.

ΞΕ. Ἀληθέστατα μέντοι λέγεις. πεπονθός τε γὰρ τὸ ὂν ἓν εἶναί πως,[r] οὐ ταὐτὸν ὂν τῷ ἑνὶ φαίνεται, καὶ πλέονα[s] δὴ τὰ πάντα ἑνὸς ἔσται;

ΘΕΑΙ. Ναί.

§. 64. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐάν γε τὸ ὂν ᾖ μὴ ὅλον διὰ τὸ πεπονθέναι τὸ ὑπ' ἐκείνου πάθος, ᾖ δὲ αὐτὸ τὸ ὅλον, ἐνδεὲς[t] τὸ ὂν ἑαυτοῦ[u] ξυμβαίνει.

[j] ἀνάγκην Λ.—[j] οὕτως ꝐΓΥ.—[k] πάντῃ Λ.—[l] τοιαῦτα ΣΥ.—[m] δεῖ om pr Π, qui rc δή.—[n] ὅλῳ λόγῳ ꝐΔΠ, λόγῳ ὅλῳ ceteri: ὅλῳ s.—[o] ὂν Schleiermacherus: libri ὅλον.—[p] ᾗ Υ.—[q] ἓν CH et mg F.—[r] πῶς ΓΔΛΞΠΒCEFH.—[s] πλέον ἃ Ꝑ.—[t] ἐν δὲ

οὐ συμφων. τῷ λόγῳ] Vulgo τῷ ὅλῳ. Simpl. τῷ λόγῳ ὅλῳ, idque reddidit Ficinus: *cum universa ratione minime consonabit*, quam scripturam ex διττογραφίᾳ profectam apparet. Unice verum est τῷ λόγῳ, quod refertur ad proxime prægressa illa κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. Verbum τοιοῦτον statim, ut sæpe, explicatur additis his ἐκ πολλῶν μερῶν ὄν. V. not. ad Phædon. §. 71. Heind.

ἔχον τὸ ὂν] Hic quoque non cunctanter, quod ratio flagitabat, τὸ ὂν pro τὸ ὅλον cum Schleiermachero reposui. Nam qui quæri hic denuo possit, quod satis jam demonstratum est, *an totum eo sit unum totumque quod πάθος habeat τοῦ ἑνός?* Agi potius hic oportet de *eo, quod est* (περὶ τοῦ ὄντος), non de *toto*. Sed rem conficiunt seqq. quibus manifesto hæc repetuntur: πεπονθός τε γὰρ τὸ ὂν ἓν εἶναί πως etc. ac deinde §. seq. Καὶ μὴν ἐάν γε τὸ ὂν μὴ ᾖ ὅλον. Heind.

εἶναί πως] *Aliquo modo*, quatenus cunctæ partes in unum coëunt.—φανεῖται. Sic Simpl. Vulgo φαίνεται. Heind.

§. 64. μὴ ᾖ ὅλον] Ita Simpl. Edd. ᾖ μὴ ὅλ.—διὰ τὸ πεπονθέναι τὸ ὑπ' ἐκείνου πάθ. *quoniam tum non esset ipsum per se unum, sed tantum* τὸ πάθος τοῦ ἓν εἶναι *haberet*; hoc enim est τὸ ὑπ' ἐκείνου (sc. τοῦ ἑνὸς) πάθος. Cf. not. ad Phædon. §. 110. Omissæ autem in his voculæ ἂν exempla sæpius occurrunt. Heind.

ᾖ δὲ αὐτὸ τὸ ὅλον] *Si autem ipsum per se ὅλον extat.* Quod mox simplici-

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον ἑαυτοῦ[u] στερόμενον οὐκ ὂν ἔσται τὸ ὄν.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.[v]

ΞΕ. Καὶ ἑνός γε αὖ πλείω τὰ πάντα γίγνεται, τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ ὅλου χωρὶς[w] ἰδίαν ἑκατέρου φύσιν εἰληφότος.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Μὴ ὄντος δέ γε τὸ παράπαν τοῦ ὅλου, ταὐτά τε ταῦτα[x] ὑπάρχει τῷ ὄντι καὶ πρὸς τῷ[y] μὴ εἶναι μηδ᾽ ἂν γενέσθαι ποτὲ ὄν.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

II. ii. 189. ΞΕ. Τὸ γενόμενον ἀεὶ γέγονεν ὅλον, ὥστε οὔτε οὐσίαν οὔτε γένεσιν ὡς οὖσαν δεῖ προσαγορεύειν [τὸ ἓν ἢ] τὸ ὅλον ἐν τοῖς οὖσι μὴ τιθέντα.

ΘΕΑΙ. Παντάπασιν ἔοικε ταῦθ᾽ οὕτως ἔχειν.

ΞΕ. Καὶ μὴν οὐδ᾽ ὁποσονοῦν τι δεῖ τὸ μὴ ὅλον εἶναι·

Λ.—[u] ἐξ αὐτοῦ F.—[v] οὕτως ΧΓΤFH.—[w] χωρὶς...ὅλου om H.—[x] ταυτά τε ταῦτα ΓΛΞΣΤΒCFH: ταῦτά τε ταυτὰ s.—[y] πρὸς τὸ ΧΗ.—[z] ποσόν. τί γὰρ ΓΔΛΠΣΤΒC

ter dicitur τὸ ὅλον, non αὐτὸ τὸ ὅλον, dubito an idonea sit causa, cur h. l. scribendum putemus ᾗ δὲ αὖ τὸ ὅλον. Pro στερόμενον deinde Simpl. στερούμενον. Heind.

ταῦτά τε ταυτὰ ὑπάρχει τῷ ὄντι] Sc. τὸ ἐνδεὲς εἶναι ἑαυτοῦ καὶ τὸ οὐκ ὂν εἶναι.—μηδ᾽ ἂν γεν. ποτὲ ὄν. Simpl. addito articulo, ποτὲ τὸ ὄν. Sed ad γενέσθαι subaudiendum αὐτὸ, recteque hic abest articulus, ut ante in verbis οὐκ ὂν ἔσται τὸ ὄν. Heind.

τὸ γενόμενον ἀεὶ γέγ. ὅλον] *Ubi peracta est γένεσις, totum aliquid semper prodiisse et extare necesse est.* Heind.

ὥστε οὔτε οὐσίαν—τιθέντα] In his, quod primus notavit Schleierm. gravem oratio corruptelam suscepit. Quippe quæritur h. l. quid consequi necesse sit, si quis τὸ ὅλον omnino esse neget (μὴ ὄντος τοπαράπαν τοῦ ὅλου); si quis τὸ ἓν non ponat ἐν τοῖς οὖσι, de eo ne verbo quidem mentio facta in præcedd. neque vero fieri potuit, quum tota hæc disputatio pertineat ad eos ipsos, qui τὸ ὂν unum (ἓν) esse statuant. Apertum itaque est, ista τὸ ἓν ἢ a Platone scribi non potuisse; unde tamen quid exsculpas, non perinde facile est ad inveniendum. Quam enim perspicacissimus ille Platonis interpres medelam suasit, ut corrigatur τῷ ἑνὶ, etsi lenissima est, tamen dicendi hoc genus προσαγορεύειν τινὶ οὐσίαν non est *attribuere, assignare alicui essentiam* (hoc foret προσάπτειν, ἐπιφέρειν τινὶ οὐσίαν), sed *appellare aliquid essentiam* (v. not. ad Cratyl. §. 6.) Adde quod, etsi in hac disputatione τὸ ὂν prorsus æquale idemque τῷ ἑνὶ ponitur, causæ tamen nihil apparet, cur non potius τῷ ὄντι quam τῷ ἑνὶ hic scripserit Plato, quum in proximis sæpius τὸ ὂν usurparit, non τὸ ἕν. His adducor, ut corrigendum suspicer—δεῖ προσαγορεύειν τὸν τὸ ὅλον ἐν τοῖς οὖσι μὴ τιθέντα. Nimirum ex eo, quod in universum, non de uno ὄντι, dictum est, τὸ γενόμενον ἀεὶ γεγονέναι ὅλον, sequitur, ut, qui τὸ ὅλον esse neget, ei nulla omnino in re neque οὐσίαν neque γένεσιν ullam ponere liceat. Hoc igitur, quod in universum de omni omnino οὐσίᾳ et γενέσει dicitur h. l. nemo non statim ad id ipsum referat, de quo agitur h. l. τὸ ὄν. Eodemque modo universe dicuntur, quæ subjiciuntur his, Καὶ μὴν οὐδ᾽ ὁποσονοῦν τι δεῖ τὸ μὴ ὅλον εἶναι. Heind.

ποσόν τι γάρ[z] ὄν,[a] ὁπόσον ἂν ᾖ,[b] τοσοῦτον ὅλον ἀναγκαῖον αὐτὸ[c] εἶναι.

§. 65. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ γε.

ΞΕ. Καὶ τοίνυν ἄλλα μυρία ἀπεράντους ἀπορίας ἕκαστον εἰληφὸς φανεῖται[d] τῷ[e] τὸ[f] ὂν[g] εἴτε δύο τινὲ εἴτε ἓν μόνον εἶναι λέγοντι.

ΘΕΑΙ. Δηλοῖ σχεδὸν[h] καὶ τὰ νῦν ὑποφαίνοντα· συνάπτεται γὰρ ἕτερον ἐξ ἄλλου, μείζω καὶ χαλεπωτέραν φέρον περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἀεὶ ῥηθέντων πλάνην.

ΞΕ. Τοὺς μὲν τοίνυν διακριβολογουμένους ὄντος τε πέρι καὶ μὴ πάνυ μὲν οὐ διεληλύθαμεν, ὅμως δὲ ἱκανῶς ἐχέτω· τοὺς δὲ ἄλλως λέγοντας αὖ θεατέον, ἵν' ἐκ πάντων εἰδῶμεν ὅτι τὸ ὂν τοῦ μὴ ὄντος οὐδὲν εὐπορώτερον εἰπεῖν ὅ τί ποτ' ἔστιν. I. 246.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν πορεύεσθαι χρὴ καὶ ἐπὶ τούτους.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἔοικέ γε ἐν αὐτοῖς οἷον γιγαντομαχία τις

a εἶ

FH.—[a] οὖν F.—[b] ᾗ mg H.—[c] αὐτὸ om ΧΔ et pr Π, post εἶναι ponit Γ.—[d] φαίνεται Ε.—[e] τῷ om Δ.—[f] τὸ om Χ.—[g] ἓν ΣΥ.—[h] δηλοῖ δὲ σχεδὸν F.—[i] τί add CH et rc

§. 65. ἄλλας μυρίας] Sic pro vulgato ἄλλα μυρία Cod. Par. Tum pro φανεῖται Bas. 2. φαίνεται: [unde in Steph. pro v. l.] Illud etiam Simpl. habet. Heind.

ὑποφαίνοντα] Simpl. ὑπεμφαίνοντα. Quod proprie de die illucescente aut vere adventante usurpatur, ὑποφαίνειν, uti h. l. ita et in Epist. vii. p. 347. B. adhibuit Plato: ἂν δ' οὖν γίγνηται τὰ νῦν ὑποφαίνοντα, οἷα εἰκὸς αὐτὰ γίγνεσθαι, ἀπορῶ ὅ,τι χρήσομαι ἐμαυτῷ. Heind.

διακριβολ.] οἱ διακριβολογούμενοι περὶ τοῦ ὄντος sunt, quos supra §. 58. dixit ὁρμῆσαι ἐπὶ κρίσιν τοῦ τὰ ὄντα διορίσασθαι πόσα τε καὶ ποῖά ἐστι, ex quo genere citantur ibi Ionici, Eleatæ, Heraclitus et Empedocles; οἱ περὶ τοῦ μὴ ὄντος διακριβολογούμενοι ii sunt, quorum in eo versatur disputatio, ut τὸ μὴ ὂν ne cogitari quidem posse contendant §. 47. sq. Protagorei imprimis, deinde Antisthenes (v. not. ad Euthyd. §. 36.) Heind.

πάντας μὲν οὐ διελ.] Ita Euseb. Præp. Evang. xiv. p. 725. C. ubi hæc leguntur Τοὺς μὲν τοίνυν διακριβ. Vulgo πάνυ μὲν οὐ δ. Sed πάνυ διέρχεσθαι pro πάντως διέρχ. *rem penitus pertractare*, dubito an Græce dicatur; πάνυ autem si quis trahi velit ad οὐ, ut sit πάνυ οὐ positum pro οὐ πάνυ, *plane non*, hoc vereor ne magis etiam Hellenismo repugnet. Heind.

τοὺς δὲ ἄλλως λέγοντας] ἄλλως, *non* ἀκριβῶς, non certo numero definientes, sitne unum τὸ ὂν an plura. Dio Chrysost. Or. iii. p. 116. Reisk. Τούτων μὲν οὖν ὁ λόγος ἄλλως ἐπεμνήσθη, πολλὰ παθήματα καὶ συμφορὰς ἑκάστης αὐτῶν ἐκ τοῦ προτέρου χρόνου δεῖξαι δυνάμενος· περὶ δὲ τῆς εὐδαίμονός τε καὶ θείας καταστάσεως τῆς νῦν ἐπικρατούσης χρὴ διελθεῖν ἐπιμελέστερον. Heind.

εἰδῶμεν] Apud Eusebium scriptum est ἴδωμεν ὅτι etc. quam scripturam malo. Steph.

ἴδωμεν] Eusebii hoc ἴδωμεν vulgato εἰδῶμεν prætuli tum propter præcedens θεατέον, tum quod non *sciendi*, sed *cognoscendi discendique* vi præditum vocabulum requiritur h. l. Heind.

καὶ μὴν ἔοικέ γε] Hæc verba usque ad

εἶναι διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Οἱ μὲν εἰς γῆν ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου πάντα
II. ii. 190. ἕλκουσι, ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δρῦς περιλαμβάνοντες. τῶν γὰρ τοιούτων ἐφαπτόμενοι πάντων διισχυρίζονται τοῦτο εἶναι μόνον ὃ παρέχει προσβολὴν καὶ ἐπαφήν τινα, ταὐτὸν σῶμα καὶ οὐσίαν ὁριζόμενοι, τῶν δὲ ἄλλων εἴ τίς τί[i] φησι[j] μὴ σῶμα ἔχον εἶναι, καταφρονοῦντες τὸ παράπαν καὶ οὐδὲν ἐθέλοντες ἄλλο ἀκούειν.

ΘΕΑΙ. Ἦ δεινοὺς[k] εἴρηκας ἄνδρας· ἤδη γὰρ[l] καὶ[m] ἐγὼ τούτων[n] συχνοῖς προσέτυχον.[o]

§. 66. ΞΕ. Τοιγαροῦν οἱ[p] πρὸς αὐτοὺς ἀμφισβητοῦν-

δὲ
B.—j φήσει ΞΔΠ.—k ἤδειν οὓς ABCEFH.—l γὰρ Π.—m καὶ om Γ.—n τούτω Δ.—

ταυτὸν σῶμα καὶ οὐσίαν ὁριζόμενοι protulit Theodoret. Gr. Aff. Cur. ii. p. 732. ubi legitur τὰς ἐν χερσὶν—δρῦς λαβόντες, deinde πάντων σφόδρα διισχυρίζονται et μόνον ὅπερ ἔχει προσβολήν. Heind.

ὃ παρέχει προσβολὴν καὶ ἐπαφήν τινα] Ficinus, *quod quoquo modo percipitur atque tangitur*; προσλαβὴν pro προσβολὴν legendum esse, τοῦτο κἂν παῖς γνοίη. Sententia praeterea philosopho illo magno est dignissima. Cf. Theaet. i. p. 155. E. οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ τοῖν χεροῖν λαβέσθαι. Faehse.

εἴ τις φησι] Disputat adversus illos qui corpus statuebat esse οὐσίαν, quos ait rejicere eos omnes qui contra sentiunt. Idcirco vertendum fuisse videtur ut ego verti, testibus et judicibus eruditis, *alios autem, qui existimant illud esse quod corpus non habeat, plane contemnunt.* Serran.

Existimant aliquid esse quod etc. nam τὶ post φησὶ videtur subaudiendum: vel post τις: nisi deesse dicatur. Steph.

εἴ τις φησι] Imo εἴ τί τις φησι, uti jam Steph. monuit. Euseb. φήσει. Heind.

ἤδη] Vitiose Cod. Par. Ἤιδειν οὓς εἴρ. quod etiam Ficinus vertit, *Novi equidem quos viros dixeris.* Non ᾔδειν, sed οἶδα hoc sensu scribi debuerat. Tangi autem h. l. illos, qui nihil praeter atomos et inane esse statuerent, Leucippum Democritumque, nemo dubitet; praeter quos Aristippi quoque significationem agnoscit Schleiermach. In Theaeteto §. 33. de eodem genere philosophus: Σ. Ἄθρει δὴ περισκοπῶν, μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ. Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ τοῖν χεροῖν λαβέσθαι, πράξεις δὲ καὶ γενέσεις καὶ πᾶν τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι ὡς ἐν οὐσίας μέρει. Heind.

τούτων συχνοῖς] Euseb. τούτων πλέον συχνοῖς προσέτυχον. Hesych. Περιέτυχον· συνέτυχον. de Rep. viii. p. 566. D. προσγελᾷ τε καὶ ἀσπάζεται πάντας ᾧ ἂν περιτυγχάνῃ. de Legg. iii. p. 683. E. ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, ac deinde περιτυχόντες ἔργοις γενομένοις—ἐπὶ τὸν αὐτὸν λόγον ἐληλύθαμεν. Xenoph. Mem. 8. iii. 10. 2. Οὐ ῥᾴδιον ἐνὶ ἀνθρώπῳ περιτυχεῖν ἄμεμπτα πάντα ἔχοντι. Ibid. xiii. 1. γελοῖον τὸ εἰ μὲν τὸ σῶμα κάκιον ἔχοντι ἀπήντησάς τῳ, μὴ ἂν ὀργίζεσθαι, ὅτι δὲ τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακειμένῳ περιέτυχες, τοῦτό σε λυπεῖ; Alterius προστυχεῖν hoc significatu apud Platonem unum adhuc exemplum reperi in Epist. vii. p. 337. A. Δίων—πρὸς τοὺς τότε ὑπ' ἐμοῦ λόγους λεγομένους οὕτως ὀξέως ὑπήκουσε καὶ σφόδρα ὡς οὐδεὶς πώποτε ὧν ἐγὼ προσέτυχον νέων. Pro quo ἐντυχεῖν in Theaeteto posuit §. 5. Εὖ γὰρ ἴσθ' ὅτι, ὧν δὴ πώποτ' ἐνέτυχον, καὶ πάνυ πολλοῖς πεπλησίακα, οὐδένα πω ᾐσθόμην οὕτω θαυμαστῶς εὖ πεφυκότα, alias plerumque ἐντυχεῖν. Heind.

τες μάλα εὐλαβῶς ἄνωθεν ἐξ ἀοράτου ποθὲν ἀμύνονται, νοητὰ ἄττα καὶ ἀσώματα εἴδη[q] βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι· τὰ δὲ ἐκείνων σώματα καὶ τὴν λεγομένην ὑπ' αὐτῶν ἀλήθειαν κατὰ σμικρὰ διαθραύοντες ἐν τοῖς λόγοις γένεσιν ἀντ'[r] οὐσίας φερομένην τινὰ προσαγορεύουσιν. ἐν[s] μέσῳ δὲ περὶ ταῦτα ἄπλετος ἀμφοτέρων μάχη τις, ὦ Θεαίτητε, ἀεὶ ξυνέστηκεν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Παρ' ἀμφοῖν τοίνυν τοῖν γενοῖν κατὰ μέρος λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται[t] τῆς οὐσίας.

ΘΕΑΙ. Πῶς οὖν δὴ[u] ληψόμεθα;

ΞΕ. Παρὰ μὲν τῶν ἐν εἴδεσιν αὐτὴν τιθεμένων ῥᾷον· ἡμερώτεροι γάρ· παρὰ δὲ τῶν εἰς σῶμα πάντα ἑλκόντων II. ii. 191.
βίᾳ χαλεπώτερον,[v] ἴσως δὲ καὶ[w] σχεδὸν ἀδύνατον. ἀλλ' ὧδέ μοι δεῖν δοκεῖ περὶ αὐτῶν δρᾷν.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Μάλιστα μέν, εἴ πῃ δυνατὸν ἦν, ἔργῳ βελτίους[x] αὐτοὺς ποιεῖν· εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγχωρεῖ,[y] λόγῳ ποιῶμεν, ὑποτιθέμενοι νομιμώτερον αὐτοὺς ἢ νῦν[z] ἐθέλοντας ἂν ἀποκρίνασθαι. τὸ γὰρ ὁμολογηθὲν παρὰ[a] βελτιόνων που κυ-

[o] προσέτυχον ΧΔΠ : περιέτυχον *ς.—[p] αἱ om pr Π.—[q] εἴδη om pr Π.—[r] ἀντ'... προσαγορεύουσιν om Λ.—[s] ἐν δὲ Λ.—[t] τίθεται Λ.—[u] δὴ om Λ.—[v] βίᾳ. χαλεπώτερον γὰρ (particula rc addita) Γ.—[w] καὶ om ς.—[x] βελτίονας Ϝ.—[y] μὴ ἐγχωρεῖ τοῦτο Γ, τοῦτο μὴ ἐγχωρῆι Χ.—[z] ἡμῖν Η.—[a] περὶ ς.—[b] τὸ om ΣΥ.—[c] βελτίστους

μάλα εὐλαβῶς ἄνωθεν] Ficinus, *caute admodum atque pie superne* —. Unde minime sequitur, quod quis forte putaverit, Ficinum legisse post *εὐλαβῶς*, *καὶ εὐσεβῶς* : interpretatus est enim, quamquam minus recte, unam eandemque rem duobus verbis, et *caute* et *pie*, quo sensu posteriore hæc vox quoque occurrit Act. Apost. ii. 5. Sic vox *ὑγιὴς* vertitur *solidus et simplex* p. 304. Faehse.

§. 66. *νοητὰ ἄττα καὶ ἀσώματα εἴδη*] Non suam ipsius de ideis doctrinam describi h. l. a Platone, sed Megaricos potissimum philosophos, ab Eleatica profectos disciplina, facile quisque concedet Schleiermachero in Vers. V. ii. p. 134. De Euclide Diog. Laert. ii. 106. οὗτος ἓν τὸ ἀγαθὸν ἀπεφαίνετο πολλοῖς ὀνόμασι καλούμενον· ὁτὲ μὲν γὰρ φρόνησιν, ὁτὲ δὲ θεὸν καὶ ἄλλοτε νοῦν καὶ τὰ λοιπά· τὰ δ' ἀντικείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνῄρει, μὴ εἶναι φάσκων. Heind.

ὑπ' αὐτῶν] Euseb. *ὑπὸ τούτων*. Mox idem *ἀντὶ οὐσίας*. Heind.

φερομένην] *Quæ continua agitatur mutatione.*—*ἐν μέσῳ*, quasi *ἐν τῷ μεταιχμίῳ*, *spatio inter duas acies.* Iliad. v. 8. Ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο. vi. 120. Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Heind.

ἄπλετος] Euseb. *ἄπληστος*, quod veterum est poetarum, ut Hesiod. Theog. 709. V. Ruhnken. ad hymn. in Cerer. v. 83. De voce *ἄπλετος*, *vastus*, *immanis*, Platoni usurpata etiam de Legg. iii. p. 683. A. *ἐν χρόνου τινὸς μήκεσιν ἀπλέτοις*, vid. intpp. ad Moerin p. 24. Heind.

παρὰ βελτιόνων] Sic Cod. Par. cum Ald. et Bas. 1. Ex Bas. 2. ubi prostat *περὶ βελτιόνων*, mendum hoc fluxit in-

ῥιώτερον ἢ τὸ[b] παρὰ χειρόνων· ἡμεῖς δὲ οὐ τούτων φροντίζομεν, ἀλλὰ τἀληθὲς ζητοῦμεν.

ΘΕΑΙ. Ὀρθότατα.

§. 67. ΞΕ. Κέλευε δὴ τοὺς βελτίους[c] γεγονότας ἀποκρίνασθαί σοι, καὶ τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν ἀφερμήνευε.[d]

ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσται.

ΞΕ. Λεγόντων δὴ θνητὸν ζῶον εἴ φασιν εἶναί τι.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τοῦτο δὲ οὐ σῶμα ἔμψυχον ὁμολογοῦσιν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Τιθέντες τι τῶν ὄντων ψυχήν;

i. 247. ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τί δαί;[e] ψυχὴν οὐ τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δὲ ἄδικόν φασιν εἶναι, καὶ τὴν μὲν φρόνιμον,[f] τὴν δὲ ἄφρονα;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΞΕ. Ἀλλ' οὐ δικαιοσύνης ἕξει καὶ παρουσίᾳ τοιαύτην
ii. ii. 192. αὐτῶν ἑκάστην γίγνεσθαι, καὶ τῶν ἐναντίων[g] ἐναντίαν.

ΘΕΑΙ. Ναί,[h] καὶ ταῦτα ξύμφασιν.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τό γε[i] δυνατόν τῳ[j] παραγίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι πάντως εἶναί τι φήσουσιν.

ΘΕΑΙ. Φασὶ μὲν οὖν.[k]

ΞΕ. Οὔσης οὖν[l] δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς καὶ[m] τῶν ἐναντίων, καὶ δὴ καὶ ψυχῆς ἐν ᾗ ταῦτα ἐγγίγνεται, πότερον[n] ὁρατὸν καὶ ἁπτὸν εἶναί φασί τι αὐτῶν ἢ πάντα ἀόρατα;

ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οὐδὲν τούτων γε ὁρατόν.

E.—[d] ἀφερμήνευε ꝤΓΔΛΠΞ et pr B: ἐφερμήμευε *s.—[e] δὲ ꝤΓΔΛΞΠΣΥBCH.—[f] φρόνιμον Ξ (ην superscr.), φρονίμην ΓΛΣΥBCEFH.—[g] τὴν ἐναντίαν ꝤΓΔΛBCEFH et pr Π: pr enim om ἐναντίαν.—[h] ναὶ om ΞΣ.—[i] τὸ δὲ F.—[j] τὸ ΛΣΥ.—[k] φαμὲν οὖν F.—[l] αὖ

Stephanianam. Heind.

§. 67. καὶ τὸ λεχθὲν—ἀφερμήνευε] *Quodque ab iis dictum fuerit, ipsorum quasi nomine et verbis proloquere.* Nam pro illis respondendi vices in seqq. sustinet Theætetus. In his quod vulgo legitur ἐφερμήνευε, audacter mutavi in ἀφερμήνευε, quod idem mox §. 70. in Ald. et Bass. comparet, σὺ δ' ἡμῖν καὶ τὰ παρὰ τούτων ἀφερμήνευε, ubi unus Steph. edidit ἐφερμήνευε. Præterea ἀφερμηνεύειν, *clare proloqui s. explicare*, sæpius legitur apud Platonem, ut de Legg. ii. 660. C. ὡς σὺ κατ' Αἴγυπτον ἀφερμηνεύεις. vii. p. 809. B. δεῖ δὲ—πάντα—λόγον ἀφερμηνεύειν. ἐφερμηνεύειν si unquam reperitur, vix aliud sonet quam ἐπεκδιηγεῖσθαι, qua potestate voc. ἑρμηνευτικὸς apud grammaticos legitur. Heind.

§. 68. ΞΕ. Τί δαί;[o] τῶν τοιούτων μῶν σῶμά τι λέγουσιν ἴσχειν;

ΘΕΑΙ. Τοῦτο οὐκέτι κατὰ ταὐτὰ[p] ἀποκρίνονται πᾶν, ἀλλὰ τὴν μὲν ψυχὴν αὐτὴν δοκεῖν[q] σφίσι σῶμά τι κεκτῆσθαι, φρόνησιν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον ὧν ἠρώτηκας, αἰσχύνονται τὸ τολμᾷν ἢ μηδὲν τῶν ὄντων αὐτὰ ὁμολογεῖν ἢ πάντ' εἶναι σώματα διισχυρίζεσθαι.

ΞΕ. Σαφῶς γὰρ ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, βελτίους γεγόνασιν ἄνδρες,[r] ἐπεὶ τούτων οὐδ' ἂν ἓν[s] ἐπαισχυνθεῖεν οἵ γε αὐτῶν σπαρτοί τε καὶ αὐτόχθονες,[t] ἀλλὰ διατείνοιντ' ἂν πᾶν[u] ὃ μὴ δυνατοὶ ταῖς χερσὶ ξυμπιέζειν[v] εἰσίν, ὡς ἄρα[w] τοῦτο[x] οὐδὲν τὸ παράπαν ἐστίν.

ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οἷα[y] διανοοῦνται λέγεις.

ΞΕ. Πάλιν τοίνυν ἀνερωτῶμεν αὐτούς· εἰ γάρ τι καὶ II. ii. 198.
σμικρὸν ἐθέλουσι τῶν ὄντων συγχωρεῖν ἀσώματον, ἐξαρκεῖ. τὸ γὰρ ἐπί τε τούτοις ἅμα καὶ ἐπ' ἐκείνοις ὅσα ἔχει σῶμα ξυμφυὲς γεγονός, εἰς ὃ βλέποντες ἀμφότερα εἶναι λέγουσι, τοῦτο αὐτοῖς ῥητέον. [§. 69.] Τάχ'[z] οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν, εἰ δή τι τοιοῦτον πεπόνθασι. σκόπει προτεινομένων

Λ.—[m] καὶ post δὴ om EF.—[n] πότε H.—[o] δαὶ F.—[p] ταυτὰ ΞF : ταῦτα *s.—[q] δοκεῖν om ΣΥ.—[r] libri ἄνδρες : οἱ ἄνδρες s.—[s] οὐδὲν ἂν Ξ : ἂν om ΣΥΗ.—[t] καὐτόχθονες Ξ.—[u] πᾶν om ΛCH.—[v] ξ. BC.—[w] ἔτι C, om H ; in Λ lacuna.—[x] τούτων

§. 68. τί δέ; τῶν τοιούτων μῶν σῶμά τι] Hoc τι sine dubio ad σῶμα pertinet neque trahi potest ad genit. τῶν τοιούτων, ut ex proximis his intelligitur, ἀλλὰ τὴν μὲν ψυχὴν αὐτὴν δοκεῖν σφισι σῶμά τι κεκτῆσθαι. Itaque ni Plato scripserit τῶν τι τοιούτων μῶν σ. τι λ. l. distinxerim Τί δὲ τῶν τοιούτων; μῶν σῶμά τι λέγ. ἴσχειν (sc. αὐτά); Ut Phædon. p. 78. Τί δὲ τῶν πολλῶν καλῶν, οἷον ἀνθρώπων ἢ ἵππων —; ἆρα κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχει etc. Heind.

κατὰ ταυτὰ] κατὰ ταυτὰ eodem modo. Ita jam Cornarius legit quum vertit secundum eadem. Edd. κατὰ ταῦτα. Heind.

αἰσχύνονται τὸ τολμᾷν] Xenoph. Mem. Socr. iii. 14. 1. Οἱ οὖν τὸ πολὺ φέροντες ᾐσχύνοντο τὸ μὴ κοινωνεῖν τοῦ εἰς τὸ κοινὸν τιθεμένου καὶ τὸ μὴ ἀντιτιθέναι τὸ ἑαυτῶν. Sic recte illa legebantur ante Ernestium, qui primus sincera corrupit. Eurip. Iph. A. 452. Τὸ μὴ δακρῦσαι δ' αὖτις αἰδοῦμαι τάλας. Heind.

οἵ γε αὐτῶν σπαρτοί τε καὶ αὐτόχθ.] *Sparti et ex ipsa terra nati*, terrestres animæ, quibus nihil commune cum τοῖς ἄνωθεν et ἀοράτοις. σπαρτοὺς dictos constat Cadmi socios, a Cadmo satos ac terra procreatos. Pausan. ix. 5. Schol. ad Apollon. Rhod. iii. v. 1178. et 1185. Apollod. iii. 4. Idem mox §. 71. dicuntur οἱ γηγενεῖς. V. Valcken. ad Eurip. Phœn. 670. Heind.

§. 69. τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀπ.] In Ald. hæc ita distinguuntur: — τοῦτο αὐτοῖς ῥητέον. τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν εἰ δή τι τοιοῦτον πεπόνθασι, σκόπει προτεινομ. ἡμῶν ἆρ' ἐθέλ.— εἶναι τὸ ὄν. Θ. Τὸ ποῖον δή; etc. In Bas. 2. Θ. Τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν, εἰ δή τι τοιοῦτον πεπόνθασι. Ξ. Σκόπει προτ.—τὸ ὄν. Θ. Τὸ ποῖον δή; Quemadmodum interpungere voluit Steph. in cujus Ed. operarum errore deest Theæteti nomen ante hæc τάχ' οὖν ἴσως

ἡμῶν[a] ἆρ' ἐθέλοιεν ἂν δέχεσθαι καὶ ὁμολογεῖν τοιόνδ'[b] εἶναι τὸ ὄν.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δή; λέγε, καὶ τάχα εἰσόμεθα.

ΞΕ. Λέγω δὴ τὸ καὶ ὁποιανοῦν τινὰ[c] κεκτημένον δύναμιν εἴτ' εἰς[d] τὸ ποιεῖν ἕτερον ὁτιοῦν πεφυκὸς εἴτ' εἰς τὸ παθεῖν καὶ σμικρότατον ὑπὸ τοῦ φαυλοτάτου, κἂν εἰ μόνον εἰσάπαξ, πᾶν τοῦτο[e] ὄντως εἶναι· τίθεμαι γὰρ ὅρον ὁρίζειν τὰ ὄντα, ὡς ἔστιν οὐκ ἄλλο τι πλὴν δύναμις.

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἐπεί περ αὐτοί γε[f] οὐκ ἔχουσιν ἐν τῷ παρόντι τούτου βέλτιον λέγειν, δέχονται τοῦτο.

ΞΕ. Καλῶς· ἴσως[g] γὰρ ἂν[h] εἰσύστερον ἡμῖν τε καὶ
I. 248. τούτοις ἕτερον ἂν φανείη. πρὸς μὲν οὖν τούτους τοῦτο ἡμῖν ἐνταῦθα μενέτω[i] ξυνομολογηθέν.

ΘΕΑΙ. Μένει.

§. 70. ΞΕ. Πρὸς δὲ[j] τοὺς ἑτέρους ἴωμεν, τοὺς τῶν εἰδῶν φίλους· σὺ δ' ἡμῖν καὶ τὰ[k] παρὰ τούτων ἀφερμήνευε.[l]

ΣΤ.—[y] οἷα σχεδὸν Γ.—[z] : τάχ' Ε.—[a] ἡμῶν om Δ. καὶ οὐκ Γ.—[b] τοιόνδ' ἔφ' Γ.—[c] τινα om ΧΔΠ.—[d] δύν. εἴ τις ΧΛΗ et pr Ε.—[e] τοῦτο πᾶν Γ.—[f] τε F.—[g] ἴσθι
μένοιεν
pr Γ.—[h] ἂν add ΓΔΛΠΒCEFH.—[i] μὲν ἐν τῷ H.—[j] δὴ ΧΔΛΠΣΥΒCFH et pr Γ.—

—πεπόνθασι. Nos, mutato δὴ in δὲ, veram loci distinctionem restituimus. Heind.

τάχ' οὖν—εἶναι τὸ ὄν] Hæc tribuuntur Hospiti ab Ald. et Steph. sed Cornarii admonitu, restitui nomina personarum e Bas. 1. 2. et Ficino. Fisch.

εἴτε εἰς τὸ ποιεῖν] Ald. εἴ τις τὸ ποιεῖν. Bas. εἴτε τὸ ποιεῖν. Nostrum restituit Cornarius. Ποιεῖν ἕτερον, ὁτιοῦν πεφυκὸς est *efficere aliud, quidquid est.* Heind.

κἂν εἰ μόνον εἰσάπαξ] De Legg. i. p. 646. B. Πῶς δ' οὐκ ἀκουσόμεθα, κἂν εἰ μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλὰ τοῦ θαυμαστοῦ τε καὶ ἀτόπου etc. Menon. p. 72. C. Οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν, κἂν εἰ πολλαὶ καὶ παντοδαπαί εἰσιν, ἕν γέ τι εἶδος ταυτὸν ἅπασαι ἔχουσιν etc. Aristoph. Acharn. 1020. Μέτρησον εἰρήνης τί μοι κἂν πέντ' ἔτη. Quibus locis, ut innumeris aliis, κἂν per se positum est neque cum reliqua sermonis structura cohæret. Heind.

τίθεμαι γὰρ ὅρον ὁρίζειν τὰ ὄντα] *Pono enim, definitionem continere ea quæ sunt, ut sint nihil aliud quam vis.* Ita etsi hæc possunt explicari, subblanditur tamen Bœckhii mei conjectura suadentis, τίθεμαι γὰρ ὅρον ὁρίζειν τὰ ὄντα ὡς ἔστιν etc. Heind.

ὡς ἔστιν] Steph. 'γρ. ὅς ἐστιν' quæ erat conjectura Cornarii non necessaria. Fisch.

τούτου βέλτιον λέγειν] Infra §. 96. καὶ λεκτέον βέλτιόν τι τῶν νῦν εἰρημένων. Cratyl. §. 95. λέγε εἴ τι ἔχεις βέλτιον. Hic τι vel potius οὐδὲν omissum ut in eod. Cratyl. §. 90. οὐ γὰρ ἔχομεν τούτου βέλτιον εἰς ὅ,τι ἐπανενέγκωμεν etc. Xenoph. Anab. iii. 2. 37. εἰ μὲν οὖν ἄλλος τις βέλτιον ὁρᾷ, ubi nulla erat mutandi necessitas. Heind.

μένει] Stephanus conj. μενεῖ. non male. Fisch.

§. 70. *ἀφερμήνευε*] Cf. not. ad §. 67. Heind.

ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσται. II. ii. 194.

ΞΕ. Γένεσιν, τὴν[m] δὲ[n] οὐσίαν χωρίς που διελόμενοι λέγετε; ἦ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ σώματι μὲν ἡμᾶς γενέσει δι'[o] αἰσθήσεως κοινωνεῖν, διὰ λογισμοῦ δὲ ψυχῇ πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν, ἣν ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχειν φατέ, γένεσιν δὲ ἄλλοτε ἄλλως.

ΘΕΑΙ. Φαμὲν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τὸ δὲ δὴ κοινωνεῖν, ὦ πάντων ἄριστοι, τί[p] τοῦθ' ὑμᾶς[q] ἐπ' ἀμφοῖν λέγειν φῶμεν;[r] ἆρ' οὐ τὸ νῦν δὴ παρ' ἡμῶν ῥηθέν;

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Πάθημα ἢ ποίημα ἐκ δυνάμεώς τινος ἀπὸ τῶν πρὸς ἄλληλα ξυνιόντων γιγνόμενον. Τάχ' οὖν, ὦ Θεαίτητε, αὐτῶν τὴν πρὸς ταῦτα ἀπόκρισιν σὺ μὲν οὐ κατακούεις,[s] ἐγὼ δὲ ἴσως διὰ συνήθειαν.

ΘΕΑΙ. Τίν' οὖν δὴ λέγουσι λόγον;

§. 71. ΞΕ. Οὐ συγχωροῦσιν ἡμῖν τὸ νῦν δὴ ῥηθὲν πρὸς τοὺς γηγενεῖς οὐσίας πέρι.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ἱκανὸν ἔθεμεν ὅρον που τῶν ὄντων, ὅταν τῳ παρῇ II. ii. 195.

[k] τὰ om Δ.—[l] ἐφερμήνευε r.—[m] τὴν μὲν οὖν γένεσιν r.—[n] τε corr Γ, δέ γε Ξ et rc ΠΣ, δὲ καὶ BCH.—[o] διὰ...κοινωνεῖν om Υ.—[p] τί om Υ.—[q] ἡμᾶς EF.—[r] λέγειν φῶμεν ΣΔΠ: φῶμεν λέγειν *r.—[s] οὐκ ἀκούεις Δ, οὐκ ἀργεῖν ἀκούεις Η.—[t] δύναμιν

γένεσιν, τὴν δὲ οὐσίαν—λέγετε] Hæc est lectio Ald. et Bas. quam mutavit Stephanus Cornarii jussu edens *Τὴν μὲν οὖν γένεσιν, τὴν δ' οὐσίαν—λέγετε.* Mutationem peperit ignorantia obvii passim apud scriptores loquendi generis, cujus quæ protuli exempla ad Theætet. §. 96. his facili negotio multo plura ex melioribus imprimis Codd. Mss. accedent. Velut, ut unum hoc proferam, de Rep. v. p. 455. B. in verbis, *ἆρα οὕτως ἔλεγες, τὸν μὲν εὐφυῆ πρός τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ, ἐν ᾧ ὁ μὲν ῥᾳδίως τι μανθάνοι, ὁ δὲ χαλεπῶς;* Codicis Par. auctoritate ista *ὁ μὲν* futurus editor expungere debebit. Heind.

διὰ λογισμοῦ δὲ ψυχῇ πρὸς τὴν ὄ. ο.] Variatur structura in his *πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν*, ne dativo *ψυχῇ* alius statim *τῇ ὄντως οὐσίᾳ* adderetur. Aperte enim hæc *πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν* precedenti respondent *γενέσει.*—*ἐπ' ἀμφοῖν*, in utroque, et *τῇ γενέσει* et *τῇ οὐσίᾳ*. Heind.

σὺ μὲν οὐ κατακούεις] *Tu non clare et penitus percipis.* Auctor dialogi *Ἐραστῶν* nomine inscripti init. *ἐτυγχανέτην οὖν δύο τῶν μειρακίων ἐρίζοντε, περὶ ὅτου δὲ, οὐ σφόδρα κατήκουον.* Ibid. p. 133. B. *λέγων μέγα τῇ φωνῇ, ἵν' αὐτοῦ κατακούοι τὰ παιδικά.* Heind.

§. 71. *ἱκανὸν ἔθεμεν ὅρον*] Similiter

ἡ τοῦ πάσχειν ἢ δρᾷν καὶ πρὸς τὸ σμικρότατον δύναμις;[t]

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πρὸς δὴ ταῦτα τόδε λέγουσιν,[u] ὅτι[v] γενέσει μὲν μέτεστι[w] τοῦ πάσχειν καὶ ποιεῖν δυνάμεως, πρὸς δὲ οὐσίαν τούτων οὐδετέρου[x] τὴν δύναμιν ἁρμόττειν[y] φασίν.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν λέγουσί τι;

ΞΕ. Πρὸς ὅ γε[z] λεκτέον ἡμῖν ὅτι δεόμεθα παρ' αὐτῶν ἔτι πυθέσθαι σαφέστερον, εἰ προσομολογοῦσι τὴν μὲν ψυχὴν γιγνώσκειν, τὴν δ' οὐσίαν γιγνώσκεσθαι.

ΘΕΑΙ. Φασὶ μὴν τοῦτό γε.

ΞΕ. Τί δέ; τὸ γιγνώσκειν ἢ τὸ γιγνώσκεσθαι φατὲ ποίημα ἢ πάθος ἢ ἀμφότερον; ἢ τὸ[a] μὲν πάθημα, τὸ δὲ θάτερον; ἢ παντάπασιν οὐδέτερον οὐδετέρου τούτων μεταλαμβάνειν;

[t] H.—[u] φασὶν Γ.—[v] ὅτε H.—[w] τουτέστι Λ.—[x] οὐδέτερον F.—[y] ἁρμόττει Υ.—[z] γε

conformata sermonis structura Hipp. Maj. §. 6. πολλοῖς συνδοκεῖ, ὅτι τὸν σοφὸν αὐτὸν αὑτῷ μάλιστα δεῖ σοφὸν εἶναι· τούτου δ' ὅρος ἐστὶν ἄρα, ὃς ἂν πλεῖστον ἀργύριον ἐργάσηται. Neque multum hinc distat, quæ magis etiam a nostro recedit sermone, illa loquendi ratio Herodot. i. 136. Ἀνδραγαθίη δ' αὕτη ἀποδέδεκται μετὰ τὸ μάχεσθαι εἶναι ἀγαθὸν, ὃς ἂν πολλοὺς ἀποδέξῃ παῖδας. Aristoph. Thesm. 177. Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ Πολλοὺς καλῶς οἷόστε συντέμνειν λόγους. Xenoph. Hellen. ii. 3. 51. Ἐγὼ—νομίζω, προστάτου ἔργον εἶναι οἵου δεῖ, ὃς ἂν ὁρῶν τοὺς φίλους ἐξαπατωμένους μὴ ἐπιτρέπῃ. Dio Chrysost. Or. ii. p. 90. ὡς καὶ τοῦτο ἱκανὸν σημεῖον ἀρετῆς ἢ κακίας, οἵτινες ἂν ἐγκρατῶς τὰς εὐτυχίας ἢ τοὐναντίον μεθ' ὕβρεως φέρωσιν. Xenoph. Anab. ii. 6. 6. Ταῦτα οὖν φιλοπολέμου δοκεῖ ἀνδρὸς ἔργα εἶναι, ὅστις, ἐξὸν—εἰρήνην ἄγειν ἄνευ αἰσχύνης καὶ βλάβης, αἱρεῖται πολεμεῖν. Quæ afferre debebam ad Phædon. §. 35. HEIND.

ἡ τοῦ πάσχειν] *Aut patiendi vel tantillum facultas:* ad verbum, *vel ad minimum.* STEPH.

καὶ πρὸς τὸ σμικρότατον] *Vel ad minimum faciendum patiendumve.* HEIND.

ἢ ἀμφότερον] *An utrumque? an hoc quidem, passionem, illud autem, alterum* (i. e. *actionem*)? *an omnino neutrum?* si quidem retineantur verba illa, ἢ τὸ μὲν, πάθημα, τὸ δὲ, θάτερον. quæ licet nec Fic. agnoverit, et in quibusdam vet. libris [inter quos est Serrani vet. cod.] non extent, convenire videntur. STEPH.

ἢ τὸ μὲν—θάτερον] Hæc verba omissa sunt in Bas. 2. fortassis operarum negligentia, aut potius librariorum, quam præcedat ἀμφότερον. Certe Ficinus quoque ea in suis codicibus invenerat: nam versio ejus, ab Grynæo nondum mutata, habet, *aut aliud quidem pati, aliud autem agere.* Unde Stephanus falsi arguitur. Serranus verba ἢ τὸ μὲν πάθημα, τὸ δὲ θάτερον omisit in sua versione. FISCH.

ἢ τὸ μὲν πάθημα, τὸ δὲ θάτερον] Genuina hæc sunt haud dubie, quamvis desint in Bas. 2. nec Latine legantur in germana Ficini versione. Quippe præterquam quod τὸ γιγνώσκειν per se ipsum esse potest vel πάθημα vel ποίημά τι vel utrumque, itemque τὸ γιγνώσκεσθαι, fieri potest, ut, quum alterum πάθημα sit, alterum sit ποίημα. Non igitur redundant hæc; imo si absint, proxima ἢ παντάπασιν οὐδέτερον οὐδετέρου τούτων μεταλαμβάνειν cum præcedd. non cohærebunt. πάθημα autem hoc miror sic statim post πάθος illatum. An primitus scriptum ποίημα? HEIND.

ΘΕΑΙ. Δῆλον[b] ὡς οὐδέτερον οὐδετέρου· τἀναντία γὰρ ἂν[c] τοῖς ἔμπροσθεν λέγοιεν.

ΞΕ. Μανθάνω,[d] τόδε γε, ὡς[e] τὸ γιγνώσκειν εἴ περ ἔσται ποιεῖν τι, τὸ γιγνωσκόμενον ἀναγκαῖον αὖ ξυμβαίνει πάσχειν. τὴν[f] οὐσίαν δὴ κατὰ τὸν λόγον τοῦτον γιγνωσκομένην ὑπὸ τῆς γνώσεως, καθ' ὅσον γιγνώσκεται, κατὰ[g] τοσοῦτον κινεῖσθαι διὰ τὸ πάσχειν, ὃ δή φαμεν οὐκ ἂν γενέσθαι περὶ τὸ ἠρεμοῦν.[h]

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς. II. ii. 196.

§. 72. ΞΕ. Τί δαί[i] πρὸς Διός; ὡς ἀληθῶς κίνησιν καὶ ζωὴν καὶ ψυχὴν καὶ φρόνησιν ἦ[j] ῥᾳδίως πεισθησόμεθα[k] τῷ παντελῶς ὄντι μὴ παρεῖναι, μηδὲ ζῆν αὐτὸ μηδὲ φρονεῖν, I. 249. ἀλλὰ σεμνὸν καὶ ἅγιον νοῦν οὐκ ἔχον ἀκίνητον ἑστὸς[l] εἶναι;

ΘΕΑΙ. Δεινὸν μέντ' ἄν, ὦ ξένε, λόγον συγχωροῖμεν.

ΞΕ. Ἀλλὰ νοῦν μὲν ἔχειν, ζωὴν δὲ μὴ φῶμεν;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΞΕ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀμφότερα ἐνόντ' αὐτῷ[m] λέγομεν,[n] οὐ μὴν ἐν ψυχῇ γε[o] φήσομεν αὐτὸ ἔχειν αὐτά;

om F.—[a] ἢ τὸ...θάτερον om ΓΛΒCEFΗ.—[b] : δῆλον ΓΥCEF.—[c] ἂν om ΔΠ.—[d] μανθάνω : τὸ δὲ ὡς ꝐΔΠ. μανθάνω : τὸ δέ γε ὡς ΛΞΥΒCFΗ et pr E.—[e] ὡς...] hæc priori continuant etiam ΓΞΕ.—[f] : τὴν Ξ.—[g] κατὰ Ξ. γρ διὰ —[h] ἠρεμεῖν Δ et pr Π, ἠρεμεῖν Ꝑ.—[i] δέ ꝐΔΠ.—[j] ἢ ꝐCF.—[k] πεισόμεθα F.—[l] ἑστὸς ꝐΔ et pr Π : ἑστὼς *ς.—[m] ἐνὸν ταυτῷ Ꝑ, ἐν ὂν ταὐτῷ ΛΥΕ.—[n] λέγωμεν ΓΗ.—[o] τε ΣΥΒCEΗ et pr F.—

μανθάνω τόδε γε] *Hoc sane intelligo, quod si Cognoscere est facere quid.* ut hæc ab eodem dicantur, ut in Ald. sed male in eadem edit. quæ sunt post *πάσχειν* alii adscribuntur, videlicet Ξένῳ. Steph.

δῆλον ὡς οὐδέτερον] In Edd. Bas. et Steph. loquentium in his vices ita distribuuntur :—*μεταλαμβάνειν*; *δῆλον ὡς —λέγοιεν*. Θ. *Μανθάνω τόδε γε*. Ξ. *Ὡς τὸ γιγνώσκειν* —. Sed hæc *δῆλον ὡς—λέγοιεν*, interrogationi suæ prorsus præter Platonici dialogi morem subjiceret ipse Eleates, præsertim quum Theæteto partes tribuerit illorum hominum verbis ad singula respondendi §. 70. init. Porro Eleatæ adsignata hæc sic procul dubio adjunxisset Plato : *ἢ δῆλον, ὦ Θεαίτ.* In Cod. Par. sic distinctum . Θ. *Μανθάνω*· Ξ. *Τόδε γε, ὡς* —. In Ald. autem Theæteto tribuuntur hæc, *Μανθάνω τόδε γε ὡς τὸ γιγνώσκειν—ξυμβαίνει πάσχειν*, Eleatæ et præcedd. illa *Τί δὲ τὸ γιγνώσκειν—λέγοιεν* et quæ subsequuntur, *τὴν οὐσίαν—περὶ τὸ ἠρεμοῦν*. De vera loci distinctione adeo evidente ut ipsa se oculis ingerat, primus monuit Heusdius. Heind.

§. 72. *ἢ ῥᾳδίως πεισθ.*] Simplicius in Aristot. Phys. iii. f. 92. ubi hæc profert usque ad verba *μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ*, omisit hoc *ἢ*. de Rep. ii. p. 396. B. *Τί δέ; ἵππους χρεμετίζοντας καὶ ταύρους μυκωμένους καὶ ποταμοὺς ψοφοῦντας—καὶ πάντα αὖ τὰ τοιαῦτα ἦ μιμήσονται*; v. p. 469. C. *Τί δέ; σκυλεύειν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὅπλων, ἐπειδὰν νικήσωσιν, ἦ καλῶς ἔχει ἢ οὔ*; Xenoph. Œcon. xii. 15. *Τί δέ, ἔφην ἐγώ, οἵτινες αὖ ἐρωτικῶς ἔχουσι τοῦ κερδαίνειν, ἦ καὶ οὗτοι ἀδύνατοί εἰσι—παιδεύεσθαι*; Mox id. Simpl. *λόγ. συγχωροῖμεν ἄν*. Heind.

ΘΕΑΙ. Καὶ τίν' ἂν ἕτερον ἔχοι τρόπον;

ΞΕ. Ἀλλὰ δῆτα νοῦν μὲν καὶ ζωὴν καὶ ψυχήν, ἀκίνητον μέντοι τὸ παράπαν ἔμψυχον ὂν[p] ἑστάναι;

ΘΕΑΙ. Πάντα ἔμοιγε ἄλογα ταῦτ' εἶναι φαίνεται.

ΞΕ. Καὶ[q] τὸ κινούμενον δὴ καὶ κίνησιν συγχωρητέον ὡς ὄντα.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Ξυμβαίνει δ' οὖν, ὦ Θεαίτητε, ἀκινήτων τε ὄντων νοῦν μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ.

§. 73. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

II. ii. 197. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐὰν αὖ[r] φερόμενα καὶ κινούμενα πάντ' εἶναι συγχωρῶμεν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ταὐτὸν τοῦτο ἐκ τῶν ὄντων ἐξαιρήσομεν.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Τὸ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως καὶ περὶ τὸ αὐτὸ δοκεῖ σοι χωρὶς στάσεως γενέσθαι ποτ'[s] ἄν;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Τί δ'; ἄνευ τούτων νοῦν καθορᾷς[t] ὄντα ἢ γενόμενον ἂν[u] καὶ ὁπουοῦν;[v]

ΘΕΑΙ. Ἥκιστα.

ΞΕ. Καὶ μὴν πρός γε τοῦτον παντὶ λόγῳ μαχετέον,[w] ὃς ἂν ἐπιστήμην ἢ φρόνησιν ἢ νοῦν ἀφανίζων ἰσχυρίζηται περί τινος ὁπῃοῦν.[x]

p μὲν Υ, μὲν ὂν Σ, om ΛΗ.—q καὶ om ΓΛΣΥΕΗ et pr F.—r αὖ om Π.—s τότ' ΧΠ.—t καθορᾶν F.—u αὖ ΧΔΠ.—v ὁπῃοῦν F.—w μαχετέον ΧΓΔΛΠΣΥΕΗ et pr ΒF,

νοῦν μὲν—καὶ ψυχὴν] Sc. ἔχειν, quod etsi facile excidere post ψυχὴν potuerit, non tamen ego sine Codd. auctoritate intruserim. Tum Simpl. γελοῖα pro ἄλογα, deinde ξυγχωρητέον pro συγχωρ. Heind.

ξυμβαίνει δ' οὖν, ὦ Θεαίτ. ἀκινήτων τε ὄντ.] Pro δ' οὖν Simpl. γοῦν, omisso deinde τε post ἀκινήτων. Hæc vero ut scripta sunt ἀκινήτων τε ὄντων, ne nulla hinc exeat sententia, genitivus hic ἀκινήτων ὄντων pendere putandus est a seq. μηδενί. Atqui eorum, quæ immobilia sunt, nihil mente præditum esse, id non nunc demum efficitur, sed jam ante dictum fuit vel sumptum potius tanquam clarum per se et apertum verbis Ἀλλὰ δῆτα νοῦν μὲν καὶ—ψυχὴν (ἔχειν), ἀκίνητον μέντοι τοπαράπαν ἔμψυχον ὂν ἑστάναι; Hæc me movent, ut sinceram scripturam fuisse putem ἀκινήτων τε ὄντων τῶν ὄντων, νοῦν—. Hæc νοῦν μηδενὶ—μηδαμοῦ cum vertit Ficinus, mentem nulli rerum immobilium usquam nullo modo de nullo adesse, post μηδαμοῦ insertum videtur legisse μηδαμῇ. Non male. Heind.

§. 73. *τί δ', ἄνευ τούτων—ὁπουοῦν;*] Ficin. Cernis usquam sine his mentem vel fuisse vel esse (imo futuram esse); ut reperisse in suo codice videatur ἢ ὄντα ἢ γενόμ. Heind.

καθορᾷς] Cod. Par. καθορᾶν et ὁπῃοῦν pro ὁπουοῦν, mox τῷ δὴ φιλοσόφῳ pro τῷ δὴ φιλοσόφῳ. Heind.

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.

ΞΕ. Τῷ δὴ φιλοσόφῳ[y] καὶ ταῦτα μάλιστα τιμῶντι πᾶσα, ὡς ἔοικεν, ἀνάγκη διὰ ταῦτα μήτε τῶν[z] ἓν ἢ καὶ τὰ πολλὰ εἴδη λεγόντων τὸ πᾶν ἑστηκὸς ἀποδέχεσθαι, τῶν τε[a] αὖ[b] πανταχῇ τὸ ὂν κινούντων μηδὲ τὸ παράπαν ἀκούειν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν[c] παίδων εὐχήν, ὅσα ἀκίνητα καὶ κεκινημένα, τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν,[d] ξυναμφότερα λέγειν.[e]

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.

§. 74. ΞΕ. Τί δὴ[f] οὖν;[g] ἆρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη[h] φαινόμεθα περιειληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Βαβαὶ[i] μέντ' ἂν[j] ἄρα, ὦ Θεαίτητε, ὥς μοι δοκοῦ- II. ii. 198.
μεν νῦν αὐτοῦ γνώσεσθαι πέρι[k] τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως.

ΘΕΑΙ. Πῶς αὖ καὶ τί τοῦτ' εἴρηκας;

ΞΕ. Ὦ μακάριε, οὐκ ἐννοεῖς ὅτι νῦν ἐσμὲν ἐν ἀγνοίᾳ τῇ πλείστῃ περὶ αὐτοῦ, φαινόμεθα δέ τι λέγειν ἡμῖν αὐτοῖς;

ΘΕΑΙ. Ἐμοὶ γοῦν· ὅπῃ δ' αὖ λελήθαμεν οὕτως ἔχοντες, οὐ πάνυ ξυνίημι.

μαχητέον [a]ς.—[x] ὅπῃ οὖν Λ.—[y] φιλοπόνῳ F.—[z] τὸ XΔΠ.—[a] δὲ ς.—[b] αὖ om F.—[c] τῶν om XΓ et pr Ξ.—[d] πᾶν ἤδη H.—[e] λέγει XΔ et pr Π.—[f] δὴ om XΔΠ: ἂν Γ.—[g] οὖν οὐκ Λ.—[h] ἤδη om H.—[i] βαβαῖ X.—[j] μέτ' ἂν, in mg μηδὲν, F.—[k] περὶ X.

κατὰ τὴν τῶν παίδ. εὐχ.] *Secundum votum puerorum*, ut immobilia moveantur, optantium. Verbum ξυναμφότερα non ad λέγειν, sed ad præcedd. pertinet τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν. §. 75. Οὐκ ἄρα κίνησις καὶ στάσις ἐστὶ ξυναμφότερον τὸ ὄν, ἀλλ' ἕτερον δή τι τούτων. HEIND.

ὅσα ἀκίνητα καὶ κεκινημένα] Horum neque sensum neque structuram expedio nisi cum Schleiermachero legatur, ὡς ἀκίνητα καὶ κεκινημένα τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν ξυναμφότερα, λέγειν. HEIND.

§. 74. βάβαι] Post βαβαὶ deesse aliqua videntur. alioqui legendum potius, βαβαὶ ὡς μοι δοκοῦμεν etc. absque illis, μέν τ' ἂν ἄρα. STEPH.

βαβαὶ μέντ' ἂν ἄρα, ὦ Θεαίτ.] Non levem hæc corruptelam subiisse, satis vel ex particulis hisce intelligitur, μέντ' ἂν ἄρα post interjectionem βαβαὶ absurde inculcatis. Nam ὡς ad βαβαὶ pertinet manifesto. de Rep. ii. p. 361. D. Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐρρωμένως ἑκάτερον—ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν. Ibid. v. p. 459. B. Βαβαί, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων etc. Atque pro μέντ' ἂν in Cod. Par. scriptum extat μέ τ' ἄν, cui in margine appositum μηδὲν ἄν, ibidemque in marg. pro περὶ τὴν legitur πλὴν τήν. His si conferatur Ficini hæc versio: *Papæ, o Theætete, quanta nunc in ambiguitate versamur! nihil enim aliud nunc præter difficultatem considerandi nosse mihi videmur*, itemque illa Cornarii ex Cod. Ms. Platonem interpretati, *Papæ, o Theætete, ita mihi nunc videmur nihil de ipso præterquam considerandi ambiguitatem nosse!* vestigia certe germanæ scripturæ referre hæc, quam illinc eruimus, videbitur: Βαβαὶ ἄρα, ὦ Θεαίτητε, ὡς μοι δοκοῦμεν νῦν αὐτοῦ μηδὲν ἂν γνώσεσθαι πέρι πλὴν τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως. ἄρα post βαβαὶ eodem modo positum Alcib. i. p. 118. B. Βαβαὶ ἄρα, ὦ Ἀλκιβιάδη, οἷον πάθος πέπονθας. HEIND.

ἐμοὶ γοῦν] Sc. φαινόμεθά τι λέγειν. Scripsi Ἐμοὶ γοῦν pro Ἔμοιγ' οὖν. Mox

ΞΕ. Σκόπει δὴ σαφέστερον, εἰ ταῦτα νῦν[l] ξυνομολογοῦν-
I. 250. τες δικαίως ἂν ἐπερωτηθεῖμεν[m] ἅ περ αὐτοὶ τότε ἠρωτῶμεν τοὺς λέγοντας εἶναι τὸ πᾶν θερμὸν καὶ ψυχρόν.

ΘΕΑΙ. Ποῖα; ὑπόμνησόν με.

ΞΕ. Πάνυ μὲν οὖν·[n] καὶ πειράσομαί γε δρᾷν τοῦτο ἐρωτῶν σὲ καθά περ ἐκείνους τότε, ἵνα ἅμα τι καὶ προΐωμεν.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

§. 75. ΞΕ. Εἶεν δή, κίνησιν καὶ στάσιν ἆρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις[o] ἀλλήλοις;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Καὶ μὴν εἶναί γε ὁμοίως φῂς ἀμφότερα αὐτὰ καὶ ἑκάτερον.[p]

II. ii. 199. ΘΕΑΙ. Φημὶ[q] γὰρ οὖν.

ΞΕ. Ἆρα κινεῖσθαι λέγων ἀμφότερα καὶ ἑκάτερον, ὅταν εἶναι συγχωρῇς;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Ἀλλ' ἑστάναι σημαίνεις λέγων αὐτὰ ἀμφότερα εἶναι;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΞΕ. Τρίτον ἄρα τι[r] παρὰ ταῦτα τὸ ὂν ἐν τῇ ψυχῇ τιθείς,[s] ὡς[t] ὑπ' ἐκείνου τήν τε στάσιν καὶ τὴν κίνησιν περιεχομένην, συλλαβὼν καὶ ἀπιδὼν αὐτῶν[u] πρὸς τὴν τῆς οὐσίας κοινωνίαν, οὕτως εἶναι προσεῖπας[v] ἀμφότερα.

ΘΕΑΙ. Κινδυνεύομεν[w] ὡς ἀληθῶς τρίτον ἀπομαντεύεσθαί τι τὸ ὄν, ὅταν κίνησιν καὶ στάσιν εἶναι λέγωμεν.

πλὴν mg F.—[l] εἶτα ΔΠ, εἰ τὰ Ӿ.—[m] ἐπερωτηθεῖμεν ӾΔ et pr ΠΒ : ἐπερωτηθείημεν [o]ς.—[n] μὲν οὖν om F.—[o] λέγειν Λ.—[p] αὐτὰ post ἑκάτερον ponit Δ.—[q] φημὶ...ἑκάτερον om Γ.—[r] ἄρα τι ӾΓΔΞΠΒΕF et corr Σ, ἔστι τι Η, ἔτι ΛC et mg Π : ἄρτι ς.—
es
[s] θεὶς ΣΥ et pr Ξ.—[t] ὡς om Γ.—[u] αὐτὸν Ӿ.—[v] προσεῖπας Λ, προσεῖπες ӾΔΠΒC.—

meliores libri haud dubie dabunt ἐπερωτηθεῖμεν. Heind.

ὅπῃ δ' αὖ λελ.] Sic verterim, *Sed non satis intelligo qui fiat ut in hac quam non animadvertimus ignorantia versemur*. Male autem ὄντως pro οὕτως, in Ald. Steph. Bas. 2. οὕτως. Fisch.

τότε ἠρωτῶμεν] V. §. 60. Heind.

§. 75. καὶ μὴν εἶναί γε] *Atqui esse similiter* etc. sine interr. vel *Enimvero esse similiter*. Steph.

τρίτον ἄρα τι] Hoc pro vulgato ἄρτι substituendum monuit jam Schleierm. Paullo post in his κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ex Ald. et Bass. αὐτοῦ revocavi pro eo, quod Steph. edidit, αὑτοῦ. Heind.

ΞΕ. Οὐκ ἄρα κίνησις καὶ στάσις ἐστὶ ξυναμφότερον τὸ ὄν, ἀλλ'[x] ἕτερον δή τι τούτων.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΞΕ. Κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν ἄρα τὸ ὂν[y] οὔτε ἕστηκεν οὔτε κινεῖται.

ΘΕΑΙ. Σχεδόν.

ΞΕ. Ποῖ[z] δὴ[a] χρὴ τὴν διάνοιαν ἔτι τρέπειν[b] τὸν βουλόμενον ἐναργές τι περὶ αὐτοῦ παρ' ἑαυτῷ[c] βεβαιώσασθαι;

ΘΕΑΙ. Ποῖ γάρ;

ΞΕ. Οἶμαι μὲν οὐδαμόσε ἔτι ῥᾴδιον. εἰ γάρ τι μὴ κινεῖται, πῶς οὐχ ἕστηκεν; ἢ τὸ μηδαμῶς ἑστὸς[d] πῶς οὐκ αὖ κινεῖται; τὸ δὲ ὂν ἡμῖν νῦν[e] ἐκτὸς τούτων ἀμφοτέρων ἀναπέφανται. ἢ δυνατὸν οὖν[f] τοῦτο; II. ii. 200.

ΘΕΑΙ. Πάντων μὲν οὖν ἀδυνατώτατον.

§. 76. ΞΕ. Τόδε τοίνυν μνησθῆναι δίκαιον ἐπὶ τούτοις.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ὅτι τοῦ μὴ ὄντος ἐρωτηθέντες τοὔνομα ἐφ' ὅ τί ποτε δεῖ φέρειν, πάσῃ συνεσχόμεθα[g] ἀπορίᾳ. μέμνησαι;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Μῶν οὖν ἐν[h] ἐλάττονί τινι νῦν ἐσμὲν ἀπορίᾳ περὶ τὸ ὄν;

ΘΕΑΙ. Ἐμοὶ μέν, ὦ[i] ξένε, εἰ δυνατὸν εἰπεῖν, ἐν πλείονι φαινόμεθα.

ΞΕ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐνταῦθα κείσθω διηπορημένον· ἐπειδὴ δὲ ἐξ ἴσου τό τε ὂν καὶ τὸ μὴ ὂν ἀπορίας μετειλήφατον, νῦν ἐλπὶς ἤδη, καθά περ[j] ἂν[k] αὐτῶν[l] θάτερον εἴτε ἀμυδρότερον εἴτε σαφέστερον ἀναφαίνηται, καὶ θάτερον οὕ-

[w] κινδυνεύωμεν BCH et pr Γ.—[x] ἀλλ'...ὂν om H.—[y] ἄρα τὸ ὂν κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν Γ.—[z] πῇ E.—[a] δὴ add ꝆΔΞΠΣΥ.—[b] τρέπειν E.—[c] ἑαυτῶν F.—[d] ἑστὸς ꝆΔ: ἑστὼς *s.—[e] νῦν om Υ.—[f] ἦν Δ.—[g] συνεσχόμεθα ΓΔΠΒC, συνειχόμεθα Ξ: συνεχόμεθα *s.—[h] ἐν om Λ.—[i] μὲν οὖν ὦ Π.—[j] καθ' ἑτέραν ΔΠ.—[k] ἂν om Π.—[l] αὐ-

ποῖ χρὴ τὴν διάνοιαν ἔτι τρέπειν] Peritum Platonici sermonis lectorem offendat paullulum hoc asyndeton. Euthyd. §. 44. Ποῖ οὖν, ἔφην ἐγώ, τραποίμεθ' ἂν ἔτι; Heind.

§. 76. συνειχόμεθα] Vulgo συνεχόμεθα. Illud et ratio postulat et expressit Ficinus: *Quod de non entis nomine interrogati, cuinam conveniret, declarare nequivimus.* Heind.

ἀναφανεῖσθαι] Sic nihil dubitavi corrigere, quod prostat in Edd. ἀναφαίνεσθαι. Eodem in genere peccatum fuit §. 63. extr. Heind.

σως ἀναφαίνεσθαι· καὶ ἐὰν αὖ μηδέτερον ἰδεῖν δυνώμεθα,
I. 251. τὸν γοῦν λόγον ὅπῃ[m] περ ἂν οἷοί τε ὦμεν εὐπρεπέστατα διωσόμεθα οὕτως ἀμφοῖν ἅμα.

ΘΕΑΙ. Καλῶς.

II. ii. 201. §. 77. ΞΕ. Λέγωμεν δὴ καθ' ὅν τινά ποτε[n] τρόπον πολλοῖς ὀνόμασι ταὐτὸν[o] τοῦτο ἑκάστοτε προσαγορεύομεν.

ΘΕΑΙ. Οἷον δὴ τί; παράδειγμα εἰπέ.

ΞΕ. Λέγομεν ἄνθρωπον δή που πόλλ' ἄττα ἐπονομάζοντες,[p] τά τε χρώματα ἐπιφέροντες αὐτῷ καὶ τὰ σχήματα καὶ μεγέθη[q] καὶ κακίας καὶ ἀρετάς, ἐν οἷς πᾶσι καὶ ἑτέροις μυρίοις[r] οὐ μόνον ἄνθρωπον αὐτὸν εἶναί φαμεν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸν καὶ ἕτερα ἄπειρα, καὶ τἆλλα δὴ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὕτως ἓν ἕκαστον ὑποθέμενοι πάλιν αὐτὸ πολλὰ καὶ πολλοῖς ὀνόμασι λέγομεν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΞΕ. Ὅθεν γε, οἶμαι, τοῖς τε[s] νέοις καὶ τῶν γερόντων

τὸν Π.—[m] ὅπου ΣΥ.—[n] ποτε om pr Π.—[o] ταυτὸ ΔΠ.—[p] ἐπονομάζοντες...τὰ om Η.—[q] καὶ μεγέθη ΞΔΠ: καὶ τὰ μεγέθη *ϛ.—[r] μορίοις Η.—[s] τε ΞΔΠ.—[t] θοίνης Υ.—

διωξόμεθα] Manifesto vitio in Edd. hucusque propagatum fuit διωσόμεθα, quo vocabulo contrarium prorsus significatur quam quo opus est h. l. Dio Chrysost. Or. vii. init. ἴσως γὰρ οὐ μόνον πρεσβυτικὸν πολυλογία καὶ τὸ μηδένα διωθεῖσθαι ῥᾳδίως τῶν ἐμπιπτόντων λόγων. Repositum illud a nobis tum sensus requirit, tum liquido reddidit Ficinus vertens, sermonem—persequamur. de Rep. v. p. 454. A. διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἴδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Xenoph. Mem. ii. 1. 34. οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν· ἐκόσμησε μέντοι τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασιν etc. ubi ab Hemsterhusio excogitatum et probatum a Ruhnkenio διῴκει (a διοικεῖν) ne temporis quidem ratio admittit. Aut διοικεῖ enim scribere aut διῴκησε debuit Xenophon, quum extaret adhuc, de quo agit ibi, Prodici scriptum. Conf. ibi §. 22. Heind.

§. 77. καθ' ὅντινά ποτε τρόπον] Vulgatius foret ὅντινα (vel τίνα) ποτὲ τρόπον, neque tamen illud est infrequens. Cratyl. §. 57. ἔχεις ἂν εἰπεῖν πῦρ καθ' ὅντινα τρόπον καλεῖται; Phileb. p. 20. A. εἴ πῃ καθ' ἕτερόν τινα τρόπον οἷός τ' εἶ—δηλῶσαι etc. Politic. p. 306. B. ὡς ἐστὸν κατὰ δή τινα τρόπον—ἔχοντε—. Xenoph. Cyrop. viii. 2. 5. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται. Demosth. in Leptin. §. 105. Εἰ γὰρ ἃ κατὰ μηδένα ἄλλον ἔχουσι τρόπον δεῖξαι δίκαιον ὑμᾶς ἀφελέσθαι etc. Heind.

οἷον δὴ τί; παράδειγμα εἰπέ] Perperam vulgo Οἷον δή τι παράδ. V. not. ad Theætet. §. 150. Heind.

λέγομεν ἄνθρωπον] Simplicius hæc verba usque ad οἰόμενος τοῦτο αὐτὸ εὑρηκέναι afferens in Aristot. Phys. i. f. 21. B. omisso λέγομεν, post ἄνθρωπον inseruit μέν. Tum id. sine articulo καὶ μεγέθη, atque paullo post πάλιν καὶ αὐτὸ πολλοῖς ὄν. prætermissis his πολλὰ καί. Heind.

ὅθεν γε, οἶμαι, τοῖς τε νέοις] Phileb. p. 14. C. Π. Ἆρ' οὖν λέγεις, ὅταν τις ἐμὲ φῇ Πρώταρχον, ἕνα γεγονότα φύσει, πολλοὺς εἶναι πάλιν, τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναντίους ἀλλήλοις, μέγαν καὶ σμικρὸν, τιθεμένους (l. τιθέμενος) καὶ βαρὺν καὶ κοῦφον τὸν αὐτὸν, καὶ ἄλλα μυρία; (Sic illa interpungenda) Σ. Σὺ μὲν—εἴρηκας τὰ δε-

τοῖς ὀψιμαθέσι θοίνην[t] παρεσκευάκαμεν· εὐθὺς γὰρ ἀντιλαβέσθαι παντὶ πρόχειρον ὡς ἀδύνατον τά τε πολλὰ ἓν καὶ τὸ ἓν πολλὰ εἶναι, καὶ δή που χαίρουσιν οὐκ ἐῶντες ἀγαθὸν λέγειν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ[u] μὲν ἀγαθὸν ἀγαθόν, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἄνθρωπον. ἐντυγχάνεις γάρ, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἐγῷμαι, πολλάκις τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν, ἐνίοτε πρεσβυτέροις ἀνθρώποις, καὶ ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρόνησιν κτήσεως τὰ τοιαῦτα τεθαυμακόσι, καὶ δή τι καὶ πάσσοφον[v] οἰομένοις τοῦτ'[w] αὐτὸ ἀνευρηκέναι.

§. 78. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. II. ii. 202.

ΞΕ. Ἵνα τοίνυν πρὸς ἅπαντας ἡμῖν ὁ λόγος[x] ᾖ τοὺς πώποτε περὶ οὐσίας καὶ ὁτιοῦν διαλεχθέντας, ἔστω καὶ πρὸς τούτους καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅσοις[y] ἔμπροσθεν διειλέγμεθα, τὰ νῦν ὡς ἐν ἐρωτήσει λεχθησόμενα.

ΘΕΑΙ. Τὰ ποῖα δή;

ΞΕ. Πότερον μήτε τὴν οὐσίαν κινήσει καὶ στάσει προσάπτωμεν μήτε ἄλλο ἄλλῳ μηδὲν[z] μηδενί, ἀλλ' ὡς ἄμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατα[a] μεταλαμβάνειν[b] ἀλλήλων οὕτως αὐτὰ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν λόγοις τιθῶμεν;[c] ἢ πάντα εἰς ταὐτὸν ξυνάγωμεν[d] ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις; ἢ τὰ μέν, τὰ δὲ μή; Τούτων, ὦ Θεαίτητε, τί ποτ' ἂν προαιρεῖσθαι τούτους φήσαιμεν;[e]

ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲν ἔχω πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι.[f] τί οὖν οὐ καθ' ἓν ἀποκρινόμενος[g] ἐφ'[h] ἑκάστου τὰ ξυμβαίνοντα ἐσκέψω;

[u] τὸ ΧΔ et pr ΓΠ.—[v] πάσσοφον ΧΔ et pr Π: πάνσοφον *s.—[w] τοῦτ' Γ.—[x] ὁμόλογος γρ ΛΣΒ.—[y] ὅσους Γ.—[z] μηδὲν om Σ.—[a] ἀδύνατον ΧΔΠ.—[b] παραλαμβάνειν F.—[c] τεθῶμεν Η.—[d] ξυναγάγωμεν ΕΣΥ.—[e] αὐτοὺς προαιρεῖσθαι φήσαιμεν ΧΔΠ.—

[f] ἀποκρίνασθαι Λ, ἀποκρίνεσθαι Γ.—[g] ἀποκρινόμενον s.—[h] ἀφ' ΛΒCΗ.—[i] ὁπότερον

δημευμένα τῶν θαυμαστῶν περὶ τὸ ἓν καὶ πολλά, συγκεχωρημένα δέ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὑπὸ πάντων ἤδη, μὴ δεῖν τοιούτων ἅπτεσθαι, παιδαριώδη καὶ ῥᾴδια καὶ σφόδρα τοῖς λόγοις ἐμπόδια ὑπολαμβανόντων γίγνεσθαι. HEIND.

ἀντιλαβέσθαι] Simplic. ἐπιλαβέσθαι, ut de Rep. vi. p. 490. D. σοῦ ἐπιλαβομένου, ὅτι πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν etc. Sed idem valet vulgatum. Gorg. §. 132. ἐὰν δέ τῳ ἡμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. Tum male idem Simpl. τὸν μὲν ἀγαθόν, ibidemque deinde omissum γὰρ et ἐνίοτε, et αὐτὸ illud in verbis τοῦτο αὐτὸ ἀνευρηκέναι. HEIND.

§. 78. προσάπτωμεν] *Adjungemus atque aptabimus*, et sic in sequent. STEPH. [At Serran. *adjungimus atque aptamus*, quia, illo teste 'προσάπτομεν in præsenti constanter legitur in msto.']

§. 79. ΞΕ. Καλῶς λέγεις, καὶ τιθῶμέν γε αὐτοὺς λέγειν, εἰ βούλει, πρῶτον μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν. οὐκοῦν κίνησίς τε καὶ στάσις οὐδαμῇ μεθέξετον οὐσίας;

I. 252. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

II. ii. 203. ΞΕ. Τί δέ; ἔσται πότερον[i] αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν;[k]

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔσται.

ΞΕ. Ταχὺ δὴ[l] ταύτῃ γε τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστατα[m] γέγονεν, ὡς ἔοικεν, ἅμα τε τῶν τὸ πᾶν κινούντων καὶ τῶν ὡς ἓν ἱστάντων καὶ ὅσοι κατ' εἴδη τὰ ὄντα κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχοντα εἶναί φασιν ἀεί. πάντες γὰρ οὗτοι[n] τό γε εἶναι προσάπτουσιν, οἱ μὲν ὄντως κινεῖσθαι λέγοντες, οἱ δὲ ὄντως ἑστηκότα[o] εἶναι.

corr ΓΕ.—[k] προσκοινωνεῖν ΧΔΛΞΠΣΥΒCEF et pr Γ: προσκοινωνοῦν s.—[l] δὲ F.—
[m] ἀναστάντα E, ἀναστάντα (στατὰ) F.—[n] οὗτοι om Λ.—[o] εστηκότ' Χ.—[p] ξ. Υ.—[q] ταῦτα

καθ' ἓν ἀποκρινόμενον] Corrigendum existimo :—*καθ' ἓν ἀποκρινομένων*. *Cur non, respondentibus iis ad singula, ex unoquoque responso quid efficeretur considerasti?* Quam correctionem, cum alia, tum sequens Hospitis responsum, confirmat: *καλῶς λέγεις· καὶ τιθῶμέν γε αὐτοὺς λέγειν κ. τ. λ.* Tentaverat Stephanus *ἀποκρινόμενος*: at vero, ut e sequentibus patet, non Hospes respondet, sed ad Hospitis interrogationes philosophi illi, sive, qui eorum vices sustinet, Theætetus. Heusd.

ἀποκρινόμενος] Edd. *ἀποκρινόμενον*, quod in *ἀποκρινομένων* mutandum judicavit Heusdius, hoc sensu: *cur non, respondentibus iis ad singula, ex unoquoque responso quid efficeretur, considerasti* (imo *consideras* v. not. ad Charmid. §. 5.) Mutationi speciem quandam conciliant proxima Eleatæ: *Καλῶς λέγεις, καὶ τιθῶμέν γε αὐτοὺς λέγειν, εἰ βούλει, πρῶτον* etc. At vero qui hucusque pro philosophis illis respondit Theætetus, nunc quum negotio huic jam non parem se esse dixerit (*ἐγὼ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲν ἔχω πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι*), quis non expectet, ut ad Eleaten has deferat respondendi partes? Quod his demum verbis faciet *τί οὖν οὐ σὺ καθ' ἓν ἀποκρινόμενος ἐφ' ἑκάστου τὰ ξυμβαίνοντα ἐσκέψω*; (nam *σὺ* hoc ad plenum sensum requiri arbitror) non item, si scribatur *ἀποκρινομένων*. Recepto igitur hoc illorum nomine respondendi negotio, Eleates, *τιθῶμέν γε*, inquit, *αὐτοὺς λέγειν, εἰ βούλει, πρῶτον, μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδὲν*, eamque illorum responsionem una cum Theæteto deinde examinat. A Stephano commendatum *ἀποκρινόμενος* confirmat Cod. Par. Heind.

§. 79. *μηδενὶ μηδὲν—κοινωνίας εἰς μηδὲν*] Dativus *μηδενὶ* pendet a voc. *κοινωνίας*.—*εἰς μηδὲν* est *nulla in re*. Heind.

ἔσται πότερον αὐτῶν] *Num erit alterutrum eorum.* V. not. ad Theætet. §. 8. Male Cod. Par. Τί δὲ ἔσται; πότερον—προσκοινωνεῖν; Heind.

τῶν τὸ πᾶν κινούντων] Eos dicit qui statuebant, *ἐκ φορᾶς τε καὶ κινήσεως καὶ κράσεως πρὸς ἄλληλα γίγνεσθαι πάντα—εἶναι γὰρ οὐδέποτ' οὐδὲν, ἀεὶ δὲ γίγνεσθαι*, Protagoram, Heraclitum, Empedoclem. Theætet. §. 25. Contra *οἱ ὡς ἓν ἱστάντες* philosophi Eleatæ sunt, Parmenides imprimis, cui totum fuit Οὖλον, *μουνογενές τε καὶ ἀτρεμὲς ἠδ' ἀτέλεστον*. Simplic. in Arist. Phys. i. p. 31. qui ibid. et p. 19. hos illius versus profert *ἐπεὶ τό γε μοῖρ' ἐπέδησεν Οὖλον ἀκίνητόν τ' ἔμεναι, ᾧ* (l. *τῷ quocirca*) *πάντ' ὄνομ' ἐστὶν*

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ ὅσοι τοτὲ μὲν ξυντιθέασι[p] τὰ πάντα, τοτὲ δὲ διαιροῦσιν, εἴτε εἰς ἓν καὶ ἐξ ἑνὸς ἄπειρα εἴτε εἰς πέρας ἔχοντα στοιχεῖα διαιρούμενοι καὶ ἐκ τούτων συντιθέντες, ὁμοίως μὲν ἐὰν ἐν μέρει τοῦτο τιθῶσι γιγνόμενον, ὁμοίως δὲ καὶ ἐὰν ἀεί, κατὰ πάντα ταῦτα[q] λέγοιεν ἂν οὐδέν, εἴ περ μηδεμία[r] ἐστι ξύμμιξις.

§. 80. ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Ἔτι τοίνυν ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μετίοιεν[s] τὸν λόγον οἱ μηδὲν ἐῶντες κοινωνίᾳ παθήματος ἑτέρου[t] θάτερον προσαγορεύειν.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Τῷ τε εἶναί που περὶ πάντα ἀναγκάζονται χρῆσθαι καὶ τῷ χωρὶς καὶ τῷ ἄλλων[u] καὶ τῷ καθ' αὑτὸ καὶ μυρίοις ἑτέροις, ὧν ἀκρατεῖς ὄντες εἴργεσθαι καὶ μὴ συνάπτειν ἐν τοῖς λόγοις οὐκ ἄλλων δέονται τῶν ἐξελεγξόντων,[v] ἀλλὰ τὸ λεγόμενον οἴκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες, ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον ὥς περ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα, περιφέροντες ἀεὶ πορεύονται. II. ii. 204.

om Λ.—[r] μὴ δὲ μί' Ϫ.—[s] μετίοιεν mg F, μετίοιμεν ceteri: μετείημεν ϛ.—[t] ἑκατέρου Υ.—[u] τῷ ἄλλῳ FH et rc Π, τῶν ἄλλων ϪΔΞΣΥ et pr Π.—[v] ἐξελεγξόντων ϪΠ,

(*omnia mera sunt verba et præterea nihil*) Ὅσσα βροτοὶ κατέθεντο πεποιθότες εἶναι ἀληθῆ, Γίνεσθαί τε καὶ ὄλλυσθαι, εἶναί τε καὶ οὐχὶ, Καὶ τόπον ἀλλάσσειν, διά τε χρόα φανὸν ἀμείβειν. HEIND.

καὶ μὴν καὶ ὅσοι τοτὲ μὲν συντιθέασι τὰ πάντα] Liquido hæc ad Empedoclem et Heraclitum pertinent. V. §. 58. HEIND.

§. 80. μετίοιεν] Ita margo Cod. Par. nam in textu ibi ut in Bas. 2. legitur μετίοιμεν, (Ficin. *transigeremus*). Ald. μετοίημεν, unde Steph. edidit μετείημεν. HEIND.

τῷ τε εἶναί που περὶ πάντα ἀν.] Nam hi ipsi, qui nusquam hujusmodi εἰδῶν s. notionum communionem esse patiuntur, dum εἶναι πάντα χωρὶς ἄλλων dicunt, jungunt inter se hæc εἶναι, et πάντα, et χωρὶς et ἄλλων. HEIND.

ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα] Schol. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τινα κακὰ μαντευομένων, λεγομένη ἐξ Εὐρυκλέους ἐγγαστριμύθου μάντεως, ἀφ' οὗ καὶ γένος τι μάντεων Εὐρυκλεῖς ἔλεγον. Ἐγγαστρίμυθος δέ ἐστιν ὁ ἐν γαστρὶ μαντευόμενος. Τοῦτον καὶ Ἐγγαστρίμαντιν, νῦν τινες Πύθωνά φασι, Σοφοκλῆς δὲ Στερνόμαντιν. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξί· (v. 1014.) Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν (ubi vid. Schol.) In alio [scil. Augustano] ad Plat. Scholio legitur Εὐρυκλῆς γὰρ ἐδόκει δαίμονά τινα ἐν τῇ γαστρὶ ἔχειν τὸν ἐγκελευόμενον αὐτῷ περὶ τῶν μελλόντων λέγειν·—οὗτος δὲ προειπών τινί ποτε τὰ μὴ καθ' ἡδονὴν κακῶς ἀπήλλαξεν. HEIND.

Εὐρυκλέα] Suidas: Εὐρυκλῆς· πᾶς ὁ ἐγγαστρίμυθος· ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου τινὸς μάντεως. Hinc apud Apostolium Parœm. ix. 35. legi debet, Εὐρυκλῆς] πᾶς ἐγγαστρίμυθος· ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου τινὸς μάντεως πολυλόγου. Pantinus male edidit, Εὐρυκλῆς πᾶς ἐγγαστρίμυθος] ἀπὸ Εὐρυκλέους κ. λ. et pessime vertit, *Omnis Eurycles ventriloquus*] *Ab Eurycle quodam etc.* quasi ipsum proverbium fuisset Εὐρυκλῆς πᾶς ἐγγαστρίμυθος. Idem Suidas in v. Ἐγγαστρίμυθος·

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ λέγεις ὅμοιόν τε καὶ ἀληθές.

ΞΕ. Τί δ', ἂν πάντα ἀλλήλοις ἐῶμεν δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας;[w]

ΘΕΑΙ. Τοῦτο[x] μὲν οἷός τε[y] κἀγὼ διαλύειν.

ΞΕ. Πῶς;

ΘΕΑΙ. Ὅτι κίνησίς τε αὐτὴ[z] παντάπασιν ἵσταιτ'[a] ἂν καὶ στάσις αὖ πάλιν αὐτὴ κινοῖτο,[b] εἴ περ ἐπιγιγνοίσθην[c] ἐπ' ἀλλήλοιν.

ΞΕ. Ἀλλὰ[d] μὴν τοῦτό γέ που ταῖς μεγίσταις ἀνάγκαις ἀδύνατον, κίνησίν τε ἵστασθαι καὶ στάσιν κινεῖσθαι;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τὸ τρίτον δὴ μόνον λοιπόν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

§. 81. ΞΕ. Καὶ μὴν ἕν γέ τι τούτων ἀναγκαῖον, ἢ πάντα ἢ μηδὲν ἢ τὰ μὲν ἐθέλειν, τὰ δὲ μὴ συμμίγνυσθαι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

II. ii. 205. ΞΕ. Καὶ μὴν τά[e] γε[f] δύο ἀδύνατον εὑρέθη.[g]

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πᾶς ἄρα ὁ βουλόμενος ὀρθῶς ἀποκρίνεσθαι τὸ λοιπὸν τῶν τριῶν θήσει.

ἐλεγξόντων Δ: ἐξελεγχόντων *s.—[w] ἐπικοινωνίας ΓΞΠΒΕΗ: ἐπὶ κοινωνίας *s.—[x]: τοῦτο ΛΞΣΤΒCEF.—[y] τε Γ: γε *s.—[z] αὐτὴ corr ΓF: αὕτη *s.—[a] ἵσταιτ' ΔΠ.—[b] κοινωνοῖτο Δ.—[c] ἐπιμιγνοίσθην (μ corr) Υ, ἐπιμιγνοίσθην (γι superscr.) Ξ, ἐπιμίγνοιτο Σ.—[d]: ἀλλὰ ΛΞΣΥCH.—[e] τρίτην ΣΥ.—[f] τε Λ.—[g] εὑρεθῆναι 𝔛Δ et pr Π: εὑρεθῆναι.

ἐγγαστρίμαντις, ὃν νῦν τινες Πύθωνα· Σοφοκλῆς δὲ στερνόμαντιν· Πλάτων ὁ φιλόσοφος Εὐρυκλέα· ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου μάντεως. Fisch.

ἐῶμεν] Edd. ἑῷμεν, quod locum post εἰ haberet. Tum vel ἐπὶ κοινωνίαν scribendum vel uno vocabulo ἐπικοινωνίας, monuit Schleiermacher. Quorum posterius præfero ob illa §. 79. μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδὲν et §. 85. ἔπειτα κοινωνίας ἀλλήλων πῶς ἔχει δυνάμεως. Atque ἐπικοινωνεῖν hac in re posuit §. 78. ἢ πάντα εἰς ταυτὸν ξυνάγωμεν ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις. Heind.

τοῦτο μὲν οἷόστε κἀγὼ διαλύειν] In Editis ad Eleatæ sermonem trahuntur, ut deinde quærenti Theæteto Eleates respondeat illa Ὅτι κίνησις—καὶ στάσιν κινεῖσθαι. Qua distinctione nihil ineptius. Non Eleatæ, qui singula hucusque tam accurate prompteque excusserit et refellerit; sed Theæteto convenire hæc τοῦτο μὲν οἷόστε κἀγὼ διαλύειν, ita clarum est et evidens, ut mutationem cuivis probaturum me sperem, præsertim in re ubique ratione magis quam ad librorum scriptorum editorumve auctoritatem exigenda. Jam in Theæteti his Ὅτι κίνησίς γε (l. τε) αὐτὴ etc. non magis dubitanter bis reposui αὐτὴ pro αὕτη. Sic et Ficinus: *quoniam et motus ipse omnino quiesceret* etc. Heind.

§. 81. ἀδύνατον εὑρέθη] Vulgo εὑρεθῆναι, in quo proximum Theæteti Ναί adhæsit. ἀδύνατον h. l. pro ἀδύνατα positum, ut Parmen. §. 61. Ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη, ubi vid. not. Τά γε pro τά τε est e Stephani correctione. Heind.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ὅτε δὴ[h] τὰ μὲν ἐθέλει[i] τοῦτο δρᾷν, τὰ δ' οὔ, σχεδὸν οἷον τὰ γράμματα πεπονθότ'[j] ἂν εἴη. καὶ γὰρ 1. 253.
ἐκείνων τὰ μὲν ἀναρμοστεῖ[k] που πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ ξυναρμόττει.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τὰ δέ γε φωνήεντα διαφερόντως τῶν ἄλλων οἷον δεσμὸς διὰ πάντων κεχώρηκεν, ὥστε[l] ἄνευ τινὸς αὐτῶν ἀδύνατον ἁρμόττειν καὶ τῶν ἄλλων ἕτερον ἑτέρῳ.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε.

ΞΕ. Πᾶς[m] οὖν οἶδεν ὁποῖα[n] ὁποίοις[o] δυνατὰ[p] κοινωνεῖν, ἢ τέχνης δεῖ τῷ μέλλοντι δρᾷν ἱκανῶς αὐτά;

ΘΕΑΙ. Τέχνης.

ΞΕ. Ποίας;

ΘΕΑΙ. Τῆς γραμματικῆς.

§. 82. ΞΕ. Τί δαί,[q] περὶ τοὺς τῶν ὀξέων καὶ βαρέων φθόγγους ἆρ' οὐχ οὕτως; ὁ μὲν τοὺς συγκεραννυμένους τε καὶ μὴ τέχνην ἔχων γιγνώσκειν μουσικός, ὁ δὲ μὴ ξυνιεὶς ἄμουσος;

ει α
ναὶ °ς.—[h] δὴ E.—[i] ἐθέλοι F.—[j] πεπονθότες H.—[k] ἁρμόττει ΓΛΒCEFH.—[l] ὥστε om Γ.—[m] πῶς ΔΣΥΒ.—[n] ὁποῖα om Λ.—[o] ὁποῖος ΣΥ.—[p] δυνατὰ ϒΓΔΠ cum pr B

τὰ δὲ μὴ] Post μὴ interpungo: quia intell. μὴ ἐθέλειν συμμίγνυσθαι. Steph.

δυνατὰ] Ita pro δύναται Ed. Bas. 2. Heind.

δρᾷν ἱκανῶς αὐτά;] Quidnam facere? An ξυντιθέναι τὰ ξυναρμόττοντα? At nihil de hujusmodi compositione dictum, neque sane arte est opus ad litteras apte congruenterque componendas, sed ei opus est arte, qui quæ componi queant, quæ non, accurate distinguere et enumerare velit. Ita non potest hoc δρᾷν αὐτὰ alio nisi ad antecedens οἶδεν referri, ut subblandiri queat nonneminis conjectura mutatum hoc δρᾷν in ὁρᾷν vel διορᾷν volentis. Nihilominus sincerum illud ego existimo positaque hæc δρᾷν αὐτὰ pro iterato verbo εἰδέναι. Non dissimilis est ratio Phædr. §. 115. extr. τί ἂν οἴει ἀκούσαντας εἰπεῖν; Φ. Τί δ' ἄλλο γε ἢ ἐρέσθαι, εἰ προσεπίσταται καὶ οὕστινας δεῖ καὶ ὁπότε ἕκαστα τούτων ποιεῖν καὶ μέχρις ὁπόσου; Σ. Εἰ οὖν εἴποι ὅτι οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀξιῶ τὸν ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθόντα αὐτὸν οἷόν τε εἶναι ποιεῖν ἃ ἐρωτᾷς; in quibus postrema hæc ποιεῖν ἃ ἐρωτᾷς, quæ inepto molimine mutare olim volui, manifesto spectant ad illud προσεπίσταται καὶ οὕστινας etc. In Aristoph. Lysistr. 1089. quærenti Ἤπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει; respondet alter Μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα, ibidemque 1162. ad verba Ἀμές γε λῶμες (διαλλαγῆναι) αἴ τις ἁμὶν τοὔγκυκλον λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν—τὰν Πύλον, Ὥσπερ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλιμάττομες, respondetur Μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μέν γ' οὐ δράσετε (h. e. οὐκ ἀποδοθήσεται ὑμῖν ἡ Πύλος.). Quibus locis quum locutio τοῦτο δρᾷν non ad actionem, sed ad πάθος quoddam referatur, quanto id magis fieri potuit h. l. ubi sermo de *scientia*? αὐτὰ autem positum hic ut sæpe pro αὐτό. Heind.

II. ii. 206. ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Καὶ κατὰ τῶν[r] ἄλλων δὴ τεχνῶν καὶ ἀτεχνιῶν τοιαῦτα εὑρήσομεν ἕτερα.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τί δ'; ἐπειδὴ καὶ τὰ γένη πρὸς ἄλληλα κατὰ ταὐτὰ[s] μίξεως ἔχειν[t] ὡμολογήκαμεν, ἆρ' οὐ μετ' ἐπιστήμης τινὸς ἀναγκαῖον διὰ τῶν λόγων πορεύεσθαι τὸν ὀρθῶς μέλλοντα δείξειν ποῖα ποίοις συμφωνεῖ τῶν γενῶν καὶ ποῖα ἄλληλα οὐ δέχεται; καὶ δὴ[u] καὶ[v] διὰ πάντων εἰ συνέχοντα[w] ταῦτ' ἐστίν, ὥστε[x] συμμίγνυσθαι δυνατὰ εἶναι; καὶ πάλιν ἐν ταῖς διαιρέσεσιν,[y] εἰ δι'[z] ὅλων ἕτερα[a] τῆς διαιρέσεως αἴτια;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἐπιστήμης δεῖ, καὶ σχεδόν γε ἴσως τῆς μεγίστης;

ΞΕ. Τίν'[b] οὖν αὖ[c] προσεροῦμεν, ὦ Θεαίτητε, ταύτην; ἢ πρὸς Διὸς ἐλάθομεν εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπεσόντες ἐπιστήμην, καὶ κινδυνεύομεν ζητοῦντες τὸν σοφιστὴν πρότερον[d] ἀνευρηκέναι τὸν φιλόσοφον;

§. 83. ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΞΕ. Τὸ κατὰ γένη διαιρεῖσθαι καὶ μήτε ταὐτὸν εἶδος

τὰ
et corr Λ, δύναται Ξ: δύναται *ς.—[q] δαὶ ΛΒCΗ.—[r] τῶν om Σ.—[s] τὰ τοιαῦτα ΧΔΠ.—[t] ἔχειν om ΧΔ, pro γρ habet Π.—[u] δεῖ (η) Γ.—[v] καὶ om Γ.—[w] εἰ συνέχοντι Η, εἰσενέχοντα Δ.—[x] ὥστε μὴ ΞΣΥ.—[y] διαιρήσεσιν Η.—[z] δ' Η.—[a] ἑτέρα...αἰτία ΒCΗ: αἰτία etiam Ε.—[b] τί ς.—[c] αὖ νῦν ΧΔΠ.—[d] πότερον ΓΛΣΥ.—[e] μήθ' Γ.—[f] φήσομεν

ἀτεχνιῶν] Pollux iv. 9. ἀπειρία δὲ, καὶ ἀτεχνία, καὶ ψευδοδοξία, καὶ δοκησισοφία, Πλάτωνος. Fisch.

§. 82. τεχνῶν καὶ ἀτεχνιῶν] Cf. §. 103. οὐδεμίαν γὰρ οὔτε οὕτως οὔτ' ἐκείνως πρᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν—δηλοῖ τὰ φωνηθέντα. Phædr. §. 120. μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς καὶ ἐπὶ φύσιν νοῦ τε καὶ ἀνοίας ἀφικόμενος, ubi adscripsi illa de Legg. ii. p. 653. E.—οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία. Heind.

κατὰ ταυτὰ μίξεως ἔχειν ὡμ.] H. e. ὡσαύτως μίξεως ἔχ. Genitivi enim plane eadem in his est ratio quæ in vulgari illa loquendi forma, quum dicitur οὕτως ἔχω γνώμης, πῶς ἔχεις γνώμης; ἄριστα σώματος ἔχω etc. V. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 364. Heind.

τοιαῦτ'] Absone hic, ut sæpe alias, Edd. ταῦτα pro τοιαῦτα, quod vitium in re manifesta tolerare non potui. Quod deinde sequitur δι' ὅλων, idem fere est quod præcedens διὰ πάντων. V. Steph. Thes. t. ii. p. 1280. F. Heind.

§. 83. κατὰ γένη διαιρεῖσθαι] Quod h. l. κατὰ γένη διαιρεῖσθαι, idem Phædr. §. 110. dixit κατ' εἴδη διατέμνειν. Nam idem hic ut alias εἴδη s. ἰδέαι et γένη. Ad διαιρεῖσθαι autem non supplendum εἴδη, sed per se positum illud pro διαίρεσιν ποιεῖσθαι. Jam cur scribamus τὸ τὰ γένη διαιρεῖσθαι, causam ego idoneam non video. Heind.

ἕτερον ἡγήσασθαι μήθ'[e] ἕτερον ὂν ταὐτὸν μῶν οὐ τῆς διαλεκτικῆς φήσομεν[f] ἐπιστήμης εἶναι;

ΘΕΑΙ. Ναί, φήσομεν.

ΞΕ. Οὐκοῦν ὅ γε τοῦτο δυνατὸς δρᾷν μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν, ἑνὸς ἑκάστου κειμένου χωρίς, πάντῃ διατεταμένην[g] ἱκανῶς διαισθάνεται, καὶ πολλὰς ἑτέρας ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἔξωθεν περιεχομένας, καὶ μίαν αὖ δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἑνὶ II. ii. 207.

Γ.—[g] διατεταγμένην ΓC, διατετραμμένην H.—[h] διειλημμένας καὶ διωρισμένας Γ.—

τῆς διαλεκτικῆς] Phædr. §. 111. Τούτων δὴ ἔγωγε αὐτός τε ἐραστὴς—τῶν διαιρέσεων καὶ συναγωγῶν, ἵν' οἷόστε ὦ λέγειν τε καὶ φρονεῖν, ἐάν τέ τινα ἄλλον ἡγήσωμαι δυνατὸν εἰς ἓν καὶ ἐπὶ πολλὰ πεφυκότα ὁρᾶν, τοῦτον διώκω κατόπισθε μετ' ἴχνιον ὥστε θεοῖο. Καὶ μέντοι καὶ τοὺς δυναμένους αὐτὸ δρᾷν εἰ μὲν ὀρθῶς ἢ μὴ προσαγορεύω, θεὸς οἶδε, καλῶ δὲ οὖν μέχρι τοῦδε διαλεκτικούς. Heind.

οὐκοῦν ὅγε τοῦτο δυνατὸς] Verborum in his sensu nihil planius apertiusque; interiorem loci intellectum qui certa et evidenti explicatione recluderet, meo quidem judicio adhuc repertus est nemo. Nam de ea, quam acutissimus ille ad versionem suam attulit Platonis interpres noster [Schleiermacher], etsi philosophi fuerit judicare, non, quo nos munere fungimur, grammatici: tamen si, quod posuit ille, Eleates infra demum exposita quinque illa εἰδῶν genera, τὸ ὂν, τὸ ἕτερον, τὸ ταυτὸν, τὴν κίνησιν, τὴν στάσιν his significarit verbis, magnopere mirari ego me fateor, a Theæteto tanquam de clara jam et manifesta re hæc subjici, παντάπασι μὲν οὖν, ac non potius πῶς λέγεις; οὐ γὰρ μανθάνω. Unum mihi aliunde locum dari velim, ubi istum in modum primariam dialogi legem migraverit Plato. Porro si maxime μία hæc ἰδέα διὰ πολλῶν—πάντῃ διατεταμένη referri possit ad τὸ ὂν, itemque quæ postremo nominantur, πολλαὶ χωρὶς πάντῃ διωρισμέναι ad τὴν κίνησιν et τὴν στάσιν, utpote πρὸς ἀλλήλω ἀμίκτω §. 86. reliqua tamen duo τὸ ταυτὸν et θάτερον quomodo lateant in mediis verbis, ut τὸ ταυτὸν significari potuerit per μίαν ἰδέαν πολλὰς ἑτέρας ἀλλήλων ἔξωθεν περιέχουσαν, τὸ ἕτερον rursus per μίαν δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἑνὶ ξυνημμένην, mihi quidem adeo non liquet, ut τὸ ταυτὸν quoque, quatenus est τὸ αὐτὸ ἑαυτῷ §. 86. et τὸ ἕτερον, quatenus quidque est ἕτερον τῶν ἄλλων §. 88. extr. μίαν utrumque ἰδέαν referre videantur διὰ πολλῶν, ἑνὸς ἑκάστου κειμένου χωρὶς, πάντῃ διατεταμένην. Jam ut ipsi afferamus aliquid philosophis examinandum, πολλῶν hoc in primo horum membro non de ἰδέαις s. *generibus* ego, sed de rebus singularibus, quæ barbare dicunt *individua*, acceperim vel propterea, quod subsequitur ἑνὸς ἑκάστου κειμένου χ. non μιᾶς ἑκάστης κειμένης χ. Atque sic πολλὰ καλὰ, μεγάλα etc. apud Platonem sæpe opponi constat αὐτῷ τῷ καλῷ, μεγέθει etc. Quæ sequuntur πολλαὶ ἕτεραι ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἔξωθεν περιεχόμεναι, his εἴδη illa ἄμικτα describi puto, τὴν κίνησιν et τὴν στάσιν, τὸ θερμὸν et τὸ ψυχρὸν, τὸ ἄρτιον et τὸ περιττὸν etc. quæ contraria inter se tamen extrinsecus una aliqua ἰδέᾳ comprehendantur. Velut supra §. 75. ὑπὸ τοῦ ὄντος dixit τήν τε στάσιν καὶ τὴν κίνησιν περιεχομένην. Porro in his καὶ μίαν αὖ δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἑνὶ ξυνημμένην non dubito quin hac πολλῶν ὅλων appellatione εἴδη s. γένη πολλὰ designentur, ut adjecto verbo ὅλων hæc πολλὰ opponantur illis, quæ ante dixit; ὅλον autem dici aliquid vel partium, vel specierum respectu, monuit jam in Lex. suo Stephanus. Unam igitur hanc formam, quæ per multa patens genera in unum coit circuli instar in se redeuntis, vide an unam dicat ἰδέαν, quæ multa genera, in quibus singulis ipsa insit, ita complectatur, ut ea quasi partes vel membra in unum colligendo totum aliquod efficiat. His contrariæ sunt, quæ subjiciuntur, πολλαὶ χωρὶς πάντῃ διωρισμέναι, quæ non possunt in unum copulari neque ita ad unum redigi genus, ut velut partes unam quasi formam contineant. Proposui hæc, ne ἀσύμβολος plane hinc discederem: certiora nobis et evidentiora proferant philosophi. Heind.

ξυνημμένην, καὶ πολλὰς χωρὶς πάντῃ διωρισμένας.[h] *τοῦτο δ' ἔστιν, ᾗ τε κοινωνεῖν ἕκαστα δύναται καὶ ὅπῃ μή, διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι.*

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τό γε[i] διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλῳ δώσεις, ὡς ἐγῷμαι, πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι.

§. 84. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλῳ δοίη τις;

ΞΕ. Τὸν μὲν δὴ φιλόσοφον ἐν τοιούτῳ τινὶ τόπῳ καὶ νῦν καὶ ἔπειτα ἀνευρήσομεν, ἐὰν ζητῶμεν, ἰδεῖν μὲν χαλε-
r. 254. πὸν ἐναργῶς καὶ τοῦτον,[j] ἕτερον μὴν τρόπον ἥ τε τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης ἥ τε τούτου.

ΘΕΑΙ. Πῶς;[k]

ΞΕ. Ὁ μὲν ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητα, τριβῇ προσαπτόμενος αὐτῆς,[l] διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου κατανοῆσαι χαλεπός. ἦ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΞΕ. Ὁ δέ γε φιλόσοφος, τῇ τοῦ ὄντος ἀεὶ διὰ λογισ-
II. ii. 208. μῶν προσκείμενος ἰδέᾳ, διὰ τὸ λαμπρὸν αὖ τῆς χώρας οὐδαμῶς εὐπετὴς[m] ὀφθῆναι· τὰ γὰρ τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὄμματα καρτερεῖν πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶντα ἀδύνατα.[n]

ΘΕΑΙ. Καὶ ταῦτα εἰκὸς οὐχ ἧττον ἐκείνων οὕτως ἔχειν.

ΞΕ. Οὐκοῦν περὶ[o] μὲν τούτου καὶ[p] τάχα[q] ἐπισκεψόμεθα[r] σαφέστερον, ἂν ἔτι βουλομένοις[s] ἡμῖν[t] ᾖ· περὶ δὲ τοῦ σοφιστοῦ που δῆλον ὡς οὐκ ἀνετέον,[u] πρὶν ἂν ἱκανῶς αὐτὸν θεασώμεθα.

ΘΕΑΙ. Καλῶς εἶπες.

§. 85. ΞΕ. Ὅτ' οὖν δὴ τὰ μὲν ἡμῖν τῶν γενῶν ὁμο-

[i] δὲ Δ.—[j] ταυτὸν F.—[k] πῶς om ΧΔ et pr Π.—[l] αὐτῇ ΣΥ.—[m] εὐπετῶς E, εὐπετῶς (ἧς) ΧΓΔΛΠΣΥBCFH.—[n] ἀδύνατον ΛΗ.—[o] παρὰ F.—[p] καὶ add ΧΓΔΛΠΣΥBCEFH.—[q] ταῦτα Λ.—[r] ἐπισκεψώμεθα ΣΥ et pr F.—[s] βουλόμενος pr F.—[t] ἡμῖν om pr Π.—

ἐν ἑνὶ ξυνημμένην] Hæc verba Schleiermachero suspecta sunt. Beck.

§. 84. *ἕτερον μὴν τρόπον ἥ τε τοῦ σοφ.*] In his sermo ita potest apud animum expleri: *ἕτερον μὴν τρόπον ἥ τε τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης ἐστὶ χαλεπότης ἥ τε τούτου.* Demosth. in Leptin. §. 97. *Εἰ μὲν γάρ τις ἔχει δεῖξαι κἀκείνους ὧν ἔδοσάν τῳ τι τοῦτ' ἀφῃρημένους, συγχωρῶ καὶ ὑμᾶς ταυτὸ τοῦτο ποιῆσαι· καίτοι τόγε αἰσχρὸν ὁμοίως· εἰ δὲ* etc. ubi, ut Reiskius corrigi volebat, *καίτοι τόγε αἰσχρὸν αἰσχρὸν ὁμοίως* (*ἐστὶ*), mente potius explenda oratio. Heind.

§. 85. *ὅτ' οὖν δὴ τὰ μὲν ἡμῖν*] Horum, quæ in Edd. prava interpunctione labo-

λόγηται κοινωνεῖν ἐθέλειν ἀλλήλοις, τὰ δὲ μή, καὶ τὰ μὲν ἐπ᾽ ὀλίγον, τὰ δ᾽ ἐπὶ πολλά, τὰ δὲ καὶ διὰ πάντων οὐδὲν κωλύειν[v] τοῖς πᾶσι κεκοινωνηκέναι, τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ξυνεπισπώμεθα τῷ λόγῳ τῇδε σκοποῦντες, μὴ περὶ πάντων τῶν εἰδῶν, ἵνα μὴ ταραττώμεθα[w] ἐν πολλοῖς, ἀλλὰ προελόμενοι τῶν μεγίστων λεγομένων ἄττα, πρῶτον μὲν ποῖα ἕκαστά ἐστιν, ἔπειτα κοινωνίας ἀλλήλων πῶς[x] ἔχει δυνάμεως, ἵνα τό τε ὂν καὶ μὴ ὂν εἰ μὴ πάσῃ σαφηνείᾳ[y] δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ᾽ οὖν λόγου γε ἐνδεεῖς[z] μηδὲν γιγνώμεθα περὶ αὐτῶν, καθ᾽ ὅσον ὁ τρόπος ἐνδέχεται τῆς νῦν σκέψεως, ἐὰν ἄρα ἡμῖν πῃ παρεικάθῃ[a] τὸ μὴ ὂν λέγουσιν ὡς ἔστιν ὄντως μὴ ὂν ἀθῴοις ἀπαλλάττειν. II. ii. 209.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρή.

§. 86. ΞΕ. Μέγιστα μὴν τῶν γενῶν, ἃ νῦν δὴ[b] διήμεν,[c] τό τε[d] ὂν αὐτὸ καὶ στάσις καὶ κίνησις.

ΘΕΑΙ. Πολύ γε.

ΞΕ. Καὶ μὴν τώ γε δύο[e] φαμὲν αὐτοῖν ἀμίκτω πρὸς ἀλλήλω.

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.[f]

ΞΕ. Τὸ δέ γε ὂν μικτὸν ἀμφοῖν· ἐστὸν γὰρ ἄμφω που.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ᾽ οὔ;

ΞΕ. Τρία δὴ γίγνεται ταῦτα.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΞΕ. Οὐκοῦν αὐτῶν ἕκαστον τοῖν μὲν δυοῖν ἕτερόν ἐστιν, αὐτὸ δ᾽ ἑαυτῷ ταὐτόν.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

[u] ἀνεκτέον F.—[v] κωλύειν ΓΛΞΠΣΥΒCFH : κωλύει s.—[w] καταρώμεθα, in mg κατα ταραττώμεθα, F.—[x] καὶ πῶς CH et rc B.—[y] σαφηνίᾳ Λ.—[z] ἐνδεεῖς om Γ.—[a] παρεικάθῃ Bœckhius : libri παρεικασθῇ.—[b] δὴ om ΣΥ.—[c] διῆμεν ℵΔΞΣΥ et pr Π, διεῖμεν Γ, διηειμεν (η supra) F : διήειμεν s.—[d] γε ℵΔΠ.—[e] δύω ℵΓΛΞΥCFH.—[f] γε om Λ.—[g] ἃ

rant, sensum bene declaravit Ficinus: *Postquam ergo inter nos convenit, ex generibus quædam vicissim congredi, quædam penitus dissidere: et alia quidem cum paucis, alia cum multis, nonnulla quoque per omnia omnibus cohærere: sequamur deinceps rationem sermonis hujus* etc. HEIND.

ἵνα τό τε ὂν καὶ μὴ ὂν] Accuratius posuisset τό τε ὂν καὶ τὸ μὴ ὂν vel τὸ ὄν τε καὶ μὴ ὄν. HEIND.

παρεικάθῃ] In Edd. legitur παρεικασθῇ, sensu nullo. Adscripseram παρείκῃ. Atticum παρεικάθῃ restituit Bœckhius. V. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 87. Sensus est: *si forte nobis, quando, quod non est, id re vera non esse dicimus, impune liceat abire.* HEIND.

ΞΕ. Τί ποτ' αὖ[g] νῦν οὕτως εἰρήκαμεν τό τε ταὐτὸν καὶ[h] θάτερον; πότερα δύο γένη τινὲ αὐτώ,[i] τῶν μὲν τριῶν ἄλλω, ξυμμιγνυμένω[j] μὴν[k] ἐκείνοις ἐξ ἀνάγκης ἀεί, καὶ περὶ πέντε ἀλλ' οὐ περὶ τριῶν ὡς ὄντων αὐτῶν σκεπτέον, ἢ
i. 255. τό τε ταὐτὸν τοῦτο καὶ θάτερον ὡς[l] ἐκείνων τι προσαγορεύοντες λανθάνομεν ἡμᾶς αὐτούς;

H. ii. 210. §. 87. ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΞΕ. Ἀλλ' οὔ τι[m] μὴν κίνησίς γε[n] καὶ στάσις οὔθ' ἕτερον οὔτε ταὐτόν ἐστιν.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ὅ τί περ ἂν κοινῇ προσείπωμεν κίνησιν καὶ στάσιν, τοῦτο οὐδέτερον αὐτοῖν οἷόν τε εἶναι.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Κίνησίς τε στήσεται καὶ στάσις αὖ κινηθήσεται· περὶ γὰρ ἀμφότερα θάτερον ὁποτερονοῦν γιγνόμενον αὐτοῖν ἀναγκάσει μεταβάλλειν αὖ θάτερον ἐπὶ τοὐναντίον τῆς αὑτοῦ φύσεως, ἅτε μετασχὸν[o] τοῦ ἐναντίου.

ΧΔ, οὖν Γ, οὖν αὖ Η.—[h] καὶ τὸ Λ.—[i] αὐτοῦ Ε, αὐτοῦ ὼ BC, ἑαυτοῦ ΔΠΗ: αὐτοῦ *s.—[j] ξυμμιγνυμένων Χ.—[k] μὴν om pr Ξ: in ΣΥ lacuna est.—[l] ὡς om Λs.—[m] οὔτε ι

§. 86. *τινὲ αὐτώ*] Sic mecum correxit, quod vulgo legitur *αὐτοῦ*, Schleiermacher. Heind.

καὶ περὶ πέντε, ἀλλ'] H. e. *καὶ περὶ αὐτῶν ὡς περὶ πέντε, ἀλλ' οὐ περὶ τριῶν ὄντων σκεπτέον*. Heind.

ὡς ἐκείνων] Particulam *ὡς*, quam nescio cur ejecerit Steph. ex Ald. et Bass. revocavi.—*προσαγορεύοντες ὡς τι ἐκείνων* (sc. *ὄν*) *ita appellantes tanquam sit de illis aliquid.* Ita mox §. sq. *ἀμφότερα οὕτως αὐτὰ ταὐτὸν ὡς ὄντα προσεροῦμεν.* Phædon. §. 110. *ὃ δή μοι φαίνονται—οἱ πολλοὶ—ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγορεύειν*, ubi vid. not. Pro *τι* male Edd. *τί*. Heind.

§. 87. *οὔθ' ἕτερον οὔτε ταὐτόν ἐστι*] Cur non potius *οὔτε θάτερον* vel certe *οὐ θάτερον*? Heind.

τοῦτο οὐδέτερον αὐτοῖν] Non ad remotiora *τὸ ταὐτὸν* et *τὸ ἕτερον*, sed ad *κίνησιν* et *στάσιν* refertur hoc *αὐτοῖν*. *Neque motum neque statum illud esse posse* dicit, *quicquid utrique*, et motui et statui, *tanquam commune aliquid tribuimus.* Heind.

κίνησίς τε στήσεται] Sermoni copulam de suo indidit Ficinus vertens, *Quia et motus staret* etc. Cujus non durior defectus h. l. quam in præcedd. *Ὅ,τιπερ ἂν κοινῇ* etc. quibus *ὅτι* præfigi nemo voluerit. Conf. de Rep. ii. p. 376. A. vi. p. 508. C. Notanda tamen hæc forma orationis, quæ mollius sane ita decurreret, *Κίνησίς τε γὰρ οὕτως ἂν σταίη καὶ στάσις αὖ κινοῖτο.* Heind.

περὶ γὰρ ἀμφότερα θάτερον ὁπ.] Hæc ita jungenda et intelligenda: *θάτερον γὰρ ὁποτερονοῦν αὐτοῖν* (*nam alterutrum eorum utrumvis*, sive motus sive status) *περὶ ἀμφότερα γιγνόμενον* (*quando in utroque inerit*, in motu vel statu) *ἀναγκάσει* etc. *alterum coget in contrarium rursus suæ naturam abire, quoniam hoc alterum contrarii particeps factum est.* V. c. si quis communiter *τοῦ ταὐτοῦ* naturam quieti et statui tribuat atque hoc *ταὐτὸν* idem esse quod motum ipsum velit: motus non modo in motu, sed etiam in statu erit; ita status in motum mutatus. Heind.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ γε.

ΞΕ. Μετέχετον[p] μὴν ἄμφω ταὐτοῦ καὶ[q] θατέρου.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Μὴ τοίνυν λέγωμεν κίνησίν γ' εἶναι ταὐτὸν ἢ θάτερον, μηδ' αὖ στάσιν.

ΘΕΑΙ. Μὴ γάρ.

ΞΕ. Ἀλλ' ἆρα τὸ ὂν καὶ τὸ ταὐτὸν ὡς[r] ἕν τι διανοητέον ἡμῖν;

ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΞΕ. Ἀλλ' εἰ τὸ ὂν καὶ τὸ ταὐτὸν μηδὲν διάφορον[s] σημαίνετον, κίνησιν αὖ πάλιν καὶ στάσιν ἀμφότερα εἶναι λέγοντες ἀμφότερα οὕτως αὐτὰ ταὐτὸν ὡς ὄντα προσεροῦμεν.[t]

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ἀδύνατον.

ΞΕ. Ἀδύνατον ἄρα ταὐτὸν καὶ τὸ ὂν ἓν εἶναι. II. ii. 211.

ΘΕΑΙ. Σχεδόν.[u]

ΞΕ. Τέταρτον δὴ πρὸς τοῖς τρισὶν εἴδεσιν εἶδος[v] τὸ ταὐτὸν τιθῶμεν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 88. ΞΕ. Τί δέ; τὸ θάτερον ἆρα ἡμῖν[w] λεκτέον πέμπτον, ἢ τοῦτο καὶ τὸ ὂν ὡς δύ'[x] ἄττα ὀνόματα ἐφ' ἑνὶ γένει διανοεῖσθαι δεῖ;

ΘΕΑΙ. Τάχ' ἄν.

ΞΕ. Ἀλλ' οἶμαί σε συγχωρεῖν τῶν ὄντων τὰ μὲν αὐτὰ καθ' αὑτά, τὰ δὲ πρὸς ἄλληλα[y] ἀεὶ λέγεσθαι.

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὔ;

ΞΕ. Τὸ δ' ἕτερον ἀεὶ πρὸς ἕτερον. ἦ γάρ;

H.—[n] τε ΛCH.—[o] μετασχὼν C.—[p] μετέσχετον H.—[q] τὰ τοῦ Γ.—[r] ὡς...ταὐτὸν om Σ.—[s] διαφέρον Δ et pr Π.—[t] προσφεροῦμεν Υ.—[u] οὕτω σχεδὸν ἐροῦμεν corr F.—[v] εἶδος om ΧΔ et pr Π.—[w] μὴν ΣΥ, μὴ Ξ.—[x] δύ' ΧΓΥCH.—[y] ἄλληλα ΧΔΞΠ

§. 88. ἆρα—λεκτέον] Legi ex vet. cod. sine interrogat. et ita sententia videtur mihi postulare. Serran. Potius cum interrog. *An hoc et Id quod etc.* Steph.

ἡμῖν λεκτέον] Steph. 'Ald. μὴ λεκτέον.' Quod quidem est certissimum dissimulationis Stephani vestigium. nam μὴ λεκτέον est in Bas. 2. Aldus edidit, ut tu, Stephane, ἡμῖν λεκτέον. Fisch.

ἆρα ἡμῖν λεκτέον] Sic Ald. nisi quod ἄρα habet, atque inde Steph. In Bas. 2. legitur ἄρα μὴ λεκτέον. Heind.

θάτερον ἀμφοῖν μετεῖχε τοῖν εἰδοῖν] Sc. τοῦ αὐτὸ καθ' αὑτὸ εἶναι et τοῦ ἕτερον ἀεὶ πρὸς ἕτερον εἶναι.—ἦν ἄν ποτέ τι τῶν ἑτέρων ἕτ. *esset interdum eorum, quæ alia sunt, aliquid aliud non ad aliud* etc. Heind.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Οὐκ ἄν, εἴ γε[z] τὸ ὂν καὶ τὸ θάτερον μὴ πάμπολυ διεφερέτην·[a] ἀλλ' εἴ περ θάτερον ἀμφοῖν μετεῖχε τοῖν εἰδοῖν ὥς περ τὸ ὄν, ἦν ἄν ποτέ τι καὶ τῶν ἑτέρων ἕτερον οὐ[b] πρὸς ἕτερον. νῦν δὲ ἀτεχνῶς ἡμῖν ὅ τι περ ἂν ἕτερον ᾖ, συμβέβηκεν ἐξ ἀνάγκης ἑτέρου[c] τοῦτο ὅ πέρ[d] ἐστιν εἶναι.

ΘΕΑΙ. Λέγεις καθά περ ἔχει.

ΞΕ. Πέμπτον δὴ τὴν θατέρου φύσιν λεκτέον ἐν τοῖς εἴδεσιν οὖσαν, ἐν οἷς προαιρούμεθα.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ii. ii. 212. ΞΕ. Καὶ διὰ πάντων γε αὐτὴν αὐτῶν[e] φήσομεν εἶναι διεληλυθυῖαν· ἓν ἕκαστον γὰρ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων οὐ διὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ μετέχειν τῆς ἰδέας τῆς θατέρου.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

§. 89. ΞΕ. Ὧδε[f] δὴ λέγωμεν[g] ἐπὶ τῶν πέντε καθ' ἓν ἀναλαμβάνοντες.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Πρῶτον μὲν κίνησιν, ὡς ἔστι παντάπασιν ἕτερον στάσεως. ἢ πῶς λέγομεν;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Οὐ στάσις ἄρ' ἐστίν.

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

i. 256. ΞΕ. Ἔστι δέ γε διὰ τὸ[h] μετέχειν τοῦ ὄντος.

ΣΥ: ἄλλα *ς.—[z] τε Λ.—[a] διαφερέτην ΓΣΥ.—[b] καὶ Γ.—[c] ἑτέρου 𝔛ΔΠ, ἕτερον ceteri: πρὸς ἕτερον ς cum rc Ε.—[d] τοῦτο ὅπερ 𝔛ΔΠ: τοῦτο αὐτὸ ὅπερ *ς.—[e] αὐτῶν (νῦ) αὐτὴν Ξ.—[f] ὧ Η.—[g] λέγωμεν ΔΛΠΒCΗ.—[h] τοῦ ΣΥ.—[i] ταυτὸν Ε.—[j] ταυτὸν αὐτὴν

ἀτεχνῶς ἡμ. ὅ,τιπερ] ἀτεχνῶς, quod pertinet ad ὅ,τιπερ, h. l. idem fere est quod ἁπλῶς, *sine exceptione*, *prorsus*. Aristoph. Vesp. 722. Καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν ὅ,τι βούλει σύ. Nub. 453. δρώντων ἀτεχνῶς ὅ,τι χρῄζουσιν. Quem in modum adjungi solet imprimis vocabulo οὐδείς. Plato Politic. p. 287. E. συχνὸν εἶδος καὶ τῇ ζητουμένῃ γε, ὡς οἶμαι, προσῆκον οὐδὲν ἀτεχνῶς ἐπιστήμῃ. Aristoph. Plut. 362. Ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός. Av. 605. Ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει. Atque eadem potestate capienda vox Gorg. §. 101. ἀτεχνῶς γε ἀεὶ σκυτέας τε καὶ κναφέας καὶ μαγείρους λέγων καὶ ἰατροὺς οὐδὲν παύῃ, nec scribendum ibi ἀτέχνως. Heind.

ἐν τοῖς εἴδεσιν οὔσαν, ἐν οἷς] Posterius in his ἐν tanquam e præcedente syllaba natum expungerem, ni obstaret ejusdemmodi exemplum apud Xenoph. de Vectig. iv. 13. Ἀπ' αὐτῶν μὲν οὖν ἔγωγε, ἀφ' ὧν μέλλω λέγειν, οὐδέν τι ἀξιῶ θαυμάζεσθαι ὡς δυσεύρετόν τι ἐξευρηκώς. Heind.

ΘΕΑΙ. Ἔστιν.

ΞΕ. Αὖθις δὴ πάλιν ἡ κίνησις ἕτερον ταὐτοῦ[i] ἐστίν.

ΘΕΑΙ. Σχεδόν.

ΞΕ. Οὐ ταὐτὸν ἄρα ἐστίν.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν αὕτη γ' ἦν ταὐτὸν διὰ τὸ μετέχειν αὖ πάντ' αὐτοῦ.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΞΕ. Τὴν κίνησιν δὴ ταὐτόν τ' εἶναι καὶ μὴ ταὐτὸν ὁμο-
λογητέον καὶ οὐ δυσχεραντέον. οὐ γὰρ ὅταν εἴπωμεν αὐ- II. ii. 213.
τὴν ταὐτὸν[j] καὶ μὴ ταὐτόν, ὁμοίως εἰρήκαμεν, ἀλλ' ὁπό-
ταν μὲν ταὐτόν, διὰ τὴν μέθεξιν ταὐτοῦ πρὸς αὐτὴν[k] οὕτω
λέγομεν, ὅταν δὲ μὴ ταὐτόν, διὰ τὴν κοινωνίαν αὖ θατέρου,
δι' ἣν ἀποχωριζομένη[l] ταὐτοῦ γέγονεν οὐκ[m] ἐκεῖνο ἀλλ'
ἕτερον, ὥστε ὀρθῶς αὖ λέγεται πάλιν οὐ ταὐτόν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν κἂν[n] εἴ πῃ μετελάμβανεν αὐτὴ[o] κίνησις στάσεως, οὐδὲν ἂν ἄτοπον ἦν στάσιμον αὐτὴν προσαγορεύειν;

ΘΕΑΙ. Ὀρθότατά γε, εἴ περ τῶν γενῶν συγχωρησόμεθα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι, τὰ δὲ μή.

Γ.—[k] ἑαυτὴν ΧΓΔΠCΗ et corr ΛΒ. λέγωμεν ΧΔΛΞΠΣΤΕΦΗ et pr Β.—[l] ἀποχωριζομένην Υ.—[m] ὡς οὐκ F.—[n] οὐκ ἂν ΣΤ.—[o] αὕτη C.—[p] εἰ ΧΔ et pr Π.—[q] πῃ om

§. 89. ἀλλὰ μὴν αὕτη γ' ἦν ταυτὸν] Steph. '*Atqui motus idem esset, quoniam rursus ejus, quod idem est, participat*, legendo ex vet. Cod. διὰ τὸ μετέχειν αὖ πάλιν ταυτοῦ.' At vetus ille codex sunt Cornarii Eclogæ. Ficinus ita vertit hunc locum, ut vix appareat, quomodo legerit, *Attamen idem quodammodo est propter participationem. Omnia enim ipso eodem participant.* Fisch.

ἀλλὰ μὴν αὕτη γ' ἦν ταυτὸν] Quum non motus tantum, sed, quod et statim additis his διὰ τὸ μετέχειν πάντ' αὐτοῦ exprimitur et supra significatum est §. 86. verbis illis Οὐκοῦν αὐτῶν ἕκαστον τοῖν μὲν δυοῖν ἕτερόν ἐστιν, αὐτὸ δ' ἑαυτῷ ταυτὸν, reliqua etiam omnia, τὸ ὄν, ἡ στάσις, ἡ κίνησις, atque adeo τὸ θάτερον, ad ἰδέαν τοῦ ταυτοῦ referri aliquo modo queant: me quidem magnopere offendit istud *αὕτη γε, hæc quidem*, quod quam vim habeat h. l. plane non assequor. Aptius longe ac prope necessarium ad sensum fuerit αὖ πῃ γε, a Ficino quoque redditum, qui vertit, *attamen idem quodammodo est propter participationem* (sc. motus). Sic deinde Οὐκοῦν κἂν εἴ πῃ μετελάμβανεν αὐτὴ κίνησις στάσεως, et mox §. 90. οὐχ ἕτερον ἄρ' ἐστί πῃ καὶ ἕτερον (ἡ κίνησις). Sincerum hoc judicans Cornarius proxima sic refingi voluit, διὰ τὸ μετέχειν αὖ πάλιν ταυτοῦ. Heind.

οὕτω λέγομεν] Ald. et Bas. λέγωμεν, cui etsi locus in his nullus, tamen quum post hæc ὁπόταν μὲν ταυτὸν e præcedd. intelligere oporteat εἴπωμεν, cui per temporum rationem non convenit sequens λέγομεν, primitus scriptum fuisse suspicor, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ταυτὸν λέγωμεν, διὰ τ. μ.—οὕτω λέγομεν. Tum Cod. Paris. γέγονεν ὡς οὐκ ἐκεῖνο, in quo forsitan latet γεγ. πως οὐκ ἐκ. Heind.

ὀρθότατά γε, εἴπερ τῶν γενῶν] Parum

ΞΕ. Καὶ μὴν ἐπί γε τὴν τούτου πρότερον ἀπόδειξιν ἢ τῶν νῦν ἀφικόμεθα, ἐλέγχοντες ὡς ἔστι κατὰ φύσιν ταύτῃ.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

§. 90. ΞΕ. Λέγωμεν δὴ πάλιν. ἡ[p] κίνησίς ἐστιν ἕτερον τοῦ ἑτέρου, καθά περ ταὐτοῦ τε ἦν ἄλλο καὶ τῆς στάσεως;

ΘΕΑΙ. Ἀναγκαῖον.

ΞΕ. Οὐχ ἕτερον ἄρ' ἐστί πῃ[q] καὶ ἕτερον κατὰ τὸν νῦν δὴ λόγον.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

II. ii. 214. ΞΕ. Τί αὖν δὴ τὸ μετὰ τοῦτο; ἆρ' οὐ τῶν[r] μὲν τριῶν ἕτερον αὐτὴν φήσομεν εἶναι, τοῦ δὲ τετάρτου μὴ φῶμεν, ὁμολογήσαντες αὐτὰ εἶναι πέντε, περὶ ὧν καὶ ἐν οἷς[s] προὐθέμεθα σκοπεῖν;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ἀδύνατον[t] γὰρ συγχωρεῖν ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ νῦν δὴ φανέντος.

ΞΕ. Ἀδεῶς[u] ἄρα τὴν κίνησιν ἕτερον εἶναι τοῦ ὄντος διαμαχόμενοι λέγωμεν;[v]

ΘΕΑΙ. Ἀδεέστατα μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν δὴ σαφῶς ἡ κίνησις ὄντως οὐκ ὄν ἐστι καὶ ὄν, ἐπεί περ τοῦ ὄντος μετέχει;

F.—[r] ἆρ' οὐ τῶν ΞΓΔΛΞΠΣΥΓ et pr E, ἆρα τῶν CH et corr BE: ἆρ' αὐτῶν r.—[s] ἑνὸς ΛBCH.—[t] ἀδύνατον...] hæc priori continuant ΞC.—[u] : ἀδεῶς ΞC.—[v] λέγο-

hæc præcedenti proxime quæstioni congruere videtur Theæteti responsio; non enim ex eo, quod idearum aliæ inter se misceri possunt, aliæ non possunt, efficitur, ut, si qua particeps motus esset quietis, posset ille stabilis nominari. Hinc oboriebatur olim suspicio, ut intercidisse aliqua putaremus, sic forsan restituenda: οὐδὲν—προσαγορεύειν· νῦν δὲ οὐ μεταλαμβάνει; Θ. Οὐ γὰρ οὖν. Ξ. Ἄτοπον ἄρα στάσιμον αὐτὴν προσαγορεύειν. Θ. Ὀρθότατά γε, εἴπερ etc. Quam suspicionem probavit Schleiermacher. Verum quod supra bis dictum fuit, §. 86. Καὶ μὴν τώ γε δύο (τὴν στάσιν et τὴν κίνησιν) φαμὲν—ἀμίκτω πρὸς ἀλλήλω et §. 89. πρῶτον μὲν κίνησιν (λέγωμεν) ὡς ἔστι παντάπασιν ἕτερον στάσεως—Οὐ στάσις ἄρ' ἐστὶ, cur id tertio repeteretur h. l.? Atque commode jam videntur cohærere hæc omnia, si Theæteti hæc responsio spectare ad progressam omnino putetur Eleatæ disputationem inde a verbis §. 89. Ὧδε δὴ λέγωμεν ἐπὶ τῶν πέντε etc. non ad unam hanc, quæ proxima præcessit, illius interrogationem, Οὐκοῦν αὖ εἴ πῃ μετελ. Quippe quum in proximis his Eleatæ verbis hæc lateret sententia, nullo modo participem quietis motum esse posse: ad hanc refertur Theæteti hoc τὰ δὲ μή, ad superiora illud τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι. Heind.

§. 90. ἆρ' αὖ τῶν μὲν τριῶν ἕτερον] Sic certa emendatione mutavi, quod in Edd. legitur, ἆρ' αὐτῶν μ. τ. Mox in verbis, Καὶ πῶς; ἀδύνατον γὰρ—φανέντος, colloquii vices ex antiqua illa et germana Ficini translatione constitui. Vulgo hæc omnia ἀδύνατον γὰρ—φανέντος. ἀδεῶς ἄρα—λέγωμεν Eleatæ tribuuntur. Heind.

λόγηται κοινωνεῖν ἐθέλειν ἀλλήλοις, τὰ δὲ μή, καὶ τὰ μὲν ἐπ' ὀλίγον, τὰ δ' ἐπὶ πολλά, τὰ δὲ καὶ διὰ πάντων οὐδὲν κωλύειν[v] τοῖς πᾶσι κεκοινωνηκέναι, τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ξυνεπισπώμεθα τῷ λόγῳ τῇδε σκοποῦντες, μὴ περὶ πάντων τῶν εἰδῶν, ἵνα μὴ ταραττώμεθα[w] ἐν πολλοῖς, ἀλλὰ προελόμενοι τῶν μεγίστων λεγομένων ἄττα, πρῶτον μὲν ποῖα ἕκαστά ἐστιν, ἔπειτα κοινωνίας ἀλλήλων πῶς[x] ἔχει δυνάμεως, ἵνα τό τε ὂν καὶ μὴ ὂν εἰ μὴ πάσῃ σαφηνείᾳ[y] δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὖν λόγου γε ἐνδεεῖς[z] μηδὲν γιγνώμεθα περὶ αὐτῶν, καθ' ὅσον ὁ τρόπος ἐνδέχεται τῆς νῦν σκέψεως, ἐὰν II. ii. 209.
ἄρα ἡμῖν πῃ παρεικάθῃ[a] τὸ μὴ ὂν λέγουσιν ὡς ἔστιν ὄντως μὴ ὂν ἀθῴοις ἀπαλλάττειν.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρή.

§. 86. ΞΕ. Μέγιστα μὴν τῶν γενῶν, ἃ νῦν δὴ[b] διήμεν,[c] τό τε[d] ὂν αὐτὸ καὶ στάσις καὶ κίνησις.

ΘΕΑΙ. Πολύ γε.

ΞΕ. Καὶ μὴν τώ γε δύο[e] φαμὲν αὐτοῖν ἀμίκτω πρὸς ἀλλήλω.

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.[f]

ΞΕ. Τὸ δέ γε ὂν μικτὸν ἀμφοῖν· ἐστὸν γὰρ ἄμφω που.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τρία δὴ γίγνεται ταῦτα.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΞΕ. Οὐκοῦν αὐτῶν ἕκαστον τοῖν μὲν δυοῖν ἕτερόν ἐστιν, αὐτὸ δ' ἑαυτῷ ταὐτόν.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

[u] ἀνεκτέον F.—[v] κωλύειν ΓΛΞΠΣΥBCFH : κωλύει s.—[w] καταρώμεθα, in mg κατα ταραττώμεθα, F.—[x] καὶ πῶς CH et rc B.—[y] σαφηνίᾳ Λ.—[z] ἐνδεεῖς om Γ.—[a] παρεικάθῃ Bœckhius : libri παρεικασθῇ.—[b] δὴ om ΣΥ.—[c] διῆμεν ꭓΔΞΣΥ et pr Π, διεί(η)μεν Γ, διηειμεν F : διήειμεν s.—[d] γε ꭓΔΠ.—[e] δύω ꭓΓΛΞΥCFH.—[f] γε om Λ.—[g] ἃ

rant, sensum bene declaravit Ficinus: *Postquam ergo inter nos convenit, ex generibus quædam vicissim congredi, quædam penitus dissidere: et alia quidem cum paucis, alia cum multis, nonnulla quoque per omnia omnibus cohærere: sequamur deinceps rationem sermonis hujus* etc. Heind.

ἵνα τό τε ὂν καὶ μὴ ὂν] Accuratius posuisset τό τε ὂν καὶ τὸ μὴ ὂν vel τὸ ὂν τε καὶ μὴ ὄν. Heind.

παρεικάθῃ] In Edd. legitur παρεικασθῇ, sensu nullo. Adscripseram παρείκῃ. Atticum παρεικάθῃ restituit Bœckhius. V. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 87. Sensus est: *si forte nobis, quando, quod non est, id re vera non esse dicimus, impune liceat abire.* Heind.

ΞΕ. Τί ποτ' αὖ[g] νῦν οὕτως εἰρήκαμεν τό τε ταὐτὸν καὶ[h] θάτερον; πότερα δύο γένη τινὲ αὐτώ,[i] τῶν μὲν τριῶν ἄλλω, ξυμμιγνυμένω[j] μὴν[k] ἐκείνοις ἐξ ἀνάγκης ἀεί, καὶ περὶ πέντε ἀλλ' οὐ περὶ τριῶν ὡς ὄντων αὐτῶν σκεπτέον, ἢ
I. 255. τό τε ταὐτὸν τοῦτο καὶ θάτερον ὡς[l] ἐκείνων τι προσαγορεύοντες λανθάνομεν ἡμᾶς αὐτούς;

II. ii. 210. §. 87. ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΞΕ. Ἀλλ' οὔ τι[m] μὴν κίνησίς γε[n] καὶ στάσις οὔθ' ἕτερον οὔτε ταὐτόν ἐστιν.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ὅ τί περ ἂν κοινῇ προσείπωμεν κίνησιν καὶ στάσιν, τοῦτο οὐδέτερον αὐτοῖν οἷόν τε εἶναι.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Κίνησίς τε στήσεται καὶ στάσις αὖ κινηθήσεται· περὶ γὰρ ἀμφότερα θάτερον ὁποτερονοῦν γιγνόμενον αὐτοῖν ἀναγκάσει μεταβάλλειν αὖ θάτερον ἐπὶ τοὐναντίον τῆς αὑτοῦ φύσεως, ἅτε μετασχὸν[o] τοῦ ἐναντίου.

ΧΔ, οὖν Γ, οὖν αὖ Η.—[h] καὶ τὸ Λ.—[i] αὐτοῦ Ε, αὑτοῦ ΒC, ἑαυτοῦ ΔΠΗ: αὐτοῦ *ς.—[j] ξυμμιγνυμένων Χ.—[k] μὴν om pr Ξ: in ΣΥ lacuna est.—[l] ὡς om Λς.—[m] οὔτε

§. 86. τινὲ αὐτὼ] Sic mecum correxit, quod vulgo legitur αὐτοῦ, Schleiermacher. Heind.

καὶ περὶ πέντε, ἀλλ'] H. e. καὶ περὶ αὐτῶν ὡς περὶ πέντε, ἀλλ' οὐ περὶ τριῶν ὄντων σκεπτέον. Heind.

ὡς ἐκείνων] Particulam ὡς, quam nescio cur ejecerit Steph. ex Ald. et Bass. revocavi.—προσαγορεύοντες ὥς τι ἐκείνων (sc. ὄν) *ita appellantes tanquam sit de illis aliquid.* Ita mox §. sq. ἀμφότερα οὕτως αὐτὰ ταυτὸν ὡς ὄντα προσεροῦμεν. Phædon. §. 110. ὃ δή μοι φαίνονται—οἱ πολλοὶ—ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγορεύειν, ubi vid. not. Pro τι male Edd. τί. Heind.

§. 87. οὔθ' ἕτερον οὔτε ταυτόν ἐστι] Cur non potius οὔτε θάτερον vel certe οὐ θάτερον? Heind.

τοῦτο οὐδέτερον αὐτοῖν] Non ad remotiora τὸ ταυτὸν et τὸ ἕτερον, sed ad κίνησιν et στάσιν refertur hoc αὐτοῖν. *Neque motum neque statum illud esse posse* dicit, *quicquid utrique*, et motui et statui, *tanquam commune aliquid tribuimus.* Heind.

κίνησίς τε στήσεται] Sermoni copulam de suo indidit Ficinus vertens, *Quia et motus staret* etc. Cujus non durior defectus h. l. quam in præcedd. Ὅ,τιπερ ἂν κοινῇ etc. quibus ὅτι præfigi nemo voluerit. Conf. de Rep. ii. p. 376. A. vi. p. 508. C. Notanda tamen hæc forma orationis, quæ mollius sane ita decurreret, Κίνησίς τε γὰρ οὕτως ἂν σταίη καὶ στάσις αὖ κινοῖτο. Heind.

περὶ γὰρ ἀμφότερα θάτερον ὁπ.] Hæc ita jungenda et intelligenda: θάτερον γὰρ ὁποτερονοῦν αὐτοῖν (*nam alterutrum eorum utrumvis*, sive motus sive status) περὶ ἀμφότερα γιγνόμενον (*quando in utroque inerit*, in motu vel statu) ἀναγκάσει etc. *alterum coget in contrarium rursus suæ naturam abire, quoniam hoc alterum contrarii particeps factum est.* V. c. si quis communiter τοῦ ταυτοῦ naturam quieti et statui tribuat atque hoc ταυτὸν idem esse quod motum ipsum velit: motus non modo in motu, sed etiam in statu erit; ita status in motum mutatus. Heind.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ γε.

ΞΕ. Μετέχετον[p] μὴν ἄμφω ταὐτοῦ καὶ[q] θατέρου.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Μὴ τοίνυν λέγωμεν κίνησίν γ' εἶναι ταὐτὸν ἢ θάτερον, μηδ' αὖ στάσιν.

ΘΕΑΙ. Μὴ γάρ.

ΞΕ. Ἀλλ' ἆρα τὸ ὂν καὶ τὸ ταὐτὸν ὡς[r] ἕν τι διανοητέον ἡμῖν;

ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΞΕ. Ἀλλ' εἰ τὸ ὂν καὶ τὸ ταὐτὸν μηδὲν διάφορον[s] σημαίνετον, κίνησιν αὖ πάλιν καὶ στάσιν ἀμφότερα εἶναι λέγοντες ἀμφότερα οὕτως αὐτὰ ταὐτὸν ὡς ὄντα προσεροῦμεν.[t]

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ἀδύνατον.

ΞΕ. Ἀδύνατον ἄρα ταὐτὸν καὶ τὸ ὂν ἓν εἶναι. II. ii. 211.

ΘΕΑΙ. Σχεδόν.[u]

ΞΕ. Τέταρτον δὴ πρὸς τοῖς τρισὶν εἴδεσιν εἶδος[v] τὸ ταὐτὸν τιθῶμεν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 88. ΞΕ. Τί δέ; τὸ θάτερον ἆρα ἡμῖν[w] λεκτέον πέμπτον, ἢ τοῦτο καὶ τὸ ὂν ὡς δύ'[x] ἄττα ὀνόματα ἐφ' ἑνὶ γένει διανοεῖσθαι δεῖ;

ΘΕΑΙ. Τάχ' ἄν.

ΞΕ. Ἀλλ' οἶμαί σε συγχωρεῖν τῶν ὄντων τὰ μὲν αὐτὰ καθ' αὑτά, τὰ δὲ πρὸς ἄλληλα[y] ἀεὶ λέγεσθαι.

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὔ;

ΞΕ. Τὸ δ' ἕτερον ἀεὶ πρὸς ἕτερον. ἢ γάρ;

H.—[n] τε ΛCH.—[o] μετασχὼν C.—[p] μετέσχετον H.—[q] τὰ τοῦ Γ.—[r] ὡς...ταὐτὸν om Ξ.—[s] διαφέρον Δ et pr Π.—[t] προσφεροῦμεν Υ.—[u] οὕτω σχεδὸν ἐροῦμεν corr F.—[v] εἶδος om ΧΔ et pr Π.—[w] μὴν ΞΥ, μὴ H.—[x] δύ' ΧΓΥCH.—[y] ἄλληλα ΧΔΞΠ

§. 88. ἆρα—λεκτέον] Legi ex vet. cod. sine interrogat. et ita sententia videtur mihi postulare. Serran. Potius cum interrog. *An hoc et Id quod etc.* Steph.

ἡμῖν λεκτέον] Steph. 'Ald. μὴ λεκτέον.' Quod quidem est certissimum dissimulationis Stephani vestigium. nam μὴ λεκτέον est in Bas. 2. Aldus edidit, ut tu, Stephane, ἡμῖν λεκτέον. Fisch.

ἆρα ἡμῖν λεκτέον] Sic Ald. nisi quod ἄρα habet, atque inde Steph. In Bas. 2. legitur ἄρα μὴ λεκτέον. Heind.

θάτερον ἀμφοῖν μετεῖχε τοῖν εἰδοῖν] Sc. τοῦ αὐτὸ καθ' αὑτὸ εἶναι et τοῦ ἕτερον ἀεὶ πρὸς ἕτερον εἶναι.—ἦν ἄν ποτέ τι τῶν ἑτέρων ἕτ. *esset interdum eorum, quæ alia sunt, aliquid aliud non ad aliud* etc. Heind.

ΞΕ. Ὄντος δὴ πρὸς ὄν[c] ἡ[d] ἀντίθεσις,[e] ὡς ἔοικ', εἶναί τι[f] συμβαίνει τὸ μὴ καλόν.

ΘΕΑΙ. Ὀρθότατα.

ΞΕ. Τί οὖν; κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἆρα μᾶλλον μὲν τὸ καλὸν ἡμῖν[g] ἐστὶ τῶν ὄντων, ἧττον δὲ τὸ μὴ καλόν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

I. 258. ΞΕ. Ὁμοίως ἄρα[h] τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μέγα αὐτὸ εἶναι λεκτέον;

ΘΕΑΙ. Ὁμοίως.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸ μὴ δίκαιον τῷ δικαίῳ κατὰ ταὐτὰ[i] θετέον πρὸς τὸ μηδέν τι μᾶλλον εἶναι θάτερον θατέρου;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

II. ii. 218. ΞΕ. Καὶ τἆλλα δὴ ταύτῃ λέξομεν, ἐπεί περ ἡ θατέρου φύσις ἐφάνη[j] τῶν ὄντων οὖσα. ἐκείνης δὲ οὔσης ἀνάγκη δὴ καὶ τὰ μόρια αὐτῆς μηδενὸς ἧττον ὄντα τιθέναι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ τῆς θατέρου μορίου φύσεως καὶ τῆς τοῦ ὄντος πρὸς ἄλληλα ἀντικειμένων ἀντίθεσις οὐδὲν ἧττον, εἰ θέμις εἰπεῖν, αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὐσία ἐστίν, οὐκ

ΧΔΠ.—[e] ἀντίθεσιν Δ et pr Π.—[f] τι om ς.—[g] ἡμῖν τὸ καλὸν Λ.—[h] ἄρα καὶ F.—[i] ταῦτα ΧΕΗ.—[j] φανῇ ΧΔ et pr Π.—[k] δὴ ΧΔΠ.—[l] μὴ μέγα et μὴ καλόν bis po-

' ὄντος δὴ] Stephani verbis explicare malim ea, quæ a Ficino hunc in modum reddita: *Cum aliquid in parte quadam entium determinatum sit rursusque alicui entium opponatur, contingatque ita non pulchrum dici, sequitur, non pulchrum esse aliquid, quandoquidem est illud cui opponitur.* In quibus ille priora secus intellexit, postremo sic videtur legisse :—*εἶναι τὸ μὴ καλὸν, ὄντος δὴ πρὸς ὃ ἡ ἀντίθεσις, ὡς ἔοικ', εἶναι συμβαίνει τι μὴ καλὸν*, sensu perverso. Nimirum quum in Ald. et Bass. vitiose legeretur, *Ὄντως δὴ πρὸς ὂν — εἶναί τι συμβαίνει—*, a Cornario Stephanus hanc nostram recepit scripturam, quam ipsa flagitat argumentatio, et, quantum colligi ex varietate libri Parisini ab Heusdio vulgata potest, a codice illo affirmatam reperit Ruhnkenius. Neque enim quidquam diversitatis inde enotatum. Nulla igitur jam restat in his dubitatio, nisi quod *τι* istud in Edd. vett. unde huc irrepserit, nemo fere decernat. An natum hoc potemus ex *τοι?* Cujus quidem sic positi exempla dedimus ad Theætet. §. 115. Nam quod vir eximius hinc illud pro articulo ante nomen *ἀντίθεσις* reponi voluit, et articulum ego illum *ἡ* rectum h. l. atque adeo necessarium esse, et, si *ὄν τι* scripsisset Plato, eundem scripturum fuisse judico, *ὄντος δὴ τινος πρὸς ὄν τι* etc. Heind.

οὐκοῦν καὶ τὸ μὴ δίκαιον] *Ergo et non justum perinde atque justum poni oportet, si respicias illud quod nihilo magis alterum est altero?* Heind.

οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ τῆς θατέρου μορίου φύσ.] Verborum hæc est junctura: *οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ ἀντίθεσις τῆς φύσεως μορίου θατέρου* etc. *oppositio naturæ partis alicujus ex idea τοῦ θατέρου* etc. Heind.

αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὐσία ἐστιν] Vulgo vitiose *οὐσία* pro *οὖσα*, quod e Simplicio in Aristot. Phys. i. f. 53. 2. reposui. Mox idem Simpl. *ἕτερον κἀκείνου*. Heind.

ΘΕΑΙ. Ἔστιν.

ΞΕ. Αὖθις δὴ πάλιν ἡ κίνησις ἕτερον ταὐτοῦ[i] ἐστίν.

ΘΕΑΙ. Σχεδόν.

ΞΕ. Οὐ ταὐτὸν ἄρα ἐστίν.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν αὕτη γ' ἦν ταὐτὸν διὰ τὸ μετέχειν αὖ πάντ' αὐτοῦ.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΞΕ. Τὴν κίνησιν δὴ ταὐτόν τ' εἶναι καὶ μὴ ταὐτὸν ὁμολογητέον καὶ οὐ δυσχεραντέον. οὐ γὰρ ὅταν εἴπωμεν αὐτὴν ταὐτὸν[j] καὶ μὴ ταὐτόν, ὁμοίως εἰρήκαμεν, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ταὐτόν, διὰ τὴν μέθεξιν ταὐτοῦ πρὸς αὑτὴν[k] οὕτω λέγομεν, ὅταν δὲ μὴ ταὐτόν, διὰ τὴν κοινωνίαν αὖ θατέρου, δι' ἣν ἀποχωριζομένη[l] ταὐτοῦ γέγονεν οὐκ[m] ἐκεῖνο ἀλλ' ἕτερον, ὥστε ὀρθῶς αὖ λέγεται πάλιν οὐ ταὐτόν. II. ii. 213.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν κἂν[n] εἴ πη μετελάμβανεν αὐτὴ[o] κίνησις στάσεως, οὐδὲν ἂν ἄτοπον ἦν στάσιμον αὐτὴν προσαγορεύειν;

ΘΕΑΙ. Ὀρθότατά γε, εἴπερ τῶν γενῶν συγχωρησόμεθα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι, τὰ δὲ μή.

Γ.—[k] ἑαυτὴν ΧΓΔΠΣΗ et corr ΛΒ. λέγωμεν ΧΔΛΞΠΣΥΤΕΦΗ et pr Β.—[l] ἀποχωριζομένην Υ.—[m] ὡς οὐκ F.—[n] οὐκ ἂν ΣΥ.—[o] αὕτη C.—[p] εἰ ΧΔ et pr Π.—[q] πη om

§. 89. ἀλλὰ μὴν αὕτη γ' ἦν ταυτὸν] Steph. '*Atqui motus idem esset, quoniam rursus ejus, quod idem est, participat*, legendo ex vet. Cod. διὰ τὸ μετέχειν αὖ πάλιν ταυτοῦ.' At vetus ille codex sunt Cornarii Eclogæ. Ficinus ita vertit hunc locum, ut vix appareat, quomodo legerit, *Attamen idem quodammodo est propter participationem. Omnia enim ipso eodem participant.* Fisch.

ἀλλὰ μὴν αὕτη γ' ἦν ταυτὸν] Quum non motus tantum, sed, quod et statim additis his διὰ τὸ μετέχειν πάντ' αὐτοῦ exprimitur et supra significatum est §. 86. verbis illis Οὐκοῦν αὐτῶν ἕκαστον τοῖν μὲν δυοῖν ἕτερόν ἐστιν, αὐτὸ δ' ἑαυτῷ ταυτὸν, reliqua etiam omnia, τὸ ὄν, ἡ στάσις, ἡ κίνησις, atque adeo τὸ θάτερον, ad ἰδέαν τοῦ ταυτοῦ referri aliquo modo queant: me quidem magnopere offendit istud αὕτη γε, *hæc quidem*, quod quam vim habeat h. l. plane non assequor. Aptius longe ac prope necessarium ad sensum fuerit αὖ πη γε, a Ficino quoque redditum, qui vertit, *attamen idem quodammodo est propter participationem* (sc. motus). Sic deinde Οὐκοῦν κἂν εἴ πη μετελάμβανεν αὐτὴ κίνησις στάσεως, et mox §. 90. οὐχ ἕτερον ἄρ' ἐστί πη καὶ ἕτερον (ἡ κίνησις). Sincerum hoc judicans Cornarius proxima sic refingi voluit, διὰ τὸ μετέχειν αὖ πάλιν ταυτοῦ. Heind.

οὕτω λέγομεν] Ald. et Bass. λέγωμεν, cui etsi locus in his nullus, tamen quum post hæc ὁπόταν μὲν ταυτὸν e præcedd. intelligere oporteat εἴπωμεν, cui per temporum rationem non convenit sequens λέγομεν, primitus scriptum fuisse suspicor, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ταυτὸν λέγωμεν, διὰ τ. μ.—οὕτω λέγομεν. Tum Cod. Paris. γέγονεν ὡς οὐκ ἐκεῖνο, in quo forsitan latet γεγ. πως οὐκ ἐκ. Heind.

ὀρθότατά γε, εἴπερ τῶν γενῶν] Parum

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Πλεῖον ἢ ἐκεῖνος[v] ἀπεῖπεν σκοπεῖν, ἡμεῖς εἰς τὸ πρόσθεν[w] ἔτι ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ.[x]

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ὅτι ὁ μέν πού[y] φησιν

οὐ γὰρ μή ποτε τοῦτο[z] δαῇς εἶναι μὴ ἐόντα,
ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος[a] εἶργε νόημα.

ΘΕΑΙ. Λέγει γὰρ οὖν[b] οὕτως.

ΞΕ. Ἡμεῖς δέ γε οὐ μόνον ὡς ἔστι τὰ μὴ ὄντα[c] ἀπεδείξαμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος ὃ τυγχάνει ὂν τοῦ μὴ ὄντος ἀπεφηνάμεθα· τὴν γὰρ θατέρου φύσιν ἀποδείξαντες οὖσάν τε καὶ κατακεκερματισμένην ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα πρὸς ἄλληλα, τὸ πρὸς τὸ[d] ὂν ἕκαστον[e] μόριον αὐτῆς ἀντιτιθέμενον[f] ἐτολμήσαμεν εἰπεῖν ὡς αὐτὸ τοῦτό ἐστιν ὄντως τὸ μὴ ὄν.

ΘΕΑΙ. Καὶ παντάπασί γε, ὦ ξένε, ἀληθέστατά μοι δοκοῦμεν εἰρηκέναι.

§. 95. ΞΕ. Μὴ τοίνυν ἡμᾶς[g] εἴπῃ τις ὅτι τοὐναντίον τοῦ ὄντος τὸ μὴ ὂν ἀποφαινόμενοι τολμῶμεν λέγειν ὡς ἔστιν. ἡμεῖς γὰρ περὶ μὲν ἐναντίου τινὸς αὐτῷ χαίρειν πάλαι λέγομεν, εἴτ'[h] ἔστιν εἴτε μὴ λόγον ἔχον ἢ καὶ παντάπασιν

ρήσεως Λ et pr Π.—[u] ἀφεστήκαμεν ς.—[v] ἐκεῖνος Η : κεῖνος *ς, quod relictum mallem.—[w] ἔμπροσθεν ΣΥ.—[x] αὐτὸ Ξ.—[y] πο Υ, πω Σ.—[z] τοῦτ' οὐδαμῇ...ὄντα libri, ut supra p. 392, 3.—[a] διζήσιος (ημενος) Ξ, διζήμενος CH et corr B.—[b] οὖν om pr Ξ.—[c] ὡς ἔστι τὰ μὴ ὄντα ϒΔΠ : τὰ μὴ ὄντα ὡς ἐστιν *ς.—[d] τὸ ante ὂν om Λ.—[e] ἕκαστον (τι) Simplicius : libri ἑκάστου.—[f] ἀντιθέμενον E, ἀντιθέμενον F.—[g] μὴ τοίνυν ἡμᾶς om

πλέον ἢ 'κεῖνος—ἔτι ζητήσαντες] πλέον Platonis more pro πλεῖον e Simplicio reposui. Pro ἔτι ζητήσ. idem ἐπιζητήσαντες. Male. Protag. §. 116. καὶ οὐ μόνον ἐπιστήμης (ἐνδείᾳ ἐξαμαρτάνειν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας), ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ὡμολογήκατε ὅτι μετρητικῆς. Postremum in his αὐτῷ, quod non tam ad ἀπεδείξαμεν, quam ad totam sententiam pertinet, non video cur necesse sit mutare in αὐτό. Heind.

τοῦτ' οὐδαμῇ εἶναι μὴ ὄντα] Tum Simplic. τό γε μὴ ὂν οἰόντε εἶναι. Versum emendavi ad §. 47. In proximis idem Simpl. vocula οὖν male omissa, λέγει γὰρ οὕτω. cf. §. 112. Θ. Ἦν γὰρ οὖν. Politic. p. 310. B. Σ. Εἰκὸς γὰρ οὖν. de Legg. iii. 686. B. Σχολῇ γὰρ οὖν δή τις ἂν ἄλλο σκοπῶν—πολιτείας ἄλλας θεάσαιτο —. de Rep. v. p. 451. A. ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα etc. Conf. Porson. ad Eurip. Med. 585. Neque rectius apud Simpl. deest γε in his ἡμεῖς δέ γε etc. De usu particularum δέ γε vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1234. Statim post Simpl. οὐ μόνον ὡς ἔστι τὰ μὴ ὄντα ἀπ., qui ordo Græcam structuræ elegantiam perimit. Heind.

τὸ πρὸς τὸ ὂν ἕκαστον μόριον] H. e. ἕκαστον αὐτῆς μόριον τὸ πρὸς τὸ ὂν ἀντιτιθέμ. Quod sensus poscit, ἕκαστον pro vulgato ἑκάστου dedit Simpl. Paullo post idem Simpl. Καὶ, παντάπασιν, ὦ ξένε, τἀληθές. Heind.

τινὰ ἑαυτῆς[s] ἰδίαν· διὸ πολλαὶ τέχναι τ' εἰσὶ[t] λεγόμεναι καὶ ἐπιστῆμαι.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὰ τῆς θατέρου φύσεως μόρια μιᾶς οὔσης ταὐτὸν[u] πέπονθε τοῦτο.

ΘΕΑΙ. Τάχ' ἄν. ἀλλ' ὅπῃ[v] δὴ λέγωμεν.

ΞΕ. Ἔστι τῷ καλῷ τι θατέρου μόριον ἀντιτιθέμενον;[w]

ΘΕΑΙ. Ἔστιν.

ΞΕ. Τοῦτ' οὖν ἀνώνυμον ἐροῦμεν ἤ τιν' ἔχον ἐπωνυμίαν;

ΘΕΑΙ. Ἔχον· ὃ γὰρ μὴ[x] καλὸν ἑκάστοτε φθεγγόμεθα, τοῦτο οὐκ ἄλλου τινὸς ἕτερόν ἐστιν ἢ τῆς τοῦ καλοῦ φύσεως. II. ii. 217.

ΞΕ. Ἴθι νῦν, τόδε μοι λέγε.

§. 93. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ἄλλο τι τῶν ὄντων τινὸς γένους[y] ἀφορισθὲν καὶ πρός τι τῶν ὄντων αὖ πάλιν ἀντιτεθὲν[z] οὕτω ξυμβέβηκεν[a] εἶναι τὸ μὴ καλόν;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.[b]

εἰσὶ corr Π et mg F, εἰσὶ mg H: τισὶ *s.—[u] ταὐτὸ ΛΗ.—[v] ἀλλ' ὅπῃ Ξ, ἀλλά πη (τι) corr F: ἀλλά πη *s.—[w] ἀντιθέμενον E, ἀντιθέμενον ΣΥ.—[x] μὴ om Λ.—[y] τινὸς γένους ΔΠ: τινὸς ἑνὸς γένους *s. μέρους CH et γρ ΛΒ.—[z] ἀντιτιθὲν ΛΥ.—[a] ξυμβεβηκέναι (omisso εἶναι) mei omnes.—[b] ὄντως (o) EF.—[c] ὃ ΛCH et corr B.—[d] ἢ om

εἶναι, quanquam ne hoc quidem bene penderet ab illo φαίνεται. Heind. [At Bas. 1. 2. ἴσχει teste Fisch.]

τινὰ ἑαυτῆς ἰδίαν] In his absone inculcatum ἑαυτῆς libri Parisini auctoritate expunxi, ex eodemque optimo codice in proximis dedi τέχναι τ' εἰσί. Vulgo τέχναι τισί. Heind.

τάχ' ἂν] Alteram lect. vet. cod. malo. ΘΕ. Τάχ' ἄν· ἀλλ' ὅπῃ δὴ, λέγε. ΞΕ. Ἔστι τῷ καλῷ etc. id est, Th. *Fortasse: sed dic quo pacto.* Ho. *Estne alterius* etc. Steph.

Sic vero Cornarius ex ingenio, constituit locum. Codicibus Ficini aliter constitutus erat; nam in versione ejus est, The. *Forsitan. Verum qua ratione, dicamus* (legit igitur λέγωμεν). Hos. *Est pulcro* —. Fisch.

τάχ' ἂν, ἀλλὰ πῇ δὴ λέγ.] Suum Platoni rediit e Cod. Par. quicum conspirat Ficinus, nisi quod λέγε expressit: *Forsitan. Verum qua ratione, declara.* Ald. Θ. Τάχ' ἄν. Ξ. Ἀλλά πη δὴ λέγωμεν· ἔστι τῷ κ. Heind.

§. 93. ἄλλο τι τῶν ὄντων] *Numquid ab uno quodam* (vel *quopiam*) *genere eorum quæ sunt separatum, et rursum alicui eorum quæ sunt oppositum, ita contingit, ut sit Non pulchrum?* Th. *Ita.* Ho. *Contingit itaque ut Non pulchrum, sit oppositio qua quod est opponitur ei quod est.* Hic enim ἄλλοτι est adverb. interrogandi. Male autem in vulg. edit. ξυμβεβηκέναι pro ξυμβέβηκεν εἶναι. male item ὄντως δὴ πρὸς ὄν, pro ὄντος. Et post εἶναι in iisdem expungendum τι. Fortasse autem et ἡ ante ἀντίθεσις. Steph. Vet. codex dispunctionem usitatam non agnoscit, quæ tamen cum ea quam sum secutus in mea interpretatione est prorsus συνώνυμος. Serran.

ΞΕ. Ὄντος δὴ πρὸς ὄν[c] ἡ[d] ἀντίθεσις,[e] ὡς ἔοικ', εἶναί τι[f] συμβαίνει τὸ μὴ καλόν.

ΘΕΑΙ. Ὀρθότατα.

ΞΕ. Τί οὖν; κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἆρα μᾶλλον μὲν τὸ καλὸν ἡμῖν[g] ἐστὶ τῶν ὄντων, ἧττον δὲ τὸ μὴ καλόν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

I. 258. ΞΕ. Ὁμοίως ἄρα[h] τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μέγα αὐτὸ εἶναι λεκτέον;

ΘΕΑΙ. Ὁμοίως.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸ μὴ δίκαιον τῷ δικαίῳ κατὰ ταὐτὰ[i] θετέον πρὸς τὸ μηδέν τι μᾶλλον εἶναι θάτερον θατέρου;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

II. ii. 218. ΞΕ. Καὶ τἆλλα δὴ ταύτῃ λέξομεν, ἐπεί περ ἡ θατέρου φύσις ἐφάνη[j] τῶν ὄντων οὖσα. ἐκείνης δὲ οὔσης ἀνάγκη δὴ καὶ τὰ μόρια αὐτῆς μηδενὸς ἧττον ὄντα τιθέναι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ τῆς θατέρου μορίου φύσεως καὶ τῆς τοῦ ὄντος πρὸς ἄλληλα ἀντικειμένων ἀντίθεσις οὐδὲν ἧττον, εἰ θέμις εἰπεῖν, αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὐσία ἐστίν, οὐκ

𝔄ΔΠ.—[e] ἀντίθεσιν Δ et pr Π.—[f] τι om ς.—[g] ἡμῶν τὸ καλὸν Λ.—[h] ἄρα καὶ F.—[i] ταῦτα 𝔄EH.—[j] φανῇ 𝔄Δ et pr Π.—[k] δὴ 𝔄ΔΠ.—[l] μὴ μέγα et μὴ καλόν bis po-

ὄντος δὴ] Stephani verbis explicare malim ea, quæ a Ficino hunc in modum reddita: *Cum aliquid in parte quadam entium determinatum sit rursusque alicui entium opponatur, contingatque ita non pulchrum dici, sequitur, non pulchrum esse aliquid, quandoquidem est illud cui opponitur.* In quibus ille priora secus intellexit, postremo sic videtur legisse :—*εἶναι τὸ μὴ καλὸν, ὄντος δὴ πρὸς ὃ ἡ ἀντίθεσις, ὡς ἔοικ', εἶναι συμβαίνει τι μὴ καλὸν*, sensu perverso. Nimirum quum in Ald. et Bass. vitiose legeretur, *Ὄντως δὴ πρὸς ὂν — εἶναί τι συμβαίνει—*, a Cornario Stephanus hanc nostram recepit scripturam, quam ipsa flagitat argumentatio, et, quantum colligi ex varietate libri Parisini ab Heusdio vulgata potest, a codice illo affirmatam reperit Ruhnkenius. Neque enim quidquam diversitatis inde enotatum. Nulla igitur jam restat in his dubitatio, nisi quod *τι* istud in Edd. vett. unde huc irrepserit, nemo fere decernat. An natum hoc putemus ex *τοι*? Cujus quidem sic positi exempla dedimus ad Theætet. §. 115. Nam quod vir eximius hinc illud pro articulo ante nomen *ἀντίθεσις* reponi voluit, et articulum ego illum *ἡ* rectum h. l. atque adeo necessarium esse, et, si *ὄν τι* scripsisset Plato, eundem scripturum fuisse judico, *ὄντος δή τινος πρὸς ὄν τι* etc. Heind.

οὐκοῦν καὶ τὸ μὴ δίκαιον] *Ergo et non justum perinde atque justum poni oportet, si respicias illud quod nihilo magis alterum est altero?* Heind.

οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ τῆς θατέρου μορίου φύσ.] Verborum hæc est junctura: *οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ ἀντίθεσις τῆς φύσεως μορίου θατέρου* etc. *oppositio naturæ partis alicujus ex idea τοῦ θατέρου* etc. Heind.

αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὖσα ἐστιν] Vulgo vitiose *οὐσία* pro *οὖσα*, quod e Simplicio in Aristot. Phys. i. f. 53. 2. reposui. Mox idem Simpl. *ἕτερον κἀκείνου*. Heind.

ἐναντίον ἐκείνῳ σημαίνουσα, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον, ἕτερον ἐκείνου.

ΘΕΑΙ. Σαφέστατά γε.

§. 94. ΞΕ. Τίν' οὖν αὐτὴν προσείπωμεν;

ΘΕΑΙ. Δῆλον ὅτι τὸ μὴ ὄν, ὃ διὰ τὸν σοφιστὴν ἐζητοῦμεν, αὐτό ἐστι τοῦτο.

ΞΕ. Πότερον οὖν, ὥς περ εἶπες, ἔστιν οὐδενὸς τῶν ἄλλων οὐσίας ἐλλειπόμενον, καὶ δεῖ[k] θαῤῥοῦντα ἤδη λέγειν ὅτι τὸ μὴ ὂν βεβαίως ἐστὶ τὴν αὑτοῦ φύσιν ἔχον, ὥς περ τὸ μέγα ἦν μέγα καὶ τὸ καλὸν ἦν καλὸν καὶ τὸ μὴ μέγα * μὴ * μέγα[l] καὶ τὸ μὴ καλὸν * μὴ * καλόν,[l] οὕτω δὲ[m] καὶ τὸ μὴ ὂν κατὰ ταὐτὸν[n] ἦν τε καὶ ἔστι μὴ ὄν, ἐνάριθμον[o] τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἕν; ἤ τινα ἔτι πρὸς αὐτό,[p] ὦ Θεαίτητε, ἀπιστίαν ἔχομεν;[q]

ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν.

ΞΕ. Οἶσθ' οὖν ὅτι Παρμενίδῃ[r] μακροτέρως[s] τῆς ἀποῤῥήσεως[t] ἠπιστήκαμεν;[u] II. ii. 219.

nenda esse vidit Bœckhius.—[m] δὴ F.—[n] κατὰ ταυτὸν ΓΣΥ, κατ' αὐτὸ Π: κατὰ ταυτὸ *ς.—[o] ἀνάριθμον ΣΥΕ.—[p] αὐτῷ ΣΥ.—[q] ἔχομεν om ꝸΔ et pr Π.—[r] παρμενίδου ς.—[s] μακροτέρως ꝸΔΛΗΠΣΥΒΕΡΗ, μακροτέρων Γ: μακροτέρω *ς.—[t] ἀπο-

§. 94. ὃ διὰ τὸν σοφιστὴν] Simpl. διὰ τὴν σοφιστικήν. Heind.

πότερον οὖν—ἔστιν οὐδενὸς τῶν ἄλλων οὐσ. ἐλλ.] *Utrum igitur nullius ceterorum οὐσίαν non assequitur*, h. e. uti recte vertit Ficinus, utrum nihilominus, quam ceterorum quidquam, essentiam habet? Xenoph. Hipparch. iii. 8. Οὐ μέντοι τὸν μὴ καλῶς πάνυ ταῦτα ποιοῦντα ἀποδοκιμαστέον. Πολλοὶ γὰρ οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι, τούτων ἐλλείπονται. Heind.

καὶ τὸ μὴ μέγα μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλὸν μὴ καλόν;] Libri hucusque editi καὶ τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλόν; Mancam orationem, ut ratio postulat, redintegravi cum Boeckio in Plat. Legg. p. 150. In proximis vellem ἐνάριθμον ὂν τῶν πολ. vel εἶδος ἓν ὄν. Heind.

Παρμενίδῃ μακροτέρως τῆς ἀποῤῥ. ἠπιστήκαμεν;] Ita Ald. Bass. et Simplicius in Aristot. Phys. i. f. 29. 2. nisi quod apud hunc corrupte scriptum ἀπορήσεως. Stephanus h. l. temere Cornario obsecutus edidit Παρμενίδου μακροτέρω τῆς ἀποῤῥ. ἀφεστήκαμεν, quæ non dubito quin ex Ficini versione confinxerit Cornarius. Ficinus: *advertisne, quam longe a Parmenidis mente divertimus?* ἀπιστεῖν hic, ut alias sæpe, idem est quod ἀπειθεῖν (v. not. ad Theætet. §. 11.) Scilicet quum illud inquiri vetuisset Parmenides, an esset omnino τὸ μὴ ὄν, Eleates nihilominus cum Theæteto non solum, an esset, sed etiam, quale esset, quæsivit, idque ex genere τοῦ θατέρου esse demonstravit; plus igitur, quam indagare Parmenides vetuit, quærendo invenit, Παρμενίδῃ μακροτέρως τῆς ἀποῤῥήσεως ἠπίστηκε. Hinc statim inferuntur hæc, Πλέον ἢ 'κεῖνος ἀπεῖπε σκοπεῖν, ἡμεῖς εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ. Neque μακροτέρως, etsi nondum alias reperi, sine libris ego mutem in μακροτέρω, quoniam μακρὰν ἀπιστεῖν inauditum videtur loquendi genus. Porro uti μειζόνως, καλλιόνως ex frequenti est usu, quidni itidem probum fuerit μακροτέρως pro μακρότερον? Heind.

ἀποῤῥήσεως] Pollux ii. 127. Πλάτων δὲ ἀπόῤῥησιν, τὴν ἀπαγόρευσιν. Fisch.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Πλεῖον ἢ ἐκεῖνος[v] ἀπεῖπεν σκοπεῖν, ἡμεῖς εἰς τὸ πρόσθεν[w] ἔτι ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ.[x]

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ὅτι ὁ μέν πού[y] φησιν

οὐ γὰρ μή ποτε τοῦτο[z] δαῇς εἶναι μὴ ἐόντα,
ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος[a] εἶργε νόημα.

ΘΕΑΙ. Λέγει γὰρ οὖν[b] οὕτως.

ΞΕ. Ἡμεῖς δέ γε οὐ μόνον ὡς ἔστι τὰ μὴ ὄντα[c] ἀπεδείξαμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος ὃ τυγχάνει ὂν τοῦ μὴ ὄντος ἀπεφηνάμεθα· τὴν γὰρ θατέρου φύσιν ἀποδείξαντες οὖσάν τε καὶ κατακεκερματισμένην ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα πρὸς ἄλληλα, τὸ πρὸς τὸ[d] ὂν ἕκαστον[e] μόριον αὐτῆς ἀντιτιθέμενον[f] ἐτολμήσαμεν εἰπεῖν ὡς αὐτὸ τοῦτό ἐστιν ὄντως τὸ μὴ ὄν.

ΘΕΑΙ. Καὶ παντάπασί γε, ὦ ξένε, ἀληθέστατά μοι δοκοῦμεν εἰρηκέναι.

§. 95. ΞΕ. Μὴ τοίνυν ἡμᾶς[g] εἴπῃ τις ὅτι τοὐναντίον τοῦ ὄντος τὸ μὴ ὂν ἀποφαινόμενοι τολμῶμεν λέγειν ὡς ἔστιν. ἡμεῖς γὰρ περὶ μὲν ἐναντίου τινὸς αὐτῷ χαίρειν πάλαι λέγομεν, εἴτ'[h] ἔστιν εἴτε μὴ λόγον ἔχον ἢ καὶ παντάπασιν

ρήσεως Λ et pr Π.—[u] ἀφεστήκαμεν ς.—[v] ἐκεῖνος Η : κεῖνος *ς, quod relictum mallem.—[w] ἔμπροσθεν ΣΥ.—[x] αὐτὸ Ξ.—[y] πο Υ, πω Σ.—[z] τοῦτ' οὐδαμῇ...ὄντα libri, ut supra p. 393, 3.—[a] διζήσιος Ξ, διζήμενος (ημενος superscr.) CH et corr B.—[b] οὖν om pr Ξ.—[c] ὡς ἔστι τὰ μὴ ὄντα ΧΔΠ : τὰ μὴ ὄντα ὡς ἐστιν *ς.—[d] τὸ ante ὂν om Λ.—[e] ἕκαστον (τι superscr.) Simplicius : libri ἑκάστου.—[f] ἀντιθέμενον E, ἀντιθέμενον F.—[g] μὴ τοίνυν ἡμᾶς om

πλέον ἢ 'κεῖνος—ἔτι ζητήσαντες] πλέον Platonis more pro πλεῖον e Simplicio reposui. Pro ἔτι ζητήσ. idem ἐπιζητήσαντες. Male. Protag. §. 116. καὶ οὐ μόνον ἐπιστήμης (ἐνδείᾳ ἐξαμαρτάνειν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας), ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ὡμολογήκατε ὅτι μετρητικῆς. Postremum in his αὐτῷ, quod non tam ad ἀπεδείξαμεν, quam ad totam sententiam pertinet, non video cur necesse sit mutare in αὐτό. Heind.

τοῦτ' οὐδαμῇ εἶναι μὴ ὄντα] Tum Simplic. τό γε μὴ ὂν οἰόντε εἶναι. Versum emendavi ad §. 47. In proximis idem Simpl. vocula οὖν male omissa, λέγει γὰρ οὕτω. cf. §. 112. Θ. Ἦν γὰρ οὖν. Politic. p. 310. B. Ξ. Εἰκὸς γὰρ οὖν. de Legg. iii. 686. B. Σχολῇ γὰρ οὖν δή τις ἂν ἄλλο σκοπῶν—πολιτείας ἄλλας θεάσαιτο —. de Rep. v. p. 451. A. ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα etc. Conf. Porson. ad Eurip. Med. 585. Neque rectius apud Simpl. deest γε in his ἡμεῖς δέ γε etc. De usu particularum δέ γε vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1234. Statim post Simpl. οὐ μόνον ὡς ἔστι τὰ μὴ ὄντα ἀπ., qui ordo Græcam structuræ elegantiam perimit. Heind.

τὸ πρὸς τὸ ὂν ἕκαστον μόριον] H. e. ἕκαστον αὐτῆς μόριον τὸ πρὸς τὸ ὂν ἀντιτιθέμ. Quod sensus poscit, ἕκαστον pro vulgato ἑκάστου dedit Simpl. Paullo post idem Simpl. Καὶ, παντάπασιν, ὦ ξένε, τἀληθές. Heind.

ἄλογον· ὃ δὲ νῦν εἰρήκαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἢ πεισάτω τις I. 259.
ὡς οὐ καλῶς λέγομεν ἐλέγξας, ἢ μέχρι περ ἂν ἀδυνατῇ, II. ii. 220.
λεκτέον καὶ ἐκείνῳ καθά περ ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι συμμίγνυνταί τε[i] ἀλλήλοις τὰ γένη καὶ τό τε ὂν καὶ θάτερον διὰ πάντων καὶ δι' ἀλλήλων διεληλυθότα τὸ μὲν ἕτερον μετασχὸν τοῦ ὄντος ἔστι μὲν διὰ ταύτην τὴν μέθεξιν, οὐ μὴν ἐκεῖνό γε οὗ μετέσχεν ἀλλ' ἕτερον, ἕτερον δὲ τοῦ ὄντος ὂν ἔστι σαφέστατα ἐξ ἀνάγκης εἶναι μὴ ὄν· τὸ δὲ ὂν αὖ θατέρου μετειληφὸς ἕτερον τῶν ἄλλων ἂν εἴη γενῶν, ἕτερον δ' ἐκείνων ἁπάντων ὂν οὐκ ἔστιν ἕκαστον αὐτῶν οὐδὲ ξύμπαντα τὰ ἄλλα πλὴν αὐτό, ὥστε τὸ ὂν ἀναμφισβητήτως αὖ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὐκ ἔστι, καὶ τἆλλα δὴ καθ' ἕκαστον οὕτω καὶ ξύμπαντα πολλαχῇ μὲν ἔστι, πολλαχῇ δ' οὐκ ἔστιν.

§. 96. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Καὶ ταύταις δὴ ταῖς ἐναντιώσεσιν εἴτε ἀπιστεῖ τις, ἐπισκεπτέον[j] αὐτῷ καὶ λεκτέον βέλτιόν τι τῶν νῦν εἰρημένων· εἴτε ὥς τι χαλεπὸν κατανενοηκὼς χαίρει τοτὲ μὲν[k] ἐπὶ θάτερα τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἕλκων, οὐκ ἄξια πολλῆς σπουδῆς ἐσπούδακεν,[l] ὡς οἱ νῦν λόγοι φασί. τοῦτο
μὲν γὰρ οὔ τέ τι κομψὸν οὔτε χαλεπὸν εὑρεῖν, ἐκεῖνο δ' II. ii. 221.
ἤδη καὶ χαλεπὸν ἅμα καὶ καλόν.

Γ, ἡμᾶς om Υ et pr Ξ.—[h] ἔτ' Υ.—[i] τε add ΞΔΠ.—[j] σκεπτέον ΞΔΠΣΥ et pr Ξ.—

§. 95. αὐτῷ χαίρειν πάλαι λέγ.] αὐτῷ sc. τῷ ὄντι, qui dativus pendet a verbo ἐναντίον, siquidem χαίρειν λέγειν περί τινος perinde dicitur atque ἐᾷν περί τινος. Post αὐτῷ Simplic. l. c. i. f. 29. 2. inseruit τούτῳ, idem tamen bis omisit f. 52. 2. Pro πάλαι autem idem posteriore loco bis citat πολλὰ, non male. Phileb. p. 59. B. Τὸν μὲν δὴ σὲ καὶ ἐμὲ καὶ Γοργίαν καὶ Φίληβον χρὴ συχνὰ χαίρειν ἐᾷν. Aristoph. Acharn. 200. Χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας. 832. Καὶ χαῖρε πολλά γε. Pac. 718. Ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, χαῖρε πολλά. Vulgato tamen patrocinari Cod. Par. videtur. Deinde post ἄλογον requiri puto adjectum ὄν. Hæc λόγον ἔχον et ἄλογον declaravit §. 48. 49. 50. Heind.

καθάπερ καὶ ἡμεῖς] In his καὶ hoc accessit e Simplicio. Receptum confirmavi ad Phædon. §. 23. Indidemque post συμμίγνυνται voculam τε inserui. Mox in verbis ἕτερον δὲ τοῦ ὄντος ὂν ἐστι σαφέστατα etc. ubi ἐστὶ—ἐξ ἀνάγκης idem est quod ἀναγκαῖόν ἐστι (v. ad §. 90.) unde pendet infinit. εἶναι, ἐστὶ non habet Simpl.—Inferius paullo ubi hæc leguntur, καὶ τἆλλα δὴ καθ' ἕκαστον οὕτω καὶ ξυμπάντα cet. quum Ficinus verterit, *et alia quoque similiter tam universa quam singula* etc. scriptum a Platone suspicor καὶ τἆλλα δὴ καὶ καθ' ἕκαστον οὕτ. καὶ ξύμπ. Heind.

§. 96. ἐσπούδακεν] Ald. Bas. 1. ἐσπουδάκαμεν. Sed Cornarius monuit legendum esse ἐσπούδακεν quam lectionem confirmat Bas. 2. Ficinique versio, *is sciat haud sane multo studio digna se excogitavisse.* Fisch.

των[g] ἢ καὶ πάλιν εἰς τοὔπισθεν ἀπωσθείς; σχολῇ που, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον, ὅ γε τοιοῦτος ἄν ποτε[h]
II. ii. 225. ἕλοι πόλιν. νῦν δ' ἐπεί, ὦ 'γαθέ, τοῦτο ὃ λέγεις διαπεπέρανται,[i] τό τοι μέγιστον ἡμῖν τεῖχος ᾑρημένον[j] ἂν εἴη, τὰ δ' ἄλλα ἤδη ῥᾴω καὶ σμικρότερα.

ΘΕΑΙ. Καλῶς εἶπες.[k]

§. 101. ΞΕ. Λόγον δὴ[l] πρῶτον καὶ δόξαν, καθά περ ἐρρήθη νῦν δή, λάβωμεν,[m] ἵν'[n] ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα,[o] πότερον αὐτῶν ἅπτεται τὸ μὴ ὂν ἢ παντάπασιν ἀληθῆ μέν ἐστιν ἀμφότερα ταῦτα, ψεῦδος δὲ οὐδέποτε οὐδέτερον.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Φέρε δή, καθά περ[p] ἐπὶ τῶν εἰδῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐλέγομεν, περὶ τῶν ὀνομάτων πάλιν ὡσαύτως ἐπισκεψώμεθα·[q] φαίνεται γάρ πῃ ταύτῃ τὸ νῦν ζητούμενον.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον οὖν δὴ περὶ τῶν ὀνομάτων ὑπακουστέον;

ΞΕ. Εἴτε πάντα ἀλλήλοις ξυναρμόττει[r] εἴτε μηδέν· εἴτε τὰ μὲν ἐθέλει,[s] τὰ δὲ μή.

ΘΕΑΙ. Δῆλον τοῦτό γε,[t] ὅτι τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δ' οὔ.

ΞΕ. Τὸ τοιόνδε λέγεις ἴσως, ὅτι[u] τὰ μὲν ἐφεξῆς λεγό-

g ἀνύτων ΓΑΠΣΥΒCEH, ἀνύτω ΞΔ : ἀνύττων r.—h ἄν ποτε om ΓΑΒCEFH.—i διαπεπέρανται F.—j εἰρημένον H.—k εἶπας Ξ.—l δὲ F.—m δὴ λάβωμεν ΓΔΑΠΒCEFH et γρ Ξ, δὲ λάβωμεν Ξ : διαλάβωμεν *r.—n ἵν' Γ.—o ἀπολογισώμεθα Heindorfius : libri ἀπολογησώμεθα.—p περὶ ΞΔΠ et γρ Λ.—q ἐπισκεψαίμεθα H.—r ξυναρμόττειν ΞΓΔΑΠΣΥΒCFH.—s ἐθέλειν Δ.—t γε om Λ.—u ὅτι om Π.—v τοι Ξ, om Δ.—w αὐ-

faciat (h. e. quantum concidet animo), *quando in illis aut nihil perficiet aut etiam retro repulsus fuerit?* Sic aptius hæc mihi cum Schleiermachero visa sunt conjungi, quam si, quæ vulgata est interpunctio, subsequentibus verbis jungantur hæc, ἢ μηδὲν ἐν ἐκείνοις ἀνύττων ἢ καὶ πάλιν—ἀπωσθείς. Heind.

τί γὰρ ὅ γ' ἀθυμῶν ἐν τούτοις, δράσειεν ἂν ἐν ἄλλοις;] Ficinus: *Quomodo enim qui in istis hæsitet, in aliis audeat unquam?* θαῤῥήσειεν pro δράσειεν et τῷ ἀθυμῶν atque perpetuitati metaphoræ et versioni Ficini melius convenire videtur, quamquam vulgatum non plane damnaverim. Faehse.

ἀνύττων] Imo ἀνύτων vel potius ἀνύτων. V. Porson. ad Eurip. Phœn. 463. Proverbio, σχολῇ—ὅ γε τοιοῦτος ἄν ποτε ἕλοι πόλιν, quod nescio an alibi legatur, Erasmus in Adagg. iv. p. 941. comparat illud ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὔπω τρόπαιον ἔστησαν. Heind.

§. 101. ἀπολογισώμεθα] Sic mutavi, quod inaudito significatu h. l. positum exhibent Edd. ἀπολογησώμεθα. ἀπολογίζεσθαι h. l. est *rem accurate et quasi ratione inita expendere*. Heind.

φέρε δή] Hunc locum habet Stobæus Ecl. Eth. c. 79. p. 470. s. sed in libris ejus est περὶ τῶν εἰδῶν· Gesner. tamen in margine adscripsit ἐπί. Fisch.

φανεῖται] Quamvis, quod in Edd. legitur, φαίνεται Ficinus quoque legerit vertens, *videtur enim quod nunc quæritur, ita sese habere*, sensus tamen φανεῖται flagitat, cum illo itidem permutatum §. 63. extr. Et cf. §. 76. Heind.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

§. 97. ΞΕ. Καὶ γάρ, ὦ 'γαθέ, τό γε[u] πᾶν ἀπὸ παντὸς ἐπιχειρεῖν ἀποχωρίζειν ἄλλως τε[v] οὐκ ἐμμελὲς καὶ δὴ καὶ παντάπασιν ἀμούσου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Τελεωτάτη[w] πάντων λόγων ἐστὶν ἀφάνισις τὸ διαλύειν ἕκαστον ἀπὸ πάντων· διὰ γὰρ τὴν ἀλλήλων τῶν εἰδῶν συμπλοκὴν ὁ λόγος γέγονεν ἡμῖν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Σκόπει τοίνυν ὡς ἐν καιρῷ νῦν δὴ[x] τοῖς τοιούτοις I. 260. II. ii. 222.
διεμαχόμεθα[y] καὶ προσηναγκάζομεν ἐᾶν ἕτερον ἑτέρῳ μίγνυσθαι.

ΘΕΑΙ. Πρὸς δὴ τί;[z]

ΞΕ. Πρὸς τὸ[a] τὸν[b] λόγον ἡμῖν τῶν ὄντων ἕν τι γενῶν εἶναι. τούτου γὰρ στερηθέντες τὸ μὲν μέγιστον φιλοσοφίας ἂν στερηθεῖμεν, ἔτι δ' ἐν τῷ παρόντι δεῖ λόγον[c] ἡμᾶς διομολογήσασθαι τί ποτ' ἐστίν, εἰ δὲ ἀφῃρέθημεν αὐτὸ[d] μηδ'[e] εἶναι τὸ παράπαν, οὐδὲν ἂν ἔτι που λέγειν οἷοί τ' ἦμεν.[f] ἀφῃρέθημεν δ' ἄν, εἰ συνεχωρήσαμεν μηδεμίαν εἶναι μίξιν[g] μηδενὶ πρὸς μηδέν.

§. 98. ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς τοῦτό γε. λόγον δὲ διότι νῦν διομολογητέον οὐκ ἔμαθον.

ΞΕ. Ἀλλ' ἴσως τῇδ' ἑπόμενος ῥᾷστ' ἂν[h] μάθοις.

ΞΣΥ.—[t] ὢν om pr Π.—[u] τε Λ.—[v] τέ γε Η.—[w] τελεώτατος Γ.—[x] νῦν δὴ ΧΓΔΛΞΠ ΣΥΒCΗ : δὴ νῦν *ς.—[y] διαμαχόμεθα ΣΥ.—[z] τί δὴ Ξ.—[a] τὸ om ΛF et pr Ε.—[b] τὸν om ΧΓΥ et pr ΣΒ.—[c] λόγου ΕF.—[d] αὖ τὸ Ξ.—[e] μηδὲν ΧΔΠ.—[f] εἶμεν ΣΥ.—

§. 97. *τῶν ὄντων*] Excidisse in his *πολλῶν* suspicatus est Heusdius, legendumque *τῶν πολλῶν ὄντων ἕν τι γ.* velut supra §. 94. dicitur *τὸ μὴ ὂν—ἐνάριθμον τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἕν.* Alius suspicetur, *τῶν ὄντων ἕν τι γένος εἶν.* ut §. 93. *Ἄλλο τι τῶν ὄντων τινὸς ἑνὸς γένους ἀφορισθὲν καὶ πρός τι τῶν ὄντων αὖ πάλιν ἀντιτεθὲν, οὕτω ξυμβέβηκεν εἶναι τὸ μὴ καλόν*; Mihi quidem integra hæc prorsus videntur, dicique *τὰ ὄντα γένη genera ea quæ sunt revera*; quemadmodum demonstratum est *τὸ μὴ ὂν* esse *ὄν τι γένος* seu *ὄντως ὄν*. Heind.

εἰ δὲ ἀφῃρέθημεν] Si legeremus *εἰ δὲ ἀφῃρέθημεν αὐτὸ μηδ' εἶναι ἐᾷν τοπαράπαν*, structuræ plane eadem esset ratio, quæ in Soph. Philoct. 1303. *τί μ' ἄνδρα πολέμιον Ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς*; Eurip. Tro. 1145. *τὸ δεσπότου τάχος Ἀφείλετ' αὐτὴν παῖδα μὴ δοῦναι τάφῳ*, et, ubi tamen abest negatio, in ejusdem Hippol. 1218. *ὥστ' ἀφῃρέθη Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾷν.* Nunc ut in Sophocleo illo loco nemo hæreret, si pro *κτανεῖν* poeta *θανεῖν* scripsisset, ita ne hæc quidem quidquam habent offendiculi, sive post *αὐτὸ*, ut vulgus facit, *ὥστε* suppleas, sive in hoc *ἀφῃρέθημεν* latere putes *ἠναγκάσθημεν ὁμολογεῖν*, quemadmodum de Rep. v. p. 451. B. in his, *ἀφίεμέν σε καθαρὸν εἶναι*, vel Philebo p. 50. D. ubi legitur *ῥᾴδιον— ἀφεῖναί με μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνα ἰόντα δεῖν μηκύνειν τοὺς λόγους*, utrobique verbo *ἀφιέναι* inest notio *τοῦ ὁμολογεῖν, εἰπεῖν,*

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Τὸ μὲν δὴ μὴ ὂν ἡμῖν ἕν τι τῶν ἄλλων γένος ὂν ἀνεφάνη, κατὰ πάντα τὰ ὄντα διεσπαρμένον.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο σκεπτέον εἰ δόξῃ τε καὶ λόγῳ μίγνυται.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Μὴ μιγνυμένου μὲν αὐτοῦ τούτοις ἀναγκαῖον ἀληθῆ πάντ' εἶναι, μιγνυμένου δὲ δόξα[i] τε ψευδὴς γίγνεται
p. ii. 228. καὶ λόγος· τὸ γὰρ τὰ[j] μὴ ὄντα δοξάζειν ἢ λέγειν, τοῦτ' ἐστί που τὸ ψεῦδος ἐν διανοίᾳ τε καὶ λόγοις γιγνόμενον.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Ὄντος δέ γε ψεύδους ἔστιν ἀπάτη.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἀπάτης οὔσης εἰδώλων τε καὶ εἰκόνων ἤδη[k] καὶ φαντασίας πάντα ἀνάγκη μεστὰ[l] εἶναι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τὸν δέ γε[m] σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ καταπεφευγέναι μέν, ἔξαρνον δὲ γεγονέναι τὸ παράπαν μηδ' εἶναι ψεῦδος· τὸ γὰρ μὴ ὂν οὔτε διανοεῖσθαί τινα οὔτε λέγειν· οὐσίας γὰρ οὐδὲν οὐδαμῇ τὸ μὴ ὂν μετέχειν.[n]

ΘΕΑΙ. Ἦν ταῦτα.

§. 99. ΞΕ. Νῦν δέ γε τοῦτο μὲν ἐφάνη μετέχον τοῦ ὄντος, ὥστε ταύτῃ μὲν ἴσως οὐκ ἂν μάχοιτο ἔτι· τάχα δ'

θε
ε μεξιν H.—[h] ὂν add ΧΔΠ.—[i] δόξα...τοῦτ' om Σ.—[j] τὰ om Υ.—[k] εἴδη ΛΣ et pr Υ.—[l] μετὰ H.—[m] γε om ΧΔ et pr Π.—[n] μετέχειν τὸ μὴ ὂν ΞΣΥ.—[o] εἰδωλοποιϊκὴν

unde constructionis forma explicari potest. Heind.

§. 98. τὸ μὲν δὴ κ. τ. λ.] Excerpsit hunc locum in Ecl. Eth. c. 12. p. 142. Stobæus: sed legitur in ejus libris, οὕτως—γίνεται—οὕτως—ἅπαντα—. Fisch.

ἕν τι τῶν ἄλλων γένος] Prorsus ut Eurip. Med. 940.—καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ (i. e. γυναῖκα τὴν ἐμήν), Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία, h. e. εἴπερ τοιαύτη ἐστὶ γυνὴ οἷαί εἰσιν αἱ ἄλλαι. Ex dispari genere sunt quæ notavi ad Phædon. §. 137. Heind.

καταπεφευγέναι] H. e. λεληθέναι καταφυγόντα. Xenoph. Hellen. iv. 5. 5. οἱ δὲ ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες ἐξῄεσαν, ubi præcessit, ἐς δὲ τὸ Ἥραιον κατέφυγον καὶ ἄνδρες etc. Non enim hanc verbi structuram nisi in perfecto tempore reperiri arbitror, similiter ut βεβηκέναι ἐπί τινος, ἔν τινι dicitur (Xenoph. Œcon. viii. 17. βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ), βῆναι ἔν τινι non item; neque huc traxerim illud e Xenoph. Cyrop. v. 4. 15. ἀπιὼν δ' Ἀσσύριος ἐκ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, οὗ δὴ κατέφυγε, συντυγχάνει etc. ubi nisi οἷ scribere malis, eadem ibi ratio obtinebat, quæ Phædonis loco illo §. 131. Ἀφικομένην δὲ ὅθιπερ αἱ ἄλλαι, ubi vid. not. itemque Anab. vi. 1. 16. ἡμεῖς μὲν γὰρ ἀποδραίημεν ἂν οὐδαμοῦ ἐνθένδε. —De re ipsa vid. §. 55. Heind.

ἂν φαίη τῶν εἰδῶν τὰ μὲν μετέχειν τοῦ μὴ ὄντος, τὰ δ' οὔ, καὶ λόγον δὴ καὶ δόξαν εἶναι τῶν οὐ μετεχόντων. ὥστε τὴν εἰδωλοποιικὴν[o] καὶ φανταστικήν, ἐν ᾗ φαμὲν αὐτὸν[p] εἶναι, διαμάχοιτ' ἂν πάλιν ὡς[q] παντάπασιν οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ δόξα καὶ λόγος οὐ κοινωνεῖ τοῦ μὴ ὄντος· ψεῦδος γὰρ τὸ παράπαν[r] οὐκ εἶναι ταύτης μὴ συνισταμένης τῆς κοινωνίας. διὰ ταῦτ' οὖν λόγον[s] πρῶτον καὶ δόξαν καὶ φαντασίαν δι- II. ii. 224.
ερευνητέον ὅ τί ποτ' ἔστιν, ἵνα φανέντων καὶ τὴν κοινωνίαν αὐτῶν[t] τῷ μὴ ὄντι κατίδωμεν, κατιδόντες δὲ τὸ ψεῦδος ὂν I. 261.
ἀποδείξωμεν,[u] ἀποδείξαντες[v] δὲ τὸν σοφιστὴν εἰς αὐτὸ[w] ἐνδήσωμεν, εἴ περ ἔνοχός ἐστιν, ἢ καὶ ἀπολύσαντες ἐν ἄλλῳ γένει ζητῶμεν.

§. 100. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ γε,[x] ὦ ξένε, ἔοικεν ἀληθὲς εἶναι τὸ περὶ τὸν σοφιστὴν κατ' ἀρχὰς λεχθέν, ὅτι δυσθήρευτον[y] εἴη τὸ γένος. φαίνεται γὰρ οὖν προβλημάτων γέμειν, ὧν ἐπειδάν τι προβάλῃ,[z] τοῦτο[a] πρότερον ἀναγκαῖον διαμάχεσθαι πρὶν ἐπ' αὐτὸν ἐκεῖνον ἀφικέσθαι. νῦν γὰρ μόγις μὲν τὸ μὴ ὂν ὡς οὐκ ἔστι προβληθὲν διεπεράσαμεν, ἕτερον δὲ προβέβληται, καὶ δεῖ δὴ ψεῦδος ὡς ἔστι καὶ περὶ λόγον καὶ περὶ δόξαν ἀποδεῖξαι, καὶ μετὰ τοῦτο ἴσως ἕτερον, καὶ ἔτ' ἄλλο μετ' ἐκεῖνο· καὶ πέρας,[b] ὡς ἔοικεν, οὐδὲν φανήσεταί ποτε.

ΞΕ. Θαῤῥεῖν, ὦ Θεαίτητε, χρὴ τὸν καὶ σμικρόν τι δυνάμενον εἰς τὸ πρόσθεν ἀεὶ προϊέναι. τί γὰρ ὅ γ' ἀθυμῶν[c] ἐν τούτοις δράσειεν[d] ἂν ἐν[e] ἄλλοις,[f] ἢ μηδὲν ἐν ἐκείνοις ἀνύ-

𝔄ΓΔΛΠΒCH : εἰδωλοποιητικὴν *s.—[p] αὐτῶν 𝔄.—[q] ὥς τε ΣΥ.—[r] . τὸ γὰρ παράπαν 𝔄Δ et pr Π.—[s] λογὼ Δ.—[t] αὐτῶι Π.—[u] ἀποδιώξωμεν ΣΥ.—[v] ἀποδείξαντες...ἐνδήσωμεν om Σ.—[w] αὐτὸ Ξ : αὐτὸν *s.—[x] δέ γε 𝔄ΔΠ, δὲ Γ.—[y] δυσθήρευτον 𝔄ΓΔΛΠ ΒCEFH : δυσθήρατον *s.—[z] προβάλλῃ Ξ.—[a] τοῦτο E (ω superscr.), τούτῳ Ξ.—[b] καίπερ Λ.—[c] ὃ ἰσθυμῶν, in mg ὁ ἀθυμῶν, H.—[d] δράσεις Γ.—[e] ἐν om Π.—[f] ἀλλήλοις Σ.—

§. 99. ἐν ᾗ φαμὲν αὐτὸν εἶναι] Ut ἐν φιλοσοφίᾳ τις εἶναι dicitur Phædon. §. 5. ubi vid. not. Minus recte Ficin. *in qua illum locavimus*. Heind.

τὴν κοινωνίαν—τῷ μὴ ὄντι] Cf. §. 80. ἐν πάντα ἀλλήλοις ἐῶμεν δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας. §. 91. ἐπείπερ ἔχει κοινωνίαν ἀλλήλοις ἡ τῶν γενῶν φύσις. Ut dicitur §. 85. κοινωνεῖν ἀλλήλοις et τοῖς πᾶσι κεκοινωνηκέναι. Heind.

τὸ ψεῦδος] Fic. *Falsum esse aliquid ostendamus*: tanquam legens τὶ ψεῦδος. Idem legit, εἰς αὐτό. atque ita scribendum videtur: aut certe εἰς ταυτόν. Steph.

τὸν σοφιστὴν] Bas. 2. αὐτὸν σοφιστήν, unde fecerim αὖ τὸν σοφ. Pro αὐτὸ Edd. errore manifesto αὐτόν. Heind.

§. 100. Τί γὰρ ὅ γ' ἀθυμῶν—ἐν ἄλλοις, ἢ μηδὲν—ἀπωσθεὶς;] *Quid enim, qui in his animum despondet, in aliis*

ΘΕΑΙ. Ταῦτ' οὐκ ἔμαθον.

ΞΕ. Δῆλον γὰρ ὡς πρὸς ἕτερόν τι βλέπων[a] ἄρτι ξυνωμολόγεις,[b] ἐπεὶ τοῦτ' αὐτὸ ἐβουλόμην εἰπεῖν, ὅτι συνεχῶς ὧδε λεγόμενα ταῦτα οὐκ ἔστι λόγος.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Οἷον βαδίζει τρέχει καθεύδει καὶ τἄλλα ὅσα πράξεις σημαίνει ῥήματα, κἂν[c] πάντα τις ἐφεξῆς αὔτ'[d] εἴπῃ, λόγον οὐδέν τι μᾶλλον ἀπεργάζεται.

§. 103. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ;

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ[e] πάλιν ὅταν[f] λέγηται λέων ἔλαφος
II. ii. 237. ἵππος, ὅσα τε[g] ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις αὖ πραττόντων ὠνομάσθη,[h] καὶ κατὰ ταύτην δὴ τὴν συνέχειαν οὐδείς πω ξυνέστη[i] λόγος· οὐδεμίαν γὰρ οὔτε οὕτως οὔτ' ἐκείνως πρᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν οὐδὲ οὐσίαν ὄντος[j] οὐδὲ μὴ ὄντος δηλοῖ τὰ φωνηθέντα, πρὶν ἄν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ. τότε δ'[k] ἥρμοσέ τε καὶ λόγος ἐγένετο εὐθὺς ἡ[l] πρώτη συμπλοκή, σχεδὸν τῶν λόγων ὁ πρῶτος καὶ[m] σμικρότατος.

ΘΕΑΙ. Πῶς ἄρ' ὧδε λέγεις;

ΞΕ. Ὅταν εἴπῃ τις, ἄνθρωπος μανθάνει, λόγον εἶναι φῂς τοῦτον ἐλάχιστόν τε καὶ πρῶτον;

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΞΕ. Δηλοῖ γὰρ ἤδη που τότε περὶ τῶν ὄντων ἢ γιγνομένων ἢ γεγονότων ἢ μελλόντων, καὶ οὐκ ὀνομάζει μόνον, ἀλλά τι περαίνει, συμπλέκων[n] τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι. διὸ λέγειν τε καὶ[o] αὐτὸν ἀλλ' οὐ μόνον ὀνομάζειν εἴπομεν,[p]

[a] βλέπεις Υ.—[b] ξυνομολογεῖς ϞΔΠ.—[c] καὶ Η.—[d] αὖτ' ΔΠ.—[e] καὶ om F.—[f] ὅταν om Δ et pr Π.—[g] τε om pr Π.—[h] ὀνομασθῇ ϞΞΣΥ.—[i] ξυνέστη ΓΛΞΠΣΥΒCΗ, ξυνέξη Δ: συνέστη ς.—[j] ὄντως Γ.—[k] δὴ ς.—[l] καὶ ἡ rc F.—[m] πρῶτος καὶ ϞΔ et pr Π, πρῶτός τε καὶ rc Π: πρῶτος εἰ καὶ *ς.—[n] περ καὶ συμπλ. ϞΔΠ.—[o] καὶ ὀνο-,

αὖτ' εἴπῃ] Vulgo *αὖ τ' εἴπῃ*. Stob. *αὐτὰ*, unde vulgatum correxi. Heind.

§. 103. *ὅσα τε ὀνόματα—ὠνομάσθη*] *Quotquot vocabula dicta s. posita sunt et in usum recepta.* Heind.

φωνηθέντα] Stob. *φωνήεντα*· marg. *φωνηθέντα*. Fisch.

τότε δὲ ἥρμοσε] Sic Stob. cum Ficino: *tunc vero primum conveniunt*. Vulgo *τότε δή*. De aoristi hoc usu imprimis ubi, ut h. l. duo verba conjunguntur, vid. notata ad Phædon. §. 49.—In proximis Theæteti verbis etsi sermo sic potest resolvi, *πῶς ἄρα λέγεις ὧδε λέγων*; insolitum tamen Platoni in hac formula est hoc *ὧδε*. Expectaverit quisque *πῶς ἄρα τόδε λέγεις*; Heind.

λέγειν τε καὶ] For. *λέγειν γε καί*. Steph.

μενα καὶ δηλοῦντά τι ξυναρμόττει, τὰ δὲ τῇ συνεχείᾳ μηδὲν σημαίνοντα ἀναρμοστεῖ.

§. 102. ΘΕΑΙ. Πῶς τί[v] τοῦτ' εἶπες;

ΞΕ. Ὅ περ ᾠήθην ὑπολαβόντα σε προσομολογεῖν. ἔστι γὰρ ἡμῖν που τῶν τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων II. ii. 226.
διττὸν γένος.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Τὸ μὲν ὀνόματα, τὸ δὲ ῥήματα κληθέν. I. 262.

ΘΕΑΙ. Εἰπὲ ἑκάτερον.

ΞΕ. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ὂν δήλωμα ῥῆμά που λέγομεν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δέ γ' ἐπ' αὐτοῖς[w] τοῖς[x] ἐκεῖνα[y] πράττουσι σημεῖον τῆς φωνῆς ἐπιτεθὲν ὄνομα.[z]

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων μὲν μόνων συνεχῶς λεγομένων οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος, οὐδ' αὖ ῥημάτων χωρὶς ὀνομάτων λεχθέντων.

τοῦ C.—[x] τοῖς add ΧΔΞΠCΗ et rc E.—[y] ἐκεῖνά γε rc Π.—[z] ὄνομα τῶν Η.—

συνεχείᾳ] Stob. συντυχίᾳ· in marg. συνεχείᾳ. Fisch.

§. 102. πῶς τί τοῦτ' εἶπες] For. πῶς; τί τοῦτ' εἶπες; alioqui scribendum esset πῶς τοῦτ' εἶπες; absque τί. Steph.

πῶς τί τοῦτ' εἶπες;] Bas. 2. πῶς; τί τοῦτ' εἶπ. uti distingui volebat Steph. Sic junctim scribenda hæc docui ad Hipp. Maj. §. 40. in quibus coartata est Græco more duplex interrogatio, πῶς τοῦτο εἶπες; et τί τοῦτο εἶπες; Heind.

ὅπερ ᾠήθην ὑπολαβ.] Accus. ὅπερ ad ὑπολαβόντα pertinet: *quod intelligere te putavi quum assentirere.* Assensus erat verbis Δῆλον τοῦτό γε, ὅτι τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δὲ μή. Heind.

τῶν τῇ φωνῇ—δηλωμάτων] V. not. ad Cratyl. §. 85. Heind.

ἐπ' αὖ τοῖς ἐκεῖνα] Libri editi ἐπ' αὐτοῖς habent, cui addi debuit art. τοῖς, quanquam ne hoc ipsum quidem ἐπ' αὐτοῖς τοῖς—πράττουσι satis his foret accommodum. Aptissimum contra est αὖ, ut §. 6. Οὐκοῦν καὶ πάλιν ὅταν λέγηται λέων ἔλαφος ἵππος, ὅσα τε ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις αὖ πραττόντων ὠνομάσθη. Sic autem collocatæ particulæ non desunt exempla. Politic. p. 302. D. Ἐκ μὲν τῆς μοναρχίας βασιλικὴν καὶ τυραννικήν, ἐκ δ' αὖ τῶν μὴ πολλῶν τήν τε εὐώνυμον ἔφαμεν ἀριστοκρατίαν καὶ ὀλιγαρχίαν· ἐκ δ' αὖ τῶν πολλῶν τότε μεν ἁπλῆν ἐπονομάζοντες ἐτίθεμεν δημοκρατίαν etc. Phædon. §. 42.—δύο γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τὸ ἕτερον, ἀπὸ δ' αὖ τοῦ ἑτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον. Xenoph. Mem. Socr. iii. 1. 8. ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται, ὑπὸ δὲ αὖ τῶν ὠθῶνται. Hoc in genere sæpius peccatum est, ut Theætet. §. 94. extr. φευξόμεθα παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων, ubi scr. ἀπ' αὖ τῶν, et de Rep. ix. p. 577. B. παραγεγονότος ἔν τε τοῖς κατ' οἰκίαν πράξεσι— καὶ ἐν αὐτοῖς δημοσίοις κινδύνοις, ubi recte Ficinus expressit ἐν αὖ τοῖς: *rursusque popularibus in periculis.* Heind.

ἐκεῖνα] Stob. ἐκείνας. recte. nam paulo inferius est τῶν τὰς πράξεις αὖ πραττόντων. Sed altera quoque scriptura ferri potest. Fisch.

Pro ἐκεῖνα quod præbet Stob. ἐκείνας, non aliunde firmatum recipere dubitavi, quum nihil sit hac generis mutatione in libris veterum frequentius. Heind.

ΘΕΑΙ. Ταῦτ' οὐκ ἔμαθον.

ΞΕ. Δῆλον γὰρ ὡς πρὸς ἕτερόν τι βλέπων[a] ἄρτι ξυνωμολόγεις,[b] ἐπεὶ τοῦτ' αὐτὸ ἐβουλόμην εἰπεῖν, ὅτι συνεχῶς ὧδε λεγόμενα ταῦτα οὐκ ἔστι λόγος.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Οἷον βαδίζει τρέχει καθεύδει καὶ τἆλλα ὅσα πράξεις σημαίνει ῥήματα, κἂν[c] πάντα τις ἐφεξῆς αὔτ'[d] εἴπῃ, λόγον οὐδέν τι μᾶλλον ἀπεργάζεται.

§. 103. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ;

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ[e] πάλιν ὅταν[f] λέγηται λέων ἔλαφος
II. ii. 227. ἵππος, ὅσα τε[g] ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις αὖ πραττόντων ὠνομάσθη,[h] καὶ κατὰ ταύτην δὴ τὴν συνέχειαν οὐδείς πω ξυνέστη[i] λόγος· οὐδεμίαν γὰρ οὔτε οὕτως οὔτ' ἐκείνως πρᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν οὐδὲ οὐσίαν ὄντος[j] οὐδὲ μὴ ὄντος δηλοῖ τὰ φωνηθέντα, πρὶν ἄν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ. τότε δ'[k] ἥρμοσέ τε καὶ λόγος ἐγένετο εὐθὺς ἡ[l] πρώτη συμπλοκή, σχεδὸν τῶν λόγων ὁ πρῶτος καὶ[m] σμικρότατος.

ΘΕΑΙ. Πῶς ἄρ' ὧδε λέγεις;

ΞΕ. Ὅταν εἴπῃ τις, ἄνθρωπος μανθάνει, λόγον εἶναι φῂς τοῦτον ἐλάχιστόν τε καὶ πρῶτον;

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΞΕ. Δηλοῖ γὰρ ἤδη που τότε περὶ τῶν ὄντων ἢ γιγνομένων ἢ γεγονότων ἢ μελλόντων, καὶ οὐκ ὀνομάζει μόνον, ἀλλά τι περαίνει, συμπλέκων[n] τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι. διὸ λέγειν τε καὶ[o] αὐτὸν ἀλλ' οὐ μόνον ὀνομάζειν εἴπομεν,[p]

[a] βλέπεις Υ.—[b] ξυνομολογεῖς ℵΔΠ.—[c] καὶ Η.—[d] αὐτ' ΔΠ.—[e] καὶ om F.—[f] ὅταν om Δ et pr Π.—[g] τε om pr Π.—[h] ὀνομασθῇ ℵΞΣΥ.—[i] ξυνέστη ΓΛΞΠΣΥΒCΗ, ξυνέξη Δ: συνέστη s.—[j] ὄντως Γ.—[k] δὴ s.—[l] καὶ ἡ rc F.—[m] πρῶτος καὶ ℵΔ et pr Π, πρῶτός τε καὶ rc Π: πρῶτος εἰ καὶ *s.—[n] περ καὶ συμπλ. ℵΔΠ.—[o] καὶ ὀνο-

αὐτ' εἴπῃ] Vulgo αὖ τ' εἴπῃ. Stob. αὐτὰ, unde vulgatum correxi. Heind.

§. 103. ὅσα τε ὀνόματα—ὠνομάσθη] *Quotquot vocabula dicta s. posita sunt et in usum recepta.* Heind.

φωνηθέντα] Stob. φωνήεντα· marg. φωνηθέντα. Fisch.

τότε δὲ ἥρμοσε] Sic Stob. cum Ficino: *tunc vero primum conveniunt.* Vulgo τότε δή. De aoristi hoc usu imprimis ubi, ut h. l. duo verba conjunguntur, vid. notata ad Phædon. §. 49.—In proximis Theæteti verbis etsi sermo sic potest resolvi, πῶς ἄρα λέγεις ὧδε λέγων; insolitum tamen Platoni in hac formula est hoc ὧδε. Expectaverit quisque πῶς ἄρα τόδε λέγεις; Heind.

λέγειν τε καὶ] For. λέγειν γε καί. Steph.

καὶ δὴ καὶ[q] τῷ πλέγματι τούτῳ τὸ ὄνομα ἐφθεγξάμεθα λόγον.

§. 104. ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Οὕτω δὴ καθάπερ τὰ πράγματα τὰ[r] μὲν ἀλλήλοις ἥρμοττε,[s] τὰ δ' οὔ, καὶ περὶ τὰ τῆς φωνῆς αὖ σημεῖα τὰ μὲν οὐχ ἁρμόττει, τὰ δὲ ἁρμόττοντα αὐτῶν λόγον[t] ἀπειργάσατο.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. II. ii. 228.

ΞΕ. Ἔτι δὴ[u] σμικρὸν τόδε.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Λόγον ἀναγκαῖον, ὅταν περ ᾖ, τινὸς εἶναι λόγον, μὴ δέ τινος ἀδύνατον.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ ποιόν τινα αὐτὸν εἶναι δεῖ;

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Προσέχωμεν δὴ τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς.

ΘΕΑΙ. Δεῖ γοῦν.

ΞΕ. Λέξω τοίνυν σοι λόγον, συνθεὶς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος· ὅτου δ' ἂν ὁ λόγος ᾖ, σύ μοι φράζειν.[v]

μάζειν CH et rc ΣB, om Ξ.—[p] εἴπομεν Stobæus: libri εἴπομεν.—[q] καὶ post δὴ add ϪΔΠ.—[r] τὰ ante μὲν om ϪΔΠ.—[s] ἁρμόττει Ξ et corr Π.—[t] λόγον om ΔΠ.—[u] δὴ

διὸ λέγειν τε αὐτὸν] Hæc in Edd. ita leguntur; διὸ λέγειν τε καὶ αὐτὸν—εἴποιμεν, καὶ δὴ τῷ πλέγμ. in quibus importune locatum prius καὶ reposui post καὶ δὴ, auctore Stobæo, apud quem scriptum καὶ δὴ καὶ τῷ πλ., atque corruptum εἴποιμεν ex eod. Stob. et Bas. 2. mutavi in εἴπομεν, dicere solemus, ut subsequitur ἐφθεγξάμεθα. Supra §. 1. ὅς φησιν, ἄλλους τε θεοὺς—καὶ δὴ καὶ τὸν ξένιον—ξυνοπαδὸν γιγνόμενον—καθορᾶν. Ion. p. 530. B. ἀναγκαῖον—ἔν τε ἄλλοις ποιηταῖς διατρίβειν πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς, καὶ δὴ καὶ μάλιστα ἐν Ὁμήρῳ. Quanquam rem singulæ fere scriptorum paginæ testantur. Heind.

ἐφθεγξάμεθα] Stob. ἐπεφθεγξάμεθα. Ut Phileb. p. 18. D. μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγξατο προσειπών. Heind.

§. 104. οὕτω δὴ—καὶ περὶ τὰ] Variandæ orationis causa interpositum hoc περὶ, ita ut post hæc οὕτω δὴ—καὶ περὶ τὰ—σημεῖα suppleri queat ἔχει, similiter cum alibi infertur, tum Menon. p. 72. C. Οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν, κἂν εἰ πολλαὶ καὶ παντοδαπαί εἰσιν, ἕν γέ τι εἶδος ταυτὸν ἅπασαι ἔχουσι. Heind.

ἔτι δὴ σμικρὸν τόδε] Sc. ἴδωμεν, quod subaudiendum, non inserendum. de Legg. ii. 655. B. Ἔτι δὲ τόδε· πότερον ἅπαντες πάσαις χορείαις ὁμοίως χαίρομεν, ἢ πολλοῦ δεῖ; Xenoph. Hellen. vii. 1. 4. Ἔτι δὲ καὶ τόδε· οὐδαμόθεν ἂν τριήρεις πλείους ἀθρόαι ἐκπλεύσειαν ἢ παρ' ὑμῶν. Similiterque Politic. p. 306. A. Οὐκ ἔμαθον. Ξ. Ἀλλ' ὧδε πάλιν· ἀνδρίαν γὰρ οἶμαί σε ἡγεῖσθαι μέρος ἓν ἀρετῆς ἡμῖν εἶναι. Heind.

σὺ—φράζειν] De infinitivo illo pro imperativo v. not. ad §. 6. Deinde ubi Eleatæ verbis illis Τί δὲ ὅδ' αὖ; a Theæteto subjicitur Ποῖος; rectius fuerit Ὁποῖος; Heind.

τασία, μῶν οὐκ ἤδη δῆλον ὅτι ταῦτα τὰ γένη ψευδῆ τε[k] καὶ ἀληθῆ πάνθ' ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται;

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ὧδ' εἴσει[l] ῥᾷον, ἂν πρῶτον[m] λάβῃς,[n] τί ποτ' ἐστι καὶ τί διαφέρουσιν ἕκαστ'[o] ἀλλήλων.

ΘΕΑΙ. Δίδου μόνον.

ΞΕ. Οὐκοῦν διάνοια μὲν καὶ λόγος ταὐτόν· πλὴν ὁ μὲν ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὑτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γιγνόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη,[p] διάνοια.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Τὸ δέ γ' ἀπ' ἐκείνης ῥεῦμα διὰ τοῦ στόματος ἰὸν μετὰ[q] φθόγγου κέκληται λόγος.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν λόγοις[r] αὐτὸ ἴσμεν ὄν.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

II. ii. 231. ΞΕ. Φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν.

ΘΕΑΙ. Ἴσμεν.

I. 264. ΞΕ. Ὅταν οὖν τοῦτο ἐν[s] ψυχῇ κατὰ διάνοιαν ἐγγίγνηται μετὰ σιγῆς, πλὴν δόξης ἔχεις ὅ τι προσείπῃς αὐτό;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΞΕ. Τί δ' ὅταν μὴ καθ' αὑτὴν ἀλλὰ δι' αἰσθήσεως

—[k] τε om H.—[l] εἴσει Γ.—[m] λάβε F.—[n] post λάβῃς omisi αὐτὰ cum ΓΔΑΠΣΥΒC EFH.—[o] ἕκαστ' (η) ΞΤ.—[p] ἐπωνομάσθαι ΥΕ, ἐπωνομᾶσθαι Χ.—[q] μετὰ om ABC.—

i. p. 158. f. Sed legitur ibi ita, τί δὲ διάνοια—φαντασία ἡμῶν; οὐκ ἤδη δῆλον ὅτι ταῦτά γε ψευδῆ τε, καὶ ἀληθῆ πάνθ' ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται. ἀνάγκη δὲ καὶ τούτων τῶν λόγων συγγενόντων, ψευδῆ τε αὐτῶν ἔννοια, καὶ ἐνίοτε εἶναι· πῶς δ' οὔ; κατανοεῖς οὖν ὅτι πρότερον εὗρε ψευδὴς δόξα καὶ λόγος. Omissa enim sunt verba interjecta: et vitia scripturæ quum sint ejusmodi, ut a lectoribus sponte reperiri et corrigi possint, huic rei non immorabimur. Fisch.

μῶν οὐκ ἤδη δῆλον, ὅτι ταῦτα γένη] Verba sic ordinanda: ὅτι ταῦτα πάντα ἐγγίγνεται γένη ψευδῆ τε καὶ ἀληθῆ etc. *hæc omnia ut genera et vera et falsa animis nostris inesse.* Parum tamen huc convenit vocabulum γένη, rectiusque, opinor, apud Stob. legitur ὅτι ταῦτά γε ψ. Heind.

οὐκοῦν διάνοια μὲν] Respexit hunc locum Theo Smyrn. Mathem. p. 118. κατὰ δὲ Πλάτωνα τετραχῶς λέγεται λόγος, ἥ τε διάνοια ἄνευ φθόγγου, καὶ τὸ μετὰ φωνῆς ῥεῦμα ἀπὸ διανοίας καὶ ἡ τῶν τοῦ ὅλου στοιχείων ἀπόδοσις καὶ ἡ τῆς ἀναλογίας. Heind.

αὐτὸ ἴσμεν ὄν] αὐτὸ positum pro τοῦτο. V. ad Lysid. §. 2. ubi tamen αὐτοῦ illud perperam accepi; pro σοῦ ibi positum docuit Heusdius. Spec. Crit. p. 96. Heind.

καθ' αὑτὴν] καθ' αὑτήν, non καθ' αὑτό, posuit illaturus deinde ἡ δόξα, in cujus locum substituitur τὸ τοιοῦτον αὖ πάθος. Heind.

γὰρ ἔφαμεν ὄντα περὶ ἕκαστον εἶναί που, πολλὰ δὲ οὐκ ὄντα.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ὃν ὕστερον δὴ λόγον εἴρηκα περὶ σοῦ, πρῶτον μέν, ἐξ ὧν ὡρισάμεθα τί ποτ' ἔστι λόγος, ἀναγκαιότατον αὐτὸν ἕνα τῶν βραχυτάτων εἶναι.

ΘΕΑΙ. Νῦν δὴ γοῦν[c] ταύτῃ ξυνωμολογήσαμεν.

ΞΕ. Ἔπειτα δέ γε[d] τινός.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Εἰ δὲ[e] μή ἐστι σός, οὐκ ἄλλου γε[f] οὐδενός.

ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ;

ΞΕ. Μηδενὸς δὲ ὢν οὐδ' ἂν λόγος εἴη τὸ παράπαν· ἀπεφήναμεν[g] γὰρ ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν λόγον ὄντα μηδενὸς εἶναι λόγον.

ΘΕΑΙ. Ὀρθότατα. II. ii. 230.

ΞΕ. Περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, παντάπασιν, ὡς ἔοικεν, ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἔκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίγνεσθαι λόγος[h] ψευδής.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα μὲν οὖν.

§. 106. ΞΕ. Τί δὲ δή;[i] διάνοιά τε καὶ δόξα καὶ φαν-

οὕτως F, ὄντως ceteri.—[c] δῆτ' οὖν H.—[d] δέ γε λέγε ΓΒCΕFΗ.—[e] τε ΧΔ.—[f] γε E: γε [a]s.—[g] ἀπεφηνάμην ΧΓΔΛΠ.—[h] λόγος om Γ.—[i] δὴ om F.—[j] τὰ add ΧΔΞΠΣΥ.

Nimirum in hac disputatione, qua ostenditur, falsam orationem (λόγον ψευδῆ) esse posse, illud rem continet quod, quando μὴ ὄντα de re quacunque dicuntur, ea non sunt omnino μὴ ὄντα, adeo ut, quod Sophistæ volebat cavillatio, ne intelligi quidem, nedum sermone proferri possint, sed quatenus ad eam, qua de agitur, rem referantur, cujus respectu ἕτερα sunt τῶν ὄντων, sc. τῶν περὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα ὄντων. Heind.

μηδενός γε ὤν] Imo μηδενὸς δέ γε ὢν vel certe, μηδενὸς δὲ ὤν. Heind.

γίγνεσθαι] Infinit. ita est positus, quasi præcessisset ἔοικε, non ὡς ἔοικε. Uti in Phædr. §. 128. Παντάπασι γάρ, ὃ καὶ κατ' ἀρχὰς εἴπομεν τοῦδε τοῦ λόγου, ὅτι οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δέοι etc. ubi vid. not. Herodot. i. 191. νῦν δὲ ἐξ ἀπροσδοκήτου σφι παρέστησαν οἱ Πέρσαι· ὑπὸ δὲ μεγάθεος τῆς πόλιος, ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτῃ οἰκημένων, τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλιος ἑαλωκότων, τοὺς τὸ μέσον οἰκέοντας τῶν Βαβυλωνίων οὐ μανθάνειν ἑαλωκότας etc. Xenoph. Anab. vi. 2. 18. Καὶ εἰκότως ἄρα ἡμῖν οὐ γίγνεται τὰ ἱερά· ὡς γὰρ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου χθὲς ἥκοντος πλοίου ἤκουσά τινος, ὅτι Κλέανδρος ἐκ Βυζαντίου ἁρμοστὴς μέλλει ἥξειν, ubi nollem γὰρ uncis nuper seclusum. Alia dedit Erfurdtius ad Soph. Antig. 782.—Hæc autem, περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα ὡς τὰ αὐτὰ—παντάπασιν, ὡς ἔοικε, ἡ τοιαύτη σύνθεσις etc. eodem structuræ tenore procedunt quo illa in Phædon. §. 37. χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων, μὴ σκιαγραφία τις ᾖ ἡ τοιαύτη ἀρετή. Heind.

§. 106. τί δὲ—δόξα καὶ λόγος] Extat hic locus apud Stobæum Eclog. Phys.

τασία, μῶν οὐκ ἤδη δῆλον ὅτι ταῦτα τὰ γένη ψευδῆ τε[k] καὶ ἀληθῆ πάνθ' ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται;

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ὧδ' εἴσει[l] ῥᾷον, ἂν πρῶτον[m] λάβῃς,[n] τί ποτ' ἔστι καὶ τί διαφέρουσιν ἕκαστ'[o] ἀλλήλων.

ΘΕΑΙ. Δίδου μόνον.

ΞΕ. Οὐκοῦν διάνοια μὲν καὶ λόγος ταὐτόν· πλὴν ὁ μὲν ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὑτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γιγνόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη,[p] διάνοια.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Τὸ δέ γ' ἀπ' ἐκείνης ῥεῦμα διὰ τοῦ στόματος ἰὸν μετὰ[q] φθόγγου κέκληται λόγος.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν λόγοις[r] αὐτὸ ἴσμεν ὄν.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

II. ii. 231. ΞΕ. Φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν.

ΘΕΑΙ. Ἴσμεν.

I. 264. ΞΕ. Ὅταν οὖν τοῦτο ἐν[s] ψυχῇ κατὰ διάνοιαν ἐγγίγνηται μετὰ σιγῆς, πλὴν δόξης ἔχεις ὅ τι προσείπῃς αὐτό;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΞΕ. Τί δ' ὅταν μὴ καθ' αὑτὴν ἀλλὰ δι' αἰσθήσεως

—[k] τε om H.—[l] εἴσει Γ.—[m] λάβε F.—[n] post λάβῃς omisi αὐτὰ cum ΓΔΑΠΣΞΥΒC EFH.—[o] ἕκαστ' ET.—[p] ἐπωνομάσθαι (η supra) TE, ἐπωνομᾶσθαι X.—[q] μετὰ om ABC.—

i. p. 158. f. Sed legitur ibi ita, τί δὲ διάνοια—φαντασία ἡμῶν; οὐκ ἤδη δῆλον ὅτι ταῦτά γε ψευδῆ τε, καὶ ἀληθῆ πάνθ' ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται. ἀνάγκη δὲ καὶ τούτων τῶν λόγων συγγενόντων, ψευδῆ τε αὐτῶν ἔννοια, καὶ ἐνίοτε εἶναι· πῶς δ' οὔ; κατανοεῖς οὖν ὅτι πραότερον εὗρε ψευδὴς δόξα καὶ λόγος. Omissa enim sunt verba interjecta: et vitia scripturæ quum sint ejusmodi, ut a lectoribus sponte reperiri et corrigi possint, huic rei non immorabimur. Fisch.

μῶν οὐκ ἤδη δῆλον, ὅτι ταῦτα γένη] Verba sic ordinanda: ὅτι ταῦτα πάντα ἐγγίγνεται γένη ψευδῆ τε καὶ ἀληθῆ etc. *hæc omnia ut genera et vera et falsa animis nostris inesse.* Parum tamen huc convenit vocabulum γένη, rectiusque, opinor, apud Stob. legitur ὅτι ταῦτά γε ψ. Heind.

οὐκοῦν διάνοια μὲν] Respexit hunc locum Theo Smyrn. Mathem. p. 113. κατὰ δὲ Πλάτωνα τετραχῶς λέγεται λόγος, ἥ τε διάνοια ἄνευ φθόγγου, καὶ τὸ μετὰ φωνῆς ῥεῦμα ἀπὸ διανοίας καὶ ἡ τῶν τοῦ ὅλου στοιχείων ἀπόδοσις καὶ ἡ τῆς ἀναλογίας. Heind.

αὐτὸ ἴσμεν ὂν] αὐτὸ positum pro τοῦτο. V. ad Lysid. §. 2. ubi tamen αὐτοῦ illud perperam accepi; pro σοῦ ibi positum docuit Heusdius. Spec. Crit. p. 96. Heind.

καθ' αὑτὴν] καθ' αὑτὴν, non καθ' αὑτὸ, posuit illaturus deinde ἡ δόξα, in cujus locum substituitur τὸ τοιοῦτον αὖ πάθος. Heind.

παρῇ τινὶ τὸ τοιοῦτον αὖ πάθος, ἆρ' οἷόν τε ὀρθῶς εἰπεῖν ἕτερόν τι πλὴν φαντασίαν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

§. 107. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐπεί περ λόγος ἀληθὴς ἦν καὶ ψευδής, τούτων δ' ἐφάνη διάνοια μὲν αὐτῆς πρὸς ἑαυτὴν ψυχῆς διάλογος, δόξα δὲ διανοίας ἀποτελεύτησις, φαίνεται δὲ ὃ λέγομεν σύμμιξις αἰσθήσεως καὶ δόξης, ἀνάγκη δὴ καὶ τούτων τῷ λόγῳ ξυγγενῶν ὄντων ψευδῆ τε αὐτῶν ἔνια καὶ ἐνίοτε εἶναι.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Κατανοεῖς οὖν ὅτι πρότερον[t] εὑρέθη ψευδὴς δόξα καὶ λόγος ἢ κατὰ τὴν[u] προσδοκίαν ἣν ἐφοβήθημεν ἄρτι, μὴ παντάπασιν ἀνήνυτον ἔργον[v] ἐπιβαλλοίμεθα[w] ζητοῦντες αὐτό;[x]

[r] λόγοις γε Ξς.—[s] ἐν τῇ Ξ.—[t] πρότερον ΧΓΔΞΠΤΗ cum corr B et γρ ΑΣC: πρᾳότερον ς.—[u] τὴν om Σ.—[v] ἔργον om Λ.—[w] ἐπιβαλοίμεθα ΓΛΞ.—[x] αὐτὰ CH et corr

§. 107. τούτων δ' ἐφάνη διάν.] τούτων, *ex his, quæ deinde memorata sunt.* Heind.

δόξα δὲ διανοίας] Laudatur hæc δόξης definitio a Philopono in Prœm. ad Aristotelem de Anima: cujus verba exscripsit Suidas in v. Δόξα—: ὅθεν καὶ καλῶς ὁρίζεται τὴν δόξαν Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ, διανοίας λέγων ἀποτελεύτησιν. Fisch.

φαίνεται] Malim φαίνεσθαι: sive hæc φαίνεσθαι ὃ λέγομεν, esse periphrasin φαντασίας intelligamus, sive aliter accipiamus. Steph.

Cornarius ostenderat, sibi lectionem φαίνεται ὃ λέγομεν integram videri, sed illa ipsa verba nihil aliud significare, quam vocabulum φαντασία, id est, imaginationem. Huc igitur respexit Stephanus adeo, ut certissimum sit, eum legisse Cornarii Eclogas, quas tamen legisse videri noluerat. Fisch.

φαίνεται δὲ ὃ λέγομεν, συμμ.] *Quod autem dicimus, quum dicimus* φαίνεται. Ion. p. 536. A. ὁ μὲν τῶν ποιητῶν ἐξ ἄλλης Μούσης, ὁ δ' ἐξ ἄλλης ἐξήρτηται· ὀνομάζομεν δὲ αὐτὸ κατέχεται. Theætet. §. 24. Σ. Οὐκοῦν καὶ φαίνεται οὕτως ἑκατέρῳ; Θ. Ναί. Σ. Τὸ δέ γε φαίνεται αἰσθάνεσθαί ἐστιν; Quæ exempla opinionem convellunt Stephani pro φαίνεται requirentis φαίνεσθαι. In proximis ψευδῆ τε αὐτῶν ἔνια cet. importunum istud τε expungendum potius quam in γε mutandum ego existimo. Heind.

πρᾳότερον] Alia etiam est lectio πρότερον. Quamvis autem prima fronte durum videri possit illud πρᾳότερον, et ab hoc loco alienum, magis tamen sequentibus convenit (meo quidem judicio) quam πρότερον: quum significare velit se via quadam faciliore minusque aspera quam putabant ad id quod quærebant pervenisse. Ficinus quidem certe lectionem hanc, πρᾳότερον, (quam etiam superioris temporis editiones habent) non illam πρότερον, agnoscit: quippe qui vertat *facilius.* Steph.

πρᾳότερον] Sic Ed. Ald. et Stob, cum Ficino qui vertit, *advertisne, nos facilius quam putabamus* etc. Contra Bas. 2. πρότερον. Quorum prius probabat Steph. tanquam magis sequentibus conveniens, quoniam significare vellet Eleates, se via quadam faciliore minusque aspera, quam putassent, ad id quod quærebant, pervenisse: mihi admodum est dubium, num omnino Græce πρᾳέως τι εὑρεῖν magis dici potuerit quam Latine *leniter* s. *mansuete aliquid invenire*, pro *facile invenire.* Si verum est πρᾳότερον neque in eo delituit forte πρᾳαίτερον (v. ad Parmen. §. 19.) sic intellexerim: *mansuetius aliquid* (minus difficilius) *reperta est falsa opinio.* Heind.

ΘΕΑΙ. Κατανοῶ.

II. ii. 232. ΞΕ. Μὴ τοίνυν μηδ' εἰς τὰ λοιπὰ ἀθυμῶμεν. ἐπειδὴ γὰρ πέφανται ταῦτα, τῶν ἔμπροσθεν ἀναμνησθῶμεν κατ' εἴδη διαιρέσεων.

ΘΕΑΙ. Ποίων[y] δή;

ΞΕ. Διειλόμεθα τῆς[z] εἰδωλοποιικῆς εἴδη δύο, τὴν μὲν εἰκαστικήν, τὴν δὲ φανταστικήν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τὸν σοφιστὴν εἴπομεν ὡς ἀποροῖμεν[a] εἰς ὁποτέραν[b] θήσομεν.

ΘΕΑΙ. Ἦν ταῦτα.

ΞΕ. Καὶ τοῦθ' ἡμῶν[c] ἀπορουμένων ἔτι μείζων κατεχύθη σκοτοδινία,[d] φανέντος τοῦ λόγου τοῦ πᾶσιν ἀμφισβητοῦντος ὡς οὔτε εἰκὼν οὔτε εἴδωλον οὔτε φάντασμα εἴη τὸ παράπαν οὐδὲν διὰ τὸ μηδαμῶς μηδέποτε μηδαμοῦ ψεῦδος εἶναι.

ΘΕΑΙ. Λέγεις ἀληθῆ.

§. 108. ΞΕ. Νῦν δέ γ' ἐπειδὴ πέφανται μὲν λόγος,[e] πέφανται δ' οὖσα δόξα ψευδής, ἐγχωρεῖ δὴ μιμήματα τῶν ὄντων εἶναι καὶ τέχνην[f] ἐκ ταύτης γίγνεσθαι τῆς διαθέσεως ἀπατητικήν.

ΘΕΑΙ. Ἐγχωρεῖ.

ΞΕ. Καὶ μὴν ὅτι γ' ἦν ὁ σοφιστὴς τούτων, πότερον[g] διωμολογημένον ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθεν ἦν;

ΠΒ.—[y] ποῖον E, ποῖ F.—[z] τοῖς Υ.—[a] ἀπορούμεν EF.—[b] ὁποτέραν ϒΔΗΠΣΥ: ὁπότερ' ἂν *ς.—[c] ἡμῖν F. μείζω ϒ.—[d] σκοτοδεινία ϒFH.—[e] μὲν ὁ λόγος Γ.—[f] τέχνης

[z] τῆς εἰδωλοποιικῆς] Sic Ald. In Edd. Bass. est εἰδωλοποιητικῆς, ut §. 45. extr. et §. 99. Sed infra §. 111. legemus εἰδωλοποιικῷ. §. 112. εἰδωλοποιική. §. 116. εἰδωλοποιικῆς. Velut utrumque promiscue ponitur, ὀψοποιική et ὀψοποιητική. V. not. ad Gorg. §. 42. Heind.

εἰς ὁποτέραν θήσομεν] Sic correxi, quod hucusque legebatur εἰς ὁπότερ' ἄν. θήσομεν an θήσοιμεν scriberetur, nihil intererat. de Legg. iii. p. 683. B. Εἰ γοῦν —τις ἡμῖν ὑπόσχοιτο θεὸς, ὡς, ἐὰν ἐπιχειρήσωμεν τὸ δεύτερον τῇ τῆς νομοθεσίας σκέψει, τῶν νῦν εἰρημένων λόγων οὐ χείρους—ἀκουσόμεθα. Xenoph. Hellen. ii. 3. 50. γνοὺς—ὅτι, εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξοιτο. v. 2. 38. διδάσκων, ὅτι οἱ Ὀλύνθιοι κατεστραμμένοι τὴν μείζω δύναμιν Μακεδονίας εἶεν καὶ οὐκ ἀνήσουσι τὴν ἐλάττω, εἰ μή τις αὐτοὺς παύσει τῆς ὕβρεως. Anab. iii. 5. 13. ὅμοιοι ἦσαν θαυμάζοντες, ὅποι ποτὲ τρέψονται οἱ Ἕλληνες καὶ τί ἐν νῷ ἔχοιεν. iv. 5. 28. θαῤῥεῖν ἐκέλευεν αὐτὸν λέγων, ὅτι οὔτε τῶν τέκνων στερήσοιτο τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων ἀπίασιν etc. vii. 1. 34. ἀπεκρίνατο ὅτι πειθομένοις αὐτοῖς οὐ μεταμελήσει, ἀλλὰ τοῖς τε οἴκοι τέλεσι ταῦτα ἀπαγγελεῖ καὶ αὐτὸς βουλεύσοιτο περὶ αὐτῶν—. De sententia cf. §. 44—46. Heind.

§. 108. ὁ σοφ. τούτων πότερον] Redit sermo ad prægressa illa, καὶ τὸν σοφιστὴν εἴπομεν ὡς ἀποροῖμεν εἰς ὁποτέραν (τὴν

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πάλιν τοίνυν ἐπιχειρῶμεν, σχίζοντες διχῇ τὸ προ- II. ii. 233.
τεθὲν γένος, πορεύεσθαι κατὰ τοὐπὶ[h] δεξιὰ ἀεὶ μέρος τοῦ τμηθέντος ἐχόμενοι[i] τῆς τοῦ σοφιστοῦ κοινωνίας, ἕως ἂν αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιελόντες, τὴν οἰκείαν[j] λιπόντες φύσιν ἐπιδείξωμεν μάλιστα μὲν ἡμῖν αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ[k] καὶ I. 265.
τοῖς ἐγγυτάτω[l] γένει τῆς τοιαύτης μεθόδου πεφυκόσιν.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

§. 109. ΞΕ. Οὐκοῦν τότε μὲν ἠρχόμεθα ποιητικὴν καὶ κτητικὴν τέχνην διαιρούμενοι;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τῆς κτητικῆς ἐν θηρευτικῇ καὶ ἀγωνίᾳ καὶ ἐμπορικῇ[m] καί τισιν ἐν τοιούτοις[n] εἴδεσιν ἐφαντάζετο[o] ἡμῖν;

ΣΤ et pr Ξ.—[g] hypostigmen post πότερον transpone.—[h] τοῦ ἐπὶ E.—[i] ἐχόμενα C.—[j] ἴδιον οἰκείαν ΛBCEH, ἴδιον οἰκίαν ΓF.—[k] δὲ om 𝔛.—[l] ἐγγυτάτωι 𝔛.—[m] καὶ ἀγωνίᾳ καὶ ἐμπορικῇ 𝔛ΔΠ : καὶ ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ἐν ἐμπορικῇ *ς.—[n] ἐν τοῖς τοιούτοις

εἰκαστικὴν ἢ τὴν φανταστικὴν) θήσομεν. Τούτων igitur refertur ad εἰκαστικὴν et φανταστικὴν, quæ in proximis quoque significavit quum dixit, ὡς οὔτε εἰκὼν—οὔτε φάντασμα εἴη τοπαράπαν οὐδέν. Vulgo distinguunt—ὁ σοφιστὴς τούτων, πότερον διωμολογ. quasi usquam πότερον diceretur in simplici quæstione, non subsequente particula ἤ. πότερον h. l. ut ante, est i. q. ὁποτερονοῦν, alterutrum. Heind.

τὴν οἰκείαν] Cod. Paris. τὴν ἴδιον οἰκίαν, manifesta fraudis origine. Heind.

ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς ἐγγυτάτω γένει] H. e. τοῖς γνησίως φιλοσόφοις, qui natura quasi proxime ad hanc disputandi verumque investigandi rationem accedunt. Utrumque dicitur ἐγγύτατα (s. ἐγγυτάτω) τινὶ εἶναι γένους et γένει. Apolog. Socr. p. 30. A. μᾶλλον δὲ τοῖς ἀστοῖς (ταῦτα ποιήσω), ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει. Lach. 187. E. ὃς ἂν ἐγγυτάτω Σωκράτους ᾖ λόγῳ ὥσπερ γένει, καὶ πλησιάζῃ διαλεγόμενος, (quem locum nollem nuper a præclaris viris sollicitatum. Sensus est: qui sermone s. disputandi ratione quasi genere cognatus est Socrati ad ejusque colloquia accedit. Novo loquendi generi ἐγγυτάτω τινὶ εἶναι λόγῳ quid miremur addita hæc ὥσπερ γένει?) Contra Hipp. Maj. §. 56. Καὶ γάρ μοι τυγχάνει ἐγγύτατα γένους ὢν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκῶν. Isæus de hered. Dicæog. p. 63. Reisk. οὕτως αὐτοὺς Δικαιογένης οὑτοσὶ ἐγγυτάτω ὢν γένους ἐπετρόπευεν. Heind.

§. 109. τῆς κτητικῆς ἐν θηρευτικῇ] Genitivus hic τῆς κτητικῆς ad seqq. omnia, θηρευτικῇ, ἀγωνίᾳ, ἐμπορικῇ pertinet, quæ supra partes positæ sunt artis illius acquirendi. Heind.

καί τισιν ἐν τοιούτοις] De Legg. i. p. 644. A. τὴν δὲ εἰς χρήματα τείνουσαν ἤ τινα πρὸς ἰσχὺν—τροφὴν etc. Heind.

ἐφαντάζετο ἡμῖν] Sc. ὁ σοφιστής. In succedentibus his, Νῦν δέ γ', ἐπειδὴ μιμητικὴ περ. α. τέχνη, quamvis facile exciderit art. ἡ, in artium tamen nominibus præcipue articulum negligi constat. Gorg. §. 11. λόγου βραχέος δέονται (αἱ τέχναι)—οἷον γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιΐα etc. §. 20. Οὐκ ἄρα ῥητορικὴ μόνη πειθοῦς ἐστι δημιουργός. de Rep. vii. p. 522. B. τί ἔτ' ἄλλο λείπεται μάθημα μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς καὶ τῶν τεχνῶν κεχωρισμένον; ibid. p. 525. A. ἀλλὰ μὴν λογιστική τε καὶ ἀριθμητικὴ περὶ ἀριθμὸν πᾶσα. Charmid. §. 28. Οὐκοῦν καὶ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἐστὶ τοῦ ὑγιεινοῦ;—Εἰ τοίνυν με—σὺ ἔροιο, ἰατρικὴ—τί ἡμῖν χρησίμη ἐστὶ etc. §. 38. Ταυτὸν οὖν ἐστιν ἐπιστήμη τε καὶ ἀνεπιστημοσύνη ὑγιεινοῦ etc.—Ἀλλὰ τὸ μὲν, οἶμαι, ἰατρική, τὸ δὲ πολιτικὴ etc. Dempto igitur quater articulo in Gorg. §. 11. nunc scripserim, οἷον ἀριθμητικὴ καὶ λογιστικὴ

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Νῦν δέ γ' ἐπειδὴ μιμητικὴ[p] περιείληφεν αὐτὸν τέχνη, δῆλον ὡς αὐτὴν τὴν[q] ποιητικὴν δίχα διαιρετέον πρώτην. ἡ γάρ που μίμησις ποίησίς τίς ἐστιν, εἰδώλων[r] μέντοι φαμέν, ἀλλ' οὐκ αὐτῶν ἑκάστων.[s] ἢ γάρ;

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Ποιητικῆς δὴ πρῶτον δύο[t] ἔστω μέρη.

ΘΕΑΙ. Ποίω;

ΞΕ. Τὸ μὲν θεῖον, τὸ δ' ἀνθρώπινον.

ΘΕΑΙ. Οὕτω μεμάθηκα.

II. ii. 234. ΞΕ. Ποιητικήν, εἴ περ μεμνήμεθα τὰ κατ' ἀρχὰς λεχθέντα, πᾶσαν ἔφαμεν εἶναι[u] δύναμιν, ἥ τις ἂν αἰτία γίγνηται τοῖς μὴ πρότερον οὖσιν ὕστερον γίγνεσθαι.

ΘΕΑΙ. Μεμνήμεθα.

§. 110. ΞΕ. Ζῶα δὴ πάντα θνητὰ καὶ φυτά, ὅσα τ' ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται καὶ ὅσα ἄψυχα ἐν γῇ ξυνίσταται σώματα τηκτὰ[v] καὶ ἄτηκτα,[w] μῶν ἄλλου τινὸς ἢ θεοῦ δημιουργοῦντος φήσομεν ὕστερον γίγνεσθαι πρότερον οὐκ ὄντα; ἢ τῷ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι[x] χρώμενοι;

ΣΥ.—[o] ἐφαντάζεθ' Χ.—[p] ποιητική CH cum corr B et γρ Σ.—[q] τὴν om Λ.—[r] εἴδωλον E (ων superscr.), εἰδώλου F.—[s] ἑκάστων E (ο superscr.).—[t] δύο πρῶτον δὴ Λ.—[u] εἶναι om Σ et pr Ξ.—[v] τικτα Χ, κτητὰ ΣΥΓ.—[w] ἄτικτα Χ, ἄκτητα ΞΣΥΓ.—[x] ῥήματι καὶ δόγματι F.—

καὶ γεωμετρικὴ καὶ πεττευτική γε etc. ubi eum nonnisi primo ἀριθμητικὴ optimi præfigunt libri, Edd. quater habent. Alia dabit Schæfer. in Meletem. Crit. p. 5. Atque talia lectores admoniti facile centenis augebunt exemplis. Heind.

ποιητικῆς δὴ] Hic locus usque ad verba τὸ δὲ θεῖον ὀρθῶς, legitur apud Stobæum Eclog. Phys. i. p. 8. s. sic, ποιητ. δὴ πρ. ἔστω δύο μέρη μὲν, θεῖον, τὸ δὲ ἀνθρώπ.—ποιητικὸν—γίγνεσθαι· μεμάθηκα· ζῶα—καὶ δὴ καὶ φυτὰ, ὅσα τε ἐκ σπερμ. καὶ ῥιζῶν φύεται—ξυνίσταται (marg. ξυνίστησι)—ἢ τῶν πολλῶν δόγματι χρώμενοι ποιητῶν τὴν φύσιν—ἀπὸ τοῦ θεοῦ γιγνομένης· διὰ τὴν ἡλικίαν—νῦν μὲν—καὶ ὑπολαμβάνων κατὰ θεὸν αὐτὰ γίγν. ταύτῃ καὶ αὐτὸν ἐνόμικα.—εἰ μέν σε—αὐτῇ πρόσεισιν, ἐφ' ἃ νῦν—ἀνθρώπινον, τὸ δὲ θεῖον—. Vitia, quæ insunt, profecta fere a librarii negligentia, lectores sponte tollent. Fisch.

ποιητικῆς δὴ πρῶτον] Stob. ποιητικῆς—ἔστω δύο μέρη μὲν, θεῖον, τὸ δὲ ἀνθρώπ. Unde fecerim, Θ. Ποίω; Ξ. Θεῖον, τὸ δ' ἀνθρώπινον. Cf. ad §. 70. Heind.

§. 110. χρώμενοι] For. deest aliquid quod jungatur huic part. Alioqui si χρησόμεθα legatur, conveniet cum φήσομεν. Steph.

Videtur hanc conjecturam hausisse e versione Ficini, in qua est, *an multorum doctrinam sermonesque sectabimur? immo imperitorum et a philosophia alienorum hominum.* At carere locus recte posse videtur emendationis remedio, quum haud dubie integer sit, modo post χρώμενοι repetatur φήσομεν. Fisch.

ἢ τῷ τῶν πολλῶν δόγμ. κ. ῥ. χρώμενοι;] Participii χρώμενοι loco si posu-

ΘΕΑΙ. Ποίῳ;

ΞΕ. Τῷ τὴν φύσιν αὐτὰ γεννᾷν ἀπό τινος αἰτίας αὐτομάτης καὶ ἄνευ διανοίας φυούσης·[y] ἢ μετὰ λόγου τε καὶ ἐπιστήμης θείας ἀπὸ θεοῦ γιγνομένης;

ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ἴσως διὰ τὴν ἡλικίαν πολλάκις ἀμφότερα μεταδοξάζω· νῦν μὴν[z] βλέπων εἰς σὲ καὶ ὑπολαμβάνων[a] οἴεσθαί σε κατά γε θεὸν αὐτὰ γίγνεσθαι, ταύτῃ καὶ αὐτὸς νενόμικα.

ΞΕ. Καλῶς γε, ὦ Θεαίτητε. καὶ εἰ μέν γέ σε ἡγούμεθα τῶν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἄλλως πως δοξαζόντων εἶναι, νῦν ἂν τῷ λόγῳ μετὰ πειθοῦς ἀναγκαίας[b] ἐπιχειροῦμεν II. ii. 235.
ποιεῖν ὁμολογεῖν· ἐπειδὴ δέ σου καταμανθάνω τὴν φύσιν, ὅτι καὶ ἄνευ τῶν παρ' ἡμῶν λόγων αὐτὴ πρόσεισιν ἐφ' ἃ

[y] φυούσης διανοίας Γ.—[z] μὴ ℨΓΔΞ et pr ΠΥΒΕF, γε μὴν corr Π.—[a] ὑπολαμβάνω r

isset χρησόμεθα, legitimo more procederet oratio; nunc ita fere progressuram, ἢ τῷ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι (φήσομεν) τὴν φύσιν αὐτὰ γεννᾷν ἀπό τινος αἰτίας αὐτομάτης etc. interpellat subjectum Ποίῳ, cui accommodantur subseqq. Τῷ τὴν φύσιν αὐτὰ γεν. Velut sermonem interrumpit interjectum Τὸ ποῖον; in Parmen. §. 58. Ἆρ' οὖν ἐστι τὸ ἄτοπον τοῦτο, ἐν ᾧ τότ' ἂν εἴη ὅτε μεταβάλλει; Τὸ ποῖον δή; Τὸ ἐξαίφνης. Politic. p. 277. E. Ξ. Τοὺς—παῖδας ἴσμεν, ὅταν ἄρτι γραμμάτων ἔμπειροι γίγνωνται. Σ. Τὸ ποῖον; Ξ. Ὅτι τῶν στοιχείων ἕκαστον ἐν ταῖς βραχυτάταις—τῶν συλλαβῶν ἱκανῶς διαισθάνονται. Adde Aristoph. Plut. 400. Χ. δεῖ γὰρ πρῶτα. Β. τί; Χ. Βλέψαι ποιῆσαι νώ. Β. τίνα βλέψαι; φράσον. Χ. Τὸν Πλοῦτον etc. Ita explicari hæc malim, quam ad χρώμενοι simpliciter apud animum repeti φήσομεν (*an ita loquemur, ut vulgi sequamur opinionem sermonemque?*) Certe φάναι sic simpliciter positum non memini; neque id Stephano visum, post χρώμενοι aliquid deesse suspicanti, quod participio huic jungeretur. Hoc tamen si quis præferat, ne sic quidem syllabam in his mutandum agnoscet. Nimirum in primo interrogationis membro vocula μῶν, ut Latinum *num*, vim habet negandi: *num alio quoquam quam deo auctore fieri illa dicemus, quum ante non fuerint?* Jam additur contrarium: *an forte vulgi opinione sermoneque utentes?* tum iterum prima infertur quæstio, ἢ μετὰ λόγου τε καὶ ἐπιστήμης θείας ἀπὸ θεοῦ γιγνομένης; sc. ταῦτα φήσομεν γίγνεσθαι; Prorsus ut Euthyphr. p. 9. E. Οὐκοῦν ἐπισκοπῶμεν αὖ τοῦτο, ὦ Εὐθύφρον, εἰ καλῶς λέγεται; ἢ ἐῶμεν καὶ οὕτως ἡμῶν τε αὐτῶν ἀποδεχώμεθα καὶ τῶν ἄλλων, ἐὰν μόνον φῇ τίς τι ἔχειν οὕτω, ξυγχωροῦντες ἔχειν; ἢ σκεπτέον, τί λέγει ὁ λέγων; Criton. p. 49. A. Οὐδενὶ τρόπῳ φαμὲν ἑκόντας ἀδικητέον εἶναι; ἢ τινὶ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὶ δὲ οὔ; ἢ οὐδαμῶς τό γε ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλὸν, ὡς πολλάκις ἡμῖν καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ὡμολογήθη, ὅπερ καὶ ἄρτι ἐλέγετο; (ubi pro ἡμῖν Euseb. μὲν, quo recepto postrema sic legenda suspicor, ὡς πολλάκις μὲν ἡμῖν καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ὡμολογήθη, ἀτὰρ καὶ ἄρτι ἐλέγετο.) Denique h. l. Stob.—χρώμενοι ποιητῶν τὴν φύσιν etc. Idemque deinde ἀπὸ τοῦ θεοῦ. Heind.

ὑπολαμβάνων] Ita lib. Paris. cum Stob. Vulgo ὑπολαμβάνω, quod sine libris corrigi debebat. Heind.

μετὰ πειθοῦς ἀναγκαίας] Notandum hoc ἀναγκαίας significatu activo, atque eo, quem sæpe ἀναγκάζειν habet, *probandi evincendique* (v. not. ad Theæt. §. 27.) Eadem activa vi Hom. Odyss. P. 399. Ὅς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Heind.

αὐτὴ πρόσεισι] Bas. 2. et Stob. αὐτῇ. Vulgo αὕτη. αὐτὴ, *per se ipsa, sponte*, reponendum vidit etiam Fischerus. Heind.

περ νῦν ἕλκεσθαι φῄς, ἐάσω· χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγνοιτ' ἄν. ἀλλὰ θήσω τὰ μὲν φύσει λεγόμενα ποιεῖσθαι θείᾳ τέχνῃ, τὰ δ' ἐκ τούτων ὑπ' ἀνθρώπων ξυνιστάμενα[c] ἀνθρωπίνῃ, καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον δύο ποιητικῆς γένη, τὸ μὲν ἀνθρώπινον εἶναι, τὸ δὲ θεῖον.

ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς.

§. 111. ΞΕ. Τέμνε δὴ δυοῖν οὔσαιν δίχα ἑκατέραν αὖθις.[d]

ΘΕΑΙ. Πῶς;

I. 266. ΞΕ. Οἷον τότε μὲν κατὰ πλάτος τέμνων[e] τὴν ποιητικὴν πᾶσαν, νῦν δὲ αὖ κατὰ μῆκος.

ΘΕΑΙ. Τετμήσθω.

ΞΕ. Τέτταρα μὴν[f] αὐτῆς οὕτω τὰ[g] πάντα[h] μέρη γίγνεται,[i] δύο μὲν τὰ πρὸς ἡμῶν, ἀνθρώπεια, δύο δ' αὖ τὰ πρὸς θεῶν, θεῖα.

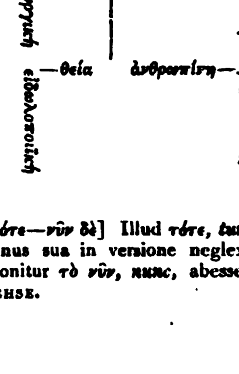
ΘΕΑΙ. Ναί.

cum pr E.—[b] ἀναγκαίους ΞΣΥ.—[c] ξ. ΓΔΛΞΣCFH.—[d] αὖθις ΧΓΔΠCH et γρ EF, αὐτοῖς ΣΥEF et (αὐταῖν in mg posito) Λ, αὐτοῖν Ξ: αὐταῖν s.—[e] τέμνω Λ.—[f] μὲν F.—[g] τὰ om ΣΥ et pr Ξ.—[h] πάντα om ΧΔΠ.—[i] γίγνεσθαι Γ.—[j] δύο ΧΔΠ.—[k] αὖ

χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγνοιτ' ἂν] *Nam mora foret supervacanea*, s. *tempus ex supervacaneo consumeremus.* Qui vertit *nam supervacanea disputatio talis esset*, Ficinus videri potest legisse λόγος pro χρόνος, eaque vocabula a scribis sexcenties permutata constat. Heind.

τὰ μὲν φύσει λεγόμενα] Sc. ποιεῖσθαι. Plane ita Latine dixeris: *sed ponam, quæ natura dicuntur, ea divina arte fieri.* Heind.

§. 111. ἑκατέραν αὐταῖν] Bas. 2. αὐτοῖν. ἑκατέραν sc. ποιητικήν. In eadem Edit. deinde uno hæc tenore continuantur: νῦν δὲ αὖ κατὰ μῆκος τετμήσθω. Τέτταρα μὴν etc. eundemque in modum hæc reddidit Ficinus: *Quemadmodum ars effectrix universa per latitudinem est divisa, ita nunc per longitudinem dividatur: atque ita quatuor illius partes efficiuntur* etc. Οἷον h. l. non est *quemadmodum*, sed potius *quasi*, referturque ad seqq. κατὰ πλάτος et κατὰ μῆκος; post νῦν δὲ αὖ κατὰ μῆκος mente repetendum est τέμνων. *Sic*, inquit, *divide, quasi tum ποιητικὴν universam per latitudinem, nunc vero rursus per longitudinem dividens.* Nimirum qui rem per latitudinem in duas divisit partes, tum eandem per longitudinem in totidem divisit, quatuor is rei facit partes. τότε autem hoc spectat ad superiora, Ποιητικῆς δὴ πρῶτον δύο ἔστω μέρη. Ποῖα; Τὸ μὲν θεῖον, τὸ δ' ἀνθρώπινον §. 109. Jam divisionis hujus tale nascitur σχῆμα:

Heind.

τότε—νῦν δὲ] Illud τότε, *tunc*, quod Ficinus sua in versione neglexit, quia opponitur τὸ νῦν, *nunc*, abesse nequit. Faehse.

ΞΕ. Τὰ δέ γ' ὡς ἑτέρως αὖ[j] διῃρημένα, μέρος μὲν ἓν ἀφ' ἑκατέρας τῆς μερίδος αὐτοποιητικόν,[k] τὼ δ' ὑπολοίπω σχεδὸν μάλιστ' ἂν[l] λεγοίσθην εἰδωλοποιικώ. καὶ κατὰ ταῦτα δὴ πάλιν ἡ ποιητικὴ διχῇ διαιρεῖται.

ΘΕΑΙ. Λέγε ὅπῃ[m] ἑκατέρα[n] αὖθις.

ΞΕ. Ἡμεῖς μέν που καὶ τἆλλα ζῶα καὶ ἐξ ὧν τὰ πεφυ- II. ii. 236.
κότ' ἐστί, πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ τὰ τούτων ἀδελφά,[a] θεοῦ γεννήματα πάντα ἴσμεν αὐτὰ ἀπειργασμένα ἕκαστα.[o] ἢ πῶς;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Τούτων δέ γε ἑκάστων εἴδωλα, ἀλλ' οὐκ αὐτά, παρέπεται, δαιμονίᾳ καὶ ταῦτα μηχανῇ γεγονότα.

ΘΕΑΙ. Ποῖα;

ΞΕ. Τά τε ἐν τοῖς ὕπνοις καὶ ὅσα μεθ' ἡμέραν φαντάσματα αὐτοφυῆ[p] λέγεται, σκιὰ μὲν ὅταν ἐν τῷ πυρὶ σκότος ἐγγίγνηται, διπλοῦν δὲ ἡνίκ' ἂν[q] φῶς οἰκεῖόν τε καὶ ἀλλό-

τὸ ποιητικὸν ΓΛΞΣΥΒCFH et pr E : αὐτὸ ποιητικὸν *ς.—[l] ἂν om 𝔛ΔΛ et pr Π.—[m] ὅποι 𝔛ΓΔΞΠΣΥΒCH.—[n] ἑκάτερα 𝔛.—[a] ἀδελφὼ H.—[o] ἕκαστα om Υ.—[p] αὐτο·

τὰ δέ γ' ὡς ἑτέρως αὖ διῃρ.] *Quæ autem alio modo rursus divisa sunt, eorum unum genus ex utraque parte αὐτοποιητικὸν, reliqua autem duo εἰδωλοποιϊκὼ potissimum aliquis dixerit.* Hæc *τὰ δέ γε—διῃρημένα* sunt instar nominativi absoluti; *ὡς ἑτέρως* autem pro *ἑτέρως* dictum ut Phædr. §. 189. et sæpe alias. Heind.

αὐτὸ ποιητικὸν] For. *αὐτοποιητικὸν*, conjunctim. Steph. Ficin. *utriusque partitionis pars una est effectrix.* Fisch.

καὶ κατὰ ταῦτα δὴ] Sic Ald. et Bass. pro *ταυτὰ*, qnod male invexit Stephanus. Heind.

λέγε ὅπῃ] Ald. Bas. 1. *λέγεται·* sed in marg. Bas. 1. est *λέγε δαί.* non male: nisi malis *λέγε δή.* Stephanus *λέγε ὅπῃ* edidit, præeunte Bas. 2. et versione Ficini, *dicas iterum quemadmodum utraque.* Fisch.

λέγε] Id habet Bas. 2. Ald. et Bas. 1. *Λέγεται.* In marg. Bas. 1. appositum est *λέγε δαὶ*, unde quis non statim faciat *λέγε δή*? Heind.

ἡμᾶς μέν που] Ita correxi, quod Edd. habent, *ἡμεῖς*, quo retento, etiam additum *τἆλλα ζῶα* pro nominativo habendum itidemque hæc *πῦρ καὶ ὕδωρ*, sensu absono. Mox in his, *Τούτων δέ γε ἑκάστων εἴδωλα* ne reponas *ἑκάστῳ*, vetat multitudinis numero positum *εἴδωλα*. Proximum deinde *Ποῖα* pro vulgato *Ποίᾳ* requirunt subjecta hæc *Τά τε ἐν τοῖς ὕπν. καὶ ὅσα*—. Heind.

διπλοῦν δὲ] Obscuro loco vide an lucis aliquid afferat Timæus Platonis p. 46. A. *Τὸ δὲ περὶ τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιΐαν καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεῖα, κατιδεῖν οὐδὲν ἔτι χαλεπόν· ἐκ γὰρ τῆς ἐκτὸς ἐντός τε τοῦ πυρὸς ἑκατέρου κοινωνίας ἀλλήλοις, ἑνός τε αὖ περὶ τὴν λειότητα ἑκάστοτε γενομένου καὶ πολλαχῇ μεταῤῥυθμηθέντος πάντα τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀνάγκης ἐμφαίνεται, τοῦ περὶ τὸ πρόσωπον πυρὸς τῷ περὶ τὴν ὄψιν πυρὶ περὶ τὸ λεῖον καὶ λαμπρὸν ξυμπαγεῖ* (f. *ξυμπαγοῦς*) *γιγνομένῳ· δεξιὰ δὲ φαντάζεται τὰ ἀριστερά, ὅτι τοῖς ἐναντίοις μέρεσι τῆς ὄψεως περὶ τὰ ἐναντία μέρη γίγνεται ἐπαφὴ παρὰ τὸ καθεστὼς ἔθος τῆς προσβολῆς κ. τ. λ.* Ex quibus illud certe intelligi arbitror, *διπλοῦν* h. l. significare *imaginem quæ in speculo redditur*, *εἶδος* autem *τῆς ἔμπροσθεν εἰωθυίας ὄψεως ἐναντίαν αἴσθησιν παρασχὸν* tum fieri, quando in speculo *δεξιὰ* cernantur *τὰ ἀριστερὰ* et vicissim. Rem nobis accurate aliquando explicabit, qui unus hodie Timæum penitus intelligit, A. Böckhius. Heind.

τριον περὶ τὰ λαμπρὰ καὶ λεῖα εἰς ἓν συνελθὸν τῆς ἔμπροσθεν εἰωθυίας ὄψεως ἐναντίαν[r] αἴσθησιν παρέχον[s] εἶδος ἀπεργάζηται.[t]

ΘΕΑΙ. Δύο γὰρ οὖν ἐστὶ ταῦτα θείας ἔργα[u] ποιήσεως, αὐτό τε καὶ τὸ παρακολουθοῦν εἴδωλον ἑκάστῳ.

§. 112. ΞΕ. Τί δὲ τὴν ἡμετέραν τέχνην; ἆρ' οὐκ αὐτὴν μὲν οἰκίαν οἰκοδομικῇ φήσομεν ποιεῖν, γραφικῇ δέ τιν' ἑτέραν, οἷον ὄναρ ἀνθρώπινον ἐγρηγορόσιν ἀπειργασμένην;[v]

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τἄλλα οὕτω κατὰ[w] δύο διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὖ ποιητικῆς πράξεως,[x] τὸ μὲν αὐτό, φαμέν, αὐτουργική, τὸ δὲ εἴδωλον εἰδωλοποιική.

II. ii. 237. ΘΕΑΙ. Νῦν μᾶλλον ἔμαθον, καὶ τίθημι δύο διχῇ ποιητικῆς εἴδη· θεία μὲν καὶ ἀνθρωπίνη κατὰ θάτερον τμῆμα, κατὰ δὲ θάτερον τὸ μὲν αὐτῶν ὄν, τὸ δὲ ὁμοιωμάτων[y] τινῶν γέννημα.

ΞΕ. Τῆς τοίνυν εἰδωλουργικῆς ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὸ μὲν εἰκαστικόν, τὸ δὲ φανταστικὸν ἔμελλεν εἶναι γένος, εἰ τὸ ψεῦδος ὄντως ὂν ψεῦδος καὶ τῶν ὄντων ἕν τι φανείη πεφυκός.

φιλῇ F.—[q] ἂν om ΓΛBCEFH.—[r] ἐναντίων H.—[s] παρέχον ΞΔΠ: παρασχὸν °s.—[t] ἀπεργάζεται F.—[u] ἔργον F.—[v] ἀπειργασμένην ἐγρηγορόσιν F.—[w] καὶ τὰ ΞΔΠ. —[x] πράξεως...ποιητικῆς om F.—[y] ὁμοιωτάτων Δ.—[z] καταριθμήσωμεν Δ.—[a] αὐτὸ

§. 112. τὴν ἡμετέραν τέχνην;] Accusativus hic τὴν ἡμ. τέχνην ex eo genere est quod explicui ad Gorg. §. 66. Sequentia ἆρ' οὐκ etc. sic intellige: *nonne ipsam domum facere nos ædificandi arte dicimus, pingendi autem arte aliam aliquam, somnii instar humani vigilantibus exhibitam?* ὄναρ ἀνθρώπινον hoc dicit, quoniam τὰ ἐν ὕπνοις εἴδωλα supra dixit δαιμονίᾳ μηχανῇ γεγονότα. HEIND.

καὶ τἄλλα] H. e. *etiam in ceteris.* In his autem ut ratio constet structuræ, quæ nulla prorsus in vulgata scriptura est, alius post εἰδωλοποιική excidisse suspicetur ποιεῖ, alius corrigat αὐτουργικῆς et εἰδωλοποιικῆς, alius αὐτουργικῇ scripserit et εἰδωλοποιικῇ, ut ex prioribus subaudiatur ποιεῖν (ἡμᾶς). Quod si in prægressis pro οἰκοδομικῇ legeretur οἰκοδομικὴν et deinde γραφικὴν pro γραφικῇ, in his conjicerem αὐτουργικὴν et εἰδωλοποιικήν: nunc certam medelam a libris Mss. expectandam judico. Ac ne proxima quidem satis sincera videntur; aptius certe vinctam orationem accusativi præberent pro nominativis, θείαν μὲν καὶ ἀνθρωπίνην κατὰ θάτ. τμ. Quod deinde sequitur γέννημα, activa h. l. potestate usurpatur pro γεννήσει, ut θρέμμα *de nutrimento* Politic. p. 289. B. Ad hoc autem γέννημα genitivum utrumque pertinere, et αὐτῶν et ὁμοιωμάτων τινῶν, monere vix attinet. HEIND.

τὸ μὲν, αὐτὸ, φαμὲν] Ita distinguit Ald. τὸ μὲν, αὐτὸ φαμὲν αὐτουργική. ego etiam post αὐτὸ, hoc sensu, τὸ μὲν (ποιοῦν) αὐτὸ, φαμὲν αὐτουργικήν· τὸ δὲ (ποιοῦν) εἴδωλον, εἰδ. STEPH.

Dubito, an quis locum aliter intelligere possit, etiamsi αὐτὸ non dirimatur nota incisi a verbo φαμέν. Certe Ficinus eum ita intellexit, *ipsam quidem vero principali facultate, imaginem vero simulatrice illa facientes.* FISCH.

ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν ἐφάνη τε καὶ διὰ ταῦτα δὴ καταριθμήσομεν[z] αὐτῷ[a] νῦν ἀναμφισβητήτως[b] εἴδη δύο;

ΘΕΑΙ. Ναί.

§. 113. ΞΕ. Τὸ τοίνυν φανταστικὸν αὖθις διορίζωμεν[c] δίχα; i. 267.

ΘΕΑΙ. Πῇ;

ΞΕ. Τὸ μὲν δι' ὀργάνων γιγνόμενον, τὸ δὲ αὐτοῦ παρέχοντος ἑαυτὸν ὄργανον τοῦ ποιοῦντος τὸ φάντασμα.

ΘΕΑΙ. Πῶς φῄς;

ΞΕ. Ὅταν, οἶμαι, τὸ σὸν σχῆμά τις τῷ ἑαυτοῦ χρώμενος σώματι προσόμοιον[d] ἢ φωνὴν φωνῇ φαίνεσθαι ποιῇ,[e] μίμησις τοῦτο τῆς φανταστικῆς μάλιστα κέκληταί που.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Μιμητικὸν δὴ[f] τοῦτο αὐτῆς προσειπόντες ἀπονειμώμεθα· τὸ δ' ἄλλο πᾶν ἀφῶμεν[g] μαλακισθέντες[h] καὶ παρέντες ἑτέρῳ συναγαγεῖν τε εἰς ἓν καὶ πρέπουσαν ἐπωνυμίαν[i] ἀποδοῦναί τιν' αὐτῷ. II. ii. 238.

ΘΕΑΙ. Νενεμήσθω, τὸ δὲ μεθείσθω.

ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ τοῦτο ἔτι διπλοῦν,[j] ὦ Θεαίτητε, ἄξιον ἡγεῖσθαι· δι' ἃ δέ, σκόπει.

ΘΕΑΙ. Λέγε.

ΞΕ. Τῶν μιμουμένων οἱ μὲν εἰδότες ὃ μιμοῦνται τοῦτο πράττουσιν, οἱ δ' οὐκ εἰδότες. καί τοι τίνα μείζω διαίρεσιν ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως θήσομεν;

H, αὐτὸ Δ: αὐτῷ ˢς.—[b] ἀναμφισβήτως F, qui sic et alias.—[c] διορίζωμεν 𝔛ΓΔΛΠΒCH, διωρίζομεν Σ, διωρίζομεν (ο supra) Υ: διορίζομεν ς.—[d] πρὸς ὅμοιον 𝔛.—[e] φαίνεσθαί ποιῇ ΓΛΣΥF et pr E.—[f] δὲ F.—[g] ἀφέντες ΣΥ.—[h] μαλακισθέντας H.—[i] οἰκονομίαν Δ.

αὐτῷ δύο εἴδη] αὐτῷ sc. τῷ ψεύδει, quod quum vere esse apparuerit, duo hæc sibi genera requirit quasi τῆς εἰδωλουργικῆς. Sic tuendum nunc arbitror hunc quem dicunt dativum commodi, neque mutandum in αὐτὼ (sc. τὸ εἰκαστικὸν et τὸ φανταστικόν). Heind.

§. 113. ὅταν, οἶμαι, τὸ σὸν σχῆμά τις] *Quando quis suo utens corpore facit, ut tua figura similis s. assimilata appareat, s. quando quis suo corpore tuam figuram similitudine repræsentet.* Alias sic potius, opinor, hæc dedisset scriptor: ὅταν τῷ σῷ σχήματί τις τὸ ἑαυτοῦ προσόμοιον ποιῇ, ut eadem de re de Rep. iii. p. 393. C. Οὐκοῦν τό γε ὁμοιοῦν ἑαυτὸν ἄλλῳ ἢ κατὰ φωνὴν ἢ κατὰ σχῆμα μιμεῖσθαί ἐστιν ἐκεῖνον ᾧ ἄν τις ὁμοιοῖ; hic propter verba τῷ ἑαυτοῦ χρώμενος σώματι conversa est oratio. Heind.

ἢ φωνὴν φωνῇ φαίν.] H. e. ἢ τὴν σὴν φωνὴν χρώμενος τῇ ἑαυτοῦ φωνῇ προσόμοιον φαίνεσθαι ποιῇ. Heind.

καίτοι τίνα μείζω διαίρεσιν ἀγνωσίας]

ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν.

ΞΕ. Οὐκοῦν τό γε[k] ἄρτι λεχθὲν εἰδότων ἦν μίμημα· τὸ γὰρ σὸν σχῆμα καὶ σὲ γιγνώσκων ἄν τις μιμήσαιτο.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

§. 114. ΞΕ. Τί δαὶ[l] δικαιοσύνης τὸ σχῆμα καὶ ὅλης συλλήβδην ἀρετῆς; ἆρ' οὐκ ἀγνοοῦντες μέν, δοξάζοντες δέ πῃ, σφόδρα ἐπιχειροῦσι[m] πολλοὶ τὸ δοκοῦν σφίσι τοῦτο ὡς ἐνὸν[n] αὐτοῖς προθυμεῖσθαι φαίνεσθαι[o] ποιεῖν, ὅτι μάλιστα ἔργοις τε καὶ λόγοις μιμούμενοι;

ΘΕΑΙ. Καὶ πάνυ γε πολλοί.

ΙΙ. ii. 239. ΞΕ. Μῶν οὖν πάντες ἀποτυγχάνουσι τοῦ δοκεῖν εἶναι δίκαιοι μηδαμῶς ὄντες; ἢ τούτου πᾶν τοὐναντίον;

ΘΕΑΙ. Πᾶν.

ΞΕ. Μιμητὴν δὴ τοῦτόν γε ἕτερον ἐκείνου λεκτέον οἶμαι, τὸν ἀγνοοῦντα τοῦ γιγνώσκοντος.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πόθεν οὖν ὄνομα ἑκατέρῳ τις αὐτῶν λήψεται πρέπον; ἢ δῆλον δὴ χαλεπὸν ὄν, διότι τῆς τῶν γενῶν κατ' εἴδη διαιρέσεως παλαιά τις, ὡς ἔοικεν, αἰτία τοῖς ἔμπροσθεν καὶ ἀσύννους παρῆν, ὥστε μηδ' ἐπιχειρεῖν μηδένα διαιρεῖσθαι·

—[j] διπλοῦν ἔτι Γ.—[k] τότε F.—[l] δὲ ΧΓΔΛΠΒCH.—[m] ἐπιχειροῦσι σφόδρα Γ.—[n] ἑνὸς ΣΥ.—[o] φαίνεσθαι om ΣΥ et pr Ξ.—[p] ἀπορεῖν ς.—[q] καὶ F.—[r] εἰ omnes.—

Atqui quod majus discrimen ponemus quam quod interest inter inscientiam scientiamque? Qui sensus ut sponte hinc nasceretur, inserto ἢ expectabam, καίτοι τίνα μείζω διαίρεσιν ἢ ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως θήσομεν; Hoc tamen ipse, opinor, omisit Plato, ut in his Lysias orator p. 801. οὐ γὰρ ἐλάττους τούτων ἡ πόλις τετίμηκε τῶν ἐπὶ Φυλὴν ἐλθόντων, ubi Markland. volebat ἢ τῶν ε. Φ. κ. ut vitaretur ambiguum. Heind.

§. 114. σφόδρα ἐπιχειροῦσι—προθυμεῖσθαι] σφόδρα ad προθυμεῖσθαι pertinet. ἐπιχειροῦσι προθυμεῖσθαι verteris h. l. *instituunt studere.* Nam ἐπιχειρεῖν non magis h. l. quam usquam alibi meram facit verbi, cujus infinitivus additur, periphrasin, quamvis ita sæpe ponatur, ut pinguiore sermone vix satis exprimi queat. Ut quum dicitur ἐπιχειρεῖς λέγειν et similia. Jam conf. Sturzii Lex. Xenoph. v. i. p. 339. Heind.

διότι τῆς τῶν γενῶν κατ' εἴδη διαιρ.] *Propterea quod generum in partes divisionis vetus quædam atque incogitata causa superioribus extitit, ut ne conaretur quidem quisquam dividere* etc. Si sana sunt hæc, illud dici videtur: difficile esse, in hujusmodi divisione apta reperire vocabula, propterea quod antiqui, a quibus facta sint vocabula, in hac generum divisione non philosophicam rationem secuti sint, sed vetere quadam causa ducti eaque ἀσύννῳ, h. e. *rationis intelligentiæque experte*, ita ut multis in rebus de divisione illa ne cogitarint quidem. Justis itaque aptisque generum horum nominibus dialecticum sæpe destitui. Acute tamen pro αἰτία a Boeckhio meo olim conjectatum memini ἀήθεια, quo reposito sensus exit planissimus. In proximis deinde pro vulgato ἀπορεῖν e Cod. Paris. restitui εὐπορεῖν. Heind.

καθὸ δὴ τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα εὐπορεῖν.[p] ὅμως δέ, κἂν[q] ᾖ[r] τολμηρότερον εἰρῆσθαι, διαγνώσεως ἕνεκα τὴν μὲν μετὰ δόξης μίμησιν δοξομιμητικὴν προσείπωμεν, τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικήν τινα μίμησιν.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

§. 115. ΞΕ. Θατέρῳ τοίνυν χρηστέον· ὁ γὰρ σοφιστὴς οὐκ ἐν τοῖς εἰδόσιν ἦν, ἀλλ' ἐν τοῖς μιμουμένοις δή.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΞΕ. Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα ὥς περ σίδηρον, εἴτε ὑγιὴς εἴτε διπλόην ἔτ'[s] ἔχων τινά ἐστιν ἐν ἑαυτῷ.[t]

ΘΕΑΙ. Σκοπῶμεν.

ΞΕ. Ἔχει τοίνυν καὶ μάλα συχνήν. ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστίν, οἰόμενος εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει· τὸ δὲ θα- II. ii. 240.
τέρου[u] σχῆμα διὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδησιν ἔχει πολλὴν ὑποψίαν καὶ φόβον ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα ἃ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται. I. 268.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ἔστιν ἑκατέρου[v] γένους ὧν εἴρηκας.

ΞΕ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἁπλοῦν μιμητήν[w] τινα,[x] τὸν δὲ εἰρωνικὸν μιμητὴν θήσομεν;

ΘΕΑΙ. Εἰκὸς γοῦν.

ΞΕ. Τούτου δ' αὖ τὸ γένος ἓν ἢ δύο φῶμεν;

ΘΕΑΙ. Ὅρα σύ.

ΞΕ. Σκοπῶ, καί μοι διττὼ[y] καταφαίνεσθόν τινε· τὸν μὲν δημοσίᾳ τε καὶ μακροῖς λόγοις πρὸς πλήθη[z] δυνατὸν εἰρωνεύεσθαι καθορῶ,[a] τὸν δὲ ἰδίᾳ τε καὶ βραχέσι λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὑτῷ.[b]

[s] ἔτ' add ΧΔΠ.—[t] αὐτῶι Χ.—[u] θάτερον ΛΒC.—[v] ἑκατέρους Δ et pr Π.—[w] μιμητὴν om ΛΒCΗ.—[x] τινα om ΣΥ.—[y] διττὸν ΓΛΒCΕF.—[z] πλήθει Ξ.—[a] : καθορῶ : Υ.—

§. 115. διπλόην] Tim. Lex. Διπλόον. ἐπὶ σιδήρου εἴρηται, ὅταν ἀπό τινος ἐνώσεως ἀπόλυσίς τις ᾖ εἰς παράθεσιν μᾶλλον ἢ ἕνωσιν· ἐπὶ δὲ ἤθους τρoπικῶς τὸ μὴ ὑγιὲς δηλοῖ, ubi vid. Ruhnk. Usurpatur igitur vox de ferro, quod non ex uno cusum est, sed commissuram habet alicubi, ut pro uno sit duplex. Heind.

κυλίνδησιν] Apud Platonem certe in iis quidem locis, ubi legitur verbum καλινδεῖσθαι, emendandum κυλινδεῖσθαι arbitror; præsertim quum optimi semper libri confirmare hanc scripturam reperiantur. ut Phædon. 30. pro καλινδουμένη etiam Cod. Aug. quem inspicere nobis, Reisquii nostri, beneficio, contigit, et cujus copiæ alio a nobis tempore promentur, habet κυλινδουμένη· et s. 33. ejusdem dialogi in eodem codice pro καλινδουμένην est κυλινδουμένην. Fisch.

ὧν εἴρηκας] Cod. Paris. ὡς εἴρηκας, uti vertit Ficinus: *ut narrasti*. Heind.

ΘΕΑΙ. Λέγεις ὀρθότατα.

§. 116. ΞΕ. Τίνα οὖν ἀποφαινώμεθα[c] τὸν μακρολογώτερον[d] εἶναι; πότερα πολιτικὸν[e] ἢ δημολογικόν;[f]

ΘΕΑΙ. Δημολογικόν.

ΞΕ. Τί δὲ τὸν ἕτερον ἐροῦμεν; σοφὸν ἢ σοφιστικόν;

ΘΕΑΙ. Τὸ[g] μέν που[h] σοφὸν ἀδύνατον, ἐπεί περ οὐκ
II. ii. 241. εἰδότα αὐτὸν ἔθεμεν· μιμητὴς δ' ὢν τοῦ σοφοῦ δῆλον ὅτι παρωνύμιον αὐτοῦ τι λήψεται, καὶ σχεδὸν ἤδη μεμάθηκα ὅτι τοῦτον δεῖ προσειπεῖν ἀληθῶς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν παντάπασιν ὄντως σοφιστήν.

ΞΕ. Οὐκοῦν συνδήσωμεν[i] αὐτοῦ, καθά περ ἔμπροσθεν, τοὔνομα συμπλέξαντες ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Τὸ[j] δὴ τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικοῦ μέρους

[b] αὐτῶν Π.—[c] ἀποφαινόμεθα Γ.—[d] μακρολογώτατον F.—[e] ποιητικὸν Γ.—[f] δημολογικόν om Υ.—[g] τὸ Stephanus: libri τόν.—[h] τοι Γ.—[i] συνδήσομεν ΧΓΔ et pr Π.

§. 116. ἀποφαινώμεθα] Bass. 1. 2. ἀποφαινόμεθα. Heind.

τὸν μέν που] For. τὸ scrib. quod jungatur cum infinitivo subaudito. Steph.

τὸ μέν που σοφὸν ἀδύνατον (sc. εἰπεῖν)] Nihil dubitavi, quod in Edd. legitur, τὸν mutare in τό. Phædr. §. 145. Φ. Τίνας οὖν τὰς ἐπωνυμίας αὐτῷ νέμεις; Σ. Τὸ μὲν σοφόν, ὦ Φαῖδρε, καλεῖν ἔμοιγε μέγα εἶναι δοκεῖ καὶ θεῷ μόνον πρέπειν· τὸ δὲ ἢ φιλόσοφον ἤ τι τοιοῦτον μᾶλλόν γε ἂν αὐτῷ καὶ ἁρμόττοι καὶ ἐμμελεστέρως ἔχοι. Heind

ἤδη μεμάθηκα ὅτι] Ita Ald. et Bass. Nescio cur Steph. dederit ὅ,τι. Heind.

ἐναντιοποιολογικῆς] Hanc scripturam, quæ haud dubie vera est, Ficinus quoque expressit, *Sophista inquam est, qui in sermonibus disputantem cogit contradicere sibi ipsi, qui et Ironici pars est.* unde Stephano legisse videbatur εἰρωνικοῦ μέρος. Fisch.

τὸ δὴ τῆς ἐναντιοποιολογ.] Vulgo Τὸν δὴ τῆς ἐναντ. quum tamen supra §. 115. ipsum hominem non μιμητικὸν dixerit, sed μιμητήν, recteque dicatur τὸ μιμητικὸν (pars μιμητική) τῆς ἐναντιοποιολογικῆς, vix item recte ὁ μιμητικὸς τῆς ἐναντίων. Certe μιμητικὸς τῆς ἐναντιοποιολογικῆς foret is, *qui imitari potest* τὴν ἐναντίων. velut διδασκαλικὸς τῆς αὑτοῦ σοφίας Euthyphr. p. 3. C. is est *qui suam docere artem potest*. Sic Xenoph. Œcon. xiii. 5. ἀρχικὸς ἀνθρώπων, δεσποτικὸς ἀνθρώπων. Deinde si τὸν retineas, neutiquam sermonis cohæret constructio. Correxi igitur cum Schleierm. τὸ et lenem satis structuræ ἀνακολουθίαν agnosco, ut, quum post hæc, Τὸ δὴ τῆς ἐναντ.—μόριον ita fere pergere voluisset, τοῦτο ὅς ἂν φῇ τὸ ὄντως σοφιστικὸν εἶναι, statim Homericum loquendi genus adhibens ad ipsum Sophisten sermonem reflexerit. Nam sumpta sunt hæc ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος ex Iliad. Ζ. 211. Jam verba hunc in modum inter se pendent: τὸ δὴ μιμητικὸν (sc. μόριον, quod postea subjicitur) τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικοῦ μέρους τῆς δοξαστικῆς, τοῦ φανταστικοῦ γένους ἐν λόγοις τὸ θαυματοποϊκὸν μόριον ἀπὸ τῆς εἰδωλοποιϊκῆς τῆς ποιήσεως οὐ θεῖον ἀλλ' ἀνθρωπικὸν ἀφωρισμένον—. Jam miro artificio a fine ad initium (ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν) in unum colligatas videmus cunctas proximæ divisionis partes, quæ ita se exceperant, ut ποιητικῆς pars esset ἡ εἰδωλοποιϊκή, εἰδωλοποιϊκῆς ἡ φανταστική, hujus ἡ μίμησις, μιμήσεως ἡ δοξομιμητική, quam h. l. δοξαστικὴν appellat, δοξαστικῆς τὸ εἰρωνικὸν μέρος, hujus denique τὸ ἐναντιοποιολογικὸν s. τὸ τῆς ὄντως σοφιστικῆς γένος.—Pro ἐναντιοποιολογικῆς, quod habet Ald. male Bass. ἐναντιολογικῆς,

τῆς δοξαστικῆς μιμητικόν, τοῦ φανταστικοῦ γένους ἀπὸ τῆς εἰδωλοποιικῆς οὐ θεῖον ἀλλ' ἀνθρωπικὸν τῆς ποιήσεως ἀφωρισμένον ἐν λόγοις τὸ θαυματοποιικὸν[k] μόριον, ταύτης τῆς[l] γενεᾶς τε καὶ αἵματος ὅς ἂν φῇ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι, τἀληθέστατα, ὡς ἔοικεν, ἐρεῖ.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

—[j] τὸ Schleiermacherus: libri τόν.—[k] θαυματοποιητικὸν ΧΔ, θαυμαστοποιικὸν ΓΛΠΣ ΥΒCFH.—[l] τῆς om A.

neque rectius Ald. ἀφωρισμένου. Sed ἀνθρωπικὸν dubito an usquam alias in Platonicis libris pro ἀνθρωπινὸν reperiatur. Heind.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΞΕΝΟΣ,
ΣΩΚΡΑΤΗΣ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ.

ARGUMENTUM.

Thesis hujus dialogi est, ut Politicæ cum definitio, tum veræ causæ atque origo, modus denique ac optima forma declaretur. Definitionem varie indagat Philosophus, quam tandem ita colligit, Esse nimirum scientiam seu disciplinam ad hoc institutam, ut regat cœtum et frequentiam hominum, qui inter ceteras animantes maxime sunt ἀγελαῖοι. Hujus scientiæ custodem ait esse Regem, quem vocat cum Homero pastorem populorum, illum nimirum, qui sit ingenio ad imperandum et leges prudenter accommodandas apto. Civilis istius disciplinæ veram originem causamque commemorat: Deum scilicet, qui singulari sua providentia hominibus invigilat, tribuisse illis hæc adjumenta atque præsidia adversus eas difficultates, quibus hæc vita circumsessa est. Itaque, re paulo altius repetita, hominem a Deo e terra conditum esse ait, et primum felicissima et vere aurea conditione, quæ tamen ex optimo statu in deteriorem prolapsa fuerit: ac proinde humanum genus, cum in has angustias deciderit, adjumentis opus habere ad illa ἀναρμοστίας (qua ipsius animus involvatur, et universa vita referta sit) incommoda propulsanda. His explicatis, imperandi modum et rationem præscribit, et docet, non esse infinitum Regis seu Politici imperium, ut pro arbitratu quidvis agat: sed oportere, ut pie, juste, sapienter imperet, ex legum *præscripto*: non ut summo strictoque jure agat, et eodem modo peræque leges omnes omnibus accommodet: sed ut habita rerum, personarum, locorum, temporum ratione legum mentem finemque moderetur.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ.*

§. 1. Ἦ[a] πολλὴν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιτήτου γνω- Steph. II. 257.
ρίσεως, ὦ Θεόδωρε, ἅμα καὶ τῆς τοῦ ξένου.

ΘΕΟ. Τάχα δέ γε,[b] ὦ Σώκρατες, ὀφειλήσεις ταύτης[c] Bek. II. ii. 245.
τριπλασίαν, ἐπειδὰν τόν τε πολιτικὸν[d] ἀπεργάσωνταί σοι καὶ τὸν φιλόσοφον.

ΣΩ. Εἶεν· οὕτω τοῦτο, ὦ φίλε Θεόδωρε, φήσομεν[e] ἀκη-

CODICES TREDECIM,
𝔛ΓΔΛΞΠΣΤΒCĘFH.

[a] ἦ om ΣF et pr CE.—[b] γε om 𝔛ΔΛΠ.—[c] ταύτην ΣΤΗ et pr Ξ.—[d] πολεμικὸν Τ

* Etiam hujus dialogi Index videtur, ut ad Indicem Sophistæ ostendimus, ab Thrasyllo profectus esse. v. Diog. Laert. iii. 58. Certe et a scriptoribus, et a grammaticis, antiquis dicitur simpliciter, vel ὁ Πολιτικὸς, ut a Polluce vii. 10. Athenæo iii. 21. Eusebio Præp. Evang. xi. 32. p. 559. et Clemente Alex. Strom. i. p. 344. 424. 427. ii. p. 440. vel Πολιτικὸς, ut a Galeno de dogmat. Hippocr. et Plat. 9. t. i. p. 334. et a Suida in v. Ἀπέσβη· vel etiam Πολιτικὰ, ut a Suida in v. Μεταποιεῖσθαι. Et apud Galenum περὶ διαφ. σφυγμῶν 4. t. iii. p. 47. Bas. leguntur hæc, ἔγραψα δ' ἂν ἴσως τὸ παράδειγμα τοῦ τοιούτου τρόπου τῶν ὅρων, εἰ μὴ τὰ Πλάτωνος ἦν δύο βιβλία πᾶσι γνώρισμα (leg. γνώριμα), καθ' ἃ διδάσκει τε καὶ γυμνάζει, τῇ διαιρετικῇ μεθόδῳ χρωμένους ποιεῖσθαι τοὺς ὁρισμούς. ἐπιγράφει δὲ τῷ βιβλίῳ τούτῳ (leg. τῶν βιβλίων τούτων) τῷ μὲν ἑτέρῳ Σοφιστὴς, τὸ δ' (leg. τῷ δ') ἑτέρῳ Πολιτικός. add. Galen. θεραπευτ. μεθ. 1. t. iv. p. 38. et ad Lycum t. v. p. 332. Fisch.

In Ald. Bas. 1. 2. est τὰ τοῦ Διαλόγου πρόσωπα· recte, quum ipse dialogus sit λογικὸς, non πολιτικὸς, etiam Albino auctore in Isagoga §. 5. Sed Steph. τ. τ. Δ. Πολιτικοῦ πρ. edidisse videtur, ut Πολιτικὸς esset ipsius dialogi Index, non nomen, quo declararetur, quo e genere dialogus esset: ut in alius dialogi Indice τὰ τοῦ Διαλόγου Παρμενίδου πρόσωπα. Sed hæc et alia hujus generis additamenta Grammaticis debentur, non ipsum Platonem habent auctorem. Fisch.

εἶεν] Schol. Aug. εἶεν· ἄγε δή. Eadem verba Suidas habet, sed addit etiam hæc: συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα· quæ verba transtulit e Tim. Lex. Eadem præcipit Schol. August. Eurip. ad Phœn. 856. εἶεν· διῃρημένως ἀναγνωστέον. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα,

κοότες εἶναι τοῦ[f] περὶ λογισμοὺς καὶ τὰ γεωμετρικὰ κρατίστου;[g]

ΘΕΟ. Πῶς, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Τῶν ἀνδρῶν ἕκαστον θέντος[h] τῆς ἴσης ἀξίας, οἳ τῇ τιμῇ πλέον[i] ἀλλήλων[j] ἀφεστᾶσιν ἢ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τὴν τῆς ὑμετέρας[k] τέχνης.

ΘΕΟ. Εὖ γε νὴ τὸν ἡμέτερον θεόν, ὦ Σώκρατες, τὸν Ἄμμωνα, καὶ δικαίως, καὶ πάνυ μὲν οὖν μνημονικῶς ἐπέπληξάς μοι τὸ περὶ τοὺς λογισμοὺς[l] ἁμάρτημα. καὶ σὲ μὲν ἀντὶ τούτων εἰσαῦθις μέτειμι· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ ξένε, μη-
II. ii. 246. δαμῶς ἀποκάμῃς χαριζόμενος, ἀλλ' ἑξῆς, εἴτε τὸν πολιτικὸν ἄνδρα πρότερον εἴτε τὸν φιλόσοφον προαιρεῖ, προελόμενος διέξελθε.

ΞΕ. Ταῦτ', ὦ Θεόδωρε, ποιητέον· ἐπεί περ ἅπαξ γε[m] ἐγκεχειρήκαμεν,[n] οὐκ[o] ἀποστατέον πρὶν ἂν αὐτῶν[p] πρὸς τὸ[q] τέλος ἔλθωμεν. ἀλλὰ γὰρ[r] περὶ Θεαιτήτου τοῦδε τί χρὴν[s] δρᾶν με;

ΘΕΟ. Τοῦ πέρι;

ΞΕ. Διαναπαύσωμεν αὐτὸν μεταλαβόντες αὐτοῦ τὸν συγγυμναστὴν τόνδε Σωκράτη;[t] ἢ πῶς συμβουλεύεις;

ΘΕΟ. Καθά περ εἶπες, μεταλάμβανε·[u] νέω γὰρ ὄντε ῥᾷον οἴσετον πάντα πόνον ἀναπαυομένω.

ΣΩ. Καὶ μὴν κινδυνεύετον, ὦ ξένε, ἄμφω ποθὲν ἐμοὶ ξυγγένειαν[v] ἔχειν τινά. τὸν μέν γε οὖν ὑμεῖς κατὰ τὴν τοῦ προσώπου φύσιν ὅμοιον ἐμοὶ φαίνεσθαί φατε, τοῦ δ' ἡμῖν ἡ
II. 258. κλῆσις ὁμώνυμος οὖσα καὶ ἡ πρόσρησις παρέχεταί τινα οἰκειότητα. δεῖ δὴ τούς γε[w] ξυγγενεῖς[x] ἡμᾶς ἀεὶ[y] προθύμως διὰ λόγων ἀναγνωρίζειν. Θεαιτήτῳ μὲν οὖν αὐτός τε συν-

οὖ
et, ς in mg, F.—[e] ἐφήσομεν Γ.—[f] τοι Ε, τοι ΓΛΣΥΒCH.—[g] καὶ κρατίστου H.—[h] θέντος Heindorfius : libri θέντες.—[i] πλεῖον F.—[j] ἀλλήλων om 𝔛ΔΠ.—[k] ἡμετέρας C.—[l] λόγους E.—[m] γε om H.—[n] ἐγκεχειρήκαμεν 𝔛ΓΔΛΞΠΣΥΒCH : ἐνεχειρήσαμεν *ς.—[o] ante οὐκ omisi καὶ cum 𝔛ΔΠ.—[p] αὐτῷ Γ.—[q] τὸ om ΓΣΥ.—[r] γὰρ om F.—[s] χρὴ 𝔛Γ.—[t] σωκράτη 𝔛ΓΔΛΞΣΥΒCFH : Σωκράτην ς.—[u] μεταλάμβανε ...] hæc

τοῦ μὲν προτέρου λόγου ληκτικὸν, ἑτέρου δὲ ἀρκτικόν. Fisch.

μέτειμι] Bas. 1. 2. μέθειμι. vitiose. Æque mendose paullo post in Bas. 2. scriptum est ἐγκεχειρήσαμεν. Certe scribi debebat ἐγκεχειρήκαμεν. Fisch.

τούς τε] Steph. 'For. τούς γε.' verissime. Fisch.

ἔμιξα χθὲς διὰ λόγων καὶ νῦν ἀκήκοα ἀποκρινομένου,[z] Σωκράτους δὲ οὐδέτερα· δεῖ δὲ σκέψασθαι καὶ τοῦτον. ἐμοὶ μὲν οὖν εἰσαῦθις,[a] σοὶ δὲ νῦν ἀποκρινέσθω.

ΞΕ. Ταῦτ' ἔσται. Ὦ Σώκρατες, ἀκούεις δὴ Σωκρά- II. ii. 247.
τους;

ΝΕΟΣ ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Συγχωρεῖς οὖν οἷς λέγει;

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐ τὰ σὰ κωλύειν φαίνεται, δεῖ[b] δὲ ἴσως ἔτι ἧττον τἀμὰ διακωλύειν. ἀλλὰ δὴ μετὰ τὸν σοφιστὴν ἀναγκαῖον, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τὸν πολιτικὸν[c] ἄνδρα διαζητεῖν[d] νῷν. [§. 2.] Καί μοι λέγε, πότερον τῶν ἐπιστημόνων τιν' ἡμῖν καὶ τοῦτον θετέον, ἢ πῶς;

ΝΕ. ΣΩ. Οὕτως.

ΞΕ. Τὰς ἐπιστήμας ἄρα διαληπτέον, ὥσπερ ἡνίκα τὸν πρότερον ἐσκοποῦμεν;

ΝΕ. ΣΩ. Τάχ' ἄν.

ΞΕ. Οὐ μὲν δὴ κατὰ[e] ταὐτόν γε, ὦ Σώκρατες, φαίνεταί μοι τμῆμα.

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Κατ' ἄλλο.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔοικέ γε

ΞΕ. Τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῇ τις ἀνευρήσει;[f] δεῖ

non alteri dant ΓΞΕ.—[v] ξ. ΞΣΥ.—[w] γε Ξ et corr Γ: τε *s.—[x] ξ. ΛΒCΗ.—[y] αἰεὶ ΔΠ.—[z] ἀποκριναμένου ℵΔΠ, ἀποκρινόμενον F.—[a] καὶ αὖθις ΣΥ.—[b] δεῖ...τὸν om pr Π.—[c] πολιτικὸν τὸν ℵΔ et pr Π, τὸν πολιτικὸν τὸν ΛΕΗ et pr ΓΒ.—[d] ζητεῖν Γ.—

§. 2. δὴ κατὰ] Bas. 2. δὴ καί. Fisch.

ΞΕΝ. Κατ' ἄλλο. ΝΕΟΣ ΣΩ. Ἔοικέ γε. ΞΕΝ. Τὴν οὖν] Scribe: Κατ' ἄλλο, ἔοικέ γε· τὴν οὖν π. Frequenter nec invenuste brevi hujusmodi responso additur ἔοικέ γε. Charm. p. 175. A. Πῶς οὖν ὠφέλιμος ἔσται ἡ σωφροσύνη;—Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἔοικέ γε. Sic εἰκός γε. Lach. p. 184. E. Ἆρα τοῖς πλείοσιν ἂν ἡμῶν πείθοιο, ἢ 'κείνῳ ὅστις—Ἐκείνῳ εἰκός γε, ὦ Σώκρατες. Theæt. p. 203. C. Heusd.

πολιτικὴν ἀτραπὸν] Eleganter hanc de Politico disputationem πολιτικὴν ἀτραπὸν vocat: qua metaphora varia subinde ratione utitur. Lyside p. 213. E. Ἀλλὰ ταύτῃ μὲν μηκέτι ἴωμεν· (καὶ γὰρ χαλεπή τις μοὶ φαίνεται, ὥσπερ ὁδὸς, ἡ σκέψις) ᾗ δὲ ἐτράπημεν, δοκεῖ μοι χρῆναι ἰέναι, σκοποῦντα τὰ κατὰ τοὺς ποιητάς. Critia init. Ὡς ἄσμενος, ὦ Σώκρατες, οἷον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν οὕτως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπήλλαγμαι. Soph. 231. C. Πρῶτον δὴ στάντες οἷον ἐξαναπνεύσωμεν· καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα ἅμα ἀναπαυόμενοι—Rep. vii. 532. E. Οἷ ἀφικομένῳ ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν εἴη, καὶ τέλος τῆς πορείας. Sic item Themist. Orat. ii. p. 38. B. Μικρὸν ἐπιστήσαντες, εἰ δοκεῖ, καὶ διαναπαυσάμενοι ἐκ τοῦ δρόμου, σκοπῶμέν τοι—Max. Tyr. Diss. xxv. init.

σμικρῷ πλέον αὐτὸ προαγαγεῖν[e] εἰς τὸ πρόσθεν[f] σαφηνείας ἕνεκα.

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖον οὖν δὴ[g] φράζεις διαιρουμένους ἡμᾶς οὐκ ὀρθῶς ἄρτι δρᾶν;

ΞΕ. Τοιόνδε, οἷον[h] εἴ τις τἀνθρώπινον ἐπιχειρήσας δίχα διελέσθαι γένος διαιροῖ[i] καθά περ οἱ πολλοὶ τῶν ἐνθάδε διανέμουσι, τὸ μὲν Ἑλληνικὸν ὡς ἓν ἀπὸ πάντων ἀφαιροῦντες χωρίς, σύμπασι[j] δὲ τοῖς ἄλλοις γένεσιν, ἀπείροις οὖσι καὶ ἀμίκτοις καὶ ἀσυμφώνοις πρὸς ἄλληλα, βάρβαρον μιᾷ κλήσει προσειπόντες αὐτὸ διὰ ταύτην τὴν μίαν κλῆσιν καὶ γένος ἓν αὐτὸ εἶναι προσδοκῶσιν· ἢ τὸν ἀριθμόν τις αὖ νομίζοι κατ' εἴδη[k] δύο[l] διαιρεῖν μυριάδα ἀποτεμνόμενος ἀπὸ πάντων, ὡς ἓν εἶδος ἀποχωρίζων, καὶ τῷ λοιπῷ δὴ παντὶ θέμενος ἓν ὄνομα διὰ τὴν κλῆσιν αὖ καὶ τοῦτ' ἀξιοῖ γένος ἐκείνου χωρὶς ἕτερον ἐγγίγνεσθαι. κάλλιον δέ που καὶ μᾶλλον κατ' εἴδη καὶ δίχα διαιροῖτ' ἄν, εἰ τὸν μὲν ἀριθμὸν ἀρτίῳ καὶ περιττῷ τις τέμνοι,[m] τὸ δὲ αὖ τῶν ἀνθρώπων γένος ἄῤῥενι καὶ θήλει, Λυδοὺς δὲ ἢ[n] Φρύγας ἤ τινας ἑτέρους πρὸς ἅπαντας τάττων ἀποσχίζοι
II. ii. 258. τότε, ἡνίκα ἀποροῖ[o] γένος ἅμα καὶ μέρος εὑρίσκειν ἑκάτε-
II. 263. ρον[p] τῶν σχισθέντων.

§. 7. ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθότατα. ἀλλὰ γὰρ τοῦτ'[q] αὐτό, ὦ ξένε, πῶς ἄν τις γένος καὶ μέρος ἐναργέστερον γνοίη, ὡς οὐ[r] ταὐτόν ἐστον[s] ἀλλ' ἕτερον ἀλλήλοιν;

ΞΕ. Ὦ[t] βέλτιστε ἀνδρῶν, οὐ φαῦλον προστάττεις, Σώκρατες.[u] ἡμεῖς μὲν καὶ νῦν μακροτέραν[v] τοῦ δέοντος ἀπὸ τοῦ προτεθέντος[w] λόγου πεπλανήμεθα, σὺ δὲ ἔτι πλέον ἡμᾶς κελεύεις πλανηθῆναι. νῦν μὲν οὖν, ὥς περ εἰκός, ἐπανίωμεν πάλιν· ταῦτα δὲ εἰσαῦθις κατὰ σχολήν, καθά περ ἰχνεύο-

Γ.—[g] δὴ add ΧΔΠ.—[h] οἷον om H.—[i] διαιροίην Γ.—[j] σὺν πᾶσι Χ.—[k] κατ' ἴδει F.—[l] δύο ante κατ' ponit Δ.—[m] τέμνει (οι) Γ.—[n] εἰ Π.—[o] ἀποροῖ (εὐ) F.—[p] ἄτερον ΣΥ et pr H.—[q] τοῦτ' (οὐ) Γ.—[r] αὖ EF, om ΣΥ.—[s] ἐστὸν ΧΓΔΛΞΠΣΥΒCH : ἐστιν ς.—[t] ὦ om Δ.—[u] ὦ σώκρατες Γ.—[v] μακροτέραν ΧΔΠ : μακρότερον *ς.—[w] τεθέντος Γ.—[x] ἰχνεύο-

§. 7. ταὐτόν ἐστιν] Steph. 'γρ. ταυτόν ἐστον.' Nempe ita Bas. 2. Fisch.

ὅσα περ ὀνόματα ἐῤῥήθη;[s] Μᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἕπου.

ΝΕ. ΣΩ. Πῇ;

ΞΕ. Τῇδε. εἴ τῳ τις τῶν δημοσιευόντων ἰατρῶν ἱκανὸς[t] ξυμβουλεύειν ἰδιωτεύων αὐτός, ἆρ' οὐκ ἀναγκαῖον αὐτῷ προσαγορεύεσθαι τοὔνομα τῆς τέχνης ταὐτὸν ὅ[u] περ ᾧ συμβουλεύει; II. 259.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Τί δ'; ὅς τις[v] βασιλεύοντι χώρας ἀνδρὶ παραινεῖν δεινὸς ἰδιώτης ὢν αὐτός, ἆρ' οὐ φήσομεν ἔχειν αὐτὸν τὴν ἐπιστήμην ἣν ἔδει τὸν ἄρχοντα αὐτὸν κεκτῆσθαι;

ΝΕ. ΣΩ. Φήσομεν.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν ἥ γε[w] ἀληθινοῦ βασιλέως βασιλική;[x]

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Ταύτην δὲ ὁ κεκτημένος οὐκ, ἄν τε ἄρχων ἄν τ' ἰδιώτης ὢν τυγχάνῃ, πάντως κατά γε τὴν τέχνην αὐτὴν βασιλικὸς ὀρθῶς προσρηθήσεται;[y]

ΝΕ. ΣΩ. Δίκαιον γοῦν.

ΞΕ. Καὶ μὴν[z] οἰκονόμος γε[a] καὶ δεσπότης ταὐτόν.

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Τί δέ; μεγάλης σχῆμα οἰκήσεως ἢ σμικρᾶς αὖ πόλεως ὄγκος μῶν τι[b] πρὸς ἀρχὴν διοίσετον;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐδέν.

ΞΕ. Οὐκοῦν, ὃ νῦν δὴ[c] διεσκοπούμεθα,[d] φανερὸν ὡς ἐπιστήμη μία περὶ πάντ' ἐστὶ ταῦτα. ταύτην δὲ εἴτε βασιλικὴν εἴτε πολιτικὴν εἴτε οἰκονομικήν[e] τις ὀνομάζει, μηδὲν αὐτῷ διαφερώμεθα.[f] II. ii. 259.

—[t] ἱκανῶς Δ et pr Γ.—[u] ὅ add ϪΔΞΠΣΥ.—[v] τὶς Σ et pr Υ.—[w] εἴγε ΣΥ.—[x] βασιλικὴν Υ.—[y] προσαγορευθήσεται ΓΛCH et corr B.—[z] καί γε μὴν Γ.—[a] τε ΓΞ.—[b] τι ϪΔΞΠ, om ΓΛΣΥBCEF: δὴ ς.—[c] δὴ om Σ.—[d] ἐσκοπούμεθα F.—[e] οἰκονομητικὴν

ἥ γε ἀληθ. βασ.] Laudat hunc locum Clemens Alex. ii. p. 438. Pot. ita, Ὥστε ἡ τοῦ ἀληθινοῦ βασιλέως ἐπιστήμη, βασιλική· καὶ ὁ ταύτην κεκτημένος, ἐάν τε ἄρχων, ἐάν τε ἰδιώτης, ὢν τυγχάνῃ, πάντως κατά γε τὴν τέχνην αὐτὴν, βασιλικὸς ὀρθῶς προσαγορευθήσεται. Affert etiam eodem loco, ex hoc ipso dialogo, ista, Τὸ μὲν ὀρθὸν ἂν εἴη νόμιμον, καὶ νόμος φύσει ὢν ὁ λόγος ὁ ὀρθὸς, καὶ οὐκ ἐν γράμμασιν, οὐδὲ ἑτέροις· ὅ τε Ἐλεάτης ξένος, τὸν βασιλικὸν καὶ πολιτικὸν ἄνδρα, νόμον ἔμψυχον ἀποφαίνεται. Fisch.

νῦν δὴ] Timæus Νῦν δή· πρὸ ὀλίγου χρόνου ἡμῖν· ubi v. Ruhnquenius: qui τὸ ἡμῖν delendum censebat. recte. At fieri tamen potest, ut glossa sumta sit e loco aliquo, cujus sententia Timæum jusserit addere pronomen illud: fortassis e §. 16. ὅπερ ἐῤῥήθη νῦν δή. Fisch.

περ καὶ σύ, γεράνους μὲν ἓν γένος ἀντιτιθὲν[n] τοῖς ἄλλοις ζώοις καὶ σεμνῦνον αὐτὸ ἑαυτό, τὰ δὲ ἄλλα μετὰ τῶν ἀνθρώπων ξυλλαβὸν[o] εἰς ταὐτὸ οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἴσως θηρία προσείποι.[p] πειραθῶμεν οὖν ἡμεῖς ἐξευλαβεῖσθαι πάνθ' ὁπόσα τοιαῦτα.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Μὴ πᾶν τὸ τῶν[q] ζώων γένος διαιρούμενοι, ἵνα ἧττον αὐτὰ πάσχωμεν.

II. ii. 260. ΝΕ. ΣΩ. Οὐδὲν γὰρ δεῖ.[r]

ΞΕ. Καὶ[s] γὰρ οὖν καὶ τότε ἡμαρτάνετο ταύτῃ.

ΝΕ. ΣΩ. Τί δή;

ΞΕ. Τῆς γνωστικῆς ὅσον ἐπιτακτικὸν ἡμῖν μέρος, ἦν που τοῦ ζωοτροφικοῦ γένους, ἀγελαίων μὴν[t] ζώων. ἦ γάρ;

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

II. 264. ΞΕ. Διῄρητο τοίνυν ἤδη καὶ τότε ξύμπαν τὸ ζῷον τῷ τιθασῷ[u] καὶ ἀγρίῳ. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τιθασεύεσθαι[v] φύσιν ἥμερα προσείρηται, τὰ δὲ μὴ ἔχοντα ἄγρια.

ΝΕ. ΣΩ. Καλῶς.

ΞΕ. Ἣν δέ γε θηρεύομεν[w] ἐπιστήμην, ἐν τοῖς ἡμέροις ἦν τε καὶ ἔστιν, ἐπὶ τοῖς ἀγελαίοις μὴν[x] ζητητέα θρέμμασιν.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Μὴ τοίνυν διαιρώμεθα ὥς περ τότε, πρὸς ἅπαντα ἀποβλέψαντες, μηδὲ σπεύσαντες,[y] ἵνα δὴ ταχὺ γενώμεθα πρὸς τῇ πολιτικῇ. πεποίηκε γὰρ ἡμᾶς καὶ νῦν παθεῖν τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν πάθος.

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖον;

ΞΕ. Οὐχ ἡσύχους εὖ διαιροῦντας ἠνυκέναι[z] βραδύτερον.

ΒΕ: διονομάζει *ς.—[n] ἀντιτεθὲν Λ.—[o] ξυλλαβὼν F.—[p] προσείπῃ ΞΣΥ.—[q] τῶν om ς.—[r] δεῖ...γνωστικῆς om Σ.—[s] καὶ ...] hæc eidem dant ΞΥ.—[t] ἦν ϪΔΠΣΥ.—[u] τιθασῷ ΛΞΣΥΒC et rc Π, τιθάσω ϪΔΠ, τιθάσσω Γ: τιθασσῷ ς.—[v] τιθασεύεσθαι ϪΔΛΠΥΒC. Σ autem, qui id verbum alias ubique per simplex σ effert, hoc loco cum ς duo habet.—[w] θηρεύσομεν Γ (δεν superscr.).—[x] μὲν Η, μὴ corr Π.—[y] σπεύσαντες Ε.—

tror, rectius: sed an reliqua verba aliter legerit, ipsi lectores statuant. Vertit enim totum locum sic, *Hoc, o omnium fortissime Socrates, perinde videtur esse, ac si quod aliud animal, ut grus, aut aliud tale, prudentiæ particeps, eodem, quo tu, pacto grues rationales vocet, sibi ex eo placens* —. Fisch.

θηρεύομεν] Ald. Bas. 1. 2. θηρεύομεν. male. Fisch.

φορὰν μῶν τι πλέον ἔργον δώσομεν ἢ τὰ γνωσθέντα κρῖναι;[r]

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Καὶ γὰρ[s] ἀρχιτέκτων γε πᾶς οὐκ αὐτὸς ἐργατικός,[t] ἀλλὰ ἐργατῶν ἄρχων.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Παρεχόμενός γέ που γνῶσιν, ἀλλ' οὐ χειρουργίαν.

ΝΕ. ΣΩ. Οὕτως.

ΞΕ. Δικαίως δὴ μετέχειν ἂν λέγοιτο τῆς γνωστικῆς I. 260.
ἐπιστήμης.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Τούτῳ[u] δέ γε, οἶμαι,[v] προσήκει κρίναντι μὴ τέλος ἔχειν μηδ' ἀπηλλάχθαι, καθά περ ὁ λογιστὴς[w] ἀπήλλακτο, προστάττειν δὲ ἑκάστοις τῶν ἐργατῶν τό γε πρόσφορον, ἕως ἂν ἀπεργάσωνται[x] τὸ προσταχθέν.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς. II. ii. 252.

ΞΕ. Οὐκοῦν γνωστικαὶ μὲν αἵ τε[y] τοιαῦται ξύμπασαι[z] καὶ ὁπόσαι συνέπονται τῇ λογιστικῇ,[a] κρίσει δὲ[b] καὶ ἐπιτάξει διαφέρετον ἀλλήλοιν τούτω τὼ γένεε;[c]

ΝΕ. ΣΩ. Φαίνεσθον.

ΞΕ. Ἆρ' οὖν συμπάσης τῆς γνωστικῆς εἰ τὸ μὲν ἐπιτακτικὸν μέρος, τὸ δὲ κριτικὸν διαιρούμενοι προσείποιμεν,[d] ἐμμελῶς ἂν φαῖμεν διῃρῆσθαι;

ΝΕ. ΣΩ. Κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τοῖς γε κοινῇ τι πράττουσιν ἀγαπητὸν[e] ὁμονοεῖν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τούτου τοίνυν μέχρι περ ἂν αὐτοὶ κοινωνῶμεν, ἐατέον τά γε τῶν ἄλλων δοξάσματα χαίρειν.

§. 4. ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Φέρε δή, ταύταιν ταῖν τέχναιν ἡμῖν[f] τὸν βασιλι-

et corr B.—[p] δὲ ꝤΔΞΠΣ.—[q] λογιστικὴν ΣΤ.—[r] κρίναιμεν Γ.—[s] μὴν (γὰρ) Ξ.—[t] ἐργαστικὸς ς.—[u] τούτω ꝤΔΠ et corr Γ: τοῦτο *ς.—[v] οἶμαι om Λ.—[w] λογιστικὸς Ξ.—[x] ἀπεργάζονται Η.—[y] γε Υ.—[z] ξ. ΛΗ.—[a] λογικῇ Λ.—[b] δὲ om F.—[c] γένε C.—[d] προσείπωμεν ΛCEFH, προσείπομεν Γ.—[e] ἀγαπητέον Λ.—[f] ἡμῶν om Υ.—[g] ποτέρῳ

ἔργον] Bas. 1. 2. ἔργων. male. Fisch.
φαίνεσθον] Ald. omittit et ΣΩ. et mox ΞΕ. atque legit φαίνεσθαι. Sed in Bass. verba ita restituta sunt, ut Steph. edidit. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔστι γὰρ οὖν.

ΞΕ. Ἆρ' οὖν καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ ταύτῃ δεῖν[o] διχάζειν[p] τὴν κοινοτροφικὴν ἐπιστήμην, ἐφ' ἑκατέρῳ τούτων τὸ μέρος αὐτῆς ἐπινέμοντας ἑκάτερον, τὸ μὲν ἕτερον ὑγροτροφικὸν ὀνομάζοντας, τὸ δ' ἕτερον ξηροτροφικόν;

II. ii. 262. ΝΕ. ΣΩ. Ἔμοιγε.[q]

ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ τὸ βασιλικὸν οὕτως οὐ[r] ζητήσομεν[s] ὁποτέρας ἐστὶ τῆς[t] τέχνης· δῆλον γὰρ[u] δὴ παντί.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Πᾶς μὲν[v] δὴ τό γε ξηροτροφικὸν τῆς ἀγελαιοτροφίας διέλοιτ' ἂν φῦλον.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Τῷ πτηνῷ τε καὶ πεζῷ διορισάμενος.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθέστατα.

ΞΕ. Τί δέ; τὸ πολιτικὸν εἰ περὶ[w] τὸ πεζόν,[x] ζητητέον; ἢ οὐκ οἴει καὶ τὸν ἀφρονέστατον ὡς ἔπος εἰπεῖν δοξάζειν οὕτως;

ΝΕ. ΣΩ. Ἔγωγε.

ΞΕ. Τὴν δὲ πεζονομικήν, καθά περ ἄρτιον ἀριθμόν, δεῖ τεμνομένην δίχα ἀποφαίνειν.

ΝΕ. ΣΩ. Δῆλον.

II. 265. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐφ' ὅ γε μέρος ὥρμηκεν ἡμῖν ὁ λόγος, ἐπ' ἐκεῖνο δύο τινὲ καθορᾶν ὁδὼ τεταμένα[y] φαίνεται, τὴν μὲν θάττω, πρὸς μέγα μέρος σμικρὸν διαιρουμένην, τὴν δέ,

δίχα σχίζειν Ξ.—[q] ἔμοιγε om ΣΥ.—[r] οὐ om ΣΥ et pr Ξ.—[s] ζητήσωμεν F.—[t] τῆς om Λ.—[u] γὰρ om ΛΗ, ante δή ponunt ΞΣΥ; post δὴ °ς.—[v] μὲν om ΛΣΥΒ CEFH et pr Ξ.—[w] ὥσπερ E, ἢ ὥσπερ C et rc F, ἢ (εἴπερ) ὥσπερ H: ὥσπερ °ς.—

διχάζειν] STEPH. 'Legitur δίχα σχίζειν. Est autem fortasse expositio illius verbi, quæ ex margine irrepsit.' In Bas. 2. extat ista lectio. FISCH.

τί δέ; τὸ πολιτικὸν, ὥσπερ τὸ πεζὸν, ζητητέον; ἢ οὐκ οἴει] Legit Ficinus:— τὸ πολιτικὸν, ὡς περὶ τὸ πεζὸν ζητητέον, οὐκ οἴει —; vertit enim: *Quod civilis facultas circa illa, quæ gradiuntur, duntaxat versatur, vel stolidissimus quisque, ut ita dixerim, animadverteret.* Nec alia fuisse videtur Platonis sententia ac scriptura: nisi forte τὸ πολιτικὸν, uti et antecedens τὸ βασιλικὸν, in τὸν πολ. et τὸν βασ. mutandum censeas. HEUSD.

ἄρτιον] Cornarius emendabat ἄρτι, h. e. *modo, paulo ante:* nempe §. 6. recte: etsi omnes libri editi habent ἄρτιον· etiam codices Ficini ita legerint [necesse est, quum verterit, *paris instar numeri.* Nam ipsius quidem numeri omnis duo genera sunt, duæ formæ: quum numerus perfectus describi ac dividi in duas formas nec possit nec soleat. Fortassis tamen malit quis legere ἀρτίως· ut §. 23. p. 151. ὅσα ἀρτίως ὀνόματα ἐῤῥήθη. FISCH.

σιν; ἢ[q] βούλει, καθά περ εἰκάζομεν νῦν δή, καὶ τοὔνομα παρεικάσωμεν, ἐπειδὴ καὶ[r] σχεδὸν ἀνώνυμον ὂν τυγχάνει τὸ τῶν αὐτεπιτακτῶν[s] γένος, καὶ ταύτῃ ταῦτα διελώμεθα, τὸ μὲν τῶν βασιλέων γένος εἰς τὴν αὐτεπιτακτικὴν θέντες, τοῦ δὲ ἄλλου παντὸς ἀμελήσαντες, ὄνομα[t] ἕτερον αὐτοῖς παραχωρήσαντες θέσθαι τινά; τοῦ γὰρ ἄρχοντος ἕνεκα[u] ἡμῖν ἡ μέθοδος ἦν, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ ἐναντίου. II. 261.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 5. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοῦτο μετρίως ἀφέστηκεν ἀπ' ἐκείνων, ἀλλοτριότητι διορισθὲν πρὸς οἰκειότητα, τοῦτ'[v] αὐτὸ πάλιν αὖ[w] διαιρεῖν ἀναγκαῖον, εἴ τινα τομὴν ἔτι ἔχομεν ὑπείκουσαν ἐν τούτῳ;

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ γε. II. ii. 264.

ΞΕ. Καὶ μὴν φαινόμεθα ἔχειν· ἀλλ' ἐπακολουθῶν σύντεμνε.

ΝΕ. ΣΩ. Πῇ;

ΞΕ. Πάντας ὁπόσους ἂν ἄρχοντας διανοηθῶμεν ἐπιτάξει προσχρωμένους, ἆρ' οὐχ εὑρήσομεν[x] γενέσεώς[y] τινος ἕνεκα προστάττοντας;[z]

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Καὶ μὴν τά γε[a] γιγνόμενα πάντα δίχα διαλαβεῖν οὐ παντάπασι χαλεπόν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῇ;

ΞΕ. Τὰ μὲν ἄψυχα[b] αὐτῶν ἐστί που ξυμπάντων, τὰ δ' ἔμψυχα.[c]

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Τούτοις δέ γε αὐτοῖς τὸ τοῦ γνωστικοῦ μέρος[d] ἐπιτακτικὸν ὄν, εἴ περ βουλόμεθα τέμνειν, τεμοῦμεν;

ΝΕ. ΣΩ. Κατὰ τί;

ΞΕ. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν ἀψύχων γενέσεσιν αὐτοῦ τάσ-

om F.—[s] αὐτεπιτάκτων 𝔛, ἐπιτακτῶν Λ.—[t] ὄνομα...παραχωρήσαντες om Γ.—[u] ἕνεκα om EF.—[v] τοῦτ' Γ.—[w] οὖν Υ.—[x] εὑρήσκομεν Δ.—[y] γενέσθω Δ.—[z] προστάττοντες ΥΗ et pr C.—[a] γε F et corr Γ : τε *s.—[b] ἔψυχα 𝔛ΓΔΛΠΥBCEFH et pr Ξ : ἔμψυχα *s.—[c] ἔμψυχα 𝔛ΓΔΛΠBCEFH : ἄψυχα *s.—[d] μέρος 𝔛ΓΔΠ, μέρους Ξ (os superscr.):

§. 5. καὶ τοὔνομα] Bas. 1. 2. γὰρ τοὔνομα male. Fisch.

τά τε γιγν.] For. τά γε. Vide talem errorem annotatum et p. (260. E.) Steph.

σοντες, τὸ δ' ἐπὶ ταῖς[e] τῶν ἐμψύχων. καὶ πᾶν οὕτως ἤδη διαιρήσεται δίχα.

ΝΕ. ΣΩ. Παντάπασί γε.

ΞΕ. Τὸ μὲν τοίνυν αὐτῶν παραλίπωμεν, τὸ δ' ἀναλάβωμεν, ἀναλαβόντες δὲ μερισώμεθα εἰς δύο τὸ σύμπαν.

ΝΕ. ΣΩ. Λέγεις δ' αὐτοῖν ἀναληπτέον εἶναι πότερον;

II. ii. 265. ΞΕ. Πάντως[f] που τὸ περὶ τὰ ζῶα ἐπιτακτικόν. οὐ γὰρ δὴ τό γε τῆς βασιλικῆς ἐπιστήμης ἐστί ποτε τῶν ἀψύχων ἐπιστατοῦν, οἷον ἀρχιτεκτονικόν, ἀλλὰ γενναιότερον, ἐν τοῖς ζώοις καὶ περὶ αὐτὰ ταῦτα τὴν δύναμιν ἀεὶ[g] κεκτημένον.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Τήν[h] γε μὴν τῶν ζώων γένεσιν καὶ τροφὴν τὴν μέν τις ἂν ἴδοι[i] μονοτροφίαν οὖσαν, τὴν δὲ κοινὴν[j] τῶν ἐν ταῖς ἀγέλαις θρεμμάτων ἐπιμέλειαν.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Ἀλλ' οὐ μὴν τόν γε πολιτικὸν εὑρήσομεν ἰδιοτρόφον,[k] ὥς περ βοηλάτην[l] ἤ τινα ἱπποκόμον, ἀλλ' ἱπποφορβῷ τε καὶ βουφορβῷ μᾶλλον προσεοικότα.

ΝΕ. ΣΩ. Φαίνεταί γε δὴ ῥηθὲν νῦν.

ΞΕ. Πότερον οὖν τῆς ζωοτροφίας τὴν[m] τῶν ξυμπόλλων[n] κοινὴν τροφὴν ἀγελαιοτροφίαν ἢ κοινοτροφικήν τινα ὀνομάζωμεν;[o]

ΝΕ. ΣΩ. Ὁπότερον ἂν ἐν τῷ λόγῳ ξυμβαίνῃ.[p]

§. 6. ΞΕ. Καλῶς γε, ὦ Σώκρατες· κἂν[q] διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι, πλουσιώτερος εἰς τὸ γῆρας ἀναφανήσει[r] φρονήσεως. νῦν δὲ τοῦτο μέν,[s] καθά περ

μέρους *ς.—[e] ταῖς cum ς soli ΞΗ.—[f] πάντα Υ.—[g] αἰεὶ ΓΔΛΠΒCΗ.—[h] ταύτην ΣΤ.—[i] ἴδη (ἤ suprascr.) C.—[j] κοινὴν Η, κοινῇ (φ suprascr.) ϞΔΛΠ et pr Β.—[k] ἰδιότροπον Η: ἰδιότροπον *ς.—[l] βοηλάτων Η.—[m] τῆς Ϟ.—[n] ξυμπόλλων Γ.—[o] ὀνομάζωμεν ΛΞς: ceteri ὀνομάζομεν.—[p] ξυμβαίνῃ ΑΒΗ, συμβαίνῃ ϞΓΔΞΠΣΥ, ξυμβαίνει C, συμβαίνει F: συμβαίνοι ς.—[q] ἂν Γ.—[r] ἀναφανήσει, ut semper, Δ, ut sæpe, Π et pr Γ.—[s] μὲν om pr Ξ.—[t] δια-

ἰδιότροπον] Sic legitur etiam in Ald. Bas. 1. 2. Sed Stephanus hæc adscripsit, "Ἰδιοτρόφον legisse potius videtur Ficinus: quod convenit etiam cum eo, quod modo vocavit μονοτροφίαν· perinde ac si dictum ibi esset ἰδιοτροφίαν, et hic μονοτρόφον" recte. At hæc ipsa observatio jam in Eclogis Cornarii legitur. Ficinus scilicet vertit, *Civilis autem non privatim unicuique curam gerit, quemadmodum qui bovem agitat*; ut certum sit, eum legisse ἰδιοτρόφον· quam lectionem res ipsa requirit. Fisch.

§. 6. κἂν διαφυλάξῃς — φρονήσεως] Laudat hunc locum Athenæus iii. c. 21. etiam Clemens Alex. Strom. i. p. 105.

διακελεύει,[t] ποιητέον· τὴν δὲ ἀγελαιοτροφικὴν ἆρ' ἐννοεῖς πῇ τις δίδυμον ἀποφήνας τὸ ζητούμενον ἐν διπλασίοισι[u] τὰ II. ii. 256. II. 262.
νῦν ἐν τοῖς[v] ἡμίσεσιν εἰς τότε ποιήσει[w] ζητεῖσθαι;

ΝΕ. ΣΩ. Προθυμήσομαι.[x] καί μοι δοκεῖ τῶν μὲν ἀνθρώπων ἑτέρα τις εἶναι, τῶν δὲ αὖ θηρίων ἄλλη τροφή.

ΞΕ. Παντάπασί γε προθυμότατα καὶ ἀνδρειότατα διῄρησαι. μὴ μέντοι τοῦτό γε εἰσαῦθις κατὰ δύναμιν πάσχωμεν.[y]

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Μὴ σμικρὸν μόριον ἓν πρὸς μεγάλα καὶ πολλὰ[z] ἀφαιρῶμεν, μηδὲ εἴδους χωρίς·[a] ἀλλὰ τὸ μέρος ἅμα εἶδος ἐχέτω. κάλλιστον μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν ἄλλων εὐθὺς διαχωρίζειν τὸ ζητούμενον, ἂν ὀρθῶς ἔχῃ, καθάπερ ὀλίγον σὺ πρότερον οἰηθεὶς[b] ἔχειν τὴν διαίρεσιν ἐπέσπευσας τὸν λόγον,[c] ἰδὼν ἐπ' ἀνθρώπους πορευόμενον. ἀλλὰ γάρ, ὦ φίλε, λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές, διὰ μέσων δὲ ἀσφαλέστερον ἰέναι τέμνοντας, καὶ μᾶλλον ἰδέαις ἄν τις προστυγχάνοι.[d] τοῦτο δὲ διαφέρει τὸ πᾶν πρὸς τὰς ζητήσεις.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς, ὦ ξένε, λέγεις τοῦτο;

ΞΕ. Πειρατέον ἔτι σαφέστερον φράζειν εὐνοίᾳ τῆς σῆς φύσεως, ὦ Σώκρατες. ἐν τῷ μὲν οὖν παρεστηκότι τὰ νῦν II. ii. 257.
δηλῶσαι μηδὲν ἐνδεῶς ἀδύνατον· ἐπιχειρητέον δέ τι καὶ

κελεύει ΛCEH et pr ΓΒ, διακελεύει[σ] F.—[u] διπλασίοισι τὰ H, διπλασίοις εἶτα mg F, διπλασίοις ἢ τὰ ceteri: διπλασίοις τὰ ς.—[v] αὐτοῖς ΣΥ.—[w] εἰς τοῦτο ποιήσει τότε Γ: ποιήσει om F, in mg ponit E.—[x] προθυμηθήσομαι ΞΣ.—[y] πάσχομεν ΛCEFH.—[z] πολλὰ καὶ μεγάλα Ες.—[a] χάρις Γ.—[b] οἰήθης Χ.—[c] τὸν λόγον ἐπέσπευσας H.—[d] προστυγχάνῃ Λ.—[e] προαγαγεῖν ΧΔΠΣΥ et corr B: προσαγαγεῖν *ς.—[f] πρόσθε

Victor. sed legitur ibi κἂν φυλάξῃς—εἰς γῆρας ἀναφανείσῃ· male: sed Potter edidit ἀναφανήσῃ. Fisch.

διακελεύῃ] Ald. Bas. 1. 2. διακελεύει. recte. Hæc enim est forma vetus Attica, quam recentiores grammatici et librarii temere mutarunt in formam alteram. Sic apud Aristoph. Plut. 964. πυνθάνει recte scriptum est in antiquis codicibus, sed in codice Dorvilliano recentiore legitur πυνθάνῃ· et apud Symmachum 1 Sam. ii. 32. recte editum est ὄψει, quum in libris Procopii Gazæi legatur ὄψῃ· unde vanitas conjecturæ Drusii perspicitur, qui ὄψεις reponendum censebat. Et apud Plat. Crito. iv. pro προμηθῇ Priscianus p. 1204. Putsch. melius habet προμηθεῖ. vid. Aristoph. Schol. ad Plut. 40. Hemsterhus. ad Plut. 828. Valquenar. ad Eurip. Phœn. 216. et nos ad Weller. p. 31. Fisch.

τὰ νῦν] Ald. Bas. 1. 2. ἢ τὰ νῦν. Sed Cornarius recte jussit tolli particulam ἤ, quam nec Ficinus in versione expressit. Fisch.

μέσων] Bas. 1. 2. μέσον· mendose. Mox Ald. Bas. 1. 2. προστυγχάνει. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὐκ ἔστι; καὶ[g] δὴ καὶ σχεδὸν ὃ[h] βούλει δηλοῦν μανθάνω.

II. ii. 266. ΞΕ. Πρὸς[i] δὴ τούτοις ἕτερον αὖ τι τῶν πρὸς γέλωτα εὐδοκιμησάντων ἄν, ὦ Σώκρατες, ἆρα καθορῶμεν ἡμῖν γεγονὸς ἐν τοῖς διῃρημένοις;

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Τἀνθρώπινον ἡμῶν[j] ἅμα γένος ξυνειληχὸς καὶ ξυνδεδραμηκὸς γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ καὶ ἅμα εὐχερεστάτῳ.

ΝΕ. ΣΩ. Καθορῶ καὶ μάλ' ἀτόπως[k] ξυμβαῖνον.

ΞΕ. Τί δ'; οὐκ εἰκὸς ὕστατα ἀφικνεῖσθαι τὰ[l] βραδύτατα;

ΝΕ. ΣΩ. Ναί, τοῦτό γε.

ΞΕ. Τόδε δὲ[m] οὐκ ἐννοοῦμεν, ὡς ἔτι γελοιότερος ὁ βασιλεὺς φαίνεται[n] μετὰ τῆς ἀγέλης ξυνδιαθέων καὶ ξύνδρομα[o] πεπορευμένος τῷ τῶν ἀνδρῶν αὖ πρὸς τὸν εὐχερῆ βίον ἄριστα γεγυμνασμένῳ;[p]

ΝΕ. ΣΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Νῦν γάρ, ὦ Σώκρατες, ἐκεῖνό ἐστι καταφανὲς μᾶλλον τὸ ῥηθὲν τότ' ἐν τῇ περὶ τὸν σοφιστὴν ζητήσει.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ὅτι τῇ[q] τοιᾷδε μεθόδῳ τῶν λόγων οὔτε σεμνοτέρου μᾶλλον ἐμέλησεν ἢ μή, τόν τε σμικρότερον οὐδὲν ἠτίμακε πρὸ[r] τοῦ μείζονος, ἀεὶ δὲ[s] καθ' αὑτὴν περαίνει τἀληθέστατον.

II. ii. 267. ΝΕ. ΣΩ. Ἔοικεν.

ΞΕ. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο,[t] ἵνα[u] μή με φθῇς[v] ἐρωτήσας

[g] καὶ post δὴ om Λ.—[h] ᾧ C.—[i] πῶς Δ.—[j] ἡμῖν F.—[k] μάλα τὸ πῶς ꝚΓΔΛΠΣΥΒ CH, μᾶλλον τὸ πῶς F.—[l] τὰ om Γ.—[m] γε ꝚΔ et pr Π.—[n] ὁ βασιλεὺς φαίνεται ꝚΓΔΛΠΒCH : φαίνεται ὁ βασιλεὺς *ς.—[o] ξύνδραμα FF.—[p] ἐγγεγυμνασμένῳ F.—[q] τῇ om Δ.—[r] περὶ Γ.—[s] ἀλλ' ἀεὶ rc E, ἀεὶ pr F.—[t] τούτου Ꝛ.—[u] ἃ ꝚΔ.—[v] με φθῇς Ficinus, μ' ἔφθης ꝚΔ, μεμφθῇς ΓΛΞΣΥΒCFH et corr Π, μεμφης E : μεμφῇς *ς. (θ supra lineam)

τῷ] Ald. τῳ. Bas. 2. τό. male. Fisch.

μεμφῇς] Steph. 'Si emendanda sit hæc lectio, in μεμφθῇς mutanda fuerit.' Scilicet vidisse videtur, Ficinum locum vertisse, *Post hoc ne me prævenias* —. Unde eum legisse certissimum arbitror μή με φθῇς· quam lectionem ego genuinam puto; præsertim quum sequatur πρότερον ἔλθω, non ἔλθῃ, ut vitiose scriptum legitur in Bas. 2. Certe vulgata scriptura μέμφῃς manifeste mendosa est. Hæc quum scripsissem, vidi, Stephanum in notis ipsum probasse lectionem μή με φθῇς· 'Mihi tandem,' inquit, 'conjectura

μεν,[x] μέτιμεν.[y] οὐ μὴν ἀλλὰ τοῦτό γε αὖ παντάπασι φύλαξαι,[z] μή ποτε παρ' ἐμοῦ δόξῃς αὐτὸ ἐναργῶς διωρισμένον ἀκηκοέναι.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ[a] ποῖον;

ΞΕ. Εἶδός τε καὶ μέρος ἕτερον ἀλλήλων εἶναι.

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Ὡς εἶδος μὲν ὅταν[b] ᾖ του, καὶ μέρος αὐτὸ ἀναγκαῖον[c] εἶναι τοῦ πράγματος ὅτου περ ἂν εἶδος λέγηται· μέρος δὲ εἶδος[d] οὐδεμία ἀνάγκη. ταύτῃ με ἢ 'κείνῃ[e] μᾶλλον,[f] ὦ Σώκρατες, ἀεὶ φάθι[g] λέγειν.

ΝΕ. ΣΩ. Ταῦτ' ἔσται.

ΞΕ. Φράσον δή μοι τὸ μετὰ τοῦτο.

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖον;

ΞΕ. Τὸ τῆς ἀποπλανήσεως ὁπόθεν ἡμᾶς δεῦρ' ἤγαγεν. II. ii. 259.
οἶμαι μὲν γὰρ[h] μάλιστα, ὅθεν ἐρωτηθεὶς σὺ τὴν ἀγελαιοτροφίαν ὅπῃ διαιρετέον εἶπες μάλα προθύμως δύ' εἶναι ζώων[i] γένη, τὸ μὲν ἀνθρώπινον, ἕτερον δὲ τῶν ἄλλων ξυμπάντων θηρίων[j] ἕν.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Καὶ ἔμοιγε δὴ τότ'[k] ἐφάνης μέρος ἀφαιρῶν ἡγεῖσθαι καταλιπεῖν τὸ λοιπὸν αὖ πάντων γένος ἕν, ὅτι πᾶσι ταὐτὸν ἐπονομάζειν ἔσχες ὄνομα, θηρία καλέσας.

ΝΕ. ΣΩ. Ἦν καὶ ταῦτα οὕτως.

ΞΕ. Τὸ δέ γε,[l] ὦ πάντων ἀνδρειότατε, τάχ' ἄν, εἴ που φρόνιμόν ἐστί τι ζῷον ἕτερον, οἷον δοκεῖ τὸ τῶν γεράνων, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο, [ὃ] κατὰ ταὐτὰ ἴσως διονομάζοι,[m] καθά

μεν ΔΠ : ἰχνεύοντες *s.—[y] μέτειμεν Γ.—[z] φυλάξαι ϡΔΠΣΤΗ.—[a] τὸ...εἶναι om H.—[b] ἦτον ΣΥ, ἤ τινὸς H.—[c] αὐτὸ ἀναγκαῖον ϡΓΔΛΠΒCH : ἀναγκαῖον αὐτὸ *s.—[d] εἴδους ϡΓΔΛΞΠΣΥΒC.—[e] ἢ ἐκείνῃ Λ, ἤκειν ἢ Δ et pr Π, ἢ κεινὴ ϡ : ἢ κείνῃ *s. θ —[f] μᾶλλον om Λ.—[g] φασι E, φασὶ F.—[h] γὰρ om F.—[i] ζώιων B, qui sic ubique.—[j] θηρίον Ξ.—[k] τοῦτ' ϡΔΠ.—[l] λέγε ϡΔ et pr Π.—[m] διονομάζοι ΓΛCH, διονομάζει (οι)

φύλαξαι] Bas. 2. φυλάξαι. male. Fisch.

ἀλλήλων] Steph. 'For. ἀλλήλοιν, ut modo dictum fuit.' non male. Fisch.

ᾗ του] Ald. Bas. 1. ἦτον· sed Bas. 2. habet ᾗ του, ut Cornarius legendum monuit. Atque inde intelligi potest, quid de fide Stephani sentiendum sit, qui, 'male,' inquit, 'in prioribus editionibus ἦτον, pro ᾗ του, id est, ᾗ τινος.' Fisch.

κατὰ ταῦτα] Magis integram lectionem videtur sequutus hic esse Ficinus, et κατὰ ταυτὰ inter alia legisse. Steph.

κατὰ ταυτὰ quidem Ficinum legisse, certissimum videtur, idque, ut ego arbi-

περ καὶ σύ, γεράνους μὲν ἓν γένος ἀντιτιθὲν[n] *τοῖς ἄλλοις ζώοις καὶ σεμνῦνον αὐτὸ ἑαυτό, τὰ δὲ ἄλλα μετὰ τῶν ἀνθρώπων ξυλλαβὸν*[o] *εἰς ταὐτὸ οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἴσως θηρία προσείποι.*[p] *πειραθῶμεν οὖν ἡμεῖς ἐξευλαβεῖσθαι πάνθ' ὁπόσα τοιαῦτα.*

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Μὴ *πᾶν τὸ τῶν*[q] *ζώων γένος διαιρούμενοι, ἵνα ἧττον αὐτὰ πάσχωμεν.*

II. ii. 260. ΝΕ. ΣΩ. Οὐδὲν *γὰρ δεῖ.*[r]

ΞΕ. Καὶ[s] *γὰρ οὖν καὶ τότε ἡμαρτάνετο ταύτῃ.*

ΝΕ. ΣΩ. Τί *δή;*

ΞΕ. Τῆς *γνωστικῆς ὅσον ἐπιτακτικὸν ἡμῖν μέρος, ἦν που τοῦ ζωοτροφικοῦ γένους, ἀγελαίων μὴν*[t] *ζώων. ἦ γάρ;*

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

II. 264. ΞΕ. Διῄρητο *τοίνυν ἤδη καὶ τότε ξύμπαν τὸ ζῶον τῷ τιθασῷ*[u] *καὶ ἀγρίῳ. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τιθασεύεσθαι*[v] *φύσιν ἥμερα προσείρηται, τὰ δὲ μὴ ἔχοντα ἄγρια.*

ΝΕ. ΣΩ. Καλῶς.

ΞΕ. Ἣν *δέ γε θηρεύομεν*[w] *ἐπιστήμην, ἐν τοῖς ἡμέροις ἦν τε καὶ ἔστιν, ἐπὶ τοῖς ἀγελαίοις μὴν*[x] *ζητητέα θρέμμασιν.*

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Μὴ *τοίνυν διαιρώμεθα ὥς περ τότε, πρὸς ἅπαντα ἀποβλέψαντες, μηδὲ σπεύσαντες,*[y] *ἵνα δὴ ταχὺ γενώμεθα πρὸς τῇ πολιτικῇ. πεποίηκε γὰρ ἡμᾶς καὶ νῦν παθεῖν τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν πάθος.*

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖον;

ΞΕ. Οὐχ *ἡσύχους εὖ διαιροῦντας ἠνυκέναι*[z] *βραδύτερον.*

BE : *διονομάζει* [m] ϛ.—[n] *ἀντιτεθὲν* Λ.—[o] *ξυλλαβὼν* F.—[p] *προσείπῃ* ΞΣΥ.—[q] *τῶν* om ϛ.—[r] *δεῖ...γνωστικῆς* om Σ.—[s] *καὶ* ...] hæc eidem dant ΞΥ.—[t] *ἦν* ΧΔΠΣΥ.—[u] *τιθασῷ* ΛΞΣΥBC et rc Π, *τιθάσω* ΧΔΠ, *τιθάσσω* Γ: *τιθασσῷ* ϛ.—[v] *τιθασεύεσθαι* ΧΔΛΠΥBC. Σ autem, qui id verbum alias ubique per simplex *σ* effert, hoc loco cum ϛ duo habet.—[w] *θηρεύσομεν* Γ.—[x] *μὲν* Η, *μὴ* corr Π.—[y] *σπεύσαντες* E.—
δον

tror, rectius: sed an reliqua verba aliter legerit, ipsi lectores statuant. Vertit enim totum locum sic, *Hoc, o omnium fortissime Socrates, perinde videtur esse, ac si quod aliud animal, ut grus, aut aliud tale, prudentiæ particeps, eodem, quo tu, pacto grues rationales vocet, sibi ex eo placens* —. Fisch.

θηρεύομεν] Ald. Bas. 1. 2. *θηρεύωμεν.* male. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ[a] καλῶς γε, ὦ ξένε, πεποίηκεν.

§. 8. ΞΕ. Ταῦτ' ἔστω. πάλιν δ' οὖν ἐξ ἀρχῆς τὴν II. ii. 261.
κοινοτροφικὴν πειρώμεθα διαιρεῖν· ἴσως γὰρ καὶ τοῦτο, ὃ σὺ προθυμεῖ,[b] διαπεραινόμενος ὁ λόγος αὐτός σοι κάλλιον μηνύσει. καί μοι φράζε.

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖον δή;[c]

ΞΕ. Τόδε, εἴ[d] τινων πολλάκις ἄρα διακήκοας· οὐ[e] γὰρ δὴ προστυχής[f] γε αὐτὸς οἶδ' ὅτι γέγονας ταῖς ἐν τῷ Νείλῳ τιθασείαις[g] τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ἐν ταῖς βασιλικαῖς λίμναις. ἐν μὲν γὰρ κρήναις τάχ' ἂν ἴσως[h] εἴης ᾐσθημένος.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν καὶ ταῦτα τεθέαμαι[i] κἀκεῖνα πολλῶν ἀκήκοα.

ΞΕ. Καὶ μὴν χηνοβωτίας[j] γε καὶ γερανοβωτίας, εἰ καὶ μὴ πεπλάνησαι περὶ τὰ Θετταλικὰ πεδία, πέπυσαι γοῦν[k] καὶ πιστεύεις εἶναι.

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Τοῦδ' ἕνεκά[l] τοι[m] πάντα ἠρώτησα ταῦτα, διότι τῆς τῶν ἀγελαίων τροφῆς ἔστι μὲν ἔνυδρον, ἔστι δὲ καὶ ξηροβατικόν.[n]

κ ὲ
[z] ἠνυμέναι E.—[a] καὶ om ΔΣΥ et pr Ξ.—[b] προθυμεῖ pr Γ.—[c] τὸ δὴ H.—[d] εἴ add ΔΠΣ et pr Ξ.—[e] οὐδὲ Γ.—[f] προστυχὼν Γ.—[g] τιθασείαις 𝔄: τιθασσείαις s.—[h] ἴσως om pr Ξ.—[i] τεθέασαι Λ.—[j] χηνοβωτίας...γερανοβωτίας 𝔄ΓΔΛΠΒCH, χηνοβατίας...γερανοβατίας ΣΥ: χηνοβοτίας...γερανοβοτίας *s.—[k] γοῦν om F.—[l] εἵνεκά omnes.—[m] τοι 𝔄ΓΔΛΞΠΒCH: τι *s.—[n] ξηροβατικὸν Γ.—[o] δεῖ Ξ.—[p] σχίζειν ΣΥ,

§. 8. διαπεραινόμενος] Bas. 2. διαπεραινούμενος. Fisch.

ἰχθύων, καὶ τῶν] Vid. Ælianus V. H. viii. 4. et xii. 30. Plinius H. N. xxxii. 2. Fisch.

χηνοβοτίας] In libris olim nonnullis scriptum fuisse videtur χηνοβοσίας γε καὶ γερανοβοσίας. Certe in codicibus Pollucis, qui respexit ad hunc locum Onom. ix. 16. ita legitur, et apud Hesychium est, Χηνοβοσία· χηνοβοσκία. Verba Pollucis sunt, τάχα δὲ καὶ γερανοβοσίαι, καὶ χηνοβοσίαι, κατὰ Πλάτωνα. Sed arbitror cum Kuhnio, scripturam γερανοβοσία et χηνοβοσία fuisse communem, alteram Atticam. Quæ quidem ratio tutior est et melior, quam Jungermani ratio, qui libros Platonis emendandos esse censebat e libris Pollucis. Sic Attici, Mœride auctore, ἀνοητία dixere, quum reliqui Græci forma nominis altera, ἀνοησία, usi sint: ubi v. Pierson. Fisch.

τι] Steph. 'Malim τοι.' recte, opinor. Cæterum Ald. Bas. 1. 2. εἵνεκα. Fisch.

ξηροβατικὸν] Steph. 'Scribendum puto ξηροβοτικόν.' male. id quod vel Athenæus docet, qui laudat hunc locum Platonis iii. p. 99. B. Διὰ ταῦτα τοιαῦτα ὁ θαυμάσιος Πλάτων, inquiens, ἐν τῷ Πολιτικῷ εἰπὼν, ξηροβατικά τινα ζῶα καὶ ὑδροβατικὰ ἄλλα, ξηροτροφικόν τε καὶ ὑγροτροφικὸν καὶ ξηρονομικὸν, ἐπὶ ζώων χερσαίων καὶ ἐνύγρων καὶ ἐναερίων, ἐπιλέγει, ὥσπερ παρακελευόμενος τούτοις τοῖς ὀνοματοποιοῖς φυλάττεσθαι τὴν καινότητα. Fisch.

πεζονομικόν. τοῦ δὲ πεζονομικοῦ μάλιστα ἀπετέμνετο τέχνη τῆς ἀκεράτου φύσεως θρεπτική. ταύτης δ' αὖ[g] τὸ μέρος οὐκ ἔλαττον τριπλοῦ[h] συμπλέκειν ἀναγκαῖον, ἄν εἰς[i] ἕν τις αὐτὸ ὄνομα ξυναγαγεῖν[j] βουληθῇ, γενέσεως ἀμίκτου[k] νομευτικὴν[l] ἐπιστήμην προσαγορεύων. τὸ δ' ἀπὸ τούτου τμῆμα, ἐπὶ ποίμνῃ δίποδι μέρος ἀνθρωπονομικὸν[m] ἔτι[n] λειφθὲν[o] μόνον, τοῦτ' αὐτό ἐστιν ἤδη[p] τὸ ζητηθέν, ἅμα βασιλικὸν ταὐτὸ[q] κληθὲν καὶ πολιτικόν.

ΝΕ. ΣΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἆρά γ', ὦ Σώκρατες, ἀληθῶς ἡμῖν τοῦτο, καθάπερ σὺ νῦν εἴρηκας, οὕτως ἐστὶ καὶ πεπραγμένον;[r]

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον δή;

ΞΕ. Τὸ παντάπασιν[s] ἱκανῶς εἰρῆσθαι τὸ προτεθέν. ἢ τοῦτ' αὐτὸ καὶ μάλιστα ἡ ζήτησις ἐλλείπει, τὸ τὸν λόγον εἰρῆσθαι μέν πως, οὐ μὴν παντάπασί γε τελέως ἀπειργάσθαι;[t]

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς εἶπες;

ΞΕ. Ἐγὼ νῷν πειράσομαι τοῦτ' αὐτὸ ὃ διανοοῦμαι, νῦν ἔτι μᾶλλον δηλῶσαι.

II. ii. 269. ΝΕ. ΣΩ. Λέγοις ἄν.[u]

ΞΕ. Οὐκοῦν τῶν νομευτικῶν ἡμῖν πολλῶν φανεισῶν ἄρτι τεχνῶν μία τις ἦν ἡ πολιτικὴ καὶ μιᾶς τινὸς ἀγέλης ἐπιμέλεια;

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Ταύτην δέ γε διώριζεν ὁ λόγος οὐχ ἵππων εἶναι τροφὸν οὐδ' ἄλλων θηρίων, ἀλλ' ἀνθρώπων κοινοτροφικὴν ἐπιστήμην.

[f] ἀγελαιοτροφικόν om ΣΥ.—[g] αὖ om Γ.—[h] τριπλοῦν ΧΓΔΛΠΒCEFH.—[i] εἰ Λ et corr F.—[j] ξυναγαγεῖν ΧΔΠ : ξυνάγειν ς.—[k] ἀμίκτου Bœckhius, οὐ μικτοῦ rc Ε cum ς : μικτοῦ ceteri.—[l] νομευτικὴν Heindorfius : libri νομευτικῆς.—[m] ἀνθρωπικὸν F.—[n] ἕνι ΧΔ et pr Π.—[o] ληφθὲν ΛF.—[p] δὴ Δ.—[q] ταυτὸ ΧΔΛΠ : ταὐτὸν *ς.—
σται
[r] παραπεπραγμένον F.—[s] ante ἱκανῶς omisi καὶ cum ΧΓΔΠ.—[t] ἀπειργάσθαι F,

§. 10. γενέσεως] Steph. 'Videri posset nomen γενέσεως mutandum in γένους, nisi talis usus nominis illius alibi extaret: sed μικτοῦ pro μικτῆς suspectum non immerito fortasse fuerit.' Mihi vero non suspectum est, quum sciam, Atticos solere hujusmodi adjectivis uti utroque in genere, ita ut dicant ὁ et ἡ μικτός. Vid. omnino Animadvers. ad Weller. p. 136. ss. Fisch.

ὅ περ ἐν τῷ[z] πρόσθεν ἐλέγομεν, ὅτι δεῖ μεσοτομεῖν ὡς[a] μάλιστα, τοῦτ' ἔχουσαν μᾶλλον, μακροτέραν γε μήν. ἔξεστιν οὖν, ὁποτέραν ἂν βουληθῶμεν, ταύτην πορευθῆναι.

ΝΕ. ΣΩ. Τί δέ; ἀμφοτέρας ἀδύνατον;

ΞΕ. Ἅμα γ', ὦ θαυμαστέ· ἐν μέρει γε μὴν δῆλον ὅτι II. ii. 263.
δυνατόν.

ΝΕ. ΣΩ. Ἐν μέρει τοίνυν ἔγωγε ἀμφοτέρας αἱροῦμαι.

ΞΕ. Ῥᾴδιον, ἐπειδὴ τὸ λοιπὸν βραχύ. κατ' ἀρχὰς μὴν[b] καὶ μεσοῦσιν[c] ἅμα τῆς πορείας χαλεπὸν ἂν ἦν[d] ἡμῖν τὸ πρόσταγμα· νῦν δ' ἐπειδὴ δοκεῖ ταύτῃ, τὴν μακροτέραν πρότερον[e] ἴωμεν· νεαλέστεροι[f] γὰρ ὄντες ῥᾷον αὐτὴν πορευσόμεθα. τὴν δὲ δὴ[g] διαίρεσιν ὅρα.

§. 9. ΝΕ. ΣΩ. Λέγε.

ΞΕ. Τὰ πεζὰ ἡμῖν τῶν ἡμέρων, ὅσα περ ἀγελαῖα, διῃρημένα ἐστὶ φύσει δίχα.[h]

ΝΕ. ΣΩ. Τίνι;[i]

ΞΕ. Τῷ τῶν μὲν τὴν γένεσιν ἄκερων[j] εἶναι, τῶν δὲ κερασφόρον.[k]

ΝΕ. ΣΩ. Φαίνεται.

τοῦ οὖ
[x] τὸ πεζὸν E.—[y] τεταμένῳ corr Γ.—[z] τὰ Σ.—[a] ὥσπερ Δ.—[b] μὴν ϤΔΠ: μὲν οὖν
a
*ς.—[c] μισοῦσιν Σ.—[d] ἦν om ΣΥ.—[e] προτέραν ϤΓΞ.—[f] νεαρέστεροι corr Γ, νεο-
δίχα
λέστεροι E.—[g] δὴ om Λ.—[h] φύσει δίχα ϤΓΔΠCH et rc ΞB, φύσει F, δίχα ΣΥ cum pr Ξ et γρ E: φύσει ς.—[i] τίνι ϤΓΔΛΞΠΣΥBCH: τί δὴ *ς.—[j] ἀκέρων EH.—[k] κε-

τί δὲ ἀμφοτέρ.] Steph. 'For. τί δέ; ἀμφοτέρας.' recte: ipsa Hospitis responsio hanc rationem confirmat. Neque vero aliter accepit verba Ficinus: vertit enim, *An per utrumque proficisci non licet?* Fisch.

μεσοῦσιν] Steph. 'Quidam reposuit μεσσούσης· sed Aristides constructionem illam, et quidem cum eodem genitivo, imitatione sua comprobat.' Hujus conjecturæ auctor quis esset, ignorabamus: sed admodum vereor, ne voluerit Stephanus notare Ficinum, qui vertit, *sane in principio, mediove itinere*. Ex his vero verbis non putamus colligi posse, Ficinum legisse μεσαύσης, quum potuerit sensum verborum sequutus esse. Cæterum recte tuitus est Stephanus alteram lectionem auctoritate Aristidis, cujus locum in Thes. L. Gr. laudavit v. Μεσόω. Fisch.

νεαλέστεροι] Schol. Aug. νεαλέστεροι· νεαλής, ὁ πρόσφατος· εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἁλσὶ πατουμένων ἡ λέξις· ἔτι δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς ἰχθὺς, καὶ δὴ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς. Non dissentiunt ab eo Hesych. Auctor Etymol. M. et Ammon. Sed νεαλὴς haud dubie est tantum a νέος ductum, ita, ut sit simpliciter vocabulum παράγωγον. Cæterum pro πατουμένων, ut etiam in Hesychio legitur, reponi debet πεπασμένων, ex Ammonio. Fisch.

§. 9. φύσει] Steph. 'Post φύσει quidam vet. habet δίχα· deinde Socrates in iisdem interrogat Τίνι; non Τί δή.' Nimirum in Bas. 2. est ΣΩ. δίχα τίνι; Fisch.

ἄκερων] Bas. 1. 2. ἀκέρων. Fisch.

τῷ στόματι τὴν τῆς αὑτοῦ ποίμνης ἄριστα μεταχειριζόμενος μουσικήν. καὶ δὴ καὶ τῶν ἄλλων πέρι νομέων ὁ αὐτὸς τρόπος. ἢ γάρ;

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθότατα.

ΞΕ. Πῶς οὖν ἡμῖν ὁ λόγος ὀρθὸς φανεῖται καὶ ἀκέραιος ὁ περὶ τοῦ βασιλέως, ὅταν αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης θῶμεν[r] μόνον ἐκκρίνοντες μυρίων ἄλλων ἀμφισβητούντων;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Οὐκοῦν ὀρθῶς ὀλίγον ἔμπροσθεν ἐφοβήθημεν ὑποπτεύσαντες μὴ λέγοντες μέν τι[s] τυγχάνοιμεν σχῆμα βασιλικόν, οὐ μὴν[t] ἀπειργασμένοι γε εἶμέν[u] πω δι' ἀκριβείας

μεν Ξ: φῶμεν *ς.—[s] τοι ΓΛ.—[t] οὐκοῦν Δ.—[u] εἶμεν Δ, εἰμέν Χ: ἦμεν corr Π cum

ἀκέραιος] Steph. 'Legitur etiam ἀκριβής' nimirum in Bas. 2. At Ficinus quoque legit ἀκέραιος. vertit enim, *integer*. Atque hæc lectio haud dubie vera est, quum ἀκέραιος exquisitius sit elegantiusque dictum, quam ἀκριβής. Timæus: Ἀκέραιοι· οἱ ἔξω κηρός· ubi v. Ruhnquenius. Fisch.

φῶμεν] Steph. 'Est et alia lectio θῶμεν quam sequitur Ficinus, eodem manente sensu. Sic autem dixit θήσομεν p. 258. circa finem.' Recte: nam versio Ficini habet, *ponimus*: et in Bas. 2. diserte scriptum est θῶμεν. Fisch.

ἐκκρίνοντες] Scribendum est sine dubio ἐγκρίνοντες. Hæc autem Regis cum pastore assimilatio insignem habet sublimitatis vim. Cf. Legg. iv. p. 713. C. ubi aurea ætate Saturnus dicitur hominibus præposuisse non homines, qui ipsos regerent, sed ejusmodi naturas, quæ tanto essent hominibus superiores, quanto nunc sunt gregibus pastores. Cf. infra p. 271. D. et Critia p. 109. B. Dii, cum terram invicem secundum varias ipsius regionis distribuissent, οἷον νομεῖς κτήματα καὶ ποίμνια καὶ θρέμματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον· πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες, ἀλλ' ᾗ μάλιστα διάνοιαν οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβέρνων. Cui loco si conferamus quam ipsius versionem dedit Ficinus, reperiemus, multa ei et præclara jam deesse, quæ in Ficini Cod. exstiterunt. Sic enim vertit: *Hosce, veluti greges ipsorum possessionesque et armenta nutrivere, hoc tantum excepto, quod corporibus corpora cogere noluerunt, quemadmodum plagis pecora jumentaque pastores solent: at vero tanquam docile et obediens animal, quasi ex puppe navem agilem dirigentes, persuasione pro gubernaculis utebantur, eaque animam attingebant et pro arbitrio suo ita ducentes mortale genus omne gubernabant.* Sed sublimis sententiæ jacturam, ut hæc Ficini versio, ita Plutarchi locus aliquantum compensat, qui manifeste sententiam exprimit. Locus ille est in Præc. Ger. Reip. t. ii. p. 801. D. qui, etsi longiusculus, totus apponendus est, ut sensus appareat: Οὐ μὴν ἀμελητέον γε διὰ τοῦτο τῆς περὶ τὸν λόγον χάριτος καὶ δυνάμεως, ἐν ἀρετῇ θεμένους τὸ σύμπαν, ἀλλὰ τὴν ῥητορικὴν νομίσαντες μὴ δημιουργὸν, ἀλλά τι συνεργὸν εἶναι πειθοῦς, ἐπανορθωτέον τὸ τοῦ Μενάνδρου, Τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος. καὶ γὰρ ὁ τρόπος καὶ ὁ λόγος· εἰ μὴ νὴ Δία φήσει τις ὡς τὸν κυβερνήτην ἄγειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον, καὶ τὸν ἱππέα στρέφειν τὸν ἵππον, οὐ τὸν χαλινὸν, οὕτως πόλιν πείθειν, οὐ λόγῳ ἀλλὰ τρόπῳ χρωμένην, ὥσπερ οἴακι καὶ χαλινῷ τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν, ὅπερ εὐστροφώτατον ζῷον, ὥς φησι Πλάτων, οἷον ἐκ πρύμνης ἁπτομένην καὶ κατευθύνουσαν· Obiter moneo, in eodem dialogo paullo ante pro τοῖς δ' ἐνθένδε ἐκπλέουσιν ἐπὶ τὸ πᾶν πέλαγος legendum esse τ. δ' ἐ. ε. ἐπὶ τὸ πέραν πέλαγος. Heusd.

ἦμεν] Repono εἶμεν, quod sit per syncopen dictum pro εἴημεν et conveniat cum τυγχάνοιμεν. Steph.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δέ γε λοιπὸν ἔτι τῆς λείας[x] ἀγέλης τῶν ἡμέρων ἀμιγὲς γένει πρὸς ἄλληλα.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τί δ'; ὁ πολιτικὸς ἆρ' ἐπιμέλειαν ἔχειν φαίνεται πότερα κοινογενοῦς[y] φύσεως ἤ τινος ἰδιογενοῦς;

ΝΕ. ΣΩ. Δῆλον ὅτι τῆς ἀμίκτου.

ΞΕ. Ταύτην δὴ δεῖ[z] καθά περ τὰ ἔμπροσθεν, ὡς ἔοικεν, II. ii. 265.
ἡμᾶς δίχα διαστέλλειν.

ΝΕ. ΣΩ. Δεῖ γὰρ οὖν.

ΞΕ. Καὶ μὴν[a] τό γε ζῷον, ὅσον ἥμερον καὶ ἀγελαῖον, II. 266.
σχεδὸν πλὴν γενοῖν δυοῖν πᾶν ἤδη κατακεκερμάτισται. τὸ γὰρ τῶν κυνῶν οὐκ ἐπάξιον καταριθμεῖν γένος ὡς ἐν ἀγελαίοις θρέμμασιν.

ΝΕ. ΣΩ. Οὐ γὰρ οὖν. ἀλλὰ τίνι δὴ τὼ δύο διαιροῦμεν;

ΞΕ. Ὧι περ[b] καὶ[c] δίκαιόν γε Θεαίτητόν τε καὶ σὲ διανέμειν, ἐπειδὴ καὶ[d] γεωμετρίας ἅπτεσθον.

ΝΕ. ΣΩ. Τῷ;

ΞΕ. Τῇ[e] διαμέτρῳ δή που καὶ πάλιν τῇ τῆς διαμέτρου διαμέτρῳ.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς εἶπες;

ΞΕ. Ἡ φύσις ἣν τὸ γένος ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων κέκτηται, μῶν ἄλλως πως εἰς τὴν πορείαν πέφυκεν ἢ καθά περ ἡ διάμετρος ἡ δυνάμει δίπους;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκ ἄλλως.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἥ γε τοῦ λοιποῦ γένους πάλιν ἐστὶ κατὰ δύναμιν αὖ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως διάμετρος, εἴ περ δυοῖν γέ ἐστι ποδοῖν δὶς πεφυκυῖα.[f]

[x] λείας ꝸΔΠ: μιᾶς *ς.—[y] κοινογενῆ ΣΤ.—[z] δεῖ δὴ Λ.—[a] μὴ Λ.—[b] ὥσπερ ΛCH.—[c] prius καὶ om ΛΗ.—[d] καὶ add ꝸΓΔΛΞΠΣΤΒCH.—[e] τῇ δὲ Ξ.—[f] πεφυκυῖαν F.—

tionem illam τὸ ποῖον, respondetur adverbio ὅτι. vide igitur annon scribendum sit ὅ,τι, id est ὅπερ. Steph.

τί δ' ὁ πολιτικὸς ἆρ' ἐπιμ.] Steph. 'Scribendum puto τί δ' ὁ πολιτικός; ἆρ' ἐπιμέλ. κ. τ. λ. Videtur quoque πλεονάζειν adverbium πότερα, quum præcedat ἆρα· alioqui bimembrem esse hanc orationem oporteret, et prius membrum claudi verbo φαίνεται.' Recte. Jam in Bas. 2. interpunctum est sic, τί δ' ὁ πολιτικός; sed πότερα nobis redundare non videtur: nam ut ἆρα cohæret cum verbis ἐπιμέλειαν ἔχειν φαίνεται, ita πότερα refertur ad ἤ. Fisch.

ᾧπερ] Bas. 2. ὥσπερ. male, quum præcedat τίνι. Fisch.

ὅθεν[p] μὲν ἀνατέλλει νῦν, εἰς τοῦτον τότε τὸν τόπον ἐδύετο, ἀνέτελλε[q] δ'[r] ἐκ τοῦ ἐναντίου, τότε δὲ δὴ μαρτυρήσας ἄρα ὁ θεὸς Ἀτρεῖ μετέβαλεν[s] αὐτὸ[t] ἐπὶ τὸ νῦν σχῆμα.

ΝΕ. ΣΩ. Λέγεται γὰρ οὖν δὴ καὶ τοῦτο.

ΞΕ. Καὶ μὴν αὖ καὶ τήν γε βασιλείαν ἣν[u] ἦρξε Κρόνος πολλῶν ἀκηκόαμεν.

ΝΕ. ΣΩ. Πλείστων μὲν οὖν.

ΞΕ. Τί δέ; τὸ τοὺς ἔμπροσθεν φύεσθαι γηγενεῖς καὶ μὴ ἐξ ἀλλήλων[v] γεννᾶσθαι;

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ τοῦτο ἓν τῶν πάλαι λεχθέντων.

ΞΕ. Ταῦτα τοίνυν ἔστι μὲν ξύμπαντα ἐκ ταὐτοῦ πάθους, καὶ πρὸς τούτοις ἕτερα μυρία καὶ τούτων ἔτι θαυμαστότερα, διὰ δὲ χρόνου πλῆθος τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ διεσπαρμένα εἴρηται χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων. ὃ δ' ἐστὶ πᾶσι τούτοις αἴτιον τὸ πάθος, οὐδεὶς εἴρηκε, νῦν δὲ δὴ λεκτέον· εἰς γὰρ τὴν τοῦ βασιλέως ἀπόδειξιν πρέψει[w] ῥηθέν.

§. 13. ΝΕ. ΣΩ. Κάλλιστ' εἶπες, καὶ λέγε μηδὲν ἐλλείπων.[x]

II. ii. 273. ΞΕ. Ἀκούοις ἄν. τὸ γὰρ πᾶν τόδε τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ξυμποδηγεῖ πορευόμενον καὶ συγκυκλεῖ, τοτὲ δ' ἀνῆκεν,

δ λ
ΧΔΠ.—[m] τῷ F.—[n] φησὶ Γ.—[o] ἀστέρων Γ.—[p] οὐδὲν, in mg ὅθεν, F.—[q] ἀνέτελε Ξ, ἀνέτειλε ΣΥ.—[r] δὲ om Ξ.—[s] μετέβαλλεν ΠΕF.—[t] αὐτὸν Π.—[u] ἣ Δ et pr Π, ᾗ
λλ
Χ.—[v] ἀδήλων ΒΕ, ἀδήλων ΓCFH.—[w] τὸ ΣΥ: vulgatam corr Ξ.—[x] ἐλλεῖπον ΧΔ

μετέβαλεν] Ald. Bas. 1. μετέβαλλεν· male. Fisch.

ἀλλήλων] Ald. Bas. 1. 2. ἀδήλων· quod Cornarius monuit mutandum esse in ἀλλήλων, ut ipse jam Ficinus legit. vertit enim, *e terra procreari, haud vero ex se invicem.* rectissime: ut §. 15. Fisch.

ἀπέσβηκε] Suidas: Ἀπέσβη· ἐσβέσθη, ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν. Ἀπέσβηκε λέγουσι τὸ ἀπεσβέσθη, οἵ τε ἄλλοι, καὶ Πλάτων Πολιτικῷ. Timæus: Ἀπέσβη· τέθνηκεν· quam glossam Ruhnquenius putabat ex hoc loco sumtam esse, ita ut Timæus ἀπέσβη legisse videretur, non ἀπέσβηκε. recte. Sed si glossa sit Platonica, neque aliena; inserendum arbitror e Suida ἐπαύσατο ante τέθνηκεν, ut glossema respondeat glossæ. Fisch.

§. 13. τὸ γὰρ πᾶν κ. τ. λ.] Hic locus, inde a verbis τὸ γὰρ πᾶν usque ad verba γίγνηται τροπή §. 14. habetur apud Euseb. Præp. Evang. xi. 32. p. 559. Fisch.

πορευόμενον] Euseb. πορευόμενος· minus bene. Cæterum laudatur hic ipse locus a Demetrio Phalereo περὶ ἑρμ. §. 5. ita, Τὸ γὰρ δὴ πᾶν τόδε, τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς πορευόμενον ξυμποδηγεῖ καὶ συγκυκλεῖ. Ita Victorius edidit, et post eum alii. recte. nam Aldus dederat πορευόμενος ποδηγεῖ. Δὴ non dubium est, quin recipi debeat in libros Platonis. Fisch.

τοτὲ δ' ἀνῆκεν] Ald. τὸ τὲ [illegible]. Fisch.

τὴν βραχυτέραν ὁδὸν ἥ τις τότε ἦν ἐπὶ τὸν[w] τοῦ βασιλέως ὅρον, αὐτός σοι πρότερον ἔλθω;

ΝΕ. ΣΩ. Σφόδρα γε.

ΞΕ. Λέγω δὴ[x] δεῖν τότε εὐθὺς τὸ πεζὸν τῷ δίποδι πρὸς τετράπουν[y] γένος διανεῖμαι, κατιδόντα δὲ τἀνθρώπινον ἔτι μόνῳ τῷ πτηνῷ ξυνειληχὸς[z] τὴν δίποδα ἀγέλην πάλιν τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτεροφυεῖ τέμνειν, τμηθείσης δὲ αὐτῆς καὶ τότ' ἤδη τῆς ἀνθρωπονομικῆς δηλωθείσης τέχνης φέροντα τὸν πολιτικὸν καὶ βασιλικόν, οἷον ἡνίοχον εἰς αὐτὴν ἐνστήσαντα,[a] παραδοῦναι τὰς τῆς πόλεως ἡνίας, ὡς οἰκείας καὶ[b] αὐτῷ ταύτης οὔσης τῆς ἐπιστήμης.

ΝΕ. ΣΩ. Καλῶς καὶ καθαπερεὶ χρέος ἀποδέδωκάς[c] μοι τὸν λόγον, προσθεὶς τὴν ἐκτροπὴν οἷον τόκον καὶ ἀναπληρώσας[d] αὐτόν. II. 267.

§. 10. ΞΕ. Φέρε δή, καὶ ξυνείρωμεν ἐπανελθόντες ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μέχρι τῆς τελευτῆς τὸν λόγον τοῦ ὀνόματος τῆς τοῦ πολιτικοῦ τέχνης.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Τῆς γνωστικῆς τοίνυν ἐπιστήμης ἡμῖν ἦν κατ' ἀρχὰς μέρος ἐπιτακτικόν· τούτου δὲ ἀπεικασθὲν τὸ μόριον αὐτεπιτακτικὸν[e] ἐῤῥήθη. ζωοτροφικὴ δὲ πάλιν αὐτεπιτακτικῆς οὐ τὸ σμικρότατον τῶν γενῶν ἀπεσχίζετο· καὶ ζωοτροφικῆς εἶδος ἀγελαιοτροφικόν,[f] ἀγελαιοτροφικοῦ δ' αὖ II. ii. 268.

—[w] τὸν om ΣΥ.—[x] δὲ ΥΕF.—[y] πρὸς τὸ τετράπουν CH et rc ΠΒ, προστέτραπται Γ.—[z] συνειχὸς Δ.—[a] στήσαντα BC.—[b] καὶ om Ξs.—[c] ἀπέδωκάς ΧΔΠ.—[d] ἀνεκλήρωσας (ικ) Γ.—[e] αὐτεπιτακτικὸν ΓΛCH et mg F, αὐτεπιτακτὸν Ξ: αὐτεπίτακτον s.—

videor assequutus genuinam hujus loci scripturam: ut nimirum ex μεμφῆς faciamus, non μεμφθῆς, sed (sunt enim δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι) με φθῇς· ita legendo hunc locum, ἵνα μή με φθῇς ἐρωτήσας —. Ac ne quis huic meæ conjecturæ assentiri recuset afferam locum, in quo ἔφθην itidem participio jungitur, cujus eadem est quæ et illius ἐρώτησις significatio. Is est infr. p. 302. E. σμικρόν γε ἔφθης με ἐρόμενος.' Fisch.

χρέος] Sic scriptum legitur hoc nomen in omnibus libris editis. At ex observatione Eustathii et Mœridis scribi debet χρέως. nam Mœris quidem, χρέως, inquit, Ἀττικῶς· διὰ τοῦ ω μεγάλου· διὰ τοῦ ο μικροῦ, Ἕλληνες· sed Eustathius ad Il. Υ, 746. p. 958. Rom. hæc præcipit, ex Rhetorico quodam Lexico, τὸ δὲ πρωτότυπον χρέος ὅτι καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας ἐν Ῥητορικῷ Λεξικῷ· χρέως Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες, ὡς Πλάτων καὶ Δημοσθένης, διὰ τοῦ ω δηλαδὴ μεγάλου· λέγουσι δέ φησι καὶ χρέος, ἐν συστολῇ δηλονότι. Fisch.

ἀνεθῇ, δι' ἑαυτὸν αὐτὸν[o] ἰέναι[p] κατὰ καιρόν, ἀφεθέντα τοιοῦτον ὥστε ἀνάπαλιν πορεύεσθαι πολλὰς περιόδων[q] μυριάδας διὰ τὸ[r] μέγιστον ὂν καὶ ἰσοῤῥοπώτατον ἐπὶ σμικροτάτου[s] βαῖνον ποδὸς ἰέναι.

ΝΕ. ΣΩ. *Φαίνεταί γ' οὖν δὴ καὶ μάλα εἰκότως εἰρῆσθαι πάνθ' ὅσα διελήλυθας.*

§. 14. ΞΕ. *Λογισάμενοι δὴ ξυννοήσωμεν τὸ πάθος ἐκ τῶν νῦν λεχθέντων, ὃ πάντων ἔφαμεν εἶναι τῶν θαυμαστῶν[t] αἴτιον. ἔστι γὰρ οὖν δὴ τοῦτ' αὐτό.*

ΝΕ. ΣΩ. *Τὸ ποῖον;*

ΞΕ. *Τὸ τὴν τοῦ παντὸς φορὰν τοτὲ μὲν ἐφ' ἃ νῦν κυκλεῖται φέρεσθαι, τοτὲ δ' ἐπὶ τἀναντία.*

ΝΕ. ΣΩ. *Πῶς δή;*

II. ii. 275. ΞΕ. *Ταύτην τὴν μεταβολὴν ἡγεῖσθαι δεῖ τῶν περὶ τὸν οὐρανὸν[u] γιγνομένων τροπῶν[v] πασῶν εἶναι μεγίστην καὶ τελεωτάτην[w] τροπήν.*

ΝΕ. ΣΩ. *Ἔοικε γοῦν.*

ΞΕ. *Μεγίστας[x] τοίνυν καὶ μεταβολὰς χρὴ νομίζειν γίγνεσθαι τότε τοῖς ἐντὸς ἡμῖν οἰκοῦσιν αὐτοῦ.*

ΝΕ. ΣΩ. *Καὶ τοῦτο εἰκός.*

ΞΕ. *Μεταβολὰς δὲ μεγάλας καὶ πολλὰς καὶ παντοίας[y] συμφερομένας ἆρ' οὐκ ἴσμεν τὴν τῶν ζώων φύσιν ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται;*

ΝΕ. ΣΩ. *Πῶς δ' οὔ;*

ΞΕ. *Φθοραὶ τοίνυν[z] ἐξ ἀνάγκης τότε μέγισται συμβαίνουσι[a] τῶν τε[b] ἄλλων ζώων, καὶ δὴ καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος[c] ὀλίγον τι περιλείπεται. περὶ δὲ τούτους ἄλλα τε παθήματα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ καὶ καινὰ συμπίπτει, μέγιστον δὲ τόδε καὶ ξυνεπόμενον[d] τῇ τοῦ παντὸς ἀνειλίξει,[e] τότε ὅταν ἡ τῆς νῦν καθεστηκυίας ἐναντία γίγνηται τροπή.*

et pr Ξ.—[n] *παρὰ* om ΣΥ.—[o] *ἑαυτὸν* ϒΔΠ.—[p] *ἰέναι* Δ.—[q] *προόδων* C.—[r] *διὰ δὲ τὸ* ϒΓΔΠΣΥ.—[s] *μικροτάτου* ϒ.—[t] *θαυμάτων* ΣΥ.—[u] *τῶν οὐρανῶν* Η.—[v] *τρόπων* ϒ.—[w] *τελεωτάτην* ϒΔΞΠ : *τελειοτάτην* ς.—[x] : *μεγίστας* ΓΞC.—[y] *παντοίας καὶ πολλὰς* Π.—[z] *τοίνυν...δὴ* om Σ.—[a] *συμβαίνουσαι* Λ.—[b] *τε* om Λ.—[c] *γένος* om pr Π.—

δι' ἑαυτὸν ἰέναι] Ald. Bas. 1. 2. *δι' ἑαυτὸν αὐτὸν ἰέναι.* Euseb. *δι' ἑαυτοῦ αὐτὸν ἰέναι.* recte. Fisch.

§. 14. **ξυννοήσωμεν]** Ald. Bas. 1. 2. *ξυννοήσομεν.* male. Fisch.

μεγάλας καὶ πολλὰς] Euseb. *πολλὰς ἢ μεγάλας.* male. Fisch.

§. 11. ΝΕ. ΣΩ. Οὕτως.

ΞΕ. Τὸ δὴ τῶν νομέων πάντων διάφορον καὶ τὸ τῶν βασιλέων θεασώμεθα.[v]

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Εἴ τις τῶν ἄλλων τὸ[w] τέχνης ἄλλης ὄνομα ἔχων[x] κοινῇ τῆς ἀγέλης ξύντροφος[y] εἶναι φησὶ καὶ[z] προσποιεῖται.[a]

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς φῄς;

ΞΕ. Οἷον οἱ[b] ἔμποροι καὶ γεωργοὶ καὶ σιτουργοὶ πάντες, καὶ πρὸς τούτοις γυμνασταὶ καὶ τὸ τῶν ἰατρῶν γένος, οἶσθ'[c] ὅτι τοῖς περὶ τἀνθρώπινα[d] νομεῦσιν, οὓς πολιτικοὺς ἐκαλέσαμεν, παντάπασι τῷ λόγῳ διαμάχοιντ' ἂν οὗτοι[e] II. 268.
σύμπαντες, ὡς σφεῖς[f] τῆς τροφῆς ἐπιμελοῦνται τῆς ἀνθρωπίνης, οὐ μόνον[g] ἀγελαίων ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ τῆς[h] τῶν ἀρχόντων αὐτῶν;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκοῦν ὀρθῶς ἂν λέγοιεν;[i]

ΞΕ. Ἴσως. καὶ τοῦτο[j] μὲν ἐπισκεψόμεθα,[k] τόδε δὲ ἴσ- II. ii. 270.
μεν, ὅτι βουκόλῳ[l] γε οὐδεὶς ἀμφισβητήσει[m] περὶ τούτων οὐδενός, ἀλλ' αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφὸς ὁ βουφορβός, αὐτὸς ἰατρός,[n] αὐτὸς οἷον νυμφευτὴς καὶ περὶ τοὺς τῶν γιγνομένων τόκους καὶ λοχείας μόνος ἐπιστήμων τῆς μαιευτικῆς.[o] ἔτι τοίνυν παιδιᾶς καὶ μουσικῆς ἐφ' ὅσον αὐτοῦ τὰ θρέμματα φύσει μετείληφεν, οὐκ ἄλλος κρείττων παραμυθεῖσθαι καὶ κηλῶν πραΰνειν,[p] μετά τε[q] ὀργάνων καὶ ψιλῷ

ἀπείργασται [σθ] Ε.—[u] λέγοις ἂν om ΛCEH.—[v] θεασόμεθα Γ.—[w] τῷ [ὁ] B, τῳ ΛFH, τῷ corr Π, τὸ τῆς ΣΥ.—[x] ἔχων [ει] F, ἔχειν corr Π.—[y] ξύντροφον ΓΗ, σύντροφον C.—[z] καὶ om ΛΗ.—[a] προσποιεῖσθαι [ται] B, προσποιεῖσθαι ΓΛCH.—[b] οἵ τε Ξ.—[c] οἶδ' E, οἶδ' [σθ] F.—[d] τἀνθρώπινα Γ.—[e] οὗτοι αὐτοὶ Γ.—[f] φεῖς Γ, φῇς ΣΥ, αὐτοὶ Η.—[g] μόνων Γ.—[h] τῇ Ξ.—[i] λέγοιμεν ΧΔ et pr Π.—[j] τοῦτο Ξ.—[k] ἐπισκεψόμεθα ΧΓΔΞΠ : ἐπισκεψώμεθα *s.—[l] ante βουκόλῳ omisi τῷ cum ΓΔΛΠΒCH.—[m] ἀμφισβητήσει ΧΓΔΞΠ ΣΥ, ἀμφισβητῆται F : ἀμφισβητεῖται *s.—[n] αὐτὸς ὁ ἰατρὸς ΣΥ.—[o] μονευτικῆς ΣΥ.—[p] πραΰνει Ξ et pr Ξ.—[q] τε ΧΓΔΛΞΠΒCFH : γε *s.—[r] θῶμεν ΧΓΔΛΠΒCH, φῶ[θ]-

§. 11. θεασώμεθα] Ald. Bas. 1. 2. θεασόμεθα. At Ficinus, *videamus*. Fisch.

προσποιεῖται] Bas. 2. προσποιεῖσθαι· male. Fisch.

λέγοιεν; ΞΕ. ἴσως] Ald. λέγοιεν ἴσως. ΞΕ. male. Etiam Ficinus in versione reddidit alteram verborum ordinem. Fisch.

ἀμφισβητεῖται] Steph. 'Alias ἀμφισβητήσει· quod malo: aut certe ἀμφισβητεῖ.' Ficinus scilicet legisse videtur ἀμφισβητεῖ. vertit, *certat*. Sed magis placet ἀμφισβητήσει· quæ est Bas. 2. lectio. Fisch.

νυμφευτὴς] Pollux iii. 40. ὁ δὲ καλούμενος παρανύμφιος, νυμφευτὴς ὀνομάζεται. Idem iv. 208. λοχεία, ἡ τοῦ τεκεῖν ἐπιμέλεια, et μαιευτική, ἡ τέχνη. Fisch.

περιφορᾷ τὸν ἑξῆς χρόνον ἐγειτόνουν, τῆσδε δὲ κατ' ἀρχὰς ἐφύοντο· τούτων γὰρ οὗτοι κήρυκες ἐγένονθ' ἡμῖν τῶν λόγων, οἳ νῦν ὑπὸ πολλῶν οὐκ[v] ὀρθῶς ἀπιστοῦνται. τὸ γὰρ
II. ii. 277. ἐντεῦθεν, οἶμαι, χρὴ ξυννοεῖν. ἐχόμενον γάρ ἐστι τῷ[w] τοὺς πρεσβύτας ἐπὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἰέναι φύσιν, ἐκ τῶν[x] τετελευτηκότων αὖ, κειμένων δὲ ἐν γῇ πάλιν ἐκεῖ ξυνισταμένους καὶ ἀναβιωσκομένους[y] ἕπεσθαι[z] τῇ τροπῇ συνανακυκλουμένης εἰς τἀναντία τῆς γενέσεως, καὶ γηγενεῖς δὴ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐξ ἀνάγκης φυομένους[a] οὕτως ἔχειν τοὔνομα καὶ τὸν λόγον, ὅσους μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλην μοῖραν ἐκόμισεν.[b]

ΝΕ. ΣΩ. Κομιδῇ μὲν οὖν τοῦτό γε ἕπεται τοῖς ἔμπροσθεν. ἀλλὰ δὴ τον βίον ὃν ἐπὶ τῆς Κρόνου φῂς εἶναι δυνάμεως,[c] πότερον[d] ἐν ἐκείναις[e] ἦν ταῖς τροπαῖς ἢ ἐν ταῖσδε; τὴν μὲν γὰρ τῶν ἄστρων τε καὶ ἡλίου μεταβολὴν δῆλον ὡς ἐν ἑκατέραις συμπίπτει ταῖς τροπαῖς γίγνεσθαι.

ΞΕ. Καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας. ὃ δ' ἤρου

corr ΠΒ.—[w] τὸ ΔΠ.—[x] τῶν om Λ.—[y] ἀναβιωσκομένους Ϗ.—[z] ἕπεσθαι om ϏΔ et pr Π.—[a] φυομένους ἐξ ἀνάγκης Λ.—[b] ἐκόμισεν ϏΔΠΣΥ, ἐκόμισε (σ η) ΛΞΒC, ἀνεκόσμησε Η: ἐκόσμησε *s.—[c] δυναστείας ΞΗ, γρ BC, mg Λ, corr Π.—[d] πρότερον Ε.—[e] ἐν

ἐγένονθ'] Euseb. *ἐγίνονθ'*. Mox *γηγενεῖς δὲ*, non male. Fisch.

κατὰ τοῦτον τὸν] Steph. 'For. *κατὰ τὸν λόγον*.' male, ut opinor. Nam Ξένος ait, tales homines nominari propterea *γηγενεῖς*, et ferri e terra natos. Fisch.

τοὔνομα καὶ τὸν λόγον] Neque Eusebii lectionem *τοὔνομα καὶ τὸν τρόπον*, nec vero Stephani conjecturam *τοὔνομα κατὰ τὸν λόγον*; sed unice vulgatam *τοὔνομα καὶ τὸν λόγον* germanam esse judicem. Sensus est: *terrigenas et nomine dici et definitione significari.* Ita fere *ὄνομα* et *λόγος* a se invicem distinguuntur, ut *λόγος* sit, *quo nomen definitur ac declaratur*. V. Sophist. p. 218. C. 221. A. Euthydem. p. 285. et 286. Cf. Dan. Heins. ad Max. Tyr. in not. p. 90. Cæterum ne Eusebii lectionem omnino negligamus, ipsius forte *τὸν τρόπον* substituendum pro priore *τὸν λόγον*, ut legatur *κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον*. Quod autem dicit *τῷ τοὺς πρεσβύτας ἐπὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἰέναι φύσιν* proverbium respicit, quod memorat Legg. i. p. 646. A. *Οὐ μόνον ἄρ', ὡς ἔοικεν, ὁ γέρων δὶς παῖς γίγνοιτ' ἄν, ἀλλὰ καὶ ὁ μεθυσθείς.* Heusd.

ἐκόσμησε] Steph. 'Quidam vet. *ἐκόμισε*. Ficini interpretatio utramque lectionem complectitur, *Quotcunque deus ipsorum in aliam formam non transtulit exornavitque*.' Scilicet *ἐκόμισε* legitur in Bas. 2. et e versione Ficini cognoscitur, eum in codice suo scriptum invenisse *ἐκόμισε καὶ ἐκόσμησε*, atque adeo in libris nonnullis olim fuisse *ἐκόμισε*, in aliis *ἐκόσμησε*· quas duas lectiones conjunxit is, qui descripsit codicem, quo Ficinus usus est, inserta etiam particula *καί*· quam rationem non novam esse, non fugit harum litterarum peritos. Etiam apud Eusebium est *ἐκόμισε*. Fisch.

δυνάμεως] Steph. 'Pro *δυνάμεως* legitur etiam *δυναστείας*· quod malo.' Nimirum in Bas. 2. Etiam Ficinus ita legit haud dubie. vertit, *sub Saturni regno*. Fisch.

τὸν[v] πολιτικόν, ἕως ἂν τοὺς περικεχυμένους αὐτῷ καὶ τῆς συννομῆς[w] αὐτῷ ἀντιποιουμένους[x] περιελόντες[y] καὶ χωρί- II. ii. 271.
σαντες ἀπ' ἐκείνων καθαρὸν μόνον αὐτὸν ἀποφήνωμεν;

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθότατα μὲν[z] οὖν.

ΞΕ. Τοῦτο τοίνυν, ὦ Σώκρατες, ἡμῖν ποιητέον, εἰ μὴ μέλλοιμεν ἐπὶ τῷ τέλει καταισχῦναι τὸν λόγον.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οὐδαμῶς τοῦτό γε δραστέον.

§. 12. ΞΕ. Πάλιν τοίνυν ἐξ ἄλλης[a] ἀρχῆς δεῖ καθ' ἑτέραν[b] ὁδὸν πορευθῆναί τινα.

ΝΕ. ΣΩ. Ποίαν δή;

ΞΕ. Σχεδὸν παιδιὰν ἐγκερασαμένους· συχνῷ γὰρ μέρει δεῖ[c] μεγάλου μύθου προσχρήσασθαι, καὶ τὸ λοιπὸν δή,[d] καθά περ ἐν τοῖς πρόσθεν, μέρος ἀεὶ[e] μέρους ἀφαιρουμένους ἐπ' ἄκρον[f] ἀφικνεῖσθαι τὸ ζητούμενον. οὐκοῦν[g] χρή;

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἀλλὰ δὴ τῷ μύθῳ μου[h] πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, καθά περ οἱ παῖδες· πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις[i] παιδιᾶς[j] ἔτη.

ΝΕ. ΣΩ. Λέγοις ἄν.

ΞΕ. Ἦν τοίνυν καὶ ἔτι ἔσται τῶν πάλαι λεχθέντων πολλά τε[k] ἄλλα καὶ δὴ καὶ[l] τὸ[m] περὶ τὴν Ἀτρέως τε καὶ Θυέστου λεχθεῖσαν ἔριν φάσμα. ἀκήκοας γάρ που καὶ ἀπομνημονεύεις ὅ φασι[n] γενέσθαι τότε.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ περὶ τῆς χρυσῆς ἀρνὸς ἴσως σημεῖον φρά- II. ii. 272.
ζεις.

ΞΕ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ τὸ περὶ τῆς μεταβολῆς δύσεώς II. 269.
τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων,[o] ὡς ἄρα

[u] s.—[v] τὸ τὸν Η.—[w] συννομῆς ΓΛΠΣΥΒCEF, συνομῆς ΧΔΗ: συννομικῆς s.—[x] ἀντιποιουμένης Λ.—[y] περιλέγοντες F.—[z] μὲν om ΣΥ.—[a] ἄλλης om Λ, post ἀρχῆς ponit Γ.—[b] θατέραν F.—[c] δεῖ om Ξ.—[d] δεῖ ΧΔ et pr Π.—[e] αἰεὶ, ut solet, Δ.—[f] ἄκρων ΣΥ.—[g] : οὐκοῦν ΞCEH, quorum ΞCE id signum post οὖν om.—[h] που s.—[i] ἐκφεύγης Δ.—[j] παιδίας ΥEF, παιδείας corr Π.—[k] τε καὶ ΣΥ.—[l] δὴ καὶ om

περιελόντες] Ald. περιελέγοντες. Bas. 1. περιλέγοντες. Sed in Bas. 2. est περιελόντες. recte. Ficinus vertit, *comprehendamus*. Fisch.

πάντως] Videri possit deesse particula γὰρ post πάντως. sic tamen ut ferri etiam lectio illa possit, nulla interjecta particula. Omnino autem παιδίας (quum de pueritia seu puerili ætate intelligatur) non παιδιᾶς scribendum est, ut habent præced. edd. Steph. Recte. Sed ut ita censeret, adductus videtur versione Ficini, *neque enim a puerilibus annis procul abes*. Fisch.

II. ii. 279. ἐπὶ Διὸς εἶναι, τὸν νυνὶ παρὼν αὐτὸς ᾔσθησαι. κρῖναι δ' αὐτοῖν τὸν εὐδαιμονέστερον ἆρ' ἂν δύναιό τε καὶ ἐθελήσειας;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Βούλει δῆτα ἐγώ σοι τρόπον τινὰ διακρίνω;[x]

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 16. ΞΕ. Εἰ μὲν τοίνυν οἱ τρόφιμοι τοῦ Κρόνου, παρούσης αὐτοῖς οὕτω πολλῆς σχολῆς καὶ δυνάμεως πρὸς τὸ μὴ μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θηρίοις διὰ λόγων δύνασθαι συγγίγνεσθαι,[y] κατεχρῶντο τούτοις σύμπασιν ἐπὶ φιλοσοφίαν,[z] μετά τε θηρίων καὶ μετ' ἀλλήλων ὁμιλοῦντες, καὶ πυνθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως[a] εἴ τινά τις ἰδίαν δύναμιν[b] ἔχουσα ᾔσθετό τι διάφορον τῶν ἄλλων εἰς συναγυρμὸν φρονήσεως, εὔκριτον ὅτι τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον. εἰ δὲ ἐμπιπλάμενοι[c] σίτων ἄδην[d] καὶ ποτῶν διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ τὰ θηρία μύθους οἷοι[e] δὴ καὶ τὰ νῦν περὶ αὐτῶν λέγονται, καὶ τοῦτο, ὥς γε[f] κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν ἀποφήνασθαι, καὶ μάλ' εὔκριτον. ὅμως δ' οὖν ταῦτα μὲν[g] ἀφῶμεν, ἕως ἂν ἡμῖν[h] μηνυτής τις ἱκανὸς[i] φανῇ, ποτέρως οἱ τότε τὰς ἐπιθυμίας εἶχον περί τε ἐπιστημῶν καὶ τῆς τῶν λόγων χρείας· οὗ δ' ἕνεκα τὸν μῦθον
II. ii. 280. ἠγείραμεν, τοῦτο λεκτέον, ἵνα τὸ μετὰ τοῦτο εἰς τὸ πρόσθεν περαίνωμεν. Ἐπειδὴ γὰρ πάντων τούτων χρόνος ἐτελεώθη[j] καὶ μεταβολὴν ἔδει γίγνεσθαι καὶ δὴ καὶ τὸ γήϊνον ἤδη πᾶν ἀνήλωτο γένος, πάσας ἑκάστης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεδωκυίας, * καὶ[k] ὅσα ἦν ἑκάστῃ[l] προσταχθέντα,[m] τοσαῦτα εἰς γῆν σπέρματα πεσούσης, τότε δὴ τοῦ

κρινῶ 𝔛.—[y] γίγνεσθαι Λ.—[z] φιλοσοφία Δ.—[a] πάσης τῆς φύσεως Γ.—[b] ἰσοδυναμίαν ΣΥ.—[c] ἐμπιμπλάμενοι 𝔛Λ.—[d] ἄδδην Η.—[e] οἷοι Ξς: ceteri οἷα.—[f] ὥσγε ΓΛΞ et corr F, ὥστε (γ) BC: ὥστε *ς.—[g] μὲν om ΣΥ.—[h] ἡμῖν om Δ.—[i] ἱκανῶς Δ.—[j] ἐτελεώθη 𝔛ΔΠ: ἐτελειώθη ς.—[k] καὶ meis deest.—[l] ἑκάστην 𝔛Λ.—[m] προσταχθέντος αὐτὰ 𝔛ΓΔΛΞΣΥ et pr ΠΒ, προσταχθέντος αὐτὰ (ῆ) Ε, προσταχθέντος αὐτὰ (α) F, προσ-

§. 16. φύσεως] Steph. 'Al. τῆς φύσεως.' Nimirum in Bas. 2. Fisch.

συναγυρμὸν] Pollux iii. 129. et ix. 142. habet formam συναγερμός· fortassis ex hoc loco. At Etymol. M. Ἀγερμὸς, οὐκ ἀγυρμός. Πλάτων δὲ ἀγυρμὸν εἴρηκε τὸν συναθροισμόν. Fisch.

ἐπειδὴ κ. τ. λ.] Habet locum Eusebius Præp. Evang. xi. 34. p. 562. hinc usque ad verba ἐν αὐτῷ τε καὶ ἑαυτοῦ. Legit γενέσθαι—οἷα πηδαλ. Fisch.

καὶ προσταχθέντα] In Ald. Bas. 1. 2. deest καὶ, et pro προσταχθέντα legitur, ut apud Eusebium, προσταχθέν. At jam

ὅταν αἱ περίοδοι τοῦ προσήκοντος αὐτῷ μέτρον εἰλήφασιν[y]
ἤδη χρόνου, τὸ δὲ πάλιν αὐτόματον εἰς τἀναντία περιάγε-
ται, ζῶον ὂν καὶ φρόνησιν εἰληχὸς[z] ἐκ τοῦ συναρμόσαντος
αὐτὸ κατ' ἀρχάς. τοῦτο δὲ αὐτῷ τὸ ἀνάπαλιν ἰέναι διὰ
τόδ' ἐξ ἀνάγκης ἔμφυτον γέγονεν.

ΝΕ. ΣΩ. Διὰ τὸ ποῖον δή;

ΞΕ. Τὸ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν ἀεὶ καὶ ταὐ-
τὸν εἶναι τοῖς πάντων θειοτάτοις προσήκει μόνοις, σώματος
δὲ φύσις οὐ ταύτης τῆς τάξεως. ὃν δὲ οὐρανὸν καὶ κόσμον
ἐπωνομάκαμεν, πολλῶν μὲν[a] καὶ μακαρίων παρὰ τοῦ γεν-
νήσαντος μετείληφεν, ἀτὰρ οὖν δὴ κεκοινώνηκέ γε καὶ σώ-
ματος. ὅθεν αὐτῷ μεταβολῆς ἀμοίρῳ[b] γίγνεσθαι διὰ παν-
τὸς ἀδύνατον, κατὰ δύναμίν γε μὴν[c] ὅτι μάλιστα ἐν τῷ
αὐτῷ κατὰ ταὐτὰ μίαν φορὰν κινεῖται· διὸ τὴν ἀνακύκλη-
σιν[d] εἴληχεν, ὅτι[e] σμικροτάτην τῆς αὐτοῦ κινήσεως παράλ-
λαξιν. αὐτὸ δὲ ἑαυτὸ στρέφειν ἀεὶ σχεδὸν οὐδενὶ δυνατὸν
πλὴν τῷ[f] τῶν κινουμένων αὖ[g] πάντων[h] ἡγουμένῳ. κινεῖν δὲ
τούτῳ[i] τοτὲ μὲν ἄλλως, αὖθις δὲ ἐναντίως οὐ θέμις. ἐκ πάν-
των δὴ τούτων τὸν κόσμον μήτε αὐτὸν χρὴ φάναι στρέφειν II. ii. 274.
ἑαυτὸν ἀεί, μήτ' αὖ ὅλον[j] ἀεὶ ὑπὸ θεοῦ[k] στρέφεσθαι διττὰς
καὶ ἐναντίας περιαγωγάς, μήτ' αὖ δύο[l] τινὲ θεὼ φρονοῦντε II. 270.
ἑαυτοῖς ἐναντία στρέφειν αὐτόν, ἀλλ' ὅ περ ἄρτι ἐρρήθη καὶ
μόνον λοιπόν, τοτὲ μὲν ὑπ' ἄλλης συμποδηγεῖσθαι θείας
αἰτίας, τὸ ζῆν πάλιν ἐπικτώμενον καὶ λαμβάνοντα ἀθανα-
σίαν ἐπισκευαστὴν[m] παρὰ[n] τοῦ δημιουργοῦ, τοτὲ δ' ὅταν

et pr Π.—[y] εἰλήφωσιν ΓΔΛΞΠΣΤΒΗ, εἰληφῶσιν ℵ: εἰλήφασιν s.—[z] εἰληφὸς Γ.—
[a] μὲν οὖν ℵΔΠ.—[b] ἀμοίρων Λ.—[c] μὴν om ΣΥ.—[d] ἀνάκλησιν Η.—[e] τι ℵΔ et pr
Π.—[f] τὸ ℵ.—[g] αὖ add ℵΓΔΠΣΥΒCEFH et rc Ξ.—[h] ἀπάντων Λ.—[i] τούτῳ Ε.—
[j] ἄλλον ΣΥ, ὅσον Ε.—[k] ὑπὸ θεοῦ ἀεὶ Ξ.—[l] δύω ΓΞΣΥΒCFH.—[m] ἐπισκευαστικὴν Υ.

εἰλήφασιν] Euseb. εἰλήφωσιν· recte. Mox τοτὲ δέ· πάλιν—dein εἰληφὸς—ξυναρμόσαντος—τὸ πάλιν—τόδε—γεγονέναι. (sed Cod. Ms. Eusebii γέγονε—recte, etiam Vigero judice)—κατὰ τὰ αὐτά—ὃν δὴ οὐρ.—διότι pro διό. Fisch.

ταὐτὰ] Ald. Bas. 1. 2. ταῦτα. At Ficinus, *secundum eadem.* recte. Etiam Euseb. τὰ αὐτά. Fisch.

πάντων ἡγουμ.] Bas. 2. πάντων αὖ ἡγουμένῳ. Euseb. κινουμένων αὖ πάντων. recte. Fisch.

ὅλον] Ald. Bas. 1. ὅσον· sed Cornarius rescribendum docuit ὅλον· quæ lectio est in Bas. 2. expressa etiam a Ficino. recte. Idem Cornarius in aliquibus libris esse ait ἄλλον· quam tamen lectionem reperire nuspiam potuimus. nam etiam apud Euseb. μηθ' ὅλον legitur. Fisch.

ἀνεθῇ, δι' ἑαυτὸν αὐτὸν[o] ἰέναι[p] κατὰ καιρόν, ἀφεθέντα τοιοῦτον ὥστε ἀνάπαλιν πορεύεσθαι πολλὰς περιόδων[q] μυριάδας διὰ τὸ[r] μέγιστον ὂν καὶ ἰσορροπώτατον ἐπὶ σμικροτάτου[s] βαῖνον ποδὸς ἰέναι.

ΝΕ. ΣΩ. Φαίνεταί γ' οὖν δὴ καὶ μάλα εἰκότως εἰρῆσθαι πάνθ' ὅσα διελήλυθας.

§. 14. ΞΕ. Λογισάμενοι δὴ ξυννοήσωμεν τὸ πάθος ἐκ τῶν νῦν λεχθέντων, ὃ πάντων ἔφαμεν εἶναι τῶν θαυμαστῶν[t] αἴτιον. ἔστι γὰρ οὖν δὴ τοῦτ' αὐτό.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Τὸ τὴν τοῦ παντὸς φορὰν τοτὲ μὲν ἐφ' ἃ νῦν κυκλεῖται φέρεσθαι, τοτὲ δ' ἐπὶ τἀναντία.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δή;

u. ii. 275. ΞΕ. Ταύτην τὴν μεταβολὴν ἡγεῖσθαι δεῖ τῶν περὶ τὸν οὐρανὸν[u] γιγνομένων τροπῶν[v] πασῶν εἶναι μεγίστην καὶ τελεωτάτην[w] τροπήν.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔοικε γοῦν.

ΞΕ. Μεγίστας[x] τοίνυν καὶ μεταβολὰς χρὴ νομίζειν γίγνεσθαι τότε τοῖς ἐντὸς ἡμῖν οἰκοῦσιν αὐτοῦ.

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ τοῦτο εἰκός.

ΞΕ. Μεταβολὰς δὲ μεγάλας καὶ πολλὰς καὶ παντοίας[y] συμφερομένας ἆρ' οὐκ ἴσμεν τὴν τῶν ζώων φύσιν ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται;

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Φθοραὶ τοίνυν[z] ἐξ ἀνάγκης τότε μέγισται συμβαίνουσι[a] τῶν τε[b] ἄλλων ζώων, καὶ δὴ καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος[c] ὀλίγον τι περιλείπεται. περὶ δὲ τούτους ἄλλα τε παθήματα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ καὶ καινὰ συμπίπτει, μέγιστον δὲ τόδε καὶ ξυνεπόμενον[d] τῇ τοῦ παντὸς ἀνειλίξει,[e] τότε ὅταν ἡ τῆς νῦν καθεστηκυίας ἐναντία γίγνηται τροπή.

et pr Ξ.—[n] παρὰ om ΣΥ.—[o] ἑαυτὸν ΧΔΠ.—[p] ἰέναι Δ.—[q] προόδων C.—[r] διὰ δὲ τὸ ΧΓΔΠΣΥ.—[s] μικροτάτου Χ.—[t] θαυμάτων ΣΥ.—[u] τῶν οὐρανῶν Η.—[v] τρόπων Χ.—[w] τελεωτάτην ΧΔΞΠ : τελειοτάτην s.—[x] : μεγίστας ΓΞC.—[y] παντοίας καὶ πολλὰς Π.—[z] τοίνυν...δὴ om Σ.—[a] συμβαίνουσαι Λ.—[b] τε om Λ.—[c] γένος om pr Π.—

δι' ἑαυτὸν ἰέναι] Ald. Bas. 1. 2. δι' ἑαυτὸν αὐτὸν ἰέναι. Euseb. δι' ἑαυτοῦ αὐτὸν ἰέναι. recte. Fisch.

§. 14. ξυννοήσωμεν] Ald. Bas. 1. 2. ξυννοήσομεν. male. Fisch.

μεγάλας καὶ πολλὰς] Euseb. πολλὰς ἢ μεγάλας. male. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ἣν ἡλικίαν ἕκαστον εἶχε τῶν ζώων, αὕτη πρῶτον
μὲν ἔστη[f] πάντων, καὶ ἐπαύσατο πᾶν ὅσον ἦν θνητὸν ἐπὶ τὸ
γεραίτερον ἰδεῖν πορευόμενον, μεταβάλλον[g] δὲ πάλιν ἐπὶ
τοὐναντίον οἷον νεώτερον καὶ ἁπαλώτερον ἐφύετο.[h] καὶ τῶν
μὲν πρεσβυτέρων αἱ[i] λευκαὶ τρίχες ἐμελαίνοντο,[j] τῶν δ' αὖ II. ii. 276.
γενειώντων αἱ παρειαὶ λεαινόμεναι πάλιν ἐπὶ τὴν παρελ-
θοῦσαν ὥραν ἕκαστον καθίστασαν,[k] τῶν δὲ[l] ἡβώντων τὰ
σώματα λεαινόμενα[m] καὶ σμικρότερα[n] καθ' ἡμέραν καὶ
νύκτα ἑκάστην[o] γιγνόμενα πάλιν εἰς τὴν τοῦ νεογενοῦς
παιδὸς φύσιν ἀπῄει, κατά τε[p] τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ
σῶμα ἀφομοιούμενα· τὸ δ' ἐντεῦθεν ἤδη μαραινόμενα κο-
μιδῇ τὸ πάμπαν ἐξηφανίζετο. τῶν δ' αὖ βιαίως τελευτών-
των ἐν τῷ τότε χρόνῳ τὸ τοῦ νεκροῦ σῶμα[q] ταὐτὰ ταῦτα
πάσχον παθήματα διὰ τάχους[r] ἄδηλον ἐν ὀλίγαις ἡμέραις II. 271.
διεφθείρετο.

§. 15. ΝΕ. ΣΩ. Γένεσις δὲ δὴ[s] τίς τότ' ἦν, ὦ ξένε, ζώων; καὶ τίνα τρόπον ἐξ ἀλλήλων ἐγεννῶντο;

ΞΕ. Δῆλον, ὦ Σώκρατες, ὅτι τὸ μὲν ἐξ ἀλλήλων οὐκ ἦν ἐν τῇ τότε φύσει γεννώμενον, τὸ δὲ γηγενὲς εἶναί ποτε γένος λεχθέν, τοῦτ' ἦν τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρεφόμενον, ἀπεμνημονεύετο δὲ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων τῶν πρώτων,[t] οἳ τελευτώσῃ[u] μὲν τῇ προτέρᾳ

[d] ξυνεπόμενον CH et corr B.—[e] ἀνελίξει Es.—[f] ἔστι 𝔄Δ et pr Π.—[g] μεταβάλλειν H.—[h] ἐφίετο Ξ.—[i] αἱ om pr Ξ.—[j] ἐλευκαίνοντο ΣΥ.—[k] καθέστασαν s.—[l] δὲ 𝔄ΔΛ ΠΗ, τε B: τε *s. (δε, ατ)—[m] λιαινόμενα 𝔄ΔΠ.—[n] σμικρότερα B, σμικρότατα ΓΛΗ, σμικρότεραν Υ.—[o] ἑκάστην post νύκτα ponunt 𝔄ΔΠ, ante ἡμέραν ΓΞΣ, post ἡμέραν *s.—[p] τε om ΓΛΒCEFH.—[q] σῶμα om 𝔄Δ et pr Π.—[r] τάχους 𝔄ΔΠΗ et γρ ΛΒC: τέλους *s.—[s] δ' ἢ 𝔄.—[t] τῶν πρώτων om H.—[u] τελευτῶσι Δ et pr Λ.—[v] γοῦν C et

ἕκαστον] Vel ἑκάστου reponendum videtur, vel καθέστασαν mutandum in καθίστασαν, ut sit activa significatio. Steph. Posterior ratio verissima est. Fisch.

κατά τε] In Ald. Bas. 1. deest τε quam tamen particulam etiam Ficinus reddidit. Fisch.

διὰ τέλους] Steph. 'Legitur etiam διὰ τάχους pro διὰ τέλους.' Nempe in Bas. 2. qui liber diserte scriptum exhibet διατάχους. rectius, ut opinor. Ficinus quoque expressisse videtur eandem lectionem, alieno quamvis loco; vertit enim, *Cadavera præterea illorum, qui cælestis mutatione vertiginis subito corruerunt, idem patiuntur*. Fisch.

§. 15. γένεσις δὲ δὴ κ. τ. λ.] Hunc locum habet Eusebius Præp. Evang. xi. 33. p. 561. inde ab his verbis usque ad verba ἕπεται τοῖς ἔμπροσθεν· sed legit, γένεσις δὲ τίς. Fisch.

προτέρᾳ] Euseb. τελευταίᾳ. Sed altera lectio est melior et significantior, judice Vigero. Fisch.

καὶ φυτὰ παρ' ἄλλων·[h] καὶ πάνθ' ὁπόσα[i] τὸν ἀνθρώπινον βίον συγκατεσκεύακεν,[j] ἐκ τούτων γέγονεν, ἐπειδὴ τὸ μὲν ἐκ θεῶν, ὅ περ ἐῤῥήθη νῦν δή,[k] τῆς ἐπιμελείας ἐπέλιπεν[l] ἀνθρώπους, δι' ἑαυτῶν δὲ[m] ἔδει[n] τήν τε διαγωγὴν[o] καὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοὺς αὑτῶν ἔχειν καθά περ ὅλος ὁ κόσμος, ᾧ
II. ii. 284. ξυμμιμούμενοι[p] καὶ ξυνεπόμενοι τὸν ἀεὶ χρόνον νῦν μὲν οὕτω, τότε δ'[q] ἐκείνως ζῶμέν τε καὶ φυόμεθα. καὶ τὸ μὲν δὴ[r] τοῦ μύθου τέλος ἐχέτω, χρήσιμον δὲ αὐτὸν ποιησόμεθα[s] πρὸς τὸ κατιδεῖν ὅσον ἡμάρτομεν ἀποφηνάμενοι τὸν βασιλικόν τε καὶ πολιτικὸν ἐν τῷ πρόσθε[t] λόγῳ.

§. 17. ΝΕ. ΣΩ. Πῶς οὖν καὶ πόσον ἁμάρτημα φὴς εἶναι γεγονὸς ἡμῖν;

ΞΕ. Τῇ μὲν βραχύτερον, τῇ δὲ μάλα γενναῖον καὶ πολλῷ μεῖζον καὶ πλέον[u] ἢ τότε.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Ὅτι μὲν ἐρωτώμενοι τὸν ἐκ τῆς νῦν περιφορᾶς καὶ γενέσεως βασιλέα καὶ πολιτικὸν τὸν[v] ἐκ τῆς ἐναντίας πε-
II. 275. ριόδου[w] ποιμένα τῆς τότε[x] ἀνθρωπίνης ἀγέλης εἴπομεν, καὶ ταῦτα θεὸν ἀντὶ θνητοῦ, ταύτῃ μὲν πάμπολυ παρηνέχθημεν· ὅτι δὲ[y] ξυμπάσης τῆς[z] πόλεως ἄρχοντα αὐτὸν ἀπεφήναμεν, ὅν τινα δὲ τρόπον[a] οὐ διείπομεν,[b] ταύτῃ δὲ αὖ τὸ μὲν[c] λεχθὲν ἀληθές, οὐ μὴν ὅλον γε οὐδὲ σαφὲς ἐῤῥήθη, διὸ καὶ βραχύτερον ἢ κατ' ἐκεῖνο ἡμαρτήκαμεν.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθῆ.

II. ii. 285. ΞΕ. Δεῖ τοίνυν τὸν τρόπον,[d] ὡς ἔοικε, διορίσαντας[e] τῆς ἀρχῆς τῆς πόλεως οὕτω τελέως τὸν πολιτικὸν ἡμῖν εἰρῆσθαι προσδοκᾶν.

Ξ.—[g] ἦσαν ἀπορίαις Γ: ἀπορίαις ἦσαν *ς.—[h] ἀλληλων ΧΛΞΠΣΥ et pr BEF.—[i] ὅσα F.—[j] συγκατεσκευάκαμεν F.—[k] δὴ om ΣΥEF et pr Ξ.—[l] ἀπέλιπεν Δ.—[m] δὲ Χ: δ τε *ς.—[n] ἔχει Δ.—[o] διαδοχὴν pr F.—[p] ξ. ΓΛBCH.—[q] δὴ ς.—[r] δὴ om Γ.—[s] ποιησώμεθα BCH.—[t] πρόσθε Δ et pr Π: πρόσθεν *ς.—[u] καὶ πλέον om Γ.—[v] τὸν om Λ.—[w] ἐναντίας τι περιόδου ΣΥ.—[x] τε ΛBCEFH.—[y] δὲ om ΓΣΥ.—[z] τῆς om Γ.—[a] τρέπομεν Γ.—[b] οὐ διείπομεν om ΓΛBEFH et pr C.—[c] μὲν om ΛCH.—[d] ὡς ἔοικε

ἄλλων] Ald. Bas. 1. 2. ἀλλήλων· male. Stephanus sequutus est versionem Ficini, in qua est, *ab aliis*. Fisch.

τότε δὴ] Steph. 'For. τοτὲ δέ.' Immo, τότε δὲ δή. Fisch.

§. 17. διορίσαντας] Ald. Bas. 1. 2. διορίσαντες· male, quum referatur ad verbum δεῖ. Fisch.

περὶ τοῦ πάντα αὐτόματα γίγνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις, ἥκιστα
τῆς νῦν ἐστὶ καθεστηκυίας φορᾶς, ἀλλ' ἦν[f] καὶ τοῦτο τῆς
ἔμπροσθεν. τότε γὰρ αὐτῆς πρῶτον τῆς[g] κυκλήσεως[h] ἦρχεν
ἐπιμελούμενος ὅλης ὁ θεός, ὡς νῦν κατὰ τόπους ταὐτὸν τοῦ-
το ὑπὸ θεῶν ἀρχόντων πάντῃ τὰ τοῦ κόσμου μέρη διειλημ-
μένα. καὶ δὴ καὶ τὰ ζῶα κατὰ γένη καὶ ἀγέλας οἷον νο-
μῆς[i] θεῖοι διειλήφεσαν δαίμονες, αὐτάρκης εἰς πάντα ἕκα- II. ii. 278.
στος ἑκάστοις ὢν οἷς αὐτὸς ἔνεμεν, ὥστε οὔτ' ἄγριον ἦν οὐ-
δὲν οὔτε ἀλλήλων ἐδωδαί, πόλεμός τε οὐκ ἐνῆν οὐδὲ στάσις
τὸ παράπαν· ἄλλα θ' ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστὶ κατακοσμή-
σεως ἑπόμενα, μυρί'[j] ἂν[k] εἴη λέγειν. τὸ δ' οὖν τῶν ἀνθρώπων
λεχθὲν αὐτομάτου πέρι βίου διὰ τὸ τοιόνδε εἴρηται, θεὸς
ἔνεμεν[l] αὐτοὺς αὐτὸς[m] ἐπιστατῶν, καθά περ νῦν ἄνθρωποι,
ζῶον ὂν ἕτερον[n] θειότερον, ἄλλα γένη φαυλότερα αὐτῶν[o] νο-
μεύουσι. νέμοντος δὲ ἐκείνου πολιτεῖαί τε οὐκ ἦσαν οὐδὲ
κτήσεις γυναικῶν καὶ παίδων· ἐκ γῆς γὰρ ἀνεβιώσκοντο[p] II. 272.
πάντες, οὐδὲν μεμνημένοι τῶν πρόσθεν·[q] ἀλλὰ τὰ μὲν τοι-
αῦτα ἀπῆν πάντα, καρποὺς δὲ ἀφθόνους εἶχον ἀπό τε δέν-
δρων[r] καὶ πολλῆς ὕλης ἄλλης,[s] οὐχ ὑπὸ γεωργίας φυομέ-
νους, ἀλλ' αὐτομάτης ἀναδιδούσης τῆς γῆς. γυμνοὶ δὲ καὶ
ἄστρωτοι θυραυλοῦντες τὰ πολλὰ ἐνέμοντο· τὸ γὰρ τῶν
ὡρῶν αὐτοῖς ἄλυπον ἐκέκρατο, μαλακὰς δὲ εὐνὰς εἶχον
ἀναφυομένης ἐκ γῆς πόας ἀφθόνου.[t] τὸν δὴ βίον, ὦ Σώκρα-
τες, ἀκούεις μὲν τὸν τῶν[u] ἐπὶ Κρόνου· τόνδε[v] δ' ὃν[w] λόγος

δυναστείαις ἐκείναις Γ.—[f] ἀλλὰ μὴν Δ.—[g] τοῖς CF et pr E, om ΣΥ.—[h] κλήσεως F.
—[i] νομῆς ΓΛΒCH et pr F: νομεῖς ς.—[j] μυρί ΓΥΗ.—[k] αὖ pr Ξ.—[l] ἕνεκεν Λ.—
[m] αὐτῶν (ω) ΞΣΥ.—[n] ἕτερον Η.—[o] ἑαυτῶν Ξ.—[p] ἀνεβιώσκοντο 𝔛.—[q] ἔμπροσθεν pr F.
—[r] δένδρων (υ) 𝔛ΓΔΛΠΒCEFH, δρων Υ: δρυῶν ς.—[s] ἄλλης om Λ.—[t] ἀφθόνους Υ,
ἀφθόνως Σ.—[u] τῶν om F.—[v] τοῦδε F.—[w] δ' ὃν ὡς CH et rc B: δ' ὡς *ς.—[x] δια-

ταυτὸν τοῦτο] For. κατὰ ταυτὸν τοῦ-
τὸ. nisi ταυτὸν pro alia voce irrepsit.
Steph.

θεῖοι] Fortasse θεῖοι jungi etiam potest
cum δαίμονες. Steph. qui sic in not.
'In iis quæ margini adscripsi, dixi θεῖοι
fortasse jungi posse etiam cum δαίμονες:
sed fateor jam exemplis melius defendi
adjectivi θεῖοι cum substantivo νομεῖς
quam cum illo altero conjunctionem. nam
itidem postea θεῖον νομέα non uno in loco
dicit.'

πολιτεῖαί τε] Scribendum potius πολι-
τεῖαί γε. Steph.

θυραυλοῦντες] Timæus: Θυραυλεῖν·
ἔξω τῶν θυρῶν αὐλίζεσθαι καὶ ἀναστρέ-
φεσθαι. Fisch.

ΞΕ. Ταύτης τοίνυν πῃ διημαρτάνομεν.[z] τὸν γὰρ πολιτικὸν οὐδαμοῦ[a] συνελάβομεν οὐδ' ὠνομάσαμεν, ἀλλ' ἡμᾶς ἔλαθε κατὰ τὴν ὀνομασίαν ἐκφυγών.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Τοῦ τὰς ἀγέλας ἑκάστας τρέφειν τοῖς μὲν ἄλλοις που πᾶσι μέτεστι νομεῦσι, τῷ πολιτικῷ δὲ οὐ μετὸν ἐπηνέγκαμεν τοὔνομα, δέον τῶν[b] κοινῶν ἐπενεγκεῖν τι σύμπασιν.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις, εἴ περ ἐτύγχανέ γε ὄν.

ΞΕ. Πῶς δ' οὐκ ἦν τό γε[c] θεραπεύειν που[d] πᾶσι κοινόν, μηδὲν διορισθείσης τροφῆς μηδέ τινος ἄλλης[e] πραγματείας; ἀλλ' ἥ[f] τινα ἀγελαιοκομικὴν ἢ θεραπευτικὴν ἢ καί τινα ἐπιμελητικὴν αὐτὴν ὀνομάσασιν,[g] ὡς κατὰ πάντων,[h] ἐξῆν περικαλύπτειν καὶ τὸν πολιτικὸν ἅμα τοῖς[i] ἄλλοις, ἐπειδὴ δεῖν[j] τοῦτ' ἐσήμαινεν[k] ὁ λόγος.

§. 18. ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς. ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦτο διαίρε-
II. 276. σις αὖ τίνα τρόπον ἐγίγνετ' ἄν;

ΞΕ. Κατὰ ταὐτὰ καθά περ ἔμπροσθεν διῃρούμεθα τὴν

α η

—[y] γε om ꝈΔΠΞ et pr Ξ.—[z] διημαρτάνομεν B, διαμαρτάνομεν AC, διαμαρτάνομεν ΔΗ.—[a] οὐδαμοῦ ꝈΓΔΛΠΒCΗ: οὐδαμῇ *ς.—[b] δέον τῶν ΛΞΣΤΒCΗ et corr ΓΠΞ, δέον τι corr F, δὲ ὄντι pr Ε, λεόντων ꝈΔ et pr Π: δέοντι τῶν ς.—[c] τό τε ꝈΔΠ.—[d] πολὺ ꝈΔΠ.—[e] ἄλλου Υ.—[f] ἀλλ' ἥ ΔΠ et mg F, ἀλλή Ꝉ, ἄλλην ceteri: καὶ ἄλλην δέ ς.—[g] ὠνομάσωσιν Ε.—[h] καὶ ἁπάντων ꝈΔ et pr Π.—[i] γὰρ Λ.—[j] δεῖν om

δέοντι] Videtur scribendum δέον, absque τὶ, nisi paulo post hæc vocula expungatur. Steph.

Recte. Certe δέοντι nullo modo ferri potest. At fortassis melius mutabitur in δέον δή. Sic non necesse est, ut tollatur τι, et particula δὴ eleganter ita comes adjungitur hujusmodi verbis a Platone. Fisch.

Locus non una parte depravatus. Ferri enim non potest, Politicum dici humani generis non esse pastorem. Hoc in antecedentibus omnium maxime demonstratum est. Deinde nihili esse videtur Socratis responsum. Equidem legendum conjeci: τῷ πολιτικῷ δὲ αὖ μετὸν, ἐπηνέγκαμεν τοὔνομα, δεόν γε τῶν κοινῶν ἐπενεγκεῖν τι σύμπασι. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις, εἴπερ ἐτύγχανε μετὸν πᾶσι. ΞΕΝ. Πῶς κ. τ. λ. Huc redit Hospitis sententia. 'Politicum nondum cepimus, quia nomine eum definivimus, quod a cæteris eum pastoribus non distinguit, sed his item commune est.' Verte: *Effugit nos Politicus secundum nomen quod ipsi imposuimus.* So. *Quomodo?* Hosp. *Greges alere cæteris pastoribus omnibus proprium est, et, cum Politico item proprium sit, hoc ei nomen imposuimus, etiamsi commune nomen omnibus imponendum sit pastoribus.* So. *Vere dicis, si quidem omnibus hoc proprium sit.* Hosp. *Quidni vero cura omnibus propria sit?* Πᾶσι, quod inserendum puto, a sequentibus πῶς absorptum videtur. Heusd.

μηδὲν] Steph. 'Malim μηδέ' sine caussa idonea. nam μηδὲν eleganter positum est pro μή. Fisch.

καὶ ἄλλην δέ τινα] Ald. Bas. 1. 2. ἄλλην τινὰ, omissis particulis καὶ δὲ, quas Steph. [tacite] addidit Cornarii admonitu. Etiam in Ficini versione est, *et aliam quandam appellationem inferre*, immo *atque adeo aliam* —. nam particulæ καὶ δὲ habent vim augendæ orationis, ut apud Latinos *et vero*. Fisch.

§. 18. καθάπερ] Commode etiam scri-

παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης, οἷον πηδαλίων οἴακος[n] ἀφέμενος,
εἰς τὴν αὑτοῦ περιωπὴν[o] ἀπέστη, τὸν δὲ δὴ κόσμον πάλιν
ἀνέστρεφεν εἱμαρμένη τε καὶ ξύμφυτος ἐπιθυμία. πάντες
οὖν οἱ κατὰ τοὺς τόπους συνάρχοντες τῷ[p] μεγίστῳ δαίμονι
θεοί, γνόντες ἤδη τὸ γιγνόμενον, ἀφίεσαν αὖ τὰ μέρη τοῦ
κόσμου τῆς αὑτῶν ἐπιμελείας. ὁ δὲ μεταστρεφόμενος καὶ II. 272.
συμβάλλων, ἀρχῆς τε καὶ τελευτῆς ἐναντίαν ὁρμὴν ὁρμη-
θείς, σεισμὸν πολὺν ἐν ἑαυτῷ[q] ποιῶν, ἄλλην αὖ φθορὰν ζώων
παντοίων ἀπειργάσατο. μετὰ δὲ ταῦτα προελθόντος[r] ἱκα-
νοῦ χρόνου, θορύβων[s] τε καὶ ταραχῆς ἤδη παυόμενος καὶ
τῶν σεισμῶν,[t] γαλήνης ἐπιλαβόμενος εἴς τε τὸν εἰωθότα
δρόμον τὸν ἑαυτοῦ κατακοσμούμενος ᾔει,[u] ἐπιμέλειαν καὶ
κράτος ἔχων αὐτὸς τῶν ἐν αὐτῷ τε καὶ ἑαυτοῦ, τὴν τοῦ
δημιουργοῦ καὶ πατρὸς ἀπομνημονεύων[v] διδαχὴν εἰς δύνα-
μιν. κατ᾽ ἀρχὰς μὲν οὖν ἀκριβέστερον ἀπετέλει, τελευτῶν II. ii. 281.
δὲ ἀμβλύτερον. τούτων δὲ αὐτῷ[w] τὸ σωματοειδὲς[x] τῆς
συγκράσεως[y] αἴτιον, τὸ τῆς πάλαι ποτὲ φύσεως ξύντροφον,
ὅτι πολλῆς ἦν μετέχον[z] ἀταξίας πρὶν εἰς τὸν νῦν κόσμον

ταχθὲν τοσαῦτα CH et corr ΠΒ.—[n] οἴακας corr Π.—[o] περιοπὴν ΔΕF.—[p] τῷ om Γ.—[q] ἐν αὐτῷ ΓΛΕF, αὐτῷ ΣΥ.—[r] προσελθόντος ꝏΔΠ.—[s] θορύβων ꝏΔΗ : θορύβου *ϛ.—[t] τοῦ σεισμοῦ Γ.—[u] εἴη Σ, ἴει Ξ.—[v] ἀμνημονεύων Δ.—[w] αὐτῶν ΓΣΥ et pr Ξ.—[x] σῶμα τὸ εἶδος ꝏΔΠ.—[y] κράσεως F.—[z] μετέχον ΓΔΠΒCH : μέτοχον ϛ.—

Ficinus in suo codice ita scriptum invenit, ut Stephanus edidit, admonitu, ut videtur, Cornarii; vertit enim, *quotque erant mandata*. Fisch.

πεσούσης] Steph. 'Sic et Ficinus vertit, *semina projecisset*, tanquam legens σπέρματα βαλούσης. Sed alia affertur lectio διδούσης· quum tamen tempus præsens hic non conveniat, ideoque δούσης aptius esse possit. Illud quidem certe participium πεσούσης nullo hoc ferri modo potest.' Scilicet διδούσης fuit conjectura Cornarii, quam ab Stephano recte repudiatam arbitror, præsertim quum verbum διδόναι non satis aptum sit naturæ rei, de qua hic sermo institutus est. Jam etsi lectio βαλούσης magis placere possit: tamen non necesse esse puto, ut circumspiciatur remedium, quum locus sanus sit haud dubie, ita ut etiam Ficinus legisse πεσούσης videatur, ut Eusebius. Nam multa verba neutra usurpantur, ut activa. Sic Antiphon dixit ἁγνεύετε τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ ἁγνίζετε, Harpocratione interprete: Antiphanes Comicus in Adelphis ἀνακάμψει scripsit pro ἀναστρέψαι ποιήσει, auctore grammatico Ms. Bibl. Sangermanensis apud Koppiers. Observat. Philolog. p. 7. et apud ipsum Platonem Phædon. §. 66. κατακλαίειν est *lacrymas movere*. nam etiam Codex Augustanus bis κατέκλαυσε habet. Quidni igitur Plato πεσούσης hoc loco dicere pro καταβαλούσης potuerit? Neque vero dubito, quin ipse Ficinus verbum illud ita accipiendum viderit, neque adeo aliam suis in libris scripturam invenerit. Etiam Vigerus in notis ad Eusebium animadvertit, Platonem πεσούσης active sumsisse, raro admodum exemplo. Fisch.

οἴακος] Pollux i. 89. τὸ δὲ ἄκρον τοῦ πηδαλίου, οἴαξ. Fisch.

περιωπὴν] Bas. 1. 2. περιοπήν· male. Hesychius: Περιωπή· ἄποψις, τόπος ὑψηλός, ὅθεν ἐστὶ περισκοπῆσαι ἀκρώρεια. Fisch.

τοὺς τόπους] Vigerus deleri jubebat articulum. Fisch.

II. ii. 288. δίποδος ἀγέλης εἶναί τινα θρεπτικὴν τέχνην, οὐδέν τι μᾶλλον ἡμᾶς ἔδει βασιλικὴν αὐτὴν εὐθὺς[y] καὶ πολιτικὴν ὡς ἀποτετελεσμένην προσαγορεύειν.

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Πρῶτον μὲν ὅ[z] ἐλέγομεν τοὔνομα μετασκευωρήσασθαι,[a] πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν μᾶλλον[b] προσαγαγόντας[c] ἢ τὴν τροφήν, ἔπειτα ταύτην τέμνειν· οὐ γὰρ σμικρὰς ἂν ἔχοι τμήσεις ἔτι.

ΝΕ. ΣΩ. Ποίας;

ΞΕ. Ἧι τε[d] τὸν θεῖον ἄν που διειλόμεθα νομέα χωρὶς καὶ τὸν ἀνθρώπινον ἐπιμελητήν.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Αὖθις δέ γε τὴν ἀπονεμηθεῖσαν[e] ἐπιμελητικὴν δίχα τέμνειν ἀναγκαῖον ἦν.

ΝΕ. ΣΩ. Τίνι;

ΞΕ. Τῷ βιαίῳ τε καὶ ἑκουσίῳ.

ΝΕ. ΣΩ. Τί δή;

ΞΕ. Καὶ ταύτῃ[f] που τὸ πρότερον ἁμαρτάνοντες εὐηθέστερα τοῦ δέοντος εἰς ταὐτὸν βασιλέα[g] καὶ τύραννον συνέθεμεν, ἀνομοιοτάτους ὄντας αὐτούς τε καὶ τὸν τῆς ἀρχῆς ἑκατέρου τρόπον.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Νῦν δέ[h] γε πάλιν ἐπανορθούμενοι, καθά περ εἶπον, τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιμελητικὴν δίχα διαιρώμεθα,[i] τῷ βιαίῳ τε καὶ ἑκουσίῳ;

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

x. ii. 289. ΞΕ. Καὶ τὴν μέν γέ που τῶν βιαίων τυραννικήν, τὴν δὲ

II.—y αὐτὴν εὐθὺς ΧΓΔΛΞΠΣΤΒCH: εὐθὺς αὐτὴν s.—z ὃ om ΧΔΠ.—a μετασκευωρίσασθαι ΞΣΥ.—b μᾶλλον ἢ C.—c ἐπαγαγόντας E, προσεπαγαγόντας F: ἐπαγαγόντας s.—d γε F.—e ἐπινεμηθεῖσαν Υ.—f ταύτην F.—τὸ om ΞΣΥ.—g ταυτὸν τὸν βασιλέα Ξ.—h ὧδέ ΧΔΠ.—i διαιρώμεθά τε F, διαρώμεθά γε Es.—j ἀγελαιονομικὴν

εὐθὺς αὐτὴν] Stob. αὐτὴν εὐθύς. Mox, προσαγα[illegible] non male: præsertim quum [illegible]at πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν. Nam §. 20. est ἐπάγειν αὐτοὺς ἐπὶ τὰ μήπω γιγνωσκόμενα. FISCH.

τὸν ἀνθρώπινον] Stob. τῶν ἀνθρωπίνων sed in marg. Gesnerus posuit lectionem alteram, quam Ficinus quoque expressit, et humanum curatorem. FISCH.

αὖ τοῦ κόσμου τὴν ἐπὶ τὴν νῦν γένεσιν ὁδὸν τὸ τῆς ἡλικίας αὖ πάλιν ἵστατο καὶ καινὰ τἀναντία ἀπεδίδου τοῖς τότε. τὰ μὲν γὰρ ὑπὸ σμικρότητος ὀλίγου δέοντα ἠφανίσθαι τῶν ζώων ηὐξάνετο, τὰ δ' ἐκ γῆς νεογενῆ σώματα πολιὰ[r] φύντα πάλιν ἀποθνήσκοντα εἰς γῆν κατῄει. καὶ τἆλλά τε πάντα μετέβαλλεν,[s] ἀπομιμούμενα καὶ ξυνακολουθοῦντα τῷ τοῦ II. 274.
παντὸς παθήματι, καὶ δὴ καὶ τὸ[t] τῆς κυήσεως καὶ γεννήσεως καὶ τροφῆς μίμημα[u] συνείπετο τοῖς πᾶσιν ὑπ' ἀνάγκης. οὐ γὰρ ἐξῆν ἔτ' ἐν γῇ δι' ἑτέρων συνιστάντων φύεσθαι ζῷον,[v] ἀλλὰ καθά περ τῷ κόσμῳ προσετέτακτο αὐτοκράτορα εἶναι τῆς αὐτοῦ πορείας, οὕτω δὴ κατὰ[w] ταὐτὰ καὶ τοῖς μέρεσιν αὐτοῖς δι' αὐτῶν, καθ' ὅσον οἷόν τ' ἦν, φύειν[x] τε καὶ γεννᾶν καὶ τρέφειν προσετάττετο ὑπὸ τῆς ὁμοίας ἀγωγῆς. οὗ δὲ ἕνεκα ὁ λόγος ὥρμηκε πᾶς, ἐπ' αὐτῷ νῦν ἐσμὲν ἤδη. περὶ μὲν[y] γὰρ τῶν ἄλλων θηρίων πολλὰ ἂν καὶ μα- II. ii. 283.
κρὰ[z] διεξελθεῖν γίγνοιτο, ἐξ ὧν ἕκαστα καὶ δι' ἃς αἰτίας μεταβέβληκε· περὶ[a] δὲ ἀνθρώπων βραχύτερα καὶ μᾶλλον προσήκοντα. τῆς γὰρ τοῦ κεκτημένου καὶ νέμοντος ἡμᾶς δαίμονος ἀπερημωθέντες ἐπιμελείας, τῶν[b] πολλῶν αὖ θηρίων, ὅσα χαλεπὰ τὰς φύσεις ἦν,[c] ἀπαγριωθέντων, αὐτοὶ δὲ ἀσθενεῖς ἄνθρωποι καὶ ἀφύλακτοι γεγονότες, διηρπάζοντο ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἔτ' ἀμήχανοι καὶ ἄτεχνοι κατὰ τοὺς πρώτους ἦσαν χρόνους, ἅτε τῆς μὲν αὐτομάτης τροφῆς ἐπιλελοιπυίας, πορίζεσθαι δὲ[d] οὐκ ἐπιστάμενοί πω[e] διὰ τὸ μηδεμίαν αὐτοὺς χρείαν πρότερον[f] ἀναγκάζειν. ἐκ τούτων πάντων ἐν μεγάλαις ἦσαν[g] ἀπορίαις. ὅθεν δὴ τὰ πάλαι λεχθέντα παρὰ θεῶν δῶρα ἡμῖν δεδώρηται μετ' ἀναγκαίας διδαχῆς καὶ παιδεύσεως, πῦρ μὲν παρὰ Προμηθέως, τέχναι δὲ παρ' Ἡφαίστου καὶ τῆς συντέχνου, σπέρματα δὲ αὖ

δ

πολλὰ ΛΒCEF.—[s] μετέβαλεν H.—[t] τῷ F.—[u] μίμημα om ΣΥ.—[v] ζώων ΧΔΠΥ.—[w] καὶ F.—[x] φύρειν ΛΗ.—[y] μὲν om F.—[z] μακρὰν Σ.—[a] μετὰ Λ.—[b] τῶν om F.—[c] ἢ ΧΔ et pr Π.—[d] δὲ om ΧΔ et pr Π.—[e] τί ὧν ΧΔ et fortasse pr Π.—[f] πότερον

αὐτοὶ δὲ] Vocula δὲ vel expungenda (licet alicubi παρέλκουσα etiam inveniatur) vel in δὴ mutanda esse videtur. Steph. Posterior ratio placet. Fisch.

διὰ τὸ] Deest τὸ in Ald. Bass. Fisch.

II. ii. 290. φὴν ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν, τὴν δὲ οἷον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ[y] συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν[z] οὐκ ἀπειληφέναι πω. γραφῆς δὲ καὶ ξυμπάσης[a] χειρουργίας λέξει καὶ λόγῳ δηλοῦν πᾶν ζῶον μᾶλλον πρέπει τοῖς δυναμένοις ἕπεσθαι· τοῖς δ' ἄλλοις διὰ χειρουργιῶν.

ΝΕ. ΣΩ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς· ὅπῃ δὲ ἡμῖν οὔπω φῂς ἱκανῶς εἰρῆσθαι,[b] δήλωσον.[c]

ΞΕ. Χαλεπόν, ὦ δαιμόνιε, μὴ παραδείγμασι χρώμενον ἱκανῶς[d] ἐνδείκνυσθαί τι τῶν μειζόνων. κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα πάντ'[e] αὖ πάλιν ὥς περ ὕπαρ ἀγνοεῖν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς τοῦτ' εἶπες;

ΞΕ. Καὶ μάλ' ἀτόπως[f] ἔοικά γε[g] ἐν τῷ παρόντι[h] κινῆσαι[i] τὸ περὶ τῆς ἐπιστήμης πάθος[j] ἐν[k] ἡμῖν.

θήκαμεν EF.—[y] τὸ F.—[z] ἐνέργειαν ΧΔ et pr Π, ἐνέ(α)ργειαν E.—[a] ξ. Γ.—[b] εἰρῆσθαι (ον) ...ἱκανῶς om Σ.—[c] δήλωσαι Ξ, δόλωσιν F.—[d] ἱκανῶς om F.—[e] πάντ' om ΧΔΠ.—[f] τὸ πῶς ΧΔ et pr Π.—[g] ἔοικά γε ΧΔΠΗ et γρ BC, ἐοίκαμεν (πῶς addit Γ) ἕκαστον ἐν ταῖς τῶι (τὸ Γ et corr EF) ἑξῆς βραχυτάταις γε ΓBCEF et (γε omisso) Λ: ἐοίκαμεν ς.—[h] παριόντι ΧΔ, pr Π, corr H.—[i] κινήσας ΧΔΠΗ.—[j] πάθος om Λ.—[k] ἐν om

γῶς ἀληθές. Etymol. M. ὕπαρ· ἀληθῶς. Cæterum Stobæus Eclog. Eth. ii. p. 157. a Cantero editis, excerpsit locum ita, χαλεπὸν, ὦ δαιμόνιε — ἐνδείξασθαί τι—εἰδὼς, ἕκαστα πάντα αὖ —. Ἕκαστα videtur glossema verbi ἅπαντα esse, quod irrepserit e margine, aut ab ipso Stobæo profectum. Fisch.

ἐοίκαμεν κ. τ. λ.] Ald. Bas. 1. ἐοίκαμεν ἕκαστον, ἐν ταῖς ἑξῆς βραχυτάταις γε ἐν τῷ παρόντι κινῆσαι, τὸ περὶ τῆς ἐπιστ. πάθος ἐν ᾗ. Bas. 2. ἔοικά γε ἕκαστον, ἐν τῷ παρόντι κινήσας, τὸ περὶ τῆς ἐπιστήμης, ἐν ταῖς τῷ ἑξῆς βραχυτάταις γε πάθος ἐν ἡμῖν. Ficinus vertit, *Absurdum admodum, o Socrates, affectum animæ circa scientiam nunc movimus. Nempe in magnis arduisque incepimus, quod in minimis et facilibus erat per ordinem inchoandum.* Sed quum nec ex istis librorum veterum lectionibus, nec ex hac interpretatione Ficini, sensus commodus existat: Cornarius monuit, verba ἕκαστον ἐν ταῖς ἑξῆς βραχυτάταις γε delenda esse, quæ huc venissent e sequentibus, et ἐν τῷ παριόντι mutandum in ἐν τῷ παρόντι, ita, *Et valde quidem absurde videmur in præsentia, in nobis de scientia affectionem commovisse.* Hanc igitur Cornarii emendationem secutus Stephanus ita edidit, uti nos cum eo edidimus. Sed adjiciemus ipsam Stephani ad hunc locum observationem: cui quid tribuendum sit, lectores e supra dictis existimare ipsi facile poterunt. 'Scriptum est,' inquit, 'etiam, sed perperam ἐοίκατε (immo ἔοικά γε in Bas. 2.) pro ἐοίκαμεν. Post quam vocem in præced. edit. habentur hæc verba ἕκαστον ἐν ταῖς ἑξῆς βραχυτάταις γε ἐν τῷ παρόντι quum hæc ἐν τῷ παρόντι debeant proxime sequi verbum ἐοίκαμεν et quæ sunt interjecta, plane aliena sint ab hoc loco, ex iis, quæ paulo post sequuntur, huc translata. Conatus est tamen et Ficinus aliquem ex illis aliisque sensum, divinatione, ut opinor, utcumque, eruere.' Fisch.

Exciderunt nonnulla, quæ in codice suo Ficinus reperisse videtur; quæque apprime huic loco conveniunt, præsertim cum ab Hospite dicantur, qui per totum hunc dialogum analyticam disserendi rationem sequitur. Heusd.

ΝΕ. ΣΩ. Καλῶς.

ΞΕ. Διὰ ταῦτα μὴν καὶ τὸν μῦθον παρεθέμεθα, ἵνα ἐνδείξαιτο περὶ[f] τῆς ἀγελαιοτροφίας μὴ μόνον ὡς πάντες αὐτῆς ἀμφισβητοῦσι τῷ ζητουμένῳ τὰ νῦν, ἀλλὰ κἀκεῖνον αὐτὸν ἐναργέστερον ἴδοιμεν,[g] ὃν προσήκει μόνον κατὰ τὸ παράδειγμα[h] ποιμένων τε καὶ βουκόλων τῆς[i] ἀνθρωπίνης ἐπιμέλειαν[j] ἔχοντα[k] τροφῆς τούτου μόνον ἀξιωθῆναι τοῦ προσρήματος.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.[l]

ΞΕ. Οἶμαι δ᾽ ἔγωγε, ὦ Σώκρατες,[m] τοῦτο μὲν ἔτι[n] μεῖζον ἢ κατὰ βασιλέα εἶναι τὸ[o] σχῆμα τὸ τοῦ θείου νομέως, τοὺς δ᾽ ἐνθάδε νῦν ὄντας πολιτικοὺς τοῖς ἀρχομένοις ὁμοίους τε εἶναι μᾶλλον πολὺ[p] τὰς φύσεις καὶ παραπλησιαίτερον[q] παιδείας μετειληφέναι καὶ τροφῆς.

ΝΕ. ΣΩ. Πάντως που.

ΞΕ. Ζητητέοι[r] γε μὴν οὐδὲν ἂν εἴησαν[s] οὐθ᾽ ἧττον οὔτε μᾶλλον, εἴθ᾽ οὕτως εἴτ᾽ ἐκείνως πεφύκασιν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τῇδε[t] δὴ πάλιν ἐπανέλθωμεν. ἣν γὰρ ἔφαμεν[u] αὐτεπιτακτικὴν μὲν[v] εἶναι τέχνην[w] ἐπὶ ζώοις, οὐ μὴν ἰδίᾳ γε ἀλλὰ κοινῇ τὴν ἐπιμέλειαν ἔχουσαν,[x] καὶ προσείπομεν II. ii. 286.
δὴ τότε γε[y] εὐθὺς ἀγελαιοτροφικήν,—μέμνησαι γάρ;

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

τὸν τρόπον Λ.—[e] διορίσαντες EF.—[f] τὸ F.—[g] εἴδοιμεν 𝔄.—[h] μόνον κατὰ τὸ παρά-
τῆς ν
δειγμα 𝔄ΓΔΛΠBCH : κατὰ τὸ παρ. μόνον ς.—[i] τῆς corr B, τὸν E, τὸ 𝔄ΓΛ et corr
ν
Π, τὸ Ξ, τὸ ΣΥ.—[j] ἐπιμελείας ΛΠ.—[k] ἔχοντες ΣΥ.—[l] ὀρθῶς om 𝔄ΔΠ.—[m] δέ γ᾽ ὦ σώκρατες 𝔄ΔΠ, δέ γε ὦ σώκρατες ἔγωγε Λ.—[n] μὲν ἔτι om 𝔄ΔΠ.—[o] τὸ om F.
αἱ
—[p] πολὺ μᾶλλον Ξς.—[q] παραπλησιέστερον Ξ.—[r] ζητητέοι corr Γ : ζητητέον *ς.—[s] εἴησαν 𝔄ΓΔΠ et corr E, ἦσαν ΞΣΥ : εἰ ἦσαν *ς.—[t] τῇδε ς : libri τί δέ.—[u] ἔφαμεν 𝔄ΔΠ : φαμὲν *ς.—[v] μὲν om F.—[w] τέχνην om 𝔄Δ et pr Π.—[x] ἔχουσα 𝔄.

εἰ ἦσαν] Steph. 'Ante voculam εἰ suspicor deesse verbum εἴη' Recte, opinor. Fisch.

ζητητέον γε μὴν οὐδὲν ἂν εἰ ἦσαν] His verbis omnem, opinor, obscuritatem hac emendatione eximas: Ζητητέοί γε μὴν οὐδὲν ἂν εἴησαν οὐθ᾽ ἧττον οὔτε μᾶλλον, εἴθ᾽ κ. τ. λ. *Verumtamen, sive hoc, sive illo modo se habeant, nihilominus quærendi sunt.* Ita paulo ante ἀμφισβητοῦσι τῷ ζητουμένῳ ταννῦν. Simili emendatione expedimus Critiam p. 117. E. Τοῦτο δὴ πᾶν συνῴκει τὸ μὲν ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν οἰκήσεων, ut legamus :—συνῳκεῖτο. Heusd.

τῇδε δὴ] Pro τῇδε δὴ (quam scripturam agnoscit et Ficinus, *sic porro*) male in præced. edit. τί δὲ δὴ legitur. Steph.

ἕτερον ὄν, τὸ δὲ ταὐτὸν ὡς ταὐτὸν ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἑαυτῷ προσαγορεύεσθαι.

ΝΕ. ΣΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν,[c] ὅτι πα-
π. ii. 292. ραδείγματός γ' ἐστὶ τότε γένεσις, ὁπόταν ὂν ταὐτὸν ἐν ἑτέρῳ[d] διεσπασμένῳ, δοξαζόμενον. ὀρθῶς καὶ συναχθὲν περὶ ἑκάτερον ὡς[e] συνάμφω μίαν ἀληθῆ[f] δόξαν ἀποτελῇ;

ΝΕ. ΣΩ. Φαίνεται.

ΞΕ. Θαυμάζοιμεν[g] ἂν οὖν εἰ ταὐτὸν τοῦτο ἡμῶν ἡ ψυχὴ φύσει[h] περὶ τὰ τῶν πάντων στοιχεῖα πεπονθυῖα τοτὲ μὲν ὑπ'[i] ἀληθείας περὶ ἓν ἕκαστον ἔν τισι[j] συνίσταται, τοτὲ δὲ[k] περὶ ἅπαντα[l] ἐν ἑτέροις αὖ φέρεται,[m] καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἀμῇ γέ πῃ[n] τῶν συγκράσεων ὀρθῶς δοξάζει, μετατιθέμενα δ' εἰς τὰς[o] τῶν πραγμάτων μακρὰς καὶ μὴ ῥᾳδίους συλλαβὰς ταὐτὰ ταῦτα[p] πάλιν ἀγνοεῖ;

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ θαυμαστόν γε οὐδέν.

ΞΕ. Πῶς γάρ, ὦ φίλε, δύναιτ'[q] ἄν τις ἀρχόμενος ἀπὸ δόξης ψευδοῦς, ἐπί τι τῆς ἀληθείας καὶ μικρὸν μέρος ἀφικόμενος κτήσασθαι φρόνησιν;

ΝΕ. ΣΩ. Σχεδὸν οὐδαμῶς.

ΞΕ. Οὐκοῦν ταῦτα εἰ ταύτῃ[r] πέφυκεν, οὐδὲν δὴ[s] πλημμελοῖμεν ἂν ἐγώ τε[t] καὶ σὺ πρῶτον μὲν ἐπιχειρήσαντες ὅλου παραδείγματος ἰδεῖν τὴν φύσιν ἐν σμικρῷ κατὰ μέρος ἄλλῳ παραδείγματι, μετὰ δὲ ταῦτα μέλλοντες,[u] ἐπὶ

τον ἁπάντων F.—[c] συνειλήφαμεν...532, 2. στήμονος] quibus hæc continentur, folia duo in decimum de re publica librum intulit bibliopegus Π.—[d] ἑκατέρῳ corr Π. —[e] καὶ Π.—[f] ἀληθῆ om ΛBCH.—[g] θαυμάζοιμεν 𝔛ΓΔΛΠBCH, θαυμάζοιμ' (ἂν supra) E : θαυμάζοιμ' *ς.—[h] φύσει τὰ ΣΥ.—[i] περὶ E, περὶ (ὑπὸ supra) F.—[j] ἔν τι 𝔛ΔΠ.—[k] δὲ om EF.—[l] ἅπαντα 𝔛ΔΠ, πάντα ΓΛBCH, πάντων (α supra) Ξ : πάντων *ς.—[m] φαίνεται F.—[n] ἀμηγέπη ΛBCF.—[o] τὰς om Δ.—[p] ταῦτα om pr Π.—[q] δύναιτ' Γ, δύνατο H.—[r] ἐν ταύτῃ ΣΥ, ἐπ' αὐτῇ 𝔛Δ : εἰ ταύτῃ cum *ς corr Π.—[s] οὐδένα ἢ 𝔛Δ : οὐδὲν δὴ cum *ς corr Π. —[t] τε om ΓΛΣΥBCEFH.—[u] μέλλοντες 𝔛ΛΞΠΣΥBCEFH, μέλλοντος mg F, μέλλοντες

ἑκάτερον] Steph. 'Legitur etiam ἕτερον pro ἑκάτερον· et fortasse melius.' Videlicet Cornarius ἕτερον reponendum censuit. Addit Stephanus, 'Paulo post Μὴ θαυμάζοιμ' ἂν κ. λ. Sed interrogative legendo, θαυμάζοιμ' ἄν, idem fuerit sensus.' recte. Sed μὴ θαυμάζοιμ' ἂν fuit ejusdem Cornarii conjectura. Fisch.

μεταβάλλοντες] Ald. Bas. 1. 2. μέλλοντες· quæ lectio quum careat omni sensu : Cornarius jam μεταβάλλοντες reponendum censuit. Quam quidem cor-

ἀγελαιοτροφικὴν πεζοῖς τε καὶ ἀπτῆσι,[l] καὶ ἀμίκτοις τε
καὶ ἀκεράτοις, τοῖς αὐτοῖς ἄν που τούτοις διαιρούμενοι καὶ II. ii. 287.
τὴν ἀγελαιοκομικὴν[m] τήν τε νῦν καὶ τὴν ἐπὶ Κρόνου βασιλείαν περιειληφότες ἂν ἦμεν ὁμοίως ἐν τῷ λόγῳ.

ΝΕ. ΣΩ. Φαίνεται· ζητῶ δὲ αὖ τί τὸ μετὰ τοῦτο.

ΞΕ. Δῆλον ὅτι λεχθέντος οὕτω τοῦ τῆς ἀγελαιοκομικῆς[n] ὀνόματος οὐκ ἄν ποτ' ἐγένεθ'[o] ἡμῖν τό τινας ἀμφισβητεῖν ὡς οὐδ' ἐπιμέλεια τὸ παράπαν ἐστίν, ὥς περ τότε[p] δικαίως ἠμφισβητήθη μηδεμίαν εἶναι τέχνην ἐν ἡμῖν ἀξίαν τούτου τοῦ θρεπτικοῦ προσρήματος· εἰ δ' οὖν τις εἴη, πολλοῖς[q] πρότερον αὐτῆς[r] καὶ μᾶλλον προσήκειν ἢ[s] τινι τῶν βασιλέων.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Ἐπιμέλεια δέ γε[t] ἀνθρωπίνης συμπάσης κοινωνίας οὐδεμία ἂν ἐθελήσειεν ἑτέρα μᾶλλον[u] καὶ[v] πρᾳοτέρα τῆς βασιλικῆς φάναι καὶ κατὰ πάντων ἀνθρώπων ἀρχῆς εἶναι τέχνη.[w]

ΝΕ. ΣΩ. Λέγεις ὀρθῶς.

ΞΕ. Μετὰ ταῦτα δέ γε,[x] ὦ Σώκρατες, ἆρ' ἐννοοῦμεν ὅτι πρὸς αὐτῷ δὴ τῷ τέλει συχνὸν αὖ διημαρτάνετο;

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Τόδε, ὡς ἄρ' εἰ καὶ διενοήθημεν ὅτι μάλιστα τῆς

ΧΔΠ.—[k] ἐσήμανεν EF, ἐπεσήμαινεν Γ.—[l] ἀπτοῖσι Σ et pr Υ.—[m] ἀγελαιονομικὴν ΣΥ.—[n] ἀγελαιονομικῆς E, ἀγελαιονομικῆς (κ supra) ΣΥF.—[o] ἐγένεθ' Γ.—[p] τότε καὶ s.—[q] πολὺ ΞΣΥ.—[r] αὐτὴν mg F.—[s] εἰ Χ.—[t] γε om ΔΠ.—[u] ἑτέρα μᾶλλον ΓΔΛΠΒCH, ἕτερα μᾶλλον Χ: μᾶλλον ἑτέρα s.—[v] καὶ om Λ.—[w] τέχνην Χ.—[x] λέγε ΧΔ et pr

beretur hoc loco (atque adeo commodius) καθ' ἅπερ, quum hæ duæ voces respondeant duabus illis, κατὰ ταῦτα. Steph.

ἀπτῆσι] Steph. 'Pro ἀπτῆσι reponitur πτηνοῖς, sicut Ficinus interpretatur, *volatilium*.' Scilicet in margine Bas. 1. notatur lectio πτηνοῖς. Fisch.

ἐπιμέλεια δέ γε] Excerpsit hunc locum, inde a verbis ἐπιμέλεια δέ γε usque ad verba ἑκατέρου τρόπον.—Ἀληθῆ, sed omissis nominibus personarum inter se colloquentium, Stob. Ecl. Eth. c. 45. p. 325. Fisch.

μᾶλλον ἕτερα] Stob. ἑτέρα μᾶλλον· qui verborum ordo etiam magis prodit vitium scripturæ, quod est in omnibus libris editis, et fuit in Ficini codicibus. vertit enim, *Nulla vero ars alia de hoc contendit, quasi sit totius humanæ communionis curatio major mitiorque quam regia.* Manifestum autem puto, Ficinum primo ἑτέρα conjunxisse cum οὐδεμία· deinde verbis duobus *major mitiorque* reddidisse unum verbum πρᾳοτέρα. At sic redundare apparet particulam καί. Unde Cornarius recte judicavit, pro ἑτέρα reponendum esse ἑταῖρα· quæ duo verba constat innumeris locis permutata esse a librariis. Atque ex hactenus dictis lectores sponte poterunt statuere de gravitate Stephani, quo teste 'Alia lectio affertur μᾶλλον ἑταῖρα.' Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς λέγεις;[k]

ΞΕ. Αὐτὴν τὴν διέξοδον ἀπόκρισίν σοι ποιήσομαι.

ΝΕ. ΣΩ. Κάλλιστ' εἶπες.

ΞΕ. Ἔστι τοίνυν πάντα ἡμῖν ὁπόσα[l] δημιουργοῦμεν καὶ κτώμεθα, τὰ μὲν ἕνεκα τοῦ ποιεῖν τι, τὰ δὲ τοῦ μὴ πάσχειν ἀμυντήρια· καὶ τῶν ἀμυντηρίων τὰ μὲν ἀλεξιφάρμακα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα, τὰ δὲ προβλήματα· τῶν δὲ[m] προβλημάτων τὰ μὲν πρὸς τὸν πόλεμον ὁπλίσματα, τὰ δὲ φράγματα· καὶ τῶν[n] φραγμάτων τὰ μὲν παραπετάσματα, τὰ δὲ πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια·[o] τῶν δὲ ἀλεξητηρίων τὰ μὲν στεγάσματα, τὰ δὲ σκεπάσματα· καὶ τῶν σκεπασμάτων ὑποπετάσματα μὲν ἄλλα, περικαλύμματα δὲ ἕτερα· περικαλυμμάτων[p] δὲ τὰ μὲν ὁλόσχιστα, σύνθετα δὲ ἕτερα· τῶν δὲ συνθέτων τὰ μὲν τρητά, τὰ δὲ ἄνευ τρήσεως ξυνδετά· καὶ τῶν ἀτρήτων τὰ μὲν νεύρινα φυτῶν ἐκ γῆς, τὰ δὲ τρίχινα· τῶν δὲ τριχίνων τὰ μὲν ὕδασι καὶ γῇ κολλητά, τὰ δὲ αὐτὰ αὐτοῖς συνδετά. τουτοισὶ[q] δὴ τοῖς ἐκ τῶν ἑαυτοῖς[r] συνδουμένων[s] ἐργασθεῖσιν
II. ii. 295. ἀμυντηρίοις καὶ σκεπάσμασι τὸ μὲν ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν· τὴν δὲ τῶν ἱματίων μάλιστα ἐπιμελουμένην τέχ-
II. 280. νην, ὥς περ τότε τὴν τῆς πόλεως πολιτικὴν εἴπομεν, οὕτω καὶ νῦν ταύτην προσείπωμεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἱματιουργικήν;[t] φῶμεν δὲ[u] καὶ ὑφαντικήν, ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ἱματίων ἐργασίᾳ μέγιστον ἦν μόριον, μηδὲν διαφέρειν πλὴν ὀνόματι ταύτης τῆς ἱματιουργικῆς, καθά περ κἀκεῖ τότε τὴν βασιλικὴν τῆς πολιτικῆς;

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθότατά γε.

ΞΕ. Τὸ μετὰ τοῦτο δὴ συλλογισώμεθα, ὅτι τὴν ἱματίων[v] ὑφαντικὴν οὕτω ῥηθεῖσάν τις τάχ' ἂν ἱκανῶς εἰρῆσθαι

ΣΥ : ταυτὸ *s.—[j] τοῦτ' Γ.—[k] λέγετε 𝔄.—[l] ὅσα Λ.—[m] δ' αὖ γε Es.—[n] τῶν δὲ ΞΣ.—[o] ἀλεξητήρια...ἀλεξητηρίων Υ : ἀλεξιτήρια...ἀλεξιτηρίων *s.—[p] ante περικαλυμμάτων omisi τῶν cum 𝔄ΓΔΛΠBCH : τῶν δὲ περικαλυμμάτων F.—[q] τουτοισὶ ΓΛ BCH, τούτοις Ξ : τούτοισι *s.—[r] ἑαυτοῖς Ξ : αὐτῶν *s.—[s] libri συνδουμένοις.—[t] ἱματιουργικὴν 𝔄ΔΠΣΥ cum pr Ξ et corr B, ἱμαντουργικὴν Λ, ἱμμαντουργικὴν H : ἱματουργικὴν *s. similiter mox.—[u] δὲ om F.—[v] τὴν ἱματίων 𝔄ΓΔΛΠΥBCEFH : τὴν

ξυνδετά] Hæc et cætera hujus generis vocabula, quibus Plato hoc capite utitur, congessit Pollux vii. 208. Fisch.

αὐτὰ αὐτοῖς] Bas. 2. τὰ αὐτοῖς. Mox αὐτοῖς vice αὐτῶν. Fisch.

ἑκούσιον καὶ ἑκουσίων διπόδων ἀγελαιοκομικὴν[j] ζώων προσειπόντες πολιτικήν, τὸν ἔχοντα αὖ[k] τὴν[l] τέχνην ταύτην καὶ ἐπιμέλειαν ὄντως ὄντα βασιλέα καὶ πολιτικὸν ἀποφαινώμεθα;

§. 19. ΝΕ. ΣΩ. Καὶ[m] κινδυνεύει γε, ὦ ξένε, τελέως II. 277.
ἂν ἡμῖν οὕτως ἔχειν ἡ περὶ τὸν πολιτικὸν[n] ἀπόδειξις.

ΞΕ. Καλῶς ἄν, ὦ Σώκρατες, ἡμῖν[o] ἔχοι. δεῖ δὲ μὴ σοὶ μόνῳ ταῦτα, ἀλλὰ κἀμοὶ[p] μετὰ σοῦ κοινῇ ξυνδοκεῖν.[q] νῦν δὲ κατά γε τὴν ἐμὴν οὔπω[r] φαίνεται τέλεον ὁ βασιλεὺς ἡμῖν σχῆμα ἔχειν, ἀλλὰ καθά περ ἀνδριαντοποιοὶ[s] παρὰ καιρὸν ἐνίοτε σπεύδοντες πλείω καὶ μείζω τοῦ δέοντος ἕκαστα τῶν ἔργων ἐπεμβαλλόμενοι βραδύνουσι, καὶ νῦν ἡμεῖς,[t] ἵνα δὴ πρὸς τῷ ταχὺ[u] καὶ μεγαλοπρεπῶς δηλώσαιμεν τὸ τῆς ἔμπροσθεν ἁμάρτημα διεξόδου, τῷ βασιλεῖ νομίσαντες πρέπειν μεγάλα παραδείγματα ποιεῖσθαι, θαυμαστὸν ὄγκον ἀράμενοι τοῦ μύθου, μείζονι τοῦ[v] δέοντος ἠναγκάσθημεν αὐτοῦ μέρει προσχρήσασθαι.[w] διὸ μακροτέραν τὴν ἀπόδειξιν πεποιήκαμεν καὶ πάντως τῷ μύθῳ τέλος οὐκ ἐπέθεμεν,[x] ἀλλ᾽[a] ἀτεχνῶς ὁ λόγος ἡμῖν ὥς περ ζῷον τὴν ἔξωθεν μὲν περιγρα-

E, ἀγελαιονομικὴν ΣΥF.—[k] αὖ ⅩΓΔΛΠΒCH : οὖν *ς.—[l] τὴν cum ς solus Ξ.—[m] καὶ om F.—[n] τὸν πολιτικὸν ⅩΔΠΗ : τῶν πολιτικῶν *ς.—[o] ἡμῖν ὦ σώκρατες Λ.—[p] καὶ μὴ Δ.—[q] ξ. Γ.—[r] ἐμὴν δόξαν οὔπω CH et rc ΠΒ.—[s] οἱ ἀνδριαντοποιοὶ F,
οἱ εἶ
ἀνδριαντοποιὸν E.—[t] ἡμᾶς ΣΥ.—[u] τῳ ταχὺ ⅩΛΠΒΕFH et pr ΓΥ, τῷ ταχὺ C, τὸ ταχὺ Δ : τῷ ταχεῖ ς.—[v] μεῖζον ἢ τοῦ ΓΛΣΥΒCEFH.—[w] προσχρῆσθαι ΣΥF.—[x] ἐπε-

§. 19. *κατά γε τὴν ἐμὴν*] Steph. ‘Post ἐμὴν invenitur accusativus δόξαν, in quibusdam vett. sed cum φαίνεται nihil his verbis, κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν, aliisque hujusmodi, opus esse puto: ac videndum potius esse, annon cum ἐμὴν subaudire oporteat ἀπόδειξιν, ex præcedentibus repetitum.’ Hæc vero observatio Stephani non uno nomine notanda est et reprehendenda. Nam primo lectio κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν extat tantum in Bas. 2. ut non debuisset *quorundam* veterum librorum lectio dici: deinde etiam tirones norunt hodie, κατὰ τὴν ἐμὴν absolute dictum esse pro κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, vel γνώμην, ita ut δόξαν, quod Bas. 2. habet, glossema grammaticorum putari debeat. Etsi enim Plato ipse Theæt. §. 32. scripsit κατὰ τὴν σὴν δόξαν, et supra §. 3. κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν §. 16. κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν· et Soph. §. 19. κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν· tamen §. 30. hujus dialogi dixit κατά γε τὴν ἐμήν. vid. Kœnius ad Gregorium de Dialectis p. 12. Denique κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν φαίνεται æque recte dictum est, atque a Latinis dicitur, *me quidem judice et auctore, videtur; meo quidem judicio et sententia, videtur*. Fisch.

μείζονι] Ald. Bas. 1. μεῖζον ἤ. Bas. 2. μείζονι ἤ. male. Scilicet Arlenius fecerat μείζονι ex μεῖζον, sed oblitus erat delere particulam ἤ. Fisch.

ὥσπερ ὕπαρ] Ficinus verba ὥσπερ ὕπαρ vertit *revera*. recte. Hesychius: Ὕπαρ· τὸ μεθ᾽ ἡμέραν ὄναρ—οἷον φανερῶς, ἐναρ-

θηματουργίας οὖσαι[o] καὶ τὰς τῶν θυρωμάτων πήξεις, γομφωτικῆς ἀπονεμηθεῖσαι[p] μόρια τέχνης· τήν τε ὁπλοποιικὴν[q] ἀπετεμόμεθα, μεγάλης καὶ παντοίας τῆς προβληματουργικῆς τμῆμα οὖσαν δυνάμεως· καὶ δὴ καὶ τὴν μαγευτικὴν τὴν περὶ τὰ ἀλεξιφάρμακα κατ' ἀρχὰς εὐθὺς διωρισάμεθα ξύμπασαν, καὶ λελοίπαμεν, ὡς δόξαιμεν ἄν, αὐτὴν τὴν ζητηθεῖσαν[r] ἀμυντικὴν χειμώνων, ἐρεοῦ[s] προβλήματος ἐργαστικήν, ὄνομα δὲ ὑφαντικὴν λεχθεῖσαν.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔοικε γάρ[t] οὖν.

II. ii. 297. ΞΕ. Ἀλλ' οὐκ ἔστι πω[u] τέλεον, ὦ παῖ, τοῦτο[v] λελεγμένον. ὁ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς τῶν ἱματίων ἐργασίας ἁπτόμενος

II. 281. τοὐναντίον ὑφῇ δρᾶν φαίνεται.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Τὸ μὲν τῆς ὑφῆς συμπλοκή τίς ἐστί που.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δέ γε τῶν[w] συνεστώτων καὶ συμπεπιλημένων[x] διαλυτική.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον δή;

ΞΕ. Τὸ τῆς τοῦ ξαίνοντος τέχνης ἔργον. ἢ τὴν ξαντικὴν τολμήσομεν ὑφαντικὴν καὶ τὸν ξάντην ὡς ὄντα ὑφάντην καλεῖν;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Καὶ μὴν τήν γε αὖ στήμονος ἐργαστικὴν καὶ κρόκης εἴ τις ὑφαντικὴν προσαγορεύει, παράδοξόν τε καὶ ψεῦδος ὄνομα λέγει.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τί δαί;[y] κναφευτικὴν σύμπασαν καὶ τὴν ἀκεστι-

οὖ

πλοκὰς *s.—[n] παρέχεται Γ.—[o] ὅσαι Λ, ὅσαι ΓΥΒΕFΗ et mg C.—[p] ἀπονεμηθείσας Fs.—[q] ὁπλοποιϊκὴν ℵΔΛΞΣΥΒCΗ : ὁπλοποιητικὴν *s.—[r] συζητηθεῖσαν Δ.—[s] ἐρίου corr Σ, ἐρέου s.—[t] γὰρ om ΣΥ.—[u] πω ℵΓΔΠ : που *s.—[v] τοῦτο τέλεον ΣΥ.—

οὖσαι] Bas. 2. ὅσαι. Mox Ald. Bas. 1. 2. ἀπονεμηθεῖσαι. Fisch.

μαγευτικὴν] Vocem μαγευτικὴν confudit et Fic. cum μαγειρευτικὴν: interpretans et ipse *coquinariam*: quum tamen quod de alexipharmacis subjungitur, ad μάγους et μαγεύειν, non ad μαγείρους et μαγειρεύειν pertineat: et coquinariam vocent potius μαγειρικήν. Steph. Apud Pollucem l. c. legitur μαγγανευτική cui tamen lectioni Jungermanus et Lederlinus alteram recte prætulisse videntur. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Τί δή;

ΞΕ. Παραδείγματος, ὦ μακάριε, αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκεν.[l]

ΝΕ. ΣΩ. Τί οὖν; λέγε μηδὲν ἐμοῦ γε[m] ἕνεκα ἀποκνῶν.

§. 20. ΞΕ. Λεκτέον, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἕτοιμος[n] ἀκολουθεῖν. τοὺς γάρ που παῖδας ἴσμεν, ὅταν ἄρτι γραμμάτων ἔμπειροι γίγνωνται.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ὅτι τῶν στοιχείων ἕκαστον ἐν ταῖς βραχυτάταις II. ii. 291.
καὶ ῥᾴσταις τῶν συλλαβῶν ἱκανῶς διαισθάνονται, καὶ τἀληθῆ φράζειν περὶ ἐκεῖνα δυνατοὶ γίγνονται.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ; II. 278.

ΞΕ. Ταὐτὰ δέ γε[o] ταῦτα ἐν ἄλλαις ἀμφιγνοοῦντες πάλιν δόξῃ τε[p] ψεύδονται[q] καὶ λόγῳ.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.[r]

ΞΕ. Ἆρ' οὖν οὐχ ὧδε ῥᾷστον καὶ κάλλιστον ἐπάγειν αὐτοὺς ἐπὶ τὰ μή πω γιγνωσκόμενα;

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;[s]

ΞΕ. Ἀνάγειν[t] πρῶτον ἐπ' ἐκεῖνα ἐν οἷς ταὐτὰ[u] ταῦτα ὀρθῶς ἐδόξαζον, ἀναγαγόντας[v] δὲ τιθέναι παρὰ τὰ μή πω γιγνωσκόμενα, καὶ παραβάλλοντας ἐνδεικνύναι τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα καὶ φύσιν ἐν ἀμφοτέραις οὖσαν[w] ταῖς[x] συμπλοκαῖς, μέχρι περ ἂν πᾶσι τοῖς ἀγνοουμένοις τὰ δοξαζόμενα ἀληθῶς παρατιθέμενα δειχθῇ,[y] δειχθέντα δέ, παραδείγμαθ' οὕτω[z] γιγνόμενα, ποιήσῃ[a] τῶν στοιχείων ἕκαστον πάντων[b] ἐν πάσαις ταῖς συλλαβαῖς, τὸ μὲν ἕτερον ὡς τῶν ἄλλων

ηλω δεδέηκε
H.—[l] δέδηκεν ΧΔ et pr Π, δεδέηκε B, δεδήλωκε E, δεδήλωκεν ΓF et γρ Π.—[m] γε om ΧΔΠ.—[n] σὺ ἕτοιμος ΧΔΠ, σύ γ' εἶ ἕτοιμος Ξ, σύ γε ἕτοιμος *s.—[o] γε om Υ.—
αι
[p] τε δόξῃ F.—[q] ψεύδοντι E, ψεύδοντι F.—[r] οὖν om F.—[s] πῶς ἂν Χ: πῶς...γιγνωσκόμενα om Λ.—[t] ἀνάγειν ΧΔΠ: ἀναγαγεῖν *s.—[u] ταυτὰ om Δ.—[v] ἀνάγοντας ΧΔ Π, ἀναγαγόντες ΣΥ.—[w] οὖσι ΧΔ et pr Π.—[x] ταῖς om s.—[y] δειχθείη ΧΔΠ.—
η
[z] τούτων ΓΛΣΥBCEFH.—[a] ποιήσει H, ποιήσει Ξ.—[b] πάντων ἕκαστον ΧΔΠ, ἑκασ-

§. 20. ἀκολουθεῖν] Ficinus legisse videtur ἀκούειν. vertit enim, *Dicendum, postquam ipse es audire paratus.* Sed fieri tamen potest, ut reddere voluerit potestatem verbi ἀκολουθεῖν, quod certe nil est, nisi ἀκούειν, hoc loco. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Ὅσαι μὲν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μὴ[m] δημιουργοῦσι, ταῖς δὲ δημιουργούσαις ὄργανα παρασκευάζουσιν, ὧν μὴ παραγενομένων οὐκ ἄν ποτε ἐργασθείη τὸ προστεταγμένον[n] ἑκάστῃ τῶν τεχνῶν, ταύτας μὲν ξυναιτίους, τὰς δὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀπεργαζομένας[o] αἰτίας.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔχει γοῦν λόγον.

ΞΕ. Μετὰ τοῦτο δὴ τὰς μὲν περί τε ἀτράκτους καὶ κερκίδας καὶ ὁπόσα[p] ἄλλα ὄργανα τῆς περὶ τὰ ἀμφιέσματα γενέσεως κοινωνεῖ, πάσας ξυναιτίους[q] εἴπωμεν, τὰς δὲ αὐτὰ θεραπευούσας καὶ δημιουργούσας αἰτίας;

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθότατα.

II. 282. ΞΕ. Τῶν αἰτιῶν δὴ πλυντικὴν[r] μὲν καὶ ἀκεστικὴν καὶ πᾶσαν τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικήν, πολλῆς οὔσης τῆς κοσμητικῆς[s] τοὐνταῦθα αὐτῆς μόριον, εἰκὸς μάλιστα περιλαμβάνειν ὀνομάζοντας πᾶν τῇ τέχνῃ[t] τῇ κναφευτικῇ.

ΝΕ. ΣΩ. Καλῶς.

ΞΕ. Καὶ μὴν ξαντική[u] γε[v] καὶ νηστικὴ[w] καὶ πάντα
II. ii. 300. αὖ τὰ περὶ τὴν ποίησιν αὐτὴν τῆς ἐσθῆτος ἧς λέγομεν μέρη, μία τίς ἐστι τέχνη τῶν ὑπὸ πάντων λεγομένων ἡ ταλασιουργική.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τῆς δὴ ταλασιουργικῆς δύο τμήματά ἐστον, καὶ τούτοιν ἑκάτερον ἅμα δυοῖν πεφύκατον τέχναιν μέρη.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Τὸ μὲν ξαντικὸν καὶ τὸ τῆς κερκιστικῆς[x] ἥμισυ καὶ ὅσα τὰ συγκείμενα ἀπ' ἀλλήλων ἀφίστησι, πᾶν τοῦτο ὡς ἓν φράζειν τῆς τε ταλασιουργίας αὐτῆς ἐστί που, καὶ μεγάλα τινὲ κατὰ πάντα ἡμῖν ἤστην τέχνα, ἡ συγκριτική τε καὶ διακριτική.

[*] ς.—[m] μὴ om pr F.—[n] προστεταμένον E.—[o] ἐργαζομένας pr Ξ.—[p] ὅτι ὅσα H.—[q] ξυναιτίους H.—[r] πλεοντικὴν H.—[s] κοσμικῆς EF, κοσμιότητος Ξ, κοσμιοτικῆς T.—[t] πάντη τέχνη ΣΥCEF.—[u] ξαντική ς.—[v] τε ΧΔΠ.—[w] νηστικὴ ς.—[x] κερκιτικῆς

ὅσαι] Ald. Bas. 1. 2. ὅσα· vitiose. Mox Bas. 2. ἔχω· male. Fisch.
ξαντική] Ald. Bas. 1. 2. ξαντικήν— νηστικήν· male. Fisch.

ταλασ.] Timaeus: Ταλασιουργία ἡ περὶ τῶν ἐρίων ἐργασίμη τέχνη. Fisch.

τὸ[v] τοῦ βασιλέως μέγιστον ὂν ταὐτὸν εἶδος ἀπ'[w] ἐλαττόνων φέροντές ποθεν, διὰ παραδείγματος ἐπιχειρεῖν αὖ τὴν[x] II. ii. 293. τῶν κατὰ πόλιν θεραπείαν τέχνῃ γνωρίζειν, ἵνα ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος ἡμῖν γίγνηται;

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς.

ΞΕ. Πάλιν δὴ τὸν ἔμπροσθεν λόγον ἀναληπτέον, ὡς II. 279. ἐπειδὴ τῷ βασιλικῷ γένει τῆς περὶ τὰς πόλεις ἐπιμελείας ἀμφισβητοῦσι μυρίοι, δεῖ δὴ πάντας ἀποχωρίζειν τούτους καὶ μόνον ἐκεῖνον λιπεῖν.[y] καὶ πρὸς τοῦτο δὴ παραδείγματος ἔφαμεν δεῖν τινὸς ἡμῖν.[z]

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ μάλα.

§. 21. ΞΕ. Τί δῆτα παράδειγμά τις ἄν, ἔχον[a] τὴν αὐτὴν πολιτικὴν πραγματείαν,[b] σμικρότατον παραθέμενος ἱκανῶς ἂν εὕροι τὸ[c] ζητούμενον; βούλει πρὸς Διός,[d] ὦ Σώκρατες, εἰ μή τι πρόχειρον ἕτερον ἔχομεν, ἀλλ' οὖν τήν γε ὑφαντικὴν προελώμεθα; καὶ ταύτην, εἰ δοκεῖ,[e] μὴ πᾶσαν; ἀποχρήσει γὰρ ἴσως ἡ περὶ τὰ ἐκ τῶν ἐρίων ὑφάσματα· τάχα γὰρ ἄν[f] ἡμῖν καὶ τοῦτο τὸ μέρος αὐτῆς μαρτυρήσειε[g] προαιρεθὲν ὃ βουλόμεθα.

ΝΕ. ΣΩ. Τί γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τί δῆτα οὐ, καθά περ ἐν τοῖς ἔμπροσθε[h] τέμνοντες μέρη μερῶν ἕκαστον διῃρούμεθα, καὶ νῦν περὶ ὑφαντικὴν ταὐτὸν[i] τοῦτ'[j] ἐδράσαμεν, καὶ κατὰ δύναμιν ὅτι μάλιστα II. ii. 294. διὰ βραχέων ταχὺ πάντ' ἐπελθόντες πάλιν ἤλθομεν ἐπὶ τὸ νῦν χρήσιμον;

Γ: μεταβάλλοντες (ᵟ) s.—[v] τῶ Γ.—[w] ἐπ' Υ.—[x] αὐτὴν Ꭓ.—[y] λειπεῖν ΔΠ, λειπειν Ꭓ.—[z] τινος ἡμῖν ᏑΔΠ: ἡμῖν τινός *s.—[a] ἔχων Ε, ἔχων (ᵒ) ΓΞΣΥΒCFΗ et corr Π.—[b] παραδειγματεῖαν ᏑΔΠ.—[c] εὕροιτο τὸ F.—[d] πρὸς τὸ διὸς Σ.—[e] δοκῇ Σ.—[f] ἂν om pr Ξ.—[g] μαρτυρήσεις (ᵋ) Η.—[h] ἔμπροσθε Δ et pr Γ: ἔμπροσθεν *s.—[i] ταυτὸν ᏑΔΞΠ

rectionem confirmat, præter ipsam rem verborumque structuram, versio Ficini, in qua est *maximum illud aggressi regis exemplum*: ut certum sit, Fic. ipsum quoque legisse μεταβάλλοντες. nam μεταβάλλειν exquisite positum legitur apud Platonem ejusque imitatores, in his apud Philonem, ut Medium, ita ut idem sit, quod μεταβαίνειν, στρέφεσθαι. Fisch.

παράδ. τ. ἂν ἔχον] Ald. Bas. 1. παράδειγμα τίς ἄν, ἔχων. Bas. 2. παράδειγμά τις ἂν ἔχων —. mendose. nam ἔχον satis manifestum est cohærere cum nomine παράδειγμα· et Ficinus jam legit ἔχον. vertit enim, *exemplum exiguum quidem et eandem civilem continens facultatem.* Fisch.

πρόχειρον] Hesychius: Πρόχειρος· ἕτοιμος: Idem mox Παραπετάσματα· παρακαλύμματα. Fisch.

ΞΕ. Τούτου δὴ τὸ μὲν ἀτράκτῳ τε στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα[n] γενόμενον στήμονα μὲν φάθι[o] τὸ νῆμα, τὴν δ' ἀπευθύνουσαν αὐτὸ[p] τέχνην εἶναι στημονονητικήν.[q]

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

II. ii. 302. ΞΕ. Ὅσα δέ γε αὖ τὴν μὲν[r] συστροφὴν χαύνην λαμβάνει, τῇ δὲ τοῦ στήμονος ἐμπλέξει πρὸς τὴν τῆς γνάψεως[s] ὁλκὴν ἐμμέτρως τὴν μαλακότητα ἴσχει,[t] ταῦτ' ἄρα κρόκην μὲν τὰ νηθέντα, τὴν δὲ ἐπιτεταγμένην[u] αὐτοῖς εἶναι

II. 283. τέχνην τὴν[v] κροκονητικὴν φῶμεν.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθότατα.[w]

ΞΕ. Καὶ μὴν τό γε[x] τῆς ὑφαντικῆς μέρος ὃ προὐθέμεθα, παντί που δῆλον ἤδη. τὸ γὰρ[y] συγκριτικῆς τῆς ἐν ταλασιουργίᾳ μόριον ὅταν εὐθυπλοκίᾳ κρόκης καὶ στήμονος ἀπεργάζηται[z] πλέγμα, τὸ μὲν πλεχθὲν[a] σύμπαν ἐσθῆτα ἐρεᾶν, τὴν δ' ἐπὶ τούτῳ τέχνην οὖσαν προσαγορεύομεν ὑφαντικήν.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθότατα.

§. 24. ΞΕ. Εἶεν. τί δή ποτε οὖν οὐκ[b] εὐθὺς ἀπεκρινάμεθα πλεκτικὴν εἶναι κρόκης καὶ στήμονος ὑφαντικήν,[c] ἀλλὰ περιήλθομεν ἐν κύκλῳ πάμπολλα διοριζόμενοι μάτην;

ΝΕ. ΣΩ. Οὔκουν ἔμοιγε, ὦ ξένε, μάτην οὐδὲν τῶν ῥηθέντων ἔδοξε ῥηθῆναι.

ΞΕ. Καὶ[d] θαυμαστόν γε οὐδέν· ἀλλὰ[e] τάχ' ἄν, ὦ μακάριε, δόξειε. πρὸς δὴ τὸ νόσημα τὸ τοιοῦτον, ἂν ἄρα

II. ii. 303. πολλάκις ὕστερον ἐπίῃ—θαυμαστὸν γὰρ οὐδέν—, λόγον ἄκουσόν τινα προσήκοντα περὶ πάντων τῶν τοιούτων ῥηθῆναι.

ΝΕ. ΣΩ. Λέγε μόνον.[f]

ΞΕ. Πρῶτον τοίνυν ἴδωμεν[g] πᾶσαν[h] τήν τε ὑπερβολὴν

θέντες Χ.—[m] εἶναί που rc Π.—[n] νῆμμα Ε.—[o] φάθι ΧΓΔΛΠΥ, φά[σ]θι Β: φασι *ς.—[p] αὐτὰ ΧΔΠ.—[q] στημονονητικὴν ΔΞΠΣΥ, στημονητικὴν ΧΓ: στημονικὴν *ς.—[r] μὲν om ΣΥ.—[s] γνάμψεως ΣΥ, τοῦ κναφέως Ξ.—[t] ἔχει Γ.—[u] ἐπιτεταμένην G.—[v] τὴν om Ξς.—[w] ὀρθότητα Η.—[x] τότε Υ.—[y] γὰρ τῆς ΞΣ.—[z] ἀπεργάζονται F.—[a] πλαχθὲν Η.—[b] οὐκοῦν Δ, οὐκοῦν οὐκ Χ.—[c] ὑφαντὴν Δ.—[d] καὶ...] hæc eidem continuat Ξ.—[e] : ἀλλὰ Ξ.—[f] λεγόμενον Δ.—[g] ἴδωμεν γρ Ξ: εἰδῶμεν *ς.—[h] πᾶσαν

Nam Pollux vii. 29. κάταγμα· τὸ δ' αὐτὸ, καὶ μήρυμα. Fisch.

γνάψεως] Bas. 2. γνάφεως· vitiose. mox ἔσχει· dein λεχθέν· mendose. Fisch.

§. 24. δόξειε] In verbo δόξειε sistendam puto orationem: et illa, θαυμαστὸν γὰρ οὐδὲν, per parenthesin legenda. Steph.

κὴν πότερα[x] μηδεμίαν ἐπιμέλειαν μηδέ τινα θεραπείαν ἐσθῆτος θῶμεν, ἢ καὶ ταύτας πάσας ὡς ὑφαντικὰς λέξομεν;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τῆς γε θεραπείας ἀμφισβητήσουσιν[a] αὗται ξύμπασαι καὶ τῆς γενέσεως τῆς τῶν ἱματίων τῇ τῆς II. ii. 298.
ὑφαντικῆς δυνάμει, μέγιστον μὲν[b] μέρος ἐκείνῃ διδοῦσαι,[c] μεγάλα δὲ καὶ σφίσιν[d] αὐταῖς ἀπονέμουσαι.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Πρὸς τοίνυν ταύταις ἔτι τὰς τῶν ἐργαλείων[e] δημιουργοὺς τέχνας, δι' ὧν ἀποτελεῖται[f] τὰ τῆς ὑφῆς ἔργα, δοκεῖν χρὴ τό γε[g] συναιτίας εἶναι προσποιήσασθαι παντὸς ὑφάσματος.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθότατα.

ΞΕ. Πότερον οὖν ἡμῖν ὁ περὶ τῆς ὑφαντικῆς λόγος, οὗ προειλόμεθα μέρους, ἱκανῶς ἔσται διωρισμένος, ἐὰν ἄρ' αὐτὴν τῶν[h] ἐπιμελειῶν ὁπόσαι περὶ τὴν ἐρεᾶν[i] ἐσθῆτα ἐς[j] τὴν[k] καλλίστην καὶ μεγίστην πασῶν τιθῶμεν; ἢ λέγοιμεν μὲν ἄν τι ἀληθές, οὐ μὴν σαφές γε οὐδὲ τέλεον, πρὶν ἂν[l] καὶ ταύτας αὐτῆς πάσας περιέλωμεν;

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

§. 23. ΞΕ. Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα ποιητέον ὃ λέγομεν, ἵν' ἐφεξῆς ἡμῖν ὁ λόγος ἴῃ;

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Πρῶτον μὲν τοίνυν δύο τέχνας οὔσας περὶ πάντα τὰ δρώμενα θεασώμεθα.

ΝΕ. ΣΩ. Τίνας;

ΞΕ. Τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ' αὐτὴν II. ii. 299.
αἰτίαν.

[w] ταῖς, in mg τῶν, F.—[x] συμπεπλημένων H.—[y] δαὶ ΞΣΥ.—[z] πότερον Ξ.—[a] ἀμφισ-ησ-βητοῦσιν Ξ, ἀμφισβητοῦσιν ΛΥ.—[b] μὲν om Δ.—[c] δοῦσαι ΣΥ et pr Ξ.—[d] σφῆσιν ΛΒF, φῆσιν H.—[e] ἐργαλίων Ἰ.—[f] ἀπολεῖται Σ et pr Υ.—[g] τόγε H: τότε *s.—[h] τῶν om Δ.—[i] ῥέαν ΣΥ.—[j] ἐς ΞΣΥ: εἰς *s.—[k] γῆν Δ, τὴν corr Π.—[l] ἂν ΣΥ: αὖ

§. 23. πρῶτον μὲν τοίνυν] Hic locus extat apud Stob. Ecl. Eth. c. 58. p. 380. ita scriptus, πρῶτον μὲν—τῆς γενέσεως—τὴν δὲ αὐτὴν—πρᾶγμ' αὐτὸ—ποτ' ἐργασθείη—δ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμ' ἀπεργ.—ἔχει γοῦν λόγον. Et articulus quidem ante γενέσεως recte additus est: etiam γὰρ οὖν magis placet quam γοῦν. Fisch.

ΞΕ. Διττὰς ἄρα ταύτας οὐσίας καὶ κρίσεις τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ σμικροῦ θετέον, ἀλλ' οὐχ, ὡς[x] ἔφαμεν ἄρτι πρὸς ἄλληλα μόνον δεῖν, ἀλλ' ὥς περ νῦν εἴρηται, μᾶλλον τὴν μὲν πρὸς ἄλληλα λεκτέον, τὴν δ' αὖ πρὸς τὸ μέτριον.[y] οὗ δὲ ἕνεκα, μαθεῖν ἆρ' ἂν βουλοίμεθα;

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

II. 284. ΞΕ. Εἰ πρὸς μηδὲν ἕτερον τὴν τοῦ μείζονος ἐάσει τις φύσιν ἢ πρὸς τοὔλαττον, οὐκ ἔσται ποτὲ πρὸς τὸ μέτριον. ἦ γάρ;

ΝΕ. ΣΩ. Οὕτως.

ΞΕ. Οὐκοῦν τὰς τέχνας τε αὐτὰς καὶ τἆργα αὐτῶν ξύμπαντα[z] διολοῦμεν[a] τούτῳ τῷ λόγῳ, καὶ δὴ καὶ τὴν ζη-
II. ii. 305. τουμένην[b] νῦν πολιτικὴν καὶ τὴν ῥηθεῖσαν[c] ὑφαντικὴν ἀφανιοῦμεν; ἅπασαι γὰρ αἱ τοιαῦταί που τὸ τοῦ μετρίου πλέον καὶ ἔλαττον οὐχ ὡς οὐκ ὂν ἀλλ' ὡς ὂν[d] χαλεπὸν περὶ τὰς πράξεις παραφυλάττουσι,[e] καὶ τούτῳ δὴ[f] τῷ τρόπῳ[g] τὸ μέτρον[h] σώζουσαι πάντα ἀγαθὰ καὶ καλὰ[i] ἀπεργάζονται.

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Οὐκοῦν ἂν τὴν πολιτικὴν ἀφανίσωμεν, ἄπορος ἡμῖν ἡ μετὰ τοῦτο ἔσται[j] ζήτησις τῆς βασιλικῆς ἐπιστήμης;

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ μάλα.

ΞΕ. Πότερον οὖν, καθά περ ἐν τῷ σοφιστῇ προσηναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἐπειδὴ κατὰ τοῦτο[k] διέφυγεν ἡμᾶς ὁ λόγος, οὕτω καὶ νῦν τὸ[l] πλέον αὖ καὶ ἔλαττον μετρητὰ προσαναγκαστέον γίγνεσθαι μὴ πρὸς ἄλληλα μόνον ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν τοῦ μετρίου γένεσιν; οὐ γὰρ δὴ δυνατόν γε οὔτε πολιτικὸν[m] οὔτ' ἄλλον τινὰ τῶν[n] περὶ τὰς πράξεις ἐπιστήμονα ἀναμφισβητήτως γεγονέναι τούτου μὴ[o] συνομολογηθέντος.

ΧΔΠ.—[x] ἀλλ' ὡς οὐκ γρ Π.—[y] μέτρον Γ.—[z] ξ. Γ.—[a] libri διελοῦμεν.—[b] ζητουμένην νῦν ΧΔΠ : νῦν ζητουμένην *ς.—[c] τὴν νῦν ῥηθεῖσαν ΞΣ.—[d] οὐ ΣΥ et pr Ξ.—[e] διαφυλάττουσι pr Ξ.—[f] δὴ om Σ et pr Ξ.—[g] τῶν τρόπων F.—[h] μέτρον ΧΔΞΠΣΥ.—[i] καὶ καλὰ om Λ.—[j] ἔσται om Π.—[k] τοῦτο Δς : ceteri τοῦτον.—[l] τὸ om ΣΥ et pr Ξ.—[m] post πολιτικὸν omisi γε cum ΧΔΠ et corr Γ.—[n] τὸν ΧΔΛΞΠΣΥ.—[o] μὴ

τοῦτον] Ald. Bas. 1. 2. τοῦτον. dose. Fisch. Mox Bas. 2. συνομολοχηθέντος· men-

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Τῆς τοίνυν διακριτικῆς ἥ τε ξαντικὴ καὶ τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα ἅπαντά ἐστιν· ἡ γὰρ ἐν ἐρίοις τε καὶ στήμοσι διακριτική, κερκίδι μὲν ἄλλον τρόπον γιγνομένη, χερσὶ δὲ ἕτερον, ἔσχεν ὅσα[y] ἀρτίως ὀνόματα ἐῤῥήθη.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Αὖθις δὴ πάλιν συγκριτικῆς μόριον ἅμα καὶ ταλασιουργίας ἐν αὐτῇ γιγνόμενον λάβωμεν· ὅσα δὲ τῆς διακριτικῆς ἦν[z] αὐτόθι, μετίωμεν ξύμπαντα,[a] δίχα τέμνοντες τὴν ταλασιουργίαν[b] διακριτικῷ τε[c] καὶ συγκριτικῷ τμήματι.

ΝΕ. ΣΩ. Διῃρήσθω. II. ii. 301.

ΞΕ. Τὸ συγκριτικὸν τοίνυν αὖ σοι καὶ ταλασιουργικὸν ἅμα[d] μόριον, ὦ Σώκρατες, διαιρετέον, εἴ περ ἱκανῶς μέλλομεν τὴν προῤῥηθεῖσαν ὑφαντικὴν αἱρήσειν.

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκοῦν χρή.

ΞΕ. Χρὴ μὲν οὖν· καὶ λέγωμέν[e] γε αὐτῆς τὸ μὲν εἶναι στρεπτικόν, τὸ δὲ συμπλεκτικόν.

ΝΕ. ΣΩ. Ἆρ'[f] οὖν μανθάνω; δοκεῖς γάρ μοι τὸ περὶ τὴν[g] τοῦ στήμονος ἐργασίαν λέγειν στρεπτικόν.

ΞΕ. Οὐ μόνον γε, ἀλλὰ καὶ κρόκης. ἢ γένεσιν ἄστροφόν τινα[h] αὐτῆς εὑρήσομεν;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Διόρισαι δὴ[i] καὶ τούτοιν ἑκάτερον· ἴσως γὰρ ὁ διορισμός[j] ἔγκαιρος ἄν σοι γένοιτο.

ΝΕ. ΣΩ. Πῇ;

ΞΕ. Τῇδε. τῶν[k] περὶ ξαντικὴν ἔργων μηκυνθέν τε[l] καὶ σχὸν πλάτος λέγομεν εἶναι[m] κάταγμά τι;

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

C.—[y] ὅσα om Ξ.—[z] ἧς Δ.—[a] ξ. Γ.—[b] ταλασιουργικὴν Γ.—[c] τε om Υ et pr Ξ.—[d] ἅμα om Λ.—[e] λέγομεν F.—[f] : ἆρ' ΓΞΥCF.—[g] τὴν om F.—[h] τινα ἄστροφον Γ.—[i] δὲ B, ἢ δὲ ΓF.—[j] ὁ διορισμὸς ΧΔΞΠΣΥ : ὅδ' ὁρισμὸς *s.—[k] τὸ H.—[l] μηκυν-

ταλασιουργίας] Bas. 2. ταλασιουργίαν· vitiose. Fisch.

ἆρ' οὖν μανθ.] Bas. 1. 2. ΣΩ. ἆρ' οὖν· recte. Steph. 'For. ἆρ' οὐ' male. Fisch.

κάταγμα] Timæus Κάταγμα· ἐρίου σπάσμα καὶ μήρυμα. Melius Suidas: Κάταγμα· ἐρίου κατάσπασμα, ἢ μήρυμα.

τροῦσι, τὸ δὲ ἕτερον, ὁπόσαι[f] πρὸς τὸ μέτριον καὶ τὸ πρέπον καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸ δέον καὶ πάνθ' ὁπόσα εἰς τὸ μέσον ἀπῳκίσθη τῶν ἐσχάτων.

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ μέγα γ' ἑκάτερον τμῆμα εἶπες, καὶ πολὺ διαφέρον ἀλλήλοιν.

II. ii. 307. ΞΕ. Ὃ γὰρ ἐνίοτε, ὦ Σώκρατες, οἰόμενοι δή τι σοφὸν
II. 285. φράζειν πολλοὶ τῶν κομψῶν λέγουσιν, ὡς ἄρα μετρητικὴ περὶ πάντ' ἐστὶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτ' αὐτὸ τὸ νῦν λεχθὲν ὂν τυγχάνει. μετρήσεως μὲν γὰρ δή τινα τρόπον πάνθ' ὁπόσα ἔντεχνα μετείληφε· διὰ δὲ τὸ μὴ κατ' εἴδη συνειθίσθαι σκοπεῖν διαιρουμένους ταῦτά τε τοσοῦτον διαφέροντα συμβάλλουσιν εὐθὺς εἰς ταὐτὸν ὅμοια νομίσαντες, καὶ τοὐναντίον αὖ τούτου δρῶσιν ἕτερα οὐ κατὰ μέρη διαιροῦντες, δέον, ὅταν μὲν τὴν τῶν πολλῶν τις πρότερον αἴσθηται κοινωνίαν, μὴ προαφίστασθαι πρὶν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς ἴδῃ[g] πάσας, ὁπόσαι περ ἐν εἴδεσι κεῖνται, τὰς δὲ αὖ παντοδαπὰς ἀνομοιότητας,[h] ὅταν ἐν πλήθεσιν ὀφθῶσι, μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι, πρὶν ἂν σύμπαντα τὰ οἰκεῖα ἐντὸς μιᾶς ὁμοιότητος[i] ἕρξας[j] γένους τινὸς οὐσίᾳ περιβάληται.[k] ταῦτα μὲν οὖν ἱκανῶς περί τε τούτων καὶ περὶ τῶν ἐλλείψεων καὶ ὑπερβολῶν εἰρήσθω· φυλάττωμεν δὲ μόνον ὅτι δύο γένη περὶ αὐτὰ ἐξεύρηται[l] τῆς μετρητικῆς καὶ ἅ φαμεν αὔτ' εἶναι μεμνώμεθα.

§. 26. ΝΕ. ΣΩ. Μεμνησόμεθα.

II. ii. 308. ΞΕ. Μετὰ τοῦτον[m] δὴ τὸν λόγον ἕτερον προσδεξώμεθα περὶ αὐτῶν τε τῶν ζητουμένων καὶ περὶ πάσης τῆς ἐν τοῖς τοιοῖσδε λόγοις διατριβῆς.

ΧΓΔΠ: εἴδῃ *s.—[h] ὁμοιότητας ΞF.—[i] οἰκειότητος ΓΗ et γρ ΣΒC.—[j] ἔρξας CΣ FH: ἕρξας s.—[k] περιβάλληται ΧΔΠF, περιβάλλῃ ΞΣΥ.—[l] ἐξεύρηνται pr F.—

dubie, operarum incuria, pro ταχύτητας· inde Stephanus finxit ipse lectionem παχύτητας. Certe alteram scripturam Ficinus quoque reddidit, *et velocitatem*: qui etiam καὶ πλάτη καὶ βάθη, ordine verborum inverso, scriptum in suo codice invenisse videtur, quum versio ejus Latina habeat, *latitudinem*, *profunditatem*. Fisch.

κομψῶν] Schol. Augustanus: κομψῶν· κομψὸς, τωθαστὴς, γελοιαστὴς, σκωπτικὸς, ἢ καλὸς, ἢ μέτριος· recte. At apud Platonem per τοὺς κομψοὺς intelligi debent Sophistæ. Vid. Ruhnquenius ad Tim. p. 116. Fisch.

δυσωπούμ.] Timæus Δυσωπεῖσθαι· ὑφορᾶσθαι καὶ ὑπόπτως ἔχειν. Fisch.

περιβάληται] Steph. 'Legitur περιβάλῃ.' Scilicet Bas. 2. περιβάλλῃ. Fisch.

αὔτ'] Cornarius correxit αὔτ' εἶναι h. e. ipsa esse. recte. Fisch.

καὶ τὴν[i] ἔλλειψιν, ἵνα κατὰ λόγον ἐπαινῶμεν καὶ ψέγωμεν τὰ μακρότερα τοῦ δέοντος ἑκάστοτε λεγόμενα καὶ τἀναντία περὶ τὰς τοιάσδε[j] διατριβάς.

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκοῦν χρή.

ΞΕ. Περὶ δὴ τούτων αὐτῶν ὁ λόγος ἡμῖν, οἶμαι, γιγνόμενος ὀρθῶς ἂν γίγνοιτο.

ΝΕ. ΣΩ. Τίνων;

ΞΕ. Μήκους τε πέρι καὶ βραχύτητος καὶ πάσης ὑπεροχῆς τε[k] καὶ ἐλλείψεως. ἣ[l] γάρ που μετρητικὴ[m] περὶ πάντ' ἐστὶ ταῦτα.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Διέλωμεν τοίνυν αὐτὴν δύο μέρη· δεῖ γὰρ δὴ πρὸς ὃ νῦν σπεύδομεν.

ΝΕ. ΣΩ. Λέγοις ἂν τὴν διαίρεσιν ὅπῃ.

ΞΕ. Τῇδε, τὸ μὲν κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα μεγέθους καὶ σμικρότητος κοινωνίαν, τὸ δὲ κατὰ[n] τὴν[o] τῆς γενέσεως ἀναγκαίαν οὐσίαν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς λέγεις;

ΞΕ. Ἆρ' οὐ κατὰ φύσιν δοκεῖ σοι τὸ μεῖζον μηδενὸς u. ii. 304.
ἑτέρου δεῖν μεῖζον λέγειν[p] ἢ τοῦ ἐλάττονος, καὶ τοὔλαττον αὖ[q] τοῦ μείζονος ἔλαττον, ἄλλου δὲ[r] μηδενός;

ΝΕ. ΣΩ. Ἔμοιγε.

ΞΕ. Τί δέ; τὸ[s] τὴν τοῦ[t] μετρίου φύσιν ὑπερβάλλον[u] καὶ ὑπερβαλλόμενον ὑπ' αὐτῆς ἐν λόγοις εἴτε καὶ ἐν ἔργοις ἆρ' οὐκ αὖ λέξομεν ὡς ὄντως[v] γιγνόμενον, ἐν ᾧ καὶ διαφέρουσι μάλιστα ἡμῶν οἵ[w] τε κακοὶ καὶ οἱ ἀγαθοί;

ΝΕ. ΣΩ. Φαίνεται.

om Γ.—[j] τήν τε Λ.—[j] τοιάσδε ϡΔΠ: τοιαύτας *ϛ.—[k] τε add ϡΓΔΠ et pr Ξ.—[l] ἢ C, ἡ ΓΞ.—[m] μετρηκὴ Δ.—[n] δὲ κατὰ ΓΔΞΠΣΥ: δὲ τὸ κατὰ *ϛ.—[o] τὴν om ΣΥ.—[p] λέγειν μεῖζον Γ.—[q] ὄντι ϡ, αντὶ Δ: αὖ cum *ϛ corr Π.—[r] δὲ om Λ.—[s] τὸ om ΣΥ.—[t] τοῦ om pr Ξ.—[u] φύσιν δοκεῖ ὑπερβ. Δ.—[v] ὄντος ΞΣΥ.—[w] οἱ post καὶ add

δύο μέρη] Videtur deesse præpos. εἰς ante δύο: quæ tamen et alibi apud hunc scriptorem in simili loco omissa est. Steph. Recte. At non modo a Platone, sed etiam ab Herodoto, Xenophonte, aliisque omnibus, verbis dividendi sic jungi solet simpliciter accusativus. Herodot. vii. 121. τρεῖς μοίρας ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν· quo loco apud Suidam in v. Δάσασθαι male legitur εἰς τρεῖς μοίρας. Vid. ibi Valquenarius p. 558. Fisch.

ἑκάστου δυνατὸν εἶναι δοῦναι[a] καὶ δέξασθαι· τὰ γὰρ ἀσώματα, κάλλιστα ὄντα καὶ μέγιστα, λόγῳ μόνῳ,[b] ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ σαφῶς δείκνυται,[c] τούτων δὲ ἕνεκα πάντ' ἐστὶ τὰ νῦν λεγόμενα. ῥᾴων δ' ἐν τοῖς ἐλάττοσιν ἡ μελέτη παντὸς πέρι μᾶλλον ἢ περὶ τὰ μείζω.

ΝΕ. ΣΩ. Κάλλιστ' εἶπες.

ΞΕ. Ὧν τοίνυν χάριν ἅπανθ' ἡμῖν ταῦτ' ἐρρήθη περὶ[d] τούτων, μνησθῶμεν.[e]

ΝΕ. ΣΩ. Τίνων;[f]

ΞΕ. Ταύτης τε οὐχ ἥκιστ'[g] αὐτῆς[h] ἕνεκα τῆς δυσχερείας,[i] ἣν[k] περὶ τὴν μακρολογίαν τὴν περὶ τὴν ὑφαντικὴν ἀπεδεξάμεθα δυσχερῶς, καὶ τὴν περὶ τὴν[l] τοῦ παντὸς ἀνείλιξιν καὶ τὴν[m] τοῦ σοφιστοῦ περὶ τῆς τοῦ μὴ ὄντος οὐσίας, ἐννοοῦντες ὡς ἔσχε μῆκος πλέον, καὶ ἐπὶ τούτοις δὴ πᾶσιν ἐπεπλήξαμεν ἡμῖν αὐτοῖς, δείσαντες μὴ περίεργα[n] ἅμα καὶ μακρὰ λέγοιμεν.[o] ἵν' οὖν εἰσαῦθις μηδὲν πάσχωμεν τοιοῦτον, τούτων ἕνεκα πάντων τὰ πρόσθε[p] νῷν εἰρῆσθαι φάθι.[q]

II. ii. 310. ΝΕ. ΣΩ. Ταῦτ' ἔσται. λέγε ἑξῆς μόνον.

ΞΕ. Λέγω τοίνυν ὅτι χρὴ δὴ μεμνημένους ἐμὲ καὶ σὲ τῶν νῦν εἰρημένων τόν τε ψόγον[r] ἑκάστοτε καὶ ἔπαινον[s] ποιεῖσθαι[t] βραχύτητος ἅμα καὶ μήκους ὧν ἂν ἀεὶ πέρι λέγωμεν,[u] μὴ πρὸς ἄλληλα τὰ μήκη[v] κρίνοντες, ἀλλὰ κατὰ τὸ τῆς μετρητικῆς[w] μέρος, ὃ τότε ἔφαμεν δεῖν[x] μεμνῆσθαι πρὸς τὸ πρέπον.

Π, λόγων ΣΥ.—y λόγου F.—z δὴ Γ.—a δοῦναι om ΣΥ.—b μόνῳ Δ: μόνον *ς.—c δείκνυνται F.—d περὶ om Ξς.—e ἐμνήσθημεν ΛΣΥΒΕF.—f τί μῶν ΧΔ et fortasse pr Π.—g ἥκιστ' Γ.—h αὐτὰ αὐτῆς ΣΥ.—i δυσχερίας Η.—k ἢ Η.—l alterum τὴν add ΣΥ.—m τὴν...δὴ om ΣΥ.—n περίεργον ΛΗ.—o λέγομεν pr Ξ.—p τὰ πρόσθε BC, om ΧΔ et pr Π, τὰ προσθένωσιν (omisso pronomine) Γ, τὰ πρόσθεν ὦ (addito θ γ γ ν re βέλτιστε) Η: πρόσθεν νῷν ς.—q φασι Ε, φασὶ F.—r τοῦ τε ψόγου F.—s ἐπαίνου F.—t ποιεῖσθαι om Υ et pr Ξ.—u ἐλέγωμεν Υ.—v τοὺς μήκους Γ.—w μετρικῆς EF.

μνησθῶμεν] Ald. Bas. 1. ἐμνήσθημεν· e quo in Bas. 2. factum est ἐμνήσθωμεν. Μνησθῶμεν rectum est, quod Ficinus jam in versione expressit, *recordemur*. Fisch.

μετρητικῆς] Ald. Bas. 1. 2. μετρικῆς. Stephanus recepit μετρητικῆς, Cornarii auctoritate. Sed variant libri veteres multis aliis locis in scriptura hujus vocabuli, ut apud Pollucem iv. 166. ubi in libris editis antiquis est ἐκ δὲ μετρικῆς, sed Codex Jungermani habebat ἐκ δὲ μετρητικῆς· quam ipsi putamus cum Jungermano esse veram et legitimam verbi scripturam. Certe oculi et manus librariorum quam sæpissime medias syllabas vocabulorum præteriere. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ νῦν ὅτι μάλιστα χρὴ ταὐτὸν ποιεῖν.

§. 25. ΞΕ. Πλέον, ὦ Σώκρατες, ἔτι τοῦτο τὸ ἔργον ἢ ἐκεῖνο·[p] καί τοι κἀκείνου γε[q] μεμνήμεθα τὸ μῆκος ὅσον ἦν. ἀλλ' ὑποτίθεσθαι μὲν τὸ τοιόνδε περὶ αὐτῶν καὶ μάλα δίκαιον.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον; II. ii. 306.

ΞΕ. Ὥς ποτε δεήσει τοῦ νῦν λεχθέντος πρὸς τὴν περὶ αὐτὸ τἀκριβὲς ἀπόδειξιν. ὅτι[r] δὲ πρὸς τὰ νῦν καλῶς καὶ ἱκανῶς δείκνυται,[s] δοκεῖ μοι βοηθεῖν μεγαλοπρεπῶς ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος, ὡς ἄρα ἡγητέον ὁμοίως τὰς τέχνας πάσας[t] εἶναι καὶ[u] μεῖζόν τι[v] ἅμα καὶ ἔλαττον μετρεῖσθαι μὴ πρὸς ἄλληλα μόνον ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν τοῦ μετρίου γένεσιν. τούτου τε[w] γὰρ ὄντος ἐκεῖνα ἔστι κἀκείνων οὐσῶν[x] ἔστι καὶ τοῦτο,[y] μὴ δὲ[z] ὄντος[a] ποτέρου τούτων οὐδέτερον αὐτῶν ἔσται ποτέ.

ΝΕ. ΣΩ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς· ἀλλὰ τί δὴ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΞΕ. Δῆλον ὅτι διαιροῖμεν ἂν τὴν μετρητικήν, καθά περ ἐρρήθη, ταύτῃ δίχα τέμνοντες, ἓν μὲν τιθέντες αὐτῆς[b] μόριον συμπάσας τέχνας,[c] ὁπόσαι τὸν ἀριθμὸν καὶ μήκη καὶ βάθη[d] καὶ πλάτη καὶ παχύτητας[e] πρὸς τοὐναντίον με-

om ΓΣ.—[p] ἐκεῖνο ΞΣΥ: κεῖνο *s.—[q] γε om ΓΣ et pr Ξ.—[r] ἔτι s.—[s] δείκνυσθαι s cum (?) 𝔛.—[t] πάσας om Σ.—[u] καὶ add CH et rc B.—[v] τι F.—[w] τε om pr Ξ.—[x] οὐσῶν 𝔛ΓΔΛΞΠΣΥBCFH: ὄντων *s.—[y] τοῦτο Ξs: ceteri ταῦτα.—[z] μὴ δὲ ΓΛΞΣΥFH: μηδὲ *s.—[a] ὄντος δὲ H.—[b] αὐτῆς om Σ.—[c] συμπάσας τὰς τέχνας Ξ.—[d] καὶ βάθη om EF.—[e] παχύτητας 𝔛ΔΞΠΣΥ: ταχυτῆτας *s.—[f] ὁπόσαι H.—[g] ἴδη

§. 25. ἔτι δὲ] In præced. edit. perperam ὅτι pro ἔτι, et δείκνυται pro δείκνυσθαι. Sed et τὸ ante τὰ deesse hic videtur: ut ita legamus, ἔτι δὲ πρὸς τὸ τὰ νῦν etc. Quinetiam particula καὶ deesse ante μεῖζόν τι videtur. Paulo post, male in iisdem ἔστι καὶ ταῦτα, pro ἔστι καὶ τοῦτο. STEPH. qui sic in not. 'Ut hic τὸ deesse puto post πρὸς, sic etiam in quodam loco p. 274. deest in præced. edit. post διά.'

Ald. Bas. 1. 2. ὅτι—δείκνυσθαι. Ficinus quoque legisse videtur ὅτι—δείκνυται. vertit enim, *quod autem ad præsentia pertinere, egregie sufficienterque monstraverimus.* At jam Cornarius monuit, reponi oportere ἔτι—δείκνυται· quem adeo Stephanus secutus est. FISCH.

τοῦτο] Ald. Bas. 1. 2. ταῦτα· ut Ficinus, *hæc sunt:* quod in τοῦτο mutari recte jussit Cornarius. FISCH.

δηλονότι] STEPH. 'Rectius disjuncte scribetur δῆλον ὅτι.' Cæterum in Ald. nomem ΞΕ. perperam positum legitur ante ἀλλὰ τί δὴ, et omissum ante δηλονότι. FISCH.

ταχυτῆτας] STEPH. 'Al. παχυτῆτας.' Scilicet in Bas. 2. est παχύτητος· haud

ΞΕ. Οὐκοῦν ἀπό γε τῶν πολλῶν ὁ βασιλεὺς ὅσαι ξύννομοι, μᾶλλον δὲ ἀπὸ πασῶν τῶν περὶ τὰς ἀγέλας διακεχώρισται. λοιπαὶ δέ, φαμέν, αἱ κατὰ πόλιν αὐτὴν τῶν τε ξυναιτίων καὶ τῶν αἰτίων, ἃς πρώτας ἀπ' ἀλλήλων διαιρετέον.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Οἶσθ' οὖν ὅτι χαλεπὸν αὐτὰς τεμεῖν[s] δίχα; τὸ δ' αἴτιον, ὡς οἶμαι, προϊοῦσιν οὐχ ἧττον ἔσται καταφανές.

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκοῦν χρὴ δρᾶν οὕτως.

ΞΕ. Κατὰ μέλη τοίνυν αὐτὰς[t] οἷον ἱερεῖον διαιρώμεθα,[u] ἐπειδὴ δίχα ἀδυνατοῦμεν. δεῖ γὰρ εἰς τὸν[v] ἐγγύτατα ὅτι μάλιστα τέμνειν ἀριθμὸν ἀεί.

II. ii. 312. ΝΕ. ΣΩ. Πῶς οὖν ποιῶμεν[w] τὰ νῦν;

ΞΕ. Ὥς περ ἔμπροσθεν, ὁπόσαι παρείχοντο ὄργανα περὶ τὴν ὑφαντικήν, πάσας δή[x] που τότε ἐτίθεμεν ὡς συναιτίους.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ νῦν δὴ ταὐτὸν μὲν τοῦτο, ἔτι δὲ μᾶλλον ἢ τόθ' ἡμῖν ποιητέον. ὅσαι γὰρ σμικρὸν ἢ μέγα τι δημιουργοῦσι κατὰ πόλιν ὄργανον, θετέον ἁπάσας ταύτας ὡς οὔσας συναιτίους. ἄνευ γὰρ τούτων οὐκ ἄν ποτε γένοιτο πόλις οὐδὲ πολιτική, τούτων δ' αὖ βασιλικῆς ἔργον τέχνης οὐδέν που θήσομεν.

ΝΕ. ΣΩ. Οὐ γάρ.

ΞΕ. Καὶ μὲν δὴ χαλεπὸν ἐπιχειροῦμεν δρᾶν ἀποχωρίζοντες τοῦτο ἀπὸ τῶν ἄλλων τὸ γένος· ὅ τι γὰρ οὖν τῶν

τεμεῖν ΧΓΑΠ et corr B : τεμεῖν αὐτὰς *r.—[t] αὐτοὺς ΣΥ.—[u] διαιρώμεθα Ε.—[v] τὸ Η.—[w] ποιοῦμεν Λ.—[x] δέ ΧΠΣΥ, om ΓΑΒCEFH.—[y] εἴποντα Γ.—[z] αὖ τῶν ΓΑΒCEFH,

δήπου] Ita legitur in Bas. 2. nam Ald. Bas. 1. habent simpliciter που, non δήπου. Fisch.

καὶ μὲν δὴ] Legi haud dubie debet καὶ μὴν nam καὶ μὴν est *atqui*: quod quum in versione Ficini extet, dubitari non potest, quin ipse quoque legerit καὶ μήν. Fisch.

ὅτι γὰρ οὖν] Non videtur ita debere legi hic locus. Steph. qui sic in not. ! Non potest ferri hæc lectio, ὅτι γὰρ οὖν etc. videat igitur lector annon mihi velit assentiri ὅτι mutanti in ἔστι, quod jungatur cum δοκεῖν: ut ita intelligatur hic locus, ἔστι γὰρ οὖν (vacare autem potest οὖν) εἰπόντα ὡς ἔστιν ἑνός γε τοῖς τῶν ὄντων ὄργανον, δοκεῖν etc.'

Certe structura verborum est paulo insolentior, cum quod particulam ὅτι sequitur accusativus cum infinitivo, tum quod eandem particulam excipiat in altero periodi membro particula ὅμως. At quum sciam, etiam diligentissimos scriptores sæpenumero, præsertim in ejusmodi

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Εἴ τις ἀνέροιτο ἡμᾶς τὴν περὶ γράμματα[n] συνουσίαν τῶν μανθανόντων, ὁπόταν τις ὁτιοῦν ὄνομα ἐρωτηθῇ τίνων ἐστὶ γραμμάτων, πότερον αὐτῷ τότε φῶμεν γίγνεσθαι τὴν ζήτησιν[o] ἑνὸς ἕνεκα μᾶλλον τοῦ προβληθέντος[p] ἢ τοῦ περὶ πάντα τὰ προβαλλόμενα γραμματικωτέρῳ γίγνεσθαι;

ΝΕ. ΣΩ. Δῆλον ὅτι τοῦ περὶ ἅπαντα.

ΞΕ. Τί δ' αὖ; νῦν ἡμῖν ἡ περὶ τοῦ πολιτικοῦ ζήτησις ἕνεκ'[q] αὐτοῦ τούτου προβέβληται μᾶλλον ἢ τοῦ περὶ πάντα διαλεκτικωτέροις[r] γίγνεσθαι;

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ τοῦτο δῆλον[s] ὅτι τοῦ περὶ πάντα.

ΞΕ. Ἦ που τὸν τῆς ὑφαντικῆς γε[t] λόγον αὐτῆς ταύτης ἕνεκα θηρεύειν οὐδεὶς ἂν ἐθελήσειε νοῦν ἔχων. ἀλλ', οἶμαι, τοὺς πλείστους[u] λέληθεν ὅτι τοῖς μὲν τῶν ὄντων[v] ῥᾳδίως καταμαθεῖν αἰσθηταί[w] τινες ὁμοιότητες πεφύκασιν, ἃς οὐδὲν χαλεπὸν δηλοῦν, ὅταν αὐτῶν τις βουληθῇ τῷ λόγον[x] αἰτοῦντι περί του μὴ μετὰ πραγμάτων ἀλλὰ χωρὶς
λόγου[y] ῥᾳδίως ἐνδείξασθαι· τοῖς δ' αὖ μεγίστοις οὖσι καὶ II. ii. 309.
τιμιωτάτοις οὐκ ἔστιν εἴδωλον οὐδὲν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους II. 286.
εἰργασμένον ἐναργῶς, οὗ δειχθέντος τὴν τοῦ πυνθανομένου ψυχὴν ὁ βουλόμενος ἀποπληρῶσαι, πρὸς τῶν αἰσθήσεών τινα προσαρμόττων, ἱκανῶς πληρώσει. διὸ δεῖ[z] μελετᾶν λόγον

[m] τοῦτο pr Γ.—[n] γράμματι Η, τὰ γράμματα ΓΞ.—[o] συζήτησιν ΔΞΣΥ.—[p] προβλήματα ΣΥ.—[q] ἕνεκ' Γ.—[r] διαλεκτικωτέροις...πάντα om Η.—[s] δὴ δῆλον Γ.—[t] γε om ΣΥ.—[u] πλείους Η.—[v] ὄντως Η.—[w] αἰσθηταί s: αἰσθητικαί mei omnes.—[x] λόγῳ

§. 26. δῆλον ὅτι] Ald. Bas. 1. δηλονότι. Bas. 2. καὶ τοῦτο σχεδὸν πολλῷ πλέον τοῦ περὶ πάντα· male, ut mox dicetur. Ficinus expressit scripturam exempli Stephaniani, *patet id quoque, quod omnium gratia.* Fisch.

ἦπου] Schol. Augustanus; ἦπου· ἴσως, σχεδὸν ἤπουγε πολλῷ πλέον. nam sic interpungi debere, e Suida patet, qui habet glossas duas has, Ἦπου· ἴσως, σχεδὸν —. Ἦπου γε· πολλῷ πλέον. Ex quo existimari posse videtur, verba σχεδὸν πολλῷ πλέον, quæ in Bas. 2. pro δῆλον ὅτι leguntur, in codices antiquos venisse e marginibus, adscripta a grammaticis, interpretationis caussa, ad ἦπου. At ἦπου est, hoc loco, ὄντως που, ut Hesychius rectissime interpretatur. Fisch.

αἰσθηταί] Ald. Bas. 1. 2. αἰσθητικαί· quod jam Cornarius vidit mutandum esse in αἰσθηταί. Ficinus, *sensibiles*, recte. Gloss. vett. Αἰσθητὸς, *sensibilis*. Fisch.

μὴ μετὰ πραγμάτων] Sententiam habebis et integram et perspicuam, si μὴ ante μετὰ πραγμάτων, quod menti auctoris repugnat, expungas: deinde ῥᾳδίως καταμαθεῖν, duce Ficino, in ῥᾳδίους καταμαθεῖν immutes. Heusd.

ἐν ᾧ τὰ πλεῖστά ἐστι τῶν πάλαι ῥηθέντων, ἐσθής τε[l] ξύμπασα καὶ τῶν ὅπλων τὸ πολὺ καὶ τείχη πάντα θ'[m] ὅσα γήϊνα περιβλήματα καὶ λίθινα, καὶ μυρία ἕτερα; προβολῆς δὲ ἕνεκα ξυμπάντων αὐτῶν[n] εἰργασμένων[o] δικαιότατ'[p] ἂν ὅλον προσαγορεύοιτο πρόβλημα, καὶ πολλῷ μᾶλλον τέχνης οἰκοδομικῆς ἔργον καὶ ὑφαντικῆς τὸ πλεῖστον νομί-
II. ii. 314. ζοιτ' ἂν ὀρθότερον ἢ πολιτικῆς.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Πέμπτον δὲ ἆρ' ἂν ἐθέλοιμεν τὸ περὶ τὸν κόσμον καὶ γραφικὴν θεῖναι καὶ ὅσα ταύτῃ προσχρώμενα καὶ μουσικῇ μιμήματα τελεῖται, πρὸς τὰς ἡδονὰς μόνον ἡμῶν[q] ἀπειργασμένα, δικαίως δ' ἂν ὀνόματι[r] περιληφθέντα ἑνί;

ΝΕ. ΣΩ. Ποίῳ;

ΞΕ. Παίγνιόν πού τι[s] λέγεται;

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Τοῦτο τοίνυν τούτοις ἓν ὄνομα ἅπασι πρέψει προσαγορευθέν· οὐ[t] γὰρ σπουδῆς οὐδὲν αὐτῶν[u] χάριν, ἀλλὰ παιδιᾶς ἕνεκα πάντα δρᾶται.

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ τοῦτο σχεδὸν ἔτι[v] μανθάνω.

ΞΕ. Τὸ δὲ πᾶσι τούτοις σώματα παρέχον, ἐξ ὧν καὶ ἐν οἷς δημιουργοῦσιν ὁπόσαι τῶν τεχνῶν νῦν εἴρηνται,[w] παντοδαπὸν εἶδος πολλῶν ἑτέρων τεχνῶν ἔκγονον[x] ὄν,[y] ἆρ' οὐχ ἕκτον θήσομεν;

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ[z] ποῖον δὴ λέγεις;

ΞΕ. Χρυσόν τε καὶ ἄργυρον καὶ πάνθ' ὁπόσα μεταλλεύεται καὶ ὅσα δρυοτομικὴ[a] καὶ κουρὰ[b] ξύμπασα[c] τέμ-
II. ii. 315. νουσα παρέχει τεκτονικῇ καὶ πλεκτικῇ· καὶ ἔτι φλοιστικὴ[d] φυτῶν τε[e] καὶ[f] ἐμψύχων δέρματα σωμάτων[g] περιαιροῦσα σκυτοτομική,[h] καὶ ὅσαι περὶ τὰ[i] τοιαῦτ' εἰσὶ τέχναι, καὶ

ΧΠ: λεγόμενον *ς.—[k] κεραμεικῆς Γ: κεραμικῆς *ς.—[l] γε Λ.—[m] δ' omnes.—[n] ἀνθρώπων F.—[o] εἰργασμένου aut εἰργασμένον corr F.—[p] μᾶλλον δικ. F.—[q] ἡμῖν Γ.—[r] ὀνόματα Χ.—[s] πού τι ΧΔΠ: τι δὴ *ς.—[t] καὶ ΣΥ.—[u] αὐτῷ Γ.—[v] ἔτι add ΧΔΠΣΥ.—[w] εἴρηται Γ.—[x] ἔγγονον Γς.—[y] ἂν om ΓΛ.—[z] τὸ om ΧΔΠ.—[a] δρυτομικὴ Λ.—[b] κουρὰξ Η.—[c] ξύμπαντα ς.—[d] καὶ ἔτι φλοιστικὴ om Λ.—[e] τε om C.

ξύμπαντα] Steph. 'Legitur etiam ξύμπασα' immo σύμπασα, in Bas. 2. Ficinus omisit vocab. in versione. Fisch.

πλεκτικῇ] Scribendum puto πλεκ-

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ πρὸς τοῦτο πάντα. οὔτε γὰρ πρὸς τὴν ἡδονὴν μήκους ἁρμόττοντος οὐδὲν[y] προςδεησόμεθα,[z] πλὴν εἰ μὴ[a] πάρεργόν τι· τό τε[b] αὖ πρὸς τὴν τοῦ προβληθέντος ζήτησιν, ὡς ἂν ῥᾷστα καὶ τάχιστα εὕροιμεν, δεύτερον ἀλλ' οὐ πρῶτον ὁ λόγος ἀγαπᾶν παραγγέλλει, πολὺ δὲ[c] μάλιστα καὶ πρῶτον τὴν μέθοδον αὐτὴν[d] τιμᾶν τοῦ κατ' εἴδη δυνατὸν εἶναι διαιρεῖν, καὶ δὴ[e] καὶ λόγον, ἄν τε παμμήκης λεχθεὶς τὸν ἀκούσαντα[f] εὑρετικώτερον ἀπεργάζηται, τοῦτον σπουδάζειν καὶ τῷ μήκει μηδὲν ἀγανακτεῖν, ἄν τ' αὖ βραχύτερος, ὡσαύτως· ἔτι δ' αὖ πρὸς τούτοις τὸν[g] περὶ τὰς τοιάσδε συνουσίας ψέγοντα λόγων μήκη καὶ[h] τὰς ἐν κύκλῳ περιόδους οὐκ ἀποδεχόμενον, ὅτι χρὴ τὸν τοιοῦτον μὴ πάνυ[i] ταχὺ μηδ' εὐθὺς οὕτω μεθιέναι[k] ψέξαντα μόνον ὡς μακρὰ[l] τὰ[m] λεχθέντα, ἀλλὰ καὶ προσαποφαίνειν οἴεσ- II. ii. 311. II. 287.
θαι δεῖν ὡς βραχύτερα ἂν γενόμενα τοὺς συνόντας ἀπεργάζετο διαλεκτικωτέρους καὶ τῆς τῶν ὄντων λόγῳ δηλώσεως εὑρετικωτέρους, τῶν δὲ ἄλλων καὶ πρὸς ἄλλ' ἄττα ψόγων καὶ ἐπαίνων μηδὲν φροντίζειν μηδὲ τὸ παράπαν ἀκούειν δοκεῖν τῶν τοιούτων λόγων. [§. 27.] Καὶ τούτων μὲν ἅλις, εἰ[n] καὶ σοὶ ταύτῃ ξυνδοκεῖ·[o] πρὸς δὲ δὴ τὸν[p] πολιτικὸν ἴωμεν πάλιν, τῆς προῤῥηθείσης[q] ὑφαντικῆς αὐτῷ[r] φέροντες τὸ παράδειγμα.

ΝΕ. ΣΩ. Καλῶς εἶπες, καὶ ποιῶμεν ἃ λέγεις.

—[x] δεῖ Γ.—[y] οὐδενὶ ΓΛΣΤΕFΗ.—[z] προσδεησώμεθα Η.—[a] μὴ om ⅩΔΠ.—[b] οὔ τε ς.—[c] δὲ καὶ Σ.—[d] ταύτην (ον) ς.—[e] δεῖ mg Η.—[f] ἀκούσαντα Ξ, ἀκούσοντα ΓΛΒCΕ.—[g] τῶν ΓΛΒCΕFΗ.—[h] καὶ om Δ.—[i] παν Ⅹ.—[k] μετιέναι ΓΞF.—[l] post μακρὰ omisi τὰ πρόσθεν ταῦτα cum ⅩΔΞΠ.—[m] τὰ om ΣΥ.—[n] εἴ γε CΗ et rc Β, εἰ δὲ Λ.—[o] δο(ὂν)κεῖ Λ.—[p] τ(ὂν)ῶν πολιτικῶν Γ.—[q] ῥηθείσης F.—[r] αὐτῷ ⅩΔΞΠΣΥ: αὐτὸ *ς.—[s] αὐτὰς

οὔτε] In superioribus edit. male τότε pro οὔτε, quod respondeat præcedenti. Steph. Stephanus, Ficino et Cornario præeuntibus, recte mutavit τότε in οὔτε. Fisch.

ταύτην] Ald. Bas. 1. 2. αὐτήν· sed Cornarius corrigendum esse docuit ταύτην. Ficinus; *illum progressum*. Fisch.

τῶν περὶ] Ald. Bas. 1. 2. τῶν· sed Cornarius emendavit τόν. Fisch.

γενόμενα] Ald. Bas. 1. γενώμεθα. At Bas. 2. γενόμενα· quod Cornarius quoque reponendum censuit. Fisch.

§. 27. αὐτὸ] Steph. ' Legitur etiam αὐτῷ, videlicet τῷ πολιτικῷ.' Hæc erat Cornarii conjectura, quam adjuvare videtur versio Ficini, *textoris exemplum quod supra posuimus, conferentes*. Fisch.

τῶν ἡμέρων,[z] πλὴν δούλων, ἡ πρότερον ἀγελαιοτροφικὴ διαμερισθεῖσα πάντα[a] εἰληφυῖα ἀναφανεῖται.[b]

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Τὸ δὲ δὴ δούλων καὶ[c] πάντων[d] ὑπηρετῶν λοιπόν,[e] ἐν οἷς που καὶ μαντεύομαι τοὺς περὶ αὐτὸ τὸ πλέγμα ἀμφισβητοῦντας τῷ βασιλεῖ καταφανεῖς γενήσεσθαι, καθάπερ τοῖς ὑφάνταις τότε τοὺς περὶ τὸ νήθειν τε[f] καὶ ξαίνειν καὶ ὅσ'[g] ἄλλα εἴπομεν. οἱ δ' ἄλλοι πάντες, ὡς συναίτιοι λεχθέντες, ἅμα τοῖς ἔργοις τοῖς νῦν δὴ ῥηθεῖσιν ἀνήλωνται καὶ ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ βασιλικῆς τε καὶ πολιτικῆς πράξεως.

ΝΕ. ΣΩ. Ἐοίκασι γοῦν.

ΞΕ. Ἴθι[h] δὴ[i] σκεψώμεθα τοὺς λοιπούς, προσελθόντες ἐγγύθεν, ἵν' αὐτοὺς εἴδωμεν βεβαιότερον.

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκοῦν χρή.

II. ii. 317. ΞΕ. Τοὺς μὲν δὴ μεγίστους ὑπηρέτας, ὡς ἐνθένδε ἰδεῖν, τοὐναντίον ἔχοντας εὑρίσκομεν[j] οἷς ὑπωπτεύσαμεν ἐπιτήδευμα καὶ πάθος.

ΝΕ. ΣΩ. Τίνας;

ΞΕ. Τοὺς ὠνητούς τε καὶ τῷ τρόπῳ τούτῳ κτητούς· οὓς ἀναμφισβητήτως[k] δούλους ἔχομεν εἰπεῖν, ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τί δαί;[l] τῶν ἐλευθέρων[m] ὅσοι τοῖς νῦν δὴ ῥηθεῖσιν εἰς ὑπηρετικὴν ἑκόντες αὑτοὺς τάττουσι, τά[n] τε γεωργίας καὶ τὰ[o] τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔργα διακομίζοντες ἐπ' ἀλλή-

[z] ἡμετέρων ℨΔ et pr Π.—[a] πάντας ΓΛBCEFH.—[b] ἀναφαίνεται ℨΔΠ.—[c] τῶν F.—[d] πᾶν τῶν Γ.—[e] λοιπῶν Ξ.—[f] τε om F.—[g] δσ' Γ.—[h] ἴσθι Π.—[i] δὲ Ξ.—[j] εὑρήσομεν s.—[k] ἀναμφισβήτως ΛF.—[l] δὲ ℨΔΛΠBCH.—[m] ἐλευθέρως F.—[n] τά Δ et pr Π:

§. 29. πάντα εἰληφ.] Ald. Bas. 1. 2. πάντας· male. Fisch.

εὑρήσομεν] Ald. Bas. 1. 2. εὑρήσκομεν· vitiose. Etiam Ficinus vertit, reperiemus. Fisch.

μεταποιουμένους] Timæus: Μεταποιεῖσθαι· ἀντιποιεῖσθαι. Sic enim Ruhnquenius recte rescripsit, pro ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι, e Suida. Nam Suidas: Μεταποιεῖσθαι· ἀντιποιεῖσθαι. Πλάτων Πολιτικοῖς· Ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης —. Fisch.

νῦν δὴ] Ald. Bas. 1. 2. νῦν δεῖ· mendose. Fisch.

ὄντων ὡς ἔστιν ἑνός γέ τινος ὄργανον, εἰπόντα[y] δοκεῖν εἰρηκέναι τι πιθανόν. ὅμως δὲ ἕτερον αὖ τῶν[z] ἐν πόλει[a] κτημάτων εἴπωμεν τόδε.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ὡς οὐκ ἔστι ταύτην τὴν δύναμιν ἔχον. οὐ[b] γὰρ ἐπὶ γενέσεως αἰτίᾳ πήγνυται,[c] καθάπερ ὄργανον, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ δημιουργηθέντος σωτηρίας.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Τοῦτο ὃ δὴ ξηροῖς καὶ ὑγροῖς καὶ ἐμπύροις[d] καὶ II. ii. 318.
ἀπύροις παντοδαπὸν εἶδος ἐργασθέν, ἀγγεῖον ὃ δὴ μιᾷ κλήσει προσφθεγγόμεθα, καὶ μάλα γε[e] συχνὸν εἶδος καὶ τῇ ζητουμένῃ γε, ὡς οἶμαι, προσῆκον οὐδὲν ἀτεχνῶς ἐπιστήμῃ. II. 288.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τούτων δὴ[f] τρίτον ἕτερον[g] εἶδος κτημάτων πάμπολυ κατοπτέον πεζὸν καὶ ἔνυδρον καὶ πολυπλανὲς καὶ ἀπλανὲς καὶ τίμιον καὶ ἄτιμον, ἓν δὲ ὄνομα ἔχον, διότι πᾶν ἕνεκά τινος ἐφέδρας ἐστί, θᾶκος ἀεί τινι[h] γιγνόμενον.[i]

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ὄχημα αὐτό που λέγομεν,[j] οὐ πάνυ πολιτικῆς ἔργον, ἀλλὰ μᾶλλον πολὺ τεκτονικῆς καὶ κεραμεικῆς[k] καὶ χαλκοτυπικῆς.

§. 28. ΝΕ. ΣΩ. Μανθάνω.

ΞΕ. Τί δέ; τέταρτον ἆρ' ἕτερον εἶναι τούτων λεκτέον,

αὐτῶν ΧΔΠ: οὖν τῶν *ς.—[a] ἐν τῇ πόλει ΛΓ.—[b] οὐ...] hæc eidem continuant ΣΥ.—[c] αἴτια πήγνυται F: αἰτίαι πήγνυνται *ς.—[d] καὶ ἐμπύροις καὶ ἀπύροις om ΧΔΠ, καὶ ἀπύροις om Λ.—[e] γε om pr Ξ.—[f] τούτων δὴ post εἶδος ponit Δ.—[g] ἕτερον om Γ.—[h] τι Γ.—[i] γιγνόμενος ΣΥ.—[j] λέγομεν ΓΛΒC, λεγομένου (omisso οὐ) Δ et pr

sermonibus, negligentes esse in consequutione particularum; quum non ignorem, particulam ὅτι non raro sequi accusativum cum infinitivo: vid. Raphelius ad Act. xxvii. 10. et nos ad Phædon. 8. nolim attingere hæc philosophi verba, quæ haud dubie sana sunt et integra. Ficinus vertit, *Qui enim dicit, unius cujusdam eorum, quæ sunt, instrumentum esse, ut verisimile quiddam loqui videtur: ita alterum tamen* —. Fisch.

ἕτερον οὖν] Steph. 'In Germanica editione scriptum est ἑτερονοῦν.' (Immo in Germanicis editionibus, hoc est, Bas. 1. 2.) Extat et alia lectio ὅμως δεύτερον τῶν ἐν πόλει κτημ. Hæc scilicet erat Cornarii conjectura. In notis vero Steph. 'Legitur etiam conjuncte ἑτερονοῦν: sed videndum annon ἕτερόν ἂν potius quam ἑτερονοῦν aut ἕτερον οὖν legi debeat: quum οὖν plerisque in locis πλεονάζειν comperiatur, sed non et in talibus fortasse.' Fisch.

ἕν. τοῦ δημιουργ.] Steph. 'Malim τῆς τοῦ δημιουργ.' Non male. Fisch.

βεβασανισμένους. εἰσὶ δὲ οἵ τε[e] περὶ μαντικὴν ἔχοντές τινος ἐπιστήμης[f] διακόνου μόριον· ἑρμηνευταὶ[g] γάρ που νομίζονται παρὰ θεῶν ἀνθρώποις.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ τὸ τῶν ἱερέων αὖ γένος, ὡς τὸ νόμιμόν φησι, παρὰ μὲν ἡμῶν δωρεὰς θεοῖς διὰ θυσιῶν ἐπιστήμόν ἐστι κατὰ νοῦν ἐκείνοις δωρεῖσθαι, παρὰ δὲ ἐκείνων ἡμῖν εὐχαῖς κτῆσιν ἀγαθῶν αἰτήσασθαι. ταῦτα δὲ διακόνου τέχνης ἐστί που μόρια ἀμφότερα.

II. ii. 319. §. 30. ΝΕ. ΣΩ. Φαίνεται γοῦν.[h]

ΞΕ. Ἤδη τοίνυν μοι δοκοῦμεν οἷόν γέ τινος[i] ἴχνους ἐφ' ὃ πορευόμεθα προσάπτεσθαι. τὸ γὰρ δὴ τῶν ἱερέων σχῆμα καὶ τὸ τῶν μάντεων εὖ μάλα φρονήματος πληροῦται καὶ δόξαν σεμνὴν λαμβάνει διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐγχειρημάτων, ὥστε περὶ μὲν Αἴγυπτον οὐδ' ἔξεστι βασιλέα[j] χωρὶς ἱερατικῆς[k] ἄρχειν, ἀλλ' ἐὰν ἄρα καὶ τύχῃ πρότερον ἐξ ἄλλου γένους βιασάμενος, ὕστερον ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι αὐτὸν[l] τὸ γένος. ἔτι δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων πολλαχοῦ ταῖς μεγίσταις ἀρχαῖς τὰ μέγιστα τῶν περὶ τὰ[m] τοιαῦτα

—[f] ἐπιστήμης om F.—[g] μόριον καὶ ἑρμηνευταὶ F.—[h] γοῦν om Δ.—[i] γε τινος C, τέ τινος Λ, γείτονος ꝞΔΠΗ cum γρ ΛΣBC.—[j] βασιλεία H.—[k] ἱερωτικῆς Ꝟ, ἰατρικῆς

§. 30. οἷόν γέ τινος ἴχνους] Steph. 'Legitur etiam οἷον γείτονος ἴχνους quæ lectio non displicet, licet Ficinus alteram sequatur.' Scilicet Ficinus vertit, *Jam igitur vestigium quoddam—attingere videmur:* sed in Bas. 2. est γείτονος. Fisch.

ἴχ.] Hujus loci quæ in Ed. Bas. 2. exstat lectio γείτονος ἴχνους non video quare Stephano placuerit. Dicit enim Hospes, de sacerdotibus se mentionem facientem in aliquod quasi vestigium incidisse, eo ducens, quo ipse tenderet, i. e. ad reges; apud Ægyptios enim sacerdotes simul esse reges. Eadem est dictionis venustas Themist. Orat. i. p. 12. C. Ἀλλ' ἐπανακτέον τὸν λόγον ἐκτρεπόμενον τοῦ ἴχνους, ἐφ' ὅπερ ὥρμησεν ἐξ ἀρχῆς. Orat. xx. p. 235. A. Οὐδὲ ἴχνους λαβέσθαι οἷός τε ὤν, οὔτε ἀρχῆς ἡστινοσοῦν ἐπιδράξασθαι εἴσω φερούσης. Orat. xxiii. p. 288. B. Σκοπῶμεν ὅστις ἄν μοι αὐτῷ προσαρμόσαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὕροιτε ὥσπερ ἴχνος τηλαυγὲς τῆς ἐμῆς πορείας. Infra p. 301. D. Νῦν δέ γε ὅτε οὐκ ἔστι γιγνόμενος, ὡς δὴ φαμέν, ἐν ταῖς πόλεσι βασιλεύς, οἷος ἐν σμήνεσιν ἐμφύεται, τό, τε σῶμα εὐθὺς καὶ τὴν ψυχὴν διαφέρων εἷς, δεῖ δὴ συνελθόντας ξυγγράμματα γράφειν, ὡς ἔοικε, μεταθέοντας τὰ τῆς ἀληθεστάτης πολιτείας ἴχνη. Cujus modi elegans comparatio placuit item Xenophonti Cyrop. v. 118. B. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ἔμοιγε δοκεῖς σὺ φύσει πεφυκέναι, οὐδὲν ἧττον, ἢ ὁ ἐν τῷ σμήνει φυόμενος τῶν μελισσῶν ἡγεμών quo referendum pulcerrimum illud Themistii Orat. ii. p. 36. A. Φύεται δὲ αὐτόματος, καὶ ἐκτρέφεται, ὥσπερ ἐν σμήνει, αὐτοφυὴς ἐκ γενετῆς καὶ αὐτοδίδακτος βασιλεύς, ᾧ συμπεριβομβεῖ καὶ συμπέτεται ἑκούσιον τὸ σμῆνος καὶ ξὺν χαρμονῇ. Cf. Rep. vii. p. 520. B. Heusd.

χωρὶς] Schol. Augustanus: χωρὶς σημαίνου, ὅτι οἱ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῖς πάντες ἱερεῖς ἦσαν. Fisch.

φελλῶν καὶ βίβλων[j] καὶ δεσμῶν ἐργαστικαί, παρέσχον δημιουργεῖν[k] σύνθετα ἐκ μὴ συντιθεμένων εἴδη γενῶν. ἓν δὲ αὐτὸ προσαγορεύωμεν[l] πᾶν τὸ πρωτογενὲς ἀνθρώποις κτῆμα, καὶ ἀξύνθετον καὶ βασιλικῆς ἐπιστήμης οὐδαμῶς ἔργον ὄν.

ΝΕ. ΣΩ. Καλῶς.

ΞΕ. Τὴν δὴ τῆς[m] τροφῆς[n] κτῆσιν, καὶ[o] ὅσα εἰς τὸ σῶμα ξυγκαταμιγνύμενα ἑαυτῶν μέρεσι[p] μέρη σώματος εἰς τὸ θεραπεῦσαί τινα[q] δύναμιν εἴληχε, λεκτέον ἕβδομον[r] ὀνο- II. 289.
μάσαντας[s] αὐτὸ ξύμπαν ἡμῶν εἶναι τροφόν, εἰ μή τι κάλλιον ἔχομεν ἄλλο θέσθαι. γεωργικῇ δὲ καὶ θηρευτικῇ καὶ γυμναστικῇ καὶ ἰατρικῇ καὶ μαγειρικῇ πᾶν ὑποτιθέντες ὀρθότερον ἀποδώσομεν ἢ τῇ πολιτικῇ.

§. 29. ΝΕ. ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Σχεδὸν τοίνυν ὅσα ἔχεται κτήσεως,[t] πλὴν τῶν ἡμέρων[u] ζώων, ἐν τούτοις ἑπτὰ οἶμαι γένεσιν εἰρῆσθαι.[v] σκόπει δέ· ἦν γὰρ δικαιότατα μὲν ἂν τεθὲν κατ' ἀρχὰς τὸ πρωτογενὲς εἶδος, μετὰ δὲ τοῦτο ὄργανον, ἀγγεῖον, ὄχημα, πρόβλημα, παίγνιον, θρέμμα. παραλείπομεν[w] δὲ εἴ τι μὴ μέγα λέληθεν εἴς τι τούτων[x] δυνατὸν ἁρμόττειν, οἷον ἡ τοῦ II. ii. 316.
νομίσματος ἰδέα καὶ σφραγίδων καὶ παντὸς χαρακτῆρος. γένος τε γὰρ ἐν αὐτοῖς ταῦτα οὐδὲν ἔχει μέγα ξύννομον, ἀλλὰ τὰ μὲν εἰς κόσμον,[y] τὰ δὲ εἰς ὄργανα βίᾳ μέν, ὅμως δὲ πάντως ἑλκόμενα συμφωνήσει. τὰ δὲ περὶ ζώων κτῆσιν

—[f] καὶ om ΣΥ.—[g] σωμάτων δέρματα Λ.—[h] σκυτοτομικῇ Γ.—[i] τὰ om ϛ.—[j] βύβλων ΧΓΛ, κύκλων Δ et pr Π.—[k] παρέσχον δὴ δημιουργεῖν Γ.—[l] προσαγορεύωμεν ΔΠ: προσαγορεύομεν *ϛ.—[m] τὴν…545, 22. εἶναι in rc folio habet Δ.—[n] τροφικῆς Δ et pr Π, στροφικῆς Χ. καὶ om Δ.—[o] ὅσα om ΣΥ.—[p] μέρεσι om pr Π.—[q] τὴν Υ.—[r] ἕβδομον om Δ.—[s] ὀνομάσαντες Ξ.—[t] κτίσεως C.—[u] ἡμετέρων C.—[v] εὑρῆσθαι ϛ.—[w] παραλειπόμενον Γ.—[x] ante δυνατὸν omisi μέγα cum ΧΔΠ.—[y] κόσμους ΞΣ.—

τικὴ, καὶ ἔτι φλοιστικὴ, in nominandi casu. (at τεκτονικὴ in eodem casu male Fic. quoque scribit) et paulo post, οὖσαι τέχναι. Steph.

Neutra emendatione opus esse videtur. Sed recte animadvertit idem Steph. Ficinum male legisse τεκτονικὴ, atque adeo hoc vocabulum a verbo παρέχει, cum quo cohæret, separasse. Cæterum congessit ex hoc loco nomina variarum illarum artium Pollux vii. 209. Fisch.

φελλῶν] Hesych. Φελλός—τὸ τῶν βιβλίων ἔξωθεν σκέπασμα. Fisch.

ὀνομάσαντας] Bas. 2. ὀνομάσαντες· male: nam accusativus pendet a verbo λεκτέον. Mox ante verba εἰ μή τι in Ald. perperam insertum legitur nomen ΣΩ. Fisch.

ΞΕ. Τὸν πάντων τῶν[b] σοφιστῶν[c] μέγιστον γόητα καὶ ταύτης τῆς τέχνης ἐμπειρότατον· ὃν ἀπὸ τῶν ὄντως ὄντων[d] πολιτικῶν καὶ βασιλικῶν καίπερ παγχάλεπον[e] ὄντα ἀφαιρεῖν ἀφαιρετέον, εἰ μέλλομεν ἰδεῖν ἐναργῶς τὸ ζητούμενον.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε οὐκ ἀνετέον.

ΞΕ. Οὔκουν δὴ κατά γε τὴν ἐμήν. καί μοι φράζε τόδε.

II. ii. 291. §. 31. ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ἆρ' οὐ[f] μοναρχία τῶν πολιτικῶν ἡμῖν ἀρχῶν ἐστὶ μία;

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.[g]

ΞΕ. Καὶ μετὰ μοναρχίαν εἴποι τις ἄν, οἶμαι, τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τρίτον[h] δὲ σχῆμα πολιτείας οὐχ ἡ τοῦ πλήθους ἀρχή, δημοκρατία τοὔνομα κληθεῖσα;

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ[i] γε.

ΞΕ. Τρεῖς δ' οὖσαι μῶν οὐ πέντε τρόπον τινὰ γίγνονται, δύο ἐξ ἑαυτῶν[j] ἄλλα πρὸς αὑταῖς ὀνόματα τίκτουσαι;

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖα δή;

ΞΕ. Πρὸς τὸ βίαιόν που καὶ ἑκούσιον ἀποσκοποῦντες νῦν, καὶ πενίαν καὶ πλοῦτον, καὶ νόμον καὶ ἀνομίαν, ἐν[k] αὐταῖς γιγνόμενα, διπλῆν[l] ἑκατέραν[m] τοῖν[n] δυοῖν διαιροῦντες μοναρχίαν μὲν προσαγορεύουσιν ὡς δύο παρεχομένην εἴδη[o] δυοῖν[p] ὀνόμασι, τυραννίδι,[q] τὸ δὲ βασιλικῇ.

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

φιγνόησα *ς.—b τῶν om F.—c σοφῶν ΧΔΠΣΥ et pr Η.—d ὁ τῶν Χ.—e χαλεπὸν ΧΔΠ et pr Σ.—f τόδε. ἆρ' Γ.—g ναί...δυναστείαν om Σ.—h τρίτων Δ.—i ante πάνυ ἂν omisi καὶ cum ΧΔΠ.—j αὐτῶν ΣΥ.—k ἂν EF.—l διπλοῖν ΣΥ, διπλῇ Η.—m ἑκατέρα Υ.—n τοῖς pr Π: ταῖν ς.—o ἤδη ΣΥ.—p ὀνόματι Δ.—q ante τυραννίδι omisi τὸ

οὔκουν] Ald. Bas. 1. 2. οὐκοῦν sed οὔκουν rescribendum esse vidit, ante Stephanum, Cornarius. Etiam Ficinus sic legit, *Non certe, ut arbitror*: neque res ipsa aliter legi sinit. Fisch.

§. 31. ἆρ' οὐ μοναρχία] Hic locus usque ad verba εἴωθε μεταλλάττειν; ἀληθῆ, legitur apud Stobæum Eclog. Eth. c. 41. p. 245. ita, ἆρ' οὐ—δύ' ἐξ αὐτῶν ἄλλα πρὸς ἑαυταῖς—τοῖν δυοῖν—ὀνόμασιν—ἀριστοκρατίαν καὶ ὀλιγαρχίαν;—αὐτῆς εἴωθε —. Fisch.

εἴδη] Ald. ἤδη pro quo jam in Bas. 1. 2. legitur εἴδη, ut in libris Stobæi. Fisch.

λους[p] καὶ ἀνισοῦντες,[q] οἱ μὲν κατ' ἀγοράς, οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ, νόμισμά[r] τε[s] πρὸς τἆλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες, οὓς ἀργυραμοιβούς τε καὶ ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ καπή- II. 290.
λους ἐπωνομάκαμεν, μῶν τῆς πολιτικῆς ἀμφισβητήσουσί[t] τι;

ΝΕ. ΣΩ. Τάχ' ἂν ἴσως τῆς[u] γε τῶν ἐμπορευτικῶν.

ΞΕ. Ἀλλ' οὐ μήν, οὕς γε ὁρῶμεν μισθωτοὺς καὶ θῆτας πᾶσιν ἑτοιμότατα[v] ὑπηρετοῦντας,[w] μή ποτε[x] βασιλικῆς μεταποιουμένους εὕρωμεν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς γάρ;

ΞΕ. Τί δὲ ἄρα τοὺς τὰ[y] τοιάδε διακονοῦντας ἡμῖν ἑκάστοτε;

ΝΕ. ΣΩ. Τὰ ποῖα εἶπες καὶ τίνας; II. ii. 318.

ΞΕ. Ὧν τὸ κηρυκικὸν ἔθνος, ὅσοι τε περὶ γράμματα[z] σοφοὶ γίγνονται πολλάκις ὑπηρετήσαντες, καὶ πόλλ'[a] ἄττα ἕτερα περὶ τὰς ἀρχὰς διαπονεῖσθαι τινὲς[b] ἕτεροι πάνδεινοι, τί τούτους αὖ λέξομεν;

ΝΕ. ΣΩ. Ὅ περ εἶπες νῦν,[c] ὑπηρέτας, ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας.

ΞΕ. Ἀλλ' οὐ μήν, οἶμαί γε, ἐνύπνιον ἰδὼν εἶπον ταύτῃ πῃ φανήσεσθαι τοὺς διαφερόντως ἀμφισβητοῦντας τῆς πολιτικῆς. καί τοι σφόδρα γε ἄτοπον ἂν εἶναι δόξειε τὸ[d] ζητεῖν τούτους ἐν ὑπηρετικῇ μοίρᾳ τινί.

ΝΕ. ΣΩ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἔτι δὴ προσμίξωμεν ἐγγύτερον ἐπὶ τοὺς μήπω

ους
τάς *s.—[o] τὰ om pr Ξ.—[p] ἀλλήλων H.—[q] ἀνισοῦνδε C.—[r] νομίσματά ΛΞΣΥ.—[s] τι H.—[t] ἀμφισβητοῦσί F.—[u] τις mg F.—[v] ἑτοιμότατα ΧΔΠ, ἑτοίμως ΓΛΞΣΥΒC
ας
FH : ἑτοίμους *s.—[w] ὑπηρετούντων H.—[x] τε Δ.—[y] τοὺς τοιαῦτα Δ.—[z] πράγματα ΞΣΥF.—[a] πολλά τε ΧΔΠ.—[b] τινὰς Δ.—[c] νῦν εἶπες Λ.—[d] τοῦ ΧΔ.—[e] τε om ΧΠ.

ἀργυραμοιβοὺς] Timæus Gloss. Ἀργυραμοιβός· ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος. Fisch.

θῆτας] Pollux iii. 82. Πελάται δὲ, καὶ θῆτες, ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων. Fisch.

ἑτοίμους] Steph. 'Malim ἑτοίμως·' sine caussa idonea: immo ἑτοίμους exquisitius dictum est et elegantius. Vid. ad Weller. p. 303. Fisch.

κηρυκικὸν] Ita apud Pollucem quoque vii. 209. rescripsit, ex hoc loco, Lederlinus, pro κηρύκειον, quod est in libris editis antiquis, et pro κηρυκτικὸν, quod erat in scriptis Codicibus. Supra §. 4. erat τὸ κηρυκικὸν φῦλον. Fisch.

ΞΕ. Τοῦτ' αὐτὸ[k] τοίνυν ἆρ' ἐννοοῦμεν, ὅτι τὸν ὅρον οὐκ ὀλίγους οὐδὲ πολλούς, οὐδὲ τὸ ἑκούσιον οὐδὲ τὸ ἀκούσιον, οὐδὲ πενίαν οὐδὲ πλοῦτον γίγνεσθαι περὶ αὐτῶν χρεών, ἀλλά τινα ἐπιστήμην, εἴ περ ἀκολουθήσομεν τοῖς πρόσθεν;[l]

§. 32. ΝΕ. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ἀδύνατον μὴ ποιεῖν.

ΞΕ. Ἐξ ἀνάγκης δὴ νῦν τοῦτο οὕτω σκεπτέον, ἐν τίνι ποτὲ τούτων[m] ἐπιστήμη[n] ξυμβαίνει γίγνεσθαι περὶ ἀνθρώπων ἀρχῆς, σχεδὸν τῆς χαλεπωτάτης καὶ μεγίστης κτήσασθαι. δεῖ γὰρ ἰδεῖν αὐτήν, ἵνα θεασώμεθα τίνας ἀφαιρετέον ἀπὸ τοῦ φρονίμου βασιλέως, οἳ προσποιοῦνται μὲν εἶναι πολιτικοὶ καὶ πείθουσι πολλούς, εἰσὶ δὲ οὐδαμῶς.

ΝΕ. ΣΩ. Δεῖ γὰρ δὴ ποιεῖν τοῦτο, ὡς ὁ λόγος ἡμῖν προείρηκεν.

ΞΕ. Μῶν οὖν δοκεῖ πλῆθός γε ἐν πόλει ταύτην[o] τὴν ἐπιστήμην δυνατὸν εἶναι κτήσασθαι;

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ πῶς;

II. ii. 324. ΞΕ. Ἀλλ' ἆρα ἐν χιλιάνδρῳ[p] πόλει δυνατὸν ἑκατόν τινας[q] ἢ καὶ πεντήκοντα αὐτὴν[r] ἱκανῶς κτήσασθαι;

ΝΕ. ΣΩ. Ῥᾴστη μέντ' ἂν οὕτω γ' εἴη πασῶν τῶν τεχνῶν· ἴσμεν γὰρ ὅτι χιλίων ἀνδρῶν ἄκροι[s] πεττευταὶ τοσοῦτοι πρὸς τοὺς ἐν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν οὐκ ἂν γένοιντό ποτε, μή τι δὴ βασιλεῖς γε. δεῖ γὰρ δὴ τόν γε[t] τὴν βασιλικὴν ἔχοντα ἐπιστήμην, ἄν τ' ἄρχῃ καὶ ἐὰν μή, κατὰ τὸν ἔμ-

II. 293. προσθε[u] λόγον[v] ὅμως βασιλικὸν προσαγορεύεσθαι.

ΞΕ. Καλῶς ἀπεμνημόνευσας. ἑπόμενον δὲ[w] οἶμαι τούτῳ τὴν μὲν ὀρθὴν ἀρχὴν περὶ ἕνα τινὰ καὶ δύο καὶ παντάπασιν ὀλίγους[x] δεῖ[y] ζητεῖν, ὅταν ὀρθὴ γίγνηται.

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Τούτους δέ γε, ἐάν θ'[z] ἑκόντων ἐάν[a] τε ἀκόντων

[j] πως ϗΔΠ : που *s.—[k] αὐτὸ add ϗΔΠ.—[l] πρόσθεν ϗΔΠ : ἔμπροσθεν s.—[m] τοίνυν, in mg τίνι, F.—[n] ἐπιστήμῃ TB, ἐπιστήμη ceteri : ἐπιστήμην s.—[o] αὐτὴν ΔΠ : αὐτῶν s.—[p] χιλιέδρῳ F.—[q] τινα E.—[r] αὐτὴν ϗΓΛΞΠΣΤΒCEFH : αὐτῶν s.—[s] ἄκρα ΣΥ.—[t] τόν τε F.—[u] ἔμπροσθε ϗΔ : ἔμπροσθεν *s.—[v] λόγον om Π.—[w] δέ γε F.—

§. 32. ἐπιστήμην] Ald. Bas. 1. 2. ἐπιστήμη. Fisch.
δεῖν] Ald. Bas. 1. 2. δεῖ· male. mox Bas. 2. γίγνεται· mendose. dein Ald. Bas. 1. 2. τούτοις· vitiose, pro τούτους. Fisch.

θύματα εὕροι τις ἂν προσταττόμενα[n] θύειν. καὶ δὴ καὶ
παρ' ὑμῖν[o] οὐχ ἥκιστα δῆλον ὃ λέγω· τῷ γὰρ λαχόντι
βασιλεῖ φασὶ τῇδε τὰ σεμνότατα[p] καὶ μάλιστα πάτρια
τῶν ἀρχαίων θυσιῶν ἀποδεδόσθαι.

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ πάνυ γε.

ΞΕ. Τούτους τε τοίνυν τοὺς κληρωτοὺς βασιλέας ἅμα[q] H. 291.
καὶ ἱερέας, καὶ ὑπηρέτας αὐτῶν καί τινα ἕτερον πάμπολυν
ὄχλον σκεπτέον, ὃς ἄρτι κατάδηλος νῦν ἡμῖν γέγονεν ἀπο-
χωρισθέντων τῶν ἔμπροσθεν.

ΝΕ. ΣΩ. Τίνας δ'[r] αὐτοὺς καὶ λέγεις;

ΞΕ. Καὶ μάλα[s] τινὰς ἀτόπους.

ΝΕ. ΣΩ. Τί δή;

ΞΕ. Πάμφυλόν τι γένος αὐτῶν ὥς γε[t] ἄρτι[u] σκοπου- H. ii. 320.
μένῳ φαίνεται. πολλοὶ μὲν γὰρ λέουσι τῶν ἀνδρῶν εἴξασι
καὶ κενταύροις καὶ τοιούτοισιν ἑτέροις, πάμπολλοι δὲ Σα-
τύροις καὶ τοῖς ἀσθενέσι καὶ πολυτρόποις θηρίοις· ταχὺ δὲ
μεταλλάττουσι[v] τάς τε[w] ἰδέας καὶ τὴν δύναμιν εἰς ἀλλή-
λους. καὶ μέντοι μοι νῦν, ὦ Σώκρατες, ἄρτι δοκῶ κατα-
νενοηκέναι τοὺς ἄνδρας.

ΝΕ. ΣΩ. Λέγοις ἄν· ἔοικας[x] γὰρ ἄτοπόν τι καθορᾶν.

ΞΕ. Ναί· τὸ[y] γὰρ ἄτοπον ἐξ ἀγνοίας πᾶσι[z] συμβαί-
νει. καὶ γὰρ δὴ καὶ νῦν αὐτὸς τοῦτο ἔπαθον· ἐξαίφνης ἠμ-
φεγνόησα[a] κατιδὼν τὸν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράγματα
χορόν.

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖον;

ΣΥ.—[l] αὐτὸ Σ.—[m] περὶ τοὺς τὰ ΣΥ.—[n] πραττόμενα ΣΥ.—[o] ἡμῖν Γ.—[p] σεμνότερα Λ.—[q] καὶ ἅμα Γ.—[r] δ' om ꝊΔ.—[s] μάλιστα mg H.—[t] ὥστε ꝊΔ et pr Π, ὅσγε Λ.—[u] ἄρτι ꝊΔΠ: ἀρτίως s.—[v] μεταλλάττουσι ꝊΔΠ, μεταλλάσσουσι ΓΛΞΣΥBCFH; λλ σσ μεταβάλλουσι E: μεταβάλλουσι s.—[w] τε om F.—[x] ἔοικας...] hæc eidem continuant ΓΛΞΣΥBCEFH.—[y] τὸ...] hæc quoque continuant ΓΞΣΥBF.—[z] πάσης Γ.—[a] ἠμφεγνόησα ꝊΔΛΣΥBCFH et pr Π, ἀμφεγνόησα pr Γ, ἀμφηγνόησα corr Γ: ἠμ-

πάτρια] Pollux viii. 90. ὁ δὲ βασιλεὺς—καὶ τὰ περὶ τὰς πατρίους θυσίας διοικεῖ. Sic recte ibi emendavit, Codicum veterum auctoritate, Hemsterhusius, quum in superioribus editionibus legeretur πατρῴας. Quam quidem emendationem hic ipse Platonis locus plane confirmat. Fisch.

εἴξασι] Timæus Εἴξασι, καὶ Εἴκασι, λέγει ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν. Fisch.

μεταβάλλουσι] Steph. 'Al. μεταλλάσσουσι· quod malim.' Est lectio Bas. 2. quam tamen ego nolim præferre alteri, quum repugnare videantur verba εἰς ἀλλήλους. Neque enim dici posse puto μεταλλάσσουσιν εἰς ἀλλήλους. Fisch.

λίτας ποιοῦντες, αὐτὴν αὔξωσιν,[b] ἕως περ[c] ἂν ἐπιστήμη καὶ
II. ii. 326. τῷ δικαίῳ προσχρώμενοι, σώζοντες, ἐκ χείρονος βελτίω ποιῶσι κατὰ δύναμιν ταύτην, τότε καὶ κατὰ τοὺς τοιούτους ὅρους ἡμῖν μόνην ὀρθὴν πολιτείαν εἶναι ῥητέον. ὅσας δὲ ἄλλας λέγομεν, οὐ γνησίας[d] οὐδ' ὄντως[e] οὔσας λεκτέον, ἀλλὰ μεμιμημένας ταύτην, ἃς μὲν[f] εὐνόμους[g] λέγομεν, ἐπὶ τὰ[h] καλλίω, τὰς[i] δὲ ἄλλας ἐπὶ τὰ αἰσχίονα μεμιμῆσθαι.[j]

ΝΕ. ΣΩ. Τὰ μὲν ἄλλα, ὦ ξένε, μετρίως ἔοικεν εἰρῆσθαι· τὸ δὲ καὶ[k] ἄνευ νόμων δεῖν ἄρχειν χαλεπώτερον ἀκούειν ἐρρήθη.

ΞΕ. Σμικρόν[l] γε ἔφθης με ἐρόμενος, ὦ Σώκρατες. ἔμελ-
II. 294. λον γάρ σε διερωτήσειν ταῦτα πότερον ἀποδέχει πάντα, ἤ τι καὶ δυσχεραίνεις τῶν λεχθέντων· νῦν δὲ ἤδη φανερὸν ὅτι τοῦτο βουλησόμεθα τὸ περὶ τῆς τῶν ἄνευ νόμων ἀρχόντων ὀρθότητος διελθεῖν[m] ἡμᾶς.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς[n] γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τρόπον μέντοι τινὰ[o] δῆλον ὅτι τῆς βασιλικῆς ἐστὶν ἡ νομοθετική·[p] τὸ δ' ἄριστον οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλὰ ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν. οἶσθ' ὅπῃ;

ΝΕ. ΣΩ. Πῇ δὴ λέγεις;

II. ii. 327. ΞΕ. Ὅτι νόμος οὐκ ἄν ποτε δύναιτο τό τε ἄριστον καὶ τὸ δικαιότατον ἀκριβῶς πᾶσιν ἅμα[q] περιλαβὼν τὸ βέλτιστον ἐπιτάττειν·[r] αἱ γὰρ ἀνομοιότητες τῶν τε[s] ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων καὶ τὸ[t] μηδέποτε μηδὲν ὡς ἔπος εἰπεῖν[u] ἡσυχίαν ἄγειν τῶν ἀνθρωπίνων οὐδὲν ἐῶσιν ἁπλοῦν ἐν οὐδενὶ περὶ ἁπάντων καὶ ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον ἀποφαίνεσθαι τέχνην οὐδ' ἡντινοῦν. ταῦτα δὴ συγχωροῦμέν[v] που;

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

[b] αὐξῶσιν 𝔛ΡΗ, ἀξῶσιν Λ.—[c] ὥσπερ 𝔛Δ et pr Π.—[d] γνησίας 𝔛ΔΠ: γνησίως s.—[e] οὕτως F.—[f] ἃς μὲν Heindorfius: libri ἀσμένως.—[g] εὐνόμους 𝔛ΓΔΠ et corr Ξ, νόμους εὐλόγους E: εὐλόγους *s.—[h] ἐπὶ τοὺς ΣΥ, ἔπειτα 𝔛Δ.—[i] τοὺς ΣΥ et fortasse pr Ξ.—[j] μεμιμεῖσθαι 𝔛.—[k] καὶ om EF.—[l] μικρόν 𝔛.—[m] διελθεῖν om Γ.—[n] πῶς...ὅτι om Γ.—[o] τινὰ μέντοι 𝔛ΔΠ.—[p] ἡ νομοθετικὴ τῆς βασιλικῆς ἐστὶ Γ.—[q] πᾶσιν ἅμα 𝔛Δ Π: ἅμα πᾶσιν *s.—[r] ἐπιτάττει 𝔛.—[s] τε add 𝔛ΔΠ.—[t] τὸ Ξs: ceteri τοῦ.—[u] ἔπος εἰπεῖν 𝔛ΔΠ: εἰπεῖν ἔπος *s.—[v] συγχωροῖμεν ΛΗ.—[w] αὐτῷ Η.—[x] ξυντεί-

ταῦτα] Steph. 'Malim ταῦτα jungere sequentibus.' recte. Sed præiverat Ficinus, cujus verba ita ordinata leguntur, *Eram enim percontaturus, utrum hæc admittas omnia*. Fisch.

ΞΕ. Τὴν δὲ ὑπ'[r] ὀλίγων γε ἑκάστοτε κρατηθεῖσαν πόλιν ἀριστοκρατίᾳ καὶ ὀλιγαρχίᾳ.[s]

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ[t] πάνυ γε.

ΞΕ. Δημοκρατίας γε μήν, ἐάν τ' οὖν βιαίως ἐάν τε II. ii. 322.
ἑκουσίως[u] τῶν τὰς οὐσίας[v] ἐχόντων τὸ πλῆθος ἄρχῃ, καὶ II. 292.
ἐάν τε τοὺς νόμους ἀκριβῶς φυλάττον[w] ἐάν τε μή, πάντως[x] τοὔνομα οὐδεὶς αὐτῆς[y] εἴωθε μεταλλάττειν.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Τί οὖν; οἰόμεθά τινα τούτων τῶν πολιτειῶν ὀρθὴν εἶναι τούτοις τοῖς ὅροις ὁρισθεῖσαν,[z] ἑνὶ καὶ ὀλίγοις καὶ[a] πολλοῖς, καὶ πλούτῳ καὶ πενίᾳ, καὶ τῷ βιαίῳ καὶ ἑκουσίῳ, καὶ μετὰ γραμμάτων καὶ ἄνευ νόμων ξυμβαίνουσαν γίγνεσθαι;

ΝΕ. ΣΩ. Τί γὰρ δὴ καὶ[b] κωλύει;[c]

ΞΕ. Σκόπει δὴ σαφέστερον, τῇδε ἑπόμενος.

ΝΕ. ΣΩ. Πῇ;

ΞΕ. Τῷ ῥηθέντι κατὰ πρώτας πότερον[d] ἐμμενοῦμεν ἢ διαφωνήσομεν;

ΝΕ. ΣΩ. Τῷ δὴ ποίῳ λέγεις;

ΞΕ. Τὴν βασιλικὴν ἀρχὴν τῶν ἐπιστημῶν εἶναί τινα[e] ἔφαμεν, οἶμαι.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τούτων γε οὐχ ἁπασῶν, ἀλλὰ κριτικὴν δή πού τινα[f] καὶ ἐπιστατικὴν ἐκ τῶν ἄλλων προειλόμεθα.[g]

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Κἀκ τῆς ἐπιστατικῆς τὴν μὲν ἐπ' ἀψύχοις ἔργοις, II. ii. 323.
τὴν δὲ ἐπὶ ζώοις. καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον μερίζοντες δεῦρ' ἀεὶ προεληλύθαμεν, ἐπιστήμης οὐκ ἐπιλανθανόμενοι,[h] τὸ δ' ἥ τις[i] οὐχ ἱκανῶς πω[j] δυνάμενοι διακριβώσασθαι.

ΝΕ. ΣΩ. Λέγεις ὀρθῶς.

μὲν cum ΔΛΕΠΣΥΒCΕΗ.—[r] ὑπ' Γ.—[s] ἀριστοκρατίᾳ καὶ ὀλιγαρχίᾳ ϪΥΒ: ἀριστοκρατία καὶ ὀλιγαρχία *ς.—[t] καὶ om C.—[u] ἀκουσίως Γ.—[v] θυσίας ϪΔΠ.—[w] φυλάτ(η)τον E.—[x] πᾶν F.—[y] αὐτοῖς ς.—[z] θεῖσαν H.—[a] καὶ ante πολλοῖς om Σ.—[b] καὶ om ΛF.—[c] κωλύειν ϪΔ.—[d] πρότερον Δ.—[e] τι ϪΔ et pr Π.—[f] τινα om Σ.—[g] παρειλόμεθα E.—[h] ἐπιλαθόμενοι ΞΣΥ.—[i] ἥν τις ϪΔ, ἥν τις Γ: ἥ τις cum *ς corr Π.—

τὸ μὲν] In Ald. Bas. 1. 2. desunt τὸ μέν quæ Cornar. recte jussit addi. Fisch.

λίτας ποιοῦντες, αὐτὴν αὔξωσιν,[b] ἕως περ[c] ἂν ἐπιστήμῃ κα
II. ii. 326. τῷ δικαίῳ προσχρώμενοι, σώζοντες, ἐκ χείρονος βελτ
ποιῶσι κατὰ δύναμιν ταύτην, τότε καὶ κατὰ τοὺς τοιούτο
ὅρους ἡμῖν μόνην ὀρθὴν πολιτείαν εἶναι ῥητέον. ὅσας δὲ ἄλ
λας λέγομεν, οὐ γνησίας[d] οὐδ' ὄντως[e] οὔσας λεκτέον, ἀλλ
μεμιμημένας ταύτην, ἃς μὲν[f] εὐνόμους[g] λέγομεν, ἐπὶ τὰ
καλλίω, τὰς[i] δὲ ἄλλας ἐπὶ τὰ αἰσχίονα μεμιμῆσθαι.[j]

ΝΕ. ΣΩ. Τὰ μὲν ἄλλα, ὦ ξένε, μετρίως ἔοικεν εἰρῆσ
θαι· τὸ δὲ καὶ[k] ἄνευ νόμων δεῖν ἄρχειν χαλεπώτερον ἀκού
ειν ἐῤῥήθη.

ΞΕ. Σμικρόν[l] γε ἔφθης με ἐρόμενος, ὦ Σώκρατες. ἔμελ
II. 294. λον γάρ σε διερωτήσειν ταῦτα πότερον ἀποδέχει πάντα,
τι καὶ δυσχεραίνεις τῶν λεχθέντων· νῦν δὲ ἤδη φανερὸν ὅ
τοῦτο βουλησόμεθα τὸ περὶ τῆς τῶν ἄνευ νόμων ἀρχόντω
ὀρθότητος διελθεῖν[m] ἡμᾶς.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς[n] γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τρόπον μέντοι τινὰ[o] δῆλον ὅτι τῆς βασιλικῆς ἐσ
τὶν ἡ νομοθετική·[p] τὸ δ' ἄριστον οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύ
ειν, ἀλλὰ ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν. οἶσθ' ὅπῃ;

ΝΕ. ΣΩ. Πῇ δὴ λέγεις;

II. ii. 327. ΞΕ. Ὅτι νόμος οὐκ ἄν ποτε δύναιτο τό τε ἄριστον κ
τὸ δικαιότατον ἀκριβῶς πᾶσιν ἅμα[q] περιλαβὼν τὸ βέλ
τιστον ἐπιτάττειν·[r] αἱ γὰρ ἀνομοιότητες τῶν τε[s] ἀνθρώπ
καὶ τῶν πράξεων καὶ τὸ[t] μηδέποτε μηδὲν ὡς ἔπος εἰπεῖν
ἡσυχίαν ἄγειν τῶν ἀνθρωπίνων οὐδὲν ἐῶσιν ἁπλοῦν ἐν οὐδε
περὶ ἁπάντων καὶ ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον ἀποφαίνεσθαι τέχ
νην οὐδ' ἡντινοῦν. ταῦτα δὴ συγχωροῦμέν[v] που;

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

b αὔξωσιν ...
c ...
II.—d γνησίας ΧΔΠ: γνησί...
... εὐνόμους ΞΓΔΠ et ...
ΞΓ et ...

ἄρχωσιν, ἄν[b] τε κατὰ τὰ γράμματα ἄν τε ἄνευ γραμμάτων, καὶ ἐὰν πλουτοῦντες ἢ πενόμενοι, νομιστέον, ὥς περ νῦν ἡγούμεθα, κατὰ τέχνην ἡντινοῦν ἀρχὴν ἄρχοντας.[c] τοὺς ἰατροὺς δὲ οὐχ ἥκιστα νενομίκαμεν, ἐάν θ' ἑκόντας[d] ἐάν τε ἄκοντας ἡμᾶς ἰῶνται, τέμνοντες ἢ κάοντες[e] ἤ τιν'[f] ἄλλην ἀλγηδόνα προσάπτοντες. καὶ ἐὰν κατὰ γράμματα ἢ χωρὶς γραμμάτων, καὶ ἐὰν πένητες ὄντες ἢ πλούσιοι, πάντως οὐδὲν[g] ἧττον ἰατρούς φαμεν, ἕως περ ἂν ἐπιστατοῦντες τέχ- II. ii. 325.
νῃ, καθαίροντες εἴτε ἄλλως ἰσχναίνοντες εἴτε[h] καὶ[i] αὐξάνοντες, ἂν μόνον[j] ἐπ' ἀγαθῷ τῷ[k] τῶν σωμάτων, βελτίω ποιοῦντες ἐκ χειρόνων, σώζωσιν[l] οἱ θεραπεύοντες[m] ἕκαστοι[n] τὰ θεραπευόμενα. ταύτῃ θήσομεν,[o] ὡς οἶμαι, καὶ οὐκ ἄλλῃ, τοῦτον ὅρον ὀρθὸν εἶναι μόνον[p] ἰατρικῆς καὶ ἄλλης ἡστινοσοῦν ἀρχῆς.

ΝΕ. ΣΩ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

§. 33. ΞΕ. Ἀναγκαῖον δὴ καὶ πολιτειῶν,[q] ὡς ἔοικε, ταύτην διαφερόντως ὀρθὴν[r] εἶναι καὶ μόνην πολιτείαν, ἐν ᾗ τις ἂν εὑρίσκοι[s] τοὺς ἄρχοντας ἀληθῶς ἐπιστήμονας καὶ οὐ δοκοῦντας μόνον, ἐάν τε κατὰ νόμους ἐάν τε ἄνευ νόμων ἄρχωσι, καὶ ἑκόντων ἢ ἀκόντων,[t] ἢ πενόμενοι[u] ἢ πλουτοῦντες· τούτων ὑπολογιστέον οὐδὲν οὐδαμῶς εἶναι κατ' οὐδεμίαν ὀρθότητα.

ΝΕ. ΣΩ. Καλῶς.

ΞΕ. Καὶ ἐάν τέ γε[v] ἀποκτιννύντες τινὰς ἢ καὶ[w] ἐκβάλλοντες καθαίρωσιν ἐπ' ἀγαθῷ τὴν πόλιν, εἴτε καὶ ἀποικίας οἷον σμήνη μελιττῶν ἐκπέμποντές ποι[x] σμικροτέραν ποιῶσιν, ἤ[y] τινας ἐπεισαγόμενοί[z] ποθεν ἄλλους ἔξωθεν,[a] πο-

[x] ὀλίγου 𝔄ΔΠ.—[y] δεῖν Fϛ.—[z] θ' Γ.—[a] ὢν ΔΠ.—[b] ἐάν 𝔄ΔΠ.—[c] ἔχοντας ΣΥ.—[d] ἐάν τε ἑκόντας om Π : θ' Γ.—[e] καίοντες 𝔄ΔΠ.—[f] τιν' Γ.—[g] οὐδὲ 𝔄.—[h] alterum εἴτε om Σ et pr Ξ.—[i] καὶ om 𝔄ΔΠ.—[j] μόνον F.—[k] τῷ om ΣΥ.—[l] σώζουσιν ΓΞΗ.—[m] θεράποντες ΥCE et pr F.—[n] ἕκαστι Π.—[o] θήσομεν 𝔄ΔΠ : φήσομεν *ϛ.—[p] μόνον εἶναι ΞΣ.—[q] πολιτείαν 𝔄Π, πολιτειῶν...μόνην om Δ.—[r] ὀρθὴν διαφερόντως 𝔄Π.—[s] εὑρίσκοι om ΣΥ et pr Ξ.—[t] καὶ ἀκ. ΔΠ.—[u] καὶ πεν. 𝔄.—[v] γε om E.—[w] καὶ om ΣΥ et pr Ξ.—[x] πῃ Λ.—[y] εἴ F.—[z] ἐπειγόμενοι C.—[a] ἑτέρωθεν corr Γ.—

θεραπεύοντες] Ald. Bas. 1. 2. οἱ θεράποντες· mendose. Stephanus bene reposuit οἱ θεραπεύοντες, ut legit Ficinus: vertit enim, *qui curant*. Fisch.

§. 33. ἐκβάλλοντες] Ald. Bas. 1. 2. ἐκβαλόντες· operarum culpa. id quod vel locus accentus monstrat. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Καλῶς.

ΞΕ. Διὸ δή γε καὶ ἴσους πόνους νῦν διδόντες ἀθρόοις ἅμα μὲν ἐξορμῶσιν, ἅμα δὲ καὶ[k] καταπαύουσι δρόμου καὶ πάλης καὶ πάντων τῶν κατὰ σώματα[l] πόνων.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔστι ταῦτα.

ΞΕ. Καὶ τὸν νομοθέτην τοίνυν ἡγώμεθα, τὸν ταῖσιν[m] ἀγέλαις ἐπιστατήσοντα τοῦ δικαίου πέρι καὶ τῶν πρὸς ἀλ-
II. 295. λήλους ξυμβολαίων, μή ποθ'[n] ἱκανὸν[o] γενήσεσθαι πᾶσιν ἀθρόοις προστάττοντα ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ προσῆκον ἀποδιδόναι.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ γοῦν εἰκός.

II. ii. 329. ΞΕ. Ἀλλὰ τὸ τοῖς πολλοῖς γε, οἶμαι, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καί πως οὑτωσὶ[p] παχυτέρως[q] ἑκάστοις τὸν νόμον θήσει, καὶ ἐν γράμμασιν ἀποδιδοὺς καὶ ἐν ἀγραμμάτοις, πατρίοις δὲ ἔθεσι νομοθετῶν.[r]

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Ὀρθῶς μέντοι. πῶς γὰρ ἄν[s] τις ἱκανὸς γένοιτ' ἄν ποτε, ὦ Σώκρατες, ὥστε[t] διὰ βίου ἀεὶ[u] παρακαθήμενος ἑκάστῳ δι' ἀκριβείας προστάττειν τὸ προσῆκον; ἐπεὶ[v] τοῦτ' ἂν δυνατὸς ὤν, ὡς οἶμαι, τῶν[w] τὴν βασιλικὴν ὁστισοῦν ὄντως ἐπιστήμην εἰληφότων, σχολῇ[x] ποτ' ἂν ἑαυτῷ θεῖτ'[y] ἐμποδίσματα γράφων τοὺς λεχθέντας τούτους νόμους.

ΝΕ. ΣΩ. Ἐκ τῶν νῦν γοῦν, ὦ ξένε, εἰρημένων.

ΞΕ. Μᾶλλον δέ γε, ὦ βέλτιστε, ἐκ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι.

ΝΕ. ΣΩ. Τίνων δή;

ΞΕ. Τῶν τοιῶνδε. εἴπωμεν[z] γὰρ δὴ πρός γε ἡμᾶς αὐ-

ματα ꝤΔΠ: κατὰ τὰ σώματα *ς.—[m] ταῖσιν ΓΛΞΣΥΒCH, τασιν ꝤΔ et pr Π: ταῖς ς.—[n] μηποθ' Ꝥ.—[o] ἱκανῶν Γ.—[p] οὕτω Ξ.—[q] ταχυτέρως Γ.—[r] ἔθεσιν ὄντως νομ. Γ.—[s] ἂν om ꝤΔΠ.—[t] ὥστε om Υ.—[u] διὰ βίου αἰεὶ ꝤΔΠ: ἀεὶ διὰ βίου *ς.—[v] ἐπὶ ꝤΔΠ.—[w] τῶν om ΣΥ.—[x] σχολὴν Π.—[y] αυτῶ θηт' Ꝥ.—[z] εἴπωμεν ΛΞΒCFH: εἴπο-

τὸ γοῦν] Steph. 'Malim, τοῦτο γοῦν nisi dicendum sit, τὸ hic idem valere, quod τοῦτο.' Atque hoc verum esse putamus. Fisch.

τὸ τοῖς] Steph. 'Expungendum puto articulum τό.' Non assentior: nam refertur ad προσῆκον. Sed pro θήσειν reponendum esse θήσει recte censuit, Ficino præeunte idem Stephanus, qui etiam ἀγραμμάτοις tendere ait ad ἔθεσι. Fisch.

ΞΕ. Ὀρθῶς] In Ald. desunt verba quæ jam in Bas. 1. 2. recte addita sunt. Etiam Ficinus ea expressit in versione. Fisch.

εἴπομεν] Steph. 'Reponendum puto εἴπωμεν.' Vere, opinor. Fisch.

ΞΕ. Τὸν δέ γε νόμον ὁρῶμεν σχεδὸν ἐπ' αὐτὸ[w] τοῦτο ξυντείνοντα,[x] ὥς πέρ τινα ἄνθρωπον αὐθάδη καὶ ἀμαθῆ καὶ μηδένα[y] μηδὲν ἐῶντα ποιεῖν παρὰ τὴν ἑαυτοῦ τάξιν, μηδ' ἐπερωτᾷν μηδένα, μηδ' ἄν τι νέον ἄρα τῳ ξυμβαίνῃ[z] βέλτιον παρὰ τὸν λόγον ὃν αὐτὸς ἐπέταξεν.[a]

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθῆ· ποιεῖ γὰρ ἀτεχνῶς, καθά περ εἴρηκας νῦν, ὁ νόμος ἡμῖν ἑκάστοις.

ΞΕ. Οὐκοῦν ἀδύνατον εὖ ἔχειν πρὸς τὰ μηδέποτε ἁπλᾶ τὸ διὰ παντὸς γιγνόμενον ἁπλοῦν;

ΝΕ. ΣΩ. Κινδυνεύει.

§. 34. ΞΕ. Διὰ τί δή[b] ποτ' οὖν ἀναγκαῖον νομοθετεῖν, ἐπειδή περ οὐκ ὀρθότατον ὁ νόμος; ἀνευρετέον τούτου τὴν αἰτίαν;

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ παρ' ὑμῖν[c] εἰσί τινες, οἷαι καὶ ἐν ἄλ- II. ii. 328.
λαις πόλεσιν, ἀθρόων[d] ἀνθρώπων ἀσκήσεις, εἴτε πρὸς δρόμον εἴτε πρὸς ἄλλο τι, φιλονεικίας[e] ἕνεκα;

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ[f] πάνυ γε πολλαί.

ΞΕ. Φέρε νῦν ἀναλάβωμεν πάλιν μνήμῃ[g] τὰς τῶν τέχνῃ γυμναζόντων ἐπιτάξεις ἐν ταῖς τοιαύταις ἀρχαῖς.[h]

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ὅτι λεπτουργεῖν οὐκ ἐγχωρεῖν[i] ἡγοῦνται καθ' ἕνα ἕκαστον, τῷ σώματι τὸ προσῆκον ἑκάστῳ προστάττοντες, ἀλλὰ παχύτερον[j] οἴονται δεῖν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐπὶ πολλοὺς τὴν τοῦ λυσιτελοῦντος τοῖς σώμασι ποιεῖσθαι τάξιν.

ναντα ΣΥ.—[y] μηδένα add ϒΔΠ.—[z] τὸ συμβὰν ᾖ ϒΔ et pr Π.—[a] ἐπέταξεν (ἐ supra) F.—[b] δὴ om Δ.—[c] ὑμῖν ΓΔΛΞΠΒCEFH : ἡμῖν *ς.—[d] ἀθρόων Λ (qui sic et 554, 2. 9.) ἀθρόον (ω supra) B, ἀθρόον ϒΔ : ἀθρόων *ς.—[e] φιλονικίας Ξ.—[f] καὶ om F.—[g] μνήμην E.—[h] μάχαις pr Υ.—[i] ἐγκεχωρεῖν Σ.—[j] ταχύτερον Γ.—[k] καὶ add ϒΔΠ.—[l] κατὰ σώ-

§. 34. ἀρχαῖς] Steph. 'In quodam vet. cod. μάχαις, non ἀρχαῖς. Affertur alioqui et dativus ἀσκήσεσι post τοιαύταις.' Scilicet ἀσκήσεσι erat Cornarii conjectura: sed μάχαις idem Cornarius scriptum repererat in Codice Hassisteniano: quam lectionem ipse judicabat esse omnium verissimam, ita ut per μάχας intelligerentur *exercitationes*, quas contentionis gratia fieri Hospes ante dixisset. Assentior prorsus. Certe ἀρχαῖς commodum sensum non parit. Ficinus videtur verba ἐν ταῖς τοιαύταις ἀρχαῖς conjunxisse cum verbis τῶν τέχνῃ γυμναζόντων. vertit enim, *Age nunc referamus memoria praecepta illorum, qui arte quadam gymnasiis praesunt.* Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Καλῶς.

ΞΕ. Διὸ δή γε καὶ ἴσους πόνους νῦν διδόντες ἀθρόοις ἅμα μὲν ἐξορμῶσιν, ἅμα δὲ καὶ[k] καταπαύουσι δρόμου καὶ πάλης καὶ πάντων τῶν κατὰ σώματα[l] πόνων.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔστι ταῦτα.

ΞΕ. Καὶ τὸν νομοθέτην τοίνυν ἡγώμεθα, τὸν ταῖσιν[m] ἀγέλαις ἐπιστατήσοντα τοῦ δικαίου πέρι καὶ τῶν πρὸς ἀλ-
II. 295. λήλους ξυμβολαίων, μή ποθ'[n] ἱκανὸν[o] γενήσεσθαι πᾶσιν ἀθρόοις προστάττοντα ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ προσῆκον ἀποδιδόναι.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ γοῦν εἰκός.

II. ii. 329. ΞΕ. Ἀλλὰ τὸ τοῖς πολλοῖς γε, οἶμαι, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καί πως οὑτωσὶ[p] παχυτέρως[q] ἑκάστοις τὸν νόμον θήσει, καὶ ἐν γράμμασιν ἀποδιδοὺς καὶ ἐν ἀγραμμάτοις, πατρίοις δὲ ἔθεσι νομοθετῶν.[r]

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Ὀρθῶς μέντοι. πῶς γὰρ ἄν[s] τις ἱκανὸς γένοιτ' ἄν ποτε, ὦ Σώκρατες, ὥστε[t] διὰ βίου ἀεὶ[u] παρακαθήμενος ἑκάστῳ δι' ἀκριβείας προστάττειν τὸ προσῆκον; ἐπεὶ[v] τοῦτ' ἂν δυνατὸς ὤν, ὡς οἶμαι, τῶν[w] τὴν βασιλικὴν ὁστισοῦν ὄντως ἐπιστήμην εἰληφότων, σχολῇ[x] ποτ' ἂν ἑαυτῷ θεῖτ'[y] ἐμποδίσματα γράφων τοὺς λεχθέντας τούτους νόμους.

ΝΕ. ΣΩ. Ἐκ τῶν νῦν γοῦν, ὦ ξένε, εἰρημένων.

ΞΕ. Μᾶλλον δέ γε, ὦ βέλτιστε, ἐκ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι.

ΝΕ. ΣΩ. Τίνων δή;

ΞΕ. Τῶν τοιῶνδε. εἴπωμεν[z] γὰρ δὴ πρός γε ἡμᾶς αὐ-

ματα ℵΔΠ : κατὰ τὰ σώματα *ς.—[m] ταῖσιν ΓΛΞΣΥΒCH, τασιν ℵΔ et pr Π : ταῖς ς.—[n] μηποθ' ℵ.—[o] ἱκανῶν Γ.—[p] οὕτω Ξ.—[q] παχυτέρως Γ.—[r] ἔθεσιν ὄντως νομ. Γ.—[s] ἂν om ℵΔΠ.—[t] ὥστε om Υ.—[u] διὰ βίου αἰεὶ ℵΔΠ : ἀεὶ διὰ βίου *ς.—[v] ἐπὶ ℵΔΠ.—[w] τῶν om ΣΥ.—[x] σχολὴν Π.—[y] αὐτῷ θητ' ℵ.—[z] εἴπωμεν ΛΞΒCFH : εἴπο-

τὸ γοῦν] Steph. 'Malim, τοῦτο γοῦν nisi dicendum sit, τὸ hic idem valere, quod τοῦτο.' Atque hoc verum esse putamus. Fisch.

τὸ τοῖς] Steph. 'Expungendum puto articulum τό.' Non assentior: nam refertur ad προσῆκον. Sed pro θήσειν reponendum esse θήσει recte censuit, Ficino præeunte idem Stephanus, qui etiam ἀγραμμάτοις tendere ait ad ἔθεσι. Fisch.

ΞΕ. Ὀρθῶς] In Ald. desunt verba quæ jam in Bas. 1. 2. recte addita sunt. Etiam Ficinus ea expressit in versione. Fisch.

εἴπομεν] Steph. 'Reponendum puto εἴπωμεν.' Vere, opinor. Fisch.

τοὺς ἰατρὸν μέλλοντα ἢ καί τινα[a] γυμναστικὸν ἀποδημεῖν καὶ ἀπέσεσθαι[b] τῶν θεραπευομένων συχνόν, ὡς οἴοιτο, χρόνον, μὴ[c] μνημονεύσειν[d] οἰηθέντα τὰ προσταχθέντα τοὺς γυμναζομένους ἢ τοὺς κάμνοντας, ὑπομνήματα γράφειν ἂν ἐθέλειν αὐτοῖς; ἢ πῶς;

ΝΕ. ΣΩ. Οὕτως.

ΞΕ. Τί δαί;[e] εἰ[f] παρὰ δόξαν ἐλάττω χρόνον ἀποδη- II. ii. 330.
μήσας ἔλθοι[g] πάλιν, ἆρ' οὐκ ἂν παρ' ἐκεῖνα τὰ γράμματα τολμήσειεν ἄλλα ὑποθέσθαι,[h] ξυμβαινόντων ἄλλων βελτιόνων τοῖς[i] κάμνουσι διὰ πνεύματα ἤ τι καὶ ἄλλο παρὰ τὴν[j] ἐλπίδα τῶν ἐκ Διὸς ἑτέρως πως τῶν εἰωθότων γενόμενα, καρτερῶν δ' ἂν ἡγοῖτο δεῖν μὴ ἐκβαίνειν τὰ ἀρχαῖά ποτε νομοθετηθέντα μήτε αὐτὸν προστάττοντα ἄλλα[k] μήτε τὸν κάμνοντα ἕτερα τολμῶντα παρὰ τὰ γραφέντα δρᾶν, ὡς ταῦτα ὄντα ἰατρικὰ καὶ ὑγιεινά, τὰ δὲ ἑτέρως[l] γιγνόμενα νοσώδη τε καὶ οὐκ ἔντεχνα; ἢ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἔν γε ἐπιστήμῃ ξυμβαῖνον καὶ ἀληθεῖ[m] τέχνῃ περὶ ἅπαντα παντάπασι γέλως ἂν ὁ μέγιστος γίγνοιτο τῶν τοιούτων[n] νομοθετημάτων;

ΝΕ. ΣΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Τῷ[o] δὲ δὴ[p] τὰ δίκαια καὶ ἄδικα καὶ[q] καλὰ καὶ αἰσχρὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ κακὰ γράψαντι καὶ ἄγραφα νομοθετήσαντι ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις, ὁπόσαι κατὰ πόλιν ἐν[r] ἑκάσταις νομεύονται κατὰ τοὺς τῶν γραψάντων νόμους, ἂν ὁ μετὰ τέχνης γράψας ἤ τις ἕτερος ὅμοιος ἀφίκηται,[s] μὴ ἐξέστω[t] δὴ παρὰ ταῦτα ἕτερα προστάττειν; ἢ II. 296.
καὶ τοῦτο τὸ ἀπόρρημα[u] οὐδὲν ἧττον ἂν ἐκείνου τῇ ἀληθείᾳ γελοῖον φαίνοιτο;

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν; II. ii. 331.

§. 35. ΞΕ. Οἶσθ' οὖν ἐπὶ τῷ τοιούτῳ λόγον τὸν παρὰ τῶν πολλῶν λεγόμενον;

μαν *ς.—[a] τινα om ΧΔΠ.—[b] ἅπτεσθαι Γ.—[c] μὴ om ΧΔ et pr Π.—[d] μνημονεύειν ΓΛΣΥΒCEFH.—[e] δαὶ Γ, δὴ ΧΔ: δέ *ς.—[f] εἰ om Δ.—[g] ἔλθῃ ΞΣΥ.—[h] ὑποθέσθαι ΧΔΠ: ὑποτίθεσθαι *ς.—[i] αὐτοῖς ΣΥ.—[j] τὴν Ξ.—[k] , ἀλλὰ ΓΞΥ. ἕτερον Π.—
ως
[l] ἑτέρα Η.—[m] ἀληθῆ ΣΥ et pr Ξ.—[n] τοιούτων om ς.—[o] τὰ δὲ τῷ τὰ ΓΛΣΥΒCEFH.—[p] δὴ, a me post δὲ additum, post δίκαια addunt ΧΔΞΠ.—[q] καὶ ante καλὰ om ΞΥ.
αι
—[r] ἐν om ΣΥ.—[s] ἀφίκται Υ.—[t] ἐξέστω F.—[u] ἀπόρημα ΧΔΛΣΥΗ et pr ΠΕ.—

τὰς μὲν[z] ἐπὶ τὰ καλλίονα, τὰς δὲ ἐπὶ τὰ αἰσχίω μιμουμένας ταύτην.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς τί τοῦτ' εἴρηκας; οὐδὲ γὰρ ἄρτι δῆθεν κατέμαθον τὸ[a] περὶ τῶν μιμημάτων.

ΞΕ. Καὶ μὴν οὐ φαῦλόν γε,[b] ἂν κινήσας τις τοῦτον[c] τὸν λόγον αὐτοῦ καταβάλῃ[d] καὶ μὴ διελθὼν ἐνδείξηται τὸ[e] νῦν[f] γιγνόμενον ἁμάρτημα περὶ αὐτό.[g]

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖον δή;

ΞΕ. Τοιόνδε τι δεῖ γε ζητεῖν, οὐ πάνυ ξύνηθες οὐδὲ ῥᾴ-
II. ii. 334. διον ἰδεῖν· ὅμως μὴν πειρώμεθα λαβεῖν αὐτό. φέρε γάρ· ὀρθῆς ἡμῖν μόνης οὔσης[h] ταύτης τῆς πολιτείας, ἣν εἰρήκαμεν, οἶσθ' ὅτι τὰς ἄλλας δεῖ τοῖς ταύτης συγγράμμασι χρωμένας[i] οὕτω σώζεσθαι, δρώσας τὸ νῦν ἐπαινούμενον, καίπερ οὐκ ὀρθότατον ὄν;

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Τὸ παρὰ τοὺς νόμους μηδὲν[j] μηδένα τολμᾷν ποιεῖν τῶν ἐν τῇ πόλει, τὸν τολμῶντα δὲ θανάτῳ ζημιοῦσθαι καὶ πᾶσι τοῖς ἐσχάτοις. καὶ τοῦτ' ἔστιν ὀρθότατα καὶ κάλλιστ' ἔχον, ὡς δεύτερον, ἐπειδὰν τὸ πρῶτόν τις μεταθῇ τὸ νῦν δὴ[k] ῥηθέν. ᾧ δὲ τρόπῳ γεγονός ἐστι τοῦτο ὃ δὴ[l] δεύτερον ἐφήσαμεν, διαπερανώμεθα. ἦ γάρ;

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 37. ΞΕ. Εἰς δὴ τὰς εἰκόνας[m] ἐπανίωμεν πάλιν, αἷς ἀναγκαῖον ἀπεικάζειν ἀεὶ[n] τοὺς βασιλικοὺς ἄρχοντας.

ΝΕ. ΣΩ. Ποίας;

ΞΕ. Τὸν γενναῖον κυβερνήτην καὶ τὸν ἑτέρων πολλῶν

[z] δ' om ΧΔΠ.—[a] τὰ μὲν Γ.—[a] τὰ Σ, om ς.—[b] οὔτε γε φαῦλον ἂν Γ.—[c] τοῦτον ΧΓΔΛΞΠΒCH: τοιοῦτον ς.—[d] καταβάλλῃ ΞΠ.—[e] ταυτὸ Γ.—[f] νῦν ΧΔΞΠΣΥ: νυνὶ *ς.—[g] περὶ αὐτὸ om Δ.—[h] δοκούσης εἶναι pr F.—[i] χρωμένοις Γ.—[j] μηδὲν om Ε.—[k] δὴ νῦν ΞΣ.—[l] δη ὁ Γ.—[m] ἐκείνας ΣΥΕF.—[n] ἀεὶ om Λ.—[o] διανοηθεῖμεν ΧΔ

§. 36. πῶς τί] Post adverb. πῶς sistendam puto orationem. Sic autem et alibi loquutus est. Paulo post alia etiam est lectio, τὸ περὶ τῶν μιμημάτων. Steph.

At sæpissime sic conjungi solent duæ interrogationes a Platone, ut ostendimus alibi: qui ea in re sequutus est consuetudinem sermonis quotidiani. vid. ad Soph. s. xlv. 5. Fisch.

τὸ περὶ τῶν] Ita edidimus e Bas. 2. pro περὶ τῶν μιμημάτων, ut legitur in Ald. Bas. 1. Steph. Nam ut rem ipsam et leges grammaticas videbamus inseri jubere articulum τὸ, ita nec Ficinum credebamus aliter scriptum suis in libris invenisse: vertit enim, *neque enim, quod de imitando paulo ante dixisti, satis tum intellexi*. Fisch.

καταβάλῃ] Ald. Bas. 1. καταβάλλει· male: quum sequatur ἐνδείξηται. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΞΕ. Ἀλλ' ἆρα ἐὰν μὲν πλούσιος ὁ βιασάμενος ᾖ, δί-
καια, ἂν δ' ἄρα πένης, ἄδικα τὰ βιασθέντα ἐστίν; ἢ κἂν
πείσας κἂν μὴ πείσας τις, πλούσιος ἢ πένης, ἢ κατὰ γράμ-
ματα ἢ παρὰ γράμματα, δρᾷ τὰ ξύμφορα,[j] τοῦτον δεῖ[k]
καὶ περὶ ταῦτα τὸν ὅρον εἶναι τόν γε ἀληθινώτατον ὀρθῆς
πόλεως διοικήσεως,[l] ὃν[m] ὁ σοφὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ[n] διοική-
σει τὸ τῶν ἀρχομένων; ὥς περ ὁ κυβερνήτης τὸ τῆς νεὼς
καὶ ναυτῶν ἀεὶ ξυμφέρον παραφυλάττων, οὐ γράμματα II. 297.
τιθεὶς ἀλλὰ τὴν[o] τέχνην νόμον παρεχόμενος, σώζει τοὺς
συνναύτας, οὕτω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον παρὰ
τῶν οὕτως[p] ἄρχειν δυναμένων ὀρθὴ γίγνοιτ' ἂν πολιτεία,
τὴν τῆς τέχνης[q] ῥώμην τῶν νόμων παρεχομένων κρείττω; II. ii. 333.
καὶ πάντα ποιοῦσι τοῖς ἔμφροσιν ἄρχουσιν οὐκ ἔστιν ἁμάρ-
τημα,[r] μέχρι περ ἂν ἓν[s] μέγα φυλάττωσι, τὸ μετὰ νοῦ
καὶ τέχνης δικαιότατον ἀεὶ διανέμοντες τοῖς ἐν τῇ πόλει,
σώζειν τε αὐτοὺς οἷοί τε ὦσι καὶ ἀμείνους ἐκ χειρόνων
ἀποτελεῖν κατὰ τὸ δυνατόν;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκ ἔστ' ἀντειπεῖν[t] παρά γε ἃ νῦν εἴρηται.

ΞΕ. Καὶ μὴν[u] πρὸς ἐκεῖνα οὐδὲ ἀντιῤῥητέον.

§. 36. ΝΕ. ΣΩ. Τὰ ποῖα εἶπες;

ΞΕ. Ὡς οὐκ ἄν ποτε πλῆθος οὐδ' ὡντινωνοῦν τὴν τοιαύτην λαβὸν[v] ἐπιστήμην οἷόν τ' ἂν γένοιτο μετὰ νοῦ διοικεῖν πόλιν, ἀλλὰ περὶ[w] σμικρόν τι[x] καὶ ὀλίγον καὶ τὸ ἕν ἐστι ζητητέον τὴν μίαν ἐκείνην πολιτείαν τὴν ὀρθήν, τὰς δ'[y] ἄλλας μιμήματα θετέον, ὥς περ καὶ ὀλίγον πρότερον ἐῤῥήθη,

στοτε om F.—[j] μὴ ξύμφορα ἢ ξύμφορα ΧΓΔΛΞΠΒCΗ, μὴ ξύμφορα ἢ ἀξύμφορα EF, μὴ ξύμφορα ΣΥ.—[k] δὴ ΓΛΞΣΥΒCΕFΗ.—[l] διοικήσεως om Δ et pr Π.—[m] ἓν Ε, ὃν (superscr. ἓν) Υ.—[n] ἀνὴρ καὶ ἀγαθὸς F.—[o] τὴν om ΣΥ.—[p] ὄντως ΞΗ.—[q] τέχνην Χ.—[r] ἁμαρτήματα F.—[s] ἓν om Γ.—[t] ἔστιν εἰπεῖν Γ.—[u] post μὴν omisi καὶ cum ΧΓΔΛΠΒCΕFΗ.—[v] λαβεῖν Σ, λαβὴν Υ.—[w] ἀλλὰ καὶ περὶ Π.—[x] τι ΧΔΠCΗ (superscr. ε), τι Λ (superscr. ι), τε Β: τε s.—

δρᾷ τὰ ξύμφορα] Steph. 'Agnoscit et Ficinus hanc lectionem, δρᾷ τὰ ξύμφορα, τοῦτον δεῖ καὶ κ. λ. quum in superioribus editionibus [Ald. Bass. 1. 2.] male scriptum sit, δρᾷ μὴ ξύμφορα, ἢ ἀξύμφορα, item δὴ pro δεῖ.' Recte. Verum quoque est, superiorem illam lectionem expressam esse a Ficino in versione, quippe in qua est, *modo utilia inducat, dicendum est*—. Sed hausit Steph. alteram lectionem, e Cornario, qui locum ita, ut Steph. edidit, constituendum docuit. Fisch.

ὅσπερ] For. καὶ ὥσπερ, etc. Intell. autem ὃν in præced. pro καθ' ὅν. Steph.

οὐδὲ] Steph. 'Malim οὐδέν' recte, credo. Fisch.

ροῖς ὀργάνοις εἰς τὴν τῶν πλοίων χρείαν καὶ περὶ[d] τοὺς κινδύνους τούς τε πρὸς αὐτὸν τὸν πλοῦν ἀνέμων καὶ θαλάττης πέρι[e] καὶ πρὸς τὰς τοῖς λῃσταῖς ἐντεύξεις, καὶ ἐὰν ναυμαχεῖν ἄρα δέῃ[f] που μακροῖς πλοίοις πρὸς ἕτερα τοιαῦτα· τὰ δὲ τῷ πλήθει δόξαντα περὶ τούτων, εἴτε τινῶν ἰατρῶν[g] καὶ κυβερνητῶν εἴτ' ἄλλων ἰδιωτῶν ξυμβουλευόντων, γράψαντας[h] ἐν κύρβεσί τισι καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα[i] πάτρια θεμένους ἔθη, κατὰ ταῦτ' ἤδη πάντα[j] τὸν ἔπειτα χρόνον ναυτίλλεσθαι καὶ τὰς τῶν καμνόντων θεραπείας ποιεῖσθαι.

ΝΕ. ΣΩ. Κομιδῇ γε εἴρηκας ἄτοπα.

ΞΕ. Κατ' ἐνιαυτὸν δέ γε ἄρχοντας καθίστασθαι τοῦ[k] πλήθους, εἴτε ἐκ τῶν πλουσίων εἴτε ἐκ τοῦ δήμου παντός, ὃς ἂν κληρούμενος λαγχάνῃ· τοὺς δὲ[l] καταστάντας ἄρχοντας ἄρχειν κατὰ τὰ γράμματα κυβερνῶντας τὰς ναῦς καὶ τοὺς κάμνοντας ἰωμένους.

ΝΕ. ΣΩ. Ταῦτ' ἔτι[m] χαλεπώτερα.

§. 38. ΞΕ. Θεῶ δὴ καὶ τὸ μετὰ ταῦτα ἑπόμενον.
II. ii. 337. ἐπειδὰν γὰρ δὴ τῶν ἀρχόντων ἑκάστοις ὁ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ, δεήσει δικαστήρια καθίσαντας[n] ἀνδρῶν, ἢ τῶν πλουσίων[o]
II. 299. ἐκ προκρίσεως ἢ ξύμπαντος αὖ τοῦ[p] δήμου τοὺς λαχόντας, εἰς τούτους εἰσάγειν τοὺς ἄρξαντας καὶ εὐθύνειν, κατηγορεῖν δὲ τὸν βουλόμενον ὡς οὐ κατὰ τὰ[q] γράμματα τὸν ἐνιαυτὸν ἐκυβέρνησε τὰς ναῦς οὐδὲ κατὰ τὰ παλαιὰ τῶν προγόνων ἔθη· τὰ αὐτὰ[r] δὲ ταῦτα καὶ περὶ τῶν τοὺς κάμνοντας ἰωμένων. ὧν δ' ἂν καταψηφισθῇ, τιμᾷν ὅ τι χρὴ παθεῖν αὐτῶν τινὰς ἢ ἀποτίνειν.

[d] περὶ 𝔛ΔΠ : πρὸς s.—[e] πέρι om H.—[f] δεῖν 𝔛Δ : δέῃ cum s corr Π.—[g] ἰατρῶν om H.—[h] γράψαντες Ξ.—[i] ἄγραφα om ΣΥ.—[j] ταῦτ' ἤδη πάντα 𝔛ΓΔΞΠΒC, πάντα ΛΣΥΕFH : ταῦτ' ἤδη s.—[k] τῶν ΣΥF.—[l] δὲ om Γ.—[m] ἔστι ΣΥF.—[n] καθίσαντας Π, καθήσαντας (ου ων) 𝔛Δ : καθιστάντας *s.—[o] πλησίον EF.—[p] αὐτοῦ ΞΕ, αὐτοῦ τοῦ 𝔛ΔΠ.—[q] τὰ om Δ.—[r] ταυτα 𝔛.—[s] ἐθέλων 𝔛ΔΠ : θέλων *s.—[t] πνεῦμά 𝔛Δ et pr Π.—

κύρβεσι] Timæus Κύρβις· στήλη τρίγωνος πυραμοειδὴς νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν. Schol. August. κύρβεσι· τρίγωνοι πίνακες ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι·—ἄξονες δὲ τετράγωνοι ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν· τινὲς δὲ ἀδιάφορα ταῦτα φασίν. Vid. Ammon. in v. Ἄξονες, et Suid. in v. Κύρβεις. Fisch.

τὰ δὲ ἄγραφα] Ald. Bas. 1. 2. τὰ δὲ καὶ ἄγραφα. Fisch.

κατὰ τὰ γράμματα] Melius fortasse verba hæc κατὰ τὰ γράμματα jungentur sequentibus. Steph.

ἀντάξιον ἰατρόν. κατίδωμεν γὰρ δή τι σχῆμα ἐν τούτοις αὐτοῖς πλασάμενοι.

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖόν τι;

ΞΕ. Τοιόνδε, οἷον εἰ πάντες περὶ αὐτῶν διανοηθεῖμεν[o] II. ii. 335. II. 298.
ὅτι δεινότατα ὑπ᾽ αὐτῶν πάσχομεν. ὃν μὲν γὰρ ἂν ἐθελήσωσιν ἡμῶν τούτων ἑκάτεροι σώζειν, ὁμοίως δὴ σώζουσιν, ὃν δ᾽ ἂν λωβᾶσθαι[p] βουληθῶσι, λωβῶνται τέμνοντες καὶ κάοντες[q] καὶ προστάττοντες ἀναλώματα φέρειν παρ᾽ ἑαυτοὺς οἷον φόρους, ὧν σμικρὰ μὲν εἰς τὸν κάμνοντα καὶ οὐδὲν ἀναλίσκουσι, τοῖς δ᾽ ἄλλοις αὐτοί τε καὶ οἱ[r] οἰκέται χρῶνται· καὶ δὴ καὶ τελευτῶντες ἢ παρὰ ξυγγενῶν ἢ παρά τινων ἐχθρῶν τοῦ κάμνοντος χρήματα μισθὸν λαμβάνοντες ἀποκτιννύασιν.[s] οἵ τ᾽ αὖ κυβερνῆται μυρία ἕτερα τοιαῦτα ἐργάζονται, καταλείποντές[t] τε[u] ἔκ τινος ἐπιβουλῆς ἐν ταῖς ἀναγωγαῖς[v] ἐρήμους, καὶ σφάλματα ποιοῦντες ἐν τοῖς πελάγεσιν ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν θάλατταν,[w] καὶ ἕτερα κακουργοῦσιν. εἰ δὴ ταῦτα διανοηθέντες βουλευσαίμεθα περὶ αὐτῶν βουλήν τινα, τούτων τῶν τεχνῶν μηκέτι ἐπιτρέπειν ἄρχειν αὐτοκράτορι μηδετέρᾳ μήτ᾽ οὖν δούλων μήτ᾽ ἐλευθέρων, ξυλλέξαι δὲ ἐκκλησίαν ἡμῶν αὐτῶν,[x] ἢ[y] ξύμπαντα τὸν δῆμον ἢ τοὺς πλουσίους μόνον, ἐξεῖναι δὲ καὶ ἰδιωτῶν καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν περί τε πλοῦ[z] καὶ περὶ νόσων γνώμην ξυμβαλέσθαι,[a] καθ᾽ ὅ τι χρὴ τοῖς φαρμάκοις II. ii. 336.
ἡμᾶς[b] καὶ τοῖς ἰατρικοῖς ὀργάνοις πρὸς τοὺς κάμνοντας[c] χρῆσθαι, καὶ δὴ καὶ τοῖς πλοίοις τε αὐτοῖς καὶ τοῖς ναυτι-

Π: διανοηθείημεν *ς.—[p] λωβῆσαι ΣΥ.—[q] κάοντες ΧΔΠ: καίοντες ς.—[r] οἱ om ΣΥ.—[s] ἀποκτιννύουσι Η, ἀποτινύουσιν Γ.—[t] καταλείποντες CH et corr B: καταλιπόν-ττ-τες *ς.—[u] τε om ΣΥ.—[v] ἀγωγαῖς F.—[w] θάλασσαν C, θάλασσαν ΓΕF.—[x] αὐτῶν om ΣΥ.—[y] ἢ om pr Ξ.—[z] νοῦ Γ.—[a] συμβαλέσθαι ΧΔ, συμβάλεσθαι Π: ξυμβάλλεσθαι *ς.—[b] ἡμᾶς om Γ.—[c] περὶ τοὺς κάμνοντας Γ, εἰς τὴν τῶν πλοίων ΣΥ.—

καίοντες] Leg. κάοντες, ut supra. Sed librarii recentiores hujus quoque verbi, ut multorum aliorum, formam Atticam in communem mutarunt locis innumeris. Fisch.

τούτων τῶν τεχνῶν] Hos genitivos jungo potius sequentibus quam præcedentibus interpungendo post τινά. Nam αὐτῶν puto referri ad illa, ταῦτα διανοηθέντες: et hanc proponi βουλήν, ut neutri harum artium permittatur ἄρχειν αὐτοκράτορι. etc. Steph.

Ita interpunximus, admonitu Stephani, ut lectores viderent eo facilius, verba τούτων τῶν τεχνῶν cohærere cum μηδετέρᾳ. Fisch.

ψιλήν, εἴτε ἐπίπεδον εἴτε ἐν βάθεσιν εἴτε ἐν τάχεσιν[m] οὖσάν που,—περὶ ἅπαντα ταῦτα οὕτω πραττόμενα τί ποτ' ἂν φανείη, κατὰ τὰ[n] συγγράμματα γιγνόμενα καὶ μὴ κατὰ τέχνην;

II. ii. 339. ΝΕ. ΣΩ. Δῆλον ὅτι πᾶσαι[o] αἱ τέχναι παντελῶς ἂν ἀπόλοινθ'[p] ἡμῖν, καὶ οὐδὲ εἰσαῦθις[q] γένοιντ'[r] ἄν ποτε διὰ τὸν ἀποκωλύοντα τοῦτον[s] ζητεῖν νόμον· ὥς τε ὁ βίος, ὢν καὶ[t] νῦν χαλεπός, εἰς τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀβίωτος[u] γίγνοιτ'
II. 300. ἂν τὸ παράπαν.

§. 39. ΞΕ. Τί δαὶ[v] τόδε; εἰ κατὰ συγγράμματα μὲν ἀναγκάζοιμεν[w] ἕκαστον γίγνεσθαι τῶν εἰρημένων καὶ τοῖς συγγράμμασιν ἡμῶν ἐπιστατεῖν[x] τὸν χειροτονηθέντα ἢ λαχόντα ἐκ τύχης, οὗτος δὲ μηδὲν φροντίζων τῶν γραμμάτων[y] ἢ κέρδους ἕνεκά[z] τινος ἢ χάριτος ἰδίας παρὰ ταῦτα ἐπιχειροῖ[a] δρᾶν ἕτερα, μηδὲν γιγνώσκων, ἆρα οὐ τοῦ κακοῦ τοῦ πρόσθε[b] μεῖζον ἂν ἔτι τοῦτο γίγνοιτο κακόν;[c]

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθέστατα.[d]

ΞΕ. Παρὰ γὰρ οἶμαι τοὺς νόμους τοὺς ἐκ πείρας πολλῆς κειμένους καί τινων ξυμβούλων[e] ἕκαστα χαριέντως ξυμβουλευσάντων καὶ πεισάντων[f] θέσθαι τὸ πλῆθος, ὁ παρὰ ταῦτα τολμῶν δρᾶν, ἁμαρτήματος ἁμάρτημα πολλαπλάσιον ἀπεργαζόμενος, ἀνατρέποι[g] πᾶσαν ἂν πρᾶξιν ἔτι μειζόνως τῶν ξυγγραμμάτων.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὐ μέλλει;

ΞΕ. Διὰ ταῦτα δὴ[h] τοῖς περὶ ὁτουοῦν[i] νόμους καὶ

π
—[m] τάχεσιν E, πάσχεσιν H: τάχεσιν *s.—[n] τὰ om 𝔛ΔΠCH, delet B.—[o] πᾶσαι ΔF et pr Π: πᾶσαί τε *s.—[p] ἀπόλονθ' Γ.—[q] οὐδεὶς αὖθις 𝔛.—[r] γένοιντ' ΓΛΣΥΒC FH, γίγνοιτ' Δ: γένοιτ' s.—[s] τοῦτο Π.—[t] βιώσων καὶ 𝔛Δ.—[u] ἀβιώτατον H.—[v] δαὶ Γ.—[w] ἀναγκάζομεν Π et pr B.—[x] ἡμῶν ἐπιστατεῖν 𝔛ΔΠ: ἐπιστατεῖν ἡμῶν
γ μ
*s.—[y] πραγμάτων ΛΞΣΥΕF, πραγμάτων BC.—[z] ἕνεκέν 𝔛.—[a] ἐπιχειρεῖ ΓΛΞΣΥΒΕΗ et mg F, ἐπιχερεῖ C, ἐπιχεῖ F.—[b] πρόσθε Γ: πρόσθεν *s.—[c] κακόν τι 𝔛ΔΠ.—[d] post ἀληθέστατα omisi γε cum 𝔛ΔΠ.—[e] ξυμβόλων ΣΥ.—[f] πεισάντων 𝔛Δ et pr Π: ξυμπεισάντων *s.—[g] ἀνατρέπει ΥΕF.—[h] δὴ om 𝔛ΔΠ.—[i] ὅτ' οὖν 𝔛.—[j] ἂν om

πέττειαν] Timæus Πεττία· ἡ διὰ ψήφων παιδιά—. Fisch.

ἐν τάχεσιν] Legit et Fic. τάχεσιν, non πάχεσιν: sed addit et ipse oppositum: vertit enim, *arithmeticam quæ circa velocitatem tarditatemque est*. Steph.

§. 39. ἐπιχειροῖ] Ald. Bas. 1. 2. ἐπιχειρεῖ· male. Ficinus, *tentet*. Fisch.

ἀνατρέποι] Ald. Bas. 1. 2. ἀνατρέπει· male. Ficinus, *confundit atque pervertit*. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκοῦν ὅ γ' ἐθέλων[s] καὶ ἑκὼν ἐν τοῖς τοιούτοις ἄρχειν δικαιότατ' ἂν ὁτιοῦν πάσχοι καὶ ἀποτίνοι;

ΞΕ. Καὶ τοίνυν ἔτι δεήσει θέσθαι νόμον ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ἄν τις κυβερνητικὴν καὶ τὸ ναυτικὸν ἢ τὸ ὑγιεινὸν καὶ ἰατρικῆς ἀλήθειαν περὶ πνεύματά[t] τε καὶ θερμὰ καὶ ψυχρὰ ζητῶν[u] φαίνηται παρὰ τὰ γράμματα καὶ σοφιζόμενος ὁτιοῦν περὶ τὰ τοιαῦτα, πρῶτον μὲν[v] μήτε ἰατρικὸν αὐτὸν μήτε κυβερνητικὸν ὀνομάζειν[w] ἀλλὰ μετεωρολόγον ἀδολέσχην[x] τινὰ σοφιστήν, εἶθ' ὡς διαφθείροντα ἄλλους[y] νεωτέρους καὶ ἀναπείθοντα ἐπιτίθεσθαι κυβερνητικῇ καὶ ἰατρικῇ μὴ κατὰ νόμους, ἀλλ' αὐτοκράτορας ἄρχειν τῶν II. ii. 338. πλοίων καὶ τῶν νοσούντων, γραψάμενον εἰσάγειν τὸν βουλόμενον, οἷς ἔξεστιν, εἰς δή τι δικαστήριον· ἂν δὲ παρὰ τοὺς νόμους[z] καὶ τὰ γεγραμμένα δόξῃ[a] πείθειν[b] εἴτε νέους εἴτε πρεσβύτας, κολάζειν τοῖς ἐσχάτοις. οὐδὲν γὰρ δεῖν[c] τῶν νόμων εἶναι σοφώτερον· οὐδένα γὰρ ἀγνοεῖν τό τε ἰατρικὸν καὶ τὸ ὑγιεινὸν οὐδὲ τὸ κυβερνητικὸν καὶ ναυτικόν·[d] ἐξεῖναι γὰρ τῷ βουλομένῳ μανθάνειν γεγραμμένα καὶ πάτρια ἔθη κείμενα. ταῦτα δὴ περί τε ταύτας τὰς ἐπιστήμας εἰ γίγνοιτο οὕτως ὡς λέγομεν, ὦ Σώκρατες, καὶ στρατηγικῆς καὶ ξυμπάσης ἡστινοσοῦν θηρευτικῆς καὶ γραφικῆς ἢ[e] ξυμπάσης μέρος ὁτιοῦν[f] μιμητικῆς καὶ τεκτονικῆς καὶ[g] ξυνόλης[h] ὁποιασοῦν σκευουργίας ἢ καὶ γεωργίας καὶ τῆς περὶ τὰ φυτὰ ξυνόλης τέχνης,[i] ἢ καί τινα ἱπποφορβίαν αὖ[j] κατὰ συγγράμματα θεασαίμεθα γιγνομένην ἢ ξύμπασαν[k] ἀγελαιοκομικὴν[l] ἢ μαντικὴν ἢ πᾶν ὅ τι μέρος διακονικὴ περιείληφεν, ἢ πεττείαν ἢ ξύμπασαν ἀριθμητικήν,

[u] ζητῶν om ΣΥ.—[v] μὲν om ϪΔΠ.—[w] ὀνομάζῃ ϪΔΠ.—[x] ἀδολέσχη Δ, ἢ ἀδολέσχην F.—[y] διαφθ. τοὺς ἄλλους F.—[z] νόμους om ΣΥ.—[a] δείξῃ ΣΥ.—[b] παθεῖν Δ.—[c] δεῖ ΣΥΓΕF.—[d] καὶ τὸ ναυτικὸν Γ, ἢ ναυτικόν F.—[e] ἢ add Ϫ et pr Π, καὶ Λ.—[f] μέρος ὁτιοῦν ϪΔΠ: ὁτιοῦν μέρος *s.—[g] καὶ ante ξυνόλης om F.—[h] ξυνόλης...φυτὰ om ΣΥ.—[i] τῆς τέχνης ϪΔΠ.—[j] αὖ om ΔΣΥ.—[k] ξ. ΓC, σ. Ξ.—[l] ἀγελαιονομικὴν pr Ξ.

§. 38. θερμὰ] `Ald. Bas. 1. θερμὰν καὶ ψυχρὰν· mendose. Fisch.

μετεωρολόγον] For. μετεωρολόγον καὶ ἀδολέσχην. Saltem inter hæc duo interpungendum esse videtur. Steph. Præivit versio Ficini, *curiosum quendam delirumque sophistam*: posteriorem rationem arbitror veram esse. Fisch.

δεῖν] Ald. Bas. 1. 2. δεῖ· male. Fisch.

ὡς λέγομεν] In Bas. 2. deest ὡς· male. Fisch.

ΞΕ. Δεῖ δὴ τὰς τοιαύτας γε, ὡς ἔοικε, πολιτείας, εἰ μέλλουσι καλῶς τὴν ἀληθινὴν ἐκείνην τὴν τοῦ ἑνὸς μετὰ
II. 301. τέχνης ἄρχοντος πολιτείαν εἰς δύναμιν μιμήσεσθαι,[e] μηδέποτε κειμένων αὐτοῖς τῶν νόμων[f] μηδὲν ποιεῖν παρὰ τὰ γεγραμμένα καὶ πάτρια ἔθη.

ΝΕ. ΣΩ. Κάλλιστα εἴρηκας.

ΞΕ. Ὅταν ἄρα οἱ πλούσιοι ταύτην μιμῶνται, τότε ἀριστοκρατίαν καλοῦμεν τὴν τοιαύτην πολιτείαν· ὁπόταν[g] δὲ τῶν νόμων μὴ φροντίζωσιν,[h] ὀλιγαρχίαν.

ΝΕ. ΣΩ. Κινδυνεύει.

ΞΕ. Καὶ μὴν[i] ὁπόταν αὖθις εἷς ἄρχῃ κατὰ νόμους, μιμούμενος τὸν ἐπιστήμονα, βασιλέα καλοῦμεν, οὐ[j] διορίζοντες ὀνόματι τὸν μετ' ἐπιστήμης ἢ δόξης κατὰ νόμους μοναρχοῦντα.

II. ii. 342. ΝΕ. ΣΩ. Κινδυνεύομεν.

ΞΕ. Οὐκοῦν[k] κἂν τις ἄρα ἐπιστήμων ὄντως ὢν εἷς ἄρχῃ, πάντως τό γε ὄνομα ταὐτὸν βασιλεὺς καὶ οὐδὲν ἕτερον προσρηθήσεται· δι'[l] ἃ δὴ τὰ πέντε ὀνόματα τῶν νῦν λεγομένων πολιτειῶν ἓν μόνον γέγονεν.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔοικε γοῦν.

ΞΕ. Τί δ' ὅταν μήτε κατὰ νόμους μήτε κατὰ ἔθη πράττῃ τις εἷς ἄρχων, προσποιῆται δὲ ὥς περ ὁ ἐπιστήμων, ὡς ἄρα παρὰ τὰ γεγραμμένα τό γε[m] βέλτιστον ποιητέον, ᾖ δέ τις ἐπιθυμία καὶ ἄγνοια τούτου τοῦ[n] μιμήματος[o] ἡγουμένη; μῶν οὐ τότε τὸν τοιοῦτον ἕκαστον τύραννον[p] κλητέον.

§. 40. ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Οὕτω δὴ τύραννός τε[q] γέγονε, φαμέν, καὶ βασι-

[c] νῦν ΧΔΠ.—[d] λάβῃ ΓΛ.—[e] μιμήσασθαι Χ.—[f] τῶι νόμωι Χ.—[g] ὁπότε [αν] Ξ, ὁπότε Τ.—[h] φροντίζουσιν pr Ξ.—[i] μὲν ς.—[j] καὶ ΣΥ.—[k] οὐκοῦν om ΧΔΠ.—[l] διὰ ΓΔΛΠΥΒ CF.—[m] τόγε ΧΔΠ: τόδε *ς.—[n] τοῦδε ΣΥ.—[o] μαθήματος ΣΥ.—[p] τύραννον om Λ.

μιμήσεσθαι] Bas. 2. μιμήσασθαι. Fisch.

νόμων] Bas. 2. νόμον. mox leg. καὶ μὴν vice καὶ μέν. Fisch.

βασιλέα] Ald. Bas. 1. βασιλεία. Fisch.

δι' ἃ] Steph. 'Post δι' ἃ δὴ interpungo.' Recte. Sed neminem reperiri puto, qui non sponte videat, verba hæc a reliquis sejungenda esse, etiam nulla interpunctionis nota adjecta. Fisch.

τὸν τοιοῦτον] Steph. 'Magis placeret τῶν τοιούτων.' sine causa idonea. Fisch.

ξυγγράμματα τιθεμένοις δεύτερος πλοῦς τὸ παρὰ ταῦτα μήτε ἕνα μήτε πλῆθος μηδὲν μηδέποτε ἐᾷν δρᾷν μηδ᾽ ὁτιοῦν. II. ii. 340.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθῶς.

ΞΕ. Οὐκοῦν μιμήματα μὲν ἂν[j] ἑκάστων[k] ταῦτ᾽[l] εἴη τῆς ἀληθείας, τὰ παρὰ τῶν εἰδότων εἰς δύναμιν εἶναι γεγραμμένα;

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ᾽ οὔ;

ΞΕ. Καὶ μὴν τόν γε εἰδότα ἔφαμεν, τὸν ὄντως πολιτικόν, εἰ μεμνήμεθα, ποιήσειν τῇ τέχνῃ πολλὰ εἰς τὴν αὑτοῦ πρᾶξιν τῶν γραμμάτων οὐδὲν φροντίζοντα, ὁπόταν ἄλλ᾽ αὐτῷ βελτίω δόξῃ[m] παρὰ τὰ γεγραμμένα ὑφ᾽ αὑτοῦ[n] καὶ ἐπεσταλμένα[o] ἀποῦσί τισιν.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔφαμεν γάρ.

ΞΕ. Οὐκοῦν ἀνὴρ[p] ὁστισοῦν εἷς ἢ πλῆθος ὁτιοῦν, οἷς ἂν νόμοι κείμενοι τυγχάνωσι, παρὰ ταῦτα ὅ τι ἂν[q] ἐπιχειρήσωσι[r] ποιεῖν ὡς βέλτιον[s] ἕτερον ὄν,[t] ταὐτὸν δρῶσι κατὰ δύναμιν ὅ περ ὁ ἀληθινὸς ἐκεῖνος;

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἆρ᾽ οὖν εἰ[u] μὲν ἀνεπιστήμονες ὄντες τὸ[v] τοιοῦτον δρῷεν,[w] μιμεῖσθαι μὲν ἂν ἐπιχειροῖεν[x] τὸ ἀληθές, μιμοῖντ᾽ ἂν μέντοι πᾶν κακῶς· εἰ δ᾽ ἔντεχνοι, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἔτι μίμημα,[y] ἀλλ᾽ αὐτὸ τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο;

ΝΕ. ΣΩ. Πάντως που.[z] II. ii. 341.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἔμπροσθέ[a] γε ὡμολογημένον ἡμῖν κεῖται μηδὲν πλῆθος μηδ᾽ ἡντινοῦν δυνατὸν εἶναι λαβεῖν[b] τέχνην.

ΝΕ. ΣΩ. Κεῖται γὰρ οὖν.[c]

ΞΕ. Οὐκοῦν εἰ μὲν ἔστι βασιλική τις τέχνη, τὸ τῶν πλουσίων πλῆθος καὶ ὁ ξύμπας δῆμος οὐκ ἄν ποτε λάβοι[d] τὴν πολιτικὴν ταύτην ἐπιστήμην.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΓΣΥ.—[k] ἑκάστω ΓΕ.—[l] ταῦτ᾽ Γ.—[m] δόξῃ βελτίω Γ.—[n] ὑπ᾽ αὐτοῦ Γ.—[o] ἐπεστάλκαμεν F.—[p] ὁ ἀνὴρ Γ.—[q] ὅτι παρὰ ταῦτ᾽ ἂν Γ.—[r] ὅταν ἐπιχειρῶσι ΧΔΠ.—[s] βέλτιστον ΧΔΠ.—[t] ὂν om ΧΔΠ.—[u] οἱ Σ et fortasse pr Υ.—[v] τὸ om ΧΔΠ.—[w] δρῶμεν Γ.—[x] ἐπιχειροῖμεν ς.—[y] ἐπιτίμημα ΓΛΥΕ.—[z] πάντως που om ΣΥ.—[a] ἔμπροσθέ ΧΓΔΠ: ἔμπροσθέν *ς.—[b] δυνατὸν εἶναι λαβεῖν ΧΔΠ: λαβεῖν δυνατὸν εἶναι *ς.—

ἐπιχειροῖεν] Steph. ἐπιχειροῖμεν· pro quo reposuimus ex Ald. Bas. 1. 2. ἐπιχειροῖεν, serie orationis jubente. Etiam Ficinus, anniterentur. Fisch.

μενα[k] διόλλυνται καὶ[l] διολώλασι καὶ ἔτι διολοῦνται διὰ τὴν τῶν κυβερνητῶν καὶ ναυτῶν μοχθηρίαν τῶν περὶ τὰ
II. ii. 344. μέγιστα μεγίστην ἄγνοιαν εἰληφότων, οἳ περὶ τὰ πολιτικὰ κατ' οὐδὲν γιγνώσκοντες[m] ἡγοῦνται κατὰ πάντα σαφέστατα πασῶν ἐπιστημῶν ταύτην εἰληφέναι.

§. 41. ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθέστατα.

ΞΕ. Τίς[n] οὖν δὴ τῶν οὐκ ὀρθῶν[o] πολιτειῶν τούτων ἥκιστα χαλεπὴ συζῆν, πασῶν χαλεπῶν οὐσῶν, καὶ τίς βαρυτάτη; δεῖ τι κατιδεῖν ἡμᾶς, καίπερ πρός γε τὸ νῦν προτεθὲν ἡμῖν πάρεργον[p] λεγόμενον; οὐ μὴν ἀλλ' εἴς γε τὸ ὅλον ἴσως ἅπανθ'[q] ἕνεκα τοῦ τοιούτου πάντες δρῶμεν χάριν.

ΝΕ. ΣΩ. Δεῖ· πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τὴν αὐτὴν[r] τοίνυν φάθι[s] τριῶν οὐσῶν χαλεπὴν διαφερόντως ἅμα καὶ ῥᾴστην γίγνεσθαι.[t]

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς φῄς;

ΞΕ. Οὐκ ἄλλως, πλὴν μοναρχίαν φημὶ καὶ ὀλίγων ἀρχὴν καὶ πολλῶν, εἶναι[u] τρεῖς ταύτας ἡμῖν λεγομένας τοῦ νῦν ἐπικεχυμένου λόγου κατ' ἀρχάς.

ΝΕ. ΣΩ. Ἦσαν γὰρ οὖν.[v]

ΞΕ. Ταύτας τοίνυν δίχα τέμνοντες μίαν ἑκάστην ἓξ ποιῶμεν, τὴν ὀρθὴν χωρὶς ἀποκρίναντες τούτων ἑβδόμην.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;[w]

II. ii. 345. ΞΕ. Ἐκ μὲν τῆς μοναρχίας βασιλικὴν καὶ τυραννικήν,[x] ἐκ δ' αὖ τῶν[y] μὴ πολλῶν τήν τε εὐώνυμον ἔφαμεν εἶναι[z] ἀριστοκρατίαν καὶ ὀλιγαρχίαν· ἐκ δ' αὖ τῶν πολλῶν τότε μὲν ἁπλῆν ἐπονομάζοντες ἐτίθεμεν δημοκρατίαν, νῦν δὲ αὖ καὶ ταύτην ἡμῖν θετέον ἐστὶ διπλῆν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δή; καὶ τίνι διαιροῦντες ταύτην;

ΞΕ. Οὐδὲν διαφέροντι τῶν ἄλλων, οὐδ' εἰ τοὔνομα ἤδη

ΧΔΠ.—[k] καταδυόμεναι ΧΓΛΞΣΥCH.—[l] καὶ om Γ.—[m] γιγνόντες Υ.—[n] τί Γ.—[o] ὀρθῶς C.—[p] περίεργον Ξ.—[q] πάνθ' ΧΔΠ.—[r] τὴν τοιαύτην Υ.—[s] φάθι ΓΔΛΠΤ,
σ θ εἶναι
φαθι B, φασι Ξ: φασὶ *ς.—[t] γίγνεσθαι καὶ ῥᾴστην (omisso ἅμα) ΧΔΠ.—[u] οὖν Ε, οὖν ΣΥF: εἶναι cum *ς corr Ξ.—[v] οὗ Λ.—[w] πῶς ΧΔΠ: πῶς οὖν *ς.—[x] τυραννητικὴν Σ.—[y] τοῦ Γ.—[z] εἶναι add ΧΔΠ.—[a] τε ΧΔ et pr Π.—[b] παρανόμως ΧΔΠ:

διολοῦνται] Ald. Bas. 1. 2. διολλοῦνται· vitiose. FISCH.

§. 41. τμῆμα] Bas. 2. κτῆμα· male. Etiam in versione Ficini *partitio*. FISCH.

λεὺς καὶ ὀλιγαρχία καὶ ἀριστοκρατία καὶ δημοκρατία,[r] δυσχερανάντων[s] τῶν ἀνθρώπων τὸν ἕνα ἐκεῖνον[t] μόναρχον, καὶ ἀπιστησάντων μηδένα τῆς τοιαύτης ἀρχῆς ἄξιον ἂν γενέσθαι ποτέ, ὥστε ἐθέλειν καὶ[u] δυνατὸν εἶναι μετὰ ἀρετῆς καὶ ἐπιστήμης ἄρχοντα τὰ δίκαια καὶ ὅσια διανέμειν ὀρθῶς πᾶσι, λωβᾶσθαι δὲ καὶ ἀποκτιννύναι[v] καὶ κακοῦν ὃν[w] ἂν βουληθῇ ἑκάστοτε ἡμῶν· ἐπεὶ γενόμενόν[x] γ' ἂν οἷον λέγομεν,[y] ἀγαπᾶσθαί τε ἂν καὶ οἰκεῖν διακυβερνῶντα εὐ- II. ii. 343.
δαιμόνως ὀρθὴν ἀκριβῶς μόνον πολιτείαν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Νῦν δέ γε ὁπότε[z] οὐκ ἔστι γιγνόμενος,[a] ὡς δὴ[b] φαμέν, ἐν ταῖς πόλεσι βασιλεὺς οἷος[c] ἐν σμήνεσιν ἐμφύεται, τό τε σῶμα εὐθὺς καὶ τὴν ψυχὴν διαφέρων[d] εἷς, δεῖ δὴ συνελθόντας ξυγγράμματα[e] γράφειν, ὡς ἔοικε, μεταθέοντας τὰ τῆς ἀληθεστάτης πολιτείας ἴχνη.

ΝΕ. ΣΩ. Κινδυνεύει.

ΞΕ. Θαυμάζομεν δῆτα, ὦ Σώκρατες, ἐν ταῖς τοιαύταις πολιτείαις[f] ὅσα ξυμβαίνει γίγνεσθαι κακὰ καὶ ὅσα ξυμβήσεται, τοιαύτης τῆς κρηπῖδος ὑποκειμένης αὐταῖς, τῆς κατὰ γράμματα καὶ ἔθη μὴ μετὰ ἐπιστήμης πραττούσης τὰς πράξεις; ἑτέρα προσχρωμένη παντὶ κατάδηλος ὡς II. 302.
πάντ' ἂν διολέσειε τὰ ταύτῃ γιγνόμενα. ἢ ἐκεῖνο[g] ἡμῖν θαυμαστέον μᾶλλον, ὡς ἰσχυρόν τι πόλις ἐστὶ φύσει; πάσχουσαι γὰρ δὴ τοιαῦτα[h] αἱ πόλεις νῦν χρόνον ἀπέραντον, ὅμως ἔνιαί τινες αὐτῶν μόνιμοί τ' εἰσὶ καὶ οὐκ ἀνατρέπονται· πολλαὶ μὴν[i] ἐνίοτε καὶ[j] καθάπερ πλοῖα καταδυό-

—[q] τε om 𝔛ΔΠ.—[r] καὶ δημοκρατία om Δ.—[s] δυσχεράντων Υ.—[t] ἕκαστον Eς.—[u] ὥστε καὶ ἐθέλειν Λ.—[v] ἀποκτιννύσθαι BC, ἀποκτίννυσθαι ΓΛΗ, ἀποκτιννύσθαι E, ἀποκτείννυσθαι F.—[w] ὃ ΣΥ.—[x] ἐπεὶ γινόμενόν ΞΣΥ, ἐπιγενόμενόν Λ.—[y] λέγωμεν 𝔛Γ.—[z] ὁπότε 𝔛ΔΠ, ὅτι CH et corr B : ὅτε *ς.—[a] γιγνόμενον Υ.—[b] ὥσε δή, in mg ἔδει, H.—[c] οἷον ΔΠF.—[d] διαφέρον pr C.—[e] συνελθόντας τὰ συγγράμματα Π.—[f] πολιτείαις om pr Ξ.—[g] ἐκεῖνον Δ et pr Π.—[h] τοιαῦται Υ.—[i] μὲν Γ.—[j] καὶ add

§. 40. ἕκαστον] Bas. 2. ἐκεῖνον· unde Steph. 'Pro ἕκαστον legitur etiam ἐκεῖνον· quod malo.' recte. Ficinus quoque habet, *quum ægre ferrent homines unius imperium*. Fisch.

ἀποκτιννύναι] Bas. 2. ἀποκτιννύσθαι· male. Mœris: 'Αποκτιννύναι, 'Αττικῶς· ἀποκτεῖναι, 'Ελληνικῶς. Thom. Mag. ἀποκτιννύναι βέλτιον, ἢ ἀποκτιννύειν. Cf. ad Apolog. 18. Fisch.

ἑτέρα] Ante ἑτέρα videtur Fic. legisse ᾗ, quod referat κρηπῖδι. Steph. Recte. Ficini versio habet, *quo si alia quædam gubernatio, vel civitas, utatur*. Fisch.

λιτικοὺς ἀλλὰ στασιαστικούς, καὶ[m] εἰδώλων μεγίστων προστάτας ὄντας καὶ αὐτοὺς εἶναι[n] τοιούτους, μεγίστους δὲ ὄντας μιμητὰς καὶ γόητας μεγίστους γίγνεσθαι τῶν σοφιστῶν σοφιστάς.

II. ii. 347. ΝΕ. ΣΩ. Κινδυνεύει τοῦτο εἰς τοὺς πολιτικοὺς λεγομένους περιεστράφθαι[o] τὸ ῥῆμα ὀρθότατα.

ΞΕ. Εἶεν. τοῦτο μὲν ἀτεχνῶς[p] ἡμῖν ὥς περ δρᾶμα,[q] καθά περ ἐῤῥήθη[r] νῦν[s] δὴ[t] Κενταυρικὸν ὁρᾶσθαι καὶ Σατυρικόν τινα θίασον, ὃν δὴ χωριστέον ἀπὸ πολιτικῆς εἴη τέχνης· νῦν δ' οὕτω πάνυ μόγις ἐχωρίσθη.

ΝΕ. ΣΩ. Φαίνεται.

ΞΕ. Τούτου δέ γ'[u] ἕτερον ἔτι χαλεπώτερον λείπεται τῷ[v] ξυγγενές θ' ὁμοῦ[w] τ'[x] εἶναι μᾶλλον τῷ βασιλικῷ γένει καὶ δυσκαταμαθητότερον. καί μοι φαινόμεθα τοῖς τὸν χρυσὸν καθαίρουσι πάθος ὅμοιον πεπονθέναι.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Γῆν που καὶ λίθους καὶ πόλλ' ἄττα ἕτερα ἀποκρίνουσι[y] κἀκεῖνοι πρῶτον[z] οἱ δημιουργοί· μετὰ δὲ ταῦτα[a] λείπεται ξυμμεμιγμένα τὰ ξυγγενῆ τοῦ χρυσοῦ τίμια καὶ πυρὶ μόνον ἀφαιρετά, χαλκὸς[b] καὶ ἄργυρος, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀδάμας, * ἃ[c] μετὰ βασάνων ταῖς ἑψήσεσι μόγις ἀφαιρεθέντα τὸν λεγόμενον ἀκήρατον χρυσὸν[d] εἴασεν ἡμᾶς ἰδεῖν[e] μόνον αὐτὸν[f] ἐφ' ἑαυτοῦ.

ΝΕ. ΣΩ. Λέγεται γὰρ οὖν ταῦτα[g] οὕτω[h] γίγνεσθαι.

§. 42. ΞΕ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τοίνυν λόγον ἔοικε καὶ

—[o] περιεστρέφθαι ΧΓΔΠΕF et pr B, περιστρέφεσθαι Υ.—[p] εὐτεχνῶς H.—[q] ὥσπερ δρᾶμα om ΛΣΥCFH et pr E.—[r] ἐρρήθη ΧΔΠΒ : ἐῤῥέθη *ς.—[s] δὴν Υ.—[t] δ' om ΧΔΞ et pr Π.—[u] γε add ΧΔΛΞΠΣΥBCFH.—[v] τὸ ΧΔΠ.—[w] ξυγγενέσθαι ὁμοῦ Λ.—[x] τ' om ΧΔΠ.—[y] ἀποκρινοῦσι CH.—[z] πρότερον ΧΔΠ.—[a] ταῦτα ΧΓΔΠ : τοῦτο *ς.—[b] χαλκα Ξ, χρυσὸς Σ.—[c] ἃ add Stephanus.—[d] χρυσὸν ἀκήρατον Γ.—[e] ἡμᾶς καὶ ἰδεῖν Γ.—[f] μόνον αὐτὸν Δ : αὐτὸν μόνον *ς.—[g] οὖν δῆι ταῦτα ΔΗ.—[h] οὕτω...λέγειν

εἶναι] For. *εἶναι* et *γίγνεσθαι* pendent ab aliquo verbo hic omisso. STEPH. Recte. Intelligi potest *ὥστε*· quæ particula sic non raro omitti solet. FISCH.

περιεστράφθαι] Ald. Bas. 1. *περιεστρέφθαι*· mendose. FISCH.

μετὰ βασάνων] Ante *μετὰ βασάνων* voculam *ἃ* puto deesse. In Ald. verba hæc, *ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀδάμας*, necnon particip. *ἀφαιρεθέντα*, perperam junguntur cum sequentibus. STEPH. Ita certe Ficinus expressit, *quæ vix tandem facto ad ignem examine explorantur*. Mox in Bas. 1. 2. ita separata sunt et interpuncta verba, ut in Steph. FISCH.

διπλοῦν ἐστὶ ταύτης· ἀλλὰ τό γε[a] κατὰ νόμους ἄρχειν καὶ παρανόμως[b] ἔστι καὶ ταύτῃ καὶ ταῖς ἄλλαις.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔστι γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τότε μὲν τοίνυν τὴν ὀρθὴν ζητοῦσι τοῦτο τὸ τμῆμα οὐκ ἦν χρήσιμον, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἀπεδείξαμεν· ἐπειδὴ δὲ ἐξείλομεν ἐκείνην, τὰς δ' ἄλλας ἔθεμεν ἀναγκαίας, ἐν ταύταις δὴ τὸ παράνομον καὶ ἔννομον ἑκάστην διχοτομεῖ[c] τούτων.

ΝΕ. ΣΩ. Ἔοικε τούτου νῦν ῥηθέντος τοῦ λόγου.

ΞΕ. Μοναρχία τοίνυν ζευχθεῖσα μὲν ἐν γράμμασιν ἀγαθοῖς, οὓς νόμους λέγομεν, ἀρίστη πασῶν τῶν ἕξ· ἄνομος δὲ[d] χαλεπὴ καὶ βαρυτάτη ξυνοικῆσαι.

ΝΕ. ΣΩ. Κινδυνεύει. II. 303.

ΞΕ. Τὴν δέ γε τῶν μὴ πολλῶν, ὥς περ ἑνὸς καὶ πλή- II. ii. 246.
θους τὸ ὀλίγον μέσον, οὕτως ἡγησώμεθα μέσην ἐπ' ἀμφότερα· τὴν δ' αὖ τοῦ πλήθους κατὰ πάντα ἀσθενῆ καὶ μηδὲν μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν μέγα[e] δυναμένην ὡς πρὸς τὰς ἄλλας διὰ τὸ τὰς ἀρχὰς ἐν ταύτῃ διανενεμῆσθαι κατὰ σμικρὰ εἰς πολλούς. διὸ γέγονε πασῶν μὲν νομίμων τῶν πολιτειῶν οὐσῶν τούτων χειρίστη, παρανόμων δ' οὐσῶν ξυμπασῶν βελτίστη· καὶ ἀκολάστων μὲν πασῶν οὐσῶν ἐν δημοκρατίᾳ νικᾷ[f] ζῆν, κοσμίων δ' οὐσῶν ἥκιστα ἐν ταύτῃ βιωτέον, ἐν τῇ πρώτῃ δὲ πολὺ πρῶτόν τε καὶ ἄριστον, πλὴν τῆς ἑβδόμης· πασῶν γὰρ ἐκείνην[g] γε ἐκκριτέον,[h] οἷον θεὸν ἐξ ἀνθρώπων,[i] ἐκ τῶν ἄλλων πολιτειῶν.

ΝΕ. ΣΩ. Φαίνεται ταῦθ'[j] οὕτω γίγνεσθαί τε καὶ[k] ξυμβαίνειν, καὶ[l] ποιητέον ᾗ περ λέγεις.

ΞΕ. Οὐκοῦν δὴ καὶ τοὺς κοινωνοὺς τούτων τῶν πολιτειῶν πασῶν, πλὴν τῆς ἐπιστήμονος, ἀφαιρετέον ὡς οὐκ ὄντας πο-

παρανομεῖν *ς.—[c] διχοστομεῖ Η.—[d] δὴ Η.—[e] μέγα om Η.—[f] νικᾶν ΓΛΞΠΣΥCEF, νικαη Ꙁ.—[g] ἐκείνης ΣΥ.—[h] ἐγκριτέον ꙀΔΠ.—[i] ἀνθρώπων...οὕτω om Η.—[j] τοῦθ' ꙀΔΠ.—[k] γίγνεσθαί τε καὶ om ꙀΔΠ.—[l] τε καὶ ꙀΔΠ.—[m] καὶ om Γ.—[n] οὖν ΣΥEF.

τούτου] Deesse videtur præpositio ἐκ ante hunc genitivum. Posset autem legi etiam, ἐκ τοῦ νῦν ῥηθέντος λόγου. Steph.

Scilicet Ficini versione adductus videtur, ut ita censeret, in qua est, *Ex eo, qui nunc est dictus, sermone ita videtur.* At lectio altera est haud dubie integra. Certe ἐκ τούτου νῦν ῥηθέντος dici, per leges linguæ, non potest. Fisch.

νικᾷ] Ald. Bas. 1. 2. νικᾶν· male. Ficinus, *præstet vivere.* Fisch.

ΞΕ. Εἶεν. τίνι τὸ πειστικὸν οὖν ἀποδώσομεν ἐπιστήμῃ[y] πλήθους τε καὶ ὄχλου διὰ μυθολογίας ἀλλὰ μὴ διὰ διδαχῆς;

ΝΕ. ΣΩ. Φανερόν, οἶμαι, καὶ τοῦτο ῥητορικῇ[z] δοτέον ὄν.

ΞΕ. Τὸ δ' εἴτε διὰ[a] πειθοῦς εἴτε διά τινος βίας δεῖ πράττειν πρός τινας ὁτιοῦν ἢ καὶ τὸ παράπαν ἔχειν, τοῦτ' αὖ ποίᾳ προσθήσομεν ἐπιστήμῃ;

ΝΕ. ΣΩ. Τῇ τῆς πειστικῆς ἀρχούσῃ καὶ λεκτικῆς.

ΞΕ. Εἴη δὲ ἂν[b] οὐκ ἄλλη τις, ὡς οἶμαι, πλὴν ἡ τοῦ πολιτικοῦ δύναμις.

ΝΕ. ΣΩ. Κάλλιστ' εἴρηκας.

II. ii. 350. ΞΕ. Καὶ[c] τοῦτο[d] μὲν ἔοικε ταχὺ κεχωρίσθαι πολιτικῆς τὸ[e] ῥητορικόν, ὡς[f] ἕτερον εἶδος ὄν, ὑπηρετοῦν μὴν ταύτῃ.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

§. 43. ΞΕ. Τί δὲ[g] περὶ τῆς τοιᾶσδ'[h] αὖ δυνάμεως διανοητέον;

ΝΕ. ΣΩ. Ποίας;

ΞΕ. Τῆς ὡς πολεμητέον ἑκάστοις οἷς ἂν προελώμεθα πολεμεῖν, εἴτε αὐτὴν ἄτεχνον εἴτε ἔντεχνον ἐροῦμεν;

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ πῶς ἂν ἄτεχνον διανοηθεῖμεν,[i] ἥν γε ἡ στρατηγικὴ καὶ πᾶσα ἡ πολεμικὴ πρᾶξις πράττει;

ΞΕ. Τὴν δ' εἴτε[j] πολεμητέον εἴτε διὰ φιλίας[k] ἀπαλλακτέον οἵαν τε καὶ ἐπιστήμονα διαβουλεύσασθαι,[l] ταύτης[m] ἑτέραν[n] ὑπολάβωμεν ἢ τὴν αὐτὴν ταύτῃ;

ΝΕ. ΣΩ. Τοῖς πρόσθεν ἀναγκαῖον ἑπομένοισιν ἑτέραν.

II. 305. ΞΕ. Οὐκοῦν ἄρχουσαν αὐτῆς ταύτην[o] ἀποφανούμεθα,[p] εἴ περ τοῖς ἔμπροσθέν[q] γε ὑποληψόμεθα ὁμοίως;[r]

ΝΕ. ΣΩ. Φημί.

ΞΕ. Τίν' οὖν ποτὲ καὶ ἐπιχειρήσομεν[s] οὕτω δεινῆς καὶ

ΣΥ.—[x] αὖ CH et corr B.—[y] ἐπιστήμην H.—[z] ῥητορικῆς F.—[a] καὶ διά ϒΔΠ.—[b] ἂν om Γ, ante οὐκ ponunt ϒΔΠ, post οὐκ *ς.—[c] : καὶ Υ.—[d] τοῦ Λ.—[e] τὸν Γ.—[f] καὶ F.—[g] δαὶ Γ: δὲ cum ς corr F.—[h] τοιαύτησδ' F.—[i] διανοηθῶμεν Γ.—[j] εἴτε ante πολεμητέον om ΔΠ.—[k] φιλίαν ΣΥ.—[l] βουλεύσασθαι F.—[m] ταύτην Γ.—[n] ἑτέρας ΣΥ.—[o] ταύτης αὐτὴν ϒΔΠ : ταύτην αὐτῆς *ς.—[p] ἀποφαινούμεθα ΥF.—[q] ἔμπροσθε Γ.—[r] ὁμοίως ὑποληψόμεθα Γ.—[s] ἐπιχειρήσωμεν Γ.—[t] δεσπότην F.—[u] ἔτι ΣΥCEF.

ἑπομένοισιν] Suspecta est hæc scriptura, pro ἑπομένοις: licet τοιούτοισιν legatur supra, p. 291. STEPH. Sine caussa. Etiam supra legebatur τοιούτοισιν in omnibus libris, ut animadvertit ipse. FISCH.

νῦν ἡμῖν τὰ μὲν ἕτερα καὶ ὁπόσα ἀλλότρια καὶ τὰ μὴ
φίλα πολιτικῆς ἐπιστήμης ἀποκεχωρίσθαι, λείπεσθαι δὲ τὰ II. ii. 348.
τίμια καὶ ξυγγενῆ. τούτων δ' ἐστί που στρατηγία καὶ δι-
καστικὴ καὶ ὅσῃ[i] βασιλικῇ κοινωνοῦσα ῥητορεία[j] πείθουσα II. 304.
τὸ δίκαιον, ξυνδιακυβερνᾷ[k] τὰς ἐν ταῖς πόλεσι πράξεις· ἃ
δή τινι τρόπῳ ῥᾷστά τις ἀπομερίζων δείξει γυμνὸν καὶ
μόνον ἐκεῖνον καθ' αὑτὸν τὸν ζητούμενον ὑφ' ἡμῶν.

ΝΕ. ΣΩ. Δῆλον ὅτι τοῦτό πῃ δρᾷν πειρατέον.

ΞΕ. Πείρας μὲν τοίνυν ἕνεκα φανερὸς ἔσται· διὰ δὲ μουσικῆς αὐτὸν[l] ἐγχειρητέον δηλῶσαι. καί μοι λέγε.

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Μουσικῆς ἔστι πού τις ἡμῖν μάθησις, καὶ ὅλως τῶν περὶ χειροτεχνίας ἐπιστημῶν;

ΝΕ. ΣΩ. Ἔστιν.

ΞΕ. Τί δέ; τὸ δ' αὖ τούτων ἡντινοῦν εἴτε[m] δεῖ μανθάνειν ἡμᾶς εἴτε[m] μή, πότερα φήσομεν ἐπιστήμην αὖ καὶ ταύτην εἶναί τινα περὶ αὐτὰ ταῦτα, ἢ πῶς;

ΝΕ. ΣΩ. Οὕτως, εἶναι φήσομεν.

ΞΕ. Οὐκοῦν ἑτέραν ὁμολογήσομεν ἐκείνων εἶναι ταύτην;

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Πότερα δ' αὐτῶν οὐδεμίαν ἄρχειν δεῖν ἄλλην ἄλ- II. ii. 349.
λης, ἢ[n] ἐκείνας ταύτης,[o] ἢ ταύτην δεῖν ἐπιτροπεύουσαν[p] ἄρ-
χειν[q] ξυμπασῶν τῶν ἄλλων;

ΝΕ. ΣΩ. Ταύτην ἐκείνων, τὴν[r] εἰ[s] δεῖ μανθάνειν ἢ[t] μή.

ΞΕ. Τῆς μανθανομένης καὶ διδασκούσης ἄρα σύ γ' ἀποφαίνει[u] δεῖν ἡμῖν ἄρχειν;

ΝΕ. ΣΩ. Σφόδρα γε.

ΞΕ. Καὶ τὴν εἰ δεῖ πείθειν ἄρα ἢ[v] μὴ[w] τῆς δυναμένης πείθειν;

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;[x]

om Γ.—[i] ὅσ' ἢ Ꝋ, ὅσα Γ.—[j] καὶ post ῥητορεία ponit ς.—[k] ξυνδιακυβερνεῖ Υ, ξυνδιακυβερνῶ (ε) Η, ξυνδιακυβερνᾶν F.—[l] αὐτὸ ꝊΔ et pr Π.—[m] εἴτι Η.—[n] ἀλλῇ γε Δ, ἀλλ' ἥ γε Ꝋ, ἄλλης corr Π.—[o] ταύτην ΣΥ.—[p] ἐπιτρέπουσαν ꝊΔΠ.—[q] ἄρξειν Η.—[r] τὴν om ꝊΓΔΛΞΣΤΕF et pr ΠΒ.—[s] οὐ Γ.—[t] καὶ Γ.—[u] ἀποφαίνει Γ.—[v] ἢ om Γ.—[w] μὴν

§. 42. ὅσῃ] Steph. 'Puto καὶ deesse ante ὅσῃ· non male. At nec in Ficini versione expressa est particula καί. Fisch.

πράττειν, ἀλλ'[j] *ἄρχειν τῶν δυναμένων πράττειν, γιγνώσκουσαν τὴν ἀρχήν τε καὶ ὁρμὴν τῶν μεγίστων ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγκαιρίας τε πέρι καὶ ἀκαιρίας, τὰς δ' ἄλλας τὰ προσταχθέντα δρᾶν.*

ΝΕ. ΣΩ. *Ὀρθῶς.*

ΞΕ. *Διὰ ταῦτ'*[k] *ἄρα, ἃς μὲν ἄρτι*[l] *διεληλύθαμεν, οὔτε ἀλλήλων οὔθ' αὐτῶν ἄρχουσαι,*[m] *περὶ δέ τινα ἰδίαν*[n] *αὐτῆς οὖσα ἑκάστη πρᾶξιν, κατὰ τὴν ἰδιότητα τῶν*[o] *πράξεων τοὔνομα δικαίως εἴληφεν ἴδιον.*

ΝΕ. ΣΩ. *Εἴξασι γοῦν.*

ΞΕ. *Τὴν δὲ ἁπασῶν*[p] *τε τούτων ἄρχουσαν καὶ τῶν νόμων*[q] *καὶ ξυμπάντων τῶν κατὰ πόλιν ἐπιμελουμένην καὶ πάντα ξυνυφαίνουσαν*[r] *ὀρθότατα,*[s] *τοῦ κοινοῦ*[t] *τῇ κλήσει περιλαβόντες τὴν δύναμιν αὐτῆς, προσαγορεύοιμεν δικαιότατ' ἄν, ὡς ἔοικε, πολιτικήν.*

ΝΕ. ΣΩ. *Πάνυ*[u] *μὲν οὖν.*

§. 44. ΞΕ. *Οὐκοῦν δὴ καὶ*[v] *κατὰ τὸ τῆς ὑφαντικῆς παράδειγμα βουλοίμεθ' ἂν ἐπεξελθεῖν αὐτῇ νῦν,*[w] *ὅτε καὶ πάντα τὰ γένη τὰ κατὰ πόλιν δῆλα ἡμῖν γέγονεν;*

ΝΕ. ΣΩ. *Καὶ σφόδρα γε.*

II. 306. II. ii. 353. ΞΕ. *Τὴν δὴ*[x] *βασιλικὴν συμπλοκήν, ὡς ἔοικε, λεκτέον ποία τ' ἐστὶ καὶ τίνι*[y] *τρόπῳ συμπλέκουσα ποῖον ἡμῖν ὕφασμα ἀποδίδωσιν.*

ΝΕ. ΣΩ. *Δῆλον.*

[j] *ἀλλ'* Γ: *ἀλλὰ...πράττειν* om ΣΥ.—[k] *ταῦτ'* Γ.—[l] *ἄν τις* Γ.—[m] *οὔτ' αὐτ' ἄρχουσαι* Γ.—[n] *τὴν αἰτίαν* Δ, *τηναιδιαν* Ꭓ, *τινα ἰδίαν* corr Π.—[o] *τὴν τῶν* Γ.—[p] *πασῶν* ꭓΔΠ.—[q] *νομίμων* Γ.—[r] *ξυμβαίνουσαν* Γ.—[s] *ὀρθότατα* ꭓΓΔΛΞΠΣΥBCFH: *ὀρθότητα* ς.—[t] *καινοῦ* Γ.—[u] *παντάπασι* ꭓΔΠ.—[v] *καὶ* om ꭓΔΠ.—[w] *αὐτῇ νῦν* ꭓΔΠ, *νῦν αὐτὴν* ΞΣΥ: *αὐτὴν νῦν* *ς.—[x] *δὲ* H.—[y] *ποίῳ* ꭓΔΠ.—[z] *ἀμφισβητητικοῖς* ΓΒ et corr F:

ἐγκαιρίας] Sic legitur in Ald. Bas. 1. 2. Sed in libris Stobæi scriptum extat *εὐκαιρίας*. Jam etsi a Polluce vi. 204. in numero verborum opportunitatem declarantium, positum scimus *εὐκαιρία*, adjectis verbis *ὡς Πλάτων*, ut scribi hoc loco debere videatur *εὐκαιρίας*· tamen arbitramur, illo quoque grammatici loco reponendum esse *ἐγκαιρία*: nam primo in Codice Jungermani scriptum erat *ἐν καιρία*· deinde grammaticus eo, quod verba *ὡς Πλάτων* addidit, attulisse putandus est formam vocabuli rariorem, qualis est *ἐγκαιρία*, non *εὐκαιρία*. Fisch.

τοῦ κοινοῦ] Potest genitivus *τοῦ κοινοῦ* ad *ὀρθότητα* referri, vel ad sequentem dativum *κλήσει*: quo retulit Fic. In Ald. autem edit. interpungitur post *περιλαβόντες*, ut accus. *δύναμιν* jungatur sequentibus. Steph.

Bas. 1. 2. incisi notam ponunt post *ὀρθότητα*, ut *τοῦ κοινοῦ* cohæreat cum *κλήσει*, ut vertit Ficinus, *communi appellatione*. Fisch.

μεγάλης τέχνης ξυμπάσης τῆς πολεμικῆς δεσπότιν[t] ἀποφαίνεσθαι πλήν γε δὴ τὴν ὄντως οὖσαν βασιλικήν;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐδεμίαν ἄλλην.

ΞΕ. Οὐκ ἄρα[u] πολιτικήν γε θήσομεν,[v] ὑπηρετικὴν οὖσαν, τὴν τῶν στρατηγῶν ἐπιστήμην. II. ii. 351.

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκ εἰκός.

ΞΕ. Ἴθι δή, καὶ τὴν τῶν δικαστῶν τῶν ὀρθῶς δικαζόντων θεασώμεθα δύναμιν.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἆρ' οὖν ἐπὶ πλέον τι δύναται τοῦ περὶ τὰ ξυμβόλαια, πάνθ' ὁπόσα[w] κεῖται νόμιμα παρὰ νομοθέτου βασιλέως παραλαβοῦσα, κρίνειν εἰς ἐκεῖνα σκοποῦσα τά τε δίκαια ταχθέντα εἶναι καὶ ἄδικα, τὴν αὐτῆς ἰδίαν ἀρέτην παρεχομένη τοῦ μήθ' ὑπό[x] τινων δώρων μήθ' ὑπὸ φόβων μήτε οἴκτων μήθ' ὑπό τινος ἄλλης ἔχθρας μηδὲ φιλίας ἡττηθεῖσα παρὰ τὴν τοῦ νομοθέτου τάξιν ἐθέλειν ἂν τὰ ἀλλήλων[y] ἐγκλήματα διαιρεῖν;

ΝΕ. ΣΩ. Οὔκ, ἀλλὰ σχεδὸν ὅσον εἴρηκας, ταύτης ἐστὶ τῆς δυνάμεως ἔργον.

ΞΕ. Καὶ τὴν τῶν δικαστῶν ἄρα ῥώμην ἀνευρίσκομεν οὐ βασιλικὴν[z] οὖσαν ἀλλὰ νόμων[a] φύλακα καὶ ὑπηρέτιν ἐκείνης.[b]

ΝΕ. ΣΩ. Ἔοικέ γε.

ΞΕ. Τόδε[c] δὴ κατανοητέον ἰδόντι ξυναπάσας[d] τὰς εἰρημένας ἐπιστήμας,[e] ὅτι πολιτική[f] γε[g] αὐτῶν οὐδεμία ἀνεφάνη.[h] τὴν γὰρ ὄντως οὖσαν βασιλικὴν οὐκ αὐτὴν δεῖ[i] II. ii. 352.

—[v] γε θήσομεν ὑπηρετικὴν ℵΔΠ : θήσομεν ὑπηρετικήν γε *s.—[w] ὅσα Γ.—[x] μήποθ' Γ.—[y] ἀνταλλήλων ℵ (i. e. ἂν τἀλλήλων).—[z] οὐ βασιλικὴν om Δ.—[a] νόμον ℵ.—[b] ἐκεῖνος Γ.—[c] τόδε ℵΔΞΠ : τόγε s.—[d] ξυναπάσας corr B, συναπάσας ℵΔΠ, νατάσας H, ξυμπάσας Λs, ceteri συμπάσας.—[e] τὰς ἐπιστήμας αἳ εἴρηνται ℵΔΠ.—[f] πολεμικὴ F.—[g] γε ℵΔΠ : τις *s.—[h] ἀνεφάνη ℵΔΠ : ἐφάνη *s.—[i] αἰεὶ ℵΔΠ.—

Ἴθι δὴ] Hunc locum, usque ad verba ἐστὶ τῆς δυνάμεως ἔργον, excerpsit Stob. Ecl. Eth. c. 44. p. 320. omissis tamen personarum inter se colloquentium nominibus. Fisch.

ὁπόσα] Stob. ὅσα. Fisch.

μήτε φιλ.] Ita rescripsimus e Stobæo pro μηδὲ, quod est in Ald. Bas. 1. 2. Steph. nam præcedit μήτε, non μηδέ. Fisch.

τόγε δὴ] Hic locus usque ad verba τὰ προσταχθέντα δρᾷν ὀρθῶς, est apud Stobæum Eclog. Eth. c. 46. p. 327. sed pro τόγε, quod est in Ald. Bas. 1. 2. Steph. habet rectissime τόδε. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Λέγ' ἔτι σαφέστερον.

ΞΕ. Ὀξύτητα καὶ τάχος, εἴτε κατὰ σώματα[o] εἴτε ἐν ψυχαῖς εἴτε κατὰ φωνῆς φοράν, εἴτε αὐτῶν τούτων εἴτ' ἐν εἰδώλοις ὄντων, ὁπόσα μουσικὴ μιμουμένη καὶ ἔτι γραφικὴ μιμήματα παρέχεται, τούτων τινὸς ἐπαινέτης εἴτε αὐτὸς πώποτε γέγονας εἴτε ἄλλου παρὼν ἐπαινοῦντος ᾔσθησαι;

ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Ἦ καὶ μνήμην ἔχεις ὅν τινα τρόπον αὐτὸ[p] δρῶσιν ἐν ἑκάστοις τούτων;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Ἆρ' οὖν δυνατὸς αὐτὸ ἂν γενοίμην,[q] ὥς περ καὶ διανοοῦμαι, διὰ λόγων ἐνδείξασθαί σοι;

ΝΕ. ΣΩ. Τί δ' οὔ;[r]

II. ii. 355. ΞΕ. Ῥάδιον ἔοικας ἡγεῖσθαι τὸ τοιοῦτον· σκοπώμεθα δ' οὖν αὐτὸ ἐν τοῖς ὑπεναντίοις γένεσι. τῶν γὰρ δὴ πράξεων ἐν πολλαῖς καὶ πολλάκις ἑκάστοτε τάχος καὶ σφοδρότητα καὶ ὀξύτητα διανοήσεώς[s] τε καὶ σώματος, ἔτι[t] δὲ καὶ φωνῆς, ὅταν ἀγασθῶμεν, λέγομεν[u] αὐτὸ ἐπαινοῦντες μιᾷ χρώμενοι προσρήσει τῇ[v] τῆς ἀνδρίας.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Ὀξὺ καὶ ἀνδρεῖόν[w] πού φαμεν, καὶ ταχὺ καὶ ἀνδρικόν, καὶ σφοδρὸν ὡσαύτως· καὶ πάντως[x] ἐπιφέροντες τοὔνομα ὃ λέγω[y] κοινὸν πάσαις ταῖς φύσεσι ταύταις ἐπαινοῦμεν αὐτάς.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

II. 307. ΞΕ. Τί δέ; τὸ τῆς ἠρεμαίας[z] αὖ γενέσεως εἶδος ἆρ' οὐ πολλάκις ἐπῃνέκαμεν[a] ἐν πολλαῖς[b] τῶν πράξεων;

δ

[p] αὐτὸ ϢΓΔΛΞΠΣΥBCFH, αὐτῷ E: αὐτὼ ς.—[q] γενοίμην ἂν ΓΛ.—[r] ὂν ς.—[s] διανοήσεώς C et corr Ξ.—[t] εἴ τι F.—[u] λέγωμεν F: om ϢΔΠ.—[v] τῇ om F.—[w] ἀνδρεῖόν πού ϢΔΠ: ἀνδρεῖον πρῶτόν πού *ς.—[x] πάντες ΣΥ.—[y] λέγομεν ΞΣΥ.—

λέγε τι] Non τὶ, sed ἔτι, videtur et Fic. legisse, aut certe legendum existimasse. Sic autem paulo post, καὶ εἴτι pro καὶ ἔτι male in præced. edit. Steph.

Recte. Ficinus, *dic apertius*. Nisi quidem malis, λέγε δὴ σαφ. mox pro καὶ ἔτι Ald. Bas. 1. 2. καὶ εἴτι· male. Fisch.

ᾔσθησαι] Ald. ἤθηται. Bas. 1. 2. ἤσθησαι· male. Mox Bas. 1. 2. αὐτό· male. Ficinus, *illa*: dein Ald. Bas. 1. 2. λόγον. At Ficinus, *verbis*. deinde τί δ' ὂν Ficinus vertit, *Quid prohibet?* Legisse enim videtur, τί δ' οὔ; Fisch.

ἐπῃνέσαμεν] Ald. Bas. 1. 2. ἐπηνέγκαμεν· sed Stephanus recte reposuit ἐπῃνέσαμεν, præeunte versione Ficini, *laudamus*. Fisch.

ΞΕ. Ἦ χαλεπὸν ἐνδείξασθαι πρᾶγμα ἀναγκαῖον ἄρα γέγονεν, ὡς φαίνεται.

ΝΕ. ΣΩ. Πάντως γε μὴν ῥητέον.

ΞΕ. Τὸ γὰρ ἀρετῆς μέρος ἀρετῆς εἴδει διάφορον εἶναί τινα τρόπον τοῖς περὶ λόγους ἀμφισβητητικοῖς[z] καὶ μάλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας.

ΝΕ. ΣΩ. Οὐκ ἔμαθον.

ΞΕ. Ἀλλ' ὧδε πάλιν. ἀνδρίαν[a] γάρ[b] οἶμαί σε ἡγεῖσθαι μέρος ἓν ἀρετῆς ἡμῖν εἶναι.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Καὶ μὴν[c] σωφροσύνην γε ἀνδρίας[d] μὲν ἕτερον, ἓν δ' οὖν καὶ τοῦτο μόριον ἧς κἀκεῖνο.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Τούτων δὴ πέρι θαυμαστόν τινα λόγον ἀποφαίνεσθαι τολμητέον.

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖον;

ΞΕ. Ὡς ἐστὸν κατὰ δή τινα τρόπον εὖ μάλα πρὸς ἀλλήλας[e] ἔχθραν καὶ στάσιν ἐναντίαν ἔχοντε[f] ἐν πολλοῖς τῶν ὄντων.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς λέγεις;

ΞΕ. Οὐκ εἰωθότα λόγον οὐδαμῶς· πάντα γάρ[g] οὖν δή[h] ἀλλήλοις τά γε τῆς ἀρετῆς μόρια λέγεταί που φίλια.[i] II. ii. 354.

ΝΕ. ΣΩ. Ναί.

ΞΕ. Σκοπῶμεν δὴ προσσχόντες[j] τὸν νοῦν εὖ μάλα, πότερον οὕτως ἁπλοῦν ἐστὶ τοῦτο, ἢ παντὸς μᾶλλον αὐτῶν ἔχον[k] διαφορὰν τοῖς ξυγγενέσιν ἐστί[l] τι;

ΝΕ. ΣΩ. Ναί, λέγοις ἂν πῇ σκεπτέον.

ΞΕ. Ἐν τοῖς ξύμπασι χρὴ ζητεῖν ὅσα καλὰ μὲν[m] λέλομεν, εἰς δύο δ' αὐτὰ[n] τίθεμεν ἐναντία ἀλλήλων εἴδη.

ἀμφισβητικοῖς s.—[a] ἀνδρείαν Δ (qui raro aliter) et ΧΠ.—[b] γὰρ om Π.—[c] μὲν s.—[d] ἀνδρίαν ΣΥ.—[e] ἀλλήλους ΣΥΕF.—[f] ἔχετον ΧΓΔΛΞΠΣΥΒΕF.—[g] γάρ...576, 9. συμβαίνει] hæc in rc folio habet Δ.—[h] δὴ om ΣΥ et pr Ξ.—[i] φιλία Λ et pr ΞΕ, φίλα (ου) CH et corr B.—[j] προσέχοντες Χ.—[k] ἔχει Ξ, ἔχει ΧΓΔΛΠΥΒCFH, ἔχειν Σ.—[l] ἐς τὶ ΣΥ et corr Π: ἐστί sine τι *s.—[m] μὲν om Σ.—[n] ταυτὰ ΣΥ.—[o] σῶμα Δ.—

§. 44. καὶ μὲν σωφροσ.] Sic et p. sequente, καὶ μὲν ὁπόταν αὖ γε ἀμφότερα γίγνηται. Alioqui videri possit legendum, καὶ μὴν ὁπόταν, etc. STEPH. Leg. μὴν haud dubie. FISCH.

§. 45. ΝΕ. ΣΩ. Ποῦ δή[t] λέγεις;

ΞΕ. Ἐν πᾶσί τε[u] δὴ τούτοις οἷς νῦν εἴπομεν, ὡς εἰκός
τε,[v] ἐν ἑτέροις πολλοῖς. κατὰ γὰρ οἶμαι τὴν αὐτῶν ἑκατέ-
ροις ξυγγένειαν τὰ μὲν ἐπαινοῦντες[w] ὡς οἰκεῖα σφέτερα,[x]
II. ii. 357. τὰ δὲ τῶν διαφόρων ψέγοντες ὡς[y] ἀλλότρια, πολλὴν εἰς
ἔχθραν ἀλλήλοις καὶ πολλῶν[z] πέρι καθίστανται.

ΝΕ. ΣΩ. Κινδυνεύουσιν.

ΞΕ. Παιδιὰ[a] τοίνυν αὕτη γέ τις ἡ διαφορὰ τούτων ἐστὶ τῶν εἰδῶν· περὶ δὲ τὰ μέγιστα νόσος ξυμβαίνει πασῶν ἐχθίστη[b] γίγνεσθαι ταῖς πόλεσιν.

ΝΕ. ΣΩ. Περὶ δὴ[c] ποῖα φῄς;

ΞΕ. Περὶ ὅλην, ὥς γε εἰκός, τὴν τοῦ ζῆν παρασκευήν. οἱ μὲν γὰρ δὴ[d] διαφερόντως[e] ὄντες κόσμιοι τὸν ἥσυχον[f] ἀεὶ βίον[g] ἕτοιμοι ζῆν, αὐτοὶ[h] καθ' αὑτοὺς μόνοι τὰ σφέτερ'[i] αὐτῶν πράττοντες,[j] οἴκοι τε πρὸς[k] ἅπαντας[l] οὕτως ὁμιλοῦντες, καὶ πρὸς τὰς ἔξωθεν πόλεις ὡσαύτως ἕτοιμοι ὄντες τρόπον τινὰ ἄγειν εἰρήνην. καὶ διὰ τὸν ἔρωτα δὴ τοῦτον, ἀκαιρότερον[m] ὄντα ἢ χρῆν,[n] ὅταν ἃ βούλονται[o] πράττωσιν, ἔλαθον αὐτοί τε ἀπολέμως ἴσχοντες καὶ τοὺς νέους ὡσαύτως

τ
δὴ ΛCH et pr B.—[u] τε om Γ.—[v] τε 𝔄ΔΑΠΒΗ, γε C: γε *s. addebatur καὶ: id omisi cum ΓΔΛΠΣΤΒCEFH.—[w] ἐπαινοῦντας ΣΤ et pr Ξ.—[x] ἐφ' ἕτερα 𝔄ΓΔΛΞΣΤ EF et pr B: σφέτερα cum *s corr Π.—[y] εἰς om ΣΤ.—[z] καὶ πολλῶν om Π.—[a] παι-
ἐχθ
δεία 𝔄ΓΔΛΞEF et pr ΠΒ.—[b] αἰσχίστη Ξ.—[c] δὲ ΓΣΤ.—[d] δὴ om ΣΤ.—[e] διαφέροντες ΣΤ.—[f] ἥσυχον 𝔄ΔΠ: ἡσύχιον *s.—[g] βίον ἀεὶ Γ.—[h] αὐτὸ E.—[i] σφέτερ' ΓΞΗ.—
παν
[j] πράττονται Γ.—[k] τε πρὸς 𝔄ΔΠ et pr Ξ: τε αὖ πρὸς *s.—[l] ὄντες C, πάντα ὄντες 𝔄ΓΔΠΒ et rc Ξ.—[m] ἀκεραιότερον C.—[n] χρὴ 𝔄ΔΠΗ.—[o] βούλωνται 𝔄ΓΤΗ.—

§. 45. *οἰκεῖα σφέτερα*] Steph. 'For. *οἰκεῖα καὶ σφέτερα*.' Ficinus enim vertit, *proprias suasque*. recte. At solent Attici maxime non raro conjungere verba duo, idem declarantia, simpliciter, nulla copula interveniente, quod genus *ἐξ ἀρχῆς πάλιν, τάχα ἴσως*, et alia. Fieri tamen potest, ut alterutrum sit glossema. Fisch.

παιδιὰ] Ald. Bas. 1. *παιδεία*· male: sed æque male §. 46. Bas. 2. *παιδιὰ*, pro *παιδείᾳ*. Vid. ad Phædon. 13. Recte vertit Ficinus, *ludus*. Fisch.

μόνοι] Valquenarius in Diatriba ad Fragm. Eurip. [ad Phœn. teste Bipontino editore, immo ad Hippol. 785.] deleri jubebat *μόνοι*, ut glossema scilicet: temere. nam pronomen *αὐτὸς* solus sæpe ab optimis scriptoribus conjunctum legitur cum vocabulo *μόνος*. vid. Abreschius Auctar. Thucyd. p. 224. qui eam in rem laudat, præter alios, Eurip. Phœn. 1235. Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς—Μόνος συνάψω συγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην· ubi idem Valquenarius æque perperam jubebat reponi *μόνῳ*, quod præcederet *αὐτός*. Neque vero felicior fuit Muretus in corrigendo Xenoph. Cyrop. iii. 3. 18. ὁ δὲ τὴν τούτων ὑπόμνησιν αὐτὸς μόνος ἔχων—. nam pro *μόνος*, quæ est omnium librorum veterum, etiam Guelferbytani, lectio, legi volebat *μόνως*. Vid. notæ ejus in Cyropædiam, ad calcem Commentariorum in Aristotelis libros Ethicos ad Nicomachum, Ingolstad. a. 1602. Fisch.

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ σφόδρα γε.

ΞΕ. Μῶν οὖν οὐ[c] τἀναντία λέγοντες ἢ περὶ ἐκείνων τοῦτο[d] φθεγγόμεθα;

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Ὡς ἡσυχαῖά πού φαμεν ἑκάστοτε καὶ σωφρονικά, περί τε διάνοιαν πραττόμεν'[e] ἀγασθέντες καὶ κατὰ τὰς πράξεις αὖ βραδέα καὶ μαλακά, καὶ ἔτι περὶ φωνὰς γιγνόμενα λεῖα καὶ βαρέα,[f] καὶ πᾶσαν ῥυθμικὴν[g] κίνησιν καὶ ὅλην μοῦσαν ἐν καιρῷ βραδυτῆτι[h] προσχρωμένην, οὐ τὸ τῆς ανδρείας ἀλλὰ τὸ τῆς κοσμιότητος ὄνομα ἐπιφέρομεν αὐτοῖς ξύμπασιν. II. ii. 356.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθέστατα.

ΞΕ. Καὶ μὴν[i] ὁπόταν αὖ γε[j] ἀμφότερα γίγνηται[k] ταῦτα ἡμῖν ἄκαιρα,[l] μεταβάλλοντες ἑκάτερα αὐτῶν ψέγομεν ἐπὶ τἀναντία πάλιν ἀπονέμοντες τοῖς ὀνόμασιν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Ὀξύτερα μὲν αὐτὰ γιγνόμενα τοῦ καιροῦ καὶ θάττω[m] καὶ σκληρότερα φαινόμενα ὑβριστικὰ[n] καὶ μανικὰ λέγοντες, τὰ δὲ[o] βραδύτερα καὶ μαλακώτερα δειλὰ καὶ βλακικά. καὶ σχεδὸν ὡς τὸ πολὺ ταῦτά[p] τε καὶ τὴν σώφρονα φύσιν καὶ τὴν ἀνδρείαν τὴν τῶν ἐναντίων,[q] οἷον πολεμίας[r] διαλαχούσας στάσιν ἰδέας, οὔτ' ἀλλήλαις μιγνυμένας ἐφευρίσκομεν ἐν ταῖς περὶ τὰ τοιαῦτα πράξεσιν, ἔτι τε[s] τοὺς ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτὰς ἴσχοντας διαφερομένους ἀλλήλοις ὀψόμεθα, ἐὰν μεταδιώκωμεν.

αἱ
[z] ἠρεμίας Ξ, ἠρεμίας ꝚΔΠΣΥ.—[a] ἐπηνέκαμεν ΓΛΣΥΒCH et corr ΞF, ἐπηνέγκαμεν ꝚΔΠΕ et pr ΞF: ἐπηνέσαμεν ς.—[b] πολλοῖς Ꝛ.—[c] οὖν οὐ ꝚΔΞΠ, αὖ ΣΥΒΕF et mg C: οὖν *ς.—[d] τούτων ΣΥ.—[e] πραττόμενα ꝚΔΞΠ: πράττομεν *ς.—[f] ἀδρέα E, ἀδρέα F.—[g] ῥαθυμικὴν Π.—[h] βραδύτητι ΔΠ.—[i] μὲν ς.—[j] τε ΔΠ.—[k] γίγνονται F.—[l] ἄκαιρα cum ς E supra versum: pr enim cum ceteris omnibus ἀκέραια.—[m] θᾶττον Δ.—[n] φαινόμενα ὑβριστικὰ Ξς: ceteri φαινόμενα καὶ ὑβριστικά.—[o] ante βραδύτερα omisi βαρύτερα καὶ cum ꝚΔΠΣΥ et pr Ξ.—[p] αὐτά ꝚΔΠ.—[q] καὶ τὴν τῶν ἐναντίων ἀνδρείαν Λ.—[r] πολεμίους H.—[s] δὲ EF.—[t] σπουδῇ ꝚΓΔΠ et corr B, πῶς

οὐ τὸ τῆς] Steph. 'Deesse puto καὶ ante οὐ.' Recte. nam Ficinus vertit, *hisque moderationis nomen, non fortitudinis, adhibemus.* mox pro καὶ μὲν leg. καὶ μήν. Ficinus, *At.* Fisch.

ἄκαιρα] Ald. Bas. 1. 2. ἀκέραια. At Ficinus, *At quoties opportunitatem ista non servant.* Fisch.

βλακικὰ] Schol. Augustanus: βλακικά· μωρά, ἀνόητα· ἀπ' ἰχθύος καλουμένου βλακὸς, ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου τοσοῦτον, ὡς μηδὲ κυνὶ βρώσιμον εἶναι. Eadem traduntur ab auctore Etymologici M. in v. Βλάξ·—εἰς δὲ τὸ Λεξικὸν τὸ ῥητορικὸν εὗρον ἐγὼ εἰρῆσθαι τὴν λέξιν, ἀπὸ ἰχθύος τινὸς, ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρήσασθαι. Fisch.

§. 45. ΝΕ. ΣΩ. Ποῦ δὴ[t] λέγεις;

ΞΕ. Ἐν πᾶσί τε[u] δὴ τούτοις οἷς νῦν εἴπομεν, ὡς εἰκός τε,[v] ἐν ἑτέροις πολλοῖς. κατὰ γὰρ οἶμαι τὴν αὑτῶν ἑκατέροις ξυγγένειαν τὰ μὲν ἐπαινοῦντες[w] ὡς οἰκεῖα σφέτερα,[x]
II. ii. 357. τὰ δὲ τῶν διαφόρων ψέγοντες ὡς[y] ἀλλότρια, πολλὴν εἰς ἔχθραν ἀλλήλοις καὶ πολλῶν[z] πέρι καθίστανται.

ΝΕ. ΣΩ. Κινδυνεύουσιν.

ΞΕ. Παιδιὰ[a] τοίνυν αὕτη γέ τις ἡ διαφορὰ τούτων ἐστὶ τῶν εἰδῶν· περὶ δὲ τὰ μέγιστα νόσος ξυμβαίνει πασῶν ἐχθίστη[b] γίγνεσθαι ταῖς πόλεσιν.

ΝΕ. ΣΩ. Περὶ δὴ[c] ποῖα φῄς;

ΞΕ. Περὶ ὅλην, ὥς γε εἰκός, τὴν τοῦ ζῆν παρασκευήν. οἱ μὲν γὰρ δὴ[d] διαφερόντως[e] ὄντες κόσμιοι τὸν ἥσυχον[f] ἀεὶ βίον[g] ἕτοιμοι ζῆν, αὐτοὶ[h] καθ' αὑτοὺς μόνοι τὰ σφέτερ'[i] αὐτῶν πράττοντες,[j] οἴκοι τε πρὸς[k] ἅπαντας[l] οὕτως ὁμιλοῦντες, καὶ πρὸς τὰς ἔξωθεν πόλεις ὡσαύτως ἕτοιμοι ὄντες τρόπον τινὰ ἄγειν εἰρήνην. καὶ διὰ τὸν ἔρωτα δὴ τοῦτον, ἀκαιρότερον[m] ὄντα ἢ χρῆν,[n] ὅταν ἃ βούλονται[o] πράττωσιν, ἔλαθον αὐτοί τε ἀπολέμως ἴσχοντες καὶ τοὺς νέους ὡσαύτως

τ
δὴ ΛCH et pr B.—[u] τε om Γ.—[v] τε ΧΔΛΠΙΒΗ, γε C : γε *s. addebatur καὶ : id omisi cum ΓΔΛΠΣΥΒCEFH.—[w] ἐπαινοῦντας ΣΥ et pr Ξ.—[x] ἐφ' ἕτερα ΧΓΔΛΞΣΥ EF et pr B : σφέτερα cum *s corr Π.—[y] εἰς om ΣΥ.—[z] καὶ πολλῶν om Π.—[a] παι-
ἐχθ
δεία ΧΓΔΛΞEF et pr ΠΒ.—[b] αἰσχίστη Ξ.—[c] δὲ ΓΣΥ.—[d] δὴ om ΣΥ.—[e] διαφέροντες ΣΥ.—[f] ἥσυχον ΧΔΠ : ἡσύχιον *s.—[g] βίον ἀεὶ Γ.—[h] αὐτὸ Ε.—[i] σφέτερ' ΓΞΗ.—
παν
[j] πράττονται Γ.—[k] τε πρὸς ΧΔΠ et pr Ξ : τε αὖ πρὸς *s.—[l] ὄντες C, πάντα ὄντες ΧΓΔΠΒ et rc Ξ.—[m] ἀκεραιότερον C.—[n] χρὴ ΧΔΠΗ.—[o] βούλωνται ΧΓΥΗ.—

§. 45. *οἰκεῖα σφέτερα*] Steph. 'For. *οἰκεῖα καὶ σφέτερα*.' Ficinus enim vertit, *proprias suasque*. recte. At solent Attici maxime non raro conjungere verba duo, idem declarantia, simpliciter, nulla copula interveniente, quod genus *ἐξ ἀρχῆς πάλιν, τάχα ἴσως*, et alia. Fieri tamen potest, ut alterutrum sit glossema. Fisch.

παιδιὰ] Ald. Bas. 1. *παιδεία*· male: sed æque male §. 46. Bas. 2. *παιδιὰ*, pro *παιδείᾳ*. Vid. ad Phædon. 13. Recte vertit Ficinus, *ludus*. Fisch.

μόνοι] Valquenarius in Diatriba ad Fragm. Eurip. [ad Phœn. teste Bipontino editore, immo ad Hippol. 785.] deleri jubebat *μόνοι*, ut glossema scilicet: temere. nam pronomen *αὐτὸς solus* sæpe ab optimis scriptoribus conjunctum legitur cum vocabulo *μόνος*. vid. Abreschius Auctar. Thucyd. p. 224. qui eam in rem laudat, præter alios, Eurip. Phœn. 1235. Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς—Μόνος συνάψω συγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην· ubi idem Valquenarius æque perperam jubebat reponi *μόνῳ*, quod præcederet *αὐτός*. Neque vero felicior fuit Muretus in corrigendo Xenoph. Cyrop. iii. 3. 18. ὁ δὲ τὴν τούτων ὑπόμνησιν αὐτὸς μόνος ἔχων—. nam pro *μόνος*, quæ est omnium librorum veterum, etiam Guelferbytani, lectio, legi volebat *μόνως*. Vid. notæ ejus in Cyropædiam, ad calcem Commentariorum in Aristotelis libros Ethicos ad Nicomachum, Ingolstad. a. 1602. Fisch.

διατιθέντες ὄντες[p] τε[q] ἀεὶ τῶν ἐπιτιθεμένων, ἐξ ὧν οὐκ ἐν πολλοῖς[r] ἔτεσιν αὐτοὶ καὶ παῖδες καὶ ξύμπασα ἡ πόλις ἀντ' ἐλευθέρων πολλάκις ἔλαθον[s] αὐτοὺς γενόμενοι δοῦλοι. II. 308.

ΝΕ. ΣΩ. Χαλεπὸν εἶπες καὶ δεινὸν πάθος.

ΞΕ. Τί δ' οἱ πρὸς[t] τὴν ἀνδρίαν μᾶλλον ῥέποντες; ἆρ' οὐκ ἐπὶ πόλεμον ἀεί τινα τὰς αὑτῶν ξυντείνοντες πόλεις διὰ τὴν τοῦ τοιούτου βίου σφοδροτέραν τοῦ δέοντος ἐπιθυμίαν, II. ii. 358. εἰς ἔχθραν πολλοῖς καὶ δυνατοῖς καταστάντες, ἢ πάμπαν διώλεσαν ἢ δούλας αὖ καὶ ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπέθεσαν τὰς αὑτῶν πατρίδας;

ΝΕ. ΣΩ. Ἔστι καὶ ταῦτα.

ΞΕ. Πῶς οὖν μὴ φῶμεν ἐν τούτοις ἀμφότερα ταῦτα[u] τὰ[v] γένη πολλὴν πρὸς ἄλληλα ἀεὶ[w] καὶ τὴν μεγίστην ἴσχειν ἔχθραν καὶ στάσιν;

ΝΕ. ΣΩ. Οὐδαμῶς ὡς οὐ φήσομεν.

ΞΕ. Οὐκοῦν ὅ περ ἐσκοποῦμεν[x] κατ' ἀρχάς, ἀνευρήκαμεν,[y] ὅτι μόρια ἀρετῆς οὐ σμικρὰ ἀλλήλοις διαφέρεσθον φύσει καὶ δὴ[z] καὶ τοὺς ἴσχοντας δρᾶτον τὸ αὐτὸ τοῦτο;

ΝΕ. ΣΩ. Κινδυνεύετον.

ΞΕ. Τόδε[a] τοίνυν αὖ λάβωμεν.

§. 46. ΝΕ. ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Εἴ τίς που τῶν συνθετικῶν ἐπιστημῶν πρᾶγμα ὁτιοῦν τῶν αὑτῆς ἔργων,[b] κἂν[c] ᾖ[d] τὸ φαυλότατον, ἑκοῦσα ἐκ[e] μοχθηρῶν καὶ χρηστῶν τινῶν[f] ξυνίστησιν, ἢ[g] πᾶσα ἐπιστήμη πανταχοῦ τὰ μὲν μοχθηρὰ εἰς δύναμιν ἀποβάλλει, τὰ δ' ἐπιτήδεια καὶ τὰ[h] χρηστὰ ἔλαβεν, ἐκ τούτων δὲ καὶ[i] ὁμοίων καὶ ἀνομοίων ὄντων, πάντ' εἰς ἓν αὐτὰ ξυνάγουσα, μίαν τινὰ δύναμιν καὶ ἰδέαν δημιουργεῖ.

[p] ὄντε Γ.—[q] τε om Ξ.—[r] πολέμοις ΞΥ.—[s] ἔλαβον [θ] Η.—[t] παρὰ F.—[u] ταῦτα om r.—[v] τὰ om ΧΔΠ.—[w] εἰ Χ.—[x] ἐπεσκοποῦμεν ΧΔΠ.—[y] ἀνηρήκαμεν [ευ] Γ.—[z] γὰρ δὴ pr Ε.—[a] τῇδε F.—[b] ἔργον [ω] Η.—[c] καὶ Π.—[d] εἰ ΧΓΔΛΞΠΥΒCFH, εἰς Ξ.—[e] ἐκ τῶν Ξ.—[f] τινῶν καὶ χρηστῶν F.—[g] ἡ ΓΞCH, ἡ [ἡ] Ε.—[h] alterum τὰ om ΧΔΠ.—[i] καὶ post

τὰ γένη] Steph. 'γρ. ταῦτα τὰ γένη.' Hæc scilicet est Bas. 2. lectio, quam ipsam sequutus est Ficinus; vertit enim, *Ergo quis neget, in his hæc utraque sibi invicem plurimum adversari?* Fisch.

II. ii. 359. ΝΕ. ΣΩ. Τί μήν;

ΞΕ. Οὐδ' ἄρα ἡ κατὰ φύσιν ἀληθῶς οὖσα ἡμῖν πολιτικὴ μή ποτε[j] ἐκ χρηστῶν καὶ κακῶν ἀνθρώπων ἑκοῦσα εἶναι συστήσεται[k] πόλιν τινά,[l] ἀλλ' εὔδηλον ὅτι παιδιᾷ[m] πρῶτον βασανιεῖ, μετὰ δὲ τὴν βάσανον αὖ τοῖς δυναμένοις παιδεύειν καὶ ὑπηρετεῖν πρὸς τοῦτ'[n] αὐτὸ παραδώσει, προστάττουσα καὶ ἐπιστατοῦσα αὐτή,[o] καθάπερ ὑφαντικὴ τοῖς τε ξαίνουσι καὶ τοῖς τἆλλα προπαρασκευάζουσιν ὅσα πρὸς τὴν πλέξιν αὐτῆς, ξυμπαρακολουθοῦσα προστάττει καὶ ἐπιστατεῖ, τοιαῦτα[p] ἑκάσταις ἐνδεικνῦσα τὰ ἔργα ἀποτελεῖν,[q] οἷα ἂν ἐπιτήδεια ἡγῆται πρὸς τὴν αὑτῆς[r] εἶναι ξυμπλοκήν.

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ταὐτὸν δή μοι τοῦθ' ἡ βασιλικὴ φαίνεται πᾶσι τοῖς κατὰ νόμον παιδευταῖς καὶ τροφεῦσι, τὴν τῆς ἐπιστατικῆς αὐτὴ δύναμιν ἔχουσα, οὐκ ἐπιτρέπειν[s] ἀσκεῖν ὅ τι μή τις πρὸς τὴν[t] αὑτῆς[u] ξύγκρασιν ἀπεργαζόμενος ἦθός τι πρέπον ἀποτελεῖ, ταῦτα δὲ μόνα παρακελεύεσθαι παιδεύειν. καὶ τοὺς μὲν μὴ δυναμένους κοινωνεῖν ἤθους ἀνδρείου καὶ σώφρονος ὅσα τε ἄλλα ἐστὶ[v] τείνοντα[w] πρὸς ἀρετήν,
II. 309. ἀλλ' εἰς ἀθεότητα καὶ ὕβριν καὶ ἀδικίαν ὑπὸ κακῆς βίᾳ
II. ii. 360. φύσεως ἀπωθούμενα,[x] θανάτοις τε ἐκβάλλει[y] καὶ φυγαῖς καὶ[z] ταῖς μεγίσταις κολάζουσα ἀτιμίαις.

ΝΕ. ΣΩ. Λέγεται γοῦν πως οὕτως.

ΞΕ. Τοὺς δ' ἐν ἀμαθίᾳ τ' αὖ καὶ ταπεινότητι[a] πολλῇ κυλινδουμένους[b] εἰς τὸ δουλικὸν ὑποζεύγνυσι[c] γένος.

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθότατα.

δὲ om Ξ.—[j] μήποτε ΧΔΠΣΥ et pr Ξ : μηδέποτε *ς.—[k] συστήσεται ΛΞΣΤΗ, συστήσασθαι Γ : συστήσηται *ς.—[l] πόλιν τινὰ ΧΔΞΠΣΥ : τινα πόλιν *ς.—[m] παιδιᾷ ΧΔ ΛΠΣΥΒCΕΗ, παιδία ΓΞ : παιδείᾳ ς.—[n] τοῦτ' ΓΞΥΕF.—[o] αὐτὴν ΕF.—[p] τοιαῦτα δὲ Ε, τοιαῦτα δὴ ς.—[q] ἀποτελεῖ Ε, ἀποτελεῖ ΓΛΞΣΥΒC (εῖν superscr.).—[r] αὐτοῖς ΣΥF.—[s] ἐπιτρέπειν BC (ψ superscr.), ἐπιτρέψειν ΓΔΠ, ἐπιτρέπει Λ.—[t] τὴν om pr Ξ.—[u] αὐτῶν ΣΥ.—[v] ἐστι om Σ.—[w] συντείνοντα Γ.—[x] ἀπωθούμενος Η.—[y] ἐμβάλλει F.—[z] alterum καὶ om Η.—[a] ταπεινότητος ΣΥ (ς superscr.).—[b] κυλινδομένους ΛCΕF.—[c] ἀναζεύγνυσι ΣΥ.—[d] παιδείαν F.—[e] νο-

§. 46. παιδείᾳ] Bas. 2. παιδιᾷ male. Ficinus, disciplina. Fisch.
ἐπιστατεῖ] Ald. Bas. 1. 2. ἐπιστατοῖ male. Fisch.
αὐτῇ] Steph. 'Malim αὐτή' recte. vid. ad Phaedon. §. 13. Fisch.

ΞΕ. Τοὺς λοιποὺς τοίνυν, ὅσων αἱ φύσεις ἐπὶ τὸ γενναῖον ἱκαναὶ παιδείας[d] τυγχάνουσαι καθίστασθαι καὶ δέξασθαι μετὰ τέχνης ξύμμιξιν πρὸς ἀλλήλας, τούτων τὰς μὲν ἐπὶ τὴν ἀνδρίαν μᾶλλον ξυντεινούσας, οἷον στημονοφυὲς νομίσασ'[e] αὐτῶν εἶναι τὸ στερεὸν ἦθος, τὰς δὲ ἐπὶ τὸ κόσμιον πίονί τε καὶ μαλακῷ καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα κροκώδει διανήματι[f] προσχρωμένας, ἐναντία δὲ τεινούσας ἀλλήλαις, πειρᾶται τοιόνδε τινὰ τρόπον ξυνδεῖν καὶ ξυμπλέκειν.

ΝΕ. ΣΩ. Ποῖον δή;

ΞΕ. Πρῶτον μὲν κατὰ τὸ ξυγγενὲς τὸ ἀειγενὲς ὂν τῆς ψυχῆς αὐτῶν μέρος θείῳ ξυναρμοσαμένη δεσμῷ, μετὰ δὲ τὸ θεῖον τὸ ζωογενὲς αὐτῶν αὖθις ἀνθρωπίνοις.

§. 47. ΝΕ. ΣΩ. Πῶς τοῦτ' εἶπες αὖ;

ΞΕ. Τὴν τῶν καλῶν καὶ δικαίων[g] πέρι καὶ ἀγαθῶν καὶ τῶν τούτοις ἐναντίων ὄντως οὖσαν ἀληθῆ δόξαν μετὰ βεβαιώσεως, ὁπόταν ἐν ταῖς[h] ψυχαῖς ἐγγίγνηται, θείαν φημὶ[i] ἐν δαιμονίῳ γίγνεσθαι γένει. II. ii. 361.

ΝΕ. ΣΩ. Πρέπει γοῦν οὕτως.

ΞΕ. Τὸν δὴ πολιτικὸν καὶ τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην ἆρ' ἴσμεν ὅτι προσήκει μόνον δυνατὸν εἶναι τῇ τῆς βασιλικῆς μούσῃ τοῦτο αὐτὸ ἐμποιεῖν[j] τοῖς ὀρθῶς[k] μεταλαβοῦσι παιδείας, οὓς ἐλέγομεν νῦν δή;

ΝΕ. ΣΩ. Τὸ γοῦν εἰκός.

ΞΕ. Ὃς δ' ἂν δρᾶν γε,[l] ὦ Σώκρατες, ἀδυνατῇ[m] τὸ τοιοῦτον, μηδέποτε τοῖς νῦν ζητουμένοις ὀνόμασιν αὐτὸν[n] προσαγορεύωμεν.[o]

ΝΕ. ΣΩ. Ὀρθότατα.

μίσας r.—[f] διανθήματι mei omnes.—[g] οἰκείων ΣΥ.—[h] ταῖς om ΧΔΠ.—[i] φημὶ om Δ.—[j] ἐμποιεῖ E, ἐμποιεῖν ΛΣΥ.—[k] ὀρθοῖς Γ.—[l] τε ΓΛΒCEFH.—[m] ἀδυνατοῖ Ξ.—

διανήματι] Ald. Bas. 1. 2. διανθήματι· quod jam Cornarius mutandum in διανήματι esse, præclare monuerat. Neque sane aliter Ficinus legit: sed male interpretatus est, *subteminis crocei coloris*. Nam primo διάνημα idem est quod νῆμα· νῆμα autem est *stamen*, non *subtemen*. Pollux vii. 30. Πλάτων δὲ—καλεῖ—τὸν δὲ στήμονα, νῆμα. Deinde *stamen* vocatur κροκῶδες διάνημα, quia subtemina ei inseruntur: nam κρόκη est *subtemen*, *trama*. Fisch.

ἐναντία] Steph. 'Suspicor deesse εἰς ante ἐναντία.' Nam Ficini versio habet, *ea denique, quæ in contrarium diversumque natura tendunt*. Non assentior: intercedit dativus ἀλλήλαις. Fisch.

ΞΕ. Τί οὖν; ἀνδρεία ψυχὴ λαμβανομένη τῆς τοιαύτης ἀληθείας ἆρ' οὐχ ἡμεροῦται καὶ τῶν δικαίων μάλιστα οὕτω κοινωνεῖν ἂν ἐθελήσειε, μὴ μεταλαβοῦσα δὲ ἀποκλίνει[p] μᾶλλον πρὸς[q] θηριώδη τινὰ φύσιν;

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τί δέ; τὸ τῆς κοσμίας φύσεως ἆρ' οὐ τούτων μὲν μεταλαβὸν τῶν δοξῶν ὄντως σῶφρον καὶ φρόνιμον,[r] ὥς γε ἐν πολιτείᾳ, γίγνεται, μὴ κοινωνῆσαν δὲ ὧν λέγομεν ἐπονείδιστόν τινα εὐηθείας δικαιότατα λαμβάνει φήμην;

ΝΕ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

II. ii. 362. ΞΕ. Οὐκοῦν ξυμπλοκὴν καὶ δεσμὸν[s] τοῦτον[t] τοῖς μὲν κακοῖς πρὸς σφᾶς[u] αὐτοὺς[v] καὶ τοῖς ἀγαθοῖς πρὸς τοὺς κακοὺς μηδέποτε[w] μόνιμον φῶμεν γίγνεσθαι,[x] μηδέ τινα ἐπιστήμην αὐτῷ σπουδῇ[y] πρὸς τοὺς τοιούτους ἂν χρῆσθαί ποτε;

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς γάρ;

II. 310. ΞΕ. Τοῖς δ' εὐγενέσι[z] γενομένοις[a] τε ἐξ ἀρχῆς ἤθεσι θρεφθεῖσί τε κατὰ φύσιν μόνοις διὰ νόμων ἐμφύεσθαι, καὶ ἐπὶ τούτοις[b] δὴ τοῦτ' εἶναι[c] τέχνη φάρμακον, καὶ[d] καθάπερ εἴπομεν τοῦτον[e] θειότερον[f] εἶναι τὸν ξύνδεσμον ἀρετῆς μερῶν φύσεως ἀνομοίων καὶ ἐπὶ τἀναντία φερομένων.

ΝΕ. ΣΩ. Ἀληθέστατα.

ΞΕ. Τοὺς μὴν[g] λοιπούς, ὄντας ἀνθρωπίνους δεσμούς,

πρὸς

[n] αὐτῶν C.—[o] προσαγορεύομεν H.—[p] ἀποκρίνει H.—[q] εἰς F, εἰς ΣΥ.—[r] φρόνιμον ℵΔΠ: κόσμιον *ς.—[s] δεσμὸν ℵΔΠ: ξύνδεσμον *ς.—[t] τούτου F.—[u] φᾶς ΑΗ.—[v] αὐτοῖς ΓΛΣΥCΕΗ.—[w] μήποτε Ξ.—[x] μόνιμον φῶμεν γίγνεσθαι ℵΔΠ: φῶμεν γίγνεσθαι μόνιμον *ς.—[y] αὐτῷ δὴ σπουδῇ Ες.—[z] εὖ γενέσει ς.—[a] γενομένοις γε (vel γ') ἐξ ἀρχῆς ℵΔΠ: γε ἐξ ἀρχῆς γενομένοις *ς.—[b] τούτους ΔΠ.—[c] εἶναι ℵΓΔΛΞΠ BCH: οὖν *ς.—[d] καὶ om ℵΔΠ.—[e] τούτου F.—[f] θειότατον ΔΞΠΣΥ.—[g] μὴν ℵΓΔΛ

§. 47. ἐμφύεσθαι] Videtur ἐμφύεσθαι pendere a præcedente verbo φῶμεν. Magis tamen conveniret ἐμφύεται cum iis quæ proxime sequuntur. Verum et καὶ non satis aptum hic locum habere puto: nisi præcedat aliqua particula, cujusmodi fuerit ὥστε. Steph.

Viderat scilicet, in versione Ficini esse, *inditur*. Mox particulam καὶ arbitrabatur non satis aptum hic locum habere, nisi præcederet aliqua particula, cujusmodi esset ὥστε. At sequens particula δὴ hanc ipsam vim habet. Fisch.

τοῦτ' οὖν] Bas. 2. τοῦτ' εἶναι. Fisch.

θειότερον] Pro θειότερον legitur etiam θειότατον [Bas. 2. teste Fischero]: item dativus φύσει pro genitivo φύσεως: qui certe procul ablegandus esse videtur. Steph.

Scilicet Ficinus vertit, *illa ipsa, quam supra diximus, partium virtutis natura contrariarum — conciliatio — fit.* Hinc igitur sumsit Stephanus illam lectionem. Fisch.

ὑπάρχοντος[h] *τούτου τοῦ θείου σχεδὸν οὐδὲν*[i] *χαλεπὸν οὔτε ἐννοεῖν*[j] *οὔτε ἐννοήσαντα ἀποτελεῖν.*

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς *δή, καὶ τίνας;*

ΞΕ. Τοὺς *τῶν ἐπιγαμιῶν*[k] *καὶ παίδων κοινωνήσεων καὶ τῶν περὶ τὰς ἰδίας*[l] *ἐκδόσεις καὶ γάμους. οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ περὶ ταῦτα οὐκ ὀρθῶς ξυνδοῦνται πρὸς τὴν τῶν παίδων γέννησιν.*[m]

ΝΕ. ΣΩ. Τί *δή;*

ΞΕ. Τὰ *μὲν*[n] *πλούτου καὶ δυνάμεων ἐν τοῖς τοιούτοις* II. ii. 868. *διώγματα*[o] *τί*[p] *καί τις ἂν ὡς ἄξια λόγου σπουδάζοι μεμφόμενος;*

ΝΕ. ΣΩ. Οὐδέν.

§. 48. ΞΕ. Μᾶλλον *δέ γε δίκαιον τῶν περὶ τὰ γένη ποιουμένων ἐπιμέλειαν, τούτων πέρι λέγειν, εἴ τι*[q] *μὴ κατὰ τρόπον πράττουσιν.*

ΝΕ. ΣΩ. Εἰκὸς *γὰρ οὖν.*[r]

ΞΕ. Πράττουσι *μὲν δὴ*[s] *οὐδὲ ἐξ ἑνὸς ὀρθοῦ λόγου, τὴν ἐν τῷ παραχρῆμα διώκοντες ῥᾳστώνην καὶ τῷ τοὺς μὲν προσομοίους αὐτοῖς ἀσπάζεσθαι, τοὺς δ' ἀνομοίους μὴ στέργειν πλεῖστον τῇ δυσχερείᾳ μέρος ἀπονέμοντες.*

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Οἱ *μέν που κόσμιοι τὸ σφέτερον αὐτῶν ἦθος ζητοῦσι, καὶ κατὰ δύναμιν γαμοῦσί τε*[t] *παρὰ τούτων καὶ τὰς ἐκδιδομένας παρ' αὐτῶν εἰς τούτους*[u] *ἐκπέμπουσι*[v] *πάλιν· ὡς δ' αὔτως τὸ περὶ τὴν ἀνδρίαν γένος δρᾷ,*[w] *τὴν αὑτοῦ μεταδιῶκον φύσιν, δέον ποιεῖν ἀμφότερα τὰ γένη τούτων τοὐναντίον ἅπαν.*

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς; *καὶ διὰ τί;*

ΞΕ. Διότι *πέφυκεν ἀνδρία τε*[x] *ἐν πολλαῖς γενέσεσιν*[y]

ΠΒC : *μὲν* *ς.—[h] *ὑπάρχοντας* Δ.—[i] *οὐ* Υ.—[j] *οὔτε ἐννοεῖν* om ϪΔ et pr Π.—[k] *ἐπιγαμίων* ΣΥΕF.—[l] *περὶ ἰδέας* F.—[m] *γένεσιν* E.—[n] *μετὰ* F.—[o] *δίωγμά* ΣΥ, *δόγματα* ΓΛΗ et mg BC.—[p] *τίνα* Γ, om Ξ.—[q] *ὅτι* ΣΥ.—[r] *οὖν* om pr Π.—[s] *μὲν δὴ* ϪΔΠ : *μὴν* *ς.—[t] *τε καὶ* ϪΔΠ.—[u] *τούτους* ϪΔ et pr Π : *τοιούτους* *ς.—[v] *ἐκπίπτουσι* H.—[w] *δρᾶν* ΣΥ.—[x] *τὸ* H.—[y] *πολλαῖς γενέσεσι* ϪΓΔΛΞΠΣΥΒCH : *πολλοῖς γένεσιν*

παρὰ] Abreschius Auctar. Thucyd. p. 265. quum docuisset, *περὶ* sæpe a librariis scriptum esse pro *παρά*, eam in rem laudat hunc locum Platonis, ibique legendum esse monet *παρὰ τούτων*. Nos vero in omnibus nostris libris hanc scripturam invenimus. Sed fortassis in exemplo Læmariano, quo usus est vir doctissimus, operæ dederunt *περὶ τούτων*. Fisch.

ἄμικτος γεννωμένη[z] σώφρονι φύσει κατὰ μὲν ἀρχὰς ἀκμάζειν ῥώμῃ,[a] τελευτῶσα δὲ ἐξανθεῖν παντάπασι μανίαις.

ΝΕ. ΣΩ. Εἰκός.[b]

II. ii. 364. ΞΕ. Ἡ δὲ αἰδοῦς γε[c] αὖ λίαν πλήρης ψυχὴ καὶ ἀκέραστος τόλμης ἀνδρείας, ἐπὶ γενεὰς[d] πολλὰς οὕτω γεννηθεῖσα, νωθεστέρα[e] φύεσθαι τοῦ καιροῦ καὶ ἀποτελευτῶσα δὴ[f] παντάπασιν ἀναπηροῦσθαι.[g]

ΝΕ. ΣΩ. Καὶ τοῦτ'[h] εἰκὸς οὕτω ξυμβαίνειν.

ΞΕ. Τούτους δὴ τοὺς δεσμοὺς ἔλεγον ὅτι χαλεπὸν οὐδὲν ξυνδεῖν ὑπάρξαντος[i] τοῦ περὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ μίαν ἔχειν ἀμφότερα τὰ γένη δόξαν. τοῦτο γὰρ ἓν καὶ ὅλον ἐστὶ βασιλικῆς ξυνυφάνσεως[j] ἔργον, μηδέποτε ἐᾶν ἀφίστασθαι σώφρονα ἀπὸ τῶν ἀνδρείων ἤθη, ξυγκερκίζοντα δὲ ὁμοδοξίαις καὶ τιμαῖς[k] καὶ ἀτιμίαις καὶ δόξαις καὶ ὁμηρειῶν[l] ἐκδόσεσιν εἰς ἀλλήλους, λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον
II. 311. εὐήτριον[m] ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν, τὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἀρχὰς ἀεὶ κοινῇ τούτοις ἐπιτρέπειν.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς;

ΞΕ. Οὗ μὲν ἂν ἑνὸς ἄρχοντος χρεία ξυμβαίνῃ,[n] τὸν ταῦτα ἀμφότερα ἔχοντα αἱρούμενον ἐπιστάτην· οὗ δ' ἂν πλειόνων, τούτων μέρος ἑκατέρων[o] ξυμμιγνύντα. τὰ μὲν

*ς.—[z] γενομένη ΞΠ.—[a] ῥώμην Σ.—[b] ἐοικός Λς.—[c] τε ϪΔΠ.—[d] ἐπὶ γενεὰς Λ: ceteri ἐπὶ δὲ γενεάς.—[e] νωθεστέρα ΛΞΥΒCEFH, νωθέστέρα Σ: νωθέστερα ς.—[f] δὴ om Δ.—[g] ἀναπληροῦσθαι ΔΣΗ.—[h] τοῦτ' Γ.—[i] ξυνδεῖν ὑπάρξαντος corr Π, ξυνδεῖν ὑπάρξοντος Γ, ξυνυπάρξαντος ϪΔ et pr Π: ξυνδεῖν ὑπάρξοντος *ς.—[j] ξυνφύσεως ϪΔ.—[k] καὶ ἀτιμίαις om ϪΔΣΥ et pr Π.—[l] ὁμηρείων ΓΔΛΒCH et pr Π, ὁμηρίων ΣΥ EF.—[m] εὐητήριον EF.—[n] ξ. ΓΛΞΣΥΒΕFH.—[o] ἑκάτερον Ξ.—[p] καὶ ἰταμότητος Γ.—

ἐν πολλοῖς γένεσιν] Steph. 'Legitur etiam *ἐν πολλαῖς γενέσεσιν*.' Scilicet in Bas. 2. Ipse Ficinus ita legit: nam vertit, *per multas successiones*. Fisch.

εἰκὸς] Ita rescripsimus ex Ald. Bas. 1. 2. pro *ἐοικὸς*, quod est in exemplo Stephaniano. Fisch.

ἀκέραστος] Ald. *ἀκέρασας*. Bas. 1. *ἀκεράσας*· sed in Bas. 2. recte legitur *ἀκέραστος*. Cornarius quoque ita legendum censuerat, et Ficinus vertit, *undique carens*. Fisch.

ἐπὶ γενεὰς] Ald. *ἐπὶ δέ γε νέας*. Bas. 1. 2. *ἐπὶ δὲ γενεάς*. recte. Fisch.

βασιλ. ξυνυφάνσ.] Pollux vii. 33. *καὶ ὕφανσιν δ' ἂν εἴποις βιαζόμενος, ἐπεὶ Πλάτων εἴρηκε, βασιλικῇ ξυνυφάνσει*. Quum Pollux respexerit ad hunc Politici locum, Jungermanus reponendum censebat *βασιλικῆς ξυνυφάνσεως*. Fisch.

εὐήτριον] Ald. Bas. 1. *εὐήτθιον*· sed jam in Bas. 2. est *εὐήτριον*. Sic emendandum censuerat Cornarius: sic Ficinus legit: vertit enim, *optimeque cohærentem* (*telum*): sic legit Pollux vii. 3. ubi v. Jungermanus: sic legit etiam scholiastes Augustanus, qui ad *εὐήτριον* notavit hæc, *ἱμάτιον ἀηθὲς, ἔνδυμα ὑμενῶδες*. recte: sed pro *ἀηθὲς* reponendum videtur *εὐϋφές*. Suidas: *Εὐήτριον· ἔνδυμα εὐϋφές*· et Pollux d. l. *εὐϋφὲς* et *εὐήτριον* verba idem declarantia esse ostendit. Herodianus a Piersono ad calcem Mœridis p. 463. *εὐήτριος χιτὼν, ὁ λεπτὸς καὶ εὐϋφής*. Conf. Casaubonus ad Athen. iii. 18. p. 188. Fisch.

γὰρ σωφρόνων ἀρχόντων ἤθη σφόδρα μὲν εὐλαβῆ καὶ δίκαια καὶ σωτήρια, δριμύτητος δὲ καί τινος ἰταμότητος[p] ὀξείας καὶ πρακτικῆς ἐνδεῖται.

ΝΕ. ΣΩ. Δοκεῖ γοῦν δὴ[q] καὶ τάδε.

ΞΕ. Τὰ δ'[r] ἀνδρεῖά[s] γε αὖ πρὸς μὲν τὸ[t] δίκαιον καὶ εὐλαβὲς ἐκείνων ἐπιδεέστερα,[u] τὸ δ' ἐν ταῖς[v] πράξεσι τὸ μὲν διαφερόντως ἴσχει.[w] πάντα δὲ καλῶς γίγνεσθαι τὰ περὶ τὰς πόλεις ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ τούτοιν μὴ[x] παραγενομένοιν ἀμφοῖν ἀδύνατον. II. ii. 365.

ΝΕ. ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΞΕ. Τοῦτο δὴ τέλος ὑφάσματος εὐθυπλοκίᾳ ξυμπλακὲν[y] γίγνεσθαι φῶμεν[z] πολιτικῆς πράξεως, τὸ τῶν ἀνδρείων καὶ σωφρόνων ἀνθρώπων ἦθος, ὁπόταν ὁμονοίᾳ καὶ φιλίᾳ κοινὸν ξυναγαγοῦσα[a] αὐτῶν[b] τὸν βίον ἡ βασιλικὴ τέχνη, πάντων μεγαλοπρεπέστατον ὑφασμάτων καὶ ἄριστον ἀποτελέσασα, ὥστ' εἶναι κοινόν, τούς τ' ἄλλους ἐν ταῖς πόλεσι πάντας δούλους καὶ ἐλευθέρους ἀμπίσχουσα,[c] συνέχῃ τούτῳ τῷ πλέγματι, καὶ καθ' ὅσον εὐδαίμονι προσήκει γίγνεσθαι πόλει, τούτου μηδαμῇ μηδὲν ἐλλείπουσα ἄρχῃ[d] τε καὶ ἐπιστατῇ.

ΝΕ. ΣΩ. Κάλλιστα αὖ[e] τὸν βασιλικὸν ἀπετέλεσας ἄνδρα ἡμῖν, ὦ ξένε, καὶ τὸν πολιτικόν.

[q] δὴ ℵΓΔΛΠΒCFH, μὴ ΣΥ, om E: μοι ς.—[r] τὰ δ' add ℵΔΠ.—[s] ανδρεια ℵ, ἀνδρεία Δ, ἀνδρεῖα Π: ἀνδρία ς.—[t] τὸν H.—[u] ἐπιδεέστερα ΔΠ: ἐπιδεεστέρα *ς.—[v] τὰ ς.—[w] ἔσχει H.—[x] μὴ καὶ ς.—[y] ξυμπλεκὲν Γ, συμπλέκειν ℵΔΠ.—[z] φαμὲν ℵΔΠ.—[a] ξυνόνουσα Σ, ξαινονοῦσα Υ.—[b] αὐτὸν Π.—[c] ἀμφίσχουσα ΔΠ, ἀμφισκοῦσα ℵ, ἀπίσχουσα Γ.—[d] ἄρχει...ἐπιστατεῖ Υ.—[e] ἂν Γ.

γοῦν μοι καὶ τάδε] Bas. 2. *γοῦν μοι δὴ καὶ τάδε*. bene. Confirmant libri Stobæi, cujus in Eclogis Eth. c. 44. p. 319. leguntur verba *τὰ μὲν γὰρ σωφρόνων— δοκεῖ γοῦν·* sed post *γοῦν* additum est simpliciter *δὴ*, omissis verbis *μοι καὶ τάδε*. Fisch.

ξυμπλακὲν] Sic legunt Ald. Bas. 1. 2. neque aliter Ficinus legit, qui vertit, *Finem igitur civilis actionis recta publicatione contextum tunc exture dicam.* Sed Steph. 'Invenitur etiam *ξυμπλακέντος*. Aptius autem dici videtur *ὑφάσματος ξυμπλακέντος*, quam *τέλος ξυμπλακέν*. Vide initium p. 306.' Recte. Sed dissimulat Steph. eam esse Cornarii emendationem. Fisch.

ἐλλείπουσα] Bas. 2. *ἐλλειποῦσα*. Fisch.

FINIS VOL. IV.